Holy Bible

Aionian Edition®

Svensk Bibel

Swedish Bible

AionianBible.org

Den första heliga bibeln i världen som översätts tillbaka

100% gratis att kopiera och skriva ut

känd som " Den Lila Bibeln "

Holy Bible Aionian Edition ®
Svensk Bibel
Swedish Bible

Creative Commons Attribution 4.0 International, 2018-2025
Source text: Unbound.Biola.edu
Source version: 2/7/2021
Source copyright: Public Domain
Authorized Swedish Translation Committee, 1917

Formatted by Speedata Publisher 5.1.14 (Pro) on 7/11/2025
100% Free to Copy and Print
TOR Anonymously
https://AionianBible.org

Published by Nainoia Inc, https://Nainoia-Inc.signedon.net
All profits are given to https://CoolCup.org

We pray for a modern Creative Commons translation in every language
Translator resources at https://AionianBible.org/Third-Party-Publisher-Resources
Report content and format concerns to Nainoia Inc
Volunteer help is welcome and appreciated!

Celebrate Jesus Christ's victory of grace!

Förord

Svensk at AionianBible.org/Preface

The *Holy Bible Aionian Edition* ® is the world's first Bible *un-translation*! What is an *un-translation*? Bibles are translated into each of our languages from the original Hebrew, Aramaic, and Koine Greek. Occasionally, the best word translation cannot be found and these words are transliterated letter by letter. Four well known transliterations are *Christ*, *baptism*, *angel*, and *apostle*. The meaning is then preserved more accurately through context and a dictionary. The Aionian Bible un-translates and instead transliterates eleven additional Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and all mankind, and the nature of afterlife destinies.

The first three words are *aiōn*, *aiōnios*, and *aïdios*, typically translated as *eternal* and also *world* or *eon*. The Aionian Bible is named after an alternative spelling of *aiōnios*. Consider that researchers question if *aiōn* and *aiōnios* actually mean *eternal*. Translating *aiōn* as *eternal* in Matthew 28:20 makes no sense, as all agree. The Greek word for *eternal* is *aïdios*, used in Romans 1:20 about God and in Jude 6 about demon imprisonment. Yet what about *aiōnios* in John 3:16? Certainly we do not question whether salvation is eternal! However, *aiōnios* means something much more wonderful than infinite time! Ancient Greeks used *aiōn* to mean *eon* or *age*. They also used the adjective *aiōnios* to mean *entirety*, such as *complete* or even *consummate*, but never infinite time. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs. So *aiōnios* is the perfect description of God's Word which has *everything* we need for life and godliness! And the *aiōnios* life promised in John 3:16 is not simply a ticket to eternal life in the future, but the invitation through faith to the *consummate* life beginning now!

The next seven words are *Sheol*, *Hadēs*, *Geenna*, *Tartaroō*, *Abyssos*, and *Limnē Pyr*. These words are often translated as *Hell*, the place of eternal punishment. However, *Hell* is ill-defined when compared with the Hebrew and Greek. For example, *Sheol* is the abode of deceased believers and unbelievers and should never be translated as *Hell*. *Hadēs* is a temporary place of punishment, Revelation 20:13-14. *Geenna* is the Valley of Hinnom, Jerusalem's refuse dump, a temporal judgment for sin. *Tartaroō* is a prison for demons, mentioned once in 2 Peter 2:4. *Abyssos* is a temporary prison for the Beast and Satan. Translators are also inconsistent because *Hell* is used by the King James Version 54 times, the New International Version 14 times, and the World English Bible zero times. Finally, *Limnē Pyr* is the Lake of Fire, yet Matthew 25:41 explains that these fires are prepared for the Devil and his angels. So there is reason to review our conclusions about the destinies of redeemed mankind and fallen angels.

The eleventh word, *eleēsē*, reveals the grand conclusion of grace in Romans 11:32. Please understand these eleven words. The original translation is unaltered and a highlighted note is added to 64 Old Testament and 200 New Testament verses. To help parallel study and Strong's Concordance use, apocryphal text is removed and most variant verse numbering is mapped to the English standard. We thank our sources at eBible.org, Crosswire.org, unbound.Biola.edu, Bible4u.net, and NHEB.net. The Aionian Bible is copyrighted with creativecommons.org/licenses/by/4.0, allowing 100% freedom to copy and print, if respecting source copyrights. Check the Reader's Guide and read at AionianBible.org, with Android, and with TOR network. Why purple? King Jesus' Word is royal and purple is the color of royalty! All profits are given to CoolCup.org.

History

Svensk at AionianBible.org/History

06/21/75 - Two boys, P. and J., wonder if Jesus saves all and pray.
04/15/85 - Aionian Bible conceived as B. and J. pray.
12/18/13 - Aionian Bible announced as J. and J. pray.
06/21/15 - Aionian Bible birthed as G. and J. pray.
01/11/16 - AionianBible.org domain registered.
06/21/16 - 30 translations available in 12 languages.
12/07/16 - Nainoia Inc established as non-profit corporation.
01/01/17 - Creative Commons Attribution No Derivatives 4.0 license added.
01/16/17 - Aionian Bible Google Play Store App published.
07/01/17 - 'The Purple Bible' nickname begins.
07/30/17 - 42 translations now available in 22 languages.
02/01/18 - Holy Bible Aionian Edition® trademark registered.
03/06/18 - Aionian Bibles available in print at Amazon.com.
09/15/18 - Aionian Bible dedicated as J. and J. pray again.
10/20/18 - 70 translations now available in 33 languages.
11/17/18 - 104 translations now available in 57 languages.
03/24/19 - 135 translations now available in 67 languages.
10/28/19 - Aionian Bible nursed as another J. and J. pray.
10/31/19 - 174 translations now available in 74 languages.
02/22/20 - Aionian Bibles available in print at Lulu.com.
05/25/20 - Illustrations by Gustave Doré, La Grande Bible de Tours, Felix Just.
08/29/20 - Aionian Bibles now available in ePub format.
12/01/20 - Right to left and Hindic languages now available in PDF format.
03/31/21 - 214 translations now available in 99 languages.
11/17/21 - Aionian Bible Branded Leather Bible Covers now available.
12/20/21 - Social media presence on Facebook, Twitter, LinkedIn, YouTube, etc.
01/01/22 - 216 translations now available in 99 languages.
01/09/22 - StudyPack resources for Bible translation study.
01/23/22 - Volunteers celebrate with pie and prayer.
02/14/22 - Strong's Concordance from Open Scriptures and STEPBible.
02/14/23 - Aionian Bible published on the TOR Network.
12/04/23 - Eleēsē added to the Aionian Glossary.
02/04/24 - 352 translations now available in 142 languages.
05/01/24 - 370 translations now available in 164 languages.
08/05/24 - 378 translations now available in 165 languages.
08/18/24 - Creative Commons Attribution 4.0 International, if source allows.
10/20/24 - Gospel Primer handout format.
11/24/24 - Progressive Web Application off-line format.
01/28/25 - All profits are given to CoolCup.org.
03/12/25 - 382 translations now available in 166 languages.
05/04/25 - 393 translations now available in 175 languages.
05/27/25 - 462 translations now available in 229 languages.
06/21/25 - 469 translations now available in 230 languages.

Innehåll

GAMLA TESTAMENTET

1 Mosebok 11
2 Mosebok 47
3 Mosebok 78
4 Mosebok 101
5 Mosebok 132
Josua 159
Domarboken 177
Rut 195
1 Samuelsboken 198
2 Samuelsboken 222
1 Kungaboken 242
2 Kungaboken 266
1 Krönikeboken 288
2 Krönikeboken 308
Esra 334
Nehemja 342
Ester 352
Job 358
Psaltaren 377
Ordspråksboken 419
Predikaren 435
Höga Visan 441
Jesaja 444
Jeremia 480
Klagovisorna 520
Hesekiel 524
Daniel 562
Hosea 574
Joel 580
Amos 582
Obadja 587
Jona 588
Mika 590
Nahum 593
Habackuk 595
Sefanja 597
Haggai 599
Sakaria 601
Malaki 607

NYA TESTAMENTET

Matteus 611
Markus 635
Lukas 651
Johannes 677
Apostlagärningarna 696
Romarbrevet 722
1 Korinthierbrevet 733
2 Korinthierbrevet 744
Galaterbrevet 751
Efesierbrevet 755
Filipperbrevet 759
Kolosserbrevet 762
1 Thessalonikerbrevet 765
2 Thessalonikerbrevet 767
1 Timotheosbrevet 769
2 Timotheosbrevet 772
Titusbrevet 774
Filemonbrevet 776
Hebreerbrevet 777
Jakobsbrevet 785
1 Petrusbrevet 788
2 Petrusbrevet 791
1 Johannesbrevet 793
2 Johannesbrevet 796
3 Johannesbrevet 797
Judasbrevet 798
Uppenbarelseboken 799

APPENDIX

En Guide till Läsaren
Ordlista
Kartor
Bestämmelse
Illustrationer, Doré

GAMLA TESTAMENTET

Och han drev ut mannen, och satte öster om Edens lustgård keruberna jämte det ljungande svärdets lågor, för att bevaka vägen till livets träd.

1 Mosebok 3:24

1 Mosebok

1 I begynnelsen skapade Gud himmel och jord. **2** Och
jorden var öde och tom, och mörker var över djupet,
och Guds Ande svävade över vattnet. **3** Och Gud sade:
"Varde ljus"; och det vart ljus. **4** Och Gud såg att ljuset var
gott; och Gud skilde ljuset från mörkret. **5** Och Gud kallade
ljuset dag, och mörkret kallade han natt. Och det vart afton,
och det vart morgon, den första dagen. **6** Och Gud sade:
"Varde mitt i vattnet ett fäste som skiljer vatten från vatten."
7 Och Gud gjorde fästet, och skilde vattnet under fästet från
vattnet ovan fästet; och det skedde så. **8** Och Gud kallade
fästet himmel. Och det vart afton, och det vart morgon, den
andra dagen. **9** Och Gud sade: "Samle sig det vatten som är
under himmelen till en särskild plats, så att det torra bliver
synligt." Och det skedde så. **10** Och Gud kallade det torra
jord, och vattensamlingen kallade han hav. Och Gud såg att
det var gott. **11** Och Gud sade: "Frambringe jorden grönska,
fröbärande örter och fruktträd, som efter sina arter bära
frukt, vari de hava sitt frö, på jorden." Och det skedde så;
12 jorden frambragte grönska, fröbärande örter, efter deras
arter, och träd som efter sina arter buro frukt, vari de hade
sitt frö. Och Gud såg att det var gott. **13** Och det vart afton,
och det vart morgon, den tredje dagen. **14** Och Gud sade:
"Varde på himmelens fäste ljus som skilja dagen från natten,
och vare de till tecken och till att utmärka särskilda tider,
dagar och år, **15** och vare de på himmelens fäste till ljus som
lysa över jorden." Och det skedde så; **16** Gud gjorde de två
stora ljusen, det större ljuset till att råda över dagen, och det
mindre ljuset till att råda över natten, så ock stjärnorna. **17**
Och Gud satte dem på himmelens fäste till att lysa över
jorden, **18** och till att råda över dagen och över natten, och
till att skilja ljuset från mörkret. Och Gud såg att det var gott.
19 Och det vart afton, och det vart morgon, den fjärde dagen.
20 Och Gud sade: "Frambringe vattnet ett vimmel av levande
varelser; flyge ock fåglar över jorden under himmelens fäste."
21 Och Gud skapade de stora havsdjuren och hela det stim
av levande varelser, som vattnet vimlar av, efter deras arter,
så ock alla bevingade fåglar, efter deras arter. Och Gud såg
att det var gott. **22** Och Gud välsignade dem och sade:
"Varen fruktsamma och föröken eder, och uppfyllen vattnet
i haven; föröke sig ock fåglarna på jorden." **23** Och det
vart afton, och det vart morgon, den femte dagen. **24** Och
Gud sade: "Frambringe jorden levande varelser, efter deras
arter, boskapsdjur och kräldjur och vilda djur, efter deras
arter." Och det skedde så; **25** Gud gjorde de vilda djuren,
efter deras arter, och boskapsdjuren, efter deras arter, och
alla kräldjur på marken, efter deras arter. Och Gud såg att
det var gott. **26** Och Gud sade: "Låt oss göra människor
till vår avbild, till att vara oss lika; och må de råda över
fiskarna i havet och över fåglarna under himmelen och över
boskapsdjuren och över hela jorden och över alla kräldjur
som röra sig på jorden." **27** Och Gud skapade människan
till sin avbild, till Guds avbild skapade han henne, till man
och kvinna skapade han dem. **28** Och Gud välsignade dem;
Gud sade till dem: "Varen fruktsamma och föröken eder,
och uppfyllen jorden och läggen den under eder; och råden
över fiskarna i havet och över fåglarna under himmelen och
över alla djur som röra sig på jorden." **29** Och Gud sade:
"Se, jag giver eder alla fröbärande örter på hela jorden och
alla träd med fröbärande trädfrukt; detta skolen I hava till
föda. **30** Men åt alla djur på jorden och åt alla fåglar under
himmelen och åt allt som krälar på jorden, vad som i sig har
en levande själ, åt dessa giver jag alla gröna örter till föda."
Och det skedde så. **31** Och Gud såg på allt som han hade
gjort, och se, det var mycket gott. Och det vart afton, och det
vart morgon, den sjätte dagen.

2 Så blevo nu himmelen och jorden fullbordade med hela
sin härskara. **2** Och Gud fullbordade på sjunde dagen det
verk som han hade gjort; och han vilade på sjunde dagen
från allt det verk som han hade gjort. **3** Och Gud välsignade
den sjunde dagen och helgade den, därför att han på den
dagen vilade från allt sitt verk, det som Gud hade gjort, när
han skapade. **4** Detta är berättelsen om den ordning i vilken
allt blev till på himmelen och jorden, när de skapades, då när
HERREN Gud gjorde jord och himmel. **5** Då bar jorden ännu
ingen buske på marken, och ingen ört hade ännu skjutit upp
på marken, ty HERREN Gud hade icke låtit regna på jorden,
och ingen människa fanns, som kunde bruka jorden; **6** men
en dimma steg upp från jorden och vattnade hela marken. **7**
Och HERREN Gud danade människan av stoft från jorden
och inblåste livsande i hennes näsa, och så blev människan
en levande varelse. **8** Och HERREN Gud planterade en
lustgård i Eden österut och satte däri människan som han
hade danat. **9** HERREN Gud lät nämligen alla slags träd
som voro ljuvliga att se på och goda att äta av växa upp ur
marken, och livets träd mitt i lustgården, så ock kunskapens
träd på gott och ont. **10** Och från Eden gick en flod ut, som
vattnade lustgården; sedan delade den sig i fyra grenar.
11 Den första heter Pison; det är den som flyter omkring
hela landet Havila, där guld finnes, **12** och det landets guld
är gott; där finnes ock bdelliumharts och onyxsten. **13** Den
andra floden heter Gihon; det är den som flyter omkring
hela landet Kus. **14** Den tredje floden heter Hiddekel; det är

den som har sitt lopp öster om Assyrien. Den fjärde floden
är Frat. 15 Så tog nu HERREN Gud mannen och satte
honom i Edens lustgård, till att bruka och bevara den. 16
Och HERREN Gud bjöd mannen och sade: "Av alla andra
träd i lustgården må du fritt äta, 17 men av kunskapens träd
på gott och ont skall du icke äta, ty när du äter därav, skall
du döden dö." 18 Och HERREN Gud sade: "Det är icke gott
att mannen är allena. Jag vill göra åt honom en hjälp, en
sådan som honom höves." 19 Och HERREN Gud danade av
jord alla markens djur och alla himmelens fåglar, och förde
dem fram till mannen för att se huru denne skulle kalla dem;
ty såsom mannen kallade var levande varelse, så skulle
den heta. 20 Och mannen gav namn åt alla boskapsdjur, åt
fåglarna under himmelen och åt alla markens djur. Men för
Adam fann han icke någon hjälp, sådan som honom hövdes.
21 Då lät HERREN Gud en tung sömn falla på mannen, och
när han hade somnat, tog han ut ett av hans revben och
fyllde dess plats med kött. 22 Och HERREN Gud byggde en
kvinna av revbenet som han hade tagit av mannen, och
förde henne fram till mannen. 23 Då sade mannen: "Ja,
denna är nu ben av mina ben och kött av mitt kött. Hon skall
heta maninna, ty av man är hon tagen." 24 Fördenskull skall
en man övergiva sin fader och sin moder och hålla sig till sin
hustru, och de skola varda ett kött. 25 Och mannen och
hans hustru voro båda nakna och blygdes icke för varandra.

3 Men ormen var listigare än alla andra markens djur som
HERREN Gud hade gjort; och han sade till kvinnan:
"Skulle då Gud hava sagt: 'I skolen icke äta av något träd i
lustgården'?" 2 Kvinnan svarade ormen: "Vi få äta av frukten
på de andra träden i lustgården, 3 men om frukten på det
träd som står mitt i lustgården har Gud sagt: 'I skolen icke
äta därav, ej heller komma därvid, på det att I icke mån dö.'"
4 Då sade ormen till kvinnan: "Ingalunda skolen I dö; 5 men
Gud vet, att när I äten därav, skola edra ögon öppnas, så att
I bliven såsom Gud och förstån vad gott och ont är." 6 Och
kvinnan såg att trädet var gott att äta av, och att det var en
lust för ögonen, och att det var ett ljuvligt träd, eftersom man
därav fick förstånd, och hon tog av dess frukt och åt; och
hon gav jämväl åt sin man, som var med henne, och han åt.
7 Då öppnades bådas ögon, och de blevo varse att de voro
nakna; och de fäste ihop fikonlöv och bundo omkring sig. 8
Och de hörde HERREN Gud vandra i lustgården, när dagen
begynte svalkas; då gömde sig mannen med sin hustru för
HERREN Guds ansikte bland träden i lustgården. 9 Men
HERREN Gud kallade på mannen och sade till honom: "Var
är du?" 10 Han svarade: "Jag hörde dig i lustgården; då blev
jag förskräckt, eftersom jag är naken; därför gömde jag mig."
11 Då sade han: "Vem har låtit dig förstå att du är naken?
Har du icke ätit av det träd som jag förbjöd dig att äta av?"
12 Mannen svarade: "Kvinnan som du har givit mig till att
vara med mig, hon gav mig av trädet, så att jag åt." 13 Då
sade HERREN Gud till kvinnan: "Vad är det du har gjort!"
Kvinnan svarade: "Ormen bedrog mig, så att jag åt." 14 Då
sade HERREN Gud till ormen: "Eftersom du har gjort detta,
vare du förbannad bland alla djur, boskapsdjur och vilda
djur. På din buk skall du gå, och stoft skall du äta i alla dina
livsdagar. 15 Och jag skall sätta fiendskap mellan dig och
kvinnan, och mellan din säd och hennes säd. Denna skall
söndertrampa ditt huvud, och du skall stinga den i hälen." 16
Och till kvinnan sade han: "Jag skall låta dig utstå mycken
vedermöda, när du bliver havande; med smärta skall du
föda dina barn. Men till din man skall din åtrå vara, och han
skall råda över dig." 17 Och till Adam sade han: "Eftersom
du lyssnade till din hustrus ord och åt av det träd om vilket
jag hade bjudit dig och sagt: 'Du skall icke äta därav', därför
vare marken förbannad för din skull. Med vedermöda skall
du nära dig av den i alla dina livsdagar; 18 törne och tistel
skall den bära åt dig, men markens örter skola vara din föda.
19 I ditt anletes svett skall du äta ditt bröd, till dess du vänder
åter till jorden; ty av den är du tagen. Ty du är stoft, och till
stoft skall du åter varda." 20 Och mannen gav sin hustru
namnet Eva, ty hon blev en moder åt allt levande. 21 Och
HERREN Gud gjorde åt Adam och hans hustru kläder av
skinn och satte på dem. 22 Och HERREN Gud sade: "Se,
mannen har blivit såsom en av oss, så att han förstår vad
gott och ont är. Må han nu icke räcka ut sin hand och taga
jämväl av livets träd och äta, och så leva evinnerligen." 23
Och HERREN Gud förvisade honom ur Edens lustgård, för
att han skulle bruka jorden, varav han var tagen. 24 Och
han drev ut mannen, och satte öster om Edens lustgård
keruberna jämte det ljungande svärdets lågor, för att bevaka
vägen till livets träd.

4 Och mannen kände sin hustru Eva, och hon blev havande
och födde Kain; då sade hon: "Jag har fött en man genom
HERRENS hjälp." 2 Och hon födde åter en son, Abel, den
förres broder. Och Abel blev en fårherde, men Kain blev
en åkerman. 3 Och efter någon tid hände sig att Kain av
markens frukt bar fram en offergåva åt HERREN. 4 Också
Abel bar fram sin gåva, av det förstfödda i hans hjord, av
djurens fett. Och HERREN såg till Abel och hans offergåva;
5 men till Kain och hans offergåva såg han icke. Då blev
Kain mycket vred, och hans blick blev mörk. 6 Och HERREN
sade till Kain: "Varför är du vred, och varför är din blick så
mörk? 7 Är det icke så: om du har gott i sinnet, då ser du

frimodigt upp; men om du icke har gott i sinnet, då lurar
synden vid dörren; till dig står hennes åtrå, men du bör råda
över henne." 8 Och Kain talade med sin broder Abel; och
när de voro ute på marken, överföll Kain sin broder Abel och
dräpte honom. 9 Då sade HERREN till Kain: "Var är din
broder Abel?" Han svarade: "Jag vet icke; skall jag taga vara
på min broder?" 10 Då sade han: "Vad har du gjort! Hör, din
broders blod ropar till mig från jorden. 11 Så vare du nu
förbannad och förvisad ifrån åkerjorden, som har öppnat
sin mun för att mottaga din broders blod av din hand. 12
När du brukar jorden, skall den icke mer giva dig sin gröda.
Ostadig och flyktig skall du bliva på jorden." 13 Då sade
Kain till HERREN: "Min missgärning är större än att jag kan
bära den. 14 Se, du driver mig nu bort ifrån åkerjorden, och
jag måste gömma mig undan för ditt ansikte. Ostadig och
flyktig skall jag bliva på jorden, och så skall ske att vemhelst
som möter mig, han dräper mig." 15 Men HERREN sade till
honom: "Nej, ty Kain skall bliva hämnad sjufalt, vemhelst
som dräper honom." Och HERREN satte ett tecken till skydd
för Kain, så att ingen som mötte honom skulle slå honom
ihjäl. 16 Så gick Kain bort ifrån HERRENS ansikte och
bosatte sig i landet Nod, öster om Eden. 17 Och Kain kände
sin hustru, och hon blev havande och födde Hanok. Och han
byggde en stad och kallade den staden Hanok, efter sin
sons namn. 18 Och åt Hanok föddes Irad, och Irad födde
Mehujael, och Mehujael födde Metusael, och Metusael födde
Lemek. 19 Men Lemek tog sig två hustrur; den ena hette
Ada, den andra Silla. 20 Och Ada födde Jabal; han blev
stamfader för dem som bo i tält och idka boskapsskötsel. 21
Och hans broder hette Jubal; han blev stamfader för alla
dem som hantera harpa och pipa. 22 Men Silla födde ock en
son, Tubal-Kain; han var smed och gjorde alla slags redskap
av koppar och järn. Och Tubal-Kains syster var Naama. 23
Och Lemek sade till sina hustrur: "Ada och Silla, hören mina
ord; I Lemeks hustrur, lyssnen till mitt tal: Se, en man dräper
jag för vart sår jag får, och en yngling för var blånad jag
får. 24 Ja, sjufalt hämnad bliver Kain, men Lemek sju- och
sjuttiofalt." 25 Och Adam kände åter sin hustru, och hon
födde en son och gav honom namnet Set, i det hon sade:
"Gud har beskärt mig en annan livsfrukt, till ersättning för
Abel, eftersom Kain dräpte honom." 26 Men åt Set föddes
ock en son, och han gav honom namnet Enos. Vid denna tid
begynte man åkalla HERRENS namn.

5 Detta är stycket om Adams släkt. När Gud skapade
människor, gjorde han dem lika Gud. 2 Till man och
kvinna skapade han dem; och han välsignade dem och gav
dem namnet människa, när de blevo skapade. 3 När Adam
var ett hundra trettio år gammal, födde han en son som
var honom lik, hans avbild, och gav honom namnet Set.
4 Och sedan Adam hade fött Set, levde han åtta hundra
år och födde söner och döttrar. 5 Alltså blev Adams hela
levnadsålder nio hundra trettio år; därefter dog han. 6 När
Set var ett hundra fem år gammal, födde han Enos. 7 Och
sedan Set hade fött Enos, levde han åtta hundra sju år och
födde söner och döttrar. 8 Alltså blev Sets hela ålder nio
hundra tolv år; därefter dog han. 9 När Enos var nittio år
gammal, födde han Kenan. 10 Och sedan Enos hade fött
Kenan, levde han åtta hundra femton år och födde söner och
döttrar. 11 Alltså blev Enos' hela ålder nio hundra fem år;
därefter dog han. 12 När Kenan var sjuttio år gammal, födde
han Mahalalel. 13 Och sedan Kenan fött Mahalalel, levde
han åtta hundra fyrtio år och födde söner och döttrar. 14
Alltså blev Kenans hela ålder nio hundra tio år; därefter dog
han. 15 När Mahalalel var sextiofem år gammal, födde han
Jered. 16 Och sedan Mahalalel hade fött Jered, levde han
åtta hundra trettio år och födde söner och döttrar. 17 Alltså
blev Mahalalels hela ålder åtta hundra nittiofem år; därefter
dog han. 18 När Jered var ett hundra sextiotvå år gammal,
födde han Hanok. 19 Och sedan Jered hade fött Hanok,
levde han åtta hundra år och födde söner och döttrar. 20
Alltså blev Jereds hela ålder nio hundra sextiotvå år; därefter
dog han. 21 När Hanok var sextiofem år gammal, födde
han Metusela. 22 Och Hanok vandrade i umgängelse med
Gud i tre hundra år, sedan han hade fött Metusela, och han
födde söner och döttrar. 23 Alltså blev Hanoks hela ålder tre
hundra sextiofem år. 24 Sedan Hanok så hade vandrat i
umgängelse med Gud, såg man honom icke mer, ty Gud
tog honom bort. 25 När Metusela var ett hundra åttiosju år
gammal, födde han Lemek. 26 Och sedan Metusela hade
fött Lemek, levde han sju hundra åttiotvå år och födde söner
och döttrar. 27 Alltså blev Metuselas hela ålder nio hundra
sextionio år; därefter dog han. 28 När Lemek var ett hundra
åttiotvå år gammal, födde han en son. 29 Och han gav
honom namnet Noa, i det han sade: "Denne skall trösta oss
vid vårt arbete och våra händers möda, när vi bruka jorden,
som HERREN har förbannat." 30 Och sedan Lemek hade
fött Noa, levde han fem hundra nittiofem år och födde söner
och döttrar. 31 Alltså blev Lemeks hela ålder sju hundra
sjuttiosju år; därefter dog han. 32 När Noa var fem hundra år
gammal, födde han Sem, Ham och Jafet.

6 Då nu människorna begynte föröka sig på jorden och
döttrar föddes åt dem 2 sågo Guds söner att människornas
döttrar voro fagra, och de togo till hustrur dem som de funno

mest behag i. 3 Då sade HERREN: "Min ande skall icke
bliva kvar i människorna för beständigt, eftersom de dock äro
kött; så vare nu deras tid bestämd till ett hundra tjugu år." 4
Vid den tiden, likasom ock efteråt, levde jättarna på jorden,
sedan Guds söner begynte gå in till människornas döttrar
och dessa födde barn åt dem; detta var forntidens väldiga
män, som voro så namnkunniga. 5 Men när HERREN såg
att människornas ondska var stor på jorden, och att deras
hjärtans alla uppsåt och tankar beständigt voro allenast onda,
6 då ångrade HERREN att han hade gjort människorna på
jorden, och han blev bedrövad i sitt hjärta. 7 Och HERREN
sade: "Människorna, som jag skapade, vill jag utplåna från
jorden, ja, både människor och fyrfotadjur och kräldjur och
himmelens fåglar; ty jag ångrar att jag har gjort dem." 8
Men Noa hade funnit nåd för HERRENS ögon. 9 Detta är
berättelsen om Noas släkt. Noa var en rättfärdig man och
ostrafflig bland sitt släkte; i umgängelse med Gud vandrade
Noa. 10 Och Noa födde tre söner: Sem, Ham och Jafet.
11 Men jorden blev alltmer fördärvad för Guds åsyn, och
jorden uppfylldes av våld. 12 Och Gud såg att jorden var
fördärvad, eftersom allt kött vandrade i fördärv på jorden. 13
Då sade Gud till Noa: "Jag har beslutit att göra ände på allt
kött, ty jorden är uppfylld av våld som de öva; se, jag vill
fördärva dem tillika med jorden. 14 Så gör dig nu en ark av
goferträ, och inred arken med kamrar, och bestryk den med
jordbeck innan och utan. 15 Och så skall du göra arken: Den
skall vara tre hundra alnar lång, femtio alnar bred och trettio
alnar hög; 16 en öppning för ljuset, en aln hög alltigenom,
skall du göra ovantill på arken; och en dörr till arken skall du
sätta på dess sida; och du skall inreda den så, att den får en
undervåning, en mellanvåning och en övervåning. 17 Ty
se, jag skall låta floden komma med vatten över jorden, till
att fördärva allt kött som har i sig någon livsande, under
himmelen; allt som finnes på jorden skall förgås. 18 Men
med dig vill jag upprätta ett förbund: du skall gå in i arken
med dina söner och din hustru och dina söners hustrur. 19
Och av allt levande, vad kött det vara må, skall du föra in i
arken ett par av vart slag, för att behålla dem vid liv med
dig; hankön och honkön skola de vara. 20 Av fåglarna, efter
deras arter, av fyrfotadjuren, efter deras arter, av alla kräldjur
på marken, efter deras arter, skall ett par av vart slag gå in
till dig, för att du må behålla dem vid liv. 21 Och du skall taga
till dig alla slags livsmedel, sådant som kan ätas, och samla
det till dig, för att det må vara dig och dem till föda. 22 Och
Noa gjorde så; han gjorde i alla stycken såsom Gud hade
bjudit honom.

7 Och HERREN sade till Noa: "Gå in i arken med hela
ditt hus, ty dig har jag funnit rättfärdig inför mig bland
detta släkte. 2 Av alla rena fyrfotadjur skall du taga till dig
sju par, hanne och hona, men av sådana fyrfotadjur som
icke äro rena ett par, hanne och hona, 3 sammalunda av
himmelens fåglar sju par, hankön och honkön, för att behålla
deras släkten vid liv på hela jorden. 4 Ty sju dagar härefter
skall jag låta det regna på jorden, i fyrtio dagar och fyrtio
nätter, och jag skall utplåna från jorden alla varelser som jag
har gjort." 5 Och Noa gjorde i alla stycken såsom HERREN
hade bjudit honom. 6 Noa var sex hundra år gammal, när
floden kom med sitt vatten över jorden. 7 Och Noa gick
in i arken med sina söner och sin hustru och sina söners
hustrur, undan flodens vatten. 8 Och av fyrfotadjur, både
rena och orena, och av fåglar och av allt som krälar på
marken 9 gingo två och två, hankön och honkön, in till Noa
i arken, såsom Gud hade bjudit Noa. 10 Och efter de sju
dagarna kom flodens vatten över jorden. 11 I det år då Noa
var sex hundra år gammal, i andra månaden, på sjuttonde
dagen i månaden, den dagen bröto alla det stora djupets
källor fram, och himmelens fönster öppnade sig, 12 och ett
regn kom över jorden i fyrtio dagar och fyrtio nätter. 13 På
denna samma dag gick Noa in i arken, så ock Sem, Ham
och Jafet, Noas söner, vidare Noas hustru och hans söners
tre hustrur med dem, 14 därtill alla vilda djur, efter sina arter,
och alla boskapsdjur, efter sina arter, och alla kräldjur som
röra sig på jorden, efter sina arter, och alla flygande djur,
efter sina arter, allt vad fåglar heter, av alla slag. 15 De gingo
in till Noa i arken, två och två av allt kött som hade i sig
någon livsande. 16 Och de som gingo ditin voro hankön och
honkön av allt slags kött, såsom Gud hade bjudit honom.
Och HERREN stängde igen om honom. 17 Och floden kom
över jorden i fyrtio dagar, och vattnet förökade sig och lyfte
arken, så att den flöt högt uppe över jorden. 18 Och vattnet
steg och förökade sig mycket på jorden, och arken drev
på vattnet. 19 Och vattnet steg mer och mer över jorden,
och alla höga berg allestädes under himmelen övertäcktes.
20 Femton alnar högt steg vattnet över bergen, så att de
övertäcktes. 21 Då förgicks allt kött som rörde sig på jorden,
fåglar och boskapsdjur och vilda djur och alla smådjur som
rörde sig på jorden, så ock alla människor. 22 Allt som fanns
på det torra omkom, allt som där hade en fläkt av livsande i
sin näsa. 23 Så utplånade han alla varelser på jorden, både
människor och fyrfotadjur och kräldjur och himmelens fåglar;
de utplånades från jorden, och allenast Noa räddades, jämte
det som var med honom i arken. 24 Och vattnet fortfor att
stiga över jorden i hundra femtio dagar.

8 Då tänkte Gud på Noa och på alla de vilda djur och alla
de boskapsdjur som voro med honom i arken. Och Gud
lät en vind gå fram över jorden, så att vattnet sjönk undan;
2 och djupets källor och himmelens fönster tillslötos, och
regnet från himmelen upphörde. **3** Och vattnet vek bort ifrån
jorden mer och mer; efter hundra femtio dagar begynte
vattnet avtaga. **4** Och i sjunde månaden, på sjuttonde dagen
i månaden, stannade arken på Ararats berg. **5** Och vattnet
avtog mer och mer intill tionde månaden. I tionde månaden,
på första dagen i månaden, blevo bergstopparna synliga. **6**
Och efter fyrtio dagar öppnade Noa fönstret som han hade
gjort på arken, **7** och lät en korp flyga ut; denne flög fram
och åter, till dess vattnet hade torkat bort ifrån jorden. **8**
Sedan lät han en duva flyga ut, för att få se om vattnet hade
sjunkit undan från marken. **9** Men duvan fann ingen plats
där hon kunde vila sin fot, utan kom tillbaka till honom i
arken, ty vatten betäckte hela jorden. Då räckte han ut sin
hand och tog henne in till sig i arken. **10** Sedan väntade
han ännu ytterligare sju dagar och lät så duvan än en gång
flyga ut ur arken. **11** Och duvan kom till honom mot aftonen,
och se, då hade hon ett friskt olivlöv i sin näbb. Då förstod
Noa att vattnet hade sjunkit undan från jorden. **12** Men han
väntade ännu ytterligare sju dagar och lät så duvan åter
flyga ut; då kom hon icke mer tillbaka till honom. **13** I det
sexhundraförsta året, i första månaden, på första dagen i
månaden, hade vattnet sinat bort ifrån jorden. Då tog Noa av
taket på arken och såg nu att marken var fri ifrån vatten. **14**
Och i andra månaden, på tjugusjunde dagen i månaden, var
jorden alldeles torr. **15** Då talade Gud till Noa och sade: **16**
"Gå ut ur arken med din hustru och dina söner och dina
söners hustrur. **17** Alla djur som du har hos dig, vad slags
kött det vara må, både fåglar och fyrfotadjur och alla kräldjur
som röra sig på jorden, skall du låta gå ut med dig, för att
de må växa till på jorden och vara fruktsamma och föröka
sig på jorden." **18** Så gick då Noa ut med sina söner och
sin hustru och sina söners hustrur. **19** Och alla fyrfotadjur,
alla kräldjur och alla fåglar, alla slags djur som röra sig på
jorden, gingo ut ur arken, efter sina släkten. **20** Och Noa
byggde ett altare åt HERREN och tog av alla rena fyrfotadjur
och av alla rena fåglar och offrade brännoffer på altaret. **21**
När HERREN kände den välbehagliga lukten, sade han vid
sig själv: "Jag skall härefter icke mer förbanna marken för
människans skull, eftersom ju människans hjärtas uppsåt
är ont allt ifrån ungdomen. Och jag skall härefter icke mer
dräpa allt levande, såsom jag nu har gjort. **22** Så länge
jorden består, skola härefter sådd och skörd, köld och värme,
sommar och vinter, dag och natt aldrig upphöra."

9 Och Gud välsignade Noa och hans söner och sade till
dem: "Varen fruktsamma och föröken eder, och uppfyllen
jorden. **2** Och må fruktan och förskräckelse för eder komma
över alla djur på jorden och alla fåglar under himmelen;
jämte allt som krälar på marken och alla fiskar i havet vare
de givna i eder hand. **3** Allt som rör sig och har liv skolen
I hava till föda; såsom jag har givit eder gröna örter, så
giver jag eder allt detta. **4** Kött som har i sig sin själ, det
är sitt blod, skolen I dock icke äta. **5** Men edert eget blod,
vari eder själ är, skall jag utkräva. Jag skall utkräva det av
vilket djur det vara må. Jag skall ock av den ena människan
utkräva den andres själ; **6** den som utgjuter människoblod,
hans blod skall av människor bliva utgjutet, ty Gud har gjort
människan till sin avbild. **7** Och varen I fruktsamma och
föröken eder; växen till på jorden och föröken eder på den." **8**
Ytterligare sade Gud till Noa och till hans söner med honom:
9 "Se, jag vill upprätta ett förbund med eder, och med edra
efterkommande efter eder, **10** och med alla levande varelser
som I haven hos eder: fåglar, boskapsdjur och alla vilda djur
hos eder, alla jordens djur som hava gått ut ur arken. **11** Jag
vill upprätta ett förbund med eder: härefter skall icke mer ske
att allt kött utrotas genom flodens vatten; ingen flod skall mer
komma och fördärva jorden." **12** Och Gud sade: "Detta skall
vara tecknet till det förbund som jag gör mellan mig och eder,
jämte alla levande varelser hos eder, för eviga tider: **13** min
båge sätter jag i skyn; den skall vara tecknet till förbundet
mellan mig och jorden. **14** Och när jag härefter låter skyar
stiga upp över jorden och bågen då synes i skyn, **15** skall
jag tänka på det förbund som har blivit slutet mellan mig och
eder, jämte alla levande varelser, vad slags kött det vara må;
och vattnet skall då icke mer bliva en flod som fördärvar allt
kött. **16** När alltså bågen synes i skyn och jag ser på den,
skall jag tänka på det eviga förbund som har blivit slutet
mellan Gud och alla levande varelser, vad slags kött det
vara må på jorden." **17** Så sade nu Gud till Noa: "Detta skall
vara tecknet till det förbund som jag har upprättat mellan
mig och allt kött på jorden." **18** Noas söner, som gingo ut ur
arken, voro Sem, Ham och Jafet; men Ham var Kanaans
fader. **19** Dessa tre voro Noas söner och från dessa hava
alla jordens folk utgrenat sig. **20** Och Noa var en åkerman
och var den förste som planterade en vingård. **21** Men när
han drack av vinet, blev han drucken och låg blottad i sitt
tält. **22** Och Ham, Kanaans fader, såg då sin faders blygd
och berättade det för sina båda bröder, som voro utanför. **23**
Men Sem och Jafet togo en mantel och lade den på sina
skuldror, båda tillsammans, och gingo så baklänges in och
täckte över sin faders blygd; de höllo därvid sina ansikten

bortvända, så att de icke sågo sin faders blygd. 24 När
sedan Noa vaknade upp från ruset och fick veta vad hans
yngste son hade gjort honom, sade han: 25 "Förbannad
vare Kanaan, en trälars träl vare han åt sina bröder!" 26
Ytterligare sade han: "Välsignad vare HERREN, Sems Gud,
och Kanaan vare deras träl! 27 Gud utvidge Jafet, han tage
sin boning i Sems hyddor, och Kanaan vare deras träl." 28
Och Noa levde efter floden tre hundra femtio år; 29 alltså
blev Noas hela ålder nio hundra femtio år; därefter dog han.

10 Detta är berättelsen om Noas söners släkt. De voro
Sem, Ham och Jafet; och åt dem föddes söner efter
floden. 2 Jafets söner voro Gomer, Magog, Madai, Javan,
Tubal, Mesek och Tiras. 3 Gomers söner voro Askenas,
Rifat och Togarma. 4 Javans söner voro Elisa och Tarsis,
kittéerna och dodanéerna. 5 Från dessa hava inbyggarna i
hedningarnas Havsländer utbrett sig i sina länder, var efter
sitt tungomål, efter sina släkter, i sina folk. 6 Hams söner
voro Kus, Misraim, Put och Kanaan. 7 Kus' söner voro Seba,
Havila, Sabta, Raema och Sabteka. Raemas söner voro
Saba och Dedan. 8 Men Kus födde Nimrod; han var den
förste som upprättade ett välde på jorden. 9 Han var ock
en väldig jägare inför HERREN; därför plägar man säga:
"En väldig jägare inför HERREN såsom Nimrod." 10 Och
hans rike hade sin begynnelse i Babel, Erek, Ackad och
Kalne, i Sinears land. 11 Från det landet drog han sedan
ut till Assyrien och byggde Nineve, Rehobot-Ir och Kela,
12 och därtill Resen mellan Nineve och Kela; detta är "den
stora staden". 13 Och Misraim födde ludéerna, anaméerna,
lehabéerna, naftuhéerna, 14 patroséerna, kasluhéerna, från
vilka filistéerna hava utgått, och kaftoréerna. 15 Och Kanaan
födde Sidon, som var hans förstfödde, och Het, 16 så ock
jebuséerna, amoréerna, girgaséerna, 17 hivéerna, arkéerna,
sinéerna, 18 arvadéerna, semaréerna och hamatéerna.
Sedan utgrenade sig kananéernas släkter allt vidare, 19 så
att kananéernas område sträckte sig från Sidon fram emot
Gerar ända till Gasa, och fram emot Sodom, Gomorra, Adma
och Seboim ända till Lesa. 20 Dessa voro Hams söner,
efter deras släkter och tungomål, i deras länder och folk. 21
Söner föddes ock åt Sem, Jafets äldre broder, som blev
stamfader för alla Ebers söner. 22 Sems söner voro Elam,
Assur, Arpaksad, Lud och Aram. 23 Arams söner voro Us,
Hul, Geter och Mas. 24 Arpaksad födde Sela, och Sela födde
Eber. 25 Men åt Eber föddes två söner; den ene hette Peleg,
ty i hans tid blev jorden fördelad; och hans broder hette
Joktan. 26 Och Joktan födde Almodad, Selef, Hasarmavet,
Jera, 27 Hadoram, Usal, Dikla, 28 Obal, Abimael, Saba, 29
Ofir, Havila och Jobab; alla dessa voro Joktans söner. 30
Och de hade sina boningsorter från Mesa fram emot Sefar,
emot Östra berget. 31 Dessa voro Sems söner, efter deras
släkter och tungomål, i deras länder, efter deras folk. 32
Dessa voro Noas söners släkter, efter deras ättföljd, i deras
folk. Och från dem hava folken efter floden utbrett sig på
jorden.

11 Och hela jorden hade enahanda tungomål och talade
på enahanda sätt. 2 Men när de bröto upp och drogo
österut, funno de en lågslätt i Sinears land och bosatte
sig där. 3 Och de sade till varandra: "Kom, låt oss slå
tegel och bränna det." Och teglet begagnade de såsom
sten, och såsom murbruk begagnade de jordbeck. 4 Och
de sade: "Kom, låt oss bygga en stad åt oss och ett torn
vars spets räcker upp i himmelen, och så göra oss ett
namn; vi kunde eljest bliva kringspridda över hela jorden."
5 Då steg HERREN ned för att se staden och tornet som
människobarnen byggde. 6 Och HERREN sade: "Se, de äro
ett enda folk och hava alla enahanda tungomål, och detta är
deras första tilltag; härefter skall intet bliva dem omöjligt, vad
de än besluta att göra. 7 Välan, låt oss stiga dit ned och
förbistra deras tungomål, så att den ene icke förstår den
andres tungomål." 8 Och så spridde HERREN dem därifrån
ut över hela jorden, så att de måste upphöra att bygga på
staden. 9 Därav fick den namnet Babel, eftersom HERREN
där förbistrade hela jordens tungomål; därifrån spridde ock
HERREN ut dem över hela jorden. 10 Detta är berättelsen
om Sems släkt. När Sem var hundra år gammal, födde han
Arpaksad, två år efter floden. 11 Och sedan Sem hade fött
Arpaksad, levde han fem hundra år och födde söner och
döttrar. 12 När Arpaksad var trettiofem år gammal, födde
han Sela. 13 Och sedan Arpaksad hade fött Sela, levde han
fyra hundra tre år och födde söner och döttrar. 14 När Sela
var trettio år gammal, födde han Eber. 15 Och sedan Sela
hade fött Eber, levde han fyra hundra tre år och födde söner
och döttrar. 16 När Eber var trettiofyra år gammal, födde han
Peleg. 17 Och sedan Eber hade fött Peleg, levde han fyra
hundra trettio år och födde söner och döttrar. 18 När Peleg
var trettio år gammal, födde han Regu. 19 Och sedan Peleg
hade fött Regu, levde han två hundra nio år och födde söner
och döttrar. 20 När Regu var trettiotvå år gammal, födde han
Serug. 21 Och sedan Regu hade fött Serug, levde han två
hundra sju år och födde söner och döttrar. 22 När Serug var
trettio år gammal, födde han Nahor. 23 Och sedan Serug
hade fött Nahor, levde han två hundra år och födde söner
och döttrar. 24 När Nahor var tjugunio år gammal, födde
han Tera. 25 Och sedan Nahor hade fött Tera, levde han ett
hundra nitton år och födde söner och döttrar. 26 När Tera var

sjuttio år gammal, födde han Abram, Nahor och Haran. 27
Och detta är berättelsen om Teras släkt. Tera födde Abram,
Nahor och Haran. Och Haran födde Lot. 28 Och Haran dog
hos sin fader Tera i sitt fädernesland, i det kaldeiska Ur. 29
Och Abram och Nahor togo sig hustrur; Abrams hustru hette
Sarai, och Nahors hustru hette Milka, dotter till Haran, som
var fader till Milka och Jiska. 30 Men Sarai var ofruktsam
och hade inga barn. 31 Och Tera tog med sig sin son Abram
och sin sonson Lot, Harans son, och sin sonhustru Sarai,
som var hans son Abrams hustru; och de drogo tillsammans
ut från det kaldeiska Ur på väg till Kanaans land; men när de
kommo till Haran, bosatte de sig där. 32 Och Teras ålder
blev två hundra fem år; därefter dog Tera i Haran.

12 Och HERREN sade till Abram: "Gå ut ur ditt land och
från din släkt och från din faders hus, bort till det land
som jag skall visa dig. 2 Så skall jag göra dig till ett stort
folk; jag skall välsigna dig och göra ditt namn stort, och du
skall bliva en välsignelse. 3 Och jag skall välsigna dem som
välsigna dig, och den som förbannar dig skall jag förbanna,
och i dig skola alla släkter på jorden varda välsignade."
4 Och Abram gick åstad, såsom HERREN hade tillsagt
honom, och Lot gick med honom. Och Abram var sjuttiofem
år gammal, när han drog ut från Haran. 5 Och Abram tog sin
hustru Sarai och sin brorson Lot och alla ägodelar som de
hade förvärvat och tjänarna som de hade skaffat sig i Haran;
och de drogo åstad på väg mot Kanaans land 6 och kommo
så till Kanaans land. Och Abram drog fram i landet ända till
den heliga platsen vid Sikem, till Mores terebint. Och på
den tiden bodde kananéerna där i landet. 7 Men HERREN
uppenbarade sig för Abram och sade: "Åt din säd skall jag
giva detta land." Då byggde han där ett altare åt HERREN,
som hade uppenbarat sig för honom. 8 Sedan flyttade han
därifrån till bergsbygden öster om Betel och slog där upp sitt
tält, så att han hade Betel i väster och Ai i öster; och han
byggde där ett altare åt HERREN och åkallade HERRENS
namn. 9 Sedan bröt Abram upp därifrån och drog sig allt
längre mot Sydlandet. 10 Men hungersnöd uppstod i landet,
och Abram drog ned till Egypten för att bo där någon tid,
eftersom hungersnöden var så svår i landet. 11 Men när han
nalkades Egypten sade han till sin hustru Sarai: "Jag vet
ju att du är en skön kvinna. 12 Om nu egyptierna tänka,
när de få se dig: 'Hon är hans hustru', så skola de dräpa
mig, under det att de låta dig leva. 13 Säg därför att du är
min syster, så att det går mig väl för din skull, och så att
jag för din skull får leva." 14 Då nu Abram kom till Egypten,
sågo egyptierna att hon var en mycket skön kvinna. 15 Och
när Faraos hövdingar fingo se henne, prisade de henne för
Farao, och så blev kvinnan tagen in i Faraos hus. 16 Och
Abram blev av honom väl behandlad för hennes skull, så att
han fick får, fäkreatur och åsnor, tjänare och tjänarinnor,
åsninnor och kameler. 17 Men HERREN hemsökte Farao
och hans hus med stora plågor för Sarais, Abrams hustrus,
skull. 18 Då kallade Farao Abram till sig och sade: "Vad har
du gjort mot mig! Varför lät du mig icke veta att hon var din
hustru? 19 Varför sade du: 'Hon är min syster' och vållade
så, att jag tog henne till hustru åt mig? Se, här har du nu
din hustru, tag henne och gå." 20 Och Farao gav sina män
befallning om honom, att de skulle ledsaga honom till vägs
med hans hustru och allt vad han ägde.

13 Så drog då Abram upp från Egypten med sin hustru och
allt vad han ägde, och Lot jämte honom, till Sydlandet.
2 Och Abram var mycket rik på boskap och på silver och
guld. 3 Och han färdades ifrån lägerplats till lägerplats och
kom så från Sydlandet ända till Betel, till det ställe där hans
tält förut hade stått, mellan Betel och Ai, 4 dit där han
förra gången hade rest ett altare. Och där åkallade Abram
HERRENS namn. 5 Men Lot, som drog med Abram, hade
också får och fäkreatur och tält. 6 Och landet räckte icke till
för dem, så att de kunde bo tillsammans; ty deras ägodelar
voro för stora för att de skulle kunna bo tillsammans; 7 och
tvister uppstodo mellan Abrams och Lots boskapsherdar.
Tillika bodde på den tiden kananéerna och perisséerna där
i landet. 8 Då sade Abram till Lot: "Icke skall någon tvist
vara mellan mig och dig, och mellan mina herdar och dina
herdar; vi äro ju fränder. 9 Ligger icke hela landet öppet
för dig? Skilj dig ifrån mig; vill du åt vänster, så går jag
åt höger, och vill du åt höger, så går jag åt vänster." 10
Då lyfte Lot upp sina ögon och såg att hela Jordanslätten
överallt var vattenrik. Innan HERREN fördärvade Sodom
och Gomorra, var den nämligen såsom HERRENS lustgård,
såsom Egyptens land, ända fram emot Soar. 11 Så utvalde
då Lot åt sig hela Jordanslätten. Och Lot bröt upp och drog
österut, och de skildes så från varandra. 12 Abram förblev
boende i Kanaans land, och Lot bodde i städerna på Slätten
och drog med sina tält ända inemot Sodom. 13 Men folket
i Sodom var mycket ont och syndigt inför HERREN. 14
Och HERREN sade till Abram, sedan Lot hade skilt sig från
honom: "Lyft upp dina ögon och se, från den plats där du
står, mot norr och söder och öster och väster." 15 Ty hela
det land som du nu ser skall jag giva åt dig och din säd för
evärdlig tid. 16 Och jag skall låta din säd bliva såsom stoftet
på jorden; kan någon räkna stoftet på jorden, så skall ock
din säd kunna räknas. 17 Stå upp och drag igenom landet
efter dess längd och dess bredd, ty åt dig skall jag giva det."

18 Och Abram drog åstad med sina tält och kom och bosatte
sig vid Mamres terebintlund invid Hebron; och han byggde
där ett altare åt HERREN.

14 På den tid då Amrafel var konung i Sinear, Arjok
konung i Ellasar, Kedorlaomer konung i Elam och
Tideal konung över Goim, hände sig 2 att dessa begynte krig
mot Bera, konungen i Sodom, Birsa, konungen i Gomorra,
Sinab, konungen i Adma, Semeber, konungen i Seboim, och
mot konungen i Bela, det är Soar. 3 De förenade sig alla och
tågade till Siddimsdalen, där Salthavet nu är. 4 I tolv år hade
de varit under Kedorlaomer, men i det trettonde året hade de
avfallit. 5 Så kom nu i det fjortonde året Kedorlaomer med de
konungar som voro på hans sida; och de slogo rafaéerna i
Asterot-Karnaim, suséerna i Ham, eméerna i Save-Kirjataim
6 och horéerna på deras berg Seir och drevo dem ända till
El-Paran vid öknen. 7 Sedan vände de om och kommo
till En-Mispat, det är Kades, och härjade amalekiternas
hela land; de slogo ock amoréerna som bodde i Hasason-
Tamar. 8 Då drogo konungen i Sodom, konungen i Gomorra,
konungen i Adma, konungen i Seboim och konungen i Bela,
det är Soar, ut och ställde upp sig i Siddimsdalen till strid
mot dem -- 9 mot Kedorlaomer, konungen i Elam, Tideal,
konungen över Goim, Amrafel, konungen i Sinear, och Arjok,
konungen i Ellasar, fyra konungar mot de fem. 10 Men
Siddimsdalen var full av jordbecksgropar. Och konungarna i
Sodom och Gomorra måste fly och föllo då i dessa, och
de som kommo undan flydde till bergsbygden. 11 Så togo
de allt gods som fanns i Sodom och Gomorra, och alla
livsmedel där, och tågade bort; 12 de togo ock med sig Lot,
Abrams brorson, och hans ägodelar, när de tågade bort;
ty denne bodde i Sodom. 13 Men en av de räddade kom
och berättade detta för Abram, hebréen; denne bodde vid
den terebintlund som tillhörde amoréen Mamre, Eskols och
Aners broder, och dessa voro i förbund med Abram. 14 Då
nu Abram hörde att hans frände var fången, lät han sina
mest beprövade tjänare, sådana som voro födda i hans hus,
tre hundra aderton män, rycka ut, och förföljde fienderna
ända till Dan. 15 Och han delade sitt folk och överföll dem
så om natten med sina tjänare och slog dem, och förföljde
dem sedan ända till Hoba, norr om Damaskus, 16 och tog
tillbaka allt godset; sin frände Lot och hans ägodelar tog
han ock tillbaka, ävensom kvinnorna och det övriga folket.
17 Då han nu var på återvägen, sedan han hade slagit
Kedorlaomer och de konungar som voro på hans sida, gick
konungen i Sodom honom till mötes i Savedalen, det är
Konungsdalen. 18 Och Melki-Sedek, konungen i Salem, lät
bära ut bröd och vin; denne var präst åt Gud den Högste.
19 Och han välsignade honom och sade: "Välsignad vare
Abram av Gud den Högste, himmelens och jordens skapare!
20 Och välsignad vare Gud den Högste, som har givit dina
ovänner i din hand!" Och Abram gav honom tionde av allt.
21 Och konungen i Sodom sade till Abram: "Giv mig folket;
godset må du behålla för dig själv." 22 Men Abram svarade
konungen i Sodom: "Jag lyfter min hand upp till HERREN,
till Gud den Högste, himmelens och jordens skapare, och
betygar 23 att jag icke vill taga ens en tråd eller en skorem,
än mindre något annat som tillhör dig. Du skall icke kunna
säga: 'Jag har riktat Abram.' 24 Jag vill intet hava; det är nog
med vad mina män hava förtärt och den del som tillkommer
mina följeslagare. Aner, Eskol och Mamre, de må få sin del."

15 En tid härefter kom HERRENS ord i en syn till Abram;
han sade: "Frukta icke, Abram, jag är din sköld, din
lön skall bliva mycket stor." 2 Men Abram sade: "Herre,
HERRE, vad vill du då giva mig? Jag går ju barnlös bort, och
arvinge till mitt hus bliver en man från Damaskus, Elieser." 3
Och Abram sade ytterligare: "Mig har du icke givit någon
livsfrukt; en av mitt husfolk skall bliva min arvinge." 4 Men
se, HERRENS ord kom till honom; han sade: "Nej, denne
skall icke bliva din arvinge, utan en som utgår från ditt eget
liv skall bliva din arvinge." 5 Och han förde honom ut och
sade: "Skåda upp till himmelen, och räkna stjärnorna, om du
kan räkna dem." Och han sade till honom: "Så skall din säd
bliva." 6 Och han trodde på HERREN; och han räknade
honom det till rättfärdighet. 7 Och han sade till honom: "Jag
är HERREN, som har fört dig ut från det kaldeiska Ur för att
giva dig detta land till besittning." 8 Han svarade: "Herre,
HERRE, varav skall jag veta att jag skall besitta det?" 9
Då sade han till honom: "Tag åt mig en treårig kviga, en
treårig get och en treårig vädur, därtill en turturduva och en
ung duva." 10 Och han tog åt honom alla dessa djur och
styckade dem mitt itu och lade styckena mitt emot varandra;
dock styckade han icke fåglarna. 11 Och rovfåglarna slogo
ned på de döda kropparna, men Abram drev bort dem. 12
När nu solen var nära att gå ned och en tung sömn hade
fallit på Abram, se, då kom en förskräckelse över honom och
ett stort mörker. 13 Och han sade till Abram: "Det skall du
veta, att din säd skall komma att leva såsom främlingar i ett
land som icke tillhör dem, och de skola där vara trälar, och
man skall förtrycka dem; så skall ske i fyra hundra år." 14
Men det folk vars trälar de bliva skall jag ock döma. Sedan
skola de draga ut med stora ägodelar. 15 Men du själv skall
gå till dina fäder i frid och bliva begraven i en god ålder. 16
Och i det fjärde släktet skall din säd komma hit tillbaka. Ty
ännu hava icke amoréerna fyllt sin missgärnings mått." 17

Då nu solen hade gått ned och det hade blivit alldeles mörkt,
syntes en rykande ugn med flammande låga, som for fram
mellan styckena. 18 På den dagen slöt HERREN ett förbund
med Abram och sade: "Åt din säd skall jag giva detta land,
från Egyptens flod ända till den stora floden, till floden Frat:
19 kainéernas, kenaséernas, kadmonéernas, 20 hetiternas,
perisséernas, rafaéernas, 21 amoréernas, kananéernas,
girgaséernas och jebuséernas land."

16 Och Sarai, Abrams hustru, hade icke fött barn åt
honom. Men hon hade en egyptisk tjänstekvinna, som
hette Hagar; 2 och Sarai sade till Abram: "Se, HERREN
har gjort mig ofruktsam, så att jag icke föder barn; gå in till
min tjänstekvinna, kanhända skall jag få avkomma genom
henne." Abram lyssnade till Sarais ord; 3 och Sarai, Abrams
hustru, tog sin egyptiska tjänstekvinna Hagar och gav henne
till hustru åt sin man Abram, sedan denne hade bott tio år i
Kanaans land. 4 Och han gick in till Hagar, och hon blev
havande. När hon nu såg att hon var havande, ringaktade
hon sin fru. 5 Då sade Sarai till Abram: "Den orätt mig sker
komme över dig. Jag själv lade min tjänstekvinna i din famn,
men då hon nu ser att hon är havande, ringaktar hon mig.
HERREN döme mellan mig och dig." 6 Abram sade till
Sarai: "Din tjänstekvinna är ju i din hand, gör med henne
vad du finner för gott." När då Sarai tuktade henne, flydde
hon bort ifrån henne. 7 Men HERRENS ängel kom emot
henne vid en vattenkälla i öknen, den källa som ligger vid
vägen till Sur. 8 Och han sade: "Hagar, Sarais tjänstekvinna,
varifrån kommer du, och vart går du?" Hon svarade: "Jag är
stadd på flykt ifrån min fru Sarai." 9 Då sade HERRENS
ängel till henne: "Vänd tillbaka till din fru, och ödmjuka dig
under henne." 10 Och HERRENS ängel sade till henne: "Jag
skall göra din säd mycket talrik, så att man icke skall kunna
räkna den för dess myckenhets skull." 11 Ytterligare sade
HERRENS ängel till henne: "Se, du är havande och skall
föda en son; honom skall du giva namnet Ismael, därför att
HERREN har hört ditt lidande. 12 Och han skall bliva lik en
vildåsna; hans hand skall vara emot var man, och var mans
hand emot honom; och han skall ligga i strid med alla sina
bröder." 13 Och hon gav HERREN, som hade talat med
henne, ett namn, i det hon sade: "Du är Seendets Gud."
Hon tänkte nämligen: "Har jag då verkligen här fått se en
skymt av honom som ser mig?" 14 Därav kallades brunnen
Beer-Lahai-Roi; den ligger mellan Kades och Bered. 15 Och
Hagar födde åt Abram en son; och Abram gav den son som
Hagar hade fött åt honom namnet Ismael. 16 Och Abram var
åttiosex år gammal, när Hagar födde Ismael åt Abram.

17 När Abram var nittionio år gammal, uppenbarade sig
HERREN för honom och sade till honom: "Jag är Gud
den Allsmäktige. Vandra inför mig och var ostrafflig. 2 Jag vill
göra ett förbund mellan mig och dig, och jag skall föröka dig
övermåttan." 3 Då föll Abram ned på sitt ansikte, och Gud
talade så med honom: 4 "Se, det förbund som jag å min sida
gör med dig är detta, att du skall bliva en fader till många
folk. 5 Därför skall du icke mer heta Abram, utan Abraham
skall vara ditt namn, ty jag skall låta dig bliva en fader till
många folk. 6 Och jag skall göra dig övermåttan fruktsam
och låta folkslag komma av dig, och konungar skola utgå
från dig. 7 Och jag skall upprätta ett förbund mellan mig
och dig och din säd efter dig, från släkte till släkte, ett evigt
förbund, så att jag skall vara din Gud och din säds efter dig;
8 och jag skall giva dig och din säd efter dig det land där
du nu bor såsom främling, hela Kanaans land, till evärdlig
besittning, och jag skall vara deras Gud. 9 Och Gud sade
ytterligare till Abraham: "Du åter skall hålla mitt förbund, du
och din säd efter dig, från släkte till släkte." 10 Och detta är
det förbund mellan mig och eder och din säd efter dig, som I
skolen hålla: allt mankön bland eder skall omskäras; 11 på
eder förhud skolen I omskäras, och detta skall vara tecknet
till förbundet mellan mig och eder. 12 Släkte efter släkte skall
vart gossebarn bland eder omskäras, när det är åtta dagar
gammalt, jämväl den hemfödde tjänaren och den som är
köpt för penningar från något främmande folk, och som icke
är av din säd. 13 Omskäras skall både din hemfödde tjänare
och den som du har köpt för penningar; och så skall mitt
förbund vara på edert kött betygat såsom ett evigt förbund.
14 Men en oomskuren av mankön, en vilkens förhud icke
har blivit omskuren, han skall utrotas ur sin släkt; han har
brutit mitt förbund." 15 Och Gud sade åter till Abraham: "Din
hustru Sarai skall du icke mer kalla Sarai, utan Sara skall
vara hennes namn. 16 Och jag skall välsigna henne och
skall också med henne giva dig en son; ja, jag skall välsigna
henne, och folkslag skola komma av henne, konungar över
folk skola härstamma från henne." 17 Då föll Abraham ned
på sitt ansikte och log, ty han sade vid sig själv: "Skulle barn
födas åt en man som är hundra år gammal? Och skulle Sara
föda barn, hon som är nittio år gammal?" 18 Och Abraham
sade till Gud: "Måtte allenast Ismael få leva inför dig!" 19 Då
sade Gud: "Nej, din hustru Sara skall föda dig en son, och
du skall giva honom namnet Isak; och med honom skall
jag upprätta mitt förbund, ett evigt förbund, som skall gälla
hans säd efter honom. 20 Men angående Ismael har jag ock
hört din bön; se, jag skall välsigna honom och göra honom
fruktsam och föröka honom övermåttan. Tolv hövdingar skall

han få till söner, och jag skall göra honom till ett stort folk. 21
Men mitt förbund skall jag upprätta med Isak, honom som
Sara skall föda åt dig vid denna tid nästa år." 22 Då Gud nu
hade talat ut med Abraham, for han upp från honom. 23
Och Abraham tog sin son Ismael och alla sina tjänare, de
hemfödda och de som voro köpta för penningar, allt mankön
bland Abrahams husfolk, och omskar på denna samma
dag deras förhud, såsom Gud hade tillsagt honom. 24 Och
Abraham var nittionio år gammal, när hans förhud blev
omskuren. 25 Och hans son Ismael var tretton år gammal,
när hans förhud blev omskuren. 26 På denna samma dag
omskuros Abraham och hans son Ismael; 27 och alla män i
hans hus, de hemfödda tjänarna och de som voro köpta för
penningar ifrån främmande folk, blevo omskurna tillika med
honom.

18 Och HERREN uppenbarade sig för honom vid Mamres
terebintlund, där han satt vid ingången till sitt tält, då
det var som hetast på dagen. 2 När han lyfte upp sina ögon,
fick han se tre män stå framför sig. Och då han såg dem,
skyndade han emot dem från tältets ingång och bugade
sig ned till jorden 3 och sade: "Herre, har jag funnit nåd för
dina ögon, så gå icke förbi din tjänare. 4 Låt mig hämta
litet vatten, så att I kunnen två edra fötter; och vilen eder
under trädet. 5 Jag vill ock hämta ett stycke bröd, så att I
kunnen vederkvicka eder, innan I gån vidare, eftersom I nu
haven tagit vägen förbi eder tjänare." De sade: "Gör såsom
du har sagt." 6 Och Abraham skyndade in i tältet till Sara
och sade: "Skynda dig och tag tre sea-mått fint mjöl, knåda
det och baka kakor." 7 Men själv hastade Abraham bort
till boskapen och tog en god ungkalv och gav den åt sin
tjänare, och denne skyndade sig att tillreda den. 8 Och han
tog gräddmjölk och söt mjölk och kalven, som han hade
låtit tillreda, och satte fram för dem; och han stod själv hos
dem under trädet, medan de åto. 9 Och de sade till honom:
"Var är din hustru Sara?" Han svarade: "Därinne i tältet."
10 Då sade han: "Jag skall komma tillbaka till dig nästa år
vid denna tid, och se, då skall din hustru Sara hava en
son." Detta hörde Sara, där hon stod i ingången till tältet,
som var bakom honom. 11 Men Abraham och Sara voro
gamla och komna till hög ålder, och Sara hade icke mer,
såsom kvinnor pläga hava. 12 Därför log Sara vid sig själv
och tänkte: "Skulle jag väl nu på min ålderdom giva mig till
lusta, nu då också min herre är gammal?" 13 Men HERREN
sade till Abraham: "Varför log Sara och tänkte: 'Skulle jag
verkligen föda barn, så gammal som jag är?' 14 Är då något
så underbart, att HERREN icke skulle förmå det? På den
bestämda tiden skall jag komma tillbaka till dig, vid denna tid
nästa år, och då skall Sara hava en son." 15 Då nekade
Sara och sade: "Jag log icke"; ty hon blev förskräckt. Men
han sade: "Jo, du log." 16 Och männen stodo upp för att
gå därifrån och vände sina blickar ned mot Sodom, och
Abraham gick med för att ledsaga dem. 17 Och HERREN
sade: "Kan jag väl dölja för Abraham vad jag tänker göra?
18 Av Abraham skall ju bliva ett stort och mäktigt folk, och i
honom skola alla folk på jorden varda välsignade. 19 Ty
därtill har jag utvalt honom, för att han skall bjuda sina
barn och sitt hus efter sig att hålla HERRENS väg och öva
rättfärdighet och rätt, på det att HERREN må låta det komma
över Abraham, som han har lovat honom." 20 Och HERREN
sade: "Ropet från Sodom och Gomorra är stort, och deras
synd är mycket svår; 21 därför vill jag gå ditned och se om
de verkligen i allt hava gjort efter det rop som har kommit
till mig; om så icke är, vill jag veta det." 22 Och männen
begåvo sig därifrån och gingo mot Sodom; men Abraham
stod ännu kvar inför HERREN. 23 Och Abraham trädde
närmare och sade: "Vill du då förgöra den rättfärdige tillika
med den ogudaktige? 24 Kanhända finnas femtio rättfärdiga
i staden; vill du då förgöra den och icke skona orten för de
femtio rättfärdigas skull som finnas där? 25 Bort det, att
du skulle så göra och döda den rättfärdige tillika med den
ogudaktige, så att det skulle gå den rättfärdige likasom den
ogudaktige; bort det ifrån dig! Skulle han som är hela jordens
domare icke göra vad rätt är?" 26 HERREN sade: "Om jag
i Sodom finner femtio rättfärdiga inom staden, så vill jag
skona orten för deras skull." 27 Men Abraham svarade och
sade: "Se, jag har dristat mig att tala till Herren, fastän jag
är stoft och aska." 28 Kanhända skall det fattas fem i de
femtio rättfärdiga; vill du då för de fems skull fördärva hela
staden?" Han sade: "Om jag där finner fyrtiofem; så skall jag
icke fördärva den." 29 Men han fortfor att tala till honom och
sade: "Kanhända skola fyrtio finnas där." Han svarade: "Jag
skall då icke göra det, för de fyrtios skull." 30 Då sade han:
"Herre, vredgas icke över att jag ännu talar något. Kanhända
skola trettio finnas där." Han svarade: "Om jag där finner
trettio, så skall jag icke göra det." 31 Men han sade: "Se,
jag har dristat mig att tala till Herren. Kanhända skola tjugu
finnas där." Han svarade: "Jag skall då icke fördärva den,
för de tjugus skull." 32 Då sade han: "Herre, vredgas icke
över att jag talar allenast ännu en gång. Kanhända skola tio
finnas där." Han svarade: "Jag skall då icke fördärva den, för
de tios skull." 33 Och HERREN gick bort, sedan han hade
talat ut med Abraham; och Abraham vände tillbaka hem.

19 Och de två änglarna kommo om aftonen till Sodom,
och Lot satt då i Sodoms port. När Lot fick se dem,

stod han upp och gick emot dem och föll ned till jorden på
sitt ansikte 2 och sade: "I herrar, tagen härbärge i eder
tjänares hus och stannen där över natten, och tvån edra
fötter; sedan kunnen I i morgon bittida fortsätta eder färd."
De svarade: "Nej, vi vilja stanna på gatan över natten." 3
Men han bad dem så enträget, att de togo härbärge hos
honom och kommo in i hans hus. Och han tillredde en måltid
åt dem och bakade osyrat bröd, och de åto. 4 Men innan
de hade lagt sig, omringades huset av männen i staden,
Sodoms män, både unga och gamla, allt folket, så många de
voro. 5 Dessa kallade på Lot och sade till honom: "Var äro
de män som hava kommit till dig i natt? För dem ut till oss,
så att vi få känna dem." 6 Då gick Lot ut till dem i porten och
stängde dörren efter sig 7 och sade: "Mina bröder, gören
icke så illa. 8 Se, jag har två döttrar, som ännu icke veta av
någon man. Dem vill jag föra ut till eder, så kunnen I göra
med dem vad I finnen för gott. Gören allenast icke något mot
dessa män, eftersom de nu hava gått in under skuggan av
mitt tak." 9 Men de svarade: "Bort med dig!" Och de sade
ytterligare: "Denne, en ensam man, har kommit hit och bor
här såsom främling, och han vill dock ständigt upphäva sig
som domare. Men nu skola vi göra dig mer ont än dem."
Och de trängde med våld in på mannen Lot och stormade
fram för att spränga dörren. 10 Då räckte männen ut sina
händer och togo Lot in till sig i huset och stängde dörren. 11
Och de män som stodo utanför husets port slogo de med
blindhet, både små och stora, så att de förgäves sökte finna
porten. 12 Och männen sade till Lot: "Har du någon mer
här, någon måg, eller några söner eller döttrar, eller någon
annan som tillhör dig i staden, så för dem bort ifrån detta
ställe. 13 Ty vi skola fördärva detta ställe; ropet från dem
har blivit så stort inför HERREN, att HERREN har utsänt
oss till att fördärva dem." 14 Då gick Lot ut och talade till
sina mågar, som skulle få hans döttrar, och sade: "Stån upp
och gån bort ifrån detta ställe; ty HERREN skall fördärva
staden." Men hans mågar menade att han skämtade. 15 När
nu morgonrodnaden gick upp, manade änglarna på Lot och
sade: "Stå upp och tag med dig din hustru och dina båda
döttrar, som du har hos dig, på det att du icke må förgås
genom stadens missgärning." 16 Och då han ännu dröjde,
togo männen honom vid handen jämte hans hustru och
hans båda döttrar, ty HERREN ville skona honom; och de
förde honom ut, och när de voro utanför staden, släppte de
honom. 17 Och medan de förde dem ut, sade den ene: "Fly
för ditt livs skull; se dig icke tillbaka, och dröj ingenstädes på
Slätten. Fly undan till bergen, så att du icke förgås." 18 Men
Lot sade till dem: "Ack nej, Herre. 19 Se, din tjänare har ju
funnit nåd för dina ögon, och stor är den barmhärtighet som
du gör med mig, då du vill rädda mitt liv; men jag förmår
icke fly undan till bergen; jag rädes att olyckan hinner mig,
så att jag omkommer. 20 Se, staden därborta ligger helt
nära, och det är lätt att fly dit, och den är liten; låt mig fly
undan dit -- den är ju så liten -- på det att jag må bliva vid
liv." 21 Då svarade han honom: "Välan, jag skall ock häri
göra dig till viljes; jag skall icke omstörta den stad som du
talar om. 22 Men skynda att fly undan dit; ty jag kan intet
göra, förrän du har kommit dit." Därav fick staden namnet
Soar. 23 Då nu solen hade gått upp över jorden och Lot
hade kommit till Soar, 24 lät HERREN svavel och eld regna
från himmelen, från HERREN, över Sodom och Gomorra; 25
och han omstörtade dessa städer med hela Slätten och alla
dem som bodde i städerna och det som växte på marken.
26 Och Lots hustru, som följde efter honom, såg sig tillbaka;
då blev hon en saltstod. 27 Och när Abraham bittida följande
morgon gick till den plats där han hade stått inför HERREN,
28 och blickade ned över Sodom och Gomorra och över
hela Slättlandet, då fick han se en rök stiga upp från landet,
lik röken från en smältugn. 29 Så skedde då, att när Gud
fördärvade städerna på Slätten, tänkte han på Abraham och
lät Lot komma undan omstörtningen, då han omstörtade
städerna där Lot hade bott. 30 Och Lot drog upp från Soar
till bergsbygden och bodde där med sina båda döttrar, ty
han fruktade för att bo kvar i Soar; och han bodde med sina
båda döttrar i en grotta. 31 Då sade den äldre till den yngre:
"Vår fader är gammal, och ingen man finnes i landet, som
kan gå in till oss efter all världens sedvänja. 32 Kom, låt oss
giva vår fader vin att dricka och lägga oss hos honom, för att
vi må skaffa oss livsfrukt genom vår fader." 33 Så gåvo de
sin fader vin att dricka den natten, och den äldre gick in och
lade sig hos sin fader, och han märkte icke när hon lade sig,
ej heller när hon stod upp. 34 Dagen därefter sade den äldre
till den yngre: "Se, jag låg i natt hos min fader; låt oss också
denna natt giva honom vin att dricka, och gå du in och lägg
dig hos honom, för att vi må skaffa oss livsfrukt genom vår
fader." 35 Så gåvo de också den natten sin fader vin att
dricka; och den yngre gick och lade sig hos honom, och han
märkte icke när hon lade sig, ej heller när hon stod upp. 36
Så blevo Lots båda döttrar havande genom sin fader. 37
Och den äldre födde en son, och hon gav honom namnet
Moab; från honom härstamma moabiterna ända till denna
dag. 38 Den yngre födde ock en son, och hon gav honom
namnet Ben-Ammi; från honom härstamma Ammons barn
ända till denna dag.

20 Och Abraham bröt upp därifrån och drog till Sydlandet;
där uppehöll han sig mellan Kades och Sur, och någon
tid bodde han i Gerar. **2** Och Abraham sade om sin hustru
Sara att hon var hans syster. Då sände Abimelek, konungen
i Gerar, och lät hämta Sara till sig. **3** Men Gud kom till
Abimelek i en dröm om natten och sade till honom: "Se, du
måste dö för den kvinnas skull som du har tagit till dig, fast
hon är en annan mans äkta hustru." **4** Men Abimelek hade
icke kommit vid henne. Och han svarade: "Herre, vill du då
dräpa också rättfärdiga människor? **5** Sade han icke själv till
mig: 'Hon är min syster'? Och likaså sade hon: 'Han är min
broder.' I mitt hjärtas oskuld och med rena händer har jag
gjort detta." **6** Då sade Gud till honom i drömmen: "Ja, jag
vet att du har gjort detta i ditt hjärtas oskuld, och jag har
själv hindrat dig från att synda mot mig; därför har jag icke
tillstatt dig att komma vid henne. **7** Men giv nu mannen hans
hustru tillbaka; ty han är en profet. Och han må bedja för dig,
så att du får leva. Men om du icke giver henne tillbaka, så
vet att du skall döden dö, du själv och alla som tillhöra dig.
8 Då stod Abimelek upp bittida om morgonen och kallade
till sig alla sina tjänare och berättade allt detta för dem;
och männen blevo mycket förskräckta. **9** Sedan kallade
Abimelek Abraham till sig och sade till honom: "Vad har du
gjort mot oss! Vari har jag försyndat mig mot dig, eftersom
du har velat komma mig och mitt rike att begå en så stor
synd? På otillbörligt sätt har du handlat mot mig." **10** Och
Abimelek sade ytterligare till Abraham: "Vad var din mening,
när du gjorde detta?" **11** Abraham svarade: "Jag tänkte: 'På
denna ort fruktar man nog icke Gud; de skola dräpa mig för
min hustrus skull.' **12** Hon är också verkligen min syster, min
faders dotter, fastän icke min moders dotter; och så blev hon
min hustru. **13** Men när Gud sände mig ut på vandring bort
ifrån min faders hus, sade jag till henne: 'Bevisa mig din
kärlek därmed att du säger om mig, varthelst vi komma, att
jag är din broder.'" **14** Då tog Abimelek får och fäkreatur,
tjänare och tjänarinnor och gav dem åt Abraham. Han gav
honom ock hans hustru Sara tillbaka. **15** Och Abimelek sade:
"Se, mitt land ligger öppet för dig; du må bo var du finner för
gott." **16** Och till Sara sade han: "Se, jag giver åt din broder
tusen siklar silver; det skall för dig vara en försoningsgåva
inför allt ditt folk. Så har du inför alla fått upprättelse." **17**
Och Abraham bad till Gud, och Gud botade Abimelek och
hans hustru och hans tjänstekvinnor, så att de åter kunde
föda barn. **18** HERREN hade nämligen gjort alla kvinnor i
Abimeleks hus ofruktsamma, för Saras, Abrahams hustrus,
skull.

21 Och HERREN såg till Sara, såsom han hade lovat,
och HERREN gjorde med Sara såsom han hade sagt.
2 Sara blev havande och födde åt Abraham en son på hans
ålderdom, vid den bestämda tid som Gud hade sagt honom.
3 Och Abraham gav den son som var född åt honom, den
som Sara hade fött åt honom, namnet Isak. **4** Och Abraham
omskar sin son Isak, när denne var åtta dagar gammal,
såsom Gud hade bjudit honom. **5** Och Abraham var hundra
år gammal, när hans son Isak föddes åt honom. **6** Och
Sara sade: "Gud har berett mig ett löje; var och en som
får höra detta skall le mot mig." **7** Och hon sade: "Vem
skulle hava sagt Abraham att Sara skulle giva barn di? Och
nu har jag fött honom en son på hans ålderdom!" **8** Och
barnet växte upp och blev avvant; och den dag då Isak
avvandes gjorde Abraham ett stort gästabud. **9** Då fick
Sara se Hagars, den egyptiska kvinnans, son, som denna
hade fött åt Abraham, leka och skämta; **10** och hon sade till
Abraham: "Driv ut denna tjänstekvinna och hennes son, ty
denna tjänstekvinnas son skall icke ärva med min son Isak."
11 Det talet misshagade Abraham mycket för hans sons skull.
12 Men Gud sade till Abraham: "Du må icke för gossens och
för din tjänstekvinnas skull låta detta misshaga dig. Lyssna
till Sara i allt vad hon säger dig; ty genom Isak är det som
säd skall uppkallas efter dig. **13** Men också tjänstekvinnans
son skall jag göra till ett folk, därför att han är din säd."
14 Bittida följande morgon tog Abraham bröd och en lägel
med vatten och gav det åt Hagar; han lade det på hennes
rygg och gav henne barnet med och lät henne gå. Och hon
begav sig åstad och irrade omkring i Beer-Sebas öken. **15**
Men när vattnet i lägeln hade tagit slut, kastade hon barnet
ifrån sig under en buske **16** och gick bort och satte sig ett
stycke därifrån, på ett bågskotts avstånd, ty hon tänkte: "Jag
förmår icke se på, huru barnet dör." Och där hon nu satt, på
något avstånd, brast hon ut i gråt. **17** Då hörde Gud gossens
röst, och Guds ängel ropade till Hagar från himmelen och
sade till henne: "Vad fattas dig, Hagar? Frukta icke; ty Gud
har hört gossens röst, där han ligger. **18** Gå och lyft upp
gossen, och tag honom vid handen; jag skall göra honom till
ett stort folk." **19** Och Gud öppnade hennes ögon, så att hon
blev varse en vattenbrunn. Och hon gick dit och fyllde sin
lägel med vatten och gav gossen att dricka. **20** Och Gud var
med gossen, och han växte upp och bodde i öknen och blev
med tiden en bågskytt. **21** Han bodde i öknen Paran; och
hans moder tog en hustru åt honom från Egyptens land. **22**
Vid den tiden kom Abimelek med Pikol, sin härhövitsman,
och talade med Abraham och sade: "Gud är med dig i allt
vad du gör. **23** Så lova mig nu här med ed vid Gud att

du icke skall göra dig skyldig till något svek mot mig eller
mina barn och efterkommande, utan att du skall bevisa mig
och det land där du nu bor såsom främling samma godhet
som jag har bevisat dig." 24 Abraham sade: "Det vill jag
lova dig." 25 Dock gjorde Abraham Abimelek förebråelser
angående en vattenbrunn som Abimeleks tjänare hade tagit
ifrån honom. 26 Men Abimelek svarade: "Jag vet icke vem
som har gjort detta; själv har du ingenting sagt mig, och jag
har icke hört något därom förrän i dag." 27 Då tog Abraham
får och fäkreatur och gav åt Abimelek; och de slöto förbund
med varandra. 28 Men Abraham ställde sju lamm av hjorden
avsides. 29 Då sade Abimelek till Abraham: "Vad betyda
de sju lammen som du har ställt där avsides?" 30 Han
svarade: "Dessa sju lamm skall du taga emot av mig, för att
detta må vara mig till ett vittnesbörd därom att det är jag
som har grävt denna brunn." 31 Därav kallades det stället
Beer-Seba, eftersom de båda där gingo eden. 32 När de så
hade slutit förbund vid Beer-Seba, stodo Abimelek och hans
härhövitsman Pikol upp och vände tillbaka till filistéernas
land. 33 Och Abraham planterade en tamarisk vid Beer-Seba
och åkallade där HERRENS, den evige Gudens, namn. 34
Och Abraham bodde i filistéernas land en lång tid.

22 En tid härefter hände sig att Gud satte Abraham på
prov. Han sade till honom: "Abraham!" Han svarade:
"Här är jag." 2 Då sade han: "Tag din son Isak, din ende
son, som du har kär, och gå bort till Moria land, och offra
honom där såsom brännoffer, på ett berg som jag skall säga
dig." 3 Bittida följande morgon lastade Abraham sin åsna
och tog med sig två sina tjänare och sin son Isak; och sedan
han hade huggit sönder ved till brännoffer, bröt han upp och
begav sig på väg till den plats som Gud hade sagt honom. 4
När nu Abraham på tredje dagen lyfte upp sina ögon och
fick se platsen på avstånd, 5 sade han till sina tjänare:
"Stannen I här med åsnan; jag och gossen vilja gå ditbort.
När vi hava tillbett, skola vi komma tillbaka till eder." 6 Och
Abraham tog veden till brännoffret och lade den på sin son
Isak, men själv tog han elden och kniven, och de gingo så
båda tillsammans. 7 Då talade Isak till sin fader Abraham
och sade: "Min fader!" Han svarade: "Vad vill du, min son?"
Han sade: "Se, här är elden och veden, men var är fåret till
brännoffret?" 8 Abraham svarade: "Gud utser nog åt sig fåret
till brännoffret, min son." Så gingo de båda tillsammans. 9
När de nu hade kommit till den plats som Gud hade sagt
Abraham, byggde han där ett altare och lade veden därpå,
sedan band han sin son Isak och lade honom på altaret
ovanpå veden. 10 Och Abraham räckte ut sin hand och tog
kniven för att slakta sin son. 11 Då ropade HERRENS ängel
till honom från himmelen och sade: "Abraham! Abraham!"
Han svarade: "Här är jag." 12 Då sade han: "Låt icke din
hand komma vid gossen, och gör honom intet; ty nu vet jag
att du fruktar Gud, nu då du icke har undanhållit mig din
ende son." 13 När då Abraham lyfte upp sina ögon, fick han
bakom sig se en vädur, som hade fastnat med sina horn i ett
snår; och Abraham gick dit och tog väduren och offrade
den till brännoffer i sin sons ställe. 14 Och Abraham gav
den platsen namnet HERREN utser; nu för tiden heter den
Berget där HERREN låter se sig. 15 Och HERRENS ängel
ropade för andra gången till Abraham från himmelen 16 och
sade: "Jag svär vid mig själv, säger HERREN: Eftersom du
har gjort detta och icke undanhållit mig din ende son 17
därför skall jag rikligen välsigna dig och göra din säd talrik
såsom stjärnorna på himmelen och såsom sanden på havets
strand; och din säd skall intaga sina fienders portar. 18 Och i
din säd skola alla folk på jorden välsigna sig, därför att du
lyssnade till mina ord." 19 Sedan vände Abraham tillbaka
till sina tjänare; och de stodo upp och gingo tillsammans
till Beer-Seba. Och Abraham bodde i Beer-Seba. 20 En tid
härefter blev så berättat för Abraham: "Se, Milka har ock
fött barn åt din broder Nahor." 21 Barnen voro Us, hans
förstfödde, och Bus, dennes broder, och Kemuel, Arams
fader, 22 vidare Kesed, Haso, Pildas, Jidlaf och Betuel. 23
Men Betuel födde Rebecka. Dessa åtta föddes av Milka åt
Nahor, Abrahams broder. 24 Och hans bihustru, som hette
Reuma, födde ock barn, nämligen Teba, Gaham, Tahas och
Maaka.

23 Och Sara blev ett hundra tjugusju år gammal; så
gammal blev Sara. 2 Och Sara dog i Kirjat-Arba, det
är Hebron, i Kanaans land. Och Abraham kom och höll
dödsklagan efter Sara och begrät henne. 3 Därefter stod
Abraham upp och gick bort ifrån den döda och talade så till
Hets barn: 4 "Jag är en främling och gäst hos eder. Låten mig
nu få en egen grav hos eder, så att jag kan föra min döda dit
och begrava henne." 5 Då svarade Hets barn Abraham och
sade till honom: 6 "Hör oss, herre. Du är en Guds hövding
bland oss; begrav din döda i den förnämligaste av våra
gravar. Ingen av oss skall vägra att giva dig sin grav till
att där begrava din döda." 7 Men Abraham stod upp och
bugade sig för landets folk, Hets barn; 8 och han talade med
dem och sade: "Om I tillstädjen att jag för ut min döda och
begraver henne, så hören mig och läggen eder ut för mig
hos Efron, Sohars son, 9 så att han giver mig den grotta
i Makpela, som tillhör honom, och som ligger vid ändan
av hans åker. Mot full betalning i eder krets må han giva
mig den till egen grav." 10 Men Efron satt där bland Hets

barn. Och Efron, hetiten, svarade Abraham i närvaro av Hets
barn, alla som bodde inom hans stadsport; han sade: 11
"Icke så, min herre. Hör mig: Jag skänker dig åkern; grottan
som finnes där skänker jag dig ock; jag skänker dig den
inför mina landsmäns ögon; begrav där din döda." 12 Men
Abraham bugade sig för landets folk; 13 och han talade till
Efron i närvaro av landets folk och sade: "Värdes dock höra
mig. Jag vill betala åkerns värde; tag emot det av mig, och låt
mig där begrava min döda." 14 Då svarade Efron Abraham
och sade till honom: 15 "Min herre, hör mig. Ett jordstycke till
ett värde av fyra hundra siklar silver, vad betyder det mellan
mig och dig? Begrav du din döda." 16 Och Abraham förstod
Efron och vägde upp åt honom den summa som Efron hade
uppgivit i närvaro av Hets barn, fyra hundra siklar silver,
sådant silver som var gångbart i handel. 17 Så skedde det att
Efrons åker i Makpela, gent emot Mamre, själva åkern med
grottan som fanns där och alla träd på åkern, så långt dess
område sträckte sig runt omkring, blev överlåten åt Abraham
till egendom 18 inför Hets barns ögon, inför alla som bodde
inom hans stadsport. 19 Därefter begrov Abraham sin hustru
Sara i grottan på åkern i Makpela, gent emot Mamre, det är
Hebron, i Kanaans land. 20 Åkern med grottan som fanns
där blev så av Hets barn överlåten åt Abraham till egen grav.

24 Abraham var nu gammal och kommen till hög ålder,
och HERREN hade välsignat Abraham i alla stycken.
2 Då sade han till sin äldste hustjänare, den som förestod all
hans egendom: "Lägg din hand under min länd; 3 jag vill av
dig taga en ed vid HERREN, himmelens Gud och jordens
Gud, att du icke till hustru åt min son skall taga en dotter till
någon av kananéerna bland vilka jag bor, 4 utan att du skall
gå till mitt eget land och till min släkt och där taga hustru
åt min son Isak." 5 Tjänaren sade till honom: "Men om så
händer, att kvinnan icke vill följa mig hit till landet, måste jag
då föra din son tillbaka till det land som du har kommit ifrån?"
6 Abraham svarade honom: "Tag dig till vara för att föra min
son dit tillbaka. 7 HERREN, himmelens Gud, som har fört
mig bort ifrån min faders hus och ifrån mitt fädernesland, han
som har talat till mig och svurit och sagt: 'Åt din säd skall jag
giva detta land', han skall sända sin ängel framför dig, så att
du därifrån skall kunna få en hustru åt min son. 8 Men om
kvinnan icke vill följa dig, så är du fri ifrån denna din ed till
mig. Allenast må du icke föra min son dit tillbaka." 9 Då lade
tjänaren sin hand under sin herre Abrahams länd och lovade
honom detta med ed. 10 Och tjänaren tog tio av sin herres
kameler och drog åstad med allahanda dyrbara gåvor från
sin herre; han stod upp och drog åstad till Nahors stad i
Aram-Naharaim. 11 Där lät han kamelerna lägra sig utanför
staden, vid en vattenbrunn; och det led mot aftonen, den tid
då kvinnorna plägade komma ut för att hämta vatten. 12 Och
han sade: "HERRE, min herre Abrahams Gud, låt mig i dag
få ett lyckosamt möte, och gör nåd med min herre Abraham.
13 Se, jag står här vid vattenkällan, och stadsbornas döttrar
komma hitut för att hämta vatten. 14 Om jag nu säger till en
flicka: 'Håll hit din kruka, och låt mig få dricka' och hon då
svarar: 'Drick; dina kameler vill jag ock vattna', må hon då
vara den som du har utsett åt din tjänare Isak, så skall jag
därav veta att du har gjort nåd med min herre." 15 Och se,
innan han hade slutat att tala, kom Rebecka ditut, en dotter
till Betuel, som var son till Milka, Abrahams broder Nahors
hustru; och hon bar sin kruka på axeln. 16 Och flickan var
mycket fager att skåda, en jungfru som ingen man hade
känt. Hon gick nu ned till källan och fyllde sin kruka och
steg så upp igen. 17 Då skyndade tjänaren emot henne och
sade: "Låt mig få dricka litet vatten ur din kruka." 18 Hon
svarade: "Drick, min herre" och lyfte strax ned krukan på sin
hand och gav honom att dricka. 19 Och sedan hon hade
givit honom att dricka, sade hon: "Jag vill ock ösa upp vatten
åt dina kameler, till dess att de alla hava fått dricka." 20 Och
hon tömde strax sin kruka i vattenhon och skyndade åter till
brunnen för att hämta vatten och öste så upp åt alla hans
kameler. 21 Men mannen såg på henne under tystnad och
undrade om HERREN hade gjort hans resa lyckosam eller
icke. 22 Och när alla kamelerna hade druckit, tog mannen
fram en näsring av guld, en halv sikel i vikt, och två armband
av guld, tio siklar i vikt, 23 och frågade: "Vems dotter är du?
Säg mig det. Och säg mig om vi kunna få natthärbärge i
din faders hus?" 24 Hon svarade honom: "Jag är dotter till
Betuel, Milkas son, som av henne föddes åt Nahor." 25 Och
hon sade ytterligare till honom: "Vi hava rikligt med både
halm och foder; natthärbärge kan du ock få." 26 Då böjde
mannen sig ned och tillbad HERREN 27 och sade: "Lovad
vare HERREN, min herre Abrahams Gud, som icke har tagit
sin nåd och trofasthet ifrån min herre! Mig har HERREN
ledsagat på vägen, hem till min herres fränder." 28 Och
flickan skyndade åstad och berättade allt detta i sin moders
hus. 29 Men Rebecka hade en broder som hette Laban.
Och Laban skyndade åstad till mannen därute vid källan. 30
När han nämligen såg näsringen och armbanden som hans
syster bar, och när han hörde huru hans syster Rebecka
berättade: 'Så och så talade mannen till mig', då begav
han sig ut till mannen, där denne stod hos kamelerna vid
källan. 31 Och han sade: "Kom in, du HERRENS välsignade;
varför står du härute? Jag har berett plats i huset, och rum
finnes för kamelerna." 32 Så kom då mannen in i huset; och

man lastade av kamelerna, och tog fram halm och foder åt
kamelerna, och vatten till att två hans och hans följeslagares
fötter. 33 Och man satte fram mat för honom; men han sade:
"Jag vill icke äta, förrän jag har framfört mitt ärende." Laban
svarade: "Så tala då." 34 Då sade han: "Jag är Abrahams
tjänare. 35 Och HERREN har rikligen välsignat min herre, så
att han har blivit en mäktig man; han har givit honom får och
fäkreatur, silver och guld, tjänare och tjänarinnor, kameler
och åsnor. 36 Och Sara, min herres hustru, har fött åt min
herre en son på sin ålderdom, och åt denne har han givit allt
vad han äger. 37 Och min herre har tagit en ed av mig och
sagt: 'Till hustru åt min son skall du icke taga en dotter till
någon av kananéerna i vilkas land jag bor, 38 utan du skall
gå till min faders hus och till min släkt och där taga hustru åt
min son.' 39 Då sade jag till min herre: 'Men om nu kvinnan
icke vill följa med mig?' 40 Han svarade mig: 'HERREN, inför
vilken jag har vandrat, skall sända sin ängel med dig och
göra din resa lyckosam, så att du åt min son får en hustru av
min släkt och av min faders hus; 41 i sådant fall skall du
vara löst från din ed till mig, när du har kommit till min släkt.
Också om de icke giva henne åt dig, skall du vara fri ifrån
eden till mig.' 42 Så kom jag i dag till källan, och jag sade:
HERRE, min herre Abrahams Gud, om du vill låta den resa
på vilken jag är stadd bliva lyckosam, 43 må det då ske,
när jag nu står här vid vattenkällan, att om en ung kvinna
kommer ut för att hämta vatten och jag säger till henne: 'Låt
mig få dricka litet vatten ur din kruka' 44 och hon då svarar
mig: 'Drick du; åt dina kameler vill jag ock ösa upp vatten' -
- må hon då vara den kvinna som HERREN har utsett åt
min herres son. 45 Och innan jag hade slutat att så tala för
mig själv, se, då kom Rebecka ut med sin kruka på axeln
och gick ned till källan för att hämta vatten. Då sade jag till
henne: 'Låt mig få dricka.' 46 Och strax lyfte hon ned sin
kruka från axeln och sade: 'Drick; dina kameler vill jag ock
vattna.' Så drack jag, och hon vattnade också kamelerna. 47
Och jag frågade henne och sade: 'Vems dotter är du?' Hon
svarade: 'Jag är dotter till Betuel, Nahors son, som föddes åt
honom av Milka.' Då satte jag ringen i hennes näsa och
armbanden på hennes armar. 48 Och jag böjde mig ned och
tillbad HERREN och lovade HERREN, min herre Abrahams
Gud, som hade ledsagat mig på den rätta vägen, så att jag
åt hans son skulle få min herres frändes dotter. 49 Om I nu
viljen visa min herre kärlek och trofasthet, så sägen mig det;
varom icke, så sägen mig ock det, för att jag då må vända
mig åt annat håll, till höger eller till vänster." 50 Då svarade
Laban och Betuel och sade: "Från HERREN har detta utgått;
vi kunna i den saken intet säga till dig, varken ont eller gott.
51 Se, där står Rebecka inför dig, tag henne och drag åstad;
må hon bliva hustru åt din herres son, såsom HERREN har
sagt." 52 När Abrahams tjänare hörde deras ord, föll han ned
på jorden och tillbad HERREN. 53 Sedan tog tjänaren fram
smycken av silver och guld, så ock kläder, och gav detta åt
Rebecka. Jämväl åt hennes broder och hennes moder gav
han dyrbara skänker. 54 Och de åto och drucko, han och
hans följeslagare, och stannade sedan där över natten. Men
om morgonen, när de hade stått upp, sade han: "Låten mig
nu fara till min herre." 55 Då sade hennes broder och hennes
moder: "Låt flickan stanna hos oss några dagar, tio eller så;
sedan må du fara." 56 Men han svarade dem: "Uppehållen
mig icke, eftersom HERREN har gjort min resa lyckosam.
Låten mig fara; jag vill resa hem till min herre." 57 Då sade
de: "Vi vilja kalla hit flickan och fråga henne själv." 58 Och de
kallade Rebecka till sig och sade till henne: "Vill du resa
med denne man?" Hon svarade: "Ja." 59 Då bestämde de
att deras syster Rebecka jämte sin amma skulle fara med
Abrahams tjänare och dennes män. 60 Och de välsignade
Rebecka och sade till henne: "Av dig, du vår syster, komme
tusen gånger tio tusen, och må dina avkomlingar intaga sina
fienders portar." 61 Och Rebecka och hennes tärnor stodo
upp och satte sig på kamelerna och följde med mannen;
så tog tjänaren Rebecka med sig och for sin väg. 62 Men
Isak var på väg hem från Beer-Lahai-Roi, ty han bodde i
Sydlandet. 63 Och mot aftonen hade Isak gått ut på fältet i
sorgsna tankar. När han då lyfte upp sina ögon, fick han se
kameler komma. 64 Då nu också Rebecka lyfte upp sina
ögon och fick se Isak, steg hon med hast ned från kamelen;
65 och hon frågade tjänaren: "Vem är den mannen som
kommer emot oss där på fältet?" Tjänaren svarade: "Det är
min herre." Då tog hon sin slöja och höljde sig i den. 66
Och tjänaren förtäljde för Isak huru han hade uträttat allt. 67
Och Isak förde henne in i sin moder Saras tält; och han tog
Rebecka till sig, och hon blev hans hustru, och han hade
henne kär. Så blev Isak tröstad i sorgen efter sin moder.

25 Och Abraham tog sig ännu en hustru, och hon hette
Ketura. 2 Hon födde åt honom Simran, Joksan, Medan,
Midjan, Jisbak och Sua. 3 Och Joksan födde Saba och
Dedan, och Dedans söner voro assuréerna, letuséerna och
leumméerna. 4 Och Midjans söner voro Efa, Efer, Hanok,
Abida och Eldaa. Alla dessa voro Keturas söner. 5 Och
Abraham gav allt vad han ägde åt Isak. 6 Men åt sönerna
till sina bihustrur gav Abraham skänker och skilde dem,
medan han själv ännu levde, från sin son Isak och lät dem
draga österut, bort till Österlandet. 7 Och detta är antalet av
Abrahams levnadsår: ett hundra sjuttiofem år; 8 därefter gav

Abraham upp andan och dog i en god ålder, gammal och
mätt på livet, och blev samlad till sina fäder. 9 Och hans
söner Isak och Ismael begrovo honom i grottan i Makpela,
på hetiten Efrons, Sohars sons, åker gent emot Mamre, 10
den åker som Abraham hade köpt av Hets barn; där blev
Abraham begraven, såväl som hans hustru Sara. 11 Och
efter Abrahams död välsignade Gud hans son Isak. Och
Isak bodde vid Beer-Lahai-Roi. 12 Och detta är berättelsen
om Ismaels släkt, Abrahams sons, som föddes åt Abraham
av Hagar, Saras egyptiska tjänstekvinna. 13 Dessa äro
namnen på Ismaels söner, med deras namn, efter deras
ättföljd: Nebajot, Ismaels förstfödde, vidare Kedar, Adbeel,
Mibsam, 14 Misma, Duma och Massa, 15 Hadad och Tema,
Jetur, Nafis och Kedma. 16 Dessa voro Ismaels söner och
dessa deras namn, i deras byar och tältläger, tolv hövdingar
efter deras stammar. 17 Och detta är antalet av Ismaels
levnadsår: ett hundra trettiosju år; därefter gav han upp
andan och dog och blev samlad till sina fäder. 18 Och de
hade sina boningsplatser från Havila ända till Sur, som ligger
gent emot Egypten, fram emot Assyrien. Han kom i strid
med alla sina bröder. 19 Och detta är berättelsen om Isaks,
Abrahams sons, släkt. Abraham födde Isak; 20 och Isak
var fyrtio år gammal, när han till hustru åt sig tog Rebecka,
som var dotter till araméen Betuel från Paddan-Aram och
syster till araméen Laban. 21 Och Isak bad till HERREN för
sin hustru Rebecka, ty hon var ofruktsam; och HERREN
bönhörde honom, så att hans hustru Rebecka blev havande.
22 Men barnen stötte varandra i hennes liv; då sade hon:
"Om det skulle gå så, varför skulle jag då vara till?" Och hon
gick bort för att fråga HERREN. 23 Och HERREN svarade
henne: "Två folk finnas i ditt liv, två folkstammar skola ur ditt
sköte söndras från varandra; den ena stammen skall vara
den andra övermäktig, och den äldre skall tjäna den yngre."
24 När sedan tiden var inne att hon skulle föda, se, då funnos
tvillingar i hennes liv. 25 Den som först kom fram var rödlätt
och över hela kroppen såsom en hårmantel; och de gåvo
honom namnet Esau. 26 Därefter kom hans broder fram, och
denne höll med sin hand i Esaus häl; och han fick namnet
Jakob. Men Isak var sextio år gammal, när de föddes. 27
Och barnen växte upp, och Esau blev en skicklig jägare,
som höll sig ute på marken; Jakob åter blev en fromsint man,
som bodde i tält. 28 Och Isak hade Esau kärast, ty han hade
smak för villebråd; men Rebecka hade Jakob kärast. 29 En
gång, då Jakob höll på att koka något till soppa, kom Esau
hem från marken, uppgiven av hunger. 30 Och Esau sade till
Jakob: "Låt mig få till livs av det röda, det röda du har där; ty
jag är uppgiven av hunger." Därav fick han namnet Edom.
31 Men Jakob sade: "Sälj då nu åt mig din förstfödslorätt."
32 Esau svarade: "Jag är ju döden nära; vartill gagnar mig
då min förstfödslorätt?" 33 Jakob sade: "Så giv mig nu din
ed därpå." Och han gav honom sin ed och sålde så sin
förstfödslorätt till Jakob. 34 Men Jakob gav Esau bröd och
linssoppa; och han åt och drack och stod sedan upp och
gick sin väg. Så ringa aktade Esau sin förstfödslorätt.

26 Men en hungersnöd uppstod i landet, en ny hungersnöd,
efter den som hade varit förut, i Abrahams tid. Då
begav sig Isak till Abimelek, filistéernas konung, i Gerar. 2
Och HERREN uppenbarade sig för honom och sade: "Drag
icke ned till Egypten; bo kvar i det land som jag skall säga
dig. 3 Stanna såsom främling här i landet; jag skall vara
med dig och välsigna dig, ty åt dig och din säd skall jag giva
alla dessa länder, och skall hålla den ed som jag har svurit
din fader Abraham. 4 Jag skall göra din säd talrik såsom
stjärnorna på himmelen, och jag skall giva åt din säd alla
dessa länder; och i din säd skola alla folk på jorden välsigna
sig, 5 därför att Abraham har lyssnat till mina ord och hållit
vad jag har bjudit honom hålla, mina bud, mina stadgar och
mina lagar." 6 Så stannade Isak kvar i Gerar. 7 Och när
männen på orten frågade honom om hans hustru, sade han:
"Hon är min syster." Han fruktade nämligen för att säga att
hon var hans hustru, ty han tänkte: "Männen här på orten
kunde då dräpa mig för Rebeckas skull, eftersom hon är så
fager att skåda." 8 Men när han hade varit där en längre
tid, hände sig en gång, då Abimelek, filistéernas konung,
blickade ut genom fönstret, att han fick se Isak kärligt skämta
med sin hustru Rebecka. 9 Då kallade Abimelek Isak till sig
och sade: "Hon är ju din hustru; huru har du då kunnat säga:
'Hon är min syster'?" Isak svarade honom: "Jag fruktade att
jag annars skulle bliva dödad för hennes skull." 10 Då sade
Abimelek: "Vad har du gjort mot oss! Huru lätt kunde det icke
hava skett att någon av folket hade lägrat din hustru? Och
så hade du dragit skuld över oss." 11 Sedan bjöd Abimelek
allt folket och sade: "Den som kommer vid denne man eller
vid hans hustru, han skall straffas med döden." 12 Och Isak
sådde där i landet och fick det året hundrafalt, ty HERREN
välsignade honom. 13 Och han blev en mäktig man; hans
makt blev större och större, så att han till slut var mycket
mäktig. 14 Han ägde så många får och fäkreatur och så
många tjänare, att filistéerna begynte avundas honom. 15
Och alla de brunnar som hans faders tjänare hade grävt i
hans fader Abrahams tid, dem hade filistéerna kastat igen
och fyllt med grus. 16 Och Abimelek sade till Isak: "Drag
bort ifrån oss; ty du har blivit oss alltför mäktig." 17 Då drog
Isak bort därifrån och slog upp sitt läger i Gerars dal och

bodde där. 18 Och Isak lät åter gräva ut de vattenbrunnar
som hade blivit grävda i hans fader Abrahams tid, men som
filistéerna efter Abrahams död hade kastat igen; och han gav
dem åter de namn som hans fader hade givit dem. 19 Och
Isaks tjänare grävde i dalen och funno där en brunn med
rinnande vatten. 20 Men herdarna i Gerar begynte tvista
med Isaks herdar och sade: "Vattnet är vårt." Då gav han
den brunnen namnet Esek, eftersom de hade kivat med
honom. 21 Därefter grävde de en annan brunn, men om
den kommo de ock i tvist; då gav han den namnet Sitna.
22 Sedan begav han sig därifrån till en annan plats och
grävde åter en brunn; om den tvistade de icke. Därför gav
han denna namnet Rehobot, i det han sade: "Nu har ju
HERREN givit oss utrymme, så att vi kunna föröka oss i
landet." 23 Sedan drog han därifrån upp till Beer-Seba. 24
Och HERREN uppenbarade sig för honom den natten och
sade: "Jag är Abrahams, din faders, Gud. Frukta icke, ty
jag är med dig, och jag skall välsigna dig och göra din säd
talrik, för min tjänare Abrahams skull." 25 Då byggde han
där ett altare och åkallade HERRENS namn och slog där
upp sitt tält. Och Isaks tjänare grävde där en brunn. 26 Och
Abimelek begav sig till honom från Gerar med Ahussat,
sin vän, och Pikol, sin härhövitsman. 27 Men Isak sade till
dem: "Varför kommen I till mig, I som haten mig och haven
drivit mig ifrån eder?" 28 De svarade: "Vi hava tydligt sett att
HERREN är med dig; därför tänkte vi: 'Låt oss giva varandra
en ed, vi och du, så att vi sluta ett förbund med dig, 29
att du icke skall göra oss något ont, likasom vi å vår sida
icke hava kommit vid dig, och likasom vi icke hava gjort
dig annat än gott och hava låtit dig fara i frid.' Du är nu
HERRENS välsignade." 30 Då gjorde han ett gästabud för
dem, och de åto och drucko. 31 Bittida följande morgon
svuro de varandra eden; sedan lät Isak dem gå, och de foro
ifrån honom i frid. 32 Samma dag kommo Isaks tjänare och
berättade för honom om den brunn som de hade grävt och
sade till honom: "Vi hava funnit vatten." 33 Och han kallade
den Sibea. Därav heter staden Beer-Seba ännu i dag. 34
När Esau var fyrtio år gammal, tog han till hustrur Judit,
dotter till hetiten Beeri, och Basemat, dotter till hetiten Elon.
35 Men dessa blevo en hjärtesorg för Isak och Rebecka.

27 När Isak hade blivit gammal och hans ögon voro
skumma, så att han icke kunde se, kallade han till sig
Esau, sin äldste son, och sade till honom: "Min son!" Han
svarade honom: "Vad vill du?" 2 Då sade han: "Se, jag är
gammal och vet icke när jag skall dö. 3 Så tag nu dina
jaktredskap, ditt koger och din båge, och gå ut i marken och
jaga villebråd åt mig; 4 red sedan till åt mig en smaklig rätt,
en sådan som jag tycker om, och bär in den till mig till att
äta, på det att min själ må välsigna dig, förrän jag dör." 5
Men Rebecka hörde huru Isak talade till sin son Esau. Och
medan Esau gick ut i marken för att jaga villebråd till att föra
hem, 6 sade Rebecka till sin son Jakob: "Se, jag har hört din
fader tala så till din broder Esau: 7 'Hämta mig villebråd
och red till åt mig en smaklig rätt, på det att jag må äta och
sedan välsigna dig inför HERREN, förrän jag dör.' 8 Så hör
nu vad jag säger, min son, och gör vad jag bjuder dig. 9 Gå
bort till hjorden och hämta mig därifrån två goda killingar, så
vill jag av dem tillreda en smaklig rätt åt din fader, en sådan
som han tycker om. 10 Och du skall bära in den till din fader
till att äta, på det att han må välsigna dig, förrän han dör." 11
Men Jakob sade till sin moder Rebecka: "Min broder Esau är
ju luden, och jag är slät. 12 Kanhända tager min fader på
mig, och jag bliver då av honom hållen för en bespottare
och skaffar mig förbannelse i stället för välsignelse." 13 Då
sade hans moder till honom: "Den förbannelsen komme över
mig, min son; hör nu allenast vad jag säger, och gå och
hämta dem åt mig." 14 Då gick han och hämtade dem och
bar dem till sin moder; och hans moder tillredde en smaklig
rätt, en sådan som hans fader tyckte om. 15 Och Rebecka
tog Esaus, sin äldre sons, högtidskläder, som hon hade hos
sig i huset, och satte dem på Jakob, sin yngre son. 16 Och
med skinnen av killingarna beklädde hon hans händer och
den släta delen av hans hals. 17 Sedan lämnade hon åt sin
son Jakob den smakliga rätten och brödet som hon hade
tillrett. 18 Och han gick in till sin fader och sade: "Min fader!"
Han svarade: "Vad vill du? Vem är du, min son?" 19 Då sade
Jakob till sin fader: "Jag är Esau, din förstfödde. Jag har gjort
såsom du tillsade mig; sätt dig upp och ät av mitt villebråd,
på det att din själ må välsigna mig." 20 Men Isak sade till sin
son: "Huru har du så snart kunnat finna något, min son?"
Han svarade: "HERREN, din Gud, skickade det i min väg."
21 Då sade Isak till Jakob: "Kom hit, min son, och låt mig
taga på dig och känna om du är min son Esau eller icke."
22 Och Jakob gick fram till sin fader Isak; och när denne
hade tagit på honom, sade han: "Rösten är Jakobs röst,
men händerna äro Esaus händer." 23 Och han kände icke
igen honom, ty hans händer voro ludna såsom hans broder
Esaus händer; och han välsignade honom. 24 Men han
frågade: "Är du verkligen min son Esau?" Han svarade: "Ja."
25 Då sade han: "Bär hit maten åt mig och låt mig äta av min
sons villebråd, på det att min själ må välsigna dig." Och han
bar fram den till honom, och han åt; och han räckte honom
vin, och han drack. 26 Därefter sade hans fader Isak till
honom: "Kom hit och kyss mig, min son." 27 När han då gick

fram och kysste honom, kände han lukten av hans kläder
och välsignade honom; han sade: "Se, av min son utgår
doft, lik doften av en mark, som HERREN har välsignat. 28
Så give dig Gud av himmelens dagg och av jordens fetma
och säd och vin i rikligt mått. 29 Folk tjäne dig, och folkslag
falle ned för dig. Bliv en herre över dina bröder, och må din
moders söner falla ned för dig. Förbannad vare den som
förbannar dig, och välsignad vare den som välsignar dig!" 30
Men när Isak hade givit Jakob sin välsignelse och Jakob just
hade gått ut från sin fader Isak, kom hans broder Esau hem
från jakten. 31 Därefter tillredde också han en smaklig rätt
och bar in den till sin fader och sade till sin fader: "Må min
fader stå upp och äta av sin sons villebråd, på det att din
själ må välsigna mig." 32 Hans fader Isak frågade honom:
"Vem är du?" Han svarade: "Jag är Esau, din förstfödde
son." 33 Då blev Isak övermåttan häpen och sade: "Vem var
då den jägaren som bar in till mig sitt villebråd, så att jag
åt av allt, förrän du kom, och sedan välsignade honom?
Välsignad skall han ock förbliva." 34 När Esau hörde sin
faders ord, brast han ut i högljudd och bitter klagan och sade
till sin fader: "Välsigna också mig, min fader." 35 Men han
svarade: "Din broder har kommit med svek och tagit din
välsignelse." 36 Då sade han: "Han heter ju Jakob, och han
har nu också två gånger bedragit mig. Min förstfödslorätt har
han tagit, och se, nu har han ock tagit min välsignelse." Och
han frågade: "Har du då ingen välsignelse kvar för mig?" 37
Isak svarade och sade till Esau: "Se, jag har satt honom till
en herre över dig, och alla hans bröder har jag givit honom
till tjänare, och med säd och vin har jag begåvat honom; vad
skall jag då nu göra för dig, min son?" 38 Esau sade till sin
fader: "Har du då allenast den enda välsignelsen, min fader?
Välsigna också mig, min fader." Och Esau brast ut i gråt. 39
Då svarade hans fader Isak och sade till honom: "Se, fjärran
ifrån jordens fetma skall din boning vara och utan dagg från
himmelen ovanefter. 40 Av ditt svärd skall du leva, och du
skall tjäna din broder. Men det skall ske, när du samlar din
kraft, att du river hans ok från din hals." 41 Och Esau blev
hätsk mot Jakob för den välsignelses skull som hans fader
hade givit honom. Och Esau sade vid sig själv: "Snart skola
de dagar komma, då vi få sörja vår fader; då skall jag dräpa
min broder Jakob." 42 När man nu berättade för Rebecka
vad hennes äldre son Esau hade sagt, sände hon och lät
kalla till sig sin yngre son Jakob och sade till honom: "Se,
din broder Esau vill hämnas på dig och dräpa dig. 43 Så hör
nu vad jag säger, min son: stå upp och fly till min broder
Laban i Haran, 44 och stanna någon tid hos honom, till dess
din broders förbittring har upphört, 45 ja, till dess din broders
vrede mot dig har upphört och han förgäter vad du har gjort
mot honom. Då skall jag sända åstad och hämta dig därifrån.
Varför skall jag mista eder båda på samma gång?" 46 Och
Rebecka sade till Isak: "Jag är led vid livet för Hets döttrars
skull. Om Jakob tager hustru bland Hets döttrar, en sådan
som dessa, någon bland landets döttrar, varför skulle jag då
leva?"

28 Då kallade Isak till sig Jakob och välsignade honom;
och han bjöd honom och sade till honom: "Tag dig
icke till hustru någon av Kanaans döttrar, 2 utan stå upp
och begiv dig till Paddan-Aram, till Betuels, din morfaders,
hus, och tag dig en hustru därifrån, någon av Labans, din
morbroders, döttrar. 3 Och må Gud den Allsmäktige välsigna
dig och göra dig fruktsam och föröka dig, så att skaror av folk
komma av dig; 4 må han giva åt dig Abrahams välsignelse,
åt dig och din säd med dig, så att du får taga i besittning
det land som Gud har givit åt Abraham, och där du nu bor
såsom främling." 5 Så sände Isak åstad Jakob, och denne
begav sig till Paddan-Aram, till araméen Laban, Betuels son,
som var broder till Rebecka, Jakobs och Esaus moder. 6 När
nu Esau såg att Isak hade välsignat Jakob och sänt honom
till Paddan-Aram för att därifrån taga sig hustru -- ty han
hade välsignat honom och bjudit honom och sagt: "Du skall
icke taga till hustru någon av Kanaans döttrar" -- 7 och när
han såg att Jakob hade lytt sin fader och moder och begivit
sig till Paddan-Aram, 8 då märkte Esau att Kanaans döttrar
misshagade hans fader Isak; 9 och Esau gick bort till Ismael
och tog Mahalat, Abrahams son Ismaels dotter, Nebajots
syster, till hustru åt sig, utöver de hustrur han förut hade.
10 Men Jakob begav sig från Beer-Seba på väg till Haran.
11 Och han kom då till den heliga platsen och stannade
där över natten, ty solen hade gått ned; och han tog en av
stenarna på platsen för att hava den till huvudgärd och lade
sig att sova där. 12 Då hade han en dröm. Han såg en
stege vara rest på jorden, och dess övre ände räckte upp
till himmelen, och Guds änglar stego upp och ned på den.
13 Och se, HERREN stod framför honom och sade: "Jag
är HERREN, Abrahams, din faders, Gud och Isaks Gud.
Det land där du ligger skall jag giva åt dig och din säd. 14
Och din säd skall bliva såsom stoftet på jorden, och du skall
utbreda dig åt väster och öster och norr och söder, och alla
släkter på jorden skola varda välsignade i dig och i din säd.
15 Och se, jag är med dig och skall bevara dig, varthelst du
går, och jag skall föra dig tillbaka till detta land; ty jag skall
icke övergiva dig, till dess jag har gjort vad jag har lovat dig."
16 När Jakob vaknade upp ur sömnen sade han: "HERREN
är sannerligen på denna plats, och jag visste det icke!" 17

Och han betogs av fruktan och sade: "Detta måste vara
en helig plats, här bor förvisso Gud, och här är himmelens
port." 18 Och bittida om morgonen stod Jakob upp och tog
stenen som han hade haft till huvudgärd och reste den till en
stod och göt olja därovanpå. 19 Och han gav den platsen
namnet Betel; förut hade staden hetat Lus. 20 Och Jakob
gjorde ett löfte och sade: "Om Gud är med mig och bevarar
mig under den resa som jag nu är stadd på och giver mig
bröd till att äta och kläder till att kläda mig med, 21 så att jag
kommer i frid tillbaka till min faders hus, då skall HERREN
vara min Gud; 22 och denna sten som jag har rest till en
stod skall bliva ett Guds hus, och av allt vad du giver mig
skall jag giva dig tionde."

29 Och Jakob begav sig åstad på väg till Österlandet. 2
Där fick han se en brunn på fältet, och vid den lågo tre
fårhjordar, ty ur denna brunn plägade man vattna hjordarna.
Och stenen som låg över brunnens öppning var stor; 3 därför
plägade man låta alla hjordarna samlas dit och vältrade så
stenen från brunnens öppning och vattnade fåren; sedan
lade man stenen tillbaka på sin plats över brunnens öppning.
4 Och Jakob sade till männen: "Mina bröder, varifrån ären
I?" De svarade: "Vi äro från Haran." 5 Då sade han till
dem: "Kännen I Laban, Nahors son?" De svarade: "Ja." 6
Han frågade dem vidare: "Står det väl till med honom?"
De svarade: "Ja; och se, där kommer hans dotter Rakel
med fåren." 7 Han sade: "Det är ju ännu full dag; ännu är
det icke tid att samla boskapen. Vattnen fåren, och fören
dem åter i bet." 8 Men de svarade: "Vi kunna icke göra det,
förrän alla hjordarna hava blivit samlade och man har vältrat
stenen från brunnens öppning; då vattna vi fåren." 9 Medan
han ännu talade med dem, hade Rakel kommit dit med sin
faders får; ty hon plägade vakta dem. 10 När Jakob fick se
sin morbroder Labans dotter Rakel komma med Labans,
hans morbroders, får, gick han fram och vältrade stenen från
brunnens öppning och vattnade sin morbroder Labans får.
11 Och Jakob kysste Rakel och brast ut i gråt. 12 Och Jakob
omtalade för Rakel att han var hennes faders frände, och
att han var Rebeckas son; och hon skyndade åstad och
omtalade det för sin fader. 13 Då nu Laban fick höras talas
om sin systerson Jakob, skyndade han emot honom och tog
honom i famn och kysste honom och förde honom in i sitt
hus; och han förtäljde för Laban allt som hade hänt honom.
14 Och Laban sade till honom: "Ja, du är mitt kött och ben."
Och han stannade hos honom en månads tid. 15 Och Laban
sade till Jakob: "Du är ju min frände. Skulle du då tjäna mig
för intet? Säg mig vad du vill hava i lön?" 16 Nu hade Laban
två döttrar; den äldre hette Lea, och den yngre hette Rakel.
17 Och Leas ögon voro matta, men Rakel hade en skön
gestalt och var skön att skåda. 18 Och Jakob hade fattat
kärlek till Rakel; därför sade han: "Jag vill tjäna dig i sju år
för Rakel, din yngre dotter." 19 Laban svarade: "Det är bättre
att jag giver henne åt dig, än att jag skulle giva henne åt
någon annan; bliv kvar hos mig." 20 Så tjänade Jakob för
Rakel i sju år, och det tycktes honom vara allenast några
dagar; så kär hade han henne. 21 Därefter sade Jakob till
Laban: "Giv mig min hustru, ty min tid är nu förlupen; låt
mig gå in till henne." 22 Då bjöd Laban tillhopa allt folket på
orten och gjorde ett gästabud. 23 Men när aftonen kom,
tog han sin dotter Lea och förde henne till honom, och han
gick in till henne. 24 Och Laban gav sin tjänstekvinna Silpa
åt sin dotter Lea till tjänstekvinna. 25 Om morgonen fick
Jakob se att det var Lea. Då sade han till Laban: "Vad har
du gjort mot mig? Var det icke för Rakel jag tjänade hos dig?
Varför har du så bedragit mig?" 26 Laban svarade: "Det är
icke sed på vår ort att man giver bort den yngre före den
äldre. 27 Låt nu dennas bröllopsvecka gå till ända, så vilja vi
giva dig också den andra, mot det att du gör tjänst hos mig
i ännu ytterligare sju år." 28 Och Jakob samtyckte härtill
och lät hennes bröllopsvecka gå till ända. Sedan gav han
honom sin dotter Rakel till hustru. 29 Och Laban gav sin
tjänstekvinna Bilha åt sin dotter Rakel till tjänstekvinna. 30
Så gick han in också till Rakel, och han hade Rakel kärare
än Lea. Sedan tjänade han hos honom i ännu ytterligare sju
år. 31 Men då HERREN såg att Lea var försmådd, gjorde
han henne fruktsam, medan Rakel var ofruktsam. 32 Och
Lea blev havande och födde en son, och hon gav honom
namnet Ruben, ty hon tänkte: "HERREN har sett till mitt
lidande; ja, nu skall min man hava mig kär." 33 Och hon blev
åter havande och födde en son. Då sade hon: "HERREN har
hört att jag har varit försmådd, därför har han givit mig också
denne." Och hon gav honom namnet Simeon. 34 Och åter
blev hon havande och födde en son. Då sade hon: "Nu skall
väl ändå min man hålla sig till mig; jag har ju fött honom
tre söner." Därav fick denne namnet Levi. 35 Åter blev hon
havande och födde en son. Då sade hon: "Nu vill jag tacka
HERREN." Därför gav hon honom namnet Juda. Sedan
upphörde hon att föda.

30 Då nu Rakel såg att hon icke födde barn åt Jakob,
avundades hon sin syster och sade till Jakob: "Skaffa
mig barn, eljest dör jag." 2 Då upptändes Jakobs vrede
mot Rakel, och han svarade: "Håller du då mig för Gud?
Det är ju han som förmenar dig livsfrukt." 3 Hon sade: "Se,
där är min tjänarinna Bilha; gå in till henne, för att hon må
föda barn i mitt sköte, så att genom henne också jag får

avkomma." 4 Så gav hon honom sin tjänstekvinna Bilha
till hustru, och Jakob gick in till henne. 5 Och Bilha blev
havande och födde åt Jakob en son. 6 Då sade Rakel:
"Gud har skaffat rätt åt mig; han har hört min röst och givit
mig en son." Därför gav hon honom namnet Dan. 7 Åter
blev Bilha, Rakels tjänstekvinna, havande, och hon födde åt
Jakob en andre son. 8 Då sade Rakel: "Strider om Gud har
jag stritt med min syster och har vunnit seger." Och hon
gav honom namnet Naftali. 9 Då Lea nu såg att hon hade
upphört att föda, tog hon sin tjänstekvinna Silpa och gav
henne åt Jakob till hustru. 10 Och Silpa, Leas tjänstekvinna,
födde åt Jakob en son. 11 Då sade Lea: "Till lycka!" Och hon
gav honom namnet Gad. 12 Och Silpa, Leas tjänstekvinna,
födde åt Jakob en andre son. 13 Då sade Lea: "Till sällhet
för mig! Ja, jungfrur skola prisa mig säll." Och hon gav
honom namnet Aser. 14 Men Ruben gick ut en gång vid
tiden för veteskörden och fann då kärleksäpplen på marken
och bar dem till sin moder Lea. Då sade Rakel till Lea: "Giv
mig några av din sons kärleksäpplen." 15 Men hon svarade
henne: "Är det icke nog att du har tagit min man? Vill du ock
taga min sons kärleksäpplen?" Rakel sade: "Må han då i
natt ligga hos dig, om jag får din sons kärleksäpplen." 16
När nu Jakob om aftonen kom hem från marken, gick Lea
honom till mötes och sade: "Till mig skall du gå in; ty jag har
givit min sons kärleksäpplen såsom lön för dig." Så låg han
hos henne den natten. 17 Och Gud hörde Lea, så att hon
blev havande, och hon födde åt Jakob en femte son. 18 Då
sade Lea: "Gud har givit mig min lön, för det att jag gav
min tjänstekvinna åt min man." Och hon gav honom namnet
Isaskar. 19 Åter blev Lea havande, och hon födde åt Jakob
en sjätte son. 20 Då sade Lea: "Gud har givit mig en god
gåva. Nu skall min man förbliva boende hos mig, ty jag har
fött honom sex söner." Och hon gav honom namnet Sebulon.
21 Därefter födde hon en dotter och gav henne namnet Dina.
22 Men Gud tänkte på Rakel; Gud hörde henne och gjorde
henne fruktsam. 23 Hon blev havande och födde en son. Då
sade hon: "Gud har tagit bort min smälek." 24 Och hon gav
honom namnet Josef, i det hon sade: "HERREN give mig
ännu en son." 25 Då nu Rakel hade fött Josef, sade Jakob
till Laban: "Låt mig fara; jag vill draga hem till min ort och
till mitt land. 26 Giv mig mina hustrur och mina barn, som
jag har tjänat dig för, och låt mig draga hem; du vet ju själv
huru jag har tjänat dig." 27 Laban svarade honom: "Låt mig
finna nåd för dina ögon; jag vet genom hemliga tecken att
HERREN för din skull har välsignat mig." 28 Och han sade
ytterligare: "Bestäm vad du vill hava i lön av mig, så skall jag
giva dig det." 29 Han svarade honom: "Du vet själv huru jag
har tjänat dig, och vad det har blivit av din boskap under min
vård. 30 Ty helt litet var det som du hade, förrän jag kom,
men det har förökat sig och blivit mycket, ty HERREN har
välsignat dig, varhelst jag har gått fram. Men när skall jag nu
också få göra något för mitt eget hus?" 31 Han svarade:
"Vad skall jag giva dig?" Och Jakob sade: "Du skall icke alls
giva mig något. Om du vill göra mot mig såsom jag nu säger,
så skall jag fortfara att vara herde för din hjord och vakta
den. 32 Jag vill i dag gå igenom hela din hjord och avskilja
ur den alla spräckliga och brokiga såväl som alla svarta djur
bland fåren, så ock vad som är brokigt och spräckligt bland
getterna; sådant må sedan bliva min lön. 33 Och när du
framdeles kommer för att med egna ögon se vad som har
blivit min lön, då skall min rättfärdighet vara mitt vittne; alla
getter hos mig, som icke äro spräckliga eller brokiga, och
alla får hos mig, som icke äro svarta, de skola räknas såsom
stulna." 34 Då sade Laban: "Välan, blive det såsom du har
sagt." 35 Och samma dag avskilde han de strimmiga och
brokiga bockarna och alla spräckliga och brokiga getter -
- alla djur som något vitt fanns på -- och alla svarta djur
bland fåren; och detta lämnade han i sina söners vård. 36
Och han lät ett avstånd av tre dagsresor vara mellan sig
och Jakob. Och Jakob fick Labans övriga hjord att vakta.
37 Men Jakob tog sig friska käppar av poppel, mandelträd
och lönn och skalade på dem vita ränder, i det han blottade
det vita på käpparna. 38 Sedan lade han käpparna, som
han hade skalat, i rännorna eller vattenhoarna dit hjordarna
kommo för att dricka, så att djuren hade dem framför sig;
och de hade just sin parningstid, när de nu kommo för att
dricka. 39 Och djuren parade sig vid käpparna, och så blev
djurens avföda strimmig, spräcklig och brokig. 40 Därefter
avskilde Jakob lammen och ordnade djuren så, att de vände
huvudena mot det som var strimmigt och mot allt som var
svart i Labans hjord; så skaffade han sig egna hjordar, som
han icke lät komma ihop med Labans hjord. 41 Och så ofta
de kraftigare djuren skulle para sig, lade Jakob käpparna
framför djurens ögon i rännorna, så att de parade sig vid
käpparna. 42 Men när det var de svagare djuren, lade han
icke dit dem. Härigenom tillföllo de svaga Laban och de
kraftiga Jakob. 43 Så blev mannen övermåttan rik; han
fick mycken småboskap, därtill ock tjänarinnor och tjänare,
kameler och åsnor.

31 Men han fick höra huru Labans söner talade så: "Jakob
har tagit allt vad vår fader ägde; av det vår fader ägde
är det som han har skaffat sig all denna rikedom." 2 Jakob
märkte också att Laban icke såg på honom med samma
ögon som förut. 3 Och HERREN sade till Jakob: "Vänd

tillbaka till dina fäders land och till din släkt; jag skall vara
med dig." 4 Då sände Jakob och lät kalla Rakel och Lea
ut på marken till sin hjord; 5 och han sade till dem: "Jag
märker att eder fader icke ser på mig med samma ögon som
förut, nu då min faders Gud har varit med mig. 6 Och I veten
själva att jag har tjänat eder fader av alla mina krafter; 7
men eder fader har handlat svikligt mot mig och tio gånger
förändrat min lön. Dock har Gud icke tillstatt honom att
göra mig något ont. 8 När han sade: 'De spräckliga skola
vara din lön', då fick hela hjorden spräcklig avföda; och när
han sade: 'De strimmiga skola vara din lön', då fick hela
jorden strimmig avföda. 9 Så tog Gud eder faders boskap
och gav den åt mig. 10 Ty när parningstiden kom, lyfte
jag upp mina ögon och fick se i drömmen att hannarna
som betäckte småboskapen voro strimmiga, spräckliga och
fläckiga. 11 Och Guds ängel sade till mig i drömmen: 'Jakob!'
Jag svarade: 'Här är jag.' 12 Då sade han: 'Lyft upp dina
ögon och se huru alla hannar som betäcka småboskapen
äro strimmiga, spräckliga och fläckiga. Jag har ju sett allt vad
Laban gör mot dig. 13 Jag är den Gud som du såg i Betel,
där du smorde en stod, och där du gjorde mig ett löfte. Stå
nu upp och drag ut ur detta land, och vänd tillbaka till ditt
fädernesland.'" 14 Då svarade Rakel och Lea och sade till
honom: "Hava vi numera någon lott eller arvedel i vår faders
hus? 15 Blevo vi icke av honom aktade såsom främlingar,
när han sålde oss? Sedan har han ju ock förtärt vad han
fick i betalning för oss. 16 Ja, all den rikedom som Gud har
avhänt vår fader tillhör oss och våra barn. Så gör nu allt vad
Gud har sagt dig." 17 Då stod Jakob upp och satte sina barn
och sina hustrur på kamelerna 18 och förde bort med sig
all boskap och alla ägodelar som han hade förvärvat, den
boskap han ägde, och som han hade förvärvat i Paddan-
Aram, och begav sig på väg till sin fader Isak i Kanaans
land. 19 Men Laban hade gått bort för att klippa sina får; då
stal Rakel sin faders husgudar, 20 och Jakob stal sig undan
från araméen Laban, så att han icke lät denne märka att han
ämnade fly. 21 Så flydde han med allt sitt; han bröt upp och
gick över floden och ställde sin färd mot Gileads berg. 22
Men på tredje dagen fick Laban veta att Jakob hade flytt. 23
Då tog han med sig sina fränder och satte efter honom sju
dagsresor och hann upp honom på Gileads berg. 24 Men
Gud kom till araméen Laban i en dröm om natten och sade
till honom: "Tag dig till vara för att tala något mot Jakob, vad
det vara må." 25 Och Laban hann upp Jakob. Denne hade
då slagit upp sitt tält på berget, och Laban med sina fränder
hade ock sitt tält uppslaget på Gileads berg. 26 Då sade
Laban till Jakob: "Vad är detta för ett tilltag, att du har stulit
dig undan från mig och fört bort mina döttrar, likasom vore
de tagna med svärd? 27 Varför dolde du din flykt och stal dig
undan från mig? Därigenom att du icke lät mig veta något
därom hindrades jag att ledsaga dig till vägs med jubel och
sång, med pukor och harpor. 28 Du förunnade mig icke ens
att kyssa mina barnbarn och mina döttrar. Du har handlat
dåraktigt. 29 Det stode nu i min makt att göra eder ont;
men eder faders Gud sade till mig i natt: 'Tag dig till vara
för att tala något mot Jakob, vad det vara må.' 30 Och då
du nu äntligen ville fara, eftersom du längtade så mycket
till din faders hus, varför skulle du stjäla mina gudar?" 31
Då svarade Jakob och sade till Laban: "Jag fruktade för
dig, ty jag tänkte att du skulle med våld taga dina döttrar
ifrån mig. 32 Men den som du finner dina gudar hos, han
skall icke få behålla livet. I våra fränders närvaro må du se
efter, om något är ditt av det jag har i min ägo, och i så fall
taga det." Ty Jakob visste icke att Rakel hade stulit dem. 33
Då gick Laban in i Jakobs tält, därefter i Leas tält och i de
båda tjänstekvinnornas tält, men fann intet. Och när han
hade kommit ut ur Leas tält, gick han in i Rakels tält. 34 Men
Rakel hade tagit husgudarna och lagt dem i kamelsadeln
och satt sig därovanpå. Och Laban sökte igenom hela tältet,
men fann dem icke. 35 Och hon sade till sin fader: "Vredgas
icke, min herre, över att jag ej kan stiga upp för dig, ty det är
med mig på kvinnors vis." Så sökte han efter husgudarna,
men fann dem icke. 36 Då blev Jakob vred och for ut mot
Laban; Jakob tog till orda och sade till Laban: "Vari har jag
då förbrutit mig eller syndat, eftersom du så häftigt förföljer
mig? 37 Nu har du genomsökt allt mitt bohag; vad har du där
funnit av bohagsting som tillhöra dig? Lägg det fram här
inför mina fränder och dina fränder, så att de få döma mellan
oss båda. 38 I tjugu år har jag nu varit hos dig; dina tackor
och dina getter hava icke fött i otid, och av vädurarna i din
hjord har jag icke ätit. 39 Intet ihjälrivet djur förde jag till dig;
jag måste själv ersätta det; du utkrävde det av mig, evad det
var stulet om dagen eller stulet om natten. 40 Sådan var
min lott: om dagen förtärdes jag av hetta och om natten av
köld, och sömnen flydde mina ögon. 41 I tjugu år har jag nu
varit i ditt hus; jag har tjänat dig i fjorton år för dina båda
döttrar och i sex år för din boskap, men du har tio gånger
förändrat min lön. 42 Om icke min faders Gud hade varit
med mig, Abrahams Gud, han som ock Isak fruktar, så hade
du nu säkert låtit mig fara med tomma händer. Men Gud såg
mitt lidande och min möda, och han fällde domen i natt."
43 Då svarade Laban och sade till Jakob: "Döttrarna äro
mina döttrar, och barnen äro mina barn, och hjordarna äro
mina hjordar, och allt det du ser är mitt; vad skulle jag då nu

kunna göra mot dessa mina döttrar eller mot barnen som
de hava fött? 44 Så kom nu och låt oss sluta ett förbund
med varandra, och må det vara ett vittne mellan mig och
dig." 45 Då tog Jakob en sten och reste den till en stod. 46
Och Jakob sade till sina fränder: "Samlen tillhopa stenar."
Och de togo stenar och gjorde ett röse och höllo måltid
där på röset. 47 Och Laban kallade det Jegar-Sahaduta,
men Jakob kallade det Galed. 48 Och Laban sade: "Detta
röse vare i dag vittne mellan mig och dig." Därav fick det
namnet Galed; 49 men det kallades ock Mispa, ty han sade:
"HERREN vare väktare mellan mig och dig, när vi icke mer
se varandra. 50 Om du behandlar mina döttrar illa eller tager
andra hustrur jämte mina döttrar, så vet, att om ock ingen
människa är tillstädes, så är dock Gud vittne mellan mig och
dig." 51 Och Laban sade ytterligare till Jakob: "Se, detta
röse och stoden som jag har rest mellan mig och dig -- 52
detta röse vare ett vittne, och stoden vare ett vittne, att jag
icke skall draga till dig förbi detta röse, och att icke heller du
skall draga till mig förbi detta röse och denna stod, med ont
uppsåt. 53 Abrahams Gud och Nahors Gud, han som var
deras faders Gud, han vare domare mellan oss." Och Jakob
svor eden vid honom som hans fader Isak fruktade. 54 Och
Jakob offrade ett slaktoffer på berget och inbjöd sina fränder
att hålla måltid med sig. Och de åto och stannade sedan
på berget över natten. 55 Men om morgonen stod Laban
bittida upp, och sedan han hade kysst sina barnbarn och
sina döttrar och välsignat dem, for han sin väg hem igen.

32 Men när Jakob drog sin väg fram, mötte honom Guds
änglar; 2 och då Jakob såg dem, sade han: "Detta är
Guds skara." Och han gav den platsen namnet Mahanaim.
3 Och Jakob sände budbärare framför sig till sin broder Esau
i Seirs land, på Edoms mark; 4 och han bjöd dem och sade:
"Så skolen I säga till min herre Esau: Din tjänare Jakob
låter säga: Jag har vistats borta hos Laban och dröjt kvar
där ända till nu; 5 och jag har fått oxar, åsnor, får, tjänare
och tjänarinnor. Och jag har nu velat sända bud för att låta
min herre veta detta, på det att jag må finna nåd för dina
ögon." 6 När sedan budbärarna kommo tillbaka till Jakob,
sade de: "Vi träffade din broder Esau, som redan drager
emot dig med fyra hundra man." 7 Då blev Jakob mycket
förskräckt och betogs av ångest; och han delade sitt folk
och fåren och fäkreaturen och kamelerna i två skaror. 8
Ty han tänkte: "Om Esau överfaller den ena skaran och
slår den, så kan dock den andra skaran undkomma." 9 Och
Jakob sade: "Min fader Abrahams Gud och min fader Isaks
Gud, HERRE, du som sade till mig: 'Vänd tillbaka till ditt
land och till din släkt, så skall jag göra dig gott', 10 jag är
för ringa till all den nåd och all den trofasthet som du har
bevisat din tjänare; ty jag hade icke mer än min stav, när
jag gick över denna Jordan, och nu har jag förökats till två
skaror. 11 Rädda mig undan min broder Esaus hand, ty jag
fruktar att han kommer och förgör mig, utan att ens skona
mödrar och barn. 12 Du har själv sagt: 'Jag skall göra dig
mycket gott och låta din säd bliva såsom havets sand, som
man icke kan räkna för dess myckenhets skull.'" 13 Och han
stannade där den natten. Och av det han hade förvärvat tog
han ut till skänker åt sin broder Esau 14 två hundra getter
och tjugu bockar, två hundra tackor och tjugu vädurar, 15
trettio kamelston som gåvo di, jämte deras föl, därtill fyrtio
kor och tio tjurar samt tjugu åsninnor med tio föl. 16 Och
han lämnade detta i sina tjänares vård, var hjord för sig,
och sade till sina tjänare: "Gån framför mig och låten ett
mellanrum vara mellan hjordarna." 17 Och han bjöd den
förste och sade: "När min broder Esau möter dig och frågar
dig: 'Vem tillhör du, och vart går du, och vem tillhöra djuren
som du driver framför dig?', 18 då skall du svara: 'De tillhöra
din tjänare Jakob; de äro skänker som han sänder till min
herre Esau, och själv kommer han här efter oss.'" 19 Och
han bjöd likaledes den andre och den tredje och alla de
övriga som drevo hjordarna: "Såsom jag nu har sagt eder
skolen I säga till Esau, när I kommen fram till honom. 20
Och I skolen vidare säga: 'Också din tjänare Jakob kommer
här efter oss.'" Ty han tänkte: "Jag vill blidka honom med de
skänker som gå före mig; sedan vill jag själv komma inför
hans ansikte; kanhända tager han då nådigt emot mig." 21
Så kommo nu skänkerna före honom, medan han själv den
natten stannade i lägret. 22 Men under natten stod han upp
och tog sina båda hustrur och sina båda tjänstekvinnor och
sina elva söner och gick över Jabboks vad. 23 Han tog dem
och förde dem över bäcken och förde tillika över vad han
eljest ägde. 24 Och Jakob blev ensam kvar. Då brottades en
man med honom, till dess morgonrodnaden gick upp. 25
Och när denne såg att han icke kunde övervinna Jakob, gav
han honom ett slag på höftleden, så att höften gick ur led,
under det han brottades med honom. 26 Och mannen sade:
"Släpp mig, ty morgonrodnaden går upp." Men han svarade:
"Jag släpper dig icke, med mindre du välsignar mig." 27
Då sade han till honom: "Vad är ditt namn?" Han svarade:
"Jakob." 28 Han sade: "Du skall icke mer heta Jakob, utan
Israel, ty du har kämpat med Gud och med människor och
vunnit seger." 29 Då frågade Jakob och sade: "Låt mig veta
ditt namn." Han svarade: "Varför frågar du efter mitt namn?"
Och han välsignade honom där. 30 Men Jakob gav platsen
namnet Peniel, "ty", sade han, "jag har sett Gud ansikte mot

ansikte, och dock har mitt liv blivit räddat". 31 Och när han
hade kommit förbi Penuel, såg han solen gå upp; men han
haltade på höften. 32 Fördenskull äta Israels barn ännu i dag
icke höftsenan som ligger på höftleden, därför nämligen, att
han gav Jakob ett slag på höftleden, på höftsenan.

33 Och Jakob lyfte upp sina ögon och fick se Esau komma
med fyra hundra man. Då fördelade han sina barn på
Lea och Rakel och de båda tjänstekvinnorna. 2 Och han
lät tjänstekvinnorna med deras barn gå främst, Lea med
hennes barn därnäst, och Rakel med Josef sist. 3 Och själv
gick han framför dem och bugade sig sju gånger ned till
jorden, till dess han kom fram till sin broder. 4 Men Esau
skyndade emot honom och tog honom i famn och föll honom
om halsen och kysste honom; och de gräto. 5 Och när han
lyfte upp sina ögon och fick se kvinnorna och barnen, sade
han: "Vilka äro dessa som du har med dig?" Han svarade:
"Det är barnen som Gud har beskärt din tjänare." 6 Och
tjänstekvinnorna gingo fram med sina barn och bugade sig.
7 Därefter gick ock Lea fram med sina barn, och de bugade
sig. Slutligen gingo Josef och Rakel fram och bugade sig. 8
Sedan frågade han: "Vad ville du med hela den skara som
jag mötte?" Han svarade: "Jag ville finna nåd för min herres
ögon." 9 Men Esau sade: "Jag har nog; behåll du vad du
har, min broder." 10 Jakob svarade: "Ack nej; om jag har
funnit nåd för dina ögon, så tag emot skänkerna av mig,
eftersom jag har fått se ditt ansikte, likasom såge jag ett
gudaväsens ansikte, då du nu så gunstigt har tagit emot mig.
11 Tag hälsningsskänkerna som jag har skickat emot dig; ty
Gud har varit mig nådig, och jag har allt fullt upp." Och han
bad honom så enträget, att han tog emot dem. 12 Och Esau
sade: "Låt oss bryta upp och draga vidare; jag vill gå framför
dig." 13 Men han svarade honom: "Min herre ser själv att
barnen äro späda, och att jag har med mig får och kor som
giva di; driver man dessa för starkt en enda dag, så dör hela
hjorden. 14 Må därför min herre draga åstad före sin tjänare,
så vill jag komma efter i sakta mak, i den mån boskapen,
som drives framför mig, och barnen orka följa med, till dess
jag kommer till min herre i Seir." 15 Då sade Esau: "Så vill
jag åtminstone lämna kvar hos dig en del av mitt folk." Men
han svarade: "Varför så? Må jag allenast finna nåd för min
herres ögon." 16 Så vände Esau om, samma dag, och tog
vägen till Seir. 17 Men Jakob bröt upp och drog till Suckot
och byggde sig där ett hus. Och åt sin boskap gjorde han
lövhyddor; därav fick platsen namnet Suckot. 18 Och Jakob
kom på sin färd ifrån Paddan-Aram välbehållen till Sikems
stad i Kanaans land och slog upp sitt läger utanför staden.
19 Och det jordstycke där han hade slagit upp sitt tält köpte
han av Hamors, Sikems faders, barn för hundra kesitor. 20
Och han reste där ett altare och kallade det El-Elohe-Israel.

34 Men Dina, den dotter som Lea hade fött åt Jakob,
gick ut för att besöka landets döttrar. 2 Och Sikem,
som var son till hivéen Hamor, hövdingen i landet, fick se
henne, och han tog henne till sig och lägrade henne och
kränkte henne. 3 Och hans hjärta fäste sig vid Dina, Jakobs
dotter, och flickan blev honom kär, och han talade vänligt
med flickan. 4 Och Sikem sade till sin fader Hamor: "Skaffa
mig denna flicka till hustru." 5 Och Jakob hade fått höra att
hans dotter Dina hade blivit skändad. Men eftersom hans
söner voro med hans boskap ute på marken, teg Jakob, till
dess de kommo hem. 6 Så gick nu Hamor, Sikems fader, ut
till Jakob för att tala med honom. 7 Men när Jakobs söner
kommo hem från marken, sedan de hade fått höra vad som
hade hänt, blevo de förbittrade och vredgades högeligen
över att han hade gjort vad som var en galenskap i Israel, i
det han hade lägrat Jakobs dotter -- en otillbörlig gärning.
8 Då talade Hamor med dem och sade: "Min son Sikems
hjärta har fäst sig vid eder syster; given henne åt honom till
hustru. 9 Och befrynden eder med oss; given edra döttrar åt
oss, och tagen I våra döttrar till hustrur, 10 och bosätten
eder hos oss, ty landet skall ligga öppet för eder; där mån I
bo och draga omkring och förvärva besittningar." 11 Och
Sikem sade till hennes fader och hennes bröder: "Låten mig
finna nåd för edra ögon; vad I fordren av mig vill jag giva. 12
Begären av mig huru stor brudgåva och skänk som helst; jag
vill giva vad I fordren av mig; given mig allenast flickan till
hustru." 13 Då svarade Jakobs söner Sikem och hans fader
Hamor med listiga ord, eftersom han hade skändat deras
syster Dina, 14 och sade till dem: "Vi kunna icke samtycka till
att giva vår syster åt en man som har förhud; ty sådant hålla
vi för skamligt. 15 Allenast på det villkoret skola vi göra eder
till viljes, att I bliven såsom vi, därigenom att allt mankön
bland eder omskäres. 16 Då skola vi giva våra döttrar åt
eder och själva taga edra döttrar till hustrur; och vi skola då
bo hos eder och bliva med eder ett enda folk. 17 Men om I
icke viljen lyssna till oss och låta omskära eder, så skola vi
taga vår syster och draga bort." 18 Och Hamor och Sikem,
Hamors son, voro till freds med vad de begärde. 19 Och
den unge mannen dröjde icke att göra så, ty han hade fått
behag till Jakobs dotter. Och han hade större myndighet än
någon annan i hans faders hus. 20 Så trädde då Hamor och
hans son Sikem upp i sin stads port och talade till männen i
staden och sade: 21 "Dessa män äro fredligt sinnade mot
oss; må vi alltså låta dem bo i landet och draga omkring
där; landet har ju utrymme nog för dem. Vi vilja taga deras

döttrar till hustrur åt oss och giva dem våra döttrar. 22 Men
allenast på det villkoret skola männen göra oss till viljes och
bo hos oss och bliva ett enda folk med oss, att allt mankön
bland oss omskäres, likasom de själva äro omskurna. 23
Och då bliva ju deras boskap och deras egendom och alla
deras dragare vår tillhörighet. Må vi fördenskull allenast
göra dem till viljes, så skola de bo kvar hos oss." 24 Och
folket lydde Hamor och hans son Sikem, alla de som bodde
inom hans stadsport; allt mankön, så många som bodde
inom hans stadsport, läto omskära sig. 25 Men på tredje
dagen, då de voro sjuka av såren, togo Jakobs två söner
Simeon och Levi, Dinas bröder, var sitt svärd och överföllo
staden oförtänkt och dräpte allt mankön. 26 Också Hamor
och hans son Sikem dräpte de med svärdsegg och togo
Dina ut ur Sikems hus och gingo sin väg. 27 Och Jakobs
söner kommo över de slagna och plundrade staden, därför
att deras syster hade blivit skändad; 28 de togo deras får
och fäkreatur och åsnor, både vad som fanns i staden och
vad som fanns på fältet. 29 Och allt deras gods och alla
deras barn och deras kvinnor förde de bort såsom byte,
tillika med allt annat som fanns i husen. 30 Men Jakob sade
till Simeon och Levi: "I haven dragit olycka över mig, då I nu
haven gjort mig förhatlig för landets inbyggare, kananéerna
och perisséerna. Mitt folk är allenast en ringa hop; man skall
nu församla sig mot mig och slå mig ihjäl; så skall jag med
mitt hus förgöras." 31 Men de svarade: "Skulle man då få
behandla vår syster såsom en sköka?"

35 Och Gud sade till Jakob: "Stå upp, drag till Betel och
stanna där, och res där ett altare åt den Gud som
uppenbarade sig för dig, när du flydde för din broder Esau."
2 Då sade Jakob till sitt husfolk och till alla som voro med
honom: "Skaffen bort de främmande gudar som I haven
bland eder, och renen eder och byten om kläder, 3 och
låt oss så stå upp och draga till Betel; där vill jag resa ett
altare åt den Gud som bönhörde mig, när jag var i nöd,
och som var med mig på den väg jag vandrade." 4 Då
gåvo de åt Jakob alla de främmande gudar som de hade
hos sig, därtill ock sina örringar; och Jakob grävde ned
detta under terebinten vid Sikem. 5 Sedan bröto de upp;
och en förskräckelse ifrån Gud kom över de kringliggande
städerna, så att man icke förföljde Jakobs söner. 6 Och
Jakob kom till Lus, det är Betel, i Kanaans land, jämte allt
det folk som var med honom. 7 Och han byggde där ett
altare och kallade platsen El-Betel, därför att Gud där hade
uppenbarat sig för honom, när han flydde för sin broder.
8 Och Debora, Rebeckas amma, dog och blev begraven
nedanför Betel, under en ek; den fick namnet Gråtoeken. 9
Och Gud uppenbarade sig åter för Jakob, när han hade
kommit tillbaka från Paddan-Aram, och välsignade honom.
10 Och Gud sade till honom: "Ditt namn är Jakob; men du
skall icke mer heta Jakob, utan Israel skall vara ditt namn."
Så fick han namnet Israel. 11 Och Gud sade till honom: "Jag
är Gud den Allsmäktige; var fruktsam och föröka dig. Ett
folk, ja, skaror av folk skola komma av dig, och konungar
skola utgå från din länd. 12 Och det land som jag har givit
åt Abraham och Isak skall jag giva åt dig; åt din säd efter
dig skall jag ock giva det landet. 13 Och Gud for upp från
honom, på den plats där han hade talat med honom. 14
Men Jakob reste en stod på den plats där han hade talat
med honom, en stod av sten; och han offrade drickoffer
därpå och göt olja över den. 15 Och Jakob gav åt platsen
där Gud hade talat med honom namnet Betel. 16 Sedan
bröto de upp från Betel. Och när det ännu var ett stycke väg
fram till Efrat, kom Rakel i barnsnöd, och barnsnöden blev
henne svår. 17 Då nu hennes barnsnöd var som svårast,
sade hjälpkvinnan till henne: "Frukta icke; ty också denna
gång får du en son." 18 Men när hon höll på att giva upp
andan, ty hon skulle nu dö, gav hon honom namnet Ben-
Oni; men hans fader kallade honom Benjamin. 19 Så dog
Rakel, och hon blev begraven vid vägen till Efrat, det är
Bet-Lehem. 20 Och Jakob reste en vård på hennes grav;
det är den som ännu i dag kallas Rakels gravvård. 21 Och
Israel bröt upp därifrån och slog upp sitt tält på andra sidan
om Herdetornet. 22 Och medan Israel bodde där i landet,
gick Ruben åstad och lägrade Bilha, sin faders bihustru; och
Israel fick höra det. Och Jakob hade tolv söner. 23 Leas
söner voro Ruben, Jakobs förstfödde, vidare Simeon, Levi,
Juda, Isaskar och Sebulon. 24 Rakels söner voro Josef och
Benjamin. 25 Bilhas, Rakels tjänstekvinnas, söner voro Dan
och Naftali. 26 Silpas, Leas tjänstekvinnas, söner voro Gad
och Aser. Dessa voro Jakobs söner, och de föddes åt honom
i Paddan-Aram. 27 Och Jakob kom till sin fader Isak i Mamre
vid Kirjat-Arba, det är Hebron, där Abraham och Isak hade
bott såsom främlingar. 28 Och Isak levde ett hundra åttio år;
29 därefter gav Isak upp andan och dog och blev samlad till
sina fäder, gammal och mätt på att leva. Och hans söner
Esau och Jakob begrovo honom.

36 Detta är berättelsen om Esaus, det är Edoms, släkt.
2 Esau hade tagit sina hustrur bland Kanaans döttrar:
Ada, hetiten Elons dotter, och Oholibama, dotter till Ana och
sondotter till hivéen Sibeon, 3 så ock Basemat, Ismaels
dotter, Nebajots syster. 4 Och Ada födde Elifas åt Esau,
men Basemat födde Reguel. 5 Och Oholibama födde Jeus,
Jaelam och Kora. Dessa voro Esaus söner, vilka föddes åt

honom i Kanaans land. 6 Och Esau tog sina hustrur, sina
söner och döttrar och allt sitt husfolk, sin boskap och alla
sina dragare och all annan egendom som han hade förvärvat
i Kanaans land och drog till ett annat land och skilde sig så
från sin broder Jakob. 7 Ty deras ägodelar voro så stora att
de icke kunde bo tillsammans; landet där de uppehöllo sig
räckte icke till åt dem, för deras boskapshjordars skull. 8 Och
Esau bosatte sig i Seirs bergsbygd. Esau, det är densamme
som Edom. 9 Och detta är berättelsen om Esaus släkt, hans
som var stamfader för edoméerna, i Seirs bergsbygd. 10
Dessa äro namnen på Esaus söner: Elifas, son till Ada, Esaus
hustru, och Reguel, son till Basemat, Esaus hustru. 11 Men
Elifas' söner voro Teman, Omar, Sefo, Gaetam och Kenas.
12 Och Timna, som var Elifas', Esaus sons, bihustru, födde
Amalek åt Elifas. Dessa voro söner till Ada, Esaus hustru.
13 Men Reguels söner voro dessa: Nahat och Sera, Samma
och Missa. Dessa voro söner till Basemat, Esaus hustru. 14
Men söner till Oholibama, Esaus hustru, dotter till Ana och
sondotter till Sibeon, voro dessa, som hon födde åt Esau:
Jeus, Jaelam och Kora. 15 Dessa voro stamfurstarna bland
Esaus söner: Elifas', Esaus förstföddes, söner voro dessa:
fursten Teman, fursten Omar, fursten Sefo, fursten Kenas,
16 fursten Kora, fursten Gaetam, fursten Amalek. Dessa
voro de furstar som härstammade från Elifas, i Edoms land;
dessa voro Adas söner. 17 Och dessa voro Reguels, Esaus
sons, söner: fursten Nahat, fursten Sera, fursten Samma,
fursten Missa. Dessa voro de furstar som härstammade från
Reguel, i Edoms land; dessa voro söner till Basemat, Esaus
hustru. 18 Och dessa voro Oholibamas, Esaus hustrus,
söner: fursten Jeus, fursten Jaelam, fursten Kora. Dessa
voro de furstar som härstammade från Oholibama, Anas
dotter och Esaus hustru. 19 Dessa voro Esaus söner, och
dessa deras stamfurstar. Han är densamme som Edom. 20
Dessa voro horéen Seirs söner, landets förra inbyggare:
Lotan, Sobal, Sibeon, Ana, 21 Dison, Eser och Disan. Dessa
voro horéernas, Seirs söners, stamfurstar i Edoms land.
22 Men Lotans söner voro Hori och Hemam; och Lotans
syster var Timna. 23 Och dessa voro Sobals söner: Alvan,
Manahat och Ebal, Sefo och Onam. 24 Och dessa voro
Sibeons söner: Aja och Ana; det var denne Ana som fann de
varma källorna i öknen, när han vaktade sin fader Sibeons
åsnor. 25 Men dessa voro Anas barn: Dison och Oholibama,
Anas dotter. 26 Och dessa voro Disans söner: Hemdan,
Esban, Jitran och Keran. 27 Och dessa voro Esers söner:
Bilhan, Saavan och Akan. 28 Dessa voro Disans söner: Us
och Aran. 29 Dessa voro horéernas stamfurstar: fursten
Lotan, fursten Sobal, fursten Sibeon, fursten Ana, 30 fursten
Dison, fursten Eser, fursten Disan. Dessa voro horéernas
stamfurstar i Seirs land, var furste för sig. 31 Och dessa
voro de konungar som regerade i Edoms land, innan ännu
någon israelitisk konung var konung där: 32 Bela, Beors son,
var konung i Edom, och hans stad hette Dinhaba. 33 När
Bela dog, blev Jobab, Seras son, från Bosra, konung efter
honom. 34 När Jobab dog, blev Husam från temanéernas
land konung efter honom. 35 När Husam dog, blev Hadad,
Bedads son, konung efter honom, han som slog midjaniterna
på Moabs mark; och hans stad hette Avit. 36 När Hadad
dog, blev Samla från Masreka konung efter honom. 37
När Samla dog, blev Saul från Rehobot vid floden konung
efter honom. 38 När Saul dog, blev Baal-Hanan, Akbors
son, konung efter honom. 39 När Baal-Hanan, Akbors son,
dog, blev Hadar konung efter honom; och hans stad hette
Pagu, och hans hustru hette Mehetabel, dotter till Matred,
som var dotter till Me-Sahab. 40 Och dessa äro namnen
på Esaus stamfurstar, efter deras släkter och orter, med
deras namn: fursten Timna, fursten Alva, fursten Jetet, 41
fursten Oholibama, fursten Ela, fursten Pinon, 42 fursten
Kenas, fursten Teman, fursten Mibsar, 43 fursten Magdiel,
fursten Iram. Dessa voro Edoms stamfurstar, efter deras
boningsorter i det land de hade tagit i besittning -- hans som
ock kallas Esau, edoméernas stamfader.

37 Men Jakob bosatte sig i det land där hans fader hade
bott såsom främling, nämligen i Kanaans land. 2 Detta
är berättelsen om Jakobs släkt. När Josef var sjutton år
gammal, gick han, jämte sina bröder, i vall med fåren; han
följde då såsom yngling med Bilhas och Silpas, sin faders
hustrurs, söner. Och Josef bar fram till deras fader vad ont
som sades om dem. 3 Men Israel hade Josef kärare än
alla sina andra söner, eftersom han hade fött honom på sin
ålderdom; och han lät göra åt honom en fotsid livklädnad. 4
Då nu hans bröder sågo att deras fader hade honom kärare
än alla hans bröder, blevo de hätska mot honom och kunde
icke tala vänligt till honom. 5 Därtill hade Josef en gång en
dröm, som han omtalade för sina bröder; sedan hatade de
honom ännu mer. 6 Han sade nämligen till dem: "Hören
vilken dröm jag har haft. 7 Jag tyckte att vi bundo kärvar på
fältet; och se, min kärve reste sig upp och blev stående, och
edra kärvar ställde sig runt omkring och bugade sig för min
kärve." 8 Då sade hans bröder till honom: "Skulle du bliva
vår konung, och skulle du råda över oss?" Och de hatade
honom ännu mer för hans drömmars skull och för vad han
hade sagt. 9 Sedan hade han ännu en annan dröm som han
förtäljde för sina bröder; han sade: "Hören, jag har haft ännu
en dröm. Jag tyckte att solen och månen och elva stjärnor

bugade sig för mig." 10 När han förtäljde detta för sin fader
och sina bröder, bannade hans fader honom och sade till
honom: "Vad är detta för en dröm som du har haft? Skulle då
jag och din moder och dina bröder komma och buga oss ned
till jorden för dig?" 11 Och hans bröder avundades honom;
men hans fader bevarade detta i sitt minne. 12 Då nu en
gång hans bröder hade gått bort för att vakta sin faders får i
Sikem, 13 sade Israel till Josef: "Se, dina bröder vakta fåren i
Sikem; gör dig redo, jag vill sända dig till dem." Han svarade
honom: "Jag är redo." 14 Då sade han till honom: "Gå och se
efter, om det står väl till med dina bröder, och om det står väl
till med fåren, och kom tillbaka till mig med svar." Så sände
han honom åstad från Hebrons dal, och han kom till Sikem.
15 Där mötte han en man, medan han gick omkring villrådig
på fältet; och mannen frågade honom: "Vad söker du?" 16
Han svarade: "Jag söker efter mina bröder; säg mig var de
vakta sin hjord." 17 Mannen svarade: "De hava brutit upp
härifrån; ty jag hörde dem säga: 'Låt oss gå till Dotain.'" Då
gick Josef vidare efter sina bröder och fann dem i Dotan. 18
När de nu på avstånd fingo se honom, innan han ännu hade
hunnit fram till dem, lade de råd om att döda honom. 19 De
sade till varandra: "Se, där kommer drömmaren. 20 Upp,
låt oss dräpa honom och kasta honom i en brunn; sedan
kunna vi säga att ett vilddjur har ätit upp honom. Så få vi se
huru det går med hans drömmar." 21 Men när Ruben hörde
detta, ville han rädda honom undan deras händer och sade:
"Låt oss icke slå ihjäl honom." 22 Ytterligare sade Ruben
till dem: "Utgjuten icke blod; kasten honom i brunnen här i
öknen, men bären icke hand på honom." Han ville nämligen
rädda honom undan deras händer och föra honom tillbaka
till hans fader. 23 Då nu Josef kom fram till sina bröder, togo
de av honom hans livklädnad, den fotsida klädnaden som
han hade på sig, 24 och grepo honom och kastade honom i
brunnen; men brunnen var tom, intet vatten fanns däri. 25
Därefter satte de sig ned för att äta. När de då lyfte upp sina
ögon, fingo de se ett tåg av ismaeliter komma från Gilead,
och deras kameler voro lastade med dragantgummi, balsam
och ladanum; de voro på väg med detta ned till Egypten.
26 Då sade Juda till sina bröder: "Vad gagn hava vi därav
att vi dräpa vår broder och dölja hans blod?" 27 Nej, låt
oss sälja honom till ismaeliterna; må vår hand icke komma
vid honom, ty han är ju vår broder, vårt eget kött." Och
hans bröder lydde honom. 28 Då nu midjanitiska köpmän
kommo där förbi, drogo de upp Josef ur brunnen; och de
sålde Josef för tjugu siklar silver till ismaeliterna. Dessa
förde så Josef till Egypten. 29 När sedan Ruben kom tillbaka
till brunnen, se, då fanns Josef icke i brunnen. Då rev han
sönder sina kläder 30 och vände tillbaka till sina bröder och
sade: "Gossen är icke där, vart skall jag nu taga vägen?"
31 Men de togo Josefs livklädnad och slaktade en bock
och doppade klädnaden i blodet; 32 därefter sände de den
fotsida livklädnaden hem till sin fader och läto säga: "Denna
har vi funnit; se efter, om det är din sons livklädnad eller
icke." 33 Och han kände igen den och sade: "Det är min
sons livklädnad; ett vilddjur har ätit upp honom, förvisso är
Josef ihjälriven." 34 Och Jakob rev sönder sina kläder och
svepte säcktyg om sina länder och sörjde sin son i lång tid.
35 Och alla hans söner och alla hans döttrar kommo för att
trösta honom; men han ville icke låta trösta sig, utan sade:
"Jag skall med sorg fara ned i dödsriket till min son." Så
begrät hans fader honom. (Sheol h7585) 36 Men medaniterna
förde honom till Egypten och sålde honom till Potifar, som
var hovman hos Farao och hövitsman för drabanterna.

38 Vid den tiden begav sig Juda åstad bort ifrån sina
bröder och slöt sig till en man i Adullam, som hette
Hira. 2 Där fick Juda se dottern till en kananeisk man som
hette Sua, och han tog henne till sig och gick in till henne.
3 Och hon blev havande och födde en son, och han fick
namnet Er. 4 Åter blev hon havande och födde en son och
gav honom namnet Onan. 5 Och hon födde ännu en son,
och åt denne gav hon namnet Sela; och när han föddes, var
Juda i Kesib. 6 Och Juda tog åt Er, sin förstfödde, en hustru
som hette Tamar. 7 Men Er, Judas förstfödde, misshagade
HERREN; därför dödade HERREN honom. 8 Då sade Juda
till Onan: "Gå in till din broders hustru, äkta henne i din
broders ställe och skaffa avkomma åt din broder." 9 Men
eftersom Onan visste att avkomman icke skulle bliva hans
egen, lät han, när han gick in till sin broders hustru, det
spillas på jorden, för att icke giva avkomma åt sin broder. 10
Men det misshagade HERREN att han gjorde så; därför
dödade han också honom. 11 Då sade Juda till sin sonhustru
Tamar: "Stanna såsom änka i din faders hus, till dess min
son Sela bliver fullvuxen." Han fruktade nämligen att annars
också denne skulle dö, likasom hans bröder. Så gick Tamar
bort och stannade i sin faders hus. 12 En lång tid därefter
dog Suas dotter, Judas hustru. Och efter sorgetidens slut
gick Juda med sin vän adullamiten Hira upp till Timna, för att
se efter dem som klippte hans får. 13 När man nu berättade
för Tamar att hennes svärfader gick upp till Timna för att
klippa sina får, 14 lade hon av sig sina änkekläder och
betäckte sig med en slöja och höljde in sig och satte sig vid
porten till Enaim på vägen till Timna. Ty hon såg, att fastän
Sela var fullvuxen, blev hon likväl icke given åt honom till
hustru. 15 Då nu Juda fick se henne, trodde han att hon var

en sköka; hon hade ju nämligen sitt ansikte betäckt. 16 Och
han vek av till henne, där hon satt vid vägen, och sade:
"Kom, låt mig gå in till dig." Ty han visste icke att det var
hans sonhustru. Hon svarade: "Vad vill du giva mig för att få
gå in till mig?" 17 Han sade: "Jag vill sända dig en killing
ur min hjord." Hon svarade: "Ja, om du giver mig pant, till
dess du sänder den." 18 Han sade: "Vad skall jag då giva
dig i pant?" Hon svarade: "Din signetring, din snodd och
staven som du har i din hand." Då gav han henne detta och
gick in till henne, och hon blev havande genom honom. 19
Och hon stod upp och gick därifrån och lade av sin slöja
och klädde sig åter i sina änkekläder. 20 Och Juda sände
killingen med sin vän adullamiten, för att få igen panten av
kvinnan; men denne fann henne icke. 21 Och han frågade
folket där på orten och sade: "Var är tempeltärnan, hon
som satt i Enaim vid vägen?" De svarade: "Här har ingen
tempeltärna varit." 22 Och han kom tillbaka till Juda och
sade: "Jag har icke funnit henne; därtill säger folket på orten
att ingen tempeltärna har varit där." 23 Då sade Juda: "Må
hon då behålla det, så att vi icke draga smälek över oss.
Jag har nu sänt killingen, men du har icke funnit henne."
24 Vid pass tre månader därefter blev så berättat för Juda:
"Din sonhustru Tamar har bedrivit otukt, och i otukt har hon
blivit havande." Juda sade: "Fören ut henne till att brännas."
25 Men när hon fördes ut, sände hon bud till sin svärfader
och lät säga: "Genom en man som är ägare till detta har
jag blivit havande." Och hon lät säga: "Se efter, vem denna
signetring, dessa snodder och denna stav tillhöra." 26 Och
Juda kände igen dem och sade: "Hon är i sin rätt mot mig,
eftersom jag icke har givit henne åt min son Sela." Men han
kom icke mer vid henne. 27 När hon nu skulle föda, se, då
funnos tvillingar i hennes liv. 28 Och i födslostunden stack
den ene fram en hand; då tog hjälpkvinnan en röd tråd och
band den om hans hand och sade: "Denne kom först fram."
29 Men när han därefter åter drog sin hand tillbaka, se, då
kom hans broder fram; och hon sade: "Varför har du trängt
dig fram?" Och han fick namnet Peres. 30 Därefter kom
hans broder fram, han som hade den röda tråden om sin
hand, och han fick namnet Sera.

39 Och Josef fördes ned till Egypten; och Potifar, som
var hovman hos Farao och hövitsman för drabanterna,
en egyptisk man, köpte honom av ismaeliterna som hade
fört honom ditned. 2 Och HERREN var med Josef, så att
han blev en lyckosam man. Och han vistades i sin herres,
egyptierns, hus; 3 och hans herre såg att HERREN var med
honom, ty allt vad han gjorde lät HERREN lyckas väl under
hans hand. 4 Och Josef fann nåd för hans ögon och fick
betjäna honom. Och han satte honom över sitt hus, och
allt vad han ägde lämnade han i hans vård. 5 Och från
den stund då han hade satt honom över sitt hus och över
allt vad han ägde, välsignade HERREN egyptierns hus, för
Josefs skull; och HERRENS välsignelse vilade över allt vad
han ägde, hemma och på marken. 6 Därför överlät han i
Josefs vård allt vad han ägde, och sedan han hade fått
honom till sin hjälp, bekymrade han sig icke om något, utom
maten som han själv åt. Men Josef hade en skön gestalt
och var skön att skåda. 7 Och efter en tid hände sig att
hans herres hustru kastade sina ögon på Josef och sade:
"Ligg hos mig." 8 Men han ville icke, utan sade till sin herres
hustru: "Se, alltsedan min herre har tagit mig till sin hjälp,
bekymrar han sig icke om något i huset, och allt vad han
äger har han lämnat i min vård. 9 Han har i detta hus icke
större makt än jag, och intet annat har han förbehållit sig än
dig allena, eftersom du är hans hustru. Huru skulle jag då
kunna göra så mycket ont och synda mot Gud?" 10 Och
fastän hon talade sådant dag efter dag till Josef, hörde han
dock icke på henne och ville icke ligga hos henne eller vara
med henne. 11 Men en dag då han kom in i huset för att
förrätta sina sysslor, och ingen av husfolket var tillstädes
därinne, 12 fattade hon honom i manteln och sade: "Ligg
hos mig." Men han lämnade manteln i hennes hand och
flydde och kom ut. 13 Då hon nu såg att han hade lämnat
sin mantel i hennes hand och flytt ut, 14 ropade hon på sitt
husfolk och sade till dem: "Sen här, han har fört hit till oss en
hebreisk man, för att denne skulle locka oss till lättfärdighet.
Han kom in till mig och ville ligga hos mig; men jag ropade
med hög röst. 15 Och när han hörde att jag hov upp min
röst och ropade, lämnade han sin mantel kvar hos mig och
flydde och kom ut." 16 Och hon lät hans mantel ligga kvar
hos sig, till dess hans herre kom hem; 17 då berättade hon
för honom detsamma; hon sade: "Den hebreiske tjänaren
som du har fört hit till oss kom in till mig, och ville locka
mig till lättfärdighet. 18 Men då jag hov upp min röst och
ropade, lämnade han sin mantel kvar hos mig och flydde
ut." 19 När nu hans herre hörde vad hans hustru berättade
för honom, nämligen att hans tjänare hade betett sig mot
henne på detta sätt, blev hans vrede upptänd. 20 Och Josefs
herre tog honom och lät sätta honom i det fängelse där
konungens fångar sutto fängslade; där fick han då vara i
fängelse. 21 Men HERREN var med Josef och förskaffade
honom ynnest och lät honom finna nåd hos föreståndaren
för fängelset. 22 Och föreståndaren för fängelset lät alla
fångar som sutto i fängelset stå under Josefs uppsikt; och
allt vad där skulle göras, det gjordes genom honom. 23

Föreståndaren för fängelset tog sig alls icke av något som
Josef hade om hand, eftersom HERREN var med denne;
och vad han gjorde, det lät HERREN lyckas väl.

40 En tid härefter hände sig att den egyptiske konungens
munskänk och hans bagare försyndade sig mot sin
herre, konungen av Egypten. **2** Och Farao blev förtörnad på
sina två hovmän, överste munskänken och överste bagaren,
3 och lät sätta dem i förvar i drabanthövitsmannens hus, i
samma fängelse där Josef satt fången. **4** Och hövitsmannen
för drabanterna anställde Josef hos dem till att betjäna dem;
och de sutto där i förvar en tid. **5** Medan nu den egyptiske
konungens munskänk och bagare sutto fångna i fängelset,
hade de båda under samma natt var sin dröm, vardera med
sin särskilda betydelse. **6** Och när Josef om morgonen kom
in till dem, fick han se att de voro bedrövade. **7** Då frågade
han Faraos hovmän, som med honom sutto i förvar i hans
herres hus: "Varför sen I så sorgsna ut i dag?" **8** De svarade
honom: "Vi hava haft en dröm, och ingen finnes, som kan
uttyda den." Josef sade till dem: "Att giva uttydningen är ju
Guds sak; förtäljen drömmen för mig." **9** Då förtäljde överste
munskänken sin dröm för Josef och sade till honom: "Jag
drömde att ett vinträd stod framför mig; **10** på vinträdet voro
tre rankor, och knappt hade det skjutit skott, så slogo dess
blommor ut och dess klasar buro mogna druvor. **11** Och jag
hade Faraos bägare i min hand, och jag tog druvorna och
pressade ut dem i Faraos bägare och gav Farao bägaren i
handen." **12** Då sade Josef till honom: "Detta är uttydningen:
de tre rankorna betyda tre dagar; **13** om tre dagar skall
Farao upphöja ditt huvud och sätta dig åter på din plats, så
att du får giva Farao bägaren i handen likasom förut, då du
var hans munskänk. **14** Men tänk på mig, när det går dig
väl, så att du gör barmhärtighet med mig och nämner om
mig för Farao och skaffar mig ut från detta hus; **15** ty jag
är med orätt bortförd från hebréernas land, och icke heller
här har jag gjort något varför jag borde sättas i fängelse."
16 Då nu överste bagaren såg att Josef hade givit en god
uttydning, sade han till honom: "Också jag hade en dröm.
Jag tyckte att jag bar tre vetebrödskorgar på mitt huvud.
17 Och i den översta korgen funnos bakverk av alla slag,
sådant som Farao plägar äta; men fåglarna åto därav ur
korgen på mitt huvud." **18** Då svarade Josef och sade:
"Detta är uttydningen: de tre korgarna betyda tre dagar;
19 om tre dagar skall Farao upphöja ditt huvud och taga
det av dig; han skall upphänga dig på trä, och fåglarna
skola äta ditt kött." **20** På tredje dagen därefter, då det var
Faraos födelsedag, gjorde denne ett gästabud för alla sina
tjänare. Då upphöjde han, bland sina tjänare, såväl överste
munskänkens huvud som överste bagarens. **21** Han insatte
överste munskänken åter i hans ämbete, så att han fick giva
Farao bägaren i handen; **22** men överste bagaren lät han
upphänga, såsom Josef hade sagt dem i sin uttydning. **23**
Men överste munskänken tänkte icke på Josef, utan glömde
honom.

41 Två år därefter hände sig att Farao hade en dröm.
Han tyckte sig stå vid Nilfloden. **2** Och han såg sju
kor, vackra och feta, stiga upp ur floden, och de betade i
vassen. **3** Sedan såg han sju andra kor, fula och magra,
stiga upp ur floden; och de ställde sig bredvid de förra korna
på stranden av floden. **4** Och de fula och magra korna åto
upp de sju vackra och feta korna. Därefter vaknade Farao.
5 Men han somnade åter in och såg då i drömmen sju ax,
frodiga och vackra, växa på samma strå. **6** Sedan såg han
sju andra ax skjuta upp, tunna och svedda av östanvinden;
7 och de tunna axen uppslukade de sju frodiga och fulla
axen. Därefter vaknade Farao och fann att det var en dröm.
8 Då han nu om morgonen var orolig till sinnes, sände han ut
och lät kalla till sig alla spåmän och alla vise i Egypten. Och
Farao förtäljde sina drömmar för dem; men ingen fanns,
som kunde uttyda dem för Farao. **9** Då talade överste
munskänken till Farao och sade: "Jag måste i dag påminna
om mina synder. **10** När Farao en gång var förtörnad på sina
tjänare, satte han mig jämte överste bagaren i fängelse i
drabanthövitsmannens hus. **11** Då hade vi båda, jag och han,
under samma natt en dröm, och våra drömmar hade var sin
särskilda betydelse. **12** Och jämte oss var där en ung hebré,
som var tjänare hos hövitsmannen för drabanterna. För
honom förtäljde vi våra drömmar, och han uttydde dem för
oss; efter som var och en hade drömt gav han en uttydning.
13 Och såsom han uttydde för oss, så gick det. Jag blev åter
insatt på min plats, och den andre blev upphängd." **14** Då
sände Farao och lät kalla Josef till sig; och man skyndade att
föra honom ut ur fängelset. Och han lät raka sig och bytte
om kläder och kom inför Farao. **15** Och Farao sade till Josef:
"Jag har haft en dröm, och ingen finnes, som kan uttyda
den. Men jag har hört sägas om dig, att allenast du får höra
en dröm, kan du uttyda den." **16** Josef svarade Farao och
sade: "I min makt står det icke; men Gud skall giva Farao ett
lyckosamt svar." **17** Då sade Farao till Josef: "Jag drömde
att jag stod på stranden av Nilfloden. **18** Och jag såg sju
kor stiga upp ur floden, feta och vackra, och de betade i
vassen. **19** Sedan såg jag sju andra kor stiga upp, avfallna
och mycket fula och magra; i hela Egyptens land har jag
icke sett några så fula som dessa. **20** Och de magra och
fula korna åto upp de sju första, feta korna. **21** Men när de

hade sväljt ned dem, kunde man icke märka att de hade
sväljt ned dem, utan de förblevo fula såsom förut. Därefter
vaknade jag. 22 Åter drömde jag och såg då sju ax, fulla och
vackra, växa på samma strå. 23 Sedan såg jag sju andra ax
skjuta upp, förtorkade, tunna och svedda av östanvinden; 24
och de tunna axen uppslukade de sju vackra axen. Detta
omtalade jag för spåmännen; men ingen fanns, som kunde
förklara det för mig." 25 Då sade Josef till Farao: "Faraos
drömmar hava en och samma betydelse; vad Gud ämnar
göra, det har han förkunnat för Farao. 26 De sju vackra
korna betyda sju år, de sju vackra axen betyda ock sju år;
drömmarna hava en och samma betydelse. 27 Och de sju
magra och fula korna som stego upp efter dessa betyda
sju år, så ock de sju tomma axen, de som voro svedda av
östanvinden; sju hungerår skola nämligen komma. 28 Detta
menade jag, när jag sade till Farao: Vad Gud ämnar göra,
det har han låtit Farao veta. 29 Se, sju år skola komma med
stor ymnighet över hela Egyptens land. 30 Men efter dem
skola sju hungerår inträffa, sådana, att man skall förgäta all
den förra ymnigheten i Egyptens land, och hungersnöden
skall förtära landet. 31 Och man skall icke hava något minne
av den förra ymnigheten i landet, för den hungersnöds skull
som sedan kommer, ty den skall bliva mycket svår. 32 Men
att Farao har haft drömmen två gånger, det betyder att detta
är av Gud bestämt, och att Gud skall låta det ske snart. 33
Må nu alltså Farao utse en förståndig och vis man, som han
kan sätta över Egyptens land. 34 Må Farao göra så; må
han ock förordna tillsyningsmän över landet och taga upp
femtedelen av avkastningen i Egyptens land under de sju
ymniga åren. 35 Må man under dessa kommande goda år
samla in allt som kan tjäna till föda och hopföra säd under
Faraos vård i städerna, för att tjäna till föda, och må man
sedan förvara den, 36 så att dessa födoämnen finnas att
tillgå för landet under de sju hungerår som skola komma
över Egyptens land. Så skall landet icke behöva förgås
genom hungersnöden." 37 Det talet behagade Farao och
alla hans tjänare. 38 Och Farao sade till sina tjänare: "Kunna
vi finna någon i vilken Guds Ande så är som i denne?" 39
Och Farao sade till Josef: "Eftersom Gud har kungjort för dig
allt detta, finnes ingen som är så förståndig och vis som
du. 40 Du skall förestå mitt hus, och efter dina befallningar
skall allt mitt folk rätta sig; allenast däri att tronen förbliver
min vill jag vara förmer än du." 41 Ytterligare sade Farao
till Josef: "Jag sätter dig nu över hela Egyptens land." 42
Och Farao tog ringen av sin hand och satte den på Josefs
hand och lät kläda honom i kläder av fint linne och hängde
den gyllene kedjan om hans hals. 43 Och han lät honom
åka i vagnen närmast efter sin egen, och man utropade
framför honom "abrek". Och han satte honom över hela
Egyptens land. 44 Och Farao sade till Josef: "Jag är Farao;
utan din vilja skall ingen i hela Egyptens land lyfta hand eller
fot." 45 Och Farao gav Josef namnet Safenat-Panea och
gav honom till hustru Asenat, dotter till Poti-Fera, prästen
i On. Och Josef begav sig ut och besåg Egyptens land.
46 Josef var trettio år gammal, när han stod inför Farao,
konungen i Egypten. Och Josef gick ut ifrån Farao och
färdades omkring i hela Egyptens land. 47 Och landet gav
under de sju ymniga åren avkastning i överflöd 48 och under
dessa sju år som kommo i Egyptens land samlade han in
allt som kunde tjäna till föda och lade upp det i städerna.
I var särskild stad lade han upp de födoämnen som man
hämtade ifrån fälten däromkring. 49 Så hopförde Josef säd i
stor myckenhet, såsom sanden i havet, till dess man måste
upphöra att hålla räkning på den, eftersom det var omöjligt
att hålla räkning på den. 50 Och åt Josef föddes två söner,
innan något hungerår kom; de föddes åt honom av Asenat,
dotter till Poti-Fera, prästen i On. 51 Och Josef gav åt den
förstfödde namnet Manasse, "ty", sade han, "Gud har låtit
mig förgäta all min olycka och hela min faders hus." 52 Och
åt den andre gav han namnet Efraim, "ty", sade han, "Gud
har gjort mig fruktsam i mitt lidandes land". 53 Men de sju
ymniga åren som först hade kommit i Egyptens land gingo
till ända; 54 sedan begynte de sju hungeråren, såsom Josef
hade förutsagt. Och hungersnöd uppstod i alla andra länder;
men i Egyptens land fanns bröd överallt. 55 Och när hela
Egyptens land begynte hungra och folket ropade till Farao
efter bröd, sade Farao till alla egyptier: "Gån till Josef, och
gören vad han säger eder." 56 När nu alltså hungersnöd
var över hela landet, öppnade Josef alla förrådshus och
sålde säd åt egyptierna. Men hungersnöden blev allt större i
Egyptens land; 57 och från alla länder kom man till Josef i
Egypten för att köpa säd, ty hungersnöden blev allt större i
alla länder.

42 Men när Jakob förnam att säd fanns i Egypten, sade
han till sina söner: "Varför stån I så rådlösa?" 2 Och
han sade vidare: "Se, jag har hört att i Egypten finnes säd;
faren ditned och köpen därifrån säd åt oss, för att vi må
leva och icke dö." 3 Då foro tio av Josefs bröder ned för att
köpa säd i Egypten. 4 Men Benjamin, Josefs broder, blev
icke av Jakob sänd åstad med sina bröder, ty han fruktade
att någon olycka kunde hända honom. 5 Så kommo då,
bland de andra, också Israels söner för att köpa säd; ty
hungersnöd rådde i Kanaans land. 6 Och Josef var den som
hade att befalla i landet; det var han som sålde säd åt allt

folket i landet. Då nu Josefs bröder kommo dit, föllo de ned
till jorden på sitt ansikte inför honom. 7 När då Josef fick
se sina bröder, kände han igen dem; men han ställde sig
främmande mot dem och tilltalade dem hårt och frågade
dem: "Varifrån kommen I?" De svarade: "Från Kanaans land,
för att köpa säd till föda åt oss." 8 Och fastän Josef kände
igen sina bröder, kände de icke igen honom. 9 Men Josef
tänkte på de drömmar som han hade drömt om dem. Och
han sade till dem: "I ären spejare, I haven kommit för att se
efter, var landet är utan skydd." 10 De svarade honom: "Nej,
herre, dina tjänare hava kommit för att köpa säd till föda
åt sig. 11 Vi äro alla söner till en och samma man; vi äro
redliga män, dina tjänare äro inga spejare." 12 Men han
sade till dem: "Jo, I haven kommit för att se efter, var landet
är utan skydd." 13 De svarade: "Vi, dina tjänare, äro tolv
bröder, söner till en och samma man i Kanaans land; men
den yngste är nu hemma hos vår fader, och en är icke mer
till." 14 Josef sade till dem: "Det är såsom jag sade eder: I
ären spejare. 15 Och på detta sätt vill jag pröva eder: så
sant Farao lever, I skolen icke slippa härifrån, med mindre
eder yngste broder kommer hit. 16 En av eder må fara och
hämta hit eder broder. Men I andra skolen stanna såsom
fångar, för att jag så må pröva om I haven talat sanning. Ty
om så icke är, då ären I spejare, så sant Farao lever." 17
Därefter lät han hålla dem allasammans i fängelse under tre
dagar. 18 Men på tredje dagen sade Josef till dem: "Om I
viljen leva, så gören på detta sätt, ty jag fruktar Gud: 19 ären
I redliga män, så må en av eder, I bröder, stanna såsom
fånge i huset där I haven suttit fängslade; men I andra mån
fara eder väg, och föra hem med eder den säd som I haven
köpt till hjälp mot hungersnöden hemma hos eder. 20 Fören
sedan eder yngste broder hit till mig; om så edra ord visa sig
vara sanna, skolen I slippa att dö." Och de måste göra så.
21 Men de sade till varandra: "Förvisso hava vi dragit skuld
över oss genom det som vi gjorde mot vår broder; ty vi sågo
hans själs ångest, när han bad oss om misskund, och vi ville
dock icke lyssna till honom. Därför hava vi själva kommit i
denna ångest." 22 Ruben svarade dem: "Sade jag icke till
eder: 'Försynden eder icke på gossen'? Men I lyssnaden
icke till mig; se, därför utkräves nu hans blod." 23 Men de
visste icke att Josef förstod detta, ty han talade med dem
genom tolk. 24 Och han vände sig bort ifrån dem och grät.
Sedan vände han sig åter till dem och talade med dem; och
han tog Simeon ut ur deras krets och lät fängsla honom inför
deras ögon. 25 Och Josef bjöd att man skulle fylla deras
säckar med säd, och lägga vars och ens penningar tillbaka i
hans säck, och giva dem kost för resan. Och man gjorde så
med dem. 26 Och de lastade säden på sina åsnor och foro
därifrån. 27 Men när vid ett viloställe en av dem öppnade sin
säck för att giva foder åt sin åsna, fick han se sina penningar
ligga överst i säcken. 28 Då sade han till sina bröder: "Mina
penningar hava blivit lagda hit tillbaka; se, de äro här i min
säck." Då blevo de utom sig av häpnad och sågo förskräckta
på varandra och sade: "Vad har Gud gjort mot oss!" 29 När
de kommo hem till sin fader Jakob i Kanaans land, berättade
de för honom allt vad som hade hänt dem och sade: 30
"Mannen som var herre där i landet tilltalade oss hårt och
behandlade oss såsom om vi ville bespeja landet. 31 Men vi
sade till honom: 'Vi äro redliga män och inga spejare; 32 vi
äro tolv bröder, samma faders söner; en är icke mer till, och
den yngste är nu hemma hos vår fader i Kanaans land.' 33
Men mannen som var herre i landet svarade oss: 'Därav
skall jag veta att I ären redliga män: lämnen kvar hos mig en
av eder, I bröder; tagen så vad I haven köpt till hjälp mot
hungersnöden hemma hos eder, och faren eder väg. 34
Sedan mån I föra eder yngste broder hit till mig, så kan jag
veta att I icke ären spejare, utan redliga män. Då skall jag
giva eder broder tillbaka åt eder, och I skolen fritt få draga
omkring i landet. 35 När de sedan tömde sina säckar, fann
var och en sin penningpung i sin säck. Och då de och deras
fader fingo se penningpungarna, blevo de förskräckta. 36
Och Jakob, deras fader, sade till dem: "I gören mig barnlös;
Josef är borta, Simeon är borta, Benjamin viljen I ock taga
ifrån mig; över mig kommer allt detta." 37 Då svarade Ruben
sin fader och sade: "Mina båda söner må du döda, om jag
icke för honom åter till dig. Anförtro honom åt mig, jag skall
föra honom tillbaka till dig." 38 Men han svarade: "Min son
får icke fara ditned med eder. Hans broder är ju död, och
han är allena kvar; om nu någon olycka hände honom på
den resa I viljen företaga, så skullen I bringa mina grå hår
med sorg ned i dödsriket." **(Sheol h7585)**

43 Men hungersnöden var svår i landet. 2 Och när de
hade förtärt den säd som de hade hämtat från Egypten,
sade deras fader till dem: "Faren tillbaka och köpen litet
säd till föda åt oss." 3 Men Juda svarade honom och sade:
"Mannen betygade högtidligt och sade till oss: 'I fån icke
komma inför mitt ansikte, med mindre eder broder är med
eder.' 4 Om du nu låter vår broder följa med oss, så skola vi
fara ned och köpa säd till föda åt dig. 5 Men om du icke låter
honom följa med oss, så vilja vi icke fara, ty mannen sade till
oss: 'I fån icke komma inför mitt ansikte, med mindre eder
broder är med eder.' 6 Då sade Israel: "Varför gjorden I så
illa mot mig och berättaden för mannen att I haden ännu

en broder?" 7 De svarade: "Mannen frågade noga om oss
och vår släkt; han sade: 'Lever eder fader ännu? Haven I
någon broder?' Då omtalade vi för honom huru det förhöll
sig. Kunde vi veta att han skulle säga: 'Fören eder broder
hitned'?" 8 Och Juda sade till sin fader Israel: "Låt ynglingen
följa med mig, så vilja vi stå upp och begiva oss åstad, för
att vi må leva och icke dö, vi själva och du och våra kvinnor
och barn. 9 Jag vill ansvara för honom; av min hand må du
utkräva honom. Om jag icke för honom åter till dig och ställer
honom inför ditt ansikte, så vill jag vara en syndare inför dig i
all min tid. 10 Sannerligen, om vi icke hade dröjt så länge,
så skulle vi redan hava varit tillbaka för andra gången." 11
Då svarade deras fader Israel dem: "Måste det så vara, så
gören nu på detta sätt: tagen av landets bästa frukt i edra
säckar och fören det till mannen såsom skänk, litet balsam
och litet honung, dragantgummi och ladanum, pistacienötter
och mandlar. 12 Och tagen dubbla summan penningar
med eder, så att I fören tillbaka dit med eder de penningar
som I haven fått igen överst i edra säckar. Kanhända var
det ett misstag. 13 Tagen ock eder broder med eder, och
stån upp och faren tillbaka till mannen. 14 Men Gud den
Allsmäktige låte eder finna barmhärtighet inför mannen,
så att han tillstädjer eder andre broder och Benjamin att
återvända med eder. Men skall jag bliva barnlös, så må det
då ske." 15 Då togo männen de nämnda skänkerna och togo
med sig dubbla summan penningar, därtill ock Benjamin,
och stodo upp och foro ned till Egypten och trädde inför
Josef. 16 Då nu Josef såg att Benjamin var med dem, sade
han till sin hovmästare: "För dessa män in i mitt hus; och låt
slakta och tillreda en måltid, ty männen skola äta middag
med mig." 17 Och mannen gjorde såsom Josef hade sagt
och förde männen in i Josefs hus. 18 Och männen blevo
förskräckta, när de fördes in i Josefs hus; de sade: "Det är
på grund av penningarna vi föras hitin, de penningar som
förra gången kommo tillbaka i våra säckar; ty han vill nu
störta sig på oss och överfalla oss och göra oss själva till
trälar och taga ifrån oss våra åsnor." 19 Och de trädde fram
till Josefs hovmästare och talade med honom vid ingången
till huset 20 och sade: "Hör oss, herre. När vi förra gången
voro härnere för att köpa säd till föda åt oss 21 och sedan
kommo till ett viloställe och öppnade våra säckar, då fann var
och en av oss sina penningar överst i sin säck, penningarna
till deras fulla vikt; dem hava vi nu fört tillbaka med oss. 22
Och vi hava tagit andra penningar med oss för att köpa säd
till föda åt oss. Vi veta icke vem som hade lagt penningarna
i våra säckar." 23 Då svarade han: "Varen vid gott mod,
frukten icke; det är eder Gud och eder faders Gud som har
låtit eder finna en skatt i edra säckar; edra penningar har jag
fått." Sedan hämtade han Simeon ut till dem. 24 Och han
förde männen in i Josefs hus och gav dem vatten till att två
sina fötter och gav foder åt deras åsnor. 25 Och de ställde i
ordning sina skänker, till dess Josef skulle komma hem om
middagen; ty de hade fått höra att de skulle äta där. 26 När
sedan Josef hade kommit hem, förde de skänkerna, som de
hade med sig, in till honom i huset och föllo ned för honom till
jorden. 27 Och han hälsade dem och frågade: "Står det väl
till med eder fader, den gamle, som I taladen om? Lever han
ännu?" 28 De svarade: "Ja, det står väl till med vår fader, din
tjänare; han lever ännu." Och de bugade sig och föllo ned
för honom. 29 Och när han lyfte upp sina ögon och fick se
sin broder Benjamin, sin moders son, frågade han: "Är detta
eder yngste broder, den som I taladen om med mig?" Därpå
sade han: "Gud vare dig nådig, min son." 30 Men Josef bröt
av sitt tal, ty hans hjärta upprördes av kärlek till brodern, och
han sökte tillfälle att gråta ut och gick in i sin kammare och
grät där. 31 Därefter, sedan han hade tvagit sitt ansikte, gick
han åter ut och betvang sig och sade: "Sätten fram mat." 32
Och de satte fram särskilt för honom och särskilt för dem och
särskilt för de egyptier som åto tillsammans med honom; ty
egyptierna få icke äta tillsammans med hebréerna; sådant
är nämligen en styggelse för egyptierna. 33 Och de fingo
sina platser mitt emot honom, den förstfödde främst såsom
den förstfödde, sedan de yngre, var och en efter sin ålder;
och männen sågo med förundran på varandra. 34 Och han
lät bära till dem av rätterna på sitt bord, och Benjamin fick
fem gånger så mycket som var och en av de andra. Och de
drucko sig glada med honom.

44 Därefter bjöd han sin hovmästare och sade: "Fyll
männens säckar med säd, så mycket de kunna rymma,
och lägg vars och ens penningar överst i hans säck. 2
Och min bägare, silverbägaren, skall du lägga överst i den
yngstes säck, tillika med penningarna för hans säd." Och
han gjorde såsom Josef hade sagt. 3 Om morgonen, då det
blev dager, fingo männen fara med sina åsnor. 4 Men när
de hade kommit ett litet stycke utom staden, sade Josef till
sin hovmästare: "Stå upp och sätt efter männen; och när
du hinner upp dem, så säg till dem: 'Varför haven I lönat
gott med ont? 5 Det är ju just den bägaren som min herre
dricker ur, och som han plägar spå med. Det är en ond
gärning I haven gjort.'" 6 När han nu hann upp dem, sade
han detta till dem. 7 Då svarade de honom: "Varför talar
min herre så? Bort det, att dina tjänare skulle göra sådant!
8 De penningar som vi funno överst i våra säckar hava vi

ju fört tillbaka till dig från Kanaans land. Huru skulle vi då
kunna vilja stjäla silver eller guld ur din herres hus? 9 Den
bland dina tjänare, som den finnes hos, han må dö; därtill
vilja vi andra bliva min herres trälar." 10 Han svarade: "Ja,
vare det såsom I haven sagt; den som den finnes hos, han
skall bliva min träl. Men I andra skolen vara utan skuld."
11 Och de skyndade sig att lyfta ned var och en sin säck
på jorden, och öppnade var och en sin säck. 12 Och han
begynte att söka hos den äldste och slutade hos den yngste;
och bägaren fanns i Benjamins säck. 13 Då revo de sönder
sina kläder och lastade åter var och en sin åsna och vände
tillbaka till staden. 14 Och Juda och hans bröder gingo in i
Josefs hus, där denne ännu var kvar; och de föllo ned till
jorden för honom. 15 Då sade Josef till dem: "Vad haven I
gjort! Förstoden I icke att en man sådan som jag kan spå?"
16 Juda svarade: Vad skola vi säga till min herre, vad skola
vi tala, och huru skola vi rättfärdiga oss? Gud har funnit dina
tjänares missgärning. Se, vi äro min herres trälar, vi andra
såväl som den som bägaren har blivit funnen hos." 17 Men
han sade: "Bort det, att jag skulle så göra! Den som bägaren
har blivit funnen hos, han skall bliva min träl. Men I andra
mån i frid fara hem till eder fader." 18 Då trädde Juda fram
till honom och sade: "Hör mig, herre; låt din tjänare tala ett
ord inför min herre, och må din vrede icke upptändas mot
din tjänare; ty du är såsom Farao. 19 Min herre frågade sina
tjänare och sade: 'Haven I eder fader eller någon broder
ännu därhemma?' 20 Och vi svarade min herre: 'Vi hava en
åldrig fader och en son till honom, en som är född på hans
ålderdom och ännu är ung; men en broder till denne är död,
så att han allena är kvar efter sin moder, och hans fader har
honom kär.' 21 Då sade du till dina tjänare: 'Fören honom
hitned till mig, så att jag kan låta mitt öga vila på honom.' 22
Och vi svarade min herre: 'Ynglingen kan icke lämna sin
fader, ty om han lämnade sin fader, så skulle denne dö.' 23
Men du sade till dina tjänare: 'Om eder yngste broder icke
följer med eder hitned, så fån I icke mer komma inför mitt
ansikte.' 24 När vi därefter hade kommit hem till din tjänare,
min fader, berättade vi för honom vad min herre hade sagt.
25 Och när sedan vår fader sade: 'Faren tillbaka och köpen
litet säd till föda åt oss', 26 svarade vi: 'Vi kunna icke fara
ditned; allenast på det villkoret vilja vi fara, att vår yngste
broder följer med oss; ty vi få icke komma inför mannens
ansikte om vår yngste broder icke är med oss. 27 Men din
tjänare, min fader, sade till oss: 'I veten själva att min hustru
har fött åt mig två söner, 28 och den ene gick bort ifrån mig,
och jag sade: förvisso är han ihjälriven. Och jag har icke sett
honom sedan den tiden. 29 Om I nu tagen också denne ifrån
mig och någon olycka händer honom, så skolen I bringa
mina grå hår med jämmer ned i dödsriket.' (Sheol h7585) 30
Om jag alltså kommer hem till din tjänare, min fader, utan att
vi hava med oss ynglingen, som vår faders hjärta är så fäst
vid, 31 då bliver det hans död, när han ser att ynglingen icke
är med; och dina tjänare skulle så bringa din tjänares, vår
faders, grå hår med sorg ned i dödsriket. (Sheol h7585) 32 Ty
jag, din tjänare, har lovat min fader att ansvara för ynglingen
och har sagt, att om jag icke för denne till honom igen, så vill
jag vara en syndare inför min fader i all min tid. 33 Låt nu
därför din tjänare stanna kvar hos min herre såsom träl,
i ynglingens ställe, men låt ynglingen fara hem med sina
bröder. 34 Ty huru skulle jag kunna fara hem till min fader
utan att hava ynglingen med mig? Jag förmår icke se den
jämmer som då skulle komma över min fader."

45 Då kunde Josef icke längre betvinga sig inför alla
dem som stodo omkring honom. Han ropade: "Må alla
gå ut härifrån." Och ingen fick stanna inne hos Josef, när
han gav sig till känna för sina bröder. 2 Och han brast ut i
högljudd gråt, så att egyptierna hörde det; också Faraos
husfolk hörde det. 3 Och Josef sade till sina bröder: "Jag är
Josef. Lever min fader ännu?" Men hans bröder kunde icke
svara honom, så förskräckta blevo de för honom. 4 Då sade
Josef till sina bröder: "Kommen hitfram till mig." Och när de
kommo fram, sade han: "Jag är Josef, eder broder, som I
sålden till Egypten. 5 Men varen nu icke bedrövade och
grämen eder icke däröver att I haven sålt mig hit: ty för att
bevara människors liv har Gud sänt mig hit före eder. 6 I
två år har nu hungersnöd varit i landet, och ännu återstå
fem år under vilka man varken skall plöja eller skörda. 7
Men Gud sände mig hit före eder, för att I skullen bliva kvar
på jorden och behållas vid liv, ja, till räddning för många.
8 Så haven nu icke I sänt mig hit, utan Gud; och han har
gjort mig till Faraos högste rådgivare och till en herre över
hela hans hus och till en furste över hela Egyptens land. 9
Skynden eder nu och faren hem till min fader, och sägen
till honom: 'Så säger din son Josef: Gud har satt mig till
en herre över hela Egypten; kom ned till mig, dröj icke. 10
Du skall få bo i landet Gosen och vara mig nära, du med
dina barn och barnbarn, dina får och fäkreatur och allt vad
som tillhör dig. 11 Jag vill där försörja dig -- ty ännu återstå
fem hungerår -- så att varken du eller ditt hus eller någon
som hör dig till skall lida nöd. 12 I sen ju med egna ögon,
också min broder Benjamin ser med egna ögon, att det är
jag, som med egen mun talar till eder. 13 Berätten nu för
min fader om all min härlighet i Egypten och om allt vad I
haven sett, och skynden eder att föra min fader hitned." 14

Så föll han sin broder Benjamin om halsen och grät, och
Benjamin grät vid hans hals. 15 Och han kysste alla sina
bröder och grät i deras armar. Sedan samtalade hans bröder
med honom. 16 När nu det ryktet spordes i Faraos hus,
att Josefs bröder hade kommit, behagade detta Farao och
hans tjänare väl. 17 Och Farao sade till Josef: "Säg till dina
bröder: 'Detta skolen I göra: lasten edra djur och faren hem
till Kanaans land; 18 hämten så eder fader och edert folk
och kommen hit till mig, så skall jag giva eder det bästa som
finnes i Egyptens land, och I skolen få äta av landets fetma.'
19 Alltså bjuder jag dig nu att säga: 'Detta skolen I göra:
tagen eder vagnar i Egyptens land för edra späda barn och
edra hustrur, och hämten eder fader och kommen hit. 20
Och bekymren eder icke om edert bohag; ty det bästa som
finnes i hela Egyptens land skall höra eder till.'" 21 Israels
söner gjorde så, och Josef gav dem vagnar, efter Faraos
befallning, och gav dem kost för resan. 22 Och han gav åt
dem alla var sin högtidsdräkt, men åt Benjamin gav han
tre hundra siklar silver och fem högtidsdräkter. 23 Och till
sin fader sände han likaledes gåvor: tio åsnor, lastade med
det bästa Egypten hade, och tio åsninnor, lastade med säd
och bröd och andra livsmedel åt hans fader för resan. 24
Därefter lät han sina bröder fara, och de begåvo sig åstad;
och han sade till dem: "Kiven icke på vägen." 25 Så foro de
upp från Egypten och kommo till sin fader Jakob i Kanaans
land; 26 och de berättade för honom och sade: "Josef lever
ännu, och han är en furste över hela Egyptens land." Då
greps hans hjärta av vanmakt, ty han kunde icke tro dem. 27
Men när de omtalade för honom allt vad Josef hade sagt till
dem, och när han såg vagnarna som Josef hade sänt för att
hämta honom, då fick deras fader Jakobs ande åter liv. 28
Och Israel sade: "Det är nog; min son Josef lever ännu. Jag
vill fara och se honom, förrän jag dör."

46 Och Israel bröt upp med allt vad honom tillhörde. Och
när han kom till Beer-Seba, offrade han slaktoffer åt
sin fader Isaks Gud. 2 Och Gud talade till Israel i en syn om
natten; han sade: "Jakob! Jakob!" Han svarade: "Här är jag."
3 Då sade han: "Jag är Gud, din faders Gud; frukta icke för
att draga ned till Egypten, ty där skall jag göra dig till ett stort
folk. 4 Jag skall själv draga ned med dig till Egypten, jag
skall ock föra dig åter upp därifrån; och Josefs hand skall
tillsluta dina ögon." 5 Och Jakob bröt upp från Beer-Seba;
och Israels söner satte sin fader Jakob och sina späda barn
och sina hustrur på vagnarna som Farao hade sänt för att
hämta honom. 6 Och de togo sin boskap och de ägodelar
som de hade förvärvat i Kanaans land och kommo så till
Egypten, Jakob och alla hans avkomlingar med honom. 7
Sina söner och sonsöner, sina döttrar och sondöttrar, alla
sina avkomlingar, förde han med sig till Egypten. 8 Dessa
äro namnen på Israels barn som kommo till Egypten: Jakob
och hans söner. Jakobs förstfödde var Ruben, 9 och Rubens
söner voro Hanok, Pallu, Hesron och Karmi. 10 Simeons
söner voro Jemuel, Jamin, Ohad, Jakin, Sohar och Saul,
den kananeiska kvinnans son. 11 Levis söner voro Gerson,
Kehat och Merari. 12 Judas söner voro Er, Onan, Sela,
Peres och Sera -- men Er och Onan dogo i Kanaans land
-- och Peres' söner voro Hesron och Hamul. 13 Isaskars
söner voro Tola, Puva, Job och Simron. 14 Sebulons söner
voro Sered, Elon och Jaleel. 15 Dessa voro Leas söner, de
som hon födde åt Jakob i Paddan-Aram; tillika födde hon åt
honom dottern Dina. Söner och döttrar utgjorde tillsammans
trettiotre personer. 16 Gads söner voro Sifjon och Haggi,
Suni och Esbon, Eri och Arodi och Areli. 17 Asers söner voro
Jimna, Jisva, Jisvi och Beria; och deras syster var Sera; men
Berias söner voro Heber och Malkiel. 18 Dessa voro söner
till Silpa, som Laban hade givit åt sin dotter Lea, och dessa
födde hon åt Jakob, sexton personer. 19 Rakels, Jakobs
hustrus, söner voro Josef och Benjamin. 20 Och de söner
som föddes åt Josef i Egyptens land voro Manasse och
Efraim; de föddes åt honom av Asenat, dotter till Poti-Fera,
prästen i On. 21 Och Benjamins söner voro Bela, Beker och
Asbel, Gera och Naaman, Ehi och Ros, Muppim och Huppim
och Ard. 22 Dessa voro Rakels söner, de som föddes åt
Jakob, tillsammans fjorton personer. 23 Dans söner voro
Husim. 24 Naftalis söner voro Jaseel, Guni, Jeser och Sillem.
25 Dessa voro söner till Bilha, som Laban hade givit åt sin
dotter Rakel, och dessa födde hon åt Jakob, tillsammans sju
personer. 26 De som kommo med Jakob till Egypten, de
som hade utgått från hans länd, utgjorde alla tillsammans
sextiosex personer, förutom Jakobs sonhustrur. 27 Och
Josefs söner, vilka föddes åt honom i Egypten, voro två. De
personer av Jakobs hus, som kommo till Egypten, utgjorde
tillsammans sjuttio. 28 Och han sände Juda framför sig till
Josef, för att denne skulle visa honom vägen till Gosen. Så
kommo de till landet Gosen. 29 Och Josef lät spänna för
sin vagn och for upp till Gosen för att möta sin fader Israel.
Och när han kom fram till honom, föll han honom om halsen
och grät länge vid hans hals. 30 Och Israel sade till Josef:
"Nu vill jag gärna dö, sedan jag har sett ditt ansikte och sett
att du ännu lever." 31 Därefter sade Josef till sina bröder
och sin faders folk: "Jag vill fara upp och berätta för Farao
och säga till honom: 'Mina bröder och min faders folk, som
hittills hava bott i Kanaans land, hava kommit till mig. 32 Och
dessa män äro fårherdar, ty de hava idkat boskapsskötsel;

och sina får och fäkreatur och allt vad de äga hava de fört
med sig.' 33 När sedan Farao kallar eder till sig och frågar:
'Vad är edert yrke?', 34 skolen I svara: 'Vi, dina tjänare, hava
idkat boskapsskötsel från vår ungdom ända till nu, vi såväl
som våra fäder.' Så skolen I få bo i landet Gosen; ty alla
fårherdar äro en styggelse för egyptierna."

47 Och Josef kom och berättade för Farao och sade: "Min
fader och mina bröder hava kommit från Kanaans land
med sina får och fäkreatur och allt vad de äga; och de äro
nu i landet Gosen." 2 Och han hade bland sina bröder tagit
ut fem män; dem ställde han fram inför Farao. 3 Då frågade
Farao hans bröder: "Vad är edert yrke?" De svarade Farao:
"Dina tjänare äro fårherdar, såsom ock våra fäder hava varit."
4 Och de sade ytterligare till Farao: "Vi hava kommit för att
bo någon tid här i landet; ty dina tjänare hade intet bete för
sina får, eftersom hungersnöden är så svår i Kanaans land.
Så låt nu dina tjänare bo i landet Gosen." 5 Då sade Farao
till Josef: "Din fader och dina bröder hava alltså nu kommit till
dig. 6 Egyptens land ligger öppet för dig; i den bästa delen
av landet må du låta din fader och dina bröder bo. Må de bo
i landet Gosen, och ifall du vet om några bland dem att de
äro dugande män, så sätt dessa till uppsyningsmän över
min boskap." 7 Sedan hämtade Josef sin fader Jakob och
förde honom fram inför Farao, och Jakob hälsade Farao. 8
Men Farao frågade Jakob: "Huru hög är din ålder?" 9 Jakob
svarade Farao: "Min vandringstid har varat ett hundra trettio
år. Få och onda hava mina levnadsår varit, de nå icke upp till
antalet av mina fäders levnadsår under deras vandringstid."
10 Och Jakob tog avsked av Farao och gick ut ifrån honom.
11 Men Josef lät sin fader och sina bröder bo i Egyptens land
och gav dem besittning där, i den bästa delen av landet, i
landet Rameses, såsom Farao hade bjudit. 12 Och Josef
försörjde sin fader och sina bröder och hela sin faders hus,
och gav var och en underhåll efter antalet av hans barn.
13 Men ingenstädes i landet fanns bröd, ty hungersnöden
var mycket svår, så att Egyptens land och Kanaans land
försmäktade av hunger. 14 Och för den säd som folket köpte
samlade Josef till sig alla penningar som funnos i Egyptens
land och i Kanaans land; och Josef lät föra penningarna in i
Faraos hus. 15 Men när penningarna togo slut i Egyptens
land och i Kanaans land, kommo alla egyptier till Josef och
sade: "Giv oss bröd; icke vill du väl att vi skola dö i din åsyn?
Vi hava ju inga penningar mer." 16 Josef svarade: "Fören hit
eder boskap, så skall jag giva eder bröd i utbyte mot eder
boskap, om I icke mer haven några penningar." 17 Då förde
de sin boskap till Josef, och Josef gav dem bröd i utbyte mot
deras hästar, får, fäkreatur och åsnor. Så underhöll han dem
det året och gav dem bröd i utbyte mot all deras boskap. 18
Så gick detta år till ända. Men det följande året kommo de
åter till honom och sade till honom: "Vi vilja icke dölja det för
min herre: penningarna äro slut, och den boskap vi ägde har
kommit i min herres ägo; intet annat finnes nu kvar att giva
åt min herre än våra kroppar och vår jord. 19 Icke vill du att
vi skola förgås inför dina ögon, vi med vår åkerjord? Köp oss
och vår jord för bröd, så vilja vi med vår jord bliva Faraos
trälar; giv oss allenast utsäde, för att vi må leva och icke dö,
och för att jorden icke må läggas öde." 20 Då köpte Josef
all jord i Egypten åt Farao; ty egyptierna sålde var och en
sin åker, eftersom hungersnöden så svårt tryckte dem. Så
blev jorden Faraos egendom. 21 Och folket förflyttade han
till städerna, från den ena ändan av Egyptens område till
den andra. 22 Allenast prästernas jord köpte han icke, ty
prästerna hade sitt bestämda underhåll av Farao, och de
levde av det bestämda underhåll som Farao gav dem; därför
behövde de icke sälja sin jord. 23 Och Josef sade till folket:
"Se, jag har nu köpt eder och eder jord åt Farao. Där haven
I utsäde; besån nu jorden. 24 Och när grödan kommer in,
skolen I giva en femtedel åt Farao; men fyra femtedelar
skolen I själva hava till utsäde på åkern och till föda för eder
och dem som I haven i edra hus och till föda för edra barn."
25 De svarade: "Du har behållit oss vid liv; låt oss finna nåd
för min herres ögon, så vilja vi vara Faraos trälar." 26 Så
gjorde Josef det till en stadga, som ännu i dag gäller för
Egyptens jord, att man skulle giva femtedelen åt Farao.
Allenast prästernas jord blev icke Faraos egendom. 27 Så
bodde nu Israel i Egyptens land, i landet Gosen; och de fingo
sina besittningar där och voro fruktsamma och förökade sig
storligen. 28 Och Jakob levde sjutton år i Egyptens land, så
att hans levnadsålder blev ett hundra fyrtiosju år. 29 Då nu
tiden närmade sig att Israel skulle dö, kallade han till sig sin
son Josef och sade till honom: "Om jag har funnit nåd för
dina ögon, så lägg din hand under min länd och lova att visa
mig din kärlek och trofasthet därmed att du icke begraver
mig i Egypten; 30 fastmer, när jag har gått till vila hos mina
fäder, skall du föra mig från Egypten och begrava mig i deras
grav." Han svarade: "Jag skall göra såsom du har sagt." 31
Men han sade: "Giv mig din ed därpå." Och han gav honom
sin ed. Då tillbad Israel, böjd mot sängens huvudgärd.

48 En tid härefter blev det sagt till Josef: "Din fader är nu
sjuk." Då tog han med sig sina båda söner, Manasse
och Efraim. 2 Och man berättade för Jakob och sade: "Din
son Josef har nu kommit till dig." Då tog Israel styrka till sig
och satte sig upp i sängen. 3 Och Jakob sade till Josef: "Gud
den Allsmäktige uppenbarade sig för mig i Lus i Kanaans

land och välsignade mig 4 och sade till mig: 'Se, jag skall
göra dig fruktsam och föröka dig och låta skaror av folk
komma av dig, och skall giva åt din säd efter dig detta land
till evärdlig besittning.' 5 Dina båda söner, som äro födda åt
dig i Egyptens land, innan jag kom hit till dig i Egypten, de
skola nu vara mina: Efraim och Manasse skola vara mina,
likasom Ruben och Simeon. 6 Men de barn som du har
fött efter dem skola vara dina; de skola bära sina bröders
namn i dessas arvedel. 7 Se, när jag kom från Paddan, dog
Rakel ifrån mig i Kanaans land, under resan, då det ännu
var ett stycke väg fram till Efrat; och jag begrov henne där
vid vägen till Efrat." Stället heter nu Bet-Lehem. 8 Då nu
Israel fick se Josefs söner, sade han: "Vilka äro dessa?" 9
Josef svarade sin fader: "Det är mina söner, som Gud har
givit mig här." Då sade han: "För dem hit till mig, på det att
jag må välsigna dem." 10 Och Israels ögon voro skumma
av ålder, så att han icke kunde se. Så förde han dem då
fram till honom, och han kysste dem och tog dem i famn. 11
Och Israel sade till Josef: "Jag hade icke tänkt att jag skulle
få se ditt ansikte, men nu har Gud låtit mig se till och med
avkomlingar av dig." 12 Och Josef förde dem bort ifrån hans
knän och föll ned till jorden på sitt ansikte. 13 Sedan tog
Josef dem båda vid handen, Efraim i sin högra hand, till
vänster framför Israel, och Manasse i sin vänstra hand, till
höger framför Israel, och förde dem så fram till honom. 14
Men Israel räckte ut sin högra hand och lade den på Efraims
huvud, fastän han var den yngre, och sin vänstra hand på
Manasses huvud; han lade alltså sina händer korsvis, ty
Manasse var den förstfödde. 15 Och han välsignade Josef
och sade: "Den Gud inför vilken mina fäder, Abraham och
Isak, hava vandrat, den Gud som har varit min herde från
min födelse ända till denna dag, 16 den ängel som har
förlossat mig från allt ont, han välsigne dessa barn; och må
de uppkallas efter mitt och mina fäders, Abrahams och Isaks,
namn, och må de föröka sig och bliva talrika på jorden." 17
Men när Josef såg att hans fader lade sin högra hand på
Efraims huvud, misshagade detta honom, och han fattade
sin faders hand och ville flytta den från Efraims huvud på
Manasses huvud. 18 Och Josef sade till sin fader: "Icke så,
min fader; denne är den förstfödde, lägg din högra hand på
hans huvud." 19 Men hans fader ville icke; han sade: "Jag
vet det, min son, jag vet det; också av honom skall ett folk
komma, också han skall bliva stor; men hans yngre broder
skall dock bliva större än han, och hans avkomma skall bliva
ett talrikt folk." 20 Så välsignade han dem på den dagen och
sade: "Med ditt namn skall Israel välsigna, så att man skall
säga: Gud göre dig lik Efraim och Manasse." Så satte han
Efraim framför Manasse. 21 Och Israel sade till Josef: "Se,
jag dör; men Gud skall vara med eder och föra eder tillbaka
till edra fäders land. 22 Och utöver vad jag giver dina bröder
giver jag dig en särskild höjdsträcka som jag med mitt svärd
och min båge har tagit från amoréerna."

49 Och Jakob kallade sina söner till sig och sade:
Församlen eder, på det att jag må förkunna eder vad
som skall hända eder i kommande dagar: 2 Kommen tillhopa
och hören, I Jakobs söner; hören på eder fader Israel. 3
Ruben, min förstfödde är du, min kraft och min styrkas
förstling, främst i myndighet och främst i makt. 4 Du sjuder
över såsom vatten, du skall icke bliva den främste, ty du
besteg din faders läger; då gjorde du vad skändligt var.
Ja, min bädd besteg han! 5 Simeon och Levi äro bröder;
deras vapen äro våldets verktyg. 6 Min själ inlåte sig ej i
deras råd, min ära tage ingen del i deras samkväm; ty i sin
vrede dräpte de män, och i sitt överdåd stympade de oxar. 7
Förbannad vare deras vrede, som är så våldsam, och deras
grymhet, som är så hård! Jag skall förströ dem i Jakob, jag
skall förskingra dem i Israel. 8 Dig, Juda, dig skola dina
bröder prisa; din hand skall vara på dina fienders nacke, för
dig skola din faders söner buga sig. 9 Ett ungt lejon är Juda;
från rivet byte har du dragit ditupp, min son. Han har lagt
sig ned, han vilar såsom ett lejon, såsom en lejoninna --
vem vågar oroa honom? 10 Spiran skall icke vika ifrån Juda,
icke härskarstaven ifrån hans fötter, till dess han kommer till
Silo och folken bliva honom hörsamma. 11 Han binder vid
vinträdet sin åsna, vid ädla rankan sin åsninnas fåle. Han
tvår sina kläder i vin, sin mantel i druvors blod. 12 Hans ögon
äro dunkla av vin och hans tänder vita av mjölk. 13 Sebulon
skall bo vid havets strand, vid stranden, där skeppen ligga;
sin sida skall han vända mot Sidon. 14 Isaskar är en stark
åsna, som ligger i ro i sin inhägnad. 15 Och han såg att
viloplatsen var god, och att landet var ljuvligt; då böjde han
sin rygg under bördor och blev en arbetspliktig tjänare.
16 Dan skall skaffa rätt åt sitt folk, han såväl som någon
av Israels stammar. 17 Dan skall vara en orm på vägen,
en huggorm på stigen, en som biter hästen i foten, så att
ryttaren faller baklänges av. 18 HERRE, jag bidar efter din
frälsning! 19 Gad skall trängas av skaror, men själv skall han
tränga dem på hälarna. 20 Från Aser kommer fetma, honom
till mat; konungsliga läckerheter har han att giva. 21 Naftali
är en snabb hind; han har sköna ord att giva. 22 Ett ungt
fruktträd är Josef, ett ungt fruktträd vid källan; dess grenar
nå upp över muren. 23 Bågskyttar oroa honom, de skjuta på
honom och ansätta honom; 24 dock förbliver hans båge fast,
och hans händer och armar spänstiga, genom dens händer,

som är den Starke i Jakob, genom honom som är herden,
Israels klippa, 25 genom din faders Gud -- han skall hjälpa
dig. genom den Allsmäktige -- han skall välsigna dig med
välsignelser från himmelen därovan, välsignelser från djupet
som utbreder sig därnere, välsignelser från bröst och sköte.
26 Din faders välsignelser nå högt, högre än mina förfäders
välsignelser, de nå upp till de eviga höjdernas härlighet. De
skola komma över Josefs huvud, över dens hjässa, som är
en furste bland sina bröder. 27 Benjamin är en glupande ulv;
om morgonen förtär han rov, och om aftonen utskiftar han
byte." 28 Alla dessa äro Israels stammar, tolv till antalet, och
detta är vad deras fader talade till dem, när han välsignade
dem; åt var och en av dem gav han sin särskilda välsignelse.
29 Och han bjöd dem och sade till dem: "Jag skall nu samlas
till mitt folk; begraven mig bredvid mina fäder, i grottan på
hetiten Efrons åker, 30 i den grotta som ligger på åkern i
Makpela, gent emot Mamre, i Kanaans land, den åker som
Abraham köpte till egen grav av hetiten Efron, 31 där de
hava begravit Abraham och hans hustru Sara, där de ock
hava begravit Isak och hans hustru Rebecka, och där jag
själv har begravit Lea, 32 på den åkern som jämte grottan
där köptes av Hets barn." 33 När Jakob hade givit sina söner
denna befallning, drog han sina fötter upp i sängen; och han
gav upp andan och blev samlad till sina fäder.

50 Då föll Josef ned över sin faders ansikte och grät över
honom och kysste honom. 2 Och Josef bjöd läkarna
som han hade i sin tjänst att de skulle balsamera hans
fader; och läkarna balsamerade Israel. 3 Därtill åtgingo
fyrtio dagar; så många dagar åtgå nämligen för balsamering.
Och egyptierna begräto honom i sjuttio dagar. 4 Men när
gråtodagarna efter honom voro förbi, talade Josef till Faraos
husfolk och sade: "Om jag har funnit nåd för edra ögon, så
framfören till Farao dessa mina ord: 5 Min fader har tagit
en ed av mig och sagt: 'När jag är död, begrav mig då i
den grav som jag har låtit gräva åt mig i Kanaans land.' Så
låt mig nu fara ditupp och begrava min fader; sedan skall
jag komma tillbaka igen." 6 Farao svarade: "Far ditupp och
begrav din fader, efter den ed som han har tagit av dig." 7 Då
for Josef upp för att begrava sin fader, och med honom foro
alla Faraos tjänare, de äldste i hans hus och alla de äldste i
Egyptens land, 8 därtill allt Josefs husfolk och hans bröder
och hans faders husfolk; allenast sina kvinnor och barn,
och sina får och fäkreatur lämnade de kvar i landet Gosen.
9 Och med honom foro ditupp både vagnar och ryttare;
och det var en mycket stor skara. 10 När de nu kommo
till Goren-Haatad, på andra sidan Jordan, höllo de där en
mycket stor och högtidlig dödsklagan, och han anställde
en sorgefest efter sin fader i sju dagar. 11 Och när landets
inbyggare, kananéerna, sågo sorgefesten i Goren-Haatad,
sade de: "Det är en högtidlig sorgefest som egyptierna här
hålla." Därav fick stället namnet Abel-Misraim; det ligger på
andra sidan Jordan. 12 Och hans söner gjorde med honom
såsom han hade bjudit dem: 13 hans söner förde honom
till Kanaans land och begrovo honom i grottan på åkern i
Makpela, den åker som Abraham hade köpt till egen grav
av hetiten Efron, gent emot Mamre. 14 Och sedan Josef
hade begravit sin fader, vände han tillbaka till Egypten med
sina bröder och alla dem som hade farit upp med honom för
att begrava hans fader. 15 Men när Josefs bröder sågo att
deras fader var död, tänkte de: "Kanhända skall Josef nu
bliva hätsk mot oss och vedergälla oss allt det onda som vi
hava gjort mot honom." 16 Därför sände de bud till Josef
och läto säga: "Din fader bjöd oss så före sin död: 17 'Så
skolen I säga till Josef: Käre, förlåt dina bröder vad de hava
brutit och syndat, i det att de hava handlat så illa mot dig.'
Förlåt alltså nu din faders Guds tjänare vad de hava brutit."
Och Josef grät, när de läto säga detta till honom. 18 Sedan
kommo ock hans bröder själva och föllo ned för honom och
sade: "Se, vi vilja vara tjänare åt dig." 19 Men Josef sade till
dem: "Frukten icke. Hållen I då mig för Gud? 20 I tänkten
ont mot mig, men Gud har tänkt det till godo, för att låta
det ske, som nu har skett, och så behålla mycket folk vid
liv. 21 Frukten därför nu icke; jag skall försörja eder och
edra kvinnor och barn." Och han tröstade dem och talade
vänligt med dem. 22 Och Josef bodde kvar i Egypten med
sin faders hus; och Josef blev ett hundra tio år gammal. 23
Och Josef fick se Efraims barn till tredje led; också av Makir,
Manasses son, föddes barn i Josefs sköte. 24 Och Josef
sade till sina bröder: "Jag dör, men Gud skall förvisso se till
eder, och föra eder upp från detta land till det land som han
med ed har lovat åt Abraham, Isak och Jakob." 25 Och Josef
tog en ed av Israels barn och sade: "När nu Gud ser till eder,
fören då mina ben härifrån." 26 Och Josef dog, när han var
ett hundra tio år gammal. Och man balsamerade honom,
och han lades i en kista, i Egypten.

2 Mosebok

1 Och dessa äro namnen på Israels söner, som kommo
till Egypten; med Jakob kommo de, var och en med
sitt hus: **2** Ruben, Simeon, Levi och Juda, **3** Isaskar,
Sebulon och Benjamin, **4** Dan och Naftali, Gad och Aser. **5**
Tillsammans utgjorde de som hade utgått från Jakobs länd
sjuttio personer; men Josef var redan förut i Egypten. **6** Och
Josef dog och alla hans bröder och hela det släktet. **7** Men
Israels barn voro fruktsamma och växte till och förökade sig
och blevo övermåttan talrika, så att landet blev uppfyllt av
dem. **8** Då uppstod en ny konung över Egypten, en som icke
visste av Josef. **9** Och denne sade till sitt folk: "Se, Israels
barns folk är oss för stort och mäktigt. **10** Välan, låt oss då
gå klokt till väga med dem; eljest kunde de ännu mer föröka
sig; och om ett krig komme på, kunde de förena sig med
våra fiender och begynna krig mot oss och sedan draga
bort ur landet." **11** Alltså satte man arbetsfogdar över dem
och förtryckte dem med trälarbeten. Och de måste bygga åt
Farao förrådsstäder, Pitom och Raamses. **12** Men ju mer
man förtryckte dem, dess mer förökade de sig, och dess mer
utbredde de sig, så att man begynte gruva sig för Israels
barn. **13** Därför pålade egyptierna Israels barn ytterligare
tvångsarbeten **14** och förbittrade deras liv med hårt arbete
på murbruk och tegel och med alla slags arbeten på marken
korteligen, med tvångsarbeten av alla slag, som de läto dem
utföra **15** Och konungen i Egypten talade till de hebreiska
kvinnor -- den ena hette Sifra, den andra Pua -- som hjälpte
barnaföderskorna, **16** han sade: "När I förlösen de hebreiska
kvinnorna, så sen efter, då de föda: om det är ett gossebarn,
så döden det; är det ett flickebarn, så må det leva." **17**
Men hjälpkvinnorna fruktade Gud och gjorde icke såsom
konungen i Egypten hade sagt till dem, utan läto barnen
leva. **18** Då kallade konungen i Egypten hjälpkvinnorna till
sig och sade till dem: "Varför gören I så och låten barnen
leva?" **19** Hjälpkvinnorna svarade Farao: "De hebreiska
kvinnorna äro icke såsom de egyptiska. De äro kraftigare;
förrän hjälpkvinnan kommer till dem, hava de fött." **20** Och
Gud lät det gå väl för hjälpkvinnorna; och folket förökade sig
och blev mycket talrikt. **21** Eftersom hjälpkvinnorna fruktade
Gud, lät han deras hus förkovras. **22** Då bjöd Farao allt sitt
folk och sade: "Alla nyfödda gossebarn- skolen I kasta i
Nilfloden, men all flickebarn mån I låta leva."

2 Och en man av Levis hus gick åstad och tog till hustru
Levis dotter. **2** Och hustrun blev havande och födde en
son. Och hon såg att det var ett vackert barn och dolde
honom i tre månader. **3** Men när hon icke längre kunde dölja
honom, tog hon en kista av rör, beströk den med jordbeck
och tjära och lade barnet däri och satte den så i vassen
vid stranden av Nilfloden. **4** Och hans syster ställde sig ett
stycke därifrån, för att se huru det skulle gå med honom.
5 Och Faraos dotter kom ned till floden för att bada, och
hennes tärnor gingo utmed floden. När hon nu fick se kistan
i vassen, sände hon sin tjänarinna dit och lät hämta den till
sig. **6** Och när hon öppnade den, fick hon se barnet och såg
att det var en gosse, och han grät. Då ömkade hon sig över
honom och sade: "Detta är ett av de hebreiska barnen." **7**
Men hans syster frågade Faraos dotter: "Vill du att jag skall
gå och kalla hit till dig en hebreisk amma som kan amma
upp barnet åt dig?" **8** Faraos dotter svarade henne: "Ja, gå."
Då gick flickan och kallade dit barnets moder. **9** Och Faraos
dotter sade till henne: "Tag detta barn med dig, och amma
upp det åt mig, så vill jag giva dig lön därför." Och kvinnan
tog barnet och ammade upp det. **10** När sedan gossen hade
vuxit upp; förde hon honom till Faraos dotter, och denna
upptog honom såsom sin son och gav honom namnet Mose,
"ty", sade hon, "ur vattnet har jag dragit upp honom". **11** På
den tiden hände sig att Mose, sedan han hade blivit stor,
gick ut till sina bröder och såg på deras trälarbete. Och
han fick se att en egyptisk man slog en hebreisk man, en
av hans bröder. **12** då vände han sig åt alla sidor, och när
han såg att ingen annan människa fanns där, slog han ihjäl
egyptiern och gömde honom i sanden. **13** Dagen därefter
gick han åter ut och fick då se två hebreiska män träta med
varandra. Då sade han till den som gjorde orätt: "Skall du
slå din landsman?" **14** Han svarade: "Vem har satt dig till
hövding och domare över oss? Vill du dräpa mig, såsom
du dräpte egyptiern?" Då blev Mose förskräckt och tänkte:
"Så har då saken blivit känd." **15** Också fick Farao höra
om denna sak och ville dräpa Mose. Men Mose flydde bort
undan Farao; och han stannade i Midjans land; där satte han
sig vid en brunn. **16** Och prästen i Midjan hade sju döttrar.
Dessa kommo nu för att hämta upp vatten och skulle fylla
hoarna för att vattna sin faders får. **17** Då kommo herdarna
och ville driva bort dem; men Mose stod upp och hjälpte
dem och vattnade deras får. **18** När de sedan kommo hem
till sin fader Reguel, sade han: "Varför kommen I så snart
hem i dag?" **19** De svarade: "En egyptisk man hjälpte oss
mot herdarna; därtill hämtade han upp vatten åt oss och
vattnade fåren." **20** Då sade han till sina döttrar: "Var är han
då? Varför läten I mannen bliva kvar där? Inbjuden honom
att komma och äta med oss". **21** Och Mose beslöt sig för
att stanna hos mannen, och denne gav åt Mose sin dotter

Sippora till hustru. 22 Hon födde en son, och han gav honom
namnet Gersom, "ty", sade han, "jag är en främling i ett land
som icke är mitt". 23 Så förflöt en lång tid, och därunder dog
konungen i Egypten. Men Israels barn suckade över sin
träldom och klagade; och deras rop över träldomen steg upp
till Gud. 24 Och Gud hörde deras jämmer, och Gud tänkte
på sitt förbund med Abraham, Isak och Jakob. 25 Och Gud
såg till Israels barn, och Gud lät sig vårda om dem.

3 Och Mose vaktade fåren åt sin svärfader Jetro, prästen
i Midjan. Och han drev en gång fåren bortom öknen
och kom så till Guds berg Horeb. 2 Där uppenbarade sig
HERRENS ängel för honom i en eldslåga som slog upp ur en
buske. Han såg att busken brann av elden, och att busken
dock icke blev förtärd. 3 Då tänkte Mose: "Jag vill gå ditbort
och betrakta den underbara synen och se varför busken icke
brinner upp." 4 När då HERREN såg att han gick åstad för
att se, ropade Gud till honom ur busken och sade: "Mose!
Mose!" Han svarade: "Här är jag." 5 Då sade han: "Träd
icke hit; drag dina skor av dina fötter, ty platsen där du
står är helig mark." 6 Och han sade ytterligare: "Jag är din
faders Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud och Jakobs Gud."
Då skylde Mose sitt ansikte, ty han fruktade för att se på
Gud. 7 Och HERREN sade: "Jag har nogsamt sett mitt folks
betryck i Egypten, och jag har hört huru de ropa över sina
plågare; jag vet vad de måste lida. 8 Därför har jag stigit ned
för att rädda dem ur egyptiernas våld och föra dem från det
landet upp till ett gott och rymligt land, ett land som flyter av
mjölk och honung, det land där kananéer, hetiter, amoréer,
perisséer, hivéer och jebuséer bo. 9 Fördenskull, eftersom
Israels barns rop har kommit till mig, och jag därjämte har
sett huru egyptierna förtrycka dem, 10 därför må du nu gå
åstad, jag vill sända dig till Farao; och du skall föra mitt folk,
Israels barn, ut ur Egypten" 11 Men Mose sade till Gud:
"Vem är jag, att jag skulle gå till Farao, och att jag skulle föra
Israels barn ut ur Egypten?" 12 Han svarade: "Jag vill vara
med dig. Och detta skall för dig vara tecknet på att det är jag
som har sänt dig: när du har fört folket ut ur Egypten, skolen
I hålla gudstjänst på detta berg." 13 Då sade Mose till Gud:
"När jag nu kommer till Israels barn och säger till dem: 'Edra
fäders Gud har sänt mig till eder', och de fråga mig; 'Vad är
hans namn?', vad skall jag då svara dem?" 14 Gud sade till
Mose: "Jag är den jag är." Och han sade vidare: "Så skall du
säga till Israels barn: 'Jag är' har sänt mig till eder. 15 Och
Gud sade ytterligare till Mose: "Så skall du säga till Israels
barn: HERREN, edra fäders Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud
och Jakobs Gud, har sänt mig till eder. Detta skall vara mitt
namn evinnerligen, och så skall man nämna mig från släkte
till släkte. 16 Gå nu åstad och församla de äldste i Israel, och
säg till dem: HERREN, edra fäders Gud, Abrahams, Isaks
och Jakobs Gud, har uppenbarat sig för mig, och han har
sagt: 'Jag har sett till eder och har sett det som vederfares
eder Egypten; 17 därför är nu mitt ord: jag vill föra eder bort
ifrån betrycket i Egypten upp till kananéernas, hetiternas,
amoréernas, perisséernas, hivéernas och jebuséernas land,
ett land som flyter av mjölk och honung.' 18 Och de skola
lyssna till dina ord; och du skall tillika med de äldste i Israel
gå till konungen i Egypten, och I skolen säga till honom:
HERREN, hebréernas Gud, har visat sig för oss, så låt oss
nu gå tre dagsresor in i öknen och offra åt HERREN, vår
Gud.' 19 Dock vet jag att konungen i Egypten icke skall
tillstädja eder att gå, icke ens när han får känna min starka
hand. 20 Men jag skall räcka ut min hand och slå Egypten
med alla slags under, som jag vill göra där; sedan skall
han släppa eder. 21 Och jag vill låta detta folk finna nåd för
egyptiernas ögon, så att I, när I dragen bort, icke skolen
draga bort med tomma händer; 22 utan var kvinna skall av
sin grannkvinna och av den främmande kvinna som bor
i hennes hus begära klenoder av silver och guld, så ock
kläder. Dessa skolen I sätta på edra söner och döttrar. Så
skolen I taga byte från egyptierna."

4 Mose svarade och sade: "Men om de nu icke tro mig
eller lyssna till mina ord, utan säga: 'HERREN har icke
uppenbarat sig för dig'?" 2 Då sade HERREN till honom:
"Vad är det du har i din hand?" 3 Han svarade: "En stav."
Han sade: "Kasta den på marken." När han då kastade
den på marken, förvandlades den till en orm; och Mose
flydde för honom. 4 Men HERREN sade till Mose: "Räck ut
din hand och tag honom i stjärten." Då räckte han ut sin
hand och grep honom; och han förvandlades åter till en stav
i hans hand. 5 Och HERREN sade: "Så skola de. tro att
HERREN, deras fäders Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud och
Jakobs Gud, har uppenbarat sig för dig. 6 Och HERREN
sade ytterligare till honom: "Stick din hand i barmen." Och
han stack sin hand i barmen. När han sedan drog ut den,
se, då var handen vit såsom snö av spetälska. 7 Åter sade
han. "Stick din hand tillbaka i barmen." Och han stack sin
hand tillbaka i barmen. När han sedan drog ut den igen ur
barmen, se, då var den åter lik hans övriga kropp. 8 Och
HERREN sade: "Om de icke vilja tro dig eller akta på det
första tecknet, så måste de tro det andra tecknet. 9 Men om
de icke ens tro dessa två tecken eller lyssna till dina ord,
så tag av Nilflodens vatten och gjut ut det på torra landet,
så skall vattnet, som du har tagit ur floden, förvandlas till

blod på torra landet." 10 Då sade Mose till HERREN: "Ack I
Herre, jag är ingen talför man; jag har icke varit det förut, och
jag är det icke heller nu, sedan du har talat till din tjänare, ty
jag har ett trögt målföre och en trög tunga. 11 HERREN
sade till honom: "Vem har givit människan munnen, eller
vem gör henne stum eller döv, seende eller blind? Är det
icke jag, HERREN? 12 Så gå nu åstad, jag skall vara med
din mun och lära dig vad du skall tala." 13 Men han sade:
"Ack Herre, sänd ditt budskap med vilken annan du vill." 14
Då upptändes HERRENS vrede mot Mose, och han sade:
"Har du icke din broder Aron, leviten? Jag vet att han är en
man som kan tala. Och han går nu åstad för att möta dig,
och när han får se dig, skall han glädjas i sitt hjärta. 15 Och
du skall tala till honom och lägga orden i hans mun; och jag
skall vara med din mun och med hans mun, och jag skall
lära eder vad I skolen göra. 16 Och han skall tala för dig till
folket; alltså skall han vara för dig såsom mun, och du skall
vara för honom såsom en gud. 17 Och du skall taga i din
hand denna stav, med vilken du skall göra dina tecken." 18
Därefter vände Mose tillbaka till sin svärfader Jeter och sade
till honom: "Låt mig vända tillbaka till mina bröder i Egypten,
för att se om de ännu leva." Jetro sade till Mose: "Gå i frid."
19 Och HERREN sade till Mose i Midjan: "Vänd tillbaka till
Egypten, ty alla de män äro döda, som stodo efter ditt liv."
20 Då tog Mose sin hustru och sina söner och satte dem på
sin åsna och for tillbaka till Egyptens land; och Mose tog
Guds stav i sin hand. 21 Och HERREN sade till Mose: "När
du nu vänder tillbaka till Egypten så se till, att du inför Farao
gör alla de under som jag har givit dig makt att göra. Men
jag skall förstocka hans hjärta, så att han icke släpper folket.
22 Och då skall du säga till Farao: Så säger HERREN: Israel
är min förstfödde son, 23 och jag har sagt till dig: 'Släpp
min son, så att han kan hålla gudstjänst åt mig.' Men du
har icke velat släppa honom. Därför skall jag nu dräpa din
förstfödde son. 24 Och under resan hände sig att HERREN
på ett viloställe kom emot honom och ville döda honom. 25
Då tog Sippora en skarp sten och skar bort förhuden på sin
son och berörde honom därmed nedtill och sade: "Du är
mig en blodsbrudgum." 26 Så lät han honom vara. Då sade
hon åter: "Ja, en blodsbrudgum till omskärelse." 27 Och
HERREN sade till Aron: "Gå åstad och möt Mose i öknen."
Då gick han åstad och träffade honom på Guds berg; och
han kysste honom. 28 Och Mose berättade för Aron allt vad
HERREN hade talat, när han sände honom, och om alla de
tecken som han hade bjudit honom att göra. 29 Sedan gingo
Mose och Aron åstad och församlade alla Israels barns
äldste. 30 Och Aron omtalade allt vad HERREN hade talat
till Mose; och han gjorde tecknen inför folkets ögon. 31 Då
trodde folket; och när de hörde att HERREN hade sett till
Israels barn, och att han hade sett deras betryck, böjde de
sig ned och tillbådo.

5 Därefter kommo Mose och Aron och sade till Farao: "Så
säger HERREN, Israels Gud: Släpp mitt folk, så att de
kunna hålla högtid åt mig i öknen." 2 Men Farao svarade:
"Vem är HERREN, eftersom jag på hans befallning skulle
släppa Israel? Jag vet icke av HERREN och vill ej heller
släppa Israel." 3 Då sade de: "Hebréernas Gud har visat sig
för oss. Så låt oss nu gå tre dagsresor in i öknen och offra åt
HERREN, vår Gud, för att han icke må komma över oss med
pest eller med svärd." 4 Men konungen i Egypten svarade
dem: "Mose och Aron, varför dragen I folket ifrån dess
arbete? Gån bort till edra dagsverken. 5 Ytterligare sade
Farao: "Folket är ju redan alltför talrikt i landet, och likväl
viljen I skaffa dem frihet ifrån deras dagsverken!" 6 Därefter
bjöd Farao samma dag fogdarna och tillsyningsmännen över
folket och sade: 7 "I skolen icke vidare såsom förut giva
folket halm till att göra tegel. Låten dem själva gå och skaffa
sig halm. 8 Men samma antal tegel som de förut hava gjort
skolen I ändå ålägga dem, utan något avdrag; ty de äro lata,
därför ropa de och säga: 'Låt oss gå och offra åt vår Gud.' 9
Man måste lägga tungt arbete på dessa människor, så att de
därigenom få något att göra och icke akta på lögnaktigt tal."
10 Då gingo fogdarna och tillsyningsmännen över folket ut
och sade till folket: "Så säger Farao: Jag vill icke längre
giva eder halm. 11 Gån själva och skaffen eder halm, var I
kunnen finna sådan; men i edert arbete skall intet avdrag
göras." 12 Då spridde sig folket över hela Egyptens land och
samlade strå för att bruka det såsom halm. 13 Och fogdarna
drevo på dem och sade: "Fullgören edert arbete, var dag det
för den dagen bestämda, likasom när man gav eder halm."
14 Och Israels barns tillsyningsmän, de som Faraos fogdar
hade satt över dem, fingo uppbära hugg och slag, och man
sade till dem: "Varför haven I icke såsom förut fullgjort edert
förelagda dagsverke i tegel, varken i går eller i dag?" 15 Då
kommo Israels barns tillsyningsmän och ropade till Farao
och sade: "Varför gör du så mot dina tjänare? 16 Ingen
halm giver man åt dina tjänare, och likväl säger man till oss:
'Skaffen fram tegel.' Och se, dina tjänare få nu uppbära hugg
och slag, fastän skulden ligger hos ditt eget folk." 17 Men
han svarade: "I ären lata, ja lata ären I. Därför sägen I: 'Låt
oss gå och offra åt HERREN.' 18 Nej, gån i stället till edert
arbete. Halm skall man icke giva eder, men det bestämda
antalet tegel måsten I ändå lämna." 19 Då märkte Israels
barns tillsyningsmän att det var illa ställt för dem, eftersom

de hade fått det svaret att de icke skulle få något avdrag i
det antal tegel, som de skulle lämna för var dag. 20 Och när
de kommo ut ifrån Farao, träffade de Mose och Aron, som
stodo där för att möta dem; 21 och de sade till dem: "Må
HERREN hemsöka eder och döma eder, eftersom I haven
gjort oss förhatliga för Farao och hans tjänare och satt dem
svärdet i hand till att dräpa oss. 22 Då vände sig Mose åter
till HERREN och sade: "Herre, varför har du gjort så illa mot
detta folk? Varför har du sänt mig? 23 Allt ifrån den tid då jag
gick till Farao för att tala i ditt namn har han ju gjort illa mot
detta folk, och du har ingalunda räddat ditt folk.

6 Men HERREN sade till Mose: "Nu skall du få se vad jag
skall göra med Farao; ty genom min starka hand skall
han nödgas släppa dem, ja, han skall genom min starka
hand nödgas driva dem ut ur sitt land." 2 Och Gud talade
till Mose och sade till honom: "Jag är HERREN. 3 För
Abraham, Isak och Jakob uppenbarade jag mig såsom 'Gud
den Allsmäktige', men under mitt namn 'HERREN' var jag
icke känd av dem. 4 Och jag upprättade ett förbund med
dem och lovade att giva dem Kanaans land, det land där de
bodde såsom främlingar. 5 Och nu har jag hört Israels barns
jämmer över att egyptierna hålla dem i träldom, och jag har
kommit ihåg mitt förbund. 6 Säg därför till Israels barn: 'Jag
är HERREN, och jag skall föra eder ut från trälarbetet hos
egyptierna och rädda eder från träldomen under dem, och
jag skall förlossa eder med uträckt arm och genom stora
straffdomar. 7 Och jag skall taga eder till mitt folk och vara
eder Gud; och I skolen förnimma att jag är HERREN eder
Gud, han som för eder ut från trälarbetet hos egyptierna.
8 Och jag skall föra eder till det land som jag med upplyft hand
har lovat giva åt Abraham, Isak och Jakob; det skall jag giva
eder till besittning. Jag är HERREN.'" 9 Detta allt sade Mose
till Israels barn, men de hörde icke på Mose, av otålighet
och för det hårda arbetets skull. 10 Därefter talade HERREN
till Mose och sade: 11 "Gå och tala med Farao, konungen i
Egypten, att han släpper Israels barn ut ur sitt land." 12 Men
Mose talade inför HERREN och sade: "Israels barn höra
ju icke på mig; huru skulle då Farao vilja höra mig -- mig
som har oomskurna läppar?" 13 Men HERREN talade till
Mose och Aron och gav dem befallning till Israels barn och
till Farao, konungen i Egypten, om att Israels barn skulle
föras ut ur Egyptens land. 14 Dessa voro huvudmännen
för deras familjer. Rubens, Israels förstföddes, söner voro
Hanok och Pallu, Hesron och Karmi. Dessa voro Rubens
släkter. 15 Simeons söner voro Jemuel, Jamin, Ohad, Jakin,
Sohar och Saul, den kananeiska kvinnans son. Dessa voro
Simeons släkter. 16 Och dessa voro namnen på Levis söner,
efter deras ättföljd: Gerson, Kehat och Merari. Och Levi
blev ett hundra trettiosju år gammal. 17 Gersons söner
voro Libni och Simei, efter deras släkter. 18 Kehats söner
voro Amram, Jishar, Hebron och Ussiel. Och Kehat blev ett
hundra trettiotre år gammal. 19 Meraris söner voro Maheli
och Musi. Dessa voro leviternas släkter, efter deras ättföljd.
20 Men Amram tog sin faders syster Jokebed till hustru, och
hon födde åt honom Aron och Mose. Och Amram blev ett
hundra trettiosju år gammal. 21 Jishars söner voro Kora,
Nefeg och Sikri. 22 Ussiels söner voro Misael, Elsafan och
Sitri. 23 Och Aron tog till hustru Eliseba, Amminadabs dotter,
Nahesons syster, och hon födde åt honom Nadab och Abihu,
Eleasar och Itamar. 24 Koras söner voro Assir, Elkana och
Abiasaf. Dessa voro koraiternas släkter. 25 Och Eleasar,
Arons son, tog en av Putiels döttrar till hustru, och hon födde
åt honom Pinehas. Dessa voro huvudmännen för leviternas
familjer, efter deras släkter. 26 Så förhöll det sig med Aron
och Mose, dem till vilka HERREN sade: "Fören Israels barn
ut ur Egyptens land, efter deras härskaror. 27 Det var dessa
som talade med Farao, konungen i Egypten, om att de skulle
föra Israels barn ut ur Egypten. Så förhöll det sig med Mose
och Aron, 28 Och när HERREN talade till Mose i Egyptens
land, 29 talade han så till Mose: "Jag är HERREN. Tala till
Farao, konungen i Egypten, allt vad jag talar till dig." 30 Men
Mose sade inför HERREN: "Se, jag har oomskurna läppar;
huru skulle då Farao vilja höra på mig?"

7 Men HERREN sade till Mose: "Se, jag har satt dig att vara
såsom en gud för Farao, och din broder Aron skall vara
din profet. 2 Du skall tala allt vad jag bjuder dig; sedan skall
din broder Aron tala med Farao om att han måste släppa
Israels barn ut ur sitt land. 3 Men jag skall förhärda Faraos
hjärta och skall göra många tecken och under i Egyptens
land. 4 Farao skall icke höra på eder; men jag skall lägga
min hand på Egypten och skall föra mina härskaror, mitt folk,
Israels barn, ut ur Egyptens land, genom stora straffdomar.
5 Och egyptierna skola förnimma att jag är HERREN, när jag
räcker ut min hand över Egypten och för Israels barn ut från
dem." 6 Och Mose och Aron gjorde så; de gjorde såsom
HERREN hade bjudit dem. 7 Men Mose var åttio år gammal
och Aron åttiotre år gammal, när de talade med Farao. 8
Och HERREN talade till Mose och Aron och sade: 9 "När
Farao talar till eder och säger: 'Låten oss se något under',
då skall du säga till Aron: 'Tag din stav och kasta den inför
Farao', så skall den bliva en stor orm." 10 Då gingo Mose
och Aron till Farao och gjorde såsom HERREN hade bjudit.
Aron kastade sin stav inför Farao och hans tjänare, och den
blev en stor orm. 11 Då kallade också Farao till sig sina

vise och trollkarlar; och dessa, de egyptiska spåmännen,
gjorde ock detsamma genom sina hemliga konster: 12 de
kastade var och en sin stav, och dessa blevo stora ormar.
Men Arons stav uppslukade deras stavar. 13 Dock förblev
Faraos hjärta förstockat, och han hörde icke på dem, såsom
HERREN hade sagt. 14 Därefter sade HERREN till Mose:
"Faraos hjärta är tillslutet, han vill icke släppa folket. 15
Gå till Farao i morgon bittida -- han går nämligen då ut till
vattnet -- och ställ dig i hans väg, på stranden av Nilfloden.
Och tag i din hand staven som förvandlades till en orm. 16
Och säg till honom: HERREN, hebréernas Gud, sände mig
till dig och lät säga dig: 'Släpp mitt folk, så att de kunna
hålla gudstjänst åt mig i öknen.' Men se, du har hitintills icke
velat höra. 17 Därför säger nu HERREN så: 'Härav skall du
förnimma att jag är HERREN: se, med staven som jag håller
i min hand vill jag slå på vattnet i Nilfloden, och då skall det
förvandlas till blod. 18 Och fiskarna i floden skola dö, och
floden skall bliva stinkande, så att egyptierna skola vämjas
vid att dricka vatten ifrån floden.'" 19 Och HERREN sade
till Mose: "Säg till Aron: Tag din stav, och räck ut din hand
över egyptiernas vatten, över deras strömmar, kanaler och
sjöar och alla andra vattensamlingar, så skola de bliva blod;
över hela Egyptens land skall vara blod, både i träkärl och i
stenkärl." 20 Och Mose och Aron gjorde såsom HERREN
hade bjudit. Han lyfte upp staven och slog vattnet i Nilfloden
inför Faraos och hans tjänares ögon; då förvandlades allt
vatten floden till blod. 21 Och fiskarna i floden dogo, och
floden blev stinkande, så att egyptierna icke kunde dricka
vatten ifrån floden; och blodet var över hela Egyptens land.
22 Men de egyptiska spåmännen gjorde detsamma genom
sina hemliga konster. Så förblev Faraos hjärta förstockat,
och han hörde icke på dem, såsom HERREN hade sagt. 23
Och Farao vände om och gick hem och aktade icke heller
på detta. 24 Men i hela Egypten grävde man runt omkring
Nilfloden efter vatten till att dricka; ty vattnet i floden kunde
man icke dricka. 25 Och så förgingo sju dagar efter det att
HERREN hade slagit Nilfloden.

8 Därefter sade HERREN till Mose: "Gå till Farao och säg
till honom: Så säger HERREN: Släpp mitt folk, så att de
kunna hålla gudstjänst åt mig. 2 Men om du icke vill släppa
dem, se, då skall jag hemsöka hela ditt land med paddor. 3
Nilfloden skall frambringa ett vimmel av paddor, och de skola
stiga upp och komma in i ditt hus och i din sovkammare och
upp i din säng, och in i dina tjänares hus och bland ditt folk,
och i dina bakugnar och baktråg. 4 Ja, på dig själv och ditt
folk och alla dina tjänare skola paddorna stiga upp." 5 Och
HERREN sade till Mose: "Säg till Aron: Räck ut din hand
med din stav över strömmarna, kanalerna och sjöarna, och
låt så paddor stiga upp över Egyptens land." 6 Då räckte
Aron ut sin hand över Egyptens vatten, och paddor stego
upp och övertäckte Egyptens land. 7 Men spåmännen gjorde
detsamma genom sina hemliga konster och läto paddor stiga
upp över Egyptens land. 8 Då kallade Farao Mose och Aron
till sig och sade: "Bedjen till HERREN, att han tager bort
paddorna från mig och mitt folk, så skall jag släppa folket, så
att de kunna offra åt HERREN." 9 Mose sade till Farao: "Dig
vare tillstatt att förelägga mig en tid inom vilken jag, genom
att bedja för dig och dina tjänare och ditt folk, skall skaffa
bort paddorna från dig och dina hus, så att de finnas kvar
allenast i Nilfloden. 10 Han svarade: "Till i morgon." Då sade
han: "Må det ske såsom du har sagt, så att du får förnimma
att ingen är såsom HERREN, vår Gud. 11 Paddorna skola
vika bort ifrån dig och dina hus och ifrån dina tjänare och
ditt folk och skola finnas kvar allenast i Nilfloden." 12 Så
gingo Mose och Aron ut ifrån Farao. Och Mose ropade till
HERREN om hjälp mot paddorna som han hade låtit komma
över Farao. 13 Och HERREN gjorde såsom Mose hade
begärt: paddorna dogo och försvunno ifrån husen, gårdarna
och fälten. 14 Och man kastade dem tillsammans i högar,
här en och där en; och landet uppfylldes av stank. 15 Men
när Farao såg att han hade fått lättnad, tillslöt han sitt hjärta
och hörde icke på dem, såsom HERREN hade sagt. 16
Därefter sade HERREN till Mose: "Säg till Aron: Räck ut din
stav och slå i stoftet på jorden, så skall därav bliva mygg i
hela Egyptens land." 17 Och de gjorde så: Aron räckte ut
sin hand med sin stav och slog i stoftet på jorden; då kom
mygg på människor och boskap. Av allt stoft på marken
blev mygg i hela Egyptens land. 18 Och spåmännen ville
göra detsamma genom sina hemliga konster och försökte
skaffa fram mygg, men de kunde icke. Och myggen kom på
människor och boskap. 19 Då sade spåmännen till Farao:
"Detta är Guds finger." Men Faraos hjärta förblev förstockat,
och han hörde icke på dem, såsom HERREN hade sagt.
20 Därefter sade HERREN till Mose: "Träd i morgon bittida
fram inför Farao -- han går nämligen då ut till vattnet --
och säg till honom: så säger HERREN: Släpp mitt folk, så
att de kunna hålla guds tjänst åt mig. 21 Ty om du icke
släpper mitt folk, de, då skall jag sända svärmar av flugor
över dig och dina tjänare och ditt folk och dina hus, så att
egyptiernas hus skola bliva uppfyllda av flugsvärmar, ja,
själva marken på vilken de stå. 22 Men på den dagen skall
jag göra ett undantag för landet Gosen, där mitt folk bor,
så att inga flugsvärmar skola finnas där, på det att du må
förnimma att jag är HERREN här i landet. 23 Så skall jag

förlossa mitt folk och göra en åtskillnad mellan mitt folk och
ditt. I morgon skall detta tecken ske." 24 Och HERREN
gjorde så: stora flugsvärmar kommo in i Faraos och i hans
tjänares hus; och överallt i Egypten blev landet fördärvat av
flugsvärmarna. 25 Då kallade Farao Mose och Aron till sig
och sade: "Gån åstad och offren åt eder Gud här i landet."
26 Men Mose svarade: "Det går icke an att vi göra så; ty vi
offra åt HERREN, vår Gud, sådant som för egyptierna är en
styggelse. Om vi nu inför egyptiernas ögon offra sådant som
för dem är en styggelse, skola de säkert stena oss. 27 Så låt
oss nu gå tre dagsresor in i öknen och offra åt HERREN, vår
Gud, såsom han befaller oss." 28 Då sade Farao: "Jag vill
släppa eder, så att I kunnen offra åt HERREN, eder Gud, i
öknen; allenast mån I icke gå alltför långt bort. Bedjen för
mig. 29 Mose svarade: "Ja, när jag kommer ut från dig, skall
jag bedja till HERREN, så att flugsvärmarna i morgon vika
bort ifrån Farao, ifrån hans tjänare och hans folk. Allenast
må Farao icke mer handla svikligt och vägra att släppa
folket, så att de kunna offra åt HERREN. 30 Och Mose gick
ut ifrån Farao och bad till HERREN. 31 Och HERREN gjorde
såsom Mose sade begärt: han skaffade bort flugsvärmarna
ifrån Farao, ifrån hans tjänare och hans folk, så att icke en
enda fluga blev kvar. 32 Men Farao tillslöt sitt hjärta också
denna gång och släppte icke folket.

9 Därefter sade HERREN till Mose: "Gå till Farao och tala
till honom: Så säger HERREN, hebréernas Gud: Släpp
mitt folk, så att de kunna hålla gudstjänst åt mig. 2 Ty om du
icke vill släppa dem, utan kvarhåller dem längre, 3 se, då
skall HERRENS hand med en mycket svår pest komma
över din boskap på marken, över hästar, åsnor och kameler,
över fäkreatur och får. 4 Men HERREN skall därvid göra
en åtskillnad mellan israeliternas boskap och egyptiernas,
så att intet av de djur som tillhöra Israels barn skall dö." 5
Och HERREN bestämde en tid och sade: "I morgon skall
HERREN göra så i landet." 6 Och dagen därefter gjorde
HERREN så, och all egyptiernas boskap dog. Men av Israels
barns boskap dog icke ett enda djur; 7 när Farao sände och
hörde efter, se, då hade icke så mycket som ett enda djur
av Israels boskap dött. Men Faraos hjärta var tillslutet, och
han släppte icke folket 8 Därefter sade HERREN till Mose
och Aron: "Tagen edra händer fulla med sot ur smältugnen,
och må sedan Mose strö ut det, upp mot himmelen, inför
Faraos ögon, 9 så skall därav bliva ett damm över hela
Egyptens land, och därav skola uppstå bulnader, som slå
ut med blåsor, på människor och boskap i hela Egyptens
land." 10 Då togo de sot ur smältugnen och trädde inför
Farao, och Mose strödde ut det, upp mot himmelen; och
därav uppstodo bulnader, som slogo ut med blåsor, på
människor och boskap. 11 Och spåmännen kunde icke hålla
stånd mot Mose för bulnadernas skull, ty bulnader uppstodo
på spåmännen såväl som på alla andra egyptier. 12 Men
HERREN förstockade Faraos hjärta, så att han icke hörde
på dem, såsom HERREN hade sagt till Mose. 13 Därefter
sade HERREN till Mose: "Träd i morgon bittida fram inför
Farao och säg till honom: Så säger HERREN, hebréernas
Gud: Släpp mitt folk, så att de kunna hålla gudstjänst åt mig.
14 Annars skall jag nu sända alla mina hemsökelser över
dig själv och över dina tjänare och ditt folk, på det att du
må förnimma att ingen är såsom jag på hela jorden. 15 Ty
jag hade redan räckt ut min land för att slå dig och ditt folk
med pest, så att du skulle bliva utrotad från jorden; 16 men
jag skonade dig, just därför att jag ville låta min kraft bliva
uppenbarad för dig och mitt namn bliva förkunnat på hela
jorden. 17 Om du ytterligare lägger hinder i vägen för mitt
folk och icke släpper dem, 18 se, då skall jag i morgon vid
denna tid låta ett mycket svårt hagel komma, sådant att dess
like icke har varit i Egypten, allt ifrån den dag dess grund
blev lagd ända till nu. 19 Så sänd nu bort och låt bärga din
boskap och allt vad du annars har ute på marken. Ty alla
människor och all boskap som då finnas ute på marken och
icke hava kommit under tak, de skola träffas av haglet och
bliva dödade." 20 Den som nu bland Faraos tjänare fruktade
HERRENS ord, han lät sina tjänare och sin boskap söka
skydd i husen; 21 men den som icke aktade på HERRENS
ord, han lät sina tjänare och sin boskap bliva kvar ute på
marken. 22 Och HERREN sade till Mose: "Räck din hand
upp mot himmelen, så skall hagel falla över hela Egyptens
land, över människor och boskap och över alla markens
örter i Egyptens land." 23 Då räckte Mose sin stav upp
mot himmelen, och HERREN lät det dundra och hagla, och
eld for ned mot jorden, så lät HERREN hagel komma över
Egyptens land. 24 Och det haglade, och bland hagelskurarna
flammade eld; och haglet var så svårt, att dess like icke hade
varit i hela Egyptens land från den tid det blev befolkat. 25
Och i hela Egyptens land slog haglet ned allt som fanns på
marken, både människor och djur; och haglet slog ned alla
markens örter och slog sönder alla markens träd. 26 Allenast
i landet Gosen, där Israels barn voro, haglade det icke. 27
Då sände Farao och lät kalla till sig Mose och Aron och sade
till dem: "Jag har syndat denna gång. Det är HERREN som
är rättfärdig; jag och mitt folk hava gjort orätt. 28 Bedjen till
HERREN, ty hans dunder och hagel har varat länge nog; så
skall jag släppa eder, och I skolen icke behöva bliva kvar
längre." 29 Mose svarade honom: "När jag kommer ut ur

staden, skall jag uträcka mina händer till HERREN; då skall
dundret upphöra och intet hagel mer komma, på det att du
må förnimma att landet är HERRENS. 30 Dock vet jag väl
att du och dina tjänare ännu icke frukten för HERREN Gud."
31 Så slogos då linet och kornet ned, ty kornet hade gått i ax
och linet stod i knopp; 32 men vetet och spälten slogos icke
ned, ty de äro sensäd. 33 Och Mose gick ifrån Farao ut ur
staden och uträckte sina händer till HERREN; och dundret
och haglet upphörde, och regnet strömmade icke mer ned
på jorden. 34 Men när Farao såg att regnet och haglet och
dundret hade upphört, framhärdade han i sin synd och tillslöt
sitt hjärta, han själv såväl som hans tjänare. 35 Så förblev
Faraos hjärta förstockat, och han släppte icke Israels barn,
såsom HERREN hade sagt genom Mose.

10 Därefter sade HERREN till Mose: "Gå till Farao; ty jag
har tillslutit hans och hans tjänares hjärtan, för att jag
skulle göra dessa mina tecken mitt ibland dem, 2 och för att
du sedan skulle kunna förtälja för din son och din sonson
vilka stora gärningar jag har utfört bland egyptierna, och
vilka tecken jag har gjort bland dem, så att I förnimmen
att jag är HERREN." 3 Då gingo Mose och Aron till Farao
och sade till honom: "Så säger HERREN, hebréernas Gud:
Huru länge vill du vara motströvig och icke ödmjuka dig inför
mig? Släpp mitt folk, så att de kunna hålla gudstjänst åt
mig. 4 Ty om du icke vill släppa mitt folk, se, då skall jag i
morgon låta gräshoppor komma över ditt land. 5 Och de
skola övertäcka marken så att man icke kan se marken;
och de skola äta upp återstoden av den kvarleva som har
blivit över åt eder efter haglet, och de skola aväta alla edra
träd, som växa på marken. 6 Och dina hus skola bliva
uppfyllda av dem, så ock alla dina tjänares hus och alla
egyptiers hus, så att dina fäder och dina faders fäder icke
hava sett något sådant, från den dag de blevo till på jorden
ända till denna dag." Och han vände sig om och gick ut
ifrån Farao. 7 Men Faraos tjänare sade till honom: "Huru
länge skall denne vara oss till förfång? Släpp männen, så att
de kunna hålla gudstjänst åt HERREN, sin Gud. Inser du
icke ännu att Egypten bliver fördärvat?" 8 Då hämtade man
Mose och Aron tillbaka till Farao. Och han sade till dem: "I
mån gå åstad och hålla gudstjänst åt HERREN, eder Gud.
Men vilka äro nu de som skola gå?" 9 Mose svarade: "Vi
vilja gå både unga och gamla; vi vilja gå med söner och
döttrar, med får och fäkreatur; ty en HERRENS högtid skola
vi hålla." 10 Då sade han till dem: "Må HERREN: vara med
eder lika visst som jag släpper eder med edra kvinnor och
barn! Där ser man att I haven ont i sinnet! 11 Nej; I män
mån gå åstad och hålla gudstjänst åt HERREN; det var ju
detta som I begärden." Och man drev dem ut ifrån Farao.
12 Och HERREN sade till Mose: "Räck ut din hand över
Egyptens land, så att gräshoppor komma över Egyptens
land och äta upp alla örter i landet, allt vad haglet har lämnat
kvar." 13 Då räckte Mose ut sin stav över Egyptens land, och
HERREN lät en östanvind blåsa över landet hela den dagen
och hela natten; och när det blev morgon, förde östanvinden
gräshopporna fram med sig. 14 Och gräshopporna kommo
över hela Egyptens land och slogo i stor mängd ned över
hela Egyptens område; en sådan myckenhet av gräshoppor
hade aldrig tillförne kommit och skall icke heller hädanefter
komma. 15 De övertäckte hela marken, så att marken blev
mörk; och de åto upp alla örter i landet och all frukt på
träden, allt som haglet hade lämnat kvar; intet grönt blev
kvar på träden eller på markens örter i hela Egyptens land.
16 Då kallade Farao med hast Mose och Aron till sig och
sade: "Jag har syndat mot HERREN, eder Gud, och mot
eder. 17 Men förlåt nu min synd denna enda gång; och
bedjen till HERREN, eder Gud, att han avvänder allenast
denna dödsplåga ifrån mig." 18 Då gick han ut ifrån Farao
och bad till HERREN. 19 Och HERREN vände om vinden
och lät en mycket stark västanvind komma; denna fattade i
gräshopporna och kastade dem i Röda havet, så att icke en
enda gräshoppa blev kvar inom Egyptens hela område. 20
Men HERREN förstockade Faraos hjärta, så att han icke
släppte Israels barn. 21 Därefter sade HERREN till Mose:
"Räck din hand upp mot himmelen, så skall över Egyptens
land komma ett sådant mörker, att man kan taga på det." 22
Då räckte Mose sin hand upp mot himmelen, och ett tjockt
mörker kom över hela Egyptens land i tre dagar. 23 Ingen
kunde se den andre, och ingen kunde röra sig från sin plats i
tre dagar. Men alla Israels barn hade ljust där de bodde. 24
Då kallade Farao Mose till sig och sade: "Gån åstad och
hållen gudstjänst åt HERREN; låten allenast edra får och
fäkreatur bliva kvar. Också edra kvinnor och barn må gå
med eder." 25 Men Mose sade: "Du måste ock låta oss få
slaktoffer och brännoffer att offra åt HERREN, vår Gud. 26
Också vår boskap måste gå med oss, och icke en klöv får
bliva kvar; ty därav måste vi taga det varmed vi skola hålla
gudstjänst åt HERREN, vår Gud. Och förrän vi komma dit,
veta vi själva icke vad vi böra offra åt HERREN." 27 Men
HERREN förstockade Faraos hjärta, så att han icke ville
släppa dem. 28 Och Farao sade till honom: "Gå bort ifrån
mig, och tag dig till vara för att ännu en gång komma inför
mitt ansikte; ty på den dag du kommer inför mitt ansikte skall
du dö." 29 Mose svarade: "Du har talat rätt; jag skall icke
vidare komma inför ditt ansikte."

11 Därefter sade HERREN till Mose: "Ännu en plåga skall
jag låta komma över Farao och över Egypten; sedan
skall han släppa eder härifrån; ja, han skall till och med driva
eder ut härifrån, när han släpper eder. **2** Så tala nu till folket,
och säg att var och en av dem, man såväl som kvinna,
skall av sin nästa begära klenoder av silver och guld." **3**
Och HERREN lät folket finna nåd för egyptiernas ögon. Ja,
mannen Mose hade stort anseende i Egyptens land, både
hos Faraos tjänare och hos folket. **4** Och Mose sade: "Så
säger HERREN: Vid midnattstid skall jag gå fram genom
Egypten. **5** Och då skall allt förstfött i Egyptens land dö, från
den förstfödde hos Farao, som sitter på tronen, ända till den
förstfödde hos tjänstekvinnan, som arbetar vid handkvarnen,
så ock allt förstfött ibland boskapen. **6** Och ett stort klagorop
skall upphävas i hela Egyptens land, sådant att dess like
aldrig har varit hört och aldrig mer skall höras. **7** Men icke
en hund skall gläfsa mot någon av Israels barn, varken
mot människor eller mot boskap. Så skolen I förnimma att
HERREN gör en åtskillnad mellan Egypten och Israel. **8** Då
skola alla dina tjänare här komma ned till mig och buga sig
för mig och säga: 'Drag ut, du själv med allt folket som följer
dig.' Och sedan skall jag draga ut." Därefter gick han bort
ifrån Farao i vredesmod. **9** Men HERREN sade till Mose:
"Farao skall neka att höra eder, på det att jag må låta många
under ske i Egyptens land." **10** Och Mose och Aron gjorde
alla dessa under inför Farao; men HERREN förstockade
Faraos hjärta, så att han icke släppte Israels barn ut ur sitt
land.

12 Och HERREN talade till Mose och Aron i Egyptens
land och sade: **2** Denna månad skall hos eder vara
den främsta månaden, den skall hos eder vara den första
av årets månader. **3** Talen till Israels hela menighet och
sägen: På tionde dagen i denna månad skall var husfader
taga sig ett lamm, så att vart hushåll får ett lamm. **4** Men
om hushållet är för litet till ett lamm, så skola husfadern
och hans närmaste granne taga ett lamm tillsammans,
efter personernas antal. För vart lamm skolen I beräkna
ett visst antal, i mån av vad var och en äter. **5** Ett felfritt
årsgammalt lamm av hankön skolen I utvälja; av fåren eller
av getterna skolen I taga det. **6** Och I skolen förvara det intill
fjortonde dagen i denna månad; då skall man -- Israels hela
församlade menighet -- slakta det vid aftontiden. **7** Och man
skall taga av blodet och stryka på båda dörrposterna och på
övre dörrträet i husen där man äter det. **8** Och man skall äta
köttet samma natt; det skall vara stekt på eld, och man skall
äta det med osyrat bröd jämte bittra örter. **9** I skolen icke
äta något därav rått eller kokt i vatten, utan det skall vara
stekt på eld, med huvud, fötter och innanmäte. **10** Och I
skolen icke lämna något därav kvar till morgonen; skulle
något därav bliva kvar till morgonen, skolen I bränna upp det
i eld. **11** Och I skolen äta det så: I skolen vara omgjordade
kring edra länder, hava edra skor på fötterna och edra
stavar i händerna. Och I skolen äta det med hast. Detta
är HERRENS Påsk. **12** Ty jag skall på den natten gå fram
genom Egyptens land och slå allt förstfött i Egyptens land,
både människor och boskap; och över Egyptens alla gudar
skall jag hålla dom; jag är HERREN. **13** Och blodet skall vara
ett tecken, eder till räddning, på de hus i vilka I ären; ty när
jag ser blodet, skall jag gå förbi eder. Och ingen hemsökelse
skall drabba eder med fördärv, när jag slår Egyptens land.
14 Och I skolen hava denna dag till en åminnelsedag och
fira den såsom en HERRENS högtid. Såsom en evärdlig
stiftelse skolen I fira den, släkte efter släkte. **15** I sju dagar
skolen I äta osyrat bröd; redan på första dagen skolen I
skaffa bort all surdeg ur edra hus. Ty var och en som äter
något syrat, från den första dagen till den sjunde, han skall
utrotas ur Israel. **16** På den första dagen skolen I hålla en
helig sammankomst; I skolen ock på den sjunde dagen hålla
en helig sammankomst. På dem skall intet arbete göras;
allenast det som var och en behöver till mat, det och intet
annat må av eder tillredas. **17** Och I skolen hålla det osyrade
brödets högtid, eftersom jag på denna samma dag har fört
edra härskaror ut ur Egyptens land. Därför skolen I, släkte
efter släkte, hålla denna dag såsom en evärdlig stiftelse. **18** I
första månaden, på fjortonde dagen i månaden, om aftonen,
skolen I äta osyrat bröd, och I skolen fortfara därmed ända
till aftonen på tjuguförsta dagen i månaden. **19** I sju dagar
må ingen surdeg finnas i edra hus; ty var och en som äter
något syrligt, han skall utrotas ur Israels menighet, evad han
är främling eller inföding i landet. **20** Intet syrligt skolen I
äta; var I än ären bosatta skolen I äta osyrat bröd. **21** Och
Mose kallade till sig alla de äldste i Israel och sade till dem:
"Begiven eder hem, och tagen eder ett lamm för vart hushåll
och slakten påskalammet. **22** Och tagen en knippa isop och
doppen den i blodet som är i skålen, och bestryken det
övre dörr träet och båda dörrposterna med blodet som är i
skålen; och ingen av eder må gå ut genom sin hus dörr intill
morgonen. **23** Ty HERREN skall gå fram för att hemsöka
Egypten; men när ha ser blodet på det övre dörrträet och på
de två dörrposterna, skall HERREN gå förbi dörren och icke
tillstädja Fördärvaren att komma i i edra hus och hemsöka
eder. **24** Detta skolen I hålla; det skall vara en stadga för
dig och dina barn till evärdlig tid. **25** Och när I kommen in i
det land som HERREN skall giva åt eder, såsom han har

lovat, skolen I hålla denna gudstjänst. 26 När då edra barn
fråga eder: 'Vad betyder denna eder gudstjänst?', 27 skolen
I svara: 'Det är ett påskoffer åt HERREN, därför att han
gick förbi Israels barns hus i Egypten, när han hemsökte
Egypten, men skonade våra hus.'" Då böjde folket sig ned
och tillbad. 28 Och Israels barn gingo åstad och gjorde så;
de gjorde såsom HERREN hade bjudit Mose och Aron. 29
Och vid midnattstiden slog HERREN allt förstfött i Egyptens
land, från den förstfödde hos Farao, som satt på tronen,
ända till den förstfödde hos fången, som satt i fängelset,
så ock allt förstfött ibland boskapen. 30 Då stod Farao upp
om natten jämte alla sina tjänare och alla egyptier, och ett
stort klagorop upphävdes i Egypten; ty intet hus fanns, där
icke någon död låg. 31 Och han kallade Mose och Aron
till sig om natten och sade: "Stån upp och dragen ut från
mitt folk, I själva och Israels barn; och gån åstad och hållen
gudstjänst åt HERREN, såsom I haven begärt. 32 Tagen ock
edra får och edra fäkreatur, såsom I haven begärt, och gån
åstad, och välsignen därvid mig." 33 Och egyptierna trängde
på folket för att med hast få dem ut ur landet, ty de tänkte:
"Eljest dö vi allasammans." 34 Och folket tog med sig sin
deg, innan den ännu hade blivit syrad; de togo sina baktråg
och lindade in dem i mantlarna och buro dem på sina axlar.
35 Och Israels barn hade gjort såsom Mose sade: de hade
av egyptierna begärt deras klenoder av silver och guld, så
ock kläder. 36 Och HERREN hade låtit folket finna nåd för
egyptiernas ögon, så att de gåvo dem vad de begärde. Så
togo de byte från egyptierna. 37 Och Israels barn bröto upp
och drogo från Rameses till Suckot, vid pass sex hundra
tusen män till fots, förutom kvinnor och barn. 38 En hop
folk av allahanda slag drog ock åstad med dem, därtill får
och fäkreatur, boskap i stor myckenhet. 39 Och av degen
som de hade fört med sig ur Egypten bakade de osyrade
kakor, ty den hade icke blivit syrad; de hade ju drivits ut ur
Egypten utan att få dröja; ej heller hade de kunnat tillreda
någon reskost åt sig. 40 Men den tid Israels barn hade bott i
Egypten var fyra hundra trettio år. 41 Just på den dag då de
fyra hundra trettio åren voro förlidna drogo alla HERRENS
härskaror ut ur Egyptens land. 42 En HERRENS vakenatt
var detta, när han skulle föra dem ut ur Egyptens land;
denna samma natt är HERRENS, en högtidsvaka för alla
Israels barn, släkte efter släkte. 43 Och HERREN sade till
Mose och Aron: "Detta är stadgan om påskalammet: Ingen
utlänning skall äta därav; 44 men en träl som är köpt för
penningar må äta därav, sedan du ha omskurit honom. 45
En inhysesman och en legodräng må icke äta därav. 46 I ett
och samma hus skall det ätas; du skall icke föra något av
köttet ut ur huset, och intet ben skolen I sönderslå därpå. 47
Israels hela menighet skall iakttaga detta. 48 Och om någon
främling bor hos dig och vill hålla HERRENS påskhögtid,
så skall allt mankön hos honom omskäras, och sedan må
han komma och hålla den; han skall då vara såsom en
inföding i landet. Men ingen oomskuren må äta därav. 49 En
och samma lag skall gälla för infödingen och för främlingen
som bor ibland eder." 50 Och alla Israels barn gjorde så; de
gjorde såsom HERREN hade bjudit Mose och Aron. 51 Så
förde då HERREN på denna samma dag Israels barn ut ur
Egyptens land, efter deras härskaror.

13 Och HERREN talade till Mose och sade: 2 "Helga
åt mig allt förstfött, allt hos Israels barn, som öppnar
moderlivet, evad det är människor eller boskap; mig tillhör
det. 3 Och Mose sade till folket: "Kommen ihåg denna dag,
på vilken I haven dragit ut ur Egypten, ur träldomshuset;
ty med stark hand har HERREN fört eder ut därifrån.
Fördenskull må intet syrat ätas. 4 På denna dag i månaden
Abib dragen I nu ut. 5 Och när HERREN låter dig komma
in i kananéernas, hetiternas, amoréernas, hivéernas och
jebuséernas land, som han med ed har lovat dina fäder att
giva dig, ett land som flyter av mjölk och honung, då skall du
hålla denna gudstjänst i denna månad: 6 I sju dagar skall
du äta osyrat bröd, och på sjunde dagen skall hållas en
HERRENS högtid. 7 Under de sju dagarna skall man äta
osyrat bröd; intet syrat skall man se hos dig, ej heller skall
man se någon surdeg hos dig, i hela ditt land. 8 Och du skall
på den dagen berätta för din son och säga: 'Sådant gör jag
av tacksamhet för vad HERREN gjorde med mig, när jag
drog ut ur Egypten.' 9 Och det skall vara för dig såsom ett
tecken på din hand och såsom ett påminnelsemärke på din
panna, för att HERRENS lag må vara i din mun; ty med stark
hand har HERREN fört dig ut ur Egypten. 10 Och denna
stadga skall du hålla på bestämd tid, år efter år. 11 Och när
HERREN låter dig komma in i kananéernas land, såsom han
med ed har lovat dig och dina fäder, och giver det åt dig,
12 då skall du överlämna åt HERREN allt det som öppnar
moderlivet. Allt som öppnar moderlivet av det som födes
bland din boskap skall, om det är hankön, höra HERREN
till. 13 Men allt bland åsnor som öppnar moderlivet skall
du lösa med ett får, och om du icke vill lösa det, skall du
krossa nacken på det. Och allt förstfött av människa bland
dina söner skall du lösa. 14 Och när din son i framtiden
frågar dig: 'Vad betyder detta?', skall du svara honom så:
'Med stark hand har HERREN fört oss ut ur Egypten, ur
träldomshuset; 15 ty då Farao i sin hårdnackenhet icke ville
släppa oss, dräpte HERREN allt förstfött i Egyptens land,

det förstfödda såväl ibland människor som ibland boskap.
Därför offrar jag åt HERREN allt som öppnar moderlivet och
är hankön, och allt förstfött bland mina söner löser jag.' 16
Och det skall vara såsom ett tecken på din hand och såsom
ett märke på din panna; ty med stark hand har HERREN fört
oss ut ur Egypten." 17 När Farao nu hade släppt folket, förde
Gud dem icke på den väg som gick igenom filistéernas land,
fastän denna var den genaste; ty Gud tänkte att folket, när
det fick se krig hota, kunde ångra sig och vända tillbaka till
Egypten; 18 därför lät Gud folket taga en omväg genom
öknen åt Röda havet till. Och Israels barn drogo väpnade
upp ur Egyptens land. 19 Och Mose tog med sig Josefs ben;
ty denne hade tagit en ed av Israels barn och sagt: "När Gud
ser till eder, fören då mina ben härifrån med eder." 20 Så
bröto de upp från Suckot och lägrade sig i Etam, där öknen
begynte. 21 Och HERREN gick framför dem, om dagen i en
molnstod, för att leda dem på vägen, och om natten i en
eldstod, för att lysa dem; så kunde de tåga både dag och
natt. 22 Molnstoden upphörde icke om dagen att gå framför
folket, ej heller eldstoden om natten.

14 Och HERREN talade till Mose och sade: 2 "Säg till
Israels barn att de skola vända om och lägra sig
framför Pi-Hahirot, mellan Migdol och havet; mitt framför
Baal-Sefon skolen I lägra eder vid havet. 3 Men Farao
skall tänka att Israels barn hava farit vilse i landet och blivit
instängda i öknen. 4 Och jag skall förstocka Faraos hjärta,
så att han förföljer dem; och jag skall förhärliga mig på Farao
och hela hans här, på det att egyptierna må förnimma att jag
är HERREN." Och de gjorde så. 5 Då man nu berättade för
konungen i Egypten att folket hade flytt, förvandlades Faraos
och hans tjänares hjärtan mot folket, och de sade: "Huru illa
gjorde vi icke, när vi släppte Israel, så att de nu icke mer
skola tjäna oss!" 6 Och han lät spänna för sina vagnar och
tog sitt folk med sig; 7 han tog sex hundra utvalda vagnar,
och alla vagnar som eljest funnos i Egypten, och kämpar på
dem alla. 8 Ty HERREN förstockade Faraos, den egyptiske
konungens, hjärta, så att han förföljde Israels barn, när de
nu drogo ut med upplyft hand. 9 Och egyptierna, alla Faraos
hästar, vagnar och ryttare och hela hans här, förföljde dem
och hunno upp dem, där de voro lägrade vid havet, vid Pi-
Hahirot, framför Baal-Sefon. 10 När så Farao var helt nära,
lyfte Israels barn upp sina ögon och fingo se att egyptierna
kommo tågande efter dem. Då blevo Israels barn mycket
förskräckta och ropade till HERREN. 11 Och de sade till
Mose: "Funnos då inga gravar i Egypten, eftersom du har
fört oss hit till att dö i öknen? Huru illa gjorde du icke mot
oss, när du förde oss ut ur Egypten! 12 Var det icke det vi
sade till dig i Egypten? Vi sade ju: 'Låt oss vara, så att vi få
tjäna egyptierna.' Ty det vore oss bättre att tjäna egyptierna
än att dö i öknen." 13 Då svarade Mose folket: "Frukten icke;
stån fasta, så skolen I se vilken frälsning HERREN i dag
skall bereda eder; ty aldrig någonsin skolen I mer få se
egyptierna så, som I sen dem i dag. 14 HERREN skall strida
för eder, och I skolen vara stilla därvid." 15 Och HERREN
sade till Mose: "Varför ropar du till mig? Säg till Israels barn
att de draga vidare. 16 Men lyft du upp din stav, och räck ut
din hand över havet, och klyv det itu, så att Israels barn
kunna gå mitt igenom havet på torr mark. 17 Och se, jag
skall förstocka egyptiernas hjärtan, så att de följa efter dem;
och jag skall förhärliga mig på Farao och hela hans här, på
hans vagnar och ryttare. 18 Och egyptierna skola förnimma
att jag är HERREN, när jag förhärligar mig på Farao, på
hans vagnar och ryttare." 19 Och Guds ängel, som hade
gått framför Israels här, flyttade sig nu och gick bakom dem;
molnstoden, som hade gått framför dem, flyttade sig och
tog plats bakom dem. 20 Den kom så emellan egyptiernas
här och Israels här; och molnet var där med mörker, men
tillika upplyste det natten. Så kunde den ena hären icke
komma inpå den andra under hela natten. 21 Och Mose
räckte ut sin hand över havet; då drev HERREN undan
havet genom en stark östanvind som blåste hela natten,
och han gjorde så havet till torrt land; och vattnet klövs itu.
22 Och Israels barn gingo mitt igenom havet på torr mark,
under det att vattnet stod såsom en mur till höger och till
vänster om dem. 23 Och egyptierna, alla Faraos hästar,
vagnar och ryttare, förföljde dem och kommo efter dem ut
till mitten av havet. 24 Men när morgonväkten var inne,
blickade HERREN på egyptiernas här ur eldstoden och
molnskyn och sände förvirring i egyptiernas här; 25 och
han lät hjulen falla ifrån deras vagnar, så att det blev dem
svårt att komma framåt. Då sade egyptierna: "Låt oss fly
för Israel, ty HERREN strider för dem mot egyptierna." 26
Men HERREN sade till Mose: "Räck ut din hand över havet,
så att vattnet vänder tillbaka och kommer över egyptierna,
över deras vagnar och ryttare." 27 Då räckte Mose ut sin
hand över havet, och mot morgonen vände havet tillbaka till
sin vanliga plats, och egyptierna som flydde möttes därav;
och HERREN kringströdde egyptierna mitt i havet. 28 Och
vattnet som vände tillbaka övertäckte vagnarna och ryttarna,
hela Faraos här, som hade kommit efter dem ut i havet; icke
en enda av dem kom undan. 29 Men Israels barn gingo
på torr mark mitt igenom havet, och vattnet stod såsom
en mur till höger och till vänster om dem. 30 Så frälste
HERREN på den dagen Israel från egyptiernas hand, och

Israel såg egyptierna ligga döda på havsstranden. 31 Och
när Israel såg huru HERREN hade bevisat sin stora makt
på egyptierna, fruktade folket HERREN; och de trodde på
HERREN och på hans tjänare Mose.

15 Då sjöngo Mose och Israels barn denna lovsång till
HERRENS ära; de sade: "Jag vill sjunga till HERRENS
ära, ty högt är han upphöjd. Häst och man störtade han i
havet. 2 HERREN är min starkhet och min lovsång, Och han
blev mig till frälsning. Han är min Gud, jag vill ära honom,
min faders Gud, jag vill upphöja honom. 3 HERREN är
en stridsman, 'HERREN' är hans namn. 4 Faraos vagnar
och härsmakt kastade han i havet, hans utvalda kämpar
dränktes i Röda havet. 5 De övertäcktes av vattenmassor,
sjönko i djupet såsom stenar. 6 Din högra hand, HERRE, du
härlige och starke, din högra hand, HERRE, krossar fienden.
7 Genom din stora höghet slår du ned dina motståndare; du
släpper lös din förgrymmelse, den förtär dem såsom strå. 8
För en fnysning av din näsa uppdämdes vattnen, böljorna
reste sig och samlades hög, vattenmassorna stelnade i
havets djup. 9 Fienden sade: 'Jag vill förfölja dem, hinna
upp dem, jag vill utskifta byte, släcka min hämnd på dem;
jag vill draga ut mitt svärd, min hand skall förgöra dem.' 10
Du andades på dem, då övertäckte dem havet; de sjönko
såsom bly i de väldiga vattnen. 11 Vilken bland gudar liknar
dig, HERRE? Vem är dig lik, du härlige och helige, du
fruktansvärde och högtlovade, du som gör under? 12 Du
räckte ut din högra hand, då uppslukades de av jorden.
13 Men du ledde med din nåd det folk du hade förlossat,
du förde dem med din makt till din heliga boning. 14
Folken hörde det och måste då darra, av ångest grepos
Filisteens inbyggare. 15 Då förskräcktes Edoms furstar,
Moabs hövdingar grepos av bävan, alla Kanaans inbyggare
försmälte av ångest. 16 Ja, över dem faller förskräckelse och
fruktan; för din arms väldighet stå de såsom förstenade,
medan ditt folk tågar fram, o HERRE medan det tågar fram,
det folk du har förvärvat. 17 Du för dem in och planterar
dem på din arvedels berg, på den plats, o HERRE, som
du har gjort till din boning, i den helgedom, Herre, som
dina händer hava berett. 18 HERREN är konung alltid och
evinnerligen!" 19 Ty när Faraos hästar med hans vagnar
och ryttare hade kommit ned i havet, lät HERREN havets
vatten vända tillbaka och komma över dem, sedan Israels
barn på torr mark hade gått mitt igenom havet. 20 Och
profetissan Mirjam, Arons syster, tog en puka i sin hand, och
alla kvinnorna följde efter henne med pukor och dans. 21
Och Mirjam sjöng för dem: "Sjungen till HERRENS ära, ty
högt är han upphöjd. Häst och man störtade han i havet." 22
Därefter lät Mose israeliterna bryta upp från Röda havet,
och de drogo ut i öknen Sur; och tre dagar vandrade de
i öknen utan att finna vatten. 23 Så kommo de till Mara;
men de kunde icke dricka vattnet i Mara, ty det var bittert.
Därav fick stället namnet Mara. 24 Då knorrade folket emot
Mose och sade: "Vad skola vi dricka?" 25 Men han ropade
till HERREN; och HERREN visade honom ett visst slags
trä, som han kastade i vattnet, och så blev vattnet sött. Där
förelade han folket lag och rätt, och där satte han det på
prov. 26 Han sade: "Om du hör HERRENS, din Guds, röst
och gör vad rätt är i hans ögon och lyssnar till hans bud
och håller alla hans stadgar, så skall jag icke lägga på dig
någon av de sjukdomar som jag lade på egyptierna, ty jag är
HERREN, din läkare." 27 Sedan kommo de till Elim; där
funnos tolv vattenkällor och sjuttio palmträd. Och de lägrade
sig där vid vattnet.

16 Därefter bröt Israels barns hela menighet upp från
Elim och kom till öknen Sin, mellan Elim och Sinai, på
femtonde dagen i andra månaden efter sitt uttåg ur Egyptens
land. 2 Och Israels barns hela menighet knorrade emot
Mose och Aron i öknen; 3 Israels barn sade till dem: "Ack att
vi hade fått dö för HERRENS hand i Egyptens land, där
vi sutto vid köttgrytorna och hade mat nog att äta! Men I
haven fört oss hitut i öknen för att låta hela denna hop dö
av hunger." 4 Då sade HERREN till Mose: "Se, jag vill låta
bröd från himmelen regna åt eder. Och folket skall gå ut och
samla för var dag så mycket som behöves. Så skall jag sätta
dem på prov, för att se om de vilja vandra efter min lag eller
icke. 5 Och när de på den sjätte dagen tillreda vad de hava
fört hem, skall det vara dubbelt mot vad de eljest för var
dag samla in." 6 Och Mose och Aron sade till alla Israels
barn: "I afton skolen I förnimma att det är HERREN som
har fört eder ut ur Egyptens land, 7 och i morgon skolen I
se HERRENS härlighet, HERREN har nämligen hört huru I
knorren mot honom. Ty vad äro vi, att I knorren mot oss?" 8
Och Mose sade ytterligare: "Detta skall ske därigenom att
HERREN i afton giver eder kött att äta, och i morgon bröd att
mätta eder med då nu HERREN har hört huru I knorren mot
honom. Ty vad äro vi? Det är icke mot oss I knorren, utan
mot HERREN." 9 Och Mose sade till Aron: "Säg till Israels
barns hela menighet Träden fram inför HERREN, ty han har
hört huru I knorren." 10 När sedan Aron talade till Israels
barns hela menighet, vände de sig mot öknen, och se, då
visade sig HERRENS härlighet i molnskyn. 11 Och HERREN
talade till Mose och sade: 12 "Jag har hört huru Israels barn
knorra. Tala till dem och säg: Vid aftontiden skolen I få kött
att äta och i morgon skolen I få bröd att mätta eder med;

så skolen I förnimma att jag är HERREN, eder Gud." 13 Och om aftonen kommo vaktlar och övertäckte lägret, och
följande morgon låg dagg fallen runt omkring lägret. 14 Och när daggen som hade fallit gick bort, se, då låg över öknen
på jorden något fint, såsom fjäll, något fint, likt rimfrost. 15 När Israels barn sågo detta, frågade de varandra: "Vad är
det?" Ty de visste icke vad det var. Men Mose sade till dem: "Detta är brödet som HERREN har givit eder till föda. 16
Och så har HERREN bjudit: Samlen därav, var och en så mycket han behöver till mat; en gomer på var person skolen
I taga, efter antalet av edert husfolk, var och en åt så många som han har i sitt tält." 17 Och Israels barn gjorde så, och
den ene samlade mer, den andre mindre. 18 Men när de mätte upp det med gomer-mått, hade den som hade samlat
mycket intet till överlopps, och de som hade samlat litet, honom fattades intet; var och en hade så mycket samlat,
som han behövde till mat. 19 Och Mose sade till dem: "Ingen må behålla något kvar härav till i morgon. 20 Men de lydde
icke Mose, utan somliga behöllo något därav kvar till följande morgon. Då växte maskar däri, och det blev illaluktande.
Och Mose blev förtörnad på dem. 21 Så samlade de därav var morgon, var och en så mycket han behövde till mat. Men
när solhettan kom smälte det bort. 22 På den sjätte dagen hade de samlat dubbelt så mycket av brödet, två gomer för
var och en. Och menighetens hövdingar kommo alla och omtalade detta för Mose. 23 Då sade han till dem: "Detta är
efter HERRENS ord; i morgon är sabbatsvila, en HERRENS heliga sabbat. Baken nu vad I viljen baka, och koken vad I
viljen koka, men allt som är till överlopps skolen I ställa i förvar hos eder till i morgon." 24 Och de ställde det i förvar
till följande morgon, såsom Mose hade bjudit; och nu blev det icke illaluktande, ej heller kom mask däri. 25 Och Mose
sade: "Äten det i dag, ty i dag är HERRENS sabbat; i dag skolen I intet finna på marken. 26 I sex dagar skolen I samla
därav, men på sjunde dagen är sabbat; då skall intet vara att finna." 27 Likväl gingo några av folket på den sjunde
dagen ut för att samla, men de funno intet. 28 Då sade HERREN till Mose: "Huru länge viljen I vara motsträviga och
icke hålla mina bud och lagar? 29 Se, HERREN har givit eder sabbaten; därför giver han eder på den sjätte dagen
bröd för två dagar. Så stannen då hemma, var och en hos sig; ingen må gå hemifrån på den sjunde dagen." 30 Alltså
höll folket sabbat på den sjunde dagen. 31 Och Israels barn kallade det manna. Och det liknade korianderfrö, det var
vitt, och det smakade såsom semla med honung. 32 Och Mose sade: "Så har HERREN bjudit: En gomer härav skall
förvaras åt edra efterkommande, för att de må se det bröd som jag gav eder att äta i öknen, när jag förde eder ut ur
Egyptens land. 33 Och Mose sade till Aron: "Tag ett kärl och lägg däri en gomer manna, och ställ det inför HERREN
till att förvaras åt edra efterkommande." 34 Då gjorde man såsom HERREN hade bjudit Mose, och Aron ställde det
framför vittnesbördet till att förvaras. 35 Och Israels barn åto manna i fyrtio år, till dess de kommo till bebott land; de åto
manna, till dess de kommo till gränsen av Kanaans land. --
36 En gomer är tiondedelen av en efa.

17 Därefter bröt Israels barns hela menighet upp från öknen Sin och tågade från lägerplats till lägerplats,
efter HERRENS befallning. Och de lägrade sig i Refidim; där hade folket intet vatten att dricka. 2 Då begynte folket tvista
med Mose och sade: "Given oss vatten att dricka." Mose svarade dem: "Varför tvisten I med mig? Varför fresten I
HERREN?" 3 Men eftersom folket där törstade efter vatten, knorrade de ytterligare emot Mose och sade: "Varför har du
fört oss upp ur Egypten, så att vi, våra barn och vår boskap nu måste dö av törst?" 4 Då ropade Mose till HERREN och
sade: "Vad skall jag göra med detta folk? Det fattas icke mycket i att de stena mig." 5 HERREN svarade Mose: "Gå
framför folket, och tag med dig några av de äldste i Israel. Och tag i din hand staven med vilken du slog Nilfloden, och
begiv dig åstad. 6 Se, jag vill stå där framför dig på Horebs klippa, och du skall slå på klippan, och vatten skall då
komma ut ur den, så att folket får dricka." Och Mose gjorde så inför de äldste i Israel. 7 Och han gav stället namnet
Massa och Meriba, därför att Israels barn hade tvistat och frestat HERREN och sagt: "Är HERREN ibland oss eller
icke?" 8 Därefter kom Amalek och gav sig i strid med Israel i Refidim. 9 Då sade Mose till Josua: "Välj ut manskap åt oss,
och drag så åstad till strid mot Amalek. I morgon skall jag ställa mig överst på höjden, med Guds stav i min hand." 10
Och Josua gjorde såsom Mose hade tillsagt honom, och gav sig i strid med Amalek. Men Mose, Aron och Hur stego
upp överst på höjden. 11 Och så länge Mose höll upp sin hand, rådde Israel, men när han lät sin hand sjunka, rådde
Amalek. 12 Och när Moses händer blevo tunga, togo de en sten och lade under honom, och på den satte han sig; sedan
stödde Aron och Hur hans händer, en på vardera sidan. Så höllos hans händer stadiga, till dess solen gick ned.
13 Och Josua slog Amalek och dess folk med svärdsegg.
14 Och HERREN sade till Mose: "Teckna upp detta till en åminnelse i en bok, och inprägla det hos Josua, ty jag skall
så i grund utplåna minnet av Amalek, att det icke mer skall finnas under himmelen." 15 Och Mose byggde ett altare och
gav det namnet HERREN mitt baner. 16 Och han sade: "Ja,

jag lyfter min hand upp mot HERRENS tron och betygar att
HERREN skall strida mot Amalek från släkte till släkte."

18 Och Jetro, prästen i Midjan, Moses svärfader, fick höra
allt vad Gud hade gjort med Mose och med sitt folk
Israel, huru HERREN hade fört Israel ut ur Egypten. **2** Då
tog Jetro, Moses svärfader, med sig Sippora, Moses hustru,
som denne förut hade sänt hem, **3** så ock hennes två söner
-- av dessa hade den ene fått namnet Gersom, "ty", sade
Mose, "jag är en främling i ett land som icke är mitt", **4** och
den andre namnet Elieser, "ty", sade han, "min faders Gud
blev mig till hjälp och räddade mig ifrån Faraos svärd". -
- **5** Då så Jetro, Moses svärfader, kom med Moses söner
och hans hustru till honom i öknen, där han hade slagit upp
sitt läger vid Guds berg, **6** lät han säga till Mose: "Jag, din
svärfader Jetro, kommer till dig med din hustru och hennes
båda söner." **7** Då gick Mose sin svärfader till mötes och
bugade sig för honom och kysste honom. Och när de hade
hälsat varandra, gingo de in i tältet. **8** Och Mose förtäljde för
sin svärfader allt vad HERREN hade gjort med Farao och
egyptierna, för Israels skull, och alla de vedermödor som
de hade haft att utstå på vägen, och huru HERREN hade
räddat dem. **9** Och Jetro fröjdade sig över allt det goda som
HERREN hade gjort mot Israel, i det han hade räddat dem ur
egyptiernas hand. **10** Och Jetro sade: "Lovad vare HERREN,
som har räddat eder ur egyptiernas hand och ur Faraos
hand, HERREN, som har räddat folket undan egyptiernas
hand! **11** Nu vet jag att HERREN är större än alla andra
gudar, ty så bevisade han sig, när man handlade övermodigt
mot detta folk." **12** Och Jetro, Moses svärfader, frambar ett
brännoffer och några slaktoffer åt Gud; och Aron och alla de
äldste i Israel kommo och höllo måltid med Moses svärfader
inför Gud. **13** Dagen därefter satte Mose sig för att döma
folket, och folket stod omkring Mose från morgonen ända till
aftonen. **14** Då nu Moses svärfader såg allt vad han hade
att beställa med folket, sade han: "Vad är det allt du har
att bestyra med folket? Varför sitter du här till doms ensam
under det att allt folket måste stå omkring dig från morgonen
ända till aftonen?" **15** Mose svarade sin svärfader: "Folket
kommer till mig för att fråga Gud. **16** De komma till mig, när
de hava någon rättssak, och jag dömer då mellan dem; och
jag kungör då för dem Guds stadgar och lagar." **17** Då sade
Moses svärfader till honom: "Du går icke till väga på det
rätta sättet. **18** Både du själv och folket omkring dig måsten
ju bliva uttröttade; ett sådant förfaringssätt är dig för svårt,
du kan icke ensam bestyra detta. **19** Så lyssna nu till mina
ord; jag vill giva dig ett råd, och Gud skall vara med dig. Du
må vara folkets målsman inför Gud och framlägga deras
ärenden inför Gud. **20** Och du må upplysa dem om stadgar
och lagar och kungöra dem den väg de skola vandra och vad
de skola göra. **21** Men sök ut åt dig bland allt folket dugande
män som frukta Gud, pålitliga män som hata orätt vinning,
och sätt dessa till föreståndare för dem, somliga över tusen,
andra över hundra, andra över femtio och andra över tio. **22**
Dessa må alltid döma folket. Kommer något viktigare ärende
före, må de hänskjuta det till dig, men alla ringare ärenden
må de själva avdöma. Så skall du göra din börda lättare,
därigenom att de bära den med dig. **23** Om du vill så göra
och Gud så bjuder dig, skall du kunna hålla ut; och allt folket
här skall då kunna gå hem i frid." **24** Och Mose lyssnade till
sin svärfaders ord och gjorde allt vad denne hade sagt. **25**
Mose utvalde dugande män ur hela Israel och gjorde dem till
huvudmän för folket, till föreståndare somliga över tusen,
andra över hundra, andra över femtio och andra över tio. **26**
Dessa skulle alltid döma folket. Alla svårare ärenden skulle
de hänskjuta till Mose, men alla ringare ärenden skulle de
själva avdöma. **27** Därefter lät Mose sin svärfader fara hem,
och denne begav sig till sitt land igen.

19 På den dag då den tredje månaden ingick efter Israels
barns uttåg ur Egyptens land kommo de in i Sinais
öken. **2** Ty de bröto upp från Refidim och kommo så till
Sinais öken och lägrade sig i öknen; Israel lägrade sig där
mitt emot berget. **3** Och Mose steg upp till Gud; då ropade
HERREN till honom uppifrån berget och sade: "Så skall du
säga till Jakobs hus, så skall du förkunna för Israels barn: **4** 'I
haven själva sett vad jag har gjort med egyptierna, och huru
jag har burit eder på örnvingar och fört eder till mig. **5** Om I
nu hören min röst och hållen mitt förbund, så skolen I vara
min egendom framför alla andra folk, ty hela jorden är min; **6**
Och I skolen vara mig ett rike av präster och ett heligt folk.'
Detta är vad du skall tala till Israels barn. **7** När Mose kom
tillbaka, sammankallade han de äldste i folket och förelade
dem allt detta som HERREN hade bjudit honom. **8** Då
svarade allt folket med en mun och sade: "Allt vad HERREN
har talat vilja vi göra." Och Mose gick tillbaka till HERREN
med folkets svar. **9** Och HERREN sade till Mose: "Se, jag
skall komma till dig i en tjock molnsky, för att folket skall
höra, när jag talar med dig, och så tro på dig evärdligen."
Och Mose framförde folkets svar till HERREN. **10** Då sade
HERREN till Mose: "Gå till folket, och helga dem i dag och i
morgon, och I åt dem två sina kläder. **11** Och må de hålla sig
redo till i övermorgon; ty i övermorgon skall HERREN stiga
ned på Sinai berg inför allt folkets ögon. **12** Och du skall
märka ut en gräns för folket runt omkring och säga: 'Tagen
eder till vara för att stiga upp på berget eller komma vid

dess fot. Var och en som kommer vid berget skall straffas
med döden; 13 men ingen hand må komma vid honom, utan
han skall stenas eller skjutas ihjäl. Evad det är djur eller
människa, skall en sådan mista livet.' När jubelhornet ljuder
med utdragen ton, då må de stiga upp på berget." 14 Och
Mose steg ned från berget till folket och helgade folket, och
de tvådde sina kläder. 15 Och han sade till folket: "Hållen
eder redo till i övermorgon; ingen komme vid en kvinna." 16
På tredje dagen, när det hade blivit morgon, begynte det
dundra och blixtra, och en tung molnsky kom över berget,
och ett mycket starkt basunljud hördes; och allt folket i lägret
bävade. 17 Men Mose förde folket ut ur lägret, Gud till mötes;
och de ställde sig nedanför berget. 18 Och hela Sinai berg
höljdes i rök, vid det att HERREN kom ned därpå i eld; och
en rök steg upp därifrån, lik röken från en smältugn, och
hela berget bävade storligen. 19 Och basunljudet blev allt
starkare och starkare. Mose talade, och Gud svarade honom
med hög röst. 20 Och HERREN steg ned på Sinai berg,
på toppen av berget, och HERREN kallade Mose upp till
bergets topp; då steg Mose ditupp. 21 Och HERREN sade
till Mose: "Stig ned och varna folket, så att de icke tränga sig
fram för att se HERREN, ty då skola många av dem falla. 22
Jämväl prästerna, som få nalkas HERREN, skola helga sig,
för att HERREN icke må låta dem drabbas av fördärv." 23
Men Mose svarade HERREN: "Folket kan icke stiga upp på
Sinai berg, ty du har själv varnat oss och sagt att jag skulle
märka ut en gräns omkring berget och helga det." 24 Då
sade HERREN till honom: "Gå ditned, och kom sedan åter
upp och hav Aron med dig. Men prästerna och folket må
icke tränga sig fram för att stiga upp till HERREN på det att
han icke må låta dem drabbas av fördärv." 25 Och Mose
steg ned till folket och sade dem detta.

20 Och Gud talade alla dessa ord och sade: 2 Jag är
HERREN, din Gud, som har fört dig ut ur Egyptens
land, ur träldomshuset. 3 Du skall inga andra gudar hava
jämte mig. 4 Du skall icke göra dig något beläte eller någon
bild, vare sig av det som är uppe i himmelen, eller av det
som är nere på jorden, eller av det som är i vattnet under
jorden. 5 Du skall icke tillbedja sådana, ej heller tjäna dem;
ty jag, HERREN, din Gud, är en nitälskande Gud, som
hemsöker fädernas missgärning på barn och efterkommande
i tredje och fjärde led, när man hatar mig, 6 men som gör
nåd med tusenden, när man älskar mig och håller mina bud.
7 Du skall icke missbruka HERRENS, din Guds, namn, ty
HERREN skall icke låta den bliva ostraffad, som missbrukar
hans namn. 8 Tänk på sabbatsdagen, så att du helgar den.
9 Sex dagar skall du arbeta och förrätta alla dina sysslor; 10
men den sjunde dagen är HERRENS, din Guds, sabbat; då
skall du ingen syssla förrätta, ej heller din son eller din dotter,
ej heller din tjänare eller din tjänarinna eller din dragare, ej
heller främlingen som är hos dig inom dina portar. 11 Ty på
sex dagar gjorde HERREN himmelen och jorden och havet
och allt vad i dem är, men han vilade på sjunde dagen;
därför har HERREN välsignat sabbatsdagen och helgat den.
12 Hedra din fader och din moder, för att du må länge leva i
det land som HERREN, din Gud, vill giva dig. 13 Du skall
icke dräpa. 14 Du skall icke begå äktenskapsbrott. 15 Du
skall icke stjäla. 16 Du skall icke bära falskt vittnesbörd mot
din nästa. 17 Du skall icke hava begärelse till din nästas
hus. Du skall icke hava begärelse till din nästas hustru, ej
heller till hans tjänare eller hans tjänarinna, ej heller till hans
oxe eller hans åsna, ej heller till något annat som tillhör din
nästa. 18 Och allt folket förnam dundret och eldslågorna och
basunljudet och röken från berget; och när folket förnam
detta, bävade de och höllo sig på avstånd. 19 Och de sade
till Mose: "Tala du till oss, så vilja vi höra, men låt icke Gud
tala till oss, på det att vi icke må dö." 20 Men Mose sade till
folket: "Frukten icke, ty Gud har kommit för att sätta eder
på prov, och för att I skolen hava hans fruktan för ögonen,
så att I icke synden." 21 Alltså höll folket sig på avstånd,
under det att Mose gick närmare till töcknet i vilket Gud
var. 22 Och HERREN sade till Mose: Så skall du säga till
Israels barn: I haven själva förnummit att jag har talat till
eder från himmelen. 23 I skolen icke göra eder gudar jämte
mig; gudar av silver eller guld skolen I icke göra åt eder. 24
Ett altare av jord skall du göra åt mig och offra därpå dina
brännoffer och tackoffer, din småboskap och dina fäkreatur.
Överallt på den plats där jag stiftar en åminnelse åt mitt
namn skall jag komma till dig och välsigna dig. 25 Men om
du vill göra åt mig ett altare av stenar, så må du icke bygga
det av huggen sten; ty om du kommer vid stenen med din
mejsel, så oskärar du den. 26 Icke heller må du stiga upp till
mitt altare på trappor, på det att icke din blygd må blottas
därinvid.

21 Dessa äro de rätter som du skall förelägga dem: 2
Om du köper en hebreisk träl, skall han tjäna i sex
år, men på det sjunde skall han givas fri, utan lösen. 3
Har han kommit allena, så skall han givas fri allena; var
han gift, så skall hans hustru givas fri med honom. 4 Har
hans herre givit honom en hustru, och har denna fött honom
söner eller döttrar, så skola hustrun och hennes barn tillhöra
hennes herre, och allenast mannen skall givas fri. 5 Men
om trälen säger: "Jag har min herre, min hustru och mina
barn så kära, att jag icke vill givas fri", 6 då skall hans herre

föra honom fram för Gud och ställa honom vid dörren eller
dörrposten, och hans herre skall genomborra hans öra med
en syl; därefter vare han hans träl evärdligen. 7 Om någon
säljer sin dotter till trälinna, så skall hon icke givas fri såsom
trälarna givas fria. 8 Misshagar hon sin herre, sedan denne
förut har ingått förbindelse med henne, så låte han henne
köpas fri. Till främmande folk have han icke makt att sälja
henne, när han så har handlat trolöst mot henne. 9 Men om
han låter sin son ingå förbindelse med henne, så förunne
han henne döttrars rätt. 10 Tager han sig ännu en hustru, så
göre han icke någon minskning i den förras kost, beklädnad
eller äktenskapsrätt. 11 Om han icke låter henne njuta sin
rätt i dessa tre stycken, så skall hon givas fri, utan lösen
och betalning. 12 Den som slår någon, så att han dör, han
skall straffas med döden. 13 Men om han icke traktade efter
den andres liv, utan Gud lät denne oförvarandes träffas
av hans hand, så skall jag anvisa dig en ort dit han kan
fly. 14 Men om någon begår det dådet att han dräper sin
nästa med list, så skall du gripa honom, vore han ock invid
mitt altare, och han måste dö. 15 Den som slår sin fader
eller sin moder, han skall straffas med döden. 16 Den som
stjäl en människa, vare sig han sedan säljer den stulne,
eller denne finnes kvar hos honom, han skall straffas med
döden. 17 Den som uttalar förbannelser över sin fader eller
sin moder, han skall straffas med döden. 18 Om män tvista
med varandra, och den ene slår den andre med en sten
eller med knuten hand, så att denne väl icke dör, men bliver
sängliggande, 19 dock att han sedan kommer sig och kan
gå ute, stödd vid sin stav, så skall den som slog honom
vara fri ifrån straff; allenast ersätte han honom för den tid
han har förlorat och besörje sjukvård åt honom. 20 Om
någon slår sin träl eller sin trälinna med en käpp, så att den
slagne dör under hans hand, så skall han straffas därför.
21 Men om den slagne lever en eller två dagar, skall han
icke straffas, ty det var hans egna penningar. 22 Om män
träta med varandra, och någon av dem stöter till en havande
kvinna, så att hon föder fram sitt foster, men eljest ingen
olycka sker, så böte han vad kvinnans man ålägger honom
och betale efter skiljedomares prövning. 23 Men om olycka
sker, skall liv givas för liv, 24 öga för öga, tand för tand, hand
för hand, fot för fot, 25 brännskada för brännskada, sår för
sår, blånad för blånad. 26 Om någon slår sin träl eller sin
trälinna i ögat och fördärvar det, så släppe han den skadade
fri, till ersättning för ögat. 27 Sammalunda, om någon slår
ut en tand på sin träl eller sin trälinna, så släppe han den
skadade fri, till ersättning för tanden. 28 Om en oxe stångar
någon till döds, man eller kvinna, så skall oxen stenas, och
köttet må icke ätas; men oxens ägare vara fri ifrån straff. 29
Men om oxen förut har haft vanan att stångas, och hans
ägare har blivit varnad, men denne ändå icke tager vara på
honom, och oxen så dödar någon, man eller kvinna, då skall
oxen stenas, och hans ägare skall ock dödas. 30 Men skulle
lösepenning bliva denne ålagd, så give han till lösen för sitt
liv så mycket som ålägges honom. 31 Är det en gosse eller
en flicka som har blivit stångad av oxen, så skall med denne
förfaras efter samma lag. 32 Men om oxen stångar en träl
eller en trälinna, så skall ägaren giva åt den stångades herre
trettio siklar silver, och oxen skall stenas. 33 Om någon
öppnar en brunn, eller om någon gräver en ny brunn och
icke täcker över den, och sedan en oxe eller en åsna faller
däri, 34 så skall brunnens ägare giva ersättning i penningar
åt djurets ägare, men den döda kroppen skall vara hans. 35
Om någons oxe stångar en annans oxe, så att denne dör, så
skola de sälja den levande oxen och dela betalningen för
honom och därjämte dela den döda kroppen. 36 Var det
däremot känt att oxen förut hade vanan att stångas, men tog
hans ägare ändå icke vara på honom, så skall han ersätta
oxe med oxe, men den döda kroppen skall vara hans.

22 Om någon stjäl en oxe eller ett får och slaktar eller
säljer djuret, så skall han giva fem oxar i ersättning för
oxen, och fyra får för fåret. 2 Ertappas tjuven vid inbrottet och
bliver slagen till döds, så vilar ingen blodskuld på dråparen. 3
Men hade solen gått upp, när de skedde, då är det blodskuld.
Tjuven skall giva full ersättning; äger han intet, så skall han
säljas, till gäldande av vad han har stulit. 4 Om det stulna
djuret, det må vara oxe eller åsna eller får, påträffas levande
i hans våld, skall han giva dubbel ersättning. 5 Om någon
låter avbeta en åker eller vingård, eller släpper sin boskap
lös, så att denna betar på en annans åker, då skall han
ersätta skadan med det bästa från sin åker och med det
bästa från sin vingård. 6 Om eld kommer lös och fattar i
törnhäckar, och därvid sädesskylar bliva uppbrända eller
oskuren säd eller annat på åkern, så skall den som har
vållat branden giva full ersättning. 7 Om någon giver åt
en annan penningar eller gods att förvara, och detta bliver
stulet ur hans hus, så skall tjuven, om han ertappas, giva
dubbel ersättning. 8 Ertappas icke tjuven, då skall man föra
husets ägare fram för Gud, på det att det må utrönas om
han icke har förgripit sig på sin nästas tillhörighet. 9 Om
fråga uppstår angående orättrådigt tillgrepp -- det må gälla
oxe eller åsna eller får eller kläder eller något annat som har
förlorats -- och någon påstår att en orättrådighet verkligen
har ägt rum, så skall båda parternas sak komma inför Gud.

Den som Gud dömer skyldig, han skall ersätta den andre
dubbelt. 10 Om någon giver åt en annan i förvar en åsna
eller en oxe eller ett får, eller vilket annat husdjur det vara
må, och detta dör eller bliver skadat eller bortrövat, utan att
någon ser det, 11 Så skall det dem emellan komma till en ed
vid HERREN, för att det må utrönas om den ene icke har
förgripit sig på den andres tillhörighet; denna ed skall ägaren
antaga och den andre behöver icke giva någon ersättning.
12 Men om det har blivit bortstulet från honom, då skall han
ersätta ägaren därför. 13 Har det blivit ihjälrivet, skall han
föra fram det ihjälrivna djuret såsom bevis; han behöver då
icke giva ersättning därför. 14 Om någon lånar ett djur av en
annan, och detta bliver skadat eller dör, och dess ägare
därvid icke är tillstädes, så skall han giva full ersättning. 15
Är dess ägare tillstädes, då behöver han icke giva ersättning.
Var djuret lejt, då är legan ersättning. 16 Om någon förför
en jungfru som icke är trolovad och lägrar henne, så skall
han giva brudgåva för henne och taga henne till hustru. 17
Vägrar hennes fader att giva henne åt honom, då skall han
gälda en så stor penningsumma som man plägar giva i
brudgåva för en jungfru. 18 En trollkvinna skall du icke låta
leva. 19 Var och en som beblandar sig med något djur skall
straffas med döden. 20 Den som offrar åt andra gudar än åt
HERREN allena, han skall givas till spillo. 21 En främling
skall du icke förorätta eller förtrycka; I haven ju själva varit
främlingar i Egyptens land. 22 Änkor och faderlösa skolen I
icke behandla illa. 23 Behandlar du dem illa, så skall jag
förvisso höra deras rop, när de ropa till mig; 24 och min
vrede skall upptändas, och jag skall dräpa eder med svärd;
så att edra egna hustrur bliva änkor och edra barn faderlösa.
25 Lånar du penningar åt någon fattig hos dig bland mitt
folk, så skall du icke handla mot honom såsom en ockrare; I
skolen icke pålägga honom någon ränta. 26 Har du av din
nästa tagit hans mantel i pant, så skall du giva den tillbaka
åt honom, innan solen går ned; 27 den är ju det enda täcke
han har, och med den skyler han sin kropp. Vad skall han
eljest hava på sig, när han ligger och sover? Om han måste
ropa till mig, så skall jag höra, ty jag är barmhärtig. 28 Gud
skall du icke häda, och över en hövding i ditt folk skall du
icke uttala förbannelser. 29 Av det som fyller din lada och av
det som flyter ifrån din press skall du utan dröjsmål frambära
din gåva. Den förstfödde bland dina söner skall du giva åt
mig. 30 På samma sätt skall du göra med dina fäkreatur och
din småboskap. I sju dagar skola de stanna hos sina mödrar;
på åttonde dagen skall du giva dem åt mig. 31 Och I skolen
vara mig ett heligt: folk; kött av ett djur som har blivit ihjälrivet
på marken skolen I icke äta, åt hundarna skolen I kasta det.

23 Du skall icke utsprida falskt rykte; åt den som har en
orätt sak skall du icke giva ditt bistånd genom att bliva
ett orättfärdigt vittne. 2 Du skall icke följa med hopen i vad
ont är, eller vittna så i någon sak, att du böjer dig efter hopen
och vränger rätten. 3 Du skall icke vara partisk för den ringe
i någon hans sak. 4 Om du träffar på din fiendes oxe eller
åsna som har kommit vilse, så skall du föra djuret tillbaka till
honom. 5 Om du ser din oväns åsna ligga dignad under sin
börda, så skall du ingalunda lämna mannen ohulpen, utan
hjälpa honom att lösa av bördan. 6 Du skall icke i någon sak
vränga rätten för den fattige som du har hos dig. 7 Du skall
hålla dig fjärran ifrån orätt sak; du skall icke dräpa den som
är oskyldig och har rätt, ty jag skall icke giva rätt åt någon
som är skyldig. 8 Du skall icke taga mutor, ty mutor förblinda
de seende och förvrida de rättfärdigas sak. 9 En främling
skall du icke förtrycka; I veten ju huru främlingen känner det,
eftersom I själva haven varit främlingar i Egyptens land. 10 I
sex år skall du beså din jord och inbärga dess gröda; 11 men
under det sjunde året skall du låta den vila och ligga orörd,
för att de fattiga bland ditt folk må äta därav; vad de lämna
kvar, det må ätas av markens djur. Så skall du ock göra
med din vingård och med din olivplantering. 12 Sex dagar
skall du göra ditt arbete, men på sjunde dagen skall du hålla
vilodag, för att din oxe och din åsna må hava ro, och din
tjänstekvinnas son och främlingen må njuta vila. 13 I alla de
stycken om vilka jag har talat till eder skolen I taga eder till
vara. Och andra gudars namn skolen I icke nämna; de skola
icke höras i din mun. 14 Tre gånger om året skall du hålla
högtid åt mig. 15 Det osyrade brödets högtid skall du hålla: i
sju dagar skall du äta osyrat bröd, såsom jag har bjudit dig,
på den bestämda tiden i månaden Abib, eftersom du då drog
ut ur Egypten; men med tomma händer skall ingen träda
fram inför mitt ansikte. 16 Du skall ock hålla skördehögtiden,
när du skördar förstlingen av ditt arbete, av det du har sått
på marken. Bärgningshögtiden skall du ock hålla, vid årets
utgång, när du inbärgar frukten av ditt arbete från marken.
17 Tre gånger om året skall allt ditt mankön träda fram inför
HERRENS, din Herres, ansikte. 18 Du skall icke offra blodet
av mitt slaktoffer jämte något som är syrat. Och det feta
av mitt högtidsoffer skall icke lämnas kvar över natten till
morgonen. 19 Det första av din marks förstlingsfrukter skall
du föra till HERRENS, din Guds, hus. Du skall icke koka en
killing i dess moders mjölk. 20 Se, jag skall sända en ängel
framför dig, som skall bevara dig på vägen och föra dig till
den plats som jag har utsett. 21 Tag dig till vara inför honom
och hör hans röst, var icke genträvig mot honom, han skall
icke hava fördrag med edra överträdelser, ty mitt namn är i

honom. 22 Men om du hör hans röst och gör allt vad jag
säger, så skall jag bliva en fiende till dina fiender och en
ovän till dina ovänner. 23 Ty min ängel skall gå framför dig
och skall föra dig till amoréernas, hetiternas, perisséernas,
kananéernas, hivéernas och jebuséernas land, och jag skall
utrota dem. 24 Du må icke tillbedja deras gudar eller tjäna
dem eller göra såsom man där gör, utan du skall slå dem ned
i grund och bryta sönder deras stoder. 25 Men HERREN,
eder Gud, skolen I tjäna, så skall han för dig välsigna både
mat och dryck; sjukdom skall jag då ock avvända från dig.
26 I ditt land skall då icke finnas någon kvinna som föder
i otid eller är ofruktsam. Dina dagars mått skall jag göra
fullt. 27 Förskräckelse för mig skall jag sända framför dig och
vålla förvirring bland alla de folk som du kommer till, och jag
skall driva alla dina fiender på flykten för dig. 28 Jag skall
sända getingar framför dig, och de skola förjaga hivéerna,
kananéerna och hetiterna undan för dig. 29 Dock skall jag
icke på ett och samma år förjaga dem för dig, på det att icke
landet så må bliva en ödemark och vilddjuren föröka sig till
din skada; 30 utan småningom skall jag förjaga dem för dig,
till dess du har förökat dig, så att du kan taga landet till din
arvedel. 31 Och jag skall låta ditt lands gränser gå från Röda
havet till filistéernas hav, och från öknen till floden; ty jag
skall giva landets inbyggare i eder hand, och du skall förjaga
dem, så att de fly för dig. 32 Du må icke sluta förbund med
dem eller deras gudar. 33 De skola icke få bo kvar i ditt land,
på det att de icke må förleda dig till synd mot mig; ty du
kunde ju komma att tjäna deras gudar, och detta skulle bliva
dig till en snara.

24 Och han sade till Mose: "Stig upp till HERREN, du
själv jämte Aron, Nadab och Abihu och sjuttio av de
äldste i Israel; och I skolen tillbedja på avstånd. 2 Mose
allena må träda fram till HERREN, de andra må icke träda
fram; ej heller må folket stiga ditupp med honom." 3 Och
Mose kom till folket och förkunnade för det alla HERRENS
ord och alla hans rätter. Då svarade allt folket med en
mun och sade: "Efter alla de ord HERREN har talat vilja vi
göra." 4 Därefter upptecknade Mose alla HERRENS ord.
Och följande morgon stod han bittida upp och byggde ett
altare nedanför berget. Och han reste där tolv stoder, efter
Israels tolv stammar. 5 Och han sände israeliternas unga
män åstad till att offra brännoffer, så ock slaktoffer av tjurar
till tackoffer åt HERREN. 6 Och Mose tog hälften av blodet
och slog det i skålarna, och den andra hälften av blodet
stänkte han på altaret. 7 Och han tog förbundsboken och,
föreläste den för folket. Och de sade: "Allt vad HERREN har
sagt vilja vi göra och lyda. 8 Då tog Mose blodet och stänkte
därav på folket och sade: "Se, detta är förbundets blod, det
förbunds som HERREN har slutit med eder, i enlighet med
alla dessa ord." 9 Och Mose och Aron, Nadab och Abihu
och sjuttio av de äldste i Israel stego ditupp. 10 Och de fingo
se Israels Gud; och under hans fötter var likasom ett inlagt
golv av safirer, likt själva himmelen i klarhet. 11 Men han lät
icke sin hand drabba Israels barns ypperste, utan sedan de
hade skådat Gud, åto de och drucko. 12 Och HERREN sade
till Mose: "Stig upp till mig på berget och bliv kvar där, så
skall jag giva dig stentavlorna och lagen och budorden som
jag har skrivit, till undervisning för dessa." 13 Då begav sig
Mose åstad med sin tjänare Josua; och Mose steg upp på
Guds berg. 14 Men till de äldste sade han: "Vänten här på
oss, till dess att vi komma tillbaka till eder. Se, Aron och
Hur äro hos eder; den som har något att andraga, han må
vända sig till dem." 15 Så steg Mose upp på berget, och
molnskyn övertäckte berget. 16 Och HERRENS härlighet
vilade på Sinai berg, och molnskyn övertäckte det i sex
dagar; men den sjunde dagen kallade han på Mose ur skyn.
17 Och HERRENS härlighet tedde sig inför Israels barns
ögon såsom en förtärande eld, på toppen av berget. 18 Och
Mose gick mitt in i skyn och steg upp på berget. Sedan blev
Mose kvar på berget i fyrtio dagar och fyrtio nätter.

25 Och HERREN talade till Mose och sade: 2 Säg till
Israels barn att de upptaga en gärd åt mig; av var
och en som har ett därtill villigt hjärta skolen I upptaga
denna gärd åt mig. 3 Och detta är vad I skolen upptaga
av dem såsom gärd: guld, silver och koppar 4 mörkblått,
purpurrött, rosenrött och vitt garn och gethår, 5 rödfärgade
vädurskinn, tahasskinn, akacieträ, 6 olja till ljusstaken,
kryddor till smörjelseoljan och till den välluktande rökelsen, 7
äntligen onyxstenar och infattningsstenar, till att användas
för efoden och för bröstskölden. 8 Och de skola göra åt
mig en helgedom, för att jag må bo mitt ibland dem. 9
Tabernaklet och alla dess tillbehör skolen I göra alldeles
efter de mönsterbilder som jag visar dig. 10 De skola göra en
ark av akacieträ, två och en halv aln lång, en och en halv aln
bred och en och en halv aln hög. 11 Och du skall överdraga
den med rent guld, innan och utan skall du överdraga den;
och du skall på den göra en rand av guld runt omkring. 12
Och du skall till den gjuta fyra ringar av guld och sätta dem
över de fyra fötterna, två ringar på ena sidan och två ringar
på andra sidan. 13 Och du skall göra stänger av akacieträ
och överdraga dem med guld. 14 Och stängerna skall du
skjuta in i ringarna, på sidorna av arken, så att man med dem
kan bära arken. 15 Stängerna skola sitta kvar i ringarna på
arken; de få icke dragas ut ur dem. 16 Och i arken skall du

lägga vittnesbördet, som jag skall giva dig. **17** Och du skall
göra en nådastol av rent guld, två och en halv aln lång och
en och en halv aln bred. **18** Och du skall göra två keruber av
guld; i drivet arbete skall du göra dem och sätta dem vid de
båda ändarna av nådastolen. **19** Du skall göra en kerub till
att sätta vid ena ändan, och en kerub till att sätta vid andra
ändan. I ett stycke med nådastolen skolen I göra keruberna
vid dess båda ändar. **20** Och keruberna skola breda ut sina
vingar och hålla dem uppåt, så att de övertäcka nådastolen
med sina vingar, under det att de hava sina ansikten vända
mot varandra; ned mot nådastolen skola keruberna vända
sina ansikten. **21** Och du skall sätta nådastolen ovanpå
arken, och i arken skall du lägga vittnesbördet, som jag skall
giva dig. **22** Och där skall jag uppenbara mig för dig; från
nådastolen, från platsen mellan de två keruberna, som stå
på vittnesbördets ark, skall jag tala med dig om alla bud
som jag genom dig vill giva Israels barn. **23** Du skall ock
göra ett bord av akacieträ, två alnar långt, en aln brett och
en och en halv aln högt. **24** Och du skall överdraga det
med rent guld; och du skall göra en rand av guld därpå runt
omkring **25** Och runt omkring det skall du göra en list av en
hands bredd, och runt omkring listen skall du göra en rand
av guld. **26** Och du skall till bordet göra fyra ringar av guld
och sätta ringarna i de fyra hörnen vid de fyra fötterna. **27**
Invid listen skola ringarna sitta, för att stänger må skjutas in
i dem, så att man kan bära bordet. **28** Och du skall göra
stängerna av akacieträ och överdraga dem med guld, och
med dem skall bordet bäras. **29** Du skall ock göra därtill fat
och skålar, kannor och bägare, med vilka man skall utgjuta
drickoffer; av rent guld skall du göra dem. **30** Och du skall
beständigt hava skådebröd liggande på bordet inför mitt
ansikte. **31** Du skall ock göra en ljusstake av rent guld. I
drivet arbete skall ljusstaken göras, med sin fotställning och
sitt mittelrör; kalkarna därpå, kulor och blommor skola vara
i ett stycke med den. **32** Och sex armar skola utgå från
ljusstakens sidor, tre armar från ena sidan och tre armar från
andra sidan. **33** På den ena armen skola vara tre kalkar,
liknande mandelblommor, vardera bestående av en kula
och en blomma, och på den andra armen sammalunda tre
kalkar, liknande mandelblommor, vardera bestående av en
kula och en blomma så skall det vara på de sex arma som
utgå från ljusstaken. **34** Men på själva ljusstaken skola vara
fyra kalkar, liknande mandelblommor, med sina kulor och
blommor. **35** En kula skall sättas under del första armparet
som utgår från ljusstaken, i ett stycke med den, och en kula
under det andra armparet som utgår från ljusstaken, i ett
stycke med den, och en kula under det tredje armparet som
utgår från ljusstaken, i ett stycke med den: alltså under de
sex armar som utgå från ljusstaken. **36** Deras kulor och
armar skola vara: i ett stycke med den, alltsammans ett
enda stycke i drivet arbete av rent guld. **37** Och du skall
till den göra sju lampor, och lamporna skall man sätta upp
så, att den kastar sitt sken över platsen därframför. **38** Och
lamptänger och brickor till den skall du göra av rent guld. **39**
Av en talent rent guld skall man göra den med alla dessa
tillbehör. **40** Och se till, att du gör detta efter de mönsterbilder
som hava blivit dig visade på berget.

26 Tabernaklet skall du göra av tio tygvåder; av tvinnat vitt
garn och av mörkblått, purpurrött och rosenrött garn
skall du göra dem, med keruber på, i konstvävnad. **2** Var
våd skall vara tjuguåtta alnar lång och fyra alnar bred; alla
våderna skola hava samma mått. **3** Fem av våderna skola
fogas tillhopa med varandra; likaså skola de fem övriga
våderna fogas tillhopa med varandra. **4** Och du skall sätta
öglor av mörkblått garn i kanten på den ena våden, ytterst
på det hopfogade stycket; så skall du ock göra i kanten på
den våd som sitter ytterst i det andra hopfogade stycket. **5**
Femtio öglor skall du sätta på den ena våden, och femtio
öglor skall du sätta ytterst på motsvarande våd i det andra
hopfogade stycket, så att öglorna svara emot varandra. **6**
Och du skall göra femtio häktor av guld och foga tillhopa
våderna med varandra medelst häktorna, så att tabernaklet
utgör ett helt. **7** Du skall ock göra tygvåder av gethår till ett
täckelse över tabernaklet; elva sådana våder skall du göra.
8 Var vad skall vara trettio alnar lång och fyra alnar bred; de
elva våderna skola hava samma mått. **9** Fem av våderna
skall du foga tillhopa till ett särskilt stycke, och likaledes de
sex övriga våderna till ett särskilt stycke, och den sjätte
våden skall du lägga dubbel på framsidan av tältet. **10** Och
du skall satta femtio öglor i kanten på den ena våden, den
som sitter ytterst i det ena hopfogade stycket, och femtio
öglor i kanten på motsvarande våd i det andra hopfogade
stycket. **11** Och du skall göra femtio häktor av koppar och
haka in häktorna i öglorna och foga täckelset tillhopa, så
att det utgör ett helt. **12** Men vad överskottet av täckelsets
våder angår, det som räcker över, så skall den halva våd
som räcker över hänga ned på baksidan av tabernaklet. **13**
Och den aln på vardera sidan, som på längden av täckelsets
våder räcker över, skall hänga ned på båda sidorna av
tabernaklet för att övertäcka det. **14** Vidare skall du göra
ett överdrag av rödfärgade vädurskinn till täckelset, och
ytterligare ett överdrag av tahasskinn att lägga ovanpå detta.
15 Bräderna till tabernaklet skall du göra av akacieträ, och
de skola ställas upprätt. **16** Tio alnar långt och en och en

halv aln brett skall vart bräde vara. 17 Vart bräde skall hava
två tappar, förbundna sinsemellan med en list; så skall du
göra på alla bräderna till tabernaklet. 18 Och av tabernaklets
bräder skall du sätta tjugu på södra sidan, söderut. 19 Och
du skall göra fyrtio fotstycken av silver att sätta under de
tjugu bräderna, två fotstycken under vart bräde för dess två
tappar. 20 Likaledes skall du på tabernaklets andra sida,
den norra sidan, sätta tjugu bräder, 21 med deras fyrtio
fotstycken av silver, två fotstycken under vart bräde. 22
Men på baksidan av tabernaklet, västerut, skall du sätta sex
bräder. 23 Och två bräder skall du sätta på tabernaklets
hörn, på baksidan; 24 och vartdera av dessa skall vara
sammanfogat av två nedtill, och likaledes sammanhängande
upptill, till den första ringen. Så skall det vara med dem båda.
Dessa skola sättas i de båda hörnen. 25 Således bliver
det åtta bräder med tillhörande fotstycken av silver, sexton
fotstycken, nämligen två fotstycken under vart bräde. 26 Och
du skall göra tvärstänger av akacieträ, fem till de bräder
som äro på tabernaklets ena sida 27 och fem tvärstänger
till de bräder som äro på tabernaklets andra sida, och fem
tvärstänger till de bräder som äro på tabernaklets baksida,
västerut. 28 Och den mellersta tvärstången, den som sitter
mitt på bräderna, skall gå tvärs över, från den ena ändan till
den andra. 29 Och bräderna skall du överdraga med guld,
och ringarna på dem, i vilka tvärstängerna skola skjutas in,
skall du göra av guld, och tvärstängerna skall du överdraga
med guld. 30 Och du skall sätta upp tabernaklet, sådant det
skall vara, såsom det har blivit dig visat på berget. 31 Du
skall ock göra en förlåt av mörkblått, purpurrött, rosenrött
och tvinnat vitt garn; den skall göras i konstvävnad, med
keruber på. 32 Och du skall hänga upp den på fyra stolpar
av akacieträ, som skola vara överdragna med guld och hava
bakar av guld och stå på fyra fotstycken av silver. 33 Och
du skall hänga upp förlåten under häktorna, och föra dit
vittnesbördets ark och ställa den innanför förlåten; och så
skall förlåten för eder vara en skiljevägg mellan det heliga
och det allraheligaste. 34 Och du skall sätta nådastolen på
vittnesbördets ark inne i det allraheligaste. 35 Men bordet
skall du ställa utanför förlåten, och ljusstaken mitt emot
bordet, på tabernaklets södra sida; bordet skall du alltså
ställa på norra sidan. 36 Och du skall göra ett förhänge för
ingången till tältet, i brokig vävnad av mörkblått, purpurrött,
rosenrött och tvinnat vitt garn. 37 Och du skall till förhänget
göra fem stolpar av akacieträ och överdraga dem med guld,
och hakarna på dem skola vara av guld, och du skall till dem
gjuta fem fotstycken av koppar.

27 Du skall ock göra ett altare av akacieträ, fem alnar
långt och fem alnar brett -- så att altaret bildar en
liksidig fyrkant -- och tre alnar högt. 2 Och du skall göra hörn
därtill, Som skola sitta i dess fyra hörn; i ett stycke därmed
skola hörnen vara. Och du skall överdraga det med koppar.
3 Och kärl till att föra bort askan skall du göra därtill, så ock
skovlar, skålar, gafflar och fyrfat. Alla dess tillbehör skall
du göra av koppar. 4 Och du skall göra ett galler därtill, ett
nätverk av koppar, och på nätet skall du sätta fyra ringar
av koppar i dess fyra hörn. 5 Och du skall sätta det under
avsatsen på altaret, nedtill, så att nätet räcker upp till mitten
av altaret. 6 Och du skall göra stänger till altaret, stänger av
akacieträ, och överdraga dem med koppar. 7 Och stängerna
skola skjutas in i ringarna, så att stängerna sitta på altarets
båda sidor, när man bär det. 8 Ihåligt skall du göra det, av
plankor. Såsom det har blivit dig visat på berget, så skall det
göras. 9 Du skall ock göra en förgård till tabernaklet. För
den södra sidan, söderut, skola omhängen till förgården
göras av tvinnat vitt garn, hundra alnar långa -- detta för
den ena sidan; 10 Och stolparna till dem skola vara tjugu
och dessas fotstycken tjugu, av koppar, men stolparnas
hakar och kransar skola vara av silver. 11 Likaledes skola för
norra långsidan omhängen göras, hundra alnar långa; och
stolparna till dem skola vara tjugu och dessas fotstycken
tjugu, av koppar, men stolparnas hakar och kransar skola
vara av silver. 12 Och förgårdens västra kortsida skall hava
omhängen som äro femtio alnar långa; stolparna till dem
skola vara tio och dessas fotstycken tio. 13 Och förgårdens
bredd på fram sidan, österut, skall vara femtio alnar 14 Och
omhängena skola vara femton alnar långa på ena sidan
därav, med tre stolpar på tre fotstycken; 15 likaledes skola
omhängena på andra sidan vara femton alnar långa med tre
stolpar på tre fotstycken. 16 Och till förgårdens port skall
göras ett förhänge, tjugu alnar långt i brokig vävnad av
mörkblått, purpurrött, rosenrött och tvinnat vitt garn, med fyra
stolpar på fyra fotstycken. 17 Alla stolparna runt omkring
för gården skola vara försedda med kransar av silver och
hava hakar av silver; men deras fotstycken skola vara av
koppar. 18 Förgården skall vara hundra alnar lång och femtio
alnar bred utefter hela längden; omhägnaden skall vara fem
alnar hög, av tvinnat vitt garn; och fotstyckena skola vara av
koppar. 19 Alla tabernaklets tillbehör för allt arbete därvid, så
ock alla dess pluggar och alla förgårdens pluggar skola vara
av koppar. 20 Och du skall bjuda Israels barn att bära till
dig ren olja, av stötta oliver, till ljusstaken, så att lamporna
dagligen kunna sättas upp. 21 I uppenbarelsetältet, utanför
den förlåt som hänger framför vittnesbördet, skola Aron

och hans söner sköta den, från aftonen till morgonen, inför
HERRENS ansikte. Detta skall vara en evärdlig stadga från
släkte till släkte, en gärd av Israels barn.

28 Och du skall låta din broder Aron och hans söner med
honom, träd fram till dig ur Israels barns krets för att de
må bliva plåster åt mig Aron själv och hans söner: Nadab
och Abihu, Eleasar och Itamar. **2** Och du skall göra åt din
broder Aron heliga kläder, till ära och prydnad. **3** Och du
skall tillsäga alla edra konstförfarna män, som jag har uppfyllt
med vishetens ande, att de skola göra kläder åt Aron, för
att har må helgas till att bliva präst åt mig. **4** Och dessa
äro de kläder som de skola göra: bröstsköld, efod, kåpa,
rutig livklädnad, huvudbindel och bälte. De skola göra heliga
kläder åt din broder Aron och hans söner, för att han må
bliva präst åt mig. **5** Och härtill skola de taga av guldet och
av det mörkblåa, det purpurröda, det rosenröda och det vita
garnet. **6** Efoden skola de göra av guld och av mörkblått
purpurrött, rosenrött och tvinnat vitt garn, i konstvävnad. **7**
Den skall vid sina båda ändar hava två axelstycken, som
skola fästas ihop, så att den hållen hopfäst. **8** Och skärpet,
som skall sitta på efoden och sammanhålla den, skall vara
av samma slags vävnad och i ett stycke med den: av guld
och av mörkblått, purpurrött, rosenrött och tvinnat vitt garn.
9 Och du skall taga två onyxstenar och på dem inrista Israels
söners namn, **10** sex av namnen på den ena stenen och de
sex övrigas namn på den andra stenen, efter ättföljd. **11** Med
stensnidarkonst, såsom man graverar signetringar, skall du
inrista Israels söners namn på de två stenarna. Med nätverk
av guld skall du omgiva dessa. **12** Och du skall satta de
båda stenarna på efodens axelstycken, för att stenarna må
bringa Israels barn i åminnelse; Aron skall bära deras namn
inför HERRENS ansikte på sina båda axlar, för att bringa
dem i åminnelse. **13** Och du skall göra flätverk av guld, **14** så
ock två kedjor av rent guld; i virat arbete skall du göra dessa,
såsom man gör snodder. Och du skall fästa de snodda
kedjorna vid flätverken. **15** En domssköld skall du göra i
konstvävnad; du skall göra den i samma slags vävnad som
efoden: av guld och av mörkblått, purpurrött, rosenrött och
tvinnat vitt garn skall du göra den. **16** Den skall vara liksidigt
fyrkantig och hava form av en väska, ett kvarter lång och ett
kvarter bred. **17** Och du skall besätta den med infattade
stenar, ordnade på fyra rader: i första raden en karneol, en
topas och en smaragd; **18** i andra raden en karbunkel, en
safir och en kalcedon; **19** i tredje raden en hyacint, en agat
och en ametist; **20** i fjärde raden en krysolit, en onyx och en
jaspis. Omgivna med flätverk av guld skola de sitta i sin
infattning. **21** Stenarna skola vara tolv, efter Israels söners
namn, en för vart namn; var sten skall bära namnet på en av
de tolv stammarna, inristat på samma sätt som man graverar
signetringar. **22** Och du skall till bröstskölden göra kedjor i
virat arbete, såsom man gör snodder, av rent guld. **23** Vidare
skall du till bröstskölden göra två ringar av guld och sätta
dessa båda ringar i två av bröstsköldens hörn. **24** Och du
skall fästa de båda guldsnodderna vid de båda ringarna, i
bröstsköldens hörn. **25** Och de två snoddernas båda andra
ändar skall du fästa vid de två flätverken och så fästa dem
vid efodens axelstycken på dess framsida. **26** Och du skall
göra två andra ringar av guld och sätta dem i bröstsköldens
båda andra hörn, vid den kant därpå, som är vänd inåt mot
efoden. **27** Och ytterligare skall du göra två ringar av guld
och fästa dem vid efodens båda axelstycken, nedtill på dess
framsida, där den fästes ihop, ovanför efodens skärp. **28**
Och man skall knyta fast bröstskölden med ett mörkblått
snöre, Som går från dess ringar in i efodens ringar, så att
den sitter ovanför efodens skärp, på det att bröstskölden
icke må lossna från efoden. **29** Aron skall så bära Israels
söners namn i domssköldén på sitt hjärta, när han går in
helgedomen, för att bringa dem i åminnelse inför HERRENS
ansikte beständigt. **30** Och du skall lägga urim och tummim
in i domssköldén, så att de ligga på Arons hjärta, när han
ingår inför HERRENS ansikte; och Aron skall så bära Israels
barns dom på sitt hjärta inför HERRENS ansikte beständigt.
31 Efodkåpan skall du göra helt och hållet av mörkblått tyg;
32 och mitt på den skall vara en öppning för huvudet, och
denna öppning skall omgivas med en vävd kant, likasom
öppningen på en pansarskjorta, för att den icke slitas sönder.
33 Och på dess nedre fåll skall du sätta granatäpplen, gjorda
av mörkblått, purpurrött och rosenrött garn, runt omkring
fållen, och bjällror av guld mellan dessa runt omkring: **34**
en bjällra av guld och så ett granatäpple, sedan en bjällra
av guld och så åter ett granatäpple, runt omkring fållen på
kåpan. **35** Och denna skall Aron hava på sig, när han gör
tjänst, så att det höres, när han går in i helgedomen inför
HERRENS ansikte, och när han går ut -- detta på det att han
icke må dö. **36** Du skall ock göra en plåt av rent guld, och på
den skall du rista, såsom man graverar signetringar: "Helgad
åt HERREN." **37** Och du skall fästa den vid ett mörkblått
snöre, och den skall sitta på huvudbindeln; på framsidan av
huvudbindeln skall den sitta. **38** Den skall sitta på Arons
panna, och Aron skall bära den missgärning som vidlåder de
heliga gåvor Israels barn bära fram, när de giva några heliga
gåvor; den skall sitta på hans panna beständigt, för att de
må bliva välbehagliga inför HERRENS ansikte. **39** Du skall
ock väva en rutig livklädnad av vitt garn, och du skall göra en

huvudbindel av vitt garn; och ett bälte skall du göra i brokig
vävnad. 40 Också åt Arons söner skall du göra livklädnader,
och du skall göra bälten åt dem; och huvor skall du göra åt
dem, till ära och prydnad. Och detta skall du kläda på din
broder Aron och hans söner jämte honom; 41 och du skall
smörja dem och företaga handfyllning med dem och helga
dem till att bliva präster åt mig. 42 Och du skall göra åt dem
benkläder av linne, som skyla deras blygd; dessa skola räcka
från länderna ned på låren. 43 Och Aron och hans söner
skola hava dem på sig, när de gå in i uppenbarelsetältet
eller träda fram till altaret för att göra tjänst i helgedomen --
detta på det att de icke må komma att bära på missgärning
och så träffas av döden. Detta skall vara en evärdlig stadga
för honom och hans avkomlingar efter honom.

29 Och detta är vad du skall göra med dem för att helga
dem till att bliva präster åt mig: Tag en ungtjur och
två vädurar, felfria djur, 2 och osyrat bröd och osyrade
kakor, begjutna med olja, och osyrade tunnkakor, smorda
med olja; av fint vetemjöl skall du baka dem. 3 Och du
skall lägga dem i en och samma korg och bära fram dem i
korgen såsom offergåva, när du för fram tjuren och de två
vädurarna. 4 Därefter skall du föra Aron och hans söner
fram till uppenbarelsetältets ingång och två dem med vatten.
5 Och du skall taga kläderna och sätta på Aron livklädnaden
och efodkåpan och själva efoden och bröstskölden; och du
skall fästa ihop alltsammans på honom med efodens skärp.
6 Och du skall sätta huvudbindeln på hans huvud och fästa
det heliga diademet på huvudbindeln. 7 Och du skall taga
smörjelseoljan och gjuta på hans huvud och smörja honom.
8 Och du skall föra fram hans söner och sätta livklädnader
på dem. 9 Och du skall omgjorda dem, Aron och hans söner,
med bälten och binda huvor på dem. Och de skola hava
prästadömet såsom en evärdlig rätt. Så skall du företaga
handfyllning med Aron och hans söner. 10 Och du skall
föra tjuren fram inför uppenbarelsetältet, och Aron och hans
söner skola lägga sina händer på tjurens huvud. 11 Sedan
skall du slakta tjuren inför HERRENS ansikte, vid ingången
till uppenbarelsetältet. 12 Och du skall taga av tjurens blod
och stryka med ditt finger på altarets hörn; men allt det övriga
skall du gjuta ut vid foten av altaret. 13 Och du skall taga allt
det fett som omsluter inälvorna, så ock leverfettet och båda
njurarna med det fett som sitter på dem, och förbränna det
på altaret. 14 Men köttet av tjuren och hans hud och hans
orenlighet skall du bränna upp i eld utanför lägret. Det är
ett syndoffer. 15 Och du skall taga den ena väduren, och
Aron och hans söner skola lägga sina händer på vädurens
huvud. 16 Sedan skall du slakta väduren och taga hans blod
och stänka på altaret runt omkring; 17 men själva väduren
skall du dela i dess stycken, och du skall två inälvorna och
fötterna och lägga dem på styckena och huvudet. 18 Och du
skall förbränna hela väduren på altaret; det är ett brännoffer
åt HERREN. En välbehaglig lukt, ett eldsoffer åt HERREN
är det. 19 Därefter skall du taga den andra väduren, och
Aron och hans söner skola lägga sina händer på vädurens
huvud. 20 Sedan skall du slakta väduren och taga av hans
blod och bestryka Arons högra örsnibb och hans söners
högra örsnibb och tummen på deras högra hand och stortån
på deras högra fot; men det övriga blodet skall det stänka
på altaret runt omkring. 21 Och du skall taga av blodet på
altaret och av smörjelseoljan och stänka på Aron och hans
kläder, och likaledes på hans söner och hans söners kläder;
så bliver han helig, han själv såväl som hans kläder, och
likaledes hans söner såväl som hans söners kläder. 22 Och
du skall taga fettet av väduren, svansen och det fett som
omsluter inälvorna, så ock leverfettet och båda njurarna
med fettet på dem, därtill det högra lårstycket ty detta är
handfyllningsväduren. 23 Och du skall taga en rundkaka, en
oljebrödskaka och en tunnkaka ur korgen med de osyrade
bröden, som står inför HERRENS ansikte. 24 Och du skall
lägga alltsammans på Arons och hans söners händer och
vifta det såsom ett viftoffer inför HERRENS ansikte. 25
Sedan skall du taga det ur deras: händer och förbränna
det på altaret ovanpå brännoffret, till en välbehaglig lukt
inför HERREN; det är ett eldsoffer åt HERREN. 26 Och du
skall taga bringan av Arons handfyllningsvädur och vifta
den såsom ett viftoffer inför HERRENS ansikte, och detta
skall vara din del. 27 Så skall du helga viftoffersbringan och
offergärdslåret, det som viftas och det som gives såsom
offergärd, de delar av handfyllningsväduren, som skola
tillhöra Aron och hans söner. 28 Och detta skall tillhöra Aron
och; hans söner såsom en evärdlig rätt av Israels barn, ty
det är en offergärd. Det skall vara en gärd av Israels barn, av
deras tackoffer, en gärd av dem åt HERREN. 29 Och Arons
heliga kläder skola hans söner hava efter honom, för att de i
dem må bliva smorda och mottaga handfyllning. 30 I sju
dagar skall den av hans söner, som bliver präst i hans ställe,
ikläda sig dem, den som skall gå in i uppenbarelsetältet
för att göra tjänst i helgedomen. 31 Och du skall taga
handfyllningsväduren och koka hans kött på en helig plats.
32 Och vädurens kött jämte brödet: som är i korgen skola
Aron och hans söner äta vid ingången till uppenbarelsetältet;
de skola äta detta, 33 det som har använts till att bringa
försoning vid deras handfyllning och helgande, men ingen
främmande får ta därav, ty det är heligt. 34 Och om något av

handfyllningsköttet eller av brödet bliver över till följande
morgon, så skall du i eld bränna upp detta som har blivit
över; det får icke ätas, ty det är heligt. 35 Så skall du göra
med Aron och hans söner, i alla stycken såsom jag har
bjudit dig. Sju dagar skall deras handfyllning vara. 36 Och
var dag skall du offra en tjur såsom syndoffer till försoning
och rena altaret, i det du bringar försoning för det; och du
skall smörja det för att helga det. 37 I sju dagar skall du
bringa försoning för altaret och helga det. Så bliver altaret
högheligt; var och en som kommer vid altaret bliver helig.
38 Och detta är vad du skall offra på altaret: två årsgamla
lamm för var dag beständigt. 39 Det ena lammet skall du
offra om morgonen, och det andra lammet skall du offra
vid aftontiden, 40 och till det första lammet en tiondedels
efa fint mjöl, begjutet med en fjärdedels hin olja av stötta
oliver, och såsom drickoffer en fjärdedels hin vin. 41 Det
andra lammet skall du offra vid aftontiden; med likadant
spisoffer och drickoffer som om morgonen skall du offra det,
till en välbehaglig lukt, ett eldsoffer åt HERREN. 42 Detta
skall vara edert dagliga brännoffer från släkte till släkte, vid
ingången till uppenbarelsetältet, inför HERRENS ansikte,
där jag skall uppenbara mig för eder, för att där tala med
dig. 43 Där skall jag uppenbara mig för Israels barn, och det
rummet skall bliva helgat av min härlighet. 44 Och jag skall
helga uppenbarelsetältet och altaret, och Aron och hans
söner skall jag helga till att bliva präster åt mig. 45 Och jag
skall bo mitt ibland Israels barn och vara deras Gud. 46
Och de skola förnimma att jag är HERREN, deras Gud, som
förde dem ut ur Egyptens land, för att jag skulle bo mitt
ibland dem. Jag är HERREN, deras Gud.

30 Och du skall göra ett altare för att antända rökelse
därpå, av akacieträ skall du göra det. 2 Det skall vara
en aln långt och en aln brett -- en liksidig fyrkant -- och två
alnar högt; dess horn skola vara i ett stycke därmed. 3
Och du skall överdraga det med rent guld, dess skiva, dess
väggar runt omkring och dess hörn; och du skall göra en
rand av guld därpå runt omkring. 4 Och du skall till det göra
två ringar av guld och sätta dem nedanför randen, på dess
båda sidor; på de båda sidostyckena skall du sätta dem. De
skola vara där, för att stänger må skjutas in i dem, så att man
med dem kan bära altaret. 5 Och du skall göra stängerna av
akacieträ och överdraga dem med guld. 6 Och du skall ställa
det framför den förlåt som hänger framför vittnesbördets
ark, så att det står framför nådastolen, som är ovanpå
vittnesbördet, där jag skall uppenbara mig för dig. 7 Och
Aron skall antända välluktande rökelse därpå; var morgon,
när han tillreder lamporna, skall han antända rökelse; 8 och
likaledes skall Aron antända rökelse, när han vid aftontiden
sätter upp lamporna. Detta skall vara det dagliga rökoffret
inför HERRENS ansikte, från släkte till släkte. 9 I skolen
icke låta någon främmande rökelse komma därpå, ej heller
brännoffer eller spisoffer; och intet drickoffer skolen utgjuta
därpå. 10 Och Aron skall en gång om året bringa försoning
för dess horn; med blod av försoningssyndoffret skall han en
gång om året bringa försoning för det, släkte efter släkte. Det
är högheligt för HERREN. 11 Och HERREN talade till Mose
och sade: 12 När du räknar antalet av Israels barn, nämligen
av dem som inmönstras, skall vid mönstringen var och en
giva åt HERREN en försoningsgåva för sig, på det att ingen
hemsökelse må drabba dem vid mönstringen. 13 Detta är vad
var och en som upptages bland de inmönstrade skall giva:
en halv sikel, efter helgedomssikelns vikt -- sikeln räknad till
tjugu gera -- en halv sikel såsom offergärd åt HERREN,
14 Var och en som upptages bland de inmönstrade, var
och en som är tjugu år gammal eller därutöver, skall giva
detta såsom offergärd åt HERREN. 15 Den rike skall icke
giva mer och den fattige icke mindre än en halv sikel, när I
given offergärden åt HERREN, till att bringa försoning för
eder. 16 Och du skall taga försoningspenningarna av Israels
barn och använda dem till arbetet vid uppenbarelsetältet.
Så skall ske, för att Israels barn må vara i åminnelse inför
HERRENS ansikte, och för att försoning må bringas för
eder. 17 Och HERREN talade till Mose och sade: 18 Du
skall ock göra ett bäcken av koppar med en fotställning av
koppar, till tvagning, och ställa det mellan uppenbarelsetältet
och altaret och gjuta vatten däri. 19 Och Aron och hans
söner skola två sina händer och fötter med vatten därur.
20 När de gå in i uppenbarelsetältet, skola de två sig med
vatten, på del att de icke må dö; så ock när de träda fram
till altaret för att göra tjänst genom att antända eldsoffer åt
HERREN. 21 De skola två sina händer och fötter, på det
att de icke må dö. Och detta skall vara en evärdlig stadga
för dem: för honom själv och hans avkomlingar från släkte
till släkte. 22 Och HERREN talade till Mose och sade: 23
Tag dig ock kryddor av yppersta slag: fem hundra siklar
myrradropp, hälften så mycket kanel av finaste slag, alltså
två hundra femtio siklar, likaledes två hundra femtio siklar
kalmus av finaste slag, 24 därtill fem hundra siklar kassia,
efter helgedomssikelns vikt, och en hin olivolja. 25 Och du
skall av detta göra en helig smörjelseolja, en konstmässigt
beredd salva; det skall vara en helig smörjelseolja. 26 Och
du skall därmed smörja uppenbarelsetältet, vittnesbördets
ark, 27 bordet med alla dess tillbehör, ljusstaken med dess

tillbehör, rökelsealtaret, 28 brännoffersaltaret med alla dess
tillbehör, äntligen bäckenet med dess fotställning. 29 Och
du skall helga dem, så att de bliva högheliga; var och en
som sedan kommer vid dem bliver helig. 30 Och Aron och
hans söner skall du smörja, och du skall helga dem till att
bliva präster åt mig. 31 Och till Israels barn skall du tala
och säga: Detta skall vara min heliga smörjelseolja hos
eder, från släkte till släkte. 32 På ingen annan människas
kropp må den komma, ej heller mån I göra någon annan
så sammansatt som denna. Helig är den, helig skall den
vara för eder. 33 Den som bereder en sådan salva, och den
som använder något därav på någon främmande, han skall
utrotas ur sin släkt. 34 Ytterligare sade HERREN till Mose:
Tag dig välluktande kryddor, stakte och sjönagel och galban,
och jämte dessa vällukter rent rökelseharts, lika mycket
av vart slag, 35 och gör därav rökelse, en konstmässigt
beredd blandning, saltad, ren, helig. 36 Och en del av den
skall du stöta till pulver och lägga framför vittnesbördet
i uppenbarelsetältet, där jag vill uppenbara mig för dig.
Höghelig skall den vara för eder. 37 Och ingen annan rökelse
mån I göra åt eder så sammansatt som denna skall vara.
Helig skall den vara dig för HERREN. 38 Den som gör sådan
för att njuta av dess lukt, han skall utrotas ur sin släkt.

31 Och HERREN talade till Mose och sade: 2 Se, jag har
kallat och nämnt Besalel, son till Uri, son till Hur, av
Juda stam; 3 och jag har uppfyllt honom med Guds Ande,
med vishet och förstånd och kunskap och med allt slags
slöjdskicklighet, 4 till att tänka ut konstarbeten, till att arbeta i
guld, silver och koppar, 5 till att snida stenar för infattning och
till att snida i trä, korteligen, till att utföra alla slags arbeten.
6 Och se, jag har givit honom till medhjälpare Oholiab,
Ahisamaks son, av Dans stam, och åt alla edra konstförfarna
män har jag givit vishet i hjärtat. Dessa skola kunna göra allt
vad jag har bjudit dig: 7 uppenbarelsetältet, vittnesbördets
ark, nådastolen därpå, alla uppenbarelsetältets tillbehör,
8 bordet med dess tillbehör, den gyllene ljusstaken med
alla dess tillbehör, rökelsealtaret, 9 brännoffersaltaret med
alla dess tillbehör, bäckenet med dess fotställning, 10 de
stickade kläderna och prästen Arons andra heliga kläder, så
och hans söners prästkläder, 11 äntligen smörjelseoljan och
den välluktande rökelsen till helgedomen. De skola utföra
sitt arbete i alla stycken såsom jag har bjudit dig. 12 Och
HERREN talade till Mose och sade: 13 Tala du till Israels
barn och säg: Mina sabbater skolen I hålla, ty de äro ett
tecken mellan mig och eder, från släkte till släkte, för att I
skolen veta att jag är HERREN, som helgar eder. 14 Så
hållen nu sabbaten, ty den skall vara eder helig. Den som
ohelgar den skall straffas med döden; ty var och en som
på den dagen gör något arbete, han skall utrotas ur sin
släkt. 15 Sex dagar skall arbete göras, men på sjunde dagen
är vilosabbat, en HERRENS helgdag. Var och en som gör
något arbete på sabbatsdagen skall straffas med döden. 16
Och Israels barn skola hålla sabbaten, så att de fira den
släkte efter släkte, såsom ett evigt förbund. 17 Den skall
vara ett evärdligt tecken mellan mig och Israels barn; ty på
sex dagar gjorde HERREN himmel och jord, men på sjunde
dagen vilade han och tog sig ro. 18 När han nu hade talat ut
med; Mose på Sinai berg, gav han honom vittnesbördets
två tavlor, tavlor av sten, på vilka Gud hade skrivit med sitt
finger.

32 Men när folket såg att Mose dröjde att komma ned från
berget, församlade de sig omkring Aron och sade till
honom: "Upp, gör oss en gud som kan gå framför oss; ty vi
veta icke vad som har vederfarits denne Mose, honom som
förde oss upp ur Egyptens land." 2 Då sade Aron till dem:
"Tagen guldringarna ut ur öronen på edra hustrur, edra söner
och edra döttrar, och bären dem till mig. 3 Då tog allt folket
av sig guldringarna som de hade i öronen, och de buro dem
till Aron; 4 och han tog emot guldet av dem och formade
det med en mejsel och gjorde därav en gjuten kalv. Och de
sade: "Detta är din Gud, Israel, han som har fört dig upp ur
Egyptens land." 5 När Aron såg detta, byggde han ett altare
åt honom. Och Aron lät utropa och säga: "I morgon bliver en
HERRENS högtid." 6 Dagen därefter stodo de bittida upp
och offrade brännoffer och buro fram tackoffer, och folket
satte sig ned till att äta och dricka, och därpå stodo de upp
till att leka. 7 Då sade HERREN till Mose: "Gå ditned, ty
ditt folk, som du har fört upp ur Egyptens land, har tagit sig
till, vad fördärvligt är. 8 De hava redan vikit av ifrån den
väg som jag bjöd dem gå; de hava gjort sig en gjuten kalv.
Den hava de tillbett, åt den hava de offrat, och sagt: 'Detta
är din Gud, Israel, han som har fört dig upp ur Egyptens
land." 9 Och HERREN sade ytterligare till Mose: "Jag ser att
detta folk är ett hårdnackat folk. 10 Så låt mig nu vara, på
det att min vrede må brinna mot dem, och på det att jag
må förgöra dem; dig vill jag sedan göra till ett stort folk."
11 Men Mose bönföll inför HERREN, sin Gud, och sade:
"HERRE, varför skulle din vrede brinna mot ditt folk, som
du med stor kraft och stark hand har fört ut ur Egyptens
land? 12 Varför skulle egyptierna få säga: 'Till deras olycka
har han fört dem ut, till att dräpa dem bland bergen och
förgöra dem från jorden'? Vänd dig ifrån din vredes glöd, och
ångra det onda du nu har i sinnet mot ditt folk. 13 Tänk på
Abraham, Isak och Israel, dina tjänare, åt vilka du med ed

vid dig själv har givit det löftet: 'Jag skall göra eder säd talrik
såsom stjärnorna på himmelen, och hela det land som jag
har talat om skall jag giva åt eder säd, och de skola få det till
evärdlig arvedel.'" 14 Då ångrade HERREN det onda som
han hade hotat att göra mot sitt folk. 15 Och Mose vände
sig om och steg ned från berget, och han hade med sig
vittnesbördets två tavlor. Och på tavlornas båda sidor var
skrivet både på den ena sidan och på den andra var skrivet.
16 Och tavlorna voro gjorda av Gud, och skriften var Guds
skrift, inristad på tavlorna. 17 När Josua nu hörde huru folket
skriade, sade han till Mose: "Krigsrop höres i lägret." 18 Men
han svarade: "Det är varken segerrop som höres, ej heller
är det ett ropande såsom efter nederlag; det är sång jag
hör." 19 När sedan Mose kom närmare lägret och fick se
kalven och dansen, upptändes hans vrede, och han kastade
tavlorna ifrån sig och slog sönder dem nedanför berget. 20
Sedan tog han kalven som de hade gjort, och brände den i
eld och krossade den till stoft; detta strödde han i vattnet
och gav det åt Israels barn att dricka. 21 Och Mose sade till
Aron: "Vad har folket gjort dig, eftersom du har kommit dem
att begå en så stor synd?" 22 Aron svarade: "Min herres
vrede må icke upptändas; du vet själv att detta folk är ont.
23 De sade till mig: 'Gör oss en gud som kan gå framför oss;
ty vi veta icke vad som har vederfarits denne Mose, honom
som förde oss upp ur Egyptens land.' 24 Då sade jag till
dem: 'Den som har guld tage det av sig'; och de gåvo det åt
mig. Och jag kastade det i elden, och så kom kalven till."
25 Då nu Mose såg att folket var lössläppt, eftersom Aron,
till skadeglädje för deras fiender, hade släppt dem lösa, 26
ställde han sig i porten till lägret och ropade: "Var och en
som hör HERREN till komme hit till mig." Då församlade
sig till honom alla Levi barn. 27 Och han sade till dem: "Så
säger HERREN, Israels Gud: Var och en binde sitt svärd vid
sin länd. Gån så igenom lägret, fram och tillbaka, från den
ena porten till den andra, Och dräpen vem I finnen, vore det
också broder eller vän eller frände. 28 Och Levi barn gjorde
såsom Mose hade sagt; och på den dagen föllo av folket
vid pass tre tusen män. 29 Och Mose sade: "Eftersom I nu
haven stått emot edra egna söner och bröder, mån I i dag
taga handfyllning till HERRENS tjänst, för att välsignelse i
dag må komma över eder." 30 Dagen därefter sade Mose till
folket: "I haven begått en stor synd. Jag vill nu stiga upp till
HERREN och se till, om jag kan bringa försoning för eder
synd." 31 Och Mose gick tillbaka till HERREN och sade:
"Ack, detta folk har begått en stor synd; de hava gjort sig en
gud av guld. 32 Men förlåt dem nu deras synd; varom icke,
så utplåna mig ur boken som du skriver i." 33 Men HERREN
svarade Mose: "Den som har syndat mot mig, honom skall
jag utplåna ur min bok. 34 Gå nu och för folket dit jag har
sagt dig; se, min ängel skall gå framför dig. Men när min
hemsökelses dag kommer, skall jag på dem hemsöka deras
synd." 35 Så straffade HERREN folket, därför att de hade
gjort kalven, den som Aron gjorde.

33 Och HERREN sade till Mose: "Upp, drag åstad härifrån
med folket som du har fört upp ur Egyptens land, och
begiv dig till det land som jag med ed har lovat åt Abraham,
Isak och Jakob, i det jag sade: 'Åt din säd skall jag giva
det.' 2 Jag skall sända en ängel framför dig och förjaga
kananéerna, amoréerna, hetiterna, perisséerna, hivéerna
och jebuséerna, 3 för att du må komma till ett land som
flyter av mjölk och honung. Ty eftersom du är ett hårdnackat
folk, vill jag icke själv draga upp med dig; jag kunde då
förgöra dig under vägen." 4 När folket hörde detta stränga
tal, blevo de sorgsna, och ingen tog sina smycken på sig. 5
Och HERREN sade till Mose: "Säg till Israels barn: I ären ett
hårdnackat folk. Om jag allenast ett ögonblick droge med
dig, skulle jag förgöra dig. Men lägg nu av dig dina smycken,
så vill jag se till, vad jag skall göra med dig." 6 Så togo då
Israels barn av sig sina smycken och voro utan dem allt ifrån
vistelsen vid Horebs berg. 7 Men Mose hade för sed att
taga tältet och slå upp det ett stycke utanför lägret; och han
kallade det "uppenbarelsetältet". Och var och en som ville
rådfråga HERREN måste gå ut till uppenbarelsetältet utanför
lägret. 8 Och så ofta Mose gick ut till tältet, stod allt folket
upp, och var och en ställde sig vid ingången till sitt tält och
skådade efter Mose, till dess han hade kommit in i tältet. 9
Och så ofta Mose kom in i tältet, steg molnstoden ned och
blev stående vid ingången till tältet; och han talade med
Mose. 10 Och allt folket såg molnstoden stå vid ingången
till tältet; då föll allt folket ned och tillbad, var och en vid
ingången till sitt tält. 11 Och HERREN talade med Mose
ansikte mot ansikte, såsom när den ena människan talar
med den andra. Sedan vände Mose tillbaka till lägret; men
hans tjänare Josua, Nuns son, en ung man, lämnade icke
tältet. 12 Och Mose sade till HERREN: "Väl säger du till mig:
'För detta folk ditupp'; men du har icke låtit mig veta vem du
vill sända med mig Du har dock sagt: 'Jag känner dig vid
namn, och du har funnit nåd för mina ögon.' 13 Om jag alltså
har funnit nåd för dina ögon, så låt mig se dina vägar och
lära känna dig; jag vill ju finna nåd för dina ögon. Och se
därtill, att detta folk är ditt folk." 14 Han sade: "Skall jag då
själv gå med och föra dig till ro?" 15 Han svarade honom:
"Om du icke själv vill gå med, så låt oss alls icke draga upp
härifrån. 16 Ty varigenom skall man kunna veta att jag och

ditt folk hava funnit nåd för dina ögon, om icke därigenom att
du går med oss, så att vi, jag och ditt folk, utmärkas framför
alla andra folk på jorden?" 17 HERREN svarade Mose: "Vad
du nu har begärt skall jag ock göra; ty du har funnit nåd för
mina ögon, och jag känner dig vid namn." 18 Då sade han:
"Låt mig alltså se din härlighet." 19 Han svarade: "Jag skall
låta all min skönhet gå förbi dig där du står, och jag skall
utropa namnet 'HERREN' inför dig; jag skall vara nådig mot
den jag vill vara nådig emot, och skall förbarma mig över
den jag vill förbarma mig över. 20 Ytterligare sade han: "Mitt
ansikte kan du dock icke få se, ty ingen människa kan se
mig och leva." 21 Därefter sade HERREN: "Se, här är en
plats nära intill mig; ställ dig där på klippan. 22 När nu min
härlighet går förbi, skall jag låta dig stå där i en klyfta på
berget, och jag skall övertäcka dig med min hand, till dess
jag har gått förbi. 23 Sedan skall jag taga bort min hand, och
då skall du få se mig på ryggen; men mitt ansikte kan ingen
se."

34 Och HERREN sade till Mose: "Hugg ut åt dig två
stentavlor, likadana som de förra voro, så vill jag skriva
på tavlorna samma ord som stodo på de förra tavlorna, vilka
du slog sönder. 2 Och var redo till i morgon, du skall då på
morgonen stiga upp på Sinai berg och ställa dig på toppen
av berget, mig till mötes, 3 men ingen må stiga upp med dig,
och på hela berget för ingen annan visa sig; ej heller må får
och fäkreatur gå i bet framemot detta berg." 4 Och han högg
ut två stentavlor likadana som de förra voro. Och bittida
följande morgon begav sig Mose upp på Sinai berg, såsom
HERREN hade bjudit honom, och tog de två stentavlorna
med sig. 5 Då steg HERREN ned i molnskyn. Och han
ställde sig där nära intill honom och åkallade HERRENS
namn. 6 Och HERREN gick förbi honom, där han stod, och
utropade: "HERREN! HERREN! -- en Gud, barmhärtig och
nådig, långmodig och stor i mildhet och trofasthet, 7 som
bevarar nåd mot tusenden, som förlåter missgärning och
överträdelse och synd, men som ingalunda låter någon bliva
ostraffad, utan hemsöker fädernas missgärning på barn och
barnbarn och efterkommande i tredje och fjärde led." 8 Då
böjde Mose sig med hast ned mot jorden och tillbad 9 och
sade: "Om jag har funnit nåd för dina ögon, Herre, så må
Herren gå med oss. Ty väl är det ett hårdnackat folk, men du
vill ju förlåta oss vår missgärning och synd och taga oss
till din arvedel." 10 Han svarade: "Välan, jag vill sluta ett
förbund. Inför hela ditt folk skall jag göra under, sådana
som icke hava blivit gjorda i något land eller bland något
folk. Och hela det folk som du tillhör skall se att HERRENS
gärningar äro underbara, de som jag skall göra med dig. 11
Håll de bud som jag i dag giver dig. Se, jag skall förjaga för
dig amoréerna, kananéerna, hetiterna, perisséerna, hivéerna
och jebuséerna. 12 Tag dig till vara för att sluta förbund med
inbyggarna i det land dit du kommer, och låt dem icke bliva
till en snara bland eder. 13 Fastmer skolen I bryta ned deras
altaren och slå sönder deras stoder och hugga ned deras
Aseror. 14 Ja, du skall icke tillbedja någon annan gud, ty
HERREN heter Nitälskare; en nitälskande Gud är han. 15
Du må icke sluta något förbund med landets inbyggare. Ty i
trolös avfällighet löpa de efter sina gudar och offra åt sina
gudar; och när de då inbjuda dig, kommer du att äta av deras
offer; 16 du tager ock deras döttrar till hustrur åt dina söner,
och när då deras döttrar i avfällighet löpa efter sina gudar,
skola de förleda dina söner till att likaledes löpa efter deras
gudar. 17 Gjutna gudar skall du icke göra åt dig. 18 Det
osyrade brödets högtid skall, du hålla: i sju dagar skall du äta
osyrat bröd, såsom jag har bjudit dig, på den bestämda tiden
i månaden Abib; ty i månaden Abib drog du ut ur Egypten.
19 Allt det som öppnar moderlivet skall höra mig till, också
allt hankön bland din boskap, som öppnar moderlivet, såväl
av fäkreaturen som av småboskapen. 20 Men vad som bland
åsnor öppnar moderlivet skall du lösa med ett får, och om du
icke vill lösa det, skall du krossa nacken på det. Var förstfödd
bland dina söner skall du läsa. Och ingen skall med tomma
händer träda fram inför mitt ansikte. 21 Sex dagar skall du
arbeta, men på sjunde dagen skall du hålla vilodag; både
under plöjningstiden och under skördetiden skall du hålla
vilodag. 22 Och veckohögtiden skall du hålla, för förstlingen
av veteskörden, så ock bärgningshögtiden, när året har gått
till ända. 23 Tre gånger om året skall allt ditt mankön träda
fram inför HERRENS, din herres, Israels Guds, ansikte. 24
Ty jag skall fördriva folk för dig och utvidga ditt område;
och ingen skall stå efter ditt land, när du drager upp, tre
gånger om året, för att träda fram inför HERRENS, din Guds,
ansikte. 25 Du skall icke offra blodet av mitt slaktoffer jämte
något som är syrat. Och påskhögtidens slaktoffer skall icke
lämnas kvar över natten till morgonen. 26 Det första av din
marks förstlingsfrukter skall du föra till HERRENS, din Guds,
hus. Du skall icke koka en killing i dess moders mjölk." 27
Och HERREN sade till Mose: "Teckna upp åt dig dessa ord;
ty i enlighet med dessa ord har jag slutit ett förbund med dig
och med Israel." 28 Och han blev kvar där hos HERREN i
fyrtio dagar och fyrtio nätter, utan att äta och utan att dricka.
Och han skrev på tavlorna förbundets ord, de tio orden. 29
När sedan Mose steg ned från Sinai berg, och på vägen ned
från berget hade vittnesbördets två tavlor med sig, visste
han icke att hans ansiktes hy hade blivit strålande därav att

han hade talat med honom. 30 Och när Aron och alla Israels
barn sågo huru Moses ansiktes hy strålade, fruktade de
för att komma honom nära. 31 Men Mose ropade till dem;
då vände Aron och menighetens alla hövdingar tillbaka till
honom, och Mose talade till dem. 32 Därefter kommo alla
Israels barn fram till honom, och han gav dem alla de bud
som HERREN hade förkunnat för honom på Sinai berg.
33 Och när Mose hade slutat sitt tal till dem, hängde han
ett täckelse för sitt ansikte. 34 Men så ofta Mose skulle
träda inför HERRENS ansikte för att tala med honom, lade
han av täckelset, till dess han åter gick ut. Och sedan han
hade kommit ut, förkunnade han för Israels barn det som
hade blivit honom bjudet. 35 Då sågo Israels barn var gång
huru Moses ansiktes by strålade, och Mose hängde då åter
täckelset över sitt ansikte, till dess han ånyo skulle gå in för
att tala med honom.

35 Och Mose församlade Israels barns hela menighet och
sade till dem: "Detta är vad HERREN har bjudit eder
att göra: 2 Sex dagar skall arbete göras, men på sjunde
dagen skolen I hava helgdag, en HERRENS vilosabbat. Var
och en som på den dagen gör något arbete skall dödas. 3 I
skolen icke tända upp eld på: sabbatsdagen, var I än ären
bosatta. 4 Och Mose sade till Israels barns hela menighet:
"Detta är vad HERREN har bjudit och sagt: 5 Låten bland
eder upptaga en gärd åt HERREN, så att var och en som
har ett därtill villigt hjärta bär fram denna gård åt HERREN:
guld, silver och koppar, 6 mörkblått, purpurrött, rosenrött och
vitt garn och gethår, 7 rödfärgade vädurskinn, tahasskinn,
akacieträ, 8 olja till ljusstaken, kryddor till smörjelseoljan
och till den välluktande rökelsen, 9 äntligen onyxstenar
och infattningsstenar, till att användas för efoden och för
bröstskölden. 10 Och alla konstförfarna män bland eder
må komma och förfärdiga allt vad HERREN har bjudit: 11
tabernaklet, dess täckelse och överdraget till detta, dess
häktor, bräder, tvärstänger, stolpar och fotstycken, 12 arken
med dess stänger, nådastolen och den förlåt som skall hänga
framför den, 13 bordet med dess stänger och alla dess
tillbehör och skådebröden, 14 ljusstaken med dess tillbehör
och dess lampor, oljan till ljusstaken, 15 rökelsealtaret med
dess stänger, smörjelseoljan och den välluktande rökelsen,
förhänget för ingången till tabernaklet, 16 brännoffersaltaret
med tillhörande koppargaller, dess stänger och alla dess
tillbehör, bäckenet med dess fotställning, 17 omhängena
till förgården, dess stolpar och fotstycken, förhänget för
porten till förgården, 18 tabernaklets pluggar och förgårdens
pluggar med deras streck, 19 äntligen de stickade kläderna
till tjänsten i helgedomen och prästen Arons andra heliga
kläder, så ock hans söners prästkläder." 20 Och Israels
barns hela menighet gick sin väg bort ifrån Mose. 21 Sedan
kommo de tillbaka, var och en som av sitt hjärta manades
därtill; och var och en som hade en därtill villig ande bar fram
en gärd åt HERREN till förfärdigande av uppenbarelsetältet
och till allt arbete därvid och till de heliga kläderna. 22 De
kommo, både män och kvinnor, och framburo, var och en
efter sitt hjärtas villighet, spännen, örringar, fingerringar och
halssmycken, alla slags klenoder av guld, var och en som
kunde offra åt HERREN någon gåva av guld. 23 Och var
och en som hade i sin ägo mörkblått, purpurrött, rosenrött
eller vitt garn eller gethår eller rödfärgade vädurskinn eller
tahasskinn bar fram det. 24 Och var och en som kunde giva
såsom gärd något av silver eller koppar bar fram sin gärd åt
HERREN. Och var och en som hade i sin ägo akacieträ till
förfärdigande av något slags arbete bar fram det. 25 Och alla
konstförfarna kvinnor spunno med sina händer mörkblått,
purpurrött, rosenrött och vitt garn och buro fram sin spånad;
26 och alla kvinnor som av sitt hjärta manades därtill och
hade lärt konsten spunno gethår. 27 Och hövdingarna buro
fram onyxstenar och infattningsstenar, till att användas för
efoden och för bröstskölden, 28 vidare kryddor och olja,
till att användas för ljusstaken och smörjelseoljan och den
välluktande rökelsen. 29 Var och en av Israels barn, man
eller kvinna, vilkens hjärta var villigt att bära fram något
till förfärdigande av allt det som HERREN genom Mose
hade bjudit att man skulle göra, bar fram sin frivilliga gåva åt
HERREN. 30 och Mose sade till Israels barn: "Sen, HERREN
har kallat och nämnt Besalel, son till Uri, son till Hur, av
Juda stam; 31 och han har uppfyllt honom med Guds Ande,
med vishet, med förstånd och kunskap och med allt slags
slöjdskicklighet, 32 både till att tänka ut konstarbeten och till
att arbeta i guld, silver och koppar, 33 till att smida stenar för
infattning: och till att snida i trä, korteligen, till att utföra alla
slags konstarbeten. 34 Åt honom och åt Oholiab, Ahisamaks
son, av Dans stam, har han ock givit förmåga att undervisa
andra. 35 Han har uppfyllt deras hjärtan med vishet till
att utföra alla slags snideriarbeten och konstvävnader och
brokiga vävnader av mörkblått, purpurrött, rosenrött och vitt
garn, så ock andra vävnader, korteligen, alla slags arbeten
och särskilt konstvävnadsarbeten.

36 Och Besalel och Oholiab och alla andra konstförfarna
män, åt vilka HERREN har givit vishet och förstånd till
att veta huru de skola utföra allt arbete vid helgedomens
förfärdigande, skola utföra det, i alla stycken såsom HERREN
har bjudit." 2 Därefter kallade Mose till sig Besalel och
Oholiab och alla de andra konstförfarna männen, åt vilka

HERREN hade givit vishet i hjärtat, alla som av sitt hjärta
manades att träda fram för att utföra arbetet. 3 Och de
mottogo från Mose hela den gärd som Israels barn hade burit
fram till utförande av arbetet vid helgedomens förfärdigande.
Men man fortfor att bära fram till honom frivilliga gåvor,
morgon efter morgon. 4 Då kommo alla de konstförfarna
män som utförde allt arbetet till helgedomen, var och en från
det arbete som han utförde, 5 och sade till Mose: "Folket bär
fram mer än som behöves för att verkställa det arbete som
HERREN har bjudit oss att utföra." 6 Då bjöd Mose att man
skulle låta utropa i lägret: "Ingen, vare sig man eller kvinna,
må vidare arbeta för att göra något till helgedomen." Så
avhölls folket ifrån att bära fram flera gåvor. 7 Ty vad man
hade skaffat samman var tillräckligt för allt det arbete som
skulle göras, och man hade till och med över. 8 Så gjorde nu
alla de konstförfarna arbetarna tabernaklet av tio tygvåder;
av tvinnat vitt garn och av mörkblått, purpurrött och rosenrött
garn gjorde man dem, med keruber på, i konstvävnad. 9
Var våd gjordes tjuguåtta alnar lång och fyra alnar bred;
alla våderna fingo samma mått. 10 Och man fogade tillhopa
fem av våderna med varandra; likaså fogade man tillhopa
de fem övriga våderna med varandra. 11 Och man satte
öglor av mörkblått garn i kanten på den ena våden, ytterst
på det hopfogade stycket; så gjorde man ock i kanten på
den våd som satt ytterst i det andra hopfogade stycket.
12 Femtio öglor satte man på den ena våden, och femtio
öglor satte man ytterst på motsvarande våd i det andra
hopfogade stycket, så att öglorna svarade emot varandra.
13 Och man gjorde femtio häktor av guld och fogade våderna
tillhopa med varandra medelst häktorna, så att tabernaklet
utgjorde ett helt. 14 Man gjorde och tygvåder av gethår till ett
täckelse över tabernaklet; elva sådana våder gjorde man.
15 Var våd gjordes trettio alnar lång och fyra alnar bred,
de elva våderna fingo samma mått. 16 Fem av våderna
fogade man tillhopa till ett särskilt stycke, 17 och likaledes de
sex övriga våderna till ett särskilt stycke. Och man satte
femtio öglor i kanten på den våd som satt ytterst i det ena
hopfogade stycket, och femtio öglor satte man i kanten på
motsvarande våd i det andra hopfogade stycket. 18 Och
man gjorde femtio häktor av koppar för att foga tillhopa
täckelset, så att det kom att utgöra ett helt. 19 Vidare gjorde
man ett överdrag av rödfärgade vädurskinn till täckelset,
och ytterligare ett överdrag av tahasskinn att lägga ovanpå
detta. 20 Bräderna till tabernaklet gjorde man av akacieträ
och ställde dem upprätt. 21 Tio alnar långt och en och en
halv aln brett gjordes vart bräde. 22 På vart bräde sattes
två tappar, förbundna sinsemellan med en list; så gjorde
man på alla bräderna till tabernaklet. 23 Och av tabernaklets
bräder satte man tjugu på södra sidan, söderut. 24 Och man
gjorde fyrtio fotstycken av silver att sätta under de tjugu
bräderna, två fotstycken under vart bräde för dess två tappar.
25 Likaledes satte man på tabernaklets andra sida, den norra
sidan, tjugu bräder, 26 med deras fyrtio fotstycken av silver,
två fotstycken under vart bräde. 27 Men på baksidan av
tabernaklet, västerut, satte man sex bräder. 28 Och två
bräder satte man på tabernaklets hörn, på baksidan; 29
och vartdera av dessa var sammanfogat av två nedtill, och
likaledes sammanhängande upptill, till den första ringen. Så
gjorde man med dem båda, i de båda hörnen. 30 Således
blev det åtta bräder med tillhörande fotstycken av silver,
sexton fotstycken, nämligen två fotstycken under vart bräde.
31 Och man gjorde tvärstänger av akacieträ, fem till de bräder
som voro på tabernaklets ena sida, 32 och fem tvärstänger
till de bräder som voro på tabernaklets andra sida, och fem
tvärstänger till de bräder som voro på tabernaklets baksida,
västerut. 33 Och man satte den mellersta tvärstången så, att
den gick tvärs över, mitt på bräderna, från den ena ändan
till den andra. 34 Och bräderna överdrog man med guld,
och ringarna på dem, i vilka tvärstängerna skulle skjutas in,
gjorde man av guld, och tvärstängerna överdrog man med
guld. 35 Man gjorde ock förlåten av mörkblått, purpurrött,
rosenrött och tvinnat vitt garn; man gjorde den i konstvävnad,
med keruber på. 36 Och man gjorde till den fyra stolpar av
akacieträ och överdrog dem med guld, och hakarna till dem
gjordes av guld, och man göt till dem fyra fotstycken av
silver. 37 Och man gjorde ett förhänge för ingången till tältet,
i brokig vävnad av mörkblått, purpurrött, rosenrött och tvinnat
vitt garn, 38 och till detta fem stolpar med deras hakar; och
deras knoppar och deras kransar överdrog man med guld,
och deras fem fotstycken gjordes av koppar.

37 Och Besalel gjorde arken av akacieträ, två och en halv
aln lång, en och en halv aln bred och en och en halv
aln hög. 2 Och han överdrog den med rent guld innan och
utan; och han gjorde på den en rand av guld runt omkring. 3
Och han göt till den fyra ringar: av guld och satte dem över
de fyra fötterna, två ringar på ena sidan och två ringar på
andra sidan. 4 Och han gjorde stänger av akacieträ och
överdrog dem med guld. 5 Och stängerna sköt han in i
ringarna, på sidorna av arken, så att man kunde bära arken.
6 Och han gjorde en nådastol av rent guld, två och en halv
aln lång och en och en halv aln bred. 7 Och han gjorde två
keruber av guld; i drivet arbete gjorde han dem och satte
dem vid de båda ändarna av nådastolen, 8 en kerub vid
ena ändan och en kerub vid andra ändan. I ett stycke med

nådastolen gjorde han keruberna vid dess båda ändar. 9
Och keruberna bredde ut sina vingar och höllo dem uppåt,
så att de övertäckte nådastolen med sina vingar, under det
att de hade sina ansikten vända mot varandra; ned mot
nådastolen vände keruberna sina ansikten. 10 Han gjorde
ock bordet av akacieträ, två alnar långt, en aln brett och en
och en halv aln högt. 11 Och han överdrog det med rent
guld; och han gjorde en rand av guld därpå runt omkring. 12
Och runt omkring det gjorde han en list av en hands bredd,
och runt omkring listen gjorde han en rand av guld. 13 Och
han göt till bordet fyra ringar av guld och satte ringarna i
de fyra hörnen vid de fyra fötterna. 14 Invid listen sattes
ringarna, för att stängerna skulle skjutas in i dem, så att
man kunde bära bordet. 15 Och han gjorde stängerna av
akacieträ och överdrog dem med guld; så kunde man bära
bordet. 16 Och han gjorde kärlen till bordet av rent guld,
faten och skålarna, bägarna och kannorna med vilka man
skulle utgjuta drickoffer. 17 Han gjorde ock ljusstaken av
rent guld. I drivet arbete gjorde han ljusstaken med dess
fotställning och dess mittelrör; kalkarna därpå, kulor och
blommor, gjordes i ett stycke med den. 18 Och sex armar
utgingo från ljusstakens sidor, tre armar från ena sidan och
tre armar från andra sidan. 19 På den ena armen sattes tre
kalkar, liknande mandelblommor, vardera bestående av en
kula och en blomma, och på den andra armen sammalunda
tre kalkar, liknande mandelblommor, vardera bestående av
en kula och en blomma; så gjordes på de sex armar som
utgingo från ljusstaken 20 Men på själva ljusstaken sattes
fyra kalkar, liknande mandelblommor, med sina kulor och
blommor. 21 En kula sattes under det första armparet som
utgick från ljusstaken, i ett stycke med den, och en kula
under det andra armparet som utgick från ljusstaken, i ett
stycke med den, och en kula under det tredje armparet som
utgick från ljusstaken, i ett stycke med den: alltså under
de sex armar som utgingo från den. 22 Deras kulor och
armar gjordes i ett stycke med den, alltsammans ett enda
stycke i drivet arbete av rent guld. 23 Och han gjorde till den
sju lampor, så ock lamptänger och brickor till den av rent
guld. 24 Av en talent rent guld gjorde han den med alla dess
tillbehör. 25 Och han gjorde rökelsealtaret av akacieträ, en
aln långt och en aln brett -- en liksidig fyrkant -- och två alnar
högt; dess horn gjordes i ett stycke därmed. 26 Och han
överdrog det med rent guld, dess skiva, dess väggar runt
omkring och dess hörn; och han gjorde en rand av guld
därpå runt omkring. 27 Och han gjorde till det två ringar av
guld och satte dem nedanför randen, på dess båda sidor,
på de båda sidostyckena, för att stänger skulle skjutas in i
dem, så att män med dem kunde bära altaret. 28 Och han
gjorde stängerna av akacieträ och överdrog dem med guld.
29 Han gjorde ock den heliga smörjelseoljan och den rena,
välluktande rökelsen, konstmässigt beredda.

38 Han gjorde ock brännoffersaltaret av akacieträ, fem
alnar långt och fem alnar brett -- en liksidig fyrkant --
och tre alnar högt. 2 Och han gjorde hörn därtill och satte
dem i dess fyra hörn; i ett stycke därmed gjordes hörnen.
Och han överdrog det med koppar. 3 Och han gjorde altarets
alla tillbehör, askkärlen, skovlarna, skålarna, gafflarna och
fyrfaten. Alla dess tillbehör gjorde han av koppar. 4 Och han
gjorde till altaret ett galler, ett nätverk av koppar, och satte
det under dess avsats, nedtill, så att det räckte upp till mitten.
5 Och han göt fyra ringar och satte dem i de fyra hörnen på
koppargallret, för att stängerna skulle skjutas in i dem. 6 Och
han gjorde stängerna av akacieträ och överdrog dem med
koppar. 7 Och han sköt stängerna in i ringarna på altarets
sidor, så att man kunde bära det med dem. Ihåligt gjorde han
det, av plankor. 8 Han gjorde ock bäckenet av koppar med
dess fotställning av koppar och använde därtill speglar, som
hade tillhört de kvinnor vilka hade tjänstgöring vid ingången
till uppenbarelsetältet. 9 Han gjorde ock förgården. För den
södra sidan, söderut, gjordes omhängena till förgården av
tvinnat sitt garn, hundra alnar långa; 10 till dem gjordes
tjugu stolpar, och till dessa tjugu fotstycken, av koppar,
men stolparnas hakar och kransar gjordes av silver. 11
Likaledes gjordes de för norra sidan hundra alnar långa; till
dem gjordes tjugu stolpar, och till dessa tjugu fotstycken,
av koppar, men stolparnas hakar och kransar gjordes av
silver. 12 Och för västra sidan gjordes omhängen som voro
femtio alnar långa; till dem gjordes tio stolpar, och till dessa
tio fotstycken, men stolparnas hakar och kransar gjordes
av silver. 13 Och för framsidan, österut, gjordes de femtio
alnar långa. 14 Omhängena gjordes femton alnar långa på
ena sidan därav, med tre stolpar på tre fotstycken; likaledes
gjordes omhängena på andra sidan femton alnar långa --
alltså lika på båda sidor om porten till förgården -- med tre
stolpar på tre fotstycken. 15 Alla omhängena runt omkring
förgården gjordes av tvinnat vitt garn; 16 och fotstyckena
till stolparna gjordes av koppar, men stolparnas hakar och
kransar gjordes av silver, och deras knoppar överdrogos
med silver; 17 alla förgårdens stolpar försågos med kransar
av silver. 18 Och förhänget för porten till förgården gjordes i
brokig vävnad av mörkblått, purpurrött, rosenrött och tvinnat
vitt garn, tjugu alnar långt och fem alnar högt, efter tygets
bredd, i likhet med förgårdens omhängen; 19 och till det
gjordes fyra stolpar på fyra fotstycken, av koppar; men deras

hakar gjordes av silver, och deras knoppar överdrogos med
silver, och deras kransar gjordes av silver. 20 Alla pluggarna
till tabernaklet och till förgården runt omkring gjordes av
koppar. 21 Följande är vad som beräknas hava åtgått till
tabernaklet, vittnesbördets tabernakel, vilken beräkning
gjordes efter Moses befallning genom leviternas försorg,
under ledning av Itamar, prästen Arons son; 22 och Besalel,
son till Uri, son till Hur, av Juda stam, förfärdigade allt vad
HERREN hade bjudit Mose, 23 och till medhjälpare hade
han Oholiab, Ahisamaks son, av Dans stam, en man kunnig
i snideri och konstvävnad och i konsten att väva brokigt
med mörkblått, purpurrött, rosenrött och vitt garn. 24 Det
guld som användes till arbetet, vid förfärdigandet av hela
helgedomen, det guld som hade blivit givet såsom offer,
utgjorde sammanlagt tjugunio talenter och sju hundra trettio
siklar, efter helgedomssikelns vikt. 25 Och det silver som
gavs av dem i menigheten, vilka inmönstrades, utgjorde ett
hundra talenter och ett tusen sju hundra sjuttiofem siklar,
efter helgedomssikelns vikt. 26 En beka, det är en halv
sikel, efter helgedomssikelns vikt, kom på var person, på
var och en som upptogs bland de inmönstrade, var och
en som var tjugu år gammal eller därutöver: sex hundra
tre tusen fem hundra femtio personer. 27 Och de hundra
talenterna silver användes till gjutningen av fotstyckena
för helgedomen och av fotstyckena för förlåten, ett hundra
talenter till ett hundra fotstycken, en talent till vart fotstycke.
28 Och de ett tusen sju hundra sjuttiofem siklarna användes
till att göra hakar till stolparna och till att överdraga deras
knoppar och göra kransar till dem. 29 Och den koppar som
hade blivit given såsom offer utgjorde sjuttio talenter och två
tusen fyra hundra siklar. 30 Därav gjorde man fotstyckena
till uppenbarelsetältets ingång, så ock kopparaltaret med
tillhörande koppargaller och altarets alla tillbehör, 31 vidare
fotstyckena till förgården, runt omkring, och fotstyckena till
förgårdens port, äntligen alla tabernaklets pluggar och alla
förgårdens pluggar, runt omkring.

39 Och av det mörkblåa, det purpurröda och det rosenröda
garnet gjorde man stickade kläder till tjänsten i
helgedomen; och man gjorde de andra heliga kläderna som
Aron skulle hava, såsom HERREN hade bjudit Mose. 2
Efoden gjorde man av guld och av mörkblått, purpurrött,
rosenrött och tvinnat vitt garn. 3 Man hamrade ut guldet till
tunna plåtar och skar dessa i trådar, så att man kunde väva
in det i det mörkblåa, det purpurröda, det rosenröda och
det vita garnet, med konstvävnad. 4 Till den gjorde man
axelstycken, som skulle fästas ihop; vid sina båda ändar
fästes den ihop. 5 Och skärpet, som skulle sitta på efoden
och sammanhålla den, gjordes i ett stycke med den och av
samma slags vävnad: av guld och av mörkblått, purpurrött,
rosenrött och tvinnat vitt garn, allt såsom HERREN hade
bjudit Mose. 6 Och onyxstenarna omgav man med flätverk
av guld; på dem voro Israels söners namn inristade, på
samma sätt som man graverar signetringar. 7 Och man
satte dem på efodens axelstycken, för att stenarna skulle
bringa Israels barn i åminnelse, allt såsom HERREN hade
bjudit Mose. 8 Bröstskölden gjorde man i konstvävnad, i
samma slags vävnad som efoden: av guld och av mörkblått,
purpurrött, rosenrött och tvinnat vitt garn. 9 Bröstskölden
gjordes liksidigt fyrkantig, i form av en väska gjorde man
den: ett kvarter lång och ett kvarter bred, i form av en väska.
10 Och man besatte den med fyra rader stenar: i första raden
en karneol, en topas och en smaragd; 11 i andra raden en
karbunkel, en safir och en kalcedon; 12 i tredje raden en
hyacint, en agat och en ametist; 13 i fjärde raden en krysolit,
en onyx och en jaspis. Med flätverk av guld blevo de omgivna
i sina infattningar. 14 Stenarna voro tolv, efter Israels söners
namn, en för vart namn; var sten bar namnet på en av de
tolv stammarna, inristat på samma sätt som man graverar
signetringar. 15 Och man gjorde till bröstskölden kedjor i
virat arbete, såsom man gör snodder, av rent guld. 16 Man
gjorde vidare två flätverk av guld och två ringar av guld och
satte dessa båda ringar i två av bröstsköldens hörn. 17 Och
man fäste de båda guldsnodderna vid de båda ringarna, i
bröstsköldens hörn. 18 Och de två snoddernas båda andra
ändar fäste man vid de två flätverken och fäste dem så vid
efodens axelstycken på dess framsida. 19 Och man gjorde
två andra ringar av guld och satte dem i bröstsköldens båda
andra hörn, vid den kant därpå, som var vänd inåt mot
efoden. 20 Och ytterligare gjorde man två ringar av guld och
fäste dem vid efodens båda axelstycken, nedtill på dess
framsida, där den fästes ihop, ovanför efodens skärp. 21
Och man knöt fast bröstskölden med ett mörkblått snöre,
som gick från dess ringar in i efodens ringar, så att den
satt ovanför efodens skärp, på det att bröstskölden icke
skulle lossna från efoden, allt såsom HERREN hade bjudit
Mose. 22 Efodkåpan gjorde man av vävt tyg, helt och hållet
mörkblått. 23 Och mitt på kåpan gjordes en öppning, lik
öppningen på en pansarskjorta; öppningen omgavs nämligen
med en kant, för att den icke skulle slitas sönder. 24 Och
på kåpans nedre fåll satte man granatäpplen, gjorda av
mörkblått, purpurrött och rosenrött tvinnat garn. 25 Och
man gjorde bjällror av rent guld och satte dessa bjällror
mellan granatäpplena runt omkring fållen på kåpan, mellan
granatäpplena: 26 en bjällra och så ett granatäpple, sedan

en bjällra och så åter ett granatäpple, runt omkring fållen på kåpan, att bäras vid tjänstgöringen, såsom HERREN hade
bjudit Mose. 27 Och man gjorde åt Aron och hans söner
livklädnaderna av vitt garn, i vävt arbete, 28 huvudbindeln av
vitt garn, högtidshuvorna av vitt garn och linnebenkläderna
av tvinnat vitt garn, 29 äntligen bältet av tvinnat vitt garn
och av mörkblått, purpurrött och rosenrött garn, i brokig
vävnad, allt såsom HERREN hade bjudit Mose. 30 Och man
gjorde plåten till det heliga diademet av rent guld, och på
den skrev man, såsom man graverar signetringar: "Helgad åt
HERREN." 31 Och man fäste vid den ett mörkblått snöre och
satte den ovanpå huvudbindeln, allt såsom HERREN hade
bjudit Mose. 32 Så blev då allt arbetet på uppenbarelsetältets
tabernakel fullbordat. Israels barn utförde det; de gjorde i
alla stycken såsom HERREN hade bjudit Mose. 33 Och
de förde fram till Mose tabernaklet, dess täckelse och alla
dess tillbehör, dess häktor, bräder, tvärstänger, stol par
och fotstycken, 34 överdraget av rödfärgade vädurskinn
och överdraget av tahasskinn och den förlåt som skulle
hänga framför arken, 35 vidare vittnesbördets ark med dess
stänger, så ock nådastolen, 36 bordet med alla dess tillbehör
och skådebröden, 37 den gyllene ljusstaken, lamporna som
skulle sättas på den och alla dess andra tillbehör, oljan till
ljusstaken, 38 det gyllene altaret, smörjelseoljan och den
välluktande rökelsen, förhänget för ingången till tältet, 39
kopparaltaret med tillhörande koppargaller, dess stänger
och alla dess tillbehör, bäckenet med dess fotställning.
40 omhängena till förgården, dess stolpar och fotstycken,
förhänget för porten till förgården, dess streck och pluggar,
alla redskap till arbetet vid uppenbarelsetältets tabernakel
41 äntligen de stickade kläderna till tjänsten i helgedomen
och prästen Arons andra heliga kläder, så ock hans söners
prästkläder. 42 Såsom HERREN hade bjudit Mose så hade
Israels barn i alla stycken gjort allt arbete. 43 Och Mose
besåg allt arbetet och fann att de hade utfört det, att de hade
gjort såsom HERREN hade bjudit. Och Mose välsignade
dem

40 Och HERREN talade till Mose och sade: 2 "När
den första månaden ingår, skall du på första dagen i
månaden uppsätta uppenbarelsetältets tabernakel. 3 Och
du skall däri sätta vittnesbördets ark och hänga förlåten
framför arken. 4 Och du skall föra bordet ditin och lägga upp
på detta vad där skall vara upplagt; och du skall föra ditin
ljusstaken och sätta upp lamporna på den. 5 Och du skall
ställa det gyllene rökelsealtaret framför vittnesbördets ark;
och du skall sätta upp förhänget för ingången till tabernaklet.
6 Och brännoffersaltaret skall du ställa framför ingången
till uppenbarelsetältets tabernakel. 7 Och du skall ställa
bäckenet mellan uppenbarelsetältet och altaret och gjuta
vatten däri. 8 Och du skall sätta upp förgårdshägnaden runt
omkring och hänga upp förhänget för porten till förgården. 9
Och du skall taga smörjelseoljan och smörja tabernaklet och
allt vad däri är och helga det jämte alla dess tillbehör, så att
det bliver heligt. 10 Du skall ock smörja brännoffersaltaret
jämte alla dess tillbehör och helga altaret; så bliver altaret
högheligt. 11 Du skall ock smörja bäckenet jämte dess
fotställning och helga det. 12 Därefter skall du föra Aron
och hans söner fram till uppenbarelsetältets ingång och
två dem med vatten. 13 Och du skall sätta på Aron del
heliga kläderna, och smörja honom och helga honom till
att bliva präst åt mig 14 Och du skall föra fram hans söner
och sätta livklädnader på dem. 15 Och du skall smörja
dem, såsom du smorde deras fader, till att bliva präster
åt mig. Så skall denna deras smörjelse bliva för dem en
invigning till ett evärdligt prästadöme, släkte efter släkte. 16
Och Mose gjorde detta; han gjorde i alla stycken såsom
HERREN hade bjudit honom. 17 Så blev då tabernaklet
uppsatt i första månaden av andra året, på första dagen
i månaden. 18 Då satte Mose upp tabernaklet. Han lade
ut dess fotstycken, ställde fast dess bräder, sköt in dess
tvärstänger och satte upp dess stolpar. 19 Och han bredde
täckelset över tabernaklet och lade ovanpå täckelset dess
överdrag allt såsom HERREN hade bjudit Mose. 20 Och han
tog vittnesbördet och lade det in i arken och satte stängerna
på arken; och han satte nådastolen ovanpå arken. 21 Sedan
förde han arken in i tabernaklet och satte upp förlåten som
skulle hänga framför arken, och hängde så för vittnesbördets
ark, allt såsom HERREN hade bjudit Mose. 22 Och han
satte bordet i uppenbarelsetältet, vid tabernaklets norra sida,
utanför förlåten, 23 och lade upp på detta de bröd som
skulle vara upplagda inför HERRENS ansikte, allt såsom
HERREN hade bjudit Mose. 24 Och han ställde ljusstaken
in i uppenbarelsetältet, mitt emot bordet, på tabernaklets
södra sida, 25 och satte upp lamporna inför HERRENS
ansikte, såsom HERREN hade bjudit Mose. 26 Och han
ställde det gyllene altaret in i uppenbarelsetältet, framför
förlåten, 27 och antände välluktande rökelse därpå, såsom
HERREN hade bjudit Mose. 28 Och han satte upp förhänget
för ingången till tabernaklet. 29 Och brännoffersaltaret ställde
han vid ingången till uppenbarelsetältets tabernakel och
offrade brännoffer och spisoffer därpå, såsom HERREN
hade bjudit Mose. 30 Och han ställde bäckenet mellan
uppenbarelsetältet och altaret och göt vatten till tvagning
däri. 31 Och Mose och Aron och hans söner tvådde

sedermera sina händer och fötter med vatten därur; **32** så
ofta de skulle gå in i uppenbarelsetältet eller träda fram
till altaret, tvådde de sig, såsom HERREN hade bjudit
Mose. **33** Och han satte upp förgårdshägnaden runt omkring
tabernaklet och altaret, och hängde upp förhänget för porten
till förgården. Så fullbordade Mose allt arbetet. **34** Då
övertäckte molnskyn uppenbarelsetältet, och HERRENS
härlighet uppfyllde tabernaklet; **35** och Mose kunde icke gå
in i uppenbarelsetältet, eftersom molnskyn vilade däröver
och HERRENS härlighet uppfyllde tabernaklet. **36** Och så
ofta molnskyn höjde sig från tabernaklet, bröto Israels barn
upp; så gjorde de under hela sin vandring. **37** Men så länge
molnskyn icke höjde sig, bröto de icke upp, utan stannade
ända till den dag då den åter höjde sig. **38** Ty HERRENS
molnsky vilade om dagen över tabernaklet, och om natten
var eld i den; så var det inför alla Israels barns ögon under
hela deras vandring.

3 Mosebok

1 Och HERREN kallade på Mose och talade till honom
ur uppenbarelsetältet och sade: **2** Tala till Israels barn
och säg till dem: När någon bland eder vill bära fram ett
offer åt HERREN, skolen I taga edert offer av boskapen,
antingen av fäkreaturen eller av småboskapen. **3** Om han
vill bära fram ett brännoffer av fäkreaturen, så skall han
därtill taga ett felfritt djur av hankön och föra det fram till
uppenbarelsetältets ingång, för att han må bliva välbehaglig
inför HERRENS ansikte. **4** Och han skall lägga sin hand på
brännoffersdjurets huvud; så bliver det välbehagligt, och
försoning bringas för honom. **5** Och han skall slakta ungtjuren
inför HERRENS ansikte; och Arons söner, prästerna, skola
bära fram blodet, och de skola stänka blodet runt omkring
på det altare som står vid ingången till uppenbarelsetältet. **6**
Och han skall draga av huden på brännoffersdjuret och dela
det i dess stycken. **7** Och prästen Arons söner skola göra
upp eld på altaret och lägga ved på elden. **8** Och Arons
söner, prästerna, skola lägga styckena, huvudet och istret
ovanpå veden som ligger på altarets eld. **9** Men inälvorna
och fötterna skola tvås i vatten. Och prästen skall förbränna
alltsammans på altaret: ett brännoffer, ett eldsoffer till en
välbehaglig lukt för HERREN. **10** Men om han vill bära fram
ett brännoffer av småboskapen, vare sig av fåren eller av
getterna, så skall han därtill taga ett felfritt djur av hankön.
11 Och han skall slakta det vid sidan av altaret, norrut, inför
HERRENS ansikte, och Arons söner, prästerna, skola stänka
dess blod på altaret runt omkring. **12** Och han skall dela det i
dess stycken och frånskilja dess huvud och ister; och prästen
skall lägga detta ovanpå veden som ligger på altarets eld. **13**
Men inälvorna och fötterna skola tvås i vatten. Och prästen
skall offra alltsammans och förbränna det på altaret; det
är ett brännoffer, ett eldsoffer till en välbehaglig lukt för
HERREN. **14** Men om han vill bära fram åt HERREN ett
brännoffer av fåglar, så skall han taga sitt offer av turturduvor
eller av unga duvor. **15** Och prästen skall bära fram djuret till
altaret och vrida huvudet av det och förbränna det på altaret.
Och dess blod skall utkramas på altarets vägg. **16** Men dess
kräva med orenligheten däri skall han taga ut, och han skall
kasta den vid sidan av altaret, österut, på askhögen. **17**
Och han skall fläka upp det invid vingarna, dock utan att
frånskilja dessa; och prästen skall förbränna det på altaret,
ovanpå veden som ligger på elden. Det är ett brännoffer, ett
eldsoffer till en välbehaglig lukt för HERREN.

2 Och när någon vill bära fram ett spisoffer åt HERREN
skall hans offer vara av fint mjöl, och han skall gjuta olja
därpå och lägga rökelse därpå. **2** Och han skall bära det fram
till Arons söner, prästerna; och prästen skall taga en handfull
därav, nämligen av mjölet och oljan, därtill all rökelsen, och
skall på altaret förbränna detta, som utgör själva altaroffret:
ett eldsoffer till en välbehaglig lukt för HERREN. **3** Och det
som är över av spisoffret skall tillhöra Aron och hans söner.
Bland HERRENS eldsoffer är det högheligt. **4** Men när du
vill bära fram ett spisoffer av det som bakas i ugn, skall det
vara av fint mjöl, osyrade kakor, begjutna med olja, och
osyrade tunnkakor, smorda med olja. **5** Och om ditt offer är
ett spisoffer som tillredes på plåt, så skall det vara av fint
mjöl, begjutet med olja, osyrat. **6** Du skall bryta sönder det i
stycken och gjuta olja därpå. Det är ett spisoffer. **7** Och om
ditt offer är ett spisoffer som tillredes i panna, så skall det
tillredas av fint mjöl med olja. **8** Det spisoffer som är tillrett
på något av dessa sätt skall du föra fram till HERREN; det
skall bäras fram till prästen, och han skall hava det fram
till altaret. **9** Och prästen skall av spisoffret taga den del
som utgör själva altaroffret och förbränna den på altaret: ett
eldsoffer till en välbehaglig lukt för HERREN. **10** Och det
som är över av spisoffret skall tillhöra Aron och hans söner.
Bland HERRENS eldsoffer är det högheligt. **11** Intet spisoffer
som I viljen bära fram åt HERREN skall vara syrat, ty varken
av surdeg eller av honung skolen I förbränna något såsom
eldsoffer åt HERREN. **12** Såsom förstlingsoffer mån I bära
fram sådant åt HERREN, men på altaret må det icke komma
för att vara en välbehaglig lukt. **13** Och alla dina spisoffer
skall du beströ med salt; du må icke låta din Guds förbunds
salt fattas på ditt spisoffer. Till alla dina offer skall du offra
salt. **14** Men om du vill bära fram åt HERREN ett spisoffer av
förstlingsfrukter, skall du såsom ett sådant spisoffer av dina
förstlingsfrukter böra fram ax, rostade vid eld, sönderstötta,
av grönskuren säd. **15** Och du skall gjuta olja därpå och
lägga rökelse därpå. Det är ett spisoffer. **16** Och prästen
skall förbränna den del av de sönderstötta axen och av oljan,
som utgör själva altaroffret, jämte all rökelsen därpå: ett
eldsoffer åt Herren.

3 Och om någon vill bära fram ett tackoffer, och han vill
taga sitt offer av fäkreaturen, så skall han ställa fram
inför HERRENS ansikte ett felfritt djur, antingen av hankön
eller av honkön. **2** Och han skall lägga sin hand på sitt
offerdjurs huvud och sedan slakta det vid ingången till
uppenbarelsetältet; och Arons söner, prästerna, skola stänka
blodet på altaret runt omkring. **3** Och av tackoffret skall han
såsom eldsoffer åt Herren bära fram det fett som omsluter

inälvorna, och allt det fett som sitter på inälvorna, 4 och
båda njurarna med det fett som sitter på dem invid länderna,
så ock leverfettet, vilket han skall frånskilja invid njurarna. 5
Och Arons söner skola förbränna det på altaret, ovanpå
brännoffret, på veden som ligger på elden: ett eldsoffer till
en välbehaglig lukt för Herren. 6 Men om någon vill bära
fram åt HERREN ett tackoffer av småboskapen, så skall
han därtill taga ett felfritt djur, av hankön eller av honkön.
7 Om det är ett får som han vill offra, så skall han ställa
fram det inför HERRENS ansikte. 8 Och han skall lägga
sin hand på sitt offerdjurs huvud och sedan slakta det
framför uppenbarelsetältet; och Arons söner skola stänka
dess blod på altaret runt omkring. 9 Och av tackoffersdjuret
skall han såsom eldsoffer åt HERREN offra dess fett, hela
svansen, frånskild invid ryggraden, och det fett som omsluter
inälvorna, och allt det fett som sitter på inälvorna, 10 och
båda njurarna med det fett som sitter på dem invid länderna,
så ock leverfettet, vilket han skall frånskilja invid njurarna. 11
Och prästen skall förbränna det på altaret: en eldsoffersspis
åt HERREN. 12 Likaledes, om någon vill offra en get, så
skall han ställa fram denna inför HERRENS ansikte. 13
Och han skall lägga sin hand på dess huvud och sedan
slakta den framför uppenbarelsetältet; och Arons söner
skola stänka dess blod på altaret runt omkring. 14 Och han
skall därav såsom eldsoffer åt HERREN offra det fett som
omsluter inälvorna, och allt det fett som sitter på inälvorna,
15 och båda njurarna med det fett som sitter på dem invid
länderna, så ock leverfettet, vilket han skall frånskilja invid
njurarna. 16 Och prästen skall förbränna detta på altaret: en
eldsoffersspis, till en välbehaglig lukt. Allt fettet skall tillhöra
HERREN. 17 Detta skall vara en evärdlig stadga för eder
från släkte till släkte, var I änären bosatta: intet fett och intet
blod skolen I förtära.

4 Och HERREN talade till Mose och sade: 2 Tala till Israels
barn och säg: Om någon ouppsåtligen syndar mot något
HERRENS bud genom vilket något förbjudes, och han alltså
gör något som är förbjudet, så gäller följande: 3 Om det är
den smorde prästen som har syndat och därvid dragit skuld
över folket, så skall han för den synd han har begått offra en
felfri ungtjur åt HERREN till syndoffer. 4 Och han skall föra
tjuren fram inför HERRENS ansikte, till uppenbarelsetältets
ingång. Och han skall lägga sin hand på tjurens huvud och
sedan slakta tjuren inför HERRENS ansikte. 5 Och den
smorde prästen skall taga något av tjurens blod och bära
det in i uppenbarelsetältet, 6 och prästen skall doppa sitt
finger i blodet och stänka blodet sju gånger inför HERRENS
ansikte, vid förlåten till helgedomen. 7 Därefter skall prästen
med blodet bestryka hornen på den välluktande rökelsens
altare, som står inför HERRENS ansikte i uppenbarelsetältet;
men allt det övriga blodet av tjuren skall han gjuta ut
vid foten av brännoffersaltaret, som står vid ingången till
uppenbarelsetältet. 8 Och allt syndofferstjurens fett skall han
taga ut ur honom -- det fett som omsluter inälvorna, och allt
det fett som sitter på inälvorna, 9 och båda njurarna med
det fett som sitter på dem invid länderna, så ock leverfettet,
vilket han skall frånskilja invid njurarna -- 10 på samma sätt
som detta tages ut ur tackofferstjuren; och prästen skall
förbränna det på brännoffersaltaret. 11 Men tjurens hud och
allt hans kött jämte hans huvud och hans fötter hans inälvor
och hans orenlighet, 12 korteligen, allt det övriga av tjuren,
skall han föra bort utanför lägret till en ren plats, där man
slår ut askan, och bränna upp det på ved i eld; på den plats
där man slår ut askan skall det brännas upp. 13 Och om
Israels hela menighet begår synd ouppsåtligen, och utan
att församlingen märker det, i det att de bryta mot något
Herrens bud genom vilket något förbjudes och så ådraga sig
skuld, 14 och den synd de hava begått sedan bliver känd, så
skall församlingen offra en ungtjur till syndoffer. De skola
föra honom fram inför uppenbarelsetältet; 15 och de äldste
i menigheten skola lägga sina händer på tjurens huvud
inför Herrens ansikte, och sedan skall man slakta tjuren
inför HERRENS ansikte. 16 Och den smorde prästen skall
bära något av tjurens blod in i uppenbarelsetältet, 17 och
prästen skall doppa sitt finger i blodet och stänka sju gånger
inför HERRENS ansikte, vid förlåten. 18 Därefter skall han
med blodet bestryka hornen på det altare som står inför
HERRENS ansikte i uppenbarelsetältet; men allt det övriga
blodet skall han gjuta ut vid foten av brännoffersaltaret, som
står vid ingången till uppenbarelsetältet. 19 Och allt tjurens
fett skall han taga ut ur honom och förbränna det på altaret.
20 Så skall han göra med tjuren; såsom han skulle göra med
den förra syndofferstjuren, så skall han göra med denna. När
så prästen bringar försoning för dem, då bliver dem förlåtet.
21 Och han skall föra ut tjuren utanför lägret och bränna upp
honom, såsom han skulle göra med den förra tjuren. Detta
är syndoffret för församlingen. 22 Om en hövding syndar,
i det att han ouppsåtligen bryter mot något HERRENS,
sin Guds, bud genom vilket något förbjudes, och han själv
märker att han har ådragit sig skuld, 23 eller av någon får
veta vilken synd han har begått, så skall han såsom sitt offer
föra fram en bock, ett felfritt djur av hankön. 24 Och han
skall lägga sin hand på bockens huvud och sedan slakta
honom på samma plats där man slaktar brännoffret, inför
HERRENS ansikte. Det är ett syndoffer. 25 Och prästen

skall taga något av syndoffrets blod på sitt finger och stryka
på brännoffersaltarets horn; men det övriga blodet skall
han gjuta ut vid foten av brännoffersaltaret. 26 Och allt
fettet skall han förbränna på altaret, såsom det sker med
tackoffersdjurets fett. När så prästen bringar försoning för
honom, till rening från hans synd, då bliver honom förlåtet.
27 Och om någon av det meniga folket syndar ouppsåtligen,
därigenom att han bryter mot något HERRENS bud genom
vilket något förbjudes, och han själv märker att han har
ådragit sig skuld, 28 eller av någon får veta vilken synd han
har begått, så skall han, såsom sitt offer för den synd han har
begått, föra fram en felfri get, ett djur av honkön. 29 Och han
skall lägga sin hand på syndoffersdjurets huvud och sedan
slakta syndoffersdjuret på den plats där brännoffersdjuren
slaktas. 30 Och prästen skall taga något av blodet på sitt
finger och stryka det på brännoffersaltarets horn; men allt det
övriga blodet skall han gjuta ut vid foten av altaret. 31 Och
allt fettet skall han taga ut, på samma sätt som fettet tages
ut ur tackoffersdjuret, och prästen skall förbränna det på
altaret, till en välbehaglig lukt för HERREN. När så prästen
bringar försoning för honom, då bliver honom förlåtet. 32
Men om någon vill offra ett lamm till syndoffer, så skall han
föra fram ett felfritt djur av honkön. 33 Och han skall lägga
sin hand på syndoffersdjurets huvud och sedan slakta det till
syndoffer på samma plats där man slaktar brännoffersdjuren.
34 Och prästen skall taga något av syndoffrets blod på sitt
finger och stryka på brännoffersaltarets horn; men allt det
övriga blodet skall han gjuta ut vid foten av altaret. 35 Och
allt fettet skall han taga ut, på samma sätt som fettet tages ut
ur tackoffersfåret, och prästen skall förbränna det på altaret,
ovanpå Herrens eldsoffer. När så prästen för honom bringar
försoning för den synd han har begått, då bliver honom
förlåtet.

5 Och om någon syndar, i det att han, när han hör
edsförpliktelsen och kan vittna om något, vare sig han
har sett det eller eljest förnummit det, likväl icke yppar detta
och han sålunda bär på missgärning; 2 eller om någon, utan
att märka det, kommer vid något orent -- vare sig den döda
kroppen av ett orent vilddjur, eller den döda kroppen av ett
orent boskapsdjur, eller den döda kroppen av något slags
orent smådjur -- och han så bliver oren och ådrager sig
skuld; 3 eller om han, utan att märka det, kommer vid en
människas orenhet, det må nu vara vad som helst varigenom
hon kan vara oren, och han sedan får veta det och han så
ådrager sig skuld; 4 eller om någon, utan att märka det, svär
i obetänksamhet med sina läppar något, vare sig ont eller
gott -- det må nu vara vad som helst som man kan svärja i
obetänksamhet -- och sedan kommer till insikt därom och
han så ådrager sig skuld i något av dessa stycken: 5 så
skall han, när han har ådragit sig skuld i något av dessa
stycken, bekänna det vari han har syndat 6 och såsom
bot för den synd han har begått föra fram åt HERREN ett
hondjur av småboskapen, antingen en tacka eller en get, till
syndoffer. Och prästen skall bringa försoning för honom, till
rening från hans synd. 7 Men om han icke förmår bekosta
ett sådant djur, så skall han såsom bot för vad han har
syndat bära fram åt Herren två turturduvor eller två unga
duvor, en till syndoffer och en till brännoffer. 8 Dem skall
han bära fram till prästen, och denne skall först offra den
som är avsedd till syndoffer. Han skall vrida huvudet av
den invid halsen, dock utan att frånskilja det. 9 Och han
skall stänka något av syndoffrets blod på altarets vägg;
men det övriga blodet skall utkramas vid foten av altaret.
Det är ett syndoffer. 10 Och den andra skall han offra till
ett brännoffer, på föreskrivet sätt. När så prästen bringar
försoning för honom, till rening från den synd han har begått,
då bliver honom förlåtet. 11 Men om han icke kan anskaffa
två turturduvor eller två unga duvor, så skall han såsom
offer för vad han har syndat bära fram en tiondedels efa
fint mjöl till syndoffer, men ingen olja skall han gjuta därpå
och ingen rökelse lägga därpå, ty det är ett syndoffer. 12
Och han skall bära det fram till prästen, och prästen skall
taga en handfull därav, det som utgör själva altaroffret, och
förbränna det på altaret, ovanpå HERRENS eldsoffer. Det är
ett syndoffer. 13 När så prästen för honom bringar försoning
för den synd han har begått i något av dessa stycken, då
bliver honom förlåtet. Och det övriga skall tillhöra prästen,
likasom vid spisoffret. 14 Och HERREN talade till Mose och
sade: 15 Om någon begår en orättrådighet, i det att han
ouppsåtligen försyndar sig genom att undanhålla något som
är helgat åt Herren, så skall han såsom bot föra fram åt
HERREN till skuldoffer av småboskapen en felfri vädur, efter
det värde du bestämmer i silver, till ett visst belopp siklar
efter helgedomssikelns vikt. 16 Och han skall giva ersättning
för det som han har undanhållit av det helgade och skall
lägga femtedelen av värdet därtill; och detta skall han giva åt
prästen. När så prästen bringar försoning för honom genom
skuldoffersväduren, då bliver honom förlåtet. 17 Och om
någon, utan att veta det, syndar, i det att han bryter mot
något HERRENS bud genom vilket något förbjudes, och han
så ådrager sig skuld och bär på missgärning, 18 så skall han
såsom skuldoffer föra fram till prästen av småboskapen en
felfri vädur, efter det värde du bestämmer. När så prästen
för honom bringar försoning för den synd han har begått

ouppsåtligen och utan att veta det, då bliver honom förlåtet. 19 Det är ett skuldoffer, ty han har ådragit sig skuld inför HERREN.

6 Och HERREN talade till Mose och sade: 2 Om någon syndar och begår en orättrådighet mot HERREN, i det att han inför sin nästa nekar angående något som denne har ombetrott honom eller överlämnat i hans hand, eller angående något som han med våld har tagit; eller i det att han med orätt avhänder sin nästa något; 3 eller i det att han, när han har hittat något borttappat, nekar därtill och svär falskt i någon sak, vad det nu må vara, vari en människa kan försynda sig: 4 så skall den som så har syndat Och därmed ådragit sig skuld återställa vad han med våld har tagit eller med orätt tillägnat sig, eller det som har varit honom ombetrott, eller det borttappade som han har hittat, 5 eller vad det må vara, varom han har svurit falskt; han skall ersätta det till dess fulla belopp och lägga femtedelen av värdet därtill. Han skall giva det åt ägaren samma dag han bär fram sitt skuldoffer. 6 Ty sitt skuldoffer skall han föra fram inför HERREN; en felfri vädur av småboskapen, efter det värde du bestämmer, skall han såsom sitt skuldoffer föra fram till prästen. 7 När så prästen bringar försoning för honom inför HERRENS ansikte, då bliver honom förlåtet, vad han än må hava gjort, som har dragit skuld över honom. 8 Och Herren talade till Mose och sade: 9 Bjud Aron och hans söner och säg: Detta är lagen om brännoffret: Brännoffret skall ligga på altarets härd hela natten intill morgonen, och elden på altaret skall därigenom hållas brinnande. 10 Och prästen skall ikläda sig sin livrock av linne och ikläda sig benkläder av linne, för att de må skyla hans kött; därefter skall han taga bort askan vartill elden har förbränt brännoffret på altaret, och lägga den vid sidan av altaret. 11 Sedan skall han taga av sig sina kläder och ikläda sig andra kläder och föra askan bort utanför lägret till en ren plats. 12 Men elden på altaret skall hållas brinnande och får icke slockna; prästen skall var morgon antända ny ved därpå. Och han skall lägga brännoffret därpå och förbränna fettstyckena av tackoffret därpå. 13 Elden skall beständigt hållas brinnande på altaret; den får icke slockna. 14 Och detta är lagen om spisoffret: Arons söner skola bära fram det inför HERRENS ansikte, till altaret. 15 Och prästen skall taga en handfull därav, nämligen av det fina mjölet som hör till spisoffret, och av oljan, därtill all rökelsen som ligger på spisoffret, och detta, som utgör själva altaroffret, skall han förbränna på altaret, till en välbehaglig lukt för HERREN. 16 Och det som är över därav skola Aron och hans söner äta. Osyrat skall det ätas på en helig plats; i förgården till uppenbarelsetältet skola de äta det. 17 Det skall icke bakas med surdeg. Detta är deras del, det som jag har givit dem av mina eldsoffer. Det är högheligt likasom syndoffret och skuldoffret. 18 Allt mankön bland Arons barn må äta det. Det skall vara deras evärdliga rätt av HERRENS eldsoffer, från släkte till släkte. Var och en som kommer därvid bliver helig. 19 Och HERREN talade till Mose och sade: 20 Detta är det offer som Aron och hans söner skola offra åt HERREN på den dag då någon av dem undfår smörjelsen: en tiondedels efa fint mjöl såsom det dagliga spisoffret, hälften om morgonen och hälften om aftonen. 21 På plåt skall det tillredas med olja, och du skall bära fram det hopknådat; och du skall offra det sönderdelat, såsom när man offrar ett spisoffer i stycken, till en välbehaglig lukt för HERREN. 22 Och den präst bland hans söner, som bliver smord i hans ställe, skall göra så. Detta skall vara en evärdlig stadga. Såsom ett heloffer skall det förbrännas åt HERREN. 23 En prästs spisoffer skall alltid vara ett heloffer; det får icke ätas. 24 Och HERREN talade till Mose och sade: 25 Tala till Aron och hans söner och säg: Detta är lagen om syndoffret: På samma plats där brännoffersdjuret slaktas skall ock syndoffersdjuret slaktas, inför HERRENS ansikte. Det är högheligt. 26 Den präst som offrar syndoffret skall äta det; på en helig plats skall det ätas, i förgården till uppenbarelsetältet. 27 Var och en som kommer vid köttet bliver helig. Och om något av blodet stänkes på någons kläder, så skall man avtvå det bestänkta stället på en helig plats. 28 Ett lerkärl vari kokningen har skett skall sönderslås; men har kokningen skett i ett kopparkärl, så skall detta skuras och sköljas med vatten. 29 Allt mankön bland prästerna må äta det. Det är högheligt. 30 Men intet syndoffer av vars blod något bäres in i uppenbarelsetältet till att bringa försoning i helgedomen får ätas; det skall brännas upp i eld.

7 Och detta är lagen om skuldoffret: Det är högheligt. 2 På samma plats där man slaktar brännoffersdjuret skall man slakta skuldoffersdjuret. Och man skall stänka dess blod på altaret runt omkring. 3 Och allt dess fett skall man offra, svansen och det fett som omsluter inälvorna, 4 och båda njurarna med det fett som sitter på dem invid länderna, så ock leverfettet, vilket man skall frånskilja invid njurarna. 5 Och prästen skall förbränna det på altaret till ett eldsoffer åt HERREN. Det är ett skuldoffer. 6 Allt mankön bland prästerna må äta det; på en helig plats skall det ätas; det är högheligt. 7 Vad som gäller om syndoffret skall ock gälla om skuldoffret; samma lag skall gälla för dem båda. Den präst som bringar försoning därmed, honom skall det tillhöra. 8 Och när en präst bär fram brännoffer for någon, skall huden

av det framburna brännoffersdjuret tillhöra den prästen. 9
Och ett spisoffer som är bakat i ugn, eller som är tillrett i
panna eller på plåt, skall alltid tillfalla den präst som bär
fram det. 10 Men ett spisoffer som är begjutet med olja,
eller som frambäres torrt, skall alltid tillfalla Arons söner
gemensamt, den ene likaväl som den andre. 11 Och detta är
lagen om tackoffret, när ett sådant bäres fram åt HERREN:
12 Om någon vill bära fram ett sådant till lovoffer, så skall
han, förutom det till lovoffret hörande slaktdjuret, bära fram
osyrade kakor, begjutna med olja, och osyrade tunnkakor,
smorda med olja, och fint mjöl, hopknådat, i form av kakor,
begjutna med olja. 13 Jämte kakor av syrat bröd skall han
bära fram detta sitt offer, förutom det slaktdjur som hör till
det tackoffer han bär fram såsom lov offer. 14 Av detta offer
skall han bära fram en kaka av vart slag, såsom en gärd åt
HERREN; den präst som stänker tackoffrets blod på altaret,
honom skall den tillhöra. 15 Och köttet av det slaktdjur, som
hör till det tackoffer som bäres fram såsom lovoffer, skall
ätas samma dag det har offrats; intet därav må lämnas kvar
till följande morgon. 16 Om däremot det slaktoffer som någon
vill bära fram år ett löftesoffer eller ett frivilligt offer, så skall
offerdjuret likaledes ätas samma dag det har offrats; dock
må det som har blivit över därav ätas den följande dagen. 17
Bliver ändå något över av offerköttet, skall detta på tredje
dagen brännas upp i eld. 18 Om någon på tredje dagen äter
av tackofferskött et, så bliver offret icke välbehagligt; honom
som har burit fram det skall det då icke räknas till godo, det
skall anses såsom en vederstygglighet. Den som äter därav
kommer att bära på missgärning. 19 Ej heller må det kött
ätas, som har kommit vid något orent, utan det skall brännas
upp i eld. För övrigt må köttet ätas av var och en som är
ren. 20 Men den som äter kött av HERRENS tackoffer,
medan orenhet låder vid honom, han skall utrotas ur sin
släkt. 21 Och om någon har kommit vid något orent -- vare
sig en människas orenhet, eller ett orent djur, eller vilken
oren styggelse det vara må -- och han likväl äter kött av
HERRENS tackoffer, så skall han utrotas ur sin släkt. 22 Och
HERREN talade till Mose och sade: 23 Tala till Israels barn
och säg: Intet fett av fäkreatur, får eller getter skolen I äta. 24
Fettet av ett självdött eller ihjälrivet djur må eljest användas
till alla slags behov, men äta det skolen I icke. 25 Ty var
och en som äter fettet av något djur varav man bär fram
eldsoffer åt HERREN, vem det vara må som äter därav, han
skall utrotas ur sin släkt. 26 Och intet blod skolen I förtära
varken av fåglar eller av boskap, var I än ären bosatta.
27 Var och en som förtär något blod, han skall utrotas ur
sin släkt. 28 Och HERREN talade till Mose och sade: 29
Tala till Israels barn och säg: Den som vill offra ett tackoffer
åt HERREN, han skall av detta sitt tackoffer bära fram åt
HERREN den vederbörliga offergåvan. 30 Med egna händer
skall han bära fram HERRENS eldsoffer; fettet jämte bringan
skall han bära fram, bringan till att viftas såsom ett viftoffer
inför HERRENS ansikte. 31 Och prästen skall förbränna
fettet på altaret, men bringan skall tillhöra Aron och hans
söner. 32 Också det högra lårstycket skolen I giva åt prästen,
såsom en gärd av edra tackoffer. 33 Den bland Arons söner,
som offrar tackoffrets blod och fettet, han skall hava det
högra lårstycket till sin del. 34 Ty av Israels barns tackoffer
tager jag viftoffersbringan och offergärdslåret och giver dem
åt prästen Aron och åt hans söner till en evärdlig rätt av
Israels barn. 35 Detta är Arons och hans söners ämbetslott
av HERRENS eldsoffer, den lott som gavs dem den dag de
fördes fram till att bliva HERRENS präster 36 vilken lott,
efter HERRENS befallning på den dag då han smorde dem,
skulle givas dem av Israels barn, till en evärdlig rätt, släkte
efter släkte. 37 Detta är lagen om brännoffret, spisoffret,
syndoffret, skuldoffret, handfyllningsoffret och tackoffret, 38
vilken HERREN på Sinai berg gav Mose, på den dag då han
bjöd Israels barn att de skulle offra sina offer åt HERREN, i
Sinais öken.

8 Och HERREN talade till Mose och sade: 2 "Tag Aron
och hans söner jämte honom samt deras kläder och
smörjelseoljan, så ock syndofferstjuren och de två vädurarna
och korgen med de osyrade bröden. 3 Församla sedan hela
menigheten vid ingången till uppenbarelsetältet." 4 Och Mose
gjorde såsom HERREN hade bjudit honom, och menigheten
församlade sig vid ingången till uppenbarelsetältet. 5 Och
Mose sade till menigheten: "Detta är vad HERREN har
bjudit mig att göra." 6 Och Mose förde fram Aron och
hans söner och tvådde dem med vatten. 7 Och han satte
livklädnaden på honom och omgjordade honom med bältet
och klädde på honom kåpan och satte på honom efoden och
omgjordade honom med efodens skärp och fäste därmed
ihop alltsammans på honom. 8 Och han satte på honom
bröstskölden och lade urim och tummim in i skölden. 9
Och han satte huvudbindeln på hans huvud och satte på
huvudbindeln framtill den gyllene plåten, det heliga diademet,
såsom HERREN hade bjudit Mose. 10 Och Mose tog
smörjelseoljan och smorde tabernaklet och allt vad däri var
och helgade allt; 11 och han stänkte därmed sju gånger
på altaret och smorde altaret och alla dess tillbehör och
bäckenet jämte dess fotställning, för att helga dem. 12 Och
han göt smörjelseolja på Arons huvud och smorde honom
för att helga honom. 13 Och Mose förde fram Arons söner

och satte livklädnader på dem och omgjordade dem med
bälten och band huvor på dem, såsom HERREN hade bjudit
Mose. 14 Och han förde fram syndofferstjuren, och Aron och
hans söner lade sina händer på syndofferstjurens huvud.
15 Sedan slaktades den, och Mose tog blodet och strök
med sitt finger på altarets horn runt omkring och renade
altaret; men det övriga blodet göt han ut vid foten av altaret
och helgade detta och bragte försoning för det. 16 Och han
tog allt det fett som satt på inälvorna, så ock leverfettet
och båda njurarna med fettet på dem; och Mose förbrände
det på altaret. 17 Men det övriga av tjuren, hans hud och
kött och orenlighet, brände han upp i eld utanför lägret
såsom HERREN hade bjudit Mose. 18 Och han förde fram
brännoffersväduren, och Aron och hans söner lade sina
händer på vädurens huvud. 19 Sedan slaktades den, och
Mose stänkte blodet på altaret runt omkring; 20 men själva
väduren delade han i dess stycken. Och Mose förbrände
huvudet och styckena och istret; 21 inälvorna och fötterna
tvådde han i vatten. Sedan förbrände Mose hela väduren
på altaret. Det var ett brännoffer till en välbehaglig lukt,
det var ett eldsoffer åt HERREN, Såsom HERREN hade
bjudit Mose. 22 Därefter förde han fram den andra väduren,
handfyllningsväduren, och Aron och hans söner lade sina
händer på vädurens huvud. 23 Sedan slaktades den, och
Mose tog av dess blod och beströk Arons högra örsnibb och
tummen på hans högra hand och stortån på hans högra
fot. 24 Därefter förde han fram Arons söner. Och Mose
beströk med blodet deras högra örsnibb och tummen på
deras högra hand och stortån på deras högra fot; men
det övriga blodet stänkte Mose på altaret runt omkring. 25
Och han tog fettet, svansen och allt det fett som satt på
inälvorna, så ock leverfettet och båda njurarna med fettet
på dem, därtill det högra lårstycket. 26 Och ur korgen med
de osyrade bröden, som stod inför HERRENS ansikte, tog
han en osyrad kaka, en oljebrödskaka och en tunnkaka och
lade detta på fettstyckena och det högra lårstycket. 27 Och
alltsammans lade han på Arons och hans söners händer
och viftade det såsom ett viftoffer inför HERRENS ansikte.
28 Sedan tog Mose det ur deras händer och förbrände det
på altaret, ovanpå brännoffret. Det var ett handfyllningsoffer
till en välbehaglig lukt, det var ett eldsoffer åt HERREN. 29
Och Mose tog bringan och viftade den såsom ett viftoffer
inför HERRENS ansikte; av handfyllningsoffrets vädur fick
Mose detta till sin del, såsom HERREN hade bjudit Mose.
30 Och Mose tog av smörjelseoljan och av blodet på altaret
och stänkte på Aron -- på hans kläder -- och likaledes
på hans söner och hans söners kläder; han helgade så
Aron -- hans kläder -- och likaledes hans söner och hans
söners kläder. 31 Och Mose sade till Aron och till hans
söner: "Koken köttet vid ingången till uppenbarelsetältet,
och äten det där jämte brödet som är i handfyllningskorgen,
såsom jag har bjudit och sagt: Aron och hans söner skola
äta det. 32 Men vad som bliver över av köttet; eller av
brödet, det skolen I bränna upp i eld. 33 Och under sju
dagar skolen I icke gå bort ifrån uppenbarelsetältets ingång,
icke förrän edra handfyllningsdagar äro ute, ty sju dagar
skall eder handfyllning vara. 34 Och HERREN har bjudit, att
såsom det i dag har tillgått, så skall det ock sedan tillgå,
på det att försoning må bringas för eder. 35 Vid ingången
till uppenbarelsetältet skolen I stanna kvar i sju dygn, dag
och natt, och I skolen iakttaga vad HERREN har bjudit eder
iakttaga, på det att I icke mån dö; ty så är mig bjudet." 36
Och Aron och hans söner gjorde allt vad HERREN hade
bjudit genom Mose.

9 Och på åttonde dagen kallade Mose till sig Aron och hans
söner och de äldste i Israel. 2 Och han sade till Aron:
"Tag dig en tjurkalv till syndoffer och en vädur till brännoffer,
båda felfria, och för dem fram inför HERRENS ansikte. 3
Och tala till Israels barn och säg: Tagen en bock till syndoffer
och en kalv och ett lamm, båda årsgamla och felfria, till
brännoffer, 4 så ock en tjur och en vädur till tackoffer, att
offra inför HERRENS ansikte, därtill ett spisoffer, begjutet
med olja; ty i dag uppenbarar sig HERREN för eder." 5 Och
de togo det som Mose hade givit dem befallning om och
förde det fram inför uppenbarelsetältet; och hela menigheten
trädde fram och ställde sig inför HERRENS ansikte. 6 Då
sade Mose: "Detta är vad HERREN har bjudit eder göra; så
skall HERRENS härlighet visa sig för eder." 7 Och Mose
sade till Aron: "Träd fram till altaret och offra ditt syndoffer
och ditt brännoffer, och bringa försoning för dig själv och
folket; offra sedan folkets offer och bringa försoning för dem,
såsom HERREN har bjudit." 8 Då trädde Aron fram till
altaret och slaktade sin syndofferskalv. 9 Och Arons söner
buro fram blodet till honom, och han doppade sitt finger i
blodet och strök på altarets horn, men det övriga blodet
göt han ut vid foten av altaret. 10 Och syndoffersdjurets
fett, njurar och leverfett förbrände han på altaret, såsom
HERREN hade bjudit Mose. 11 Men köttet och huden
brände han upp i eld utanför lägret. 12 Sedan slaktade han
brännoffersdjuret. Och Arons söner räckte honom blodet,
och han stänkte det på altaret runt omkring. 13 Och de
räckte honom brännoffersdjuret, delat i sina stycken, och
dess huvud, och han förbrände det på altaret. 14 Och han
tvådde inälvorna och fötterna och förbrände dem ovanpå

brännoffret, på altaret. 15 Därefter förde han fram folkets
offer. Han tog folkets syndoffersbock och slaktade honom
och offrade honom till syndoffer, på samma sätt som det förra
syndoffersdjuret. 16 Och han förde fram brännoffersdjuren
och offrade dem på föreskrivet sätt. 17 Och han bar fram
spisoffret och tog en handfull därav och förbrände detta på
altaret, förutom morgonens brännoffer. 18 Sedan slaktade
han tjuren och väduren, som voro folkets tackoffer. Och
Arons söner räckte honom blodet, och han stänkte det på
altaret runt omkring. 19 Och fettstyckena av tjuren, samt av
väduren svansen och vad som omsluter inälvorna, så ock
njurarna och leverfettet, 20 dessa fettstycken lade de på
bringorna; och han förbrände fettstyckena på altaret. 21 Men
bringorna och det högra lårstycket viftade Aron till ett viftoffer
inför HERRENS ansikte, såsom Mose hade bjudit. 22 Och
Aron lyfte upp sina händer över folket och välsignade det.
Därefter steg han ned, sedan han hade offrat syndoffret,
brännoffret och tackoffret. 23 Och Mose och Aron gingo in i
uppenbarelsetältet; sedan gingo de åter ut och välsignade
folket. Då visade sig HERRENS härlighet för allt folket. 24
Och eld gick ut från HERREN och förtärde brännoffret och
fettstyckena på altaret. Och allt folket såg detta; då jublade
de och föllo ned på sina ansikten.

10 Men Arons söner Nadab och Abihu togo var sitt fyrfat
och lade eld i dem och strödde rökelse därpå och buro
fram inför HERRENS ansikte främmande eld, annan eld
än den han hade givit dem befallning om. 2 Då gick eld ut
från HERREN och förtärde dem, så att de föllo döda ned
inför HERRENS ansikte. 3 Och Mose sade till Aron: "Detta
är vad HERREN har talat och sagt: På dem som stå mig
nära vill jag bevisa mig helig, och inför allt folket bevisa
mig härlig." Och Aron teg stilla. 4 Och Mose kallade till sig
Misael och Elsafan, Arons farbroder Ussiels söner, och sade
till dem: "Träden fram och bären edra fränder bort ifrån
helgedomen och fören den utanför lägret." 5 Då trädde de
fram och buro bort dem i deras livklädnader, utanför lägret,
såsom Mose hade sagt. 6 Och Mose sade till Aron och till
hans söner Eleasar och Itamar: "I skolen icke hava edert
hår oordnat, ej heller riva sönder edra kläder, på det att I
icke mån dö och draga förtörnelse över hela menigheten.
Men edra bröder, hela Israels hus, må gråta över denna
brand som HERREN har upptänt. 7 Och I skolen icke gå
bort ifrån uppenbarelsetältets ingång, på det att I icke mån
dö; ty HERRENS smörjelseolja är på eder." Och de gjorde
såsom Mose hade sagt. 8 Och HERREN talade till Aron och
sade: 9 "Varken du själv eller dina söner må dricka vin eller
starka drycker, när I skolen gå in i uppenbarelsetältet, på
det att I icke mån dö. Det skall vara en evärdlig stadga för
eder från släkte till släkte. 10 I skolen skilja mellan heligt och
oheligt, mellan orent och rent; 11 och I skolen lära Israels
barn alla de stadgar som HERREN har kungjort för dem
genom Mose." 12 Och Mose sade till Aron och till Eleasar
och Itamar, hans kvarlevande söner: "Tagen det spisoffer
som har blivit över av HERRENS eldsoffer, och äten det
osyrat vid sidan av altaret, ty det är högheligt. 13 I skolen
äta det på en helig plats; ty det är din och dina söners
stadgade rätt av HERRENS eldsoffer; så är mig bjudet. 14
Och viftoffersbringan och offergärdslåret skola ätas av dig,
och av dina söner och dina döttrar jämte dig, på en ren plats,
ty de äro dig givna såsom din och dina söners stadgade rätt
av Israels barns tackoffer. 15 Jämte eldsoffren -- fettstyckena
-- skola offergärdslåret och viftoffersbringan bäras fram för
att viftas såsom ett viftoffer inför HERRENS ansikte; och de
skola såsom en evärdlig rätt tillhöra dig och dina söner jämte
dig, såsom HERREN har bjudit." 16 Och Mose frågade efter
syndoffersbocken, men den befanns vara uppbränd. Då
förtörnades han på Eleasar och Itamar, Arons kvarlevande
söner, och sade: 17 "Varför haven I icke ätit syndoffret på
den heliga platsen? Det är ju högheligt. Och han har givit
eder det, för att I skolen borttaga menighetens missgärning
och bringa försoning för dem inför HERRENS ansikte. 18 Se,
dess blod har icke blivit inburet i helgedomens inre; därför
skullen I på heligt område hava ätit upp köttet, såsom jag
hade bjudit." 19 Men Aron sade till Mose: "Se, de hava i
dag offrat sitt syndoffer och sitt brännoffer inför HERRENS
ansikte, och mig har vederfarits vad du vet. Om jag nu i dag
åte syndofferskött, skulle detta vara HERREN välbehagligt?"
20 När Mose hörde detta, var han till freds.

11 Och HERREN talade till Mose och Aron och sade till
dem: 2 Talen till Israels barn och sägen: Dessa äro de
djur som I fån äta bland alla fyrfotadjur på jorden: 3 alla
de fyrfotadjur som hava klövar och hava dem helkluvna,
och som idissla, dem fån I äta. 4 Men dessa skolen I icke
äta av de idisslande djuren och av dem som hava klövar:
kamelen, ty han idisslar väl, men har icke klövar, han skall
gälla för eder såsom oren; klippdassen, ty han idisslar väl 5
men har icke klövar, han skall gälla for eder såsom oren;
haren, ty han idisslar väl, 6 men har icke klövar, han skall
gälla för eder såsom oren; svinet, 7 ty det har väl klövar och
har dem helkluvna, men det idisslar icke, det skall gälla för
eder såsom orent. 8 Av dessa djurs kött skolen I icke äta,
ej heller skolen I komma vid deras döda kroppar; de skola
gälla för eder såsom orena. 9 Detta är vad I fån äta av allt
det som lever i vattnet: allt det i vattnet, vare sig i sjöar eller i

strömmar, som har fenor och fjäll, det fån I äta. 10 Men allt
det i sjöar och strömmar, som icke har fenor och fjäll, bland
allt det som rör sig i vattnet, bland alla levande varelser i
vattnet, det skall vara en styggelse för eder. 11 Ja, de skola
vara en styggelse för eder; av deras kött skolen I icke äta,
och deras döda kroppar skolen I räkna såsom en styggelse.
12 Allt det i vattnet, som icke har fenor och fjäll, skall vara en
styggelse för eder. 13 Och bland fåglarna skolen I räkna
dessa såsom en styggelse, de skola icke ätas, de äro en
styggelse: örnen, lammgamen, havsörnen, 14 gladan, falken
med dess arter, 15 alla slags korpar efter deras arter, 16
strutsen, tahemasfågeln, fiskmåsen, höken med dess arter,
17 ugglan, dykfågeln, uven, 18 tinsemetfågeln, pelikanen, 19
asgamen, hägern, regnpiparen med dess arter, härfågeln
och flädermusen. 20 Alla de flygande smådjur som gå på fyra
fötter skola vara en styggelse för eder. 21 Av alla flygande
smådjur, som gå på fyra fötter fån I allenast äta dem som
ovanför sina fötter hava två ben att hoppa med på jorden. 22
Dessa fån I äta bland gräshopporna: arbe med dess arter,
soleam med dess arter, hargol med dess arter och hagab
med dess arter. 23 Men alla andra flygande smådjur som
hava fyra fötter skola vara en styggelse för eder. 24 Genom
följande djur ådragen I eder orenhet; var och en som kommer
vid deras döda kroppar skall vara oren ända till aftonen, 25
och var och en som har burit bort någon sådan död kropp
skall två sina kläder och vara oren ända till aftonen: 26 alla
de fyrfotadjur som hava klövar, men icke helkluvna, och som
icke idissla, de skola gälla för eder såsom orena. Var och en
som kommer vid dem bliver oren. 27 Och alla slags fyrfotade
djur som gå på tassar skola gälla för eder såsom orena. Var
och en som kommer vid deras döda kroppar skall vara oren
ända till aftonen. 28 Och den som har burit bort en sådan
död kropp, han skall två sina kläder och vara oren ända till
aftonen; de skola gälla för eder såsom orena. 29 Och bland
de smådjur som röra sig på jorden skola dessa gälla för eder
såsom orena: vesslan, jordråttan, ödlan med dess arter, 30
anakan, koadjuret, letaan, hometdjuret och kameleonten. 31
Dessa äro de som skola gälla för eder såsom orena bland
alla smådjur. Var och en som kommer vid dem, sedan de
äro döda, skall vara oren ända till aftonen. 32 Och allt varpå
något sådant djur faller, sedan det är dött, bliver orent, vare
sig det är något slags träkärl, eller det är kläder, eller något
av skinn, eller en säck, eller vilken annan sak det vara må,
som användes till något behov. Man skall lägga det i vatten,
och det skall vara orent ända till aftonen; så bliver det rent.
33 Och om något sådant faller i något slags lerkärl, så bliver
allt som är i detta orent, och kärlet skolen I slå sönder. 34
Allt slags mat däri, allt som man äter tillrett med vatten, det
bliver orent; och allt slags dryck i något slags kärl, allt som
man dricker, det bliver orent därav. 35 Och allt varpå någon
sådan död kropp faller bliver orent. Är det en ugn eller en
härd, skall den förstöras, ty den bliver oren. Och den skall
gälla för eder såsom oren. 36 Men en källa eller en brunn,
en plats dit vatten samlar sig, skall förbliva ren; men kommer
någon vid själva den döda kroppen, bliver han oren. 37 Och
om en sådan död kropp faller på något slags utsädeskorn,
något man sår, då förbliver detta rent. 38 Men om vatten har
kommit på säden och någon sådan död kropp sedan faller
därpå, så skall den gälla för eder såsom oren. 39 Och om
något fyrfotadjur som får ätas av eder dör, så skall den som
kommer vid dess döda kropp vara oren ända till aftonen. 40
Och den som äter kött av en sådan död kropp, han skall två
sina kläder och vara oren ända till aftonen. Och den som har
burit bort någon sådan död kropp, han skall två sina kläder
och vara oren ända till aftonen. 41 Och alla slags smådjur
som röra sig på jorden äro en styggelse; de skola icke ätas.
42 Varken av det som går på buken eller av det som går på
fyra eller flera fötter, bland alla de smådjur som röra sig på
jorden, skolen I äta något, ty de äro en styggelse. 43 Gören
eder icke själva till en styggelse genom något sådant djur,
och ådragen eder icke orenhet genom sådana, så att I bliven
orenade genom dem. 44 Ty jag är HERREN, eder Gud; och
I skolen hålla eder heliga och vara heliga, ty jag är helig.
Och I skolen icke ådraga eder orenhet genom något av de
smådjur som röra sig på jorden. 45 Ty jag är HERREN, som
har fört eder upp ur Egyptens land, för att jag skall vara eder
Gud. Så skolen I nu vara heliga, ty jag är helig. 46 Detta är
lagen om fyrfotadjuren, och om fåglarna, och om alla slags
levande varelser som röra sig i vattnet, och om alla slags
smådjur på jorden, 47 för att man skall kunna skilja mellan
orent och rent, mellan de djur som få ätas och de djur som
icke få ätas.

12 Och HERREN talade till Mose och sade: 2 Tala till
Israels barn och säg: När en kvinna föder barn och det
är ett gossebarn som hon har fött, så skall hon vara oren i
sju dagar; lika många dagar som vid sin månadsrening skall
hon vara oren. 3 Och på åttonde dagen skall barnets förhud
omskäras. 4 Och sedan skall hon stanna hemma trettiotre
dagar, under sitt reningsflöde. Hon skall icke komma vid
något heligt och får icke heller komma till helgedomen, förrän
hennes reningsdagar äro ute. 5 Men om det är ett flickebarn
som hon har fött, så skall hon vara oren i två veckor, på
samma sätt som vid sin månadsrening; och sedan skall hon
stanna hemma i sextiosex dagar, under sitt reningsflöde. 6

Och när hennes reningsdagar äro ute, vare sig efter son eller
efter dotter, skall hon föra fram ett årsgammalt lamm såsom
brännoffer, och en ung duva eller en turturduva såsom
syndoffer, till uppenbarelsetältets ingång, till prästen. 7 Och
han skall offra detta inför HERRENS ansikte och bringa
försoning för henne, så bliver hon ren från sitt blodflöde.
Detta är lagen om en barnaföderska, när hon har fött ett
gossebarn, och när hon har fött ett flickebarn. 8 Och om hon
icke förmår bekosta ett får, så skall hon taga två turturduvor
eller två unga duvor, en till brännoffer och en till syndoffer.
Och prästen skall bringa försoning för henne, så bliver hon
ren.

13 Och HERREN talade till Mose och Aron och sade: 2
När någon på sin kropps hud får en upphöjning eller ett
utslag eller en ljus fläck, och därav uppstår ett spetälskeartat
ont på hans kropps hud, så skall han föras till prästen Aron
eller till en av hans söner, prästerna. 3 Om då prästen, när
han beser det angripna stället på hans kropps hud, finner att
håret på det angripna stället har vitnat, och att det angripna
stället visar sig djupare än den övriga huden på kroppen, så
är han angripen av spetälska; och sedan prästen har besett
honom skall han förklara honom oren. 4 Och om det är en vit
fläck som synes på hans kropps hud, men den icke visar sig
djupare än den övriga huden, och håret därpå icke har vitnat,
så skall prästen hålla den angripne innestängd i sju dagar. 5
Om då prästen, när han på sjunde dagen beser honom,
finner att det angripna stället visar sig oförändrat, och att
det onda icke har utbrett sig på huden, så skall prästen för
andra gången hålla honom innestängd i sju dagar. 6 Om då
prästen, när han på sjunde dagen beser honom för andra
gången, finner att det angripna stället har bleknat, och att det
onda icke har utbrett sig på huden, så skall prästen förklara
honom ren, ty då är det ett vanligt utslag, och sedan han har
tvått sina kläder, är han ren. 7 Men om utslaget utbreder sig
på huden, sedan han har låtit bese sig av prästen för att
förklaras ren, och han nu för andra gången låter bese sig av
prästen 8 och prästen då, när han beser honom, finner att
utslaget har utbrett sig på huden, så skall prästen förklara
honom oren, ty då är det spetälska. 9 När någon bliver
angripen av spetälska, skall han föras till prästen. 10 Om
då prästen, när han beser honom, finner en vit upphöjning
på huden, och ser att håret där har vitnat, och att svallkött
bildar sig i upphöjningen, 11 så är det gammal spetälska på
hans kropps hud, och prästen skall förklara honom oren;
han skall då icke stänga honom inne, ty han är oren. 12 Men
om spetälskan så har brutit ut på huden, att på den angripne
hela huden, från huvud till fötter, överallt där prästen ser, är
betäckt av spetälska 13 och prästen alltså, när han beser
honom, finner att spetälska betäcker hela hans kropp, så
skall han förklara den angripne ren. Hela hans kropp har
blivit vit; han är ren. 14 Men så snart svallkött visar sig på
honom, är han oren. 15 När prästen ser svallköttet, skall han
förklara honom oren; svallköttet är orent, det är spetälska.
16 Men om svallköttet förändrar sig och stället bliver vitt, så
skall han komma till prästen. 17 Om då prästen, när han
beser honom, finner att det angripna stället har blivit vitt, så
skall prästen förklara den angripne ren, han är då ren. 18
När någon på sin kropps hud har haft en bulnad som har
blivit läkt, 19 men sedan, på det ställe där bulnaden var, en
vit upphöjning eller en rödvit fläck visar sig, så skall han
låta bese sig av prästen. 20 Om då prästen, när han beser
honom, finner att stället visar sig lägre än den övriga huden,
och att håret därpå har vitnat, så skall prästen förklara
honom oren; ty då är han angripen av spetälska, som har
brutit ut där bulnaden var. 21 Men om prästen, när han beser
stället, finner att vitt hår saknas där, och att stället icke är
lägre än den övriga huden, och att det är blekt, så skall
prästen hålla honom innestängd i sju dagar. 22 Om då det
onda utbreder sig på huden, så skall prästen förklara honom
oren, ty då är han angripen. 23 Men om den ljusa fläcken
bliver oförändrad där den är och icke utbreder sig, då är det
ett märke efter bulnaden, och prästen skall förklara honom
ren. 24 Men om någon på sin kropps hud får ett brännsår,
och om av ärrbildningen i brännsåret sedan bliver en rödvit
eller vit fläck 25 och prästen, när han beser stället, finner att
håret på fläcken har vitnat, och att den visar sig djupare än
den övriga huden, så är mannen angripen av spetälska, som
har brutit ut där brännsåret var; och prästen skall förklara
honom oren, ty då är han angripen av spetälska. 26 Men om
prästen, när han beser stället, finner att vitt hår saknas på
den ljusa fläcken, och att stället icke är lägre än den övriga
huden, och att det är blekt, så skall prästen hålla honom
innestängd i sju dagar. 27 Om då prästen, när han på sjunde
dagen beser honom, finner att det onda har utbrett sig på
huden, så skall prästen förklara honom oren ty då är han
angripen av spetälska. 28 Men om den ljusa fläcken bliver
oförändrad där den är och icke utbreder sig på huden och
förbliver blek, då är det en upphöjning efter brännsåret, och
prästen skall förklara honom ren, ty det är ett märke efter
brännsåret. 29 När på en man eller en kvinna något ställe
på huvudet eller på hakan bliver angripet 30 och prästen,
då han beser det angripna stället, finner att det visar sig
djupare än den övriga huden och att gulaktigt tunt hår finnes
där, så skall prästen förklara den angripne oren, ty då är

det spetälskeskorv, huvud- eller hakspetälska. 31 Men om
prästen, när han beser det angripna stället med skorven,
finner, att om det än icke visar sig djupare än den övriga
huden, svart hår likväl saknas där, så skall prästen hålla
den av skorven angripne innestängd i sju dagar. 32 Om
då prästen, när han på sjunde dagen beser det angripna
stället, finner att skorven icke har utbrett sig, och att där
icke finnes något gulaktigt hår, och att skorven icke visar
sig djupare än den övriga huden, 33 så skall den sjuke
raka sig, utan att dock raka det skorviga stället, och prästen
skall för andra gången hålla den skorvsjuke innestängd i sju
dagar. 34 Om då prästen, när han på sjunde dagen beser
den skorvsjuke, finner att skorven icke har utbrett sig på
huden, och att den icke visar sig djupare än den övriga
huden, så skall prästen förklara honom ren, och sedan
han har tvått sina kläder, är han ren. 35 Men om skorven
utbreder sig på huden, sedan han har blivit förklarad ren, 36
och prästen, när han beser honom, finner att skorven har
utbrett sig på huden, så behöver prästen icke efterforska om
där finnes något gulaktigt hår, ty han är oren. 37 Men om
skorven visar sig oförändrad, och svart hår har vuxit upp
på stället, då är skorven läkt, och han är ren, och prästen
skall förklara honom ren. 38 När någon, man eller kvinna,
på sin kropps hud får fläckar, vita fläckar, 39 och prästen,
när han beser den angripne, finner att fläckarna på hans
kropps hud äro blekvita, då är det ett ofarligt utslag som
har kommit fram på huden; han är ren. 40 När på en mans
huvud håret utan vidare faller av, är det vanlig bakskallighet;
han är ren. 41 Och om håret utan vidare faller av på främre
delen av huvudet, så är det vanlig framskallighet; han är ren.
42 Men när på det skalliga stället, baktill eller framtill, en
rödvit fläck uppstår, då är det spetälska som har brutit ut på
det skalliga stället baktill eller framtill. 43 Om alltså prästen,
när han beser honom, finner att den upphöjda fläcken på
det skalliga stället, baktill eller framtill, är rödvit, och att den
visar sig lik spetälska på den övriga kroppens hud, 44 så är
mannen spetälsk, han är oren; prästen skall strax förklara
honom oren, ty han är angripen på sitt huvud. 45 Den som
är angripen av spetälska skall gå med sönderrivna kläder,
han skall hava sitt hår oordnat och skyla sitt skägg, och han
skall ropa: "Oren! Oren!" 46 Så länge han är angripen av
spetälska, skall han vara oren; oren är han. Han skall bo
avskild; utanför lägret skall han hava sin bostad. 47 När en
klädnad bliver angripen av spetälska, vare sig klädnaden är
av ylle eller av linne, 48 eller när så sker med något vävt eller
virkat tyg, vare sig av linne eller av ylle, eller med skinn eller
med något, vad det vara må, som är förfärdigat av skinn, 49
och det angripna stället visar sig grönaktigt eller rödaktigt,
på klädnaden eller skinnet, eller på det vävda eller virkade
tyget, eller på skinnsaken, vad det vara må, då är stället
angripet av spetälska och skall visas för prästen. 50 Och
när prästen har besett det angripna stället, skall han hava
den angripna saken inlåst i sju dagar. 51 Om han då, när
han på sjunde dagen beser det angripna stället, finner att
skadan har utbrett sig på klädnaden, eller på det vävda eller
virkade tyget, eller på skinnet, vadhelst det vara må, som
är förfärdigat av skinnet, så är stället angripet av elakartad
spetälska; sådant är orent. 52 Och man skall bränna upp
klädnaden, eller det vävda eller virkade tyget, vare sig det år
av ylle eller av linne, eller skinnsaken som är angripen, vad
det vara må; ty det är en elakartad spetälska; allt sådant
skall brännas upp i eld. 53 Men om prästen, när han beser
stället, finner att fläcken icke har utbrett sig på klädnaden,
eller på det vävda eller virkade tyget, eller på skinnsaken,
vad det vara må, 54 så skall prästen bjuda att man tvår den
sak på vilken det angripna stället finnes, och han skall för
andra gången hava den inlåst i sju dagar. 55 Om då prästen,
när han efter tvagningen beser det angripna stället, finner att
det angripna stället icke har förändrat sitt utseende, så är en
sådan sak oren, om ock fläcken icke vidare har utbrett sig;
du skall bränna upp den i eld; det är en frätfläck, vare sig den
sitter på avigsidan eller på rätsidan. 56 Men om prästen, när
han beser det angripna stället, finner att det efter tvagningen
har bleknat, så skall han riva bort det från klädnaden eller
skinnet, eller från det vävda eller virkade tyget. 57 Om likväl
sedan en fläck åter visar sig på klädnaden, eller på det
vävda eller virkade tyget, eller på skinnsaken, vad det vara
må, så är det spetälska som har brutit ut; den sak på vilken
det angripna stället finnes skall du bränna upp i eld. 58 Men
om genom tvagningen fläcken har gått bort på klädnaden,
eller på det vävda eller virkade tyget, eller på skinnsaken,
vad det vara må, så skall det för andra gången tvås, och så
bliver det rent. 59 Detta är lagen om det som bliver angripet
av spetälska, antingen det är en klädnad av ylle eller linne,
eller det är vävt eller virkat tyg, eller någon skinnsak, vad det
vara må -- den lag efter vilken det skall förklaras rent eller
orent.

14 Och HERREN talade till Mose och sade: 2 Detta vare
lagen om huru man skall förfara, när den som har
haft spetälska skall renas: Han skall föras till prästen; 3
och prästen skall gå ut utanför lägret. Om då prästen, när
han beser den spetälske, finner att han är botad från den
spetälska varav han var angripen, 4 så skall prästen bjuda
att man för dens räkning, som skall renas, tager två levande

rena fåglar, cederträ, rosenrött garn och isop. 5 Och prästen
skall bjuda att man slaktar den ena fågeln över ett lerkärl
med friskt vatten i. 6 Sedan skall han taga den levande
fågeln, så ock cederträet, det rosenröda garnet och isopen,
och detta alltsammans, jämväl den levande fågeln, skall
han doppa i den fågelns blod, som har blivit slaktad över
det friska vattnet. 7 Och han skall stänka sju gånger på
den som skall renas från spetälskan; och sedan han så
har renat honom, skall han slappa den levande fågeln fri
ute på marken. 8 Och den som skall renas skall två sina
kläder och raka av allt sitt hår och bada sig i vatten, så bliver
han ren och får sedan gå in i lägret. Dock skall han stanna
utanför sitt tält i sju dagar. 9 Och på sjunde dagen skall
han raka av allt sitt hår, både huvudhåret och skägget och
ögonbrynen: allt sitt hår skall han raka av. Och han skall två
sina kläder och bada sin kropp i vatten, så bliver han ren. 10
Och på åttonde dagen skall han taga två felfria lamm av
hankön och ett årsgammalt felfritt lamm av honkön, så ock
tre tiondedels efa fint mjöl, begjutet med olja, till spisoffer,
och därtill en log olja. 11 Och prästen som förrättar reningen
skall ställa den som skall renas och allt det andra fram inför
HERRENS ansikte, vid ingången till uppenbarelsetältet.
12 Och prästen skall taga det ena lammet och offra det
till ett skuldoffer, jämte tillhörande log olja, och vifta detta
såsom ett viftoffer inför HERRENS ansikte. 13 Och man
skall slakta lammet på samma plats där man slaktar synd-
och brännoffersdjuren, på en helig plats; ty skuldoffret tillhör
prästen, likasom syndoffret; det är högheligt. 14 Och prästen
skall taga något av skuldoffrets blod, och därmed skall
prästen bestryka högra örsnibben på den som skall renas,
så ock tummen på hans högra hand och stortån på hans
högra fot. 15 Sedan skall prästen taga av tillhörande log olja
och gjuta i sin vänstra hand, 16 och prästen skall doppa
sitt högra pekfinger i oljan som han har i sin vänstra hand
och stänka något av oljan med sitt finger sju gånger inför
HERRENS ansikte. 17 Och med det som bliver över av oljan
i hans hand skall prästen bestryka högra örsnibben på den
som skall renas, så ock tummen på hans högra hand och
stortån på hans högra fot, ovanpå skuldoffersblodet. 18
Och det som sedan är över av oljan i prästens hand skall
han gjuta på dens huvud, som skall renas; så skall prästen
bringa försoning för honom inför HERRENS ansikte. 19
Därefter skall prästen offra syndoffret och bringa försoning
för den som skall renas, så att han bliver fri ifrån sin orenhet;
sedan skall han slakta brännoffersdjuret. 20 Och prästen
skall offra brännoffret på altaret och tillika spisoffret. När så
prästen bringar försoning för honom, då bliver han ren. 21
Men om han är fattig och icke kan anskaffa så mycket, så
skall han taga allenast ett lamm till skuldoffer, och vifta det
för att bringa försoning för sig, och allenast en tiondedels efa
fint mjöl, begjutet med olja, till spisoffer, och därtill en log
olja, 22 så ock två turturduvor eller två unga duvor, efter som
han kan anskaffa; den ena skall vara till syndoffer, den andra
till brännoffer. 23 Och han skall, för att förklaras ren, bära allt
detta till prästen på åttonde dagen, till uppenbarelsetältets
ingång, inför HERRENS ansikte. 24 Och prästen skall taga
skuldofferslammet och tillhörande log olja, och detta skall
prästen vifta såsom ett viftoffer inför HERRENS ansikte. 25
Och man skall slakta skuldofferslammet, och prästen skall
taga av skuldoffrets blod och bestryka högra örsnibben på
den som skall renas, så ock tummen på hans högra hand
och stortån på hans högra fot. 26 Sedan skall prästen gjuta
något av oljan i sin vänstra hand, 27 och prästen skall stänka
med sitt högra pekfinger något av oljan som han har i sin
vänstra hand sju gånger inför HERRENS ansikte. 28 Och
prästen skall med oljan som han har i sin hand bestryka
högra örsnibben på den som skall renas, så ock tummen på
hans högra hand och stortån på hans högra fot, ovanpå
skuldoffersblodet. 29 Och det som är över av oljan i prästens
hand skall han gjuta på dens huvud, som skall renas, till
att bringa försoning för honom inför HERRENS ansikte. 30
Därefter skall han offra den ena av turturduvorna eller av de
unga duvorna, vad han nu har kunnat anskaffa; 31 efter
som han har kunnat anskaffa: skall han offra den ena till
syndoffer och den andra till brännoffer, tillika med spisoffret.
Så skall prästen bringa försoning inför HERRENS ansikte för
den som skall renas. 32 Detta är lagen om den som har
varit angripen av spetälska, men icke kan anskaffa vad som
rätteligen hör till hans rening. 33 Och HERREN talade till
Mose och Aron och sade: 34 När I kommen in i Kanaans
land, som jag vill giva eder till besittning, och jag låter något
hus i det land I fån till besittning bliva angripet av spetälska,
35 så skall husets ägare gå och anmäla det för prästen
och säga: "Det synes som om mitt hus vore angripet av
spetälska." 36 Då skall prästen bjuda att man, innan prästen
går in för att bese det angripna stället, utrymmer huset, för
att icke allt som är i huset skall bliva orent. Och därefter skall
prästen gå in för att bese huset. 37 Om han då, när han
beser det angripna stället, finner att det angripna stället på
husets vägg bildar grönaktiga eller rödaktiga fördjupningar,
som visa sig lägre än den övriga väggen, 38 så skall prästen
gå ut ur huset, till dörren på huset, och stänga huset för
sju dagar. 39 Om då prästen, när han på sjunde dagen
kommer igen och beser det, finner att fläcken har utbrett sig

på husets vägg, 40 så skall prästen bjuda att man bryter ut
de stenar som äro angripna, och kastar dem utanför staden
på någon oren plats. 41 Men huset skall man skrapa överallt
innantill och kasta det avskrapade murbruket utanför staden
på någon oren plats. 42 Och man skall taga andra stenar
och sätta in dem i de förras ställe och taga annat murbruk
och rappa huset därmed. 43 Om likväl en fläck åter kommer
fram på huset, sedan man har brutit ut stenarna, och sedan
man har skrapat huset, och sedan det har blivit rappat, 44 så
skall prästen gå in och bese det, och om han då finner att
fläcken har utbrett sig på huset, så är detta en elakartad
spetälska på huset, det är orent. 45 Och man skall riva ned
huset, med dess stenar och trävirke och allt murbruk på
huset, och föra bort alltsammans utanför staden till någon
oren plats. 46 Och om någon har gått in i huset under den
tid det skulle vara stängt, så skall han vara oren ända till
aftonen. 47 Och om någon har legat i huset, skall han två
sina kläder, och om någon har ätit i huset, skall också han
två sina kläder. 48 Men om prästen, när han går in och beser
huset, finner att fläcken icke har utbrett sig på huset, sedan
det har blivit rappat, så skall han förklara huset rent, ty då är
det onda hävt. 49 Och han skall till husets rening taga två
fåglar, cederträ, rosenrött garn och isop. 50 Och han skall
slakta den ena fågeln över ett lerkärl med friskt vatten i.
51 Sedan skall han taga cederträet, isopen, det rosenröda
garnet och den levande fågeln, och doppa alltsammans i
den slaktade fågelns blod och det friska vattnet, och stänka
på huset sju gånger. 52 Så skall han rena huset med fågelns
blod och det friska vattnet och med den levande fågeln,
cederträet, isopen och det rosenröda garnet. 53 Och han
skall släppa den levande fågeln fri ute på marken utanför
staden. När han så bringar försoning för huset, då bliver det
rent. 54 Detta är lagen om allt slags spetälskesjukdom och
spetälskeskorv, 55 om spetälska på kläder och på hus, 56
om upphöjningar på huden, utslag och ljusa fläckar, 57 till
undervisning om när något är orent eller rent. Detta är lagen
om spetälska.

15 Och HERREN talade till Mose och Aron och sade:
2 Talen till Israels barn och sägen till dem: 3 Om
någon får flytning ur sitt kött, så är sådan flytning oren.
Och angående hans orenhet, medan flytningen varar, gäller
följande: Evad hans kött avsöndrar flytningen, eller det
tillsluter sig för flytningen, så är han oren. 4 Allt varpå den
sjuke ligger bliver orent, och allt varpå han sitter bliver orent.
5 Och den som kommer vid det varpå han har legat skall
två sina kläder och bada sig i vatten och vara oren ända
till aftonen. 6 Och den som sätter sig på något varpå den
sjuke har suttit skall två sina kläder och bada sig i vatten och
vara oren ända till aftonen. 7 Och den som kommer vid den
sjukes kropp skall två sina kläder och bada sig i vatten och
vara oren ända till aftonen. 8 Och om den sjuke spottar på
någon som är ren, skall denne två sina kläder och bada sig i
vatten och vara oren ända till aftonen. 9 Och allt varpå den
sjuke sitter när han färdas någonstädes, bliver orent. 10 Och
var och en som kommer vid något, vad det vara må, som
har legat under honom skall vara oren ända till aftonen; och
den som bär bort något sådant skall två sina kläder och
bada sig i vatten och vara oren ända till aftonen. 11 Och var
och en som den sjuke kommer vid, utan att hava sköljt sina
händer i vatten, skall två sina kläder och bada sig i vatten
och vara oren ända till aftonen. 12 Och ett lerkärl som den
sjuke kommer vid skall sönderslås; men är det ett träkärl,
skall det sköljas med vatten. 13 När den som har flytning
bliver ren från sin flytning, skall han, för att förklaras ren,
räkna sju dagar och därefter två sina kläder, och sedan skall
han bada sin kropp i rinnande vatten, så bliver han ren. 14
Och på åttonde dagen skall han taga sig två turturduvor
eller två unga duvor och komma inför HERRENS ansikte, till
uppenbarelsetältets ingång, och giva dem åt prästen. 15
Och prästen skall offra dem, den ena till syndoffer och den
andra till brännoffer; så skall prästen bringa försoning för
honom inför HERRENS ansikte, till rening från hans flytning.
16 Och om en man har haft sädesutgjutning, så skall han
bada hela sin kropp i vatten och vara oren ända till aftonen.
17 Och allt slags klädnad och allt av skinn, varpå sådan
sädesutgjutning har skett, skall tvås i vatten och vara orent
ända till aftonen. 18 Och när en man har legat hos en kvinna
och sädesutgjutning har skett, så skola de båda bada sig i
vatten och vara orena ända till aftonen. 19 Och när en kvinna
har sin flytning, i det att blod avgår ur hennes kött, skall
hon vara oren i sju dagar, och var och en som kommer vid
henne skall vara oren ända till aftonen. 20 Och allt varpå hon
ligger under sin månadsrening bliver orent, och allt varpå
hon sitter bliver orent. 21 Och var och en som kommer vid
det varpå hon har legat skall två sina kläder och bada sig i
vatten och vara oren ända till aftonen. 22 Och var och en
som kommer vid något varpå hon har suttit skall två sina
kläder och bada sig i vatten och vara oren ända till aftonen.
23 Och om någon sak lägges på det varpå hon har legat
eller suttit, och någon då kommer vid denna sak, så skall
han vara oren ända till aftonen. 24 Och om en man ligger
hos henne, och något av hennes månadsflöde kommer på
honom, skall han vara oren i sju dagar, och allt varpå han
ligger bliver orent. 25 Och om en kvinna har blodflöde under

en längre tid, utan att det är hennes månadsrening, eller
om hon har flöde utöver tiden för sin månadsrening, så
skall om henne, så länge hennes orena flöde varar, gälla
detsamma som under hennes månadsreningstid; hon är
oren. 26 Om allt varpå hon ligger, så länge hennes flöde
varar, skall gälla detsamma som om det varpå hon ligger
under sin månadsrening; och allt varpå hon sitter bliver
orent, likasom under hennes månadsrening. 27 Och var och
en som kommer vid något av detta bliver oren; han skall två
sina kläder och bada sig i vatten och vara oren ända till
aftonen. 28 Men om hon bliver ren från sitt flöde, skall hon
räkna sju dagar och sedan vara ren. 29 Och på åttonde
dagen skall hon taga sig två turturduvor eller två unga duvor
och bära dem till prästen, till uppenbarelsetältets ingång. 30
Och prästen skall offra den ena till syndoffer och den andra
till brännoffer; så skall prästen bringa försoning för henne
inför HERRENS ansikte, till rening från hennes orena flöde.
31 Så skolen I bevara Israels barn från orenhet, på det att de
icke må dö i sin orenhet, om de orena mitt tabernakel, som
står mitt ibland dem. 32 Detta är lagen om den som har
flytning och om den som har sädesutgjutning, så att han
därigenom bliver oren, 33 och om den kvinna som har sin
månadsrening, och om den som har någon flytning, evad
det är man eller kvinna, så ock om en man som ligger hos
en oren kvinna.

16 Och HERREN talade till Mose, sedan Arons två söner
voro döda, de båda som träffats av döden, när de
trädde fram inför HERRENS ansikte. 2 Och HERREN sade
till Mose: Säg till din broder Aron att han icke på vilken tid
som helst får gå in i helgedomen innanför förlåten, framför
nådastolen som är ovanpå arken, på det att han icke må dö;
ty i molnskyn vill jag uppenbara mig över nådastolen. 3 Så
skall förfaras, när Aron skall gå in i helgedomen: Han skall
taga en ungtjur till syndoffer och en vädur till brännoffer; 4
han skall ikläda sig en helig livklädnad av linne och hava
benkläder av linne över sitt kött, och han skall omgjorda sig
med ett bälte av linne och vira en huvudbindel av linne om
sitt huvud; detta är de heliga kläderna, och innan han ikläder
sig dem, skall han bada sin kropp i vatten. 5 Och av Israels
barns menighet skall han mottaga två bockar till syndoffer
och en vädur till brännoffer. 6 Och Aron skall föra fram sin
egen syndofferstjur och bringa försoning för sig och sitt hus.
7 Sedan skall han taga de två bockarna och ställa dem
inför HERRENS ansikte, vid ingången till uppenbarelsetältet.
8 Och Aron skall draga lott om de två bockarna: en lott
för HERREN och en lott för Asasel. 9 Och den bock som
lotten bestämmer åt HERREN skall Aron föra fram och offra
till syndoffer. 10 Men den bock som lotten bestämmer åt
Asasel skall ställas levande inför HERRENS ansikte, för att
försoning må bringas för honom, på det att han må släppas
fri ut till Asasel i öknen. 11 Aron skall alltså föra fram sin
syndofferstjur och bringa försoning för sig och sitt hus, han
skall slakta sin syndofferstjur. 12 Sedan skall han taga ett
fyrfat fullt med glöd från altaret som står inför HERRENS
ansikte, och fylla sina händer med stött välluktande rökelse;
och han skall bära in detta innanför förlåten. 13 Och rökelsen
skall han lägga på elden inför HERRENS ansikte, så att ett
moln av rökelse skyler nådastolen, ovanpå vittnesbördet, på
det att han icke må dö. 14 Och han skall taga av tjurens
blod och stänka med sitt finger framtill på nådastolen; och
framför nådastolen skall han stänka blodet sju gånger med
sitt finger. 15 Sedan skall han slakta folkets syndoffersbock
och bära in hans blod innanför förlåten; och han skall göra
med hans blod såsom han gjorde med tjurens blod: han
skall tänka därmed på nådastolen och framför nådastolen.
16 Så skall han bringa försoning för helgedomen och rena
den från Israels barns orenheter och överträdelser, vad de
än må hava syndat. Och på samma sätt skall han göra
ned uppenbarelsetältet, som har sin plats hos dem mitt
ibland deras orenheter. 17 Och ingen människa får vara
i uppenbarelsetältet, från den stund på han går in för att
bringa försoning i helgedomen, ända till dess han har gått ut.
Så skall han bringa försoning för sig och sitt hus och för
Israels hela församling. 18 Sedan skall han gå ut till altaret
som står inför HERRENS ansikte och bringa försoning för
det; han skall taga av tjurens blod och av bockens blod och
stryka på altarets horn runt omkring, 19 och han skall stänka
blodet därpå med sitt finger sju gånger, och rena och helga
det från Israels barns orenheter. 20 När han så har fullbordat
försoningen för helgedomen, uppenbarelsetältet och altaret,
skall han föra fram den levande bocken. 21 Och Aron skall
lägga båda sina händer på den levande bockens huvud,
och bekänna över honom Israels barns alla missgärningar
och alla deras överträdelser, vad de än må hava syndat;
han skall lägga dem på bockens huvud och genom en man
som hålles redo därtill släppa honom ut i öknen. 22 Så skall
bocken bära alla deras missgärningar på sig ut i vildmarken;
man skall släppa bocken ute i öknen. 23 Därefter skall Aron
gå in i uppenbarelsetältet och taga av sig linnekläderna,
som han hade iklätt sig när han gick in i helgedomen; och
han skall lämna dem där. 24 Och han skall bada sin kropp i
vatten på en helig plats och ikläda sig sina vanliga kläder;
sedan skall han gå ut och offra sitt eget brännoffer och
folkets brännoffer och bringa försoning för sig och för folket.

25 Och fettet av syndoffersdjuret skall han förbränna på altaret. 26 Men den som släppte bocken ut till Asasel skall två sina kläder och bada sin kropp i vatten; därefter får han gå in i lägret. 27 Och syndofferstjuren och syndoffersbocken, vilkas blod blev inburet för att bringa försoning i helgedomen, skola föras bort utanför lägret, och man skall bränna upp dem i eld med deras hud och kött och orenlighet. 28 Och den som bränner upp detta skall två sina kläder och bada sin kropp i vatten; därefter får han gå in i lägret. 29 Och detta skall vara för eder en evärdlig stadga: I sjunde månaden, på tionde dagen i månaden, skolen I späka eder och icke göra något arbete, varken infödingen eller främlingen som bor ibland eder. 30 Ty på den dagen skall försoning bringas för eder, till att rena eder; från alla edra synder skolen I renas inför HERRENS ansikte. 31 En vilosabbat skall den vara för eder, och I skolen då späka eder. Detta skall vara en evärdlig stadga. 32 Och den präst, som har blivit smord och mottagit handfyllning till att vara präst i sin faders ställe skall bringa denna försoning; han skall ikläda sig linnekläderna, de heliga kläderna, 33 och han skall bringa försoning för det allraheligaste och försoning för uppenbarelsetältet och altaret, och han skall bringa försoning för prästerna och allt folket i församlingen. 34 Detta skall vara för eder en evärdlig stadga, att försoning skall bringas för Israels barn, till rening från alla deras synder, en gång om året. Och han gjorde såsom HERREN hade bjudit Mose.

17 Och HERREN talade till Mose och sade: 2 Tala till Aron och hans söner och alla Israels barn och säg till dem Detta är vad HERREN har bjudit och sagt: 3 Om någon av Israels hus, i lägret eller utanför lägret, slaktar ett fäkreatur eller ett lamm eller en get, 4 utan att föra fram djuret till uppenbarelsetältets ingång för att frambära det såsom en offergåva åt HERREN framför HERRENS tabernakel, så skall detta tillräknas den mannen såsom blodskuld, ty blod har han utgjutit, och den mannen skall utrotas ur sitt folk. 5 Därför skola Israels barn föra sina slaktdjur, som de pläga slakta ute på marken, fram till HERREN, till uppenbarelsetältets ingång, till prästen, och där slakta dem såsom tackoffer åt HERREN. 6 Och prästen skall stänka blodet på HERRENS altare, vid ingången till uppenbarelsetältet, och förbränna fettet till en välbehaglig lukt för HERREN. 7 Och de skola icke mer offra sina slaktoffer åt de onda andar som de i trolös avfällighet löpa efter. Detta skall vara en evärdlig stadga för dem från släkte till släkte. 8 Och du skall säga till dem: Om någon av Israels hus, eller av främlingarna som bo ibland dem, offrar ett brännoffer eller ett slaktoffer 9 och icke för det fram till uppenbarelsetältets ingång för att offra det åt HERREN, så skall den mannen utrotas ur sin släkt. 10 Och om någon av Israels hus, eller av främlingarna som bo ibland dem, förtär något blod, så skall jag vända mitt ansikte mot honom som förtär blodet och utrota honom ur hans folk. 11 Ty allt kötts själ är i blodet, och jag har givit eder det till altaret, till att bringa försoning för edra själar; ty blodet är det som bringar försoning, genom själen som är däri. 12 Därför säger jag till Israels barn: Ingen av eder skall förtära blod; och främlingen som bor ibland eder skall icke heller förtära blod. 13 Och om någon av Israels barn, eller av främlingarna som bo ibland dem, fäller ett villebråd av fyrfotadjur eller en fågel, sådant som får ätas, så skall han låta blodet rinna ut och övertäcka det med jord. 14 Ty så är det med allt kötts själ, att blodet är det som innehåller själen; därför säger jag till Israels barn: I skolen icke förtära något kötts blod. Ty blodet är allt kötts själ; var och en som förtär det skall utrotas. 15 Och var och en som äter ett självdött eller ihjälrivet djur, evad han är inföding eller främling, skall två sina kläder och bada sig i vatten och vara oren ända till aftonen; då bliver han ren. 16 Men om han icke tvår sina kläder och icke badar sin kropp kommer han att bära på missgärning.

18 Och HERREN talade till Mose och sade: 2 Tala till Israels barn och säg till dem: Jag är HERREN, eder Gud. 3 I skolen icke göra såsom man gör i Egyptens land, där I haven bott. Ej heller skolen I göra såsom man gör i Kanaans land, dit jag vill föra eder; I skolen icke vandra efter deras stadgar. 4 Efter mina rätter skolen I göra och mina stadgar skolen I hålla, och skolen vandra efter dem. Jag är HERREN, eder Gud. 5 Ja, I skolen hålla mina stadgar och rätter, ty den människa som gör efter dem skall leva genom dem. Jag är HERREN. 6 Ingen bland eder skall komma vid någon kvinna som är hans nära blodsförvant och blotta hennes blygd. Jag är HERREN. 7 Du skall icke blotta din faders blygd genom att blotta din moders blygd; hon är din moder, du skall icke blotta hennes blygd. 8 Du skall icke blotta någon annan kvinnas blygd, som är din faders hustru, ty det är din faders blygd. 9 Du skall icke blotta din systers blygd, evad hon är din faders dotter eller din moders dotter, evad hon är född hemma eller född ute. 10 Du skall icke blotta din sondotters eller din dotterdotters blygd, ty det är din egen blygd. 11 Du skall icke blotta din faders hustrus dotters blygd, ty hon är av din faders släkt, hon är din syster. 12 Du skall icke blotta din faders systers blygd; hon är din faders nära blodsförvant. 13 Du skall icke blotta din moders systers blygd, ty hon är din moders nära blodsförvant. 14 Du skall icke blotta din faders broders blygd: vid hans hustru

skall du icke komma; hon är din faders syster. 15 Du skall
icke blotta din svärdotters blygd; hon är din sons hustru,
hennes blygd skall du icke blotta. 16 Du skall icke blotta
din broders hustrus blygd, ty det är din broders blygd. 17
Du skall icke blotta en kvinnas blygd och tillika hennes
dotters; du skall icke heller taga till hustru hennes sondotter
eller dotterdotter och blotta dennas blygd, de äro ju nära
blodsförvanter; sådant vore en skändlighet. 18 Och du skall
icke till hustru taga en kvinna jämte hennes syster, så att du
uppväcker fiendskap mellan dem, i det att du blottar den
enas blygd och tillika den andras, medan den förra lever. 19
Du skall icke komma vid en kvinna och blotta hennes blygd,
när hon är oren under sin månadsrening. 20 Med din nästas
hustru skall du icke beblanda dig, så att du genom henne
bliver oren. 21 Du skall icke giva någon av dina avkomlingar
till offer åt Molok; du skall icke ohelga din Guds namn. Jag
är HERREN. 22 Du skall icke ligga hos en man såsom man
ligger hos en kvinna; det är en styggelse. 23 Du skall icke
beblanda där med något djur, så att du genom detta bliver
oren. Och ingen kvinna skall hava att skaffa med något djur,
så att hon beblandar sig därmed; det är en vederstygglighet.
24 I skolen icke orena eder med något av allt detta, ty med
allt sådant hava de hedningar orenat sig, som jag fördriver
för eder. 25 Därigenom har landet blivit orenat, och jag har
på det hemsökt dess missgärning, så att landet har utspytt
sina inbyggare. 26 Så hållen då I mina stadgar och rätter,
och ingen av eder, evad han är inföding eller en främling som
bor ibland eder, må göra någon av alla dessa styggelser. 27
Ty alla dessa styggelser hava landets inbyggare, som hava
varit där före eder, bedrivit, så att landet har blivit orenat. 28
Gören intet sådant, på det att landet icke må utspy eder, om
I så orenen det, likasom det utspyr det folk som har bott där
före eder. 29 Ty var och en som gör någon av alla dessa
styggelser skall utrotas ur sitt folk, ja, var och en som gör
sådant. 30 Iakttagen därför vad jag har bjudit eder iakttaga,
så att I icke gören efter någon av de styggeliga stadgar som
man har följt före eder, och så orenen eder genom dem. Jag
är HERREN, eder Gud.

19 Och HERREN talade till Mose och sade: 2 Tala till
Israels barns hela menighet och säg till dem: I skolen
vara heliga, ty jag, HERREN, eder Gud, är helig. 3 Var och
en av eder frukte sin moder och sin fader. Mina sabbater
skolen I hålla. Jag är HERREN, eder Gud. 4 I skolen icke
vända eder till avgudar och icke göra eder gjutna gudar.
Jag är HERREN, eder Gud. 5 När I viljen offra tackoffer
åt HERREN, skolen I offra det på sådant sätt att I bliven
välbehagliga. 6 Samma dag I offren det skall det ätas, eller
ock den följande dagen; men det som bliver över till tredje
dagen skall brännas upp i eld. 7 Om det ätes på tredje dagen,
så är det en vederstygglighet; det bliver då icke välbehagligt.
8 Den som äter därav kommer att bära på missgärning, ty
han har ohelgat det som var helgat åt HERREN, och han
skall utrotas ur sin släkt. 9 När I inbärgen skörden av edert
land, skall du icke skörda intill yttersta kanten av din åker,
icke heller skall du göra någon axplockning efter din skörd.
10 Och i din vingård skall du icke göra någon efterskörd, och
de avfallna druvorna i din vingård skall du icke plocka upp;
du skall lämna detta kvar åt den fattige och åt främlingen.
Jag är HERREN, eder Gud. 11 I skolen icke stjäla eller ljuga
eller begå något svek mot varandra. 12 I skolen icke svärja
falskt vid mitt namn; då ohelgar du din Guds namn. Jag är
HERREN. 13 Du skall icke med orätt avhända din nästa
något, eller taga något ifrån honom med våld. Du skall icke
förhålla dagakarlen hans lön över natten till morgonen. 14
Du skall icke uttala förbannelser över en döv, och för en
blind skall du icke lägga något varpå han kan falla; du skall
frukta din Gud. Jag är HERREN. 15 I skolen icke göra orätt i
domen; du skall icke hava anseende till den ringes person,
ej heller vara partisk för den mäktige; du skall döma din
nästa rätt. 16 Du skall icke gå med förtal bland dina fränder;
du skall icke stå efter din nästas blod. Jag är HERREN. 17
Du skall icke hava hat till din broder i ditt hjärta, men väl
må du tillrättavisa din nästa, så att du icke för hans skull
kommer att bära på synd. 18 Du skall icke hämnas och icke
hysa agg mot någon av ditt folk, utan du skall älska din
nästa såsom dig själv. Jag är HERREN. 19 Mina stadgar
skolen I hålla: Du skall icke låta två slags djur av din boskap
para sig med varandra; din åker skall du icke beså med
två slags säd; en klädnad av två olika slags garn får icke
komma på dig. 20 Om en man har legat hos en kvinna och
beblandat sig med henne, och hon är trälinna i en annan
mans våld, och hon icke har blivit friköpt eller frigiven, så
skola de straffas, men icke dödas, eftersom hon icke var fri.
21 Och han skall föra fram sitt skuldoffer inför HERREN, till
uppenbarelsetältets ingång, en skuldoffersvädur. 22 När så
prästen medelst skuldoffersväduren bringar försoning för
honom inför HERRENS ansikte för den synd han har begått,
då bliver den synd han har begått honom förlåten. 23 När I
kommen in i landet och planteren träd av olika slag med
ätbar frukt, skolen I anse deras frukt såsom deras förhud. I
tre år skolen I hålla dem för oomskurna och icke äta av dem;
24 men under det fjärde året skall all deras frukt vara helgad
till HERRENS lov, 25 och först under det femte skolen I äta
deras frukt. Så skolen I göra, för att de må giva så mycket

större avkastning åt eder. Jag är HERREN, eder Gud. 26 I
skolen icke äta något med blod i. I skolen icke befatta eder
med spådom eller teckentyderi. 27 I skolen icke rundklippa
kanten av edert huvudhår, ej heller skall du avstympa kanten
av ditt skägg. 28 I skolen icke göra något märke på eder
kropp för någon död, ej heller bränna in skrifttecken på eder.
Jag är HERREN. 29 Du skall icke ohelga din dotter med att
låta henne bliva en sköka, på det att icke landet må förfalla i
skökoväsende och bliva uppfyllt av skändlighet. 30 Mina
sabbater skolen I hålla, och för min helgedom skolen I hava
fruktan. Jag är HERREN. 31 I skolen icke vända eder till
andar som tala genom besvärjare eller spåmän. Söken icke
sådana, så att I bliven orena genom dem. Jag är HERREN,
eder Gud. 32 För ett grått huvud skall du stå upp, och den
gamle skall du ära; du skall frukta din Gud. Jag är HERREN.
33 När en främling bor hos eder i edert land, skolen I icke
förtrycka honom. 34 Främlingen som bor hos eder skall
räknas såsom en inföding bland eder, du skall älska honom
såsom dig själv; I haven ju själva varit främlingar i Egyptens
land. Jag är HERREN, eder Gud. 35 I skolen icke göra orätt
i domen, icke i fråga om mått, vikt eller mål. 36 Riktig våg,
riktiga vikter, riktig efa, riktigt hin-mått skolen I hava. Jag är
HERREN, eder Gud, som har fört eder ut ur Egyptens land.
37 Så skolen I nu hålla alla mina stadgar och alla mina rätter
och göra efter dem. Jag är HERREN.

20 Och HERREN talade till Mose och sade: 2 Du skall
ock säga till Israels barn: Om någon av Israels barn,
eller av främlingarna som bo i Israel, giver någon av sina
avkomlingar åt Molok, så skall han straffas med döden;
folket i landet skall stena honom. 3 Och jag skall vända mitt
ansikte mot den mannen och utrota honom ur hans folk,
därför att han har givit en av sina avkomlingar åt Molok,
och därmed orenat min helgedom och ohelgat mitt heliga
namn. 4 Om folket i landet ser genom fingrarna med den
mannen, när han giver en av sina avkomlingar åt Molok,
så att de icke döda honom, 5 då skall jag själv vända mitt
ansikte mot den mannen och mot hans släkt; och honom
och alla dem som hava följt honom och i trolös avfällighet
lupit efter Molok skall jag utrota ur deras folk. 6 Och om
någon vänder sig till andar som tala genom besvärjare eller
spåmän, för att i trolös avfällighet löpa efter dem, så skall jag
vända mitt ansikte mot honom och utrota honom ur hans
folk. 7 Så skolen I nu hålla eder heliga, och vara heliga;
ty jag är HERREN, eder Gud. 8 Och I skolen hålla mina
stadgar och göra efter dem. Jag är HERREN, som helgar
eder. 9 Om någon uttalar förbannelser över sin fader eller
sin moder, skall han straffas med döden; över sin fader
och sin moder har han uttalat förbannelser, blodskuld låder
vid honom. 10 Om någon begår äktenskapsbrott med en
annan mans hustru, om han begår äktenskapsbrott med
sin nästas hustru, så skola de straffas med döden, både
mannen och kvinnan som hava begått äktenskapsbrottet. 11
Om någon ligger hos en kvinna som är hans faders hustru,
så blottar han sin faders blygd; de skola båda straffas med
döden, blodskuld låder vid dem. 12 Om någon ligger hos sin
svärdotter, så skola de båda straffas med döden; de hava
bedrivit en vederstygglighet, blodskuld låder vid dem. 13
Om en man ligger hos en annan man såsom man ligger
hos en kvinna, så göra de båda en styggelse; de skola
straffas med döden, blodskuld låder vid dem. 14 Om någon
till hustru tager en kvinna och tillika hennes moder, så är
det en skändlighet; man skall bränna upp både honom och
dem i eld, för att icke någon skändlighet må finnas bland
eder. 15 Om en man beblandar sig med något djur, så skall
han straffas med döden, och djuret skolen I dräpa. 16 Och
om en kvinna kommer vid något djur och beblandar sig
därmed, så skall du dräpa både kvinnan och djuret; de skola
straffas med döden, blodskuld låder vid dem. 17 Om någon
tager till hustru sin syster, sin faders dotter eller sin moders
dotter, och ser hennes blygd och hon ser hans blygd, så
är det en skamlig gärning, och de skola utrotas inför sitt
folks ögon; han har blottat sin systers blygd, han bär på
missgärning. 18 Om någon ligger hos en kvinna som har
sin månadsrening och blottar hennes blygd, i det att han
avtäcker hennes brunn och hon blottar sitt blods brunn, så
skola de båda utrotas ur sitt folk. 19 Du skall icke blotta din
moders systers eller din faders systers blygd. Ty den så gör
avtäcker sin nära blodsförvants blygd; de komma att bära på
missgärning. 20 Om någon ligger hos sin farbroders hustru,
så blottar han sin farbroders blygd; de komma att bära på
synd, barnlösa skola de dö. 21 Om någon tager sin broders
hustru, så är det en oren gärning; han blottar då sin broders
blygd, barnlösa skola de bliva. 22 Så skolen I nu hålla alla
mina stadgar och alla mina rätter och stadgar och göra efter
dem, för att landet icke må utspy eder, det land dit jag vill
föra eder, så att I fån bo där. 23 Och I skolen icke vandra
efter det folks stadgar, som jag vill fördriva för eder; ty just
därför att de hava bedrivit allt sådant, har jag blivit led vid
dem. 24 Och därför har jag sagt till eder I skolen besitta
deras land, ty jag skall giva eder det till besittning, ett land
som flyter av mjölk och honung. Jag är HERREN, eder Gud,
som har avskilt eder från andra folk. 25 Gören alltså skillnad
mellan rena fyrfotadjur och orena, och mellan rena fåglar
och orena, så att I icke gören eder själva till styggelse för

de fyrfotadjurs eller fåglars skull eller för de kräldjurs, skull
på marken, som jag har avskilt, för att I skolen hålla dem
för orena. 26 I skolen vara mig heliga, ty jag, HERREN, är
helig, och jag har avskilt eder från andra folk, för att I skolen
höra mig till. 27 När någon, man eller kvinna, befattar sig
med andebesvärjelse eller spådom, skall denne straffas med
döden; man skall stena honom, blodskuld låder vid honom.

21 Och HERREN sade till Mose: Säg till prästerna, Arons
söner, säg till dem så: En präst får icke ådraga sig
orenhet genom någon död bland sina fränder, 2 utom genom
sina närmaste blodsförvanter: sin moder, sin fader, sin dotter,
sin broder; son, sin dotter, sin broder; 3 så ock genom sin
syster, om hon var jungfru och stod honom närmare och
icke tillhörde någon man, i sådant fall må han ådraga sig
orenhet genom henne. 4 Eftersom han är en herre bland
sina fränder, får han icke ådraga sig orenhet och göra sig
ohelig. 5 Prästerna skola icke raka någon del av sitt huvud
skallig eller avraka kanten av sitt skägg eller rista något
märke på sin kropp. 6 De skola vara helgade åt sin Guds och
må icke ohelga sin Guds namn, ty de bära fram HERRENS
eldsoffer sin Guds spis; därför skola de heliga. 7 Ingen av
dem skall taga till hustru en sköka eller en vanärad kvinna,
ej heller skall någon taga till hustru en kvinna som har blivit
förskjuten av sin man, ty prästen är helgad åt sin Gud. 8
Därför skall du akta honom helig, ty han bär fram din Guds
spis; han skall vara dig helig, ty jag, HERREN, som helgar
eder, är helig. 9 Om en prästs dotter ohelgar sig genom
skökolevnad, så ohelgar hon sin fader; hon skall brännas
upp i eld. 10 Den som är överstepräst bland sina bröder, den
på vilkens huvud smörjelseoljan har blivit utgjuten, och som
har mottagit handfyllning till att ikläda sig prästkläderna, han
skall icke hava sitt hår oordnat, ej heller riva sönder sina
kläder; 11 och han skall icke gå in till någon död; icke ens
genom sin fader eller genom sin moder får han ådraga sig
orenhet. 12 Och ur helgedomen skall han icke gå ut, på det
att han icke må ohelga sin Guds helgedom, ty hans Guds
smörjelseolja, varmed han har blivit invigd, är på honom.
Jag är HERREN. 13 Till hustru skall han taga en kvinna som
är jungfru. 14 En änka eller en förskjuten hustru eller en
vanärad kvinna, en sköka -- en sådan får han icke taga, utan
en jungfru bland sina fränder skall han taga till hustru, 15
för att han icke må ohelga sin livsfrukt bland sina fränder;
ty jag är HERREN, som helgar honom. 16 Och HERREN
talade till Mose och sade: 17 Tala till Aron och säg: Av dina
avkomlingar i kommande släkten skall ingen som har något
lyte träda fram för att frambära sin Guds spis. 18 Ingen skall
träda fram, som har något lyte, varken en blind eller en halt,
eller en som har lyte i ansiktet, eller som har någon lem för
stor, 19 ingen som har brutit arm eller ben, 20 ingen som är
puckelryggig eller förkrympt, eller som har fel på ögat, eller
som har skabb eller annat utslag, eller som är snöpt. 21 Av
prästen Arons avkomlingar skall ingen som har något lyte gå
fram för att frambära HERRENS eldsoffer; han har ett lyte,
han skall icke gå fram för att frambära sin Guds spis. 22 Sin
Guds spis må han äta, både det som är högheligt och det
som är heligt, 23 men eftersom han har ett lyte, skall han
icke gå in till förlåten, ej heller skall han gå fram till altaret,
på det att han icke må ohelga mina heliga ting; ty jag är
HERREN, som helgar dem. 24 Och Mose talade detta till
Aron och hans söner och alla Israels barn.

22 Och HERREN talade till Mose och sade: 2 Tala till Aron
och hans söner och säg att de skola hålla sig ifrån de
heliga gåvor som Israels barn bära fram åt mig, på det att de
icke må ohelga mitt heliga namn. Jag är HERREN. 3 Säg till
dem: Om i kommande släkten någon av edra avkomlingar,
medan orenhet låder vid honom, kommer vid de heliga
gåvor som Israels barn bära fram åt HERREN, så skall han
utrotas ur min åsyn Jag är HERREN. 4 Om någon av Arons
avkomlingar är spetälsk eller har flytning, skall han icke äta
av de heliga gåvorna, förrän han har blivit ren; ej heller den
som kommer vid någon som har blivit oren genom en död,
eller den som har haft sädesutgjutning; 5 ej heller den som
kommer vid något slags smådjur genom vilket man bliver
oren, eller vid en människa genom vilken man bliver oren, på
vad sätt denna än må hava blivit oren. 6 Den som kommer
vid något sådant, han skall vara oren ända till aftonen, och
skall icke äta av de heliga gåvorna, förrän han har badat sin
kropp i vatten. 7 Men när solen har gått ned, är han ren, och
sedan må han äta av de heliga gåvorna, ty det är hans spis.
8 Ett självdött eller ihjälrivet djur skall han icke äta, så att
han därigenom bliver oren. Jag är HERREN. 9 De skola
iakttaga vad jag har bjudit dem iakttaga, på det att de icke
för det heligas skull må komma att bära på synd och träffas
av döden därför att de ohelga det. Jag är HERREN, som
helgar dem. 10 Ingen främmande får äta av det heliga; en
inhysesman hos prästen eller en hans legodräng skall icke
äta av det heliga. 11 Men när en präst har köpt en träl för
sina penningar, må denne äta därav, så ock den träl som
är född i hans hus; dessa må äta av hans spis. 12 När en
prästs dotter har blivit en främmande mans hustru, skall
hon icke äta av det heliga som gives till offergärd. 13 Men
om en prästs dotter har blivit änka eller blivit förskjuten,
och hon är utan livsfrukt, och hon så kommer åter till sin
faders hus och är där såsom i sin ungdom, då må hon äta

av sin faders spis; men ingen främmande får äta därav. 14
Och om någon ouppsåtligen äter av det heliga, skall han
lägga femtedelen därtill och giva prästen ersättning för det
heliga. 15 Prästerna skola icke ohelga de heliga gåvorna,
det som Israels barn göra såsom gärd åt HERREN, 16 och
därigenom draga över dem missgärning och skuld, när de
äta av deras heliga gåvor; ty jag är HERREN, som helgar
dem. 17 Och HERREN talade till Mose och sade: 18 Tala till
Aron och hans söner och alla Israels barn och säg till dem:
Om någon av Israels hus eller av främlingarna i Israel vill
offra något offer, vare sig det är ett löftesoffer eller ett frivilligt
offer som de vilja offra åt HERREN såsom brännoffer, så
skolen I göra det på sådant sätt att I bliven välbehagliga;
19 offret skall vara ett felfritt handjur, av fäkreaturen eller
av fåren eller av getterna; 20 I skolen icke därtill taga ett
djur som har något lyte, ty genom ett sådant bliven I icke
välbehagliga. 21 Och när någon vill offra ett tackoffer åt
HERREN av fäkreaturen eller av småboskapen, vare sig det
gäller att fullgöra ett löfte, eller det gäller ett frivilligt offer, då
skall det vara felfritt far att bliva välbehagligt; intet lyte får
finnas därpå. 22 Det som är blint eller brutet eller stympat
eller sårigt, eller det som har skabb eller annat utslag sådant
skolen I icke offra åt HERREN; eldsoffer av sådant skolen I
icke lägga på altaret åt HERREN. 23 Ett djur av fäkreaturen
eller av småboskapen, som har någon lem för stor eller
för liten, må du väl offra såsom frivilligt offer, men såsom
löftesoffer bliver det icke välbehagligt. 24 Och I skolen icke
offra åt HERREN något som har blivit snöpt genom klämning
eller krossning eller avslitning eller utskärning; sådant skolen
I icke göra i edert land. 25 Icke heller av en utlännings hand
skolen I mottaga och offra sådana djur till eder Guds spis, ty
de äro skadade, de hava ett lyte; genom sådana bliven I
icke välbehagliga. 26 Och HERREN talade till Mose och
sade: 27 När en kalv eller ett får eller en get har blivit född,
skall djuret dia sin moder i sju dagar. Men allt ifrån den
åttonde dagen är det välbehagligt såsom eldsoffersgåva åt
HERREN. 28 I skolen icke slakta något djur, vare sig av
fäkreaturen eller av småboskapen, på samma dag som dess
avföda. 29 När I viljen offra ett lovoffer åt HERREN, skolen I
offra det på sådant sätt att I bliven välbehagliga. 30 Det skall
ätas samma dag; I skolen icke lämna något därav kvar till
följande morgon. Jag är HERREN. 31 I skolen hålla mina
bud och göra efter dem. Jag är HERREN. 32 I skolen icke
ohelga mitt heliga namn, ty jag vill bliva helgad bland Israels
barn. Jag är HERREN, som helgar eder, 33 han som har fört
eder ut ur Egyptens land, för att jag skall vara eder Gud. Jag
är HERREN.

23 Och HERREN talade till Mose och sade: 2 Tala till
Israels barn och säg till dem: Dessa äro HERRENS
högtider, vilka I skolen utlysa såsom heliga sammankomster;
mina högtider äro dessa: 3 Sex dagar skall arbete göras,
men på sjunde dagen är vilosabbat, en dag för helig
sammankomst; intet arbete skolen I då göra. Det är
HERRENS sabbat, var I än ären bosatta. 4 Dessa äro
HERRENS högtider, de heliga sammankomster som I skolen
utlysa på bestämda tider: 5 I första månaden, på fjortonde
dagen i månaden, vid aftontiden, är HERRENS påsk. 6 Och
på femtonde dagen i samma månad är HERRENS osyrade
bröds högtid; då skolen I äta osyrat bröd, i sju dagar. 7 På
den första dagen skolen I hålla en helig sammankomst;
ingen arbetssyssla skolen I då göra. 8 Och I skolen offra
eldsoffer åt HERREN i sju dagar. På den sjunde dagen
skall åter hållas en helig sammankomst; ingen arbetssyssla
skolen I då göra. 9 Och HERREN talade till Mose och sade:
10 Tala till Israels barn och säg till dem: När I kommen in i
det land som jag vill giva eder, och I inbärgen dess skörd,
då skolen I bära till prästen den kärve som är förstlingen
av eder skörd. 11 Och den kärven skall han vifta inför
HERRENS ansikte, för att I mån bliva välbehagliga; dagen
efter sabbaten skall prästen vifta den. 12 Och på den dag då
I låten vifta kärven skolen I offra ett felfritt årsgammalt lamm
till brännoffer åt HERREN, 13 och såsom spisoffer därtill
två tiondedels efa fint mjöl, begjutet med olja, ett eldsoffer
åt HERREN till en välbehaglig lukt, och såsom drickoffer
därtill en fjärdedels hin vin. 14 Och intet av det nya, varken
bröd eller rostade ax eller korn av grönskuren säd, skolen I
äta förrän på denna samma dag, icke förrän I haven burit
fram offergåvan åt eder Gud. Detta skall vara en evärdlig
stadga för eder från släkte till släkte, var I än ären bosatta.
15 Sedan skolen I räkna sju fulla veckor från dagen efter
sabbaten, från den dag då I buren fram viftofferskärven; 16
femtio dagar skolen I räkna intill dagen efter den sjunde
sabbaten; då skolen I bära fram ett offer av den nya grödan
åt HERREN. 17 Från de orter där I bon skolen I bära fram
viftoffersbröd, två kakor av två tiondedels efa fint mjöl,
bakade med surdeg: en förstlingsgåva åt HERREN. 18 Och
jämte brödet skolen I föra fram sju felfria årsgamla lamm,
en ungtjur och två vädurar, till att offras såsom brännoffer
åt HERREN, med tillhörande spisoffer och drickoffer: ett
eldsoffer till en välbehaglig lukt för HERREN. 19 Därtill
skolen I offra en bock till syndoffer och två årsgamla lamm till
tackoffer. 20 Och prästen skall vifta dem såsom ett viftoffer
inför HERRENS ansikte, jämte förstlingsbröden som bäras
fram tillika med de båda lammen de skola vara helgade åt

HERREN och tillhöra prästen. 21 Och till denna samma dag
skolen I utlysa en helig sammankomst att hållas av eder;
ingen arbetssyssla skolen I då göra. Detta skall vara en
evärdlig stadga för eder från släkte till släkte, var I än ären
bosatta. 22 Och när I inbärgen skörden av edert land, skall du
icke skörda intill yttersta kanten av din åker, icke heller skall
du göra någon axplockning efter din skörd, du skall lämna
detta kvar åt den fattige och åt främlingen. Jag är HERREN,
eder Gud. 23 Och HERREN talade till Mose och sade: 24
Tala till Israels barn och säg: I sjunde månaden, på första
dagen i månaden, skolen I hålla sabbatsvila, en högtid med
basunklang, till att bringa eder i åminnelse inför HERREN, en
helig sammankomst. 25 Ingen arbetssyssla skolen I då göra,
och I skolen offra eldsoffer åt HERREN. 26 Och HERREN
talade till Mose och sade: 27 Men på tionde dagen i samma
sjunde månad är försoningsdagen; då skolen I hålla en helig
sammankomst, och I skolen då späka eder; och I skolen offra
eldsoffer åt HERREN. 28 Och I skolen intet arbete göra på
denna samma dag, ty det är en försoningsdag, då försoning
bringas för eder inför HERRENS, eder Guds, ansikte. 29
Och var och en som icke späker sig på denna samma dag
skall utrotas ur sin släkt. 30 Och var och en som gör något
arbete på denna samma dag, honom skall jag förgöra ur
hans folk. 31 Intet arbete skolen I då göra Detta skall vara
en evärdlig stadga för eder från släkte till släkte, var I än
ären bosatta. 32 En vilosabbat skall den vara för eder, och
I skolen då späka eder. På nionde dagen i månaden, om
aftonen, skolen I hålla denna eder sabbatsvila, från afton till
afton. 33 Och HERREN talade till Mose och sade: 34 Tala till
Israels barn och säg: På femtonde dagen i samma sjunde
månad är HERRENS lövhyddohögtid, i sju dagar. 35 På
den första dagen skall man hålla en helig sammankomst;
ingen arbetssyssla skolen I då göra. 36 I sju dagar skolen I
offra eldsoffer åt HERREN. På den åttonde dagen skolen
I hålla en helig sammankomst och skolen offra eldsoffer
åt HERREN. Då är högtidsförsamling; ingen arbetssyssla
skolen I då göra. 37 Dessa äro HERRENS högtider, vilka I
skolen utlysa såsom heliga sammankomster, och på vilka I
skolen offra eldsoffer åt HERREN, brännoffer och spisoffer,
slaktoffer och drickoffer, var dag de för den dagen bestämda
offren -- 38 detta förutom HERRENS sabbater, och förutom
edra övriga gåvor, och förutom alla edra löftesoffer, och
förutom alla frivilliga offer som I given åt HERREN. 39
Men på femtonde dagen i sjunde månaden, när I inbärgen
avkastningen av landet, skolen I fira HERRENS högtid, i sju
dagar. På den första dagen är sabbatsvila, på den åttonde
dagen är ock sabbatsvila. 40 Och I skolen på den första
dagen taga frukt av edra skönaste träd, kvistar av palmer
och grenar av lummiga träd och av pilträd, och skolen så
vara glada i sju dagar inför HERRENS, eder Guds, ansikte.
41 I skolen fira denna högtid såsom en HERRENS högtid
sju dagar om året. Detta skall vara en evärdlig stadga för
eder från släkte till släkte; i sjunde månaden skolen I fira
den. 42 Då skolen I bo i lövhyddor i sju dagar; alla de
som äro infödingar i Israel skola bo i lövhyddor, 43 för att
edra efterkommande må veta huru jag lät Israels barn bo i
lövhyddor, när jag förde dem ut ur Egyptens land Jag är
HERREN, eder Gud. 44 Och Mose talade till Israels barn om
dessa HERRENS högtider.

24 Och HERREN talade till Mose och sade: 2 Bjud
Israels barn att bära till dig ren olja, av stötta oliver,
till ljusstaken, så att lamporna dagligen kunna sättas upp.
3 Utanför den förlåt som hänger framför vittnesbördet, i
uppenbarelsetältet, skall Aron beständigt sköta den, från
aftonen till morgonen, inför HERRENS ansikte. Detta skall
vara en evärdlig stadga för eder från släkte till släkte. 4
Lamporna på den gyllene ljusstaken skall han beständigt
sköta inför HERRENS ansikte. 5 Och du skall taga fint
mjöl och därav baka tolv kakor; var kaka skall innehålla två
tiondedels efa. 6 Och du skall lägga upp dem i två rader, sex
i var rad, på det gyllene bordet inför HERRENS ansikte. 7
Och på vardera raden skall du lägga ren rökelse, för att
denna må utgöra själva altaroffret av bröden, ett eldsoffer
åt HERREN. 8 Sabbatsdag efter sabbatsdag skall man
beständigt lägga upp dem inför HERRENS ansikte: en gärd
av Israels barn, till ett evigt förbund. 9 De skola tillhöra
Aron och hans söner och skola ätas av dem på en helig
plats, ty de äro högheliga och äro hans evärdliga rätt av
HERRENS eldsoffer. 10 Och en man som var son till en
israelitisk kvinna, men till fader hade en egyptisk man, gick
ut bland Israels barn; och den israelitiska kvinnans son och
en israelitisk man kommo i träta med varandra i lägret. 11
Och den israelitiska kvinnans son smädade Namnet och
hädade. Då förde de honom fram till Mose. Och hans moder
hette Selomit, dotter till Dibri, av Dans stam. 12 Och de satte
honom i förvar, för att de skulle få hans dom bestämd efter
HERRENS befallning. 13 Och HERREN talade till Mose
och sade: 14 För ut hädaren utanför lägret; sedan må alla
som hörde det lägga sina händer på hans huvud, och må
så hela menigheten stena honom. 15 Och till Israels barn
skall du tala och säga: Om någon hädar sin Gud, kommer
han att bära på synd. 16 Och den som smädar HERRENS
namn skall straffas med döden; hela menigheten skall stena
honom. Evad det är en främling eller en inföding som smädar

Namnet, skall han dödas. 17 Om någon slår ihjäl någon
människa, skall han straffas med döden; 18 och den som
slår ihjäl ett boskapsdjur skall ersätta det: liv för liv. 19 Och
om någon vållar att hans nästa får ett lyte, så skall man
göra mot honom såsom han själv har gjort: 20 bruten lem
för bruten lem, öga för öga, tand för tand; samma lyte han
har vållat att en annan fick skall han själv få. 21 Den som
slår ihjäl ett boskapsdjur skall ersätta det, och den som slår
ihjäl en människa skall dödas. 22 En och samma lag skall
gälla för eder, den skall gälla lika väl för främlingen som
för infödingen; ty jag är HERREN, eder Gud. 23 Och Mose
talade detta till Israels barn; och de förde ut hädaren utanför
lägret och stenade honom. Alltså gjorde Israels barn såsom
HERREN hade bjudit Mose.

25 Och HERREN talade till Mose på Sinai berg och sade:
2 Tala till Israels barn och säg till dem: När I kommen
in i det land som jag vill giva eder, skall landet hålla sabbat
åt HERREN. 3 I sex år skall du beså din åker, och i sex år
skära din vingård och inbärga avkastningen av landet, 4
men under det sjunde året skall landet hava vilosabbat, en
HERRENS sabbat; då skall du icke beså din åker och icke
skära din vingård. 5 Vad som växer upp av spillsäden efter
din skörd skall du icke skörda, och de druvor som växa på
dina oskurna vinträd skall du icke avbärga. Det skall vara ett
sabbatsvilans år för landet. 6 Och vad landets sabbat ändå
giver skolen I hava till föda: du själv, din tjänare och din
tjänarinna, din daglönare och din inhysesman, de som bo
hos dig. 7 Din boskap och de vilda djuren i ditt land skola
ock hava sin föda av all dess avkastning. 8 Och du skall
räkna sju årsveckor, det är sju gånger sju år, så att tiden
för de sju årsveckorna bliver fyrtionio år. 9 Då skall du i
sjunde månaden, på tionde dagen i månaden, låta blåsa
i larmbasun; på försoningsdagen skolen I blåsa i basun
över hela edert land. 10 Och I skolen helga det femtionde
året och utropa frihet i landet för alla dess inbyggare. Det
skall vara ett jubelår för eder; var och en av eder skall då
återfå sin arvsbesittning, var och en av eder skall återfå
sin släktegendom. 11 Ett jubelår skall detta femtionde år
vara för eder; då skolen I icke så något, och vad som då
växer upp av spillsäden skolen I icke skörda, och I skolen då
icke avbärga edra oskurna vinträd. 12 Ty det är ett jubelår;
heligt skall det vara för eder. Från själva marken skolen I
hämta eder föda, av dess avkastning. 13 Under ett sådant
jubelår skall var och en av eder återfå sin arvsbesittning.
14 Om I alltså säljer något åt eder nästa eller köpen något
av eder nästa, skolen I icke göra varandra orätt: 15 efter
antalet år från jubelåret skall du betala din nästa, efter antalet
årsgrödor skall han få betalning av dig. 16 Alltefter som åren
äro flera skall du betala högre pris, och alltefter som åren
äro färre skall du betala lägre pris; ty ett visst antal grödor är
det han säljer till dig. 17 I skolen icke göra varandra orätt
du skall frukta din Gud; ty jag är HERREN, eder Gud. 18
Och I skolen göra efter mina stadgar, och mina rätter skolen
I hålla och skolen göra efter dem; då skolen I bo trygga i
landet. 19 Och landet skall giva sin frukt, så att I haven nog
att äta, och I skolen bo trygga däri. 20 Och om I frågen:
"Vad skola vi äta under det sjunde året, om vi icke få så
och icke få inbärga vår gröda?", 21 så mån I veta att jag
skall bjuda min välsignelse komma över eder under det
sjätte året, så att det giver gröda för de tre åren. 22 Och
ännu när I under det åttonde året sån, skolen I hava av
den gamla grödan att äta; ända till dess att grödan på det
nionde året har kommit in, skolen I hava gammalt att äta. 23
När I säljen jord, skolen I icke sälja den för evärdlig tid, ty
landet är mitt; I ären ju främlingar och gäster hos mig. 24 I
hela det land I fån till besittning skolen I medgiva rätt att
återbörda jordegendom. 25 Om din broder råkar i armod och
säljer något av sin arvsbesittning, så må hans närmaste
bördeman komma till honom och återbörda det brodern har
sålt. 26 Och om någon icke har någon bördeman, men han
själv kommer i tillfälle att anskaffa vad som behöves för
att återbörda, 27 så skall han räkna efter, huru många år
som hava förflutit ifrån försäljningen, och betala lösen för de
återstående åren åt den man till vilken han sålde, och han
skall så återfå sin besittning. 28 Men om han icke förmår
anskaffa vad som behöves till att betala honom, så skall det
han har sålt förbliva i köparens hand intill jubelåret. Men på
jubelåret skall det frånträdas, och han skall då återfå sin
besittning. 29 Om någon säljer ett boningshus i en stad som
är omgiven med murar, så skall han hava rätt att återbörda
det innan ett år har förflutit, sedan han sålde det; hans rätt att
återbörda det är då inskränkt till viss tid. 30 Men om det icke
har blivit återbördat, förrän hela året är ute, så skall huset,
om det ligger i en stad som är omgiven med murar, förbliva
köparens och hans efterkommandes egendom för evärdlig
tid; det skall då icke frånträdas på jubelåret. 31 Men hus i
sådana byar som icke hava murar omkring sig skola räknas
till landets åkermark; de skola kunna återbördas, och på
jubelåret skola de frånträdas. 32 Dock skola leviterna inom
de städer som äro deras arvsbesittning hava evärdlig rätt att
återbörda husen i städerna 33 Också om någon annan av
leviterna inlöser det sålda huset i den stad där han har sin
besittning, skall det dock frånträdas på jubelåret; ty husen i
levitstäderna äro leviternas arvsbesittning bland Israels barn.

34 Och ett fält som är utmark omkring någon av deras städer
får icke säljas, ty det är deras evärdliga besittning. 35 Om
din broder råkar i armod och kommer på obestånd hos dig,
så skall du taga dig an honom; såsom en främling eller en
inhysesman skall han få leva hos dig. 36 Du skall icke ockra
på honom eller taga ränta, ty du skall frukta din Gud, och du
skall låta din broder leva hos dig. 37 Du skall icke lämna
honom dina penningar på ocker eller lämna honom av dina
livsmedel mot ränta. 38 Jag är HERREN, eder Gud, som har
fört eder ut ur Egyptens land, för att giva eder Kanaans land
och vara eder Gud. 39 Om din broder råkar i armod hos dig
och säljer sig åt dig, skall du icke låta honom göra trälarbete;
40 såsom en daglönare och en inhysesman skall han vara
hos dig; intill jubelåret skall han tjäna hos dig. 41 Då skall du
giva honom fri, honom själv och hans barn med honom; och
han skall återfå sin släktegendom, sin fädernebesittning skall
han återfå. 42 Ty de äro mina tjänare, som jag har fört ut ur
Egyptens land; de skola icke säljas såsom man säljer trälar.
43 Du skall icke med hårdhet bruka din makt över dem; du
skall frukta din Gud. 44 Men om du vill skaffa dig en verklig
träl eller trälinna, så skall du köpa en sådan träl eller trälinna
från hedningarna som bo runt omkring eder. 45 I mån ock
köpa sådana ibland barnen till inhysesmännen som bo hos
eder och bland personer av deras släkt, som I haven hos
eder, och som äro födda i edert land; sådana skola förbliva
eder egendom. 46 Och dem mån I hava att lämna såsom
arv åt edra barn efter eder, till egendom och besittning; dem
kunnen I hava till trälar evärdligen. Men ibland edra bröder,
Israels barn, skall ingen med hårdhet bruka sin makt över
den andre. 47 Om en främling eller en inhysesman hos dig
kommer till välstånd, och en din broder råkar i armod hos
honom och säljer sig åt främlingen som bor inhyses hos dig,
eller eljest åt någon som tillhör en främlingssläkt, 48 så skall
han sedan, efter det att han har sålt sig, kunna lösas ut;
någon av hans bröder må lösa honom; 49 eller ock må hans
farbroder eller hans farbroders son lösa honom, eller må
någon annan nära blodsförvant av hans släkt lösa honom;
eller om han kommer i tillfälle därtill, må han själv lösa sig. 50
Därvid skall han, jämte den som har köpt honom, räkna efter,
huru lång tid som har förflutit ifrån det år då han sålde sig åt
honom till jubelåret; och det pris för vilket han såldes skall
uppskattas efter årens antal; hans arbetstid hos honom skall
beräknas till samma värde som en daglönares. 51 Om ännu
många år äro kvar, skall han såsom lösen för sig betala en
motsvarande del av det penningbelopp som han köptes för.
52 Om däremot allenast få år återstå till jubelåret, så skall
han räkna efter detta, sig till godo, och betala lösen för sig
efter antalet av sina år. 53 Såsom en daglönare som är lejd
för år skall man behandla honom ingen må inför dina ögon
med hårdhet bruka sin makt över honom. 54 Men om han
icke bliver löst på något av de nämnda sätten, så skall han
på jubelåret givas fri, han själv och hans barn med honom.
55 Ty Israels barn äro mina tjänare; de äro mina tjänare, som
jag har fört ut ur Egyptens land. Jag är HERREN, eder Gud.

26 I skolen icke göra eder några av gudar, ej heller
uppresa åt eder något beläte eller någon stod, eller
uppsätta i edert land stenar med inhuggna bilder, för att
tillbedja vid dem; ty jag är HERREN, eder Gud. 2 Mina
sabbater skolen I hålla, och för min helgedom skolen I hava
fruktan. Jag är HERREN. 3 Om I vandren efter mina stadgar
och hållen mina bud och gören efter dem, 4 så skall jag giva
eder regn i rätt tid, så att jorden giver sin gröda och träden
på marken bära sin frukt. 5 Och trösktiden skall hos eder
räcka intill vinbärgningen, och vinbärgningen skall räcka intill
såningstiden, och I skolen hava bröd nog att äta och skolen
bo trygga i edert land. 6 Och jag skall skaffa frid i landet, och
I skolen få ro, och ingen skall förskräcka eder. Jag skall
göra slut på vilddjuren i landet, och intet svärd skall gå fram
genom edert land. 7 I skolen jaga edra fiender framför eder,
och de skola falla för edra svärd. 8 Fem av eder skola jaga
hundra framför sig, och hundra av eder skola jaga tiotusen,
och edra fiender skola falla för edra svärd. 9 Och jag skall
vända mig till eder och göra eder fruktsamma och för öka
eder, och jag skall upprätthålla mitt förbund med eder. 10
Och gammal gröda, som länge har legat inne, skolen I hava
att äta; I skolen nödgas skaffa den gamla undan för den nya.
11 Och jag skall uppresa min boning mitt ibland eder, och min
själ skall icke försmå eder. 12 Jag skall vandra mitt ibland
eder och vara eder Gud, och I skolen vara mitt folk. 13 Jag
är HERREN, eder Gud, som förde eder ut ur Egyptens land,
för att I icke skullen vara trälar där; och jag har brutit sönder
edert ok och låtit eder gå med upprätt huvud. 14 Men om I
icke hören mig och icke gören efter alla dessa bud, 15 om I
förkasten mina stadgar, och om edra själar försmå mina
rätter, så att I icke gören efter alla mina bud, utan bryten
mitt förbund, 16 då skall ock jag handla på samma sätt mot
eder: jag skall hemsöka eder med förskräckliga olyckor, med
tärande sjukdom och feber, så att edra ögon försmäkta och
eder själ förtvinar; och I skolen förgäves så eder säd, ty edra
fiender skola äta den. 17 Jag skall vända mitt ansikte mot
eder, och I skolen bliva slagna av edra fiender; och de som
hata eder skola råda över eder, och I skolen fly, om ock
ingen förföljer eder. 18 Om I, detta oaktat, icke hören mig, så
skall jag tukta eder sjufalt värre för edra synders skull. 19

Jag skall krossa eder stolta makt. Jag skall låta eder himmel
bliva såsom järn och eder jord såsom koppar. 20 Och eder
möda skall vara förspilld, ty eder jord skall icke giva sin
gröda, och träden i landet skola icke bära sin frukt. 21 Om I
ändå vandren mig emot och icke viljen höra mig, så skall jag
slå eder sjufalt värre, såsom edra synder förtjäna. 22 Jag
skall sända över eder vilddjur, som skola döda edra barn och
fördärva eder boskap och minska edert eget antal, så att
edra vägar bliva öde. 23 Om I, detta oaktat, icke låten varna
eder av mig, utan vandren mig emot, 24 så skall också jag
vandra eder emot och slå eder sjufalt för edra synders skull.
25 Jag skall låta eder drabbas av ett hämndesvärd, som skall
hämnas mitt förbund, och I skolen nödgas församla eder i
städerna; men där skall jag sända pest bland eder, och I
skolen bliva givna i fiendehand. 26 Jag skall så fördärva
edert livsuppehälle, att edert bröd skall kunna bakas i en
enda ugn av tio kvinnor, och edert bröd skall lämnas ut
efter vikt, och när I äten, skolen I icke bliva mätta. 27 Om
I, detta oaktat, icke hören mig, utan vandren mig emot,
28 så skall också jag i vrede vandra eder emot och tukta
eder sjufalt för edra synders skull. 29 I skolen nödgas äta
edra söners kött och äta edra döttrars kött. 30 Jag skall
ödelägga edra offerhöjder och utrota edra solstoder; jag skall
kasta edra döda kroppar på edra eländiga avgudars döda
kroppar, ty min själ skall försmå eder. 31 Och jag skall göra
edra städer till ruiner och föröda edra helgedomar, och jag
skall icke mer med välbehag känna lukten av edra offer. 32
Jag skall själv ödelägga landet, så att edra fiender, som
bo däri, skola häpna däröver. 33 Men eder skall jag förströ
bland hedningarna, och jag skall förfölja eder med draget
svärd; så skall edert land bliva en ödemark, och edra städer
skola bliva ruiner. 34 Då skall landet få gottgörelse för sina
sabbater, då, under hela den tid det ligger öde och I ären
i edra fienders land. Ja, då skall landet hålla sabbat och
giva gottgörelse för sina sabbater. 35 Hela den tid det ligger
öde skall det hålla sabbat och få den vila det icke fick på
edra sabbater, då I bodden däri. 36 Och åt dem som bliva
kvar av eder skall jag giva försagda hjärtan i deras fienders
länder, så att de jagas på flykten av ett prasslande löv som
röres av vinden, och fly, såsom flydde de för svärd, och
falla, om ock ingen förföljer dem. 37 Och de skola stupa på
varandra, likasom för svärd, om ock ingen förföljer dem.
Ja, I skolen icke kunna hålla stånd mot edra fiender. 38 I
skolen förgås bland hedningarna, och edra fienders land
skall förtära eder. 39 Och de som bliva kvar av eder skola
försmäkta i edra fienders land, genom sin egen missgärning,
och försmäkta tillika genom sina fäders missgärning, likasom
dessa hava gjort. 40 Och de skola nödgas bekänna den
missgärning de själva hava begått, och den deras fäder hava
begått, genom att handla trolöst mot mig, och huru de hava
vandrat mig emot 41 -- varför också jag måste vandra dem
emot och föra dem bort i deras fienders land -- ja, då skola
deras oomskurna hjärtan nödgas ödmjuka sig, då skola
de få umgälla sin missgärning. 42 Och då skall jag tänka
på mitt förbund med Jakob, då skall jag ock tänka på mitt
förbund med Isak och på mitt förbund med Abraham, och på
landet skall jag tänka. 43 Ty landet måste bliva övergivet
av dem och så få gottgörelse för sina sabbater genom att
bliva öde när folket är borta, och själva skola de få umgälla
sin missgärning, därför, ja, därför att de förkastade mina
rätter, och därför att deras själar försmådde mina stadgar. 44
Men detta oaktat skall jag, medan de äro i sina fienders
land, icke så förkasta eller försmå dem, att jag förgör dem
och bryter mitt förbund med dem; ty jag är HERREN, deras
Gud. 45 Nej, till fromma för dem skall jag tänka på förbundet
med förfäderna, som jag förde ut ur Egyptens land, inför
hedningarnas ögon, på det att jag skulle vara deras Gud.
Jag är HERREN. 46 Dessa äro de stadgar och rätter och
lagar som HERREN fastställde mellan sig och Israels barn,
på Sinai berg genom Mose.

27 Och HERREN talade till Mose och sade: 2 Tala till
Israels barn och säg till dem: Om någon skall fullgöra
ett löfte, ett sådant varvid du har att bestämma värdet på
personer som lovas åt HERREN, så gäller följande: 3 Om
värdet skall bestämmas för en man som är mellan tjugu och
sextio år gammal, så skall du bestämma detta till femtio
siklar silver, efter helgedomssikelns vikt. 4 Om frågan gäller
en kvinna, så skall du bestämma värdet till trettio siklar. 5
Om frågan gäller någon som är mellan fem år och tjugu år
gammal, så skall det värde du bestämmer vara för mankön
tjugu siklar och för kvinnkön tio siklar. 6 Om frågan gäller
någon som är mellan en månad och fem år gammal, så skall
det värde du bestämmer vara för mankön fem siklar silver
och för kvinnkön tre siklar silver. 7 Om frågan gäller någon
som är sextio år gammal eller därutöver, så skall det värde
du bestämmer vara, om det är en man, femton siklar, men
för en kvinna skall det vara tio siklar. 8 Är någon i sådant
armod att han icke kan betala det värde du bestämmer, så
skall han ställas fram inför prästen, och prästen skall då
bestämma ett värde för honom; efter vad den som har gjort
löftet kan anskaffa skall prästen bestämma värdet för honom.
9 Om frågan gäller boskap, av de lag man får bära fram
såsom offer åt HERREN, så skall allt sådant, när man har
givit det åt HERREN, vara heligt; 10 man skall icke utväxla

eller utbyta det, vare sig ett bättre mot ett sämre eller ett
sämre mot ett bättre. Om någon likväl utbyter ett djur mot ett
annat, så skall både det förra och det som har blivit lämnat i
utbyte vara heligt. **11** Men om frågan gäller något slags orent
djur, ett sådant som man icke får bära fram såsom offer
åt HERREN, så skall djuret ställas fram inför prästen; **12**
och prästen skall bestämma dess värde, alltefter som det
är bättre eller sämre. Såsom du -- prästen -- bestämmer
det, så skall det vara. **13** Och om ägaren vill lösa djuret,
så skall han till det värde du har bestämt lägga femtedelen
av värdet. **14** Om någon helgar sitt hus, för att det skall
vara helgat åt HERREN, så skall prästen bestämma dess
värde, alltefter som det är bättre eller sämre. Såsom prästen
bestämmer dess värde, så skall det förbliva. **15** Och om den
som har helgat sitt hus vill lösa det, så skall han till det värde
i penningar du har bestämt lägga femtedelen därav; då
bliver det hans. **16** Om någon helgar åt HERREN ett stycke
åker av sin arvsbesittning så skall du bestämma dess värde
efter utsädet därpå: mot var homer utsädeskorn skola svara
femtio siklar silver. **17** Om han helgar sin åker ända från
jubelåret, så skall det förbliva vid det värde du bestämmer.
18 Men om han helgar sin åker efter jubelåret, då skall
prästen åt honom beräkna penningvärdet efter antalet av de
år som återstå till nästa jubelår; och ett motsvarande avdrag
skall göras på det värde du förut har bestämt. **19** Och om
den som har helgat åkern vill lösa den, så skall han till det
värde i penningar du har bestämt lägga femtedelen därav;
då förbliver den hans. **20** Om han icke löser åkern, men
säljer den åt någon annan, så får åkern sedan icke lösas,
21 utan när åkern frånträdes på jubelåret, skall den vara
helgad åt HERREN, likasom en tillspillogiven åker; hans
arvsbesittning tillfaller då prästen. **22** Om någon helgar åt
HERREN en åker som han har köpt, en som icke hör till
hans arvsbesittning, **23** så skall prästen åt honom räkna ut
beloppet av det bestämda värdet intill jubelåret; och han
skall samma dag erlägga detta värde, som du har bestämt;
det skall vara helgat åt HERREN. **24** Men på jubelåret skall
åkern återgå till den av vilken den har blivit köpt, och vilkens
arvejord den är. **25** Och när du bestämmer något värde, skall
det alltid bestämmas i helgedomssiklar, sikeln räknad till
tjugu gera. **26** Men det som är förstfött ibland boskap, och
som tillhör HERREN redan såsom förstfött, det skall ingen
helga; vare sig det är ett djur av fäkreaturen eller ett djur
av småboskapen, tillhör det redan HERREN **27** Men om
frågan gäller något orent djur, så skall man lösa det efter det
värde du bestämmer och lägga femtedelen av värdet därtill.
Om det icke löses, så skall det säljas efter det värde du
bestämmer. **28** Och om frågan gäller något tillspillogivet, vad
någon har givit till spillo åt HERREN av sin egendom, det
må vara en människa eller ett boskapsdjur eller den åker
som är hans arvsbesittning, så får sådant varken säljas eller
lösas; allt tillspillogivet är högheligt och tillhör HERREN. **29**
En människa som har blivit tillspillogiven får aldrig lösas; en
sådan måste dödas. **30** Och all tionde av jorden, vare sig av
säden på jorden eller av trädens frukt, tillhör HERREN; den
är helgad åt HERREN. **31** Om någon vill lösa något av sin
tionde, så skall han lägga femtedelen av värdet därtill. **32**
Och vad beträffar tionde av fäkreatur eller av småboskap, allt
som går under herdestaven, så skall av allt detta vart tionde
djur vara helgat åt HERREN; **33** man skall icke efterforska
om det är bättre eller sämre, och man får icke utbyta det.
Om någon likväl utbyter djuret, så skall både detta och det
som har blivit lämnat i utbyte vara heligt; det får icke lösas.
34 Dessa äro de bud som HERREN på Sinai berg gav Israels
barn genom Mose.

4 Mosebok

1 Och HERREN talade till Mose i Sinais öken, i
uppenbarelsetältet, på första dagen i andra månaden av
det andra året efter deras uttåg ur Egyptens land; han sade:
2 "Räknen antalet av Israels barn, deras hela menighet,
efter deras släkter och efter deras familjer, vart namn räknat
särskilt, allt mankön, var person för sig; **3** alla stridbara män
i Israel, de män som äro tjugu år gamla eller därutöver,
dem skolen I inmönstra efter deras häravdelningar, du och
Aron. **4** I skolen därvid taga till eder en man av var stam,
den som är huvudman för sin stams familjer. **5** Och dessa
äro namnen på de män som skola biträda eder: av Ruben:
Elisur, Sedeurs son; **6** av Simeon: Selumiel, Surisaddais
son; **7** av Juda: Naheson, Amminadabs son; **8** av Isaskar:
Netanel, Suars son; **9** av Sebulon: Eliab, Helons son; **10**
av Josefs barn: av Efraim: Elisama, Ammihuds son; av
Manasse: Gamliel, Pedasurs son; **11** av Benjamin: Abidan,
Gideonis son; **12** av Dan: Ahieser, Ammisaddais son; **13** av
Aser: Pagiel, Okrans son; **14** av Gad: Eljasaf, Deguels son;
15 av Naftali: Ahira, Enans son." **16** Dessa voro ombud för
menigheten, hövdingar för sina fädernestammar, huvudmän
för Israels ätter. **17** Och Mose och Aron togo till sig dessa
namngivna män; **18** och sedan de hade församlat hela
menigheten på första dagen i andra månaden, blev folket
infört i förteckningen efter sina släkter och efter sina familjer,
vart namn räknat särskilt, de som voro tjugu år gamla eller
därutöver, var person för sig, **19** allt såsom HERREN hade
bjudit Mose; och han mönstrade dem i Sinais öken. **20**
Och avkomlingarna av Rubens, Israels förstföddes, söner,
uppteckna de efter sina släkter och efter sina familjer, vart
namn räknat särskilt, var person för sig, alla av mankön som
voro tjugu år gamla eller därutöver, alla stridbara män, **21**
så många av Rubens stam som inmönstrades, utgjorde
fyrtiosex tusen fem hundra. **22** Avkomlingarna av Simeons
söner, uppteckna de efter sina släkter och efter sina familjer,
så många som inmönstrades, vart namn räknat särskilt, var
person för sig, alla av mankön som voro tjugu år gamla eller
därutöver, alla stridbara män, **23** så många av Simeons stam
som inmönstrades, utgjorde femtionio tusen tre hundra. **24**
Avkomlingarna av Gads söner, uppteckna de efter sina släkter
och efter sina familjer, vart namn räknat särskilt, de som
voro tjugu år gamla eller därutöver, alla stridbara män, **25** så
många av Gads stam som inmönstrades, utgjorde fyrtiofem
tusen sex hundra femtio. **26** Avkomlingarna av Judas söner,
uppteckna de efter sina släkter och efter sina familjer, vart
namn räknat särskilt, de som voro tjugu år gamla eller
därutöver, alla stridbara män, **27** så många av Juda stam
som inmönstrades, utgjorde sjuttiofyra tusen sex hundra. **28**
Avkomlingarna av Isaskars söner, uppteckna de efter sina
släkter och efter sina familjer, vart namn räknat särskilt,
de som voro tjugu år gamla eller därutöver, alla stridbara
män, **29** så många av Isaskars stam som inmönstrades,
utgjorde femtiofyra tusen fyra hundra. **30** Avkomlingarna av
Sebulons söner, uppteckna de efter sina släkter och efter
sina familjer, vart namn räknat särskilt, de som voro tjugu
år gamla eller därutöver, alla stridbara män, **31** så många
av Sebulons stam som inmönstrades, utgjorde femtiosju
tusen fyra hundra. **32** Avkomlingarna av Josefs söner:
Avkomlingarna av Efraims söner, uppteckna de efter sina
släkter och efter sina familjer, vart namn räknat särskilt, de
som voro tjugu år gamla eller därutöver, alla stridbara män,
33 så många av Efraims stam som inmönstrades; utgjorde
fyrtio tusen fem hundra. **34** Avkomlingarna av Manasses
söner, uppteckna de efter sina släkter och efter sina familjer,
vart namn räknat särskilt, de som voro tjugu år gamla eller
därutöver, alla stridbara män, **35** så många av Manasse stam
som inmönstrades, utgjorde trettiotvå tusen två hundra. **36**
Avkomlingarna av Benjamins söner, uppteckna de efter sina
släkter och efter sina familjer, vart namn räknat särskilt, de
som voro tjugu år gamla eller därutöver, alla stridbara män,
37 så många av Benjamins stam som inmönstrades, utgjorde
trettiofem tusen fyra hundra. **38** Avkomlingarna av Dans
söner, uppteckna de efter sina släkter och efter sina familjer,
vart namn räknat särskilt, de som voro tjugu år gamla eller
därutöver, alla stridbara män, **39** så många av Dans stam
som inmönstrades, utgjorde sextiotvå tusen sju hundra.
40 Avkomlingarna av Asers söner, uppteckna de efter sina
släkter och efter sina familjer, vart namn räknat särskilt, de
som voro tjugu år gamla eller därutöver, alla stridbara män,
41 så många av Asers stam som inmönstrades, utgjorde
fyrtioett tusen fem hundra. **42** Avkomlingarna av Naftalis
söner, uppteckna de efter sina släkter och efter sina familjer,
vart namn räknat särskilt, de som voro tjugu år gamla eller
därutöver, alla stridbara män, **43** så många av Naftali stam
som inmönstrades, utgjorde femtiotre tusen fyra hundra.
44 Dessa voro de inmönstrade, de som blevo inmönstrade
av Mose och Aron och Israels hövdingar, tolv män, som
företrädde var och en sin stamfamilj. **45** Och alla de av
Israels barn som inmönstrades, efter deras familjer, de som
voro tjugu år gamla eller därutöver, alla stridbara män i
Israel, **46** alla dessa inmönstrade utgjorde sex hundra tre
tusen fem hundra femtio. **47** Men leviterna i sin fädernestam
blevo icke inmönstrade med de övriga. **48** Ty HERREN

talade till Mose och sade: 49 Levi stam allenast skall du icke
inmönstra, och du skall icke räkna antalet av dem med de
övriga israeliterna; 50 utan du skall förordna leviterna att
förestå vittnesbördets tabernakel med alla dess redskap och
alla dess tillbehör. De skola bära tabernaklet och alla dess
redskap och göra tjänst därvid; och runt omkring tabernaklet
skola de hava sitt läger. 51 När tabernaklet skall bryta upp,
skola leviterna nedtaga det, och när tabernaklet skall slås
upp, skola leviterna uppsätta det; men om någon främmande
kommer därvid, skall han dödas. 52 De övriga israeliterna
skola lägra sig var och en i sitt läger, och var och en under
sitt baner, efter sina häravdelningar; 53 men leviterna skola
lägra sig runt omkring vittnesbördets tabernakel, för att
icke förtörnelse må komma över Israels barns menighet;
och leviterna skola iakttaga vad som är att iakttaga vid
vittnesbördets tabernakel. 54 Och Israels barn gjorde så; de
gjorde i alla stycken såsom HERREN hade bjudit Mose.

2 Och HERREN talade till Mose och Aron och sade: 2
Israels barn skola lägra sig var och en under sitt baner,
vid de fälttecken som höra till deras särskilda familjer; runt
omkring uppenbarelsetältet skola de lägra sig så, att de hava
det framför sig. 3 På framsidan, österut, skall Juda lägra
sig under sitt baner, efter sina häravdelningar: Juda barns
hövding Naheson, Amminadabs son 4 med de inmönstrade
som utgöra hans här, sjuttiofyra tusen sex hundra man. 5
Bredvid honom skall Isaskars stam lägra sig: Isaskars barns
hövding Netanel, Suars son, 6 med de inmönstrade som
utgöra hans här, femtiofyra tusen fyra hundra man. 7 Därnäst
Sebulons stam: Sebulons barns hövding Eliab, Helons son,
8 med de inmönstrade som utgöra hans här, femtiosju tusen
fyra hundra man. 9 De inmönstrade som tillhöra Juda läger
utgöra alltså tillsammans ett hundra åttiosex tusen fyra
hundra man, delade i sina häravdelningar. De skola vid
uppbrott tåga främst. 10 Ruben skall lägra sig under sitt
baner söderut, efter sina häravdelningar: Rubens barns
hövding Elisur, Sedeurs son, 11 med de inmönstrade som
utgöra hans här, fyrtiosex tusen fem hundra man. 12 Bredvid
honom skall Simeons stam lägra sig: Simeons barns hövding
Selumiel, Surisaddais son, 13 med de inmönstrade som
utgöra hans här, femtionio tusen tre hundra man. 14 Därnäst
Gads stam: Gads barns hövding Eljasaf, Reguels son 15
med de inmönstrade som utgöra hans här, fyrtiofem tusen
sex hundra femtio man. 16 De inmönstrade som tillhöra
Rubens läger utgöra alltså tillsammans ett hundra femtioett
tusen fyra hundra femtio man, delade i sina häravdelningar.
Och de skola vid uppbrott tåga i andra rummet. 17 Sedan
skall uppenbarelsetältet med leviternas läger hava sin plats i
tåget, mitt emellan de övriga lägren. I den ordning de lägra
sig skola de ock tåga, var och en på sin plats, under sina
baner. 18 Efraim skall lägra sig under sitt baner västerut,
efter sina häravdelningar: Efraims barns hövding Elisama,
Ammihuds son, 19 med de inmönstrade som utgöra hans
här, fyrtio tusen fem hundra man. 20 Bredvid honom skall
Manasse stam lägra sig: Manasse barns hövding Gamliel,
Pedasurs son, 21 med de inmönstrade som utgöra hans
här, trettiotvå tusen två hundra man. 22 Därnäst Benjamins
stam: Benjamins barns hövding Abidan, Gideonis son, 23
med de inmönstrade som utgöra hans här, trettiofem tusen
fyra hundra man. 24 De inmönstrade som tillhöra Efraims
läger utgöra alltså tillsammans ett hundra åtta tusen ett
hundra man, delade i sina häravdelningar. Och de skola vid
uppbrott tåga i tredje rummet. 25 Dan skall lägra sig under
sitt baner norrut, efter sina häravdelningar: Dans barns
hövding Ahieser, Ammisaddais son, 26 med de inmönstrade
som utgöra hans här, sextiotvå tusen sju hundra man. 27
Bredvid honom skall Asers stam lägra sig: Asers barns
hövding Pagiel, Okrans son, 28 med de inmönstrade som
utgöra hans har, fyrtioett tusen fem hundra man. 29 Därnäst
Naftali stam: Naftali barns hövding Ahira, Enans son, 30
med de inmönstrade som utgöra hans här, femtiotre tusen
fyra hundra man. 31 De inmönstrade som tillhöra Dans läger
utgöra alltså tillsammans ett hundra femtiosju tusen sex
hundra man. De skola vid uppbrott tåga sist, under sina
baner. 32 Dessa voro, efter sina familjer, de av Israels barn
som inmönstrades. De som inmönstrades i lägren, efter
sina häravdelningar, utgjorde tillsammans sex hundra tre
tusen fem hundra femtio man. 33 Men leviterna blevo icke
inmönstrade med de övriga israeliterna, ty så hade HERREN:
bjudit Mose. 34 Och Israels barn gjorde så; alldeles så, som
HERREN hade bjudit Mose, lägrade de sig under sina baner,
och så tågade de ock, var och en i sin släkt, efter sin familj.

3 Detta är berättelsen om Arons och Moses släkt, vid den
tid då HERREN talade med Mose på Sinai berg. 2 Dessa
äro namnen på Arons söner: Nadab, den förstfödde, och
Abihu, Eleasar och Itamar. 3 Dessa voro namnen på Arons
söner, de smorda prästerna, som hade mottagit handfyllning
till att vara präster. 4 Men Nadab och Abihu föllo döda ned
inför HERRENS ansikte, när de framburo främmande eld
inför HERRENS ansikte i Sinais öken; och de hade inga
söner. Sedan voro Eleasar och Itamar präster under sin
fader Aron. 5 Och HERREN talade till Mose och sade: 6
Levi stam skall du låta få tillträde hit; du skall låta dem
stå inför prästen Aron för att betjäna honom. 7 De skola

iakttaga vad han har att iakttaga, och vad hela menigheten
har att iakttaga, inför uppenbarelsetältet, i det att de förrätta
tjänsten vid tabernaklet. 8 Och de skola hava vården om alla
uppenbarelsetältets tillbehör, och iakttaga vad Israels barn
hava att iakttaga, i det att de förrätta tjänsten vid tabernaklet.
9 Alltså skall du giva leviterna åt Aron och hans söner; de
skola vara honom givna såsom gåva av Israels barn. 10 Men
Aron och hans söner skall du anbefalla att iakttaga vad som
hör till deras prästämbete. Om någon främmande kommer
därvid, skall han dödas. 11 Och HERREN talade till Mose och
sade: 12 Se, jag har själv bland Israels barn uttagit leviterna
i stället för allt förstfött bland Israels barn, allt som öppnar
moderlivet, så att leviterna skola tillhöra mig. 13 Ty mig tillhör
allt förstfött; på den dag då jag slog allt förstfött i Egyptens
land helgade jag åt mig allt förstfött i Israel, såväl människor
som boskap. Mig skola de tillhöra. Jag är HERREN. 14 Och
HERREN talade till Mose i Sinais öken och sade: 15 Mönstra
Levi barn, efter deras familjer och efter deras släkter; alla av
mankön som äro en månad gamla eller därutöver skall du
inmönstra. 16 och Mose inmönstrade dem efter HERRENS
befallning, såsom honom hade blivit bjudet. 17 Och dessa
voro Levis söner, efter deras namn: Gerson, Kehat och
Merari. 18 Och dessa voro namnen på Gersons söner, efter
deras släkter: Libni och Simei. 19 Och Kehats söner efter
sina släkter voro Amram och Jishar, Hebron och Ussiel.
20 Och Meraris söner efter sina släkter voro Maheli och
Musi. Dessa voro leviternas släkter, efter deras familjer. 21
Från Gerson härstammade libniternas släkt och simeiternas
släkt; dessa voro gersoniternas släkter. 22 De av dem som
inmönstrades, i det att man räknade alla dem av mankön
som voro en månad gamla eller därutöver dessa inmönstrade
utgjorde sju tusen fem hundra. 23 Gersoniternas släkter
hade sitt läger bakom tabernaklet, västerut. 24 Och hövding
för gersoniternas stamfamilj var Eljasaf, Laels son. 25 Och
Gersons barn skulle vid uppenbarelsetältet hava vården om
själva tabernaklet och dess täckelse, om dess överdrag och
om förhänget för ingången till uppenbarelsetältet, 26 vidare
om förgårdens omhängen och om förhänget för ingången till
förgården, som omgav tabernaklet och altaret, så ock om
dess streck -- vad arbete nu kunde förekomma därvid. 27
Från Kehat härstammade amramiternas släkt, jishariternas
släkt hebroniternas släkt och ussieliternas släkt; dessa voro
kehatiternas släkter. 28 När man räknade alla dem av
mankön som voro en månad gamla eller därutöver, utgjorde
de åtta tusen sex hundra; dessa voro de som skulle hava
vården om de heliga föremålen. 29 Kehats barns släkter
hade sitt läger vid sidan av tabernaklet, söderut. 30 Och
hövding för de kehatitiska släkternas stamfamilj; var Elisafan,
Ussiels son. 31 De skulle hava vården om arken, bordet,
ljusstaken, altarna och de tillbehör till de heliga föremålen,
som begagnades vid gudstjänsten, så ock om förhänget
och om allt arbete därvid. 32 Men överhövding över alla
leviterna var Eleasar, prästen Arons son; han var förman för
dem som skulle hava vården om de heliga föremålen. 33
Från Merari härstammade maheliternas släkt och musiternas
släkt; dessa voro merariternas släkter. 34 Och de av dem
som inmönstrades, i det att man räknade alla dem av mankön
som voro en månad gamla eller därutöver, utgjorde sex tusen
två hundra. 35 Och hövding för de meraritiska släkternas
stamfamilj var Suriel, Abihails son. De hade sitt läger vid
sidan av tabernaklet, norrut. 36 Och Meraris barn fingo till
åliggande att hava vården om bräderna till tabernaklet, om
dess tvärstänger, stolpar och fotstycken och om alla dess
tillbehör och om allt arbete därvid, 37 så ock om stolparna
till förgården runt omkring med deras fotstycken, deras
pluggar och streck. 38 Men mitt för tabernaklet, på framsidan,
mitt för uppenbarelsetältet, österut, hade Mose och Aron
och hans söner sitt läger; dessa skulle iakttaga vad som
var att iakttaga vid helgedomen, vad Israels barn hade att
iakttaga; men om någon främmande kom därvid, skulle han
dödas. 39 De inmönstrade av leviterna som Mose och Aron
inmönstrade efter deras släkter, enligt HERRENS befallning,
alla av mankön som voro en månad gamla eller därutöver,
utgjorde tillsammans tjugutvå tusen. 40 Och HERREN sade
till Mose: Mönstra allt förstfött av mankön bland Israels barn,
alla som äro en månad gamla eller därutöver, och räkna
antalet av deras namn. 41 Och tag ut åt mig -- ty jag är
HERREN -- leviterna i stället för allt förstfött bland Israels
barn, så ock leviternas boskap i stället för allt förstfött bland
Israels barns boskap. 42 Och Mose mönstrade allt förstfött
bland Israels barn, såsom HERREN hade bjudit honom. 43
Och de förstfödde av mankön, vart namn räknat särskilt,
de som voro en månad gamla eller därutöver, utgjorde, så
många som inmönstrades, tillsammans tjugutvå tusen två
hundra sjuttiotre. 44 Och HERREN talade till Mose och sade:
45 Du skall uttaga leviterna i stället för allt förstfött bland
Israels barn, så ock leviternas boskap i stället för dessas
boskap; så att leviterna skola tillhöra mig. Jag är HERREN.
46 Men till lösen för de två hundra sjuttiotre personer med
vilka antalet av Israels barns förstfödde överstiger leviternas
antal, 47 skall du taga fem siklar för var person; du skall
taga upp dessa efter helgedomssikelns vikt, sikeln räknad till
tjugu gera. 48 Och du skall giva penningarna åt Aron och
hans söner såsom lösen för de övertaliga bland folket. 49

Och Mose tog lösesumman av dem som voro övertaliga,
när man räknade dem som voro lösta genom leviterna. 50
Av Israels barns förstfödde tog han penningarna, ett tusen
tre hundra sextiofem siklar, efter helgedomssikelns vikt. 51
Och Mose gav lösesumman åt Aron och hans söner, efter
HERRENS befallning, såsom HERREN hade bjudit Mose.

4 Och HERREN talade till Mose och Aron och sade: 2
Räknen bland Levi barn antalet av Kehats barn, efter
deras släkter och efter deras familjer, 3 dem som äro trettio år
gamla eller därutöver, ända till femtio år, alla tjänstbara män
som kunna förrätta sysslor vid uppenbarelsetältet. 4 Och detta
skall vara Kehats barns tjänstgöring vid uppenbarelsetältet:
de skola hava hand om de högheliga föremålen. 5 När
lägret skall bryta upp, skola Aron och hans söner gå in och
taga ned den förlåt som hänger framför arken och med den
övertäcka vittnesbördets ark; 6 däröver skola de lägga ett
överdrag av tahasskinn och över detta ytterligare breda ett
kläde, helt och hållet mörkblått; sedan skola de sätta in
stängerna. 7 Och över skådebrödsbordet skola de breda
ett mörkblått kläde och ställa därpå faten, skålarna och
bägarna, ävensom kannorna till drickoffren; "det beständiga
brödet" skall ock läggas därpå. 8 Häröver skola de breda
ett rosenrött kläde och betäcka detta med ett överdrag
av tahasskinn; sedan skola de sätta in stängerna. 9 Och
de skola taga ett mörkblått kläde och därmed övertäcka
ljusstaken och dess lampor, lamptänger och brickor, så ock
alla tillhörande oljekärl som begagnas under tjänstgöringen
därvid; 10 och de skola lägga den med alla dess tillbehör i
ett överdrag av tahasskinn och sedan lägga alltsammans
på en bår. 11 Över det gyllene altaret skola de likaledes
breda ett mörkblått kläde och betäcka detta med ett överdrag
av tahasskinn, sedan skola de sätta in stängerna. 12 Och
de skola taga alla gudstjänstredskap, som begagnas vid
tjänstgöringen i helgedomen, och lägga dem i ett mörkblått
kläde och betäcka dem med ett överdrag av tahasskinn, och
sedan lägga dem på en bår. 13 Och de skola taga bort askan
från altaret och breda över det ett purpurrött kläde 14 och
lägga därpå alla tillbehör som begagnas under tjänstgöringen
därvid, fyrfaten, gafflarna, skovlarna och skålarna, korteligen,
altarets alla tillbehör; och däröver skola de breda ett överdrag
av tahasskinn och så sätta in stängerna. 15 Sedan nu
Aron och hans söner, när lägret skall bryta upp, så hava
övertäckt de heliga föremålen och alla tillbehör till dessa
heliga föremål, skola därefter Kehats barn komma för att
bära; men de må icke röra vid de heliga föremålen, ty
då skola de dö. Detta är vad Kehats barn hava att bära
av det som hör till uppenbarelsetältet. 16 Och Eleasars,
prästen Arons sons åliggande skall vara att hava vården om
oljan till ljusstaken, om den välluktande rökelsen, om det
dagliga spisoffret och om smörjelseoljan; hans åliggande
skall vara att hava vården om hela tabernaklet och om allt
vad däri är, de heliga föremålen och deras tillbehör. 17 Och
HERREN talade till Mose och Aron och sade: 18 Låten icke
kehatiternas släktgren utrotas ur leviternas stam. 19 Utan
gören på följande sätt med dem, för att de må leva och icke
dö, när de nalkas de högheliga föremålen: Aron och hans
söner skola gå in och anvisa var och en av dem vad han har
att göra eller bära 20 men själva må de icke gå in och se de
heliga föremålen, icke ens ett ögonblick, ty då skola de dö.
21 Och HERREN talade till Mose och sade: 22 Räkna ock
antalet av Gersons barn, efter deras familjer och efter deras
släkter. 23 Dem som äro trettio år gamla eller därutöver, ända
till femtio år, skall du inmönstra, alla tjänstbara män som
kunna förrätta arbete vid uppenbarelsetältet. 24 Detta skall
vara gersoniternas släkters tjänstgöring, vad de hava att göra
och vad de hava att bära: 25 de skola bära de tygvåder av
vilka tabernaklet bildas, uppenbarelsetältets täckelse, dess
överdrag och det överdrag av tahasskinn som ligger ovanpå
detta, förhänget för ingången till uppenbarelsetältet, 26 vidare
omhängena till förgården, förhänget för porten till förgården,
som omgiver tabernaklet och altaret, så ock tillhörande streck
och alla redskap till arbetet därvid; och allt som härvid är att
göra skola de förrätta. 27 På det sätt Aron och hans söner
bestämma skall Gersons barns hela tjänstgöring försiggå, i
fråga om allt vad de hava att bära och göra; och I skolen
överlämna i deras vård allt vad de hava att bära. 28 Detta är
den tjänstgöring som Gersons barns släkter skola hava vid
uppenbarelsetältet; och vad de hava att iakttaga skola de
utföra under ledning av Itamar, prästen Arons son 29 Meraris
barn skall du inmönstra, efter deras släkter och efter deras
familjer. 30 Dem som äro trettio år gamla eller därutöver,
ända till femtio år, skall du inmönstra, alla tjänstbara män
som kunna förrätta arbete vid uppenbarelsetältet. 31 Och
detta är vad som skall åligga dem att bära, allt vad som
hör till deras tjänstgöring vid uppenbarelsetältet: bräderna
till tabernaklet, dess tvärstänger, stolpar och fotstycken,
32 så ock stolparna till förgården runt omkring med deras
fotstycken, pluggar och streck, korteligen, alla deras tillbehör
och allt som hör till arbetet därvid; och I skolen lämna dem
uppgift på de särskilda föremål som det åligger dem att bära.
33 Detta skall vara de meraritiska släkternas tjänstgöring, allt
vad som hör till deras tjänstgöring vid uppenbarelsetältet;
och det skall utföras under ledning av Itamar, prästen Arons
son. 34 Och Mose och Aron och menighetens hövdingar

inmönstrade Kehats barn, efter deras släkter och efter
deras familjer, 35 dem som voro trettio år gamla eller
därutöver, ända till femtio år alla tjänstbara män som kunde
göra arbete vid uppenbarelsetältet. 36 Och de av dem
som inmönstrades, efter deras släkter, utgjorde två tusen
sju hundra femtio. 37 Så många voro de av kehatiternas
släkter som inmönstrades, summan av dem som skulle
göra tjänst vid uppenbarelsetältet, de som Mose och Aron
inmönstrade, efter HERRENS befallning genom Mose. 38
Och de av Gersons barn som inmönstrades, efter deras
släkter och efter deras familjer, 39 de som voro trettio år
gamla eller därutöver, ända till femtio år, alla tjänstbara män
som kunde göra arbete vid uppenbarelsetältet, 40 dessa
som inmönstrades efter sina släkter och efter sina familjer
utgjorde två tusen sex hundra trettio. 41 Så många voro de
av Gersons barns släkter som inmönstrades, summan av
dem som skulle göra tjänst vid uppenbarelsetältet, de som
Mose och Aron inmönstrade, efter HERRENS befallning. 42
Och de av Meraris barns släkter som inmönstrades, efter
deras släkter och efter deras familjer, 43 de som voro trettio
år gamla eller därutöver, ända till femtio år, alla tjänstbara
män som kunde göra arbete vid uppenbarelsetältet, 44 dessa
som inmönstrades efter sina släkter utgjorde tre tusen två
hundra. 45 Så många voro de av Meraris barns släkter som
inmönstrades, de som Mose och Aron inmönstrade efter
HERRENS befallning genom Mose. 46 De av leviterna som
Mose och Aron och Israels hövdingar inmönstrade, efter
deras släkter och efter deras familjer, 47 de som voro trettio
år gamla eller därutöver, ända till femtio år, alla som kunde
förrätta något tjänstgöringsarbete eller något bärarearbete
vid uppenbarelsetältet, 48 dessa som inmönstrades utgjorde
tillsammans åtta tusen fem hundra åttio. 49 Efter HERRENS
befallning blevo de inmönstrade genom Mose, var och en till
det som han hade att göra eller bära, och var och en fick det
åliggande som HERREN hade bjudit Mose.

5 Och HERREN talade till Mose och sade: 2 Bjud Israels
barn att de skaffa bort ur lägret var och en som är
spetälsk eller har flytning och var och en som har blivit oren
genom någon död. 3 En sådan, vare sig man eller kvinna,
skolen I skaffa bort; till något ställe utanför lägret skolen I
skicka honom, för att han icke må orena deras läger; jag har
ju min boning mitt ibland dem. 4 Och Israels barn gjorde
så; de skickade dem till ett ställe utanför lägret; såsom
HERREN hade tillsagt Mose, så gjorde Israels barn. 5 Och
HERREN talade till Mose och sade: 6 Tala till Israels barn:
Om någon, vare sig man eller kvinna, begår någon synd --
vad det nu må vara, vari en människa kan försynda sig -- i
det han gör sig skyldig till en orättrådighet mot HERREN,
och denna person alltså ådrager sig skuld, 7 så skall han
bekänna den synd han har begått, och ersätta det han har
förbrutit sig på till dess fulla belopp och lägga femtedelen av
värdet därtill; och detta skall han giva åt den som han har
förbrutit sig emot. 8 Men om denne icke har efterlämnat
någon bördeman, åt vilken ersättning kan givas för det han
har förbrutit sig på, då skall ersättningen för detta givas åt
HERREN och tillhöra prästen, utom försoningsväduren, med
vilken försoning bringas för den skyldige. 9 Och alla heliga
gåvor som Israels barn giva såsom en gärd, vilken de bära
fram till prästen, skola tillhöra denne; 10 honom skola allas
heliga gåvor tillhöra; vad någon giver åt prästen skall tillhöra
denne. 11 Och HERREN talade till Mose och sade: 12 Tala
till Israels barn och säg till dem: Om en hustru har svikit
sin man och varit honom otrogen, 13 i det att någon annan
har legat hos henne och beblandat sig med henne, utan
att hennes man har fått veta därav, och utan att hon har
blivit röjd, fastän hon verkligen har låtit skända sig; om alltså
intet vittne finnes mot henne och hon icke har blivit gripen
på bar gärning, 14 men misstankens ande likväl kommer
över honom, så att han får misstanke mot sin hustru, och
det verkligen är så, att hon har låtit skända sig; eller om
misstankens ande kommer över honom, så att han får
misstanke mot sin hustru, och detta fastän hon icke har låtit
skända sig: 15 så skall mannen föra sin hustru till prästen och
såsom offer för henne bära fram en tiondedels efa kornmjöl,
men ingen olja skall han gjuta därpå och ingen rökelse lägga
därpå, ty det är ett misstankeoffer, ett åminnelseoffer, som
bringar en missgärning i åminnelse. 16 Och prästen skall
föra henne fram och ställa henne inför HERRENS ansikte.
17 Och prästen skall taga heligt vatten i ett lerkärl, och sedan
skall prästen taga något av stoftet på tabernaklets golv och
lägga i vattnet. 18 Och prästen skall ställa kvinnan fram inför
HERRENS ansikte och lösa upp kvinnans hår och lägga på
hennes händer åminnelseoffret, det är misstankeoffret; men
prästen själv skall hålla i sin hand det förbannelsebringande
olycksvattnet. 19 Därefter skall prästen besvärja kvinnan
och säga till henne: "Om ingen har lägrat dig och du icke
har svikit din man genom att låta skända dig, så må detta
förbannelsebringande olycksvatten icke skada dig. 20 Men
om du har svikit din man och låtit skända dig, i det att någon
annan än din man har beblandat sig med dig" 21 (prästen
besvärjer nu kvinnan med förbannelsens ed, i det han säger
till kvinnan:) "Då må HERREN göra dig till ett exempel som
man nämner, när man förbannar och svär bland ditt folk;
HERREN må då låta din länd förvissna och din buk svälla

upp; 22 ja, när du har fått detta förbannelsebringande vatten
in i ditt liv, då må det komma din buk att svälla upp och din
länd att förvissna." Och kvinnan skall säga: "Amen, amen."
23 Sedan skall prästen skriva upp dessa förbannelser på
ett blad och därefter avtvå dem i olycksvattnet 24 och giva
kvinnan det förbannelsebringande olycksvattnet att dricka,
för att detta förbannelsebringande vatten må bliva henne
till olycka, när hon har fått det i sig. 25 Och prästen skall
taga misstankeoffret ur kvinnans hand och vifta detta offer
inför HERRENS ansikte och bära det fram till altaret. 26
Och prästen skall av offret taga en handfull, det som utgör
själva altaroffret, och förbränna det på altaret; därefter skall
han giva kvinnan vattnet att dricka. 27 Och när han så har
givit henne vattnet att dricka, då skall detta ske: om hon
har låtit skända sig och varit sin man otrogen, så skall det
förbannelsebringande vattnet, när hon har fått det i sig,
bliva henne till olycka, i det att hennes buk sväller upp och
hennes länd förvissnar; och kvinnan skall bliva ett exempel
som man nämner, när man förbannar bland hennes folk.
28 Men om kvinnan icke har låtit skända sig, utan är ren,
då skall hon förbliva oskadd och kunna undfå livsfrukt. 29
Detta är misstankelagen, om huru förfaras skall, när en
kvinna har svikit sin man och låtit skända sig, 30 eller när
eljest misstankens ande kommer över en man, så att han
misstänker sin hustru; han skall då ställa hustrun fram inför
HERRENS ansikte, och prästen skall med henne göra allt
vad denna lag stadgar. 31 Så skall mannen vara fri ifrån
missgärning, men hustrun kommer att bära på missgärning.

6 Och HERREN talade till Mose och sade: 2 Tala till
Israels barn och säg till dem: Om någon, vare sig man
eller kvinna, har att fullgöra ett nasirlöfte, ett löfte att vara
HERRENS nasir, 3 så skall han avhålla sig från vin och
starka drycker; han skall icke dricka någon syrad dryck av
vin eller någon annan syrad stark dryck; intet slags druvsaft
skall han dricka, ej heller skall han äta druvor, vare sig friska
eller torra. 4 Så länge hans nasirtid varar, skall han icke
äta något som kommer av vinträdet, icke ens dess kartar
eller späda skott. 5 Så länge hans nasirlöfte varar, skall
ingen rakkniv komma på hans huvud; till dess att den tid
är ute, under vilken han skall vara HERRENS nasir, skall
han vara helig och låte håret växa långt på sitt huvud. 6
Så länge han är HERRENS nasir, skall han icke nalkas
någon död. 7 Icke ens genom sin fader eller sin moder,
sin broder eller sin syster får han ådraga sig orenhet, om
de dö ty han bär på sitt huvud tecknet till att han är sin
Guds nasir; 8 så länge hans nasirtid varar, är han helgad
åt HERREN. 9 Men om någon oförtänkt och plötsligt dör
i hans närhet, och därmed orenar hans huvud, på vilket
han bär nasirtecknet, så skall han raka sitt huvud den dag
han bliver ren; han skall raka det på sjunde dagen. 10
Och på åttonde dagen skall han bära fram till prästen två
turturduvor eller två unga duvor, till uppenbarelsetältets
ingång. 11 Och prästen skall offra en till syndoffer och en till
brännoffer och bringa försoning för honom, till rening från
den synd han har dragit över sig genom den döde; sedan
skall han samma dag åter helga sitt huvud; 12 han skall
inviga sig till nasir åt HERREN för lika lång tid som han förut
hade lovat. Och han skall föra fram ett årsgammalt lamm
till skuldoffer. Den förra löftestiden skall vara ogill, därför
att hans nasirat blev orenat. 13 Och detta är lagen om en
nasir: Den dag hans nasirtid är ute skall han föras fram till
uppenbarelsetältets ingång; 14 och han skall såsom sitt offer
åt HERREN frambära ett årsgammalt felfritt lamm av hankön
till brännoffer och ett årsgammalt felfritt lamm av honkön till
syndoffer och en felfri vädur till tackoffer, 15 därjämte en korg
med osyrat bröd, kakor av fint mjöl, begjutna med olja, och
osyrade tunnkakor, smorda med olja, så ock tillhörande spis
offer och drickoffer. 16 Och prästen skall bära fram detta
inför HERRENS ansikte och offra hans syndoffer och hans
brännoffer. 17 Och väduren skall han offra till tackoffer åt
HERREN, jämte korgen med de osyrade bröden; prästen
skall ock offra tillhörande spisoffer och drickoffer. 18 Och
nasiren skall vid ingången till uppenbarelsetältet raka sitt
huvud, på vilket han bär nasirtecknet, och taga sitt huvudhår,
sitt nasirtecken, och lägga det på elden som brinner under
tackoffret. 19 Och prästen skall taga den kokta vädursbogen,
och därjämte ur korgen en osyrad kaka och en osyrad
tunnkaka, och lägga detta på nasirens händer, sedan denne
har rakat av sig nasirtecknet. 20 Och prästen skall vifta detta
såsom ett viftoffer inför HERRENS ansikte; det skall vara
helgat åt prästen, jämte viftoffersbringan och offergärdslåret.
Sedan får nasiren åter dricka vin. 21 Detta är lagen om den
som har avlagt ett nasirlöfte, och om vad han på grund av
nasirlöftet skall offra åt HERREN, förutom vad han eljest kan
anskaffa; efter innehållet i det löfte han har avlagt skall han
göra, enligt lagen om hans nasirat. 22 Och HERREN talade
till Mose och sade: 23 Tala till Aron och hans söner och säg:
När I välsignen Israels barn, skolen I säga så till dem: 24
HERREN välsigne dig och bevare dig. 25 HERREN låte sitt
ansikte lysa över dig och vare dig nådig. 26 HERREN vände
sitt ansikte till dig och give dig frid. 27 Så skola de lägga mitt
namn på Israels barn, och jag skall då välsigna dem.

7 Då nu Mose hade satt upp tabernaklet och smort och
helgat det, med alla dess tillbehör, och hade satt upp

altaret med alla dess tillbehör, och smort och helgat detta, 2
framburos offergåvor av Israels hövdingar, huvudmännen
för stamfamiljerna, det är stamhövdingarna, som stodo i
spetsen för de inmönstrade. 3 De förde fram såsom sin
offergåva inför HERRENS ansikte sex övertäckta vagnar och
tolv oxar: två hövdingar tillhopa en vagn och var hövding en
oxe; dessa förde de fram inför tabernaklet. 4 Och HERREN
sade till Mose: 5 "Tag emot detta av dem för att bruka det
till uppenbarelsetältets tjänst; och lämna det åt leviterna,
alltefter beskaffenheten av vars och ens tjänst." 6 Och Mose
tog emot vagnarna och oxarna och gav dem åt leviterna. 7
Två vagnar och fyra oxar gav han åt Gersons barn, efter
beskaffenheten av deras tjänst; 8 fyra vagnar och åtta oxar
gav han åt Meraris barn, efter beskaffenheten av den tjänst
de förrättade under ledning av Itamar, prästen Arons son;
9 men åt Kehats barn gav han icke något, ty dem ålåg
att hava hand om de heliga föremålen, och dessa skulle
bäras på axlarna. 10 Och hövdingarna förde fram skänker till
altarets invigning, när det smordes; hövdingarna förde fram
dessa sina offergåvor inför altaret. 11 Och HERREN sade till
Mose: "Låt hövdingarna, en i sänder, var och en på sin dag,
föra fram sina offergåvor till altarets invigning." 12 Och den
som på första dagen förde fram sin offergåva var Naheson,
Amminadabs son, av Juda stam 13 Hans offergåva var ett
silverfat, ett hundra trettio siklar i vikt, och en silverskål om
sjuttio siklar, efter helgedomssikelns vikt, båda fulla med fint
mjöl, begjutet med olja, till spisoffer, 14 vidare en skål av
guld om tio siklar, full med rökelse, 15 vidare en ungtjur,
en vädur och ett årsgammalt lamm till brännoffer 16 och
en bock till syndoffer, 17 samt till tackoffret två tjurar, fem
vädurar, fem bockar och fem årsgamla lamm. Detta var
Nahesons, Amminadabs sons, offergåva. 18 På andra dagen
förde Netanel, Suars son, hövdingen för Isaskar, fram sin
gåva; 19 han framförde såsom sin offergåva ett silverfat,
ett hundra trettio siklar i vikt, och en silverskål om sjuttio
siklar, efter helgedomssikelns vikt, båda fulla med fint mjöl,
begjutet med olja, till spisoffer, 20 vidare en skål av guld om
tio siklar, full med rökelse, 21 vidare en ungtjur, en vädur
och ett årsgammalt lamm till brännoffer 22 och en bock till
syndoffer, 23 samt till tackoffret två tjurar, fem vädurar, fem
bockar och fem årsgamla lamm. Detta var Netanels, Suars
sons, offergåva. 24 På tredje dagen kom hövdingen för
Sebulons barn, Eliab, Helons son; 25 hans offergåva var ett
silverfat, ett hundra trettio siklar i vikt, och en silverskål om
sjuttio siklar, efter helgedomssikelns vikt, båda fulla med fint
mjöl, begjutet med olja, till spisoffer 26 vidare en skål av guld
om tio siklar, full med rökelse, 27 vidare en ungtjur, en vädur
och ett årsgammalt lamm till brännoffer 28 och en bock till
syndoffer, 29 samt till tackoffret två tjurar, fem vädurar, fem
bockar och fem årsgamla lamm. Detta var Eliabs, Helons
sons, offergåva. 30 På fjärde dagen kom hövdingen för
Rubens barn, Elisur, Sedeurs son; 31 hans offergåva var ett
silverfat, ett hundra trettio siklar i vikt, och en silverskål om
sjuttio siklar, efter helgedomssikelns vikt, båda fulla med fint
mjöl, begjutet med olja, till spisoffer, 32 vidare en skål av guld
om tio siklar, full med rökelse, 33 vidare en ungtjur, en vädur
och ett årsgammalt lamm till brännoffer 34 och en bock till
syndoffer, 35 samt till tackoffret två tjurar, fem vädurar, fem
bockar och fem årsgamla lamm. Detta var Elisurs, Sedeurs
sons, offergåva. 36 På femte dagen kom hövdingen för
Simeons barn, Selumiel, Surisaddais son; 37 hans offergåva
var ett silverfat, ett hundra trettio siklar i vikt, och en silverskål
om sjuttio siklar, efter helgedomssikelns vikt, båda fulla med
fint mjöl, begjutet med olja, till spisoffer, 38 vidare en skål av
guld om tio siklar, full med rökelse, 39 vidare en ungtjur,
en vädur och ett årsgammalt lamm till brännoffer 40 och
en bock till syndoffer, 41 samt till tackoffret två tjurar, fem
vädurar, fem bockar och fem årsgamla lamm. Detta var
Selumiels, Surisaddais sons, offergåva. 42 På sjätte dagen
kom hövdingen för Gads barn, Eljasaf, Deguels son; 43 hans
offergåva var ett silverfat, ett hundra trettio siklar i vikt, och en
silverskål om sjuttio siklar, efter helgedomssikelns vikt, båda
fulla med fint mjöl, begjutet med olja, till spisoffer, 44 vidare
en skål av guld om tio siklar, full med rökelse, 45 vidare en
ungtjur, en vädur och ett årsgammalt lamm till brännoffer 46
och en bock till syndoffer, 47 samt till tackoffret två tjurar,
fem vädurar, fem bockar och fem årsgamla lamm. Detta var
Eljasafs, Deguels sons, offergåva. 48 På sjunde dagen kom
hövdingen för Efraims barn, Elisama, Ammihuds son; 49
hans offergåva var ett silverfat, ett hundra trettio siklar i vikt,
och en silverskål om sjuttio siklar, efter helgedomssikelns
vikt, båda fulla med fint mjöl, begjutet med olja, till spisoffer,
50 vidare en skål av guld om tio siklar, full med rökelse, 51
vidare en ungtjur, en vädur och ett årsgammalt lamm till
brännoffer 52 och en bock till syndoffer, 53 samt till tackoffret
två tjurar, fem vädurar, fem bockar och fem årsgamla lamm.
Detta var Elisamas, Ammihuds sons, offergåva. 54 På
åttonde dagen kom hövdingen för Manasse barn, Gamliel,
Pedasurs son; 55 hans offergåva var ett silverfat, ett hundra
trettio siklar i vikt, och en silverskål om sjuttio siklar, efter
helgedomssikelns vikt, båda fulla med fint mjöl, begjutet
med olja, till spisoffer, 56 vidare en skål av guld om tio
siklar, full med rökelse, 57 vidare en ungtjur en vädur och ett
årsgammalt lamm till brännoffer 58 och en bock till syndoffer,

59 samt till tackoffret två tjurar, fem vädurar, fem bockar och
fem årsgamla lamm. Detta var Gamliels Pedasurs sons,
offergåva. **60** På nionde dagen kom hövdingen för Benjamins
barn, Abidan, Gideonis son; **61** hans offergåva var ett
silverfat, ett hundra trettio siklar i vikt, och en silverskål om
sjuttio siklar, efter helgedomssikelns vikt, båda fulla med fint
mjöl, begjutet med olja, till spisoffer, **62** vidare en skål av guld
om tio siklar, full med rökelse, **63** vidare en ungtjur, en vädur
och ett årsgammalt lamm till brännoffer **64** och en bock till
syndoffer, **65** samt till tackoffret två tjurar, fem vädurar, fem
bockar och fem årsgamla lamm. Detta var Abidans, Gideonis
sons, offergåva. **66** På tionde dagen kom hövdingen för Dans
barn, Ahieser, Ammisaddais son; **67** hans offergåva var ett
silverfat, ett hundra trettio siklar i vikt, och en silverskål om
sjuttio siklar, efter helgedomssikelns vikt, båda fulla med fint
mjöl, begjutet med olja, till spisoffer, **68** vidare en skål av
guld om tio siklar, full med rökelse, **69** vidare en ungtjur,
en vädur och ett årsgammalt lamm till brännoffer **70** och
en bock till syndoffer, **71** samt till tackoffret två tjurar, fem
vädurar, fem bockar och fem årsgamla lamm. Detta var
Ahiesers, Ammisaddais sons, offergåva. **72** På elfte dagen
kom hövdingen för Asers barn, Pagiel, Okrans son; **73** hans
offergåva var ett silverfat, ett hundra trettio siklar i vikt, och
en silverskål om sjuttio siklar, efter helgedomssikelns vikt,
båda fulla med fint mjöl, begjutet med olja, till spisoffer, **74**
vidare en skål av guld om tio siklar, full med rökelse, **75**
vidare en ungtjur, en vädur och ett årsgammalt lamm till
brännoffer **76** och en bock till syndoffer, **77** samt till tackoffret
två tjurar, fem vädurar, fem bockar och fem årsgamla lamm.
Detta var Pagiels, Okrans sons, offergåva. **78** På tolfte dagen
kom hövdingen för Naftali barn, Ahira, Enans son; **79** hans
offergåva var ett silverfat, ett hundra trettio siklar i vikt, och en
silverskål om sjuttio siklar, efter helgedomssikelns vikt, båda
fulla med fint mjöl, begjutet med olja, till spisoffer, **80** vidare
en skål av guld om tio siklar, full med rökelse, **81** vidare en
ungtjur, en vädur och ett årsgammalt lamm till brännoffer **82**
och en bock till syndoffer, **83** samt till tackoffret två tjurar,
fem vädurar, fem bockar och fem årsgamla lamm. Detta
var Ahiras, Enans sons, offergåva. **84** Detta var vad Israels
hövdingar skänkte till altarets invigning, när det smordes: tolv
silverfat, tolv silverskålar och tolv guldskålar. **85** Vart fat kom
på ett hundra trettio silversiklar och var skål på sjuttio siklar,
så att silvret i dessa kärl sammanlagt utgjorde två tusen
fyra hundra siklar, efter helgedomssikelns vikt. **86** Av de tolv
guldskålarna, som voro fulla med rökelse, vägde var och en
tio siklar, efter helgedomssikelns vikt, så att guldet i skålarna
sammanlagt utgjorde ett hundra tjugu siklar. **87** Brännoffers-
fäkreaturen utgjorde tillsammans tolv tjurar, vartill kommo
tolv vädurar, tolv årsgamla lamm, med tillhörande spisoffer,
och tolv bockar till syndoffer. **88** Och tackoffers-fäkreaturen
utgjorde tillsammans tjugufyra tjurar, vartill kommo sextio
vädurar, sextio bockar och sextio årsgamla lamm. Detta var
vad som skänktes till altarets invigning, sedan det hade
blivit smort. **89** Och när Mose gick in i uppenbarelsetältet
för att tala med honom, hörde han rösten tala till sig från
nådastolen ovanpå vittnesbördets ark, från platsen mellan
de två keruberna; där talade rösten till honom.

8 Och HERREN talade till Mose och sade: **2** "Tala till
Aron och säg till honom: När du sätter upp lamporna,
skall detta ske så, att de sju lamporna kasta sitt sken över
platsen framför ljusstaken." **3** Och Aron gjorde så; han satte
upp lamporna så, att de kastade sitt sken över platsen
framför ljusstaken, såsom HERREN hade bjudit Mose. **4**
Och ljusstaken var gjord på följande sätt: den var av guld i
drivet arbete; också dess fotställning och blommorna därpå
voro i drivet arbete. Efter det mönster som HERREN hade
visat Mose hade denne låtit göra ljusstaken. **5** Och HERREN
talade till Mose och sade: **6** Du skall bland Israels barn uttaga
leviterna och rena dem. **7** Och på följande sätt skall du göra
med dem för att rena dem: Du skall stänka reningsvatten
på dem; och de skola låta raka hela sin kropp och två sina
kläder och skola så rena sig. **8** Sedan skola de taga en
ungtjur, med tillhörande spisoffer av fint mjöl, begjutet med
olja; därjämte skall du taga en annan ungtjur till syndoffer. **9**
Och du skall föra leviterna fram inför uppenbarelsetältet, och
du skall församla Israels barns hela menighet **10** Och när
du har fört leviterna fram inför HERRENS ansikte, skola
Israels barn lägga sina händer på dem. **11** Och Aron skall
vifta leviterna inför HERRENS ansikte såsom ett viftoffer
från Israels barn, och de skola sedan hava till åliggande att
förrätta HERRENS tjänst. **12** Och leviterna skola lägga sina
händer på tjurarnas huvuden, och den ena skall du offra till
syndoffer och den andra till brännoffer åt HERREN, för att
bringa försoning för leviterna. **13** Så skall du ställa leviterna
inför Aron och hans söner och vifta dem såsom ett viftoffer åt
HERREN. **14** På detta sätt skall du bland Israels barn avskilja
leviterna, så att leviterna skola tillhöra mig. **15** Därefter skola
leviterna gå in och göra tjänst vid uppenbarelsetältet, sedan
du har renat dem och viftat dem såsom ett viftoffer; **16** ty
bland Israels barn äro de givna åt mig såsom gåva; i stället
för allt som öppnar moderlivet, allt förstfött bland Israels barn,
har jag uttagit dem åt mig. **17** Ty mig tillhör allt förstfött bland,
Israels barn, både människor och boskap; på den dag då jag
slog allt förstfött i Egyptens land helgade jag det åt mig.

18 Och jag har tagit leviterna i stället för allt förstfött bland
Israels barn. 19 Och jag har bland Israels barn givit leviterna
såsom gåva åt Aron och hans söner, till att förrätta Israels
barns tjänst vid uppenbarelsetältet och bringa försoning
för Israels barn, på det att ingen hemsökelse må drabba
Israels barn, därigenom att Israels barn nalkas helgedomen.
20 Och Mose och Aron och Israels barns hela menighet
gjorde så med leviterna; Israels barn gjorde med leviterna i
alla stycken såsom HERREN hade bjudit Mose angående
dem. 21 Och leviterna renade sig och tvådde sina kläder,
och Aron viftade dem såsom ett viftoffer inför HERRENS
ansikte, och Aron bragte försoning för dem och renade
dem. 22 Därefter gingo leviterna in och förrättade sin tjänst
vid uppenbarelsetältet under Aron och hans söner. Såsom
HERREN hade bjudit Mose angående leviterna, så gjorde
de med dem. 23 och HERREN talade till Mose och sade: 24
Detta är vad som skall gälla angående leviterna: Den som är
tjugufem år gammal eller därutöver skall infinna sig och göra
tjänst med arbete vid uppenbarelsetältet. 25 Men när leviten
bliver femtio år gammal, skall han vara fri ifrån att tjäna med
arbete; han skall då icke längre arbeta. 26 Han må betjäna
sina bröder vid uppenbarelsetältet med att iakttaga vad som
där är att iakttaga; men något bestämt arbete skall han icke
förrätta. Så skall du förfara med leviterna i vad som angår
deras åligganden.

9 Och HERREN talade till Mose Sinais öken, i första
månaden av det andra året efter deras uttåg ur Egyptens
land; han sade: 2 Israels barn skola ock hålla påsk högtid på
den bestämda tiden. 3 På fjortonde dagen i denna månad,
vid aftontiden, skolen I hålla den, på bestämd tid. Enligt
alla stadgar och föreskrifter därom skolen I hålla den. 4 Så
sade då Mose till Israels barn att de skulle hålla påskhögtid.
5 Och de höllo påskhögtid i först månaden, på fjortonde
dagen i månaden, vid aftontiden, i Sinais öken Israels barn
gjorde i alla stycken såsom HERREN hade bjudit Mose 6
Men där voro några män som hade blivit orena genom en
död människa, så att de icke kunde hålla påskhögtid på
den dagen; dessa trädde på den dagen fram inför Mose
och Aron. 7 Och männen sade till honom: "Vi hava blivit
orena genom en död människa; skall det därför förmenas
oss att bland Israels barn bära fram HERRENS offergåva
på bestämd?" 8 Mose svarade dem: "Stannen så vill jag
höra vad HERREN bjuder angående eder." 9 Och HERREN
talade till Mose och sade: 10 Tala till Israels barn och säg:
Om någon bland eder eller edra efterkommande har blivit
oren genom en död, eller är ute på resa långt borta, och han
ändå vill hålla HERRENS påskhögtid 11 så skall han hålla
den i andra månaden, på fjortonde dagen, vid aftontiden.
Med osyrat bröd och bittra örter skall han äta påskalammet.
12 Intet därav skall lämnas kvar till morgonen, och intet ben
skall sönderslås därpå. I alla stycken skall påskhögtiden
hållas såsom stadgat är därom. 13 Men om någon som är
ren, och som icke är ute på resa ändå underlåter att hålla
påskhögtid, så skall han utrotas ur sin släkt, eftersom han
icke har burit fram HERRENS offergåva på bestämd tid;
den mannen bär på synd. 14 Och om någon främling bor
hos eder och vill hålla HERRENS påskhögtid, så skall han
hålla den enligt den stadga och föreskrift som gäller för
påskhögtiden. En och samma stadga skall gälla för eder,
lika väl för främlingen som för infödingen i landet. 15 Och
på den dag då tabernaklet sattes upp övertäckte molnskyn
tabernaklet, vittnesbördets tält, och om aftonen, och sedan
ända till morgonen, var det såsom såge man en eld över
tabernaklet. 16 Så var det beständigt: molnskyn övertäckte
det, och om natten var det såsom såge man en eld. 17
Och så ofta molnskyn höjde sig från tältet, bröto Israels
barn strax upp, och på det ställe där molnskyn stannade,
där slogo Israels barn läger. 18 Efter HERRENS befallning
bröto Israels barn upp, och efter HERRENS befallning slogo
de läger. Så länge molnskyn vilade över tabernaklet, lågo
de i läger. 19 Och om molnskyn en längre tid förblev över
tabernaklet, så iakttogo Israels barn vad HERREN bjöd
dem iakttaga och bröto icke upp. 20 Stundom kunde det
hända att molnskyn allenast några få dagar stannade över
tabernaklet; då lågo de efter HERRENS befallning i läger
och bröto sedan upp efter HERRENS befallning. 21 Stundom
kunde det ock hända att molnskyn stannade allenast från
aftonen till morgonen; när då molnskyn om morgonen höjde
sig, bröto de upp; eller om så var, att molnskyn stannade en
dag och en natt och sedan höjde sig, så bröto de upp då. 22
Eller om den stannade två dagar, eller en månad, eller vilken
tid som helst, så att molnskyn länge förblev vilande över
tabernaklet, så lågo Israels barn stilla i läger och bröto icke
upp; men när den sedan höjde sig, bröto de upp. 23 Efter
HERRENS befallning slogo de läger, och efter HERRENS
befallning bröto de upp. Vad HERREN bjöd dem iakttaga,
det iakttogo de, efter HERRENS befallning genom Mose.

10 Och HERREN talade till Mose och sade: 2 "Gör dig två
trumpeter av silver; i drivet arbete skall du göra dem.
Dessa skall du bruka, när menigheten skall sammankallas,
och när lägren skola bryta upp. 3 När man stöter i dem båda,
skall hela menigheten församla sig till dig, vid ingången till
uppenbarelsetältet. 4 Men när man stöter allenast i den
ena, skola hövdingarna, huvudmännen för Israels ätter,

församla sig till dig. 5 Och när I blåsen en larmsignal, skola
de läger bryta upp, som ligga österut. 6 Men när I blåsen
larmsignal för andra gången, skola de läger bryta upp, som
ligga söderut. När lägren skola bryta upp, skall man blåsa
larmsignal, 7 men när församlingen skall sammankallas,
skolen I icke blåsa larmsignal, utan stöta i trumpeterna.
8 Och Arons söner, prästerna, äro de som skola blåsa i
trumpeterna. Detta skall vara en evärdlig stadga för eder
från släkte till släkte. 9 Och om I, i edert land, dragen ut till
strid mot någon eder ovän som angriper eder, så skolen I
blåsa larmsignal med trumpeterna; härigenom skolen I då
bringas i åminnelse inför HERRENS, eder Guds, ansikte,
och I skolen så bliva frälsta ifrån edra fiender. 10 Och
när I haven en glädjedag och haven edra högtider och
nymånader, skolen I stöta i trumpeterna, då I offren edra
brännoffer och tackoffer; så skola de bringa eder i åminnelse
inför eder Guds ansikte. Jag är HERREN, eder Gud." 11 I
andra året, i andra månaden, på tjugonde dagen i månaden
höjde sig molnskyn från vittnesbördets tabernakel. 12 Då
bröto Israels barn upp från Sinais öken och tågade från
lägerplats till lägerplats; och molnskyn stannade i öknen
Paran. 13 Och när de nu första gången bröto upp, efter
HERRENS befallning genom Mose, 14 var Juda barns läger
under sitt baner det första som bröt upp, häravdelning efter
häravdelning; och anförare för denna här var Naheson,
Amminadabs son. 15 Och anförare för den här som utgjordes
av Isaskars barns stam var Netanel, Suars son. 16 Och
anförare för den här som utgjordes av Sebulons barns
stam var Eliab, Helons son. 17 Därefter, sedan tabernaklet
hade blivit nedtaget, bröto Gersons barn och Meraris barn
upp och buro tabernaklet. 18 Därefter bröt Rubens läger
upp under sitt baner, häravdelning efter häravdelning; och
anförare för denna här var Elisur, Sedeurs son. 19 Och
anförare för den här som utgjordes av Simeons barns stam
var Selumiel, Surisaddais son. 20 Och anförare för den här
som utgjordes av Gads barns stam var Eljasaf, Deguels
son. 21 Därefter bröto kehatiterna upp och buro de heliga
tingen, och de andra satte upp tabernaklet, innan dessa
hunno fram. 22 Därefter bröt Efraims barns läger upp under
sitt baner, häravdelning efter häravdelning; och anförare för
denna här var Elisama, Ammihuds son. 23 Och anförare för
den här som utgjordes av Manasse barns stam var Gamliel,
Pedasurs son. 24 Och anförare for den här som utgjordes
av Benjamins barns stam var Abidan, Gideonis son. 25
Därefter bröt Dans barns läger upp under sitt baner, såsom
eftertrupp i hela lägertåget, häravdelning efter häravdelning;
och anförare för denna här var Ahieser, Ammisaddais son.
26 Och anförare för den här som utgjordes av Asers barns
stam var Pagiel, Okrans son. 27 Och anförare för den här
som utgjordes av Naftali barns stam var Ahira, Enans son.
28 I denna ordning bröto Israels barn upp, häravdelning efter
häravdelning. Och de bröto nu upp. 29 Och Mose sade till
Hobab, som var son till midjaniten Reguel, Moses svärfader:
"Vi bryta nu upp och tåga till det land om vilket HERREN har
sagt: 'Det vill jag giva eder.' Följ du med oss, så vilja vi göra
dig gott, ty HERREN har lovat Israel vad gott är. 30 Men
han svarade honom: "Jag vill icke följa med, utan jag vill gå
hem till mitt land och till min släkt." 31 Då sade han: "Ack
nej, övergiv oss icke. Du vet ju bäst var vi kunna lägra oss i
öknen; bliv du därför nu vårt öga. 32 Om du följer med oss,
skola vi låta också dig få gott av det goda som HERREN gör
mot oss. 33 Så bröto de upp och tågade från HERRENS
berg tre dagsresor. Och HERRENS förbundsark gick framför
dem tre dagsresor, för att utse viloplats åt dem. 34 Och
HERRENS molnsky svävade över dem om dagen, när de
bröto upp från sitt lägerställe. 35 Och så ofta arken bröt
upp, sade Mose: "Stå upp, HERRE; må dina fiender varda
förskingrade, och må de som hata dig fly för ditt ansikte." 36
Och när den sattes ned, sade han: "Kom tillbaka, HERRE,
till Israels ätters mångtusenden."

11 Men folket knorrade, och detta misshagade HERREN.
Ty när HERREN hörde det, upptändes hans vrede, och
HERRENS eld begynte brinna ibland dem och förtärde de
som voro ytterst i lägret. 2 Då ropade folket till Mose, och
Mose bad till HERREN, och så stannade elden av. 3 Och
detta ställe fick namnet Tabeera, därför att HERRENS eld
hade brunnit ibland dem. 4 Och den blandade folkhop som
åtföljde dem greps av lystnad; Israels barn själva begynte då
ock åter att gråta och sade: "Ack om vi hade kött att äta! 5
Vi komma ihåg fisken som vi åt i Egypten för intet, så ock
gurkorna, melonerna, purjolöken, rödlöken och vitlöken. 6
Men nu försmäkta våra själar, ty här finnes alls intet; vi få
intet annat se än manna. 7 Men mannat liknade korianderfrö
och hade samma utseende som bdelliumharts. 8 Folket gick
omkring och samlade sådant, och malde det därefter på
handkvarn eller stötte sönder det i mortel, och kokte det
sedan i gryta och bakade kakor därav; och det smakade
såsom fint bakverk med olja. 9 När daggen om natten föll
över lägret, föll ock mannat där. 10 Och Mose hörde huru
folket i sina särskilda släkter grät, var och en vid ingången till
sitt tält; och HERRENS vrede upptändes storligen, och Mose
själv blev misslynt. 11 Och Mose sade till HERREN: "Varför
har du gjort så illa mot din tjänare, och varför har jag så litet
funnit nåd för dina ögon, att du har lagt på mig bördan av

hela detta folk? 12 Är då jag moder eller fader till hela detta
folk, eftersom du säger till mig att jag skall bära det i min
famn, såsom spenabarnet bäres av sin vårdare, in i det land
som du med ed har lovat åt deras fäder? 13 Varifrån skall
jag få kött att giva åt hela detta folk? De gråta ju och vända
sig mot mig och säga: 'Giv oss kött, så att vi få äta.' 14 Jag
förmår icke ensam bära hela detta folk, ty det bliver mig för
tungt. 15 Vill du så handla mot mig, så dräp mig hellre med
ens, om jag har funnit nåd för dina ögon, och låt mig slippa
detta elände." 16 Då sade HERREN till Mose: "Samla ihop åt
mig sjuttio män av de äldste i Israel, dem som du vet höra till
de äldste i folket och till dess tillsyningsmän; och för dessa
fram till uppenbarelsetältet och låt dem ställa sig där hos dig.
17 Där vill jag då stiga ned och tala med dig, och jag vill taga
av den ande som är över dig och låta komma över dem;
sedan skola de bistå dig med att bära på bördan av folket,
så att du slipper bära den ensam. 18 Och till folket skall du
säga: Helgen eder till i morgon, så skolen I få kött att äta,
eftersom I haven gråtit inför HERREN och sagt: 'Ack om vi
hade kött att äta! I Egypten var oss gott att vara!' Så skall nu
HERREN giva eder kött att äta. 19 Icke allenast en dag eller
två dagar skolen I få äta det, icke allenast fem dagar eller
tio dagar eller tjugu dagar, 20 utan en hel månads tid, till
dess att det går ut genom näsan på eder och bliver eder
vämjeligt; detta därför att I haven förkastat HERREN, som
är mitt ibland eder, och haven gråtit inför hans ansikte och
sagt: 'Varför drogo vi då ut ur Egypten?'" 21 Mose sade: "Av
sex hundra tusen man till fots utgöres det folk som jag har
omkring mig, och dock säger du: 'Kött vill jag giva dem, så
att de hava att äta en månads tid!' 22 Finnas då får och
fäkreatur att slakta åt dem i sådan mängd att det räcker till
för dem? Eller skall man samla ihop alla havets fiskar åt
dem, så att det räcker till för dem?" 23 HERREN svarade
Mose: "Är då HERRENS arm för kort? Du skall nu få se om
det som jag har sagt skall vederfaras dig eller icke." 24 Och
Mose gick ut och förkunnade för folket vad HERREN hade
sagt. Sedan samlade han ihop sjuttio män av de äldste i
folket och lät dem ställa sig runt omkring tältet. 25 Då steg
HERREN ned i molnskyn och talade till honom, och tog av
den ande som var över honom och lät komma över de sjuttio
äldste. Då nu anden föll på dem, begynte de profetera, vilket
de sedan icke mer gjorde. 26 Och två män hade stannat
kvar i lägret; den ene hette Eldad och den andre Medad.
Också på dem föll anden, ty de voro bland de uppskrivna,
men hade likväl icke gått ut till tältet; och de profeterade i
lägret. 27 Då skyndade en ung man bort och berättade detta
för Mose och sade: "Eldad och Medad profetera i lägret." 28
Josua, Nuns son, som hade varit Moses tjänare allt ifrån
sin ungdom, tog då till orda och sade: "Mose, min herre,
förbjud dem det." 29 Men Mose sade till honom: "Skall du så
nitälska för mig? Ack att fastmer allt HERRENS folk bleve
profeter, därigenom att HERREN läte sin Ande komma över
dem!" 30 Sedan gick Mose tillbaka till lägret med de äldste i
Israel. 31 Och en stormvind for ut ifrån HERREN, och den
förde med sig vaktlar från havet och drev dem över lägret,
en dagsresa vitt på vardera sidan, runt omkring lägret, och
vid pass två alnar högt över marken. 32 Då stod folket upp
och gick hela den dagen och sedan hela natten och hela
den följande dagen och samlade ihop vaktlar; det minsta
någon samlade var tio homer. Och de bredde ut dem runt
omkring lägret. 33 Men under det att de ännu hade köttet
mellan tänderna, innan det var förtärt, upptändes HERRENS
vrede mot folket, och HERREN anställde ett mycket stort
nederlag bland folket. 34 Och detta ställe fick namnet Kibrot-
Hattaava, ty där begrov man dem av folket, som hade gripits
av lystnad. 35 Från Kibrot-Hattaava bröt folket upp och
tågade till Haserot; och i Haserot stannade de.

12 Och Mirjam jämte Aron talade illa om Mose för den
etiopiska kvinnans skull som han hade tagit till hustru;
han hade nämligen tagit en etiopisk kvinna till hustru. 2 Och
de sade: "Är då Mose den ende som HERREN talar med?
Talar han icke också med oss?" Och HERREN hörde detta.
3 Men mannen Mose var mycket saktmodig, mer än någon
annan människa på jorden. 4 Och strax sade HERREN till
Mose, Aron och Mirjam: "Gån ut, I tre, till uppenbarelsetältet."
Och de gingo ditut, alla tre. 5 Då steg HERREN ned i en
molnstod och blev stående vid ingången till tältet; och han
kallade på Aron och Mirjam, och de gingo båda ditut. 6 Och
han sade: "Hören nu mina ord. Eljest om någon är en profet
bland eder, giver jag, HERREN, mig till känna för honom i
syner och talar med honom i drömmar. 7 Men så gör jag
icke med min tjänare Mose; i hela mitt hus är han betrodd. 8
Muntligen talar jag med honom, öppet och icke i förtäckta
ord, och han får skåda HERRENS gestalt. Varför haven I då
icke haft försyn för att tala illa om min tjänare Mose?" 9 Och
HERRENS vrede upptändes mot dem, och han övergav
dem. 10 När så molnskyn drog sig tillbaka från tältet, se, då
var Mirjam vit såsom snö av spetälska; när Aron vände sig
till Mirjam, fick han se att hon var spetälsk. 11 Då sade Aron
till Mose: "Ack, min herre, lägg icke på oss bördan av en
synd som vi i vår dårskap hava begått. 12 Låt henne icke
bliva lik ett dödfött foster, vars kropp är till hälften förstörd,
när det kommer ut ur sin moders liv." 13 Då ropade Mose
till HERREN och sade: "O Gud, gör henne åter frisk." 14

HERREN svarade Mose: "Om hennes fader hade spottat
henne i ansiktet, skulle hon ju hava fått sitta med skam i sju
dagar. Må hon alltså nu hållas innestängd i sju dagar utanför
lägret; sedan får hon komma tillbaka dit igen." 15 Så hölls då
Mirjam innestängd i sju dagar utanför lägret, och folket bröt
icke upp, förrän Mirjam hade kommit tillbaka. 16 Därefter
bröt folket upp från Haserot och lägrade sig i öknen Paran.

13 Och HERREN talade till Mose och sade: 2 "Sänd åstad
några män för att bespeja Kanaans land, som jag vill
giva åt Israels barn. En man ur var fädernestam skolen
I sända, men allenast sådana som äro hövdingar bland
dem." 3 Och Mose sände från öknen Paran åstad sådana
män, efter HERRENS befallning; allasammans hörde de till
huvudmännen bland Israels barn. 4 Och dessa voro namnen
på dem: Av Rubens stam: Sammua, Sackurs son; 5 av
Simeons stam: Safat, Horis son; 6 av Juda stam: Kaleb,
Jefunnes son; 7 av Isaskars stam: Jigeal, Josefs son; 8 av
Efraims stam: Hosea, Nuns son; 9 av Benjamins stam: Palti,
Rafus son; 10 av Sebulons stam: Gaddiel, Sodis son; 11 av
Josefs stam: av Manasse stam: Gaddi, Susis son; 12 av
Dans stam: Ammiel, Gemallis son; 13 av Asers stam: Setur,
Mikaels son; 14 av Naftali stam: Nahebi, Vofsis son; 15 av
Gads stam; Geuel, Makis son. 16 Dessa voro namnen på de
män som Mose sände åstad för att bespeja landet. Men
Mose gav Hosea, Nuns son, namnet Josua. 17 Och Mose
sände dessa åstad för att bespeja Kanaans land. Och han
sade till dem: "Dragen nu upp till Sydlandet, och dragen
vidare upp till Bergsbygden. 18 Och sen efter, hurudant
landet är, och om folket som bor däri är starkt eller svagt,
om det är litet eller stort, 19 och hurudant landet är, vari
de bo, om det är gott eller dåligt, och hurudana de platser
äro, där de bo, om de bo i läger eller i befästa städer, 20
och hurudant själva landet är, om det är fett eller magert,
om träd finnas där eller icke. Varen vid gott mod, och tagen
med eder hit av landets frukt." Det var nämligen vid den tid
då de första druvorna voro mogna 21 Så drogo de åstad
och bespejade landet från öknen Sin ända till Rehob, där
vägen går till Hamat. 22 De drogo upp till Sydlandet och
kommo till Hebron; där bodde Ahiman, Sesai och Talmai,
Anaks avkomlingar. Men Hebron byggdes sju år före Soan i
Egypten. 23 Och de kommo till Druvdalen; där skuro de av
en kvist med en ensam druvklase på, och denna bars sedan
på en stång av två man. Därtill togo de granatäpplen och
fikon. 24 Detta ställe blev kallat Druvdalen för den druvklases
skull som Israels barn där skuro av. 25 Och efter fyrtio dagar
vände de tillbaka, sedan de hade bespejat landet. 26 De
gingo åstad och kommo till Mose och Aron och Israels
barns hela menighet i öknen Paran, i Kades, och avgåvo
sin berättelse inför dem och hela menigheten och visade
dem landets frukt. 27 De förtäljde för honom och sade: "Vi
kommo till det land dit du sände oss. Och det flyter i sanning
av mjölk och honung, och här är dess frukt. 28 Men folket
som bor i landet är starkt, och städerna äro välbefästa och
mycket stora; ja, vi sågo där också avkomlingar av Anak.
29 Amalekiterna bo i Sydlandet, hetiterna, jebuséerna och
amoréerna bo i Bergsbygden, och kananéerna bo vid havet
och utmed Jordan." 30 Men Kaleb sökte stilla folket, så
att de icke skulle knota emot Mose; han sade: "Låt oss
ändå draga ditupp och intaga det, ty förvisso skola vi bliva
det övermäktiga." 31 Men de män som hade varit däruppe
med honom sade: "Vi kunna icke draga upp mot detta folk,
ty de äro oss för starka." 32 Och de talade bland Israels
barn illa om landet som de hade bespejat; de sade: "Det
land som vi hava genomvandrat och bespejat är ett land
som förtär sina inbyggare, och alla människor, som vi där
sågo, voro resligt folk. 33 Vi sågo där ock jättarna, Anaks
barn, av jättestammen; vi tyckte då att vi själva voro såsom
gräshoppor, och sammalunda tyckte de om oss.

14 Då begynte hela menigheten ropa och skria, och folket
grät den natten. 2 Och alla Israels barn knorrade emot
Mose och Aron, och hela menigheten sade till dem: "O att vi
hade fått dö i Egyptens land, eller att vi hade fått dö här i
öknen! 3 Varför vill då HERREN föra oss in i detta andra
land, där vi måste falla för svärd, och där våra hustrur och
barn skola bliva fiendens byte? Det vore förvisso bättre
för oss att vända tillbaka till Egypten." 4 Och de sade till
varandra: "Låt oss välja en anförare och vända tillbaka till
Egypten." 5 Då föllo Mose och Aron ned på sina ansikten
inför Israels barns hela församlade menighet. 6 Och Josua,
Nuns son, och Kaleb, Jefunnes son, vilka voro bland dem
som hade bespejat landet, revo sönder sina kläder 7 och
sade till Israels barns hela menighet: "Det land som vi hava
genomvandrat och bespejat är ett övermåttan gott land. 8
Om HERREN har behag till oss, så skall han föra oss in i det
landet och giva det åt oss -- ett land som flyter av mjölk och
honung. 9 Allenast mån I icke sätta eder upp mot HERREN;
och för folket i landet mån I icke frukta, ty de skola bliva
såsom en munsbit för oss. Deras beskärm har vikit ifrån
dem, men med oss är HERREN; frukten icke för dem." 10
Men hela menigheten ropade att man skulle stena dem.
Då visade sig HERRENS härlighet i uppenbarelsetältet för
alla Israels barn. 11 Och HERREN sade till Mose: "Huru
länge skall detta folk förakta mig, och huru länge skola de

framhärda i att icke vilja tro på mig, oaktat alla de tecken
jag har gjort bland dem? 12 Jag skall slå dem med pest
och förgöra dem, men dig vill jag göra till ett folk, större och
mäktigare än detta." 13 Mose sade till HERREN: "Egyptierna
hava ju förnummit att du med din kraft har fört detta folk ut
ifrån dem hitupp, 14 och de hava omtalat det för inbyggarna
här i landet, så att de hava fått höra att du är HERREN mitt
ibland detta folk, att du, HERRE, visar dig för dem ansikte
mot ansikte, att din molnsky står över dem, och att du går
framför dem i en molnstod om dagen och i en eldstod om
natten. 15 Om du nu dödade detta folk, alla tillsammans,
då skulle hedningarna, som finge höra detta berättas om
dig, säga så: 16 'Därför att HERREN icke förmådde föra
detta folk in i det land som han med ed hade lovat åt
dem, därför har han slaktat dem i öknen.' 17 Nej, må nu
Herrens kraft bevisa sig stor, såsom du har talat och sagt:
18 'HERREN är långmodig och stor i mildhet, han förlåter
missgärning och överträdelse, fastän han icke låter någon
bliva ostraffad, utan hemsöker fädernas missgärning på barn
och efterkommande i tredje och fjärde led.' 19 Så tillgiv nu
detta folk dess missgärning, enligt din stora nåd, såsom du
har låtit din förlåtelse följa detta folk allt ifrån Egypten och
ända hit." 20 Då sade HERREN: "Jag vill tillgiva dem efter
din bön. 21 Men så sant jag lever, och så sant hela jorden
skall bliva full av HERRENS härlighet: 22 av alla de män som
hava sett min härlighet och de tecken jag har gjort i Egypten
och i öknen, och som dock nu tio gånger hava frestat mig
och icke velat höra min röst, 23 av dem skall ingen få se det
land som jag med ed har lovat åt deras fäder; ingen av dem
som hava föraktat mig skall få se det. 24 Men eftersom i min
tjänare Kaleb är en annan ande, så att han i allt har efterföljt
mig, därför vill jag låta honom komma in i det land där han nu
har varit, och hans avkomlingar skola besitta det. 25 Men då
nu amalekiterna och kananéerna bo i dalbygden, så vänden
eder i morgon åt annat håll bryten upp och tagen vägen
mot öknen, åt Röda havet till." 26 Och HERREN talade till
Mose och Aron och sade: 27 "Huru länge skall denna onda
menighet fortfara att knorra mot mig? Ty jag har hört huru
Israels barn knorra mot mig. 28 Säg nu till dem: 'Så sant
jag lever, säger HERREN, jag skall göra med eder såsom I
själva haven sagt inför mig. 29 Här i öknen skola edra döda
kroppar bliva liggande; så skall det gå eder alla, så många I
ären som haren blivit inmönstrade, alla som äro tjugu år
gamla eller därutöver, eftersom I haven knorrat mot mig. 30
Sannerligen, ingen av eder skall komma in i det land som
jag med upplyft hand har lovat giva eder till boning, ingen
förutom Kaleb, Jefunnes son, och Josua, Nuns son. 31 Men
edra barn, om vilka I saden att de skulle bliva fiendens byte?
dem skall jag låta komma ditin, och de skola lära känna det
land som I haven föraktat. 32 I själva däremot -- edra döda
kroppar skola bliva liggande här i öknen. 33 Och edra barn
skola draga omkring såsom herdar i öknen i fyrtio år, och
skola bära på bördan av eder trolösa avfällighet, till dess att
edra döda kroppar hava förgåtts i öknen. 34 Såsom I under
fyrtio dagar haven bespejat landet, så skolen I under fyrtio år
-- ett år för var dag -- komma att bära på edra missgärningar;
I skolen då förnimma vad det är att jag tager min hand ifrån
eder.' 35 Jag, HERREN, talar; jag skall förvisso göra så med
hela denna onda menighet, som har rotat sig samman mot
mig; här i öknen skola de förgås, här skola de dö." 36 Och
de män som Mose hade sänt åstad för att bespeja landet,
och som vid sin återkomst hade förlett hela menigheten att
knorra mot honom, därigenom att de talade illa om landet,
37 dessa män som hade talat illa om landet träffades nu av
döden genom en hemsökelse, inför HERRENS ansikte. 38
Av de män som hade gått åstad för att bespeja landet blevo
dock Josua, Nuns son, och Kaleb, Jefunnes son, vid liv. 39
Och Mose talade detta till alla Israels barn. Då blev folket
mycket sorgset. 40 Och de stodo upp bittida följande morgon
för att draga åstad upp mot den övre bergsbygden; och de
sade: "Se, här äro vi; vi vilja nu draga upp till det land som
HERREN har talat om; ty vi hava syndat." 41 Men Mose
sade: "Varför viljen I så överträda HERRENS befallning? Det
kan ju icke lyckas väl. 42 HERREN är icke med bland eder;
dragen därför icke ditupp, på det att I icke mån bliva slagna
av edra fiender. 43 Ty amalekiterna och kananéerna skola
där möta eder, och I skolen falla för svärd; I haven ju vänt
eder bort ifrån HERREN, och HERREN skall därför icke
vara med eder." 44 Likväl drogo de i sitt övermod upp mot
den övre bergsbygden; men HERRENS förbundsark och
Mose lämnade icke lägret. 45 Då kommo amalekiterna och
kananéerna, som bodde där i bergsbygden, ned och slogo
dem och förskingrade dem och drevo dem ända till Horma.

15 Och HERREN talade till Mose och sade: 2 Tala till
Israels barn och säg till dem: Om I, när I kommen in
i det land som jag vill giva eder, och där I skolen bo, 3
viljen offra ett eldsoffer åt HERREN, ett brännoffer eller ett
slaktoffer -- vare sig det gäller att fullgöra ett löfte, eller det
gäller ett frivilligt offer, eller det gäller edra högtidsoffer -- för
att bereda HERREN en välbehaglig lukt, genom fäkreatur
eller småboskap, 4 så skall den som vill offra åt HERREN ett
sådant offer bära fram såsom spisoffer en tiondedels efa
fint mjöl, begjutet med en fjärdedels hin olja; 5 och såsom
drickoffer skall du offra en fjärdedels hin vin till vart lamm,

vare sig det är ett brännoffer som offras, eller det är ett
slaktoffer. 6 Men till en vädur skall du såsom spisoffer offra
två tiondedels efa fint mjöl, begjutet med en tredjedels hin
olja, 7 och såsom drickoffer skall du bära fram en tredjedels
hin vin, till er välbehaglig lukt för HERREN. 8 Och när
du offrar en ungtjur till brännoffer eller till slaktoffer, vare
sig det gäller att fullgöra ett löfte eller det gäller tackoffer
åt HERREN. 9 Så skall, jämte ungtjuren, såsom spisoffer
frambäras tre tiondedels efa fint mjöl, begjutet med en halv
in olja, 10 och såsom drickoffer skall du bära fram en halv
hin vin: ett eldsoffer till en välbehaglig lukt för HERREN. 11
Vad här är sagt skall offras till var tjur, var vädur, vart djur av
småboskapen, vare sig får eller get. 12 Efter antalet av de
djur I offren skolen I offra till vart och ett vad här är sagt,
efter deras antal. 13 Var inföding skall offra detta, såsom
här är sagt, när han vill offra ett eldsoffer till en välbehaglig
lukt för HERREN. 14 Och när en främling som vistas hos
eder, eller som i kommande släkten bor ibland eder, vill offra
ett eldsoffer till en välbehaglig lukt för HERREN, så skall
han offra på samma sätt som I offren. 15 Inom församlingen
skall en och samma stadga gälla för eder och för främlingen
som bor ibland eder. Detta skall vara en evärdlig stadga för
eder från släkte till släkte: I själva och främlingen skolen
förfara på samma sätt inför HERRENS ansikte. 16 Samma
lag och samma rätt skall gälla för eder och för främlingen
som bor hos eder. 17 Och HERREN talade till Mose och
sade: 18 Tala till Israels barn och säg till dem: När I kommen
in i det land dit jag vill föra eder, 19 skolen I, då I äten
av landets bröd, giva åt HERREN en offergärd därav. 20
Såsom förstling av edert mjöl skolen I giva en kaka till
offergärd; I skolen giva den, likasom I given en offergärd
från eder loge. 21 Av förstlingen av edert mjöl skolen I giva
åt HERREN en offergärd, släkte efter släkte. 22 Och om
I begån synd ouppsåtligen, i det att I underlåten att göra
efter något av dessa bud som HERREN har kungjort för
Mose, 23 efter något av det som HERRENS har bjudit eder
genom Mose, från den dag då HERREN gav sina bud och
allt framgent, släkte efter släkte, 24 så skall, om synden har
blivit begången ouppsåtligen, utan att menigheten visste
det, hela menigheten offra en ungtjur såsom brännoffer,
till en välbehaglig lukt för HERREN, med det spisoffer och
det drickoffer som på föreskrivet sätt skall offras därtill, och
tillika en bock såsom syndoffer. 25 Och prästen skall bringa
försoning för Israels barns hela menighet, och så bliver dem
förlåtet; ty det var en ouppsåtlig synd, och de hava burit fram
sitt offer, ett eldsoffer åt HERREN, och sitt syndoffer inför
HERRENS ansikte för sin ouppsåtliga synd. 26 Ja, så bliver
dem förlåtet, Israels barns hela menighet och främlingen som
bor ibland dem; ty hela folket var delaktigt i den ouppsåtliga
synden. 27 Och om någon enskild syndar ouppsåtligen, skall
han såsom syndoffer föra fram en årsgammal get. 28 Och
prästen skall bringa försoning för denne som har försyndat
sig genom ouppsåtlig synd, inför HERRENS ansikte; på det
att honom må bliva förlåtet, när försoning bringas för honom.
29 För infödingen bland Israels barn och för främlingen som
bor ibland dem, för eder alla skall gälla en och samma lag,
när någon begår synd ouppsåtligen. 30 Men den som begår
något med upplyft hand, evad han är inföding eller främling,
han hånar HERREN, och han skall utrotas ur sitt folk. 31 Ty
HERRENS ord har han föraktat, och mot hans bud har han
brutit; utan förskoning skall han utrotas; missgärning vilar på
honom. 32 Medan nu Israels barn voro i öknen, ertappades
en man med att samla ihop ved på sabbatsdagen. 33 Och de
som ertappade honom med att samla ihop ved förde honom
fram inför Mose och Aron och hela menigheten. 34 Och då
det icke var bestämt vad som borde göras med honom,
satte de honom i förvar. 35 Och HERREN sade till Mose:
"Mannen skall straffas med döden; hela menigheten skall
stena honom utanför lägret." 36 Då förde hela menigheten ut
honom utanför lägret och stenade honom till döds, såsom
HERREN hade bjudit Mose. 37 Och HERREN talade till
Mose och sade: 38 Tala till Israels barn och säg till dem att
de och deras efterkommande skola göra sig tofsar i hörnen
på sina kläder och sätta ett mörkblått snöre på var hörntofs.
39 Och detta skolen I hava till tofsprydnad, för att I, när I sen
därpå, mån tänka på alla HERRENS bud och göra efter
dem, och icke sväva omkring efter edra hjärtans och ögons
lustar, som I nu löpen efter i trolös avfällighet. 40 Ty jag vill
att I skolen tänka på och göra efter alla mina bud och vara
helgade åt eder Gud. 41 Jag är HERREN, eder Gud, som
har fört eder ut ur Egyptens land, för att jag skall vara eder
Gud Jag är HERREN, eder Gud.

16 Och Kora, son till Jishar, son till Kehat, son till Levi, samt
Datan och Abiram, Eliabs söner, och On, Pelets son,
av Rubens söner, dessa togo till sig folk 2 och gjorde uppror
emot Mose; och dem följde två hundra femtio män av Israels
barn, hövdingar i menigheten, ombud i folkförsamlingen,
ansedda män. 3 Och de församlade sig emot Mose och Aron
och sade till dem: "Nu må det vara nog. Hela menigheten
är ju helig, alla äro det, och HERREN är mitt ibland dem;
varför upphäven I eder då över HERRENS församling?" 4
När Mose hörde detta, föll han ned på sitt ansikte. 5 Sedan
talade han till Kora och hela hans hop och sade: "I morgon
skall HERREN göra kunnigt vem som hör honom till, och

vem som är den helige åt vilken han giver tillträde till sig.
Och den han utväljer, honom skall han giva tillträde till sig. 6
Gören nu på detta sätt: tagen edra fyrfat, du Kora och hela
din hop, 7 och läggen eld i dem och strön rökelse på dem
inför HERRENS ansikte i morgon; den man som HERREN
då utväljer, han är den helige. Ja, nu må det vara nog, I Levi
söner." 8 Ytterligare sade Mose till Kora: Hören nu, I Levi
söner. 9 Är det eder icke nog att Israels Gud har avskilt
eder från Israels menighet och givit eder tillträde till sig, så
att I fån förrätta tjänsten i HERRENS tabernakel och stå
inför menigheten och betjäna den? 10 Åt dig, och åt alla
dina bröder, Levi söner, jämte dig, har han givit tillträde till
sig; och nu stån I också efter prästadömet! 11 Därför, tagen
eder till vara, du och hela din hop, I som haven rotat eder
samman mot HERREN -- ty vad är Aron, att I knorren mot
honom?" 12 Och Mose sände och lät kalla till sig Datan och
Abiram, Eliabs söner. Men de sade: "vi komma icke. 13 Är
det icke nog att du har fört oss hitupp ur ett land som flöt
av mjölk och honung, för att låta oss dö I öknen? Vill du
nu ock upphäva dig till herre över oss? 14 Ingalunda har
du fört oss in i ett land som flyter av mjölk och honung,
eller givit oss åkrar och vingårdar till arvedel. Eller tror du
att du kan sticka ut ögonen på dessa människor? Nej, vi
komma icke." 15 Då blev Mose mycket vred och sade till
HERREN: "Se icke till deras offergåva. Icke så mycket som
en enda åsna har jag tagit av dem, och ingen av dem har
jag gjort något ont." 16 Och Mose sade till Kora: "Du och
hela din hop mån inställa eder inför HERRENS ansikte i
morgon, du själv och de, så ock Aron. 17 Och var och en av
eder må taga sitt fyrfat och lägga rökelse därpå, och sedan
bära sitt fyrfat fram inför HERRENS ansikte, två hundra
femtio fyrfat; du själv och Aron mån ock taga var sitt fyrfat."
18 Och de togo var och en sitt fyrfat och lade eld därpå
och strödde rökelse därpå, och ställde sig vid ingången
till uppenbarelsetältet; och Mose och Aron likaså. 19 Och
Kora församlade mot dem hela menigheten vid ingången
till uppenbarelsetältet. Då visade sig HERRENS härlighet
för hela menigheten. 20 och HERREN talade till Mose och
Aron och sade: 21 "Skiljen eder från denna menighet, så
skall jag i ett ögonblick förgöra dem." 22 Då föllo de ned på
sina ansikten och sade: "O Gud, du Gud som råder över allt
kötts anda, skall du förtörnas på hela menigheten, därför
att en enda man syndar?" 23 Då talade HERREN till Mose
och sade: 24 "Tala till menigheten och säg: Dragen eder
bort ifrån platsen runt omkring Koras, Datans och Abirams
lägerställe." 25 Och Mose stod upp och gick till Datan och
Abiram, och de äldste i Israel följde honom. 26 Och han
talade till menigheten och sade: "Viken bort ifrån dessa
ogudaktiga människors tält, och kommen icke vid något
som tillhör dem, på det att I icke mån förgås genom alla
deras synder." 27 Då drogo de sig bort ifrån platsen runt
omkring Koras, Datans och Abirams lägerställe; men Datan
och Abiram hade gått ut och ställt sig vid ingången till sina
tält med sina hustrur och barn, både stora och små. 28 Och
Mose sade: "Därav skolen I förnimma att det är HERREN
som har sänt mig för att göra alla dessa gärningar, och
att jag icke har handlat efter eget tycke: 29 om dessa dö
på samma sätt som andra människor dö, eller drabbas av
hemsökelse på samma sätt som andra människor, så har
HERREN icke sänt mig; 30 men om HERREN här låter
något alldeles nytt ske, i det att marken öppnar sin mun och
uppslukar dem med allt vad de hava, så att de levande fara
ned i dödsriket, då skolen I därav veta att dessa människor
hava föraktat HERREN." (Sheol h7585) 31 Och just som han
hade slutat att tala allt detta, rämnade marken under dem, 32
och jorden öppnade sin mun och uppslukade dem och deras
hus och allt Koras folk och alla deras ägodelar; 33 och de
foro levande ned i dödsriket, de med allt vad de hade, och
jorden övertäckte dem, och så utrotades de ur församlingen.
(Sheol h7585) 34 Och hela Israel, som stod runt omkring dem,
flydde vid deras rop, ty de fruktade att bliva uppslukade av
jorden. 35 Men eld gick ut från HERREN och förtärde de två
hundra femtio männen som hade burit fram rökelse. 36 Och
HERREN talade till Mose och sade: 37 "Säg till Eleasar,
prästen Arons son, att han skall taga fyrfaten ut ur branden,
men kasta ut elden i dem långt bort, 38 ty de hava blivit
heliga. Och dessa fyrfat -- de mäns som genom sin synd
förverkade sina liv -- dem skall man hamra ut till plåtar för
att därmed överdraga altaret; ty de hava varit framburna
inför HERRENS ansikte och hava därigenom blivit heliga.
Och de skola så vara ett tecken för Israels barn." 39 Då tog
prästen Eleasar kopparfyrfaten som de uppbrända männen
hade burit fram, och man hamrade ut dem för att därmed
överdraga altaret, 40 till en påminnelse för Israels barn
att ingen främmande, ingen som icke vore av Arons säd,
måtte träda fram för att antända rökelse inför HERRENS
ansikte, på det att det icke skulle gå honom såsom det
gick Kora och hans hop: allt i enlighet med vad HERREN
hade sagt honom genom Mose. 41 Men dagen därefter
knorrade Israels barns hela menighet emot Mose och Aron
och sade: "Det är I som haven dödat HERRENS folk." 42
Då nu menigheten församlade sig emot Mose och Aron,
vände dessa sig mot uppenbarelsetältet och fingo då se
molnskyn övertäcka det; och HERRENS härlighet visade sig.

43 Då gingo Mose och Aron fram inför uppenbarelsetältet. 44
Och HERREN talade till Mose och sade: 45 "Gån bort ifrån
denna menighet, så skall jag i ett ögonblick förgöra dem."
Då föllo de ned på sina ansikten. 46 Och Mose sade till
Aron: "Tag ditt fyrfat och lägg eld från altaret därpå och strö
rökelse därpå, och bär det så med hast bort till menigheten
och bringa försoning för dem; ty förtörnelse har gått ut från
HERRENS ansikte, och hemsökelsen har begynt." 47 Då
tog Aron det som Mose hade tillsagt honom och skyndade
mitt in i församlingen, och se, hemsökelsen hade redan
begynt ibland folket, men han lade rökelsen på och bragte
försoning för folket. 48 När han så stod mellan de döda och
de levande, upphörde hemsökelsen. 49 Men de som hade
omkommit genom hemsökelsen utgjorde fjorton tusen sju
hundra, förutom dem som hade omkommit för Koras skull. 50
Sedan vände Aron tillbaka till Mose vid uppenbarelsetältets
ingång; och hemsökelsen hade upphört.

17 Och HERREN talade till Mose och sade: 2 "Tala till
Israels barn, och tag av dem, av alla som bland dem
äro hövdingar för stamfamiljer, en stav för var stamfamilj,
tillsammans tolv stavar. Vars och ens namn skall du skriva
på hans stav. 3 Och Arons namn skall du skriva på
Levi stav; ty huvudmannen för denna stams familjer skall
hava sin särskilda stav. 4 Sedan skall du lägga in dem i
uppenbarelsetältet framför vittnesbördet, där jag uppenbarar
mig för eder. 5 Då skall ske att den man som jag utväljer,
hans stav skall grönska. Och så skall jag göra slut på Israels
barns knorrande, så att jag slipper höra huru de knorra mot
eder." 6 Och Mose talade till Israels barn, och hövdingarna
för deras stamfamiljer gåvo honom alla var och en sin stav,
tillsammans tolv stavar; och Arons stav var med bland deras
stavar. 7 Och Mose lade stavarna inför HERRENS ansikte i
vittnesbördets tält. 8 När nu Mose dagen därefter gick in i
vittnesbördets tält, se, då grönskade Arons stav, som var
där för Levi hus, den hade knoppar och utslagna blommor
och mogna mandlar. 9 Och Mose bar alla stavarna ut från
HERRENS ansikte till alla Israels barn; och de sågo på dem
och togo var och en sin stav. 10 Och HERREN sade till
Mose: "Lägg Arons stav tillbaka framför vittnesbördet, för att
den där må förvaras såsom ett tecken för de genträviga; så
skall du göra en ände på deras knorrande, så att jag slipper
höra det, på det att de icke må dö." 11 Och Mose gjorde så;
såsom HERREN hade bjudit honom, så gjorde han. 12 Och
Israels barn ropade till Mose: "Se, vi omkomma, vi förgås, vi
förgås allasammans! 13 Var och en som kommer därvid,
som kommer vid HERRENS tabernakel, han dör. Skola vi då
verkligen alla omkomma?"

18 Och HERREN sade till Aron: Du och dina söner, och din
faders hus jämte dig, skolen bära den missgärning som
vidlåder helgedomen; och du och dina söner jämte dig skolen
bära den missgärning som vidlåder edert prästämbete. 2
Men också dina fränder, Levi stam, din faders stam, skall
du låta få tillträde dit jämte dig, och de skola hålla sig till
dig och betjäna dig, under det att du och dina söner jämte
dig gören tjänst inför vittnesbördets tält. 3 Och de skola
iakttaga vad du har att iakttaga, och vad som eljest är att
iakttaga vid hela tältet; men de må icke komma vid de heliga
redskapen eller altaret, på det att icke både de och I mån
dö. 4 De skola hålla sig till dig och iakttaga vad som är att
iakttaga vid uppenbarelsetältet, under all tjänstgöring vid
tältet; men ingen främmande får komma eder nära. 5 Och I
skolen iakttaga vad som är att iakttaga vid helgedomen och
vid altaret, på det att icke förtörnelse åter må komma över
Israels barn. 6 Se, jag har uttagit edra bröder, leviterna, bland
Israels barn; en gåva äro de åt eder, givna åt HERREN,
till att förrätta tjänsten vid uppenbarelsetältet. 7 Men du
och dina söner jämte dig skolen iakttaga vad som hör till
edert prästämbete, i allt vad som angår altaret och det
som är innanför förlåten, och skolen så göra tjänst. Jag
giver eder edert prästämbete såsom en gåvotjänst; men
om någon främmande kommer därvid, skall han dödas. 8
Och HERREN talade till Aron: Se, jag giver åt dig vad som
skall förvaras av det som gives mig såsom gärd. Av Israels
barns alla heliga gåvor giver jag detta till ämbetslott åt dig
och dina söner, såsom en evärdlig rätt. 9 Detta skall tillhöra
dig av det! högheliga som icke lämnas åt elden: alla deras
offergåvor, så ofta de frambära spisoffer eller syndoffer, eller
frambära skuldoffer till ersättning åt mig, detta skall såsom
högheligt tillhöra dig och dina söner. 10 På en höghelig plats
skall du äta detta; allt mankön må äta det, det skall vara dig
heligt. 11 Och detta är rad som skall tillhöra dig såsom en
gärd av Israels barns gåvor, så ofta de frambära viftoffer; åt
dig och åt dina söner och döttrar jämte dig giver jag det till
en evärdlig rätt; var och en i ditt hus som är ren må äta det:
12 allt det bästa av olja och allt det bästa av vin och av säd,
förstlingen därav, som de giva åt HERREN, detta giver jag åt
dig. 13 Förstlingsfrukterna av allt som växer i deras land,
vilka de bära fram åt HERREN, skola tillhöra dig; var och en
i ditt hus som är ren må äta därav. 14 Allt tillspillogivet i Israel
skall tillhöra dig. 15 Allt det som öppnar moderlivet, vad kött
det vara må, evad det är människor eller boskap som de föra
fram till HERREN, det skall tillhöra dig; dock så, att du tager
lösen för det som är förstfött bland människor, och likaledes
tager lösen för det som är förstfött bland orena djur. 16 Och

vad angår dem som skola lösas, skall du taga lösen för
dem, när de äro en månad gamla, och detta efter det värde
du har bestämt: fem siklar silver, efter helgedomssikelns
vikt, denna räknad till tjugu gera. 17 Men för det som är
förstfött bland fäkreatur eller får eller getter må du icke taga
lösen; det är heligt. Deras blod skall du stänka på altaret,
och deras fett skall du förbränna såsom ett eldsoffer, till
en välbehaglig lukt för HERREN. 18 Men deras kött skall
tillhöra dig; det skall tillhöra dig likasom viftoffersbringan och
det högra lårstycket. 19 Alla heliga gåvor som Israels barn
giva åt HERREN såsom gärd, dem giver jag åt dig och åt
dina söner och döttrar jämte dig, såsom en evärdlig rätt. Ett
evärdligt saltförbund inför HERRENS ansikte skall detta vara
för dig och för dina avkomlingar jämte dig. 20 och HERREN
sade till Aron: I deras land skall du icke hava någon arvedel,
och du skall icke hava någon lott bland dem; jag skall vara
din lott och arvedel bland Israels barn. 21 Och se, åt Levi
barn giver jag all tionde i Israel till arvedel, såsom lön för
den tjänst de förrätta, tjänsten vid uppenbarelsetältet. 22
Men de övriga israeliterna må hädanefter icke komma vid
uppenbarelsetältet, ty de skola därigenom komma att bära
på synd och så träffas av döden; 23 utan leviterna skola
förrätta tjänsten vid uppenbarelsetältet, och de skola bära
de missgärningar som begås. Detta skall vara en evärdlig
stadga för eder från släkte till släkte; bland Israels barn
skola de icke hava någon arvedel. 24 Ty den tionde som
Israels barn giva åt HERREN såsom gärd, den giver jag åt
leviterna till arvedel. Därför är det som jag säger om dem att
de icke skola hava någon arvedel bland Israels barn. 25 Och
HERREN talade till Mose och sade: 26 Till leviterna skall
du så tala och säga: När I av Israels barn mottagen den
tionde som jag har bestämt att I skolen få av dem såsom
eder arvedel, då skolen I därav giva en gärd åt HERREN, en
tionde av tionden. 27 Och denna eder gärd skall så anses,
som när andra giva säd från logen och vin och olja från
pressen. 28 På detta sätt skolen ock I av all tionde som I
mottagen av Israels barn giva en gärd åt HERREN; och
denna HERRENS gärd av tionden skolen I giva åt prästen
Aron. 29 Av alla gåvor som I fån skolen giva åt HERREN
hela den gärd som tillkommer honom; av allt det bästa av
gåvorna skolen I giva den, sådant bland dessa som passar
till heliga gåvor. 30 Och du skall säga till dem: När I nu given
såsom gärd det bästa av dem, skall denna leviternas gåva
så anses, som när andra giva vad loge och press avkasta.
31 I med edert husfolk mån äta det på vilken plats som helst;
ty det är eder lön för eder tjänstgöring vid uppenbarelsetältet.
32 När I så given det bästa av dem såsom gärd, skolen I icke
för deras skull komma att bära på synd; och då skolen I icke
ohelga Israels barns heliga gåvor och så träffas av döden.

19 Och HERREN talade till Mose och Aron och sade: 2
Detta är den lagstadga som HERREN har påbjudit:
Säg till Israels barn att de skaffa fram till dig en röd, felfri ko,
en som icke har något lyte, och som icke har burit något
ok. 3 Denna skolen I lämna åt prästen Eleasar; och man
skall föra ut henne utanför lägret och slakta henne i hans
åsyn. 4 Och prästen Eleasar skall taga något av hennes
blod på sitt finger, och stänka med hennes blod sju gånger
mot framsidan av uppenbarelsetältet. 5 Sedan skall man
bränna upp kon inför hans ögon; hennes hud och kött och
blod jämte hennes orenlighet skall man bränna upp. 6 Och
prästen skall taga cederträ, isop och rosenrött garn och
kasta det i elden vari kon brännes upp. 7 Och prästen skall
två sina kläder och bada sin kropp i vatten; därefter får han
gå in i lägret. Dock skall prästen vara oren ända till aftonen.
8 Också den som brände upp henne skall två sina kläder i
vatten och bada sin kropp i vatten, och vara oren ända till
aftonen. 9 Och en man som är ren skall samla ihop askan
efter kon och lägga den utanför lägret på en ren plats. Den
skall förvaras åt Israels barns menighet, till stänkelsevatten.
Det är ett syndoffer. 10 Och mannen som samlade ihop
askan efter kon skall två sina kläder och vara oren ända
till aftonen. Detta skall vara en evärdlig stadga för Israels
barn och för främlingen som bor ibland dem. 11 Den som
kommer vid någon död, vid en människas lik, han skall vara
oren i sju dagar. 12 Han skall rena sig härmed på tredje
dagen och på sjunde dagen, så bliver han ren. Men om
han icke renar sig på tredje dagen och på sjunde dagen, så
bliver han icke ren. 13 Var och en som kommer vid någon
död, vid liket av en människa som har dött, och sedan icke
renar sig, han orenar HERRENS tabernakel, och han skall
utrotas ur Israel. Därför att stänkelsevatten icke har blivit
stänkt på honom, skall han vara oren; orenhet låder alltjämt
vid honom. 14 Detta är lagen: När en människa dör i ett tält,
skall var och en som kommer in i tältet och var och en som
redan är i tältet vara oren i sju dagar. 15 Och alla öppna kärl,
alla som icke hava stått överbundna, skola vara orena. 16
Och var och en som ute på marken kommer vid någon som
har fallit för svärd eller på annat sätt träffats av döden, eller
vid människoben eller vid en grav, han skall vara oren i sju
dagar. 17 Och för att rena den som så har blivit oren skall
man taga av askan efter det uppbrända syndoffret och gjuta
friskt vatten därpå i ett kärl. 18 Och en man som är ren skall
taga isop och doppa i vattnet och stänka på tältet och på allt
bohaget, och på de personer som hava varit därinne, och på

honom som har kommit vid benen eller vid den fallne eller
vid den som har dött på annat sätt, eller vid graven. 19 Och
mannen som är ren skall på tredje dagen och på sjunde
dagen bestänka den som har blivit oren. När så på sjunde
dagen hans rening är avslutad, skall han två sina kläder
och bada sig i vatten, så bliver han ren om aftonen. 20 Men
om någon har blivit oren och sedan icke renar sig, skall
han utrotas ur församlingen; ty han har orenat HERRENS
helgedom; stänkelsevatten har icke blivit stänkt på honom,
han är oren. 21 Och detta skall vara för dem en evärdlig
stadga. Mannen som stänkte stänkelsevattnet skall två sina
kläder; och om någon annan kommer vid stänkelsevattnet,
skall han vara oren ända till aftonen. 22 Och allt som den
orene kommer vid skall vara orent, och den som kommer vid
honom skall vara oren ända till aftonen.

20 Och Israels barn, hela menigheten, kommo in i öknen
Sin i den första månaden, och folket stannade i Kades;
där dog Mirjam och blev där också begraven. 2 Och
menigheten hade intet vatten; då församlade de sig emot
Mose och Aron. 3 Och folket begynte tvista med Mose
och sade: "O att också vi hade fått förgås, när våra broder
förgingos inför HERRENS ansikte! 4 Varför haven I fört
HERRENS församling in i denna öken, så att vi och vår
boskap måste dö här? 5 Och varför haven I fört oss upp
ur Egypten och låtit oss komma till denna svåra plats, där
varken säd eller fikonträd eller vinträd eller granatträd växa,
och där intet vatten finnes att dricka?" 6 Men Mose och Aron
gingo bort ifrån församlingen till uppenbarelsetältets ingång
och föllo ned på sina ansikten. Då visade sig HERRENS
härlighet för dem. 7 Och HERREN talade till Mose och sade:
8 "Tag staven, och församla menigheten, du med din broder
Aron, och talen till klippan inför deras ögon, så skall den giva
vatten ifrån sig; så skaffar du fram vatten åt dem ur klippan
och giver menigheten och dess boskap att dricka. 9 Då
tog Mose stav en från dess plats inför HERRENS ansikte,
såsom han hade bjudit honom. 10 Och Mose och Aron
sammankallade församlingen framför klippan; där sade han
till dem: "Hören nu, I gensträvige; kunna vi väl ur denna
klippa skaffa fram vatten åt eder?" 11 Och Mose lyfte upp sin
hand och slog på klippan med sin stav två gånger; då kom
mycket vatten ut, så att menigheten och dess boskap fick
dricka. 12 Men HERREN sade till Mose och Aron: "Eftersom
I icke trodden på mig och icke höllen mig helig inför Israels
barns ögon, därför skolen I icke få föra denna församling
in i det land som jag har givit dem." 13 Detta var Meribas
vatten, där Israels barn tvistade med HERREN, och där han
bevisade sig helig på dem. 14 Och Mose skickade sändebud
från Kades till konungen i Edom och lät säga: "Så säger din
broder Israel: Du känner alla de vedermödor som vi hava
haft att utstå, 15 huru våra fäder drogo ned till Egypten, och
huru vi bodde i Egypten i lång tid, och huru vi och våra fäder
blevo illa behandlade av egyptierna. 16 Men vi ropade till
HERREN, och han hörde vår röst och sände en ängel som
förde oss ut ur Egypten; och se, vi äro nu i Kades, staden
som ligger vid gränsen till ditt område. 17 Låt oss tåga
genom ditt land. Vi skola icke taga vägen över åkrar och
vingårdar, och icke dricka vatten ur brunnarna; stora vägen
skola vi gå, utan att vika av vare sig till höger eller till vänster,
till dess vi hava kommit igenom ditt område." 18 Men Edom
svarade honom: "Du får icke tåga genom mitt land. Om du
det gör, skall jag draga ut emot dig med svärd." 19 Men
Israels barn sade till honom: "På den allmänna farvägen
skola vi draga fram, och om jag eller min boskap dricker
av ditt vatten, skall jag betala det. Jag begär ju ingenting:
allenast att få tåga vägen fram härigenom." 20 Han svarade:
"Nej, du får icke tåga härigenom." Och Edom drog ut mot
honom med mycket folk och ned stor makt. 21 Då alltså
Edom icke tillstadde Israel att tåga genom sitt område, vek
Israel av och gick undan för honom. 22 Och de bröto upp
från Kades. Och Israels barn, hela menigheten, kommo till
berget Hor. 23 Och HERREN talade till Aron på berget Hor,
vid gränsen till Edoms land, och sade: 24 "Aron skall samlas
till sina fäder: han skall icke komma in i det land som jag har
givit åt Israels barn; ty I voren gensträvigа mot min befallning
vid Meribas vatten. 25 Tag nu Aron och hans son Eleasar
med dig, och för dem upp på berget Hor, 26 och tag av Aron
hans kläder och sätt dem på hans son Eleasar. Så skall
Aron samlas till sina fäder och I dö där." 27 Och Mose gjorde
såsom HERREN hade bjudit; och de stego upp på berget
Hor inför hela menighetens ögon. 28 Och Mose tog av Aron
hans kläder och satte dem på hans son Eleasar. Och Aron
dog där uppe på bergets topp; men Mose och Eleasar stego
ned från berget. 29 Och när hela menigheten förnam att
Aron hade givit upp andan, begräto de honom i trettio dagar,
hela Israels hus.

21 Då nu konungen i Arad, kananéen, som bodde
i Sydlandet, hörde att Israel var i antågande på
Atarimvägen, gav han sig i strid med Israel och tog några
av dem till fånga. 2 Då gjorde Israel ett löfte åt HERREN
och sade: "Om du giver detta folk i min hand, så skall jag
giva deras städer till spillo." 3 Och HERREN hörde Israels
röst och gav kananéerna i deras hand, och de gåvo dem
och deras städer till spillo; så fick stället namnet Horma. 4
Och de bröto upp från berget Hor och togo vägen åt Röda

havet till, för att gå omkring Edoms land. Men under vägen
blev folket otåligt. 5 Och folket talade emot Gud och emot
Mose och sade: "Varför haven I fört oss upp ur Egypten,
så att vi måste dö i öknen? Här finnes ju varken bröd eller
vatten, och vår själ vämjes vid den usla föda vi få." 6 Då
sände HERREN giftiga ormar bland folket, och dessa stungo
folket; och mycket folk i Israel blev dödat. 7 Då kom folket till
Mose och sade: "Vi hava syndat därmed att vi talade mot
HERREN och mot dig. Bed till HERREN att han tager bort
dessa ormar ifrån oss." Och Mose bad för folket. 8 Då sade
HERREN till Mose: "Gör dig en orm och sätt upp den på en
stång; sedan må var och en som har blivit ormstungen se på
den, så skall han bliva vid liv." 9 Då gjorde Mose en orm av
koppar och satte upp den på en stång; när sedan någon
hade blivit stungen av en orm, såg han upp på kopparormen
och blev så vid liv. 10 Och Israels barn bröto upp och lägrade
sig i Obot; 11 och från Obot bröto de upp och lägrade sig
vid Ije-Haabarim i öknen som ligger framför Moab, österut.
12 Därifrån bröto de upp och lägrade sig i Sereds dal. 13
Därifrån bröto de upp och lägrade sig på andra sidan Arnon,
där denna bäck från amoréernas område, där den har runnit
upp, flyter fram i öknen; ty Arnon är Moabs gräns och flyter
fram mellan Moabs land och amoréernas. 14 Därför heter det
i "Boken om HERRENS krig": "Vaheb i Sufa och dalarna där
Arnon går fram, 15 och dalarnas sluttning, som sänker sig
mot Ars bygd och stöder sig mot Moabs gräns." 16 Därifrån
drogo de till Beeri om brunnen där var det som HERREN
sade till Mose: "Församla folket, så vill jag giva dem vatten."
17 Då sjöng Israel denna sång: "Flöda, du brunn! Ja, sjungen
om den, 18 om brunnen som furstar grävde, som folkets
ypperste borrade, med spiran, med sina stavar. 19 Från
öknen drogo de till Mattana, från Mattana till Nahaliel, från:
Nahaliel till Bamot, 20 från Bamot till den dal som ligger:
på Moabs mark uppe på Pisga, där man kan se ut över
ödemarken. 21 Och Israel skickade sändebud till Sihon,
amoréernas konung, och lät säga: 22 "Låt mig taga genom
ditt land. Vi skola icke vika av ifrån vägen in i åkrar eller
vingårdar, och icke dricka vatten ur brunnarna. Stora vägen
skola vi gå, till dess vi hava kommit igenom ditt område." 23
Men Sihon tillstadde icke Israel att tåga genom sitt område,
utan församlade allt sitt folk och drog ut mot Israel i öknen,
till dess han kom till Jahas; där gav han sig i strid med Israel.
24 Men Israel slog honom med svärdsegg och intog hans
land från Arnon ända till Jabbok, ända till Ammons barns
land, ty Ammons barns gräns var befäst. 25 Och Israel intog
alla städerna där; och Israel bosatte sig i amoréernas alla
städer, i Hesbon och alla underlydande orter. 26 Hesbon
var nämligen Sihons, amoréernas konungs, stad, ty denne
hade fört krig med den förre konungen i Moab och tagit
ifrån honom hela hans land ända till Arnon. 27 Därför säga
skalderna: "Kommen till Hesbon! Byggas och befästas skall
Sihons stad. 28 Ty eld gick ut från Hesbon, en låga från
Sihons stad; den förtärde Ar i Moab, dem som bodde på
Arnons höjder. 29 Ve dig, Moab! Förlorat är du, Kemos'
folk! Han lät sina söner bliva slagna på flykten och sina
döttrar föras bort i fångenskap, bort till amoréernas konung,
Sihon. 30 Vi sköto ned dem -- förlorat var Hesbon, landet
ända till Dibon; vi härjade ända till Nofa, Nofa, som når till
Medeba." 31 Så bosatte sig då Israel i amoréernas land. 32
Och Mose sände ut och lät bespeja Jaeser, och de intogo
dess underlydande orter; och han fördrev amoréerna som
bodde där. 33 Sedan vände de sig åt annat hål. och drogo
upp åt Basan till. Och Og, konungen i Basan, drog med
allt sitt folk ut till strid mot dem, till Edrei. 34 Men HERREN
sade till Mose: "Frukta icke för honom, ty i din hand har jag
givit honom och allt hans folk och hans land. Och du skall
göra med honom på samma sätt som du gjorde med Sihon,
amoréernas konung, som bodde i Hesbon." 35 Och de slogo
honom jämte hans söner och allt hans folk, och läto ingen av
dem slippa undan. Så intogo de hans land.

22 Och Israels barn bröto upp och lägrade sig på Moabs
hedar, på andra sidan Jordan mitt emot Jeriko. 2
Och Balak, Sippors son, såg allt vad Israel hade gjort mot
amoréerna. 3 Och Moab bävade storligen för folket, därför
att det var så talrikt; Moab gruvade sig för Israels barn. 4
Och Moab sade till de äldste i Midjan: "Nu kommer denna
hop att äta upp allt som finnes här runt omkring oss, likasom
oxen äter upp vad grönt som finnes på marken." Och Balak,
Sippors son, var på den tiden konung i Moab. 5 Och han
skickade sändebud till Bileam, Beors son, i Petor vid floden,
i hans stamfränders land, för att kalla honom till sig; han lät
säga: "Se, här är ett folk som har dragit ut ur Egypten; se,
det övertäcker marken, och det har lägrat sig mitt emot mig.
6 Så kom nu och förbanna åt mig detta folk, ty det är mig för
mäktigt; kanhända skall jag då kunna slå det och förjaga det
ur landet. Ty jag vet att den du välsignar, han är välsignad,
och den du förbannar, han bliver förbannad." 7 Så gingo nu
de äldste i Moab och de äldste i Midjan åstad och hade med
sig spådomslön; och de kommo till Bileam och framförde
till honom Balaks ord. 8 Och han sade till dem: "Stannen
här över natten, så vill jag sedan giva eder svar efter vad
HERREN talar till mig." Då stannade Moabs furstar kvar
hos Bileam. 9 Och Gud kom till Bileam; han sade: "Vad är
det för män som du har hos dig?" 10 Bileam svarade Gud:

"Balak, Sippors son, konungen i Moab, har sänt till mig detta bud: **11** 'Se, här är det folk som har dragit ut ur Egypten,
och det övertäcker marken. Så kom nu och förbanna det
åt mig; kanhända skall jag då kunna giva mig i strid med
det och förjaga det.'" **12** Då sade Gud till Bileam: "Du skall
icke gå med dem; du skall icke förbanna detta folk, ty det är
välsignat." **13** Om morgonen, när Bileam hade stått upp,
sade han alltså till Balaks furstar: "Gån hem till edert land, ty
HERREN vill icke tillstädja mig att följa med eder." **14** Då
stodo Moabs furstar upp och gingo hem till Balak och sade:
"Bileam vägrade att följa med oss." **15** Men Balak sände
ännu en gång åstad furstar, flera och förnämligare än de
förra. **16** Och de kommo till Bileam och sade till honom:
"Så säger Balak Sippors son: 'Låt dig icke avhållas från
att komma till mig; **17** ty jag vill bevisa dig övermåttan stor
ära, och allt vad du begär av mig skall jag göra. Kom nu
och förbanna åt mig detta folk.'" **18** Då svarade Bileam och
sade till Balaks tjänare: "Om Balak än gåve mig så mycket
silver och guld som hans hus rymmer, kunde jag dock icke
överträda HERRENS min Guds befallning, så att jag gjorde
något däremot, vare sig litet eller stort. **19** Men stannen
nu också I kvar har över natten, för att jag må förnimma
vad HERREN ytterligare kan vilja tala till mig." **20** Och Gud
kom till Bileam om natten och sade till honom: "Om dessa
män hava kommit för att kalla dig, så stå upp och följ med
dem. Men allenast vad jag säger dig skall du göra." **21** Om
morgonen, när Bileam hade stått upp, sadlade han alltså sin
åsninna och följde med Moabs furstar. **22** Men då han nu
följde med, upptändes Guds vrede, och HERRENS ängel
ställde sig på vägen för att hindra honom, där han red på
sin åsninna, åtföljd av två sina tjänare. **23** När då åsninnan
såg HERRENS ängel stå på vägen med ett draget svärd
i sin hand, vek hon av ifrån vägen och gick in på åkern;
men Bileam slog åsninnan för att driva henne tillbaka in på
vägen. **24** Därefter ställde sig HERRENS ängel i en smal
gata mellan vingårdarna, där murar funnos på båda sidor. **25**
När nu åsninnan såg HERRENS ängel, trängde hon sig mot
muren och klämde så Bileams ben mot muren; och han slog
henne ännu en gång. **26** Då gick HERRENS ängel längre
fram och ställde sig på ett trångt ställe, där ingen utväg fanns
att vika undan, vare sig till höger eller till vänster. **27** När
åsninnan nu såg HERRENS ängel, lade hon sig ned under
Bileam. Då upptändes Bileams vrede och han slog åsninnan
med sin stav. **28** Men HERREN öppnade åsninnans mun,
och hon sade till Bileam: "Vad har jag gjort dig, eftersom du
nu tre gånger har slagit mig?" **29** Bileam svarade åsninnan:
"Du har ju handlat skamligt mot mig; om jag hade haft ett
svärd i min hand, skulle jag nu hava dräpt dig." **30** Men
åsninnan sade till Bileam: "Är icke jag din egen åsninna,
som du har ridit på i all din tid intill denna dag? Och har jag
någonsin förut plägat göra så mot dig? Han svarade: "Nej."
31 Och HERREN öppnade Bileams ögon, så att han såg
HERRENS ängel stå på vägen med ett draget svärd i sin
hand. Då bugade han sig och föll ned på sitt ansikte. **32**
Och HERRENS ängel sade till honom: "Varför har du nu tre
gånger slagit din åsninna? Se, jag har gått ut för att hindra
dig, ty denna väg leder till fördärv och är mig emot. **33** Och
åsninnan såg mig, och hon har nu tre gånger vikit undan for
mig. Om hon icke hade vikit undan för mig, så skulle jag nu
hava dräpt dig, men låtit henne leva." **34** Då sade Bileam till
HERRENS ängel: "Jag har syndat, ty jag visste icke att du
stod mig emot på vägen. Om nu min resa misshagar dig, så
vill jag vända tillbaka." **35** Men HERRENS ängel svarade
Bileam: "Följ med dessa män; men intet annat än vad jag
säger dig skall du tala." Så följde då Bileam med Balaks
furstar. **36** När Balak hörde att Bileam kom, gick han honom
till mötes till Ir i Moab, vid gränsen där Arnon flyter, vid
yttersta gränsen. **37** Och Balak sade till Bileam: "Sände jag
icke enträget bud till dig för att kalla dig hit? Varför ville du
då icke begiva dig till mig? Skulle jag icke kunna bevisa dig
tillräcklig ära?" **38** Bileam svarade Balak: "Du ser nu att jag
har kommit till dig. Men det står ingalunda i min egen makt
att tala något. Vad Gud lägger i min mun, det måste jag tala."
39 Sedan följde Bileam med Balak, och de kommo till Kirjat-
Husot. **40** Och Balak slaktade fäkreatur och småboskap och
sände till Bileam och de furstar som voro med honom. **41**
Och följande morgon tog Balak Bileam med sig och förde
honom upp på Bamot-Baal; och han kunde från denna plats
se en del av folket.

23 Och Bileam sade till Balak: "Bygg här åt mig sju altaren,
och skaffa hit åt mig sju tjurar och sju vädurar." **2** Balak
gjorde såsom Bileam sade; och Balak och Bileam offrade
en tjur och en vädur på vart altare **3** Därefter sade Bileam
till Balak "Stanna kvar vid ditt brännoffer; jag vill gå bort
och se om till äventyrs HERREN visar sig för mig; och vad
helst han uppenbarar för mig, det skall jag förkunna för dig."
Och han gick upp på en kal höjd. **4** Och Gud visade sig
för Bileam; då sade denne till honom: "De sju altarna har
jag uppfört, och på vart altare har jag offrat en tjur och en
vädur." **5** Och HERREN lade i Bileams mun vad han skulle
tala; han sade: "Gå tillbaka till Balak och tala så och så." **6**
När han nu kom tillbaka till honom, fann han honom stående
vid sitt brännoffer tillsammans med alla Moabs furstar. **7** Då
hör han upp sin röst och kvad: "Från Aram hämtade mig

Balak, från österns berg Moabs konung: 'Kom och förbanna
åt mig Jakob, kom och tala ofärd över Israel. 8 Huru kan jag
förbanna den gud ej förbannar, och tala ofärd över den som
HERREN ej talar ofärd över? 9 Från klippornas topp ser jag
ju honom, och från höjderna skådar jag honom: se, det är
ett folk som bor för sig självt och icke anser sig likt andra
folkslag. 10 Vem kan räkna Jakob, tallös såsom stoftet, eller
tälja ens fjärdedelen av Israel? Må jag få dö de rättfärdigas
död, och blive mitt slut såsom deras!" 11 Då sade Balak till
Bileam: "Vad har du gjort mot mig! Till att förbanna mina
fiender hämtade jag dig, och nu har du i stället välsignat
dem." 12 Men han svarade och sade: "Skulle jag då icke akta
på vad HERREN lägger i min mun, och tala det?" 13 Och
Balak sade till honom: "Följ nu med mig till ett annat ställe,
varifrån du ser dem; du ser här allenast en del av dem, du
ser dem icke allasammans. Från det stället må du förbanna
dem åt mig." 14 Och han tog honom med sig till Väktarplanen
på toppen av Pisga. Där byggde han sju altaren och offrade
en tjur och en vädur på vart altare. 15 Därefter sade han
till Balak: "Stanna kvar har vid ditt brännoffer; jag själv vill
därborta se till, om något visar sig." 16 Och HERREN visade
sig för Bileam och lade i hans mun vad han skulle tala;
han sade: "Gå tillbaka till Balak och tala så och så." 17
När han nu kom till honom, fann han honom stående vid
sitt brännoffer, och Moabs furstar stodo där med honom.
Och Balak frågade honom: "Vad har HERREN talat?" 18 Då
hov han upp sin röst och kvad: "Stå upp, Balak, och hör;
lyssna till mig, du Sippors son. 19 Gud är icke en människa,
så att han kan ljuga, icke en människoson, så att han kan
ångra något. Skulle han säga något och icke göra det, tala
något och icke fullborda det? 20 Se, att välsigna har jag fått i
uppdrag; han har välsignat, och jag kan icke rygga det. 21
Ofärd är icke att skåda i Jakob och olycka icke att se i Israel.
HERREN, hans Gud, är med honom, och jubel såsom mot
en konung höres där. 22 Det är Gud som har fört dem ut ur
Egypten; deras styrka är såsom vildoxars. 23 Ty trolldom
båtar intet mot Jakob, ej heller spådom mot Israel. Nej, nu
måste sägas om Jakob och om Israel: 'Vad gör icke Gud!' 24
Se, det är ett folk som står upp likt en lejoninna, ett folk som
reser sig likasom ett lejon. Det lägger sig ej ned, förrän det
har ätit rov och druckit blod av slagna man." 25 Då sade
Balak till Bileam: "Om du nu icke vill förbanna dem, så må
du åtminstone icke välsigna dem. 26 Men Bileam svarade
och sade till Balak: "Sade jag icke till dig: 'Allt vad HERREN
säger, det måste jag göra'?" 27 Och Balak sade till Bileam:
"Kom, jag vill taga dig med mig till ett annat ställe. Kanhända
skall det behaga Gud att du därifrån förbannar dem åt mig.
28 Och Balak tog Bileam med sig upp på toppen av Peor, där
man kan se ut över ödemarken. 29 Och Bileam sade till
Balak: "Bygg här åt mig sju altaren, och skaffa hit åt mig sju
tjurar och sju vädurar. 30 Och Balak gjorde såsom Bileam
sade; och han offrade en tjur och en vädur på vart altare.

24 Då nu Bileam såg att det var: HERRENS vilja att han
skulle välsigna Israel, gick han icke, såsom de förra
gångerna, bort och såg efter tecken, utan vände sitt ansikte
mot öknen. 2 Och när Bileam lyfte upp sina ögon och såg
Israel lägrad efter sina stammar, kom Guds Ande över
honom. 3 Och han hov upp sin röst och kvad: "Så säger
Bileam, Beors son, så säger mannen med det slutna ögat, 4
så säger han som hör Guds tal, han som skådar syner från
den Allsmäktige, i det han sjunker ned och får sina ögon
öppnade: 5 Huru sköna äro icke dina tält, du Jakob, dina
boningar, du Israel! 6 De likna dalar som utbreda sig vida,
de äro såsom lustgårdar invid en ström, såsom aloeträd,
planterade av HERREN, såsom cedrar invid vatten. 7 Vatten
flödar ur hans ämbar, hans sådd bliver rikligen vattnad.
Större än Agag skall hans konung vara, ja, upphöjd bliver
hans konungamakt. 8 Det är Gud som har fört honom ut
ur Egypten. Hans styrka är såsom en vildoxes. Han skall
uppsluka de folk som stå honom emot, deras ben skall han
sönderkrossa, och med sina pilar skall han genomborra dem.
9 Han har lagt sig ned, han vilar såsom ett lejon, såsom en
lejoninna -- vem vågar oroa honom? Välsignad vare den som
välsignar dig, och förbannad vare den som förbannar dig!"
10 Då upptändes Balaks vrede mot Bileam, och han slog
ihop händerna. Och Balak sade till Bileam: "Till att förbanna
mina fiender kallade jag dig hit, och se, du har i stället nu tre
gånger välsignat dem. 11 Giv dig nu av hem igen. Jag tänkte
att jag skulle få bevisa dig stor ära; men se, HERREN har
förmenat dig att bliva ärad." 12 Bileam svarade Balak: "Sade
jag icke redan till sändebuden som du skickade till mig:
13 'Om Balak än gåve mig så mycket silver och guld som
hans hus rymmer, kunde jag dock icke överträda HERRENS
befallning, så att jag efter eget tycke gjorde något, vad det
vara må.' Vad HERREN säger, det måste jag tala. 14 Se, jag
går nu hem till mitt folk; men jag vill varsko dig om vad detta
folk skall göra mot ditt folk i kommande dagar." 15 Och han
hov upp sin röst och kvad: "Så säger Bileam, Beors son, så
säger mannen med det slutna ögat, 16 så säger han som
hör Guds tal och har kunskap från den Högste, han som
skådar syner från den Allsmäktige, i det han sjunker ned och
får sina ögon öppnade: 17 Jag ser honom, men icke denna
tid, jag skådar honom, men icke nära. En stjärna träder
fram ur Jakob, och en spira höjer sig ur Israel. Den krossar

Moabs tinningar och slår ned alla söner till Set. 18 Edom
skall han få till besittning till besittning Seir -- sina fienders
länder. Ty Israel skall göra mäktiga ting; 19 ur Jakob skall
en härskare komma; han skall förgöra i städerna dem som
rädda sig dit." 20 Och han fick se Amalek; då hov han upp
sin röst och kvad: "En förstling bland folken är Amalek, men
på sistone hemfaller han åt undergång." 21 Och han fick se
kainéerna; då hov han upp sin röst och kvad: "Fast är din
boning, och lagt på klippan är ditt näste. 22 Likväl skall Kain
bliva utrotad; ja, Assur skall omsider föra dig i fångenskap."
23 Och han lov åter upp sin röst och kvad: "O ve! Vem skall
bliva vid liv, när Gud låter detta ske? 24 Skepp skola komma
från kittéernas kust, de skola tukta Assur, tukta Eber; också
han skall hemfalla åt undergång." 25 Och Bileam stod upp
och vände tillbaka hem; också Balak for sin väg.

25 Och medan Israel uppehöll sig i Sittim, begynte folket
bedriva otukt med Moabs döttrar. 2 Dessa inbjödo
folket till sina gudars offermåltider, 3 Och folket åt och tillbad
deras gudar. Och Israel slöt sig till Baal-Peor. Då upptändes
HERRENS vrede mot Israel. 4 Och HERREN sade till Mose:
"Hämta folkets alla huvudman, och låt upphänga sådana i
solen för HERREN, på det att HERRENS vredes glöd må
vändas ifrån Israel." 5 Då sade Mose till Israels domare:
"Var och en av eder dräpe bland sina män dem som hava
slutit sig till Baal-Peor." 6 Nu kom en man av Israels barn
och förde in bland sina bröder en midjanitisk kvinna, inför
Moses och Israels barns hela menighets ögon, under det att
dessa stodo gråtande vid ingången till uppenbarelsetältet.
7 När Pinehas, son till Eleasar, son till prästen Aron, såg
detta, stod han upp i menigheten och tog ett spjut i sin
hand 8 och följde efter den israelitiske mannen in i tältets
sovrum och genomborrade dem båda, såväl den israelitiske
mannen som ock kvinnan, i det att han stack henne genom
underlivet. Så upphörde hemsökelsen bland Israels barn. 9
Men de som hade omkommit genom hemsökelsen utgjorde
tjugufyra tusen. 10 Och HERREN talade till Mose och sade:
11 "Pinehas, han som är son till prästen Arons son Eleasar,
har avvänt min vrede från Israels barn, i det att han har
nitälskat bland dem såsom jag nitälskar; därför har jag icke i
min nitälskan förgjort Israels barn. 12 Säg fördenskull: Se, jag
gör med honom ett fridsförbund; 13 och för honom, och för
hans avkomlingar efter honom, skall detta vara ett förbund
genom vilket han får ett evärdligt prästadöme, till lön för att
han nitälskade för sin Gud och bragte försoning för Israels
barn." 14 Och den dödade israelitiske mannen, han som
dödades jämte den midjanitiska kvinnan, hette Simri, Salus
son, och var hövding för en familj bland simeoniterna. 15 Och
den dödade midjanitiska kvinnan hette Kosbi, dotter till Sur;
denne var stamhövding, hövding för en stamfamilj i Midjan.
16 Och HERREN talade till Mose och sade: 17 "Angripen
midjaniterna och slån dem. 18 Ty de hava angripit eder
genom de onda råd som de lade mot eder i saken med Peor
och i saken med Kosbi, den midjanitiska hövdingdottern,
deras syster, vilken dödades på den dag då hemsökelsen
drabbade eder för Peors skull."

26 Efter denna hemsökelse talade HERREN till Mose och
till Eleasar, prästen Arons son, och sade: 2 "Räknen
antalet av Israels barn, deras hela menighet, dem som
äro tjugu år gamla eller därutöver, efter deras familjer, alla
stridbara män i Israel." 3 Och Mose och prästen Eleasar
talade till dem på Moabs hedar, vid Jordan mitt emot Jeriko,
och sade: 4 "De som äro tjugu år gamla eller därutöver skola
räknas." Så hade ju HERREN bjudit Mose och Israels barn,
dem som hade dragit ut ur Egyptens land. 5 Ruben var
Israels förstfödde. Rubens barn voro: Av Hanok hanokiternas
släkt, av Pallu palluiternas släkt, 6 av Hesron hesroniternas
släkt, av Karmi karmiternas släkt. 7 Dessa voro rubeniternas
släkter. Och de av dem som inmönstrades utgjorde fyrtiotre
tusen sju hundra trettio. 8 Men Pallus söner voro Eliab. 9
Och Eliabs söner voro Nemuel, Datan och Abiram; det var
den Datan och den Abiram, båda ombud för menigheten,
som satte sig upp emot Mose och Aron, tillika med Koras
hop, när dessa satte sig upp emot HERREN, 10 varvid
jorden öppnade sin mun och uppslukade dem jämte Kora,
vid det tillfälle då dennes hop omkom, i det att elden förtärde
de två hundra femtio männen, så att de blevo till en varnagel.
11 Men Koras söner omkommo icke. 12 Simeons barn, efter
deras släkter, voro: Av Nemuel nemueliternas släkt, av Jamin
jaminiternas släkt, av Jakin jakiniternas släkt, 13 av Sera
seraiternas släkt, av Saul sauliternas släkt. 14 Dessa voro
simeoniternas släkter, tjugutvå tusen två hundra. 15 Gads
barn, efter deras släkter, voro: Av Sefon sefoniternas släkt,
av Haggi haggiternas släkt, av Suni suniternas släkt, 16
av Osni osniternas släkt, av Eri eriternas släkt, 17 av Arod
aroditernas släkt, av Areli areliternas släkt. 18 Dessa voro
Gads barns släkter, så många av dem som inmönstrades,
fyrtio tusen fem hundra. 19 Judas söner voro Er och Onan;
men Er och Onan dogo i Kanaans land. 20 Och Juda
barn, efter deras släkter, voro: Av Sela selaniternas släkt,
av Peres peresiternas släkt, av Sera seraiternas släkt. 21
Men Peres' barn voro: Av Hesron hesroniternas släkt, av
Hamul hamuliternas släkt. 22 Dessa voro Juda släkter,
så många av dem som inmönstrades, sjuttiosex tusen

fem hundra. 23 Isaskars barn, efter deras släkter, voro:
Av Tola tolaiternas släkt, av Puva puniternas släkt, 24 av
Jasub jasubiternas släkt, av Simron simroniternas släkt.
25 Dessa voro Isaskars släkter, så många av dem som
inmönstrades, sextiofyra tusen tre hundra. 26 Sebulons
barn, efter deras släkter, voro: Av Sered serediternas släkt,
av Elon eloniternas släkt, av Jaleel jaleeliternas släkt. 27
Dessa voro sebuloniternas släkter, så många av dem som
inmönstrades, sextio tusen fem hundra. 28 Josefs barn, efter
deras släkter voro Manasse och Efraim. 29 Manasse barn
voro: Av Makir makiriternas släkt; men Makir födde Gilead;
av Gilead kom gileaditernas släkt. 30 Dessa voro Gileads
barn: Av Ieser ieseriternas släkt, av Helek helekiternas släkt,
31 av Asriel asrieliternas släkt, av Sikem sikemiternas släkt,
32 av Semida semidaiternas släkt och av Hefer heferiternas
släkt. 33 Men Selofhad, Hefers son, hade inga söner, utan
allenast döttrar; och Selofhads döttrar hette Mahela, Noa,
Hogla, Milka och Tirsa. 34 Dessa voro Manasse släkter, och
de av dem som inmönstrades utgjorde femtiotvå tusen sju
hundra. 35 Dessa voro Efraims barn, efter deras släkter:
Av Sutela sutelaiternas släkt, av Beker bekeriternas släkt,
av Tahan tahaniternas släkt. 36 Men dessa voro Sutelas
barn: Av Eran eraniternas släkt 37 Dessa voro Efraims
barns släkter, så många av dem som inmönstrades trettiotvå
tusen fem hundra. Dessa voro Josefs barn, efter deras
släkter. 38 Benjamins barn, efter deras släkter, voro: Av Bela
belaiternas släkt, av Asbel asbeliternas släkt, av Ahiram
ahiramiternas släkt, 39 av Sefufam sufamiternas släkt, av
Hufam hufamiternas släkt. 40 Men Belas söner voro Ard och
Naaman; arditernas släkt; av Naaman naamiternas släkt. 41
Dessa voro Benjamins barn, efter deras släkter, och de av
dem som inmönstrades utgjorde fyrtiofem tusen sex hundra.
42 Dessa voro Dans barn, efter deras släkter: Av Suham
suhamiternas släkt. Dessa voro Dans släkter, efter deras
släkter. 43 Suhamiternas släkter, så många av dem som
inmönstrades, utgjorde tillsammans sextiofyra tusen fyra
hundra. 44 Asers barn, efter deras släkter, voro: Av Jimna
Jimnasläkten, av Jisvi jisviternas släkt, av Beria beriaiternas
släkt. 45 Av Berias barn: Av Heber heberiternas släkt, av
Malkiel malkieliternas släkt. 46 Och Asers dotter hette Sera.
47 Dessa voro Asers barns släkter, så många av dem som
inmönstrades, femtiotre tusen fyra hundra. 48 Naftali barn,
efter deras släkter, voro: Av Jaseel jaseeliternas släkt, av
Guni guniternas släkt, 49 av Jeser jeseriternas släkt, av
Sillem sillemiternas släkt. 50 Dessa voro Naftali släkter, efter
deras släkter; och de av dem som inmönstrades utgjorde
fyrtiofem tusen fyra hundra. 51 Dessa voro de av Israels barn
som inmönstrades, sen hundra ett tusen sju hundra trettio.
52 Och HERREN talade till Mose och sade: 53 Åt dessa skall
landet utskiftas till arvedel, efter personernas antal. 54 Åt en
större stam skall du giva en större arvedel, och åt en mindre
stam en mindre arvedel; åt var stam skall arvedel givas efter
antalet av dess inmönstrade. 55 Men genom lottkastning
skall landet utskiftas. Efter namnen på sina fädernestammar
skola de få sina arvedelar. 56 Efter lottens utslag skall
var stam större eller mindre, få sin arvedel sig tillskiftad.
57 Och dessa voro de av Levi stam som inmönstrades,
efter deras släkter: Av Gerson gersoniternas släkt av Kehat
kehatiternas släkt, av Merari merariternas släkt. 58 Dessa
voro leviternas släkter: libniternas släkt, hebroniternas släkt
maheliternas släkt, musiternas släkt koraiternas släkt. Men
Kehat födde Amram. 59 Och Amrams hustru hette Jokebed,
Levis dotter, som föddes åt Levi i Egypten; och hon födde åt
Amram Aron och Mose och deras syster Mirjam. 60 Och
åt Aron föddes Nadab och Abihu, Eleasar och Itamar. 61
Men Nadab och Abihu träffades av döden, när de buro
fram främmande eld inför HERRENS ansikte. 62 Och de
av dem som inmönstrades utgjorde tjugutre tusen, alla av
mankön som voro en månad gamla eller därutöver. De hade
nämligen icke blivit inmönstrade bland Israels barn, eftersom
icke någon arvedel var given åt dem bland Israels barn.
63 Dessa voro de som inmönstrades av Mose och prästen
Eleasar, när dessa mönstrade Israels barn på Moabs hedar,
vid Jordan mitt emot Jeriko. 64 Bland dessa var ingen av
dem som förut hade blivit inmönstrade av Mose och prästen
Aron, när dessa mönstrade Israels barn i Sinais öken, 65 ty
om dem hade HERREN sagt: "De skola döden dö i öknen."
Därför var ingen kvar av dem, förutom Kaleb, Jefunnes son,
och Josua, Nuns son.

27 Och Selofhads döttrar trädde fram Selofhads, som
var son till Hefer, son till Gilead, son till Makir son
till Manasse, av Manasses, Josefs sons, släkter. Och
hans döttrar hette Mahela, Noa, Hogla, Milka och Tirsa.
2 Dessa kommo nu inför Mose och prästen Eleasar och
stamhövdingarna och hela menigheten, vid ingången till
uppenbarelsetältet, och sade: 3 "Vår fader har dött i öknen,
men han var icke med i den hop som rotade sig samman
mot HERREN, Koras hop, utan han dog genom egen synd,
och han hade inga söner. 4 Icke skall nu vår faders namn
utplånas ur hans släkt för det att han icke hade någon
son? Giv åt oss en besittning ibland vår faders bröder." 5
och Mose bar fram deras sak inför HERREN. 6 Då talade
HERREN till Mose och sade: 7 "Selofhads döttrar hava talat
rätt. Du skall giva också dem en arvsbesittning bland deras

faders bröder genom att låta deras faders arvedel övergå till dem. 8 Och till Israels barn skall du tala och säga: När någon dör utan att efterlämna någon son, skolen I låta hans arvedel övergå till hans dotter. 9 Men om han icke har någon dotter, så skolen I giva hans arvedel åt hans bröder. 10 Har han icke heller några bröder, så skolen I giva hans arvedel åt hans faders bröder. 11 Men om hans fader icke har några broder, så skolen I giva hans arvedel åt närmaste blodsförvant inom hans släkt, och denne skall då taga den i besittning." Detta skall vara en rättsstadga för Israels barn, såsom HERREN har bjudit Mose. 12 Och HERREN sade till Mose: "Stig upp här på Abarimberget, så skall du få se det land som jag har givit åt Israels barn. 13 Men när du har sett det, skall också du samlas till dina fäder, likasom din broder Aron har blivit samlad till sina fäder; 14 detta därför att I, i öknen Sin, när menigheten tvistade med mig, voren gensträviga mot min befallning och icke villen hålla mig helig genom att skaffa fram vatten inför deras ögon." Detta gällde Meribas vatten vid Kades, i öknen Sin. 15 Och Mose talade till HERREN och sade: 16 "Må HERREN, den Gud som råder över allt kötts anda, sätta en man över menigheten, 17 som kan gå i spetsen för dem, när de draga ut eller vända åter, och som kan vara deras ledare och anförare, så att icke HERRENS menighet kommer att likna får som icke hava någon herde." 18 HERREN svarade Mose: "Tag till dig Josua, Nuns son, ty han är en man i vilken ande är, och lägg din hand på honom. 19 Och för honom fram inför prästen Eleasar och hela menigheten, och insätt honom i hans ämbete inför deras ögon, 20 och lägg något av din värdighet på honom, för att Israels barns hela menighet må lyda honom. 21 Och hos prästen Eleasar skall han sedan hava att inställa sig, för att denne genom urims dom må hämta svar åt honom inför HERRENS ansikte. Efter hans ord skola de draga ut och vända åter, han själv och alla Israels barn med honom, hela menigheten." 22 och Mose gjorde såsom HERREN hade bjudit honom; han tog Josua och förde honom fram inför prästen Eleasar och hela menigheten. 23 Och denne lade sina händer på honom och insatte honom i hans ämbete, såsom HERREN hade befallt genom Mose.

28 Och HERREN talade till Mose och sade: 2 Bjud Israels barn och säg till dem: Mina offer, det som är min spis av mina eldsoffer, en välbehaglig lukt för mig, dem skolen I akta på, så att I offren dem åt mig på bestämd tid. 3 Och säg till dem: Detta är vad I skolen offra åt HERREN såsom eldsoffer: två årsgamla felfria lamm till brännoffer för var dag beständigt. 4 Det ena lammet skall du offra om morgonen, och det andra lammet skall du offra vid aftontiden, 5 och såsom spisoffer en tiondedels efa fint mjöl, begjutet med en fjärdedels hin olja av stötta oliver. 6 Detta är det dagliga brännoffret, som offrades på Sinai berg, till en välbehaglig lukt, ett eldsoffer åt HERREN. 7 Och såsom drickoffer därtill skall du offra en fjärdedels hin, till det första lammet; i helgedomen skall drickoffer av stark dryck utgjutas åt HERREN. 8 Det andra lammet skall du offra vid aftontiden; med likadant spisoffer och drickoffer som om morgonen skall du offra det: ett eldsoffer till en välbehaglig lukt för HERREN. 9 Men på sabbatsdagen skall du offra två årsgamla felfria lamm, så ock två tiondedels efa fint mjöl, begjutet med olja, såsom spisoffer, samt tillhörande drickoffer. 10 Detta är sabbatsbrännoffret, som skall offras var sabbat, jämte det dagliga brännoffret med tillhörande drickoffer. 11 Och på edra nymånadsdagar skolen I offra till brännoffer åt HERREN två ungtjurar och en vädur och sju årsgamla felfria lamm, 12 så ock tre tiondedels efa fint mjöl, begjutet med olja, såsom spisoffer till var tjur, två tiondedels efa fint mjöl, begjutet med olja, såsom spisoffer till väduren, 13 och en tiondedels efa fint mjöl begjutet med olja, såsom spisoffer till vart lamm: ett brännoffer till en välbehaglig lukt, ett eldsoffer åt HERREN. 14 Och de tillhörande drickoffren skola utgöras av en halv hin vin till var tjur och en tredjedels hin till väduren och en fjärdedels hin till vart lamm. Detta är nymånadsbrännoffret, som skall offras i var och en av årets månader. 15 Tillika skolen I offra en bock till syndoffer åt HERREN; den skall offras jämte det dagliga brännoffret med tillhörande drickoffer. 16 Och i första månaden, på fjortonde dagen i månaden, är HERRENS påsk. 17 Och på femtonde dagen i samma månad är högtid; då skall man äta osyrat bröd, i sju dagar. 18 På den första dagen skall man hålla en helig sammankomst; ingen arbetssyssla skolen I då göra. 19 Och såsom eldsoffer, såsom brännoffer åt HERREN, skolen I offra två ungtjurar och en vädur och sju årsgamla lamm; felfria skola de vara. 20 Och såsom spisoffer därtill skolen I offra fint mjöl, begjutet med olja; tre tiondedels efa skolen I offra till var ungtjur och två tiondedels efa till väduren; 21 en tiondedels efa skall du offra till vart och ett av de sju lammen; 22 tillika skolen I offra en syndoffersbock till att bringa försoning för eder. 23 Förutom morgonens brännoffer, som utgör det dagliga brännoffret, skolen I offra detta. 24 Likadana offer skolen I offra var dag i sju dagar: en eldsoffersspis, till en välbehaglig lukt för HERREN. Jämte det dagliga brännoffret skall detta offras, med tillhörande drickoffer. 25 Och på den sjunde dagen skolen I hålla en helig sammankomst; ingen arbetssyssla skolen I då göra. 26 Och på förstlingsdagen, då I bären fram ett offer av den nya

grödan åt HERREN, vid eder veckohögtid, skolen I hålla en
helig sammankomst; ingen arbetssyssla skolen I då göra. 27
Såsom brännoffer till en välbehaglig lukt för HERREN skolen
I då offra två ungtjurar, en vädur, sju årsgamla lamm, 28
och såsom spisoffer därtill fint mjöl, begjutet med olja: tre
tiondedels efa till var tjur, två tiondedels efa till väduren, 29
en tiondedels efa till vart och ett av de sju lammen; 30 tillika
skolen I offra en bock till att bringa försoning för eder. 31
Förutom det dagliga brännoffret med tillhörande spisoffer
skolen I offra detta -- felfria skola djuren vara -- och därjämte
tillhörande drickoffer.

29 Och i sjunde månaden, på första dagen i månaden,
skolen I hålla en helig sammankomst; ingen
arbetssyssla skolen I då göra. En basunklangens dag skall
den vara för eder. 2 Såsom brännoffer till en välbehaglig
lukt för HERREN skolen I då offra en ungtjur, en vädur,
sju årsgamla felfria lamm, 3 och såsom spisoffer därtill fint
mjöl, begjutet med olja: tre tiondedels efa till tjuren, två
tiondedels efa till väduren 4 och en tiondedels efa till vart
och ett av de sju lammen; 5 tillika skolen I offra en bock
såsom syndoffer, till att bringa försoning för eder -- 6 detta
förutom nymånadsbrännoffret med tillhörande spisoffer, och
förutom det dagliga brännoffret med tillhörande spisoffer,
och förutom de drickoffer som på föreskrivet sätt skola offras
till båda: allt till en välbehaglig lukt, ett eldsoffer åt HERREN.
7 På tionde dagen i samma sjunde månad skolen I ock hålla
en helig sammankomst, och I skolen då späka eder; intet
arbete skolen I då göra. 8 Och såsom brännoffer till en
välbehaglig lukt för HERREN skolen I då offra en ungtjur,
en vädur, sju årsgamla lamm -- felfria skola de vara -- 9
och såsom spisoffer därtill fint mjöl, begjutet med olja: tre
tiondedels efa till tjuren, två tiondedels efa till väduren,
10 en tiondedels efa till vart och ett av de sju lammen;
11 tillika skolen I offra en bock såsom syndoffer -- detta
förutom försoningssyndoffret och det dagliga brännoffret
med tillhörande spisoffer, och förutom de drickoffer som höra
till båda. 12 På femtonde dagen i sjunde månaden skolen I
ock hålla en helig sammankomst; ingen arbetssyssla skolen
I då göra. Då skolen I fira en HERRENS högtid, i sju dagar.
13 Och såsom brännoffer, såsom eldsoffer, skolen I då offra
till en välbehaglig lukt för HERREN tretton ungtjurar, två
vädurar, fjorton årsgamla lamm -- felfria skola de vara --
14 och såsom spisoffer därtill fint mjöl, begjutet med olja:
tre tiondedels efa till var och en av de tretton tjurarna, två
tiondedels efa till var och en av de två vädurarna, 15 en
tiondedels efa till vart och ett av de fjorton lammen; 16 tillika
skolen I offra en bock såsom syndoffer -- detta förutom det
dagliga brännoffret med tillhörande spisoffer och drickoffer.
17 Och på den andra dagen: tolv ungtjurar, två vädurar,
fjorton årsgamla felfria lamm, 18 med det spisoffer och de
drickoffer som skola offras till dem, till tjurarna, vädurarna
och lammen, efter deras antal, på föreskrivet sätt, 19 tillika
också en bock såsom syndoffer -- detta förutom det dagliga
brännoffret med tillhörande spisoffer och det drickoffer som
hör till dem. 20 Och på den tredje dagen: elva tjurar, två
vädurar, fjorton årsgamla felfria lamm, 21 med det spisoffer
och de drickoffer som skola offras till dem, till tjurarna,
vädurarna och lammen, efter deras antal, på föreskrivet sätt,
22 tillika också en syndoffersbock -- detta förutom det dagliga
brännoffret med tillhörande spisoffer och drickoffer. 23 Och
på den fjärde dagen; tio tjurar, två vädurar, fjorton årsgamla
felfria lamm, 24 med det spisoffer och de drickoffer som
skola offras till dem, till tjurarna, vädurarna och lammen,
efter deras antal, på föreskrivet satt, 25 tillika också en bock
såsom syndoffer -- detta förutom det dagliga brännoffret med
tillhörande spisoffer och drickoffer. 26 Och på den femte
dagen: nio tjurar, två vädurar, fjorton årsgamla felfria lamm,
27 med det spisoffer och de drickoffer som skola offras
till dem, till tjurarna, vädurarna och lammen, efter deras
antal, på föreskrivet sätt, 28 tillika också en syndoffersbock
-- detta förutom det dagliga brännoffret med tillhörande
spisoffer och drickoffer. 29 Och på den sjätte dagen: åtta
tjurar, två vädurar, fjorton årsgamla felfria lamm, 30 med
det spisoffer och de drickoffer som skola offras till dem,
till tjurarna, vädurarna och lammen, efter deras antal, på
föreskrivet sätt, 31 tillika också en syndoffersbock -- detta
förutom det dagliga brännoffret med tillhörande spisoffer
och drickoffer. 32 Och på den sjunde dagen: sju tjurar, två
vädurar, fjorton årsgamla felfria lamm, 33 med det spisoffer
och de drickoffer som skola offras till dem, till tjurarna,
vädurarna och lammen, efter deras antal, på föreskrivet sätt,
34 tillika också en syndoffersbock -- detta förutom det dagliga
brännoffret med tillhörande spisoffer och drickoffer. 35 På
den åttonde dagen skolen I hålla en högtidsförsamling; ingen
arbetssyssla skolen I då göra. 36 Och såsom brännoffer,
såsom eldsoffer, skolen I då offra till en välbehaglig lukt
för HERREN en tjur, en vädur, sju årsgamla felfria lamm,
37 med det spisoffer och de drickoffer som skola offras till
dem, till tjuren, väduren och lammen, efter deras antal, på
föreskrivet sätt, 38 tillika också en syndoffersbock -- detta
förutom det dagliga brännoffret med tillhörande spisoffer och
drickoffer. 39 Dessa offer skolen I offra åt HERREN vid edra
högtider, förutom edra löftesoffer och frivilliga offer, dessa
må nu vara brännoffer eller spisoffer eller drickoffer eller

tackoffer. 40 Och Mose sade detta till Israels barn, alldeles
såsom HERREN hade bjudit honom.

30 Och Mose talade till Israels barns stamhövdingar och
sade: Detta är vad HERREN har bjudit: 2 om någon
gör ett löfte åt HERREN, eller svär en ed genom vilken han
förbinder sig till återhållsamhet i något stycke, så skall han
icke sedan bryta sitt ord; han skall i alla stycken göra vad
hans mun har talat. 3 Och om en kvinna, medan hon vistas i
sin faders hus och ännu är ung, gör ett löfte åt HERREN
och förbinder sig till återhållsamhet i något stycke, 4 och
hennes fader hör hennes löfte och huru hon förbinder sig till
återhållsamhet, och hennes fader icke säger något till henne
därom, så skola alla hennes löften hava gällande kraft,
och alla hennes förbindelser till återhållsamhet skola hava
gällande kraft. 5 Men om hennes fader samma dag han
hör det säger nej därtill, då skola hennes löften och hennes
förbindelser till återhållsamhet alla vara utan gällande kraft;
och HERREN skall förlåta henne, eftersom hennes fader
sade nej till henne. 6 Och om hon bliver gift, och löften då vila
på henne, eller något obetänksamt ord från hennes läppar,
varmed hon har bundit sig, 7 och hennes man får höra
därom, men icke säger något till henne därom samma dag
han hör det, så skola hennes löften hava gällande kraft, och
hennes förbindelser till återhållsamhet skola hava gällande
kraft. 8 Men om hennes man samma dag han får höra det
säger nej därtill, då upphäver han därmed hennes givna
löfte och det obetänksamma ord från hennes läppar, varmed
hon har bundit sig; och HERREN skall förlåta henne det. 9
Men en änkas eller en förskjuten hustrus löfte skall hava
gällande kraft för henne, vartill hon än må hava förbundit sig.
10 Och om en kvinna i sin mans hus gör ett löfte, eller med
ed förbinder sig till återhållsamhet i något stycke, 11 och
hennes man hör det, men icke säger något till henne därom
-- icke säger nej till henne -- så skola alla hennes löften hava
gällande kraft, och alla hennes förbindelser till återhållsamhet
skola hava gällande kraft. 12 Men om hennes man upphäver
dem samma dag han hör dem, då skall allt som hennes
läppar hava talat vara utan gällande kraft, det må nu vara
löften eller någon förbindelse till återhållsamhet; hennes man
har upphävt dem, därför skall HERREN förlåta henne. 13 Åt
alla hennes löften och åt alla hennes edliga förbindelser
till att späka sig kan hennes man giva gällande kraft, och
hennes man kan ock upphäva dem. 14 Men om hennes man
icke före påföljande dags ingång säger någonting till henne
därom, så giver han gällande kraft åt alla hennes löften och
åt alla de förbindelser till återhållsamhet, som vila på henne;
han giver dem gällande kraft därigenom att han icke säger
något till henne därom samma dag han hör dem. 15 Men om
han upphäver dem först någon tid efter det han har hört
dem, då kommer han att bära på hennes missgärning. 16
Dessa äro de stadgar som HERREN av Mose angående
förhållandet mellan en man och hans hustru, och angående
förhållandet mellan en fader och hans dotter, medan denna
ännu är ung och vistas i sin faders hus.

31 Och HERREN talade till Mose och sade: 2 "Kräv ut
hämnd för Israels barn midjaniterna; sedan skall du
samlas till dina fäder. 3 Då talade Mose till folket och sade:
"Låten en del av edra män väpna sig till strid; dessa skola
tåga mot Midjan och utföra HERRENS hämnd på Midjan. 4
Tusen man ur var och en särskild av Israels alla stammar
skolen I sända ut i striden." 5 Så avlämnades då ur Israels
ätter tusen man av var stam: tolv tusen man, väpnade till
strid. 6 Och Mose sände dessa, tusen man av var stam, ut i
striden; han sände med dem Pinehas, prästen Eleasars son,
ut i striden, och denne tog med sig de heliga redskapen och
larmtrumpeterna. 7 Och de gingo till strids emot Midjan,
såsom HERREN hade bjudit Mose, och dräpte allt mankön.
8 Och jämte andra som då blevo slagna av dem dräptes ock
de midjanitiska konungarna Evi, Rekem, Sur, Hur och Reba,
fem midjanitiska konungar; Bileam, Beors son, dräpte de ock
med svärd. 9 Och Israels barn förde Midjans kvinnor och
barn bort såsom fångar; och alla deras dragare och all deras
boskap och allt deras övriga gods togo de såsom byte. 10
Och alla deras städer, i de trakter där de bodde, och alla
deras tältläger brände de upp i eld. 11 Och de togo med
sig allt bytet, och allt vad de hade rövat, både människor
och boskap. 12 Och de förde fångarna och det rövade och
bytet fram till Mose och prästen Eleasar och Israels barns
menighet i lägret på Moabs hedar, som ligga vid Jordan
mitt emot Jeriko. 13 Och Mose och prästen Eleasar och
alla menighetens hövdingar gingo dem till mötes utanför
lägret. 14 Men Mose förtörnades på krigsbefälet, över- och
underhövitsmännen, när de kommo tillbaka från sitt krigståg.
15 Mose sade till dem: "Haven I då låtit alla kvinnorna leva?
16 Det var ju de som, på Bileams inrådan, förledde Israels
barn till att begå otrohet mot HERREN i saken med Peor,
och som därigenom vållade att en hemsökelse kom över
HERRENS menighet. 17 Så dräpen nu alla gossebarn, och
dräpen alla kvinnor som hava haft med män, med mankön,
att skaffa. 18 Men alla flickebarn som icke hava haft med
mankön att skaffa, dem mån I låta leva för eder räkning. 19
Själva skolen I nu lägra eder utanför lägret, i sju dagar. Var
och en av eder som har dräpt någon människa, och var och
en som har kommit vid någon slagen skall rena sig på tredje

dagen och på sjunde dagen -- såväl I själva som edra fångar.
20 Alla kläder och allt som är förfärdigat av skinn och allt som
är gjort av gethår och alla redskap av trä skolen I ock rena
åt eder." 21 Och prästen Eleasar sade till stridsmännen som
hade deltagit i kriget: Detta är den lagstadga som HERREN
har givit Mose: 22 Guld och silver, koppar, järn, tenn och bly,
23 allt sådant som tål eld, skolen I låta gå genom eld, så
bliver det rent; dock bör det tillika renas med stänkelsevatten.
Men allt som icke tål eld skolen I låta gå genom vatten. 24
Och I skolen två edra kläder på sjunde dagen, så bliven I
rena; därefter fån I gå in i lägret. 25 Och HERREN talade till
Mose och sade: 26 Över det tagna rovet, både människor
och boskap, skall du göra en beräkning, du tillsammans
med prästen Eleasar och huvudmännen för menighetens
familjer; 27 sedan skall du dela rovet i två delar, mellan de
krigare som hava varit med i striden och hela den övriga
menigheten. 28 Och du skall låta det krigsfolk som har varit
med i striden giva var femhundrade av människor, fäkreatur,
åsnor och får såsom skatt åt HERREN. 29 Så mycket skall
tagas av den hälft som tillfaller dem, och du skall giva
detta åt prästen Eleasar såsom en gärd åt HERREN. 30
Men ur den hälft som tillfaller de övriga israeliterna skall
du uttaga var femtionde av människor, sammalunda av
fäkreatur, åsnor och får, korteligen, av all boskap, och detta
skall du giva åt leviterna, som det åligger att iakttaga vad
som är att iakttaga vid HERRENS tabernakel. 31 Och Mose
och prästen Eleasar gjorde såsom HERREN hade bjudit
Mose. 32 Och rovet, nämligen återstoden av det byte som
krigsfolket hade tagit utgjorde: av får sex hundra sjuttiofem
tusen, 33 av fäkreatur sjuttiotvå tusen, 34 av åsnor sextioett
tusen, 35 och av människor, sådana kvinnor som icke hade
haft med mankön att skaffa, tillsammans trettiotvå tusen
personer. 36 Och hälften därav, eller den del om tillföll dem
som hade varit med striden, utgjorde: av får ett antal av
tre hundra trettiosju tusen fem hundra, 37 varav skatten åt
HERREN utgjorde sex hundra sjuttiofem får; 38 av fäkreatur
trettiosex tusen, varav skatten åt HERREN sjuttiotvå; 39 av
åsnor trettio tusen fem hundra, varav skatten åt HERREN
sextioen; 40 av människor sexton tusen, varav skatten
åt HERREN trettiotvå personer. 41 Och skatten, den för
HERREN bestämda gärden, gav Mose åt prästen Eleasar,
såsom HERREN hade bjudit Mose. 42 Och den hälft, som
tillföll de övriga israeliterna, och som Mose hade avskilt från
krigsfolkets, 43 denna hälft, den som tillföll menigheten,
utgjorde: av får tre hundra trettiosju tusen fem hundra,
44 av fäkreatur trettiosex tusen, 45 av åsnor trettio tusen
fem hundra 46 och av människor sexton tusen. 47 Och ur
denna hälft, som tillföll de övriga israeliterna, uttog Mose var
femtionde, både av människor och av boskap, och gav detta
åt leviterna, som det ålåg att iakttaga vad som var att iakttaga
vid HERRENS tabernakel, allt såsom HERREN hade bjudit
Mose. 48 Och befälhavarna över härens avdelningar, över-
och underhövitsmännen, trädde fram till Mose. 49 Och de
sade till Mose: "Dina tjänare hava räknat antalet av de
krigsmän som vi hava haft under vårt befäl, och icke en enda
fattas bland oss. 50 Därför hava vi nu såsom en offergåva åt
HERREN burit fram var och en del som han har kommit
över av gyllene klenoder, armband av olika slag, ringar,
örhängen och halssmycken, detta för att bringa försoning för
oss inför HERRENS ansikte." 51 Och Mose och prästen
Eleasar togo emot guldet av dem, alla slags klenoder. 52
Och guldet som gavs såsom gärd åt HERREN av över- och
underhövitsmännen utgjorde sammanlagt sexton tusen sju
hundra femtio siklar. 53 Manskapet hade tagit byte var och
en för sig. 54 Och Mose och prästen Eleasar togo emot
guldet av över- och underhövitsmännen och buro in det i
uppenbarelsetältet, för att det skulle bringa Israels barn i
åminnelse inför HERRENS ansikte.

32 Och Rubens barn och Gads barn hade stora och
mycket talrika boskapshjordar; och när de sågo Jaesers
land och Gileads land, funno de att detta var en trakt för
boskap. 2 Då kommo Gads barn och Rubens barn och sade
till Mose och prästen Eleasar och menighetens hövdingar:
3 "Atarot, Dibon, Jaeser, Nimra, Hesbon, Eleale, Sebam,
Nebo och Beon, 4 det land som HERREN har låtit Israels
menighet intaga, är ett land för boskap, och dina tjänare
hava boskap." 5 Och de sade ytterligare: "Om vi hava funnit
nåd inför dina ögon så må detta land givas åt dina tjänare till
besittning. Låt oss slippa att gå över Jordan." 6 Men Mose
sade till Gads barn och Rubens barn: "Skolen då I stanna
här, under det att edra bröder draga ut i krig? 7 Varför viljen I
avvända Israels barns hjärtan från att gå över floden, in i
det land som HERREN har givit åt dem? 8 Så gjorde ock
edra fäder, när jag sände dem från Kades-Barnea för att
bese landet: 9 sedan de hade dragit upp till Druvdalen och
besett landet, avvände de Israels barns hjärtan från att gå
in i det land som HERREN hade givit åt dem. 10 Och på
den dagen upptändes HERRENS vrede, och han svor och
sade: 11 'Av de män som hava dragit upp ur Egypten skall
ingen som är tjugu år gammal eller därutöver få se det land
som jag med ed har lovat åt Abraham, Isak och Jakob --
eftersom de icke i allt hava efterföljt mig 12 ingen förutom
Kaleb, Jefunnes son, kenaséen, och Josua, Nuns son; ty de

hava i allt efterföljt HERREN.' 13 Så upptändes HERRENS
vrede mot Israel, och han lät dem driva omkring i öknen
i fyrtio år, till dess att hela det släkte hade dött bort som
hade gjort vad ont var i HERRENS ögon. 14 Och se, nu
haven I trätt i edra fäders fotspår, I, syndiga mäns avföda,
och öken så ännu mer HERRENS vredes glöd mot Israel. 15
Då I nu vänden eder bort ifrån honom, skall han låta Israel
ännu längre bliva kvar i öknen, och I dragen så fördärv
över allt detta folk." 16 Då trädde de fram till honom och
sade: "Låt oss här bygga gårdar åt var boskap och städer åt
våra kvinnor och barn. 17 Själva vilja vi sedan skyndsamt
väpna oss och gå åstad i spetsen för Israels barn, till dess vi
hava fört dem dit de skola. Under tiden kunna våra kvinnor
och barn bo i de befästa städerna och så vara skyddade
mot landets inbyggare. 18 Vi skola icke vända tillbaka hem,
förrän Israels barn hava fått var och en sin arvedel. 19 Ty
vi vilja icke taga vår arvedel jämte dem, på andra sidan
Jordan och längre bort, utan vår arvedel har tillfallit oss här
på andra sidan Jordan, på östra sidan." 20 Mose svarade
dem: "Om I gören såsom I nu haven sagt, om I väpnen eder
inför HERREN till kriget, 21 så att alla edra väpnade män gå
över Jordan inför HERREN och stanna där, till dess han har
fördrivit sina fiender för sig, 22 om I alltså vänden tillbaka
först då landet har blivit HERREN underdånigt, så skolen I
vara utan skuld mot HERREN och Israel, och detta land skall
då bliva eder besittning inför HERREN. 23 Men om I icke
så gören, se, då synden I mot HERREN, och I skolen då
komma att förnimma eder synd, ty den skall drabba eder. 24
Byggen eder nu städer åt edra kvinnor och barn, och gårdar
åt eder boskap, och gören vad eder mun har talat." 25 Och
Gads barn och Rubens barn talade till Mose och sade: "Dina
tjänare skola göra såsom min herre bjuder. 26 Våra barn
våra hustrur, vår boskap och alla våra dragare skola bliva
kvar här i Gileads städer. 27 Men dina tjänare, vi så många
som äro väpnade till strid, skola draga ditöver och kämpa
inför HERREN, såsom min herre har sagt." 28 Och Mose
gav befallning om dem åt prästen Eleasar och åt Josua,
Nuns son, och åt huvudmännen för familjerna inom Israels
barns stammar. 29 Mose sade till dem: "Om Gads barn och
Rubens barn gå över Jordan med eder, så många som äro
väpnade till att kämpa inför HERREN, och landet så bliver
eder underdånigt, då skolen I åt dem giva landet Gilead till
besittning. 30 Men om de icke draga väpnade ditöver med
eder, så skola de få sin besittning ibland eder i Kanaans
land." 31 Och Gads barn och Rubens barn svarade och sade:
"Vad HERREN har sagt till dina tjänare, det vilja vi göra. 32
Vi vilja draga väpnade över till Kanaans land inför HERREN,
och så få vår arvsbesittning har på andra sidan Jordan."
33 Så gav då Mose åt dem, åt Gads barn, Rubens barn
och ena hälften av Manasses, Josefs sons, stam, Sihons,
amoréernas konungs, rike och Ogs rike, konungens i Basan:
själva landet med dess städer och dessas områden, landets
städer runt omkring. 34 Och Gads barn byggde upp Dibon,
Atarot, Aroer, 35 Atrot-Sofan, Jaeser, Jogbeha, 36 Bet-Nimra
och Bet-Haran, befästa städer och boskapsgårdar. 37 Och
Rubens barn byggde upp Hesbon, Eleale, Kirjataim, 38 Nebo
och Baal-Meon -- vilkas namn hava ändrats -- och Sibma.
Och de gåvo namn åt städerna som de byggde upp. 39 Och
Makirs, Manasses sons, barn gingo åstad till Gilead och
intogo det och fördrevo amoréerna som bodde där. 40 Och
Mose gav Gilead åt Makir, Manasses son, och han bosatte
sig där. 41 Och Jair, Manasses son, gick åstad och intog
deras byar och kallade dem Jairs byar. 42 Och Noba gick
åstad och intog Kenat, med underlydande orter, och kallade
det Noba, efter sitt eget namn.

33 Dessa voro Israels barns lägerplatser, när de drogo
ut ur Egyptens land, efter sina härskaror, anförda av
Mose och Aron. 2 Och Mose upptecknade på HERRENS
befallning deras uppbrottsorter, alltefter som de ändrade
lägerplats. Och dessa voro nu deras lägerplatser, alltefter
som uppbrottsorterna följde på varandra: 3 De bröto upp
från Rameses i första månaden, på femtonde dagen i första
månaden. Dagen efter påskhögtiden drogo Israels barn ut
med upplyft hand inför alla egyptiers ögon, 4 under det att
egyptierna begrovo dem som HERREN hade slagit bland
dem, alla de förstfödda, då när HERREN höll dom över
deras gudar. 5 Så bröto nu Israels barn upp från Rameses
och lägrade sig i Suckot. 6 Och de bröto upp från Suckot
och lägrade sig i Etam, där öknen begynte. 7 Och de bröto
upp från Etam och vände om till Pi-Hahirot, som ligger mitt
emot Baal-Sefon, och lägrade sig framför Migdol. 8 Och
de bröto upp från Hahirot och gingo mitt igenom havet in i
öknen och tågade så tre dagsresor i Etams öken och lägrade
sig i Mara. 9 Och de bröto upp från Mara och kommo till
Elim; och i Elim funnos tolv vattenkällor och sjuttio palmträd,
och de lägrade sig där. 10 Och de bröto upp från Elim och
lägrade sig vid Röda havet. 11 Och de bröto upp från Röda
havet och lägrade sig i öknen Sin. 12 Och de bröto upp från
öknen Sin och lägrade sig i Dofka. 13 Och de bröto upp
från Dofka och lägrade sig i Alus. 14 Och de bröto upp från
Alus och lägrade sig i Refidim, och där fanns intet vatten
åt folket att dricka. 15 Och de bröto upp från Refidim och
lägrade sig i Sinais öken. 16 Och de bröto upp från Sinais
öken och lägrade sig i Kibrot-Hattaava. 17 Och de bröto

upp från Kibrot-Hattaava och lägrade sig i Haserot. 18 Och
de bröto upp från Haserot och lägrade sig i Ritma. 19 Och
de bröto upp från Ritma och lägrade sig i Rimmon-Peres.
20 Och de bröto upp från Rimmon-Peres och lägrade sig
i Libna. 21 Och de bröto upp från Libna och lägrade sig i
Rissa. 22 Och de bröto upp från Rissa och lägrade sig i
Kehelata. 23 Och de bröto upp från Kehelata och lägrade sig
vid berget Sefer. 24 Och de bröto upp från berget Sefer och
lägrade sig i Harada. 25 Och de bröto upp från Harada och
lägrade sig i Makhelot. 26 Och de bröto upp från Makhelot
och lägrade sig i Tahat. 27 Och de bröto upp från Tahat och
lägrade sig i Tera. 28 Och de bröto upp från Tera och lägrade
sig i Mitka. 29 Och de bröto upp från Mitka och lägrade sig i
Hasmona. 30 Och de bröto upp från Hasmona och lägrade
sig i Moserot. 31 Och de bröto upp från Moserot och lägrade
sig i Bene-Jaakan. 32 Och de bröto upp från Bene-Jaakan
och lägrade sig i Hor-Haggidgad. 33 Och de bröto upp från
Hor-Haggidgad och lägrade sig i Jotbata. 34 Och de bröto
upp från Jotbata och lägrade sig i Abrona. 35 och de bröto
upp från Abrona och lägrade sig i Esjon-Geber. 36 Och de
bröto upp från Esjon-Geber och lägrade sig i öknen Sin, det
är Kades. 37 Och de bröto upp från Kades och lägrade sig
vid berget Hor, på gränsen till Edoms land. 38 Och prästen
Aron steg upp på berget Hor, efter HERRENS befallning,
och dog där i det fyrtionde året efter Israels barns uttåg ur
Egyptens land, i femte månaden, på första dagen i månaden.
39 Och Aron var ett hundra tjugutre år gammal, när han dog
på berget Hor. 40 Och konungen i Arad, kananéen, som
bodde i Sydlandet i Kanaans land, fick nu höra att Israels
barn voro i antågande. 41 Och de bröto upp från berget
Hor och lägrade sig i Salmona. 42 Och de bröto upp från
Salmona och lägrade sig i Punon. 43 Och de bröto upp från
Punon och lägrade sig i Obot. 44 Och de bröto upp från
Obot och lägrade sig i Ije-Haabarim vid Moabs gräns. 45
Och de bröto upp från Ijim och lägrade sig i Dibon-Gad. 46
Och de bröto upp från Dibon-Gad och lägrade sig i Almon-
Diblataima. 47 Och de bröto upp från Almon-Diblataima
och lägrade sig vid Abarimbergen, framför Nebo. 48 Och
de bröto upp från Abarimbergen och lägrade sig på Moabs
hedar, vid Jordan mitt emot Jeriko. 49 Och deras läger
vid Jordan sträckte sig från Bet-Hajesimot ända till Abel-
Hassitim på Moabs hedar. 50 Och HERREN talade till Mose
på Moabs hedar, vid Jordan mitt emot Jeriko, och sade: 51
Tala till Israels barn och säg till dem: När I haven gått över
Jordan, in i Kanaans land, 52 skolen I fördriva landets alla
inbyggare för eder, och I skolen förstöra alla deras stenar
med inhuggna bilder, och alla deras gjutna beläten skolen I
förstöra, och alla deras offerhöjder skolen I ödelägga. 53
Och I skolen intaga landet och bosätta eder där, ty åt eder
har jag givit landet till besittning. 54 Och I skolen utskifta
landet såsom arvedel åt eder genom lottkastning efter edra
släkter; åt en större stam skolen I giva en större arvedel, och
åt en mindre stam en mindre arvedel; var och en skall få sin
del där lotten bestämmer att han skall hava den; efter edra
fädernestammar skolen I utskifta landet såsom arvedel åt
eder. 55 Men om I icke fördriven landets inbyggare för eder,
så skola de som I låten vara kvar av dem bliva törnen i edra
ögon och taggar i edra sidor, och skola tränga eder i landet
där I bon. 56 Och då skall jag göra med eder så, som jag
hade tänkt göra med dem.

34 Och HERREN talade till Mose och sade: 2 Bjud Israels
barn och säg till dem: När I kommen till Kanaans land,
då är detta det land som skall tillfalla eder såsom arvedel:
Kanaans land, så långt dess gränser nå. 3 Edert land skall
på södra sidan sträcka sig från öknen Sin utmed Edom;
och eder södra gräns skall i öster begynna vid ändan av
Salthavet. 4 Sedan skall eder gräns böja sig söder om
Skorpionhöjden och gå fram till Sin och gå ut söder om
Kades-Barnea. Och den skall gå vidare ut till Hasar-Addar
och fram till Asmon. 5 Och från Asmon skall gränsen böja sig
mot Egyptens bäck och gå ut vid havet. 6 Och eder gräns
i väster skall vara Stora havet; det skall utgöra gränsen.
Detta skall vara eder gräns i väster. 7 Och detta skall vara
eder gräns i norr: Från Stora havet skolen I draga eder
gränslinje fram vid berget Hor. 8 Från berget Hor skolen
I draga eder gränslinje dit där vägen går till Hamat, och
gränsen skall gå ut vid Sedad. 9 Sedan skall gränsen gå till
Sifron och därifrån ut vid Hasar-Enan. Detta skall vara eder
gräns i norr. 10 och såsom eder gräns i öster skolen I draga
upp en linje från Hasar-Enan fram till Sefam. 11 Och från
Sefam skall gränsen gå ned till Haribla, öster om Ain, och
gränsen skall gå vidare ned och intill bergsluttningen vid
Kinneretsjön, österut. 12 Sedan skall gränsen gå ned till
Jordan och ut vid Salthavet. Detta skall vara edert land, med
dess gränser runt omkring. 13 Och Mose bjöd Israels barn
och sade: Detta är det land som I genom lottkastning skolen
utskifta såsom arvedel åt eder, det land om vilket HERREN
har bjudit att det skall givas åt de nio stammarna och den
ena halva stammen. 14 Ty rubeniternas barns stam, efter
dess familjer, och gaditernas barns stam, efter dess familjer,
och den andra hälften av Manasse stam, dessa hava redan
fått sin arvedel. 15 Dessa två stammar och denna halva
stam hava fått sin arvedel på andra sidan Jordan mitt emot
Jeriko, österut mot solens uppgång. 16 Och HERREN talade

till Mose och sade: 17 Dessa äro namnen på de män som
skola åt eder utskifta landet i arvslotter: först och främst
prästen Eleasar och Josua, Nuns son; 18 vidare skolen I
taga en hövding ur var stam till att utskifta landet, 19 och
dessa äro de männens namn: av Juda stam Kaleb, Jefunnes
son; 20 av Simeons barns stam Samuel Ammihuds son; 21
av Benjamins stam Elidad, Kislons son; 22 av Dans barns
stam en hövding, Bucki, Joglis son; 23 av Josefs barn: av
Manasse barns stam en hövding, Hanniel, Efods son, 24 och
av Efraims barn stam en hövding, Kemuel, Siftans son; 25
av Sebulons barns stam en hövding, Elisafan, Parnaks son;
26 av Isaskars barns stam en hövding, Paltiel, Assans son;
27 av Asers barns stam en hövding, Ahihud, Selomis son; 28
av Naftali barns stam en hövding, Pedael, Ammihuds son.
29 Dessa äro de som HERREN bjöd att utskifta arvslotterna
åt Israels barn i Kanaans land.

35 Och HERREN talade till Mose på Moabs hedar, vid
Jordan mitt emot Jeriko, och sade: 2 Bjud Israels barn
att de av de arvslotter de få till besittning skola åt leviterna
giva städer att bo i; utmarker runt omkring dessa städer
skolen I ock giva åt leviterna. 3 Städerna skola de själva
hava att bo i, men de tillhörande utmarkerna skola vara för
deras dragare och deras boskap och alla deras övriga djur.
4 Och städernas utmarker, som I skolen giva åt leviterna,
skola sträcka sig tusen alnar från stadsmuren utåt på alla
sidor. 5 Och utanför staden skolen I mäta upp på östra sidan
två tusen alnar, på västra sidan två tusen alnar, på södra
sidan två tusen alnar och på norra sidan två tusen alnar, med
staden i mitten. Detta skola de få såsom utmarker till sina
städer. 6 Och de städer som I given åt leviterna skola först
och främst vara de sex fristäderna, vilka I skolen giva till det
ändamålet att en dråpare må kunna fly till dem; vidare skolen
I jämte dessa städer giva dem fyrtiotvå andra, 7 så att de
städer som I given åt leviterna tillsammans utgöra fyrtioåtta
städer, med tillhörande utmarker. 8 Och av dessa städer,
som I skolen giva av Israels barns besittningsområde, skolen
I taga flera ur den stam som är större, och färre ur den som
är mindre. Var stam skall åt leviterna giva ett antal av sina
städer, som svarar mot den arvedel han själv har fått. 9 Och
HERREN talade till Mose och sade: 10 Tala till Israels barn
och säg till dem: När I haven gått över Jordan, in i Kanaans
land, 11 skolen I utse åt eder vissa städer, som I skolen hava
till fristäder, till vilka en dråpare som ouppsåtligen har dödat
någon må kunna fly. 12 Och dessa städer skolen I hava
såsom tillflyktsorter undan blodshämnaren, så att dråparen
slipper dö, förrän han har stått till rätta inför menigheten.
13 Och de städer som I skolen giva till fristäder skola vara
sex. 14 Tre av städerna skolen I giva på andra sidan Jordan,
och de tre övriga städerna skolen I giva i själva Kanaans
land; 15 dessa skola vara fristäder. Israels barn, såväl som
främlingen och inhysesmannen som bor ibland dem skola
hava dessa sex städer såsom tillflyktsorter, till vilka var
och er som ouppsåtligen har dödat någon må kunna fly.
16 Men om någon slår en annan till döds med ett föremål
av järn, så är han en sannskyldig dråpare; en sådan skall
straffas med döden. 17 Likaledes, om någon i sin hand har
en sten med vilken ett dråpslag kan givas, och han därmed
slår en annan till döds, så är han en sannskyldig dråpare;
en sådan skall straffas med döden. 18 Eller om någon i
sin hand har ett föremål av trä varmed ett dråpslag kan
givas, och han därmed slår en annan till döds, så är han en
sannskyldig dråpare; en sådan skall straffas med döden. 19
Blodshämnaren må döda den dråparen; varhelst han träffar
på honom må han döda honom. 20 Likaledes om någon av
hat stöter till en annan, eller med berått mod kastar något på
honom; så att han dör, 21 eller av fiendskap slår honom till
döds med handen, då skall den som gav slaget straffas med
döden, ty han är en sannskyldig dråpare; blodshämnaren må
döda den dråparen, varhelst han träffar på honom 22 Men
om någon av våda, utan fiendskap, stöter till en annan, eller
utan berått mod kastar på honom något föremål, vad det vara
må; 23 eller om han, utan att se honom, med någon sten
varmed dråpslag kan givas träffar honom, så att han dör, och
detta utan att han var hans fiende eller hade för avsikt att
skada honom, 24 då skall menigheten döma mellan den som
gav slaget och blodshämnaren, enligt här givna föreskrifter.
25 Och menigheten skall rädda dråparen ur blodshämnarens
hand, och menigheten skall låta honom vända tillbaka till
fristaden dit han hade flytt, och där skall han stanna kvar,
till dess den med helig olja smorde översteprästen dör.
26 Men om dråparen går utom området för den fristad dit
han har flytt, 27 och blodshämnaren då, när han träffar på
honom utom hans fristads område, dräper dråparen, så
vilar ingen blodskuld på honom. 28 Ty i sin fristad skall en
dråpare stanna kvar, till dess översteprästen dör; men efter
översteprästens död må han vända tillbaka till den ort där
han har sin besittning. 29 Och detta skall vara en rättsstadga
för eder från släkte till släkte, var I än ären bosatta. 30 Om
någon slår ihjäl en annan, skall man, efter vittnens utsago,
dräpa dråparen; men en enda persons vittnesmål är icke
nog för att man skall kunna döma någon till döden. 31 I
skolen icke taga lösen för en dråpares liv, om han är skyldig
till döden, utan han skall straffas med döden. 32 Ej heller
skolen I taga lösen för att den som har flytt till en fristad

skall före prästens död få vända tillbaka och bo i landet. **33** I
skolen icke ohelga det land där I ären; genom blod ohelgas
landet, och försoning kan icke bringas för landet för det blod
som har blivit utgjutet däri, annat än genom dens blod, som
har utgjutit det. **34** I skolen icke orena landet där I bon, det
i vars mitt jag har min boning, ty jag, HERREN, har min
boning mitt ibland Israels barn.

36 Och huvudmännen för familjerna i Gileads barns släkt
-- Gileads, som var son till Makir, Manasses son, av
Josefs barns släkter -- trädde fram och talade inför Mose
och de hövdingar som voro huvudmän för Israels barns
familjer. **2** De sade: "HERREN har bjudit min herre att genom
lottkastning göra landet såsom arvedel åt Israels barn och
HERREN har vidare bjudit min herre att giva Selofhads,
vår broders, arvedel åt hans döttrar. **3** Men om nu dessa
bliva gifta med någon ur Israels barns andra stammar, så
tages deras arvedel bort ifrån våra fäders arvedel, under det
att den stam de komma att tillhöra får sin arvedel ökad; på
detta sätt bliver en del av vår arvslott oss fråntagen. **4** När
sedan jubelåret inträder för Israels barn, bliver deras arvedel
lagd till den stams arvedel, som de komma att tillhöra, men
från vår fädernestams arvedel tages deras arvedel bort."
5 Då bjöd Mose Israels barn, efter HERRENS befallning,
och sade: "Josefs barns stam har talat rätt. **6** Detta är vad
HERREN bjuder angående Selofhads döttrar; han säger:
De må gifta sig med vem de finna för gott, allenast de gifta
sig inom en släkt som hör till deras egen fädernestam. **7**
Ty en arvedel som tillhör någon, av Israels barn må icke
gå över från en stam till en annan, utan Israels barn skola
behålla kvar var och en sin fädernestams arvedel. **8** Och
när en kvinna som inom någon av Israels barns stammar
har kommit i besittning av en arvedel gifter sig, skall det
vara med en man av någon släkt som hör till hennes egen
fädernestam, så att Israels barn förbliva i besittning var och
en av sina fäders arvedel. **9** Ty ingen arvedel må gå över
från en stam till en annan, utan Israels barns stammar skola
behålla kvar var och en sin arvedel." **10** Selofhads döttrar
gjorde såsom HERREN hade bjudit Mose. **11** Mahela, Tirsa,
Hogla, Milka och Noa, Selofhads döttrar, gifte sig med sina
farbröders söner. **12** De blevo alltså gifta inom Manasses,
Josefs sons, barns släkter, och deras arvedel stannade så
kvar inom deras fäderneslägts stam. **13** Dessa äro de bud
och rätter som HERREN genom Mose gav Israels barn, på
Moabs hedar, vid Jordan mitt emot Jeriko.

5 Mosebok

1 Dessa äro de ord som Mose talade till hela Israel på
andra sidan Jordan, i öknen, på Hedmarken mitt emot
Suf, mellan Paran och Tofel, Laban, Haserot och Di-Sahab
2 -- elva dagsresor från Horeb, åt Seirs bergsbygd till, fram
till Kades-Barnea. **3** I det fyrtionde året, i elfte månaden.
på första dagen i månaden, talade Mose till Israels barn,
alldeles såsom Herren hade bjudit honom tala till dem. **4**
Detta skedde sedan han hade slagit Sihon, amoréernas
konung, som bodde i Hesbon, och Og, konungen i Basan,
som bodde i Astarot, vid Edrei. **5** På andra sidan Jordan. i
Moabs land, begynte Mose denna lagutläggning och sade:
6 HERREN, vår Gud, talade till oss på Horeb och sade:
"Länge nog haven I uppehållit eder vid detta berg. **7** Vänden
eder nu åt annat håll och bryten upp, och begiven eder
till amoréernas bergsbygd och till alla deras grannfolk på
Hedmarken, i Bergsbygden, i Låglandet, i Sydlandet och i
Kustlandet vid havet -- in i kananéernas land och upp på
Libanon, ända till den stora floden, floden Frat. **8** Se, jag har
givit landet i edert våld. Gån nu och intagen detta land, som
HERREN med ed har lovat edra fäder, Abraham, Isak och
Jakob, att giva åt dem och åt deras säd efter dem." **9** Och
jag talade till eder på den tiden och sade: "Jag förmår icke
ensam bära eder. **10** HERREN, eder Gud, har förökat eder,
och se, I ären nu talrika såsom stjärnorna på himmelen. **11**
Må Herren, edra fäders Gud, än vidare föröka eder tusenfalt
och välsigna eder, såsom han har lovat eder. **12** Men huru
skall jag ensam kunna bära tyngden och bördan av eder
och edert tvistande? **13** Utsen åt eder visa, förståndiga och
välkända män inom edra särskilda stammar, så skall jag
sätta dem till huvudmän över eder." **14** I svaraden mig och
saden: "Ditt förslag är gott." **15** Då tog jag huvudmännen i
edra stammar, visa och välkända män, och satte dem till
huvudmän över eder, till föreståndare, somliga över tusen,
andra över hundra, andra över femtio och somliga över tio,
och till tillsyningsmän i edra särskilda stammar. **16** Och jag
bjöd då också edra domare och sade: "Hören efter, vad edra
bröder hava sig emellan; och om någon har en sak med sin
broder eller med en främling som bor hos honom, så dömen
rättvist mellan dem. **17** I skolen icke hava anseende till
personen, när I dömen, utan höra den ringe likaväl dom den
högre; I skolen icke frukta för någon människa, ty domen
hör Gud till. Men om något ärende bliven eder för svårt,
skolen I hänskjuta det till mig, så att jag för höra det." **18**
Så bjöd jag eder på den tiden allt vad I skullen göra. **19**
Och vi bröto upp från Horeb, och genom hela den stora och
fruktansvärda öken som I haven sett vandrande vi åstad till
amoréernas bergsbygd, såsom HERREN, vår Gud, hade
bjudit oss; och vi kommo så till Kades-Barnea. **20** Och jag
sade till eder: "I haven nu kommit till amoréernas bergsbygd,
som HERREN vår Gud, vill giva oss. **21** Se, HERREN, din
Gud, har givit landet i ditt våld. Drag ditupp och intag det,
såsom HERREN, dina fäders Gud, har tillsagt dig. Frukta
icke och var icke förfärad." **22** Då trädden I fram till mig
allasammans och saden: "Låt oss sända åstad några män
framför oss, för att de må utforska landet åt oss och sedan
avgiva sin berättelse inför oss, angående vägen på vilken vi
skola draga ditupp, och angående de städer som vi skola
komma till." **23** Detta förslag behagade mig, och jag tog tolv
män bland eder, en för var stam. **24** Dessa begåvo sig åstad
och drogo upp till Bergsbygden och kommo till Druvdalen
och bespejade landet. **25** Och de togo med sig av landets
frukt ned till oss och avgåvo sin berättelse inför oss och
sade: "Det land som Herren, vår Gud, vill giva oss är gott."
26 Men I villen icke draga ditupp, utan voren genträviga mot
HERRENS, eder Guds, befallning. **27** Och I knorraden i edra
tält och saden: "Herren hatar oss, därför har han fört oss ut
ur Egyptens land för att giva oss i amoréernas hand och så
förgöra oss. **28** Varthän skola vi då draga? Våra bröder hava
förfärat våra hjärtan, ty de säga: 'Där är ett folk, större och
resligare än vi, där äro städer, stora och befästa upp mot
himmelen; ja, vi sågo där också anakiter.'" **29** Då svarade jag
eder: "I skolen icke förskräckas och icke frukta för dem. **30**
HERREN, eder Gud, som går framför eder, skall själv strida
för eder, alldeles såsom han handlade mot eder i Egypten
inför edra ögon, **31** och alldeles såsom i öknen som du har
sett, där HERREN, din Gud, bar dig, såsom en man bär sin
son, hela den väg I haven vandrat, ända till dess att I nu
haven kommit hit." **32** Men detta oaktat trodden I icke på
HERREN, eder Gud, **33** som gick framför eder på vägen, för
att utse lägerplatser åt eder: om natten i eld, för att lysa eder
på den väg I skullen gå, och om dagen i molnskyn. **34** Då nu
HERREN hörde edra ord, blev han förtörnad och svor och
sade: **35** "Sannerligen, ingen av dessa män, i detta onda
släkte, skall få se det goda land som jag med ed har lovat
giva åt edra fäder, **36** ingen utom Kaleb, Jefunnes son; han
skall få se det, och åt honom och åt hans barn skall jag giva
det land han har beträtt, därför att han i allt har efterföljt
Herren." **37** Också på mig vredgades HERREN, för eder
skull, och sade: "Icke heller du skall komma ditin. **38** Josua,
Nuns son, han som är din tjänare, han skall komma ditin.
Styrk honom att vara frimodig, ty han skall utskifta landet åt
Israel såsom arv. **39** Och edra barn, om vilka I saden att de

skulle bliva fiendens byte, och skola komma ditin, åt dem
skall jag giva landet, och de skola taga det i besittning. 40
Men I själva mån vända eder åt annat håll; bryten nu upp och
tagen vägen mot öknen, åt Röda havet till." 41 Då svaraden
I och saden till mig: "Vi hava syndat mot HERREN. Vi vilja
nu draga upp och strida, alldeles såsom HERREN, vår Gud,
har bjudit oss." Och I omgjordaden eder, var och en tog sina
vapen, och med lätt mod drogen I upp mot bergsbygden.
42 Men HERREN sade till mig: "Säg till dem: I skolen icke
draga ditupp och giva eder i strid, ty jag är icke med bland
eder; gören icke så, på det att I icke mån bliva slagna av
edra fiender." 43 Och jag talade till eder, men I hörden icke
därpå, utan voren genträviga mot HERRENS befallning
och drogen i edert övermod upp mot bergsbygden. 44 Och
amoréerna som bodde där i bergsbygden drogo mot eder
och jagade eder, såsom bin göra, och slogo och förskingrade
eder i Seir och drevo eder ända till Horma. 45 Då vänden I
tillbaka och gräten inför HERRENS ansikte. Men HERREN
hörde icke eder röst och lyssnade icke till eder. 46 Och I
stannaden länge i Kades, så länge det nu var.

2 Sedan vände vi oss åt annat håll, vi bröto upp och togo
vägen mot öknen, åt Röda havet till, såsom Herren hade
tillsagt mig, och vi höllo en lång tid på med att tåga omkring
Seirs bergsbygd. 2 Och HERREN talade till mig och sade: 3
"Länge nog haven I hållit på med att tåga omkring denna
bergsbygd; vänden eder nu mot norr. 4 Och bjud folket och
säg: I kommen nu att draga fram genom det område som
tillhör edra bröder, Esaus barn, vilka bo i Seir; men fastän de
skola frukta för eder, mån I taga eder väl till vara. 5 I skolen
icke inlåta eder i strid med dem, ty av deras land skall jag
icke giva eder ens så mycket som en fotsbredd, eftersom
jag redan har givit Seirs bergsbygd till besittning åt Esau. 6
Mat att äta skolen I köpa av dem för penningar; vatten att
dricka skolen I ock köpa av dem för penningar. 7 HERREN,
din Gud, har ju välsignat dig i alla dina händers verk; han
har låtit sig vårda om din vandring i denna stora öken; nu
i fyrtio år har HERREN, din Gud, varit med dig, och intet
har fattats dig. 8 Så drog vi då åstad bort ifrån våra bröder,
Esaus barn, som bodde i Seir, och lämnade Hedmarksvägen
och Elat och Esjon-Geber. Vi vände oss nu åt annat håll
och drogo fram på vägen till Moabs öken. 9 Och Herren
sade till mig: "Du skall icke angripa Moab eller inlåta dig i
strid med dem, ty av deras land skall jag icke giva dig något
till besittning, eftersom jag redan har givit Ar åt Lots barn
till besittning. 10 (Eméerna bodde där fordom, ett stort och
talrikt och resligt folk, sådant som anakiterna. 11 Och likasom
anakiterna räknas också de för rafaéer; men moabiterna
kalla dem eméer. 12 I Seir bodde däremot fordom horéerna,
men Esaus barn fördrevo dem för sig och förgjorde dem
och bosatte sig på det land som Herren hade givit dem till
besittning.) 13 Stån nu upp och gån över bäcken Sered." Så
gingo vi då över bäcken Sered. 14 Och den tid som åtgick
för vår vandring från Kades-Barnea, till dess vi gingo över
bäcken Sered. var trettioåtta år, och under denna tid förgicks
hela den släktet, alla stridbara män i lägret, såsom Herren
hade svurit att det skulle gå dem. 15 Ja, Herrens hand
drabbade dem, och han sände förödelse i lägret bland dem
och ryckte dem bort därur, så att de förgingos. 16 Då nu alla
stridbara män i folket hade dött ut, 17 talade HERREN till
mig och sade: 18 "Du drager nu över Moabs gräns, genom
Ar, 19 och skall så komma i närheten av Ammons barn;
men du må icke angripa dessa, ej heller inlåta dig i strid
med dem, ty av Ammons barns land skall jag icke giva dig
något till besittning, eftersom jag redan har givit det åt Lots
barn till besittning. 20 (Såsom ett rafaéernas land räknas
också detta; rafaéer bodde fordom där; men ammoniterna
kalla dem samsummiter. 21 De voro ett stort och talrikt och
resligt folk, sådant som anakiterna. Men Herren förgjorde
dessa för dem; de fördrevo dem och bosatte sig i deras
land. 22 På samma sätt hade han gjort för Esaus barn, som
bo i Seir, i det han för dem förgjorde horéerna; de fördrevo
dem och bosatte sig i deras land, där de bo ännu i dag.
23 Likaså blevo avéerna, som bodde i byar ända fram till
Gasa, förgjorda av kaftoréerna, som drogo ut från Kaftor
och sedan bosatte sig i deras land.) 24 Stån nu upp, bryten
upp och gån över bäcken Arnon. Se, jag har givit Sihon,
konungen i Hesbon, amoréen, och hans land i ditt våld. Så
begynn nu att intaga det, och bekriga honom. 25 Redan i
dag vill jag begynna att låta förskräckelse och fruktan för dig
komma över alla folk under himmelen, så att de skola darra
och bäva för dig, när de höra berättas om dig." 26 Och jag
skickade sändebud från Kedemots öken till Sihon, konungen
i Hesbon, med fridsam hälsning och lät säga: 27 "Låt mig
tåga genom ditt land. Raka vägen skall gå, utan att vika
av vare sig till höger eller till vänster. 28 Mat att äta må du
låta mig köpa för penningar; jag begär allenast att få tåga
vägen fram härigenom 29 -- detsamma som tillstaddes mig
av Esaus barn, Seirs inbyggare, och av moabiterna, Ars
inbyggare -- så att jag kan gå över Jordan in i det land som
HERREN, vår Gud, vill giva oss." 30 Men Sihon, konungen i
Hesbon, ville icke låta oss tåga genom sitt land, ty HERREN,
din Gud, förhärdade hans sinne och förstockade hans hjärta,
för att han skulle giva honom i din hand, såsom ock nu har
skett. 31 Och Herren sade till mig: "Se, jag begynner nu att

giva Sihon och hans land i ditt våld. Begynn alltså du nu att
intaga det, så att du får hans land till besittning." 32 Och
Sihon drog med allt sitt folk ut till strid mot oss, till Jahas.
33 Men HERREN, vår Gud, gav honom i vårt våld, och vi
slogo honom jämte hans söner och allt hans folk. 34 Och
vi intogo då alla hans städer och gåvo hela den manliga
stadsbefolkningen till spillo, så ock kvinnor och barn; vi läto
ingen slippa undan. 35 Allenast boskapen togo vi såsom
byte, jämte rovet från de städer vi intogo. 36 Från Aroer,
vid bäcken Arnons strand, och från staden i dalen ända till
Gilead fanns ingen stad vars murar voro för höga för oss;
allasammans gav HERREN, vår Gud, i vårt våld. 37 Men
Ammons barns land lät du vara, hela landsträckan utefter
bäcken Jabbok, och städerna i bergsbygden, och allt övrigt
varom HERREN, vår Gud, hade så bjudit.

3 Sedan vände vi oss åt annat håll och drogo upp åt Basan
till. Och Og, konungen i Basan, drog med allt sitt folk
ut i strid mot oss, till Edrei. 2 Men HERREN sade till mig:
"Frukta icke för honom, ty i din hand har jag givit honom och
allt hans folk och honom på samma sätt som du gjorde med
Sihon, amoréernas konung, som bodde i Hesbon." 3 Så gav
HERREN, vår GUD, i vår hand också Og, konungen i Basan,
och allt hans folk, och vi slogo honom och läto ingen av dem
slippa undan. 4 Och vi intogo då alla hans städer, ingen
stad fanns, som vi icke togo ifrån dem: sextio städer, hela
landsträckan Argob, Ogs rike i Basan. 5 Alla dessa städer
voro befästa med höga murar, med portar och bommar.
Därtill kom en stor mängd småstäder. 6 Och vi gåvo dem till
spillo, likasom vi hade gjort med Sihon, konungen i Hesbon;
hela den manliga stadsbefolkningen gåvo vi till spillo, så ock
kvinnor och barn. 7 Men all boskapen och rovet från städerna
togo vi såsom byte. 8 Från amoréernas två konungar, som
härskade på andra sidan Jordan, togo vi alltså då deras
land, från bäcken Arnon ända till berget Hermon 9 -- vilket
av sidonierna kallas för Sirjon, men av amoréerna kallas
för Senir -- 10 alla städerna på slätten och hela Gilead och
hela Basan, ända till Salka och Edrei, städerna i Ogs rike, i
Basan. 11 Ty Og, konungen i Basan, var den ende som
fanns kvar av de sista rafaéerna; hans gravkista, gjord av
basalt, finnes, såsom känt är, i Rabba i Ammons barns land;
den är nio alnar lång och fyra alnar bred, alnen beräknad
efter längden av en mans underarm. 12 När vi då hade
intagit detta land, gav jag den del därav, som sträcker
sig från Aroer vid bäcken Arnon, samt hälften av Gileads
bergsbygd med dess städer åt rubeniterna och gaditerna. 13
Återstoden av Gilead och hela Basan, Ogs rike, gav jag åt
ena hälften av Manasse stam, hela landsträckan Argob,
hela Basan; detta kallas rafaéernas land. 14 Jair, Manasses
son, fick hela landsträckan Argob, ända till gesuréernas
och maakatéernas område, och efter sitt eget namn kallade
han landet -- nämligen Basan -- för Jairs byar, såsom det
heter ännu i dag. 15 Och åt Makir gav jag Gilead. 16 Och åt
rubeniterna och gaditerna gav jag landet från Gilead ända
till Arnons dal, till dalens mitt -- den utgjorde gränsen --
och till bäcken Jabbok, som är Ammons barns gräns, 17
vidare Hedmarken med Jordan, som utgör gränsen, från
Kinneret ända till Pisgas sluttningar, på östra sidan. 18 Och
jag bjöd eder på den tiden och sade: "HERREN, eder Gud,
har givit eder detta land till besittning. Men nu skolen alla I
som ären stridbara män draga väpnade åstad i spetsen för
edra bröder, Israels barn. 19 Allenast edra hustrur och barn
och eder boskap -- jag vet ju att I haven mycken boskap --
må stanna kvar i de städer som jag har givit eder, 20 till
dess att HERREN har låtit edra bröder komma till ro, såväl
som eder, när också de hava tagit i besittning det land som
HERREN, eder Gud, vill giva dem på andra sidan Jordan;
sedan mån I vända tillbaka till de besittningar jag har givit
eder, var och en till sin besittning." 21 Och jag bjöd Josua på
den tiden och sade: "Du har med egna ögon sett allt vad
HERREN, eder Gud, har gjort med dessa två konungar.
På samma sätt skall HERREN göra med alla riken där du
drager fram. 22 Frukten icke för dem, ty HERREN, eder
Gud, skall själv strida för eder." 23 Och på den tiden bad jag
till HERREN och sade: 24 "Herre, HERRE, du har begynt
att låta sin tjänare se din storhet och din starka hand; ty
vilken är den gud i himmelen eller på jorden, som kan göra
sådana verk och sådana väldiga gärningar som du? 25 Så
låt mig nu få gå ditöver och se det goda landet på andra
sidan Jordan, det goda berglandet där och Libanon." 26 Men
HERREN hade blivit förgrymmad på mig för eder skull och
ville icke höra mig, utan sade till mig: "Låt det vara nog;
tala icke vidare till mig om denna sak. 27 Stig nu upp på
toppen av Pisga, och lyft upp dina ögon mot väster och norr
och söder och öster, och se med dina ögon; ty över denna
Jordan skall du icke komma. 28 Och insätt Josua i hans
ämbete, och styrk honom att vara frimodig och oförfärad; ty
det är han som skall gå ditöver i spetsen för detta folk, och
det är han som skall utskifta åt dem såsom arv det land du
ser." 29 Och så stannade vi i dalen mitt emot Bet-Peor.

4 Och nu, Israel, hör de stadgar och rätter som jag vill lära
eder, för att I mån göra efter dem, på det att I mån leva
och komma in i och taga i besittning det land som HERREN,
edra fäders Gud, vill giva eder. 2 I skolen icke lägga något
till det som jag bjuder eder, och I skolen icke taga något

därifrån; I skolen hålla HERRENS, eder Guds, bud, som jag
giver eder. 3 I haven med egna ögon sett vad HERREN har
gjort i fråga om Baal-Peor, huru HERREN, din Gud, utrotade
ur ditt folk var man som följde efter Baal-Peor. 4 Men I som
höllen eder till HERREN, eder Gud, I leven alla ännu i dag.
5 Se, jag har lärt eder stadgar och rätter såsom HERREN,
min Gud, har bjudit mig, på det att I mån göra efter dem i
det land dit I nu kommen, för att taga det i besittning. 6 I
skolen hålla dem och göra efter dem, ty det skall tillräknas
eder såsom vishet och förstånd av andra folk. När de få
höra alla dessa stadgar, skola säga: "I sanning, ett vist och
förståndigt folk är detta stora folk." 7 Ty vilket annat stort folk
finnes, vars gudar äro det så nära som HERREN, vår Gud,
är oss, så ofta vi åkalla honom? 8 Och vilket annat stort
folk finnes, som har stadgar och rätter så rättfärdiga som
hela denna lag, vilken jag i dag förelägger eder? 9 Allenast
tag dig till vara och akta dig väl, så att du icke förgäter vad
dina ögon sågo, och icke låter vika ifrån ditt hjärta i all dina
livsdagar, utan kungör det för dina barn och dina barnbarn:
10 vad som skedde den dag då du stod inför HERREN, din
Gud, vid Horeb, då HERREN sade till mig: "Församla folket
till mig, för att jag må låta dem höra mina ord; må de så
lära sig att frukta mig, så länge de leva på jorden, och de
lära sina barn detsamma." 11 Och I trädden fram och blevo
stående nedanför berget; och berget brann i eld ända upp till
himmelen, och där var mörker, moln och töcken. 12 Och
HERREN talade till eder ur elden orden hörden I, men I
sågen ingen gestalt, I hörden allenast en röst. 13 Och han
förkunnade eder sitt förbund, som han bjöd eder att hålla
nämligen de tio orden; och han skrev dem på två stentavlor.
14 Och mig bjöd HERREN då att jag skulle lära eder stadgar
och rätter, för att I skullen göra efter dem i det land dit I
nu dragen, till att taga det i besittning. 15 Och eftersom I
icke sågen någon gestalt den dag då HERREN talade till
eder på Horeb ur elden, därför mån I nu noga hava akt på
eder själva. 16 så att I icke tagen eder till, vad fördärvligt är,
genom att göra eder någon beläte, något slags avgudabild,
något bild av man eller av kvinna. 17 eller någon bild av
något fyrfotadjur eller av någon bevingad fågel som flyger
under himmelen, 18 eller av något kräldjur på marken eller
av någon fisk i vattnet under jorden. 19 Och när du lyfter dina
ögon upp till himmelen och ser solen, månen och stjärnorna,
himmelens hela härskara, då må du icke heller låta förföra
dig att tillbedja dem och tjäna dem; ty HERREN, din Gud,
har givit dem åt alla folk under hela himmelen till deras del.
20 Men eder har HERREN tagit, och han har fört eder ut ur
smältugnen, ur Egypten, för att I skullen bliva hans arvfolk,
såsom nu har skett. 21 Och HERREN vredgades på mig för
eder skull, och svor att jag icke skulle få gå över Jordan och
komma in i de goda land som HERREN, din Gud, vill giva
dig till arvedel. 22 Ty jag skall dö i detta land och icke gå
över Jordan, men I skolen gå över den och taga detta goda
land i besittning. 23 Tagen eder då till vara för att förgäta
det förbund som HERREN, eder Gud, har slutit med eder,
därigenom att I, alldeles emot HERRENS, eder Guds, bud,
gören eder något beläte, något slags bild. 24 Ty, HERREN,
din Gud, är en förtärande eld, en nitälskande Gud. 25 Om
nu så sker, när du har fått barn och barnbarn och I haven
blivit gamla i landet, att I tagen eder till, vad fördärvligt är,
genom att göra eder något beläte, något slags bild, så att
I gören vad som är ont i HERRENS, din Guds, ögon och
därmed förtörnen honom, 26 då tager jag i dag himmel och
jord till vittnen mot eder, att I med hast skolen förgås och
utrotas ur det land dit I nu gån över Jordan, för att taga det
i besittning; I skolen då icke längre leva där, utan skolen
förvisso förgöras. 27 Och HERREN skall förströ eder bland
folken, och allenast en ringa hop av eder skall bliva kvar
bland de folk till vilka HERREN skall föra eder. 28 Och där
skolen I tjäna gudar, gjorda av människohänder, gudar av trä
och sten, som varken se eller höra eller äta eller lukta. 29
Men när I där söken HERREN, din Gud, då skall du finna
honom, om du frågar efter honom av allt ditt hjärta och av all
din själ. 30 När du är i nöd och allt detta vederfares dig, i
kommande dagar, då skall du vända åter till HERREN, din
Gud, och höra hans röst. 31 Ty HERREN, din Gud, är en
barmhärtig Gud. Han skall icke förgäta eller fördärva dig; han
skall icke förgäta det förbund han har ingått med dina fäder
och med ed bekräftat. 32 Ty fråga framfarna tider, dem som
hava varit före dig, från den dag då Gud skapade människor
på jorden, fråga ifrån himmelens ena ända till den andra
om någonsin något så stort som detta har skett, eller om
man har hört talas om något som är detta likt, 33 om något
folk har hört Guds röst tala ur elden, såsom du har hört,
och dock har blivit vid liv, 34 eller om någon gud har försökt
att komma och hämta ett folk åt sig ut från ett annat folk,
genom hemsökelser, tecken och under, genom krig, genom
stark hand och uträckt arm, och genom stora, fruktansvärda
gärningar, vilket allt HERREN, eder Guds, har gjort med
eder i Egypten, inför dina ögon. 35 Du har själv fått se det,
för att du skulle veta att HERREN är Gud, och ingen annan
än han. 36 Från himmelen har han låtit dig höra sin röst för
att undervisa dig, och på jorden har han låtit dig se sin stora
eld, och du har hört hans ord ur elden. 37 Eftersom han nu
älskade dina fäder och utvalde deras avkomlingar efter dem,

och själv med sin stora kraft förde dig ut ur Egypten, 38 och
fördrev för dig folk som voro större och mäktigare än du, och
lät dig komma in i deras land och gav det åt dig till arvedel,
såsom nu har skett, 39 därför skall du i dag veta och lägga
på hjärtat att HERREN är Gud, uppe i himmelen och nere på
jorden, han och ingen annan; 40 och du skall hålla hans
stadgar och bud, som jag i dag giver dig, på det att det må
gå dig väl och dina barn efter dig, och på det att du må
länge leva i det land som HERREN, din Gud, vill giva dig för
all tid. 41 Vid denna tid avskilde Mose tre städer på andra
sidan Jordan, på östra sidan, 42 till vilka en dråpare skulle
kunna fly, om han hade dräpt någon utan vett och vilja, och
utan att förut hava burit hat till honom; om han flydde till
någon av dessa städer, skulle han få bliva vid liv. 43 De
voro: Beser i öknen på slättlandet för Rubens stam, Ramot
i Gilead för Gads stam och Golan i Basan för Manasse
stam. 44 Och detta är den lag som Mose förelade Israels
barn, 45 dessa äro de vittnesbörd och stadgar och rätter
som Mose föredrog för Israels barn, sedan de hade dragit ut
ur Egypten, 46 på andra sidan Jordan i dalen, mitt emot
Bet-Peor, i Sihons land, amoréernas konungs, som bodde i
Hesbon, och som Mose och Israels barn slogo, när de hade
dragit ut ur Egypten. 47 Ty de intogo hans land och Ogs
land, konungens i Basan, amoréernas två konungars länder,
på andra sidan Jordan, på östra sidan, 48 från Aroer vid
bäcken Arnons strand ända till berget Sion, det är Hermon,
49 och hela Hedmarken på andra sidan Jordan på östra
sidan, ända till Hedmarkshavet, nedanför Pisgas sluttningar.

5 Och Mose sammankallade hela Israel och sade till dem:
Hör, Israel, de stadgar och rätter som jag i dag framställer
för eder, och lären eder dem och hållen dem och gören efter
dem. 2 HERREN, vår Gud, slöt ett förbund med oss på
Horeb. 3 Icke med våra fäder slöt HERREN detta förbund,
utan med oss själva som stå här i dag, oss alla som nu
leva. 4 Ansikte mot ansikte talade HERREN till eder på
berget ur elden. 5 Jag stod då mellan HERREN och eder,
för att förkunna eder vad HERREN talade, ty I fruktaden för
elden och stegen icke upp på berget. Han sade: 6 Jag är
HERREN, din Gud, som har fört dig ut ur Egyptens land, ur
träldomshuset. 7 Du skall inga andra gudar hava jämte mig.
8 Du skall icke göra dig något beläte, som är en bild vare sig
av det som är uppe i himmelen, eller av det som är i vattnet
under jorden. 9 Du skall icke tillbedja sådana, ej heller tjäna
dem; ty jag, HERREN, sin Gud, är en nitälskande Gud, som
hemsöker fädernas missgärning på barn och efterkommande
i tredje och fjärde led, när man hatar mig, 10 men som gör
nåd med tusenden, när man älskar mig och håller mina bud.
11 Du skall icke missbruka HERRENS, din Guds namn, ty
HERREN skall icke låta den bliva ostraffad, som missbrukar
hans namn. 12 Håll sabbatsdagen, så att du helgar den,
såsom HERREN, din Gud, har bjudit dig. 13 Sex dagar skall
du arbeta och förrätta alla dina sysslor; 14 men den sjunde
dagen är HERRENS, din Guds, sabbat; då skall du ingen
syssla förrätta, ej heller din son eller sin dotter, eller din
tjänare eller din tjänarinna, eller din oxe eller din åsna eller
någon av dina dragare, ej heller främlingen som är hos dig
inom dina portar; på det att din tjänare och din tjänarinna må
hava ro såväl som du. 15 Du skall komma ihåg att du själv
har varit träl i Egyptens land, och att HERREN, din Gud, har
fört dig ut därifrån med stark hand och uträckt arm; därför
har HERREN, din Gud bjudit dig att hålla sabbatsdagen.
16 Hedra din fader och din moder, såsom HERREN, din
Gud har bjudit dig, på det att du må länge leva och det
må gå dig väl i det land som HERREN, din Gud, vill giva
dig. 17 Du skall icke dräpa. 18 Du skall icke heller begå
äktenskapsbrott. 19 Du skall icke heller stjäla. 20 Du skall
icke heller bära falsk vittnesbörd mot din nästa. 21 Du skall
icke heller hava begärelse till din nästas hustru. Du skall icke
heller hava lust till din nästas hus, ej heller till hans åker eller
hans tjänare eller hans tjänarinna, ej heller till hans oxe eller
hans åsna, ej heller till något som tillhör din nästa. 22 Dessa
ord talade HERREN till hela eder församling på berget, ur
elden, molnskyn och töcknet, med hög röst, och han talade
så intet mer. Och han skrev dem på två stentavlor, som
han gav åt mig. 23 När I hörden rösten ur mörkret, medan
berget brann i eld, trädden I fram till mig, alla I som voren
huvudmän för edra stammar, så ock edra äldste. 24 Och I
saden: "Se, HERREN, vår Gud, har låtit oss se sin härlighet
och sin storhet, och vi hava hört hans röst ur elden. I dag
hava vi sett att Gud kan tala med en människa och dock låta
henne bliva vid liv. 25 Varför skola vi då likväl dö? Denna
stora eld kommer ju att förtära oss. Om vi än vidare få höra
HERRENS, vår Guds, röst, så måste vi dö. 26 Ty vem finnes
väl bland allt kött som kan, såsom vi hava gjort, höra den
levande Gudens röst tala ur elden och dock bliva vid liv? 27
Träd du fram och hör allt vad HERREN, vår Gud, säger, och
tala du till oss allt vad HERREN, vår Gud, talar till dig, så
vilja vi höra det och göra därefter." 28 Och HERREN hörde
edra ord, när I så taladen till mig; och HERREN sade till
mig: "Jag har hört de ord som detta folk har talat till dig. De
hava rätt i allt vad de hava talat. 29 Ack att de hade sådana
hjärtan, att de fruktade mig och hölle alla mina bud alltid! Det
skulle ju då gå dem och deras barn väl evinnerligen. 30 Gå
nu och säg till dem: 'Vänden tillbaka till edra tält.' 31 Men du

själv må stanna kvar här hos mig, så skall förkunna för dig
alla de bud och stadgar och rätter som du skall lära dem, för
att de må göra efter dem i det land som jag vill giva dem till
besittning." 32 Så hållen nu och gören vad HERREN, eder
Gud, har bjudit eder. I skolen icke vika av vare sig till höger
eller till vänster. 33 På de vägar som HERREN, eder Gud,
har bjudit eder gå skolen I alltid vandra, för att I mån bliva
vid liv och det må gå eder väl, och för att I mån länge leva i
det land som I skolen taga i besittning.

6 Och dessa äro de bud, stadgar och rätter som HERREN,
eder Gud, har bjudit mig att lära eder, för att I skolen göra
efter dem i det land dit I nu dragen, till att taga de i besittning
-- 2 detta på det att du må frukta HERREN, din Gud, så att
du håller alla hans stadgar och bud, som jag giver dig, du
med din som och din sonson, i all dina livsdagar, och på
det att du må länge leva. 3 Så skall du nu höra, Israel, och
hålla dem och göra efter dem, för att det må gå dig väl, och
för att I mån föröka eder mycket, såsom HERREN, dina
fäders Gud, har lovat dig -- ett land som flyter av mjölk och
honung. 4 Hör, Israel! HERREN, vår gud, HERREN är en. 5
Och du skall älska HERREN, din Gud, av allt ditt hjärta och
av all din själ och av all din kraft. 6 Dessa ord som jag i
dag giver dig skall du lägga på ditt hjärta. 7 Och du skall
inskärpa dem hos dina barn och tala om för dem, när du
sitter i ditt hus och när du går på vägen, när du lägger dig
och när du står upp. 8 Och du skall binda dem såsom ett
tecken på din hand, och de skola vara såsom ett märke
på din panna. 9 Och du skall skriva dem på dörrposterna i
ditt hus och på dina portar. 10 När nu HERREN, din Gud,
låter dig komma in i det land som han med ed har lovat dina
fäder, Abraham, Isak och Jakob, att giva dig -- stora och
vackra städer, som du icke har byggt, 11 och hus, fulla med
allt gott, vilka du icke har fyllt, och uthuggna brunnar, som du
icke har huggit ut, vingårdar och olivplanteringar, som du
icke har planterat -- och när du då äter och bliver mätt, 12 så
tag dig till vara för att förgäta HERREN, som har fört dig
ut ur Egyptens land, ur träldomshuset. 13 HERREN, din
Gud, skall du frukta, och honom skall du tjäna, och vid hans
namn skall du svärja. 14 I skolen icke följa efter andra gudar,
någon av de folks gudar, som bo runt omkring eder, 15 ty en
nitälskande Gud är HERREN, din Gud, mitt ibland dig, och
du må taga dig till vara, så att icke HERRENS, din Guds,
vrede upptändes mot dig, och han utrotar dig från jorden. 16
I skolen icke fresta HERREN, eder Gud, såsom I frestaden
honom i Massa. 17 I skolen troget hålla HERRENS, eder
Guds, bud och de vittnesbörd och stadgar som han hat givit
dig. 18 Och du skall göra vad rätt och gott är i HERRENS
ögon, för att det må gå dig väl, och för att du må komma in i
det goda land som HERREN med ed har lovat åt dina fäder,
och taga det i besittning, 19 därigenom att han driver undan
för dig all dina fiender, såsom HERREN har lovat. 20 När din
son i framtiden frågar dig: "Vad betyda de vittnesbörd och
stadgar och rätter som HERREN, vår Gud, har givit eder?"
21 då skall du svara din son: "Vi voro Faraos trälar i Egypten,
men med stark hand förde HERREN oss ut ur Egypten. 22
Och HERREN gjorde stora och gruvliga tecken och under i
Egypten på Farao och hela hans hus inför våra ögon. 23
Men oss förde han ut därifrån, för att låta oss komma in och
giva oss det land som han med ed har lovat åt våra fäder. 24
Och HERREN bjöd oss att göra efter all dessa stadgar och
att frukta HERREN, vår Gud, för att det alltid skulle gå oss
väl, i det att han behölle oss vid liv, såsom ock hittills har
skett. 25 Och det skall lända oss till rättfärdighet, när vi hålla
och göra efter alla dessa bud, inför HERREN, vår Guds,
ansikte, såsom han har bjudit oss."

7 När HERREN, din Gud låter dig komma in i det land
di du nu går, för att taga i besittning, och när han för
dig förjagar stora folk -- hetiterna, girgaséerna, amoréerna,
kananéerna, perisséerna, hivéerna och jebuséerna, sju folk,
större och mäktigare än du -- 2 när HERREN, din Gud,
giver dessa i ditt våld och du slår dem, då skall du giva
dem till spillo; du skall icke sluta förbund med dem eller
visa dem nåd. 3 Du skall icke befrynda dig med dem; dina
döttrar skall du icke giva åt deras söner, och deras döttrar
skall du icke taga till hustrur åt dina söner. 4 Ty de skola
då förleda dina söner att vika av ifrån mig och tjäna andra
gudar, och HERRENS vrede skall då upptändas mot eder
och han skall med hast förgöra dig. 5 Utan så skolen I göra
med dem I skolen bryta ned deras altaren och slå sönder
deras stoder och hugga ned deras Aseror och bränna upp
deras beläten i eld. 6 Ty du är ett folk som är helgat åt
HERREN, din Gud; dig har HERREN, din Gud, utvalt till att
vara hans egendomsfolk, framför alla andra folk på jorden. 7
Icke därför att I voren större än alla andra folk var det som
HERREN fäste sig vid eder och utvalde eder, ty I ären ju
mindre än alla andra folk; 8 utan därför att HERREN älskade
eder och ville hålla den ed som han hade svurit fäder, därför
förde HERREN eder ut med stark hand och förlossade dig ur
träldomshuset, ur Faraos, den egyptiske konungens, hand.
9 Så skall du nu veta att HERREN, din Gud, är den rätte
Guden, den trofaste Guden, som håller förbund och bevarar
nåd intill tusende led, när man älskar honom och håller hans
bud, 10 men som utan förskoning vedergäller och förgör
dem som hata honom. Han dröjer icke, när det gäller dem

som hata honom; utan förskoning vedergäller han dem. 11
Så håll nu de bud och stadgar och rätter som jag i dag giver
dig, och gör efter dem. 12 Om I nu hören dessa rätter och
hållen dem och gören efter dem, så skall HERREN, din Gud,
till lön därför låta sitt förbund och sin nåd bestå, vad han
med ed lovade dina fäder. 13 Han skall då älska dig och
välsigna sitt livs frukt och din marks frukt, din säd, ditt vin
och din olja, dina fäkreaturs avföda och din småboskaps
avel, i det land som han med ed har lovat dina fäder att giva
dig. 14 Välsignad skall du bliva framför alla andra folk; bland
dina män och kvinnor skall ingen vara ofruktsam, ej heller
bland din boskap. 15 Och HERREN skall avvända från dig
all krankhet; ingen av Egyptens alla svåra sjukdomar, som
du väl känner, skall han lägga på dig; han skall i stället låta
dem komma över alla dem som hata dig. 16 Och alla de folk
som HERREN, din Gud, giver i din hand skall du utrota; du
skall icke visa dem någon skonsamhet. Du skall icke heller
tjäna deras gudar, ty detta kunde bliva en snara för dig. 17
Om du ock säger vid dig själv: "Dessa folk äro större än
jag; huru skall jag kunna fördriva dem?", 18 så må du dock
icke frukta för dem; du skall tänka på vad HERREN, din
Gud gjorde med Farao och med all egyptierna, 19 på de
stora hemsökelser som du med egna ögon såg, och på de
tecken och under och på den starka hand och uträckta arm
varmed HERREN, din Gud, förde dig ut. På samma sätt
skall HERREN, din Gud, nu göra med alla de folk som du
fruktar för. 20 Därtill skall HERREN, din Gud, sända getingar
över dem, till dess att de som äro kvar och hålla sig gömda
för dig hava blivit utrotade. 21 Du må icke förskräckas för
dem, ty HERREN, din Gud, är mitt ibland dig, en stod och
fruktansvärd Gud. 22 Och HERREN, din Gud, skall förjaga
dessa hedningar för dig, men blott småningom. Du skall
icke med hast få förgöra dem, på det att vilddjuren icke må
föröka sig till din skada. 23 HERREN, din Gud, skall giva
dem i ditt våld och sända stor förvirring bland dem, till dess
att de förgöras. 24 Och han skall giva deras konungar i din
hand, och du skall utrota till och med deras namn, så att de
icke mer finnas under himmelen. Ingen skall kunna stå dig
emot, till dess du har förgjort dem. 25 Deras gudabeläten
skola I bränna upp i eld. Du skall icke hava begärelse till det
silver och det guld som finnes på dem, och icke taga något
av detta för din räkning, på det att du icke må snärjas därav;
ty en styggelse är det för HERREN, din Gud. 26 Och du
skall icke låta någon styggelse komma in i ditt hus, på det att
du icke också själv må bliva given till spillo. Du skall räkna
det såsom en skändlighet och en styggelse, ty det är givet
till spillo.

8 Alla de bud som jag i dag giver dig skolen I hållen, och
efter dem skolen I göra, för att I mån komma in i och taga
i besittning det land som HERREN med ed har lovat åt edra
fäder. 2 Och du skall komma ihåg allt vad som har skett på
den väg HERREN, din Gud, nu i fyrtio åt har låtit dig vandra
i öknen, för att tukta dig och pröva dig, så att han kunde
förnimma vad som var i ditt hjärta: om du ville hålla hans
bud eller icke. 3 Ja, han tuktade dig och lät dig hungra, och
han gav dig manna att äta, en mat som du förut icke visste
av, och som icke heller dina fäder visste av; på det att han
skulle lära dig förstå att människan lever icke allenast av
bröd, utan att hon lever av allt det som utgår av HERRENS
mun. 4 Dina kläder blevo icke utslitna på dig, och din fot
svullnade icke under dessa fyrtio år. 5 Så skall du då förstå i
ditt hjärta att HERREN, din Gud, fostrar dig, såsom en man
fostrar sin son; 6 och du skall hålla HERRENS, din Guds,
bud, så att du vandrar på hans vägar och fruktar honom. 7
Ty HERREN, din Gud, låter dig nu komma in i ett gott land,
ett land där vattenbäckar, källor och djupa vatten flöda fram
i dalar och på berg, 8 ett land med vete och korn, med
vinträd, fikonträd och granatträd, ett land med ädla olivträd
och med honung, 9 ett land där du icke skall äta ditt bröd
i torftighet, där intet skall fattas dig, ett land vars stenar
innehålla järn, och ur vars berg du skall bryta koppar. 10 Där
skall du äta och bliva mätt, och du skall så lova HERREN,
din Gud, för det goda land som han har givit dig. 11 Tag dig
då till vara för att förgäta HERREN, din Gud, så att du icke
håller hans bud och rätter och stadgar, som jag i dag giver
dig. 12 Ja, när du äter och bliver mätt, och bygger vackra
hus och bor i dem, 13 när dina fäkreatur och din småboskap
förökas, och ditt silver och guld förökas, och allt annat du
har förökas, 14 då må ditt hjärta icke bliva högmodigt, så
att du förgäter HERREN, din Gud, som har fört dig ut ur
Egyptens land, ur träldomshuset. 15 och som har lett dig
genom den stora och fruktansvärda öknen, bland giftiga
ormar och skorpioner, över förtorkad mark, där intet vatten
åt dig komma ut ur den hårda klippan, 16 och som gav dig
manna att äta i öknen, en mat som dina fäder icke visste av
-- detta på det att han skulle tukta dig och pröva dig, för
att sedan kunna göra dig gott. 17 Du må icke säga vid dig
själv: "Min egen kraft och min hands styrka har förskaffat
mig denna rikedom", 18 utan du må komma ihåg att det är
HERREN, din Gud, som giver dig kraft att förvärva rikedom,
därför att han vill upprätta det förbund som han med ed har
ingått med dina fäder -- såsom och hittills har skett. 19 Men
om du förgäter HERREN, din Gud, och följer efter andra
gudar och tjänar dem och tillbeder dem, så betygar jag i dag

inför eder att I förvisso skolen förgås. 20 På samma sätt som
hedningarna som HERREN förgör för eder skolen också I då
förgås, därför att I icke hörden HERRENS, eder Guds röst.

9 Hör, Israel! Du går nu över Jordan, för att komma ditin och
underlägga dig folk, större och mäktigare än du, städer,
stora och befästa upp mot himmelen, 2 anakiternas stora
och resliga folkstam, som du själv känner, och om vilken du
har hört att man säger: "Vem kan stå emot Anaks barn!" 3
Så skall du nu veta att HERREN, din Gud, är den som går
framför dig, såsom en förtärande eld; han skall förgöra dem,
och han skall förgöra dem, och han skall ödmjuka dem för
dig, och du skall fördriva dem och utrota dem med hast,
såsom HERREN har lovat dig. 4 Då nu HERREN, din Gud,
driver dem undan för dig, må du icke säga vid dig själv: "För
min rättfärdighets skull har HERREN låtit mig komma in i
detta land och taga det i besittning." Ty dessa hedningars
ogudaktighet är det som gör att HERREN fördriver dem
för dig. 5 Icke din rättfärdighet och din rättsinnighet är det
som gör att du får komma in i deras land och taga det i
besittning, utan dessa hedningars ogudaktighet är det som
gör att HERREN, din Gud, fördriver dem för dig. Så vill ock
HERREN uppfylla vad han med ed har lovat dina fäder,
Abraham, Isak och Jakob. 6 Därför må du nu veta att det
icke är din rättfärdighet som gör att HERREN, din Gud, vill
giva dig detta goda land till besittning; ty du är ett hårdnackat
folk. 7 Kom ihåg, förgät icke, huru du i öknen förtörnade
HERREN, din Gud. Allt ifrån den dag då du drog ut ur
Egyptens land, ända till dess I nu haven kommit hit, haven I
varit gensträviga mot HERREN. 8 Vid Horeb förtörnaden
I HERREN, och HERREN vredgades på eder, så att han
ville förgöra eder. 9 När jag hade stigit upp på berget för att
taga emot stentavlorna, det förbunds tavlor, som HERREN
hade slutit med eder, stannade jag på berget i fyrtio dagar
och fyrtio nätter, utan att äta och utan att dricka. 10 Och
HERREN gav mig de två stentavlorna, på vilka Gud hade
skrivit med sitt finger; vad där stod var alldeles lika med
de ord HERREN hade talat med eder på berget ur elden,
den dag då I voren församlade där. 11 Och när de fyrtio
dagarna och de fyrtio nätterna voro förlidna, gav HERREN
mig de två stentavlorna, förbundets tavlor. 12 Och HERREN
sade till mig: "Stå upp och gå med hast ned härifrån, ty ditt
folk, som du har fört ut ur Egypten, har tagit sig till, vad
fördärvligt är. De hava redan vikit av ifrån den väg som jag
bjöd dem gå; de hava gjort sig ett gjutet beläte." 13 Och
HERREN talade till mig och sade: "jag har sett att detta folk
är ett hårdnackat folk. 14 Lämna mig i fred, ty jag vill förgöra
dem och utplåna deras namn, så att det icke mer finnes
under himmelen; dig vill jag sedan göra till ett folk som är
mäktigare och större än detta." 15 Då vände jag mig om och
steg ned från berget, som brann i eld; och jag hade i mina
båda händer förbundets två tavlor. 16 Och jag fick då se att I
haven syndat mot HERREN, eder Gud: I haden gjort eder
en gjuten kalv; så haden I redan vikit av ifrån den väg som
HERREN hade bjudit eder gå. 17 Då fattade jag i de båda
tavlorna och kastade dem ifrån mig med båda händerna och
slog sönder dem inför edra ögon. 18 Och jag föll ned inför
HERRENS ansikte och låg så, likasom förra gången i fyrtio
dagar och fyrtio nätter, utan att äta och utan att dricka, för all
den synds skulle som I haden begått genom att göra vad
ont var i HERRENS ögon, till att förtörna honom. 19 Ty jag
fruktade för den vrede och förbittring mot eder, av vilken
HERREN hade blivit så uppfylld att han ville förgöra eder.
Och HERREN hörde mig även denna gång. 20 Också på
Aron blev HERREN mycket vred, så att han ville förgöra
honom, och jag bad då jämväl för Aron. 21 Sedan tog jag
kalven, syndabelätet som I haden gjort, och brände den i eld
och krossade sönder den väl, till dess att den blev fint stoft,
och det stoftet kastade jag i bäcken som flöt ned från berget.
22 I Tabeera, i Massa och i Kibrot-Hattaava förtörnaden I
ock HERREN. 23 Och när HERREN ville sända eder åstad
från Kades-Barnea och sade: "Dragen upp och intagen det
land som jag har givit eder", då voren I gensträviga mot
HERREN, eder Guds, befallning och trodden honom icke
och hörden icke hans röst. 24 Ja, gensträviga haven I varit
mot HERREN allt ifrån den dag då jag lärde känna eder. 25
Så föll jag då ned inför HERRENS ansikte och låg så i de
fyrtio dagarna och de fyrtio nätterna; ty HERREN hade sagt
att han ville förgöra eder. 26 Och jag bad till HERREN och
sade: "Herre, HERRE, fördärva icke ditt folk och din arvedel,
som du har förlossat med din stora makt, och som du med
stark hand har fört ut ur Egypten. 27 Tänk på dina tjänare
Abraham, Isak och Jakob, se icke på detta folks hårdhet,
ogudaktighet och synd; 28 på det att man icke må säga i
det land varur du har fört oss ut: 'Därför att HERREN, icke
förmådde föra dem in i det land som han hade lovat åt dem,
och därför att han hatade dem, förde han dem ut och lät
dem dö i öknen.' 29 De äro ju ditt folk och din arvedel, som
du har fört ut med din stora kraft och din uträckta arm."

10 På den tiden sade HERREN till mig: "Hugg ut åt dig
två stentavlor, likadana som de förra voro, och stig
upp till mig på berget; gör dig och en ark av trä. 2 Och
sedan jag har skrivit på tavlorna samma ord som stodo
på de förra tavlorna, vilka du slog sönder, skall du lägga
dem i arken." 3 Så gjorde jag då en ark av akacieträ och

högg ut två stentavlor, likadana som de förra voro. Och jag
steg upp på berget och hade med mig de två tavlorna. 4
Och han skrev på tavlorna detsamma som var skrivet förra
gången, de tio ord som HERREN hade talat till eder på
berget ur elden, den dag då I voren församlade där. Och
HERREN gav dem åt mig. 5 Sedan vända jag mig om och
steg ned från berget och lade tavlorna i arken som jag hade
gjort, och där fingo de ligga, såsom HERREN hade bjudit
mig. 6 Och Israels barn bröto upp från Beerot-Bene-Jaakan
och tågade till Mosera. Där dog Aron och blev där också
begraven; och hans som Eleasar blev präst i hans ställe.
7 Därifrån bröto de upp och tågade till Gudgoda, och från
Gudgoda, och från Gudgoda till Jotbata, en trakt som var rik
på vattenbäckar. 8 På den tiden avskilde HERREN Levi
stam till att bära HERRENS förbundsark, till att stå inför
HERRENS ansikte och göra tjänst inför honom, och till att
välsigna i hans namn, såsom den har att göra ännu i dag. 9
Därför fick Levi ingen lott eller arvedel jämte sina bröder.
HERREN är hans arvedel, såsom HERREN, din Gud, har
sagt honom. 10 Och jag stannade på berget lika länge som
förra gången, fyrtio dagar och fyrtio nätter; och HERREN
hörde mig också denna gång: HERREN ville icke fördärva
mig. 11 Och HERREN sade till mig: "Stå upp och gå åstad
framför folket, och låt dem bryta upp, för att de må komma in
i och taga i besittning det land som jag med ed har lovat
deras fäder att giva dem." 12 Och nu Israel, var är det som
HERREN, din Gud, fordrar av dig annat än att du fruktar
HERREN, din Gud, att du alltid vandrar på hans vägar och
älskar honom, och att du tjänar HERREN, din Gud, av allt ditt
hjärta och av all din själ, 13 så att du håller HERRENS bud
och stadgar, som jag i dag giver dig, på det att det må gå dig
väl? 14 Se, HERREN, din Gud, tillhör himlarna och himlarnas
himmel, jorden och allt vad därpå är; 15 men allenast vid
dina fäder fäste sig HERREN och älskade dem; och han
utvalde deras avkomlingar efter dem, han utvalde eder
bland alla folk, såsom I nu själva sen. 16 Omskären därför
edert hjärtas förhud, och varen icke länge hårdnackade. 17
Ty HERREN, eder Gud, är gudarnas Gud och herrarnas
Herre, den store, den väldige och fruktansvärde Guden, som
icke har anseende till personen och icke tager mutor; 18
som skaffar den faderlöse och änkan rätt, och som älskar
främlingen och giver honom mat och kläder. 19 Därför skolen
också I älska främlingen; I haven ju själva varit främlingar i
Egyptens land. 20 HERREN, din Gud, skall du frukta, honom
skall du tjäna, och till honom skall du hålla dig, och vid hans
namn skall du svärja. 21 Han är ditt lov, och han din Gud,
som har gjort med dig de stora och underbara gärningar som
du med egna ögon har sett. 22 Sjuttio personer voro dina
fäder, som drogo ned till Egypten, men nu har HERREN, din
Gud, gjort dig talrik såsom himmelens stjärnor.

11 Så skall du nu älska HERREN, din Gud, och hålla vad
han bjuder dig hålla, hans stadgar och rätter och bud,
alltid. 2 Och besinnen i dag -- jag talar nu icke om edra barn,
som icke hava förnummit och sett det -- huru HERREN, eder
Gud, har fostrat eder, besinnen hans storhet, hans starka
hand och hans uträckta arm, 3 de tecken och gärningar som
han gjorde i Egypten, med Farao, konungen i Egypten, och
med hela hans land, 4 och vad han gjorde med egyptiernas
här, med deras hästar och vagnar, huru han lät Röda havets
vatten strömma över dem, när de förföljde eder, och huru
HERREN då förgjorde dem, så att de nu icke mer äro till;
5 och vad han gjorde med eder i öknen, ända till dess I
kommen hit, 6 och vad han gjorde med Datan och Abiram,
Eliabs, Rubens sons, söner, huru jorden öppnade sin mun
och uppslukade dem med deras hus och deras tält och
allt levande som följde dem, och detta mitt i hela Israel. 7
Ty I haven ju med egna ögon sett alla de stora gärningar
som HERREN har gjort. 8 Så hållen då alla de bud som
jag i dag giver dig, på det att I med frimodighet mån kunna
gå in i och intaga det land dit I nu dragen, för att taga det
i besittning, 9 och på det att I mån länge leva i det land
som HERREN med ed har lovat edra fäder att giva åt dem
och deras efterkommande, ett land som flyter av mjölk och
honung. 10 Ty det land dit du nu kommer, för att taga det i
besittning, är icke såsom Egyptens land, varifrån I haven
dragit ut, där du måste trampa upp vatten till den säd du
sådde, såsom man gör i en kökträdgård; 11 nej, det land dit
I nu dragen, för att taga det i besittning, är ett land med
berg och dalar, som får vatten att dricka genom himmelens
regn, 12 ett land som HERREN, din Gud, låter sig vårda
om, och på vilket HERRENS, din Guds, ögon beständigt
vila, från årets begynnelse till årets slut. 13 Om i nu hören
de bud som jag i dag giver eder, så att I älsken HERREN,
eder Gud, och tjänen honom av allt edert hjärta och av all
eder själ, 14 så skall jag giva åt edert land regn i rätt tid,
höstregn och vårregn, och du skall få inbärga din säd och
ditt vin och din olja. 15 Och jag skall giva din boskap gräs på
din mark; och du skall äta och bliva mätt. 16 Men tagen
eder till vara, låten icke edra hjärtan bliva förförda, så att I
viken av och tjänen andra gudar och tillbedjen dem; 17 ty då
skall HERRENS vrede upptändas mot eder, och han skall
tillsluta himmelen, så att regn icke faller och marken icke
giver sin gröda; och I skolen med hast bliva utrotade ur det
goda land som HERREN vill giva eder. 18 Så skolen I nu

lägga dessa mina ord på edert hjärta och edert sinne, och I
skolen binda dem såsom ett tecken på eder hand, och de
skola vara såsom ett märke på eder panna; 19 och I skolen
lära edra barn dem, i det att du talar om dem, när du sitter i
ditt hus och när du står upp. 20 och du skall skriva dem på
dörrposterna i ditt hus och på dina portar; 21 på det att I och
edra barn mån länge få bo i det land som HERREN med ed
har lovat edra fäder att giva dem, lika länge som himmelen
välver sig över jorden. 22 Ty om I hållen alla dessa bud som
jag giver eder och gören efter dem, så att I älsken HERREN,
eder Gud, och alltid vandren på hans vägar och hållen eder
till honom, 23 då skall HERREN fördriva alla dessa folk för
eder, och I skolen underlägga eder folk som äro större och
mäktigare än I. 24 Var ort eder fot beträder skall bliva eder.
Från öknen till Libanon, ifrån floden -- floden Frat -- ända till
Västra havet skall edert område sträcka sig. 25 Ingen skall
kunna stå eder emot. Fruktan och förskräckelse för eder
skall HERREN, eder Gud, låta komma över hela det land I
beträden, såsom han har lovat eder. 26 Se, jag förelägger
eder i dag välsignelse och förbannelse: 27 välsignelse, om I
hören HERRENS eder Guds, bud, som jag i dag giver eder,
28 och förbannelse, om I icke hören HERRENS, eder Guds,
bud, utan viken av ifrån den väg jag i dag bjuder eder gå
och följen efter andra gudar, som I icke kännen. 29 Och när
HERREN, din Gud, har låtit dig komma in i det land dit du nu
går, för att taga det i besittning, skall du låta berget Gerissim
bliva platsen för välsignelsen och berget Ebal platsen för
förbannelsen. 30 (Dessa berg ligga, såsom känt är, på andra
sidan Jordan, bortom Västra vägen, i hedmarkskananéernas
land, mitt emot Gilgal, bredvid Mores terebintlund.) 31 Ty I
gån nu över Jordan, för att komma in i och taga i besittning
det land som HERREN, eder Gud, vill giva eder; I skolen
taga det i besittning och bo där. 32 Hållen då alla de stadgar
och rätter som jag i dag förelägger eder, och gören efter
dem.

12 Dessa äro de stadgar och rätter som I skolen hålla och
iakttaga i det land som HERREN, dina fäders Gud,
har givit dig till besittning; så länge I leven på jorden skolen
I hålla dem. 2 I skolen i grund föröda alla platser där de
folk som I fördriven hava hållit sin gudstjänst, vare sig detta
har skett på höga berg och höjder eller någonstädes under
gröna träd. 3 I skolen bryta ned deras altaren och slå sönder
deras stoder och bränna upp deras Aseror i eld och hugga
ned deras gudabeläten, och I skolen utrota deras namn
från sådana platser. 4 När I tillbedjen HERREN, eder Gud,
skolen I icke göra såsom de, 5 utan den plats som HERREN,
eder Gud, utväljer inom någon av edra stammar till att där
fästa sitt namn, denna boning skolen I söka och dit skall du
gå. 6 Och dit skolen I föra edra brännoffer och slaktoffer,
eder tionde, vad edra händer bära fram såsom offergärd,
edra löftesoffer och frivilliga offer och det förstfödda av edra
fäkreatur och eder småboskap. 7 Och där skolen I äta inför
HERRENS, eder Guds, ansikte, och glädja eder med edert
husfolk över allt vad I haven förvärvat, allt varmed HERREN,
din Gud, vara rättast; 8 I skolen då icke göra såsom vi nu
göra här, var och en vad honom tyckes vara rättast. 9 I
haven ju ännu icke kommit till ro och till den arvedel som
HERREN, din Gud, vill giva dig. 10 Men när I haven gått över
Jordan och bon i det land som HERREN, eder Gud, vill giva
eder till arvedel, och när han har låtit eder få ro för alla edra
fiender runt omkring, då att I bon i trygghet, 11 då skolen I till
den plats som HERREN, eder Gud, utväljer till boning åt sitt
namn föra allt vad jag nu bjuder eder: edra brännoffer och
slaktoffer, eder tionde, vad edra händer bära fram såsom
offergärd, så ock alla de utvalda löftesoffer som I loven
HERREN. 12 Och så skolen I glädja eder inför HERREN,
eder Guds, ansikte, med edra söner och döttrar, edra tjänare
och tjänarinnor, och med leviten som bor inom edra portar,
ty han har ju ingen lott eller arvedel med eder. 13 Tag dig
till vara för att offra dina brännoffer på någon annan plats
som kan falla din in; 14 nej, på den plats HERREN utväljer
inom en av dina stammar, där skall du offra dina brännoffer,
och där skall du göra allt vad jag eljest bjuder dig. 15 Dock
får du, så mycket dig lyster, slakta och äta kött inom vilken
som helst av dina städer, i mån av den välsignelse som
HERREN, din Gud, giver dig. Både den som är oren och
den som är ren må äta därav, såsom vore det gasell- eller
hjortkött. 16 Men blodet skolen I icke förtära I skolen gjuta ut
det på jorden såsom vatten. 17 Du får alltså icke hemma
inom dina portar äta tionde av din säd, ditt vin och din olja,
ej heller det förstfödda av dina fäkreatur och din småboskap,
ej heller något av de löftesoffer som du lovar, eller av dina
frivilliga offer, eller av det din hand bär fram såsom offergärd;
18 utan inför HERREN, din Guds, ansikte, på den plats som
HERREN, din Gud, utväljer skall du äta sådant, med din
son och din dotter, din tjänare och din tjänarinna, och med
leviten som bor inom dina portar; och så skall du glädja
dig inför HERRENS, din Guds, ansikte över allt vad du har
förvärvat. 19 Tag dig till vara för att glömma bort leviten, så
länge du lever i ditt land. 20 Om du alltså, när HERREN,
din Gud, har utvidgat ditt område, såsom han har lovat dig,
tänker så: "Jag vill äta kött" -- ifall det nu lyster för dig att äta
kött -- så må du då äta kött, så mycket dig lyster. 21 Om
den plats som HERREN, din Gud, utväljer till att där fästa

sitt namn ligger för avlägset för dig, så må du, i enlighet
med vad jag har bjudit dig, slakta av de fäkreatur och av
den småboskap som HERREN har givit dig, och äta därav
hemma inom dina portar, så mycket av din lyster. 22 Men du
skall äta på samma sätt som man äter gasell- eller hjortkött;
både den som är oren och den som är ren må äta därav. 23
Allenast skall du vara ståndaktig i att icke förtära blodet; ty
blodet är själen, och själen skall du icke förtära med köttet.
24 Du skall icke förtära det; du skall gjuta ut det på jorden
såsom vatten. 25 Du skall icke förtära det, på det att det må
gå dig väl och dina barn efter dig, när du göra vad rätt är i
HERRENS ögon. 26 Men de heliga gåvor som du vill bära
fram, och dina löftesoffer, dem skall du föra med dig till den
plats som HERREN utväljer. 27 Och av dina brännoffer skall
du offra både köttet och blodet på HERRENS, din Guds,
altare. Av dina slaktoffer däremot skall väl blodet gjutas ut
på HERRENS, din Guds, altare, men köttet må du äta. 28
Alla dessa bud som jag giver dig skall du hålla och höra, för
att det må gå dig väl och dina barn efter dig, till evig tid, när
du gör var gott och rätt är i HERRENS, din Guds, ögon. 29
När HERREN, din Gud, har utrotat de folk till vilka du nu
kommer, för att fördriva dem för dig, när du alltså har fördrivit
dessa och bosatt dig i deras land, 30 tag dig då till vara för
att bliva snärjd, så att du efterföljer dem, sedan de hava
blivit förgjorda för dig; fråga icke efter deras gudar, så att du
säger: "På vad sätt höllo dessa folk sin gudstjänst? Så vill
också jag göra." 31 Nej, på det sättet skall icke du göra, när
du tillbeder HERREN, din Gud, ty allt som är en styggelse
för HERREN, och som han hatar, det hava de gjort till sina
gudars ära; ja, de gå så långt att de bränna upp sina söner
och döttrar i eld åt sina gudar. 32 Allt vad jag bjuder eder,
det skolen I hålla och göra. Du skall icke lägga något därtill
och icke taga något därifrån.

13 Om en profet eller en som har drömmar uppstår bland
dig, och han utlovar åt dig något tecken eller under, 2
och sedan det tecken eller under, verkligen inträffar, varom
han talade med dig, i det att han sade: "Låt oss efterfölja och
tjäna andra gudar, som I icke kännen", 3 så skall du ändå
icke höra på den profetens ord eller på den drömmaren, ty
HERREN, eder Gud, sätter eder därmed allenast på prov, för
att förnimma om I älsken HERREN, eder Gud, av allt edert
hjärta och av all eder själ. 4 HERREN, eder Gud, skolen I
efterfölja, honom skolen I frukta, hans bud skolen I hålla,
hans röst skolen I höra, honom skolen I tjäna, och till honom
skolen I hålla eder. 5 Men den profeten eller drömmaren
skall dödas, ty han predikade avfall från HERREN, eder
Gud, som har fört eder ut ur Egyptens land och förlossat dig
ur träldomshuset; och han ville förföra dig till att övergiva
den väg som HERREN, din Gud, har bjudit dig att vandra.
Du skall skaffa bort ifrån dig vad ont är. 6 Om din broder, din
moders son, eller din son eller din dotter, eller hustrun i din
famn, eller din vän som är för dig såsom ditt eget liv, om
någon av dessa i hemlighet vill förleda dig, i det han säger:
"Låt oss gå åstad och tjäna andra gudar, som varken du eller
dina fäder hava känt" 7 -- gudar hos de folk som bo runt
omkring eder, nära dig eller fjärran ifrån dig, från jordens
ena ända till den andra -- 8 så skall du icke göra honom
till viljes eller höra på honom. Du skall icke visa honom
någon skonsamhet eller hava misskund och undseende med
honom, 9 utan du skall dräpa honom: först skall din egen
hand lyftas mot honom för att döda honom, och sedan hela
folkets hand. 10 Och du skall stena honom till döds, därför
att han sökte förföra dig till att övergiva HERREN, din Gud,
som har fört dig ut ur Egyptens land, ur träldomshuset. 11
Och hela Israel skall höra detta och frukta, och man skall
sedan icke mer göra något sådant ont bland dig. 12 Om du
får höra att man i någon av de städer, som HERREN vill
giva dig till att bo i, berättar 13 att män hava uppstått bland
dig, onda män som förföra invånarna i sin stad, i det att de
säga: "Låt oss gå åstad och tjäna andra gudar, som I icke
kännen", 14 så skall du noga undersöka och rannsaka och
efterforska; om det då befinnes vara sant och visst att en
sådan styggelse har blivit förövad bland dig, 15 så skall du
slå den stadens invånare med svärdsegg; du skall giva den
och allt vad däri är till spillo; också boskapen där skall du slå
med svärdsegg. 16 Och allt byte du får där skall du samla
ihop mitt på torget, och därefter skall du bränna upp staden i
eld, med allt byte du får där, såsom ett heloffer åt HERREN,
din Gud; den skall bliva en grushög för evärdlig tid, aldrig
mer skall den byggas upp. 17 Låt intet av det tillspillogivna
låda vi din hand, på det att HERREN må vända sig ifrån
sin vredes glöd och låta barmhärtighet vederfaras dig och
förbarma sig över dig och föröka dig, såsom han med ed har
lovat dina fäder att göra, 18 om du nämligen hör HERRENS,
din Guds, röst, så att du håller alla hans bud, som jag i dag
giver dig, och gör vad rätt är i HERRENS, din Guds, ögon.

14 I ären Herrens, eder Guds, barn. I skolen icke rista
några märken på eder eller göra eder skalliga ovanför
pannan för någon död; 2 ty du är ett folk som är helgat
åt Herren, din Gud, och dig har Herren utvalt till att vara
hans egendomsfolk framför alla andra folk på jorden. 3 Du
skall icke äta något som är en styggelse. 4 Dessa äro de
fyrfotadjur som I fån äta: fäkreatur, får och getter, hjort, 5
gasell, dovhjort, stenbock, dison, teoantilop och semer, 6

alla de fyrfotadjur som hava klövar och hava dem helkluvna i
två hälfter, och som idissla; sådana fyrfotadjur fån I äta. 7
Men dessa skolen I icke äta av de idisslande djuren och
av dem som hava genomkluvna klövar: kamelen, haren
och klippdassen, ty de idissla väl, men de hava icke klövar,
de skola gälla för eder som orena; 8 svinet, ty det har väl
klövar, men det idisslar icke, det skall gälla för eder såsom
orent. Av dessa djurs kött skolen I icke äta, ej heller skolen I
komma vid deras döda kroppar. 9 Detta är vad I fån äta
av allt det som lever i vattnet: allt det som har fenor och
fjäll fån I äta. 10 Men intet som icke har fenor och fjäll
skolen I äta; det skall gälla för eder så som orent. 11 Alla
rena fåglar fån I äta. 12 Men dessa fåglar skolen I icke äta:
örnen, lammgamen, havsörnen, 13 raafågeln, falken, gladan
med dess arter, 14 alla slags korpar efter deras arter, 15
strutsen tahemasfågeln, fiskmåsen, höken med dess arter,
16 ugglan, uven tinsemetfågeln, 17 pelikanen, asgamen,
dykfågeln, 18 hägern, regnpiparen med dess arter, härfågeln
och flädermusen. 19 Alla flygande smådjur skola ock gälla
för eder såsom orena, de skola icke ätas. 20 Men alla rena
flygande djur fån I äta. 21 I skolen icke äta något självdött; åt
främlingen som bo inom dina portar må du giva sådant, och
han må äta det; eller ock må du sälja det åt en utlänning. Ty
du är ett folk som är helgat HERREN, din Gud. Du skall
icke koka en killing i dess moders mjölk. 22 Tionde skall du
giva av all sädesgröda som för vart år växer på din åker, 23
och du skall äta den inför Herrens, din Guds, ansikte, på
den plats som han utväljer till boning åt sitt namn: tionden
av din säd, ditt vin och din olja, så ock din förstfödda av
dina fäkreatur och din småboskap; ty du skall lära att frukta
Herren, din Gud, alltid. 24 Men om vägen är dig för lång,
så att du icke förmår föra det dit, eftersom den plats som
Herren, din Gud, utväljer till att där fästa sitt namn ligger för
avlägset för dig -- då nu Herren, din Gud, välsigna dig --
25 så må du sälja det och knyta in penningarna och taga
dem med dig och gå till den plats som Herren, din Gud,
utväljer. 26 Och du må köpa för penningarna vadhelst dig
lyster fäkreatur eller småboskap, eller vin eller andra starka
drycker eller vad du eljest kan åstunda; och så skall du hålla
måltid där inför HERRENS, din Guds, ansikte och glädja dig
med ditt husfolk. 27 Och leviten som bor inom dina portar
skall du då icke glömma bort, ty han har ingen lott eller
arvedel jämte dig. 28 Vid slutet av vart tredje år skall du
avskilja all tionde av vad du har fått i avkastning under det
året och lägga upp det inom dina städer. 29 Och sedan skall
leviten få komma, han som ingen lott eller arvedel har jämte
dig, så ock främlingen och den faderlöse och änkan som bo
inom dina portar; och då skola äta och bliva mätta. Så skall
du göra, för att Herren din Gud, må välsigna dig i alla dina
händers verk, i allt vad du gör.

15 Vart sjunde år skall du låta vara ett friår. 2 Och så skall
förhålla sig med det friåret: Var långivare som har lånat
något åt sin nästa skall då efterskänka sin fordran. Han får
då icke kräva sin nästa och broder, ty ett HERRENS friår har
då blivit utlyst. 3 En utlänning må du kräva, men om du har
något att fordra av din broder, skall du efterskänka det. 4
Dock borde rätteligen ingen fattig finnas hos dig, ty Herren
skall rikligen välsigna dig i det land som HERREN, din Gud,
vill giva dig till besittning, såsom din arvedel, 5 allenast du
hör HERRENS, din Guds, röst, så att du håller alla dessa
bud som jag i dag giver dig och gör efter dem. 6 Ty Herren,
din Gud, skall välsigna dig, såsom han har lovat dig; och du
skall giva lån åt många folk, men själv skall du icke behöva
låna av någon, och du skall råda över många folk, men de
skola icke råda över dig. 7 Om någon fattig finnes hos dig,
en av dina bröder inom någon av dina städer, i det land som
Herren, din Gud, vill giva dig, så skall du icke förstocka ditt
hjärta och tillsluta din hand för denne din fattige broder, 8
utan du skall gärna öppna din hand för honom och gärna
låna honom vad han behöver i sin brist. 9 Tag dig till vara,
så att icke den onda tanken uppstår i ditt hjärta: "Det sjunde
året, friåret, är nära", och att du så ser med ont öga på din
fattige broder och icke giver honom något; han kan då ropa
över dig till Herren, och så kommer synd att vila på dig. 10
Gärna skall du giva åt honom, och ditt hjärta skall icke vara
motvilligt, när du giver åt honom, ty för en sådan gåvas skull
skall Herren, din Gud, välsigna dig i alla dina verk, i allt vad
du företager dig. 11 Fattiga skola ju aldrig saknas i landet,
därför bjuder jag dig och säger: Du skall gärna öppna din
hand för din broder, för de arma och fattiga som du har i ditt
land. 12 Om någon av ditt folk, en hebreisk man eller en
hebreisk kvinna, har sålt sig till dig och tjänat dig i sex år, så
skall du på det sjunde året släppa honom fri ur din tjänst; 13
och när du släpper honom fri ur din tjänst, skall du icke låta
honom gå med tomma händer. 14 Du skall fastmer förse
honom med gåvor från din hjord, från din loge och från din
vinpress; av det varmed Herren, din Gud, har välsignat dig
skall du giva honom. 15 Du skall komma ihåg att du själv
har varit en träl i Egyptens land, och att Herren, din Gud,
har förlossat dig; därför bjuder jag dig detta i dag. 16 Men
om så skulle hända, att han säger till dig att han icke vill
lämna dig, därför att han älskar dig och ditt hus, eftersom
han har haft det gott hos dig, 17 så skall du taga en syl och
sticka den genom hans öra in i dörren; därefter skall han

vara din träl evärdligen. Med din tjänarinna skall du göra
på samma sätt. 18 Du skall icke tycka det vara hårt att du
måste släppa din tjänare fri ur din tjänst; i sex år har han
ju berett dig dubbelt så stor förmån som någon avlönad
legodräng. Så skall Herren, din Gud, välsigna dig i allt vad
du gör. 19 Allt förstfött av hankön, som födes bland dina
fäkreatur och din småboskap, skall du helga åt Herren, din
Gud; du skall icke vid ditt arbete begagna det som är förstfött
bland dina fäkreatur, icke heller skall du klippa ullen på det
som är förstfött bland din småboskap. 20 Inför Herrens, din
Guds, ansikte skall du med ditt husfolk för vart år äta det på
den plats som Herren utväljer. 21 Men om djuret har något
lyte, om det är halt eller blint eller har något annat ont lyte,
så skall du icke offra det åt Herren, din Gud. 22 Inom dina
städer må du då äta det; både den som är oren och den som
är ren må äta därav, såsom vore det gasell- eller hjortkött.
23 Men blodet skall du icke förtära; du skall gjuta ut det på
jorden såsom vatten.

16 Tag i akt månaden Abib och håll Herrens, din Guds,
påskhögtid; ty i månaden Abib förde Herren, din Gud,
dig ut ur Egypten om natten. 2 Du skall då slakta påskoffer
åt Herren. din Gud, av småboskap och fäkreatur, på den
plats som Herren utväljer till boning åt sitt namn. 3 Du skall
icke äta något syrat därtill; i sju dagar skall du äta osyrat
bröd därtill, betryckets bröd. Ty med hast måste du draga ut
ur Egyptens land. I alla dina livsdagar må du därför komma
ihåg den dag då du drog ut ur Egyptens land. 4 I sju dagar
må man icke se någon surdeg hos dig, i hela ditt land; och
av det som du slaktar om aftonen på den första dagen skall
intet kött lämnas kvar över natten till morgonen. 5 Du får
icke slakta påskoffret inom vilken som helst av de städer
som Herren, din Gud, vill giva dig, 6 utan du skall gå till den
plats som Herren, din Gud, utväljer till boning åt sitt namn,
och där skall du slakta påskoffret om aftonen, när solen går
ned den tid på dagen, då den drog ut ur Egypten. 7 Och du
skall koka det och äta det på den plats som Herren, din
Gud, utväljer; sedan må du om morgonen vända tillbaka
och gå hem till dina hyddor. 8 I sex dagar skall du äta
osyrat bröd, och på sjunde dagen är Herrens, din Guds,
högtidsförsamling; då skall du icke göra något arbete. 9 Sju
veckor skall du räkna åt dig; från den dag då man begynner
skära säden skall du räkna sju veckor. 10 Därefter skall du
hålla Herrens, din Guds, veckohögtid och bära fram din
hands frivilliga gåva, som du må giva efter råd och lägenhet,
alltefter måttet av den välsignelse som Herren, din Gud, har
givit dig. 11 Och inför Herrens, din Guds, ansikte skall du
glädja dig på den plats som Herren, din Gud, utväljer till
boning åt sitt namn, du själv med din son och din dotter,
din tjänare och tjänarinna, och med leviten som bor inom
dina portar, och främlingen, den faderlöse och änkan som
du har hos dig. 12 Och du skall komma ihåg att du själv
har varit en träl i Egypten, och så hålla dessa stadgar och
göra efter dem. 13 Lövhyddohögtiden skall du hålla, i sju
dagar, när du inbärgar avkastningen av din loge och av din
vinpress. 14 Och du skall glädja dig vid denna din högtid,
med din son och din dotter, din tjänare och din tjänarinna,
med leviten, med främlingen, den faderlöse och änkan som
bo inom dina portar. 15 I sju dagar skall du hålla Herrens, din
Guds, högtid, på den plats som Herren utväljer; ty Herren,
din Gud, skall välsigna dig i all den avkastning du får och i
dina händers alla verk, och du skall vara uppfylld av glädje.
16 Tre gånger om året skall allt ditt mankön träda fram inför
Herrens, din Guds, ansikte, på den plats som han utväljer:
vid det osyrade brödets högtid, vid veckohögtiden och vid
lövhyddohögtiden. Men med tomma händer skall ingen träda
fram inför Herrens ansikte, 17 utan var och en skall: giva vad
hans hand förmår, alltefter måttet av den välsignelse som
Herren, din Gud, har givit dig. 18 Domare och tillsyningsmän
skall du tillsätta åt dig inom alla de städer som Herren,
din Gud, vill giva dig, för dina särskilda stammar; de skola
döma folket med rättvis dom. 19 Du skall icke vränga rätten
och icke hava anseende till personen; och du skall icke
taga mutor, ty mutor förblinda de visas ögon och förvrida
de rättfärdigas sak. 20 Rättfärdighet, rättfärdighet skall du
eftertrakta, för att du må leva och taga i besittning det land
som Herren, din Gud, vill giva dig. 21 Du skall icke plantera
åt dig Aseror av något slags träd, vid sidan av Herrens, din
Guds, altare, det som du skall göra åt dig; 22 icke heller skall
du resa åt dig någon stod, ty sådant hatar Herren, din Gud.

17 Du skall icke offra åt Herren, din Gud, något djur av
fäkreaturen eller av småboskapen, som har något lyte
eller något annat fel, ty sådant är en styggelse för Herren, din
Gud. 2 Om bland dig, inom någon av de städer som Herren,
din Gud, vill giva dig, någon man eller kvinna befinnes göra
vad ont är i Herrens, din Guds, ögon, i det att han överträder
hans förbund, 3 och går åstad och tjänar andra gudar och
tillbeder dem, eller ock solen eller månen eller himmelens
hela härskara, mot mitt bud, 4 och detta bliver berättat för
dig, så att du får höra därom, då skall du noga undersöka
saken; om det då befinnes vara sant och visst att en sådan
styggelse har blivit förövad i Israel, 5 så skall du föra den
man eller den kvinna som har gjort denna onda gärning ut till
din stadsport det må nu vara en man eller en kvinna-och
stena den skyldige till döds. 6 Efter två eller tre vittnens

utsago skall han dödas; ingen skall dömas till döden efter
allenast ett vittnes utsago. 7 Först skall vittnenas hand lyftas
mot honom för att döda honom, och sedan hela folkets hand:
du skall skaffa bort ifrån dig vad ont är. 8 Om det i något
fall bliver dig för svårt att själv döma i en blodssak eller i
en rättsfråga eller i ett misshandlingsmål eller överhuvud i
någon sak varom man tvistar i dina portar, så skall du-stå
upp och begiva dig till den plats som HERREN, din Gud,
utväljer, 9 och gå till de levitiska prästerna, och till den som
på den tiden är domare; dem skall du fråga, och de skola
förkunna för dig vad som är rätt. 10 Och i enlighet med vad
de förkunna för dig där, på den plats som Herren utväljer.
skall du göra; du skall i alla stycken hålla och göra vad de
lära dig. 11 Efter den lag som de lära dig, och efter den
dom som de avkunna för dig skall du göra. Från det som
de förkunna för dig skall du icke vika av, vare sig till höger
eller till vänster. 12 Men om någon gör sig skyldig till den
förmätenheten att icke vilja lyssna till prästen, som står och
gör tjänst där inför Herren, din Gud, eller till domaren, så
skall den mannen dö: du skall skaffa bort ifrån Israel vad ont
är. 13 Och allt folket skall höra det och frukta, och de skola
icke mer göra sig skyldiga till sådan förmätenhet. 14 När
du kommer in i det land som Herren, din Gud, vill giva dig,
och du tager det i besittning och bor där om du då säger:
"Jag vill sätta en konung över mig, såsom alla folk omkring
mig hava", 15 så skall du till konung över dig sätta den som
Herren, din Gud, utväljer. En av dina bröder skall du sätta till
konung över dig; du får icke sätta till konung över dig en
utländsk man, som icke är din broder. 16 Men han må icke
skaffa sig hästar i mängd, och icke sända sitt folk tillbaka till
Egypten för att skaffa de många hästarna, ty Herren har ju
sagt till eder: "I skolen icke mer återvända denna väg." 17
Icke heller skall han skaffa sig hustrur i mängd, på det att
hans hjärta icke må bliva avfälligt; och icke heller skall han
skaffa sig alltför mycket silver och guld. 18 Och när han har
blivit uppsatt på sin konungatron, skall han hämta denna lag
från de levitiska prästerna och taga en avskrift därav åt sig i
en bok. 19 Och den skall han hava hos sig och läsa i den i
alla sina livsdagar, för att han må lära att frukta Herren, sin
Gud, så att han håller alla denna lags ord och dessa stadgar
och gör efter dem. 20 Så skall han göra, för att hans hjärta
icke må förhäva sig över hans bröder, och för att han icke
må vika av ifrån buden, vare sig till höger eller till vänster; på
det att han och hans söner må länge regera; sitt rike, bland
Israels folk.

18 De levitiska prästerna, hela Levi stam, skola ingen lott
eller arvedel hava med det övriga Israel; av HERRENS
eldsoffer och hans arvedel skola de hava sitt underhåll. 2 De
skola icke hava någon arvedel bland sina bröder; Herren
är deras arvedel, såsom han har sagt dem. 3 Och detta
skall vara vad prästerna hava rätt att få av folket, av dem
som offra ett slaktoffer, vare sig av fäkreaturen eller av
småboskapen: man skall giva prästen bogen, käkstyckena
och vommen. 4 Förstlingen av din säd, ditt vin och din olja,
och förstlingen av dina fårs ull skall du giva honom. 5 Ty
honom har Herren, din Gud, utvalt bland alla dina stammar,
för att han och hans söner alltid skola stå och göra tjänst i
Herrens namn. 6 Och om leviten vill komma från någon av
dina städer, inom vilken han vistas någonstädes i Israel, så
må det stå honom fritt att komma, såsom honom lyster, till
den plats som Herren utväljer, 7 och han må då göra tjänst
i HERRENS, sin Guds, namn, likasom alla hans bröder,
leviterna, som stå där inför HERRENS ansikte. 8 De skola
alla hava lika mycket till sitt underhåll, oberäknat vad någon
kan äga genom försäljning av sitt fädernearv. 9 När du
kommer in i det land som HERREN, din Gud, vill giva dig,
skall du icke lära dig att göra efter hedningarnas styggelser.
10 Hos dig må icke finnas någon som låter sin son eller
dotter gå genom eld, eller som befattar sig med trolldom
eller teckentydning eller svartkonst eller häxeri, 11 ingen
som förehar besvärjelsekonster, ingen som frågar andar,
eller som är en spåman, eller som söker råd hos de döda.
12 Ty en styggelse för Herren är var och en som gör sådant,
och för sådana styggelsers skull fördriver HERREN, din
Gud, dem för dig. 13 Du skall vara ostrafflig inför HERREN,
din Gud. 14 Hedningarna som du nu fördriver lyssna väl till
sådana som öva teckentydning och trolldom, men dig har
HERREN, din Gud, icke tillstatt sådant. 15 En profet bland
ditt folk, av dina bröder, en som är mig lik, skall HERREN,
din Gud, låta uppstå åt dig; honom skolen I lyssna till. 16 Det
skall bliva alldeles såsom du begärde av HERREN, din Gud,
vid Horeb, den dag då I voren där församlade och du sade:
"Låt mig icke vidare höra HERRENS, min Guds, röst, och
låt mig slippa att längre se denna stora eld, på det att jag
icke må dö." 17 Och HERREN sade till mig: "De hava rätt i
vad de hava talat. 18 En profet skall jag låta uppstå åt dem
bland deras bröder, en som är dig lik, och jag skall lägga
mina ord i hans mun, och han skall tala till dem allt vad jag
bjuder honom. 19 Och om någon icke lyssnar till mina ord,
de ord han talar i mitt namn, så skall jag själv utkräva det av
honom. 20 Men den profet som är så förmäten, att han i mitt
namn talar vad jag icke har bjudit honom tala, eller som talar
i andra gudars namn, den profeten skall dö. 21 Och om du
säger vid dig själv: 'Huru skola vi känna igen det som icke är

talat av HERREN?', 22 så må du veta: när profeten talar i
HERRENS namn, och det som han har talat icke sker och
icke inträffar, då är detta något som HERREN icke har talat;
i förmätenhet har då profeten talat det; du skall icke frukta
för honom."

19 När HERREN, din Gud, har utrotat de folk vilkas land
HERREN, din Gud, vill giva dig, och när du har fördrivit
dem och bosatt dig i deras städer och i deras hus, 2 då skall
du avskilja åt dig tre städer i ditt land, det som HERREN, din
Gud, vill giva dig till besittning. 3 Du skall försätta vägarna
till dem i gott skick åt dig; och du skall dela i tre delar det
landområde som HERREN, din Gud, giver dig till arvedel.
Så skall du göra, för att var och en som har dräpt någon må
kunna fly dit. 4 Och under följande villkor må en dråpare fly
till någon av dem och så bliva vid liv; om någon dödar sin
nästa utan vett och vilja, och utan att förut hava burit hat till
honom 5 -- såsom när någon går med sin nästa ut i skogen
för att hugga ved, och hans hand hugger till med yxan för
att fälla trädet, och järnet då far av skaftet och träffar den
andre, så att denne dör -- då må en sådan fly till någon
av dessa städer och så bliva vid liv. 6 Detta vare stadgat,
för att blodshämnaren, om han i sitt hjärtas vrede förföljer
dråparen, icke må hinna upp honom, ifall vägen är för lång,
och slå ihjäl honom, fastän han icke hade förtjänat döden,
eftersom han icke förut hade burit hat till den andre. 7 Därför
är det som jag bjuder dig och säger: "Tre städer skall du
avskilja åt dig." 8 Och när HERREN, din Gud, utvidgar ditt
område, såsom han med ed har lovat dina fäder, och giver
dig allt det land som han har sagt att han skulle giva åt
dina fäder -- 9 om du då håller och gör efter alla dessa bud
som jag i dag giver dig, så att du älskar HERREN, din Gud,
och alltid vandrar på hans vägar, då skall du lägga ännu
tre städer till dessa tre, 10 för att oskyldigt blod icke må
utgjutas i ditt land, det som HERREN, din Gud, vill giva dig
till arvedel, och blodskuld så komma att vila på dig. 11 Men
om någon bär hat till sin nästa och lägger sig i försåt för
honom och överfaller honom och slår honom till döds, och
sedan flyr till någon av dessa städer, 12 då skola de äldste i
hans stad sända bort och hämta honom därifrån och lämna
honom i blodshämnarens hand, och han skall dö. 13 Du skall
icke visa honom någon skonsamhet, utan du skall skaffa
bort ifrån Israel skulden för den oskyldiges blod, för att det
må gå dig väl. 14 Du skall icke flytta din nästas råmärke,
något råmärke som förfäderna hava satt upp i den arvedel
du får i det land som HERREN, din Gud, vill giva dig till
besittning. 15 Det är icke nog att allenast ett vittne träder upp
mot någon angående någon missgärning eller synd, vad det
nu må vara för en synd som någon kan hava begått. Efter
två eller efter tre vittnens utsago skall var sak avgöras. 16
Om ett orättfärdigt vittne träder upp mot någon för att vittna
mot honom angående någon förbrytelse, 17 så skola båda
parterna träda fram inför HERRENS ansikte, inför de män
som på den tiden äro präster och domare. 18 Och domarna
skola noga undersöka saken; om då vittnet befinnes vara ett
falskt vittne, som har burit falskt vittnesbörd mot sin broder,
19 så skolen I låta detsamma vederfaras honom som han
hade tilltänkt sin broder: du skall skaffa bort ifrån dig vad ont
är. 20 Och det övriga folket skall höra det och frukta, och
man skall icke vidare göra något sådant ont bland eder. 21
Du skall icke visa honom någon skonsamhet: liv för liv, öga
for öga, tand för tand, hand för hand, fot för fot.

20 Om du drager ut i krig mot dina fiender, och du då
får se hästar och vagnar och ett folk som är större
än du. så skall du dock icke frukta för dem, ty HERREN,
din Gud, är med dig, han som har fört dig upp ur Egyptens
land. 2 När I då stån färdiga att gå i striden, skall prästen
träda fram och tala till folket; 3 han skall säga till dem: "Hör,
Israel! I stån nu färdiga att gå i strid mot edra fiender. Edra
hjärtan vare icke försagda; frukten icke och ängslens icke,
och varen icke förskräckta för dem, 4 ty HERREN, eder
Gud, går själv med eder; till att strida för eder mot edra
fiender och giva eder seger." 5 Och tillsyningsmännen skola
tala till folket och säga: "Om någon finnes här, som har
byggt sig ett nytt hus, men ännu icke invigt det, så må han
vända tillbaka hem, för att icke. om han faller i striden, en
annan må komma att inviga det. 6 Och om någon finnes här,
som har planterat en vingård, men ännu icke fått skörda
någon frukt därav, så må han vända tillbaka hem, för att
icke, om han faller i striden, en annan må komma att hämta
första skörden av den. 7 Och om någon finnes här, som har
trolovat sig med en kvinna, men ännu icke tagit henne till
sig, så må han vända tillbaka hem, för att icke om han faller
i striden, en annan man må taga henne till sig." 8 Vidare
skola tillsyningsmännen tala till folket och säga: "Om någon
finnes här, som fruktar och har ett försagt hjärta, så må han
vända tillbaka hem, för att icke också hans bröders hjärtan
må bliva uppfyllda av räddhåga, såsom hans eget hjärta
är." 9 Och när tillsyningsmännen så hava talat till folket,
skola hövitsmän tillsättas övar härens avdelningar, till att gå i
spetsen för folket. 10 När du kommer till någon stad för att
belägra den, skall du först tillbjuda den fred. 11 Om den då
giver dig ett fridsamt svar och öppnar sina portar för dig, så
skall allt folket som finnes där bliva arbetspliktigt åt dig och
vara dina tjänare. 12 Men om den icke vill hava fred med

dig, utan vill föra krig mot dig, så må du belägra den. 13 Och
om HERREN, din Gud, då giver den i din hand, skall du
slå allt mankön där med svärdsegg. 14 Men kvinnorna och
barnen och boskapen och allt annat som finnes i staden, allt
rov du får där, skall du hava såsom ditt byte; och du må då
njuta av det rov som HERREN. din Gud, låter dig taga från
dina fiender. 15 Så skall du göra med alla de städer som äro
mer avlägsna från dig, och som icke höra till dessa folks
städer. 16 Men i de städer som tillhöra dessa folk, och som
HERREN, din Gud, vill giva dig till arvedel, skall du icke
låta något som anda har bliva vid liv, 17 utan du skall giva
dem alla till spillo: hetiterna och amoréerna, kananéerna och
perisséerna, hivéerna och jebuséerna, såsom HERREN din
Gud, har bjudit dig. 18 Så skall du göra, för att de icke må
lära eder att bedriva alla de styggelser som de själva hava
bedrivit till sina gudars ära, och så komma eder att synda
mot HERREN, eder Gud. 19 Om du måste länge belägra en
stad för att erövra och intaga den, så skall du icke förstöra
träden däromkring genom att höja din yxa mot dem; du må
äta av deras frukt, men du skall icke hugga ned dem; träden
på marken äro ju icke människor som skola belägras av dig.
20 Men de träd om vilka du vet att de icke bära ätbar frukt,
dem må du förstöra och hugga ned för att av dem bygga
bålverk mot den fientliga staden, till dess att den faller

21 Om i det land som HERREN, din Gud, vill giva dig till
besittning en ihjälslagen människa påträffas liggande
på marken, och man icke vet vem som har dödat honom, 2
så skola dina äldste och dina domare gå ut och mäta upp
avståndet från platsen där den ihjälslagne påträffas till de
städer som ligga där runt omkring. 3 Och de äldste i den
stad som ligger närmast denna plats skola taga en kviga
som icke har blivit begagnad till arbete, och som icke såsom
dragare har gått under ok. 4 Och de äldste i staden skola
föra kvigan ned till en dalgång som icke har varit plöjd eller
besådd; och där i dalen skola de krossa nacken på kvigan.
5 Och prästerna, Levi söner, skola träda fram, ty dem har
HERREN, din Gud, utvalt till att göra tjänst inför honom och
till att välsigna i HERRENS namn, och såsom de bestämma
skola alla tvister och alla misshandlingsmål behandlas. 6
Och alla de äldste i den staden, de som bo närmast platsen
där den ihjälslagne påträffades, skola två sina händer över
kvigan på vilken man hade krossat nacken i dalen; 7 och
de skola betyga och säga: "Våra händer hava icke utgjutit
detta blod, och våra ögon hava icke sett dådet. 8 Förlåt
ditt folk Israel, som du har förlossat, HERRE, och låt icke
oskyldigt blod komma över någon i ditt folk Israel." Så bliver
denna blodskuld dem förlåten. 9 Du skall skaffa bort ifrån dig
skulden för det oskyldiga blodet, ty du skall göra vad rätt är i
HERRENS ögon. 10 Om HERREN, din Gud, när du drager
ut i krig mot dina fiender, giver dem i din hand, så att du
tager fångar, 11 och du då bland fångarna får se någon skön
kvinna som du fäster dig vid, och som du vill taga till hustru
åt dig, 12 så skall du föra henne in i ditt hus, och hon skall
raka sitt huvud och ansa sina naglar. 13 Och hon skall lägga
av de kläder hon bar såsom fånge och skall bo i ditt hus och
få begråta sin fader och sin moder en månads tid; därefter
må du gå in till henne och äkta henne, så att hon bliver din
hustru. 14 Och om du sedan icke mer finner behag i henne,
så må du låta henne gå vart hon vill; du får icke sälja henne
för penningar. Du får icke heller behandla henne såsom
trälinna, då du nu har kränkt henne. 15 Om en man har två
hustrur, en som han älskar och en som han försmår, och
båda hava fött honom söner, såväl den han älskar som den
han försmår, och hans förstfödde son till den försmådda,
16 så får mannen icke, när han åt sina söner utskiftar sin
egendom såsom arv, giva förstfödslorätten åt sonen till den
älskar, till förfång för sonen till den han försmår, då nu denne
är den förstfödde, 17 utan han skall såsom sin förstfödde
erkänna sonen till den försmådda och giva honom dubbel lott
av allt vad han äger. Ty denne är förstlingen av hans kraft;
honom tillhör förstfödslorätten. 18 Om någon har en vanartig
och uppstudsig son, som icke lyssnar till sin faders och sin
moders ord, och som, fastän de tukta honom, ändå icke hör
på dem, 19 så skola hans fader och hans moder taga honom
och föra honom ut till de äldste i staden, till stadens port. 20
Och de skola säga till de äldste i staden: "Denne vår son är
vanartig och uppstudsig och vill icke lyssna till våra ord, utan
är en frossare och drinkare." 21 Då skall allt folket i staden
stena honom till döds: du skall skaffa bort ifrån dig vad ont
är. Och hela Israel skall höra det och frukta. 22 Om på någon
vilar en sådan synd som förtjänar döden, och han så bliver
dödad och du hänger upp honom på trä, 23 så skall den
döda kroppen icke lämnas kvar på träet över natten, utan du
skall begrava den på samma dag, ty en Guds förbannelse är
den som har blivit upphängd; och du skall icke orena det
land som HERREN, din Gud, vill giva dig till arvedel.

22 Om du ser din broders oxe eller får gå vilse, skall du
icke undandraga dig att taga vara på djuret; du skall
föra det tillbaka till din broder. 2 Och om din broder icke bor
i din närhet, eller om du icke vet vem det är, så skall du
taga djuret in i ditt hus, och det skall vara hos dig, till dess
din broder frågar efter det; då skall du lämna det tillbaka åt
honom. 3 På samma sätt skall du göra med hans åsna,
på samma sätt med hans kläder, och på samma sätt skall

du göra med allt annat som din broder kan hava förlorat,
och som du hittar; du får icke draga dig undan. 4 Om du
ser din broders åsna eller oxe falla på vägen, skall du icke
undandraga dig att bistå djuret; du skall hjälpa honom att
resa upp det. 5 En kvinna skall icke bära vad till en man hör,
ej heller skall en man sätta på sig kvinnokläder; ty var och
en som så gör är en styggelse för HERREN, din Gud. 6
Om du på din väg träffar på ett fågelbo, i något träd eller
på marken, med ungar eller ägg i, och modern ligger på
ungarna eller på äggen, så skall du icke taga både modern
och ungarna. 7 Du skall låta modern flyga och taga allenast
ungarna; så skall du göra, för att det må gå dig väl och du
må länge leva. 8 När du bygger ett nytt hus, skall du förse
taket med bröstvärn, för att du icke må draga blodskuld
över ditt hus, om någon faller ned därifrån. 9 Du skall icke,
för att få två slags skörd i din vingård, så säd däri, på det
att icke alltsammans, både vad du har sått och vad själva
vingården avkastar, må hemfalla till helgedomen. 10 Du skall
icke plöja med oxe och åsna tillsammans. 11 Du skall icke
kläda dig i tyg av olika garn, av ull och lin tillsammans. 12
Du skall göra dig tofsar i de fyra hörnen på överklädnaden
som du höljer dig i. 13 Om en man har tagit sig en hustru
och gått in till henne, men sedan får motvilja mot henne,
14 och då påbördar henne skamliga ting och sprider ut ont
rykte om henne och säger: "Denna kvinna tog jag till hustru;
men när jag låg hos henne, fann jag icke tecknen till att
hon var jungfru", 15 så skola flickans fader och moder taga
tecknen till att flickan var jungfru och bära dem ut till de
äldste i staden, där de sitta i porten. 16 Och flickans fader
skall säga till de äldste: "Jag gav min dotter till hustru åt
denne man, men han har fått motvilja mot henne. 17 Och
nu påbördar han henne skamliga ting och säger: 'Jag har
icke funnit tecknen till att din dotter var jungfru'; men här äro
tecknen till att min dotter var jungfru." Och de skola breda
ut klädet inför de äldste i staden. 18 Då skola de äldste i
staden taga mannen och tukta honom. 19 Och de skola
ålägga honom att böta hundra siklar silver, vilka han skall
giva åt flickans fader, därför att han har spritt ut ont rykte om
en jungfru i Israel. Och hon skall vara hans hustru, och han
får icke skilja sig från henne, så länge han lever. 20 Men om
det var sanning, om tecknen till att flickan var jungfru icke
funnos, 21 då skall man föra ut flickan utanför dörren till
hennes faders hus, och männen i staden skola stena henne
till döds därför att hon har gjort vad som var en galenskap i
Israel, då hon bedrev otukt i sin faders hus: du skall skaffa
bort ifrån dig vad ont är. 22 Om en man ertappas med att
ligga hos en kvinna som är en annan mans äkta hustru,
så skola båda dö, både mannen som låg hos kvinnan, och
jämväl kvinnan: du skall skaffa bort ifrån Israel vad ont är.
23 Om en jungfru är trolovad med en man, och en annan
man träffar henne i staden och lägrar henne, 24 så skolen I
föra dem båda ut till stadens port och stena dem till döds,
flickan, därför att hon icke ropade på hjälp i staden, och
mannen, därför att han kränkte en annans trolovade: du
skall skaffa bort ifrån dig vad ont är. 25 Men om det var ute
på marken som mannen träffade den trolovade flickan, och
han där tog henne med våld och lägrade henne, så skall
mannen som lägrade henne ensam dö. 26 Men flickan skall
du icke göra något, flickan har icke begått någon synd som
förtjänar döden; utan det är med denna sak, såsom när en
man överfaller en annan och dräper honom. 27 Ty då det var
ute på marken som han träffade den trolovade flickan, kan
hon hava ropat, utan att någon fanns där, som kunde frälsa
henne. 28 Om däremot en man träffar en jungfru som icke är
trolovad, och han tager fatt henne och lägrar henne, och de
ertappas, 29 så skall mannen som lägrade flickan giva åt
flickans fader femtio siklar silver och taga henne själv till sin
hustru, därför att han har kränkt henne; han får icke skilja
sig från henne, så länge han lever. 30 Ingen skall taga sin
faders hustru och lyfta på sin faders täcke.

23 Ingen som är snöpt, vare sig genom krossning
eller genom stympning, skall komma in i HERRENS
församling. 2 Ingen som är född i äktenskapsbrott eller
blodskam skall komma in i HERRENS församling; icke ens
den som i tionde led är avkomling av en sådan skall komma
in i HERRENS församling. 3 Ingen ammonit eller moabit
skall komma in i HERRENS församling; icke ens den som i
tionde led är avkomling av en sådan skall någonsin komma
in i HERRENS församling -- 4 detta därför att de icke kommo
eder till mötes med mat och dryck på vägen, när I drogen
ut ur Egypten, och därför att han mot dig lejde, Bileam,
Beors son, från Petor i Aram-Naharaim, för att denne skulle
förbanna dig. 5 Men HERREN, din Gud, ville icke höra på
Bileam, utan HERREN, din Gud, förvandlade förbannelsen
till välsignelse för dig, ty HERREN, din Gud, älskade dig. 6
Du skall aldrig, i all din tid, fråga efter deras välfärd och lycka.
7 Edoméen skall däremot icke för dig vara en styggelse, ty
han är din broder. Egyptiern skall icke heller för dig vara en
styggelse, ty i hans land har du bott såsom främling. 8 Barn
som födas av dessa i tredje led må komma in i HERRENS
församling. 9 När du drager ut mot dina fiender och slår
läger, skall du taga, dig till vara för allt vad orent är. 10 Om
bland dig finnes någon som icke är ren, därigenom att något
har hänt honom under natten, så skall han gå ut till något

ställe utanför lägret; han får icke komma in i lägret. 11 Och
mot aftonen skall han bada sig i vatten, och när solen går
ned, får han gå in i lägret. -- 12 Du skall hava en särskild
plats utanför lägret, dit du kan gå avsides. 13 Och du skall
jämte annat som du bär hava en pinne, och när du vill sätta
dig därute, skall du med den gräva en grop och sedan åter
täcka över din uttömning. 14 Ty HERREN, din Gud, vandrar
fram i ditt läger för att hjälpa dig och giva dina fiender i
ditt våld; därför skall ditt läger vara heligt, så att han icke
hos dig ser något som väcker hans leda och fördenskull
vänder sig bort ifrån dig. 15 En träl som har flytt till dig från
sin herre skall du icke utlämna till hans herre. 16 Han skall
få stanna hos dig, mitt ibland dig, på det ställe som han
utväljer inom någon av dina städer, var han finner för gott;
och du skall icke förtrycka honom. 17 Ingen tempeltärna
skall finnas bland Israels döttrar, och ingen tempelbolare
bland Israels söner. 18 Du skall icke bära skökolön och
hundpenningar in i HERRENS, din Guds, hus, till gäldande
av något löfte; ty det ena som det andra är en styggelse
för HERREN, din Gud. 19 Du skall icke taga ränta av din
broder, varken på penningar eller på livsmedel eller på något
annat varpå ränta kan tagas. 20 Av utlänningen må du taga
ränta, men icke av din broder, på det att HERREN, din Gud,
i allt vad du företager dig, må välsigna dig i det land dit du
nu kommer, för att taga det i besittning. 21 Om du har gjort
ett löfte åt HERREN, din Gud, skall du icke dröja att infria
det, ty HERREN, din Gud, skall förvisso utkräva det av dig,
och synd kommer att vila på dig. 22 Men om du underlåter
att göra något löfte, så kommer icke därigenom synd att vila
på dig. 23 Vad dina läppar hava talat skall du hålla och göra,
i enlighet med det frivilliga löfte du har givit HERREN, din
Gud, och uttalat med din mun. 24 När du kommer in i din
nästas vingård, får du där äta druvor, så mycket dig lyster, till
dess du bliver mätt, men du får icke lägga något i ditt kärl.
25 När du kommer in på din nästas sädesfält, får du plocka
ax med din hand, men med skära får du icke komma vid din
nästas säd.

24 Om en man har tagit sig en hustru och äktat henne,
men hon sedan icke längre finner nåd för hans ögon,
därför att han hos henne har funnit något som väcker hans
leda, och om han fördenskull har skrivit skiljebrev åt henne
och givit henne det i handen och skickat bort henne från sitt
hus, 2 och kvinnan sedan, när hon har lämnat hans hus, går
åstad och bliver en annans hustru, 3 och nu också denne
andre man får motvilja mot henne och skriver skiljebrev åt
henne och giver henne det i handen och skickar henne
bort ifrån sitt hus, eller om denne andre man som har tagit
henne till sin hustru dör, 4 då får icke hennes förste man,
som skickade bort henne, åter taga henne till sin hustru,
sedan hon har låtit orena sig, ty detta vore en styggelse
inför HERREN; du skall icke draga synd över det land som
HERREN, din Gud, vill giva dig till arvedel. 5 Om en man
nyligen har tagit sig hustru, behöver han icke gå i krigstjänst,
ej heller må någon annan tjänstgöring åläggas honom. Han
skall vara fri ett år för att stanna hemma och glädja den
hustru han har tagit. 6 Man skall icke taga handkvarnen
eller ens kvarnens översten i pant, ty den så gör tager livet
i pant. 7 Om en man befinnes hava stulit någon av sina
bröder, Israels barn, och han behandlar denne såsom träl
eller säljer honom, så skall tjuven dö: du skall skaffa bort
ifrån dig vad ont är. 8 Tag dig till vara, så att du, när någon
bliver angripen av spetälska, noga håller och gör allt som de
levitiska prästerna lära eder. Vad jag har bjudit dem skolen I
hålla och göra. 9 Kom ihåg vad HERREN, din Gud, gjorde
med Mirjam på vägen, när I drogen ut ur Egypten. 10 Om du
giver något lån åt din nästa, så skall du icke gå in i hans
hus och taga pant av honom. 11 Du skall stanna utanför,
och mannen som du har lånat åt skall bära ut panten till
dig. 12 Och om det är en fattig man, så skall du icke hava
hans pant till täcke, när du ligger och sover. 13 Du skall giva
honom panten tillbaka, när solen går ned, så att han kan
hava sin mantel på sig när han ligger och sover, och så
välsigna dig; och detta skall lända dig till rättfärdighet inför
HERREN, din Gud. 14 Du skall icke göra en arm och fattig
daglönare orätt, evad han är en dina bröder, eller han är en
av främlingarna som äro hos dig i ditt land, inom dina portar.
15 Samma dag han har gjort sitt arbete skall du giva honom
hans lön och icke låta solen gå ned däröver, eftersom han
är arm och längtar efter sin lön; han kan eljest ropa över
dig till HERREN, och så kommer synd att vila på dig. 16
Föräldrarna skola icke dödas för sina barns skull och barnen
skola icke dödas för sina föräldrars skull; var och en skall
lida döden genom sin egen synd. 17 Du skall icke vränga
rätten för främlingen eller den faderlöse, och en änkas kläder
skall du icke taga i pant; 18 du skall komma ihåg att du själv
har varit en träl i Egypten, och att HERREN, din Gud, har
förlossat dig därifrån; därför bjuder jag dig att iakttaga detta.
19 Om du, när du inbärgar skörden på din åker, glömmer
en kärve kvar på åkern, skall du icke gå tillbaka för att
hämta den, ty den skall tillhöra främlingen, den faderlöse och
änkan. Detta skall du iakttaga, för att HERREN, din Gud, må
välsigna dig i alla dina händers verk. 20 När du har slagit
ned dina oliver, skall du icke sedan genomsöka grenarna;
vad där finnes kvar skall tillhöra främlingen den faderlöse

och änkan. 21 När du har avbärgat din vingård, skall du
sedan icke göra någon efterskörd; vad där finnes kvar skall
tillhöra främlingen, den faderlöse och änkan. 22 Du skall
komma ihåg att du själv har varit en träl i Egyptens land;
därför bjuder jag dig att iakttaga detta.

25 Om en tvist uppstår mellan män, och de komma inför
rätta, för att man där skall döma mellan dem, så skall
man fria den oskyldige och fälla den skyldige. 2 Om då
den skyldige dömes till hudflängning, skall domaren befalla
honom att lägga sig ned, och skall i sin åsyn låta giva honom
det antal slag, som svarar emot hans brottslighet. 3 Fyrtio
slag får han giva honom, men icke mer, så att din broder
icke bliver vanärad i dina ögon, därigenom att man giver
honom oskäligt många slag, flera än som sades. 4 Du skall
icke binda munnen till på oxen som tröskar. 5 När bröder
bo tillsammans, och en av dem dör barnlös, då skall den
dödes hustru icke gifta sig med någon främmande man utom
släkten; hennes svåger skall gå in till henne och taga henne
till hustru, och så äkta henne i sin broders ställe. 6 Och
den förste son hon föder skall upptaga den döde broderns
namn, för att dennes namn icke må utplånas ur Israel. 7
Men om mannen icke vill taga sin svägerska till äkta, så
skall svägerskan gå upp i porten, till de äldste, och säga:
Min svåger vägrar att upprätthålla sin broders namn i Israel;
han vill icke äkta mig i sin broders ställe." 8 Då skola de
äldste i staden där han bor kalla honom till sig och tala med
honom. Om han då står fast och säger: "Jag vill icke taga
henne till äkta", 9 så skall hans svägerska träda fram till
honom inför de äldstes ögon och draga skon av hans fot och
spotta honom i ansiktet och betyga och säga: "Så gör man
med den man som icke vill uppbygga sin broders hus." 10
Och hans hus skall sedan i Israel heta "den barfotades hus".
11 Om två män träta med varandra, och den enes hustru
kommer för att hjälpa sin man mot den andre, när denne slår
honom, och hon därvid räcker ut sin hand och fattar i hans
blygd, 12 så skall du hugga av henne handen, utan att visa
henne någon skonsamhet. 13 Du skall icke hava två slags
vikt i din pung, ett större slag och ett mindre, 14 ej heller
skall du i ditt hus hava två slags efa-mått, ett större och ett
mindre. 15 Full och riktig vikt skall du hava, fullmåligt och
riktigt efa-mått skall du ock hava, för att du må länge leva
i det land som HERREN, din Gud, vill giva dig. 16 Ty en
styggelse för HERREN, din Gud, är var och en som så gör,
var och en som gör orätt. 17 Kom ihåg vad Amalek gjorde
mot dig på vägen, när I drogen ut ur Egypten, 18 huru han,
utan att frukta Gud, gick emot dig på vägen och slog din
eftertrupp, alla de svaga som hade blivit efter, medan du var
trött och utmattad. 19 Därför, när HERREN, din Gud, har
låtit dig få ro för alla dina fiender runt omkring, i det land
som HERREN, din Gud, vill giva dig till besittning såsom din
arvedel, skall du så utplåna minnet av Amalek, att det icke
mer skall finnas under himmelen. Förgät icke detta.

26 När du du kommer in i det land som HERREN, din Gud,
vill giva dig till arvedel, och du tager det i besittning
och bor där, 2 då skall du taga förstling av all markens frukt,
av vad du får i avkastning av landet som HERREN, din Gud,
vill giva dig, och lägga detta i en korg och gå därmed till den
plats som HERREN, din Gud, utväljer till boning åt sitt namn.
3 Och du skall gå till den som på den tiden är präst och säga
till honom: "Jag förklarar i dag för HERREN, din Gud, att jag
har kommit in i det land som HERREN med ed har lovat
våra fäder att giva oss." 4 Och prästen skall taga korgen
ur din hand och sätta den ned inför HERRENS, din Guds,
altare. 5 Och du skall betyga och säga inför HERRENS,
din Guds, ansikte: "Min fader var en hemlös aramé, som
drog ned till Egypten och bodde där såsom främling med
en ringa hop, och där blev av honom ett stort, mäktigt och
talrikt folk. 6 Men sedan behandlade egyptierna oss illa och
förtryckte oss och lade hårt arbete på oss. 7 Då ropade vi till
HERREN, våra fäders Gud, och HERREN hörde vår röst
och såg vårt lidande och vår vedermöda och vårt betryck. 8
Och HERREN förde oss ut ur Egypten med stark hand och
uträckt arm, med stora och fruktansvärda gärningar, med
tecken och under. 9 Och han lät oss komma hit och gav
oss detta land, ett land som flyter av mjölk och honung. 10
Och här bär jag nu fram förstlingen av frukten på den mark
som du, HERRE, har givit mig." Och du skall sätta korgen
ned inför HERRENS, din Guds, ansikte och tillbedja inför
HERRENS, din Guds, ansikte. 11 Och över allt det goda
som HERREN, din Gud har givit åt dig och ditt hus skall du
glädja dig, och jämte dig leviten och främlingen som bor hos
dig. 12 När du under det tredje året, tiondeåret, har lagt av
all tionde av vad du då har fått i avkastning och givit den åt
leviten, främlingen, den faderlöse och änkan, och de hava
ätit därav inom dina portar och blivit mätta, 13 då skall du så
säga inför HERRENS, din Guds, ansikte: "Jag har nu fört
bort ur mitt hus det heliga, och jag har givit det åt leviten
och främlingen, åt den faderlöse och änkan, alldeles såsom
du har bjudit mig; jag har icke överträtt eller förgätit något
av dina bud. 14 Jag åt intet därav, när jag hade sorg, och
jag förde icke bort något därav, när jag var oren, ej heller
använde jag något därav för någon död. Jag har lyssnat
till HERRENS, min Guds, röst; jag har i alla stycken gjort
såsom du har bjudit mig. 15 Skåda nu ned från din heliga

boning, himmelen, och välsigna ditt folk Israel och det land
som du har givit oss, såsom du med ed lovade våra fäder,
ett land som flyter av mjölk och honung." 16 I dag bjuder dig
HERREN, din Gud, att göra efter dessa stadgar och rätter;
du skall hålla dem och göra efter dem av allt ditt hjärta och
av all din själ. 17 Du har i dag hört HERREN förklara att han
vill vara din Gud, och att du skall vandra på hans vägar och
hålla hans stadgar och bud och rätter och lyssna till hans
röst. 18 Och HERREN har i dag hört dig förklara att du vill
vara hans egendomsfolk, såsom han har sagt till dig, och
att du vill hålla alla hans bud; 19 på det att han över alla
folk som han har gjort må upphöja dig till lov, berömmelse
och ära, och på det att du må vara ett folk som är helgat åt
HERREN, din Gud, såsom han har sagt.

27 Och Mose och de äldste i Israel bjödo folket och sade:
"Hållen alla de bud som jag i dag giver eder. 2 Och när
I kommen över Jordan, in i det land som HERREN, din Gud,
vill giva dig, då skall du resa åt dig stora stenar och bestryka
dem med kalk. 3 På dessa skall du, när du har gått över
floden, skriva alla denna lags ord, för att du må komma in i
det land som HERREN, din Gud, vill giva dig, ett land som
flyter av mjölk och honung, såsom HERREN, dina fäders
Gud, har lovat dig. 4 Och när I haven gått över Jordan,
skolen I på berget Ebal resa dessa stenar om vilka jag i
dag giver eder befallning; och du skall bestryka dem med
kalk. 5 Och du skall där åt HERREN, din Gud, bygga ett
altare, ett altare av stenar, vid vilka du icke skall komma med
något järn. 6 Av ohuggna stenar skall du bygga HERRENS,
din Guds, altare; och du skall på det offra brännoffer åt
HERREN, din Gud. 7 Du skall där ock offra tackoffer och
skall äta och glädja dig inför HERRENS, din Guds. ansikte.
8 Och du skall på stenarna skriva alla denna lags ord, klart
och tydligt." 9 Och Mose och de levitiska prästerna talade
till hela Israel och sade: "Var stilla och hör, Israel! I dag
har du blivit HERRENS, din Guds, folk. 10 Så skall du då
höra HERRENS, din Gud röst och göra efter hans bud och
stadgar, som jag i dag giver dig." 11 Och Mose bjöd folket
på den dagen och sade: 12 Dessa stammar skola stå och
välsigna folket på berget Gerissim, när I haven gått över
Jordan: Simeon, Levi, Juda. Isaskar, Josef och Benjamin.
13 Och dessa skola stå och uttala förbannelsen på berget
Ebal: Ruben, Gad, Aser, Sebulon, Dan och Naftali. 14 Och
leviterna skola taga till orda och skola med hög röst inför var
man i Israel säga så: 15 Förbannad vare den man som gör
ett beläte, skuret eller gjutet, en styggelse för HERREN,
ett verk av en konstarbetares händer, och som sedan i
hemlighet sätter upp det. Och allt folket skall svara och säga:
"Amen." 16 Förbannad vare den som visar förakt för sin
fader eller sin moder. Och allt folket skall säga: "Amen." 17
Förbannad vare den som flyttar sin nästas råmärke. Och allt
folket skall säga: "Amen." 18 Förbannad vare den som leder
en blind vilse på vägen. Och allt folket skall säga: "Amen." 19
Förbannad vare den som vränger rätten för främlingen, den
faderlöse och änkan. Och allt folket skall säga: "Amen." 20
Förbannad vare den som ligger hos sin faders hustru, ty han
lyfter på sin faders täcke. Och allt folket skall säga: "Amen."
21 Förbannad vare den som beblandar sig med något djur
Och allt folket skall säga: "Amen." 22 Förbannad vare den
som ligger hos sin syster, sin faders dotter eller sin moders
dotter. Och allt folket skall säga: "Amen." 23 Förbannad vare
den som ligger hos sin svärmoder. Och allt folket skall säga:
"Amen." 24 Förbannad vare den som lönnligen mördar sin
nästa. Och allt folket skall säga: "Amen." 25 Förbannad vare
den som tager mutor för att slå ihjäl en oskyldig och utgjuta
hans blod. Och allt folket skall säga: "Amen." 26 Förbannad
vare den som icke håller denna lags ord och icke gör efter
dem. Och allt folket skall säga: "Amen."

28 Om du hör HERRENS, din Guds, röst, så att du håller
alla hans bud, som jag i dag giver dig, och gör efter
dem, så skall HERREN, din Gud, upphöja dig över alla folk
på jorden. 2 Och alla dessa välsignelser skola då komma
över dig och träffa dig när du hör HERRENS, din Guds, röst:
3 Välsignad skall du vara i staden, och välsignad skall du
vara på marken. 4 Välsignad skall ditt livs frukt vara, och din
marks frukt och din boskaps frukt, dina fäkreaturs avföda
och din småboskaps avel. 5 Välsignad skall din korg vara,
och välsignat ditt baktråg. 6 Välsignad skall du vara vid din
ingång. och välsignad skall du vara vid din utgång. 7 När
dina fiender resa sig upp mot dig, skall HERREN låta dem
bliva slagna av dig; på en väg skola de draga ut mot dig,
men på sju vägar skola de fly för dig. 8 HERREN skall bjuda
välsignelsen vara med dig i dina visthus och i allt vad du
företager dig; han skall välsigna dig i det land som HERREN,
din Gud, vill giva dig. 9 HERREN skall upphöja dig till ett
folk som är helgat åt honom, såsom han med ed har lovat
dig, om du håller HERRENS, din Guds, bud och vandrar på
hans vägar. 10 Och alla folk på jorden skola se att du är
uppkallad efter HERRENS namn; och de skola frukta dig. 11
Och HERREN skall giva dig överflöd och lycka i ditt livs
frukt och i din boskaps frukt och i din marks frukt, i det land
som HERREN med ed har lovat dina fäder att giva dig. 12
HERREN skall öppna för dig sitt rika förrådshus, himmelen,
till att giva åt ditt land regn i rätt tid, och till att välsigna alla
dina händers verk; och du skall giva lån åt många folk, men

själv skall du icke behöva låna av någon. 13 Och HERREN
skall göra dig till huvud och icke till svans, du skall alltid ligga
över och aldrig ligga under, om du hör HERRENS, din Guds,
bud, som jag i dag giver dig, för att du skall hålla och göra
efter dem, 14 och om du icke viker av, vare sig till höger eller
till vänster, från något av alla de bud som jag i dag giver
eder, så att du följer efter andra gudar och tjänar dem. 15
Men om du icke hör HERRENS, din Guds, röst och icke
håller alla hans bud och stadgar, som jag i dag giver dig, och
gör efter dem, så skola alla dessa förbannelser komma över
dig och träffa dig: 16 Förbannad skall du vara i staden, och
förbannad skall du vara på marken. 17 Förbannad skall din
korg vara, och förbannat ditt baktråg. 18 Förbannad skall ditt
livs frukt vara, och din marks frukt, dina fäkreaturs avföda
och din småboskaps avel. 19 Förbannad skall du vara vid
din ingång, och förbannad skall du vara vid din utgång. 20
HERREN skall sända över dig förbannelse, förvirring och
näpst, vad det än må vara som du företager dig, till dess du
förgöres och med hast förgås, för ditt onda väsendes skull,
då du nu har övergivit mig. 21 HERREN skall låta dig bliva
ansatt av pest, till dess han har utrotat dig ur det land dit du
nu kommer, för att taga det i besittning. 22 HERREN skall
slå dig med tärande sjukdom, feber och hetta, med brand
och med svärd, med sot och rost; och av sådant skall du
förföljas, till dess du förgås. 23 Och himmelen över ditt huvud
skall vara såsom koppar, och jorden under dig skall vara
såsom järn. 24 Damm och stoft skall vara det regn HERREN
giver åt ditt land; från himmelen skall det komma ned över
dig, till dess du förgöres. 25 HERREN skall låta dig bliva
slagen av dina fiender; på en väg skall du draga ut mot dem,
men på sju vägar skall du fly för dem; och du skall bliva en
varnagel för alla riken på jorden. 26 Och dina dödas kroppar
skola bliva mat åt alla himmelens fåglar och åt markens djur,
och ingen skall skrämma bort dem. 27 HERREN skall slå dig
med Egyptens bulnader och med bölder, med skabb och
skorv, så att du icke skall kunna botas. 28 HERREN skall
slå dig med vanvett och blindhet och sinnesförvirring. 29
Du skall famla mitt på ljusa dagen, såsom en blind famlar
i mörkret, och du skall icke lyckas finna vägen; förtryck
allenast och plundring skall du utstå i all din tid, och ingen
skall frälsa dig. 30 Du skall trolova dig med en kvinna, men
en annan man skall sova hos henne; du skall bygga ett hus,
men icke få bo däri; du skall plantera en vingård, men icke
få skörda dess frukt. 31 Din oxe skall slaktas inför dina ögon,
men du skall icke få äta av den; din åsna skall i din åsyn
rövas ifrån dig och icke givas tillbaka åt dig; dina får skola
komma i dina fienders våld, och ingen skall hjälpa dig. 32
Dina söner och döttrar skola komma i främmande folks våld,
och dina ögon skola se det och försmäkta av längtan efter
dem beständigt, men du skall icke förmå göra något därvid.
33 Frukten av din mark och av allt ditt arbete skall förtäras av
ett folk som du icke känner; förtryck allenast och övervåld
skall du lida i all din tid. 34 Och du skall bliva vanvettig av de
ting du skall se för dina ögon. 35 HERREN skall slå dig med
svåra bulnader på knän och ben, ja, ifrån fotbladet ända till
hjässan, så att du icke skall kunna botas. 36 HERREN skall
föra dig och den konung som du sätter över dig bort till ett
folk som varken du eller dina fäder hava känt, och där skall
du få tjäna andra gudar, gudar av trä och sten. 37 Och du
skall bliva ett föremål för häpnad, ett ordspråk och en visa
bland alla de folk till vilka HERREN skall föra dig. 38 Mycken
säd skall du föra ut på åkern, men litet skall du inbärga, ty
gräshoppor skola förtära den. 39 Vingårdar skall du plantera
och skall arbeta i dem, men intet vin skall du få att dricka
och intet att lägga i förvar, ty maskar skola äta upp allt. 40
Olivplanteringar skall du hava överallt inom ditt land, men
med oljan skall du icke få smörja din kropp, ty oliverna skola
falla av. 41 Söner och döttrar skall du föda, men du skall icke
få behålla dem, ty de skola draga bort i fångenskap. 42 Alla
dina träd och din marks frukt skall ohyra taga i besittning. 43
Främlingen som bor hos dig skall höja sig över dig, allt mer
och mer, men du skall stiga ned, allt djupare och djupare.
44 Han skall giva lån åt dig, och du skall icke giva lån åt
honom. Han skall bliva huvudet, och du skall bliva svansen.
45 Alla dessa förbannelser skola komma över dig och förfölja
dig och träffa dig, till dess du förgöres, därför att du icke
hörde HERRENS, din Guds, röst och icke höll de bud och
stadgar som han har givit dig. 46 De skola komma över dig
såsom tecken och under, och över dina efterkommande till
evig tid. 47 Eftersom du icke tjänade HERREN, din Gud,
med glädje och hjärtans lust, medan du hade överflöd på
allt, 48 skall du få tjäna fiender som HERREN skall sända
mot dig, under hunger och törst och nakenhet och brist på
allt; och han skall lägga ett järnok på din hals, till dess han
har förgjort dig. 49 HERREN skall skicka över dig ett folk
fjärran ifrån, ifrån jordens ända. likt örnen i sin flykt, 50 ett
folk vars språk du icke förstår, ett folk med grym uppsyn,
utan försyn för de gamla och utan misskund med de unga.
51 Det skall äta upp frukten av din boskap och frukten av din
mark, till dess du förgöres, ty det skall icke lämna kvar åt dig
vare sig säd eller vin eller olja, icke dina fäkreaturs avföda
eller dina fårs avel, till dess det har gjort slut på dig. 52 Och
det skall tränga dig i alla dina portar, till dess dina höga och
fasta murar, som du förtröstade på, falla i hela ditt land. Ja,

det skall tränga dig i alla dina portar över hela ditt land, det
land som HERREN, din Gud, har givit dig. 53 Och då skall
du nödgas äta din egen livsfrukt, köttet av dina söner och
döttrar, dem som HERREN, din Gud, har givit dig. I sådan
nöd och sådant trångmål skall din fiende försätta dig. 54 En
man hos dig, som levde i veklighet och stor yppighet, skall
då så missunnsamt se på sin broder och på hustrun i sin
famn och på de barn han ännu har kvar, 55 att han icke skall
vilja åt någon av dem dela med sig av sina barns kött, ty
han äter det själv, eftersom han icke har något annat kvar.
I sådan nöd och sådant trångmål skall din fiende försätta
dig i alla dina portar. 56 En kvinna hos dig, som levde i
veklighet och yppighet, i sådan yppighet och veklighet, att
hon icke ens försökte sätta sin fot på jorden, hon skall då
så missunnsamt se på mannen i sin famn och på sin son
och sin dotter, 57 att hon missunnar dem efterbörden som
kommer fram ur hennes liv, och barnen som hon föder; ty då
hon nu lider brist på allt annat, skall hon själv i hemlighet
äta detta. I sådan nöd och sådant trångmål skall din fiende
försätta dig i dina portar. 58 Om du icke håller alla denna lags
ord, som äro skrivna i denna bok, och gör efter dem, så att
du fruktar detta härliga och fruktansvärda namn "HERREN,
din Gud", 59 så skall HERREN sända underliga plågor över
dig och dina efterkommande, stora och långvariga plågor,
svåra och långvariga krankheter. 60 Han skall låta komma
över dig alla Egyptens sjukdomar, som du fruktar för, och
de skola ansätta dig. 61 Och allahanda andra krankheter
och plågor, om vilka icke är skrivet i denna lagbok, skall
HERREN ock låta gå över dig, till dess du förgöres. 62 Och
allenast en ringa hop skall bliva kvar av eder, i stället för att
I förut haven varit talrika såsom stjärnorna på himmelen;
så skall det gå dig, därför att du icke hörde HERRENS.
din Guds, röst. 63 Och det skall ske, att likasom HERREN
förut fröjdade sig över eder när han fick göra eder gott och
föröka eder, så skall HERREN nu fröjda sig över eder, när
han utrotar och förgör eder. Och I skolen ryckas bort ur det
land dit du nu kommer, för att taga det i besittning. 64 Och
HERREN skall förströ dig bland alla folk, ifrån jordens ena
ända till den andra, och där skall du tjäna andra gudar, som
varken du eller dina fäder hava känt, gudar av trä och sten.
65 Och bland de folken skall du icke få någon ro eller någon
vila för din fot; HERREN skall där giva dig ett bävande hjärta
och förtvinande ögon och en försmäktande själ. 66 Och ditt
liv skall synas dig likasom hänga på ett hår; du skall känna
fruktan både natt och dag och icke vara säker för ditt liv. 67
Om morgonen skall du säga: "Ack att det vore afton!", och
om aftonen skall du säga: "Ack att det vore morgon!" Sådan
fruktan skall du känna i ditt hjärta, och sådana ting skall du
se för dina ögon. 68 Och HERREN skall föra dig tillbaka
till Egypten på skepp, på den väg om vilken jag sade dig:
"Du skall icke se den mer." Och där skolen I nödgas bjuda
ut eder till salu åt edra fiender, till trälar och trälinnor; men
ingen skall finnas, som vill köpa.

29 Dessa äro förbundets ord, det förbunds som HERREN
bjöd Mose att sluta med Israels barn i Moabs land,
ett annat förbund än det som han hade slutit med dem på
Horeb. 2 Och Mose sammankallade hela Israel och sade
till dem: I haven sett allt vad HERREN har gjort inför edra
ögon i Egyptens land, med Farao och alla hans tjänare och
hela hans land, 3 de stora hemsökelser som du med egna
ögon såg, de stora tecknen och undren. 4 Men HERREN
har ännu intill denna dag icke givit eder hjärtan att förstå
med, ögon att se med och öron att höra med. 5 Och jag
lät eder vandra i öknen i fyrtio år; edra kläder blevo icke
utslitna på eder, och din sko blev icke utsliten på din fot. 6
Bröd fingen I icke att äta, icke vin eller starka drycker att
dricka, på det att I skullen veta att jag är HERREN, eder
Gud. 7 Och när I kommen till dessa trakter, drogo Sihon,
konungen i Hesbon, och Og, konungen i Basan, ut till strid
mot oss, men vi slogo dem. 8 Och vi intogo deras land
och gåvo det till arvedel åt rubeniterna, gaditerna och ena
hälften av Manasse stam. 9 Så hållen nu detta förbunds
ord och gören efter dem, för att I mån hava framgång i allt
vad I gören. 10 I stån i dag allasammans inför HERREN,
eder Gud: edra huvudmän, edra stammar, edra äldste och
edra tillsyningsmän, var man i Israel, 11 så ock edra barn
och hustrur, och främlingen som är hos dig i ditt läger, din
vedhuggare såväl som din vattenbärare, 12 för att du må
inträda i HERRENS, din Guds, förbund, det edsförbund som
HERREN, din Gud, i dag vill sluta med dig. 13 Ty han vill i
dag upphöja dig, så att du skall vara hans folk och han din
Gud, såsom han har sagt dig, och såsom han med ed har
lovat dina fäder, Abraham, Isak och Jakob. 14 Och det är
icke med eder allenast som jag i dag sluter detta förbund,
detta edsförbund, 15 utan jag gör det både med dem som i
dag stå här med oss inför HERREN, vår Gud, och med dem
som icke äro här med oss i dag. 16 I veten ju själva huru vi
bodde i Egyptens land, och huru vi drogo mitt igenom de
folks land, som I nu haven lämnat 17 Och I sågen deras
styggelser och eländiga avgudar, de gudar av trä och sten,
silver och guld, som funnos hos dem. 18 Så må då bland
eder icke finnas någon man eller kvinna, någon släkt eller
stam vars hjärta i dag vänder sig bort ifrån HERREN, vår
Gud, för att gå åstad och tjäna dessa folks gudar; bland eder

må icke finnas någon rot varifrån gift och malört växer upp,
19 så att någon som hör detta edsförbunds ord välsignar
sig i sitt hjärta och tänker att det skall gå honom väl, där
han vandrar i sitt hjärtas hårdhet. Ty då skall hela landet,
både vått och torrt, förgås. 20 HERREN skall icke vilja förlåta
honom; nej, Herrens vrede och nitälskan skall då vara såsom
en rykande eld mot de männen, och all den förbannelse som
är uppskriven i denna bok skall komma att vila på honom,
och Herren skall så utplåna hans namn, att det icke mer
skall finnas under himmelen. 21 Och HERREN skall avskilja
honom från alla Israels stammar till att drabbas av olycka,
efter alla de förbannelser som äro fästa vid det förbund
som är uppskrivet i denna lagbok. 22 Och ett kommande
släkte, edra barn som uppstå efter eder, och främlingen,
som kommer ifrån fjärran land, de skola säga, när de se
de plågor och sjukdomar som HERREN har skickat över
detta land, 23 när de se huru all jord där är förbränd och
förvandlad till svavel och salt, så att den icke kan besås eller
framalstra växter, och så att inga örter där kunna komma
upp -- såsom det blev, när Sodom och Gomorra, Adma och
Seboim omstörtades, då HERREN i sin vrede och harm
omstörtade dem -- 24 ja, alla folk skola då säga: "Varför
har Herren gjort så mot detta land? Varför brinner hans
vrede så starkt?" 25 Och man skall svara: "Därför att de
övergåvo HERRENS, sina fäders Guds, förbund, det som
han slöt med dem, när han förde dem ut ur Egyptens land,
26 och därför att de gingo åstad och tjänade andra gudar och
tillbådo dem, gudar som de icke kände, och som han icke
hade givit dem till deras del, 27 därför upptändes HERRENS
vrede mot detta land, så att han lät komma över det all den
förbannelse som är uppskriven i denna bok. 28 Ja, därför
ryckte HERREN dem upp ur deras land, med vrede och
harm och stor förtörnelse, och kastade dem bort till ett annat
land, såsom nu har skett." 29 Vad som ännu är fördolt hör
HERREN, vår Gud, till; men vad som är uppenbarat, det
gäller för oss och våra barn till evig tid, för att vi skola göra
efter alla denna lags ord.

30 Om du nu, när allt detta kommer över dig -- välsignelsen
och förbannelsen som jag har förelagt dig -- om du
lägger detta på hjärtat bland alla de folk till vilka HERREN,
din Gud, då har drivit dig bort, 2 och du så vänder åter till
HERREN, din Gud, och hör hans röst, du med dina barn,
av allt ditt hjärta och av all din själ, i alla stycken såsom
jag i dag bjuder dig, 3 då skall HERREN, din Gud, åter
upprätta dig och förbarma sig över dig; HERREN, din Gud,
skall då åter församla dig från alla folk bland vilka han har
förströtts dig. 4 Om ock dina fördrivna vore vid himmelens
ända, skulle HERREN, din Gud, församla dig därifrån och
hämta dig därifrån. 5 Och HERREN, din Gud, skall låta dig
komma in i det land som dina fäder hava haft till besittning;
och du skall taga det i besittning, och han skall göra dig gott
och skall föröka dig mer än han har gjort med dina fäder. 6
Och HERREN, din Gud. skall omskära ditt hjärta och dina
efterkommandes hjärtan, så att du skall älska HERREN, din
Gud, av allt ditt hjärta och av all din själ, för att du må leva. 7
Och HERREN, din Gud, skall lägga alla dessa förbannelser
på dina fiender och på dem som hata och förfölja dig. 8
Och du skall åter höra HERRENS röst och göra efter alla
hans bud, som jag i dag giver dig. 9 Och HERREN, din
Gud, skall giva dig överflöd och lycka i alla dina händers
verk, i ditt livs frukt och i din boskaps frukt och i din marks
frukt. Ty såsom HERREN fröjdade sig över dina fäder, skall
han då åter fröjda sig över dig och göra dig gott, 10 när du
hör HERRENS, din Guds, röst, så att du håller hans bud
och stadgar, det som är skrivet i denna lagbok, och när du
vänder åter till HERREN, din Gud, av allt ditt hjärta och av
all din själ. 11 Ty det bud som jag i dag giver dig är dig icke
för svårt och är icke långt borta. 12 Det är icke i himmelen,
så att du skulle behöva säga: "Vem vill för oss fara upp till
himmelen och hämta det åt oss och låta oss höra det, så att
vi kunna göra därefter?" 13 Det är icke heller på andra sidan
havet, så att du skulle behöva säga: "Vem vill för oss fara
över till andra sidan havet och hämta det åt oss och låta oss
höra det, så att vi kunna göra därefter?" 14 Nej, ordet är dig
mycket nära, i din mun och i ditt hjärta, så att du kan göra
därefter. 15 Se, jag förelägger dig i dag livet och vad gott är,
döden och vad ont är, 16 då jag nu i dag bjuder dig att älska
HERREN, din Gud, att vandra på hans vägar och hålla hans
bud och stadgar och rätter, för att du må leva och föröka dig,
och för att HERREN, din Gud, må välsigna dig i det land
dit du nu kommer, för att taga det i besittning. 17 Men om
ditt hjärta vänder sig bort och du icke vill höra, om du låter
förföra dig, så att du tillbeder andra gudar och tjänar dem,
18 så förkunnar jag eder i dag att I förvisso skolen förgås. I
skolen då icke länge leva i det land dit du nu drager över
Jordan, för att komma och taga det i besittning. 19 Jag tager
i dag himmel och jord till vittnen mot eder, att jag har förelagt
dig liv och död, välsignelse och förbannelse, Så må du då
välja livet, för att du och dina efterkommande mån leva, 20 i
det att du älskar HERREN, din Gud, och hör hans röst och
håller dig till honom; ty detta betyder för dig liv och lång
levnad, så att du får bo i det land som HERREN med ed har
lovat dina fäder, Abraham, Isak och Jakob, att giva dem.

31 Och Mose gick åstad och talade följande till hela Israel;
2 han sade till dem: "Jag är nu ett hundra tjugu år
gammal; jag kan icke mer vara ledare och anförare, och
HERREN har sagt till mig: 'Du skall icke komma över denna
Jordan.' **3** Men HERREN, din Gud, går framför dig; han
skall förgöra dessa folk för dig, och du skall fördriva dem,
och Josua skall anföra dig, såsom HERREN har sagt. **4**
Och HERREN skall göra med dem såsom han gjorde med
Sihon och Og, amoréernas konungar. vilka han lät förgås,
och såsom han gjorde med deras land. **5** HERREN skall
giva dem i edert våld, och I skolen göra med dem alldeles
såsom jag har bjudit eder. **6** Varen frimodiga och oförfärade,
frukten icke och varen icke förskräckta för dem; ty HERREN,
din Gud, går själv med dig; han skall icke lämna dig eller
övergiva dig." **7** Och Mose kallade Josua till sig och sade till
honom inför hela Israel: "Var frimodig och oförfärad; ty du
skall med detta folk gå in i det land som HERREN med ed
har lovat deras fäder att giva dem; och du skall utskifta det
åt dem såsom arv. **8** Och HERREN är den som går framför
dig, han skall vara med dig, han skall icke lämna dig eller
övergiva dig; du må icke frukta och icke vara förfärad." **9**
Och Mose skrev upp denna lag och gav den åt prästerna,
Levi söner, som buro HERRENS förbundsark, och åt alla de
äldste i Israel. **10** Och Mose bjöd dem och sade: "Vid slutet
av vart sjunde år, när friåret är inne, vid lövhyddohögtiden,
11 då hela Israel kommer för att träda fram inför HERRENS,
din Guds, ansikte, på den plats som han utväljer, då skall du
läsa upp denna lag inför hela Israel, så att de höra den. **12**
Församla då folket, män, kvinnor och barn, och främlingarna
som äro hos dig inom dina portar, på det att de må höra
och lära, och på det att de må frukta HERREN, eder Gud,
och hålla och göra efter alla denna lags ord; **13** och på det
att deras barn, som då ännu icke känna den, må höra den
och lära den, så att de frukta HERREN, eder Gud. Detta
skolen I göra, så länge I leven i det land dit I nu dragen över
Jordan, för att taga det i besittning. **14** Och HERREN sade
till Mose: "Se, tiden närmar sig att du skall dö. Kalla till dig
Josua, och inställen eder därefter i uppenbarelsetältet, så vill
jag insätta honom i hans ämbete." Och Mose gick åstad
med Josua, och de inställde sig i uppenbarelsetältet. **15** Då
visade sig HERREN i tältet i en molnstod, och molnstoden
blev stående vid ingången till tältet. **16** Och HERREN sade
till Mose: "Se, när du vilar hos dina fäder, skall detta folk stå
upp och i trolös avfällighet löpa efter främmande gudar, som
dyrkas i det land dit de nu komma, och de skola övergiva
mig och bryta det förbund som jag har slutit med dem. **17**
Och min vrede skall då upptändas mot dem, och jag skall
övergiva dem och fördölja mitt ansikte för dem, och de skola
förgöras, och mycken olycka och nöd skall träffa dem; och
då skola de säga: 'Förvisso är det därför att vår Gud icke är
ibland oss som dessa olyckor hava träffat oss.' **18** Men jag
skall på den tiden alldeles fördölja mitt ansikte, för allt det
ondas skull som de hava gjort, i det att de hava vänt sig till
andra gudar. **19** Så tecknen nu upp åt eder följande sång.
Och du skall lära Israels barn den och lägga den i deras
mun. Och så skall denna sång vara mig ett vittne mot Israels
barn. **20** Ty jag skall låta dem komma in i det land som jag
med ed har lovat åt deras fäder, ett land som flyter av mjölk
och honung, och de skola äta och bliva mätta och feta; men
de skola då vända sig till andra gudar och tjäna dem och
förakta mig och bryta mitt förbund. **21** Och när då mycken
olycka och nöd träffar dem, skall denna sång avlägga sitt
vittnesbörd inför dem; ty den skall icke förgätas och försvinna
ur deras avkomlingars mun. Jag vet ju med vilka tankar de
umgås redan nu, innan jag har låtit dem komma in i det land
som jag med ed lovade dem." **22** Så tecknade då Mose
upp sången på den dagen och lät Israels barn lära den.
23 Och han insatte Josua, Nuns son, i hans ämbete och
sade: "Var frimodig och oförfärad; ty du skall föra Israels
barn in i det land som jag med ed har lovat åt dem, och jag
skall vara med dig." **24** Då nu Mose hade fullständigt tecknat
upp denna lags ord i en bok, **25** bjöd han leviterna som
buro HERRENS förbundsark och sade: **26** "Tagen denna
lagbok och läggen den vid sidan av HERRENS, eder Guds,
förbundsark, så att den ligger där till ett vittne mot dig. **27**
Ty jag känner din gensträvighet och hårdnackenhet. Se,
ännu medan jag har levat kvar bland eder, haven I varit
genstäviga mot HERREN; huru mycket mer skolen I ej då
bliva det efter min död! **28** Församlen nu till mig alla de
äldste i edra stammar, så ock edra tillsyningsmän, för att jag
må inför dem tala dessa ord och taga himmel och jord till
vittnen mot dem. **29** Ty jag vet att I efter min död skolen
taga eder till, vad fördärvligt är, och vika av ifrån den väg
som jag har bjudit eder gå; därför skall olycka träffa eder i
kommande dagar, när I gören vad ont är i HERRENS ögon,
så att I förtörnen honom genom edra händers verk." **30** Och
Mose föredrog inför Israels hela församling följande sång
från början till slutet.

32 Lyssnen, I himlar, ty jag vill tala; och jorden höre min
muns ord. **2** Såsom regnet drype min lära, såsom
daggen flöde mitt tal, såsom rikligt regn på grönska och
såsom en regnskur på gräsets brodd. **3** Ty HERRENS namn
vill jag förkunna; ja, given ära åt vår Gud. **4** Vår klippa --
ostraffliga äro hans gärningar, ty alla hans vägar äro rätta.

En trofast Gud och utan svek, rättfärdig och rättvis är han. 5
De åter handlade illa mot honom; de voro icke hans barn,
utan en skam för Israel, det vrånga och avoga släktet! 6
Är det så du lönar HERREN, du dåraktiga och ovisa folk?
Är han då icke din fader, som skapade dig? Han danade
ju dig och beredde dig. 7 Tänk på de dagar som fordom
voro; akta på förgångna släktens år. Fråga din fader, han
skall förkunna dig det, dina äldste, de skola säga dig det. 8
När den Högste gav arvslotter åt folken, när han fördelade
människors barn, då utstakade han gränserna för folken efter
antalet av Israels barn. 9 Ty HERRENS folk är hans del,
Jakob är hans arvedels lott. 10 Han fann honom i öknens
land, i ödsligheten, där ökendjuren tjöto. Då tog han honom i
sitt beskärm och sin vård, han bevarade honom såsom sin
ögonsten. 11 Likasom en örn lockar sin avkomma ut till flykt
och svävar upp ovanför sina ungar, så bredde han ut sina
vingar och tog honom och bar honom på sina fjädrar. 12
HERREN allena ledsagade honom, och ingen främmande
gud jämte honom. 13 Han förde honom fram över landets
höjder och lät honom äta av markens gröda; han lät honom
suga honung ur hälleberget och olja ur den hårda klippan.
14 Gräddmjölk av kor, söt mjölk av får, fett av lamm fick du
ock, vädurar från Basan och bockar, därtill fetaste märg av
vete; och av druvors blod drack du vin. 15 Då blev Jesurun
fet och istadig; du blev fet och tjock och stinn. Han övergav
Gud, sin skapare, och föraktade sin frälsnings klippa. 16
Ja, de retade honom genom sina främmande gudar, med
styggelser förtörnade de honom. 17 De offrade åt onda
andar, skengudar, åt gudar som de förut icke kände, nya,
som nyss hade kommit till, och som edra fäder ej fruktade
för. 18 Din klippa, som hade fött dig, övergav du, du glömde
Gud, som hade givit dig livet. 19 När HERREN såg detta,
förkastade han dem, ty han förtörnades på sina söner och
döttrar. 20 Han sade: "Jag vill fördölja mitt ansikte för dem,
jag vill se vilket slut de få; ty ett förvänt släkte äro de, barn
i vilka ingen trohet är. 21 De hava retat mig med gudar
som icke äro gudar, förtörnat mig med de fåfängligheter
de dyrka; därför skall jag reta dem med ett folk som icke
är ett folk, med ett dåraktigt hednafolk skall jag förtörna
dem. 22 Ty eld lågar fram ur min näsa, och den brinner ända
till dödsrikets djup; den förtär jorden med dess gröda och
förbränner bergens grundvalar. (Sheol h7585) 23 Jag skall hopa
olyckor över dem, alla mina pilar skall jag avskjuta på dem.
24 De skola utsugas av hunger och förtäras av feberglöd, av
farsoter som bittert pina; jag skall sända över dem vilddjurs
tänder och stoftkrälande ormars gift. 25 Ute skall svärdet
förgöra deras barn, och inomhus skall förskräckelsen göra
det: ynglingar såväl som jungfrur, spenabarn tillsammans
med gråhårsmän. 26 Jag skulle säga: 'Jag vill blåsa bort
dem, göra slut på deras åminnelse bland människor', 27
om jag icke fruktade att deras fiender då skulle vålla mig
grämelse, att deras ovänner skulle misstyda det, att de
skulle säga: 'Vår hand var så stark, det var icke HERREN
som gjorde allt detta.'" 28 Ty ett rådlöst folk äro de, och
förstånd finnes icke i dem. 29 Vore de visa, så skulle de
begripa detta, de skulle första vilket slut de måste få. 30
Huru kunde en jaga tusen framför sig och två driva tiotusen
på flykten, om icke deras klippa hade sålt dem, och om
icke HERREN hade prisgivit dem? 31 Ty de andras klippa
är icke såsom vår klippa; våra fiender kunna själva döma
därom. 32 Ty av Sodoms vinträd är deras ett skott, det
stammar från Gomorras fält; deras druvor äro giftiga druvor,
deras klasar hava bitter smak. 33 Deras vin är drakars etter,
huggormars gruvligaste gift. 34 Ja, sådant ligger förvarat
hos mig, förseglat i mina förrådshus. 35 Min är hämnden
och vedergällningen, sparad till den tid då deras fot skall
vackla. Ty nära är deras ofärds dag, och vad dem väntar
kommer med hast. 36 Ty HERREN skall skaffa rätt åt sitt
folk, och över sina tjänare skall han förbarma sig, när han
ser att deras kraft är borta, och att det är ute med alla och
envar. 37 Då skall han fråga: Var äro nu deras gudar, klippan
till vilken de togo sin tillflykt? 38 Var äro de som åto deras
slaktoffers fett och drucko deras drickoffers vin? Må de stå
upp och hjälpa eder, må de vara edert beskärm. 39 Sen nu
att jag allena är det, och att ingen Gud finnes jämte mig. Jag
dödar, och jag gör levande, jag har slagit, men jag helar ock.
Ingen finnes, som kan rädda ur min hand. 40 Se, jag lyfter
min hand upp mot himmelen, jag säger: Så sant jag lever
evinnerligen: 41 när jag har vässt mitt ljungande svärd och
min hand tager till att skipa rätt, då skall jag utkräva hämnd
av mina ovänner och vedergällning av dem som hata mig. 42
Jag skall låta mina pilar bliva druckna av blod, och mitt svärd
skall mätta sig av kött, av de slagnas och fångnas blod,
av fiendehövdingars huvuden. 43 Jublen, I hedningar, över
hans folk, ty han hämnas sina tjänares blod, han utkräver
hämnd av sina ovänner och bringar försoning för sitt land,
för sitt folk. 44 Och Mose kom med Hosea, Nuns son, och
föredrog hela denna sång inför folket. 45 Och när Mose hade
föredragit alltsammans till slut för hela Israel, 46 sade han
till dem: "Akten på alla de ord som jag i dag gör till vittnen
mot eder, så att I given edra barn befallning om dem, att de
skola hålla alla denna lags ord och göra efter dem. 47 Ty det
är icke ett tomt ord, som ej angår eder, utan det gäller edert
liv; och genom detta ord skolen I länge leva i det land dit I

nu dragen över Jordan, för att taga det i besittning." 48 Och
HERREN talade till Mose på denna samma dag och sade:
49 "Stig upp här på Abarimberget, på berget Nebo i Moabs
land, gent emot Jeriko, så skall du få se Kanaans land, som
jag vill giva åt Israels barn till besittning. 50 Och du skall dö
där på berget, dit du stiger upp, och du skall samlas till dina
fäder, likasom din broder Aron dog på berget Hor och blev
samlad till sina fäder; 51 detta därför att I handladen trolöst
mot mig bland Israels barn vid Meribas vatten vid Kades,
i öknen Sin, i det att I icke höllen mig helig bland Israels
barn. 52 Mitt framför dig skall du se landet; men du skall icke
komma dit, in i det land som jag vill giva åt Israels barn."

33 Och detta är den välsignelse gudsmannen Mose gav
Israels barn före sin död; 2 han sade: "HERREN
kom från Sinai, och från Seir gick hans sken upp för dem;
man kom fram i glans från berget Paran, ut ur hopen av
mångtusen heliga; på hans högra sida brann i eld en lag
för dem. 3 Ja, han vårdar sig om folken; folkets heliga
äro alla under din hand. De ligga vid din fot, de hämta
upp av dina ord. 4 Mose gav åt oss en lag, en arvedel for
Jakobs menighet. 5 Och Jesurun fick en konung, när folkets
hövdingar församlades, Israels stammar allasammans." 6
"Må Ruben leva och icke dö; dock blive hans män en ringa
hop. 7 Och detta sade han om Juda: "Hör, o HERRE, Judas
röst, och låt honom komma till sitt folk. Med sina händer
utförde han dess sak; bliv du honom en hjälp mot hans
ovänner." 8 Och om Levi sade han: "Dina tummim och
dina urim, de tillhöra din frommes skara, dem du frestade i
Massa, dem du tvistade med vid Meribas vatten, 9 dem som
sade om fader och moder: 'Jag ser dem icke', och som icke
ville kännas vid sina bröder, ej heller veta av sina barn. Ty de
aktade på ditt tal, och ditt förbund höllo de. 10 De lära Jakob
dina rätter och Israel din lag, de bära fram rökverk för din
näsa och heloffer på ditt altare. 11 Välsigna, HERRE, hans
kraft, och låt hans händers verk behaga dig. Krossa länderna
på hans motståndare, på hans fiender, så att de icke kunna
resa sig." 12 Om Benjamin sade han: "HERRENS vän är
han, han skall bo i trygghet hos honom, hos honom som
överskygger honom alltid, och som har sin boning mellan
hans höjder." 13 Och om Josef sade han: "Välsignat av
HERREN vare hans land med himmelens ädlaste gåvor,
med dagg, med gåvor från djupet som utbreder sig därnere,
14 med solens ädlaste alster och månvarvens ädlaste frukter,
15 med de uråldriga bergens yppersta skatter och de eviga
höjdernas ädlaste frukt, 16 med jordens ädlaste frukt och allt
vad hon bär, och med nåd från honom som bodde i busken.
Detta komme över Josefs huvud, över hans hjässa, furstens
bland bröder. 17 Härlig är den förstfödde bland hans tjurar,
såsom en vildoxes äro hans horn; med dem stångar han
ned alla folk, ja ock dem som bo vid jordens ändar. Sådana
äro Efraims tiotusenden. sådana Manasses tusenden." 18
Och om Sebulon sade han: "Gläd dig, Sebulon, när du
drager ut, och du, Isaskar, i dina tält. 19 Folk inbjuda de till
sitt berg; där offra de rätta offer. Ty havens rikedom få de
suga, och de skatter som sanden döljer." 20 Och om Gad
sade han: "Lovad vare han som gav så rymligt land åt Gad!
Lik en lejoninna har han lägrat sig, han krossar både arm
och hjässa. 21 Han utsåg åt sig förstlingslandet, ty där var
hans härskarlott förvarad. Dock drog han med bland folkets
hövdingar; HERRENS rätt utförde han och hans domar,
tillsammans med det övriga Israel." 22 Och om Dan sade
han: "Dan är ett ungt lejon, som rusar ned från Basan." 23
Och om Naftali sade han: "Naftali har fått riklig nåd och
välsignelse till fyllest av HERREN. Västern och södern tage
du i besittning." 24 Och om Aser sade han: "Välsignad bland
söner vare Aser! Han blive älskad av sina bröder, och han
doppe sin fot i olja. 25 Av järn och koppar vare dina riglar;
och så länge du lever, må din kraft bestå." 26 "Ingen är lik
Gud, o Jesurun; till din hjälp far han fram på himmelen och i
sin höghet på skyarna. 27 En tillflykt är han, urtidens Gud,
och härnere råda hans eviga armar. Han förjagade fienderna
för dig, han sade: Förgör dem. 28 Så fick Israel bo i trygghet,
Jakobs källa vara i ro, i ett land med säd och vin, under en
himmel som dryper av dagg. 29 Säll är du, Israel; ja, vem är
dig lik? Du är ett folk som får seger genom HERREN, genom
honom som är din skyddande sköld, honom som är ditt
ärorika svärd. Ja, dina fiender skola visa dig underdånighet,
och du skall gå fram över deras höjder."

34 Och Mose gick från Moabs hedar upp på berget Nebo,
på toppen av Pisga, gent emot Jeriko. Och HERREN
lät honom se hela landet: Gilead ända till Dan, 2 och hela
Naftali och Efraims och Manasses land, och hela Juda land,
ända till Västra havet, 3 och Sydlandet och Jordanslätten,
det är lågslätten vid Jeriko -- Palmstaden -- ända till Soar. 4
Och HERREN sade till honom: "Detta är det land som jag
med ed har lovat åt Abraham. Isak och Jakob, i det jag sade:
'Åt din säd skall jag giva det.' Jag har nu låtit dig se det med
dina ögon, men ditin skall du icke komma." 5 Och HERRENS
tjänare Mose dog där i Moabs land, såsom HERREN hade
sagt. 6 Och han begrov honom i dalen i Moabs land, mitt
emot Bet-Peor; men ännu intill denna dag har ingen fått
veta var hans grav är. 7 Och Mose var ett hundra tjugu år
gammal, när han dog, men hans ögon voro icke skumma,
och hans livskraft hade icke försvunnit. 8 Och Israels barn

begräto Mose på Moabs hedar i trettio dagar; därmed voro
gråtodagarna ute, vid sorgefesten efter Mose. **9** Och Josua,
Nuns son, var full med vishetens ande, ty Mose hade lagt
sina händer på honom; och Israels barn lydde honom och
gjorde såsom HERREN hade bjudit Mose. **10** Men i Israel
uppstod icke mer någon profet sådan som Mose, med vilken
HERREN hade umgåtts ansikte mot ansikte -- **11** ingen, om
man tänker på alla de tecken och under som HERREN hade
sänt honom att göra i Egyptens land, med Farao och alla
hans tjänare och med hela hans land, **12** och om man tänker
på all den väldiga kraft som Mose visade, och på alla de
stora och fruktansvärda gärningar som han gjorde inför hela
Israel.

Josua

1 Efter HERRENS tjänare Moses död sade HERREN till
Josua, Nuns son, Moses tjänare: **2** "Min tjänare Mose
är död; så stå nu upp och gå över denna Jordan, du med
allt detta folk, in i det land som jag vill giva dem, giva åt
Israels barn. **3** Var ort som eder fot beträder har jag givit
eder, såsom jag lovade Mose. **4** Från öknen till Libanon
däruppe och ända till den stora floden, floden Frat, över
hetiternas land och ända till Stora havet västerut skall edert
område sträcka sig. **5** Ingen skall kunna stå dig emot i alla
dina livsdagar; såsom jag har varit med Mose, så skall jag
ock vara med dig; jag skall icke lämna dig eller övergiva
dig. **6** Var frimodig och oförfärad; ty du skall utskifta åt detta
folk såsom arv det land som jag med ed har lovat deras
fäder att giva dem. **7** Allenast må du vara helt frimodig och
oförfärad till att i alla stycken hålla den lag som min tjänare
Mose har givit dig och göra efter den; vik icke av därifrån
vare sig till höger eller till vänster; på det att du må hava
framgång i allt vad du företager dig. **8** Låt icke denna lagbok
vara skild från din mun; tänk på den både dag och natt, så
att du i alla stycken håller det som är skrivet i den och gör
därefter; ty då skola dina vägar vara lyckosamma, och då
skall du hava framgång. **9** Se, jag har bjudit dig att vara
frimodig och oförfärad; så var nu icke förskräckt eller försagd.
Ty HERREN, din Gud, är med dig i allt vad du företager
dig." **10** Då bjöd Josua folkets tillsyningsmän och sade: **11**
"Gån igenom lägret och bjuden folket och sägen: 'Reden
till reskost åt eder; ty om tre dagar skolen I gå över denna
Jordan, för att komma in i och taga i besittning det land som
HERREN, eder Gud, vill giva eder till besittning.'" **12** Men
till rubeniterna och gaditerna och ena hälften av Manasse
stam sade Josua: **13** "Tänken på det som HERRENS tjänare
Mose bjöd eder, när han sade: 'HERREN, eder Gud, vill låta
eder komma till ro och giva eder detta land.' **14** Edra hustrur,
edra barn och eder boskap må nu stanna kvar i det land
som Mose har givit eder här på andra sidan Jordan; men I
själva, så många av eder som äro tappra stridsmän, skolen
draga väpnade åstad i spetsen för edra bröder och hjälpa
dem, **15** till dess att HERREN har låtit edra bröder komma till
ro såväl som eder, när också de hava tagit i besittning det
land som HERREN, eder Gud, vill giva dem. Sedan mån I
vända tillbaka till det land som skall vara eder besittning; det
mån I då taga i besittning, det land som HERRENS tjänare
Mose har givit eder här på andra sidan Jordan, på östra
sidan." **16** Då svarade de Josua och sade: "Allt vad du har
bjudit oss vilja vi göra, och varthelst du sänder oss, dit vilja
vi gå. **17** Såsom vi i allt hava lytt Mose, så vilja vi ock lyda
dig; allenast må HERREN, din Gud, vara med dig, såsom
han var med Mose. **18** Var och en som är gensträvig mot
dina befallningar och icke lyssnar till dina ord, vadhelst du
bjuder honom, han skall bliva dödad. Allenast må du vara
frimodig och oförfärad."

2 Josua, Nuns son, sände hemligen ut två spejare från
Sittim och sade: "Gån och besen landet och Jeriko." De
gingo åstad och kommo in i ett hus där en sköka bodde,
vid namn Rahab, och där lade de sig till vila. **2** Men för
konungen i Jeriko blev inberättat: "I natt hava några män
kommit hit från Israels barn för att utforska landet." **3** Då
sände konungen i Jeriko till Rahab och lät säga: "Lämna ut
de män som hava kommit till dig och tagit in i ditt hus, ty de
hava kommit hit för att utforska hela landet." **4** Men kvinnan
tog de båda männen och dolde dem; sedan svarade hon:
"Ja, männen kommo till mig, men jag visste icke varifrån de
voro; **5** och när porten skulle stängas, sedan det hade blivit
mörkt, gingo männen ut, och jag vet icke vart de togo vägen;
skynden eder att sätta efter dem, så fån I nog fatt i dem." **6**
Men hon hade fört dem upp på taket och gömt dem under
linstjälkar, som hon hade där, utbredda på taket. **7** Så satte
nu männen efter dem åt Jordan till, bort emot vadställena;
och man stängde stadsporten så snart förföljarna hade
begivit sig åstad. **8** Men innan de främmande männen
hade lagt sig, steg hon upp till dem på taket **9** och sade
till dem: "Jag vet att HERREN har givit eder detta land,
och att förskräckelse för eder har fallit över oss, ja, att alla
landets inbyggare äro i ångest för eder. **10** Ty vi hava hört
huru HERREN lät vattnet i Röda havet torka ut framför
eder, när I drogen ut ur Egypten, och vad I haven gjort med
amoréernas konungar, de två på andra sidan Jordan, Sihon
och Og, huru I gåven dem till spillo. **11** Då vi hörde detta,
blevo våra hjärtan förfärade, och numera har ingen mod
att stå eder emot; ty HERREN, eder Gud, är Gud, uppe i
himmelen och nere på jorden. **12** Så loven mig nu med ed
vid HERREN, att eftersom jag har gjort barmhärtighet med
min faders hus och giva mig ett säkert tecken därpå, **13**
och låta min fader och min moder, mina bröder och mina
systrar leva, så ock alla som tillhöra dem, och rädda oss från
döden." **14** Männen sade till henne: "Med vårt eget liv svara
vi för edert, såframt I icke förråden vårt förehavande; när
HERREN giver oss landet, skola vi bevisa dig barmhärtighet
och trofasthet." **15** Då släppte hon ned dem genom fönstret
med ett tåg; ty hennes hus låg invid stadsmuren, så att hon
bodde invid själva muren. **16** Och hon sade till dem: "Gån
upp i bergsbygden, så att edra förföljare icke träffa på eder;

och hållen eder gömda där i tre dagar, till dess edra förföljare
hava kommit tillbaka, så kunnen I sedan fortsätta eder färd."
17 Och männen sade till henne: "Vi vilja likväl vara fria ifrån
den ed som du nu har tagit av oss, 18 om du, när vi komma
in i landet, underlåter att binda detta röda snöre i det fönster
genom vilket du har släppt ned oss, och likaledes om du
icke har din fader och din moder och dina bröder, alla av din
faders hus, samlade hemma hos dig. 19 Dock, om någon
går åstad, utom dörrarna till ditt hus, så komme hans blod
över hans huvud, och vi äro utan skuld; om däremot någons
hand kommer vid en av dem som äro inne i ditt hus, så må
dennes blod komma över vårt huvud. 20 Och om du förråder
vårt förehavande, så äro vi likaledes fria ifrån den ed som du
har tagit av oss." 21 Hon svarade: "Vare det såsom I haven
sagt." Och så lät hon dem gå, och de drogo åstad. Men hon
band det röda snöret i fönstret. 22 Så drogo de nu åstad och
kommo upp i bergsbygden och stannade där i tre dagar, till
dess att deras förföljare hade vänt tillbaka; ty dessa hade
sökt efter dem överallt på vägarna, men hade icke funnit
dem. 23 Sedan vände de båda männen tillbaka och kommo
ned från bergsbygden och gingo över floden och kommo så
till Josua, Nuns son; och de förtäljde för honom allt vad som
hade vederfarits dem. 24 Och de sade till Josua: "HERREN
har givit hela landet i vår hand; alla landets inbyggare äro i
ångest för oss."

3 Bittida följande morgon bröt Josua med alla Israels barn
upp från Sittim och kom till Jordan; där stannade de om
natten, innan de gingo över. 2 Men efter tre dagar gingo
tillsyningsmännen genom lägret 3 och bjödo folket och sade:
"Så snart I fån se HERRENS, eder Guds, förbundsark, och
att de levitiska prästerna bära den, skolen ock I bryta upp
från eder plats och följa efter den 4 -- låten dock mellan
den och eder vara ett avstånd av vid pass två tusen alnar;
närmare mån I icke komma den -- på det att I mån kunna
veta vilken väg I skolen gå, ty I haven icke förut dragit den
vägen fram." 5 Och Josua sade till folket: "Helgen eder, ty i
morgon skall HERREN göra under bland eder." 6 Därefter
sade Josua till prästerna: "Tagen förbundsarken och dragen
åstad framför folket." Då togo de förbundsarken och gingo
framför folket. 7 Och HERREN sade till Josua: "I dag skall
jag begynna att göra dig stor i hela Israels ögon, på det
att de må förnimma, att såsom jag har varit med Mose,
så vill jag ock vara med dig. 8 Bjud du nu prästerna som
bära förbundsarken och säg: 'Så snart I kommen till den
yttersta randen av Jordans vatten, skolen I stanna där, vid
Jordan.'" 9 Då sade Josua till Israels barn: "Träden fram hit
och hören HERRENS, eder Guds, ord." 10 Och Josua sade:
"Härav skolen I förnimma att en levande Gud är mitt ibland
eder, och att han förvisso vill fördriva för eder kananéerna,
hetiterna, hivéerna, perisséerna, girgaséerna, amoréerna
och jebuséerna: 11 förbundsarken, hela jordens Herres
förbundsark, drager nu framför eder över Jordan. 12 Väljen
alltså ut tolv män ur Israels stammar, en man för var stam.
13 Så snart då prästerna som bära HERRENS, hela jordens
Herres, ark stå stilla med sina fötter i Jordans vatten, det
vatten som kommer uppifrån, bliva avskuret i sitt lopp, och
det skall stå såsom en samlad hög." 14 Folket bröt då upp
från sina tält för att gå över Jordan, och prästerna som
buro förbundsarken gingo framför folket. 15 När nu de som
buro arken kommo till Jordan, så att prästerna, som buro
arken, med sina fötter vidrörde yttersta randen av vattnet i
Jordan, vilken under hela skördetiden är full över alla sina
bräddar, 16 då stannade det vatten som kom uppifrån, och
blev stående såsom en samlad hög långt borta, uppe vid
Adam, staden som ligger bredvid Saretan; och det vatten
som flöt ned mot Hedmarkshavet, Salthavet, blev sålunda
helt och hållet avskuret. Och folket gick över mitt emot
Jeriko. 17 Men prästerna som buro HERRENS förbundsark
stodo orörliga på torr mark mitt i Jordan; och hela Israel gick
över på torr mark, till dess att allt folket helt och hållet hade
kommit över Jordan.

4 Då nu allt folket helt och hållet hade kommit över Jordan,
sade HERREN till Josua: 2 "Väljen ut bland folket tolv
män, en man ur var stam, 3 och bjuden dem och sägen:
'Tagen här ur Jordan, från den plats där prästerna stodo
med sina fötter, tolv stenar, och lyften upp dem och fören
dem över med eder, och läggen ned dem på det ställe, där I
skolen lägra eder i natt.'" 4 Då kallade Josua till sig de tolv
män som han hade utsett bland Israels barn, en man ur var
stam. 5 Och Josua sade till dem: "Dragen åstad framför
HERRENS, eder Guds, ark, och gån ut mitt i Jordan; och
var och en av eder må där lyfta upp en sten på axeln, efter
antalet av Israels barns stammar. 6 Detta skall nämligen bliva
ett minnesmärke bland eder. När då edra barn i framtiden
fråga: 'Vad betyda dessa stenar?', 7 skolen I svara dem
så: 'De betyda att Jordans vatten här blev avskuret i sitt
lopp, framför HERRENS förbundsark; ja, när den gick över
Jordan, blev Jordans vatten avskuret i sitt lopp. Därför skola
dessa stenar vara ett åminnelsemärke för Israels barn till
evärdlig tid.'" 8 Då gjorde Israels barn såsom Josua bjöd
dem; de togo upp tolv stenar ur Jordan, såsom HERREN
hade tillsagt Josua, efter antalet av Israels barns stammar;
och de förde dem över med sig till lägerstället och lade ned
dem där. 9 Tillika reste Josua tolv stenar mitt i Jordan, på

samma plats där prästerna som buro förbundsarken hade stått med sina fötter; och de finnas kvar där ännu i dag. 10
Och prästerna som buro arken blevo stående mitt i Jordan,
till dess att allt det var fullgjort, som HERREN hade bjudit
Josua att tillsäga folket, alldeles i enlighet med vad Mose
förut hade bjudit Josua; och folket gick över med hast. 11
Men när allt folket helt och hållet hade kommit över, gick ock
HERRENS ark över, jämte prästerna, och tog plats framför
folket. 12 Och Rubens barn och Gads barn och ena hälften
av Manasse stam drogo väpnade åstad i spetsen för Israels
barn, såsom Mose hade tillsagt dem. 13 Det var vid pass
fyrtio tusen män som så drogo åstad, väpnade till strid, för
att kämpa inför HERREN på Jerikos hedmarker. 14 På den
dagen gjorde HERREN Josua stor i hela Israels ögon, och
de fruktade honom, såsom de fruktat Mose, så länge denne
levde. 15 Och HERREN sade till Josua: 16 "Bjud prästerna
som bära vittnesbördets ark att stiga upp ur Jordan." 17 Och
Josua bjöd prästerna och sade: "Stigen upp ur Jordan." 18
När då prästerna som buro HERRENS förbundsark stego
upp ur Jordan, hade deras fötter knappt hunnit upp på torra
landet, förrän Jordans vatten vände tillbaka till sin plats och
nådde, såsom förut, upp över alla sina bräddar. 19 Det var
på tionde dagen i första månaden som folket steg upp ur
Jordan; och de lägrade sig i Gilgal, på gränsen av östra
Jerikoområdet. 20 Och de tolv stenarna som de hade tagit
ur Jordan reste Josua i Gilgal. 21 Och han sade till Israels
barn: "När nu edra barn i framtiden fråga sina fäder: 'Vad
betyda dessa stenar?', 22 då skolen I göra det kunnigt för
edra barn och säga: 'Israel gick på torr mark över denna
Jordan, 23 i det att HERREN, eder Gud, lät vattnet i Jordan
torka ut framför eder, till dess I haden gått över den, likasom
HERREN, eder Gud, gjorde med Röda havet, som han lät
torka ut framför oss, till dess vi hade gått över det; 24 på det
att alla folk på jorden må förnimma huru stark HERRENS
hand är, så att I frukten HERREN, eder Gud, alltid.'"

5 Då nu alla amoréernas konungar på andra sidan Jordan,
på västra sidan, och alla kananéernas konungar vid
havet hörde huru HERREN hade låtit vattnet i Jordan torka
ut framför Israels barn, medan vi gingo över den, blevo
deras hjärtan förfärade, och de hade icke längre mod att stå
emot Israels barn. 2 Vid den tiden sade HERREN till Josua:
"Gör dig stenknivar och omskär åter Israels barn, för andra
gången." 3 Då gjorde Josua sig stenknivar och omskar
Israels barn vid Förhudshöjden. 4 Och orsaken varför Josua
omskar dem var denna: allt det folk av mankön, som hade
dragit ut ur Egypten, alla stridbara män, hade dött i öknen
under vägen, efter uttåget ur Egypten. 5 Ty väl hade bland
folket alla de som voro med under uttåget blivit omskurna,
men de bland folket, som voro födda i öknen under vägen,
efter uttåget ur Egypten, de voro alla oomskurna. 6 Ty
Israels barn vandrade i öknen i fyrtio år, under vilken tid
alla stridbara män i folket, som hade dragit ut ur Egypten,
förgingos, eftersom de icke hörde HERRENS röst, varför ock
HERREN svor att han icke skulle låta dem se det land som
han med ed hade lovat deras fäder att giva oss, ett land
som flyter av mjölk och honung. 7 Men deras barn, som han
hade låtit uppstå i deras ställe, dem omskar nu Josua, ty de
hade förhud, eftersom de icke hade blivit omskurna under
vägen. 8 Och när allt folket hade blivit omskuret, stannade
de kvar där de voro i lägret, till dess de hade blivit läkta. 9
Och HERREN sade till Josua: "I dag har jag avvältrat från
eder Egyptens smälek." Och detta ställe fick namnet Gilgal,
såsom det heter ännu i dag. 10 Medan nu Israels barn voro
lägrade i Gilgal, höllo de påskhögtid den fjortonde dagen i
månaden, om aftonen, på Jerikos hedmarker. 11 Och dagen
efter påskhögtiden åto de osyrat bröd och rostade ax av
landets säd, just på den dagen. 12 Och mannat upphörde
dagen därefter, då de nu åto av landets säd, och Israels
barn fingo icke manna mer, utan de åto det året av landet
Kanaans avkastning. 13 Och medan Josua var vid Jeriko,
hände sig att han, i det han lyfte upp sina ögon, fick se en
man stå där framför sig med ett draget svärd i sin hand.
Då gick Josua fram till honom och frågade honom: "Tillhör
du oss eller våra ovänner?" 14 Han svarade: "Nej, jag är
hövitsman över HERRENS här, och jag har just nu kommit
hit." Då föll Josua ned till jorden på sitt ansikte och bugade
sig; sedan sade han till honom: "Vad har min herre att säga
till sin tjänare?" 15 Hövitsmannen över HERRENS här sade
då till Josua: "Drag dina skor av dina fötter, ty platsen där du
står är helig." Och Josua gjorde så.

6 Och Jeriko hade sina portar stängda, det höll sig tillstängt
för Israels barn; ingen gick ut eller in. 2 Men HERREN
sade till Josua: "Se, jag har givit Jeriko med dess konung,
med dess tappra stridsmän, i din hand. 3 Tågen nu omkring
staden, så många stridbara män I ären, runt omkring staden
en gång; så skall du göra i sex dagar. 4 Och sju präster
skola bära de sju jubelbasunerna framför arken; men på
sjunde dagen skolen I tåga omkring staden sju gånger; och
prästerna skola stöta i basunerna. 5 Och när det blåses i
jubelhornet med utdragen ton, och I hören basunljudet, skall
allt folket upphäva ett stort härskri; då skola stadsmurarna
falla på stället, och folket skall draga in över dem, var och en
rätt fram." 6 Då kallade Josua, Nuns son, till sig prästerna
och sade till dem: "Tagen förbundsarken, och sju präster

skola bära sju jubelbasuner framför HERRENS ark." 7 Och
till folket blev sagt: "Dragen ut och tågen omkring staden;
och den väpnade skaran skall draga framför HERRENS ark."
8 Då nu Josua hade sagt detta till folket, drogo de sju präster
som buro jubelbasunerna framför HERREN åstad och stötte
i basunerna; och HERRENS förbundsark följde efter dem. 9
Och den väpnade skaran gick framför prästerna som stötte i
basunerna, och den övriga hopen slutade tåget och följde
efter arken, under det att man alltjämt stötte i basunerna.
10 Men Josua hade bjudit folket och sagt: "I skolen icke
upphäva något härskri eller låta höra eder röst eller ens låta
något ord utgå av eder mun, förrän den dag då jag säger till
eder: 'Häven upp ett härskri'; då skolen I upphäva ett härskri."
11 Och när han så hade låtit bära HERRENS ark omkring
staden, runt omkring den en gång, gingo de in i lägret och
stannade i lägret över natten. 12 Och följande morgon stod
Josua bittida upp, och prästerna togo HERRENS ark. 13
Och de sju präster som buro de sju jubelbasunerna framför
HERRENS ark gingo alltjämt och stötte i basunerna; och den
väpnade skaran gick framför dem, och den övriga hopen
slutade tåget och följde efter HERRENS ark, under det att
man alltjämt stötte i basunerna. 14 De tågade också nu
på andra dagen en gång omkring staden och återvände
sedan till lägret; så gjorde de i sex dagar. 15 Men på sjunde
dagen stodo de bittida upp vid morgonrodnadens uppgång
och tågade då sju gånger omkring staden på samma sätt;
endast denna dag tågade de sju gånger omkring staden.
16 Och när prästerna sjunde gången stötte i basunerna,
sade Josua till folket: "Häven upp ett härskri, ty HERREN
har givit eder staden. 17 Men staden med allt vad däri är
skall givas till spillo åt HERREN; allenast skökan Rahab
skall få leva, jämte alla som äro inne i hennes hus, därför
att hon gömde de utskickade som vi hade sänt åstad. 18
Men tagen eder väl till vara för det tillspillogivna, så att I
icke, sedan I haven givit det till spillo, ändå tagen något av
det tillspillogivna och därigenom kommen Israels läger att
hemfalla åt tillspillogivning, och så dragen olycka över det.
19 Allt silver och guld och allt som är av koppar eller järn
skall vara helgat åt HERREN och ingå till HERRENS skatt."
20 Då hov folket upp ett härskri, och man stötte i basunerna.
Ja, när folket hörde basunljudet, hov det upp ett stort härskri;
då föllo murarna på stället, och folket drog över dem in i
staden, var och en rätt fram; så intogo de staden. 21 Och de
gåvo till spillo allt vad som fanns i staden, både män och
kvinnor, både unga och gamla, så ock oxar, får och åsnor,
och slogo dem med svärdsegg. 22 Men till de båda män som
hade bespejat landet sade Josua: "Gån in i skökans hus och
fören kvinnan, jämte alla som tillhöra henne, ut därifrån,
såsom I med ed haven lovat henne." 23 Då gingo de unga
män som hade varit där såsom spejare ditin och förde ut
Rahab, jämte hennes fader och moder och hennes bröder
och alla som tillhörde henne; hela hennes släkt förde de ut.
Och de släppte dem utanför Israels läger. 24 Men staden
med allt vad som fanns däri brände de upp i eld; allenast
silvret och guldet och det som var av koppar eller järn lade
de till skatten i HERRENS hus. 25 Men skökan Rahab och
hennes faders hus och alla som tillhörde henne lät Josua
leva, och hon fick bo bland Israels folk, intill denna dag; detta
därför att hon gömde de utskickade som Josua hade sänt
åstad för att bespeja Jeriko. 26 På den tiden lät Josua folket
svärja denna ed: "Förbannad vare inför HERREN den man
som tager sig före att åter bygga upp denna stad, Jeriko.
När han lägger dess grund, må detta kosta honom hans
äldste son, och när han sätter upp dess portar, må detta
kosta honom hans yngste son." 27 Och HERREN var med
Josua, så att ryktet om honom gick ut över hela landet.

7 Men Israels barn förgrepo sig trolöst på det tillspillogivna;
ty Akan, son till Karmi, son till Sabdi, son till Sera, av
Juda stam, tog något av det tillspillogivna. Då upptändes
HERRENS vrede mot Israels barn. 2 Och Josua sände från
Jeriko några män åstad till Ai, som ligger vid Bet-Aven, öster
om Betel, och sade till dem: "Dragen ditupp och bespejen
landet." Så drogo då männen upp och bespejade Ai. 3 Och
när de kommo tillbaka till Josua, sade de till honom: "Allt
folket behöver icke draga ditupp; om vid pass två eller tre
tusen man draga upp, skola de nog intaga Ai. Du behöver
icke låta allt folket göra sig mödan att tåga dit, ty dess
invånare äro få." 4 Alltså fingo vid pass tre tusen man av
folket draga ditupp; men dessa måste fly för ajiterna. 5 Och
sedan ajiterna hade slagit vid pass trettiosex man av dem,
förföljde de de övriga utanför stadsporten ända till Sebarim
och slogo dem på sluttningen där. Då blev folkets hjärta
förfärat, det blev såsom vatten. 6 Och Josua med de äldste i
Israel rev sönder sina kläder, och föll ned på sitt ansikte till
jorden framför HERRENS ark och låg där ända till aftonen,
och de strödde stoft på sina huvuden. 7 Och Josua sade:
"Ack, Herre, HERRE, varför har du då fört detta folk över
Jordan, om du vill giva i amoréernas hand och så förgöra
oss? O att vi hade beslutit oss för att stanna på andra sidan
Jordan! 8 Ack Herre, vad skall jag nu säga, sedan Israel
har tagit till flykten för sina fiender? 9 När kananéerna och
landets alla övriga inbyggare få höra detta, skola de omringa
oss och utrota till och med vårt namn från jorden. Vad vill du
då göra för ditt stora namns ära?" 10 Men HERREN svarade

Josua: "Stå upp. Varför ligger du så på ditt ansikte? 11 Israel
har syndat, de hava överträtt det förbund som jag stadgade
för dem; de hava tagit av det tillspillogivna, de hava stulit, de
hava ljugit, de hava gömt det bland sitt eget gods. 12 Därför
kunna Israels barn icke stå emot sina fiender, utan de måste
taga till flykten för sina fiender, ty de äro nu själva hemfallna
åt tillspillogivning. Jag vill icke mer vara med eder, om I icke
alldeles skaffen bort ifrån eder det tillspillogivna. 13 Stå nu
upp och helga folket och säg: Helgen eder till i morgon. Ty så
säger HERREN, Israels Gud: Något tillspillogivet finnes hos
dig, Israel; du skall icke kunna stå emot dina fiender, förrän I
skiljen det tillspillogivna från eder. 14 I morgon skolen I träda
fram, den ena stammen efter den andra; i den stam som
HERREN då låter träffas av lotten skall den ena släkten efter
den andra träda fram; och i den släkt som HERREN låter
träffas av lotten skall den ena familjen efter den andra träda
fram; och i den familj som HERREN låter träffas av lotten
skall den ena mannen efter den andra träda fram. 15 Och
den som då träffas av lotten såsom skyldig till förgripelse
på det tillspillogivna, han skall brännas upp i eld med allt
vad han har, därför att han överträdde HERRENS förbund
och gjorde vad som var en galenskap i Israel." 16 Så lät nu
Josua bittida följande morgon Israel träda fram, den ena
stammen efter den andra; då träffades Juda stam av lotten.
17 När han då lät Juda släkter träda fram, träffade lotten
seraiternas släkt; och när han lät seraiternas släkt träda
fram, den ena mannen efter den andra, träffades Sabdi av
lotten. 18 När han då lät hans familj träda fram, den ena
mannen efter den andra, träffade lotten Akan, son till Karmi,
son till Sabdi, son till Sera av Juda stam. 19 Då sade Josua
till Akan: "Min son, giv ära åt HERREN, Israels Gud, och
bekänn, honom till pris: säg mig vad du gjort och dölj intet
för mig." 20 Akan svarade Josua och sade: "Det är sant, jag
har syndat mot HERREN, Israels Gud, ty så har jag gjort: 21
jag såg ibland bytet en dyrbar mantel från Sinear och två
hundra siklar silver och en guldplatta, femtio siklar i vikt, och
till detta fick begärelse och tog det; se, det är gömt i jorden, i
mitten av mitt tält, och silvret underst." 22 Då sände Josua
några män dit för att se efter, och de skyndade till tältet; och
de funno det gömt där i hans tält, och silvret underst. 23
Och de togo det ur tältet och buro det till Josua och Israels
barns menighet och lade det ned inför HERREN. 24 Då tog
Josua och Israels menighet med honom Akan, Seras son,
och silvret och manteln och guldplattan, och hans söner och
döttrar, hans oxar, åsnor och får, och hans tält, och allt övrigt
som han hade, och förde alltsammans upp till Akors dal.
25 Och Josua sade: "Varför drog du olycka över oss? Nu
skall ock HERREN i dag låta olycka komma över dig." Och
Israels menighet stenade honom; de brände upp dem i eld
och kastade stenar på dem. 26 Och de uppkastade över
honom ett stort stenröse, som finnes kvar ännu i dag; och så
vände sig HERREN ifrån sin vredes glöd. Därav fick det
stället namnet Akors dal, såsom det heter ännu i dag.

8 Och HERREN sade till Josua: "Frukta icke och var icke
förfärad; tag med dig allt krigsfolket och stå upp och drag
åstad mot Ai. Se, i din hand har jag givit konungen i Ai med
hans folk, hans stad och hans land. 2 Och du skall göra
med Ai och dess konung på samma sätt som du gjorde med
Jeriko och dess konung; dock mån I behålla rovet därifrån
och boskapen, såsom edert byte. Lägg nu ett bakhåll mot
staden, på andra sidan därom." 3 Då bröt Josua upp med
allt krigsfolket för att draga åstad mot Ai. Och Josua utvalde
trettio tusen man, de tappraste stridsmännen, och sände
dem ut om natten. 4 Och han bjöd dem och sade: "Given
akt: I skolen lägga eder i bakhåll mot staden, på andra sidan
därom, men läggen eder icke alltför långt ifrån staden; och
hållen eder alla redo. 5 Själv skall jag, med allt det folk som
är kvar hos mig, rycka fram mot staden. När de då draga ut
mot oss såsom förra gången, vilja vi fly för dem. 6 Då skola
de draga efter oss, till dess vi hava lockat dem långt bort
ifrån staden; ty de skola tänka: 'De flyr för oss, nu såsom
förra gången.' 7 Men under det att vi fly för dem, skolen I
bryta fram ifrån bakhållet och intaga staden, ty HERREN,
eder Gud, har givit den i eder hand. 8 Och så snart I haven
fått staden i edert våld, skolen I tända eld på den; efter
HERRENS ord skolen I så göra. Given akt på vad jag nu har
bjudit eder." 9 Så sände Josua dem åstad, och de gingo
och lade sig i bakhåll mellan Betel och Ai, väster om Ai.
Men Josua stannade över natten bland folket. 10 Och bittida
följande morgon mönstrade Josua folket och drog så, med
de äldste i Israel i spetsen för folket, upp till Ai. 11 Och allt
det krigsfolk som var kvar hos honom drog med ditupp och
ryckte allt närmare, till dess de kommo mitt emot staden; där
lägrade de sig norr om Ai, med dalen mellan sig och Ai. 12
Men han tog vid pass fem tusen man och lade dem i bakhåll
mellan Betel och Ai, väster om staden. 13 Och sedan folket
hade blivit uppställt, såväl hela lägret, norr om staden, gick
Josua den natten fram till mitten av dalen. 14 När konungen
i Ai såg detta, skyndade sig männen i staden, han själv med
allt sitt folk, och drogo bittida om morgonen ut till strid mot
Israel, bort till den utsedda platsen, framför hedmarken; han
själv visste nämligen icke att ett bakhåll var lagt mot honom
på andra sidan om staden. 15 Och Josua och hela Israel läto
slå sig av dem och flydde åt öknen till. 16 Då uppbådades

allt folket i staden till att förfölja dem; och under det att de
förföljde Josua, blevo de lockade långt bort ifrån staden.
17 Icke en enda man blev kvar i Ai eller i Betel, utan alla
drogo ut efter Israel och lämnade staden öppen, i det att
de förföljde Israel. 18 Och HERREN sade till Josua: "Räck
ut lansen, som du har i din hand, mot Ai, ty jag skall giva
det i din hand." Då räckte Josua ut lansen, som han hade i
sin hand, mot staden. 19 Och de som lågo i bakhåll bröto
med hast upp från sin plats och skyndade åstad, så snart
han räckte ut sin hand, och kommo in i staden och intogo
den; och de tände strax eld på staden. 20 När då männen
från Ai vände sig om, fingo de se röken från staden stiga
upp mot himmelen; och de hade ingen utväg att fly, vare sig
hit eller dit, då nu det folk som flydde åt öknen vände sig
mot sina förföljare. 21 Ty när Josua och hela Israel sågo att
de som lågo i bakhåll hade intagit staden, och att röken
steg upp från staden, vände de om och angrepo ajiterna.
22 De andra drogo nu också ut från staden emot dem, så
att de kommo mitt emellan israeliterna och fingo dem på
båda sidor om sig, och dessa nedgjorde dem då och läto
ingen av dem slippa undan och rädda sig. 23 Men konungen
i Ai blev levande tagen till fånga och förd till Josua. 24
Och när Israel hade dräpt alla Ais invånare ute på fältet, i
öknen, dit de hade förföljt dem, och dessa allasammans
så hade fallit för svärdsegg och blivit nedgjorda, då vände
hela Israel tillbaka till Ai och slog med svärdsegg också dem
som voro där. 25 Och de som föllo på den dagen, män
och kvinnor, utgjorde tillsammans tolv tusen personer, allt
folket i Ai. 26 Ty Josua drog icke tillbaka sin hand, med
vilken han hade räckt ut lansen, förrän alla Ais invånare
hade blivit givna till spillo. 27 Allenast boskapen och rovet
från denna stad togo israeliterna såsom sitt byte, efter den
befallning som HERREN hade givit Josua. 28 Och Josua
brände upp Ai och gjorde det till en grushög för evärdlig tid,
till en ödemark, såsom det är ännu i dag. 29 Och konungen i
Ai lät han hänga upp på en påle, där han fick hänga ända
till aftonen. Men när solen gick ned, tog man på Josuas
befallning hans döda kropp ned från pålen och kastade den
vid ingången till stadsporten; och man uppkastade över den
ett stort stenröse, som finnes kvar ännu i dag. 30 Då byggde
Josua åt HERREN, Israels Gud, ett altare på berget Ebal, 31
såsom HERRENS tjänare Mose hade bjudit Israels barn,
och såsom det var föreskrivet i Moses lagbok: ett altare
av ohuggna stenar, vid vilka man icke hade kommit med
något järn; och på det offrade de brännoffer åt HERREN och
slaktade tackoffer. 32 Och han lät där på stenarna sätta en
avskrift av Moses lag, den lag som Mose hade skrivit och
förelagt Israels barn. 33 Och Israels menighet, med dess
äldste och tillsyningsmän och domare, stod på båda sidor
om arken, så att de hade framför sig de levitiska prästerna
som buro HERRENS förbundsark, menigheten, främlingar
såväl som infödingar, den ena hälften vänd mot berget
Gerissim och den andra hälften mot berget Ebal, i enlighet
med vad HERRENS tjänare Mose hade bjudit, nämligen
att man först skulle välsigna Israels folk. 34 Därefter läste
han upp alla lagens ord, välsignelsen och förbannelsen,
alldeles såsom det var skrivet i lagboken. 35 Icke ett ord av
allt det som Mose hade bjudit underlät Josua att uppläsa
inför Israels hela församling, med kvinnor och barn, och inför
de främlingar som följde med dem.

9 Då nu alla de konungar som bodde på andra sidan
Jordan, i Bergsbygden, i Låglandet och i hela kustlandet
vid Stora havet upp emot Libanon, hörde vad som hade skett
-- hetiterna, amoréerna, kananéerna, perisséerna, hivéerna
och jebuséerna -- 2 slöto de sig endräktigt tillhopa för att
strida mot Josua och Israel. 3 Men när invånarna i Gibeon
hörde vad Josua hade gjort med Jeriko och Ai, 4 togo också
de sin tillflykt till list: de gingo åstad och föregåvo sig vara
sändebud; de lade utslitna packsäckar på sina åsnor, så
ock utslitna, söndersprucknа och hopflickade vinläglar av
skinn, 5 och togo utslitna, lappade skor på sina fötter och
klädde sig i utslitna kläder, varjämte allt det bröd de togo
med sig till reskost var torrt och söndersmulat. 6 Så gingo de
till Josua i lägret vid Gilgal och sade till honom och Israels
män: "Vi hava kommit hit från ett avlägset land; sluten nu
förbund med oss." 7 Men Israels män svarade hivéerna:
"Kanhända bon I här mitt ibland oss; huru skulle vi då kunna
sluta förbund med eder?" 8 Då sade de till Josua: "Vi vilja
bliva dig underdåniga." Josua frågade dem: "Vilka ären I då,
och varifrån kommen I?" 9 De svarade honom: "Dina tjänare
hava kommit från ett mycket avlägset land för HERRENS, din
Guds, namns skull; ty vi hava hört ryktet om honom och allt
vad han har gjort i Egypten 10 och allt vad han har gjort med
amoréernas konungar, de två på andra sidan Jordan, Sihon,
konungen i Hesbon, och Og, konungen i Basan, som bodde
i Astarot. 11 Därför sade våra äldste och alla vårt lands
inbyggare till oss: 'Tagen reskost med eder och gån dem till
mötes och sägen till dem: Vi vilja bliva eder underdåniga,
sluten nu förbund med oss.' 12 Detta vårt bröd var nybakat,
när vi togo det med oss till reskost hemifrån, den dag vi
gåvo oss i väg för att gå till eder; men se, nu är det torrt och
söndersmulat. 13 Dessa vinläglar, som voro nya, när vi fyllde
dem, se, de äro nu söndersprucknа. Och dessa kläder och
skor som vi hava på oss hava blivit utslitna under vår mycket

långa resa." 14 Då togo männen av deras reskost, men
rådfrågade icke HERRENS mun. 15 Och Josua tillförsäkrade
dem fred och slöt ett förbund med dem, att de skulle få leva;
och menighetens hövdingar gåvo dem sin ed. 16 Men när tre
dagar voro förlidna, sedan de hade slutit förbund med dem,
fingo de höra att de voro från grannskapet, ja, att de bodde
mitt ibland dem. 17 Då bröto Israels barn upp och kommo på
tredje dagen till deras städer; och deras städer voro: Gibeon,
Kefira, Beerot och Kirjat-Jearim. 18 Likväl angrepo Israels
barn dem icke, eftersom menighetens hövdingar hade givit
dem sin ed vid HERREN, Israels Gud. Men hela menigheten
knorrade mot hövdingarna. 19 Då sade alla hövdingarna
till menigheten: "Vi hava givit dem vår ed vid HERREN,
Israels Gud; därför kunna vi nu icke komma vid dem. 20
Detta är vad vi vilja göra med dem, i det att vi låta dem leva,
på det att icke förtörnelse må komma över oss, för edens
skull som vi hava svurit dem." 21 Och hövdingarna sade till
dem att de skulle få leva; men de måste bliva vedhuggare
och vattenbärare åt hela menigheten, såsom hövdingarna
hade sagt till dem. 22 Och Josua kallade dem till sig och
talade till dem och sade: "Varför haven I bedragit oss och
sagt: 'Vi bo mycket långt borta från eder', fastän I bon mitt
ibland oss? 23 Så varen I därför nu förbannade; I skolen
aldrig upphöra att vara trälar, vedhuggare och vattenbärare
vid min Guds hus." 24 De svarade Josua och sade: "Det
hade blivit berättat för dina tjänare huru HERREN, din Gud,
hade tillsagt sin tjänare Mose att han ville giva eder hela
detta land och förgöra alla landets inbyggare för eder; därför
fruktade vi storligen för våra liv, när I kommen, och så gjorde
vi detta. 25 Och se, nu äro vi i din hand. Vad dig synes gott
och rätt att göra med oss, det må du göra." 26 Och han
gjorde så med dem; han friade dem från Israels barns hand,
så att de icke dräpte dem; 27 men tillika bestämde Josua på
den dagen att de skulle bliva vedhuggare och vattenbärare
och vid HERRENS altare -- såsom de äro ännu i dag -- på
den plats som han skulle utvälja.

10 Då nu Adoni-Sedek, konungen i Jerusalem, hörde att
Josua hade intagit Ai och givit det till spillo, och att
han hade gjort med Ai och dess konung på samma sätt
som han hade gjort med Jeriko och dess konung, och att
invånarna i Gibeon hade ingått fred med Israel och fingo bo
mitt ibland dem, 2 fruktade han och hans folk storligen, ty
Gibeon var en stor stad, såsom en av konungastäderna,
ja, det var större än Ai, och dess män voro alla tappra. 3
Och Adoni-Sedek, konungen i Jerusalem, sände till Hoham,
konungen i Hebron, till Piram, konungen i Jarmut, till Jafia,
konungen i Lakis, och till Debir, konungen i Eglon, och lät
säga: 4 "Kommen hitupp till mig och hjälpen mig, så att vi
kunna slå gibeoniterna, ty de hava ingått fred med Josua
och Israels barn." 5 Så församlade sig då de fem amoreiska
konungarna, konungen i Jerusalem, konungen i Hebron,
konungen i Jarmut, konungen i Lakis, konungen i Eglon,
och drogo ditupp med alla sina härar; och de belägrade
Gibeon och angrepo det. 6 Men gibeoniterna sände till
Josua i lägret vid Gilgal och läto säga: "Drag icke din hand
från dina tjänare, utan kom hitupp till oss med hast och
undsätt oss och hjälp oss, ty konungarna över amoréerna,
som bo i bergsbygden, hava församlat sig mot oss." 7 Då
drog Josua ditupp från Gilgal med allt sitt krigsfolk och alla
sina tappraste stridsmän. 8 Och HERREN sade till Josua:
"Frukta icke för dem, ty jag har givit dem i dina händer; ingen
av dem skall kunna stå dig emot." 9 Och Josua kom plötsligt
över dem, ty han tågade hela natten, sedan han hade brutit
upp från Gilgal. 10 Och HERREN sände en sådan förvirring
bland dem, när de fingo se israeliterna, att dessa tillfogade
dem ett stort nederlag vid Gibeon; därefter förföljde de dem
på vägen upp till Bet-Horon och nedgjorde dem, och drevo
dem ända till Aseka och Mackeda. 11 Och när de så, under
sin flykt för Israel, hade kommit till den sluttning som går ned
från Bet-Horon, lät HERREN stora stenar falla över dem
från himmelen, hela vägen ända till Aseka, så att de blevo
dödade; de som dödades genom hagelstenarna voro till
och med flera än de som Israels barn dräpte med svärd. 12
Och Josua talade till HERREN på den dag då HERREN gav
amoréerna i Israels barns våld; han sade inför Israel: "Du
sol, stå stilla i Gibeon, du måne, i Ajalons dal!" 13 Då stod
solen stilla, och månen blev stående, till dess folket hade
tagit hämnd på sina fiender. Detta finnes ju upptecknat i
"Den redliges bok". Solen blev stående mitt på himmelen
nästan en hel dag och hastade icke att gå ned. 14 Aldrig har
någon dag, varken förr eller senare, varit lik denna, i det
att HERREN då lydde en mans ord; ty HERREN stridde
för Israel. 15 Och Josua med hela Israel vände tillbaka till
lägret vid Gilgal. 16 Men de fem konungarna flydde och
gömde sig i grottan vid Mackeda. 17 Då blev det inberättat
för Josua: "Man har funnit de fem konungarna gömda i
grottan till Mackeda." 18 Josua sade: "Vältren stora stenar
framför ingången till grottan, och sätten dit folk för att bevaka
den. 19 Men I andra, stannen icke, utan förföljen edra
fiender, och nedgören dem som bliva efter; låten dem icke
komma in i sina städer, ty HERREN, eder Gud har givit dem
i eder hand." 20 Då nu Josua och Israels barn hade tillfogat
dem ett mycket stort nederlag och nedgjort dem -- varvid
dock några av dem lyckades rädda sig och komma in i de

befästa städerna -- 21 vände allt folket välbehållet tillbaka till
Josua i lägret vid Mackeda, ty ingen vågade mer ens röra
sin tunga mot någon av Israels barn. 22 Då sade Josua:
"Öppnen grottan och fören de fem konungarna till mig, ut ur
grottan." 23 De gjorde så och förde de fem konungarna ut
till honom ur grottan: konungen i Jerusalem, konungen i
Hebron, konungen i Jarmut, konungen i Lakis, och konungen
i Eglon. 24 När dessa konungar hade blivit förda ut till Josua,
kallade Josua till sig alla Israels män och sade till anförarna
för krigsfolket som hade dragit med honom: "Träden fram
och sätt edra fötter på dessa konungars halsar." Och de
trädde fram och satte sina fötter på deras halsar. 25 Sedan
sade Josua till dem: "Frukten icke och varen icke försagda,
utan varen frimodiga och oförfärade, ty så skall HERREN
göra med alla sina fiender som I kommen i strid med." 26
Därefter lät Josua slå dem till döds och hänga upp dem
på fem pålar; och de fingo på pålarna ända till aftonen. 27
Men vid solnedgången togos de på Josuas befallning ned
från pålarna och kastades in i grottan där de hade varit
gömda; och framför ingången till grottan lade man stora
stenar, som ligga kvar där ännu i denna dag. 28 Och Josua
intog Mackeda på den dagen och slog dess invånare och
dess konung med svärdsegg; han gav det till spillo med alla
dem som voro därinne och lät ingen slippa undan. Och han
gjorde med konungen i Mackeda på samma sätt som han
hade gjort med konungen i Jeriko. 29 Därefter drog Josua
med hela Israel från Mackeda till Libna och belägrade Libna.
30 Och HERREN gav också det och dess konung i Israels
hand; och de slogo dess invånare med svärdsegg, alla dem
som voro därinne, och läto ingen därinne slippa undan. Och
han gjorde med dess konung på samma sätt som han hade
gjort med konungen i Jeriko. 31 Sedan drog Josua med
hela Israel från Libna till Lakis och belägrade och angrep
det. 32 Och HERREN gav Lakis i Israels hand, så att de
intogo det på andra dagen; och de slogo dess invånare med
svärdsegg, alla dem som voro därinne -- alldeles såsom
de hade gjort med Libna. 33 Då drog Horam, konungen
i Geser, upp för att hjälpa Lakis; men Josua slog honom
och hans folk och lät ingen av dem slippa undan. 34 Och
från Lakis drog Josua med hela Israel till Eglon, och de
belägrade och angrepo det. 35 Och de intogo det samma
dag och slogo dess invånare med svärdsegg, och han gav
på den dagen till spillo alla dem som voro därinne -- alldeles
såsom han hade gjort med Lakis. 36 Sedan drog Josua med
hela Israel från Eglon upp till Hebron och belägrade det.
37 Och de intogo det och slogo dess invånare och dess
konung med svärdsegg, så ock alla dess lydstäder och alla
dem som voro därinne, och han lät ingen slippa undan --
alldeles såsom han hade gjort med Eglon. Han gav det till
spillo med alla dem som voro därinne. 38 Därefter vände
Josua med hela Israel tillbaka till Debir och belägrade det.
39 Och han underkuvade det med dess konung och alla dess
lydstäder, och de slogo deras invånare med svärdsegg; de
gåvo till spillo alla dem som voro därinne, och han lät ingen
slippa undan. Han gjorde med Debir och dess konung på
samma sätt som han hade gjort med Hebron, och såsom
han hade gjort med Libna och dess konung. 40 Så intog
Josua hela landet, Bergsbygden, Sydlandet, Låglandet och
Bergssluttningarna, och slog alla konungar där och lät ingen
slippa undan; han gav till spillo allt vad andra hade, såsom
HERREN, Israels Gud, hade bjudit. 41 Josua intog allt som
fanns mellan Kades-Barnea och Gasa, så ock hela landet
Gosen ända till Gibeon. 42 Alla dessa konungar och deras
land underkuvade Josua på en gång, ty HERREN, Israels
Gud, stridde för Israel. 43 Därefter vände Josua med hela
Israel tillbaka till lägret vid Gilgal.

11 Då nu Jabin, konungen i Hasor, hörde detta, sände han
bud till Jobab, konungen i Madon, och till konungen i
Simron och konungen i Aksaf 2 och till de konungar som
bodde norrut, i Bergsbygden och på Hedmarken, söder om
Kinarot, och i Låglandet, så ock i Nafot-Dor, västerut, 3
vidare till kananéerna österut och västerut och till amoréerna,
hetiterna, perisséerna och jebuséerna i Bergsbygden, så
och till hivéerna nedanför Hermon, i Mispalandet. 4 Dessa
drogo nu ut med alla sina härar, en folkskara så talrik som
sanden på havets strand, jämte hästar och vagnar i stor
myckenhet. 5 Alla dessa konungar rotade sig samman; och
de kommo och lägrade sig tillhopa vid Meroms vatten, för att
strida mot Israel. 6 Men HERREN sade till Josua: "Frukta
icke för dem, ty i morgon vid denna tid vill jag själv giva dem
allasammans slagna i Israels våld. På deras hästar skall du
avskära fotsenorna, och deras vagnar skall du bränna upp i
eld." 7 Och Josua kom med allt sitt krigsfolk plötsligt över
dem vid Meroms vatten och anföll dem. 8 Och HERREN gav
dem i Israels hand, och de slogo dem och förföljde dem ända
till Stora Sidon, till Misrefot-Maim och till Mispedalen, österut;
de slogo dem och läto ingen slippa undan. 9 Och Josua
gjorde med dem såsom HERREN hade befallt honom: på
deras hästar lät han avskära fotsenorna, och deras vagnar
lät han bränna upp i eld. 10 Därefter, vid samma tid, vände
Josua tillbaka och intog Hasor och slog dess konung med
svärd; ty Hasor var fordom huvudstaden för alla dessa riken.
11 Alla de som voro därinne blevo slagna med svärdsegg
och givna till spillo, så att intet som anda hade lämnades

kvar; och själva Hasor brände han upp i eld. 12 Likaledes
underkuvade Josua alla de andra konungastäderna med alla
deras konungar, och han slog deras invånare med svärdsegg
och gav dem till spillo, såsom HERRENS tjänare Mose hade
bjudit. 13 Dock brände Israel icke upp någon av de städer
som lågo på höjder, utom Hasor allena, ty det uppbrändes av
Josua. 14 Och allt rovet från dessa städer, så ock boskapen,
togo Israels barn såsom sitt byte; men alla människor i dem
slogo de med svärdsegg, till dess att de hade förgjort dem;
de läto intet som anda hade bliva kvar. 15 Såsom HERREN
hade bjudit sin tjänare Mose, så hade Mose bjudit Josua,
och så gjorde Josua; han underlät icke något av allt det som
HERREN hade bjudit Mose. 16 Så intog Josua hela detta
land: Bergsbygden, hela Sydlandet och hela landet Gosen,
Låglandet och Hedmarken, så ock Israels bergsbygd och
dess lågland, 17 landet från Halakberget, som höjer sig mot
Seir, ända till Baal-Gad i Libanonsdalen nedanför berget
Hermon; och alla konungar där tog han till fånga och slog
dem till döds. 18 I lång tid förde Josua krig mot alla dessa
konungar. 19 Om man undantager de hivéer som bodde i
Gibeon, fanns ingen stad som ingick fred med Israels barn,
utan dessa intogo dem alla med strid. 20 Ty från HERREN
kom det att de förstockade sina hjärtan och mötte Israel med
krig, för att de skulle givas till spillo, och för att nåd icke
skulle vederfaras dem; i stället skulle de förgöras, såsom
HERREN hade bjudit Mose. 21 Under denna tid drog Josua
åstad och utrotade anakiterna i Bergsbygden, i Hebron,
Debir och Anab, i hela Juda bergsbygd och i hela Israels
bergsbygd; Josua gav dem med deras städer till spillo. 22 I
Israels barns land lämnades inga anakiter kvar; allenast i
Gasa, Gat och Asdod blevo några kvar. 23 Så intog Josua
hela landet, alldeles såsom HERREN hade lovat Mose; och
Josua gav det till arvedel åt Israel, efter deras avdelningar
och stammar. Och landet hade nu ro från krig.

12 Dessa voro de konungar i landet, som Israels barn
slogo, och vilkas land de togo i besittning på andra
sidan Jordan, på östra sidan, landet från bäcken Arnon ända
till berget Hermon, så ock hela Hedmarken på östra sidan: 2
Sihon, amoréernas konung, som bodde i Hesbon och rådde
över landet Aroer vid bäcken Arnons strand och från dalens
mitt, samt över ena hälften av Gilead ända till bäcken Jabbok,
som är Ammons barns gräns, 3 ävensom över Hedmarken
ända upp till Kinarotsjön, på östra sidan, och ända ned till
Hedmarkshavet, Salthavet, på östra sidan, åt Bet-Hajesimot
till, och längre söderut till trakten nedanför Pisgas sluttningar.
4 Vidare intogo de Ogs område, konungens i Basan, vilken
var en av de sista rafaéerna och bodde i Astarot och Edrei.
5 Han rådde över Hermons bergsbygd och över Salka
och hela Basan ända till gesuréernas och maakatéernas
område, så ock över andra hälften av Gilead, till Sihons
område, konungens i Hesbon. 6 HERRENS tjänare Mose
och Israels barn hade slagit dessa; och HERRENS tjänare
Mose hade givit landet till besittning åt rubeniterna, gaditerna
och ena hälften av Manasse stam. 7 Och följande voro
de konungar i landet, som Josua och Israels barn slogo
på andra sidan Jordan, på västra sidan, från Baal-Gad i
Libanonsdalen ända till Halakberget, som höjer sig mot
Seir. (Josua gav sedan landet till besittning åt Israels
stammar, efter deras avdelningar, 8 såväl Bergsbygden,
Låglandet, Hedmarken och Bergssluttningarna som ock
Öknen och Sydlandet, hetiternas, amoréernas, kananéernas,
perisséernas, hivéernas och jebuséernas land.) 9 De voro:
konungen i Jeriko en, konungen i Ai, som ligger bredvid
Betel, en, 10 konungen i Jerusalem en, konungen i Hebron
en, 11 konungen i Jarmut en, konungen i Lakis en, 12
konungen i Eglon en, konungen i Geser en, 13 konungen i
Debir en, konungen i Geder en, 14 konungen i Horma en,
konungen i Arad en, 15 konungen i Libna en, konungen i
Adullam en, 16 konungen i Mackeda en, konungen i Betel
en, 17 konungen i Tappua en, konungen i Hefer en, 18
konungen i Afek en, konungen i Lassaron en, 19 konungen i
Madon en, konungen i Hasor en, 20 konungen i Simron-
Meron en, konungen i Aksaf en, 21 konungen i Taanak en,
konungen i Megiddo en, 22 konungen i Kedes en, konungen
i Jokneam vid Karmel en, 23 konungen över Dor i Nafat-Dor
en, konungen över Goim vid Gilgal en, 24 konungen i Tirsa
en -- tillsammans trettioen konungar.

13 Då nu Josua var gammal och kommen till hög ålder,
sade HERREN till honom: "Du är gammal och kommen
till hög ålder, men ännu återstår av landet en mycket stor del
som skall intagas. 2 Detta är nämligen vad som återstår
av landet: alla filistéernas kretsar och hela gesuréernas
land. 3 Ty allt som finnes mellan Sihor, öster om Egypten,
och Ekrons område norrut räknas till Kananéernas land,
nämligen vad filistéernas fem hövdingar innehava -- den
i Gasa, den i Asdod, den i Askelon, den i Gat och den i
Ekron -- så ock avéernas område, 4 hela kananéernas
land söderut, vidare Meara, som tillhör sidonierna, ända till
Afek, ända till amoréernas område. 5 och gebaléernas land
samt hela Libanonstrakten österut, från Baal-Gad, nedanför
berget Hermon, ända dit där vägen går till Hamat -- 6 alla
inbyggarna i bergsbygden, från Libanon ända till Misrefot-
Maim, alla sidonier: dessa skall jag själv fördriva för Israels

barn. Men fördela du genom lottkastning landet åt Israel till
arvedel, såsom jag har bjudit dig. 7 Ja, redan nu må du
utskifta detta land till arvedel åt de nio stammarna och åt
ena hälften av Manasse stam." 8 Jämte Manasse hade ock
rubeniterna och gaditerna fått sin arvedel, den som Mose
gav dem på andra sidan Jordan, på östra sidan, just såsom
HERRENS tjänare Mose gav den åt dem: 9 landet från
Aroer, vid bäcken Arnons strand, och från staden i dalens
mitt, så ock hela Medebaslätten ända till Dibon, 10 jämte alla
övriga städer som hade tillhört Sihon, amoréernas konung,
vilken regerade i Hesbon, ända till Ammons barns område,
11 vidare Gilead och gesuréernas och maakatéernas område
och hela Hermons bergsbygd och hela Basan ända till Salka,
12 hela Ogs rike i Basan, hans som regerade i Astarot och
Edrei, och som levde kvar såsom en av de sista rafaéerna,
sedan Mose hade slagit och fördrivit dem. 13 Dock fördrevo
Israels barn icke gesuréerna och maakatéerna; därför bodde
ock gesuréer och maakatéer kvar bland Israels folk, såsom
de göra ännu i dag. 14 (Men åt Levi stam gav han icke någon
arvedel. HERRENS, Israels Guds, eldsoffer äro hans arvedel,
såsom han har sagt honom.) 15 Mose gav alltså land åt
Rubens barns stam, efter deras släkter. 16 De fingo området
från Aroer, vid bäcken Arnons strand, och från staden i
dalens mitt, så ock hela slätten vid Medeba, 17 Hesbon med
alla dess lydstäder på slätten, Dibon, Bamot-Baal, Bet-Baal-
Meon, 18 Jahas, Kedemot, Mefaat, 19 Kirjataim, Sibma,
Seret-Hassahar på Dalberget, 20 Bet-Peor samt Pisgas
sluttningar och Bet-Hajesimot, 21 alla städerna på slätten,
hela Sihons rike, amoréernas konungs, hans som regerade
i Hesbon, och som hade blivit slagen av Mose jämte de
midjanitiska hövdingarna Evi, Rekem, Sur, Hur och Reba,
Sihons lydfurstar, som bodde där i landet. 22 Bileam, Beors
son, spåmannen, dräptes ock av Israels barn med svärd,
jämte andra som då blevo slagna av dem. 23 Och gränsen
för Rubens barn var Jordan; den utgjorde gränsen. Detta är
Rubens barns arvedel, efter deras släkter, städerna med
sina byar. 24 Likaledes gav Mose land åt Gads stam, åt
Gads barn, efter deras släkter. 25 De fingo till sitt område
Jaeser och alla städer i Gilead och hälften av Ammons barns
land, ända till det Aroer som ligger gent emot Rabba, 26
vidare landet från Hesbon ända till Ramat-Hammispe och
Betonim, och från Mahanaim ända till Lidebirs område, 27
samt i dalen: Bet-Haram, Bet-Nimra, Suckot och Safon, det
övriga av Sihons rike, konungens i Hesbon, intill Jordan, som
utgjorde gränsen, upp till ändan av Kinneretsjön, landet på
andra sidan Jordan, på östra sidan. 28 Detta är Gads barns
arvedel, efter deras släkter, städerna med sina byar. 29 Och
Mose gav också land åt ena hälften av Manasse stam, så
att denna hälft av Manasse barns stam fick land, efter sina
släkter. 30 Deras område utgjordes av landet från Mahanaim,
av hela Basan, hela Ogs rike, konungens i Basan, med alla
Jairs byar i Basan, sextio städer, 31 alltså ock av halva
Gilead jämte Astarot och Edrei, Ogs huvudstäder i Basan;
detta gavs åt Makirs, Manasses sons, barn, nämligen åt ena
hälften av Makirs barn, efter deras släkter. 32 Dessa voro de
arvslotter som Mose utskiftade på Moabs hedar, på andra
sidan Jordan mitt emot Jeriko, på östra sidan. 33 Men åt
Levi stam gav Mose icke någon arvedel. HERREN, Israels
Gud, är deras arvedel, såsom han har sagt dem.

14 Och dessa äro de arvslotter som Israels barn fingo
i Kanaans land, de som prästen Eleasar och Josua,
Nuns son, och huvudmännen för familjerna inom Israels
barns stammar utskiftade åt dem, 2 nämligen genom
lottkastning om vars och ens arvedel, såsom HERREN hade
bjudit genom Mose angående de nio stammarna och den
ena halva stammen. 3 Ty de två övriga stammarna och den
andra halva stammen hade av Mose fått sin arvedel på
andra sidan Jordan, men leviterna hade han icke givit någon
arvedel bland dem. 4 Ty Josefs barn utgjorde två stammar,
Manasse och Efraim; och åt leviterna gav man icke någon
särskild del av landet, utan allenast några städer att bo i,
med tillhörande utmarker för deras boskap och deras övriga
egendom. 5 Såsom HERREN hade bjudit Mose, så gjorde
Israels barn, när de utskiftade landet 6 Men Juda barn trädde
fram inför Josua i Gilgal, och kenaséen Kaleb, Jefunnes
son, sade till honom: "Du vet själv vad HERREN sade till
gudsmannen Mose angående mig och dig i Kades-Barnea.
7 Jag var fyrtio år gammal, när HERRENS tjänare Mose
sände mig åstad från Kades-Barnea för att bespeja landet,
och jag avgav sedan min berättelse därom inför honom efter
bästa förstånd. 8 Mina bröder, som hade varit däruppe med
mig, gjorde folkets hjärtan försagda, men jag efterföljde i allt
HERREN, min Gud. 9 Då betygade Mose på den dagen
med ed och sade: 'Sannerligen, det land som din fot har
beträtt skall vara din och dina barns arvedel för evärdlig
tid, därför att du i allt har efterföljt HERREN, min Gud.' 10
Och se, nu har HERREN låtit mig leva, såsom han lovade, i
ytterligare fyrtiofem år, sedan HERREN talade så till Mose -
- de år Israel vandrade i öknen; se, jag är nu åttiofem år
gammal. 11 Ännu i dag är jag lika stark som jag var den
dag då Mose sände mig åstad, ja, sådan min kraft då var,
sådan är den ännu, vare sig det gäller att strida eller att vara
ledare och anförare. 12 Så giv mig nu denna bergsbygd om
vilken HERREN talade på den dagen. Du hörde ju själv då

att anakiterna bo där, och att där finnas stora befästa städer;
måhända är HERREN med mig, så att jag kan fördriva dem,
såsom HERREN har lovat." 13 Då välsignade Josua Kaleb,
Jefunnes son, och gav honom Hebron till arvedel. 14 Alltså
fick då kenaséen Kaleb, Jefunnes son, Hebron till arvedel,
såsom det är ännu i dag, därför att han i allt hade efterföljt
HERREN, Israels Gud. 15 Men Hebron hette fordom Kirjat-
Arba efter den störste mannen bland anakiterna. Och landet
hade nu ro från krig.

15 Juda barns stam fick, efter sina släkter, sin lott söderut
intill Edoms gräns, intill öknen Sin, längst ned i söder.
2 Och deras södra gräns begynte vid ändan av Salthavet, vid
dess sydligaste vik, 3 gick vidare söder om Skorpionhöjden
och fram till Sin, drog sig så upp söder om Kades-Barnea,
gick därefter framom Hesron och drog sig upp till Addar samt
böjde sig sedan mot Karka. 4 Vidare gick den fram till Asmon
och därifrån ut till Egyptens bäck; sedan gick gränsen ut vid
havet. "Detta", sade han, "skall vara eder gräns i söder." 5
Gränsen i öster var Salthavet ända till Jordans utlopp. Och
gränsen på norra sidan begynte vid den vik av detta hav, där
Jordan har sitt utlopp. 6 Därifrån drog sig gränsen upp mot
Bet-Hogla och gick fram norr om Bet-Haaraba; vidare drog
sig gränsen upp till Bohans, Rubens sons, sten. 7 Därefter
drog sig gränsen upp till Debir från Akors dal i nordlig riktning
mot det Gilgal som ligger mitt emot Adummimshöjden, söder
om bäcken; sedan gick gränsen fram till Semeskällans vatten
och så ut till Rogelskällan. 8 Vidare drog sig gränsen uppåt
Hinnoms sons dal, söder om Jebus' höjd, det är Jerusalem;
därefter drog sig gränsen upp till toppen av det berg som
ligger gent emot Hinnomsdalen, västerut, i norra ändan av
Refaimsdalen. 9 Och från toppen av detta berg drog sig
gränsen fram till Neftoavattnets källa och vidare till städerna
i Efrons bergsbygd; sedan drog sig gränsen till Baala, det är
Kirjat-Jearim. 10 Och från Baala böjde sig gränsen åt väster
mot Seirs bergsbygd och gick fram till Jearims bergshöjd,
det är Kesalon, norr om denna, och gick så ned till Bet-
Semes och framom Timna. 11 Vidare gick gränsen till Ekrons
höjd, norrut; därefter drog sig gränsen till Sickeron, gick så
framom berget Baala och därifrån ut till Jabneel; sedan gick
gränsen ut vid havet. 12 Och gränsen i väster följde Stora
havet; det utgjorde gränsen. Dessa voro Juda barns gränser
runt omkring, efter deras släkter. 13 Men åt Kaleb, Jefunnes
son, gavs, efter HERRENS befallning till Josua, en särskild
del bland Juda barn, nämligen Arbas, Anaks faders, stad, det
är Hebron. 14 Och Kaleb fördrev därifrån Anaks tre söner,
Sesai, Ahiman och Talmai, Anaks avkomlingar. 15 Därifrån
drog han upp mot Debirs invånare. Men Debir hette fordom
Kirjat-Sefer. 16 Och Kaleb sade: "Åt den som angriper Kirjat-
Sefer och intager det vill jag giva min dotter Aksa till hustru."
17 När då Otniel, son till Kenas, Kalebs broder, intog det,
gav han honom sin dotter Aksa till hustru. 18 Och när hon
kom till honom, intalade hon honom att begära ett stycke
åkermark av hennes fader; och hon steg hastigt ned från
åsnan. Då sade Kaleb till henne: "Vad önskar du?" 19 Hon
sade: "Giv mig en avskedsskänk; eftersom du har gift bort
mig till det torra Sydlandet, må du giva mig vattenkällor." Då
gav han henne Illiotkällorna och Tatiotkällorna. 20 Detta var
nu Juda barns stams arvedel, efter deras släkter. 21 Och de
städer som lågo ytterst i Juda barns stam, mot Edoms gräns,
i Sydlandet, voro: Kabseel, Eder, Jagur, 22 Kina, Dimona,
Adada, 23 Kedes, Hasor och Jitnan, 24 Sif, Telem, Bealot,
25 Hasor-Hadatta, Keriot, Hesron, det är Hasor, 26 Amam,
Sema, Molada, 27 Hasar-Gadda, Hesmon, Bet-Pelet, 28
Hasar-Sual, Beer-Seba och Bisjotja, 29 Baala, Ijim, Esem,
30 Eltolad, Kesil, Horma, 31 Siklag, Madmanna, Sansanna,
32 Lebaot, Silhim, Ain och Rimmon -- tillsammans tjugunio
städer med sina byar. 33 I Låglandet: Estaol, Sorga, Asna,
34 Sanoa och En-Gannim, Tappua och Enam, 35 Jarmut och
Adullam, Soko och Aseka, 36 Saaraim, Aditaim, Gedera
och Gederotaim -- fjorton städer med sina byar; 37 Senan,
Hadasa, Migdal-Gad, 38 Dilean, Mispe, Jokteel, 39 Lakis,
Boskat, Eglon, 40 Kabbon, Lamas, Kitlis, 41 Gederot, Bet-
Dagon, Naama och Mackeda -- sexton städer med sina
byar; 42 Libna, Eter, Asan, 43 Jifta, Asna, Nesib, 44 Kegila,
Aksib och Maresa -- nio städer med sina byar; 45 Ekron med
underlydande städer och byar; 46 från Ekron till havet allt
vad som ligger på sidan om Asdod samt dithörande byar;
47 vidare Asdod med underlydande städer och byar, Gasa
med underlydande städer och byar ända till Egyptens bäck
och fram till Stora havet, som utgjorde gränsen. 48 Och i
Bergsbygden: Samir, Jattir, Soko, 49 Danna, Kirjat-Sanna,
det är Debir, 50 Anab, Estemo, Anim, 51 Gosen, Holon och
Gilo -- elva städer med sina byar; 52 Arab, Ruma, Esean,
53 Janum, Bet-Tappua, Afeka, 54 Humta, Kirjat-Arba, det
är Hebron, och Sior -- nio städer med sina byar; 55 Maon,
Karmel, Sif, Juta, 56 Jisreel, Jokdeam och Sanoa, 57 Kain,
Gibea och Timna -- tio städer med sina byar; 58 Halhul,
Bet-Sur, Gedor, 59 Maarat, Bet-Anot och Eltekon -- sex
städer med sina byar; 60 Kirjat-Baal, det är Kirjat-Jearim,
och Rabba -- två städer med sina byar; 61 I Öknen: Bet-
Haaraba, Middin, Sekaka, 62 Nibsan, Ir-Hammela och En-
Gedi -- sex städer med sina byar. 63 Men jebuséerna, som
bodde i Jerusalem, kunde Juda barn icke fördriva; därför

bodde ock jebuséerna kvar bland Juda barn i Jerusalem,
såsom de göra ännu i dag.

16 Och lotten föll ut för Josefs barn sålunda: Landet från
Jordan vid Jeriko till Jerikos vatten österut, öknen,
som från Jeriko höjer sig uppåt Bergsbygden mot Betel. **2**
Och gränsen gick vidare från Betel till Lus och så fram till
arkiternas område, mot Atarot. **3** Därefter gick den västerut
ned till jafletiternas område, ända till Nedre Bet-Horons
område och till Geser; sedan gick den ut vid havet. **4** Detta
fingo nu Josefs barn, Manasse och Efraim, till arvedel. **5**
Efraims barn fingo, efter sina släkter, sina gränser sålunda:
Gränsen för deras arvedel i öster gick från Atrot-Addar ända
till Övre Bet-Horon. **6** Sedan gick gränsen ut vid havet. I norr
var Mikmetat gräns. Därifrån böjde sig gränsen österut till
Taanat-Silo. Därefter gick den fram där i öster till Janoa. **7**
Från Janoa gick den ned till Atarot och Naara, träffade så
Jeriko och gick ut vid Jordan. **8** Från Tappua gick gränsen
västerut till Kanabäcken och gick sedan ut vid havet. Detta
var Efraims barns stams arvedel, efter deras släkter. **9** Dit
hörde ock de städer som avsöndrades åt Efraims barn inom
Manasse barns arvedel, alla dessa städer med sina byar. **10**
Men de fördrevo icke kananéerna som bodde i Geser; därför
bodde ock kananéerna kvar bland Efraims barn, såsom de
göra ännu i dag, men de blevo arbetspliktiga tjänare under
dem.

17 Och Manasse stam fick sin lott sålunda, ty han var
Josefs förstfödde: Makir, Manasses förstfödde, Gileads
fader, fick Gilead och Basan, ty han var en stridsman. **2**
Manasses övriga barn fingo ock land, efter sina släkter:
Abiesers barn, Heleks barn, Asriels barn, Sikems barn,
Hefers barn, och Semidas barn. Dessa voro Manasses,
Josefs sons, manliga avkomlingar, efter deras släkter. **3** Men
Selofhad, son till Hefer, son till Gilead, son till Makir, son till
Manasse, hade inga söner, utan allenast döttrar; och hans
döttrar hette Mahela, Noa, Hogla, Milka och Tirsa. **4** Dessa
trädde fram inför prästen Eleasar och Josua, Nuns son,
och stamhövdingarna och sade: "HERREN bjöd Mose att
giva oss en arvedel bland våra bröder." Då gav man dem,
efter HERRENS befallning, en arvedel bland deras faders
bröder. **5** Alltså blevo de lotter som tillföllo Manasse tio --
förutom Gileads land och Basan på andra sidan Jordan --
6 eftersom Manasses döttrar fingo en arvedel bland hans
söner. Men Gileads land hade Manasses övriga barn fått. **7**
Och Manasse fick sin gräns bestämd sålunda: Den gick från
Aser till Mikmetat, som ligger gent emot Sikem; därefter gick
gränsen åt höger, till En-Tappuas inbyggare. **8** (Tappuas
land tillföll nämligen Manasse, men själva Tappua, inemot
Manasse gräns, tillföll Efraims barn.) **9** Och gränsen gick
vidare ned till Kanabäcken, söder om bäcken; men städerna
där tillföllo Efraim, fastän de lågo bland Manasse städer.
Manasse gräns gick vidare norr om bäcken och gick sedan
ut vid havet. **10** Det som låg söder om den tillföll Efraim,
men det som låg norr om den tillföll Manasse, och deras
gräns var havet; och i norr nådde de till Aser och i öster till
Isaskar. **11** Och inom Isaskar och Aser fick Manasse Bet-
Sean med underlydande orter, Jibleam med underlydande
orter, invånarna i Dor och underlydande orter, invånarna
i En-Dor och underlydande orter, invånarna i Taanak och
underlydande orter, invånarna i Megiddo och underlydande
orter, de tre höjdernas land. **12** Men Manasse barn kunde
icke intaga dessa städer, utan kananéerna förmådde hålla sig
kvar där i landet. **13** När sedan Israels barn blevo de starkare,
gjorde de kananéerna arbetspliktiga under sig; de fördrevo
dem icke heller då. **14** Och Josefs barn talade till Josua och
sade: "Varför har du givit oss till arvedel allenast en lott och
ett skifte, fastän vi äro ett talrikt folk, då ju HERREN hitintills
har välsignat oss?" **15** Då svarade Josua dem: "Om du är ett
för talrikt folk, så drag upp till skogsbygden och röj dig där
mark i perisséernas och rafaéernas land, eftersom Efraims
bergsbygd är dig för trång." **16** Men Josefs barn sade: "I
bergsbygden finnes icke rum nog för oss; och de kananéer
som bo i dalbygden hava allasammans stridsvagnar av järn,
både de som bo i Bet-Sean och underlydande orter och
de som bo i Jisreels dal." **17** Josua sade till Josefs hus, till
Efraim och Manasse: "Du är ett talrikt folk och har stor kraft,
därför skall du icke hava allenast en lott; **18** utan du skall få
en bergsbygd, som ju ock är en skogsbygd, men som du
skall röja upp, så att till och med utkanterna därav skola
tillhöra dig. Ty du måste fördriva kananéerna, eftersom de
hava stridsvagnar av järn och äro så starka."

18 Och Israels barns hela menighet församlade sig i Silo
och uppsatte där uppenbarelsetältet, då nu landet var
dem underdånigt. **2** Men ännu återstodo av Israels barn
sju stammar som icke hade fått sin arvedel sig tillskiftad.
3 Därför sade Josua till Israels barn: "Huru länge viljen I
försumma att gå åstad och taga i besittning det land som
HERREN, edra fäders Gud, har givit eder? **4** Utsen åt eder
tre män för var stam, så skall jag sända dem åstad, för att
de må stå upp och draga omkring i landet och sätta upp en
beskrivning däröver, efter som vars och ens arvedel skall
bliva, och så komma tillbaka till mig. **5** De skola nämligen
uppdela det åt sig i sju delar, varvid Juda skall förbliva vid sitt

område i söder och Josefs hus förbliva vid sitt område i norr.
6 Och sedan skolen I sätta upp beskrivningen över landet,
efter dessa sju delar, och bära den hit till mig, så vill jag
kasta lott för eder här inför HERREN, vår Gud. 7 Ty leviterna
få ingen särskild del bland eder, utan HERRENS prästadöme
är deras arvedel; och Gad och Ruben och ena hälften av
Manasse stam hava redan fått sin arvedel på andra sidan
Jordan, på östra sidan, den arvedel som HERRENS tjänare
Mose gav dem." 8 Och männen stodo upp och gingo åstad;
och när de gingo åstad bjöd Josua dem att de skulle sätta
upp en beskrivning över landet, i det han sade: "Gån åstad
och dragen omkring i landet och sätten upp en beskrivning
däröver, och vänden sedan tillbaka till mig, så vill jag kasta
lott för eder här inför HERREN i Silo." 9 Så gingo då männen
åstad och drogo genom landet och satte upp en beskrivning
över det, efter dess sju delar, med dess städer, och kommo
så tillbaka till Josua i lägret vid Silo. 10 Sedan kastade Josua
lott för dem i Silo inför HERREN, och Josua utskiftade där
landet åt Israels barn, efter deras avdelningar. 11 Då nu
lotten drogs för Benjamins barns stam, efter deras släkter,
föll den ut så, att det område som lotten gav dem låg mellan
Juda barns och Josefs barns områden. 12 Deras gräns på
norra sidan begynte vid Jordan, och gränsen drog sig så upp
mot Jerikos höjd i norr och uppåt bergsbygden västerut och
gick så ut i öknen vid Bet-Aven. 13 Därifrån gick gränsen
fram till Lus, till höjden söder om Lus, det är Betel; sedan
gick gränsen ned till Atrot-Addar över berget söder om Nedre
Bet-Horon. 14 Och gränsen drog sig vidare framåt och böjde
sig på västra sidan söderut från berget som ligger gent emot
Bet-Horon, söder därom, och gick så ut till Kirjat-Baal, det är
staden Kirjat-Jearim inom Juda barns område. Detta var
västra sidan. 15 Och södra sidan begynte vid ändan av
Kirjat-Jearims område, och gränsen gick så åt väster fram till
Neftoavattnets källa. 16 Sedan gick gränsen ned till ändan
av det berg som ligger gent emot Hinnoms sons dal, norrut i
Refaimsdalen, och därefter ned i Hinnomsdalen, på södra
sidan om Jebus' höjd, och gick så ned till Rogelskällan. 17
Därefter drog den sig norrut och gick fram till Semeskällan
och vidare till Gelilot, som ligger mitt emot Adummimshöjden,
och gick så ned till Bohans, Rubens sons, sten. 18 Vidare
gick den fram till den höjd som ligger framför Hedmarken,
norrut, och så ned till Hedmarken. 19 Sedan gick gränsen
fram till Bet-Hoglas höjd, norrut, och så gick gränsen ut
till Salthavets norra vik, vid Jordans södra ända. Detta var
södra gränsen. 20 Men på östra sidan var Jordan gränsen.
Detta var Benjamins barns arvedel med dess gränser runt
omkring, efter deras släkter. 21 Och de städer som tillföllo
Benjamins barns stam, efter deras släkter, voro: Jeriko, Bet-
Hogla, Emek-Kesis, 22 Bet-Haaraba, Semaraim, Betel, 23
Avim, Para, Ofra, 24 Kefar-Haammoni, Ofni och Geba --
tolv städer med sina byar; 25 Gibeon, Rama, Beerot, 26
Mispe, Kefira, Mosa, 27 Rekem, Jirpeel, Tarala, 28 Sela,
Elef, Jebus, det är Jerusalem, Gibeat och Kirjat -- fjorton
städer med sina byar. Detta var nu Benjamins barns arvedel,
efter deras släkter.

19 Och den andra lotten föll ut för Simeon, för Simeons
barns stam, efter deras släkter; och de fingo sin arvedel
inom Juda barns arvedel. 2 De fingo inom dessas arvedel
Beer-Seba, Seba, Molada, 3 Hasar-Sual, Bala, Esem, 4
Eltolad, Betul, Horma, 5 Siklag, Bet-Hammarkabot, Hasar-
Susa, 6 Bet-Lebaot och Saruhen -- tretton städer med deras
byar; 7 Ain, Rimmon, Eter och Asan -- fyra städer med deras
byar; 8 därtill alla de byar som lågo runt omkring dessa
städer, ända till Baalat-Beer, det sydliga Rama. Detta var
Simeons barns arvedel, efter deras släkter. 9 Ur Juda barns
skifte fingo Simeons barn sin arvedel, ty Juda barns lott var
för stor för dem; därför fingo Simeons barn sin arvedel inom
deras arvedel. 10 Den tredje lotten drogs ut för Sebulons
barn, efter deras släkter; och gränsen för deras arvedel gick
ända till Sarid. 11 Därifrån drog sig deras gräns västerut
uppåt till Mareala och träffade Dabbeset och träffade vidare
dalen som ligger gent emot Jokneam. 12 På andra sidan
från Sarid, österut mot solens uppgång, vände den sig åt
Kislot-Tabors område och gick vidare till Dobrat och upp till
Jafia. 13 Därifrån gick den fram österut mot solens uppgång
till Gat-Hefer och Et-Kasin och vidare till det Rimmon som
sträcker sig till Nea. 14 Härförbi böjde sig gränsen i norr
till Hannaton och gick så ut vid Jifta-Els dal. 15 Och den
omfattade Kattat, Nahalal, Simron, Jidala och Bet-Lehem --
tolv städer med deras byar. 16 Detta var Sebulons barns
arvedel, efter deras släkter, de nämnda städerna med sina
byar. 17 För Isaskar föll den fjärde lotten ut, för Isaskars
barn, efter deras släkter. 18 Och deras gräns omfattade
Jisreel, Kesullot, Sunem, 19 Hafaraim, Sion, Anaharat, 20
Rabbit, Kisjon, Ebes, 21 Remet, En-Gannim, En-Hadda och
Bet-Passes; 22 och gränsen träffade Tabor, Sahasuma och
Bet-Semes; och deras gräns gick ut vid Jordan -- sexton
städer med deras byar. 23 Detta var Isaskars barns stams
arvedel, efter deras släkter, städerna med sina byar. 24 Den
femte lotten föll ut för Asers barns stam, efter deras släkter.
25 Och deras gräns omfattade Helkat, Hali, Beten, Aksaf, 26
Alammelek, Amead och Miseal; och vid havet träffade den
Karmel och Sihor-Libnat. 27 Därefter vände den sig åt öster

till Bet-Dagon och träffade Sebulon och Jifta-Els dal i norr,
vidare Bet-Haemek och Negiel och gick så ut till Kabul i
norr. 28 Och den omfattade Ebron, Rehob, Hammon och
Kana, ända upp till Stora Sidon. 29 Och gränsen vände sig
till Rama och gick fram till den befästa staden Tyrus; sedan
vände sig gränsen till Hosa och gick så ut vid havet där
landsträckan vid Aksib begynner. 30 Och den omfattade
Umma, Afek och Rehob -- tjugutvå städer med deras byar.
31 Detta var Asers barns stams arvedel, efter deras släkter,
de nämnda städerna med sina byar. 32 För Naftali barn föll
den sjätte lotten ut, för Naftali barn, efter deras släkter. 33
Och deras gräns gick från Helef, från terebinten i Saanannim
till Adami-Hannekeb och Jabneel, ända till Lackum, och gick
så ut vid Jordan. 34 Och gränsen vände sig västerut till
Asnot-Tabor och gick vidare därifrån till Huckok; den träffade
Sebulon i söder, och Aser träffade den i väster och Juda med
Jordan i öster. 35 Och den omfattade de befästa städerna
Siddim, Ser och Hammat, Rackat och Kinneret, 36 Adama,
Rama, Hasor, 37 Kedes, Edrei, En-Hasor, 38 Jireon och
Migdal-El, Horem, Bet-Anat och Bet-Semes -- nitton städer
med deras byar. 39 Detta var Naftali barns stams arvedel
efter deras släkter, städerna med sina byar. 40 För Dans
barns stam, efter deras släkter, föll den sjunde lotten ut. 41
Och gränsen för deras arvedel omfattade Sorga, Estaol, Ir-
Semes, 42 Saalabbin, Ajalon, Jitla, 43 Elon, Timna, Ekron,
44 Elteke, Gibbeton, Baalat, 45 Jehud, Bene-Berak, Gat-
Rimmon, 46 Me-Hajarkon och Harackon, tillika med området
framför Jafo. 47 (Men när sedan Dans barns område gick
förlorat för dem, drogo Dans barn upp och belägrade Lesem
och intogo det och slogo dess invånare med svärdsegg;
och sedan de så hade tagit det i besittning, bosatte de
sig där och kallade Lesem för Dan, efter Dans, sin faders,
namn.) 48 Detta var Dans barns stams arvedel, efter deras
släkter, de nämnda städerna med sina byar. 49 När Israels
barn så hade utskiftat landet efter dess gränser, gåvo de åt
Josua, Nuns son, en särskild arvedel ibland sig. 50 Efter
HERRENS befallning gåvo de honom nämligen den stad
som han begärde, Timnat-Sera i Efraims bergsbygd; och
han bebyggde staden och bosatte sig där. 51 Dessa voro de
arvslotter som prästen Eleasar och Josua, Nuns son, och
huvudmännen för familjerna inom Israels barns stammar
utskiftade genom lottkastning i Silo inför HERRENS ansikte,
vid ingången till uppenbarelsetältet. Så avslutade de nu
fördelningen av landet.

20 Och HERREN talade till Josua och sade: 2 "Tala till
Israels barn och säg: Utsen åt eder de fristäder om
vilka jag har talat till eder genom Mose, 3 de städer till
vilka en dråpare som ouppsåtligen, utan vett och vilja, har
dödat någon må kunna fly; och I skolen hava dem såsom
tillflyktsorter undan blodshämnaren. 4 Och när någon flyr
till en av dessa städer, skall han stanna vid ingången till
stadsporten och omtala sin sak för de äldste i den staden;
därefter må de taga honom in i staden till sig och giva
honom en plats där han får bo ibland dem. 5 Och om
blodshämnaren förföljer honom, skola de icke överlämna
dråparen i hans hand, eftersom han utan vett och vilja har
dödat sin nästa, och utan att förut hava burit hat till honom.
6 Och han skall stanna kvar där i staden, till dess han har
stått till rätta inför menigheten, och till dess den dåvarande
översteprästen har dött; sedan må dråparen vända tillbaka
och komma till sin stad från vilken han har flytt." 7 Så
helgade de då därtill Kedes i Galileen, i Naftali bergsbygd,
Sikem i Efraims bergsbygd och Kirjat-Arba, det är Hebron, i
Juda bergsbygd. 8 Och på andra sidan Jordan mitt emot
Jeriko, på östra sidan, utsågo de därtill inom Rubens stam
Beser i öknen på slätten, inom Gads stam Ramot i Gilead,
och inom Manasse stam Golan i Basan. 9 Dessa voro de
städer som för alla Israels barn, och för de främlingar som
bodde ibland dem, bestämdes att vara orter till vilka var och
en som ouppsåtligen hade dödat någon finge fly, så att han
skulle slippa dö för blodshämnarens hand, innan han hade
stått till rätta inför menigheten.

21 Och huvudmännen för leviternas familjer trädde fram
inför prästen Eleasar och Josua, Nuns son, och
huvudmännen för familjerna inom Israels barns stammar 2
och talade till dem i Silo i Kanaans land, och sade: "HERREN
bjöd genom Mose att man skulle giva oss städer att bo i,
med tillhörande utmarker för vår boskap." 3 Så gåvo då
Israels barn, efter HERRES befallning, av sina arvslotter åt
leviterna följande städer med tillhörande utmarker. 4 För
kehatiternas släkter föll lotten ut så, att bland dessa leviter
prästen Arons söner genom lotten fingo ur Juda stam, ur
simeoniternas stam och ur Benjamins stam tretton städer. 5
Och Kehats övriga barn fingo genom lotten ur Efraims stams
släkter, ur Dans stam och ur ena hälften av Manasse stam tio
städer. 6 Gersons barn åter fingo genom lotten ur Isaskars
stams släkter, ur Asers stam, ur Naftali stam och ur andra
hälften av Manasse stam, i Basan, tretton städer. 7 Meraris
barn fingo, efter sina släkter, ur Rubens stam, ur Gads stam
och ur Sebulons stam tolv städer. 8 Israels barn gåvo nu
åt leviterna dessa städer med tillhörande utmarker, genom
lottkastning, såsom HERREN hade bjudit genom Mose. 9
Ur Juda barns stam och ur Simeons barns stam gav man
följande här namngivna städer: 10 Bland kehatiternas släkter

bland Levi barn fingo Arons söner följande, ty dem träffade
lotten först: 11 Man gav dem Arbas, Anoks faders, stad,
det är Hebron, i Juda bergsbygd, med dess utmarker runt
omkring. 12 Men åkerjorden och byarna som hörde till staden
gav man till besittning åt Kaleb, Jefunnes son. 13 Åt prästen
Arons söner gav man alltså dråparfristaden Hebron med
dess utmarker, vidare Libna med dess utmarker, 14 Jattir
med dess utmarker, Estemoa med dess utmarker, 15 Holon
med dess utmarker, Debir med dess utmarker, 16 Ain med
dess utmarker, Jutta med dess utmarker och Bet-Semes med
dess utmarker -- nio städer ur dessa två stammar; 17 och ur
Benjamins stam Gibeon med dess utmarker, Geba med dess
utmarker, 18 Anatot med dess utmarker och Almon med
dess utmarker -- fyra städer. 19 De städer som Arons söner,
prästerna, fingo utgjorde alltså tillsammans tretton städer,
med tillhörande utmarker. 20 Och Kehats barns släkter av
leviterna, nämligen de övriga Kehats barn, fingo ur Efraims
stam följande städer, som lotten bestämde åt dem: 21 Man
gav dem dråparfristaden Sikem med dess utmarker i Efraims
bergsbygd, Geser med dess utmarker, 22 Kibsaim med dess
utmarker och Bet-Horon med dess utmarker -- fyra städer;
23 och ur Dans stam Elteke med dess utmarker, Gibbeton
med dess utmarker, 24 Ajalon med dess utmarker och Gat-
Rimmon med dess utmarker -- fyra städer; 25 och ur ena
hälften av Manasse stam Taanak med dess utmarker och
Gat-Rimmon med dess utmarker -- två städer. 26 De städer
som de övriga Kehats barns släkter fingo utgjorde alltså
tillsammans tio, med tillhörande utmarker. 27 Bland leviternas
släkter fingo vidare Gersons barn ur ena hälften av Manasse
stam dråparfristaden Golan i Basan med dess utmarker och
Beestera med dess utmarker -- två städer; 28 och ur Isaskars
stam Kisjon med dess utmarker, Dobrat med dess utmarker,
29 Jarmut med dess utmarker och En-Gannim med dess
utmarker -- fyra städer; 30 och ur Asers stam Miseal med
dess utmarker, Abdon med dess utmarker, 31 Helkat med
dess utmarker och Rehob med dess utmarker -- fyra städer;
32 och ur Naftali stam dråparfristaden Kedes i Galileen med
dess utmarker, Hammot-Dor med dess utmarker och Kartan
med dess utmarker -- tre städer. 33 Gersoniternas städer,
efter deras släkter, utgjorde alltså tillsammans tretton städer,
med tillhörande utmarker. 34 Och de övriga leviterna, Meraris
barns släkter, fingo ur Sebulons stam Jokneam med dess
utmarker, Karta med dess utmarker, 35 Dimna med dess
utmarker och Nahalal med dess utmarker -- fyra städer. 38
och ur Gads stam dråparfristaden Ramot i Gilead med dess
utmarker, Mahanaim med dess utmarker, 39 Hesbon med
dess utmarker och Jaeser med dess utmarker -- tillsammans
fyra städer. 40 De städer som dessa de övriga leviternas
släkter, Meraris barn, fingo på sin lott, efter sina släkter,
utgjorde alltså tillsammans tolv städer. 41 Tillsammans
utgjorde levitstäderna inom Israels barns besittningsområde
fyrtioåtta städer med tillhörande utmarker. 42 Var och en av
dessa städer skulle bestå av själva staden och tillhörande
utmarker runt omkring. Så var det med alla dessa städer. 43
Så gav då HERREN åt Israel hela det land som han med ed
hade lovat giva åt deras fäder; och de togo det i besittning
och bosatte sig där. 44 Och HERREN lät dem hava ro på
alla sidor, alldeles såsom han med ed hade lovat deras
fäder; och ingen av deras fiender kunde stå dem emot,
utan HERREN gav alla deras fiender i deras hand. 45 Intet
uteblev av allt det goda som HERREN hade lovat Israels
hus; det gick allt i fullbordan.

22 Då kallade Josua till sig rubeniterna och gaditerna
och ena hälften av Manasse stam 2 och sade till
dem: "I haven hållit allt vad HERRENS tjänare Mose har
bjudit eder; I haven ock lyssnat till mina ord, vadhelst jag
har befallt eder. 3 I haven under denna långa tid, ända till
denna dag, icke övergivit edra bröder, och I haven hållit
vad HERRENS, eder Guds, bud har befallt eder hålla. 4
Och nu har HERREN, eder Gud, låtit edra bröder komma
till ro, såsom han lovade dem; så vänden nu om och gån
hem till edra hyddor i det land I haven fått till besittning, det
som HERRENS tjänare Mose har givit eder på andra sidan
Jordan. 5 Allenast mån I noga hålla och göra efter de bud
och den lag som HERRENS tjänare Mose har givit eder, så
att I älsken HERREN, eder Gud, och alltid vandren på hans
vägar och iakttagen hans bud och hållen eder till honom och
tjänen honom av allt edert hjärta och av all eder själ." 6 Och
Josua välsignade dem och lät dem gå, och så gingo de hem
till sina hyddor. 7 Ty åt ena hälften av Manasse stam hade
Mose givit land i Basan, och åt andra hälften hade Josua
givit land jämte deras bröder på andra sidan Jordan, på
västra sidan. Då nu Josua lät dem gå hem till sina hyddor,
välsignade han dem 8 och sade till dem: "Vänden tillbaka till
edra hyddor med de stora skatter I haven fått, med boskap i
stor myckenhet, med silver, guld, koppar och järn och kläder
i stor myckenhet; skiften så med edra bröder bytet från
edra fiender." 9 Så vände då Rubens barn och Gads barn
och ena hälften av Manasse stam tillbaka, och gingo bort
ifrån de övriga israeliterna, bort ifrån Silo i Kanaans land,
för att begiva sig till Gileads land, det land de hade fått till
besittning, och där de skulle hava sina besittningar, efter
HERRENS befallning genom Mose. 10 När så Rubens barn
och Gads barn och ena hälften av Manasse stam kommo till

stenkretsarna vid Jordan i Kanaans land, byggde de där
ett altare vid Jordan, ett ansenligt altare. 11 Och de övriga
israeliterna fingo höra sägas: "Se, Rubens barn och Gads
barn och ena hälften av Manasse stam hava byggt ett altare
mitt emot Kanaans land, i stenkretsarna vid Jordan, på andra
sidan om de övriga israeliternas område." 12 När Israels
barn hörde detta, församlade sig deras hela menighet i Silo
för att draga upp till strid mot dem. 13 Därefter sände Israels
barn Pinehas till Rubens barn och Gads barn och ena hälften
av Manasse stam, i Gileads land, Pinehas, prästen Eleasars
son, 14 och med honom tio hövdingar, en hövding för var
stamfamilj inom Israels alla stammar; var och en av dem var
huvudman för sin familj inom Israels ätter. 15 Och när dessa
kommo till Rubens barn och Gads barn och ena hälften av
Manasse stam, i Gileads land, talade de till dem och sade:
16 "Så säger hela HERRENS menighet: Vad är detta för en
otrohet som I haven begått mot Israels Gud, då I haven
vänt eder bort ifrån HERREN, därigenom att I haven byggt
eder ett altare och sålunda nu satt eder upp mot HERREN?
17 Är det icke nog att vi hava begått missgärningen med
Peor, från vilken vi ännu i dag icke hava blivit renade, och
för vilken en hemsökelse drabbade HERRENS menighet?
18 Viljen I nu ytterligare vända eder bort ifrån HERREN?
Om I i dag sätten eder upp mot HERREN, så skall förvisso
i morgon hans förtörnelse drabba Israels hela menighet.
19 Men om det land I haven fått till besittning tyckes eder
vara orent, så dragen över till det land HERREN har tagit
till besittning, där HERRENS tabernakel har sin plats, och
haven edra besittningar där bland oss. Sätten eder icke upp
mot HERREN och sätten eder icke upp mot oss genom att
bygga eder ett altare, ett annat än HERRENS, vår Guds,
altare. 20 När Akan, Seras son, hade trolöst förgripit sig
på det tillspillogivna, kom icke då förtörnelse över Israels
hela menighet, så att han själv icke blev den ende som
förgicks genom den missgärningen? 21 Då svarade Rubens
barn och Gads barn och ena hälften av Manasse stam och
talade till huvudmännen för Israels ätter: 22 "Gud, HERREN
Gud, ja, Gud, HERREN Gud, han vet det, och Israel må
ock veta det: Sannerligen, om detta har skett i upproriskhet
och otrohet mot HERREN -- du må då i dag undandraga
oss din hjälp! -- 23 om vi hava byggt altaret åt oss, därför
att vi vilja vända oss bort ifrån HERREN, och om vi vilja
offra därpå brännoffer eller spisoffer eller frambära tackoffer
därpå, då må HERREN själv utkräva vad vi hava förskyllt.
24 Nej, vi hava sannerligen gjort så av fruktan för vad som
kunde hända, i det att vi tänkte att edra barn i framtiden
skulle kunna säga till våra barn: 'Vad haven I att göra med
HERREN, Israels Gud? 25 HERREN har ju satt Jordan till
gräns mellan oss och eder, I Rubens barn och Gads barn;
alltså haven I ingen del i HERREN.' Och så skulle edra barn
kunna hindra våra barn från att frukta HERREN. 26 Därför
sade vi: Må vi gripa oss an och bygga detta altare, men icke
till brännoffer eller till slaktoffer, 27 utan till att vara ett vittne
mellan oss och eder, och mellan bådas efterkommande efter
oss, att vi vilja förrätta HERRENS tjänst inför hans ansikte
med våra brännoffer och slaktoffer och tackoffer, så att edra
barn i framtiden icke kunna säga till våra barn: 'I haven ingen
del i HERREN.' 28 Och vi tänkte: Om det i framtiden händer
att de så säga till oss och våra efterkommande, då kunna
vi svara: 'Sen på den bild av HERRENS altare, som våra
fäder hava gjort, men icke till brännoffer eller till slaktoffer,
utan till att vara ett vittne mellan oss och eder.' 29 Bort det,
att vi skulle sätta oss upp mot HERREN och nu vända oss
bort ifrån HERREN genom att bygga ett altare till brännoffer
eller till spisoffer eller slaktoffer, ett annat än HERRENS,
vår Guds, altare, som står framför hans tabernakel." 30 Då
nu prästen Pinehas och menighetens hövdingar, nämligen
huvudmännen för Israels ätter, som voro med honom, hörde
vad Rubens barn, Gads barn och Manasse barn talade,
behagade det dem. 31 Och Pinehas, prästen Eleasars son,
sade till Rubens barn, Gads barn och Manasse barn: "Nu
hava vi förnummit att HERREN är mitt ibland oss, därav
nämligen, att I icke haven velat begå en sådan otrohet
mot HERREN. Därmed haven I ock räddat Israels barn
undan HERRENS hand." 32 Därefter vände Pinehas, prästen
Eleasars son, jämte hövdingarna tillbaka från Rubens barn
och Gads barn, i Gileads land, in i Kanaans land till de övriga
israeliterna och avgåvo sin berättelse härom inför dem. 33
Denna behagade Israels barn, och Israels barn lovade Gud;
och de tänkte icke mer på att draga upp till strid mot dem, för
att fördärva det land där Rubens barn och Gads barn bodde.
34 Och Rubens barn och Gads barn gåvo namn åt altaret; de
sade: "Ett vittne är det mellan oss, att HERREN är Gud."

23 En lång tid härefter, när HERREN hade låtit Israel få
ro för alla dess fiender runt omkring, och då Josua
var gammal och kommen till hög ålder, 2 kallade han till
sig hela Israel, dess äldste, dess huvudmän, dess domare
och tillsyningsmän och sade till dem: "Jag är nu gammal
och kommen till hög ålder. 3 Och I haven själva sett allt
vad HERREN, eder Gud, gjorde med alla dessa folk, när I
drogen härin, ty HERREN eder Gud, stridde själv för eder. 4
Se, dessa folk som ännu äro kvar har jag genom lottkastning
fördelat åt eder till arvedel, efter edra stammar, allt ifrån
Jordan intill Stora havet västerut, för att icke nämna alla de

folk jag har utrotat. 5 Och HERREN, eder Gud, skall själv
driva dem undan för eder och förjaga dem för eder, så att I
skolen taga deras land i besittning, såsom HERREN, eder
Gud, har lovat eder. 6 Men varen I nu ståndaktiga i att hålla
och göra allt vad som är föreskrivet i Moses lagbok, så att I
icke viken av därifrån vare sig till höger eller till vänster, 7
och icke träden i gemenskap med dessa folk som ännu äro
kvar här jämte eder, ej heller nämnen deras gudars namn
eller svärjen vid dem eller tjänen och tillbedjen dem. 8 Nej,
till HERREN, eder Gud, skolen I hålla eder, såsom I haven
gjort ända till denna dag, 9 varför ock HERREN har fördrivit
för eder stora och mäktiga folk, så att ingen har kunnat stå
eder emot ända till denna dag. 10 En enda man bland eder
jagade tusen framför sig, ty HERREN, eder Gud, stridde
själv för eder, såsom han hade lovat eder. 11 Så haven
nu noga akt på eder själva, så att I älsken HERREN, eder
Gud. 12 Ty om I vänden eder bort ifrån honom, och hållen
eder till återstoden av dessa folk som ännu äro kvar här
jämte eder, och befrynden eder med dem, så att I träden i
gemenskap med dem och de med eder, 13 då mån I förvisso
veta att HERREN, eder Gud, icke mer skall fördriva dessa
folk undan för eder, utan de skola bliva eder till en snara
och ett giller och bliva ett gissel för edra sidor och taggar
i edra ögon, till dess I bliven utrotade ur detta goda land,
som HERREN, eder Gud, har givit eder. 14 Se, jag går nu
all världens väg. Så besinnen då av allt edert hjärta och
av all eder själ att intet har uteblivit av allt det goda som
HERREN, eder Gud, har lovat angående eder; det har allt
gått i fullbordan för eder, intet därav har uteblivit. 15 Men
likasom allt det goda som HERREN, eder Gud, lovade eder
har kommit över eder, så skall ock HERREN låta allt det
onda komma över eder, till dess han har förgjort eder ur
detta goda land, som HERREN, eder Gud, har givit eder. 16
Om I nämligen överträden HERRENS, eder Guds, förbund,
det som han har stadgat för eder, och gån åstad och tjänen
andra gudar och tillbedjen dem, så skall HERRENS vrede
upptändas mot eder, och I skolen med hast bliva utrotade ur
det goda land som han har givit eder."

24 Och Josua församlade alla Israels stammar till Sikem;
och han kallade till sig de äldste i Israel, dess
huvudmän, dess domare och dess tillsyningsmän, och de
trädde fram inför Gud. 2 Och Josua sade till allt folket: "Så
säger HERREN, Israels Gud: På andra sidan floden bodde
edra fäder i forna tider; så gjorde ock Tera, Abrahams och
Nahors fader. Och de tjänade där andra gudar. 3 Men jag
hämtade eder fader Abraham från andra sidan floden och
lät honom vandra omkring i hela Kanaans land. Och jag
gjorde hans säd talrik; jag gav honom Isak, 4 och åt Isak
gav jag Jakob och Esau. Och jag gav Seirs bergsbygd till
besittning åt Esau; men Jakob och hans söner drogo ned till
Egypten. 5 Sedan sände jag Mose och Aron och hemsökte
Egypten med de gärningar jag där gjorde, och därefter förde
jag eder ut. 6 Och när jag förde edra fäder ut ur Egypten och
I haden kommit till havet, förföljde egyptierna edra fäder
med vagnar och ryttare ned i Röda havet. 7 Då ropade de
till HERREN, och han satte ett tjockt mörker mellan eder
och egyptierna och lät havet komma över dem, så att det
övertäckte dem; ja, I sågen med egna ögon vad jag gjorde
med egyptierna. Sedan bodden I i öknen en lång tid. 8
Därefter förde jag eder in i amoréernas land, vilka bodde på
andra sidan Jordan, och de inläto sig i strid med eder; men
jag gav dem i eder hand, så att I intogen deras land, och jag
förgjorde dem för eder. 9 Då uppreste sig Balak, Sippors
son, konungen i Moab, och gav sig i strid med Israel. Och
han sände och lät kalla till sig Bileam, Beors son, för att
denne skulle förbanna eder. 10 Men jag ville icke höra på
Bileam, utan han måste välsigna eder, och jag räddade eder
ur hans hand. 11 Och när I haden gått över Jordan och
kommit till Jeriko, gåvo sig Jerikos borgare i strid med eder,
så och amoréerna, perisséerna, kananéerna, hetiterna och
girgaséerna, hivéerna och jebuséerna; men jag gav dem i
eder hand. 12 Och jag sände getingar framför eder, och
genom dessa förjagades amoréernas två konungar för eder,
icke genom ditt svärd eller din båge. 13 Och jag gav eder
ett land varpå du icke hade nedlagt något arbete, så ock
städer som I icke haden byggt, och i dem fingen I bo; och av
vingårdar och olivplanteringar som I icke haden planterat
fingen I äta. 14 Så frukten nu HERREN och tjänen honom
ostraffligt och troget; skaffen bort de gudar som edra fäder
tjänade på andra sidan floden och i Egypten, och tjänen
HERREN. 15 Men om det misshagar eder att tjäna HERREN,
så utväljen åt eder i dag vem I viljen tjäna, antingen de gudar
som edra fäder tjänade, när de bodde på andra sidan floden,
eller de gudar som dyrkas av amoréerna, i vilkas land I
själva bon. Men jag och mitt hus, vi vilja tjäna HERREN." 16
Då svarade folket och sade: "Bort det, att vi skulle övergiva
HERREN och tjäna andra gudar! 17 Nej, HERREN är vår
Gud, han är den som har fört oss och våra fäder upp ur
Egyptens land, ur träldomshuset, och som inför våra ögon
har gjort dessa stora under, och bevarat oss på hela den väg
vi hava vandrat och bland alla de folk genom vilkas land vi
hava dragit fram. 18 HERREN har förjagat för oss alla dessa
folk, så ock amoréerna som bodde i landet. Därför vilja vi
ock tjäna HERREN; ty an är vår Gud." 19 Josua sade till

folket: "I kunnen icke tjäna HERREN, ty han är en helig Gud;
han är en nitälskande Gud, han skall icke hava fördrag med
edra överträdelser och synder. **20** Om I övergiven HERREN
och tjänen främmande gudar, så skall han vända sig bort
och låta det gå eder illa och förgöra eder, i stället för att han
hittills har låtit det gå eder väl." **21** Men folket sade till Josua:
"Icke så, utan vi vilja tjäna HERREN." **22** Då sade Josua till
folket: "I ären nu själva vittnen mot eder, att I haven utvalt
HERREN åt eder, för att tjäna honom." De svarade: "Ja." **23**
Han sade: "Så skaffen nu bort de främmande gudar som
I haven bland eder, och böjen edra hjärtan till HERREN,
Israels Gud." **24** Folket svarade Josua: "HERREN, vår Gud,
vilja vi tjäna, och hans röst vilja vi höra." **25** Så slöt då
Josua på den dagen ett förbund med folket och förelade
dem lag och rätt i Sikem. **26** Och Josua tecknade upp allt
detta i Guds lagbok. Och han tog en stor sten och reste
den där, under eken som stod vid HERRENS helgedom. **27**
Och Josua sade till allt folket: "Se, denna sten skall vara
vittne mot oss, ty den har hört alla de ord som HERREN
har talat med oss; den skall vara vittne mot eder, så att I
icke förneken eder Gud." **28** Sedan lät Josua folket gå, var
och en till sin arvedel. **29** En tid härefter dog HERRENS
tjänare Josua, Nuns son, ett hundra tio år gammal. **30** Och
man begrov honom på hans arvedels område, i Timnat-Sera
i Efraims bergsbygd, norr om berget Gaas. **31** Och Israel
tjänade HERREN, så länge Josua levde, och så länge de
äldste levde, de som voro kvar efter Josua, och som visste
av alla de gärningar HERREN hade gjort för Israel. **32** Och
Josefs ben, som Israels barn hade fört upp ur Egypten,
begrovo de i Sikem, på det jordstycke som Jakob hade köpt
av Hamors, Sikems faders, barn för hundra kesitor; Josefs
barn fingo detta till arvedel. **33** Och Eleasar, Arons son, dog,
och man begrov honom i hans son Pinehas' stad, Gibea,
som hade blivit denne given i Efraims bergsbygd.

Domarboken

1 Efter Josuas död frågade Israels barn HERREN och sade:
"Vem bland oss skall först draga upp mot kananéerna
och strida mot dem?" **2** HERREN sade: "Juda skall göra det;
se, jag har givit landet i hans hand." **3** Då sade Juda till sin
broder Simeon: "Drag upp med mig in i min arvslott, och låt
oss strida mot kananéerna, så skall jag sedan tåga med dig
in i din arvslott." Så tågade då Simeon med honom. **4** När nu
Juda drog ditupp, gav HERREN kananéerna och perisséerna
i deras hand, så att de slogo dem vid Besek, tio tusen man.
5 Ty vid Besek träffade de på Adoni-Besek och stridde mot
honom och slogo så kananéerna och perisséerna. **6** Och
Adoni-Besek flydde, men de förföljde honom och grepo
honom och höggo av honom hans tummar och stortår. **7** Då
sade Adoni-Besek: "Sjuttio konungar med avhuggna tummar
och stortår hämtade upp smulorna under mitt bord; efter
mina gärningar har Gud nu vedergällt mig." Sedan förde
de honom till Jerusalem, och där dog han. **8** Men Juda
barn belägrade Jerusalem och intogo det och slogo dess
invånare med svärdsegg; därefter satte de eld på staden. **9**
Sedan drogo Juda barn ned för att strida mot de kananéer
som bodde i Bergsbygden, i Sydlandet och i Låglandet.
10 Och Juda tågade åstad mot de kananéer som bodde i
Hebron -- vilket fordom hette Kirjat-Arba -- och de slogo
Sesai, Ahiman och Talmai. **11** Därifrån tågade de åstad
mot Debirs invånare. Men Debir hette fordom Kirjat-Sefer.
12 Och Kaleb sade: "Åt den som angriper Kirjat-Sefer och
intager det vill jag giva min dotter Aksa till hustru." **13** När då
Otniel, son till Kenas, Kalebs yngre broder, intog det, gav
han honom sin dotter Aksa till hustru. **14** Och när hon kom till
honom, intalade hon honom att begära ett stycke åkermark
av hennes fader; och hon steg hastigt ned från åsnan. Då
sade Kaleb till henne: "Vad önskar du?" **15** Hon sade till
honom: "Låt mig få en avskedsskänk; eftersom du har gift
bort mig till det torra Sydlandet, må du giva mig vattenkällor."
Då gav Kaleb henne Illitkällorna och Tatitkällorna. **16** Och
kainéens, Moses svärfaders, barn hade dragit upp från
Palmstaden med Juda barn till Juda öken, söder om Arad;
de gingo åstad och bosatte sig bland folket där. **17** Men
Juda tågade åstad med sin broder Simeon, och de slogo de
kananéer som bodde i Sefat; och de gåvo staden till spillo;
så fick den namnet Horma. **18** Därefter intog Juda Gasa
med dess område, Askelon med dess område och Ekron
med dess område. **19** Och HERREN var med Juda, så att
de intogo bergsbygden; men de kunde icke fördriva dem
som bodde i dalbygden, därför att dessa hade stridsvagnar
av järn. **20** Och de gåvo Hebron åt Kaleb, såsom Mose hade
föreskrivit; och han fördrev därifrån Anaks tre söner. **21** Men
jebuséerna, som bodde i Jerusalem, blevo icke fördrivna av
Benjamins barn; därför bodde ock jebuséerna kvar bland
Benjamins barn i Jerusalem, såsom de göra ännu dag. **22**
Så drogo ock männen av Josefs hus upp till Betel, och
HERREN var med dem. **23** Och männen av Josefs hus läto
bespeja Betel, samma stad som fordom hette Lus. **24** Då
fingo deras kunskapare se en man gå ut ur staden, och de
sade till honom: "Visa oss var vi kunna komma in i staden,
så vilja vi sedan göra barmhärtighet med dig." **25** När han
sedan hade visat dem var de kunde komma in i staden, slog
de stadens invånare med svärdsegg; men den mannen och
hela hans släkt läto de gå. **26** Och mannen begav sig till
hetiternas land; där byggde han en stad och gav den namnet
Lus, såsom den heter ännu i dag. **27** Men Manasse intog
icke Bet-Sean med underlydande orter, ej heller Taanak med
underlydande orter; och ej heller fördrevo de invånarna i
Dor och underlydande orter, ej heller invånarna i Jibleam
och underlydande orter, ej heller invånarna i Megiddo och
underlydande orter, utan kananéerna förmådde hålla sig kvar
där i landet. **28** När sedan israeliterna blevo de starkare, läto
de kananéerna bliva arbetspliktiga under sig; de fördrevo
dem icke heller då. **29** Icke heller fördrev Efraim de kananéer
som bodde i Geser, utan kananéerna bodde kvar bland dem
där i Geser. **30** Sebulon fördrev icke invånarna i Kitron och
invånarna i Nahalol, utan kananéerna bodde kvar bland dem,
men blevo arbetspliktiga under dem. **31** Aser fördrev icke
invånarna i Acko eller invånarna i Sidon, ej heller dem i Alab,
Aksib, Helba, Afik och Rehob. **32** Alltså bodde aseriterna
bland kananéerna, landets gamla inbyggare; ty de fördrevo
dem icke. **33** Naftali fördrev icke invånarna i Bet-Semes, ej
heller invånarna i Bet-Anat, utan bodde ibland kananéerna,
landets gamla inbyggare; men invånarna i Bet-Semes och
Bet-Anat blevo arbetspliktiga åt dem. **34** Men amoréerna
trängde undan Dans barn till bergsbygden, ty de tillstadde
dem icke att komma ned till dalbygden. **35** Och amoréerna
förmådde hålla sig kvar i Har-Heres, Ajalon och Saalbim;
men Josefs barns hand blev tung över dem, så att de blevo
arbetspliktiga under dessa. **36** Och amoréernas område
sträckte sig från Skorpionhöjden, från Sela vidare uppåt.

2 Och HERRENS ängel kom från Gilgal upp till Bokim.
Och han sade: "Jag förde eder upp ur Egypten och lät
eder komma in i det land som jag med ed hade lovat åt
edra fäder; och jag sade: 'Jag skall icke bryta mitt förbund
med eder till evig tid. **2** I åter skolen icke sluta förbund med
detta lands inbyggare; I skolen bryta ned deras altaren.'

Men I haven icke velat höra min röst. Vad haven I gjort! -
- 3 Därför säger jag nu ock: 'Jag vill icke förjaga dem för
eder, utan de skola tränga eder i sidorna, och deras gudar
skola bliva eder till en snara.'" 4 När HERRENS ängel hade
talat dessa ord till alla Israels barn, brast folket ut i gråt. 5
Och de gåvo den platsen namnet Bokim; och de offrade
där åt HERREN. 6 Sedan Josua hade låtit folket gå, drogo
Israels barn åstad var och en till sin arvedel, för att taga
landet i besittning. 7 Och folket tjänade HERREN, så länge
Josua levde, och så länge de äldste levde, de som voro kvar
efter Josua, dessa som hade sett alla de stora gärningar
HERREN hade gjort för Israel. 8 Men HERRENS tjänare
Josua, Nuns son, dog, när han var ett hundra tio år gammal.
9 Och man begrov honom på hans arvedels område i Timna-
Heres i Efraims bergsbygd, norr om berget Gaas. 10 När
sedan också hela det släktet hade blivit samlat till sina fäder,
kom ett annat släkte upp efter dem, ett som icke visste av
HERREN eller de gärningar som han hade gjort för Israel.
11 Då gjorde Israels barn vad ont var i HERRENS ögon och
tjänade Baalerna. 12 De övergåvo HERREN, sina fäders
Gud, som hade fört dem ut ur Egyptens land, och följde efter
andra gudar, de folks gudar, som bodde omkring dem, och
dessa tillbådo de; därmed förtörnade de HERREN. 13 Ty när
de övergåvo HERREN och tjänade Baal och Astarterna,
14 upptändes HERRENS vrede mot i Israel, och han gav
dem i plundrares hand, och dessa utplundrade dem; han
sålde dem i deras fienders hand där runt omkring, så att
de icke mer kunde stå emot sina fiender. 15 Varthelst de
drogo ut var HERRENS hand emot dem, så att de kommo i
olycka, såsom HERREN hade hotat, och såsom HERREN
hade svurit att det skulle gå dem, och de kommo i stor
nöd. 16 Då lät HERREN domare uppstå, som frälste dem ur
deras plundrares hand. 17 Men de hörde icke heller på sina
domare, utan lupo i trolös avfällighet efter andra gudar och
tillbådo dem; de veko med hast av ifrån den väg som deras
fäder hade vandrat, i lydnad för HERRENS bud, och gjorde
icke såsom de. 18 När HERREN alltså lät någon domare
uppstå bland dem, var han med domaren och frälste dem
ur deras fienders hand, så länge domaren levde; ty då de
jämrade sig över sina förtryckare och plågare, förbarmade
sig HERREN. 19 Men när domaren dog, vände de tillbaka
och togo sig till vad fördärvligt var, ännu mer än deras
fäder, så att de följde efter andra gudar och tjänade och
tillbådo dem; de avstodo icke från sina gärningar och sin
hårdnackenhet. 20 Därför upptändes HERRENS vrede mot
Israel, så att han sade: "Eftersom detta folk har överträtt
det förbund som jag stadgade för deras fäder, och icke har
velat höra min röst, 21 därför skall icke heller jag hädanefter
fördriva för dem en enda man av de folk som Josua lämnade
efter sig, när han dog; 22 ty jag skall med dem sätta Israel
på prov, om de vilja hålla HERRENS väg och vandra därpå,
såsom deras fäder hava hållit den, eller om de icke vilja
det." 23 Alltså lät HERREN dessa folk bliva kvar och fördrev
dem icke med hast; han gav dem icke i Josuas hand.

3 Dessa voro de folk som HERREN lät bliva kvar, för
att genom dem sätta Israel på prov, alla de israeliter
nämligen, som icke hade varit med om alla krigen i Kanaan
2 -- allenast på det att dessa Israels barns efterkommande
skulle få vara med om sådana, för att han så skulle lära dem
att föra krig, dock allenast dem som förut icke hade varit
med om sådana --: 3 filistéernas fem hövdingar och alla
kananéer och sidonier, samt de hivéer som bodde i Libanons
bergsbygd, från berget Baal-Hermon ända dit där vägen går
till Hamat. 4 Med dessa ville HERREN sätta Israel på prov,
för att förnimma om de ville hörsamma de bud som han
hade givit deras fäder. 5 Då nu Israels barn bodde: ibland
kananéerna, hetiterna, amoréerna, perisséerna, hivéerna
och jebuséerna, 6 togo de deras döttrar till hustrur åt sig
och gåvo sina döttrar åt deras söner och tjänade deras
gudar. 7 Så gjorde Israels barn vad ont var i HERRENS
ögon och glömde HERREN, sin Gud, och tjänade Baalerna
och Aserorna. 8 Då upptändes HERRENS vrede mot Israel,
och han sålde dem i Kusan-Risataims hand, konungens
i Aram-Naharaim; och Israels barn måste tjäna Kusan-
Risataim i åtta år. 9 Men Israels barn ropade till HERREN,
och HERREN lät då bland Israels barn en frälsare uppstå,
som frälste dem, nämligen Otniel, son till Kenas, Kalebs
yngre broder. 10 HERRENS Ande kom över honom, och
han blev domare i Israel, och när han drog ut till strid, gav
HERREN Kusan-Risataim, konungen i Aram, i hans hand,
så att hans hand blev Kusan-Risataim övermäktig. 11 Och
landet hade nu ro i fyrtio år; så dog Otniel, Kenas' son.
12 Men Israels barn gjorde åter vad ont var i HERRENS
ögon, då gav HERREN Eglon, konungen i Moab, makt över
Israel, eftersom de gjorde vad ont var i HERRENS ögon.
13 Denne förenade med sig Ammons barn och Amalek;
sedan tågade han åstad och slog Israel, varefter de intogo
Palmstaden. 14 Och Israels barn måste nu tjäna: Eglon,
konungen i Moab, i aderton år. 15 Men Israels barn ropade
till HERREN, och HERREN lät då bland dem en frälsare
uppstå, benjaminiten Ehud, Geras son, en vänsterhänt man.
När Israels barn genom honom skulle sända sina skänker till
Eglon, konungen i Moab, 16 gjorde sig Ehud ett tveeggat
svärd, en fot långt; och han band detta under sina kläder

vid sin högra länd. 17 Så överlämnade han skänkerna till
Eglon, konungen i Moab. Men Eglon var en mycket fet man.
18 När han nu hade överlämnat skänkerna, lät han folket
som hade burit dem gå sin väg. 19 Men själv vände han
tillbaka från Belätesplatsen vid Gilgal och lät säga: "Jag har
ett hemligt ärende till dig, o konung." När denne då sade:
"Lämnen oss i ro", gingo alla de som stodo omkring honom
ut därifrån. 20 Men sedan Ehud hade kommit in till honom,
där han satt i sommarsalen, som han hade för sig allena,
sade Ehud: "Jag har ett ord från Gud att säga dig." Då stod
han upp från sin stol. 21 Men Ehud räckte ut sin vänstra
hand och tog svärdet från sin högra länd och stötte det i
hans buk, 22 så att ock fästet följde med in efter klingan,
och klingan omslöts av fettet, ty han drog icke ut svärdet ur
hans buk. Därefter gick Ehud ut i försalen; 23 och när han
hade kommit ditut, i förhallen, stängde han igen dörrarna till
salen efter sig och riglade dem. 24 Sedan, då han hade
gått sin väg, kommo Eglons tjänare, och när de fingo se
att dörrarna till salen voro riglade, tänkte de: "Förvisso har
han något avsides bestyr i sin sommarkammare." 25 Men
sedan de hade väntat länge och väl, och han ändå icke
öppnade dörrarna till salen, togo de nyckeln och öppnade
själva, och se, då låg deras herre död där på golvet. 26
Men Ehud hade flytt undan, medan de dröjde; han hade
redan hunnit förbi Belätesplatsen och flydde sedan undan till
Seira. 27 Och så snart han hade kommit hem, lät han stöta i
basun Efraims bergsbygd; då drogo Israels barn ned från
bergsbygden med honom i spetsen för sig. 28 Och han sade
till dem: "Följen efter mig, ty HERREN har givit edra fiender,
moabiterna, i eder hand." Då drogo de efter honom längre
ned och besatte vadställena över Jordan för moabiterna och
läto ingen komma över. 29 Där slogo de då moabiterna,
vid pass tio tusen man, allasammans ansenligt och tappert
folk; icke en enda kom undan. 30 Så blev Moab då kuvat
under Israels hand. Och landet hade nu ro i åttio år. 31 Efter
honom kom Samgar, Anats son; han slog filistéerna, sex
hundra man, med en oxpik. Också han frälste Israel.

4 Men Israels barn gjorde åter vad ont var i HERRENS
ögon, när Ehud var död. 2 Då sålde HERREN dem i
Jabins hand, den kananeiske konungens, som regerade i
Hasor. Hans härhövitsman var Sisera, och denne bodde i
Haroset-Haggoim. 3 Och Israels barn ropade till HERREN; ty
han hade nio hundra stridsvagnar av järn, och han förtryckte
Israels barn våldsamt i tjugu år. 4 Men Debora, en profetissa,
Lappidots hustru, var på den tiden domarinna i Israel. 5
Hon plägade sitta under Deborapalmen, mellan Rama och
Betel i Efraims bergsbygd, och Israels barn drogo ditupp till
henne, för att hon skulle skipa rätt. 6 Hon sände nu och lät
kalla till sig Barak, Abinoams son, från Kedes i Naftali, och
sade till honom: "Se, HERREN, Israels Gud, bjuder: Drag
åstad upp på berget Tabor och tag med dig tio tusen man av
Naftali barn och Sebulons barn. 7 Ty jag vill draga Sisera,
Jabins härhövitsman, med hans vagnar och skaror, till dig
vid bäcken Kison och giva honom i din hand." 8 Barak sade
till henne: "Om du går med mig, så går jag, men om du icke
går med mig, så går icke heller jag." 9 Då svarade hon: "Ja,
jag skall gå med dig; dock skall äran då icke bliva din på den
väg du nu går, utan HERREN skall sälja Sisera i en kvinnas
hand." Så stod Debora upp och gick med Barak till Kedes.
10 Då bådade Barak upp Sebulon och Naftali till Kedes, och
tio tusen man följde honom ditupp; Debora gick ock ditupp
med honom. 11 Men kainéen Heber hade skilt sig från de
övriga kainéerna, Hobabs, Moses svärfaders, barn; och han
hade sina tältplatser ända till terebinten i Saannim vid Kedes.
12 Och man berättade för Sisera att Barak, Abinoams son,
hade dragit upp på berget Tabor. 13 Då bådade Sisera upp
alla sina stridsvagnar, nio hundra vagnar av järn, därtill ock
allt folk han hade, att draga från Haroset-Haggoim till bäcken
Kison. 14 Men Debora sade till Barak: "Stå upp, ty detta är
den dag på vilken HERREN har givit Sisera i din hand; se,
HERREN har dragit ut framför dig." Så drog då Barak ned
från berget Tabor, och tio tusen man följde honom. 15 Och
HERREN sände förvirring över Sisera och alla hans vagnar
och hela hans här, så att de veko tillbaka för Baraks svärd;
och Sisera steg ned från sin vagn och flydde till fots. 16 Och
Barak jagade efter vagnarna och hären ända till Haroset-
Haggoim. Och hela Siseras här föll för svärdsegg; icke en
enda kom undan. 17 Men Sisera hade under flykten styrt
sina steg till Jaels, kainéen Hebers hustrus, tält; ty vänskap
rådde mellan Jabin, konungen i Hasor, och kainéen Hebers
hus. 18 Då gick Jael ut emot Sisera och sade till honom:
"Kom in, min herre, kom in till mig, frukta intet." Så gick han
då in till henne i tältet, och hon höljde över honom med ett
täcke. 19 Och han sade till henne: "Giv mig litet vatten att
dricka, ty jag är törstig." Då öppnade hon mjölk- kärlet och
gav honom att dricka och höljde sedan åter över honom. 20
Och han sade till henne: "Ställ dig vid ingången till tältet; och
kommer någon och frågar dig om någon är här, så svara
nej." 21 Men Jael, Hebers hustru, grep en tältplugg och tog
en hammare i sin hand, gick därefter sakta in till honom och
slog pluggen genom tinningen på honom, så att den gick
ned i marken. Så dödades han, där han låg försänkt i tung
sömn, medtagen av trötthet. 22 I samma stund kom Barak
jagande efter Sisera; då gick Jael ut emot honom och sade

till honom: "Kom hit, så skall jag visa dig den man som du
söker." När han då gick in till henne, fick han se Sisera ligga
död där, med tältpluggen genom tinningen. 23 Så lät Gud
på den dagen Jabin, konungen i Kanaan, bliva kuvad av
Israels barn. 24 Och Israels barns hand vilade allt tyngre på
Jabin, konungen i Kanaan; och till slut förgjorde de Jabin,
konungen i Kanaan.

5 De sjöngo Debora och Barak, Abinoams son, denna
sång: 2 Att härförare förde an i Israel, att folket villigt
följde dem -- loven HERREN därför! 3 Hören, I konungar;
lyssnen, I furstar. Till HERRENS ära vill jag, vill jag sjunga,
lovsäga HERREN, Israels Gud. 4 HERRE, när du drog ut
från Seir, när du gick fram ifrån Edoms mark, då bävade
jorden, då strömmade det från himmelen, då strömmade
vatten ned ifrån molnen; 5 bergen skälvde inför HERRENS
ansikte, ja, Sinai inför HERRENS, Israels Guds, ansikte. 6 I
Samgars dagar, Anats sons, i Jaels dagar lågo vägarna öde;
vandrarna måste färdas svåra omvägar. 7 Inga styresmän
funnos, inga funnos mer i Israel, förrän du stod upp, Debora,
stod upp såsom en moder i Israel. 8 Man valde sig nya
gudar; då nådde striden fram till portarna. Men ingen sköld,
intet spjut var att se hos de fyrtio tusen i Israel. 9 Mitt hjärta
tillhör Israels hövdingar och dem bland folket, som villigt
följde; 10 ja, loven HERREN. I som riden på vita åsninnor, I
som sitten hemma på mattor, och I som vandren på vägen,
talen härom. 11 När man under rop skiftar byte mellan
vattenhoarna, då lovprisar man där HERRENS rättfärdiga
gärningar, att han i rättfärdighet regerar i Israel. Då drog
HERRENS folk ned till portarna. 12 Upp, upp, Debora! Upp,
upp, sjung din sång! Stå upp, Barak; tag dig fångar, du
Abinoams son. 13 Då satte folkets kvarleva de tappre till
anförare, HERREN satte mig till anförare över hjältarna. 14
Från Efraim kommo män som hade rotfäst sig i Amalek;
Benjamin följde dig och blandade sig med dina skaror. Ned
ifrån Makir drogo hövdingar åstad, och från Sebulon män
som buro anförarstav. 15 Furstarna i Isaskar slöto sig till
Debora; och likasom Isaskar, så gjorde ock Barak; ned i
dalen skyndade man i dennes spår. Bland Rubens ätter
höllos stora rådslag. 16 Men varför satt du kvar ibland dina
fållor och lyssnade till fljöjtspel vid hjordarna? Ja, av Rubens
ätter fördes stora överläggningar. 17 Gilead stannade på
andra sidan Jordan. Och Dan varför -- dröjer han ännu vid
skeppen? Aser satt kvar vid havets strand, vid sina vikar
stannade han. 18 Men Sebulon var ett folk som prisgav sitt liv
åt döden, Naftali likaså, på stridsfältets höjder. 19 Konungar
drogo fram och stridde ja, då stridde Kanaans konungar vid
Taanak, invid Megiddos vatten; men byte av silver vunno
de icke. 20 Från himmelen fördes strid, stjärnorna stridde
från sina banor mot Sisera. 21 Bäcken Kison ryckte dem
bort, urtidsbäcken, bäcken Kison. Gå fram, min själ, med
makt! 22 Då stampade hästarnas hovar, när deras tappra
ryttare jagade framåt, framåt. 23 Förbannen Meros, säger
HERRENS ängel, ja, förbannen dess inbyggare, därför att
de ej kommo HERREN till hjälp, HERREN till hjälp bland
hjältarna. 24 Välsignad vare Jael framför andra kvinnor,
Hebers hustru, kainéens, välsignad framför alla kvinnor
som bo i tält! 25 Vatten begärde han; då gav hon honom
mjölk, gräddmjölk bar hon fram i högtidsskålen. 26 Sin
hand räckte hon ut efter tältpluggen, sin högra hand efter
arbetshammaren med den slog hon Sisera och krossade
hans huvud, spräckte hans tinning och genomborrade den.
27 Vid hennes fötter sjönk han ihop, föll omkull och blev
liggande; ja, vid hennes fötter sjönk han ihop och föll omkull;
där han sjönk ihop, där föll han dödsslagen. 28 Ut genom
fönstret skådade hon och ropade, Siseras moder, ut genom
gallret: "Varför dröjer väl hans vagn att komma? Varför äro
de så senfärdiga, hans vagnshästars fötter?" 29 Då svara
de klokaste av hennes hovtärnor, och själv giver hon sig
detsamma svaret: 30 "Förvisso vunno de byte, som de
nu utskifta: en flicka, ja, två åt envar av männen, byte av
praktvävnader för Siseras räkning, byte av praktvävnader,
brokiga tyger; en präktig duk, ja, två brokiga dukar för de
fångnas halsar." 31 Så må alla dina fiender förgås, o HERRE.
Men de som älska honom må likna solen, när den går upp i
hjältekraft. Och landet hade nu ro i fyrtio år.

6 Men när Israels barn gjorde vad ont var i HERRENS
ögon, gav HERREN dem i Midjans hand, i sju år. 2 Och
Midjans hand blev Israel så övermäktig, att Israels barn
till skydd mot Midjan gjorde sig de hålor som nu äro att
se i bergen, så ock grottorna och bergfästena. 3 Så ofta
israeliterna hade sått, drogo midjaniterna, amalekiterna och
österlänningarna upp emot dem 4 och lägrade sig där och
överföllo dem och fördärvade landets gröda ända fram emot
Gasa; de lämnade inga livsmedel kvar i Israel, inga får, oxar
eller åsnor. 5 Ty de drogo ditupp med sin boskap och sina
tält och kommo så talrika som gräshoppor; de själva och
deras kameler voro oräkneliga. Och de föllo in i landet för att
fördärva det. 6 Så kom Israel i stort elände genom Midjan;
då ropade Israels barn till HERREN. 7 Och när Israels barn
ropade till HERREN för Midjans skull, 8 sände HERREN
en profet till Israels barn. Denne sade till dem: "Så säger
HERREN, Israels Gud: Jag själv har fört eder upp ur Egypten
och hämtat eder ut ur träldomshuset. 9 Jag har räddat eder
från egyptiernas hand och från alla edra förtryckares hand;

jag har förjagat dem för eder och givit eder deras land. 10
Och jag sade till eder: Jag är HERREN, eder Gud; I skolen
icke frukta de gudar som dyrkas av amoréerna, i vilkas land
I bon. Men I villen icke höra min röst. 11 Och HERRENS
ängel kom och satte sig under terebinten vid Ofra, som
tillhörde abiesriten Joas; dennes son Gideon höll då på att
klappa ut vete i vinpressen, för att bärga det undan Midjan.
12 För honom uppenbarade sig nu HERRENS ängel och
sade till honom: "HERREN är med dig, du tappre stridsman."
13 Gideon svarade honom: "Ack min herre, om HERREN är
med oss, varför har då allt detta kommit över oss? Och var
äro alla hans under, om vilka våra fäder hava förtäljt för oss
och sagt: 'Se, HERREN har fört oss upp ur Egypten'? Nu
har ju HERREN förskjutit oss och givit oss i Midjans våld."
14 Då vände sig HERREN till honom och sade: "Gå åstad i
denna din kraft och fräls Israel ur Midjans våld; se, jag har
sänt dig." 15 Han svarade honom: "Ack Herre, varmed kan
jag frälsa Israel? Min ätt är ju den oansenligaste i Manasse,
och jag själv den ringaste i min faders hus." 16 HERREN
sade till honom: "Jag vill vara med dig, så att du skall slå
Midjan, såsom voro det en enda man." 17 Men han svarade
honom: "Om jag har funnit nåd för dina ögon, så låt mig få
ett tecken att det är du som talar med mig. 18 Gå icke bort
härifrån, förrän jag har kommit tillbaka till dig och hämtat ut
min offergåva och lagt fram den för dig." Han sade: "Jag vill
stanna, till dess du kommer igen." 19 Då gick Gideon in
och tillredde en killing, så ock osyrat bröd av en efa mjöl;
därefter lade han köttet i en korg och hällde spadet i en
kruka; sedan bar han ut det till honom under terebinten och
satte fram det. 20 Men Guds ängel sade till honom: Tag
köttet och det osyrade brödet, och lägg det på berghällen
där, och gjut spadet däröver." Och han gjorde så. 21 Och
HERRENS ängel räckte ut staven som han hade i sin hand
och rörde med dess ända vid köttet och det osyrade brödet;
då kom eld ut ur klippan och förtärde köttet och det osyrade
brödet; och därvid försvann HERRENS ängel ur hans åsyn.
22 Då såg Gideon att det var HERRENS ängel. Och Gideon
sade: "Ve mig, Herre, HERRE, eftersom jag nu har sett
HERRENS ängel ansikte mot ansikte!" 23 Men HERREN
sade till honom: "Frid vare med dig, frukta icke; du skall icke
dö." 24 Då byggde Gideon där ett altare åt HERREN och
kallade det HERREN är frid; det finnes kvar ännu i dag i det
abiesritiska Ofra. 25 Den natten sade HERREN till honom:
"Tag den tjur som tillhör din fader och den andra sjuåriga
tjuren. Riv sedan ned det Baalsaltare som tillhör din fader,
och hugg sönder Aseran som står därinvid. 26 Bygg därefter
upp ett altare åt HERREN, din Gud, överst på denna fasta
plats, och uppför det på övligt sätt; tag så den andra tjuren
och offra den till brännoffer på styckena av Aseran som du
har huggit sönder." 27 Då tog Gideon tio av sina tjänare med
sig och gjorde såsom HERREN sade sagt till honom. Men
eftersom han fruktade att göra det om dagen, av rädsla för
sin faders hus och för männen i staden, gjorde han det om
natten. 28 Bittida följande morgon fingo mannen i staden
se att Baals altare låg nedbrutet, att Aseran därinvid var
sönderhuggen, och att den andra tjuren hade blivit offrad
såsom brännoffer på det nyuppbyggda altaret. 29 Då sade
de till varandra: "Vem har gjort detta?" Och när de frågade
och gjorde efterforskningar, fingo de veta att Gideon, Joas'
son, hade gjort det. 30 Då sade männen i staden till Joas:
"För din son hitut, han måste dö; ty han har brutit ned Baals
altare, och han har ock huggit sönder Aseran som stod
därinvid." 31 Men Joas svarade alla som stodo omkring
honom: "Viljen I utföra Baals sak, viljen I komma honom till
hjälp? Den som vill utföra hans sak, han skall bliva dödad
innan nästa morgon. Är han Gud, så utföre han själv sin sak,
eftersom denne har brutit ned hans altare. 32 Härav kallade
man honom då Jerubbaal, i det man sade: "Baal utföre sin
sak mot honom, eftersom han har brutit ned hans altare." 33
Och midjaniterna, amalekiterna och österlänningarna hade
alla tillhopa församlat sig och gått över floden och lägrat
sig i Jisreels dal. 34 Men Gideon hade blivit beklädd med
HERRENS Andes kraft; han stötte i basun, och abiesriterna
församlade sig och följde efter honom. 35 Och han sände
omkring budbärare i hela Manasse, så att ock de övriga
församlade sig och följde efter honom; likaledes sände han
budbärare till Aser, Sebulon och Naftali, och dessa drogo då
också upp, de andra till mötes. 36 Och Gideon sade till Gud:
"Om du verkligen vill genom min hand frälsa Israel, såsom
du har lovat, 37 så se nu här: jag lägger denna avklippta ull
på tröskplatsen; ifall dagg kommer allenast på ullen, under
det att marken eljest överallt förbliver torr, då vet jag att du
genom min hand skall frälsa Israel, såsom du har lovat."
38 Och det skedde så, ty när han bittida dagen därefter
kramade ur ullen, kunde han av den pressa ut så mycket
dagg, att en hel skål blev full med vatten. 39 Men Gideon
sade till Gud: "Må din vrede icke upptändas mot mig, därför
att jag talar ännu en enda gång. Låt mig få försöka blott en
gång till med ullen: gör nu så, att allenast ullen förbliver torr,
under det att dagg kommer eljest överallt på marken." 40
Och Gud gjorde så den natten; allenast ullen var torr, men
eljest hade dagg kommit överallt på marken.

7 Bittida följande morgon drog Jerubbaal, det är Gideon,
åstad med allt folket som följde honom, och de lägrade sig

vid Harodskällan; han hade då midjaniternas läger norr om
sig, från Morehöjden ned i dalen. 2 Men HERREN sade till
Gideon: "Folket som har följt dig är för talrikt för att jag skulle
vilja giva Midjan i deras hand; ty Israel kunde då berömma
sig mot mig och säga: 'Min egen hand har frälst mig.' 3 Låt
därför nu utropa för folket och säga: Om någon fruktar och
är rädd, så må han vända tillbaka hem och skynda bort
ifrån Gileads berg." Då vände tjugutvå tusen man av folket
tillbaka, så att allenast tio tusen man stannade kvar. 4 Men
HERREN sade till Gideon: "Folket är ännu för talrikt; för dem
ned till vattnet, så skall jag där göra ett urval av dem åt dig.
Den om vilken jag då säger till dig: 'Denne skall gå med dig',
han får gå med dig, men var och en om vilken jag säger till
dig: 'Denne skall icke gå med dig', han får icke gå med." 5
Så förde han då folket ned till vattnet. Och HERREN sade till
Gideon: "Alla som läppja av vattnet, såsom hunden gör, dem
skall du ställa för sig, och likaså alla som falla ned på knä för
att dricka." 6 Då befanns antalet av dem som hade läppjat
av vattnet, genom att med handen föra det till munnen, vara
tre hundra man; allt det övriga folket hade fallit ned på knä
för att dricka vatten. 7 Och HERREN sade till Gideon: "Med
de tre hundra män som hava läppjat av vattnet skall jag
frälsa eder och giva Midjan i din hand; allt det andra folket
må begiva sig hem, var och en till sitt." 8 Då tog hans folk till
sig sitt munförråd och sina basuner, därefter lät han alla de
andra israeliterna gå hem, var och en till sin hydda; han
behöll allenast de tre hundra männen. Och midjaniternas
läger hade han nedanför sig i dalen. 9 Och HERREN sade
den natten till honom: "Stå upp och drag ned i lägret, ty jag
har givit det i din hand. 10 Men om du fruktar för att draga
ditned, så må du gå förut med din tjänare Pura ned till lägret
11 och höra efter, vad man där talar; sedan skall du få mod
till att draga ditned och bryta in i lägret." Så gick han då
med sin tjänare Pura ned till förposterna i lägret. 12 Och
midjaniterna, amalekiterna och alla österlänningarna lågo
där i dalen, talrika såsom gräshoppor; och deras kameler
voro oräkneliga, talrika såsom sanden på havets strand.
13 Då nu Gideon kom dit, höll en man just på att förtälja
en dröm för en annan. Han sade: "Jag har nyss haft en
dröm. Jag tyckte att en kornbrödskaka kom rullande in i
midjaniternas läger. Den kom ända fram till tältet och slog
emot det, så att det föll, och vände upp och ned på det,
och tältet blev så liggande." 14 Då svarade den andre och
sade: "Detta betyder intet annat än israeliten Gideons, Joas'
sons, svärd; Gud har givit Midjan och hela lägret i hans
hand." 15 När Gideon hörde denna dröm förtäljas och hörde
dess uttydning, föll han ned och tillbad. Därefter vände han
tillbaka till Israels läger och sade: "Stån upp, ty HERREN har
givit midjaniternas läger i eder hand. 16 Och han delade sina
tre hundra män i tre hopar och gav allasammans basuner i
händerna, så ock tomma krukor, med facklor inne i krukorna.
17 Och han sade till dem: "Sen på mig och gören såsom jag;
så snart jag har kommit till utkanten av lägret, skolen I göra
såsom jag gör. 18 När nämligen jag och alla som jag har
med mig stöta i basunerna, skolen ock I stöta i basunerna
runt omkring hela lägret och ropa: 'För HERREN och för
Gideon!'" 19 Så kommo nu Gideon och de hundra män, som
han hade med sig, till utkanten av lägret, när den mellersta
nattväkten ingick; och man hade just ställt ut vakterna. Då
stötte de i basunerna och krossade krukorna som de hade i
sina händer. 20 De tre hoparna stötte i basunerna och slogo
sönder krukorna; de fattade med vänstra handen i facklorna
och med högra handen i basunerna och stötte i dem; och de
ropade: "HERRENS och Gideons svärd!" 21 Men de stodo
stilla, var och en på sin plats, runt omkring lägret. Då begynte
alla i lägret att löpa hit och dit och skria och fly. 22 Och när de
stötte i de tre hundra basunerna, vände HERREN den enes
svärd mot den andre i hela lägret; och de som voro i lägret
flydde ända till Bet-Hasitta, åt Serera till, ända till stranden
vid Abel-Mehola, förbi Tabbat. 23 Och åter församlade sig
israeliterna, från Naftali och Aser och från hela Manasse,
och förföljde midjaniterna. 24 Och Gideon hade sänt omkring
budbärare i hela Efraims bergsbygd och låtit säga: "Dragen
ned mot Midjan och besätten i deras väg vattendragen
ända till Bet-Bara, ävensom Jordan." Så församlade sig
alla Efraims män och besatte vattendragen ända till Bet-
Bara, ävensom Jordan. 25 Och de togo två midjanitiska
hövdingar, Oreb och Seeb, till fånga, och dräpte Oreb vid
Orebsklippan, och Seeb dräpte de vid Seebspressen, och
förföljde så midjaniterna. Men Orebs och Seebs huvuden
förde de över till Gideon på andra sidan Jordan.

8 Men Efraims män sade till honom: "Huru har du kunnat
handla så mot oss? Varför bådade du icke upp oss,
när du drog ut till strid mot Midjan?" Och de foro häftigt ut
mot honom. 2 Han svarade dem: "Vad har jag då uträttat i
jämförelse med eder? Är icke Efraims efterskörd bättre än
Abiesers vinbärgning? 3 I eder hand var det som Gud gav
de midjanitiska hövdingarna Oreb och Seeb. Vad har jag
kunnat uträtta i jämförelse med eder?" Då han så talade,
stillades deras vrede mot honom. 4 När sedan Gideon kom
till Jordan, gick han över jämte de tre hundra män som han
hade med sig; och de voro trötta av förföljandet. 5 Han sade
därför till männen i Suckot: "Given några kakor bröd åt folket

som följer mig, ty de äro trötta; se, jag är nu i färd med att
förfölja Seba och Salmunna, de midjanitiska konungarna." 6
Men de överste i Suckot svarade: "Har du då redan Seba
och Salmunna i ditt våld, eftersom du fordrar att vi skola
giva bröd åt din här?" 7 Gideon sade "Nåväl; när HERREN,
giver Seba och Salmunna i min hand, skall jag söndertröska
edert kött med ökentörnen och tistlar." 8 Så drog han vidare
därifrån upp till Penuel och talade på samma sätt till dem
som voro där; och männen i Penuel gåvo honom samma
svar som männen i Suckot hade givit. 9 Då sade han ock till
männen i Penuel: "När jag kommer välbehållen tillbaka, skall
jag riva ned detta torn." 10 Men Seba och Salmunna befunno
sig i Karkor och hade sin här hos sig, vid pass femton tusen
man, allt som var kvar av österlänningarnas hela här; ty de
stupade utgjorde ett hundra tjugu tusen svärdbeväpnade
män. 11 Och Gideon drog upp på karavanvägen, öster om
Noba och Jogbeha, och överföll hären, där den låg sorglös i
sitt läger. 12 Och Seba och Salmunna flydde, men han satte
efter dem; och han tog de två midjanitiska konungarna Seba
och Salmunna till fånga och skingrade hela hären. 13 När
därefter Gideon, Joas' son, vände tillbaka från striden, ned
från Hereshöjden, 14 fick han fatt på en ung man, en av
invånarna i Suckot, och utfrågade denne, och han måste
skriva upp åt honom de överste i Suckot och de äldste där,
sjuttiosju män. 15 När han sedan kom till männen i Suckot,
sade han: "Se här äro nu Seba och Salmunna, om vilka I
hånfullt saden till mig: 'Har du redan Seba och Salmunna i
ditt våld, eftersom du fordrar att vi skola giva bröd åt dina
trötta män?'" 16 Därefter lät han gripa de äldste i staden
och tog ökentörnen och tistlar och lät männen i Suckot få
känna dem. 17 Och tornet i Penuel rev han ned och dräpte
männen i staden. 18 Och till Seba och Salmunna sade
han: "Hurudana voro de män som I dräpten på Tabor?" De
svarade: "De voro lika dig; var och en såg ut såsom en
konungason." 19 Han sade: "Då var det mina bröder, min
moders söner. Så sant HERREN lever: om I haden låtit dem
leva, skulle jag icke hava dräpt eder." 20 Sedan sade han till
Jeter, sin förstfödde: "Stå upp och dräp dem." Men gossen
drog icke ut sitt svärd, ty han var försagd, eftersom han ännu
var allenast en gosse. 21 Då sade Seba och Salmunna:
"Stå upp, du själv, och stöt ned oss; ty sådan mannen är,
sådan är ock hans styrka." Så stod då Gideon upp och
dräpte Seba och Salmunna. Och han tog för sin räkning
de prydnader som sutto på deras kamelers halsar. 22 Och
israeliterna sade till Gideon: "Råd du över oss, och såsom
du så ock sedan din son och din sonson; ty du har frälst oss
ur Midjans hand." 23 Men Gideon svarade dem: "Jag vill icke
råda över eder, och min son skall icke heller råda över eder,
utan HERREN skall råda över eder." 24 Och Gideon sade
ytterligare till dem: "Ett vill jag dock begära av eder: var och
en av eder må giva mig den näsring han har fått såsom
byte." Ty midjaniterna buro näsringar av guld, eftersom de
voro ismaeliter. 25 De svarade: "Ja, vi vilja giva dig dem."
Och de bredde ut ett kläde, och var och en kastade på detta
den näsring han hade fått såsom byte. 26 Och guldringarna,
som han hade begärt, befunnos väga ett tusen sju hundra
siklar i guld -- detta förutom de halsprydnader, de örhängen
och de purpurröda kläder som de midjanitiska konungarna
hade burit, och förutom de kedjor som hade suttit på deras
kamelers halsar. 27 Och Gideon lät därav göra en efod och
satte upp den i sin stad, Ofra; och hela Israel lopp där i
trolös avfällighet efter den. Och den blev för Gideon och
hans hus till en snara. 28 Så blev nu Midjan kuvat under
Israels barn och upplyfte icke mer sitt huvud. Och landet
hade ro i fyrtio år, så länge Gideon levde. 29 Men Jerubbaal,
Joas' son, gick hem och stannade sedan i sitt hus. 30 Och
Gideon hade sjuttio söner, som hade utgått från hans länd,
ty han ägde många hustrur. 31 En bihustru som han hade i
Sikem födde honom ock en son; denne gav han namnet
Abimelek. 32 Och Gideon, Joas' son, dog i en god ålder och
blev begraven i sin fader Joas' grav i det abiesritiska Ofra 33
Men när Gideon var död, begynte Israels barn åter i trolös
avfällighet löpa efter Baalerna; och de gjorde Baal-Berit till
gud åt sig. 34 Israels barn tänkte icke på HERREN, sin Gud,
som hade räddat dem från alla deras fienders hand runt
omkring. 35 Ej heller visade de Jerubbaals, Gideons, hus
någon kärlek, till gengäld för allt det goda som han hade
gjort mot Israel.

9 Men Abimelek, Jerubbaals son, gick bort till sin moders
bröder i Sikem och talade till dem och till alla som voro
besläktade med hans morfaders hus, och sade: 2 "Talen så
till alla Sikems borgare: Vilket är bäst för eder: att sjuttio
män, alla Jerubbaals söner, råda över eder, eller att en enda
man råder över eder? Kommen därjämte ihåg att jag är edert
kött och ben." 3 Då talade hans moders bröder till hans
förmån allt detta inför alla Sikems borgare. Och dessa blevo
vunna för Abimelek, ty de tänkte: "Han är ju vår broder." 4
Och de gåvo honom sjuttio siklar silver ur Baal-Berits tempel;
för dessa lejde Abimelek löst folk och äventyrare, vilkas
anförare han blev. 5 Därefter begav han sig till sin faders
hus i Ofra och dräpte där sina bröder, Jerubbaals söner,
sjuttio män, och detta på en och samma sten; dock blev
Jotam, Jerubbaals yngste son, vid liv, ty han hade gömt sig.
6 Sedan församlade sig alla Sikems borgare och alla som

bodde i Millo och gingo åstad och gjorde Abimelek till konung
vid Vård-terebinten invid Sikem. 7 När man berättade detta
far Jotam, gick han åstad och ställde sig på toppen av berget
Gerissim och hov upp sin röst och ropade och sade till dem:
"Hören mig, I Sikems borgare, för att Gud ock må höra eder.
8 Träden gingo en gång åstad för att smörja en konung över
sig. Och de sade till olivträdet: 'Bliv du konung över oss'
9 Men olivträdet svarade dem: 'Skulle jag avstå från min
fetma, som både gudar och människor ära mig för, och gå
bort för att svaja över de andra träden?' 10 Då sade träden
till fikonträdet: 'Kom du och bliv konung över oss.' 11 Men
fikonträdet svarade dem: 'Skulle jag avstå från min sötma
och min goda frukt och gå bort för att svaja över de andra
träden?' 12 Då sade träden till vinträdet: 'Kom du och bliv
konung över oss.' 13 Men vinträdet svarade dem: 'Skulle jag
avstå från min vinmust, som gör både gudar och människor
glada, och gå bort för att svaja över de andra träden?' 14 Då
sade alla träden till törnbusken: 'Kom du och bliv konung
över oss.' 15 Törnbusken svarade träden: 'Om det är eder
uppriktiga mening att smörja mig till konung över eder, så
kommen och tagen eder tillflykt under min skugga; varom
icke, så skall eld gå ut ur törnbusken och förtära cedrarna
på Libanon.' 16 Så hören nu: om I haven förfarit riktigt och
redligt däri att I haven gjort Abimelek till konung, och om I
haven förfarit väl mot Jerubbaal och hans hus, och haven
vedergällt honom efter hans gärningar -- 17 ty I veten att min
fader stridde för eder och vågade sitt liv för att rädda eder
från Midjans hand, 18 under det att I däremot i dag haven
rest eder upp mot min faders hus och dräpt hans söner,
sjuttio män, på en och samma sten, och gjort Abimelek,
hans tjänstekvinnas son, till konung över Sikems borgare,
eftersom han är eder broder -- 19 om I alltså denna dag
haven förfarit riktigt och redligt mot Jerubbaal och hans hus,
då mån I glädja eder över Abimelek, och han må ock glädja
sig över eder; 20 varom icke, så må eld gå ut från Abimelek
och förtära Sikems borgare och dem som bo i Millo, och från
Sikems borgare och från dem som bo i Millo må eld gå ut
och förtära Abimelek." 21 Och Jotam skyndade sig undan
och flydde bort till Beer, och där bosatte han sig för att vara i
säkerhet för sin broder Abimelek. 22 När Abimelek hade
härskat över Israel i tre år, 23 sände Gud en tvedräktsande
mellan Abimelek och Sikems borgare, så att Sikems borgare
avföllo från Abimelek. 24 Detta skedde, för att våldet mot
Jerubbaals sjuttio söner skulle bliva hämnat, och för att
deras blod skulle komma över deras broder Abimelek som
dräpte dem, så ock över Sikems borgare, som lämnade
honom understöd, så att han kunde dräpa sina bröder. 25
För att skada honom lade Sikems borgare nu folk i försåt
på bergshöjderna, och dessa plundrade alla som drogo
vägen fram därförbi. Detta blev berättat för Abimelek. 26
Men Gaal, Ebeds son, kom nu dit med sina bröder, och de
drogo in i Sikem. Och Sikems borgare fattade förtroende för
honom. 27 Så hände sig en gång att de gingo ut på fältet
och avbärgade sina vingårdar och pressade druvorna och
höllo en glädjefest, och de gingo därvid in i sin guds hus och
åto och drucko, och uttalade förbannelser över Abimelek. 28
Och Gaal, Ebeds son, sade: "Vad är Abimelek, och vad är
Sikem, eftersom vi skola tjäna honom? Han är ju Jerubbaals
son, och Sebul är hans tillsyningsman. Nej, tjänen män som
härstamma från Hamor, Sikems fader. Varför skulle vi tjäna
denne? 29 Ack om jag hade detta folk under min vård! Då
skulle jag driva bort Abimelek." Och i fråga om Abimelek
sade han: "Föröka din här och drag ut." 30 Men när Sebul,
hövitsmannen i staden, fick höra vad Gaal, Ebeds son, hade
sagt, upptändes hans vrede. 31 Och han sände listeligen bud
till Abimelek och lät säga: "Se, Gaal, Ebeds son, och hans
bröder hava kommit till Sikem, och de hålla just nu på att
uppvigla staden mot dig. 32 Bryt därför nu upp om natten, du
med ditt folk, och lägg dig i bakhåll på fältet. 33 Sedan må du
i morgon bittida, när solen går upp, störta fram mot staden.
När han då med sitt folk drager ut mot dig, må du göra med
honom vad tillfället giver vid handen." 34 Då bröt Abimelek
med allt sitt folk upp om natten, och de lade sig i bakhåll mot
Sikem, i fyra hopar. 35 Och Gaal, Ebeds son, kom ut och
ställde sig vid ingången till stadsporten; och i detsamma bröt
Abimelek med sitt folk fram ifrån bakhållet. 36 När då Gaal
såg folket, sade han till Sebul: "Se, där kommer folk ned från
bergshöjderna." Men Sebul svarade honom: "Det är skuggan
av bergen, som för dina ögon ser ut såsom människor."
37 Gaal tog åter till orda och sade: "Jo, där kommer folk
ned från Mittelhöjden, och en annan hop kommer på vägen
från Teckentydarterebinten." 38 Då sade Sebul till honom:
"Var är nu din stortalighet, du som sade: 'Vad är Abimelek,
eftersom vi skola tjäna honom?' Se, här kommer det folk
som du så föraktade. Drag nu ut och strid mot dem. 39 Så
drog då Gaal ut i spetsen för Sikems borgare och gav sig i
strid med Abimelek. 40 Men Abimelek jagade honom på
flykten, och han flydde undan för honom; och många föllo
slagna ända fram till stadsporten. 41 Och Abimelek stannade
i Aruma; men Sebul drev bort Gaal och hans bröder och
lät dem icke längre stanna i Sikem. 42 Dagen därefter gick
folket ut på fältet; och man berättade detta för Abimelek. 43
Då tog han sitt folk och delade dem i tre hopar och lade
sig i bakhåll på fältet. Och när han fick se att folket gick

ut ur staden, bröt han upp och anföll dem och nedgjorde
dem. 44 Abimelek och de hopar han hade med sig störtade
nämligen fram och ställde sig vid ingången till stadsporten;
men de båda andra hoparna störtade fram mot alla som
voro på fältet och nedgjorde dem. 45 När så Abimelek hade
ansatt staden hela den dagen, intog han den och dräpte
det folk som fanns därinne Sedan rev han ned staden och
beströdde platsen med salt. 46 När besättningen i Sikems
torn hörde detta, begåvo de sig alla till det fasta valvet i
El-Berits tempelbyggnad. 47 Och när det blev berättat for
Abimelek att hela besättningen i Sikems torn hade församlat
sig där, 48 gick han med allt sitt folk upp till berget Salmon;
och Abimelek tog en yxa i sin hand och högg av en trädgren
och lyfte upp den och lade den på axeln; och han sade
till sitt folk: "Gören med hast detsamma som I haven sett
mig göra." 49 Då högg också allt folket av var sin gren och
följde efter Abimelek, och de lade grenarna intill det fasta
valvet och tände upp eld till att förbränna valvet jämte dem
som voro där. Så omkommo ock alla de människor som
bodde i Sikems torn, vid pass tusen män och kvinnor. 50
Och Abimelek drog åstad till Tebes och belägrade Tebes
och intog det. 51 Men mitt i staden var ett starkt torn, och
dit flydde alla män och kvinnor, alla borgare i staden, och
stängde igen om sig; sedan stego de upp på tornets tak. 52
Och Abimelek kom till tornet och angrep det; och han gick
fram till porten på tornet för att bränna upp den i eld. 53 Men
en kvinna kastade en kvarnsten ned på Abimeleks huvud
och bräckte så hans huvudskål. 54 Då ropade han med hast
på sin vapendragare och sade till honom: "Drag ut ditt svärd
och döda mig, för att man icke må säga om mig: En kvinna
dräpte honom." Då genomborrade hans tjänare honom, så
att han dog. 55 När nu israeliterna sågo att Abimelek var
död, gingo de hem, var och en till sitt. 56 Alltså lät Gud det
onda som Abimelek hade gjort mot sin fader, då han dräpte
sina sjuttio bröder, komma tillbaka över honom. 57 Och allt
det onda som Sikems män hade gjort lät Gud ock komma
tillbaka över deras huvuden. Så gick Jotams, Jerubbaals
sons, förbannelse i fullbordan på dem.

10 Efter Abimelek uppstod till Israels frälsning Tola, son till
Pua, son till Dodo, en man från Isaskar; och han bodde
i Samir, i Efraims bergsbygd. 2 Han var domare i Israel i
tjugutre år; sedan dog han och blev begraven i Samir. 3
Efter honom uppstod gileaditen Jair. Han var domare i Israel
i tjugutvå år. 4 Han hade trettio söner, som plägade rida på
trettio åsnor; och de hade trettio städer. Dessa kallar man
ännu i dag Jairs byar, och de ligga i Gileads land. 5 Och Jair
dog och blev begraven i Kamon. 6 Men Israels barn gjorde
åter vad ont var i HERRENS ögon och tjänade Baalerna
och Astarterna, så ock Arams, Sidons, Moabs, Ammons
barns och filistéernas gudar och övergåvo HERREN och
tjänade honom icke. 7 Då upptändes HERRENS vrede mot
Israel, och han sålde dem i filistéernas och Ammons barns
hand. 8 Och dessa plågade Israels barn och förforo våldsamt
mot dem det året; i aderton år gjorde de så mot alla de
israeliter som bodde på andra sidan Jordan, i amoréernas
land, i Gilead. 9 Därtill gingo Ammons barn över Jordan
och gåvo sig i strid också med Juda, Benjamin och Efraims
hus, så att Israel kom i stor nöd. 10 Då ropade Israels
barn till HERREN och sade: "Vi hava syndat mot dig, ty
vi hava övergivit vår Gud och tjänat Baalerna." 11 Men
HERREN sade till Israels barn: "Har jag icke frälst eder från
egyptierna, amoréerna, Ammons barn och filistéerna? 12
Likaledes bleven I förtryckta av sidonierna, amalekiterna
och maoniterna; och när I ropaden till mig, frälste jag eder
från deras hand. 13 Men I haven nu övergivit mig och tjänat
andra gudar; därför vill jag icke mer frälsa eder. 14 Gån bort
och ropen till de gudar som I haven utvalt; må de frälsa eder,
om I nu ären i nöd. 15 Då sade Israels barn till HERREN: "Vi
hava syndat; gör du med oss alldeles såsom dig täckes.
Allenast rädda oss nu denna gång." 16 Därefter skaffade de
bort ifrån sig de främmande gudarna och tjänade HERREN.
Då kunde han icke längre lida att se Israels vedermöda.
17 Och Ammons barn blevo uppbådade och lägrade sig i
Gilead; men Israels barn församlade sig och lägrade sig i
Mispa. 18 Då sade folket, nämligen de överste i Gilead, till
varandra: "Vem vill begynna striden mot Ammons barn? Den
som det vill skall bliva hövding över alla Gileads inbyggare."

11 Gileaditen Jefta var en tapper stridsman, men han var
son till en sköka; och Jeftas fader var Gilead. 2 Nu
födde ock Gileads hustru honom söner; och när dessa hans
hustrus söner hade växt upp, drevo de ut Jefta och sade
till honom: "Du skall icke taga arv i vår faders hus, ty du
är son till en kvinna som icke är hans hustru." 3 Då flydde
Jefta bort ifrån sina bröder och bosatte sig i landet Tob;
där sällade sig löst folk till Jefta och gjorde strövtåg med
honom. 4 Någon tid därefter gåvo Ammons barn sig i strid
med Israel. 5 Men när Ammons barn gåvo sig i strid med
Israel, gingo de äldste i Gilead åstad för att hämta Jefta
från landet Tob. 6 Och de sade till Jefta: "Kom och bliv vår
anförare, så vilja vi strida mot Ammons barn." 7 Men Jefta
svarade de äldste i Gilead: "I haven ju hatat mig och drivit
mig ut ur min faders hus. Huru kunnen I då nu, när I ären i
nöd, komma till mig?" 8 De äldste i Gilead sade till Jefta:

"Just därför hava vi nu kommit tillbaka till dig, och du måste
gå med oss och strida mot Ammons barn; ty du skall bliva
hövding över oss, alla Gileads inbyggare." 9 Jefta svarade
de äldste i Gilead: "Om I nu fören mig tillbaka för att strida
mot Ammons barn och HERREN giver dem i mitt våld, så vill
jag ock sedan vara eder hövding." 10 Då sade de äldste i
Gilead till Jefta: "HERREN höre vårt avtal. Förvisso skola vi
låta det bliva så om du har sagt." 11 Så gick då Jefta med
de äldste i Gilead, och folket satte honom till hövding och
anförare över sig. Och Jefta uttalade inför HERREN i Mispa
allt vad han hade sagt. 12 Och Jefta skickade sändebud
till Ammons barns konung och lät säga: "Vad har du med
mig att göra, eftersom du har kommit emot mig och angripit
mitt land?" 13 Då svarade Ammons barns konung Jeftas
sändebud: "När Israel drog upp från Egypten, togo de ju mitt
land från Arnon ända till Jabbok och till Jordan; så giv mig
nu detta tillbaka i godo." 14 Åter skickade Jefta sändebud
till Ammons barns konung 15 och lät säga till honom: "Så
säger Jefta: Israel har icke tagit något land vare sig från
Moab eller från Ammons barn. 16 Ty när de drogo upp
från Egypten och Israel hade tågat genom öknen ända till
Röda havet och sedan kommit till Kades, 17 skickade Israel
sändebud till konungen i Edom och lät säga: 'Låt mig tåga
genom ditt land.' Men konungen i Edom hörde icke därpå.
De skickade ock till konungen i Moab, men denne ville icke
heller Då stannade Israel i Kades. 18 Därefter tågade de
genom öknen och gingo omkring Edoms land och Moabs
land och kommo öster om Moabs land och lägrade sig på
andra sidan Arnon; de kommo icke in på Moabs område, ty
Arnon är Moabs gräns. 19 Sedan skickade Israel sändebud
till Sihon, amoréernas konung, konungen i Hesbon; och
Israel lät säga till honom: 'Låt oss genom ditt land tåga dit vi
skola.' 20 Men Sihon litade icke på Israel och lät dem icke
tåga genom sitt land, utan församlade allt sitt folk, och de
lägrade sig i Jahas; där in- lät han sig i strid med Israel. 21
Men HERREN, Israels Gud, gav Sihon och allt hans folk
i Israels hand, så att de slogo dem; och Israel intog hela
amoréernas land, ty dessa bodde då i detta land. 22 De
intogo hela amoréernas område, från Arnon ända till Jabbok,
och från öknen ända till Jordan. 23 Och nu, då HERREN,
Israels Gud, har fördrivit amoréerna för sitt folk Israel, skulle
du taga deras land i besittning! 24 Är det icke så: vad din
gud Kemos giver dig till besittning, det tager du i besittning?
Så taga ock vi, närhelst HERREN, vår Gud, fördriver ett folk
för oss, deras land i besittning. 25 Menar du att du är så
mycket förmer än Balak, Sippors sons konungen i Moab?
Han dristade ju icke att inlåta sig i tvist med Israel eller giva
sig i strid med dem. 26 När Israel nu i tre hundra år har bott i
Hesbon och underlydande orter, i Aror och underlydande
orter och i alla städer på båda sidor om Arnon, varför haven I
då under hela den tiden icke tagit detta ifrån oss? 27 Jag har
icke försyndat mig mot dig, men du gör illa mot mig, då du nu
överfaller mig. HERREN, domaren, må i dag döma mellan
Israels barn och Ammons barn." 28 Men Ammons barns
konung hörde icke på vad Jefta lät säga honom genom
sändebuden. 29 Då kom HERRENS Ande över Jefta; och
han tågade genom Gilead och Manasse och tågade så
genom Mispe i Gilead, och från Mispe i Gilead tågade han
fram mot Ammons barn. 30 Och Jefta gjorde ett löfte åt
HERREN och sade: "Om du giver Ammons barn i min hand,
31 så lovar jag att vadhelst som ur dörrarna till mitt hus går ut
emot mig, när jag välbehållen kommer tillbaka från Ammons
barn, det skall höra HERREN till, och det skall jag offra till
brännoffer." 32 Så drog nu Jefta åstad mot Ammons barn för
att strida mot dem; och HERREN gav dem i hans hand. 33
Och han tillfogade dem ett mycket stort nederlag och intog
landet från Aroer ända till fram emot Minnit, tjugu städer, och
ända till Abel-Keramim. Alltså blevo Ammons barn kuvade
under Israels barn. 34 När sedan Jefta kom hem till sitt hus i
Mispa, då gick hans dotter ut emot honom med pukor och
dans. Och hon var hans enda barn, han hade utom henne
varken son eller dotter. 35 I detsamma han nu fick se henne,
rev han sönder sina kläder och ropade: "Ve mig, min dotter,
du kommer mig att sjunka till jorden, du drager olycka över
mig! Ty jag har öppnat min mun inför HERREN till ett löfte
och kan icke taga mitt ord tillbaka." 36 Hon svarade honom:
"Min fader, har du öppnat din mun inför HERREN, så gör
med mig enligt din muns tal, eftersom HERREN nu har
skaffat dig hämnd på dina fiender, Ammons barn." 37 Och
hon sade ytterligare till sin fader: "Uppfyll dock denna min
begäran: unna mig två månader, så att jag får gå åstad ned
på bergen och begråta min jungfrudom med mina väninnor.
38 Han svarade: "Du får gå åstad." Och han tillstadde henne
att vara borta i två månader. Då gick hon åstad med sina
väninnor och begrät sin jungfrudom på bergen. 39 Men efter
två månader vände hon tillbaka till sin fader, och han förfor
då med henne efter det löfte han hade gjort. Och hon hade
icke känt någon man. 40 Sedan blev det en sedvänja i Israel
att Israels döttrar år efter år gingo åstad för att lovprisa
gileaditen Jeftas dotter, under fyra dagar vart år.

12 Men Efraims män församlade sig och drogo till Safon;
och de sade till Jefta: "Varför drog du åstad till strid
mot Ammons barn utan att kalla på oss till att tåga med dig?

Nu vilja vi bränna upp ditt hus jämte dig själv i eld. 2 Jefta
svarade dem: "Jag och mitt folk lågo i svår fejd med Ammons
barn; då manade jag eder att komma, men I villen icke frälsa
mig ur deras hand. 3 Och när jag såg att I icke villen frälsa
mig, tog jag min själ i min hand och drog åstad mot Ammons
barn, och HERREN gav dem i min hand. Varför haven I då
nu dragit upp emot mig till att strida emot mig?" 4 Och Jefta
församlade alla Gileads män och gav sig i strid med Efraim.
Och Gileads män slogo efraimiterna; dessa hade nämligen
sagt: "Flyktingar ifrån Efraim ären I; Gilead är ett mellanting,
varken Efraim eller Manasse." 5 Och gileaditerna besatte
vadställena över Jordan för efraimiterna. Då nu någon av
de efraimitiska flyktingarna sade: "Låt mig komma över",
frågade Gileads män honom: "Är du en efraimit?" Om han
då svarade nej, 6 så sade de till honom: "Säg 'schibbolet'."
Sade han då "sibbolet", därför att han icke nog lade sig vinn
om att uttala ordet rätt, så grepo de honom och höggo ned
honom där vid vadställena över Jordan. På detta sätt föllo
vid det tillfället fyrtiotvå tusen efraimiter. 7 Och Jefta var
domare i Israel i sex år. Sedan dog gileaditen Jefta och
blev begraven i en av Gileads städer. 8 Efter honom var
Ibsan från Bet-Lehem domare i Israel. 9 Han hade trettio
söner, och trettio döttrar gifte han bort; han fick ock trettio
döttrar genom att skaffa hustrur åt sina söner utifrån. Och
han var domare i Israel i sju år. 10 Sedan dog Ibsan och
blev begraven i Bet-Lehem. 11 Efter honom var sebuloniten
Elon domare i Israel; i tio år var han domare i Israel. 12
Sedan dog sebuloniten Elon och blev begraven i Ajalon,
i Sebulons land. 13 Efter honom var pirgatoniten Abdon,
Hillels son, domare i Israel. 14 Han hade fyrtio söner och
trettio sonsöner, vilka plägade rida på sjuttio åsnor. Och
han var domare i Israel i åtta år. 15 Sedan dog pirgatoniten
Abdon, Hillels son, och blev begraven i Pirgaton i Efraims
land, i amalekiternas bergsbygd.

13 Men Israels barn gjorde åter vad ont var i HERRENS
ögon; då gav HERREN dem i filistéernas hand, i fyrtio
år. 2 I Sorga levde nu en man av daniternas släkt, vid namn
Manoa; hans hustru var ofruktsam och hade icke fött några
barn. 3 Men HERRENS ängel uppenbarade sig för hustrun
och sade till henne: "Se, du är ofruktsam och har icke fött
några barn, men du skall bliva havande och föda en son. 4
Tag dig nu till vara, så att du icke dricker vin eller starka
drycker ej heller äter något orent. 5 Ty se, du skall bliva
havande och föda en son, på vilkens huvud ingen rakkniv
skall komma, ty gossen skall vara en Guds nasir allt ifrån
moderlivet; och han skall göra begynnelse till att frälsa Israel
ur filistéernas hand." 6 Då gick hustrun in och omtalade detta
för sin man och sade: "En gudsman kom till mig; han såg ut
såsom en Guds ängel, mycket fruktansvärd. Jag frågade
honom icke varifrån han var, och sitt namn lät han mig icke
veta. 7 Och han sade till mig: 'Se, du skall bliva havande
och föda en son; drick nu icke vin eller starka drycker och
ät icke något orent, ty gossen skall vara en Guds nasir,
från moderlivet ända till sin död.'" 8 Och Manoa bad till
HERREN och sade: "Ack Herre, låt gudsmannen som du
sände hit åter komma till oss, för att han må lära oss huru vi
skola göra med gossen som skall födas." 9 Och Gud hörde
Manoas röst; Guds ängel kom åter till hans hustru, när hon
en gång satt ute på marken och hennes man Manoa icke
var hos henne. 10 Då skyndade hustrun strax åstad och
berättade det för sin man; hon sade till honom: "Mannen
som kom till mig häromdagen har uppenbarat sig för mig."
11 Manoa stod upp och följde sin hustru; och när han kom till
mannen, frågade han honom: "Är du den man som förut
talade med min hustru?" Han svarade: "Ja." 12 Då sade
Manoa: "När det som du har sagt går i fullbordan, vad är då
att iakttaga med gossen? Hur skall man göra med honom?"
13 HERRENS ängel svarade Manoa "Din hustru skall taga
sig till vara för allt varom jag har talat med henne. 14 Hon
skall icke äta något som ha vuxit på vinträd, och vin eller
starka drycker får hon icke dricka, ej heller får hon äta något
orent. Allt vad jag har bjudit henne skall hon hålla." 15 Och
Manoa sade till HERRENS ängel: "Låt oss få hålla dig kvar,
så vilja vi tillreda en killing och sätta fram för dig." 16 Men
HERRENS ängel svarade Manoa: "Om du ock håller mig
kvar, skall jag dock icke äta av din mat; men om du vill
tillreda ett brännoffer, så offra detta åt HERREN." Ty Manoa
förstod icke att det var HERRENS ängel. 17 Och Manoa
sade till HERRENS ängel: "Vad är ditt namn? Säg oss det,
för att vi må kunna ära dig, när det som du har sagt går i
fullbordan." 18 HERRENS ängel sade till honom: "Varför
frågar du efter mitt namn? Det är alltför underbart." 19 Och
Manoa tog killingen med tillhörande spisoffer och lade upp
den på klippan åt HERREN. Då lät han något underbart
ske i Manoas och hans hustrus åsyn. 20 När lågan steg
upp från altaret mot himmelen, for nämligen HERRENS
ängel upp, i lågan från altaret. Då Manoa och hans hustru
sågo detta, föllo de ned till jorden på sitt ansikte 21 Sedan
visade sig HERRENS ängel icke mer för Manoa och hans
hustru. Då förstod Manoa att det hade varit HERRENS
ängel. 22 Och Manoa sade till sin hustru: "Nu måste vi dö,
eftersom vi hava sett Gud." 23 Men hans hustru svarade
honom: "Om HERREN hade velat döda oss, så hade han

icke tagit emot något brännoffer och spisoffer av vår hand,
och icke låtit oss se allt detta, ej heller hade han nu låtit
oss höra sådant." 24 Därefter födde hans hustru en son
och gav honom namnet Simson; och gossen växte upp,
och HERREN välsignade honom. 25 Och HERRENS Ande
begynte att verka på honom, medan han var i Dans läger,
mellan Sorga och Estaol.

14 När Simson en gång gick ned till Timna, fick han där
i Timna se en kvinna, en av filistéernas döttrar. 2
Och när han kom upp därifrån, omtalade han det för sin
fader och moder och sade: "Jag har i Timna sett en kvinna,
en av filistéernas döttrar; henne mån I nu skaffa mig till
hustru." 3 Hans fader och moder sade till honom: "Finnes då
ingen kvinna bland dina bröders döttrar och i hela mitt folk,
eftersom du vill gå bort för att skaffa dig en hustru från de
oomskurna filistéerna?" Simson sade till sin fader: "Skaffa
mig denna, ty hon behagar mig." 4 Men hans fader och
moder visste icke att detta kom från HERREN, som sökte
sak med filistéerna. På den tiden rådde nämligen filistéerna
över Israel. 5 Och Simson gick med sin fader och moder ned
till Timna; men just som de hade hunnit fram till vingårdarna
vid Timna, kom ett ungt lejon rytande emot honom. 6 Då föll
HERRENS Ande över honom, och han slet sönder lejonet,
såsom hade han slitit sönder en killing, fastän han icke hade
någonting i sin hand; men han talade icke om för sin fader
och moder vad han hade gjort. 7 När han så kom ditned,
talade han med kvinnan; och hon behagade Simson. 8 En tid
därefter vände han tillbaka för att hämta henne och vek då
av vägen för att se på det döda lejonet; då fick han i lejonets
kropp se en bisvärm med honung. 9 Och han skrapade ut
honungen i sina händer och åt därav, medan han gick, han
kom så till sin fader och moder och gav dem, och de åto.
Men han talade icke om för dem att det var ur lejonets kropp
han hade skrapat honungen. 10 När nu hans fader kom ned
till kvinnan, gjorde Simson där ett gästabud, ty så plägade de
unga männen göra. 11 Och när de fingo se honom, skaffade
de trettio bröllopssvenner, som skulle vara hos honom. 12
Till dem sade Simson: "Jag vill förelägga eder en gåta; om I
under de sju gästabudsdagarna sägen mig lösningen på den
och gissen rätt, så skall jag giva eder trettio fina linneskjortor
och trettio högtidsdräkter. 13 Men om I icke kunnen säga
mig lösningen, så skolen I giva mig trettio fina linneskjortor
och trettio högtidsdräkter." De sade till honom: "Förelägg oss
din gåta, låt oss höra den." 14 Då sade han till dem: "Från
storätaren utgick ätbart, från den grymme kom sötma." Men
under tre dagar kunde de icke lösa gåtan. 15 På sjunde
dagen sade de då till Simsons hustru: "Locka din man till att
säga oss lösningen på gåtan; eljest skola vi bränna upp dig
och din faders hus i eld. Icke haven I väl bjudit oss hit för att
utarma oss?" 16 Då låg Simsons hustru över honom med
gråt och sade: "Du hatar mig allenast och älskar mig alls
icke; du har förelagt mina landsmän en gåta, men mig har du
icke sagt lösningen på den." Han svarade henne: "Icke ens
åt min fader eller min moder har jag sagt lösningen; skulle
jag då säga den åt dig?" 17 Men hon låg över honom med
gråt under de sju dagar de höllo gästabudet. Och på sjunde
dagen sade han henne lösningen, eftersom hon så hårt
ansatte honom; sedan sade hon lösningen på gåtan åt sina
landsmän. 18 Innan solen gick ned på sjunde dagen, gåvo
honom alltså männen i staden det svaret: "Vad är sötare än
honung, och vad är grymmare än ett lejon?" Men han sade
till dem: "Haden I icke plöjt med min kviga, så haden I icke
gissat min gåta." 19 Och HERRENS Ande kom över honom,
och han gick ned till Askelon och slog där ihjäl trettio män
och tog deras kläder och gav högtidsdräkterna åt dem som
hade sagt lösningen på gåtan. Och hans vrede upptändes,
och han vände tillbaka upp till sin faders hus. 20 Då blev
Simsons hustru given åt den av hans bröllopssvenner, som
han hade haft till sin särskilda följesven.

15 En tid därefter, medan veteskörden pågick, ville Simson
besöka sin hustru, och förde med sig en killing. Och
han sade: "Låt mig gå in till min hustru i kammaren." Men
hennes fader ville icke tillstädja honom att gå in; 2 hennes
fader sade: "Jag höll för säkert att du hade fattat hat till
henne, och därför gav jag henne åt din bröllopssven. Men
hon har ju en yngre syster, som är fagrare än hon; tag
denna i stället för den andra." 3 Men Simson svarade dem:
"Denna gång är jag utan skuld gent emot filistéerna, om jag
gör dem något ont." 4 Och Simson gick bort och fångade
tre hundra rävar; sedan tog han facklor, band så ihop två
och två rävar med svansarna och satte in en fackla mitt
emellan de två svansarna. 5 Därefter tände han eld på
facklorna och släppte djuren in på filistéernas sädesfält och
antände så både sädesskylar och oskuren säd, vingårdar
och olivplanteringar. 6 Då nu filistéerna frågade efter vem
som hade gjort detta, fingo de det svaret: "Det har Simson,
timnitens måg, därför att denne tog hans hustru och gav
henne åt hans bröllopssven." Då drogo filistéerna åstad
och brände upp både henne och hennes fader i eld. 7
Men Simson sade till dem: "Om I beten eder så, skall jag
sannerligen icke vila, förrän jag har tagit hämnd på eder."
8 Och han for våldsamt fram med dem, så att de varken
kunde gå eller stå. Sedan gick han ned därifrån och bodde i
bergsklyftan vid Etam. 9 Då drogo filistéerna upp och lägrade

sig i Juda; och de spridde sig i Lehi. 10 Och Juda män
sade: "Varför haven I dragit hitupp mot oss?" De svarade:
"Vi hava dragit hitupp för att binda Simson och för att göra
mot honom såsom han har gjort mot oss." 11 Då drogo tre
tusen män från Juda ned till bergsklyftan vid Etam och sade
till Simson: "Du vet ju att filistéerna råda över oss; huru har
du då kunnat göra så mot oss?" Han svarade dem: "Såsom
de hava gjort mot mig, så har jag gjort mot dem." 12 De
sade till honom: "Vi hava kommit hitned för att binda dig
och sedan lämna dig i filistéernas hand." Simson sade till
dem: "Så given mig nu eder ed på att I icke själva viljen
stöta ned mig." 13 De svarade honom: "Nej, vi vilja allenast
binda dig och sedan lämna dig i deras hand, men vi skola
icke döda dig." Så bundo de honom med två nya tåg och
förde honom upp, bort ifrån klippan. 14 När han nu kom
till Lehi, skriade filistéerna och sprungo emot honom. Då
kom HERRENS Ande över honom, och tågen omkring hans
armar blevo såsom lintrådar, när de antändas av eld, och
banden likasom smälte bort ifrån hans händer. 15 Och han
fick fatt i en åsnekäke som ännu var frisk; och han räckte ut
sin hand och tog den, och med den slog han ihjäl tusen
män. 16 Sedan sade Simson: "Med åsnekäken slog jag en
skara, ja, två; med åsnekäken slog jag tusen man." 17 När
han hade sagt detta, kastade han käken ifrån sig. Och man
kallade den platsen Ramat-Lehi. 18 Men då han därefter
blev mycket törstig, ropade han till HERREN och sade: "Du
själv har genom din tjänare givit denna stora seger; och nu
måste jag dö av törst, och så falla i de oomskurnas hand!"
19 Då lät Gud fördjupningen i Lehi öppna sig, och därur
gick ut vatten, så att han kunde dricka; och hans ande kom
tillbaka, och han fick liv igen. Därav kallades källan Den
ropandes källa i Lehi, såsom den heter ännu i dag. 20 Och
han var domare i Israel under filistéernas tid, i tjugu år.

16 Och Simson gick till Gasa; där fick han se en sköka
och gick in till henne. 2 När då gasiterna fingo höra
att Simson hade kommit dit, omringade de platsen och
lågo i försåt för honom hela natten vid stadsporten. Men
hela natten höllo de sig stilla; de tänkte: "Vi vilja vänta till i
morgon, när det bliver dager; då skola vi dräpa honom." 3
Och Simson låg där intill midnatt; men vid midnattstiden stod
han upp och grep tag i stadsportens dörrar och i de båda
dörrposterna och ryckte loss dem jämte bommen, och lade
alltsammans på sina axlar och bar upp det till toppen på det
berg som ligger gent emot Hebron. 4 Därefter fattade han
kärlek till en kvinna som hette Delila, vid bäcken Sorek. 5 Då
kommo filistéernas hövdingar upp till henne och sade till
henne: "Locka honom till att uppenbara för dig varav det
beror att han är så stark, och huru vi skola bliva honom
övermäktiga, så att vi kunna binda honom och kuva honom;
vi vilja då giva dig ett tusen ett hundra siklar silver var." 6 Då
sade Delila till Simson: "Säg mig varav det beror att du är så
stark, och huru man skulle kunna binda och kuva dig." 7
Simson svarade henne: "Om man bunde mig med sju friska
sensträngar, som icke hade hunnit torka, så bleve jag svag
och vore såsom en vanlig människa." 8 Då buro filistéernas
hövdingar till henne sju friska sensträngar, som icke hade
hunnit torka; och hon band honom med dem. 9 Men hon
hade lagt folk i försåt i den inre kammaren. Sedan ropade
hon till honom: "Filistéerna äro över dig, Simson!" Då slet
han sönder sensträngarna så lätt som en blångarnssnodd
slites sönder, när den kommer intill elden. Alltså hade man
ingenting fått veta om hans styrka. 10 Då sade Delila till
Simson: "Du har ju bedragit mig och ljugit för mig. Men
säg mig nu huru man skulle kunna binda dig." 11 Han
svarade henne: "Om man bunde mig med nya tåg, som
ännu icke hade blivit begagnade till något, så bleve jag svag
och vore såsom en vanlig människa." 12 Då tog Delila nya
tåg och band honom med dem och ropade så till honom:
"Filistéerna äro över dig, Simson!"; och folk låg i försåt i den
inre kammaren. Men han slet tågen av sina armar, såsom
hade det varit trådar. 13 Då sade Delila till Simson: "Hittills
har du bedragit mig och ljugit för mig; säg mig nu huru man
skulle kunna binda dig." Han svarade henne: "Jo, om du
vävde in de sju flätorna på mitt huvud i ränningen till din
väv." 14 Hon slog alltså fast dem med pluggen och ropade
sedan till honom: "Filistéerna äro över dig, Simson!" När han
då vaknade upp ur sömnen, ryckte han loss vävpluggen
jämte ränningen till väven. 15 Då sade hon till honom: "Huru
kan du säga att du har mig kär, du som icke är uppriktig mot
mig? Tre gånger har du nu bedragit mig och icke velat säga
mig varpå det beror att du är så stark." 16 Då hon nu dag
efter dag hårt ansatte honom med denna sin begäran och
plågade honom därmed, blev han så otålig att han kunde
dö, 17 och yppade så för henne hela sin hemlighet och sade
till henne: "Ingen rakkniv har kommit på mitt huvud, ty jag är
en Guds nasir allt ifrån min moders liv. Därför, om man rakar
håret av mig, viker min styrka ifrån mig, så att jag bliver svag
och är såsom alla andra människor." 18 Då nu Delila insåg
att han hade yppat för henne hela sin hemlighet, sände hon
bud och kallade till sig filistéernas hövdingar; hon lät säga:
"Kommen hitupp ännu en gång, ty han har nu yppat för mig
hela sin hemlighet." Då kommo filistéernas hövdingar ditupp
till henne och förde med sig penningarna. 19 Nu lagade hon
så, att han somnade in på hennes knän; och sedan hon

hade kallat till sig en man som på hennes befallning skar
av de sju flätorna på hans huvud, begynte hon att få makt
över honom, och hans styrka vek ifrån honom. 20 Därefter
ropade hon: "Filistéerna äro över dig, Simson!" När han då
vaknade upp ur sömnen, tänkte han: "Jag gör mig väl fri,
nu såsom de förra gångerna, och skakar mig lös"; ty han
visste icke att HERREN hade vikit ifrån honom. 21 Men
filistéerna grepo honom och stucko ut ögonen på honom.
Därefter förde de honom ned till Gasa och bundo honom
med kopparfjättrar, och han måste mala i fängelset. 22 Men
hans huvudhår begynte åter växa ut, sedan det hade blivit
avrakat. 23 Och filistéernas hövdingar församlade sig för
att anställa en stor offerfest åt sin gud Dagon och göra sig
glada, ty de sade: "Vår gud har givit vår fiende Simson i vår
hand." 24 Och när folket såg honom, lovade de likaledes
sin gud och sade: "Vår gud har givit vår fiende i vår hand
honom som förödde vårt land och slog så många av oss
ihjäl." 25 Då nu deras hjärtan hade blivit glada, sade de: "Låt
hämta Simson, för att han må förlusta oss." Och Simson
blev hämtad ur fängelset och måste vara dem till förlustelse.
Och de hade ställt honom mellan pelarna. 26 Men Simson
sade till den gosse som höll honom vid handen: "Släpp mig
och låt mig komma intill pelarna som huset vilar på, så att
jag får luta mig mot dem." 27 Och huset var fullt med män
och kvinnor, och filistéernas alla hövdingar voro där; och på
taket voro vid pass tre tusen män och kvinnor, som sågo
på, huru Simson förlustade dem. 28 Men Simson ropade till
HERREN och sade: "Herre, HERRE, tänk på mig och styrk
mig allenast denna gång, o Gud, så att jag får taga hämnd
på filistéerna för ett av mina båda ögon." 29 Därefter fattade
Simson i de båda mittelpelare som huset vilade på, och tog
fast tag mot dem; han fattade i den ena med högra handen
och i den andra med vänstra. 30 Och Simson sade: "Må jag
nu själv dö med filistéerna." Sedan böjde han sig framåt
med sådan kraft, att huset föll omkull över hövdingarna och
allt folket som fanns där. Och de som han så dödade vid sin
död voro flera än de som han hade dödat, medan han levde.
31 Och hans bröder och hela hans familj kommo ditned och
togo honom upp med sig och begrovo honom mellan Sorga
och Estaol, i hans fader Manoas grav. Han hade då i tjugu år
varit domare i Israel.

17 I Efraims bergsbygd levde en man som hette Mika.
2 Denne sade till sin moder: "De ett tusen ett hundra
silversiklar som blevo dig fråntagna, och för vilkas skull
du uttalade en förbannelse, som jag själv hörde, se, de
penningarna finnas hos mig. Det var jag som tog dem."
Då sade hans moder: "Välsignad vare du, min son, av
HERREN!" 3 Så gav han de ett tusen ett hundra silversiklarna
tillbaka åt sin moder. Men hans moder sade: "Härmed helgar
jag dessa penningar åt HERREN och lämnar dem åt min
son, för att han må låta göra en skuren och en gjuten
gudabild. Här lämnar jag dem nu tillbaka åt dig." 4 Men han
gav penningarna tillbaka åt sin moder. Då tog hans moder
två hundra siklar silver och gav dem åt en guldsmed, och
denne gjorde därav en skuren och en gjuten gudabild, vilka
sedan ställdes in i Mikas hus. 5 Mannen Mika hade så ett
gudahus; han lät ock göra en efod och husgudar och insatte
genom handfyllning en av sina söner till präst åt sig. 6 På
den tiden fanns ingen konung i Israel; var och en gjorde
vad honom behagade. 7 I Bet-Lehem i Juda levde då en
ung man av Juda släkt; han var levit och bodde där såsom
främling. 8 Denne man vandrade bort ifrån sin stad, Bet-
Lehem i Juda, för att se om han funne någon annan ort
där han kunde bo; och under sin färd kom han till Efraims
bergsbygd, fram till Mikas hus. 9 Då frågade Mika honom:
"Varifrån kommer du?" Han svarade honom: "Jag är en levit
från Bet-Lehem i Juda, och jag är nu stadd på vandring, för
att se om jag finner någon annan ort där jag kan bo." 10
Mika sade till honom: "Stanna kvar hos mig, och bliv fader
och präst åt mig, så skall jag årligen giva dig tio siklar silver
och vad kläder du behöver, och därtill din föda." Då följde
leviten med honom. 11 Och leviten gick in på att stanna hos
mannen, och denne behandlade den unge mannen såsom
sin son. 12 Och Mika insatte leviten genom handfyllning,
så att den unge mannen blev präst åt honom; och han var
sedan kvar i Mikas hus. 13 Och Mika sade: "Nu vet jag att
HERREN skall göra mig gott, eftersom jag har fått leviten till
präst."

18 På den tiden fanns ingen konung i Israel. Och på
den tiden sökte sig daniternas stam en arvedel till att
bo i, ty ända dittills hade icke något område tillfallit den
såsom arvedel bland Israels övriga stammar. 2 Så sände
då Dans barn ur sin släkt fem män, uttagna bland dem,
tappra män, från Sorga och Estaol, till att bespeja landet
och undersöka det; och de sade till dem: "Gån åstad och
undersöken landet." Så kommo de till Efraims bergsbygd,
fram till Mikas hus; där stannade de över natten. 3 När de
nu voro vid Mikas hus och kände igen den unge levitens sätt
att tala, gingo de fram till honom och frågade honom: "Vem
har fört dig hit? Och vad gör du på detta ställe, och huru
har du det här?" 4 Han omtalade då för dem: "Så och så
gjorde Mika med mig; han gav mig lön, och jag blev präst åt
honom." 5 Då sade de till honom: "Fråga då Gud, så att vi få
veta om den resa som vi äro stadda på skall bliva lyckosam."

6 Prästen svarade dem: "Gån i frid. Den resa som I ären
stadda på står under HERRENS beskydd." 7 Då gingo de
fem männen vidare och kommo till Lais; och de sågo huru
folket därinne bodde i trygghet, på sidoniernas sätt, stilla och
trygga, och att ingen gjorde någon skada i landet genom att
tillvälla sig makten; och de bodde långt ifrån sidonierna och
hade intet att skaffa med andra människor. 8 När de sedan
kommo åter till sina bröder i Sorga och Estaol, frågade deras
bröder dem: "Vad haven I att säga?" 9 De svarade: "Upp,
låt oss draga åstad mot dem! Ty vi hava besett landet och
funnit det mycket gott. Skolen då I sitta stilla? Nej, varen
ej sena till att tåga åstad, så att I kommen dit och intagen
landet. 10 När I kommen dit, kommen I till ett folk som känner
sig tryggt, och landet har utrymme nog. Ja, Gud har givit
det i eder hand -- en ort där ingen brist är på något som
jorden kan bära." 11 Så bröto sex hundra man av daniternas
släkt, omgjordade med vapen, upp därifrån, nämligen från
Sorga och Estaol. 12 De drogo upp och lägrade sig vid
Kirjat-Jearim i Juda. Därför kallar man ännu i dag det stället
för Dans läger; det ligger bakom Kirjat-Jearim. 13 Därifrån
drogo de vidare till Efraims bergsbygd och kommo så fram
till Mikas hus. 14 De fem män som hade varit åstad för att
bespeja Lais' land togo då till orda och sade till sina bröder:
"I mån veta att här i husen finnas en efod och husgudar och
en skuren och en gjuten Gudabild. Så betänken nu vad I
bören göra." 15 Då drogo de ditfram och kommo till den unge
levitens hus, till Mikas hus, och hälsade honom. 16 Men de
sex hundra männen av Dans barn ställde sig vid ingången
till porten, omgjordade med sina vapen som de voro. 17 Och
de fem män som hade varit åstad för att bespeja landet
gingo upp och kommo ditin och togo den skurna gudabilden
och efoden, så ock husgudarna och den gjutna gudabilden,
under det att prästen stod vid ingången till porten jämte
de sex hundra vapenomgjordade männen. 18 När nu de
fem männen hade gått in i Mikas hus och tagit den skurna
gudabilden med efoden och husgudarna och den gjutna
gudabilden, sade prästen till dem: "Vad är det I gören!" 19
De svarade honom: "Tig, lägg handen på din mun, och gå
med oss och bliv fader och präst åt oss. Vilket är bäst för
dig: att vara präst för en enskild mans hus eller att vara präst
för en hel stam och släkt i Israel?" 20 Då blev prästens hjärta
glatt, och han tog emot efoden och husgudarna och den
skurna gudabilden och slöt sig till folket. 21 Sedan vände de
sig åt annat håll och gingo vidare, och läto därvid kvinnor
och barn och boskapen och det dyrbaraste godset föras
främst i tåget. 22 Men när Dans barn hade kommit ett långt
stycke väg från Mikas hus, upphunnos de av de män som
voro bosatta i närheten av Mikas hus, och som under tiden
hade samlat sig. 23 Vid dessas tillrop vände sig nu Dans
barn om och frågade Mika: "Vad fattas dig, eftersom du
kommer med en sådan hop?" 24 Han svarade: "I haven tagit
de gudar som jag har gjort åt mig, därtill ock prästen, och så
gån I eder väg. Vad har jag nu mer kvar? Och ändå frågen I
mig: 'Vad fattas dig?'!" 25 Men Dans barn sade till honom:
"Låt oss icke höra ett ord mer från dig. Eljest kan det hända
att några män i förbittring hugga ned eder, och då bliver du
orsak till att I förloren livet, både du själv och ditt husfolk." 26
Därefter fortsatte Dans barn sin väg; och när Mika såg att
de voro starkare än han, vände han om och drog tillbaka
hem igen. 27 Sedan de så hade tagit både vad Mika hade
låtit förfärdiga och därtill hans präst, föllo de över folket i
Lais, som levde stilla och i trygghet, och slogo dem med
svärdsegg; men staden brände de upp i eld. 28 Och ingen
kunde komma den till hjälp, ty den låg långt ifrån Sidon, och
folket däri hade intet att skaffa med andra människor; den
låg i Bet-Rehobs dal. Sedan byggde de åter upp staden och
bosatte sig där. 29 Och de gåvo staden namnet Dan efter
sin fader Dan, som var son till Israel; förut hade staden hetat
Lais. 30 Och Dans barn ställde där upp åt sig den skurna
gudabilden; och Jonatan, son till Gersom, Manasses son,
och hans söner voro präster åt daniternas stam, ända till
dess att landets folk fördes bort i fångenskap. 31 De ställde
upp åt sig den skurna gudabild som Mika hade gjort, och de
hade denna kvar under hela den tid Guds hus var i Silo.

19 På den tiden, då ännu ingen konung fanns i Israel,
bodde en levitisk man längst uppe i Efraims bergsbygd.
Denne tog till bihustru åt sig en kvinna från Bet-Lehem i
Juda. 2 Men hans bihustru blev honom otrogen och gick ifrån
honom till sin faders hus i Bet-Lehem i Juda; där uppehöll
hon sig en tid av fyra månader. 3 Då stod hennes man upp
och begav sig åstad efter henne, för att tala vänligt med
henne och så föra henne tillbaka; och han hade med sig sin
tjänare och ett par åsnor. Hon förde honom då in i sin faders
hus, och när kvinnans fader fick se honom, gick han glad
emot honom. 4 Och hans svärfader, kvinnans fader, höll
honom kvar, så att han stannade hos honom i tre dagar;
de åto och drucko och voro där nätterna över. 5 När de
nu på fjärde dagen stodo upp bittida om morgonen och
han gjorde sig redo att resa, sade kvinnans fader till sin
måg: "Vederkvick dig med ett stycke bröd; sedan mån I
resa." 6 Då satte de sig ned och åto båda tillsammans och
drucko. Därefter sade kvinnans fader till mannen: "Beslut
dig för att stanna här över natten, och låt ditt hjärta vara
glatt." 7 Och när mannen ändå gjorde sig redo att resa, bad

hans svärfader honom så enträget, att han ännu en gång
stannade kvar där över natten. 8 På femte dagen stod han
åter upp bittida om morgonen för att resa; då sade kvinnans
fader: "Vederkvick dig först, och dröjen så till eftermiddagen."
Därefter åto de båda tillsammans. 9 När sedan mannen
gjorde sig redo att resa med sin bihustru och sin tjänare,
sade hans svärfader, kvinnans fader, till honom: "Se, det lider
mot aftonen; stannen kvar över natten, dagen nalkas ju sitt
slut; ja, stanna kvar här över natten, och låt ditt hjärta vara
glatt. Sedan kunnen I i morgon bittida företaga eder färd, så
att du får komma hem till din hydda." 10 Men mannen ville
icke stanna över natten, utan gjorde sig redo och reste sin
väg, och kom så fram till platsen mitt emot Jebus, det är
Jerusalem. Och han hade med sig ett par sadlade åsnor;
och hans bihustru följde honom. 11 Då de nu voro vid Jebus
och dagen var långt framliden, sade tjänaren till sin herre:
"Kom, låt oss taga in i denna jebuséstad och stanna där över
natten." 12 Men hans herre svarade honom: "Vi skola icke
taga in i en främmande stad, där inga israeliter bo; låt oss
draga vidare, fram till Gibea." 13 Och han sade ytterligare
till sin tjänare: "Kom, låt oss försöka hinna fram till en av
orterna här och stanna över natten i Gibea eller Rama." 14
Så drogo de vidare; och när de voro invid Gibea i Benjamin,
gick solen ned. 15 Då togo de in där och kommo för att
stanna över natten i Gibea. Och när mannen kom ditin, satte
han sig på den öppna platsen i staden, men ingen ville taga
emot dem i sitt hus över natten. 16 Men då, om aftonen, kom
en gammal man från sitt arbete på fältet, och denne man var
från Efraims bergsbygd och bodde såsom främling i Gibea;
ty folket där på orten voro benjaminiter. 17 När denne nu lyfte
upp sina ögon, fick han se den vägfarande mannen på den
öppna platsen i staden. Då sade den gamle mannen: "Vart
skall du resa, och varifrån kommer du?" 18 Han svarade
honom: "Vi äro på genomresa från Bet-Lehem i Juda till den
del av Efraims bergsbygd, som ligger längst uppe; därifrån
är jag, och jag har gjort en resa till Bet-Lehem i Juda. Nu
är jag på väg till HERRENS hus, men ingen vill här taga
emot mig i sitt hus. 19 Jag har både halm och foder åt våra
åsnor, så ock bröd och vin åt mig själv och åt din tjänarinna
och åt mannen som åtföljer oss, dina tjänare, så att intet
fattas oss." 20 Då sade den gamle mannen: "Frid vare med
dig! Men låt mig få sörja för allt som kan fattas dig. Härute
på den öppna platsen må du icke stanna över natten." 21
Därefter förde han honom till sitt hus och fodrade åsnorna.
Och sedan de hade tvått sina fötter, åto de och drucko. 22
Under det att de så gjorde sina hjärtan glada, omringades
plötsligt huset av männen i staden, onda män, som bultade
på dörren; och de sade till den gamle mannen, som rådde
om huset: "För hitut den man som har kommit till ditt hus, så
att vi få känna honom." 23 Då gick mannen som rådde om
huset ut till dem och sade till dem: "Nej, mina bröder, gören
icke så illa. Eftersom nu denne man har kommit in i mitt hus,
mån I icke göra en sådan galenskap. 24 Se, jag har en dotter
som är jungfru, och han har själv en bihustru. Dem vill jag
föra hitut, så kunnen I kränka dem och göra med dem vad I
finnen för gott. Men med denne man mån I icke göra någon
sådan galenskap. 25 Men männen ville icke höra på honom;
då tog mannen sin bihustru och förde henne ut till dem. Och
de kände henne och hanterade henne skändligt hela natten
ända till morgonen; först när morgonrodnaden gick upp, läto
de henne gå. 26 Då kom kvinnan mot morgonen och föll ned
vid ingången till mannens hus, där hennes herre var, och låg
så, till dess det blev dager. 27 När nu hennes herre stod
upp om morgonen och öppnade dörren till huset och gick ut
för att fortsätta sin färd, fick han se sin bihustru ligga vid
ingången till huset med händerna på tröskeln. 28 Han sade
till henne: "Stå upp och låt oss gå." Men hon gav intet svar.
Då tog han och lade henne på åsnan; sedan gjorde mannen
sig redo och reste hem till sitt. 29 Men när han hade kommit
hem, fattade han en kniv och tog sin bi- hustru och styckade
henne, efter benen i hennes kropp, i tolv stycken och sände
styckena omkring över hela Israels land. 30 Och var och
en som såg detta sade: "Något sådant har icke hänt eller
blivit sett allt ifrån den dag då Israels barn drogo upp ur
Egyptens land ända till denna dag. Övervägen detta, rådslån
och sägen edert ord."

20 Då drogo alla Israels barn ut, och menigheten
församlade sig såsom en man, från Dan ända till Beer-
Seba, så ock från Gileads land, inför HERREN i Mispa. 2 Och
de förnämsta i hela folket alla Israels stammar, trädde fram i
Guds folks församling: fyra hundra tusen svärdbeväpnade
mån till fots. 3 Men Benjamins barn fingo höra att de övriga
israeliterna hade dragit upp till Mispa. Och Israels barn sade:
"Omtalen huru denna ogärning har tillgått." 4 Då tog den
levitiske mannen, den mördade kvinnans man, till orda och
sade: "Jag och min bihustru kommo till Gibea i Benjamin för
att stanna där över natten. 5 Då blev jag överfallen av Gibeas
borgare; de omringade huset om natten för att våldföra sig
på mig. Mig tänkte de dräpa, och min bihustru kränkte de,
så att hon dog. 6 Då tog jag min bihustru och styckade
henne och sände styckena omkring över Israels arvedels
hela område, eftersom de hade gjort en sådan skändlighet
och galenskap i Israel. 7 Se, nu ären I allasammans här, I
Israels barn. Läggen nu fram förslag och råd här på stället."

8 Då stod allt folket upp såsom en man och sade: "Ingen
av oss må gå hem till sin hydda, ingen må begiva sig hem
till sitt hus. 9 Detta är vad vi nu vilja göra med Gibea: vi
skola låta lotten gå över det. 10 På vart hundratal i alla
Israels stammar må vi taga ut tio män, och på vart tusental
hundra, och på vart tiotusental tusen, för att dessa må skaffa
munförråd åt folket, så att folket, när det kommer till Geba i
Benjamin, kan göra med staden såsom tillbörligt är för all
den galenskap som den har gjort i Israel." 11 Så församlade
sig vid staden alla män i Israel, endräktigt såsom en man. 12
Och Israels stammar sände åstad män till alla Benjamins
stammar och läto säga; "Vad är det för en ogärning som
har blivit begången ibland eder! 13 Lämnen nu ut de onda
män som bo i Gibea, så att vi få döda dem och skaffa
bort ifrån Israel vad ont är." Men benjaminiterna ville icke
lyssna till sina bröders, de övriga israeliternas, ord. 14 I
stället församlade sig Benjamins barn från sina städer till
Gibea, för att draga ut till strid mot de övriga israeliterna.
15 På den dagen mönstrades Benjamins barn, de utgjorde
från dessa städer tjugusex tusen svärdbeväpnade män; vid
denna mönstring medräknades icke de som bodde i Gibea,
vilka utgjorde sju hundra utvalda män. 16 Bland allt detta
folk funnos sju hundra utvalda män som voro vänsterhänta;
alla dessa kunde med slungstenen träffa på håret, utan
att fela. 17 Och när Israels män -- Benjamin frånräknad --
mönstrades, utgjorde de fyra hundra tusen svärdbeväpnade
män; alla dessa voro krigsmän. 18 Dessa bröto nu upp och
drogo åstad till Betel och frågade Gud. Israels barn sade:
"Vem bland oss skall först draga ut i striden mot Benjamins
barn?" HERREN svarade: "Juda först." 19 Då bröto Israels
barn upp följande morgon och lägrade sig framför Gibea.
20 Därefter drogo Israels män ut till strid mot Benjamin;
Israels män ställde upp sig till strid mot dem vid Gibea. 21
Men Benjamins barn drogo ut ur Gibea och nedgjorde på
den dagen tjugutvå tusen man av Israel. 22 Folket, Israels
män, tog dock åter mod till sig och ställde upp sig ännu en
gång till strid på samma plats där de hade ställt upp sig
första dagen. 23 Israels barn gingo nämligen upp och gräto
inför HERRENS ansikte ända till aftonen; och de frågade
HERREN: "Skall jag ännu en gång inlåta mig i strid med min
broder Benjamins barn?" Och HERREN svarade: "Dragen ut
mot honom." 24 När så Israels barn dagen därefter ryckte
fram mot Benjamins barn, 25 drog ock Benjamin på andra
dagen ut från Gibea mot Israels barn och nedgjorde av dem
ytterligare aderton tusen man, allasammans svärdbeväpnade
män. 26 Då drogo alla Israels barn upp, allt folket, och
kommo till Betel och gräto och stannade där inför HERRENS
ansikte och fastade på den dagen ända till aftonen; och de
offrade brännoffer och tackoffer inför HERRENS ansikte. 27
Och Israels barn frågade HERREN (ty Guds förbundsark
stod på den tiden där, 28 och Pinehas, son till Eleasar, Arons
son, gjorde tjänst inför den på den tiden); de sade: "Skall jag
ännu en gång draga ut till strid mot min broder Benjamins
barn, eller skall jag avstå därifrån?" HERREN svarade:
"Dragen upp; ty i morgon skall jag giva honom i din hand."
29 Då lade Israel manskap i bakhåll mot Gibea, runt omkring
det. 30 Och därefter drogo Israels barn upp mot Benjamins
barn, på tredje dagen, och ställde upp sig i slagordning mot
Gibea likasom de förra gångerna. 31 Och Benjamins barn
drogo ut mot folket och blevo lockade långt bort ifrån staden;
och likasom det hade skett de förra gångerna, fingo de i
början slå ihjäl några av folket på vägarna (både på den
som går upp till Betel och på den som går till Gibea över
fältet), kanhända ett trettiotal av Israels män. 32 Då tänkte
Benjamins barn: "De äro slagna av oss, nu likasom förut."
Men Israels barn hade träffat det avtalet: "Vi vilja fly och så
locka dem långt bort ifrån staden, ut på vägarna. 33 Och alla
Israels män hade brutit upp från platsen där de voro, och
hade ställt upp sig i slagordning vid Baal-Tamar, under det
att de israeliter som lågo i bakhåll bröto fram ifrån sin plats
vid Maare-Geba. 34 Så kommo då tio tusen man, utvalda ur
hela Israel, fram gent emot Gibea, och striden blev hård,
utan att någon visste att olyckan var dem så nära. 35 Och
HERREN lät Benjamin bliva slagen av Israel, och Israels
barn nedgjorde av Benjamin på den dagen tjugufem tusen
ett hundra man, allasammans svärdbeväpnade män. 36 Nu
sågo Benjamins barn att de voro slagna. Israels män gåvo
nämligen plats åt Benjamin, ty de förlitade sig på bakhållet
som de hade lagt mot Gibea. 37 Då skyndade sig de som
lågo i bakhåll att falla in i Gibea; de som lågo i bakhåll drogo
åstad och slogo alla invånarna i staden med svärdsegg. 38
Men de övriga israeliterna hade träffat det avtalet med dem
som lågo i bakhåll, att dessa skulle låta en tjock rök såsom
tecken stiga upp från staden. 39 Israels män vände alltså
ryggen i striden. Men sedan Benjamin i början hade fått slå
ihjäl några av Israels man, kanhända ett trettiotal, och därvid
hade tänkt: "Förvisso äro de slagna av oss, nu likasom i den
förra striden", 40 då kommo de att vända sig om, vid det att
rökpelaren, det avtalade tecknet, begynte stiga upp från
staden. Och de fingo nu se hela staden förvandlad i lågor
som slogo upp mot himmelen. 41 När då Israels män åter
vände om, blevo Benjamins män förskräckta, ty nu sågo de
att olyckan var dem nära. 42 Och de vände om för Israels
män, bort åt öknen till, men fienderna hunno upp dem; och

de som bodde i städerna där nedgjorde dem som hade
kommit mitt emellan. 43 De omringade benjaminiterna, de
satte efter dem och trampade ned dem på deras viloplats,
ända fram emot Gibea, österut. 44 Så föllo av Benjamin
aderton tusen man, allasammans tappert folk. 45 Då vände
de övriga sig mot öknen och flydde dit, till Rimmons klippa;
men de andra gjorde en efterskörd bland dem på vägarna,
fem tusen man, och satte så efter dem ända till Gideom
och slogo av dem två tusen man. 46 Alltså utgjorde de
som på den dagen föllo av Benjamin tillsammans tjugufem
tusen svärdbeväpnade män; alla dessa voro tappert folk.
47 Men av dem som vände sig mot öknen och flydde dit,
till Rimmons klippa, hunno sex hundra man ditfram; dessa
stannade på Rimmons klippa i fyra månader. 48 Emellertid
vände Israels män tillbaka till Benjamins barn och slogo dem
med svärdsegg, både dem av stadens befolkning, som ännu
voro oskadda, och jämväl boskapen, korteligen, allt vad de
träffade på; därtill satte de eld på alla städer som de träffade
på.

21 Men Israels män hade svurit i Mispa och sagt: "Ingen av
oss skall giva sin dotter till hustru åt någon benjaminit."
2 Och nu kom folket till Betel och stannade där ända till
aftonen inför Guds ansikte; och de brusto ut i bitter gråt 3
och sade: "Varför, o HERRE, Israels Gud, har sådant fått
ske i Israel, att i dag en hel stam fattas i Israel?" 4 Dagen
därefter stod folket bittida upp och byggde där ett altare och
offrade brännoffer och tackoffer. 5 och Israels barn sade:
"Finnes någon bland Israels alla stammar, som icke kom upp
till HERREN med den övriga församlingen?" Ty man hade
svurit en dyr ed, att den som icke komme upp till HERREN i
Mispa skulle straffas med döden. 6 Och Israels barn ömkade
sig över sin broder Benjamin och sade: "Nu har en hel stam
blivit borthuggen från Israel. 7 Vad skola vi göra för dem
som äro kvar, så att de kunna få hustrur? Ty själva hava
vi ju svurit vid HERREN att icke åt dem giva hustrur av
våra döttrar." 8 Och då frågade åter: "Finnes bland Israels
stammar någon som icke kom upp till HERREN i Mispa?"
Och se, från Jabes i Gilead hade ingen kommit till lägret, till
församlingen där. 9 Ty när folket mönstrades, befanns det
att ingen av invånarna i Jabes i Gilead var där. 10 Då sände
menigheten dit tolv tusen av de tappraste männen och bjöd
dessa och sade: "Gån åstad och slån invånarna i Jabes i
Gilead med svärdsegg, också kvinnor och barn. 11 Ja, detta
är vad I skolen göra: allt mankön och alla de kvinnor som
hava haft med mankön att skaffa skolen I giva till spillo. 12
Men bland invånarna i Jabes i Gilead funno de fyra hundra
unga kvinnor som voro jungfrur och icke hade haft med män,
med mankön, att skaffa. Dessa förde de då till lägret i Silo
i Kanaans land. 13 Sedan sände hela menigheten åstad
och underhandlade med de benjaminiter som befunno sig
på Rimmons klippa, och tillbjöd dem fred. 14 Så vände nu
Benjamin tillbaka; och man gav dem till hustrur de kvinnor
från Jabes i Gilead, som man hade låtit leva. Men dessa
räckte ingalunda till för dem. 15 Och folket ömkade sig över
Benjamin, eftersom HERREN hade gjort en rämna bland
Israels stammar. 16 Och de äldste i menigheten sade: "Vad
skola vi göra med dem som äro kvar, så att de kunna få
hustrur? Ty alla kvinnor äro ju utrotade ur Benjamin." 17 Och
de sade ytterligare: "De undkomna av Benjamin måste få
en besittning, så att icke en stam bliver utplånad ur Israel.
18 Men själva kunna vi icke åt dem giva hustrur av våra
döttrar, ty Israels barn hava svurit och sagt: Förbannad vare
den som giver en hustru åt Benjamin." 19 Och de sade
vidare: "En HERREN högtid plägar ju hållas år efter år i
Silo, som ligger norr om Betel, öster om den väg som går
från Betel upp till Sikem, och söder om Lebona." 20 Och de
bjödo Benjamins barn och sade: "Gån åstad och läggen
eder i försåt i vingårdarna. 21 När I då fån se Silos döttrar
komma ut för att uppföra sina dansar, skolen I komma fram
ur vingårdarna, och var och en av eder skall bland Silos
döttrar rycka till sig en som kan bliva hans hustru; därefter
skolen I begiva eder hem till Benjamins land. 22 Om sedan
deras fäder eller deras bröder komma och beklaga sig för
oss, vilja vi säga till dem: 'Förunnen oss dem; ty ingen av
oss har tagit sig någon hustru i kriget. I haven ju då icke
själva givit dem åt dessa; ty i sådant fall haden I ådragit eder
skuld.'" 23 Och Benjamins barn gjorde så och skaffade sig
hustrur, lika många som de själva voro, bland de dansande
kvinnor som de rövade. Sedan begåvo de sig tillbaka till sin
arvedel och byggde åter upp städerna och bosatte sig i dem.
24 Också de övriga israeliterna begåvo sig bort därifrån, var
och en till sin stam och sin släkt, och drogo ut därifrån, var
och en till sin arvedel. 25 På den tiden fanns ingen konung i
Israel; var och en gjorde vad honom behagade.

Rut

1 På den tid då domarna regerade uppstod hungersnöd i
landet. Då drog en man från Bet-Lehem i Juda åstad med
sin hustru och sina båda söner för att bosätta sig i Moabs
land under någon tid. **2** Mannen hette Elimelek, hans hustru
Noomi, och hans båda söner Mahelon och Kiljon; och de
voro efratiter, från Bet-Lehem i Juda. Så kommo de nu till
Moabs land och vistades där. **3** Och Elimelek, Noomis man,
dog; men hon levde kvar med sina båda söner. **4** Dessa
skaffade sig moabitiska hustrur; den ena hette Orpa och
den andra Rut. **5** Och sedan de hade bott där vid pass tio
år, dogo också de båda, Mahelon och Kiljon; men kvinnan
levde kvar efter sina båda söner och sin man. **6** Då stod
hon upp med sina sonhustrur för att vända tillbaka från
Moabs land; ty hon hade hört i Moabs land att HERREN
hade sett till sitt folk och givit det bröd. **7** Så begav hon sig,
jämte sina båda sonhustrur, från det ställe där hon hade
vistats. Men när de nu gingo sin väg fram, för att komma
tillbaka till Juda land, **8** sade Noomi till sina båda sonhustrur:
"Vänden om och gå hem igen, var och en till sin moder.
9 HERREN bevise godhet mot eder, såsom I haven gjort
mot de båda döda och mot mig. HERREN give eder att I
mån finna ro, var i sin mans hus." Därefter kysste hon dem.
Men de brusto ut i gråt **10** och sade till henne: "Nej, vi vilja
följa med dig tillbaka till ditt folk." **11** Men Noomi svarade:
"Vänden om, mina döttrar. Varför skullen I gå med mig? Kan
väl jag ännu en gång få söner i mitt liv, vilka kunna bliva män
åt eder? **12** Vänden om, mina döttrar, och gån hem, ty jag är
nu för gammal att överlämna mig åt en man. Och om jag än
kunde tänka: 'Jag har ännu hopp', ja, om jag ock redan i
natt överlämnade mig åt en man och så verkligen födde
söner, **13** icke skullen I därför vänta, till dess att de hade
blivit fullvuxna, icke skullen I därför stänga eder inne och
förbliva utan män? Bort det, mina döttrar! Jag känner redan
bedrövelse nog för eder skull, eftersom HERRENS hand så
har drabbat mig." **14** Då brusto de åter ut i gråt. Och Orpa
kysste sin svärmoder till avsked, men Rut höll sig alltjämt
intill henne. **15** Då sade hon: "Se, din svägerska har vänt
tillbaka till sitt folk och till sin gud; vänd ock du tillbaka och
följ din svägerska." **16** Men Rut svarade: "Sök icke intala mig
att övergiva dig och vända tillbaka ifrån dig. Ty dit du går
vill ock jag gå, och där du stannar vill ock jag stanna. Ditt
folk är mitt folk, och din Gud är min Gud. **17** Där du dör vill
ock jag dö, och där vill jag bliva begraven. HERREN straffe
mig nu och framgent, om något annat än döden kommer
att skilja mig från dig." **18** Då hon nu såg att denna stod
fast i sitt beslut att gå med henne, upphörde hon att tala
därom med henne. **19** Så gingo de båda med varandra, till
dess att de kommo till Bet-Lehem. Och när de kommo till
Bet-Lehem, kom hela staden i rörelse för deras skull, och
kvinnorna sade: "Detta är ju Noomi!" **20** Men hon sade till
dem: "Kallen mig icke Noomi, utan kallen mig Mara, ty den
Allsmäktige har låtit mycken bedrövelse komma över mig. **21**
Rik drog jag härifrån, och tomhänt har HERREN låtit mig
komma tillbaka. Varför kallen I mig då Noomi, när HERREN
har vittnat emot mig, när den Allsmäktige har låtit det gå mig
så illa?" **22** Så kom då Noomi tillbaka med sin sonhustru,
moabitiskan Rut, i det hon vände tillbaka från Moabs land.
Och de kommo till Bet-Lehem, när kornskörden begynte.

2 Men Noomi hade en frände på sin mans sida, en rik man
av Elimeleks släkt, vid namn Boas. **2** Och moabitiskan
Rut sade till Noomi: "Låt mig gå ut på åkern och plocka ax
efter någon inför vilkens ögon jag finner nåd." Hon svarade
henne: "Ja, gå, min dotter." **3** Då gick hon åstad och kom till
en åker och plockade där ax efter skördemännen; och det
hände sig så för henne att åkerstycket tillhörde Boas, som
var av Elimeleks släkt. **4** Och Boas kom just då dit från Bet-
Lehem; och han sade till skördemännen: "HERREN vare
med eder." De svarade honom: "HERREN välsigne dig." **5**
Och Boas frågade den bland tjänarna, som hade uppsikt
över skördemännen: "Vem tillhör den unga kvinnan där?" **6**
Tjänaren som hade uppsikt över skördemännen svarade
och sade: "Det är en moabitisk kvinna, den kvinna som
med Noomi har kommit hit från Moabs land. **7** Hon bad att
hon skulle få plocka och hopsamla ax bland kärvarna, efter
skördemännen; och så kom hon, och hon har hållit på allt
sedan i morse ända till denna stund, utom att hon nyss har
vilat något litet därinne." **8** Då sade Boas till Rut: "Hör, min
dotter: du skall icke gå bort och plocka ax på någon annan
åker, ej heller gå härifrån, utan du skall hålla dig till mina
tjänarinnor här. **9** Se efter, var skördemännen arbeta på
åkern, och gå efter dem; jag har förbjudit mina tjänare att
göra dig något för när. Och om du bliver törstig, så gå till
kärlen och drick av det som mina tjänare hämta." **10** Då
föll hon ned på sitt ansikte och bugade sig mot jorden och
sade till honom: "Varför har jag funnit sådan nåd för dina
ögon, att du tager dig an mig, fastän jag är en främling?"
11 Boas svarade och sade till henne: "För mig har blivit
berättat allt vad du har gjort mot din svärmoder efter din
mans död, huru du har övergivit din fader och din moder och
ditt fädernesland, och vandrat åstad till ett folk som du förut
icke kände. **12** HERREN vedergälle dig för vad du har gjort;
ja, må full lön tillfalla dig från HERREN, Israels Gud, till vilken

du har kommit, för att finna tillflykt under hans vingar." 13
Hon sade: "Så må jag då finna nåd för dina ögon, min herre;
ty du har tröstat mig och talat vänligt med din tjänarinna,
fastän jag icke är såsom någon av dina tjänarinnor." 14 Och
när måltidsstunden var inne, sade Boas till henne: "Kom
hitfram och ät av brödet och doppa ditt brödstycke i vinet."
Då satte hon sig vid sidan av skördemännen; och han lade
för henne rostade ax, och hon åt och blev mätt och fick därtill
över. 15 Och när hon därefter stod upp för att plocka ax,
bjöd Boas sina tjänare och sade: "Låten henne ock få plocka
ax mellan kärvarna, och förfördelen henne icke. 16 Ja, I
mån till och med draga ut strån ur knipporna åt henne och
låta dem ligga, så att hon får plocka upp dem, och ingen
må banna henne därför." 17 Så plockade hon ax på åkern
ända till aftonen; och när hon klappade ut det som hon hade
plockat, var det vid pass en efa korn. 18 Och hon tog sin
börda och gick in i staden, och hennes svärmoder fick se
vad hon hade plockat. Därefter tog hon fram och gav henne
vad hon hade fått över, sedan hon hade ätit sig mätt. 19
Då sade hennes svärmoder till henne: "Var har du i dag
plockat ax, och var har du arbetat? Välsignad vare han som
har tagit sig an dig!" Då berättade hon för sin svärmoder
hos vem hon hade arbetat; hon sade: "Den man som jag
i dag har arbetat hos heter Boas." 20 Då sade Noomi till
sin sonhustru: "Välsignad vare han av HERREN, därför att
han icke har undandragit sig att bevisa godhet både mot
de levande och mot de döda!" Och Noomi sade ytterligare
till henne: "Den mannen är vår nära frände, en av våra
bördemän." 21 Moabitiskan Rut sade: "Han sade ock till mig:
'Håll dig till mina tjänare, ända till dess att de hava inbärgat
hela min skörd.'" 22 Då sade Noomi till sin sonhustru Rut:
"Ja, det är bäst, min dotter, att du går med hans tjänarinnor,
så att man icke behandlar dig illa, såsom det kunde ske på
en annan åker." 23 Så höll hon sig då till Boas' tjänarinnor
och plockade ax där, till dess både korn- och veteskörden
voro avslutade. Men hon bodde hos sin svärmoder.

3 Och hennes svärmoder Noomi sade till henne: "Min
dotter, jag vill söka skaffa dig ro, för att det må gå dig
väl. 2 Så hör då: Boas, med vilkens tjänarinnor du har varit
tillsammans, är ju vår frände. Och just i natt kastar han korn
på sin tröskplats. 3 Så två dig nu och smörj dig och kläd
dig, och gå ned till tröskplatsen. Men laga så, att mannen
icke får se dig, förrän han har ätit och druckit. 4 När han då
lägger sig, så se efter, var han lägger sig, och gå dit och lyft
upp täcket vid hans fötter och lägg dig där; han skall då
själv säga dig vad du bör göra." 5 Hon svarade: "Allt vad
du säger vill jag göra." 6 Och hon gick ned till tröskplatsen
och gjorde alldeles såsom hennes svärmoder hade bjudit
henne. 7 Ty när Boas hade ätit och druckit, så att hans
hjärta blev glatt, och sedan han hade gått åstad och lagt sig
invid sädeshögen, kom hon oförmärkt och lyfte upp täcket
vid hans fötter och lade sig där. 8 Vid midnattstiden blev
mannen uppskrämd och böjde sig framåt och fick då se
en kvinna ligga vid hans fötter. 9 Och han sade: "Vem är
du?" Hon svarade: "Jag är Rut, din tjänarinna. Bred ut din
mantelflik över din tjänarinna, ty du är min bördeman." 10 Då
sade han: "Välsignad vare du av HERREN, min dotter! Du
har nu givit ett större bevis på din kärlek än förut, därigenom
att du icke har lupit efter unga män, vare sig fattiga eller rika.
11 Så frukta nu icke, min dotter; allt vad du säger vill jag
göra dig. Ty allt folket i min stad vet att du är en rättskaffens
kvinna. 12 Nu är det visserligen sant att jag är din bördeman;
men en annan bördeman finnes, som är närmare än jag. 13
Stanna nu kvar i natt; om han i morgon vill taga dig efter
bördesrätt, gott, må han då göra det, så sant HERREN lever.
Ligg nu kvar ända till morgonen." 14 Så låg hon vid hans
fötter ända till morgonen, men hon fick stå upp, innan ännu
någon kunde känna igen den andre; ty han tänkte: "Det får
icke bliva känt att kvinnan har kommit hit till tröskplatsen." 15
Och han sade: "Räck hit manteln som du har på dig, och
håll fram den." Och hon höll fram den. Då mätte han upp
sex mått korn och gav henne att bära; därefter gick hon in i
staden. 16 Och när hon kom till sin svärmoder, sade denna:
"Huru har det gått för dig, min dotter?" Då berättade hon för
henne allt vad mannen hade gjort mot henne; 17 och hon
sade: "Dessa sex mått korn gav han mig, i det han sade: 'Du
skall icke komma tomhänt hem till din svärmoder.'" 18 Då
svarade hon: "Bida, min dotter, till dess du får se huru saken
avlöper; ty mannen skall icke giva sig till ro, med mindre han
i dag för saken till sitt slut."

4 Och Boas hade gått upp till stadsporten och satt sig där.
Då hände sig att den bördeman som Boas hade talat om
gick där fram; då nämnde han honom vid namn och sade:
"Kom hit och sätt dig här." Och han kom och satte sig. 2
Därefter tog Boas till sig tio män av de äldste i staden och
sade: "Sätten eder här." Och de satte sig. 3 Sedan sade han
till bördemannen: "Det åkerstycke som tillhörde vår broder
Elimelek har Noomi sålt, hon som kom tillbaka från Moabs
land. 4 Därefter tänkte jag att jag skulle underrätta dig därom
och säga: Köp det inför dem som här sitta och inför mitt
folks äldste. Om du vill taga det efter bördesrätt, så säg mig
det, så att jag får veta det, ty ingen annan äger bördesrätt
än du och, näst dig, jag själv." Han sade: "Jag vill taga det
efter bördesrätt." 5 Då sade Boas: "När du köper åkern av

Noomis hand, då köper du den ock av moabitiskan Rut, den
dödes hustru, med skyldighet att uppväcka den dödes namn
och fästa det vid hans arvedel." 6 Bördemannen svarade:
"Då kan jag icke begagna mig av min bördesrätt, ty jag
skulle därmed fördärva min egen arvedel. Börda du åt dig
vad jag skulle hava bördat, ty jag kan icke göra det." 7 Men
när någon bördade något eller avtalade ett byte, var det
fordom sed i Israel att han, till stadfästelse av ett sådant
avtal, drog av sig sin sko och gav den åt den andre; och
detta gällde såsom ett vittnesbörd i Israel. 8 Så sade nu
bördemannen till Boas: "Köp du det"; och han drog därvid av
sig sin sko. 9 Då sade Boas till de äldste och till allt folket: "I
ären i dag vittnen till att jag nu har köpt av Noomis hand allt
vad som har tillhört Kiljon och Mahelon. 10 Därjämte har jag
ock köpt moabitiskan Rut, Mahelons hustru, till hustru åt
mig, för att uppväcka den dödes namn och fästa det vid
hans arvedel, på det att den dödes namn icke må bliva
utrotat bland hans bröder eller ur porten till hans stad. I
ären i dag vittnen härtill." 11 Och allt folket i stadsporten, så
ock de äldste, svarade: "Ja, och HERREN låte den kvinna
som nu går in i ditt hus bliva lik Rakel och Lea, de båda
som hava byggt upp Israels hus. Och må du förkovra dig
storligen i Efrata och göra dig ett namn i Bet-Lehem. 12 Och
blive ditt hus såsom Peres' hus, hans som Tamar födde åt
Juda, genom de avkomlingar som HERREN skall giva dig
med denna unga kvinna." 13 Så tog då Boas Rut till sig,
och hon blev hans hustru, och han gick in till henne; och
HERREN gav henne livsfrukt, och hon födde en son. 14 Då
sade kvinnorna till Noomi: "Lovad vare HERREN, som i dag
har så gjort, att det icke fattas dig en bördeman som skall få
ett namn i Israel! 15 Han skall bliva dig en tröstare och en
försörjare på din ålderdom; ty din sonhustru, som har dig
kär, har fött honom, hon som är mer för dig än sju söner." 16
Och Noomi tog barnet och lade det i sin famn och blev dess
sköterska. 17 Och grannkvinnorna sade: "Noomi har fått en
son"; och de gåvo honom namn, de kallade honom Obed.
Han blev fader till Isai, Davids fader. 18 Och detta är Peres'
släktregister: Peres födde Hesron; 19 Hesron födde Ram;
Ram födde Amminadab; 20 Amminadab födde Naheson;
Naheson födde Salma; 21 Salmon födde Boas; Boas födde
Obed; 22 Obed födde Isai, och Isai födde David.

1 Samuelsboken

1 I Ramataim-Sofim, i Efraims bergsbygd, levde en man
som hette Elkana, son till Jeroham, son till Elihu, son
till Tohu, son till Suf, en efraimit. **2** Han hade två hustrur;
den ena hette Hanna, den andra Peninna. Och Peninna
hade barn, men Hanna var barnlös. **3** Den mannen begav
sig år efter år upp från sin stad för att tillbedja och offra
åt HERREN Sebaot i Silo, där Elis båda söner, Hofni och
Pinehas, då voro HERRENS präster. **4** En dag offrade nu
Elkana. Och han plägade giva sin hustru Peninna och alla
hennes söner och döttrar var sin andel av offret; **5** men åt
Hanna gav han då en dubbelt så stor andel, ty han hade
Hanna kär, fastän HERREN hade gjort henne ofruktsam. **6**
Men hennes medtävlerska plägade, för att väcka hennes
vrede, mycket retas med henne, därför att HERREN hade
gjort henne ofruktsam. **7** För vart år, så ofta hon hade
kommit upp till HERRENS hus, gjorde han på samma sätt,
och den andra retades då med henne på samma sätt. Och
nu grät hon och åt intet. **8** Då sade hennes man Elkana till
henne: "Hanna, varför gråter du? Varför äter du icke? Varför
är du så sorgsen? Är jag icke mer för dig än tio söner?
9 En gång när de hade ätit och druckit i Silo hände sig,
medan prästen Eli satt på sin stol vid dörren till HERRENS
tempel, att Hanna stod upp **10** och i sin djupa bedrövelse
begynte bedja till HERREN under bitter gråt. **11** Och hon
gjorde ett löfte och sade: HERRE Sebaot, om du vill se till
din tjänarinnas lidande och tänka på mig och icke förgäta din
tjänarinna, utan giva din tjänarinna en manlig avkomling, så
vill jag giva denne åt HERREN för hela hans liv, och ingen
rakkniv skall komma på hans huvud." **12** När hon nu länge
så bad inför HERREN och Eli därvid gav akt på hennes mun
13 -- Hanna talade nämligen i sitt hjärta; allenast hennes
läppar rörde sig, men hennes röst hördes icke -- då trodde
Eli att hon var drucken. **14** Därför sade Eli till henne: "Huru
länge skall du bete dig såsom en drucken? Laga så, att ruset
går av dig." **15** Men Hanna svarade och sade: "Nej, min
herre, jag är en hårt prövad kvinna; vin och starka drycker
har jag icke druckit, men jag utgöt nu min själ för HERREN.
16 Anse icke din tjänarinna för en ond kvinna, ty det är mitt
myckna bekymmer och min myckna sorg som har drivit mig
att tala ända till denna stund." **17** Då svarade Eli och sade:
"Gå i frid. Israels Gud skall giva dig vad du har utbett dig av
honom." **18** Hon sade: "Låt din tjänarinna finna nåd för dina
ögon." Så gick kvinnan sin väg och fick sig mat, och hon såg
sedan icke mer så sorgsen ut. **19** Bittida följande morgon,
sedan de hade tillbett inför HERREN, vände de tillbaka och
kommo hem igen till Rama. Och Elkana kände sin hustru
Hanna, och HERREN tänkte på henne, **20** Och Hanna blev
havande och födde en son, när tiden hade gått om; denne
gav hon namnet Samuel, "ty", sade hon, "av HERREN har
jag utbett mig honom." **21** När sedan mannen Elkana med
hela sitt hus begav sig upp för att offra åt HERREN sitt årliga
slaktoffer och sitt löftesoffer, **22** gick Hanna icke med ditupp,
utan sade till sin man: "Jag vill vänta, till dess att gossen
har blivit avvand, då skall jag föra honom med mig, för att
han må ställas fram inför HERRENS ansikte och sedan
stanna där för alltid." **23** Hennes man Elkana sade till henne:
"Gör vad du finner för gott; stanna, till dess du har avvant
honom; må HERREN allenast uppfylla sitt ord." Så stannade
då hustrun hemma och gav sin son di, till dess hon skulle
avvänja honom. **24** Men sedan hon hade avvant honom,
tog hon honom med sig ditupp, jämte tre tjurar, en efa mjöl
och en vinlägel; så förde hon honom in i HERRENS hus i
Silo. Men gossen var ännu helt ung. **25** Och de slaktade
tjuren och förde så gossen fram till Eli. **26** Och hon sade:
"Hör mig, min herre; så sant du lever, min herre, jag är den
kvinna som stod här bredvid dig och bad till HERREN. **27**
Om denne gosse bad jag; nu har HERREN givit mig vad jag
utbad mig av honom. **28** Därför vill ock jag nu giva honom
tillbaka åt HERREN; så länge han lever, skall han vara given
åt HERREN." Och de tillbådo där HERREN.

2 Och Hanna bad och sade: "Mitt hjärta fröjdar sig i
HERREN; mitt horn är upphöjt genom HERREN. Min
mun är vitt upplåten mot mina fiender; ty jag gläder mig över
din frälsning. **2** Ingen är helig såsom HERREN ty ingen
finnes förutom dig; ingen klippa är såsom vår Gud. **3** Fören
icke beständigt så mycket högmodigt tal; vad fräckt är gånge
icke ut ur eder mun. Ty HERREN är en Gud som vet allt,
och hos honom vägas gärningarna. **4** Hjältarnas bågar äro
sönderbrutna, men de stapplande omgjorda sig med kraft. **5**
De som voro mätta måste taga lega för bröd, men de som
ledo hunger hungra icke mer. Ja, den ofruktsamma föder sju
barn, men den moder som fick många barn vissnar bort. **6**
HERREN dödar och gör levande, han för ned i dödsriket
och upp därifrån. **(Sheol h7585)** **7** HERREN gör fattig, han
gör ock rik; han ödmjukar, men han upphöjer ock. **8** Han
upprättar den ringe ur stoftet, ur dyn lyfter han den fattige
upp, ty han vill låta dem sitta bredvid furstar, och en härlig
tron giver han dem till arvedel. Ty jordens grundfästen äro
HERRENS, och jordkretsen har han ställt på dem. **9** Sina
frommas fötter bevarar han, men de ogudaktiga förgöras i
mörkret, ty ingen förmår något genom egen kraft. **10** De som
strida mot HERREN bliva krossade, ovan dem dundrar han

i himmelen; ja, HERREN dömer jordens ändar. Men han
giver makt åt sin konung, han upphöjer sin smordes horn.
11 Och Elkana gick hem igen till Rama; gossen däremot
gjorde tjänst inför HERREN under prästen Eli. 12 Men Elis
söner voro onda män, de ville icke veta av HERREN. 13
På följande sätt plägade nämligen prästerna gå till väga
med folket: så ofta någon offrade ett slaktoffer, kom prästens
tjänare, medan köttet koktes, och hade en treuddig gaffel i
sin hand; 14 den stack han ned i kitteln eller pannan eller
krukan eller grytan, och allt vad han så fick upp med gaffeln,
det tog prästen. Så gjorde de mot alla israeliter som kommo
dit till Silo. 15 Ja, till och med innan man hade förbränt det
feta, kom prästens tjänare och sade till den som offrade:
"Giv hit kött, så att jag kan steka det åt prästen, ty han vill
icke hava kokt kött av dig, utan rått." 16 Om då mannen
svarade honom: "Först skall man nu förbränna det feta; tag
sedan vad dig lyster", så sade han: "Nej, nu strax skall du
lämna det, eljest tager jag det med våld." 17 Och de unga
männens synd var så mycket större inför HERREN som
folket därigenom lärde sig att förakta HERRENS offer. 18
Men Samuel gjorde tjänst inför HERRENS ansikte, och var
redan såsom gosse iklädd linne-efod. 19 Därtill plägade hans
moder vart år göra åt honom en liten kåpa, som hon hade
med sig till honom, när hon jämte sin man begav sig upp för
att offra det årliga slaktoffret. 20 Då plägade Eli välsigna
Elkana jämte hans hustru och säga: "HERREN skänke dig
ytterligare avkomma med denna kvinna, i stället för den
som hon utbad sig genom sin bön till HERREN." Och så
gingo de hem igen. 21 Och HERREN såg till Hanna, och
hon blev havande och födde tre söner och två döttrar. Men
gossen Samuel växte upp i HERRENS hus. 22 Då nu Eli,
som var mycket gammal, fick höra allt vad hans söner gjorde
mot hela Israel, och att de lågo hos de kvinnor som hade
tjänstgöring vid ingången till uppenbarelsetältet, 23 sade han
till dem: "Varför gören sådant, allt detta onda som jag hör
allt folket här tala om eder? 24 Icke så, mina söner! Det
rykte jag hör vara gängse bland HERRENS folk är icke gott.
25 Om en människa försyndar sig mot en annan, så kan
Gud medla för henne; men om en människa försyndar sig
mot HERREN, vem kan då göra sig till medlare för henne?"
Men de lyssnade icke till sin faders ord, ty HERREN ville
döda dem. 26 Gossen Samuel däremot växte till i ålder och
välbehag både för HERREN och för människor. 27 Och
en gudsman kom till Eli och sade till honom: "Så säger
HERREN: Har jag icke uppenbarat mig för din faders hus,
när de ännu voro i Egypten och tjänade Faraos hus? 28 Och
har jag icke utvalt honom bland alla Israels stammar till präst
åt mig, till att offra på mitt altare och antända rökelse och
bära efod inför mitt ansikte? Och gav jag icke åt din faders
hus Israels barns alla eldsoffer? 29 Varför förtrampen I då de
slaktoffer och spisoffer som jag har påbjudit i min boning?
Och huru kan du ära dina söner mer än mig, så att I göden
eder med det bästa av var offergåva som mitt folk Israel bär
fram? 30 Därför säger HERREN, Israels Gud: Väl har jag
sagt att ditt och din faders hus skulle få göra tjänst inför
mig evärdligen. Men nu säger HERREN: Bort det! Ty dem
som ära mig vill jag ock ära, men de som förakta mig skola
komma på skam. 31 Se, dagar skola komma, då jag skall
avhugga din arm och din faders hus' arm, så att ingen skall
bliva gammal i ditt hus. 32 Och du skall få se min boning lida
nöd, trots allt det goda som vederfares Israel. Och ingen
skall någonsin bliva gammal i ditt eget hus. 33 Dock vill jag
icke från mitt altare utrota var man av din slakt, så att jag
kommer dina ögon att förtvina och din själ att försmäkta; men
alla som växa upp i ditt hus skola dö, när de hava hunnit till
manlig ålder. 34 Och tecknet härtill skall för dig vara det som
skall övergå dina båda söner Hofni och Pinehas: på en och
samma dag skola de båda dö. 35 Men jag skall låta en präst
uppstå åt mig, som bliver beståndande, en som gör efter
vad i mitt hjärta och min själ är; åt honom skall jag bygga ett
hus som bliver beståndande, och han skall göra tjänst inför
min smorde beständigt. 36 Och var och en som bliver kvar:
av ditt hus skall komma och falla ned för honom, för att få en
silverpenning eller en kaka bröd; han skall säga: 'Anställ mig
vid någon prästsyssla, så att jag får en bit bröd att äta.'"

3 Så gjorde nu den unge Samuel tjänst inför HERREN
under Eli. Och HERRENS ord var sällsynt på den tiden,
profetsyner voro icke vanliga. 2 Då nu en gång Eli, vilkens
ögon hade begynt att bliva skumma, så att han icke kunde
se, låg och sov på sin plats, 3 innan ännu Guds lampa hade
slocknat, och medan också Samuel låg och sov, då hände
sig i HERRENS tempel, där Guds ark stod, 4 att HERREN
ropade på Samuel Denne svarade: "Här är jag." 5 Därefter
skyndade han till Eli och sade: "Här är jag; du ropade ju
på mig." Men han svarade: "Jag har icke ropat; gå tillbaka
och lägg dig." Och han gick och lade sig. 6 Men HERREN
ropade ännu en gång på Samuel; och Samuel stod upp och
gick till Eli och sade: "Här är jag; du ropade ju på mig." Men
han svarade: "Jag har icke ropat, min son; gå tillbaka och
lägg dig." 7 Samuel hade nämligen ännu icke lärt att känna
igen HERREN, och ännu hade icke något HERRENS ord
blivit uppenbarat för honom. 8 Men HERREN ropade åter på
Samuel, för tredje gången; och han stod upp och gick till Eli
och sade: "Här är jag; du ropade ju på mig. Då förstod Eli

att det var HERREN som ropade på ynglingen. 9 Därför
sade Eli till Samuel: "Gå och lägg dig; och om han vidare
ropar på dig, så säg: 'Tala, HERRE; din tjänare hör." Och
Samuel gick och lade sig på sin plats. 10 Då kom HERREN
och ställde sig där och ropade såsom de förra gångerna:
"Samuel! Samuel!" Samuel svarade: "Tala, din tjänare hör."
11 Då sade HERREN till Samuel: "Se, jag skall i Israel göra
något som kommer att genljuda i båda öronen på var och en
som får höra det. 12 På den dagen skall jag låta komma
över Eli allt vad jag har uttalat över hans hus, det första till
det sista. 13 Ty jag har förkunnat för honom att jag skall vara
domare över hans hus till evig tid, därför att han har syndat, i
det han visste huru hans söner drogo förbannelse över sig
och dock icke höll dem tillbaka. 14 Därför har jag ock med
ed betygat om Elis hus: Sannerligen, Elis hus' missgärning
skall icke någonsin kunna försonas, vare sig med slaktoffer
eller med någon annat offergåva." 15 Och Samuel låg kvar
ända tills morgonen, då han öppnade dörrarna till HERRENS
hus. Och Samuel fruktade för att omtala synen for Eli. 16
Men Eli ropade på Samuel och sade: "Samuel, min son!
Denne svarade: "Här är jag." 17 Han sade: "Vad var det
han ta lade till dig? Dölj det icke för mig. Gud straffe dig
nu och framgent, om du döljer for mig något enda ord av
det han talade till dig." 18 Då omtalade Samuel för honom
alltsammans och dolde intet för honom. Och han sade: "Han
är HERREN; han göre vad honom täckes. 19 Men Samuel
växte upp, och HERREN var med honom och lät intet av allt
vad han hade talat falla till jorden. 20 Och hela Israel, från
Dan ända till Beer-Seba, förstod att Samuel var betrodd att
vara HERRENS profet. 21 Och HERREN fortfor att låta se
sig i Silo; ty HERREN uppenbarade sig för Samuel i Silo
genom HERRENS ord. Och Samuels ord kom till hela Israel.

4 Och Israel drog ut till strid mot filistéerna och lägrade
sig vid Eben-Haeser, under det filistéerna hade lägrat sig
vid Afek. 2 Filistéerna ställde då upp sig i slagordning mot
Israel, och striden utbredde sig, och israeliterna blevo slagna
av filistéerna; dessa nedgjorde på slagfältet vid pass fyra
tusen man. 3 När folket kom tillbaka till lägret sade de äldste
i Israel: "Varför har HERREN i dag låtit oss bliva slagna av
filistéerna? Låt oss hämta hit till oss från Silo HERRENS
förbundsark, för att den må komma och vara ibland oss och
frälsa oss från våra fienders hand." 4 Så sände då folket till
Silo, och de buro därifrån HERREN Sebaots förbundsark,
hans som tronar på keruberna; och Elis båda söner, Hofni
och Pinehas, följde därvid med Guds förbundsark. 5 Då
nu HERRENS förbundsark kom in i lägret, hov hela Israel
upp ett stort jubelrop, så att det dånade i marken. 6 När
då filistéerna hörde jubelropet, sade de: "Vad betyder detta
stora jubelrop i hebréernas läger?" Och de fingo veta att
HERRENS ark hade kommit in i lägret. 7 Då blevo filistéerna
förskräckta, ty de tänkte: "Gud har kommit in i lägret." Och
de sade: "Ve oss! Något sådant har förut icke hänt. 8 Ve
oss! Vem kan rädda oss från denne väldige Guds hand?
Det var denne Gud som slog egyptierna med alla slags
plågor i öknen. 9 Men fatten dock mod och varen män,
I filistéer, så att I icke bliven trälar åt hebréerna, såsom
de hava varit trälar åt eder. Ja, varen män och striden."
10 Så stridde nu filistéerna, och israeliterna blevo slagna
och flydde var och en till sin hydda, och nederlaget blev
mycket stort: av Israel föllo trettio tusen man fotfolk. 11
Därtill blev Guds ark tagen, och Elis båda söner, Hofni och
Pinehas, blevo dödade. 12 Och en benjaminit sprang från
slagfältet och kom till Silo samma dag, med sönderrivna
kläder och med jord på sitt huvud. 13 Och när han kom dit,
satt Eli på sin stol vid sidan av vägen och såg utåt, ty hans
hjärta bävade av oro för Guds ark. Då nu mannen kom in i
staden med budskapet, höjde hela staden upp klagorop. 14
Och när Eli hörde klagoropet, sade han: "Vad betyder detta
larm?" Då kom mannen skyndsamt dit och berättade det
för Eli. 15 Men Eli var nittioåtta år gammal och hans ögon
voro starrblinda, så att han icke kunde se. 16 Och mannen
sade till Eli: "Jag är den som har kommit från slagfältet; jag
har i dag flytt ifrån slagfältet." Då sade han: "Huru har det
gått, min son?" 17 Budbäraren svarade och sade: "Israel
har flytt för filistéerna, mycket folk har också stupat; dina
båda söner, Hofni och Pinehas, äro ock döda, och därtill
har Guds ark blivit tagen." 18 När han nämnde om Guds
ark, föll Eli baklänges av stolen vid sidan av porten och bröt
nacken av sig och dog; ty mannen var gammal och tung.
Han hade då varit domare i Israel i fyrtio år. 19 Och när hans
sonhustru, Pinehas' hustru, som var havande och nära att
föda, fick höra ryktet om att Guds ark var tagen, och att
hennes svärfader och hennes man voro döda, sjönk hon ned
och födde sitt barn, ty födslovåndorna kommo över henne.
20 Och när hon då höll på att dö, sade kvinnorna som stodo
omkring henne: "Frukta icke; du har fött en son." Men hon
svarade intet och aktade icke därpå. 21 Och hon kallade
gossen I-Kabod, och sade: "Härligheten är borta från Israel."
Därmed syftade hon på att Guds ark var tagen, så ock på
sin svärfader och sin man. 22 Hon sade: "Härligheten är
borta från Israel", eftersom Guds ark var tagen.

5 När filistéerna hade tagit Guds ark, förde de den från
Eben-Haeser till Asdod. 2 Där togo filistéerna Guds ark
och förde in den i Dagons tempel och ställde den bredvid

Dagon. 3 Men när asdoditerna bittida dagen därefter kommo
dit, fingo de se Dagon ligga framstupa på jorden framför
HERRENS ark. Då togo de Dagon och satte honom upp
igen på hans plats. 4 Men när de dagen därefter åter kommo
dit bittida om morgonen, fingo de ånyo se Dagon ligga
framstupa på jorden framför HERRENS ark; och Dagons
huvud och hans båda händer lågo avslagna på tröskeln,
allenast fiskdelen satt kvar på honom. 5 I Asdod trampar
därför ännu i dag ingen på Dagons tröskel, varken någon av
Dagons präster, ej heller någon annan som går in i Dagons
tempel. 6 Och HERRENS hand var tung över asdoditerna;
han anställde förödelse bland dem, i det han slog dem med
bölder, såväl i Asdod som inom tillhörande områden. 7 Då
nu invånarna i Asdod sågo att så skedde, sade de: "Israels
Guds ark får icke stanna hos oss, ty hans hand vilar hårt
på oss och på vår gud Dagon." 8 Och de sände bud och
läto församla till sig alla filistéernas hövdingar och sade:
"Vad skola vi göra med Israels Guds ark?" De svarade:
"Israels Guds ark må flyttas till Gat." Då flyttade de Israels
Guds ark dit. 9 Men sedan de hade flyttat den dit, kom
genom HERRENS hand en mycket stor förvirring i staden;
han slog invånarna i staden, både små och stora, så att
bölder slogo upp på dem. 10 Då sände de Guds ark till
Ekron. Men när Guds ark kom till Ekron, ropade ekroniterna:
"De hava flyttat Israels Guds ark till oss för att döda oss
och vårt folk." 11 Och de sände bud och läto för samla alla
filistéernas hövdingar och sade: "Sänden bort Israels Guds
ark, så att den får komma tillbaka till sin plats igen och icke
dödar oss och vårt folk." Ty en dödlig förvirring hade uppstått
i hela staden; Guds hand låg mycket tung på den. 12 De
av invånarna som icke dogo blevo slagna med bölder; och
ropet från staden steg upp mot himmelen.

6 Sedan nu HERRENS ark hade varit i filistéernas land i sju
månader, 2 tillkallade filistéerna sina präster och spåmän
och sade: "Vad skola vi göra med HERRENS ark? Låten oss
veta på vilket sätt vi skola sända den till dess plats igen." 3
De svarade: "Om I viljen sända bort Israels Guds ark, skolen
I icke sända bort den utan skänker; I måsten giva åt honom
ett skuldoffer. Då skolen I bliva botade, och det skall då
också bliva eder kunnigt varför hans hand icke drager sig
tillbaka från eder." 4 Då frågade de: "Vad för ett skuldoffer
skola vi giva åt honom?" De svarade: "Fem bölder av guld
och fem jordråttor av guld, lika många som filistéernas
hövdingar; ty en och samma hemsökelse har träffat alla,
också edra hövdingar. 5 I skolen göra avbildningar av edra
bölder och avbildningar av jordråttorna som fördärva edert
land; given så ära åt Israels Gud. Kanhända tager han då
bort sin tunga hand från eder, så ock från eder gud och
från edert land. 6 Varför tillsluten I edra hjärtan, såsom
egyptierna och Farao tillslöto sina hjärtan? Måste icke dessa,
sedan han hade utfört stora gärningar bland dem, släppa
israeliterna, så att de fingo gå? 7 Så gören eder nu en ny
vagn, och tagen två kor som giva di, och som icke hava burit
något ok, och spännen korna för vagnen, men skiljen deras
kalvar ifrån dem och låten dem stanna hemma. 8 Tagen
så HERRENS ark och sätten den på vagnen, och läggen
de gyllene klenoder I given honom såsom skuldoffer ned
i ett skrin vid sidan av den, och låten den så gå åstad. 9
Sedan skolen I se efter: om den tager vägen till sitt land,
upp mot Bet-Semes, så var det han som gjorde oss allt detta
stora onda; men om så icke sker, då veta vi att det icke
var hans hand som hemsökte oss. Detta har då träffat oss
allenast av en händelse." 10 Männen gjorde så; de togo två
kor som gåvo di och spände dem för vagnen; men deras
kalvar behöllo de hemma. 11 Och de satte HERRENS ark på
vagnen, därtill ock skrinet med jordråttorna av guld och med
avbildningarna av svulsterna. 12 Och korna gingo raka vägen
fram åt Bet-Semes till; de höllo alltjämt samma stråt och
gingo där råmande, utan att vika av vare sig till höger eller
till vänster. Och filistéernas hövdingar gingo efter dem ända
till Bet-Semes' område. 13 Men betsemesiterna höllo på
med veteskörd i dalen. När de nu lyfte upp sina ögon, fingo
de se arken; och de blevo glada, då de sågo den. 14 Men
när vagnen kom till betsemesiten Josuas åker, stannade den
där; och där låg en stor sten. Då höggo de sönder trävirket
på vagnen och offrade korna till brännoffer åt HERREN.
15 Leviterna hade nämligen lyft ned HERRENS ark jämte
skrinet som stod därbredvid, det vari de gyllene klenoderna
funnos, och hade satt detta på den stora stenen. Sedan
offrade invånarna i Bet-Semes på den dagen brännoffer och
slaktoffer åt HERREN. 16 Och när filistéernas fem hövdingar
hade sett detta, vände de samma dag tillbaka till Ekron. 17
De svulster av guld som filistéerna gåvo såsom skuldoffer åt
HERREN utgjorde: för Asdod en, för Gasa en, för Askelon
en, för Gat en, för Ekron en. 18 Men jordråttorna av guld
voro lika många som filistéernas alla städer under de fem
hövdingarna, varvid medräknas både befästa städer och
landsbygdens byar, intill den stora Sorgestenen, på vilken
de satte ned HERRENS ark, och som finnes kvar ännu i
dag, på betsemesiten Josuas åker. 19 Av invånarna i Bet-
Semes blevo ock många slagna, därför att de hade sett på
HERRENS ark; han slog sjuttio man bland folket, femtio
tusen man. Och folket sörjde däröver att HERREN hade
slagit så många bland folket. 20 Och invånarna i Bet-Semes

sade: "Vem kan bestå inför HERREN, denne helige Gud?
Och till vem skall han draga bort ifrån oss?" 21 Och de
skickade sändebud till dem som bodde i Kirjat-Jearim och
läto säga: "Filistéerna hava sänt tillbaka HERRENS ark;
kommen hitned och hämten den upp till eder.

7 Då kommo Kirjat-Jearims män och hämtade HERRENS
ark ditupp och förde den in i Abinadabs hus på höjden.
Och hans son Eleasar helgade de till att hava vården om
HERRENS ark. 2 Och från den dag då arken fick sin plats i
Kirjat-Jearim förflöt en lång tid: tjugu år förgingo; och hela
Israels hus suckade nu efter HERREN. 3 Men Samuel sade
till hela Israels hus: "Om I av allt edert hjärta viljen vända
om till HERREN, så skaffen bort ifrån eder de främmande
gudarna och Astarterna, och rikten edra hjärtan till HERREN
och tjänen honom allena, så skall han rädda eder ifrån
filistéernas hand." 4 Då skaffade Israels barn bort Baalerna
och Astarterna och tjänade HERREN allena. 5 Och Samuel
sade: "Församlen hela Israel i Mispa, så vill jag där bedja till
HERREN för eder." 6 Då församlade de sig i Mispa och öste
upp vatten och göto ut det in. för HERREN och fastade den
dagen; och de sade där: "Vi hava syndat mot HERREN." Och
Samuel dömde Israels barn i Mispa. 7 Men när filistéerna
hörde att Israels barn hade församlat sig i Mispa, drogo
filistéernas hövdingar ditupp mot Israel. Då Israels barn
hörde detta, blevo de förskräckta för filistéerna. 8 Och Israels
barn sade till Samuel: "Hör icke upp att ropa för oss till
HERREN, vår Gud, att han må frälsa oss ifrån filistéernas
hand." 9 Då tog Samuel ett dilamm och offrade det såsom
ett heloffer, till brännoffer åt HERREN; och Samuel ropade
till HERREN för Israel, och HERREN bönhörde honom. 10
Under det att Samuel offrade brännoffret, ryckte nämligen
filistéerna fram till strid mot Israel; men HERREN lät ett starkt
tordön dundra över filistéerna på den dagen och förvirrade
dem, så att de blevo slagna av Israel. 11 Och Israels män
drogo ut från Mispa och förföljde filistéerna och nedgjorde
dem, under det att de förföljde dem ända till trakten nedanför
Bet-Kar. 12 Då tog Samuel en sten och reste den mellan
Mispa och Sen och gav den namnet Eben-Haeser, i det han
sade: "Allt härintill har HERREN hjälpt oss." 13 Så blevo
filistéerna kuvade och kommo icke mer in i Israels land
Och HERRENS hand var emot filistéerna, så länge Samuel
levde. 14 Och de städer som filistéerna hade tagit från Israel
kommo tillbaka till Israel, allasammans, från Ekron ända till
Gat; och det tillhörande området tog Israel också igen ifrån
filistéerna. Och mellan Israel och amoréerna blev fred. 15
Och Samuel var domare i Israel, så länge han levde. 16 Vart
år färdades han omkring till Betel, Gilgal och Mispa; och han
dömde Israel på alla dessa platser. 17 Sedan plägade han
vända tillbaka till Rama, ty där var hans hem, och där dömde
han eljest Israel där byggde han ock ett altare åt HERREN.

8 Men när Samuel blev gammal, satte han sina söner till
domare över Israel 2 Hans förstfödde son hette Joel, och
hans andre son Abia; de hade sitt domarsäte i Beer-Seba. 3
Men hans söner vandrade icke på hans väg, utan veko av
därifrån och sökte orätt vinning; de togo mutor och vrängde
rätten. 4 Då församlade sig alla de äldste i Israel och kommo
till Samuel i Rama. 5 Och de sade till honom: "Du är ju
nu gammal, och dina söner vandra icke på dina vägar. Så
sätt nu en konung över oss till att döma oss, såsom alla
andra folk hava." 6 Men det misshagade Samuel, detta
att de sade då: "Giv oss en konung, for att han må döma
oss." Och Samuel bad till HERREN. 7 Då sade HERREN till
Samuel "Lyssna till folkets ord, och gör allt vad de begära
av dig; ty det är icke dig de hava förkastat, nej, mig hava
de förkastat, i det de icke vilja att jag skall vara konung
över dem. 8 Såsom de alltid hava gjort, från den dag då
jag förde dem upp ur Egypten ända till denna dag, i det att
de hava övergivit mig och tjänat andra gudar, så göra de
nu ock mot dig. 9 Så lyssna nu till deras ord. Dock må du
högtidligt varna dem och förkunna för dem den konungs rätt,
som kommer att regera över dem." 10 Och Samuel sade
till folket, som hade begärt en konung av honom, allt vad
HERREN hade talat. 11 Han sade: "Detta bliver den konungs
rätt, som kommer att regera över eder: Edra söner skall
han taga och skall sätta dem på sina vagnar och hästar,
till sin tjänst, eller ock skola de nödgas löpa framför hans
vagnar. 12 Andra av dem skall han taga och sätta till sina
över- och underhövitsmän, och andra skola nödgas plöja
hans åkerjord och inbärga hans skörd och förfärdiga hans
krigsredskap och hans vagnsredskap. 13 Edra döttrar skall
han taga till salvoberederskor, kokerskor och bagerskor. 14
Edra bästa åkrar, vingårdar och olivplanteringar skall han
taga och skall giva dem åt sina tjänare; 15 och han skall taga
tionde av edra sädesfält och edra vingårdar och giva åt sina
hovmän och tjänare. 16 Därtill skall han taga edra tjänare
och edra tjänarinnor och edra bästa ynglingar, så ock edra
åsnor, och bruka dem för sitt behov. 17 Av eder småboskap
skall han taga tionde, och I skolen vara hans trälar. 18 När I
då ropen om hjälp för dem konungs skull som I själva haven
utvalt åt eder, då skall HERREN icke svara eder. 19 Men
folket ville icke lyssna till Samuels ord, utan sade: "Nej, en
konung måste vi hava över oss." 20 Vi vilja bliva lika alla
andra folk; vi vilja hava en konung som dömer oss, och som
drager ut i spetsen för oss till att föra våra krig." 21 Då nu

Samuel hörde allt detta som folket sade, framförde han det
till HERREN. 22 Men HERREN sade till Samuel: "Lyssna till
deras ord, och sätt en konung över dem." Då sade Samuel
till Israels män: "Gån hem, var och en till sin stad."

9 I Benjamin levde en man som hette Kis, son till Abiel,
son till Seror, son till Bekorat, son till Afia, son till en
benjaminit; och han var en rik man. 2 Han hade en son
som hette Saul, en ståtlig och fager man; bland Israels barn
fanns ingen man som var fagrare än han; han var huvudet
högre än allt folket. 3 Nu hade Kis', Sauls faders, åsninnor
kommit bort för honom; därför sade Kis till sin son Saul: "Tag
med dig en av tjänarna och stå upp och gå åstad och sök
efter åsninnorna." 4 Då gick han genom Efraims bergsbygd
och därefter genom Salisalandet; men de funno dem icke.
Så gingo de genom Saalimslandet, men där voro de icke;
sedan gick han genom Benjamins land, men de funno dem
icke heller där. 5 När de så hade kommit in i Sufs land, sade
Saul till tjänaren som han hade med sig: "Kom, låt oss gå
hem igen; min fader kunde eljest, stället för att tänka på
åsninnorna, bliva orolig för vår skull." 6 Men han svarade
honom: "Se, i denna stad finnes en gudsman; han är en
ansedd man; allt vad han säger, det sker. Låt oss nu gå
dit; måhända kan han säga oss något om den färd vi hava
företagit oss." 7 Då sade Saul till sin tjänare: "Men om vi gå
dit, vad skola vi då taga med oss åt mannen? Brödet är ju
slut i våra ränslar, och vi hava icke heller någon annan gåva
att taga med oss åt gudsmannen. Eller vad hava vi väl?" 8
Tjänaren svarade Saul ännu en gång och sade: "Se, här har
jag i min ägo en fjärdedels sikel silver; den vill jag giva åt
gudsmannen, för att han må säga oss vilken väg vi böra
gå." 9 (Fordom sade man så i Israel, när man gick för att
fråga Gud: "Kom, låt oss gå till siaren." Ty den som man nu
kallar profet kallade man fordom siare.) 10 Saul sade till sin
tjänare: "Ditt förslag är gott; kom, låt oss gå." Så gingo de till
staden där gudsmannen fanns. 11 När de nu gingo uppför
höjden där staden låg, träffade de några flickor som hade
gått ut för att hämta vatten; dem frågade de: "Är siaren här?"
12 De svarade dem och sade: "Ja, helt nära. Skynda dig nu,
ty han har i dag kommit till staden; folket firar nämligen i
dag en offerfest på offerhöjden. 13 Om I nu gån in i staden,
träffen I honom, innan han går upp på höjden till måltiden,
ty folket äter icke, förrän han kommer. Han skall välsigna
offret; först sedan begynna de inbjudna att äta. Gån därför
nu ditupp, ty just nu kunnen I träffa honom." 14 Så gingo de
upp till staden. Och just när de kommo in i staden, mötte
de Samuel, som var stadd på väg upp till offerhöjden. 15
Men dagen innan Saul kom hade HERREN uppenbarat för
Samuel och sagt: 16 "I morgon vid denna tid skall jag sända
till dig en man från Benjamins land, och honom skall du
smörja till furste över mitt folk Israel; han skall frälsa mitt folk
ifrån filistéernas hand. Ty jag har sett till mitt folk, eftersom
deras rop har kommit till mig." 17 När nu Samuel fick se
Saul, gav HERREN honom den uppenbarelsen: "Se där är
den man om vilken jag sade till dig: Denne skall styra mitt
folk." 18 Men Saul gick fram till Samuel i porten och sade:
"Säg mig var siaren bor." 19 Samuel svarade Saul och sade:
"Jag är siaren. Gå före mig upp på offerhöjden, ty I skolen
äta där med mig i dag. Men i morgon vill jag låta dig gå; och
om allt vad du har på hjärtat vill jag giva dig besked. 20
Och vad angår åsninnorna, som nu i tre dagar hava varit
borta för dig, skall du icke bekymra dig för dem, ty de äro
återfunna. Vem tillhör för övrigt allt vad härligt är i Israel, om
icke dig och hela din faders hus?" 21 Saul svarade och sade:
"Jag är ju en benjaminit, från en av de minsta stammarna i
Israel, och min släkt är ju den ringaste bland alla släkter i
Benjamins stammar. Varför talar du då till mig på det sättet?"
22 Men Samuel tog Saul och hans tjänare och förde dem
upp i salen och gav dem plats överst bland de inbjudna,
vilka voro vid pass trettio män. 23 Och Samuel sade till
kocken: "Giv hit det stycke som jag gav dig, och som jag
sade att du skulle förvara hos dig." 24 Då tog kocken fram
lårstycket med vad därtill hörde, och satte det fram för Saul;
och Samuel sade: "Se, här sättes nu fram för dig det som
har blivit sparat; ät därav. Ty just för denna stund blev det
undanlagt åt dig, då när jag sade att jag hade inbjudit folket."
Så åt Saul den dagen med Samuel. 25 Därefter gingo de
ned från offerhöjden och in i staden. Sedan samtalade han
med Saul uppe på taket. 26 Men bittida följande dag, när
morgonrodnaden gick upp, ropade Samuel uppåt taket till
Saul och sade: "Stå upp, så vill jag ledsaga dig till vägs." Då
stod Saul upp, och de gingo båda åstad, han och Samuel.
27 När de så voro på väg ned mot ändan av staden, sade
Samuel till Saul: "Säg till tjänaren att han skall gå före oss" --
och han fick gå -- "men du själv må nu stanna här, så vill jag
låta dig höra vad Gud har talat."

10 Och Samuel tog sin oljeflaska och göt olja på hans
huvud och kysste honom och sade: "Se, HERREN har
smort dig till furste över sin arvedel. 2 När du nu går ifrån
mig, skall du invid Rakels grav, vid Benjamins gräns, vid
Selsa, träffa två män; dessa skola säga till dig: 'Åsninnorna
som du gick åstad att söka äro återfunna; din fader tänker
därför icke mer på åsninnorna, men han är orolig för eder
skull och säger: Vad skall jag göra för att finna min son?' 3
Och när du har gått därifrån ett stycke fram och kommit till

Tabors terebint skall du där möta tre män som äro på väg
upp till Gud i Betel. En bär tre killingar, en bar tre brödkakor,
och en bär en vinlägel. 4 Dessa skola hälsa dig och giv
dig två bröd, och du skall taga emot vad de giva. 5 Sedan
kommer du till Guds Gibea, där filistéernas fogdar äro. Och
när du kommer dit in i staden, skall du träffa på en skara
profeter, som komma ned från offerhöjden där, med psaltare,
puka, flöjt och harpa före sig, under det att de själva äro i
profetisk hänryckning. 6 Och HERRENS Ande skall komma
över dig, så att också du fattas av hänryckning likasom de;
och du skall då bliva förvandlad till en annan människa. 7
När du nu ser att dessa tecken inträffa, då må du göra vad
tillfället giver vid handen, ty Gud är med dig. 8 Sedan må
du gå ned före mig till Gilgal, så skall jag komma ditned till
dig, för att offra brännoffer och tackoffer; sju dagar skall du
vänta till dess jag kommer till dig och förkunnar för dig vad
du skall göra. 9 I det han nu vände sig om för att gå ifrån
Samuel, förvandlade Gud hans sinne och gav honom ett
annat hjärta; och alla dessa tecken inträffade samma dag. 10
När de kommo till Gibea, mötte honom där en skara profeter;
då kom Guds Ande över honom, så att han, mitt ibland
dem, själv fattades av profetisk hänryckning. 11 Då nu alla
som förut kände honom fingo se honom vara i hänryckning
likasom profeterna, sade folket sinsemellan: "Vad har skett
med Kis' son? Är ock Saul bland profeterna?" 12 Men en
av männen därifrån svarade och sade: "Vem är då dessas
fader?" -- Härav uppkom ordspråket: "Är ock Saul bland
profeterna?" 13 Men när hans profetiska hänryckning hade
upphört, gick han upp på offerhöjden. 14 Då frågade Sauls
farbroder honom och hans tjänare: "Var haven I varit?" Han
svarade: "Borta för att söka åsninnorna. Men när vi sågo att
de ingenstädes voro att finna, gingo vi till Samuel." 15 Då
sade Sauls farbroder: "Tala om for mig vad Samuel sade
till eder." 16 Saul svarade sin farbroder: "Han omtalade för
oss att åsninnorna voro återfunna." Men vad Samuel hade
sagt om konungadömet omtalade han icke för honom. 17
Därefter kallade Samuel folket tillsammans till HERREN, i
Mispa. 18 Och han sade till Israels barn: "Så säger HERREN,
Israels Gud: Jag har fört Israel upp ur Egypten, och jag
räddade eder icke allenast undan Egypten, utan ock undan
alla andra konungadömen som förtryckte eder. 19 Men nu
haven I förkastat eder Gud, som själv frälste eder ur alla
edra olyckor och trångmål, och haven sagt till honom: 'Sätt
en konung över oss.' Så träden nu fram inför HERREN efter
edra stammar och edra ätter." 20 Därpå lät Samuel alla
Israels stammar gå fram; då träffades Benjamin stam av
lotten. 21 När han sedan lät Benjamins stam gå fram efter
dess släkter, träffade Matris släkt av lotten; därpå träffades
Saul, Kis' son, av lotten, men när de då sökte efter honom,
stod han icke att finna. 22 Då frågade de HERREN ännu
en gång: "Har någon mer kommit hit? HERREN svarade:
"Han har gömt sig bland trossen." 23 Då skyndade de dit
och hämtad honom därifrån, och när han nu trädde fram
bland folket, var han huvudet högre än allt folket. 24 Och
Samuel sade till allt folket: "Här sen I nu den som HERREN
har utvalt; ingen är honom lik bland allt folket." Då jublade
allt folket och ropade: "Leve konungen!" 25 Och Samuel
kungjorde för folket konungadömets rätt och tecknade upp
den i en bok och lade ned den inför HERREN. Sedan lät
Samuel allt folket gå hem, var och en till sitt. 26 Också Saul
gick hem till Gibea; och honom följde en härskara av män
vilkas hjärtan Gud hade rört. 27 Men några onda män sade:
"Vad hjälp skulle denne kunna giva oss?" Och de föraktade
honom och buro icke fram skänker till honom. Men han
låtsade som om han icke märkte det.

11 Och ammoniten Nahas drog upp och belägrade Jabes
i Gilead. Då sade alla män i Jabes till Nahas: "Slut
fördrag med oss, så vilja vi bliva dig underdåniga." 2 Men
ammoniten Nahas svarade dem: "På det villkoret vill jag
sluta fördrag med eder, att jag får sticka ut högra ögat på
eder alla och därmed tillfoga hela Israel smälek." 3 De äldste
i Jabes sade till honom: "Giv oss sju dagars uppskov, så
att vi kunna skicka sändebud över hela Israels land; om
då ingen vill hjälpa oss, så skola vi giva oss åt dig." 4 Så
kommo nu sändebuden till Sauls Gibea och omtalade detta
för folket. Då brast allt folket ut i gråt. 5 Men just då kom Saul
gående bakom sina oxar från åkern. Och Saul frågade: "Vad
fattas folket, eftersom de gråta?" Och de förtäljde för honom
vad mannen från Jabes hade sagt. 6 Då kom Guds Ande
över Saul, när han hörde detta, och hans vrede upptändes
högeligen. 7 Och han tog ett par oxar och styckade dem
och sände styckena omkring över hela Israels land med
sändebuden och lät säga: "Den som icke drager ut efter
Saul och Samuel, med hans oxar skall så göras." Då föll en
förskräckelse ifrån HERREN över folket, så att de drogo ut
såsom en man. 8 Och han mönstrade dem i Besek, och
Israels barn utgjorde då tre hundra tusen, och Juda män
trettio tusen. 9 Och de sade till sändebuden som hade
kommit: "Så skolen I säga till männen i Jabes i Gilead: I
morgon skolen I få hjälp, när solen bränner som hetast."
Och sändebuden kommo och förkunnade detta för männen i
Jabes; och dessa blevo glada däröver. 10 Nu läto männen i
Jabes säga: "I morgon vilja vi giva oss åt eder, och I mån då
göra med oss vadhelst I finnen för gott." 11 Dagen därefter

fördelade Saul folket i tre hopar; och de trängde in i lägret vid
morgonväkten och nedgjorde ammoniterna, och upphörde
först när det var som hetast på dagen. Och de som kommo
undan blevo så kringspridda, att icke två av dem kommo
undan tillsammans. 12 Då sade folket till Samuel: "Vilka voro
de som sade: 'Skulle Saul bliva konung över oss!' Given
hit dessa män, så att vi få döda dem." 13 Men Saul sade:
"På denna dag skall ingen dödas, ty i dag har HERREN
givit seger åt Israel." 14 Och Samuel sade till folket: "Kom,
låt oss gå till Gilgal och där förnya konungadömet." 15 Då
gick allt folket till Gilgal och gjorde Saul till konung där, inför
HERRENS ansikte, i Gilgal; och de offrade där tackoffer
inför HERRENS ansikte. Och Saul och alla Israels män voro
där uppfyllda av glädje.

12 Och Samuel sade till hela Israel: "Se, jag har lyssnat
till edra ord och gjort allt vad I haven begärt av mig;
jag har satt en konung över eder. 2 Nu är det eder konung
som skall vara eder ledare, nu då jag är gammal och grå; I
haven ju redan mina söner ibland eder. Hittills är det jag
som har varit eder ledare, från min ungdom ända till denna
dag. 3 Se har står jag, vittnen nu mot mig inför HERREN
och inför hans smorde. Har jag tagit någons oxe, eller har
jag tagit någons åsna? Har jag förtryckt någon eller övat
våld mot någon? Har jag tagit mutor av någon, för att jag
skulle se genom fingrarna med honom? Jag vill då giva eder
ersättning därför." 4 De svarade: "Du har icke förtryckt oss,
du har icke övat våld mot oss; och från ingen människa har
du tagit något." 5 Då sade han till dem: "HERREN vare
vittne mot -- eder, och hans smorde vare ock vittne denna
dag, att I icke haven funnit något i min hand." De svarade:
"Ja, vare det så." 6 Samuel sade till folket: "Ja, HERREN
vare vittne, han som lät Mose och Aron uppstå och förde
edra fäder upp ur Egyptens land. 7 Så träden nu fram, för att
jag må gå till rätta med eder inför HERREN angående allt
gott som HERREN i sin rättfärdighet har gjort mot eder och
mot edra fäder. 8 När Jakob hade kommit fram till Egypten,
ropade edra fäder till HERREN, och HERREN sände Mose
och Aron, som förde edra fäder ut ur Egypten och läto dem
bosätta sig här i landet. 9 Men när de glömde HERREN, sin
Gud, sålde han dem i Siseras hand, härhövitsmannens i
Hasor, och i filistéernas hand och i Moabs konungs hand,
och dessa stridde mot dem. 10 Men då ropade till HERREN
och sade: 'Vi hava syndat, ty vi hava övergivit HERREN och
tjänat Baalerna och Astarterna; men rädda oss nu från våra
fienders hand, så vilja vi tjäna dig.' 11 Då sände HERREN
Jerubbaal och Bedan och Jefta och Samuel och räddade
eder från edra fienders hand runt omkring, så att I fingen
bo i trygghet. 12 Men när I sågen att Nahas, Ammons
barns konung, kom emot eder, saden I till mig: 'Nej, en
konung måste regera över oss', fastän det är HERREN,
eder Gud, som är eder konung. 13 Och se, här är nu den
konung I haven utvalt, den som I haven begärt; se, HERREN
har satt en konung över eder. 14 Allenast man I nu frukta
HERREN och tjäna honom och höra hans röst och icke vara
genträviga mot HERRENS befallning. Ja, både I och den
konung som regerar över eder mån följa HERREN, eder
Gud. 15 Men om I icke hören HERRENS röst, utan ären
genträviga mot HERRENS befallning, då skall HERRENS
hand drabba eder likasom edra fäder. 16 Träden nu ock
fram och sen det stora under som HERREN skall göra inför
edra ögon. 17 Nu är ju tiden för veteskörden; men jag vill
ropa till HERREN att han må låta det dundra och regna.
Så skolen I märka och se huru mycket ont I haven gjort i
HERRENS ögon genom eder begäran att få en konung."
18 Och Samuel ropade till HERREN, och HERREN lät det
dundra och regna på den dagen. Då betogs allt folket av stor
fruktan för HERREN och för Samuel. 19 Och allt folket sade
till Samuel: "Bed för dina tjänare till HERREN, din Gud, att
vi icke må dö, eftersom vi till alla våra andra synder ock
hava lagt det onda att vi hava begärt att få en konung." 20
Samuel sade till folket: "Frukten icke. Väl haven I gjort allt
detta onda; men viken nu blott icke av ifrån HERREN, utan
tjänen HERREN av allt edert hjärta. 21 Viken icke av; ty
då följen I tomma avgudar, som varken kunna hjälpa eller
rädda, eftersom de äro allenast tomhet. 22 Ty HERREN skall
icke förskjuta sitt folk, för sitt stora namns skull, eftersom
HERREN har behagat att göra eder till sitt folk. 23 Vare det
ock fjärran ifrån mig att jag skulle så synda mot HERREN,
att jag upphörde att bedja för eder! Jag vill fastmer lära eder
den goda och rätta vägen. 24 Allenast frukten HERREN och
tjänen honom troget av allt edert hjärta. Ty sen vilka stora
ting han har gjort med eder! 25 Men om I gören vad ont är,
så skolen både I och eder konung förgås."

13 Saul hade varit konung ett år, och när han nu regerade
över Israel på andra året, 2 utvalde han åt sig tre
tusen män ur Israel. Av dessa hade Saul själv hos sig två
tusen i Mikmas och i Betels bergsbygd, och ett tusen hade
Jonatan hos sig i Gibea i Benjamin. Men det övriga folket
hade han låtit gå hem, var och en till sin hydda. 3 Och
Jonatan dräpte filistéernas fogde i Geba; och filistéerna
fingo höra det. Men Saul lät stöta i basun över hela landet
och säga: "Detta må hebréerna höra." 4 Så fick hela Israel
höra omtalas att Saul hade dräpt filistéernas fogde, och att
Israel därigenom hade blivit förhatligt för filistéerna. Och

folket bådades upp att följa Saul till Gilgal. 5 Under tiden
hade filistéerna församlat sig för att strida mot Israel: trettio
tusen vagnar och sex tusen ryttare, och fotfolk så talrikt som
sanden på havets strand; och de drogo upp och lägrade sig
vid Mikmas, öster om Bet-Aven. 6 Då nu israeliterna sågo
sig vara i nöd, i det att folket svårt ansattes, gömde sig folket
i grottor, i skogssnår och bland klippor, i fasta valv och i
gropar. 7 Och somliga av hebréerna gingo över Jordan in i
Gads och Gileads land. Men Saul var ännu kvar i Gilgal;
och allt folket följde honom med bävan. 8 När han nu hade
väntat sju dagar, intill den tid Samuel hade bestämt men
Samuel likväl icke kom till Gilgal, begynte folket skingra
sig och gå ifrån honom. 9 Då sade Saul: "Fören fram till
mig brännoffers- och tackoffersdjuren." Därpå frambar han
brännoffret. 10 Men just när han hade slutat att frambära
brännoffret, kom Samuel. Då gick Saul honom till mötes för
att hälsa honom. 11 Men Samuel sade: "Vad har du gjort!"
Saul svarade: "När jag såg att folket skingrade sig och gick
ifrån mig, under det att du icke kom inom den bestämda
tiden, fastän filistéerna voro församlade vid Mikmas, 12 då
tänkte jag: Nu komma filistéerna hitned mot mig i Gilgal, och
jag har ännu icke bönfallit inför HERREN. Då tog jag mod till
mig och offrade brännoffret." 13 Samuel sade till Saul: "Du
har handlat dåraktigt. Du har icke hållit det bud HERREN,
din Gud, har givit dig; eljest skulle HERREN hava befäst
ditt konungadöme över Israel för evig tid. 14 Men nu skall
ditt konungadöme icke bliva beståndande. HERREN har
sökt sig en man efter sitt hjärta, och honom har HERREN
förordnat till furste över sitt folk, eftersom du icke har hållit
vad HERREN bjöd dig." 15 Därefter stod Samuel upp och
gick från Gilgal till Gibea i Benjamin. Men Saul mönstrade
det folk som fanns hos honom: vid pass sex hundra man. 16
Och Saul och hans son Jonatan stannade i Geba i Benjamin
med det folk som fanns hos dem, under det att filistéerna
hade lägrat sig vid Mikmas. 17 Och en härskara, delad i tre
hopar, drog ut ur filistéernas läger för att härja: en hop tog
vägen till Ofra i Sualslandet, 18 en hop tog vägen till Bet-
Horon, och en hop tog vägen till det område som vetter åt
Seboimsdalen, åt öknen till. 19 Ingen smed fanns då i hela
Israels land, ty filistéerna fruktade att hebréerna skulle låta
göra sig svärd eller spjut. 20 Och så måste en israelit alltid
begiva sig ned till filistéerna, om han ville låta vässa sin lie
eller sin plogbill eller sin yxa eller sin skära, 21 när det hade
blivit något fel med eggen på skärorna eller plogbillarna,
eller med gafflarna eller yxorna, eller när oxpikarnas uddar
behövde rätas. 22 Härav kom sig, att när striden skulle stå,
ingen enda av Sauls och Jonatans folk hade ett svärd eller
ett spjut; allenast Saul själv och hans son Jonatan hade
sådana. 23 Men filistéerna läto en utpost rycka fram till
passet vid Mikmas.

14 Så hände sig nu en dag att Jonatan, Sauls son, sade till
sin vapendragare: "Kom, låt oss gå över till filistéernas
utpost där på andra sidan." Men han omtalade det icke
för sin fader. 2 Saul vistades då vid Gibeas gräns, under
granatträdet i Migron, och folket som han hade hos sig
utgjorde vid pass sex hundra man; 3 och Ahia, son till Ahitub,
som var broder till I-Kabod, son till Pinehas, son till Eli,
HERRENS präst i Silo, har då efoden. Och folket visste icke
om, att Jonatan hade gått bort. 4 Men i passet, där Jonatan
sökte gå över för att komma till filistéernas utpost, låg på
vardera sidan en brant klippa; den ena hette Boses och den
andra Sene. 5 Den ena klippan reste sig i norr, mitt emot
Mikmas, den andra i söder, mitt emot Geba. 6 Och Jonatan
sade till sin vapendragare: "Kom, låt oss gå över till dessa
oomskurnas utpost, kanhända skall HERREN göra något
för oss. Ty intet hindrar HERREN att giva seger genom
få likasåväl som genom många." 7 Hans vapendragare
svarade honom: "Gör allt vad du har i sinnet. Gå du åstad;
jag följer dig vart du vill." 8 Då sade Jonatan: "Välan, vi skola
gå över till männen där och laga så, att de få se oss. 9 Om
de då säga till oss så: 'Stån stilla, till dess vi komma fram till
eder', då skola vi stanna där vi äro och icke stiga upp till
dem. 10 Om de däremot säga så: 'Kommen hitupp till oss',
då skola vi stiga ditupp, ty då har HERREN givit dem i vår
hand; detta skall för oss vara tecknet härtill." 11 När nu de
två hade blivit synliga för filistéernas utpost, sade filistéerna:
"Se, hebréerna krypa ut ur hålen där de hava gömt sig."
12 Därpå ropade utpostens manskap till Jonatan och hans
vapendragare och sade: "Kommen hitupp till oss, så skola
vi väl lära eder!" Då sade Jonatan till sin vapendragare:
"Följ mig ditupp, ty HERREN har givit dem i Israels hand."
13 Och Jonatan klättrade på händer och fötter uppför, och
hans vapendragare följde honom. Och de föllo för Jonatan;
och hans vapendragare gick efter honom och gav dem
dödsstöten. 14 I det första anfallet nedgjorde så Jonatan och
hans vapendragare vid pass tjugu män, på en sträcka av vid
pass ett halvt plogland. 15 Då uppstod förskräckelse i lägret
på fältet och bland allt folket; utposterna och de som hade
gått ut för att härja grepos ock av förskräckelse. Och marken
darrade, så att en förskräckelse ifrån Gud uppstod. 16 Och
Sauls väktare i Gibea i Benjamin fingo se att hopen var i
upplösning, och att man sprang hit och dit. 17 Då sade Saul
till folket som han hade hos sig: "Hållen mönstring och sen
efter, vem som har gått ifrån oss." När de då höllo mönstring,

funno de att Jonatan och hans vapendragare icke voro där.
18 Då sade Saul till Ahia: "För hit Guds ark." Ty Guds ark
fanns på den tiden bland Israels barn. 19 Medan Saul ännu
talade med prästen, tilltog larmet i filistéernas läger allt mer
och mer. Då sade Saul till prästen: "Låt det vara." 20 Och
Saul och allt det folk som han hade hos sig församlade sig
och drogo till stridsplatsen; där fingo de se att den ene hade
lyft sitt svärd mot den andre, så att en mycket stor förvirring
hade uppstått. 21 Och de hebréer som sedan gammalt lydde
under filistéerna, och som hade dragit hitupp med dem
och voro här och där i lägret, dessa slöto sig nu ock till de
israeliter som anfördes av Saul och Jonatan. 22 Och när
de israeliter som hade gömt sig i Efraims bergsbygd hörde
att filistéerna flydde, satte alla dessa också efter dem och
deltogo i striden. 23 Så gav HERREN Israel seger på den
dagen, och striden fortsattes ända bortom Bet-Aven. 24 När
nu Israels män på den dagen voro hårt ansträngda, band
Saul folket med följande ed: "Förbannad vare den man som
förtär någon föda före aftonen, och innan jag har tagit hämnd
på mina fiender." Så smakade då ingen av folket någon
föda. 25 Och när de allasammans kommo in i skogsbygden,
låg honung på marken. 26 Men när folket hade kommit in i
skogsbygden och fått se den utflutna honungen, vågade
dock ingen föra handen upp till munnen, ty folket fruktade för
eden. 27 Jonatan däremot hade icke hört, när hans fader
band folket med eden; därför räckte han ut staven som han
hade i sin hand och doppade dess ända i honungskakan, och
förde så handen till munnen; då kunde hans ögon åter se
klart. 28 Men en man bland folket tog till orda och sade: "Din
fader har bundit folket med en dyr ed och sagt: 'Förbannad
vare den man som dag förtär någon föda.'" Och folket var
uttröttat. 29 Jonatan svarade: "Min fader har därmed dragit
olycka över landet. Sen huru klara mina ögon hava blivit,
därför att jag smakade något litet av honungen här. 30 Huru
mycket mer, om folket i dag hade fått äta sig mätta av bytet
som de hade tagit från sina fiender -- huru mycket större
skulle icke då filistéernas nederlag hava blivit!" 31 Emellertid
slogo de filistéerna på den dagen och förföljde dem från
Mikmas till Ajalon. Och folket var mycket uttröttat. 32 Därför
kastade sig folket över bytet och tog får, oxar och kalvar och
slaktade dem på marken; och folket åt sedan köttet med
blodet i. 33 När man berättade detta för Saul och sade: "Se,
folket syndar mot HERREN genom att äta kött med blodet i",
utropade han: "I haven handlat brottsligt. Vältren nu fram till
mig en stor sten." 34 Och Saul sade vidare: "Gån ut bland
folket och sägen till dem 'Var och en före fram till mig sin
oxe och sitt får, och slakten dem här och äten; synden icke
mot HERREN genom att äta köttet med blodet i.'" Då förde
allt folket, var och en med egen hand, om natten fram sina
oxar och slaktade dem där. 35 Och Saul byggde ett altare
åt HERREN; detta var det första altare som han byggde
åt HERREN. 36 Och Saul sade: "Låt oss i natt draga ned
och förfölja filistéerna och anställa plundring bland dem,
ända till dess det bliver dager i morgon, och låt oss laga så,
att ingen av dem bliver kvar." De svarade: "Gör allt vad dig
täckes." Men prästen sade: "Låt oss träda fram hit till Gud."
37 Då frågade Saul Gud: "Skall jag draga ned och förfölja
filistéerna? Vill du då giva dem i Israels hand?" Men han gav
honom intet svar den dagen. 38 Då sade Saul: "Kommen
hitfram, alla I folkets förnämsta män, för att I mån få veta
och se vari den synd består, som i dag har blivit begången.
39 Ty så sant HERREN lever, han som har givit Israel seger:
om den ock vore begången av min son Jonatan, skall han
döden dö." Men ingen bland allt folket svarade honom. 40
Då sade han till hela Israel: "Ställen I eder på ena sidan, så
vill jag med min son Jonatan ställa mig på andra sidan."
Folket svarade Saul: "Gör vad dig täckes." 41 Och Saul sade
till HERREN, "Israels Gud: "Låt sanningen komma i dagen."
Då träffades Jonatan och Saul av lotten, och folket gick fritt.
42 Saul sade: "Kasten lott mellan mig och min son Jonatan."
Då träffades Jonatan av lotten. 43 Saul sade till Jonatan:
"Omtala för mig vad du har gjort." Då omtalade Jonatan det
för honom och sade: "Med ändan av staven som jag hade i
min hand tog jag litet honung och smakade därpå -- och så
skall jag nu dö!" 44 Saul svarade: "Ja, Gud straffe mig nu
och framgent: du måste döden dö, Jonatan." 45 Men folket
sade till Saul: "Skulle Jonatan dö, han som har förskaffat
Israel denna stora seger? Bort det! Så sant HERREN lever,
icke ett hår från hans huvud skall falla till jorden; ty med
Guds hjälp har han i dag utfört detta." Och folket köpte
Jonatan fri ifrån döden. 46 Och Saul drog hem, utan att
vidare förfölja filistéerna; filistéerna begåvo sig ock hem till
sitt. 47 När Saul nu hade tagit konungadömet över Israel i
besittning, förde han krig mot alla sina fiender runt omkring:
mot Moab, mot Ammons barn, mot Edom, mot konungarna i
Soba och mot filistéerna; och vart han vände sig tuktade
han dem. 48 Han gjorde mäktiga ting och slog Amalek och
räddade så Israel från dess plundrares hand. 49 Sauls söner
voro Jonatan, Jisvi och Malki-Sua; och av hans båda döttrar
hette den äldre Merab och den yngre Mikal. 50 Sauls hustru
hette Ahinoam, Ahimaas' dotter. Hans härhövitsman hette
Abiner, son till Ner, som var Sauls farbroder. 51 Ty Kis, Sauls
fader, och Ner, Abners fader, voro söner till Abiel. 52 Men
kriget mot filistéerna pågick häftigt, så länge Saul levde. Och

varhelst Saul såg någon rask och krigsduglig man tog han
honom i sin tjänst.

15 Men Samuel sade till Saul: "Det var mig HERREN
sände att smörja dig till konung över sitt folk Israel. Så
hör nu HERRENS ord. **2** Så säger HERREN Sebaot: Jag vill
hemsöka Amalek för det som han gjorde mot Israel, att han
lade sig i vägen för honom, när han drog upp ur Egypten.
3 Så drag nu åstad och slå amalekiterna och giv dem till
spillo, med allt vad de hava, och skona dem icke, utan döda
både män och kvinnor, både barn och spenabarn, både
fäkreatur och får, både kameler och åsnor." **4** Då bådade
Saul upp folket och mönstrade dem i Telaim: två hundra
tusen man fotfolk, och dessutom tio tusen man från Juda. **5**
När Saul sedan kom till Amaleks stad, lade han ett bakhåll i
dalen. **6** Men till kainéerna lät Saul säga: "Skiljen eder från
amalekiterna och dragen ned, för att jag icke må utrota eder
tillsammans med dem. I bevisaden ju barmhärtighet mot
alla Israels barn, när de drogo ut ur Egypten." Då skilde sig
kainéerna från amalekiterna. **7** Och Saul slog amalekiterna
och förföljde dem från Havila fram emot Sur, som ligger öster
om Egypten. **8** Och han tog Agag, Amaleks konung, levande
till fånga, och allt folket gav han till spillo, och han slog dem
med svärdsegg. **9** Men Saul och folket skonade Agag, så
ock det bästa och det näst bästa av får och fäkreatur jämte
lammen, korteligen, allt som var av värde; sådant ville de
icke giva till spillo. All boskap däremot, som var dålig och
mager, gåvo de till spillo. **10** Då kom HERRENS ord till
Samuel; han sade: **11** "Jag ångrar att jag har gjort Saul till
konung, ty han har vänt sig bort ifrån mig och icke fullgjort
mina befallningar." Detta gick Samuel hårt till sinnes, och
han ropade till HERREN hela den natten. **12** Och bittida om
morgonen stod Samuel upp och gick för att möta Saul. Då
blev det berättat för Samuel att Saul hade kommit till Karmel
och där rest åt sig en minnesstod, och att han sedan hade
vänt om och dragit därifrån ned till Gilgal. **13** När nu Samuel
kom till Saul, sade Saul till honom: "Välsignad vare du av
HERREN. Jag har nu fullgjort HERRENS befallning." **14** Men
Samuel sade: "Vad är det då för ett läte av får som ljuder i
mina öron, och vad är det för ett läte av fäkreatur som jag
hör?" **15** Saul svarade: "Från amalekiterna hava de fört dem
med sig, ty folket skonade det bästa av fåren och fäkreaturen
för att offra det åt HERREN, din Gud; men det övriga hava vi
givit till spillo." **16** Då sade Samuel till Saul: "Håll nu upp, så
vill jag förkunna för dig vad HERREN i natt har talat till mig.
Han sade till honom: "Tala." **17** Samuel sade: "Se, fastän du
var ringa i dina egna ögon, har du blivit ett huvud för Israels
stammar, ty HERREN smorde dig till konung över Israel.
18 Och HERREN sände dig åstad och sade: 'Gå och giv
till spillo amalekiterna, de syndarna, och strid mot dem, till
dess att du har förgjort dem.' **19** Varför har du då icke hört
HERRENS röst, utan kastat dig över bytet och gjort vad ont
är i HERRENS ögon?" **20** Saul svarade Samuel: "Jag har ju
hört HERRENS röst och gått den väg på vilken HERREN
har sänt mig. Jag har fört hit Agag, Amaleks konung, och
givit Amalek till spillo. **21** Men folket tog av bytet far och
fäkreatur, det bästa av det tillspillogivna, för att offra det åt
HERREN din Gud, i Gilgal." **22** Då sade Samuel: "Menar du
att HERREN har samma behag till brännoffer och slaktoffer
som därtill att man hör HERRENS röst? Nej, lydnad är bättre
än offer, och hörsamhet bättre än det feta av vädurar. **23**
Ty genträvighet är trolldomssynd, och motspänstighet är
avguderi och husgudsdyrkan. Eftersom du har förkastat
HERRENS ord, har han ock förkastat dig, och du skall icke
längre vara konung." **24** Saul sade till Samuel: "Jag har
syndat därmed att jag har överträtt HERRENS befallning
och handlat emot dina ord; ty jag fruktade för folket och
lyssnade till deras ord. **25** Men förlåt mig nu min synd, och
vänd tillbaka med mig, så att jag får tillbedja HERREN." **26**
Samuel sade till Saul: "Jag vänder icke tillbaka med dig;
ty då du har förkastat HERRENS ord, har HERREN ock
förkastat dig, så att du icke längre får vara konung över
Israel." **27** När nu Samuel vände sig om för att gå, fattade
han i hörnet på hans mantel, och den rycktes sönder. **28** Och
Samuel sade till honom: "HERREN har i dag ryckt Israels
konungarike från dig och givit det åt en annan, som är bättre
än du. **29** Och den Härlige i Israel ljuger icke och ångrar sig
icke; ty han är icke en människa, så att han skulle kunna
ångra sig." **30** Han svarade: "Jag har syndat; men bevisa
mig dock nu den äran inför de äldste i mitt folk och inför
Israel, att du vänder tillbaka med mig, så att jag får tillbedja
HERREN, din Gud." **31** Då vände Samuel tillbaka och följde
med Saul; och Saul tillbad HERREN. **32** Och Samuel sade:
"Fören fram till mig Agag, Amaleks konung." Då gick Agag
med glatt mod fram till honom. Och Agag sade: "Välan, snart
är dödens bitterhet överstånden." **33** Men Samuel sade:
"Såsom ditt svärd har gjort kvinnor barnlösa så skall ock
din moder bliva barnlös framför andra kvinnor." Därpå högg
Samuel Agag i stycken inför HERREN, i Gilgal. **34** Sedan
begav sig Samuel till Rama; men Saul drog upp till sitt hem i
Sauls Gibea. **35** Och Samuel ville icke mer se Saul så länge
han levde, ty Samuel sörjde över Saul, eftersom HERREN
ångrade att han hade gjort Saul till konung över Israel.

16 Och HERREN sade till Samuel: "Huru länge tänker du
sörja över Saul? Jag har ju förkastat honom, ty jag vill

icke längre att han skall vara konung över Israel. Fyll ditt horn
med olja och gå åstad jag vill sända dig till betlehemiten Isai,
ty en av hans söner har jag utsett åt mig till konung." 2 Men
Samuel sade: "Huru skall jag kunna gå dit? Om Saul får höra
det, så dräper han mig." HERREN svarade: "Tag en kviga
med dig och säg: 'Jag har kommit för att offra åt HERREN.'
3 Sedan skall du inbjuda Isai till offret, och jag skall då själv
låta dig veta vad du bör göra, och du skall smörja åt mig den
jag säger dig." 4 Samuel gjorde vad HERREN hade sagt,
och kom så till Bet-Lehem Men när de äldste i staden fingo
se honom, blevo de förskräckta och frågade: "Allt står väl
rätt till?" 5 Han svarade: "Ja. Jag har kommit för att offra åt
HERREN. Helgen eder och kommen med mig tid offret." Och
han helgade Isai och hans söner och inbjöd dem till offret.
6 När de nu kommo dit och han fick se Eliab, tänkte han:
"Förvisso står HERRENS smorde här inför honom." 7 Men
HERREN sade till Samuel "Skåda icke på hans utseende
och på hans högväxta gestalt, ty jag har förkastat honom. Ty
det är icke såsom en människa ser; en människa ser på
det som är för ögonen men HERREN ser till hjärtat." 8 Då
kallade Isai på Abinadab och lät honom gå fram för Samuel.
Men han sade: "Icke heller denne har HERREN utvalt." 9
Då lät Isai Samma gå fram. Men han sade: "Icke heller
denne har HERREN utvalt." 10 På detta sätt lät Isai sju av
sina söner gå fram för Samuel; men Samuel sade till Isai:
"HERREN har icke utvalt någon av dessa." 11 Och Samuel
frågade Isai: "Är detta alla ynglingarna?" Han svarade: "Ännu
återstår den yngste, men han går nu i vall med fåren." Då
sade Samuel till Isai: "Sänd åstad och hämta hit honom, ty
vi skola icke sätta oss till bords, förrän han kommer hit."
12 Då sände han åstad och lät hämta honom, och han var
ljuslätt och hade sköna ögon och ett fagert utseende. Och
HERREN sade: "Stå upp och smörj honom, ty denne är det."
13 Då tog Samuel sitt oljehorn och smorde honom mitt ibland
hans bröder; och HERRENS Ande kom över David, från den
dagen och allt framgent. Sedan stod Samuel upp och gick
till Rama. 14 Men sedan HERRENS Ande hade vikit ifrån
Saul, kvaldes han av en ond ande från HERREN. 15 Då
sade Sauls tjänare till honom: "Eftersom en ond ande från
Gud kväljer dig, 16 må du, vår herre, tillsäga dina tjänare,
som stå inför dig, att de söka upp en man som är kunnig i
harpospel, på det att han må spela på harpan, när den onde
anden från Gud kommer över dig; så skall det bliva bättre
med dig." 17 Då sade Saul till sina tjänare: "Sen eder för min
räkning om efter en man som är skicklig i strängaspel, och
fören honom till mig." 18 En av männen svarade då och
sade: "Betlehemiten Isai har en son som jag har funnit vara
kunnig i strängaspel, en käck stridsman och en förståndig
man, därtill en fager man; och HERREN är med honom." 19
Så sände då Saul bud till Isai och lät säga: "Sänd till mig din
son David, som vaktar fåren." 20 Då tog Isai en åsna, som
han lastade med bröd, vidare en vinlägel och en killing, och
sände detta med sin son David till Saul. 21 Så kom David till
Saul och trädde i hans tjänst och blev honom mycket kär, så
att han fick bliva hans vapendragare. 22 Och Saul sände till
Isai och lät säga: "Låt David stanna kvar i min tjänst, ty han
har funnit nåd för mina ögon." 23 När nu anden från Gud
kom över Saul, tog David harpan och spelade; då kände
Saul lindring, och det blev bättre med honom, och den onde
anden vek ifrån honom.

17 Men filistéerna församlade sina härar till strid; de
församlade sig vid det Soko som hör till Juda. Och
de lägrade sig mellan Soko och Aseka, vid Efes-Dammim.
2 Saul och Israels män hade ock församlat sig och lägrat
sig i Terebintdalen; och de ställde upp sig till strid mot
filistéerna. 3 Filistéerna stodo vid berget på ena sidan, och
israeliterna stodo vid berget på andra sidan, så att de hade
dalen emellan sig. 4 Då framträdde ur filistéernas skaror
en envigeskämpe vid namn Goljat, från Gat; han var sex
alnar och ett kvarter lång. 5 Han hade en kopparhjälm på
sitt huvud och var klädd i ett fjällpansar, och hans pansar
hade en vikt av fem tusen siklar koppar. 6 Och han hade
benskenor av koppar och bar en lans av koppar på sin rygg.
7 Skaftet på hans spjut liknade en vävbom, och spetsen på
spjutet höll sex hundra siklar järn. Och hans sköldbärare gick
framför honom. 8 Han trädde nu fram och ropade till Israels
här och sade till dem: "Varför dragen I ut och ställen upp
eder till strid? Jag står här på filistéernas vägnar, och I ären
Sauls tjänare; väljen nu ut åt eder en man som må komma
hitned till mig. 9 Om han förmår strida mot mig och slår ned
mig, så skola vi vara eder underdåniga; men om jag bliver
hans överman och slår ned honom, så skolen I vara oss
underdåniga och tjäna oss." 10 Och filistéen sade ytterligare:
"Jag har i dag smädat Israels här. Skaffen nu hit någon, så
att vi få strida med varandra! 11 Då Saul och hela Israel
hörde dessa filistéens ord, blevo de gripna av förfäran och
stor fruktan. 12 Men David var son till den omtalade efratiten
från Bet-Lehem i Juda, som hette Isai och hade åtta söner;
denne var på Sauls tid en gammal man vid framskriden
ålder. 13 Nu hade Isais tre äldsta söner dragit åstad och följt
med Saul ut i kriget. Av dessa hans tre söner, som hade
dragit ut i kriget, hette den förstfödde Eliab, hans andre son
Abinadab och den tredje Samma. 14 David var den yngste.
De tre äldsta hade nu följt med Saul. 15 Men David lämnade

understundom Saul och gick hem för att vakta sin faders får
i Bet-Lehem. 16 Och filistéen kom fram både bittida och
sent; i fyrtio dagar kom han och ställde sig där. 17 Nu sade
Isai en gång till sin son David: "Tag för dina bröders räkning
en efa av dessa rostade ax jämte dessa tio bröd, och skaffa
detta skyndsamt till dina bröder i lägret. 18 Och dessa tio
ostar skall du föra till deras överhövitsman. Du skall se efter,
om det står väl till med dina bröder, och begära av dem en
mottagningspant. 19 Saul och de och alla Israels män äro
nämligen i Terebintdalen och strida mot filistéerna." 20 Bittida
följande morgon överlämnade David fåren åt en vaktare, tog
med sig vad han skulle och begav sig åstad, såsom Isai
hade bjudit honom. När han kom fram till vagnborgen, hov
hären, som då skulle draga ut i slagordning, upp sitt härskri.
21 Och Israel och filistéerna ställde upp sig i slagordning
mot varandra. 22 Då lämnade David ifrån sig sakerna åt
trossvaktaren och skyndade bort till hären; och när han kom
dit, hälsade han sina bröder. 23 Under det att han talade
med dem, trädde nu envigeskämpen, han som hette Goljat,
filistéen ifrån Gat, fram ur filistéernas här och talade såsom
förut; och David hörde det. 24 Och alla Israels män flydde
för mannen, när de fingo se honom och fruktade storligen.
25 Och Israels män sade: "Sen I mannen där, som nu träder
upp? Han träder upp för att smäda Israel. Men den man som
slår ned honom vill konungen begåva med stor rikedom,
och åt honom vill han giva sin dotter, och hans faders hus
vill han göra skattefritt i Israel." 26 Och David sade till de
man som stodo bredvid honom: "Vad får den man som
slår ned denne filisté och därmed tager bort sådan smälek
från Israel? Ty vem är denne oomskurne filisté, som vågar
smäda den levande Gudens här?" 27 Folket upprepade då
för honom det som nyss hade blivit sagt; de sade: "Detta får
den man som slår ned honom." 28 Men Eliab, hans äldste
broder, hörde huru han talade med männen; då upptändes
Eliabs vrede mot David, och han sade: "Varför har du kommit
hitned, och åt vem har du överlämnat den lilla fårhjorden där
i öknen? Jag känner ditt övermod och ditt hjärtas ondska;
för att se på striden är det som du har kommit hitned." 29
David svarade: "Vad har jag då gjort? Det var ju allenast en
fråga." 30 Sedan vände han sig ifrån honom till en annan
och upprepade sin fråga, och folket gav honom samma svar
som förut. 31 Men vad David hade talat blev bekant; och
man berättade det för Saul, och denne lät hämta honom. 32
Och David sade till Saul: "Må ingen låta sitt mod falla. Din
tjänare vill gå åstad och strida mot denne filisté." 33 Saul
sade till David: "Icke kan du gå åstad mot denne filisté och
strida mot honom; du är du ju allenast en yngling, och han är
en stridsman allt ifrån ungdomen." 34 Men David svarade
Saul: "Din tjänare har gått i vall med sin faders får; om då ett
lejon eller en björn kom och tog bort ett får av hjorden, 35 så
följde jag efter vilddjuret och slog ned det och ryckte rovet ur
munnen på det; och om det då reste sig upp mot mig, så
fattade jag det i skägget och slog ned det och dödade det.
36 Har nu din tjänare slagit ned både lejon och björn, så skall
det gå denne oomskurne filisté såsom det gick vart och ett
av dessa djur, ty han har smädat den levande Gudens här."
37 Och David sade ytterligare: "HERREN, som räddade mig
undan lejon och björn, han skall ock rädda mig undan denne
filisté." Då sade Saul till David: "Gå då åstad; HERREN skall
vara med dig." 38 Och Saul klädde på David sina egna
kläder och satte en kopparhjälm på hans huvud och klädde
på honom ett pansar. 39 Och David omgjordade sig med
hans svärd utanpå kläderna och prövade på att gå därmed,
ty han hade aldrig försökt något sådant. Och David sade till
Saul: "Jag kan icke gå så klädd, ty jag har aldrig försökt
sådant." Därpå lade David det av sig. 40 Och han tog sin
stav i handen och valde ut åt sig fem släta stenar ur bäcken
och lade dem i sin herdeväska och i barmen, och tog sin
slunga i handen; därefter gick han fram mot filistéen. 41 Och
filistéen gick framåt och kom David allt närmare, och hans
sköld bärare gick framför honom. 42 Då nu filistéen såg upp
och fick se David, föraktade han honom; ty denne var ännu
en yngling, ljuslätt och skön. 43 Och filistéen sade till David:
"Menar du att jag är en hund, eftersom du kommer emot mig
med käppar?" Och filistéen förbannade David, i det han svor
vid sina gudar. 44 Sedan sade filistéen till David: "Kom hit till
mig, så skall jag giva ditt kött åt himmelens fåglar och åt
markens djur." 45 David svarade filistéen: "Du kommer mot
mig med svärd och spjut och lans, men jag kommer mot
dig i HERREN Sebaots namn, hans som är Israels härs
Gud, den härs som du har smädat. 46 HERREN skall denna
dag överlämna dig i min hand, så att jag skall slå ned dig
och taga ditt huvud av dig, och jag skall denna dag giva
de filisteiska krigarnas döda kroppar åt himmelens fåglar
och åt jordens vilda djur; så skola alla länder förnimma att
Israel har en Gud. 47 Och hela denna hop skall förnimma
att det icke är genom svärd och spjut som HERREN giver
seger; ty striden är HERRENS, och han skall giva eder i vår
hand." 48 När då filistéen gjorde sig redo och gick framåt
och närmade sig David, sprang David med hast fram mot
hären, filistéen till mötes. 49 Och David stack sin hand i
väskan och tog därur en sten och slungade och träffade
filistéen i pannan; och stenen trängde in i pannan, så att han
föll omkull med ansiktet mot jorden. 50 Så övervann David

filistéen med slunga och sten och slog filistéen till döds, 51
utan att David därvid hade något svärd i sin hand. Sedan
sprang David fram och ställde sig invid filistéen och fattade i
hans svärd; och när han hade dragit det ut ur skidan, gav
han honom dödsstöten och högg av hans huvud därmed.
När filistéerna nu sågo att deras kämpe var död, flydde
de. 52 Men Israels och Juda man stodo upp och höjde ett
härskri och förföljde filistéerna ända dit där vägen går till
Gai, och ända intill Ekrons portar; och filistéer föllo och lågo
slagna på vägen till Saaraim, och sedan ända till Gat och
ända till Ekron. 53 Sedan Israels barn sålunda häftigt hade
förföljt filistéerna, vände de tillbaka och plundrade deras
läger. 54 Och David tog filistéens huvud och förde det till
Jerusalem, men hans vapen lade han i sitt tält. 55 När Saul
såg David gå ut mot filistéen, frågade han härhövitsmannen
Abner: "Vems son är denne yngling, Abner?" Abner svarade:
"Så sant du lever, konung, jag vet det icke." 56 Då sade
konungen: "Hör då efter, vems son den unge mannen är." 57
När sedan David vände tillbaka, efter att hava slagit ihjäl
filistéen, tog Abner honom med sig och förde honom inför
Saul, medan han ännu hade filistéens huvud i sin hand. 58
Då sade Saul till honom: "Vems son är du, yngling" David
svarade: "Din tjänare Isais, betlehemitens, son."

18 Sedan, efter det att David hade talat ut med Saul, fäste
sig Jonatans hjärta så vid Davids hjärta, att Jonatan
hade honom lika kär som sitt eget liv. 2 Och Saul tog honom
till sig på den dagen och lät honom icke mer vända tillbaka
till sin faders hus. 3 Och Jonatan slöt ett förbund med David,
då han nu hade honom lika kär som sitt eget liv. 4 Och
Jonatan tog av sig manteln som han hade på sig och gav
den åt David, så ock sina övriga kläder, ända till sitt svärd,
sin båge och sitt bälte 5 Och när David drog ut, hade han
framgång överallt dit Saul sände honom; Saul satte honom
därför över krigsfolket. Och allt folket fann behag i honom,
också de som voro Sauls tjänare. 6 Och när de kommo hem,
då David vände tillbaka, efter att hava slagit ned filistéen,
gingo kvinnorna ut från alla Israels städer, under sång och
dans, för att möta konung Saul med jubel, med pukor och
trianglar. 7 Och kvinnorna sjöngo med fröjd sålunda: "Saul
har slagit sina tusen, men David sina tio tusen." 8 Då blev
Saul mycket vred, ty det talet misshagade honom, och han
sade: "Åt David hava de givit tio tusen, och åt mig hava de
givit tusen; nu fattas honom allenast konungadömet." 9 Och
Saul såg med ont öga på David från den dagen och allt
framgent. 10 Dagen därefter kom en ond ande från Gud över
Saul, så att han rasade i sitt hus; men David spelade på
harpan, såsom han dagligen plägade. Och Saul hade sitt
spjut i handen. 11 Och Saul svängde spjutet och tänkte:
"Jag skall spetsa David fast vid väggen." Men David böjde
sig undan för honom, två gånger. 12 Och Saul fruktade för
David, eftersom HERREN var med honom, sedan han hade
vikit ifrån Saul. 13 Därför avlägsnade Saul honom ifrån sig, i
det att han gjorde honom till överhövitsman i sin här; han
blev så folkets ledare och anförare. 14 Och David hade
framgång på alla sina vägar, och HERREN var med honom.
15 Då nu Saul såg att han hade så stor framgång, fruktade
han honom än mer. 16 Men hela Israel och Juda hade David
kär, eftersom han var deras ledare och anförare. 17 Och
Saul sade till David: "Se, min äldsta dotter, Merab, vill jag
giva dig till hustru; skicka dig allenast såsom en tapper man i
min tjänst, och för HERRENS krig." Ty Saul tänkte: "Min
hand må icke drabba honom, filistéernas hand må drabba
honom." 18 Men David svarade Saul: "Vem är jag, vilka
hava mina levnadsförhållanden varit, och vad är min faders
släkt i Israel, eftersom jag skulle bliva konungens måg?" 19
När tiden kom att Sauls dotter Merab skulle hava givits åt
David, blev hon emellertid given till hustru åt meholatiten
Adriel. -- 20 Men Sauls dotter Mikal hade David kär. Och när
man omtalade detta för Saul, behagade det honom. 21 Saul
tänkte nämligen: "Jag skall giva henne åt honom, för att hon
må bliva honom en snara, så att filistéernas hand drabbar
honom." Och Saul sade till David: "För andra gången kan
du nu bliva min måg." 22 Och Saul bjöd sina tjänare att
de hemligen skulle tala så med David: "Se, konungen har
behag till dig, och alla hans tjänare hava dig kär; du hör nu
bliva konungens måg." 23 Och Sauls tjänare talade dessa
ord i Davids öron. Men David sade: "Tyckes det eder vara
en så ringa sak att bliva konungens måg? Jag är ju en
fattig och ringa man." 24 Detta omtalade Sauls tjänare för
honom och sade: "Så har David sagt." 25 Då tillsade Saul
dem att de skulle säga så till David: "Konungen begär ingen
annan brudgåva än förhudarna av ett hundra filistéer, för att
hämnd så må tagas på konungens fiender." Saul hoppades
nämligen att han skulle få David fälld genom filistéernas
hand. 26 När så hans tjänare omtalade för David vad han
hade sagt, ville David gärna på det villkoret bliva konungens
måg; och innan tiden ännu var förlupen, 27 stod David upp
och drog åstad med sina män och slog av filistéerna två
hundra man. Och David tog deras förhudar med sig, och
fulla antalet blev överlämnat åt konungen, för att han skulle
bliva konungens måg. Och Saul gav honom så sin dotter
Mikal till hustru. 28 Men Saul såg och förstod att HERREN
var med David; Och Sauls dotter Mikal hade honom kär.
29 Då fruktade Saul ännu mer för David, och så blev Saul

Davids fiende för hela livet. 30 Men filistéernas furstar drogo
i fält; och så ofta de drogo ut, hade David större framgång
än någon annan av Sauls tjänare, så att hans namn blev
mycket berömt.

19 Och Saul talade med sin son Jonatan och med alla
sina tjänare om att döda David; men Sauls son Jonatan
var David mycket tillgiven. 2 Därför omtalade Jonatan detta
för David och sade: "Min fader Saul söker att döda dig. Tag
dig alltså till vara i morgon och håll dig gömd på någon
plats där du kan vara dold. 3 Men själv vill jag gå ut och
ställa mig bredvid min fader på marken, där du är, och jag
vill tala om dig med min fader; om jag då märker något,
skall jag sedan omtala det för dig. 4 Och Jonatan talade
till Davids bästa med sin fader Saul och sade till honom:
"Konungen må icke försynda sig på sin tjänare David ty han
har icke försyndat sig mot dig, utan vad han har gjort har
varit till stort gagn för dig. 5 Han tog ju sin själ i sin hand
och slog ned filistéen, och HERREN gav så hela Israel en
stor seger; du har själv sett det och glatt dig däråt. Varför
skulle du då försynda dig på oskyldigt blod genom att döda
David utan sak?" 6 Och Saul lyssnade till Jonatans ord; och
Saul svor: "Så sant HERREN lever, han skall icke dödas." 7
Sedan kallade Jonatan David till sig; och Jonatan omtalade
för honom allt som hade blivit sagt. Därefter förde Jonatan
David till Saul, och han var i hans tjänst såsom förut. 8
När så kriget åter begynte, drog David ut och stridde mot
filistéerna och tillfogade dem ett stort nederlag, så att de
flydde för honom. 9 Men en ond ande från HERREN kom
över Saul, där han satt i sitt hus med spjutet i handen, under
det att David spelade på harpan. 10 Då sökte Saul att med
spjutet spetsa David fast vid väggen; men denne vek undan
för Saul, så att han allenast stötte spjutet in i väggen. Och
David flydde och kom undan samma natt. 11 Emellertid
sände Saul till Davids hus några män med uppdrag att
vakta på honom och att sedan om morgonen döda honom.
Men Mikal, Davids hustru, omtalade detta för honom och
sade: "Om du icke i natt räddar ditt liv, så är du i morgon
dödens man." 12 Därefter släppte Mikal ned David genom
fönstret; och han begav sig på flykten och kom så undan. 13
Sedan tog Mikal husguden och lade honom i sängen och
satte myggnätet av gethår över huvudgärden och höljde
täcket över honom. 14 När sedan Saul sände sina män med
uppdrag att hämta David, sade hon: "Han är sjuk." 15 Då
sände Saul dit männen med uppdrag att skaffa sig tillträde
till David själv och sade: "Bären honom i sängen hitupp till
mig, så att jag får döda honom." 16 Men när männen kommo
in, fingo de se att det var husguden som låg i sängen, med
myggnätet över huvudgärden. 17 Då sade Saul till Mikal:
"Varför har du så bedragit mig och släppt min fiende, så att
han har kommit undan?" Mikal svarade Saul: "Han sade till
mig: 'Släpp mig; eljest dödar jag dig.'" 18 När David nu hade
flytt och kommit undan, begav han sig till Samuel i Rama
och omtalade för denne allt vad Saul hade gjort honom. Och
han och Samuel gingo till Najot och stannade där. 19 Och
det blev berättat för Saul att David var i Najot vid Rama. 20
Då sände Saul dit några män med uppdrag att hämta David.
Men när Sauls utskickade fingo se skaran av profeterna i
profetisk hänryckning, och fingo se Samuel stå där såsom
deras anförare, kom Guds Ande över dem, så att också de
fattades av hänryckning. 21 När man omtalade detta för
Saul, sände han dit andra män; men också de fattades av
hänryckning. Och när han då ytterligare, för tredje gången,
sände dit män med samma uppdrag, fattades också dessa
av hänryckning. 22 Då begav han sig själv till Rama; och när
han kom till den stora brunnen i Seku, frågade han: "Var
äro Samuel och David?" Man svarade: "De äro i Najot vid
Rama." 23 Då begav han sig dit, till Najot vid Rama. Men
Guds Ande kom också över honom, så att han hela vägen
gick i profetisk hänryckning, ända till dess att han kom fram
till Najot vid Rama. 24 Då kastade också han av sig sina
kläder, i det att också han blev fattad av hänryckning inför
Samuel; och han föll ned och låg där naken hela den dagen
och hela natten. Därför plägar man säga: "Är ock Saul bland
profeterna?"

20 Men David flydde från Najot vid Rama och kom
till Jonatan och sade: "Vad har jag gjort? Vilken
missgärning, vilken synd har jag begått mot dig fader,
eftersom han står efter mitt liv?" 2 Han svarade honom:
"Bort det! Du skall icke dö. Min fader gör ju intet, varken
något viktigt eller något oviktigt, utan att uppenbara det för
mig. Varför skulle då min fader dölja detta för mig? Nej,
så skall icke ske." 3 Men David betygade ytterligare med
ed och sade: "Din fader vet väl att jag har funnit nåd för
dina ögon; därför tänker han: 'Jonatan skall icke få veta
detta, på det att han icke må bliva bedrövad.' Men så sant
HERREN lever, och så sant du själv lever: det är icke mer
än ett steg mellan mig och döden." 4 Då sade Jonatan till
David: "Vadhelst du önskar skall jag göra för dig." 5 David
sade till Jonatan: "I morgon är ju nymånad, och jag skulle då
rätteligen sitta till bords med konungen; men låt mig nu gå
och gömma mig ute på marken till i övermorgon afton. 6 Om
då din fader saknar mig, så säg: 'David utbad sig tillstånd av
mig att få göra ett hastigt besök i sin stad, Bet-Lehem, där
hela släkten nu firar sin årliga offerfest.' 7 Om han då säger:

'Gott!', så kan din tjänare vara trygg. Men om han bliver vred,
så märker du därav att han har beslutit min ofärd. 8 Visa så
din nåd mot din tjänare, eftersom du har låtit din tjänare ingå
ett HERRENS förbund med dig. Men om det finnes någon
missgärning hos mig, så döda mig du, ty varför skulle du
föra mig till din fader?" 9 Då sade Jonatan: "Bort det! Om jag
märker att min fader har beslutit att låta ofärd komma över
dig, skall jag förvisso omtala det för dig." 10 Men David sade
till Jonatan: "Vem skall omtala för mig detta, eller säga mig
om din fader giver dig ett hårt svar?" 11 Jonatan sade till
David: "Kom, låt oss gå ut på marken." Och de gingo båda ut
på marken. 12 Och Jonatan sade till David: "Vid HERREN"
Israels Gud: om jag finner att det låter gott för David, när
jag i morgon eller i övermorgon vid denna tid utforskar min
fader, så skall jag förvisso sända bud till dig och uppenbara
det för dig. 13 HERREN straffe Jonatan nu och framgent, om
jag, såframt min fader åstundar din ofärd, icke uppenbarar
det för dig och låter dig komma undan, så att du får gå dina
färde i trygghet. Och HERREN vare då med dig, såsom han
har varit med min fader. 14 Och nog skall du väl, om jag då
ännu är i livet, ja, nog skall du väl bevisa barmhärtighet mot
mig, såsom HERREN är barmhärtig, så att jag slipper att
dö? 15 Icke skall du väl någonsin taga bort din barmhärtighet
från mitt hus, icke ens då när HERREN har tagit bort alla
Davids fiender ifrån jorden?" 16 Jonatan slöt då ett förbund
med Davids hus; och HERREN utkrävde sedan av Davids
fiender vad de hade förskyllt. 17 Och Jonatan besvor David
ytterligare vid sin kärlek till honom, ty han hade honom lika
kär som han hade sitt eget liv; 18 Jonatan sade till honom: "I
morgon är nymånad, och du skall då saknas, ty din plats
kommer ju att stå tom. 19 Men gå i övermorgon skyndsamt
ned till den plats där du gömde dig den dag då ogärningen
skulle hava skett, och uppehåll dig bredvid Eselstenen. 20
Jag vill då själv i dess närhet avskjuta mina tre pilar, såsom
sköte jag till måls. 21 Sedan skall jag skicka min tjänare att
gå och söka upp pilarna. Om jag då säger till tjänaren: "Se,
pilarna ligga bakom dig, närmare hitåt', så tag du upp dem
och kom fram, ty då kan du vara trygg och ingenting är på
färde, så sant HERREN lever. 22 Men om jag säger så till
den unge mannen: 'Se, pilarna ligga framför dig, längre bort',
så gå dina färde, ty då sänder HERREN dig bort. 23 Och i
fråga om det som jag och du nu hava talat, är HERREN
vittne mellan mig och dig till evig tid." 24 Och David gömde
sig ute på marken. Och när nymånaden var inne, satte
konungen sig till bords för att äta. 25 Konungen satte sig på
sin vanliga sittplats, platsen vid väggen; och Jonatan stod
upp, och Abner satte sig vid Sauls sida. Men Davids plats
stod tom. 26 Saul sade dock intet den dagen, ty han tänkte:
"Något har hänt honom; han är nog icke ren, säkerligen
är han icke ren." 27 Men när Davids plats stod tom också
dagen efter nymånadsdagen, dagen därefter, sade Saul till
sin son Jonatan: "Varför har Isais son varken i går eller i dag
kommit till måltiden?" 28 Jonatan svarade Saul: "David utbad
sig tillstånd av mig att få gå till Bet-Lehem; 29 han sade: 'Låt
mig gå, ty vi fira en släktofferfest i staden, och min broder
har själv bjudit mig att komma; om jag har funnit nåd för
dina ögon, så låt mig nu slippa härifrån för att besöka mina
bröder.' Därför har han icke kommit till konungens bord." 30
Då upptändes Sauls vrede mot Jonatan, och han sade till
honom: "Du son till en otuktig kvinna! Visste jag då icke att
du hade funnit behag i Isais son, till skam för dig själv och till
skam för din moders blygd! 31 Ty så länge Isais son lever
på jorden, är varken du eller din konungamakt säker. Sänd
därför nu åstad och låt hämta honom hit till mig, ty han är
dödens barn." 32 Jonatan svarade sin fader Saul och sade till
honom: "Varför skall han dödas? Vad har han gjort?" 33 Då
svängde Saul spjutet mot honom för att genomborra honom;
och nu märkte Jonatan att hans fader hade beslutit att döda
David. 34 Och Jonatan stod upp från bordet i vredesmod och
åt intet på den andra nymånadsdagen, ty han var bedrövad
för Davids skull, därför att hans fader hade gjort sådan orätt
mot denne. 35 Följande morgon gick Jonatan ut på marken,
vid den tid han hade utsatt för David; och han hade en liten
gosse med sig. 36 Och han sade till gossen: "Spring och
sök reda på pilarna som jag skjuter av." Medan nu gossen
sprang, sköt han pilen över honom. 37 Och när gossen kom
till det ställe dit Jonatan hade avskjutit pilen, ropade Jonatan
efter gossen och sade: "Pilen ligger ju framför dig, längre
bort." 38 Och Jonatan ropade ytterligare efter gossen: "Fort,
skynda dig, stanna icke!" Och gossen som Jonatan hade
med sig tog upp pilen och kom till sin herre. 39 Men gossen
visste icke varom fråga var; allenast Jonatan och David
visste det. 40 Och Jonatan lämnade sina vapen åt gossen
som han hade med sig och sade till honom: "Gå och bär
dem in i staden." 41 Men sedan gossen hade gått, reste
David sig upp på södra sidan; och han föll ned till jorden
på sitt ansikte och bugade sig tre gånger; och de kysste
varandra och gräto med varandra, och David grät överljutt.
42 Och Jonatan sade till David: "Gå i frid. Blive det såsom vi
båda svuro vid HERRENS namn, när vi sade: 'HERREN
vare vittne mellan mig och dig, mellan mina efterkommande
och dina, till evig tid.'" Sedan stod han upp och gick sina
färde, men Jonatan gick in i staden igen.

21 Och David kom till prästen Ahimelek i Nob. Men
Ahimelek blev förskräckt, när han fick se David, och
frågade honom: "Varför kommer du ensam och har ingen
med dig?" **2** David svarade prästen Ahimelek: "Konungen
har givit mig ett uppdrag, men han sade till mig: 'Ingen får
veta något om det uppdrag vari jag sänder dig, och som
jag har givit dig.' Och mina män har jag visat till det och
det stället. **3** Giv mig nu vad du har till hands, fem bröd
eller vad som kan finnas." **4** Prästen svarade David och
sade "Vanligt bröd har jag icke till hands; allenast heligt bröd
finnes -- om eljest dina män hava avhållit sig från kvinnor." **5**
David svarade prästen och sade till honom: "Ja, sannerligen,
kvinnor hava på sista tiden varit skilda från oss; när jag drog
åstad, voro ock mina mäns tillhörigheter heliga. Därför, om
också vårt förehavande är av helt vanligt slag, är det dock i
dag heligt, vad våra tillhörigheter angår." **6** Då gav prästen
honom av det heliga; ty där fanns icke något annat bröd
än skådebröden, som hade legat inför HERRENS ansikte,
men som man hade burit undan, för att lägga fram nybakat
bröd samma dag det gamla togs bort. **7** Men där befann
sig den dagen en av Sauls tjänare, som var satt i förvar
inför HERREN, en edomé vid namn Doeg, den förnämste av
Sauls herdar. **8** Och David frågade Ahimelek ytterligare:
"Har du icke här till hands något spjut eller något svärd? Ty
varken mitt svärd eller mina andra vapen tog jag med mig,
eftersom konungens uppdrag krävde så stor skyndsamhet."
9 Prästen svarade: "Jo, det svärd som har tillhört filistéen
Goljat, honom som du slog ned i Terebintdalen; det finnes,
inhöljt i ett kläde, där bakom efoden. Vill du taga det med dig,
så tag det; ty något annat än det har jag icke." David sade:
"Dess like finnes icke; giv mig det." **10** Och David stod upp
och flydde samma dag för Saul och kom till Akis, konungen
i Gat. **11** Men Akis' tjänare sade till honom: "Detta är ju
David, landets konung! Det är ju till dennes ära man sjunger
så under dansen: 'Saul har slagit sina tusen, men David
sina tio tusen.' **12** David lade märke till dessa ord, och han
begynte storligen frukta för Akis, konungen i Gat. **13** Därför
ställde han sig vansinnig inför deras ögon och betedde sig
såsom en ursinnig, när de ville fasthålla honom, och ritade
på dörrarna i porten och lät spotten rinna ned i sitt skägg.
14 Då sade Akis till sina tjänare: "I sen ju huru vanvettigt
mannen beter sig. Varför fören I honom till mig? **15** Har jag
då sådan brist på vanvettiga människor, att I behövden föra
denne hit, för att han skulle bete sig vanvettigt inför mig?
Skulle en sådan få komma in i mitt hus?"

22 Då begav sig David därifrån och flydde undan till
Adullams grotta. Och när hans bröder och hela hans
faders hus fingo höra detta, kommo de ditned till honom. **2**
Och till honom församlade sig alla slags män som voro i
något trångmål, alla som ansattes av fordringsägare och
alla missnöjda, och han blev deras hövding; vid pass fyra
hundra man slöto sig så till honom. **3** Därifrån begav sig
David till Mispe i Moab. Och han sade till konungen i Moab:
"Låt min fader och min moder få komma hitöver och vara
hos eder till dess jag får veta vad Gud vill göra med mig." **4**
Och han förde dem fram inför konungen i Moab; och de
fingo stanna hos denne, så länge David var på borgen. **5**
Men profeten Gad sade till David: "Du skall icke stanna här
på borgen; drag bort härifrån och begiv dig in i Juda land."
Då drog David bort därifrån och kom till Heretskogen. **6**
Och Saul fick höra att man hade fått spaning på David och
de män som voro med honom. Då nu Saul en dag satt i
Gibea under tamarisken på höjden, med sitt spjut i handen,
under det att alla hans tjänare stodo omkring honom, **7**
sade han till sina tjänare, där de stodo omkring honom:
"Hören, I benjaminiter. Skall då också Isais son åt eder alla
giva åkrar och vingårdar och göra eder alla till över- och
underhövitsmän? **8** Ty I haven ju alla sammansvurit eder
mot mig, och ingen har uppenbarat för mig att min son har
slutit förbund med Isais son. Ingen av eder bekymrar sig så
mycket om mig, att han har uppenbarat det för mig. Min
son har ju uppeggat min tjänare till att stämpla mot mig,
såsom nu sker." **9** Edoméen Doeg, som ock stod där bland
Sauls tjänare, svarade då och sade: "Jag har sett Isais son
komma till Ahimelek, Ahitubs son, i Nob. **10** Denne frågade
då HERREN för honom och gav honom reskost; han gav
honom ock filistéen Goljats svärd." **11** Då sände konungen
och lät kalla till sig prästen Ahimelek, Ahitubs son, och hela
hans faders hus, prästerna i Nob. Och de kommo alla till
konungen. **12** Då sade Saul: "Hör mig, du Ahitubs son." Han
svarade: "Jag hör dig, min herre." **13** Saul sade till honom:
"Varför haven I sammansvurit eder mot mig, du och Isais
son, i det att du har givit honom bröd och svärd och frågat
Gud för honom, så att han skulle kunna sätta sig upp mot
mig och stämpla mot mig, såsom nu sker?" **14** Ahimelek
svarade konungen och sade: "Vem bland alla dina tjänare är
väl så betrodd som David, han som därtill är konungens
måg och hövding för din livvakt och högt ärad i ditt hus? **15**
Är det då nu för första gången som jag har frågat Gud för
honom? Bort det! Icke må konungen lägga mig, sin tjänare,
och hela min faders hus något till last, ty din tjänare visste
alls intet om allt detta." **16** Men konungen sade: "Du måste
döden dö, Ahimelek, du själv och hela din faders hus." **17**
Och konungen sade till drabanterna som stodo där omkring

honom: "Träden fram och döden HERRENS präster; ty också
de hålla med David; och fastän de visste att han flydde,
uppenbarade de det icke för mig." Men konungens tjänare
ville icke uträcka sina händer till att stöta ned HERRENS
präster. 18 Då sade konungen till Doeg: "Träd du fram och
stöt ned prästerna." Edoméen Doeg trädde då fram och
stötte ned prästerna och dödade på den dagen åttiofem män
som buro linne-efod. 19 Och invånarna i präststaden Nob
blevo slagna med svärdsegg, både män och kvinnor, både
barn och spenabarn; också fäkreatur, åsnor och får blevo
slagna med svärdsegg. 20 Allenast en son till Ahimelek,
Ahitubs son, vid namn Ebjatar, kom undan, och denne flydde
bort till David. 21 Och Ebjatar omtalade för David att Saul
hade dräpt HERRENS präster. 22 Då sade David till Ebjatar:
"Jag förstod redan då att edoméen Doeg, eftersom han var
där, skulle omtala allt för Saul. Det är jag som är orsaken till
att hela din faders hus har förgåtts. 23 Bliv kvar hos mig,
frukta intet; ty den som står efter mitt liv, han står ock efter
ditt liv. Hos mig är du i gott förvar."

23 Och man berättade för David: "Filistéerna hålla nu
på att belägra Kegila, och de plundra logarna." 2 Då
frågade David HERREN: "Skall jag draga åstad och slå
dessa filistéer?" HERREN svarade David: "Drag åstad och
slå filistéerna och fräls Kegila." 3 Men Davids män sade
till honom: "Vi leva ju i fruktan redan här i Juda. Och nu
skulla vi därtill draga åstad till Kegila, mot filistéernas här!" 4
Då frågade David HERREN ännu en gång, och HERREN
svarade honom och sade: "Stå upp och drag ned till Kegila;
ty jag vill giva filistéerna i din hand." 5 Då drog David med
sina män till Kegila och stridde mot filistéerna och förde bort
deras boskap och tillfogade dem ett stort nederlag. Så frälste
David invånarna i Kegila. 6 När Ebjatar, Ahimeleks son,
flydde till David i Kegila, förde han efoden med sig ditned.
7 Och det blev berättat för Saul att David hade dragit in i
Kegila. Då sade Saul: "Gud har förkastat honom och givit
honom i min hand, ty han har själv stängt in sig genom att
gå in i en stad med portar och bommar." 8 Därefter bådade
Saul upp allt folket till strid, för att draga ned till Kegila och
där innesluta David och hans man. 9 Men när David fick
veta att Saul stämplade ont mot honom, sade han till prästen
Ebjatar: "Bär hit efoden." 10 Och David sade: "HERRE,
Israels Gud, din tjänare har hört att Saul har i sinnet att
komma mot Kegila och fördärva staden för min skull. 11
Skola Kegilas borgare då utlämna mig åt honom? Skall Saul
komma hitned, såsom din tjänare har hört? HERRE, Israels
Gud, förkunna det för din tjänare." HERREN svarade: "Han
skall komma hitned." 12 David frågade ytterligare: "Skola
Kegilas borgare då utlämna mig och mina man åt Saul?"
HERREN svarade: "De skola utlämna eder." 13 Då bröt
David upp med sitt folk, som utgjorde vid pass sex hundra
man, och de drogo ut från Kegila och vandrade vart de
kunde. När det då blev berättat för Saul att David hade
flytt undan från Kegila avstod han från att draga ut. 14 Så
uppehöll sig nu David i öknen på bergfästena; han uppehöll
sig bland bergen i öknen Sif. Och Saul sökte alltjämt efter
honom, men Gud gav honom icke i hans hand. 15 Och
medan David var i Hores i öknen Sif, förnam han att Saul
hade dragit ut för att söka döda honom. 16 Men Jonatan,
Sauls son, stod upp och gick till David i Hores och styrkte
hans mod i Gud. 17 Han sade till honom: "Frukta icke; ty min
fader Sauls hand skall icke träffa dig, utan du skall bliva
konung över Israel, och jag skall då hava andra platsen, näst
efter dig. Detta vet ock min fader Saul." 18 Sedan slöto de
båda ett förbund inför HERREN. Och David stannade kvar i
Hores, men Jonatan gick hem igen. 19 Men några sifiter
drogo upp till Saul i Gibea och sade: "David håller sig nu
gömd hos oss på bergfästena i Hores, på Hakilahöjden, som
ligger söder om ödemarken. 20 Så drag nu ditned, o konung,
så snart det lyster dig att göra det. står sak bliver det då
att utlämna honom åt konungen." 21 Då sade Saul: "Varen
välsignade av HERREN, därför att I haven velat spara mig
bekymmer. 22 Men gån nu och skaffen eder ytterligare
visshet, och tagen reda på och sen efter, på vilket ställe han
nu vistas, och vem som har sett honom där; ty man har sagt
mig att han är mycket listig. 23 Och sen efter och tagen reda
på alla gömställen där han kan gömma sig; och kommen så
igen till mig, när I haven fått visshet, så vill jag sedan gå
med eder. Ty finnes han i landet, skall jag veta att söka upp
honom, om jag än måste söka bland alla Juda ätter." 24 Då
stodo de upp och gingo till Sif före Saul. Men David och
hans män voro i öknen Maon, på hedmarken, söder om
ödemarken. 25 När nu Saul drog åstad med sina män för att
söka efter David, om talade man det för denne, och han
drog då ned till klippan och stannade så i öknen Maon. När
Saul hörde detta, satte han efter David in i öknen Maon. 26
Och Saul gick på ena sidan om berget, och David med sina
män på andra sidan. Men just som David var stadd på flykt
för att komma undan Saul, under det att Saul och hans män
sökte kringränna David och hans män för att taga dem till
fånga 27 kom en budbärare till Saul och sade: "Skynda dig
och kom, ty filistéerna hava fallit in i landet." 28 Då upphörde
Saul att förfölja David och drog mot filistéerna. Därav fick det
stället namnet Sela-Hammalekot. 29 Men David drog upp
därifrån och uppehöll sig sedan på En-Gedis bergfästen.

24 Och när Saul kom tillbaka från tåget mot filistéerna,
omtalade man för honom att David var i En-Gedis
öken. 2 Då tog Saul tre tusen män, utvalda ur hela Israel,
och drog åstad för att söka efter David och hans män på
Stenbocksklipporna. 3 Och när han kom till boskapsgårdarna
vid vägen, fanns där en grotta; då gick han ditin för något
avsides bestyr. Men David och hans män sutto längst inne i
grottan. 4 Då sade Davids män till honom: "Se, detta är den
dag om vilken HERREN har sagt till dig: Jag vill nu giva
din fiende i din hand, så att du far göra med honom vad
du finner för gott." Då stod David upp och skar oförmärkt
av en flik på Sauls mantel. 5 Men därefter slog Davids
samvete honom, därför att han hade skurit av fliken på Sauls
mantel. 6 Och han sade till sina män: "HERREN låte det
vara fjärran ifrån mig att jag skulle göra detta mot min herre,
mot HERRENS smorde, att jag skulle uträcka min hand mot
honom; han är ju HERRENS Smorde." 7 Och David höll
sina män tillbaka med stränga ord och tillstadde dem icke
att överfalla Saul. Men när Saul hade stått upp och gått ut
ur grottan och fortsatt sin färd, 8 då stod ock David upp
och gick ut ur grottan och ropade efter Saul: "Min herre
konung!" När då Saul såg sig tillbaka, böjde David sig ned,
med ansiktet mot jorden, och bugade sig. 9 Och David sade
till Saul: "Varför hör du på sådana människors ord, som säga
att David söker din ofärd? 10 Du har ju i dag med egna ögon
sett hurusom jag skonade dig, när HERREN i dag hade
givit dig i min hand i grottan Och man uppmanade mig att
dräpa dig; jag tänkte: 'Jag vill icke uträcka min hand mot min
herre; han är ju HERRENS Smorde. 11 Se själv, min fader,
ja, se här fliken av din mantel i min hand. Ty därav att jag
skar av fliken på din mantel, men icke dräpte dig, må du
märka och se att jag icke har velat göra något ont eller begå
någon förbrytelse, och att jag icke har försyndat mig mot dig,
fastän du traktar efter att taga mitt liv. 12 HERREN skall
döma mellan mig och dig, och HERREN skall hämnas mig
på dig, men min hand skall icke röra dig. 13 Det är såsom
det gamla ordspråket säger: 'Från de ogudaktiga kommer
vad ogudaktigt är'; därför skall hand icke röra dig." 14 Efter
vem har Israels konung dragit ut? Efter vem är det du jagar?
Efter en död hund, efter en enda liten loppa! 15 Så vare då
HERREN domare och döme mellan mig och dig; må han se
härtill och utföra min sak, ja, må han döma mig fri ifrån din
hand." 16 När David hade talat dessa ord till Saul, sade
Saul: "De är ju din röst, min son David." Och Saul brast ut i
gråt. 17 Och han sade till David: "Du är rättfärdigare än jag,
ty du har bevisat mig gott, under det jag har bevisat dig ont.
18 Du har i dag låtit mig se din godhet mot mig, därigenom
att du icke har dräpt mig, fastän HERREN hade överlämnat
mig i din hand. 19 Ty när någon träffar på sin fiende, plägar
han då låta honom gå sin väg i ro? HERREN vedergälle
dig med sitt goda för vad du denna dag har gjort mig. 20
Och nu vet jag väl att du skall bliva konung, och att Israels
konungadöme skall förbliva i din hand. 21 Men lova mig nu
med ed vid HERREN att du icke utrotar mina avkomlingar
efter mig och icke utplånar mitt namn ur min faders hus." 22
Då svor David Saul denna ed. Därefter drog Saul hem; men
David och hans män drogo upp till borgen.

25 Och Samuel dog, och hela Israel församlade sig och
höll dödsklagan efter honom; och de begrovo honom
där han bodde i Rama. Och David stod upp och drog ned
till öknen Paran. 2 I Maon fanns då en man som hade sin
boskapsskötsel i Karmel, och den mannen var mycket rik;
han ägde tre tusen får och ett tusen getter. Och han höll just
då på att klippa sina får i Karmel. 3 Mannen hette Nabal, och
hans hustru hette Abigail. Hustrun hade ett gott förstånd och
ett skönt utseende; men mannen var hård och ondskefull;
och han var en avkomling av Kaleb. 4 När nu David i öknen
fick höra att Nabal klippte sina får, 5 sände han dit tio unga
män; och David sade till männen: "Gån upp till Karmel och
begiven eder till Nabal och hälsen honom från mig. 6 Och I
skolen säga till mina bröder där: "Frid vare med dig själv frid
vare med ditt hus, och frid vare med allt vad du har. 7 Jag
har nu hört att du håller på med fårklippning. Nu är det så att
dina herdar hava vistats i vårt grannskap, utan att vi hava
gjort dem något förfång, och utan att något har kommit bort
för dem under hela den tid de hava varit i Karmel. 8 Fråga
dina tjänare därom, så skola de själva säga dig det. Låt nu
våra män finna nåd för dina ögon. Vi hava ju kommit hit
på en glad dag. Giv därför åt dina tjänare och åt din son
David vad du kan hava till hands." 9 När nu Davids män
kommo dit, talade de på Davids vägnar till Nabal alldeles
såsom det var dem befallt, och sedan väntade de stilla.
10 Men Nabal svarade Davids tjänare och sade: "Vem är
David, vem är Isais son? I denna tid är det många tjänare
som rymma från sina herrar. 11 Skulle jag taga min mat
och min dryck och slaktdjuren, som jag har slaktat åt mina
fårklippare, och giva detta åt män om vilka jag icke ens vet
varifrån de äro?" 12 Då vände Davids män om och gingo
sin väg; och när de hade kommit tillbaka, berättade de for
honom allt, såsom det hade tillgått. 13 Då sade David till
sina män: "Var och en omgjorde sig med sitt svärd." Och var
och en omgjordade sig med sitt svärd; jämväl David själv
omgjordade sig med sitt svärd. Och vid pass fyra hundra
man följde med David ditupp, men två hundra stannade

vid trossen. 14 Men en av tjänarna berättade för Abigail,
Nabals hustru, och sade: "David har skickat sändebud hit
från öknen och låtit hälsa vår herre, men han visade av dem.
15 Dessa män hava likväl varit oss mycket nyttiga; vi hava
aldrig lidit något förfång, och aldrig har något kommit bort
för oss under hela den tid vi drogo omkring i deras närhet,
medan vi voro därute på marken. 16 De voro en mur för oss
både dag och natt under hela den tid vi vistades i deras
grannskap, medan vi vaktade hjorden. 17 Så betänk nu och
se till, vad du bör göra, ty något ont är nog beslutet mot vår
herre och över hela hans hus; och han är ju en ond man, så
att ingen vågar säga något åt honom." 18 Då gick Abigail
strax och tog två hundra bröd, två vinläglar, fem tillredda
får, fem sea-mått rostade ax, ett hundra russinkakor och
två hundra fikonkakor, och lastade detta på åsnor. 19 Och
hon sade till sina tjänare: "Gån framför mig, jag vill komma
efter eder." Men för sin man Nabal sade hon intet härom.
20 När hon nu red på sin åsna och kom ned i en hålväg i
berget, fick hon se David och hans män komma ned från
motsatta sidan, så att hon måste möta dem. 21 Men David
hade sagt: "Förgäves har jag skyddat allt vad den mannen
hade i öknen, så att intet av allt vad han ägde har kommit
bort; men har har vedergällt mig med ont för gott. 22 Så
sant Gud må straffa Davids fiender nu och framgent, jag
skall av allt som tillhör honom icke låta någon av mankön
leva kvar till i morgon." 23 Då nu Abigail fick se David, steg
hon strax ned från åsnan och föll ned inför David på sitt
ansikte och bugade sig mot jorden. 24 Hon föll till hans fötter
och sade: "På mig vilar denna missgärning, herre. Men låt
din tjänarinna få tala inför dig, och hör på din tjänarinnas
ord. 25 Icke må min herre fästa något avseende vid Nabal,
den onde mannen, ty vad hans namn betyder, det är han;
Nabal heter han, och dårskap bor i honom. Men jag, din
tjänarinna, har icke sett de män som du, min herre, sände.
26 Och nu, min herre, så sant HERREN lever, och så sant
du själv lever, du som av HERREN har avhållits från att
ådraga dig blodskuld och skaffa dig rätt med egen hand:
må det nu gå dina fiender och dem som söka bereda min
herre ofärd såsom det må gå Nabal. 27 Och låt nu dessa
hälsningsskänker, som din trälinna har medfört till min herre,
givas åt de män som följa min herre. 28 Förlåt din tjänarinna
vad hon har brutit. Ty HERREN skall förvisso åt min herre
uppbygga ett hus som bliver beståndande, eftersom min
herre för HERRENS krig; och du skall icke bliva skyldig till
något ont, så länge du lever. 29 Och om någon står upp för
att förfölja dig och söka döda dig, så må min herres liv vara
inknutet i de levandes pung hos HERREN, din Gud; men
dina fienders liv må han lägga i sin slunga och slunga det
bort. 30 När nu HERREN gör med min herre allt det goda
varom han har talat till dig, och förordnar dig till furste över
Israel, 31 skall alltså detta icke bliva dig en stötesten eller
vara till hjärteångest för min herre, att du har utgjutit blod
utan sak, och att min herre själv har skaffat sig rätt. Men när
HERREN gör min herre gott, så tänk på din tjänarinna." 32
Då sade David till Abigal: "Välsignad vare HERREN, Israels
Gud som i dag har sänt dig mig till mötes! 33 Och välsignat
vare ditt förstånd, och välsignad vare du själv, som i dag
har hindrat mig från att ådraga mig blodskuld och skaffa
mig rätt med egen hand! 34 Men så sant HERREN, Israels
Gud, lever, han som har avhållit mig från att göra dig något
ont: om du icke strax hade kommit mig till mötes, så skulle i
morgon, när det hade blivit dager, ingen av mankön hava
funnits kvar av Nabals hus." 35 Därefter tog David emot av
henne vad hon hade medfört åt honom; och han sade till
henne: "Far i frid hem igen. Se, jag har lyssnat till dina ord
och gjort dig till viljes." 36 När sedan Abigail kom hem till
Nabal, höll denne just i sitt hus ett gästabud, som var såsom
en konungs gästabud; och Nabals hjärta var glatt i honom,
och han var mycket drucken. Därför omtalade hon alls intet
för honom förrän om morgonen, när det blev dager. 37 Men
om morgonen, när ruset hade gått av Nabal, omtalade hans
hustru för honom vad som hade hänt. Då blev hans hjärta
såsom dött i hans bröst, och han blev såsom en sten. 38
Och vid pass tio dagar därefter slog HERREN Nabal, så
att han dog. 39 När David hörde att Nabal var död, sade
han: "Lovad vare HERREN, som på Nabal har hämnats den
smälek han tillfogade mig, och som har bevarat sin tjänare
från att göra vad ont var, under det att HERREN lät Nabals
ondska komma tillbaka över hans eget huvud!" Och David
sände åstad och lät säga Abigail att han önskade få henne
till sin hustru. 40 När så Davids tjänare kommo till Abigail i
Karmel, talade de till henne och sade: "David har sänt oss
till dig för att få dig till hustru åt sig." 41 Då stod hon upp och
föll ned till jorden på sitt ansikte och sade: "Må din tjänarinna
bliva en trälinna, som tvår min herres tjänares fötter." 42
Därefter stod Abigail upp med hast och satte sig på sin åsna,
likaledes de fem tärnor som utgjorde hennes följe. Och hon
följde med dem som David hade sänt till henne och blev
hans hustru. 43 David hade ock tagit till hustru Ahinoam från
Jisreel, så att dessa båda blevo hans hustrur. 44 Men Saul
hade givit sin dotter Mikal, Davids hustru, åt Palti, Lais' son,
från Gallim.

26 Och sifiterna kommo till Saul i Gibea och sade:
"David håller sig nu gömd på Hakilahöjden, gent emot

ödemarken." 2 Då bröt Saul upp och drog ned till öknen Sif
med tre tusen män utvalda ur Israel, för att söka efter David i
öknen Sif. 3 Och Saul lägrade sig på Hakilahöjden, som
ligger gent emot ödemarken, vid vägen. Men David uppehöll
sig då i öknen. Och när David förnam att Saul hade kommit
efter honom in i öknen, 4 sände han ut spejare och fick så full
visshet om att Saul hade kommit. 5 Då bröt David upp och
begav sig till det ställe där Saul hade lägrat sig; och David
såg platsen där Saul låg med sin härhövitsman Abner, Ners
son. Saul låg nämligen i vagnborgen, och folket var lägrat
runt 6 Och David tog till orda och sade I till hetiten Ahimelek
och till Abisai, Serujas son, Joabs broder: "Vem vill gå med
mig ned till Saul i lägret?" Då svarade Abisai: "Jag vill gå
med dig ditned." 7 Så kommo då David och Abisai om natten
till folket där, och sågo Saul ligga och sova i vagnborgen,
med spjutet nedstött i jorden invid huvudgärden; och Abner
och folket lågo runt omkring honom. 8 Då sade Abisai till
David: "Gud har i dag överlämnat din fiende i din hand;
så låt mig nu få spetsa honom fast i jorden med spjutet;
det skall ske genom en enda stöt, jag skall icke behöva
giva honom mer än den." 9 Men David svarade Abisai: "Du
får icke förgöra honom; ty vem har uträckt sin hand mot
HERRENS smorde och förblivit ostraffad?" 10 Och David
sade ytterligare: "Så sant HERREN lever, HERREN må
själv slå honom, eller ock må hans dödsdag komma i vanlig
ordning, eller må han draga ut i strid och så få sin bane; 11
men HERREN låte det vara fjärran ifrån mig att jag skulle
uträcka min hand mot HERRENS smorde. Tag nu likväl
spjutet som står vid hans huvudgärd och vattenkruset; och
låt oss sedan gå vår väg. 12 Och David tog spjutet och
vattenkruset från Sauls huvudgärd, och sedan gingo de sin
väg. Men ingen såg eller märkte det eller ens vaknade, utan
allasammans sovo; ty HERREN hade låtit en tung sömn
falla över dem. 13 Sedan, när David hade kommit över på
andra sidan, ställde han sig på toppen av berget, långt ifrån
så att avståndet var stort mellan dem. 14 Och David ropade
till folket och till Abner, Ners son, och sade: "Vill du icke
svara, Abner?" Abner svarade och sade: "Vem är du som
så ropar till konungen?" 15 David sade till Abner: "Du är
ju en man som icke har sin like i Israel. Varför har du då
icke vakat över din herre, konungen? En av folket har ju
kommit in för att förgöra konungen, din herre. 16 Vad du
har gjort är icke väl gjort. Så sant HERREN lever, I haden
förtjänat att dö, därför att I icke haven vakat över eder herre,
HERRENS smorde. Se nu efter: var äro konungens spjut
och vattenkruset som stodo vid hans huvudgärd?" 17 Då
kände Saul igen Davids röst och sade: "Det är ju din röst,
min son David." David svarade: "Ja, min herre konung." 18
Och han sade ytterligare: "Varför jagar min herre så efter sin
tjänare? Vad har jag då gjort, och vad för ont är i min hand?
19 Må nu min herre konungen höra sin tjänares ord: Om det
är HERREN som har uppeggat dig emot mig, så låt honom
få känna lukten av en offergåva; men om det är människor,
så vare de förbannade inför HERREN, därför att de nu hava
drivit mig bort, så att jag icke får uppehålla mig i HERRENS
arvedel. De säga ju: 'Gå bort och tjäna andra gudar.' 20 Och
må nu icke mitt blod falla på jorden fjärran ifrån HERRENS
ansikte, då Israels konung har dragit ut för att söka efter en
enda liten loppa, såsom man jagar rapphöns på bergen." 21
Då sade Saul: "Jag har syndat. Kom tillbaka, min son David;
ty jag vill icke mer göra dig något ont, eftersom mitt liv i dag
har varit dyrt aktat i dina ögon. Se, ja har handlat i mycket
stor dårskap och förvillelse." 22 David svarade och sade:
"Se här är spjutet, o konung; låt nu en av dina män komma
hitöver och hämta det. 23 Och HERREN skall vedergälla var
och en för hans rättfärdighet och trofasthet. HERREN gav
dig ju dag i min hand, men jag ville icke uträcka min hand
mot HERRENS smorde. 24 Och likasom ditt liv i dag har
varit högt aktat i mina ögon, så så ock mitt liv vara högt aktat
i HERRENS ögon, så att han räddar mig ur all nöd." 25 Saul
sade till David: "Välsignad vare du, min son David! Vad du
företager dig, det skall du ock förmå utföra." Därefter gick
David sin väg, och Saul vände tillbaka hem igen.

27 Men David sade till sig själv: "En dag skall jag nu i
alla fall omkomma genom Sauls hand. Ingen annan
räddning finnes för mig än att fly undan till filistéernas land;
då måste Saul avstå ifrån att vidare söka efter mig över
hela Israels område, och så undkommer jag hans hand." 2
Och David bröt upp och drog med sina sex hundra man
över till Akis, Maoks son, konungen i Gat. 3 Och David
stannade hos Akis i Gat med sina män, var och en med sitt
husfolk, David med sina båda hustrur, Ahinoam från Jisreel
och Abigail, karmeliten Nabals hustru. 4 Och när det blev
berättat för Saul att David hade flytt till Gat, sökte han icke
vidare efter honom. 5 Men David sade till Akis: "Om jag har
funnit nåd för dina ögon, så låt mig få min bostad i någon av
landsortsstäderna, så att jag får vistas där. Varför skulle din
tjänare bo i huvudstaden hos dig?" 6 Då gav Akis honom
samma dag Siklag. Därför hör Siklag ännu i dag under
Juda konungar. 7 Den tid David bodde i filistéernas land
var sammanräknat ett år och fyra månader. 8 Men David
drog upp med sina män, och de företogo plundringståg i
gesuréernas, girsiternas och amalekiternas land. Ty dessa
stammar bodde sedan gammalt där i landet, fram emot Sur

och ända intill Egyptens land. 9 Och så ofta David härjade i
landet, lät han varken män eller kvinnor bliva vid liv; men får
och fäkreatur och åsnor och kameler och kläder tog han
med sig och vände så tillbaka och kom till Akis. 10 När då
Akis sade: "Haven I väl i dag företagit något plundringståg?",
svarade David: "Ja, i den del av Sydlandet, som tillhör Juda",
eller: "I den del av Sydlandet, som tillhör jerameeliterna",
eller: "I den del av Sydlandet, som tillhör kainéerna." 11 Men
att David lät varken män eller kvinnor bliva vid liv och komma
till Gat, det skedde därför att han tänkte: "De kunde eljest
förråda oss och säga: 'Så och så har David gjort, så har han
betett sig under hela den tid han har bott i filistéernas land.'"
12 Därför trodde Akis David och tänkte: "Han har nu gjort sig
förhatlig för sitt folk Israel och kommer att bliva min tjänare
för alltid.

28 Vid den tiden församlade filistéerna sina krigshärar
för att strida mot Israel. Och Akis sade till David: "Du
må veta att du med dina män nu måste draga ut med mig
i härnad." 2 David svarade Akis: "Välan, då skall du ock
få märka vad din tjänare kan uträtta." Akis sade till David
"Välan, jag sätter dig alltså till väktare över mitt huvud för
beständigt." 3 Samuel var nu död, och hela Israel hade hållit
dödsklagan efter honom; och de hade begravit honom i
hans stad, i Rama. Och Saul hade utdrivit andebesvärjare
och spåmän ur landet. 4 Så församlade sig nu filistéerna
och kommo och lägrade sig vid Sunem. Då församlade ock
Saul hela Israel, och de lägrade sig vid Gilboa. 5 Men när
Saul såg filistéernas läger, fruktade han och förskräcktes
högeligen i sitt hjärta. 6 Och Saul frågade HERREN, men
HERREN svarade honom icke, varken genom drömmar
eller genom urim eller genom profeter. 7 Då sade Saul till
sina tjänare: "Söken upp åt mig någon andebesvärjerska,
så vill jag gå till henne och fråga henne." Hans tjänare
svarade honom: "I En-Dor finnes en andebesvärjerska." 8
Då gjorde Saul sig oigenkännlig och tog på sig andra kläder
och gick åstad med två män; och de kommo till kvinnan
om natten. Och han sade: "Spå åt mig genom anden, och
mana upp åt mig den jag säger dig." 9 Men kvinnan svarade
honom: "Du vet ju själv vad Saul har gjort, huru han har
utrotat andebesvärjare och spåmän ur landet. Varför lägger
du då ut en snara för mitt liv och vill döda mig?" 10 Då
svor Saul henne en ed vid HERREN och sade: "Så sant
HERREN lever, i denna sak skall intet tillräknas dig såsom
missgärning." 11 Kvinnan frågade: "Vem skall jag då mana
upp åt dig?" Han svarade: "Mana upp Samuel åt mig." 12
Men när kvinnan fick se Samuel, gav hon till ett högt rop.
Och kvinnan sade till Saul: "Varför har du bedragit mig?
Du är ju Saul." 13 Konungen sade till henne: "Frukta icke.
Vad är det då du ser?" Kvinnan svarade Saul: "Jag ser ett
gudaväsen komma upp ur jorden." 14 Han frågade henne:
"Huru ser han ut?" Hon svarade: "Det är en gammal man
som kommer upp, höljd i en kåpa." Då förstod Saul att det
var Samuel, och böjde sig ned med ansiktet mot jorden och
bugade sig. 15 Och Samuel sade till Saul: "Varför har du
stört min ro och manat mig upp?" Saul svarade: "Jag är i stor
nöd: filistéerna hava begynt krig mot mig, och Gud har vikit
ifrån mig och svarar mig icke mer, varken genom profeter
eller genom drömmar. Därför har jag kallat dig upp, på det
att du må låta mig veta vad jag skall göra." 16 Men Samuel
svarade: "Varför frågar du mig, då nu HERREN har vikit ifrån
dig och blivit din fiende? 17 HERREN har efter sitt behag
gjort vad han hade sagt genom mig: HERREN har ryckt riket
ur din hand och givit det åt en annan, åt David. 18 Eftersom
du icke hörde HERRENS röst och icke lät Amalek känna
hans vredes glöd, därför har HERREN nu gjort dig detta. 19
HERREN skall giva både dig och Israel i filistéernas hand,
och i morgon skall du med dina söner vara hos mig; ja,
också Israels läger skall HERREN giva i filistéernas hand."
20 Då föll Saul strax raklång till jorden; så förfärad blev han
över Samuels ord. Också voro hans krafter uttömda, ty på
ett helt dygn hade han ingenting ätit. 21 Men kvinnan gick
fram till Saul, och när hon såg huru högeligen förskräckt han
var, sade hon till honom: "Se, din tjänarinna lyssnade till din
begäran; Jag tog min själ i min hand och hörsammade den
önskan du uttalade till mig. 22 Så lyssna nu också du till dina
tjänarinnas ord och låt mig sätta fram litet mat för dig, och ät,
så att du hämtar krafter, innan du går dina färde." 23 Men
han vägrade och sade: "Jag vill icke äta." Då bådo honom
hans tjänare jämte kvinnan så enträget, att han lyssnade
till deras ord; han stod upp från jorden och satte sig på
vilobädden. 24 Och kvinnan hade en gödd kalv i huset; den
slaktade hon nu i hast. Därpå tog hon mjöl och knådade det
och bakade därav osyrat bröd. 25 Sedan satte hon fram det
för Saul: och hans tjänare, och de åto. Därefter stodo de upp
och gingo samma natt sina färde.

29 Filistéerna församlade nu alla sina härar i Afek, medan
israeliterna voro lägrade vid källan i Jisreel. 2 Då
nu filistéernas hövdingar tågade fram med avdelningar på
hundra och tusen, och David och hans män därvid tågade sist
fram, tillika med Akis, 3 sade filistéernas furstar: "Vad hava
dessa hebréer här att göra?" Men Akis svarade filistéernas
furstar: "Denne David är ju Sauls, Israels konungs, tjänare,
som nu har varit hos mig över år och dag, och jag har icke
funnit något ont hos honom, från den dag han gick över

till mig ända till denna dag. 4 Då blevo filistéernas furstar
förtörnade på honom; och filistéernas furstar sade till honom:
"Låt mannen vända om och gå tillbaka till den ort du har
anvisat honom; han får icke draga med med oss till strid,
för att han icke under striden må bliva vår motståndare. Ty
varigenom skulle han väl bättre kunna göra sig behaglig
för sin herre än genom dessa mäns huvuden? 5 Han är ju
den David till vilkens ära man sjunger så under dansen:
'Saul har slagit sina tusen, men David sina tio tusen.'" 6
Då kallade Akis David till sig och sade till honom: "Så sant
HERREN lever, du är en redlig man, och att du går ut och
in här hos mig i lägret är mig välbehagligt, ty jag har icke
funnit något ont hos dig, från den dag du kom till mig ända
till denna dag; men för hövdingarna är du icke välbehaglig. 7
Så vänd nu tillbaka och gå i frid, för att du icke må göra
något som misshagar filistéernas hövdingar." 8 David sade
till Akis: "Vad har jag då gjort, och vad har du funnit hos din
tjänare, från den dag jag kom i din tjänst ända till denna
dag, eftersom jag icke får gå åstad och strida mot min herre
konungens fiender?" 9 Akis svarade och sade till David:
"Jag vet bäst att du är mig välbehaglig såsom en Guds
ängel; men filistéernas furstar säga: 'Han får icke draga upp
med oss i striden.' 10 Så stå nu upp bittida i morgon, jämte
din herres tjänare som hava kommit hit med dig; och när
morgon haven stått bittida upp, mån I draga edra färde, så
snart det har blivit dager." 11 Då stod David bittida upp med
sina män för att om morgonen drag tillbaka till filistéernas
land. Men filistéerna drogo upp till Jisreel.

30 När David med sina män på tredje dagen kom till
Siklag, hade amalekiterna infallit i Sydlandet och i
Siklag; och de hade intagit Siklag och bränt upp det i eld.
2 Och kvinnorna som voro därinne, både små och stora,
hade de fört bort såsom fångar, utan att döda någon; de
hade allenast fört bort dem och gått sin väg. 3 När nu
David med sina män kom till staden och fick se att den var
uppbränd i eld, och att deras hustrur jämte deras söner och
döttrar voro bortförda såsom fångar, 4 brast han ut i gråt, så
ock hans folk; och de gräto, till dess att de icke förmådde
gråta mer. 5 Davids båda hustrur, Ahinoam från Jisreel och
Abigail, karmeliten Nabals hustru, voro också fångna. 6
Och David kom i stor nöd, ty folket tänkte stena honom;
så förbittrat var allt folket, var och en för sina söners och
döttrars skull. Men David hämtade styrka hos HERREN,
sin Gud. 7 Och David sade till prästen Ebjatar, Ahimeleks
son: "Bär hit till mig efoden." Då bar Ebjatar fram efoden
till David. 8 David frågade nu HERREN: "Skall jag sätta
efter denna rövarskara? Kan jag då hinna upp den?" Han
svarade honom: "Sätt efter dem; ty du skall förvisso hinna
upp dem och skaffa räddning." 9 Då begav sig David åstad
med sina sex hundra man, och de kommo till bäcken Besor;
där stannade de som nödgades bliva efter. 10 Men David
fortsatte förföljelsen med fyra hundra man; ty de som sade
blivit för trötta, och som därför stannade, utan att gå över
bäcken Besor, utgjorde två hundra man. 11 Sedan träffade
de på fältet en egyptisk man; honom togo de med sig till
David. Och när de hade givit honom bröd att äta och vatten
att dricka 12 och när de ytterligare hade givit honom ett
stycke fikonkaka och två russinkakor att äta, kom livskraften
tillbaka i honom igen. På tre dygn hade han nämligen varken
ätit eller druckit. 13 Och David frågade honom: "Vem tillhör
du, och varifrån är du?" Han svarade: "Jag är en egyptisk
yngling, tjänare åt en amalekitisk man; men min herre
övergav mig för tre dagar sedan, därför att jag blev sjuk. 14
Vi hade nämligen infallit i den del av Sydlandet, som tillhör
keretéerna, och i det område som tillhör Juda, och i den
del av Sydlandet, som tillhör Kaleb, och vi hade bränt upp
Siklag i eld." 15 David sade till honom: "Vill du föra mig ned
till den rövarskaran?" Han svarade: "Lova mig med ed vid
Gud att du icke dödar mig eller utlämnar mig åt min herre,
så vill jag föra dig ned till den rövarskaran." 16 Så förde
han honom ditned, och de lågo då kringspridda överallt på
marken och åto och drucko och förlustade sig med allt det
stora byte som de hade tagit ur filistéernas land och ur Juda
land. 17 Och ända från skymningen intill nästa dags afton
höll David på med att nedgöra dem; och ingen enda av dem
kom undan, utom fyra hundra tjänare som satte sig upp
på kamelerna och flydde. 18 Och David räddade allt vad
amalekiterna hade tagit; sina båda hustrur räddade David
också. 19 Ingen saknades, varken liten eller stor, ingens son
och ingens dotter, ej heller något av bytet eller något av
det som de hade tagit med sig; David förde alltsammans
tillbaka. 20 David tog ock alla får och fäkreatur, och man
drev dessa framför den övriga boskapen och ropade: "Detta
är Davids byte." 21 Och när David kom tillbaka till de två
hundra man som hade varit för trötta att följa honom, och
som därför hade fått stanna kvar vid bäcken Besor, gingo
dessa åstad för att möta David och det folk som han hade
med sig; då gick David fram till folket och hälsade dem. 22
Men allahanda onda och illasinnade män, bland dem som
hade följt med David, togo till orda och sade: "Eftersom
dessa icke följde med oss, skola vi icke giva dem något av
bytet som vi hava räddat; var och en av dem må allenast
taga sin hustru och sina barn med sig och gå hem." 23 Men
David svarade: "Så skolen I icke göra, mina bröder, med det

som HERREN har givit oss, då han bevarade oss och gav i
vår hand denna rövarskara, som kom över oss. 24 Och vem
skulle för övrigt härutinnan vilja lyssna till eder? Nej, sådan
deras lott är, som draga med i striden, sådan skall deras
lott vara, som stanna vid trossen; de skola dela jämnt med
varandra." 25 Och därvid blev det, från den dagen och allt
framgent; ty han gjorde detta till lag och rätt i Israel, såsom
det är ännu i dag. 26 När sedan David kom till Siklag, sände
han en del av bytet till de äldste i Juda, sina vänner, i det han
lät säga: "Detta är en skänk till eder av bytet från HERRENS
fiender." 27 Han sände till de äldste i Betel, de äldste i Ramot
i Sydlandet och de äldste i Jattir; 28 till de äldste i Aroer, de
äldste i Sifamot och de äldste i Estemoa; 29 till de äldste i
Rakal, de äldste i jerameeliternas städer och de äldste i
kainéernas städer; 30 till de äldste i Horma, de äldste i Bor-
Asan och de äldste i Atak; 31 till de äldste i Hebron och till
alla de orter där David hade vandrat omkring med sina män.

31 Och filistéerna stridde mot Israel; och Israels män flydde
för filistéerna och föllo slagna på berget Gilboa. 2 Och
filistéerna ansatte ivrigt Saul och hans söner. Och filistéerna
dödade Jonatan, Abinadab och Malki-Sua, Sauls söner.
3 När då Saul själv blev häftigt anfallen och bågskyttarna
kommo över honom, greps han av stor förskräckelse för
skyttarna. 4 Och Saul sade till sin vapendragare: "Drag ut
ditt svärd och genomborra mig därmed, så att icke dessa
oomskurna komma och genomborra mig och hantera mig
skändligt." Men hans vapendragare ville det icke, ty han
fruktade storligen. Då tog Saul själv svärdet och störtade
sig därpå. 5 Men när vapendragaren såg att Saul var död,
störtade han sig ock på sitt svärd och följde honom i döden.
6 Så dogo då med varandra på den dagen Saul och hans tre
söner och hans vapendragare, och därjämte alla hans män.
7 Och när israeliterna på andra sidan dalen och på andra
sidan Jordan förnummo att Israels män hade flytt, och att
Saul och hans söner voro döda, övergåvo de städerna och
flydde; sedan kommo filistéerna och bosatte sig i dem. 8
Dagen därefter kommo filistéerna för att plundra de slagna
och funno då Saul och hans tre söner, där de lågo fallna på
berget Gilboa. 9 Då höggo de av hans huvud och drogo av
honom hans vapen och sände dem omkring i filistéernas
land och läto förkunna det glada budskapet i sitt avgudahus
och bland folket. 10 Och de lade hans vapen i Astartetemplet,
men hans kropp hängde de upp på Bet-Sans mur. 11 Men
när invånarna i Jabes i Gilead hörde vad filistéerna hade
gjort med Saul, 12 stodo de upp, alla stridbara män, och
gingo hela natten och togo Sauls och hans söners kroppar
ned från Bet-Sans mur, och begåvo sig därefter till Jabes
och förbrände dem där. 13 Sedan togo de deras ben och
begrovo dem under tamarisken i Jabes och fastade så i sju
dagar.

2 Samuelsboken

1 Efter Sauls död, när David hade kommit tillbaka från
segern över Amalek, och när David sedan i två dagar
hade uppehållit sig i Siklag, **2** då hände sig på tredje dagen
att en man kom från Sauls läger, med sönderrivna kläder
och med jord på sitt huvud. Och när han kom in till David,
föll han ned till jorden och bugade sig. **3** David frågade
honom: "Varifrån kommer du?" Han svarade honom: "Jag
kommer såsom flykting ifrån Israels läger." **4** Då sade David
till honom: "Huru har det gått? Säg mig det." Han svarade:
"Folket har flytt ur striden, många av folket hava också fallit
och dött; Saul och hans son Jonatan äro ock döda." **5** David
frågade den unge mannen som berättade detta för honom:
"Huru vet du att Saul och hans son Jonatan äro döda?" **6**
Den unge mannen som hade framfört underrättelsen till
honom svarade: "Jag kom av en händelse upp på berget
Gilboa, och där fick jag se Saul stödja sig mot sitt spjut,
under det att vagnar och ryttare ansatte honom. **7** När han
då vände sig om och fick se mig, ropade han på mig, och jag
svarade: 'Här är jag.' **8** Då frågade han mig vem jag var, och
jag svarade honom att jag var en amalekit. **9** Sedan sade
han till mig: 'Träd fram hit till mig och giv mig dödsstöten, ty
jag är gripen av dödens vanmakt, om ock livet ännu alltjämt
är kvar i mig.' **10** Då trädde jag fram till honom och dödade
honom, ty jag visste ju att han icke skulle kunna överleva
sitt fall. Och jag tog diademet som satt på hans huvud, och
ett armband som satt på hans arm, och jag bar nu detta
hit till min herre." **11** Då fattade David i sina kläder och
rev sönder dem; så gjorde ock alla de män som voro där
med honom. **12** Och de höllo dödsklagan och gräto och
fastade ända till aftonen för Sauls och hans son Jonatans
skull, och för HERRENS folks och för Israels hus' skull,
därför att de hade fallit för svärd. **13** Och David frågade den
unge mannen som hade framfört underrättelsen till honom:
"Varifrån är du?" Han svarade: "Jag är son till en amalekit
som lever här såsom främling." **14** David sade till honom:
"Kände du då ingen fruktan för att uträcka din hand till att
förgöra HERRENS smorde?" **15** Och David kallade på en av
sina män och sade: "Kom hit och stöt ned honom." Och han
slog honom till döds. **16** Och David sade till honom: "Ditt
blod komme över ditt huvud, ty din egen mun har vittnat mot
dig, i det att du sade: 'Jag har dödat HERRENS smorde.'" **17**
Och David sjöng följande klagosång över Saul och hans son
Jonatan, **18** och han befallde att man skulle lära Juda barn
"Bågsången"; den är upptecknad i "Den redliges bok": **19**
"Din härlighet, Israel, ligger slagen på dina höjder. Huru hava
icke hjältarna fallit! **20** Förkunnen det icke i Gat, bebåden
det ej på Askelons gator, för att filistéernas döttrar icke
må glädja sig, de oomskurnas döttrar ej fröjda sig. **21** I
Gilboa berg, på eder må ej falla dagg eller regn, ej ses
offergärdsskördar. Ty hjältarnas sköld blev där till smälek,
Sauls sköld, ej sedan smord med olja. **22** Från slagnas blod,
från hjältars hull vek Jonatans båge icke tillbaka, vände
Sauls svärd ej omättat åter. **23** Saul och Jonatan, så kära
och ljuvliga för varandra i livet, de blevo ej heller skilda i
döden, de två, som voro snabbare än örnar, starka mer än
lejon. **24** Israels döttrar, gråten över Saul, över honom som
klädde eder i scharlakan och praktskrud och prydde edra
kläder med gyllene smycken. **25** Huru hava icke hjältarna
fallit i striden! Jonatan ligger slagen på dina höjder. **26** Jag
sörjer över dig, du min broder Jonatan; mycket ljuvlig var du
mig. Dyrbar var mig din kärlek, mer än kvinnokärlek. **27** Huru
hava icke hjältarna fallit, de båda stridssvärden förgåtts!"

2 Därefter frågade David HERREN: "Skall jag draga upp till
någon av Juda städer?" HERREN svarade honom: "Drag
upp." Då frågade David: "Vart skall jag draga upp?", Han
svarade: "Till Hebron." **2** Så drog då David ditupp jämte sina
båda hustrur, Ahinoam från Jisreel och Abigail, karmeliten
Nabals hustru. **3** David lät ock sina män draga ditupp, var
och en med sitt husfolk; och de bosatte sig i Hebrons städer.
4 Dit kommo nu Juda män och smorde David till konung över
Juda hus. När man berättade för David att det var männen i
Jabes i Gilead som hade begravit Saul, **5** skickade David
sändebud till männen i Jabes i Gilead och lät säga till dem:
"Varen välsignade av HERREN, därför att I haven bevisat
eder herre Saul den barmhärtighetstjänsten att begrava
honom! **6** Så må nu ock HERREN bevisa barmhärtighet och
trofasthet mot eder. Själv vill jag också göra eder gott, därför
att I haven gjort detta. **7** Varen alltså nu vid gott mod och
oförskräckta, fastän eder herre Saul är död; det är nu jag
som av Juda hus har blivit smord till konung över dem." **8**
Men Abner, Ners son, Sauls härhövitsman, tog Sauls son Is-
Boset och förde honom över till Mahanaim **9** och gjorde
honom till konung i Gilead och asuréernas land och Jisreel,
så ock över Efraim, Benjamin och hela det övriga Israel. **10**
Sauls son Is-Boset var fyrtio år gammal, när han blev konung
över Israel, och han regerade i två år. Allenast Juda hus höll
sig till David. **11** Den tid David var konung i Hebron över Juda
hus utgjorde sammanräknat sju år och sex månader. **12** Och
Abner, Ners son, drog ut med Sauls son Is-Bosets folk ifrån
Mahanaim till Gibeon. **13** Joab, Serujas son, och Davids folk
drogo också ut; och de mötte varandra vid Gibeons damm.
Där stannade de på var sin sida om dammen. **14** Och Abner

sade till Joab: "Må vi låta några unga män stå upp och utföra
en krigslek i vår åsyn." Joab svarade: "Må så ske." 15 Då
stodo de upp och gingo fram i lika antal: tolv för Benjamin
och för Sauls son Is-Boset, och tolv av Davids folk. 16 Och
de fattade varandra i huvudet och stötte svärdet i sidan på
varandra och föllo så allasammans därför blev detta ställe
kallat Helkat-Hassurim vid Gibeon. 17 Sedan begynte en
mycket hård strid på den dagen; men Abner och Israels män
blevo slagna av Davids folk. 18 Nu funnos där tre söner till
Seruja: Joab, Abisai och Asael. Och Asael var snabbfotad
såsom en gasell på fältet. 19 Och Asael förföljde Abner, utan
att vika undan vare sig till höger eller till vänster från Abner.
20 Då vände Abner sig om och sade: "Är det du, Asael?"
Han svarade: "Ja." 21 Då sade Abner till honom: "Vänd dig
åt annat håll, åt höger eller åt vänster. Angrip någon av de
yngre och försök att taga hans rustning." Men Asael ville
icke låta honom vara. 22 Då sade Abner ännu en gång till
Asael: "Låt mig vara. Du vill väl icke att jag skall slå dig till
jorden? Huru skulle jag sedan kunna se din broder Joab i
ansiktet?" 23 När han ändå icke ville låta honom vara, gav
Abner honom med bakändan av sitt spjut en stöt i underlivet,
så att spjutet gick ut baktill; och han föll ned där och dog
på stället. Och var och en som kom till platsen där Asael
hade fallit ned och dött stannade där. 24 Och Joab och
Abisai förföljde Abner. Men när solen hade gått ned och de
hade kommit till Ammahöjden, som ligger gent emot Gia, åt
Gibeons öken till, 25 då samlade sig Benjamins barn tillhopa
bakom Abner, så att de utgjorde en sluten skara, och intogo
en ställning på toppen av en och samma höjd. 26 Och Abner
ropade till Joab och sade: "Skall då svärdet få oavlåtligen
frossa? Förstår du icke att detta måste leda till ett bittert
slut?" Huru länge tänker du dröja, innan du befaller ditt folk
att upphöra med att förfölja sina bröder?" 27 Joab svarade:
"Så sant Gud lever: om du ingenting hade sagt, då hade
folket först i morgon fått draga sig tillbaka och upphöra att
förfölja sina bröder." 28 Därefter lät Joab stöta i basunen; då
stannade allt folket och förföljde icke mer Israel. Och sedan
stridde de icke vidare. 29 Men Abner och hans män tågade
genom Hedmarken hela den natten; därefter gingo de över
Jordan och tågade vidare hela förmiddagen och kommo så
till Mahanaim. 30 Joab åter samlade tillhopa allt folket, sedan
han hade upphört att förfölja Abner; då fattades av Davids
folk nitton man utom Asael. 31 Davids folk hade däremot
slagit till döds tre hundra sextio man av Benjamin och av
Abners folk. 32 Och de togo upp Asael och begrovo honom i
hans faders grav i Bet-Lehem. Därefter tågade Joab och
hans män hela natten och kommo i dagningen till Hebron.

3 Kriget mellan Sauls hus och Davids hus blev långvarigt.
Därunder blev David allt starkare och starkare, men
Sauls hus allt svagare och svagare. 2 I Hebron föddes söner
åt David. hans förstfödde var Amnon, som han fick med
Ahinoam från Jisreel. 3 Hans andre son var Kilab, som han
fick med Abigal, karmeliten Nabals hustru, och den tredje var
Absalom, son till Maaka, som var dotter till Talmai, konungen
i Gesur. 4 Den fjärde var Adonia, Haggits son, och den
femte var Sefatja, Abitals son. 5 Den sjätte var Jitream, som
David fick med sin hustru Egla. Dessa föddes åt David i
Hebron. 6 Så länge kriget varade mellan Sauls hus och
Davids hus, bistod Abner kraftigt Sauls hus. 7 Men Saul
hade haft en bihustru vid namn Rispa, Ajas dotter; och Is-
Boset sade till Abner: "Varför har du gått in till min faders
bihustru?" 8 För dessa hans ord blev Abner mycket vred
och sade: "Är jag då ett hundhuvud från Juda land? Just
då jag bevisar barmhärtighet mot din fader Sauls hus, mot
hans bröder och hans vänner, och icke har låtit dig falla
i Davids hand, just då tillvitar du mig att hava begått en
missgärning med denna kvinna. 9 Gud straffe Abner nu och
framgent, om jag icke hädanefter handlar så mot David som
HERREN med ed har lovat honom: 10 jag vill göra så, att
konungadömet tages ifrån Sauls hus, och att i stället Davids
tron bliver upprest över både Israel och Juda, från Dan ända
till Beer-Seba." 11 Då tordes han icke säga ett ord mer åt
Abner, av fruktan för honom. 12 Men Abner skickade strax
sändebud till David och lät säga: "Vem tillhör landet?", och
lät vidare säga: "Slut förbund med mig, så skall jag bistå dig
och göra så, att hela Israel går över till dig." 13 Han svarade:
"Gott! Jag vill sluta förbund med dig. Men en sak fordrar jag
av dig, nämligen att du icke träder fram inför mitt ansikte
utan att hit medföra Mikal, Sauls dotter, när du kommer för
att träda fram inför mitt ansikte." 14 Därefter skickade David
sändebud till Is-Boset, Sauls son, och lät säga: "Giv mig
åter min hustru Mikal, som jag förvärvade mig för ett hundra
filistéers förhudar." 15 Då sände Is-Boset åstad och lät taga
henne ifrån hennes man, Paltiel, Lais' son. 16 Men hennes
man gick med henne och följde henne under beständig
gråt ända till Bahurim. Här sade Abner till honom: "Vänd
om och gå dina färde." Då vände han om. 17 Och Abner
hade underhandlat med de äldste i Israel och sagt: "Sedan
lång tid tillbaka haven I sökt att få David till konung över
eder. 18 Fullborden nu edert uppsåt, ty så har HERREN
sagt om David: Genom min tjänare Davids hand skall jag
frälsa mitt folk Israel ifrån filistéernas hand och ifrån alla
dess fienders hand." 19 Likaledes talade Abner härom med
benjaminiterna. Därefter gick Abner ock åstad for att tala

med David i Hebron om allt vad Israel och hela Benjamins
hus hade funnit lämpligt att svara. 20 När då Abner, åtföljd av
tjugu man, kom till David i Hebron, gjorde David ett gästabud
för Abner och hans män. 21 Och Abner sade till David: "Jag
vill stå upp och gå åstad och församla hela Israel till min
herre konungen, för att de må sluta förbund med dig, så att
du bliver konung på vad villkor dig lyster." Sedan lät David
Abner gå, och han drog bort i frid. 22 Just då kommo Davids
folk och Joab hem från ett strövtåg och förde med sig ett
stort byte; men Abner var nu icke längre kvar hos David i
Hebron, ty denne hade låtit honom gå, och han hade dragit
bort i frid. 23 Men när Joab och hela hans här kom hem,
berättade man för honom och sade: "Abner, Ners son, kom
till konungen, och denne lät honom gå, och han drog bort i
frid." 24 Då gick Joab in till konungen och sade: "Vad har
du gjort! Då nu Abner hade kommit till dig, varför lät du då
honom gå, så att han fritt kunde draga sina färde? 25 Du
känner väl Abner, Ners son? Han kom hit för att bedraga dig.
Han ville utforska ditt görande och låtande, och utforska allt
vad du förehar. 26 Sedan, när Joab hade gått ut från David,
sände han bud efter Abner, och sändebuden förde denne
tillbaka från Bor-Hassira. Men David visste intet därom. 27
När Abner så hade kommit tillbaka till Hebron, förde Joab
honom avsides till mitten av porten, under förevändning att
tala enskilt med honom; där sårade han honom till döds med
en stöt i underlivet -- detta for att hämnas sin broder Asaels
blod. 28 När David sedan fick höra detta, sade han: "Jag och
mitt konungadöme äro oskyldiga inför HERREN evinnerligen
till Abners, Ners sons blod. 29 Må det komma över Joabs
huvud och över hela hans faders hus; och må i Joabs hus
aldrig fattas män som hava flytning, eller som äro spetälska,
eller som stödja sig på krycka, eller som falla för svärd, eller
som lida brist på bröd." 30 Så hade nu Joab och hans broder
Abisai dräpt Abner, därför att denne hade dödat deras broder
Asael vid Gibeon, under striden. 31 Och David sade till Joab
och allt folket som var med honom: "Riven sönder edra
kläder och höljen eder i sorgdräkt och hållen dödsklagan
efter Abner." Och konung David gick själv bakom båren. 32
Så begrovo; de Abner i Hebron; och konungen brast ut i
gråt vid Abners grav, och allt folket grät. 33 Och konungen
sjöng följande klagosång över Abner: "Måste då Abner dö
en gudlös dåres död? 34 Dina händer voro ju ej bundna,
dina fötter ej slagna i fjättrar. Du föll såsom man faller för
ogärningsmän." Då begrät allt folket honom ännu mer." 35
Och allt folket kom för att förmå David att äta något under
dagens lopp; men David betygade med ed och sade: "Gud
straffe mig nu och framgent, om jag smakar bröd eller något
annat, förrän solen har gått ned." 36 När folket hörde detta,
behagade det dem alla väl, likasom allt annat som konungen
gjorde behagade allt folket väl. 37 Och allt folket och hela
Israel insåg då att konungen ingen del hade haft i att Abner,
Ners son, hade blivit dödad. 38 Och konungen sade till sina
tjänare: "I veten nogsamt att en furste och en stor man i
dag har fallit i Israel. 39 Men jag är ännu svag, fastän jag
är smord till konung, och dessa män, Serujas söner, äro
starkare än jag. HERREN vedergälle den som ont gör, efter
hans ondska."

4 Då nu Sauls son hörde att Abner var död i Hebron, sjönk
allt hans mod, och hela Israel var förskräckt. 2 Men Sauls
son hade till hövitsmän för sina strövskaror två män, av
vilka den ene hette Baana och den andre Rekab, söner till
Rimmon från Beerot, av Benjamins barn. Ty också Beerot
räknas till Benjamin; 3 men beerotiterna flydde till Gittaim
och bodde där sedan såsom främlingar, vilket de göra ännu i
dag. 4 (Också Jonatan, Sauls son, hade lämnat efter sig
en son, som nu var ofärdig i fötterna. Han var nämligen
fem år gammal, när budskapet om Saul och Jonatan kom
från Jisreel, och då tog hans sköterska honom och flydde;
men under hennes bråda flykt föll han omkull och blev
därefter halt; och han hette Mefiboset.) 5 Nu gingo beerotiten
Rimmons söner Rekab och Baana åstad och kommo till Is-
Bosets hus, då det var som hetast på dagen, medan han låg
i sin middagssömn. 6 När de så, under förevändning att
hämta vete, hade kommit in i det inre av huset, sårade de
honom med en stöt i underlivet; därefter flydde Rekab och
hans broder Baana undan. 7 De kommo alltså in i huset,
när han låg på sin vilobädd i sovkammaren, och sårade
honom till döds och höggo huvudet av honom; därpå togo
de hans huvud och färdades genom Hedmarken hela natten.
8 Och de förde så Is-Bosets huvud till David i Hebron och
sade till konungen: "Se här är Is-Bosets, Sauls sons, din
fiendes, huvud, hans som stod efter ditt liv. HERREN har
i dag givit min herre konungen hämnd på Saul och hans
efterkommande." 9 Då svarade David Rekab och hans
broder Baana, beerotiten Rimmons söner, och sade till dem:
"Så sant HERREN lever, han som har förlossat mig från all
nöd: 10 den som förkunnade för mig och sade: 'Nu är Saul
död', och som menade sig vara en glädjebudbärare, honom
lät jag gripa och dräpa i Siklag, honom som jag eljest skulle
hava givit budbärarlön; 11 huru mycket mer skall jag icke då
nu, när ogudaktiga män hava dräpt en oskyldig man i hans
eget hus, på hans säng, utkräva hans blod av eder hand
och utrota eder från jorden!" 12 På Davids befallning dräpte
hans män dem sedan och höggo av deras händer och fötter

och hängde upp dem vid dammen i Hebron. Men Is-Bosets
huvud togo de, och de begrovo det i Abners grav i Hebron.

5 Sedan; kommo alla Israels stammar till David i Hebron
och sade så: "Vi äro ju ditt kött och ben. 2 Redan för
länge sedan, då Saul ännu var konung över oss, var det
du som var ledare och anförare för Israel. Och till dig har
HERREN sagt: Du skall vara en herde för mitt folk Israel, ja,
du skall vara en furste över Israel." 3 När så alla de äldste i
Israel kommo till konungen i Hebron, slöt konung David ett
förbund med dem där i Hebron, inför HERREN; och sedan
smorde de David till konung över Israel. 4 David var trettio
år gammal, när han blev konung, och han regerade i fyrtio
år. 5 I Hebron regerade han över Juda i sju år och sex
månader, och i Jerusalem regerade han i trettiotre år över
hela Israel och Juda. 6 Och konungen drog med sina män
till Jerusalem, mot jebuséerna, som bodde där i landet. De
sade då till David: "Hitin kommer du icke; blinda och halta
skola driva dig bort, de mena att David icke skall komma
hitin." 7 Men David intog likväl Sions borg, det är Davids
stad. 8 Och David sade på den dagen: "Vemhelst som slår
ihjäl en jebusé och tränger fram till vattenledningen, han
slår ihjäl just dessa halta och blinda, som David hatar."
Därför plägar man säga: "Ingen blind och halt må komma
in i huset." 9 Sedan tog David sin boning på borgen och
kallade den Davids stad. Där uppförde David byggnader
runt omkring, från Millo och vidare inåt. 10 Och David blev
allt mäktigare och mäktigare, och HERREN, härskarornas
Gud, var med honom. 11 Och Hiram, konungen i Tyrus,
skickade sändebud till David med cederträ, därjämte ock
timmermän och stenhuggare; och de byggde ett hus åt
David. 12 Och David märkte att HERREN hade befäst honom
såsom konung över Israel, och att han hade upphöjt hans
konungadöme, för sitt folk Israels skull. 13 Och David tog
sig ännu flera bihustrur och hustrur från Jerusalem, sedan
han hade kommit från Hebron; och åt David föddes ännu
flera söner och döttrar. 14 Dessa äro namnen på de söner
som föddes åt honom i Jerusalem: Sammua, Sobab, Natan,
Salomo, 15 Jibhar, Elisua, Nefeg, Jafia, 16 Elisama, Eljada
och Elifelet. 17 Men när filistéerna hörde att David hade blivit
smord till konung över Israel, drogo de allasammans upp för
att fånga David. När David hörde detta, drog han ned till
borgen. 18 Och sedan filistéerna hade kommit fram, spridde
de sig i Refaimsdalen. 19 Då frågade David HERREN: "Skall
jag draga upp mot filistéerna? Vill du då giva dem i min
hand?" HERREN svarade David: "Drag upp; ty jag skall giva
filistéerna i din hand. 20 Och David kom till Baal-Perasim,
och där slog David dem. Då sade han: "HERREN har brutit
ned mina fiender inför mig, likasom en vattenflod bryter ned."
Därav fick det stället namnet Baal-Perasim. 21 De lämnade
där efter sig sina avgudabilder, och David och hans män
togo dessa med sig. 22 Men filistéerna drogo upp ännu
en gång och spridde sig i Refaimsdalen. 23 När David då
frågade HERREN, svarade han: "Du skall icke draga ditupp;
du må kringgå dem bakifrån, så att du kommer över dem
från det håll där bakaträden stå. 24 Så snart du sedan hör
ljudet av steg i bakaträdens toppar, skynda då raskt fram, ty
då har HERREN dragit ut framför dig till att slå filistéernas
här." 25 David gjorde såsom HERREN hade bjudit honom;
och han slog filistéerna och förföljde dem från Geba ända
fram emot Geser.

6 Åter församlade David allt utvalt manskap i Israel, trettio
tusen man. 2 Och David bröt upp och drog åstad med
allt sitt folk ifrån Baale-Juda, för att därifrån föra upp Guds
ark, som hade fått sitt namn efter HERREN Sebaot, honom
som tronar på keruberna. 3 Och de satte Guds ark på en ny
vagn och förde den bort ifrån Abinadabs hus på höjden; och
Ussa och Ajo, Abinadabs söner, körde den nya vagnen. 4
Så förde de Guds ark bort ifrån Abinadabs hus på höjden,
och följde själva med, och Ajo gick därvid framför arken. 5
Och David och hela Israels hus fröjdade sig inför HERREN,
med allahanda instrumenter av cypresträ, med harpor,
psaltare, pukor, skallror och cymbaler. 6 Men när de kommo
till Nakonslogen, räckte Ussa ut sin hand mot Guds ark
och fattade i den, ty oxarna snavade. 7 Då upptändes
HERRENS vrede mot Ussa, och Gud slog honom där för
hans förseelse, så att han föll ned död där vid Guds ark. 8
Men det gick David hårt till sinne att HERREN så hade brutit
ned Ussa; och han kallade det ställe Peres-Ussa, såsom det
heter ännu i dag. 9 Och David betogs av sådan fruktan för
HERREN på den dagen, att han sade: "Huru skulle jag töras
låta HERRENS ark komma till mig?" 10 Därför ville David
icke låta flytta in HERRENS ark till sig i David stad, utan
lät sätta in den i gatiten Obed-Edoms hus. 11 Sedan blev
HERRES ark kvar i gatiten Obed-Edoms hus i tre månader;
men HERREN välsignade Obed-Edom och hela hans hus.
12 När det nu blev berättat för konung David att HERREN
hade välsignat Obed-Edoms hus och allt vad han hade, för
Guds arks skull, då gick David åstad och hämtade Guds ark
ur Obed-Edoms hus upp till Davids stad under jubel. 13
Och när de som buro HERRENS ark hade gått sex steg
framåt, offrade han en tjur och en gödkalv. 14 Själv dansade
David med all makt inför HERREN, och därvid var David
iklädd en linne-efod. 15 Så hämtade David och hela Israel
HERRENS ark ditupp under jubel och basuners ljud. 16 När

då HERRENS ark kom in i Davids stad, blickade Mikal, Sauls
dotter, ut genom fönstret, och när hon såg konung David
hoppa och dansa inför HERREN fick hon förakt för honom i
sitt hjärta. 17 Sedan de hade fört HERRENS ark ditin, ställde
de den på dess plats i tältet som David hade slagit upp åt
den; och därefter offrade David brännoffer inför HERREN,
så ock tackoffer. 18 När David hade offrat brännoffret och
tackoffret välsignade han folket i HERREN Sebaots namn.
19 Och åt allt folket, åt var och en i hela hopen av israeliter,
både man och kvinna, gav han en kaka bröd, ett stycke
kött och en druvkaka. Sedan gick allt folket hem, var och
en till sitt. 20 Men när David kom tillbaka för att hälsa sitt
husfolk, gick Mikal, Sauls dotter, ut emot honom och sade:
"Huru härlig har icke Israels konung visat sig i dag, då han i
dag har blottat sig för sina tjänares tjänstekvinnors ögon,
såsom löst folk plägar göra!" 21 Då sade David till Mikal:
"Inför HERREN, som har utvalt mig framför din fader och
hela hans hus, och som har förordnat mig till furste över
HERRENS folk, över Israel -- inför HERREN fröjdade jag
mig. 22 Dock kände jag mig rätteligen för ringa till detta, ja,
jag var i mina ögon allt för låg därtill. Skulle jag då söka ära
hos tjänstekvinnorna, om vilka du talade?" 23 Och Mikal,
Sauls dotter, fick inga barn, så länge hon levde.

7 Då nu konungen satt i sitt hus, sedan HERREN hade låtit
honom få ro runt omkring för alla hans fiender, 2 sade han
till profeten Natan: "Se, jag bor i ett hus av cederträ, under
det att Guds ark bor i ett tält. 3 Natan sade till konungen:
"Välan, gör allt vad du har i sinnet; ty HERREN är med dig."
4 Men om natten kom HERRENS ord till Natan; han sade:
5 "Gå och säg till min tjänare David: Så säger HERREN:
Skulle du bygga mig ett hus att bo i? 6 Jag har ju icke bott i
något hus, allt ifrån den dag då jag förde Israels barn upp ur
Egypten ända till denna dag, utan jag har flyttat omkring i ett
tält, i ett tabernakel. 7 Har jag då någonsin, varhelst jag
flyttade omkring med alla Israels barn, talat och sagt så till
någon enda av Israels stammar, som jag har förordnat till
herde för mitt folk Israel: 'Varför haven I icke byggt mig ett
hus av cederträ?' 8 Och nu skall du säga så till min tjänare
David: Så säger HERREN Sebaot: Från betesmarken, där
du följde fåren, har jag hämtat dig, för att du skulle bliva en
furste över mitt folk Israel. 9 Och jag har varit med dig på
alla dina vägar och utrotat alla dina fiender för dig. Och jag
vill göra dig ett namn, så stort som de störstes namn på
jorden. 10 Jag skall bereda en plats åt mitt folk Israel och
plantera det, så att det får bo kvar där, utan att vidare bliva
oroat. Orättfärdiga människor skola icke mer förtrycka det,
såsom fordom skedde, 11 och såsom det har varit allt ifrån
den tid då jag förordnade domare över mitt folk Israel; och
jag skall låta dig få ro för alla dina fiender. Så förkunnar nu
HERREN för dig att HERREN skall uppbygga ett hus åt dig.
12 När din tid är ute och du vilar hos dina fäder, skall jag
efter dig upphöja den son som skall utgå ur ditt liv; och jag
skall befästa hans konungadöme. 13 Han skall bygga ett hus
åt mitt namn, och jag skall befästa hans konungatron för
evig tid. 14 Jag skall vara hans fader, och han skall vara
min son, så att jag visserligen, om han gör något illa, skall
straffa honom med ris, såsom människor pläga tuktas, och
med plågor, sådana som hemsöka människors barn; 15 men
min nåd skall icke vika ifrån honom, såsom jag lät den vika
ifrån Saul, vilken jag lät vika undan för dig. 16 Ditt hus och
ditt konungadöme skola bliva beståndande inför dig till evig
tid; ja, din tron skall vara befäst för evig tid." 17 Alldeles
i överensstämmelse med dessa ord och med denna syn
talade nu Natan till David. 18 Då gick konung David in och
satte sig ned inför HERRENS ansikte och sade: "Vem är jag,
Herre, HERRE, och vad är mitt hus, eftersom du har låtit mig
komma härtill? 19 Och detta har ändå synts dig vara för
litet, Herre, HERRE; du har ock talat angående din tjänares
hus om det som ligger långt fram i tiden. och härom har
du talat på människosätt, Herre, HERRE! 20 Vad skall nu
David vidare tala till dig? Du känner ju din tjänare, Herre,
HERRE. 21 För ditt ords skull och efter ditt hjärta har du
gjort allt detta stora och förkunnat det för din tjänare. 22
Därför är du ock stor HERRE Gud, ty ingen är dig lik, och
ingen Gud finnes utom dig, efter allt vad vi hava hört med
våra öron. 23 Och var finnes på jorden något enda folk likt
ditt folk Israel, något folk som en Gud själv har gått åstad att
förlossa åt sig till ett folk, för att så göra sig ett namn -- ja, för
att göra dessa stora ting med eder och dessa fruktansvärda
gärningar med ditt land, inför ditt folk, det som du förlossade
åt dig från Egypten, från hedningarna och deras gudar. 24
Och du har berett åt dig ditt folk Israel, dig till ett folk för evig
tid, och du, HERRE, har blivit deras Gud. 25 Så uppfyll nu,
HERRE Gud, för evig tid vad du har talat om din tjänare
och om hans hus; gör såsom du har talat. 26 Då skall ditt
namn bliva stort till evig tid, så att man skall säga: 'HERREN
Sebaot är Gud över Israel.' Och så skall din tjänare Davids
hus bestå inför dig. 27 Ty du, HERRE Sebaot, Israels Gud,
har uppenbarat för din tjänare och sagt: 'Jag vill bygga dig
ett hus.' Därför har din tjänare fått frimodighet att bedja till
dig denna bön. 28 Och nu, Herre, HERRE, du är Gud, och
dina ord äro sanning; och du du har lovat din tjänare detta
goda, 29 så värdes nu välsigna din tjänares hus, så att det
förbliver evinnerligen inför dig. Ja, du, Herre, HERRE, har

lovat det, och genom din välsignelse skall din tjänares hus
bliva välsignat evinnerligen."

8 En tid härefter slog David filistéerna och kuvade dem.
Därvid bemäktigade sig David huvudstaden och tog den
ur filistéernas hand. **2** Han slog ock moabiterna och mätte
dem med snöre, i det att han lät dem lägga sig ned på
jorden: med två snörlängder mätte han ut den del av dem,
som skulle dödas, och med en full snörlängd den del som
han låt leva. Så blevo moabiterna David underdåniga och
förde till honom skänker. **3** Likaledes slog David Hadadeser,
Rehobs son, konungen i Soba, när denne hade dragit åstad
för att utsträcka sitt välde till floden. **4** Och David tog till
fånga av han folk ett tusen sju hundra ryttare och tjugu
tusen man fotfolk; och David lät avskära fotsenorna på
alla vagnshästarna, utom på ett hundra hästar, som han
skonade. **5** När sedan araméerna från Damaskus kommo
för att hjälpa Hadadeser, konungen i Soba, nedgjorde David
tjugutvå tusen man av dem. **6** Och David insatte fogdar
bland araméerna i Damaskus, och araméerna blevo David
underdåniga och förde till honom skänker. Så gav HERREN
seger åt David, varhelst han drog fram. **7** Och David tog
de gyllene sköldar som Hadadesers tjänare hade burit och
förde dem till Jerusalem. **8** Och från Hadadesers städer
Beta och Berotai tog konung David koppar i stor myckenhet.
9 Då nu Toi, konungen i Hamat, hörde att David hade slagit
Hadadesers hela här, **10** sände han sin son Joram till konung
David för att hälsa honom och lyckönska honom, därför att
han hade givit sig i strid med Hadadeser och slagit honom; ty
Hadadeser hade varit Tois fiende. Och han hade med sig kärl
av silver, av guld och av koppar. **11** Också dessa helgade
konung David åt HERREN, likasom han hade gjort med det
silver och guld han hade tagit från alla de folk som han hade
underlagt sig: **12** från araméerna, moabiterna, Ammons barn,
filistéerna och amalekiterna, så ock med det byte han hade
tagit från Hadadeser, Rehobs son, konungen i Soba. **13**
Och när David kom tillbaka från sin seger över araméerna,
gjorde han sig ytterligare ett namn i Saltdalen, där han slog
aderton tusen man. **14** Och han insatte fogdar i Edom, i hela
Edom insatte han fogdar; och alla edoméer blevo David
underdåniga. Så gav HERREN seger åt David, varhelst han
drog fram. **15** David regerade nu över hela Israel; och David
skipade lag och rätt åt allt sitt folk. **16** Joab, Serujas son,
hade befälet över krigshären, och Josafat Ahiluds son, var
kansler. **17** Sadok, Ahitubs son, och Ahimelek, Ebjatars son,
voro präster, och Seraja var sekreterare. **18** Benaja, Jojadas
son, hade befälet över keretéerna och peletéerna; dessutom
voro Davids söner präster.

9 Och David sade: "Finnes ännu någon kvar av Sauls hus,
mot vilken jag kan bevisa barmhärtighet för Jonatans
skull?" **2** Nu hade Sauls hus haft en tjänare vid namn Siba;
honom hämtade man till David. Då sade konungen till honom:
"Är du Siba?" Han svarade: "Ja, din tjänare." **3** Konungen
frågade: "Finnes ingen kvar av Sauls hus, mot vilken jag
kan bevisa barmhärtighet, såsom Gud är barmhärtig?" Siba
svarade konungen: "Ännu finnes kvar en son till Jonatan,
en som är ofärdig i fötterna." **4** Konungen frågade honom
"Var är han?" Siba svarade konungen: "Han är nu i Makirs,
Ammiels sons, hus i Lo-Debar." **5** Då sände konung David
och lät hämta honom från Makirs, Ammiels sons, hus i Lo-
Debar. **6** När så Mefiboset, Sauls son Jonatans son, kom
in till David, föll han ned på sitt ansikte och bugade sig.
Då sade David: "Mefiboset!" Han svarade: "Ja, din tjänare
hör." **7** David sade till honom: "Frukta icke, ty jag vill bevisa
barmhärtighet mot dig för din fader Jonatans skull, och jag
vill giva dig allt din faders Sauls jordagods tillbaka, och du
skall äta vid mitt bord beständigt." **8** Då bugade han sig
och sade: "Vad är jag, din tjänare, eftersom du vänder dig
till en sådan död hund som jag är?" **9** Därefter tillkallade
konungen Siba, Sauls tjänare, och sade till honom; "Allt
som Saul och hela hans hus har ägt giver jag åt din herres
son. **10** Och du med dina söner och dina tjänare skall bruka
jorden åt honom och inbärga skörden, för att din herres son
må hava bröd att äta, dock skall Mefiboset, din herres son,
beständigt äta vid mitt bord." Siba hade nämligen femton
söner och tjugu tjänare. **11** Då sade Siba till konungen: "Din
tjänare skall i alla stycken göra såsom min herre konungen
bjuder sin tjänare." "Ja", svarade han, "Mefiboset skall äta
vid mitt bord, såsom vore han en av konungens söner." **12**
Mefiboset hade en liten son, som hette Mika. Och alla som
bodde i Sibas hus blevo Mefibosets tjänare. **13** Själv bodde
Mefiboset i Jerusalem, eftersom han beständigt skulle äta
vid konungens bord. Och han var halt på båda fötterna.

10 En tid härefter dog Ammons barns konung, och hans
son Hanun blev konung efter honom. **2** Då sade David:
"Jag vill bevisa Hanun, Nahas' son, vänskap, likasom hans
fader bevisade mig vänskap." Och David sände några av
sina tjänare för att trösta honom i hans sorg efter fadern. När
så Davids tjänare kommo till Ammons barns land, **3** sade
Ammons barns furstar till sin herre Hanun: "Menar du att
David därmed att han sänder tröstare till dig vill visa dig att
han ärar din fader? Nej, för att undersöka staden, för att
bespeja och sedan fördärva den har David sänt sina tjänare
till dig." **4** Då tog Hanun Davids tjänare och lät raka av dem
halva skägget och skära av deras kläder mitt på, ända uppe

vid sätet, och lät dem så gå. 5 När man berättade detta för
David, sände han bud emot dem; ty männen voro ju mycket
vanärade. Och konungen lät säga: "Stannen i Jeriko, till
dess edert skägg hinner växa ut, och kommen så tillbaka." 6
Då nu Ammons barn insågo att de hade gjort sig förhatliga
för David, sände de bort och lejde från Aram-Bet-Rehob och
Aram-Soba tjugu tusen man fotfolk, av konungen i Maaka ett
tusen man och av Tobs män tolv tusen. 7 När David hörde
detta, sände han åstad Joab med hela hären, de tappraste
krigarna. 8 Och Ammons barn drogo ut och ställde upp sig
till strid framför stadsporten; men de från Aram-Soba och
Rehob, ävensom Tobs män och maakatéerna, ställde upp
sig för sig själva på fältet. 9 Då Joab nu såg att han hade
fiender både framför sig och bakom sig, gjorde han ett urval
bland allt Israels utvalda manskap och ställde sedan upp
sig mot araméerna. 10 Men det övriga folket överlämnade
han åt sin broder Absai, vilken med dem ställde upp sig
mot Ammons barn. 11 Och han sade: "Om araméerna bliva
mig övermäktiga, så skall du komma mig till hjälp; och om
Ammons barn bliva dig övermäktiga, så vill jag tåga till din
hjälp. 12 Var nu vid gott mod; ja, låt oss visa mod i striden
för vårt folk och för vår Guds städer. Sedan må HERREN
göra vad honom täckes." 13 Därefter ryckte Joab fram med
sitt folk till strid mot araméerna och de flydde för honom. 14
Men när Ammons barn sågo att araméerna flydde, flydde
också de för Abisai och begåvo sig in i staden. Då drog
Joab bort ifrån Ammons barn och begav sig tillbaka till
Jerusalem. 15 Då alltså araméerna sågo att de hade blivit
slagna av Israel, församlade de sig allasammans. 16 Och
Hadadeser sände bud att de araméer som bodde på andra
sidan floden skulle rycka ut; dessa kommo då till Helam,
anförda av Sobak, Hadadesers härhövitsman. 17 När detta
blev berättat för David, församlade han hela Israel och gick
över Jordan och kom till Helam; och araméerna ställde upp
sig i slagordning mot David och gåvo sig i strid med honom.
18 Men araméerna flydde för Israel, och David dräpte av
araméerna manskapet på sju hundra vagnar, så ock fyrtio
tusen ryttare; deras härhövitsman Sobak slog han ock där till
döds. 19 Då alltså Hadadesers alla lydkonungar sågo att de
hade blivit slagna av israeliterna, ingingo de fred med dem
och blevo dem underdåniga. Efter detta fruktade araméerna
för att vidare hjälpa Ammons barn.

11 Följande år, vid den tid då konungarna plägade draga
i fält, sände David åstad Joab och med honom sina
tjänare och hela Israel; och de härjade Ammons barns
land och belägrade Rabba, medan David stannade kvar i
Jerusalem. 2 Då hände sig en afton, när David hade stått
upp från sitt läger och gick omkring på konungshusets tak,
att han från taket fick se en kvinna som badade; och kvinnan
var mycket fager att skåda. 3 David sände då åstad och
förfrågade sig om kvinnan, och man sade: "Det är Bat-
Seba, Eliams dotter, hetiten Urias hustru." 4 Då sände David
några män med uppdrag att hämta henne, och hon kom till
honom, och han låg hos henne, när hon hade helgat sig
från sin orenhet. Sedan återvände hon hem. 5 Men kvinnan
blev havande; hon sände då åstad och lät underrätta David
därom och säga: "Jag är havande." 6 Då sände David till
Joab detta bud: "Sänd till mig hetiten Uria." Så sände då
Joab Uria till David. 7 Och när Uria kom till David, frågade
denne om det stod väl till med Joab och med folket, och huru
kriget gick. 8 Därefter sade David till Uria: "Gå nu ned till ditt
hus och två dina fötter." När då Uria gick ut ur konungens
hus, sändes en gåva från konungen efter honom. 9 Men
Uria lade sig till vila vid ingången till konungshuset, jämte
hans herres alla andra tjänare, och gick icke ned till sitt
eget hus. 10 Detta berättade man för David och sade: "Uria
har icke gått ned till sitt hus." Då sade David till Uria: "Du
kommer ju från resan; varför har du då icke gått ned till ditt
hus?" 11 Uria svarade David: "Arken och Israel och Juda bo
nu i lägerhyddor, och min herre Joab och min herres tjänare
äro lägrade ute på marken: skulle jag då gå in i mitt hus
för att äta och dricka och ligga hos min hustru? Så sant
du lever, så sant din själ lever: jag vill icke göra så." 12 Då
sade David till Uria: "Stanna här också i dag, så vill jag i
morgon sända dig åstad." Så stannade då Uria i Jerusalem
den dagen och den följande. 13 Och David inbjöd honom till
sig och lät honom äta och dricka med sig och gjorde honom
drucken. Men om aftonen gick han ut och lade sig på sitt
läger tillsammans med sin herres tjänare, och gick icke ned
till sitt hus. 14 Följande morgon skrev David ett brev till Joab
och sände det med Uria. 15 I brevet skrev han så: "Ställen
Uria längst fram, där striden är som häftigast, och dragen
eder sedan tillbaka från honom, så att han bliver slagen till
döds." 16 Under belägringen av staden skickade då Joab
Uria till den plats där han visste att de tappraste männen
funnos. 17 Och männen i staden gjorde ett utfall och gåvo
sig i strid med Joab, och flera av folket, av Davids tjänare,
föllo; också hetiten Uria dödades. 18 Då sände Joab och lät
berätta för David allt vad som hade hänt under striden. 19
Och han bjöd budbäraren och sade: "När du har omtalat
för konungen allt vad som har hänt under striden, 20 då
upptändes kanske konungens vrede, och han säger till dig:
'Varför gingen I under striden så nära intill staden? Vissten I
icke att de skulle skjuta uppifrån muren? 21 Vem var det

som slog ihjäl Abimelek, Jerubbesets son? Var det icke
en kvinna som kastade en kvarnsten ned på honom från
muren, så att han dödades, där i Tebes? Varför gingen I då
så nära intill muren?' Men då skall du säga: 'Din tjänare
Uria, hetiten, är ock död.'" 22 Budbäraren gick åstad och
kom och berättade för David allt vad Joab hade sänt honom
att säga; 23 budbäraren sade till David: "Männen blevo oss
övermäktiga och drogo ut mot oss på fältet, men vi slogo
dem tillbaka ända till stadsporten. 24 Då sköto skyttarna
uppifrån muren på dina tjänare, så att flera av konungens
tjänare dödades; din tjänare Uria, hetiten, är ock död." 25
Då sade David till budbäraren: "Så skall du säga till Joab:
'Låt icke detta förtryta dig, ty svärdet förtär än den ene, än
den andre; fortsatt med kraft stadens belägring och förstör
den.' Och intala honom så mod." 26 Då nu Urias hustru
hörde att hennes man Uria var död, höll hon dödsklagan
efter sin man. 27 Och när sorgetiden var förbi, sände David
och lät hämta henne hem till sig, och hon blev hans hustru;
därefter födde hon honom en son. Men vad David hade gjort
misshagade HERREN.

12 Och HERREN sände Natan till David. När han kom
in till honom, sade han till honom: "Två män bodde i
samma stad; den ene var rik och den andre fattig. 2 Den rike
hade får och fäkreatur i stor myckenhet. 3 Men den fattige
hade icke mer än ett enda litet lamm, som han hade köpt;
han uppfödde det, och det växte upp hos honom och hans
söner, tillsammans med dem: det åt av hans brödstycke
och drack ur hans bägare och låg i hans famn och var
för honom såsom en dotter. 4 Så kom en vägfarande till
den rike mannen; då nändes han icke taga av sina får och
fäkreatur för att tillreda åt den resande som hade kommit
till honom, utan han tog den fattige mannens lamm och
tillredde det åt mannen som hade kommit till honom." 5 Då
upptändes Davids vrede storligen mot den mannen, och han
sade till Natan: "Så sant HERREN lever: dödens barn är den
man som har gjort detta. 6 Och lammet skall han ersätta
fyradubbelt, därför att han gjorde sådant, och eftersom han
var så obarmhärtig." 7 Men Natan sade till David: "Du är den
mannen. Så säger HERREN, Israels Gud: Jag har smort dig
till konung över Israel, och jag har räddat dig ur Sauls hand.
8 Jag har givit dig din herres hus och lagt din herres hustrur
i din famn; ja jag har givit dig Israels hus och Juda. Och
om detta skulle vara för litet, så vore jag villig att ytterligare
giva dig både ett och annat. 9 Varför har du då föraktat
HERRENS ord och gjort vad ont är i hans ögon? Hetiten
Uria har du låtit slå ihjäl med svärd, och hans hustru har
du tagit till hustru åt dig själv; ja, honom har du dräpt med
Ammons barns svärd. 10 Så skall nu icke heller svärdet
vika ifrån ditt hus till evig tid, därför att du har föraktat mig
och tagit hetiten Urias hustru till hustru åt dig. 11 Så säger
HERREN: Se, jag skall låta olyckor komma över dig från ditt
eget hus, och jag skall taga dina hustrur inför dina ögon och
giva dem åt en annan, och han skall ligga hos dina hustrur
mitt på ljusa dagen. 12 Ty väl har du gjort sådant i hemlighet,
men jag vill låta detta ske inför hela Israel, och det på ljusa
dagen." 13 Då sade David till Natan: "Jag har syndat mot
HERREN." Natan sade till David: "Så har ock HERREN
tillgivit dig din synd; du skall icke dö. 14 Men eftersom du
genom denna gärning har kommit HERRENS fiender att
förakta honom, skall ock den son som har blivit född åt dig
döden dö." 15 Sedan gick Natan hem igen. Och HERREN
slog barnet som Urias hustru hade fött åt David, han slog
det, så att det blev dödssjukt. 16 Då sökte David Gud för
gossens skull; och David höll fasta, och när han kom hem,
låg han på bara marken över natten. 17 Då stodo de äldste i
hans hus upp och gingo till honom, för att förmå honom
att stiga upp från marken; men han ville icke, och han åt
icke heller något med dem. 18 Men på sjunde dagen dog
barnet. Då fruktade Davids tjänare att om tala för honom
att barnet hade dött, ty de tänkte: "När vi talade till honom,
medan barnet ännu levde, ville han ju icke lyssna till våra
ord. Huru skulle vi då kunna säga till honom att barnet har
dött? Han kunde göra något ont." 19 Men när David såg att
hans tjänare viskade med varandra, förstod han att barnet
hade dött. Då frågade David sina tjänare: "Har barnet dött?"
De svarade: "Ja." 20 Då stod David upp från marken och
tvådde sig och smorde sig och bytte om kläder och gick in
i HERRENS hus och tillbad. Och när han kom hem igen,
begärde han att man skulle sätta fram mat åt honom, och
han åt. 21 Då sade hans tjänare till honom: "Varför gör du på
detta sätt? Medan barnet levde, fastade du och grät för dess
skull; men så snart barnet har dött, står du upp och äter!" 22
Han svarade: så länge barnet ännu levde, fastade och grät
jag, ty jag tänkte: 'Vem vet, kanhända bliver HERREN mig
nådig och låter barnet få leva.' 23 Men nu, när det har dött,
varför skulle jag då fasta? Kan jag väl skaffa honom tillbaka
igen? Jag går bort till honom, men han kommer icke tillbaka
till mig." 24 Och David tröstade sin hustru Bat-Seba och
gick in till henne och låg hos henne. Och hon födde en son,
åt vilken han gav namnet Salomo. Och HERREN älskade
honom 25 och sände ett budskap med profeten Natan, och
denne gav honom namnet Jedidja, för HERRENS skull. 26
Och Joab angrep Rabba i Ammons barns land och intog
konungastaden. 27 Sedan sände Joab bud till David och

lät säga honom: "Jag har angripit Rabba och har redan
intagit Vattenstaden. 28 Så församla du nu det övriga folket
och belägra staden och intag den, så att det icke bliver
jag som intager staden och får bära namnet därför." 29 Då
församlade David allt folket och tågade till Rabba och angrep
det och intog det. 30 Och han tog deras konungs krona från
hans huvud; den vägde en talent guld och var prydd med en
dyrbar sten. Den sattes nu på Davids huvud. Och han förde
ut byte från staden i stor myckenhet. 31 Och folket därinne
förde han ut och lade dem under sågar och tröskvagnar av
järn och bilor av järn och överlämnade dem åt Molok. Så
gjorde han mot Ammons barns alla städer. Sedan vände
David med allt folket tillbaka till Jerusalem.

13 Därefter tilldrog sig följande Davids son Absalom hade
en skön syster som hette Tamar, och Davids son
Amnon fattade kärlek till henne. 2 Ja, Amnon kom för sin
syster Tamars skull i en sådan vånda att han blev sjuk; ty
hon var jungfru, och det syntes Amnon icke vara möjligt att
göra henne något. 3 Men Amnon hade en vän, som hette
Jonadab, en son till Davids broder Simea; och Jonadab var
en mycket klok man. 4 Denne sade nu till honom: "Varför ser
du var morgon så avtärd ut, du konungens son? Vill du icke
säga mig det?" Amnon svarade honom: "Jag har fattat kärlek
till min broder Absaloms syster Tamar." 5 Jonadab sade till
honom: "Lägg dig på din säng och gör dig sjuk. När då din
fader kommer för att besöka dig, så säg till honom: 'Låt min
syster Tamar komma och giva mig något att äta, men låt
henne tillreda maten inför mina ögon; så att jag ser det och
kan få den ur hennes hand att äta.'" 6 Då lade Amnon sig
och gjorde sig sjuk. När nu konungen kom för att besöka
honom, sade Amnon till konungen: "Låt min syster Tamar
komma hit och tillaga två kakor inför mina ögon, så att jag
kan få dem ur hennes hand att äta." 7 Då sände David bud
in i huset till Tamar och lät säga: "Gå till din broder Amnons
hus och red till åt honom något att äta." 8 Tamar gick då
åstad till sin broder Amnons hus, där denne låg till sängs.
Och hon tog deg och knådade den och gjorde därav kakor
inför hans ögon och gräddade kakorna. 9 Därefter tog hon
pannan och lade upp dem därur inför hans ögon; men han
ville icke äta. Och Amnon sade: "Låt alla gå ut härifrån. Då
gingo alla ut därifrån. 10 Sedan sade Amnon till Tamar: "Bär
maten hitin i kammaren, så att jag får den ur din hand att
äta." Då tog Tamar kakorna som hon hade tillrett och bar
dem in i kammaren till sin broder Amnon. 11 Men när hon
kom fram med dem till honom, för att han skulle äta, fattade
han i henne och sade till henne: "Kom hit och ligg hos mig,
min syster." 12 Hon sade till honom: "Ack nej, min broder,
kränk mig icke; ty sådant får icke ske i Israel. Gör icke en
sådan galenskap. 13 Vart skulle jag då taga vägen med
min skam? Och du själv skulle ju sedan i Israel hållas för
en dåre. Tala nu med konungen; han vägrar nog icke att
giva mig åt dig." 14 Men han ville icke lyssna till hennes
ord och blev henne övermäktig och kränkte henne och låg
hos henne. 15 Men därefter fick Amnon en mycket stor
motvilja mot henne; ja, den motvilja han fick mot henne var
större än den kärlek han hade haft till henne. Och Amnon
sade till henne: "Stå upp och gå din väg." 16 Då sade hon
till honom: "Gör dig icke skyldig till ett så svårt brott som
att driva bort mig; det vore värre än det andra som du har
gjort med mig." 17 Men han ville icke höra på henne, utan
ropade på den unge man som han hade till tjänare och
sade: "Driven denna kvinna ut härifrån, och rigla du dörren
efter henne." 18 Och hon hade en fotsid livklädnad på sig; ty
i sådana kåpor voro konungens döttrar klädda, så länge
de voro jungfrur. När tjänaren nu hade fört ut Tamar och
riglat dörren efter henne, 19 tog hon aska och strödde på
sitt huvud, och den fotsida livklädnaden som hon hade på
sig rev hon sönder; och hon lade handen på sitt huvud och
gick där ropande och klagande. 20 Då sade hennes broder
Absalom till henne: "Har din broder Aminon varit hos dig?
Tig nu stilla, min syster; han är ju din broder. Lägg denna
sak icke så på sinnet." Så stannade då Tamar i sin broder
Absaloms hus i svår sorg. 21 Men när konung David fick
höra allt detta, blev han mycket vred. 22 Och Absalom talade
intet med Amnon, varken gott eller ont, ty Absalom hatade
Amnon, därför att denne hade kränkt hans syster Tamar. 23
Två år därefter hade Absalom fårklippning i Baal-Hasor, som
ligger vid Efraim. Och Absalom inbjöd då alla konungens
söner. 24 Absalom kom till konungen och sade: "Din tjänare
skall nu hava fårklippning; jag beder att konungen ville
jämte sina tjänare gå med din tjänare." 25 Men konungen
svarade Absalom "Nej, min son, vi må icke allasammans
gå med, ty vi vilja icke vara dig till besvär." Och fastän han
bad honom enträget, ville han icke gå, utan gav honom sin
avskedshälsning. 26 Då sade Absalom: "Om du icke vill, så
låt dock min broder Amnon gå med oss." Konungen frågade
honom: "Varför skall just han gå med dig?" 27 Men Absalom
bad honom så enträget, att han lät Amnon och alla de övriga
konungasönerna gå med honom. 28 Och Absalom bjöd sina
tjänare och sade: "Sen efter, när Amnons hjärta bliver glatt
av vinet; och när jag då säger till eder: 'Huggen ned Amnon',
så döden honom utan fruktan. Det är ju jag som bjuder eder
det, varen frimodiga och skicken eder såsom käcka män." 29
Och Absaloms tjänare gjorde med Amnon såsom Absalom

hade bjudit. Då stodo alla konungens söner upp och satte
sig var och en på sin mulåsna och flydde. 30 Medan de ännu
voro på väg, kom till David ett rykte om att Absalom hade
huggit ned alla konungens söner, så att icke en enda av
dem fanns kvar. 31 Då stod konungen upp och rev sönder
sina kläder och lade sig på marken, under det att alla hans
tjänare stodo där med sönderrivna kläder. 32 Men Jonadab,
som var son till Davids broder Simea, tog till orda och sade:
"Min herre må icke tänka att de hava dödat alla de unga
männen, konungens söner, det är Amnon allena som är
död. Ty Absaloms uppsyn har bådat olycka ända ifrån den
dag då denne kränkte hans syster Tamar. 33 Så må nu min
herre konungen icke akta på detta som har blivit sagt, att
alla konungens söner äro döda; nej, Amnon allena är död."
34 Emellertid flydde Absalom. -- När nu mannen som stod på
vakt lyfte upp sina ögon, fick han se mycket folk komma
från vägen bakom honom, vid sidan av berget. 35 Då sade
Jonadab till konungen: "Se, där komma konungens söner.
Såsom din tjänare sade, så har det gått till." 36 Just när han
hade sagt detta, kommo konungens söner; och de brusto ut
i gråt. Också konungen och alla hans tjänare gräto häftigt
och bitterligen. 37 Men Absalom hade flytt och begivit sig till
Talmai, Ammihurs son, konungen i Gesur. Och David sörjde
hela tiden sin son. 38 Sedan Absalom hade flytt och begivit
sig till Gesur, stannade han där i tre år. 39 Och konung David
avstod ifrån att draga ut mot Absalom, ty han tröstade sig
över att Amnon var död.

14 Men Joab, Serujas son, märkte att konungens hjärta
var vänt mot Absalom. 2 Då sände Joab till Tekoa och
lät därifrån hämta en klok kvinna och sade till henne: "Låtsa
att du har sorg, och kläd dig i sorgkläder och smörj dig icke
med olja, utan skicka dig såsom en kvinna som i lång tid har
haft sorg efter en död. 3 Gå så in till konungen och tala till
honom såsom jag säger dig." Joab lade nu orden i hennes
mun. 4 Och kvinnan från Tekoa talade med konungen; hon
föll ned till jorden på sitt ansikte och bugade sig och sade:
"Hjälp, o konung!" 5 Konungen sade till henne: "Vad fattas
dig?" Hon svarade: "Ack, jag är änka; min man är död. 6
Och din tjänarinna hade två söner; dessa båda kommo i
träta med varandra ute på marken, där ingen fanns, som
kunde träda emellan och hindra dem; den ene slog då ned
den andre och dödade honom. 7 Och nu har hela släkten
rest sig upp mot din tjänarinna, och de säga: 'Giv hit honom
som slog ned sin broder, så att vi få döda honom, därför
att han har tagit sin broders liv och dräpt honom; på det
sättet förgöra vi ock arvingen.' På det att efter min man
varken namn eller efterkommande må finnas på jorden,
vilja de utsläcka den gnista av mig, som ännu är kvar." 8
Då sade konungen till kvinnan: "Gå hem igen; jag vill giva
befallning om dig." 9 Kvinnan från Tekoa sade till konungen:
"På mig, o min herre konung, och på min faders hus vile
missgärningen, men konungen och hans tron vare utan
skuld." 10 Konungen sade: "Om någon säger något åt dig,
så för honom till mig; han skall sedan icke mer antasta dig.
11 Hon sade: "Ja, må konungen tänka på HERREN, sin Gud,
så att blodshämnaren icke får göra olyckan större, och så att
de icke förgöra min son." Då sade han: "Så sant HERREN
lever, icke ett hår av din son skall falla på jorden." 12 Men
kvinnan sade: "Låt din tjänarinna tala ännu ett ord till min
herre konungen." Han sade: "Tala." 13 Då sade kvinnan:
"Varför är du då så sinnad mot Guds folk? När konungen
talar så, då ligger ju däri att han själv bär på skuld, eftersom
konungen icke låter sin förskjutne son komma tillbaka. 14
Vi måste ju alla dö och äro då såsom vatten som spilles
på jorden, vilket icke kan samlas upp igen. Men Gud tager
icke livet bort, utan han tänker ut vad göras kan, för att den
förskjutne icke må förbliva förskjuten och skild från honom.
15 Och att jag nu har kommit för att tala detta till min herre
konungen, det har skett därför att folket förskräckte mig.
Då tänkte din tjänarinna: Jag vill dock tala med konungen;
kanhända skall konungen uppfylla sin trälinnas önskan. 16
Ja, konungen skall lyssna till sin trälinna och rädda mig från
den mans hand, som vill förgöra både mig och min son
från Guds arvedel. 17 Och din tjänarinna tänkte: Min herre
konungens ord skall giva mig ro. Ty min herre konungen
är lik Guds ängel däri att han hör allt, både gott och ont.
Och nu vare HERREN, din Gud, med dig. 18 Då svarade
konungen och sade till kvinnan: "Dölj icke för mig något av
det varom jag nu vill fråga dig." Kvinnan sade: "Min herre
konungen tale." 19 Då sade konungen: "Har icke Joab sin
hand med i allt detta?" Kvinnan svarade och sade: "Så sant
du lever, min herre konung: om min Herre konungen talar
något, så kan ingen komma undan det, vare sig åt höger
eller åt vänster. Ja, det är din tjänare Joab som har bjudit
mig detta, och han har lagt i din tjänarinnas mun allt vad jag
har sagt. 20 För att giva saken ett annat utseende har din
tjänare Joab handlat på detta sätt; men min herre liknar i
vishet Guds ängel och vet allt som sker på jorden." 21 Så
sade då konungen till Joab: "Välan, jag vill göra såsom du
önskar. Gå nu och för tillbaka den unge mannen Absalom."
22 Då föll Joab ned till jorden på sitt ansikte och bugade sig
och välsignade konungen; och Joab sade: "I dag märker
din tjänare att jag har funnit nåd för dina ögon, min herre
konung, eftersom konungen uppfyller sin tjänares önskan."

23 Och Joab stod upp och begav sig till Gesur och förde
Absalom till Jerusalem. 24 Men konungen sade: "Han får
begiva sig till sitt hus, men han får icke komma inför mitt
ansikte. Då begav sig Absalom till sitt hus, och kom icke
inför konungens ansikte. 25 Men i hela Israel fanns ingen så
skön man som Absalom, ingen som man så mycket prisade:
från hans fotblad upp till hans hjässa fanns icke något fel på
honom 26 Och när han lät klippa håret på sitt huvud -- vid
slutet av vart år lät han klippa det, ty det blev honom då
så tungt att han måste låta klippa det -- så befanns det,
att när man vägde håret från hans huvud, då vägde det
två hundra siklar, efter konungsvikt. 27 Och åt Absalom
föddes tre söner och en dotter, som fick namnet Tamar; hon
var en skön kvinna. 28 När Absalom hade bott två hela år
i Jerusalem utan att få komma inför konungens ansikte,
29 sände han bud efter Joab, i avsikt att skicka denne till
konungen; men han ville icke komma till honom. Och han
sände bud ännu en gång, men han ville ändå icke komma.
30 Då sade han till sina tjänare: "I sen att Joab där har ett
åkerstycke vid sidan av mitt, och på det har han korn; gån
nu dit och tänden eld därpå." Så tände då Absaloms tjänare
eld på åkerstycket. 31 Då stod Joab upp och gick hem till
Absalom och sade till honom: "Varför hava dina tjänare tänt
eld på mitt åkerstycke?" 32 Absalom svarade Joab: "Jag
sände ju till dig och lät säga: Kom hit, så att jag kan skicka
dig till konungen och låta säga: 'Varför fick jag komma hem
från Gesur? Det hade varit bättre för mig, om jag ännu vore
kvar där.' Nu vill jag komma inför konungens ansikte; och
finnes någon missgärning hos mig, så må han döda mig. 33
Då gick Joab till konungen och sade honom detta. Denne
kallade då till sig Absalom, och han kom till konungen; och
han föll ned för honom på sitt ansikte och bugade sig till
jorden inför konungen. Och konungen kysste Absalom.

15 En tid härefter skaffade Absalom sig vagn och hästar,
därtill ock femtio man som löpte framför honom. 2 Och
Absalom plägade bittida om morgonen ställa sig vid sidan av
vägen som ledde till porten, och så ofta någon då var på väg
till konungen med en rättssak som han ville hava avdömd,
kallade Absalom honom till sig och frågade: "Från vilken
stad är du?" När han då svarade: "Din tjänare är från den
och den av Israels stammar", 3 sade Absalom till honom:
"Din sak är visserligen god och rätt, men du har ingen som
hör på dig hos konungen." 4 Och Absalom tillade: "Ack om
jag bleve satt till domare i landet! Om då var och en som
hade någon rätts- och domssak komme till mig, så skulle jag
skaffa honom rättvisa." 5 Och när någon gick fram för att
buga sig för honom, räckte han ut sin hand och fattade i
honom och kysste honom. 6 På detta sätt gjorde Absalom
med alla israeliter som kommo för att få någon sak avdömd
hos konungen. Så förledde Absalom Israels män. 7 Fyrtio år
voro nu förlidna, då Absalom en gång sade till konungen:
"Låt mig begiva mig till Hebron för att där infria det löfte som
jag har gjort åt HERREN. 8 Ty din tjänare gjorde ett löfte, när
jag bodde i Gesur i Aram; jag sade: 'Om HERREN låter mig
komma tillbaka till Jerusalem, så vill jag hålla en gudstjänst
åt HERREN.'" 9 Konungen sade till honom: "Gå i frid." Då
stod han upp och begav sig till Hebron. 10 Men Absalom
sände ut hemliga budbärare till alla Israels stammar och
lät säga: "När I hören basunen ljuda, så sägen: 'Nu har
Absalom blivit konung i Hebron.'" 11 Och med Absalom hade
följt två hundra män från Jerusalem, som voro inbjudna
och följde med i all oskuld, utan att veta om någonting. 12
Medan Absalom offrade slaktoffren, sände han också och
lät hämta giloniten Ahitofel, Davids rådgivare, från hans
stad Gilo. Och sammansvärjningen växte i styrka, och i
allt större myckenhet gick folket över till Absalom. 13 Men
en budbärare kom till David och sade: "Israels män hava
vänt sina hjärtan till Absalom." 14 Då sade David till alla
sina tjänare, dem som han hade hos sig i Jerusalem: "Upp,
låt oss fly, ty ingen annan räddning finnes för oss undan
Absalom. Skynden eder åstad, så att han icke med hast
kommer över oss och för olycka över oss och slår stadens
invånare med svärdsegg." 15 Konungens tjänare svarade
konungen: "Till allt vad min herre konungen behagar äro
dina tjänare redo. 16 Då drog konungen ut, och allt hans
husfolk följde honom; dock lämnade konungen kvar tio av
sina bihustrur för att vakta huset. 17 Så drog då konungen
ut, och allt folket följde honom; men de stannade vid Bet-
Hammerhak. 18 Och alla hans tjänare tågade förbi på sidan
om honom, så ock alla keretéerna och peletéerna; och alla
gatiterna, sex hundra man, som hade följt med honom från
Gat, tågade likaledes förbi framför konungen. 19 Då sade
konungen till gatiten Ittai: "Varför går också du med oss?
Vänd om och stanna hos den som nu är konung; du är ju
en främling och därtill landsflyktig från ditt hem. 20 I går
kom du; skulle jag då i dag låta dig irra omkring med oss på
var färd, nu då jag själv går jag vet icke vart? Vänd tillbaka
och för dina bröder tillbaka med dig; må nåd och trofasthet
bevisas eder." 21 Men Ittai svarade konungen och sade: "Så
sant HERREN lever, och så sant min herre konungen lever:
på den plats där min herre konungen är, där vill ock din
tjänare vara, det må gälla liv eller död." 22 Då sade David till
Ittai: "Kom då och drag med." Och gatiten Ittai drog med
jämte alla sina män och alla kvinnor och barn som han hade

med sig. 23 Och hela landet grät högljutt, när allt folket drog
fram. Och då nu konungen gick över bäcken Kidron, gick
ock allt folket över och tog vägen åt öknen. 24 Bland de
andra såg man ock Sadok jämte alla leviterna, och de buro
med sig Guds förbundsark; men de satte ned Guds ark -
- varvid också Ebjatar kom ditupp -- till dess att allt folket
hade hunnit draga fram ur staden. 25 Då sade konungen till
Sadok: "För Guds ark tillbaka in i staden. Om jag finner nåd
för HERRENS ögon, låter han mig komma tillbaka, så att jag
åter får se honom och hans boning. 26 Men om han säger
så: 'Jag har icke behag till dig' -- se, då är jag redo; han göre
då med mig såsom honom täckes." 27 Och konungen sade
till prästen Sadok: "Du är ju siare; vänd tillbaka till staden i
frid. Och din son Ahimaas och Ebjatars son Jonatan, båda
edra söner, må följa med eder. 28 Se, jag vill dröja vid
färjställena i öknen, till dess att ett budskap kommer från
eder med underrättelser till mig. 29 Då förde Sadok och
Ebjatar Guds ark tillbaka till Jerusalem och stannade där. 30
Men David gick gråtande uppför Oljeberget med överhöljt
huvud ock bara fötter; och allt folket som följde med honom
hade ock höljt över sina huvuden och gingo ditupp under
gråt. 31 Och när man berättade för David att Ahitofel var
med bland dem som hade sammansvurit sig med Absalom,
sade David: "HERRE, gör Ahitofels råd till dårskap." 32 När
sedan David hade kommit upp på bergstoppen, där man
plägade tillbedja Gud, då kom arkiten Husai emot honom,
med sönderriven livklädnad och med jord på sitt huvud. 33
David sade till honom: "Om du går med mig, så bliver du mig
till besvär. 34 Men om du vänder tillbaka till staden och säger
till Absalom: 'Din tjänare vill jag vara, o konung; jag har förut
varit din faders tjänare, men nu vill jag vara din tjänare',
så kan du gagna mig med att göra Ahitofels råd om intet.
35 Där har du ju ock prästerna Sadok och Ebjatar; allt vad
du får höra från konungens hus må du meddela prästerna
Sadok och Ebjatar. 36 De hava ju ock där sina båda söner
hos sig: Sadok har Ahimaas, och Ebjatar Jonatan; genom
dem kunnen I sända mig bud om allt vad I fån höra." 37 Så
gick då Husai, Davids vän, in i staden. Och jämväl Absalom
drog in i Jerusalem.

16 När David hade gått framåt ett litet stycke från
bergstoppen, då mötte honom Siba, Mefibosets tjänare,
med ett par lastade åsnor, som buro två hundra bröd, ett
hundra russinkakor, ett hundra fruktkakor och en vinlägel. 2
Då sade konungen till Siba: "Vad vill du med detta?" Siba
svarade: "Åsnorna skola vara för konungens husfolk till att
rida på, brödet och fruktkakorna skola tjänarna hava att äta,
och vinet skola de törstande hava att dricka i öknen." 3
Konungen sade: "Men var är din herres son?" Siba svarade
konungen: "Han är kvar i Jerusalem; ty han tänkte: 'Nu skall
Israels hus giva mig tillbaka min faders rike.'" 4 Då sade
konungen till Siba: "Se, allt vad Mefiboset äger skall vara
ditt." Siba svarade: "Jag faller ned för dig; låt mig finna nåd
för dina ögon, min herre konung." 5 När sedan konung David
hade kommit till Bahurim, då trädde därifrån ut en man som
var besläktad med Sauls hus och hette Simei, Geras son;
han trädde fram och for ut i förbannelser. 6 Och han kastade
stenar på David och på alla konung Davids tjänare, fastän allt
folket och alla hjältarna omgåvo denne, både till höger och
till vänster. 7 Och Simeis ord, när han förbannade honom,
voro dessa: "Bort, bort, du blodsman, du ogärningsman! 8
HERREN låter nu allt Sauls hus' blod komma tillbaka över
dig, du som har blivit konung i hans ställe; HERREN giver
nu konungadömet åt din son Absalom. Se, nu har du kommit
i den olycka du förtjänade, ty en blodsman är du." 9 Då sade
Abisai, Serujas son, till konungen: "Varför skall den döda
hunden där få förbanna min herre konungen? Låt mig gå dit
och hugga huvudet av honom." 10 Men konungen svarade:
"Vad haven I med mig att göra, I Serujas söner? Om han
förbannar, och om det är HERREN som har bjudit honom att
förbanna David, vem törs då fråga: 'Varför gör du så?' 11
Och David sade ytterligare till Abisai och till alla sina tjänare:
"Min son, han som har utgått från mitt eget liv, står mig ju
efter livet; med huru mycket mer skäl då denne benjaminit!
Låten honom vara, må han förbanna; ty HERREN har befallt
honom det. 12 Kanhända skall HERREN se till den orätt
mig sker, så att HERREN åter giver mig lycka, till gengäld
för den förbannelse som i dag uttalas över mig." 13 Och
David gick med sina män vägen fram, under det att Simei
gick längs utmed berget, jämsides med honom, och for ut
i förbannelser och kastade stenar och grus, där han gick
jämsides med honom. 14 När så konungen, med allt folket
som följde honom, hade kommit till Ajefim, rastade han där.
15 Men Absalom hade med allt sitt folk, Israels män, kommit
till Jerusalem; han hade då också Ahitofel med sig. 16 När
nu arkiten Husai, Davids vän, kom till Absalom, ropade
Husai till Absalom: "Leve konungen! Leve konungen!" 17
Absalom sade till Husai: "Är det så du visar din kärlek mot
din vän? Varför har du icke följt med din vän?" 18 Husai
svarade Absalom: "Nej, den som HERREN och detta folk
och alla Israels män hava utvalt, honom vill jag tillhöra, och
hos honom vill jag stanna. 19 Och dessutom, vilken bör jag
tjäna? Bör jag icke tjäna inför hans son? Jo, såsom jag har
tjänat inför din fader, så vill jag ock göra det inför dig." 20
Och Absalom sade till Ahitofel: "Given nu ett råd om vad

vi skola göra." 21 Ahitofel sade till Absalom: "Gå in till din
faders bihustrur, som han har lämnat kvar för att vakta huset.
Då får hela Israel höra att du har gjort dig förhatlig för din
fader, och så styrkes modet hos alla dem som hålla med
dig. 22 Därefter slog man upp ett tält åt Absalom ovanpå
taket, och så gick Absalom in till sin faders bihustrur inför
hela Israels ögon. 23 Den tiden gällde nämligen ett råd som
Ahitofel gav lika mycket som om man hade frågat Gud till
råds; så mycket gällde vart råd av Ahitofel både för David
och för Absalom.

17 Och Ahitofel sade till Absalom: "Låt mig utvälja tolv
tusen män, så vill jag bryta upp och förfölja David
i natt. 2 Då kan jag komma över honom och förskräcka
honom, medan han är utmattad och modlös, och allt hans
folk skall då taga till flykten; sedan kan jag döda konungen,
när han står där övergiven. 3 Därefter skall jag föra allt
folket tillbaka till dig. Ty om det så går den man du söker, så
är detta som om alla vände tillbaka; allt folket får då frid."
4 Detta behagade Absalom och alla de äldste i Israel. 5
Likväl sade Absalom: "Kalla ock arkiten Husai hit, så att vi
också få höra vad han har att säga. 6 När då Husai kom
in till Absalom, sade Absalom till honom: "Så och så har
Ahitofel talat. "Skola vi göra såsom han har sagt? Varom
icke, så tala du." 7 Husai svarade Absalom: Det råd som
Ahitofel denna gång har givit är icke gott." 8 Och Husai sade
ytterligare: "Du känner din fader och hans män, och vet att
de äro hjältar och bistra såsom en björninna från vilken man
har tagit ungarna ute på marken. Och din fader är ju en
krigsman som icke vilar med sitt folk under natten. 9 Nu har
han säkerligen gömt sig i någon håla eller på något annat
ställe. Om nu redan i början några av folket här fölle, så
skulle var och en som finge höra talas därom säga att det
folk som följer Absalom har lidit ett nederlag; 10 och då
skulle till och med den tappraste, den som hade mod såsom
ett lejon, bliva högeligen förfärad; ty hela Israel vet att din
fader är en hjälte, och att de som följa honom äro tappra
män. 11 Därför är nu mitt råd: Låt hela Israel från Dan ända
till Beer-Seba församla sig till dig, så talrikt som sanden vid
havet; och själv må du draga med i striden. 12 När vi så
drabba ihop med honom, varhelst han må påträffas, skola
vi slå ned på honom, såsom daggen faller över marken;
och då skall intet bliva kvar av honom och alla de män som
äro med honom 13 Ja, om han också droge sig tillbaka in i
någon stad, så skulle hela Israel kasta linor omkring den
staden, och vi skulle draga den ned i dalen, till dess att icke
minsta sten vore att finna därav. 14 Då sade Absalom och
alla Israels män: "Arkiten Husais råd är bättre än Ahitofels
råd." HERREN hade nämligen skickat det så, att Ahitofels
goda råd gjordes om intet, för att HERREN skulle låta olycka
komma över Absalom. 15 Och Husai sade till prästerna
Sadok och Ebjatar: "Det och det rådet har Ahitofel givit
Absalom och de äldste i Israel, men jag har givit det och
det rådet. 16 Så sänden nu med hast bud och låten säga
David: 'Stanna icke över natten vid färjställena i öknen, utan
gå hellre över, för att icke konungen och allt hans folk må
drabbas av fördärv.'" 17 Nu hade Jonatan och Ahimaas sitt
tillhåll vid Rogelskällan, och en tjänstekvinna gick dit med
budskap; sedan plägade de själva gå med budskapet till
konung David. Ty de tordes icke gå in i staden och visa sig
där. 18 Men en gosse fick se dem och berättade det för
Absalom. Då gingo båda med hast sin väg och kommo in i
en mans hus i Bahurim, som på sin gård hade en brunn; i
den stego de ned. 19 Och hans hustru tog ett skynke och
bredde ut det över brunnshålet och strödde gryn därpå, så
att man icke kunde märka något. 20 Då nu Absaloms tjänare
kommo in i huset till hustrun och frågade var Ahimaas och
Jonatan voro, svarade hon dem: "De gingo över bäcken
där." Då sökte de, men utan att finna, och vände så tillbaka
till Jerusalem. 21 Men sedan de hade gått sin väg, stego de
andra upp ur brunnen och gingo med sitt budskap till konung
David; de sade till David: "Bryten upp och gån med hast över
vattnet, ty det och det rådet har Ahitofel givit, till eder ofärd."
22 Då bröt David upp med allt det folk han hade hos sig, och
de gingo över Jordan; och om morgonen, när det blev dager,
saknades ingen enda, utan alla hade kommit över Jordan.
23 Men när Ahitofel såg att man icke följde hans råd, sadlade
han sin åsna och stod upp och for hem till sin stad, och
sedan han hade beställt om sitt hus, hängde han sig. Och
när han var död, blev han begraven i sin faders grav. 24
Så hade nu David kommit till Mahanaim, när Absalom med
alla Israels män gick över Jordan. 25 Men Absalom hade
satt Amasa i Joabs ställe över hären. Och Amasa var son
till en man vid namn Jitra, en israelit, som hade gått in till
Abigal, Nahas' dotter och Serujas, Joabs moders, syster. 26
Och Israel och Absalom lägrade sig i Gileads land. 27 Men
när David kom till Mahanaim, hade Sobi, Nahas' son, från
Rabba i Ammons barns land, och Makir, Ammiels son, från
Lo-Debar, och Barsillai, en gileadit från Rogelim, 28 låtit föra
dit sängar, skålar, lerkärl, så ock vete, korn, mjöl och rostade
ax, ävensom bönor, linsärter och annat rostat, 29 därjämte
honung, gräddmjölk, får och nötostar till mat åt David och
hans folk; ty de tänkte: "Folket är hungrigt, trött och törstigt i
öknen.

18 Och David mönstrade sitt folk och satte över- och
underhövitsmän över dem. **2** Därefter lät David folket
tåga åstad: en tredjedel under Joabs befäl, en tredjedel
under Abisais, Serujas sons, Joabs broders, befäl, och en
tredjedel under gatiten Ittais befäl. Och konungen sade till
folket: "Jag vill ock själv draga ut med eder." **3** Men folket
svarade: "Du får icke draga ut; ty om vi måste fly, aktar
ingen på oss, och om hälften av oss bliver dödad, aktar man
icke heller på oss, men du är nu så god som tio tusen av
oss. Därför är det nu bättre att du står redo att komma oss
till hjälp från staden. **4** Då sade konungen till dem: "Vad I
ansen vara bäst vill jag göra." Och konungen ställde sig vid
sidan av porten, under det att allt folket drog ut i avdelningar
på hundra och tusen. **5** Men konungen bjöd Joab, Abisai
och Ittai och sade: "Faren nu varligt med den unge mannen
Absalom." Och allt folket hörde huru konungen så bjöd alla
hövitsmännen angående Absalom. **6** Så drog då folket ut på
fältet mot Israel, och striden stod i Efraims skog. **7** Där blev
Israels folk slaget av Davids tjänare, och många stupade där
på den dagen: tjugu tusen man. **8** Och striden utbredde
sig över hela den trakten; och skogen förgjorde mer folk,
än svärdet förgjorde på den dagen. **9** Och Absalom kom i
Davids tjänares väg. Absalom red då på sin mulåsna; och
när mulåsnan kom under en stor terebint med täta grenar,
fastnade hans huvud i terebinten, så att han blev hängande
mellan himmel och jord, ty mulåsnan som han satt på sprang
sin väg. **10** Och en man fick se det och berättade för Joab
och sade: "Jag såg där borta Absalom hänga i en terebint."
11 Då sade Joab till mannen som berättade detta för honom:
"Om du såg det, varför slog du honom då icke strax till
jorden? Jag skulle då gärna hava givit dig tio siklar silver och
ett bälte." **12** Men mannen svarade Joab: "Om jag ock finge
väga upp tusen siklar silver i mina händer, skulle jag dock
icke vilja uträcka min hand mot konungens son, ty konungen
bjöd ju dig och Abisai och Ittai, så att vi hörde det: 'Tagen
vara, I alla, på den unge mannen Absalom.' **13** Dessutom,
om jag lömskt hade förgripit mig på hans liv, så hade du
säkerligen lämnat mig i sticket, eftersom intet kan förbliva
dolt för konungen." **14** Joab sade: "Jag vill icke på detta sätt
förhala tiden med dig." Därefter tog han tre spjut i sin hand
och stötte dem i Absaloms bröst, medan denne ännu var vid
liv, där han hängde under terebinten. **15** Sedan kommo tio
unga män, Joabs vapendragare, ditfram, och av dem blev
Absalom till fullo dödad. **16** Och Joab lät stöta i basunen,
och folket upphörde att förfölja Israel, ty Joab ville skona
folket. **17** Och de togo Absalom och kastade honom i en stor
grop i skogen och staplade upp ett mycket stort stenröse
över honom. Men hela Israel flydde, var och en till sin hydda.
18 Och Absalom hade, medan han ännu levde, låtit resa
åt sig en stod som står i Konungsdalen; ty han tänkte:
"Jag har ingen son som kan bevara mitt namns åminnelse.
Den stoden hade han uppkallat efter sitt namn, och den
heter ännu i dag Absaloms minnesvård. **19** Och Ahimaas,
Sadoks son, sade: "Låt mig skynda åstad och förkunna för
konungen glädjebudskapet att HERREN har dömt honom fri
ifrån hans fienders hand." **20** Men Joab svarade honom: "I
dag bliver du ingen glädjebudbärare; en annan dag må du
förkunna glädjebudskap, men denna dag förkunnar du icke
något glädjebudskap, eftersom nu konungens son är död."
21 Därefter sade Joab till en etiopier: "Gå och berätta för
konungen vad du har sett." Då föll etiopiern ned för Joab
och skyndade därpå åstad. **22** Men Ahimaas, Sadoks son;
sade ännu en gång till Joab: "Låt också mig, vad än må
ske, få skynda åstad, efter etiopiern." Joab sade: "Varför
vill du skynda åstad, min son, då detta ju icke kan vara ett
glädjebudskap som skaffar dig någon lön?" **23** Han svarade:
"Vad än må ske vill jag skynda åstad." Då sade han till
honom: "Så skynda då." Och Ahimaas skyndade åstad och
tog vägen över Jordanslätten och hann om etiopiern. **24**
Under tiden satt David inne i porten. Och väktaren gick
upp på porttaket invid muren; när han där lyfte upp sina
ögon, fick han se en man komma ensam springande. **25**
Väktaren ropade och förkunnade det för konungen. Då sade
konungen: "Är han ensam, så har han ett glädjebudskap
att kungöra." Och han kom allt närmare. **26** Därefter fick
väktaren se en annan man komma springande; då ropade
väktaren till portvaktaren och sade: "Nu ser jag åter en man
komma ensam springande." Konungen sade: "Denne är ock
en glädjebudbärare." **27** Och väktaren sade: "Efter sitt sätt
att springa tyckes mig den förste vara Ahimaas, Sadoks
son." Då sade konungen: "Det är en god man; han kommer
säkerligen med ett gott glädjebudskap." **28** Och Ahimaas
ropade och sade till konungen: "Allt väl!" Därefter föll han ned
till Jorden på sitt ansikte inför konungen och sade: "Lovad
vare HERREN, din Gud, som har prisgivit de människor
som hade upplyft sin hand mot min herre konungen!" **29** Då
frågade konungen: "Står det väl till med den unge mannen
Absalom?" Ahimaas svarade: "Jag såg en stor hop folk,
när Joab avsände konungens andre tjänare och mig, din
tjänare; men jag vet icke vad det var." **30** Konungen sade:
"Gå åt sidan och ställ dig där." Då gick han åt sidan och
blev stående där **31** Just då kom etiopiern. Och etiopiern
sade: "Mottag, min herre konung, det glädjebudskapet att
HERREN i dag har dömt dig fri ifrån alla de mäns hand, som

hava rest sig upp mot dig." 32 Konungen frågade etiopiern:
"Står det väl till med den unge mannen Absalom?" Etiopiern
svarade: "Må det så gå med min herre konungens fiender
och med alla som resa sig upp mot dig för att göra dig ont,
såsom det har gått med den unge mannen. 33 Då blev
konungen häftigt upprörd och gick upp i salen över porten
och grät. Och under det att han gick, ropade han så: "Min
son Absalom, min son, min son Absalom! Ack, att jag hade
fått dö i ditt ställe! Absalom, min son, min son!"

19 Och det blev berättat för Joab att konungen grät och
sörjde Absalom. 2 Och segern blev på den dagen
förbytt till sorg för allt folket, eftersom folket på den dagen
fick höra sägas att konungen var bedrövad för sin sons skull.
3 Och folket smög sig på den dagen in i staden, såsom
människor pläga göra, vilka hava vanärat sig, därigenom
att de hava flytt under striden. 4 Men konungen hade skylt
sitt ansikte; och konungen klagade med hög röst: "Min son
Absalom! Absalom, min son, min son!" 5 Då gick Joab in i
huset till konungen och sade: "Du kommer i dag alla dina
tjänares ansikten att rodna av skam, fastän de i dag hava
räddat både ditt eget liv och dina söners och döttrars liv och
dina hustrurs liv och dina bihustrurs liv. 6 Ty du älskar ju
dem som hata dig, och hatar dem som älska dig. I dag har
du nämligen gjort kunnigt att dina hövitsmän och tjänare äro
intet for dig, ty i dag märker jag, att om Absalom vore vid liv,
men alla vi andra i dag hade omkommit, så skulle detta hava
varit dig mer till behag. 7 Men stå nu upp, och gå ut och tala
vänligt med dina tjänare; ty jag svär vid HERREN, att om du
icke gör det, så skall icke en enda man stanna kvar hos dig
över denna natt, och detta skall för dig bliva en större olycka
än alla de olyckor som hava övergått dig från din ungdom
ända till nu." 8 Då stod konungen upp och satte sig i porten.
Och man gjorde kunnigt för allt folket och sade: "Konungen
sitter nu i porten." Då kom allt folket inför konungen. Men
Israel hade flytt, var och en till sin hydda. 9 Och allt folket i
alla Israels stammar begynte därefter förebrå varandra och
säga: "Konungen har räddat oss från vara fienders hand och
hjälpt oss ifrån filistéernas hand, och nu har han måst fly ur
landet för Absalom. 10 Men Absalom, som vi hade smort till
konung över oss, har blivit dödad i striden. Varför sägen I då
icke ett ord om att föra konungen tillbaka?" 11 Under tiden
hade konung David sänt bud till prästerna Sadok och Ebjatar
och låtit säga: "Talen så till de äldste i Juda: 'Varför skolen I
vara de sista att hämta konungen tillbaka hem? Ty vad hela
Israel talar har redan kommit för konungen, där han bor. 12 I
ären ju mina bröder, I ären ju mitt kött och ben. Varför skolen
I då vara de sista att hämta konungen tillbaka?' 13 Och till
Amasa skolen I säga: 'Är du icke mitt kött och ben? Gud
straffe mig nu och framgent, om du icke för all din tid skall
bliva härhövitsman hos mig i Joabs ställe.'" 14 Härigenom
vann han alla Juda mäns hjärtan utan undantag, så att de
sände detta budskap till konungen: "Vänd tillbaka, du själv
med alla dina tjänare." 15 Då vände konungen tillbaka och
kom till Jordan; men Juda hade kommit till Gilgal för att
möta konungen och föra konungen över Jordan. 16 Också
Simei, Geras son, benjaminiten, som var från Bahurim,
skyndade sig och drog ned med Juda män for att möta
konung David. 17 Och med honom följde tusen man från
Benjamin, ävensom Siba, vilken hade varit tjänare i Sauls
hus, jämte hans femton söner och tjugu tjänare. Dessa hade
nu hastat ned till Jordan före konungen. 18 Och färjan gick
över för att överföra konungens familj, och för att användas
efter hans gottfinnande. Men Simei, Geras son, föll ned inför
konungen, när han skulle fara över Jordan, 19 och sade till
konungen: "Må min herre icke tillräkna mig min missgärning,
och icke tänka på huru illa din tjänare gjorde på den dag då
min herre konungen drog ut från Jerusalem; må konungen
icke akta därpå. 20 Ty din tjänare inser att jag då försyndade
mig; därför har jag nu i dag först av hela Josefs hus kommit
hitned för att möta min herre konungen. 21 Då tog Abisai,
Serujas son, till orda och sade: "Skulle icke Simei dödas för
detta? Han har ju förbannat HERRENS smorde." 22 Men
David svarade: "Vad haven I med mig att göra, I Serujas
söner, eftersom I i dag ären mig till hinders? Skulle väl i
dag någon dödas i Israel? Vet jag då icke att jag i dag har
blivit konung över Israel?" 23 Därefter sade konungen till
Simei: "Du skall icke dö." Och konungen gav honom sin
ed därpå. 24 Mefiboset, Sauls son, hade ock kommit ned
för att möta konungen. Han hade varken ansat sina fötter
eller sitt skägg, ej heller hade han låtit två sina kläder allt
ifrån den dag då konungen drog bort, ända till den dag då
han kom igen i frid. 25 När han nu kom till Jerusalem för att
möta konungen, sade konungen till honom: "Varför följde
du icke med mig, Mefiboset?" 26 Han svarade: "Min herre
konung, min tjänare bedrog mig. Ty din tjänare sade: 'Jag vill
sadla min åsna och sätta mig på den och så begiva mig till
konungen'; din tjänare är ju halt. 27 Men han har förtalat
din tjänare hos min herre konungen. Min herre konungen
är ju dock såsom Guds ängel; så gör nu vad dig täckes.
28 Ty hela min faders hus förtjänade intet annat än döden
av min herre konungen, och likväl lät du din tjänare sitta
bland dem som få äta vid ditt bord. Vad har jag då rätt att
ytterligare begära, och varom kan jag väl ytterligare ropa till
konungen?" 29 Konungen sade till honom: "Varför ordar du

ytterligare härom? Jag säger att du och Siba skolen dela
jordagodset." 30 Då sade Mefiboset till konungen: "Han må
gärna taga alltsammans, sedan nu min herre konungen har
kommit hem igen i frid." 31 Gileaditen Barsillai hade ock
farit ned från Rogelim och drog sedan med konungen till
Jordan, för att få ledsaga honom över Jordan. 32 Barsillai var
då mycket gammal: åttio år. Han hade sörjt för konungens
behov, medan denne uppehöll sig i Mahanaim, ty han var en
mycket rik man. 33 Konungen sade nu till Barsillai: "Du skall
draga med mig, så skall jag sörja för dina behov hemma
hos mig i Jerusalem." 34 Men Barsillai svarade konungen:
"Huru många år kan jag väl ännu hava att leva, eftersom jag
skulle följa med konungen upp till Jerusalem? 35 Jag är nu
åttio år gammal; kan jag då känna skillnad mellan bättre och
sämre, eller har väl din tjänare någon smak för vad jag äter
eller för vad jag dricker? Eller kan jag ännu njuta av att höra
sångare och sångerskor sjunga? Varför skulle din tjänare då
ytterligare bliva min herre konungen till besvär? 36 Allenast
för en stund vill din tjänare fara med konungen över Jordan.
Varför skulle väl konungen giva mig en sådan vedergällning?
37 Låt din tjänare vända tillbaka, så att jag får dö i min stad,
där jag har min faders och min moders grav. Men se här
är din tjänare Kimham, låt honom få draga med min herre
konungen; och gör för honom vad dig täckes." 38 Då sade
konungen: "Så må då Kimham draga med mig, och jag skall
göra för honom vad du vill. Och allt vad du begär av mig
skall jag göra dig." 39 Därefter gick allt folket över Jordan,
och konungen själv gick också över. Och konungen kysste
Barsillai och tog avsked av honom. Sedan vände denne
tillbaka hem igen. 40 Så drog nu konungen till Gilgal, och
Kimham följde med honom, så ock allt Juda folk. Och de,
jämte hälften av Israels folk, förde konungen ditöver. 41 Men
då kommo alla de övriga israeliterna till konungen och sade
till honom: "Varför hava våra bröder, Juda män, fått hemligen
bemäktiga sig dig och föra konungen och hans familj, tillika
med alla Davids män, över Jordan?" 42 Alla Juda män
svarade Israels män: "Konungen står ju oss närmast; varför
vredgens I då häröver? Hava vi levat på konungen eller
skaffat oss någon vinning genom honom?" 43 Då svarade
Israels män Juda män och sade: "Tio gånger större del än I
hava vi i den som är konung, alltså ock i David. Varför haven
I då ringaktat oss? Och voro icke vi de som först talade om
att hämta vår konung tillbaka?" Men Juda män läto ännu
hårdare ord falla än Israels män.

20 Nu hände sig att där fanns en illasinnad man vid namn
Seba, Bikris son, en benjaminit. Denne stötte i basun
och sade: "Vi hava ingen del i David och ingen arvslott i
Isais son. Israel drage hem, var och en till sin hydda." 2 Då
övergåvo alla Israels män David och följde Seba, Bikris son;
men Juda män höllo sig till sin konung och följde honom från
Jordan ända till Jerusalem. 3 Så kom David hem igen till
Jerusalem. Och konungen tog då de tio bihustrur som han
hade lämnat kvar för att vakta huset, och satte in dem i ett
särskilt hus till att där förvaras; och han gav dem underhåll,
men gick icke in till dem. Där förblevo de nu instängda till sin
dödsdag och levde redan under hans livstid såsom änkor. 4
Och konungen sade till Amasa: "Båda upp åt mig Juda män
inom tre dagar, och inställ dig sedan själv här." 5 Amasa
begav sig då åstad för att uppbåda Juda; men när han dröjde
utöver den tid som hade blivit honom förelagd, 6 sade David
till Abisai: "Nu kommer Seba, Bikris son, att bliva farligare för
oss än Absalom. Tag du din herres tjänare och sätt efter
honom, så att han icke bemäktigar sig några befästa städer
och tillfogar oss för stor skada." 7 Alltså drogo Joabs män
tillika med keretéerna och peletéerna och alla hjältarna ut
efter honom; de drogo ut från Jerusalem för att sätta efter
Seba, Bikris son. 8 Men när de hade hunnit till den stora
stenen vid Gibeon, kom Amasa emot dem. Joab var då
klädd i livrocken som plägade utgöra hans dräkt, och ovanpå
den hade han ett bälte, med ett svärd i skidan, bundet över
sina länder; men när han gick fram, föll det ut. 9 Och Joab
sade till Amasa: "Står det väl till med dig, min broder?"
Därvid fattade Joab Amasa i skägget med högra handen
såsom för att kyssa honom. 10 Och då Amasa icke tog sig
till vara för det svärd som Joab hade i sin andra hand, gav
denne honom därmed en stöt i underlivet, så att hans inälvor
runno ut på jorden. Så dog han, utan att den andre behövde
giva honom någon ytterligare stöt. Därefter fortsatte Joab
och hans broder Abisai att förfölja Seba, Bikris son. 11 Men
en av Joabs tjänare stod kvar därbredvid och ropade: "Var
och en som är Joabs vän och håller med David, han följe
efter Joab." 12 Nu låg Amasa sölad i sitt blod mitt på vägen;
och mannen såg allt folket stannade. Då förde han Amasa
undan från vägen in på åkern och kastade ett kläde över
honom, eftersom han såg huru alla de som kommo därförbi
stannade. 13 Så snart han var bortskaffad från vägen, drogo
alla förbi och följde Joab för att sätta efter Seba, Bikris son.
14 Denne drog emellertid genom alla Israels stammar till Abel
och Bet-Maaka och genom hela Habberim; och folk samlade
sig och följde honom ända ditin. 15 Men de kommo och
belägrade honom där i Abel vid Bet-Hammaaka och kastade
upp mot staden en vall, som reste sig inemot yttermuren.
Och allt Joabs folk arbetade på att förstöra muren och
kullstöta den. 16 Då ropade en klok kvinna från staden:

"Hören! Hören! Sägen till Joab att han kommer hit, så att jag
får tala med honom." 17 När han då kom fram till kvinnan,
frågade hon: "Är du Joab?" Han svarade: "Ja." Hon sade till
honom: "Hör din tjänarinnas ord." Han svarade: "Jag hör." 18
Då sade hon: "Fordom plägade man säga så: 'I Abel skall
man fråga till råds'; sedan kunde man utföra sina planer. 19
Vi äro de fridsammaste och trognaste i Israel, och du söker
att förgöra en stad som är en moder i Israel. Varför vill du
förstöra HERRENS arvedel?" 20 Joab svarade och sade:
"Bort det, bort det, att jag skulle vilja förstöra och fördärva!
21 Det är icke så, utan en man från Efraims bergsbygd vid
namn Seba, Bikris son, har rest sig upp mot konung David;
utlämnen allenast honom, så vill jag draga bort ifrån staden."
Kvinnan svarade Joab: "Hans huvud skall strax bliva utkastat
till dig över muren." 22 Sedan vände sig kvinnan med sitt
kloka råd till allt folket, och de höggo huvudet av Seba,
Bikris son, och kastade ut det till Joab. Då stötte denne i
basunen, och krigsfolket skingrade sig och drog bort ifrån
staden, var och en till sin hydda. Och Joab vände tillbaka till
konungen i Jerusalem. 23 Joab hade nu befälet över hela
krigshären i Israel, och Benaja, Jojadas son, hade befälet
över keretéerna och peletéerna. 24 Adoram hade uppsikten
över de allmänna arbetena, och Josafat, Ahiluds son, var
kansler. 25 Seja var sekreterare, och Sadok och Ebjatar voro
präster. 26 Dessutom var ock jairiten Ira präst hos David.

21 Men under Davids tid uppstod en hungersnöd,
som varade oavbrutet i tre år; då sökte David
HERRENS ansikte. HERREN svarade: "För Sauls och hans
blodbefläckade hus' skull sker detta, därför att han dödade
gibeoniterna. 2 Då kallade konungen till sig gibeoniterna
och talade med dem. Men gibeoniterna voro icke israeliter,
utan en kvarleva av amoréerna och fastän Israels barn hade
givit dem sin ed, hade Saul, i sin nitälskan för Israels barn
och för Juda, försökt att nedgöra dem. 3 David sade nu till
gibeoniterna: "Vad skall jag göra för eder, och varmed skall
jag bringa försoning, så att I välsignen HERRENS arvedel?"
4 Gibeoniterna svarade honom: "Vi fordra icke silver och
guld av Saul och hans hus, ej heller hava vi rätt att döda
någon man i Israel." Han frågade: "Vad begären I då att
jag skall göra för eder?" 5 De svarade konungen: "Den
man som ville förgöra oss, och som stämplade mot oss,
för att vi skulle bliva utrotade och icke mer hava bestånd
någonstädes inom Israels land, 6 av hans söner må sju
utlämnas till oss, så att vi få upphänga dem för HERREN i
Sauls, HERRENS utvaldes, Gibea." Konungen sade: "Jag
skall utlämna dem." 7 Men konungen skonade Mefiboset,
Sauls son Jonatans son, för den ed vid HERREN, som
de, David och Jonatan, Sauls son, hade svurit varandra. 8
Däremot tog konungen de två söner, Armoni och Mefiboset,
som Rispa, Ajas dotter, hade fött åt Saul, och de fem söner
som Mikal, Sauls dotter, hade fött åt meholatiten Adriel,
Barsillais son 9 och överlämnade dem åt gibeoniterna, och
dessa upphängde dem på berget inför HERREN, så att de
omkommo, alla sju på en gång. Och det var under de första
skördedagarna, när kornskörden begynte, som de blevo
dödade. 10 Då tog Rispa, Ajas dotter, sin sorgdräkt och
hade den till sitt läger ovanpå klippan från det att skörden
begynte, ända till dess att vattnet strömmade ned över dem
från himmelen; och hon tillstadde icke himmelens fåglar att
slå ned på dem om dagen, ej heller markens vilda djur att
göra det om natten. 11 När det blev berättat för David vad
Rispa, Ajas dotter, Sauls bihustru, hade gjort 12 begav sig
David åstad och hämtade Sauls och hans son Jonatans
ben från borgarna i Jabes i Gilead. Dessa hade nämligen i
hemlighet tagit deras kroppar bort ifrån den öppna platsen i
Bet-San, där filistéerna hade hängt upp dem, när filistéerna
slogo Saul på Gilboa. 13 Och då han hade fört Sauls och
hans son Jonatans ben upp därifrån, samlade man ock ihop
de upphängdas ben. 14 Sedan begrov man Sauls och hans
son Jonatans ben i Benjamins land, i Sela, i hans fader
Kis' grav; man gjorde allt vad konungen hade bjudit. Och
därefter hörde Gud landets bön. 15 Åter uppstod krig mellan
filistéerna och Israel. Och David drog ned med sina tjänare,
och de stridde mot filistéerna. Men David blev trött; 16 och
Jisbo-Benob, en av rafaéernas avkomlingar, vilkens lans
vägde tre hundra siklar koppar, och som var iklädd en ny
rustning, tänkte då döda David. 17 Men Abisai, Serujas son,
kom honom till hjälp och slog filistéen till döds. Då besvuro
Davids män honom att han icke mer skulle draga ut med
dem i striden, så att han icke utsläckte Israels lampa. 18
Därefter stod åter en strid med filistéerna vid Gob; husatiten
Sibbekai slog då ned Saf, en av rafaéernas avkomlingar. 19
Åter stod en strid med filistéerna vid Gob; Elhanan, Jaare-
Oregims son, betlehemiten, slog då ned gatiten Goljat, som
hade ett spjut vars skaft liknade en vävbom. 20 Åter stod en
strid vid Gat. Där var en reslig man som hade sex fingrar på
var hand och sex tår på var fot, eller tillsammans tjugufyra;
han var ock en avkomling av rafaéerna. 21 Denne smädade
Israel; då blev han nedgjord av Jonatan, son till Simeai,
Davids broder. 22 Dessa fyra voro avkomlingar av rafaéerna
i Gat; och de föllo för Davids och hans tjänares hand.

22 Och David talade till HERREN denna sångs ord, när
HERREN hade räddat honom från alla hans fienders
hand och från Sauls hand. 2 Han sade: HERRE, du mitt

bergfäste, min borg och min räddare, 3 Gud, du min klippa,
till vilken jag tager min tillflykt, min sköld och min frälsnings
horn, mitt värn och min tillflykt, min frälsare, du som frälsar
mig från våldet! 4 HERREN, den högtlovade, åkallar jag, och
från mina fiender bliver jag frälst. 5 Ty dödens bränningar
omvärvde mig, fördärvets strömmar förskräckte mig, 6
dödsrikets band omslöto mig, dödens snaror föllo över mig.
(Sheol h7585) 7 Men jag åkallade HERREN i min nöd, ja, jag
gick med min åkallan till min Gud. Och han hörde från sin
himmelska boning min röst, och mitt rop kom till hans öron. 8
Då skalv jorden och bävade, himmelens grundvalar darrade;
de skakades, ty hans vrede var upptänd. 9 Rök steg upp
från hans näsa och förtärande eld från hans mun, eldsglöd
ljungade från honom. 10 Och han sänkte himmelen och for
ned och töcken var under hans fötter. 11 Han for på keruben
och flög, han sågs komma på vindens vingar 12 Och han
gjorde mörker till en hydda som omslöt honom: vattenhopar,
tjocka moln. 13 Ur glansen framför honom ljungade eldsglöd.
14 HERREN dundrade från himmelen den Högste lät höra sin
röst. 15 Han sköt pilar och förskingrade dem, ljungeld och
förvirrade dem. 16 Havets bäddar kommo i dagen, jordens
grundvalar blottades, för HERRENS näpst, för hans vredes
stormvind. 17 Han räckte ut sin hand från höjden och fattade
mig, han drog mig upp ur de stora vattnen. 18 Han räddade
mig från min starke fiende, från mina ovänner, ty de voro mig
övermäktiga. 19 De överföllo mig på min olyckas dag, men
HERREN blev mitt stöd. 20 Han förde mig ut på rymlig plats
han räddade mig, ty han hade behag till mig. 21 HERREN
lönar mig efter min rättfärdighet; efter mina händers renhet
vedergäller han mig. 22 Ty jag höll mig på HERRENS vägar
och avföll icke från min Gud i ogudaktighet; 23 nej, alla hans
rätter hade jag för ögonen, och från hans stadgar vek jag
icke av. 24 Så var jag ostrafflig för honom och tog mig till
vara för missgärning. 25 Därför vedergällde mig HERREN
efter min rättfärdighet, efter min renhet inför hans ögon. 26
Mot den fromme bevisar du dig from, mot en ostrafflig hjälte
bevisar du dig ostrafflig. 27 Mot den rene bevisar du dig
ren, men mot den vrånge bevisar du dig avog. 28 och du
frälsar ett betryckt folk, men dina ögon äro emot de stolta,
till att ödmjuka dem. 29 Ja, du, HERRE, är min lampa; ty
HERREN gör mitt mörker ljust. 30 Ja, med dig kan jag nedslå
härskaror, med min Gud stormar jag murar. 31 Guds väg är
ostrafflig, HERRENS tal är luttrat. En sköld är han för alla
som taga sin tillflykt till honom. 32 Ty vem är Gud förutom
HERREN, och vem är en klippa förutom vår Gud? 33 Gud,
du som var mitt starka värn och ledde den ostrafflige på
hans väg, 34 du som gjorde hans fötter såsom hindens och
ställde mig på mina höjder, 35 du som lärde mina händer
att strida och mina armar att spänna kopparbågen! 36 Du
gav mig din frälsnings sköld och din bönhörelse gjorde mig
stor, 37 du skaffade rum för mina steg, där jag gick, och
mina fötter vacklade icke. 38 Jag förföljde mina fiender och
förgjorde dem; jag vände icke tillbaka, förrän jag hade gjort
ände på dem. 39 Ja, jag gjorde ände på dem och slog dem,
så att de icke mer reste sig; de föllo under mina fötter. 40
Du omgjordade mig med kraft till striden, du böjde mina
motståndare under mig. 41 Mina fiender drev du på flykten
för mig, dem som hatade mig förgjorde jag. 42 De sågo sig
omkring, men det fanns ingen som frälste; efter HERREN,
men han svarade dem icke. 43 Och jag stötte dem sönder till
stoft på jorden, jag krossade och förtrampade dem såsom
orenlighet på gatan. 44 Du räddade mig ur mitt folks strider,
du bevarade mig till ett huvud över hedningar; folkslag som
jag ej kände blevo mina tjänare. 45 Främlingar visade mig
underdånighet; vid blotta ryktet hörsammade de mig. 46 Ja,
främlingarnas mod vissnade bort; de omgjordade sig och
övergåvo sina borgar. 47 HERREN lever! Lovad vare min
klippa, upphöjd vare Gud, min frälsnings klippa! 48 Gud, som
har givit mig hämnd och lagt folken under mig; 49 du som
har fört mig ut från mina fiender och upphöjt mig över mina
motståndare, räddat mig från våldets man! 50 Fördenskull
vill jag tacka dig, HERRE, bland hedningarna, och lovsjunga
ditt namn. 51 Ty du giver din konung stor seger och gör nåd
mot din smorde, mot David och hans säd till evig tid.

23 Dessa voro Davids sista ord: Så säger David, Isais
son, så säger den man som blev högt upphöjd, Jakobs
Guds smorde, Israels ljuvlige sångare: 2 HERRENS Ande
har talat genom mig, och hans ord är på min tunga; 3 Israels
Gud har så sagt, Israels klippa har så talat till mig: "Den som
råder över människorna rätt, den som råder i Guds fruktan, 4
han är lik morgonens ljus, när solen går upp, en morgon utan
moln, då jorden grönskar genom solsken efter regn. 5 Ja, är
det icke så med mitt hus inför Gud? Han har ju upprättat
med mig ett evigt förbund, i allo stadgat och betryggat. Ja,
visst skall han låta all frälsning och glädje växa upp åt mig.
6 Men de onda äro allasammans lika bortkastade törnen,
som man ej vill taga i med handen. 7 Och måste man röra
vid dem, så rustar man sig med järn och med spjutskaft,
och bränner sedan upp dem i eld på stället. 8 Dessa äro
namnen på Davids hjältar: Joseb-Bassebet, en takemonit,
den förnämste bland kämparna, han som svängde sitt spjut
över åtta hundra som hade blivit slagna på en gång. 9 Och
näst honom kom Eleasar, son till Dodi, son till en ahoait.
Han var en av de tre hjältar som voro med David, när de

blevo smädade av filistéerna, som där hade församlat sig
till strid; Israels män drogo sig då tillbaka. 10 Men han höll
stånd och högg in på filistéerna, till dess att hans hand
blev så trött att den var såsom faststelnad vid svärdet; och
HERREN beredde så en stor seger på den dagen. Sedan
hade folket allenast att vända om och följa med honom
för att plundra. 11 Och efter honom kom Samma, son till
Age, en hararit. En gång hade filistéerna församlat sig, så
att de utgjorde en hel skara. Och där var ett åkerstycke,
fullt med linsärter. Och folket flydde för filistéerna. 12 Då
ställde han sig mitt på åkerstycket och försvarade det och
slog filistéerna; och HERREN beredde så en stor seger.
13 En gång drogo tre av de trettio förnämsta männen ned
och kommo vid skördetiden till David vid Adullams grotta,
medan en skara filistéer var lägrad i Refaimsdalen. 14 Men
David var då på borgen, under det att en filisteisk utpost
fanns i Bet-Lehem. 15 Och David greps av lystnad och sade:
"Ack att någon ville giva mig vatten att dricka från brunnen
vid Bet-Lehems stadsport!" 16 Då bröto de tre hjältarna sig
igenom filistéernas läger och hämtade vatten ur brunnen vid
Bet-Lehems stadsport och togo det och buro det till David.
Men han ville icke dricka det, utan göt ut det såsom ett
drickoffer åt HERREN. 17 Han sade nämligen: "Bort det,
HERRE, att jag skulle göra detta! Skulle jag dricka de mäns
blod, som gingo åstad med fara för sina liv?" Och han ville
icke dricka det. Sådana ting hade de tre hjältarna gjort. 18
Abisai, broder till Joab, Serujas son, var den förnämste av
tre andra; han svängde en gång sitt spjut över tre hundra
som hade blivit slagna. Och han hade ett stort namn bland
de tre. 19 Han var visserligen mer ansedd än någon annan
i detta tretal, och han var de andras hövitsman, men upp
till de tre första kom han dock icke. 20 Och Benaja, son
till Jojada, som var son till en tapper, segerrik man från
Kabseel; han slog ned de två Arielerna i Moab, och det var
han som en snövädersdag steg ned och slog ihjäl lejonet i
brunnen. 21 Han slog ock ned den egyptiske mannen som
var så ansenlig att skåda. Fastän egyptiern hade ett spjut i
handen, gick han ned mot honom, väpnad allenast med sin
stav. Och han ryckte spjutet ur egyptierns hand och dräpte
honom med hans eget spjut. 22 Sådana ting hade Benaja,
Jojadas son, gjort. Och han hade ett stort namn bland de tre
hjältarna. 23 Han var mer ansedd än någon av de trettio,
men upp till de tre första kom han icke. Och David insatte
honom i sin livvakt. 24 Till de trettio hörde: Asael, Joabs
broder; Elhanan, Dodos son, från Bet-Lehem; 25 haroditen
Samma; haroditen Elika; 26 peletiten Heles; tekoaiten Ira,
Ickes' son; 27 anatotiten Abieser; husatiten Mebunnai; 28
ahoaiten Salmon; netofatiten Maherai; 29 netofatiten Heleb,
Baanas son; Ittai, Ribais son, från Gibea i Benjamins barns
stam; 30 Benaja, en pirgatonit; Hiddai från Gaas' dalar; 31
arabatiten Abi-Albon; barhumiten Asmavet; 32 saalboniten
Eljaba; Bene-Jasen; Jonatan; 33 harariten Samma; arariten
Ahiam, Sarars son; 34 Elifelet, son till Ahasbai, maakatitens
son; giloniten Eliam, Ahitofels son; 35 Hesro från Karmel;
arabiten Paarai; 36 Jigeal, Natans son, från Soba; gaditen
Bani; 37 ammoniten Selek; beerotiten Naharai, vapendragare
åt Joab, Serujas son; 38 jeteriten Ira; jeteriten Gareb; 39
hetiten Uria. Tillsammans utgjorde de trettiosju.

24 Men HERRENS vrede upptändes åter mot Israel, så
att han uppeggade David mot dem och sade: "Gå
åstad och räkna Israel och Juda." 2 Då sade konungen till
Joab, hövitsmannen för hans här: "Far igenom alla Israels
stammar, från Dan ända till Beer-Seba, och anställen en
folkräkning, så att jag får veta huru stor folkmängden är." 3
Joab svarade konungen: "Må HERREN, din Gud, föröka
detta folk hundrafalt, huru talrikt det än är, och må min
herre konungen få se detta med egna ögon. Men varför
har min herre konungen fått lust till sådant?" 4 Likväl blev
konungens befallning gällande, trots Joab och härens andra
hövitsmän; alltså drog Joab jämte härens andra hövitsmän
ut i konungens tjänst för att anställa folkräkning i Israel.
5 Och de gingo över Jordan och lägrade sig vid Aroer,
på högra sidan om staden i Gads dal, och åt Jaeser till.
6 Därifrån kommo de till Gilead och Tatim-Hodsis land;
sedan kommo de till Dan-Jaan och så runt omkring till
Sidon. 7 Därefter kommo de till Tyrus' befästningar och till
hivéernas och kananéernas alla städer; slutligen drogo de till
Beer-Seba i Juda sydland. 8 Och sedan de så hade farit
igenom hela landet, kommo de efter nio månader och tjugu
dagar hem till Jerusalem. 9 Och Joab uppgav för konungen
vilken slutsumma folkräkningen utvisade: i Israel funnos åtta
hundra tusen stridbara, svärdbeväpnade män, och Juda
män voro fem hundra tusen. 10 Men Davids samvete slog
honom, sedan han hade låtit räkna folket, och David sade
till HERREN: "Jag har syndat storligen i vad jag har gjort;
men tillgiv nu, HERRE, din tjänares missgärning, ty jag har
handlat mycket dåraktigt." 11 Då nu David stod upp om
morgonen, hade HERRENS ord kommit till profeten Gad,
Davids siare; han hade sagt: 12 "Gå och tala till David: Så
säger HERREN: Tre ting förelägger jag dig; välj bland dem
ut åt dig ett som du vill att jag skall göra dig." 13 Då gick
Gad in till David och förkunnade detta för honom. Han sade
till honom: "Vill du att hungersnöd under sju år skall komma i
ditt land? Eller att du i tre månader skall nödgas fly för dina

ovänner, medan de förfölja dig? Eller att pest i tre dagar
skall hemsöka ditt land? Betänk nu och eftersinna vilket svar
jag skall giva honom som har sänt mig." **14** David svarade
Gad: "Jag är i stor vånda. Men låt oss då falla i HERRENS
hand, ty hans barmhärtighet är stor; i människohand vill
jag icke falla." **15** Så lät då HERREN pest komma i Israel,
från morgonen intill den bestämda tiden; därunder dogo av
folket, ifrån Dan ända till Beer-Seba, sjuttio tusen män. **16**
Men när ängeln räckte ut sin hand över Jerusalem för att
fördärva det, ångrade HERREN det onda, och han sade till
ängeln, folkets fördärvare: "Det är nog; drag nu din hand
tillbaka." Och HERRENS ängel var då vid jebuséen Araunas
tröskplats. **17** Men när David fick se ängeln som slog folket,
sade han till HERREN så: "Det är ju jag som har syndat,
det är jag som har gjort illa; men dessa, min hjord, vad
hava de gjort? Må din hand vända sig mot mig och min
faders hus." **18** Och Gad kom till David samma dag och
sade till honom: "Gå åstad och res ett altare åt HERREN på
jebuséen Araunas tröskplats." **19** Och David gick åstad efter
Gads ord, såsom HERREN hade bjudit. **20** När Arauna nu
blickade ut och fick se att konungen och hans tjänare kommo
till honom, gick han ut och föll ned till jorden på sitt ansikte
för konungen. **21** Och Arauna sade: "Varför kommer min
herre konungen till sin tjänare?" David svarade: "För att köpa
tröskplatsen av dig och där bygga ett altare åt HERREN;
och må så hemsökelsen upphöra bland folket." **22** Då sade
Arauna till David: "Min herre konungen tage till sitt offer vad
honom täckes. Se här äro fäkreaturen till brännoffer, och
här äro tröskvagnarna, jämte fäkreaturens ok, till ved. **23**
Alltsammans, o konung, giver Arauna åt konungen." Och
Arauna sade ytterligare till konungen: "Må HERREN, din
Gud, vara dig nådig." **24** Men konungen svarade Arauna:
"Nej, jag vill köpa det av dig för ett bestämt pris; ty jag vill
icke offra åt HERREN, min Gud, brännoffer som jag har fått
för intet." Och David köpte tröskplatsen och fäkreaturen för
femtio siklar silver. **25** Och David byggde där ett altare åt
HERREN och offrade brännoffer och tackoffer. Och HERREN
lyssnade till landets bön, och hemsökelsen upphörde bland
Israel.

1 Kungaboken

1 Konung David var nu gammal och kommen till hög ålder;
och ehuru man höljde täcken över honom, kunde han
dock icke hålla sig varm. 2 Då sade hans tjänare till honom:
"Må man för min herre konungens räkning söka upp en ung
kvinna, en jungfru, som kan bliva konungens tjänarinna och
sköta honom. Om hon får ligga i din famn, så bliver min
herre konungen varm" 3 Så sökte de då över hela Israels
land efter en skön flicka; och de funno Abisag från Sunem
och förde henne till konungen. 4 Hon var en mycket skön
flicka, och hon skötte nu konungen och betjänade honom,
men konungen hade intet umgänge med henne. 5 Men
Adonia, Haggits son, hov sig upp och sade: "Det är jag som
skall bliva konung." Och han skaffade sig vagnar och ryttare,
därtill ock femtio man som löpte framför honom. 6 Hans
fader hade aldrig velat bedröva honom med att säga: "Varför
gör du så?" Han var ock mycket fager; och hans moder
hade fött honom näst efter Absalom. 7 Och han begynte
underhandla med Joab, Serujas son, och med prästens
Ebjatar, och dessa slöto sig till Adonia och understödde
honom. 8 Men prästen Sadok och Benaja, Jojadas son,
samt profeten Natan, Simei, Rei och Davids hjältar höllo icke
med Adonia. 9 Och Adonia slaktade får och fäkreatur och
gödkalvar vid Soheletstenen, som ligger vid Rogelskällan;
och han inbjöd dit alla sina bröder, konungens söner, och
alla de Juda män som voro i konungens tjänst. 10 Men
profeten Natan, Benaja, hjältarna och sin broder Salomo
inbjöd han icke. 11 Då sade Natan så till Bat-Seba, Salomos
moder: "Du har väl hört att Adonia, Haggits son, har blivit
konung, utan att vår herre David vet därom? 12 Men jag vill
nu giva dig ett råd, för att du må kunna rädda ditt liv och
din son Salomos liv. 13 Gå in till konung David och säg till
honom: 'Har du icke, min herre konung, själv med ed lovat
din tjänarinna och sagt: Din son Salomo skall bliva konung
efter mig; han skall sitta på min tron? Varför har då Adonia
blivit konung?' 14 Och medan du ännu är där och talar med
konungen, skall jag efter dig komma in och bekräfta dina
ord." 15 Så gick då Bat-Seba in till konungen, i kammaren.
Konungen var nu mycket gammal; och Abisag från Sunem
betjänade konungen. 16 Och Bat-Seba bugade sig och föll
ned för konungen. Då frågade konungen: "Vad önskar du?"
17 Hon sade till honom: "Min herre, du har ju själv lovat
din tjänarinna med en ed vid HERREN, din Gud: 'Din son
Salomo skall bliva konung efter mig; han skall sitta på min
tron.' 18 Men se, nu har Adonia blivit konung, fastän du, min
herre konung, ännu icke har fått veta det. 19 Och han har
slaktat tjurar och gödkalvar och får i myckenhet, och han
har inbjudit alla konungens söner och prästen Ebjatar och
härhövitsmannen Joab; men din tjänare Salomo har han icke
inbjudit. 20 På dig, min herre konung, äro nu hela Israels
ögon riktade, i förväntan att du skall kungöra för dem vem
som skall sitta på min herre konungens tron efter honom. 21
Eljest torde hända, att när min herre konungen har gått till
vila hos sina fäder, då bliva jag och min son Salomo hållna
såsom brottslingar." 22 Medan hon ännu höll på att tala med
konungen, kom profeten Natan. 23 Och man anmälde det för
konungen och sade: "Profeten Natan är här." När han så
kom inför konungen, föll han ned till jorden på sitt ansikte för
konungen. 24 Och Natan sade: "Min herre konung, är det väl
du som har sagt att Adonia skall bliva konung efter dig, och
att han skall sitta på din tron? 25 Ty han har i dag gått ned
och slaktat tjurar och gödkalvar och får i myckenhet, och
har inbjudit alla konungens söner och härhövitsmännen och
prästen Ebjatar, och de hålla nu på med att äta och dricka
hos honom; och de ropa: 'Leve konung Adonia!' 26 Men
mig, din tjänare, och prästen Sadok och Benaja, Jojadas
son, och din tjänare Salomo har han icke inbjudit. 27 Kan
väl detta hava utgått från min herre konungen, utan att du
har låtit dina tjänare vet vem som skall sitta på min herre
konungens tron efter honom?" 28 Då svarade konung David
och sade: "Kallen hit till mig Bat-Seba." När hon nu kom inför
konungen och stod inför konungen, 29 betygade konungen
med ed och sade: "Så sant HERREN lever, han som har
förlossat mig från all nöd: 30 såsom jag lovade dig med ed
vid HERREN, Israels Gud, då jag sade: 'Din son Salomo
skall bliva konung efter mig; han skall sitta på min tron i mitt
ställe', så vill jag denna dag göra." 31 Då bugade sig Bat-
Seba, med ansiktet mot jorden, och föll ned för konungen
och sade: "Må min herre, konung David, leva evinnerligen!"
32 Och konung David sade: "Kallen till mig prästen Sadok
och profeten Natan och Benaja, Jojadas son. När dessa
kommo inför konungen, 33 sade konungen till dem: "Tagen
eder herres tjänare med eder och sätten min son Salomo på
min egen mulåsna och fören honom med till Gihon. 34 Där
må prästen Sadok och profeten Natan smörja honom till
konung över Israel; sedan skolen I stöta i basun och ropa:
'Leve konung Salomo!' 35 Därefter skolen I följa honom
hitupp, och när han kommer hit, skall han sätta sig på min
tron, och så skall han vara konung i mitt ställe. Ty det är
honom jag har förordnat att vara furste över Israel och Juda."
36 Då svarade Benaja, Jojadas son, konungen och sade:
"Amen. Så bjude ock HERREN, min herre konungens Gud.
37 Såsom HERREN har varit med min herre konungen, så

vare han ock med Salomo. Ja, må han göra hans tron ännu
mäktigare än min herres, konung Davids, tron." 38 Så gingo
nu prästen Sadok och profeten Natan och Benaja, Jojadas
son, ditned, jämte keretéerna och peletéerna, och satte
Salomo på konung Davids mulåsna och förde honom till
Gihon. 39 Och prästen Sadok tog oljehornet ur tältet och
smorde Salomo. Därefter stötte de i basun, och allt folket
ropade: "Leve konung Salomo!" 40 Sedan följde allt folket
honom upp, under det att de blåste på flöjter och visade
sin glädje med ett så stort jubel, att jorden kunde rämna av
deras rop. 41 Men Adonia och alla de inbjudna som han
hade hos sig hörde detta, just då de hade slutat att äta. När
Joab nu hörde basunljudet, sade han: "Varför höres detta
larm från staden?" 42 Medan han ännu talade, kom Jonatan,
prästen Ebjatars son; och Adonia sade: "Kom hit, ty du är
en rättskaffens man och har nog ett gott glädjebudskap att
förkunna." 43 Jonatan svarade och sade till Adonia: "Nej, vår
herre, konung David, har gjort Salomo till konung. 44 Och
konungen har med honom sänt åstad prästen Sadok och
profeten Natan och Benaja, Jojadas son, jämte keretéerna
och peletéerna, och de hava satt honom på konungens
mulåsna. 45 Därefter hava prästen Sadok och profeten
Natan i Gihon smort honom till konung, och sedan hava de
dragit upp därifrån under jubel, och hela staden har kommit
i rörelse. Härav kommer det buller som I haven hört. 46
Salomo sitter nu ock på konungatronen. 47 Vidare hava
konungens tjänare kommit och lyckönskat vår herre konung
David, och sagt: 'Din Gud låte Salomos namn bliva ännu
större än ditt namn, och hans tron ännu mäktigare än din
tron.' Och konungen har tillbett, nedböjd på sin säng; 48 ja,
konungen har sagt så: 'Lovas vare HERREN, Israels Gud,
som i dag har satt en efterträdare på min tron, så att jag med
egna ögon har fått se det!" 49 Då blevo alla de inbjudna som
voro hos Adonia förskräckta och stodo upp och gingo bort,
var och en sin väg. 50 Men Adonia fruktade så för Salomo,
att han stod upp och gick bort och fattade i hornen på altaret.
51 Och det blev berättat för Salomo: "Se, Adonia fruktar för
konung Salomo; därför har han fattat i hornen på altaret
och sagt: 'Konung Salomo måste lova mig i dag med ed att
han icke skall döda sin tjänare med svärd.'" 52 Då sade
Salomo: "Om han vill vara en rättskaffens man, så skall icke
ett hår av hans huvud falla till jorden; men om något ont
bliver funnet hos honom, så skall han dö." 53 Därefter sände
konung Salomo åstad och lät hämta honom från altaret; och
han kom och föll ned för konung Salomo. Då sade Salomo
till honom: "Gå hem till ditt."

2 Då nu tiden tillstundade att David skulle dö, bjöd han sin
son Salomo och sade: 2 "Jag går nu all världens väg; så
var då frimodig och visa dig såsom en man. 3 Och håll vad
HERREN, din Gud, bjuder dig hålla, så att du vandrar på
hans vägar och håller hans stadgar, hans bud och rätter och
vittnesbörd, såsom det är skrivet i Moses lag, på det att
du må hava framgång i allt vad du gör, och överallt dit du
vänder dig; 4 så att HERREN får uppfylla det ord som han
talade om mig, då han sade: 'Om dina barn hava akt på sin
väg, så att de vandra inför mig i trohet och av allt sitt hjärta
och av all sin själ, då' -- sade han -- 'skall på Israels tron
aldrig saknas en avkomling av dig.' 5 Vidare: du vet väl vad
Joab, Serujas son, har gjort mot mig, huru han gjorde mot de
två härhövitsmännen i Israel, Abner, Ners son, och Amasa,
Jeters son, huru han dräpte dem, så att han i fredstid utgöt
blod, likasom hade det varit krig, och, likasom hade det varit
krig, lät blod komma på bältet som han hade omkring sina
länder, och på skorna som han hade på sina fötter. 6 Så gör
nu efter din vishet, och låt icke hans grå hår få med frid fara
ned i dödsriket. (Sheol h7585) 7 Men mot gileaditen Barsillais
söner skall du bevisa godhet, så att de få vara med bland
dem som äta vid ditt bord; ty på sådant sätt bemötte de
mig, när jag flydde för din broder Absalom. 8 Vidare har
du hos dig Simei, Geras son, benjaminiten från Bahurim,
som for ut mot mig i gruvliga förbannelser på den dag då
jag gick till Mahanaim, men som sedan kom ned till Jordan
mig till mötes, varvid jag med en ed vid HERREN lovade
honom och sade: 'Jag skall icke döda dig med svärd.' 9
Men nu må du icke låta honom bliva ostraffad, ty du är en
vis man och vet väl vad du bör göra med honom, så att
du låter hans grå hår med blod fara ned i dödsriket." (Sheol
h7585) 10 och David gick till vila hos sina fäder och blev
begraven i Davids stad. 11 Den tid David regerade över
Israel var fyrtio år; i Hebron regerade han i sju år, och i
Jerusalem regerade han i trettiotre år. 12 Och Salomo satte
sig på sin fader Davids tron, och han konungamakt blev
starkt befäst. 13 Men Adonia, Haggits son, kom till Bat-Seba,
Salomos moder. Hon frågade då: "Har du gott att meddela?"
Han svarade: "Ja." 14 Därefter sade han: "Jag har något att
tala med dig om." Hon svarade: "Tala." 15 Då sade han:
"Du vet själv att konungadömet tillhörde mig, och att hela
Israel fäste sina blickar på mig, i förväntan att jag skulle bliva
konung. Men så gick konungadömet ifrån mig och blev min
broders; genom HERRENS skickelse blev det hans. 16 Nu
har jag en enda bön till dig. Visa icke bort mig." Hon svarade
honom: "Tala." 17 Då sade han: "Säg till konung Salomo --
dig visar han ju icke bort -- att han giver mig Abisag från

Sunem till hustru." 18 Bat-Seba svarade: "Gott! Jag skall
själv tala med konungen om dig." 19 Så gick då Bat-Seba in
till konung Salomo för att tala med honom om Adonia. Då
stod konungen upp och gick emot henne och bugade sig för
henne och satte sig därefter på sin stol; man ställde ock fram
en stol åt konungens moder, och hon satte sig på hans högra
sida. 20 Därefter sade hon: "Jag har en enda liten bön till dig.
Visa icke bort mig." Konungen svarade henne: "Framställ
din bön, min moder; jag vill ingalunda visa bort dig." 21
Då sade hon: "Låt giva Abisag från Sunem åt din broder
Adonia till hustru." 22 Men konung Salomo svarade och sade
till sin moder: "Varför begär du endast Abisag från Sunem
åt Adonia? Du kunde lika gärna begära konungadömet åt
honom -- han är ju min äldste broder -- ja, åt honom och åt
prästen Ebjatar och åt Joab, Serujas son." 23 Och konung
Salomo betygade med ed vid HERREN och sade: "Gud
straffe mig nu och framgent, om icke Adonia med sitt liv
skall få umgälla att han har talat detta. 24 Och nu, så sant
HERREN lever, han som har utsett mig och uppsatt mig på
min fader Davids tron, och som, enligt sitt löfte, har uppbyggt
åt mig ett hus: i dag skall Adonia dödas." 25 Därefter sände
konung Salomo åstad och lät utföra detta genom Benaja,
Jojadas son; denne stötte ned honom, så att han dog. 26
Och till prästen Ebjatar sade konungen: "Gå bort till ditt
jordagods i Anatot, ty du har förtjänat döden; men i dag vill
jag icke döda dig, eftersom du har burit Herrens, HERRENS
ark framför min fader David, och eftersom du med min fader
har lidit allt vad han har fått lida. 27 Så drev Salomo bort
Ebjatar och lät honom icke längre vara HERRENS präst, för
att HERRENS ord skulle uppfyllas, det som han hade talat i
Silo över Elis hus. 28 Då nu ryktet härom kom till Joab --
som ju hade slutit sig till Adonia, om han ock icke hade slutit
sig till Absalom -- flydde han till HERRENS tält och fattade i
hornen på altaret. 29 Men när det blev berättat för konung
Salomo att Joab hade flytt till HERRENS tält, och att han
stod invid altaret, sände Salomo åstad Benaja, Jojadas son,
och sade: "Gå och stöt ned honom." 30 När Benaja så kom
till HERRENS tält, sade han till honom: "Så säger konungen:
Gå bort härifrån." Men han svarade: "Nej; här vill jag dö."
När Benaja framförde detta till konungen och sade: "Så och
så har Joab sagt, så har han svarat mig", 31 sade konungen
till honom: "Gör såsom han har sagt, stöt ned honom och
begrav honom, så att du befriar mig och min faders hus
från skulden för det blod som Joab utan sak har utgjutit.
32 Och må HERREN låta hans blod komma tillbaka över
hans eget huvud, därför att han stötte ned två män som voro
rättfärdigare och bättre än han själv, och dräpte dem med
svärd, utan att min fader David visste det, nämligen Abner,
Ners son, härhövitsmannen i Israel, och Amasa, Jeters son,
härhövitsmannen i Juda. 33 Ja, deras blod skall komma
tillbaka över Joabs och hans efterkommandes huvud för
evigt. Men åt David och hans efterkommande, hans hus och
hans tron skall HERREN giva frid till evig tid. 34 Så gick
då Benaja, Jojadas son, ditupp och stötte ned honom och
dödade honom; och han blev begraven där han bodde i
öknen. 35 Och konungen satte Benaja, Jojadas son, i hans
ställe över hären; och prästen Sadok hade konungen satt i
Ebjatars ställe. 36 Därefter sände konungen och lät kalla till
sig Simei och sade till honom: "Bygg dig ett hus i Jerusalem
och bo där, och därifrån får du icke gå ut, varken hit eller
dit. 37 Ty det må du veta, att på den dag du går ut och går
över bäcken Kidron skall du döden dö. Ditt blod kommer då
över ditt eget huvud." 38 Simei sade till konungen: "Vad du
har talat är gott; såsom min herre konungen har sagt, så
skall din tjänare göra." Och Simei bodde i Jerusalem en lång
tid. 39 Men tre år därefter hände sig att två tjänare flydde
ifrån Simei till Akis, Maakas son, konungen i Gat. Och man
berättade för Simei och sade: "Dina tjänare äro i Gat." 40
Då stod Simei upp och sadlade sin åsna och begav sig till
Akis i Gat för att söka efter sina tjänare. Simei begav sig
alltså åstad och hämtade sina tjänare från Gat. 41 Men när
det blev berättat för Salomo att Simei hade begivit sig från
Jerusalem till Gat och kommit tillbaka, 42 sände konungen
och lät kalla till sig Simei och sade till honom: "Har jag icke
bundit dig med ed vid HERREN och varnat dig och sagt till
dig: 'Det må du veta, att på den dag du går ut och begiver
dig hit eller dit skall du döden dö'? Och du svarade mig:
'Vad du har sagt är gott, och jag har hört det.' 43 Varför har
du då icke aktat på din ed vid HERREN och på det bud
som jag har givit dig?" 44 Och konungen sade ytterligare till
Simei: "Du känner själv allt det onda som ditt hjärta vet med
sig att du har gjort min fader David. HERREN skall nu låta
din ondska komma tillbaka över ditt eget huvud. 45 Men
konung Salomo skall bliva välsignad, och Davids tron skall
bliva befäst inför HERREN till evig tid." 46 På konungens
befallning gick därefter Benaja, Jojadas son, fram och stötte
ned honom, så att han dog. Och konungadömet blev befäst i
Salomos hand.

3 Och Salomo befryndade sig med Farao, konungen i
Egypten; han tog Faraos dotter till hustru och förde henne
in i Davids stad, och där fick hon bo, till dess han hade
byggt sitt hus färdigt, så ock HERRENS hus och muren runt
omkring Jerusalem. 2 Emellertid offrade folket på höjderna,
eftersom ännu vid denna tid intet hus hade blivit byggt

åt HERRENS namn. 3 Och Salomo älskade HERREN
och vandrade efter sin fader Davids stadgar, utom att han
frambar offer på höjderna och tände offereld där. 4 Och
konungen begav sig till Gibeon för att offra där, ty detta var
den förnämsta offerhöjden; tusen brännoffer offrade Salomo
på altaret där. 5 I Gibeon uppenbarade sig nu HERREN för
Salomo i en dröm om natten; Gud sade: "Bed mig om vad
du vill att jag skall giva dig." 6 Salomo svarade: "Du har gjort
stor nåd med din tjänare, min fader David, eftersom han
vandrade inför dig i trohet, rättfärdighet och rättsinnighet mot
dig. Och du bevarade åt honom denna stora nåd och gav
honom en son till efterträdare på hans tron, såsom ju nu har
skett. 7 Ja, nu har du, HERRE, min Gud, gjort din tjänare till
konung efter min fader David; men jag är en helt ung man,
som icke rätt förstår att vara ledare och anförare. 8 Och din
tjänare är här bland ditt folk, det som du har utvalt, ett folk
som är så talrikt att det icke kan räknas eller täljas för sin
myckenhets skull. 9 Så giv nu din tjänare ett hörsamt hjärta,
så att han kan vara domare för ditt folk och skilja mellan gott
och ont; ty vem förmår väl eljest att vara domare för detta
ditt stora folk?" 10 Detta, att Salomo bad om sådant, täcktes
Herren. 11 Och Gud sade till honom: "Eftersom du har bett
om sådant och icke bett om ett långt liv, ej heller bett om
rikedom eller bett om dina fienders liv, utan har bett om att få
förstånd till att akta på vad rätt är, 12 se, därför vill jag göra
såsom du önskar; se, jag giver dig ett så vist och förståndigt
hjärta, att din like icke har funnits före dig, och att din like ej
heller skall uppstå efter dig. 13 Därtill giver jag dig ock vad
du icke har bett om, nämligen både rikedom och ära, så
att i all din tid ingen konung skall vara din like. 14 Och om
du vandrar på mina vägar, så att du håller mina stadgar
och bud, såsom din fader David gjorde, då skall jag låta
dig länge leva." 15 Därefter vaknade Salomo och fann att
det var en dröm. Och när han kom till Jerusalem, trädde
han fram inför Herrens förbundsark och offrade brännoffer
och frambar tackoffer; och därefter gjorde han ett gästabud
för alla sina tjänare. 16 Vid den tiden kommo två skökor till
konungen och trädde fram inför honom. 17 Och den ena
kvinnan sade: "Hör mig, herre. Jag och denna kvinna bo i
samma hus. Och jag födde barn där i huset hos henne. 18
Sedan, på tredje dagen efter det jag hade fött mitt barn,
födde ock denna kvinna ett barn. Och vi voro tillsammans,
utan att någon främmande var hos oss i huset; allenast vi
båda voro i huset. 19 Men en natt dog denna kvinnas son, ty
hon hade legat ihjäl honom. 20 Då stod hon upp om natten
och tog min son från min sida, under det att din tjänarinna
sov, och lade honom i sin famn, men sin döde son lade hon i
min famn. 21 När jag då om morgonen reste mig upp för att
giva min son di, fick jag se att han var död. Men när jag såg
nogare på honom om morgonen, fick jag se att det icke var
min son, den som jag hade fött." 22 Då sade den andra
kvinnan: "Det är icke så. Min son är den som lever, och din
son är den som är död." Men den första svarade: "Det är
icke så. Din son är den som är död, och min son är den som
lever." Så tvistade de inför konungen. 23 Då sade konungen:
"Den ena säger: 'Denne, den som lever, är min son, och din
son är den som är död.' Och den andra säger: 'Det är icke
så. Din son är den som är död, och min son är den som
lever.'" 24 Därefter sade konungen: "Tagen hit ett svärd."
Och när man hade burit svärdet fram till konungen, 25 sade
konungen: "Huggen det levande barnet i två delar, och given
den ena hälften åt den ena och den andra hälften åt den
andra." 26 Men då sade den kvinna vilkens son det levande
barnet var till konungen -- ty hennes hjärta upprördes av
kärlek till sonen -- hon sade: "Hör mig, herre; given henne
det levande barnet; döden det icke." Men den andra sade:
"Må det vara varken mitt eller ditt; huggen det itu." 27 Då
tog konungen till orda och sade: "Given henne det levande
barnet; döden det icke. Hon är dess moder." 28 När nu hela
Israel fick höra talas om den dom som konungen hade fällt,
häpnade de över konungen, ty de sågo att Guds vishet var i
honom till att skipa rätt.

4 Konung Salomo var nu konung över hela Israel. 2 Och
dessa voro hans förnämsta män: Asarja, Sadoks son, var
präst; 3 Elihoref och Ahia, Sisas söner, voro sekreterare;
Josafat, Ahiluds son, var kansler; 4 Benaja, Jojadas son, var
överbefälhavare; Sadok och Ebjatar voro präster; 5 Asarja,
Natans son, var överfogde; Sabud, Natans son, en präst, var
konungens vän; 6 Ahisar var överhovmästare; Adoniram,
Abdas son, hade uppsikten över de allmänna arbetena. 7
Och Salomo hade satt över hela Israel tolv fogdar, som
skulle sörja för vad konungen och hans hus behövde; var
och en hade årligen sin månad, då han skulle sörja för dessa
behov. 8 Och följande voro deras namn: Ben-Hur i Efraims
bergsbygd; 9 Ben-Deker i Makas, Saalbim, Bet-Semes,
Elon, Bet-Hanan; 10 Ben-Hesed i Arubbot, vilken hade Soko
och hela Heferlandet; 11 Ben-Abinadab i hela Nafat-Dor -
- denne fick Salomos dotter Tafat till hustru --; 12 Baana,
Ahiluds son, i Taanak och Megiddo och i hela den del av
Bet-Sean, som ligger på sidan om Saretan, nedanför Jisreel,
från Bet-Sean ända till Abel-Mehola och bortom Jokmeam;
13 Ben-Geber i Ramot i Gilead; han hade Manasses son
Jairs byar, som ligga i Gilead; han hade ock landsträckan
Argob, som ligger i Basan, sextio stora städer med murar

och kopparbommar; 14 Ahinadab, Iddos son, i Mahanaim; 15
Ahimaas i Naftali; också han hade tagit en dotter av Salomo,
Basemat, till hustru; 16 Baana, Husais son, i Aser och Alot;
17 Josafat, Paruas son, i Isaskar; 18 Simei, Elas son, i
Benjamin; 19 Geber, Uris son, i Gileads land, det land som
hade tillhört Sihon, amoréernas konung, och Og, konungen i
Basan; ty allenast en enda fogde fanns i det landet. 20 Juda
och Israel voro då talrika, så talrika som sanden vid havet;
och man åt och drack och var glad. 21 Så var nu Salomo
herre över alla riken ifrån floden till filistéernas land och ända
ned till Egyptens gräns; de förde skänker till Salomo och
voro honom underdåniga, så länge han levde. 22 Och vad
Salomo för var dag behövde av livsmedel var: trettio korer
fint mjöl och sextio korer vanligt mjöl, 23 tio gödda oxar, tjugu
valloxar och hundra far, förutom hjortar, gaseller, dovhjortar
och gödda fåglar. 24 Ty han rådde över hela landet på andra
sidan floden, ifrån Tifsa ända till Gasa, över alla konungar
på andra sidan floden; och han hade fred på alla sidor, runt
omkring, 25 Så att Juda och Israel sutto i trygghet, var och
en under sitt vinträd och sitt fikonträd, ifrån Dan ända till
Beer-Seba, så länge Salomo levde. 26 Och Salomo hade
fyrtio tusen spann vagnshästar och tolv tusen ridhästar. 27
Och de nämnda fogdarna sörjde var sin månad för konung
Salomos behov, och för allas som hade tillträde till konung
Salomos bord; de läto intet fattas. 28 Och kornet och halmen
för hästarna och travarna förde de, var och en i sin ordning,
till det ställe där han uppehöll sig. 29 Och Gud gav Salomo
vishet och förstånd i mycket rikt mått och så mycken insikt,
att den kunde liknas vid sanden på havets strand, 30 så
att Salomos vishet var större än alla österlänningars vishet
och all Egyptens vishet. 31 Han var visare än alla andra
människor, visare än esraiten Etan och Heman och Kalkol
och Darda, Mahols söner; och ryktet om honom gick ut bland
alla folk runt omkring. 32 Han diktade tre tusen ordspråk, och
hans sånger voro ett tusen fem. 33 Han talade om träden,
från cedern på Libanon ända till isopen, som växer fram ur
väggen. Han talade ock om fyrfotadjuren, om fåglarna, om
kräldjuren och om fiskarna. 34 Och från alla folk kom man
för att höra Salomos visdom, från alla konungar på jorden,
som hade hört talas om hans visdom.

5 Och Hiram, konungen i Tyrus, sände sina tjänare till
Salomo, sedan han hade fått höra att denne hade blivit
smord till konung efter sin fader; ty Hiram hade alltid varit
Davids vän. 2 Och Salomo sände till Hiram och lät säga: 3
"Du vet själv att min fader David icke kunde bygga något hus
åt HERRENS, sin Guds, namn, för de krigs skull med vilka
fienderna runt omkring ansatte honom, till dess att HERREN
lade dem under hans fötter 4 Men nu har HERREN, min
Gud, låtit mig få ro på alla sidor; ingen motståndare finnes,
och ingen olycka är på färde. 5 Därför tänker jag nu på
att bygga ett hus åt HERRENS, min Guds, namn, såsom
HERREN talade till min fader David, i det han sade: 'Din
son, den som jag skall sätta på din tron efter dig, han skall
bygga huset åt mitt namn.' 6 Så bjud nu att man hugger
åt mig cedrar på Libanon. Härvid skola mina tjänare vara
dina tjänare behjälpliga; och jag vill giva dig betalning för
dina tjänares arbete, alldeles såsom du själv begär. Ty
du vet själv att bland oss icke finnes någon som är så
skicklig att hugga virke som sidonierna." 7 Då nu Hiram
hörde Salomos ord, blev han mycket glad; och han sade:
"Lovad vare HERREN i dag, han som har givit David en så
vis son till att regera över detta talrika folk!" 8 Och Hiram
sände till Salomo och lät säga: "Jag har hört det budskap du
har sänt till mig. Jag vill göra allt vad du begär i fråga om
cederträ och cypressträ. 9 Mina tjänare skola föra virket
från Libanon ned till havet, och jag skall låta lägga det i
flottar på havet och föra det till det ställe som du anvisar
mig, och lossa det där; men du må själv avhämta det. Du
åter skall göra vad jag begär, nämligen förse mitt hus med
livsmedel." 10 Så gav då Hirom åt Salomo cederträ och
cypressträ, så mycket han begärde. 11 Men Salomo gav åt
Hiram tjugu tusen korer vete, till föda för hans hus, och tjugu
korer olja av stötta oliver. Detta gav Salomo åt Hiram för
vart år. 12 Och HERREN hade givit Salomo vishet, såsom
han hade lovat honom. Och vänskap rådde mellan Hiram
och Salomo; och de slöto förbund med varandra. 13 Och
konung Salomo bådade upp arbetsfolk ur hela Israel, och
arbetsfolket utgjorde trettio tusen man. 14 Dessa sände han
till Libanon, tio tusen i vår månad, skiftevis, så att de voro en
månad på Libanon och två månader hemma; och Adoniram
hade uppsikten över de allmänna arbetena. 15 Och Salomo
hade sjuttio tusen män som buro bördor, och åttio tusen
som höggo sten i bergen, 16 förutom de överfogdar som av
Salomo voro anställda över arbetet, tre tusen tre hundra,
vilka hade befälet över folket som utförde arbetet. 17 Och på
konungens befallning bröto de stora och dyrbara stenar, för
att husets grund skulle kunna läggas med huggen sten, 18
Och Salomos byggningsmän och Hiroms byggningsmän och
männen från Gebal höggo och tillredde både det trävirke
och de stenar som behövdes till att bygga huset.

6 I det fyra hundra åttionde året efter Israels barns uttåg ur
Egyptens land, i det fjärde året av Salomos regering över
Israel, i månaden Siv, det är den andra månaden, begynte

han bygga huset åt HERREN. 2 Huset som konung Salomo
byggde åt HERREN var sextio alnar långt, tjugu alnar brett
och trettio alnar högt. 3 Förhuset framför tempelsalen var
tjugu alnar långt, framför husets kortsida, och tio alnar brett,
där det låg framför huset. 4 Och han gjorde fönster på huset,
slutna fönster, med bjälkramar. 5 Och runt omkring huset,
utmed dess vägg, uppförde han en ytterbyggnad, som gick
runt omkring husets väggar, både utmed tempelsalen och
utmed koret; och han gjorde däri sidokamrar runt omkring. 6
Den nedersta våningen i ytterbyggnaden var fem alnar bred,
den mellersta sex alnar bred och den tredje sju alnar bred;
ty han hade gjort avsatser på huset runt omkring utvändigt,
för att icke behöva göra fästhål i husets väggar. 7 Och
när huset uppfördes, byggdes det av sten som hade blivit
färdighuggen vid stenbrottet; alltså hördes varken hammare
eller yxa eller andra järnverktyg vid huset, när det byggdes. 8
Dörren till mellersta sidokammaren hade sin plats på husets
södra sida, och genom en trappgång kom man upp till den
mellersta våningen, och från den mellersta våningen upp till
den tredje. 9 Så byggde han huset och fullbordade det. Och
han panelade huset med inläggningar och med cederplankor
i rader. 10 Och i ytterbyggnaden utmed hela huset byggde
han våningarna fem alnar höga; och den var fäst vid huset
med cederbjälkar. 11 Och HERRENS ord kom till Salomo;
han sade: 12 "Med detta hus som du nu bygger skall så ske:
om du vandrar efter mina stadgar och gör efter mina rätter
och håller alla mina bud och vandrar efter dem, så skall
jag på dig uppfylla mitt ord, det som jag talade till din fader
David: 13 jag skall bo mitt ibland Israels barn och skall icke
övergiva mitt folk Israel." 14 Så byggde nu Salomo huset
och fullbordade det. 15 Han täckte husets väggar invändigt
med bräder av cederträ. Från husets golv ända upp till
takbjälkarna överklädde han det med trä invändigt; husets
golv överklädde han med bräder av cypressträ. 16 Och han
täckte de tjugu alnarna i det innersta av huset med bräder
av cederträ, från golvet ända upp till bjälkarna; så inrättade
han rummet därinne åt sig till ett kor: det allraheligaste.
17 Och fyrtio alnar mätte den del av huset, som utgjorde
tempelsalen därframför. 18 Och innantill hade huset en
beläggning av cederträ med utsirningar i form av gurkfrukter
och blomsterband; alltsammans var där av cederträ, ingen
sten syntes. 19 Och ett kor inredde han i det inre av huset för
att där ställa HERRENS förbundsark. 20 Och framför koret,
som var tjugu alnar långt, tjugu alnar brett och tjugu alnar
högt, och som han överdrog med fint guld, satte han ett
altare, överklätt med cederträ. 21 Och Salomo överdrog det
inre av huset med fint guld. Och med kedjor av guld stängde
han för koret; och jämväl detta överdrog han med guld. 22
Alltså överdrog han hela huset med guld, till dess att hela
huset var helt och hållet överdraget med guld. Han överdrog
ock med guld hela det altare som hörde till koret. 23 Och till
koret gjorde han två keruber av olivträ. Den ena av dem var
tio alnar hög; 24 och den kerubens ena vinge var fem alnar,
och kerubens andra vinge var ock fem alnar, så att det var tio
alnar från den ena vingspetsen till den andra. 25 Den andra
keruben var ock tio alnar. Båda keruberna hade samma mått
och samma form: 26 den ena keruben var tio alnar hög och
likaså den andra keruben. 27 Och han ställde keruberna i de
innersta av huset, och keruberna bredde ut sina vingar, så
att den enas ena vinge rörde vid den ena väggen och den
andra kerubens ena vinge rörde vid den andra väggen; och
mitt i huset rörde deras båda andra vingar vid varandra. 28
Och han överdrog keruberna med guld. 29 Och alla husets
väggar runt omkring utsirade han med snidverk i form av
keruber, palmer och blomsterband; så både i det inre rummet
och i det yttre. 30 Och husets golv överdrog han med guld;
så både i det inre rummet och i det yttre. 31 För ingången
till koret gjorde han dörrar av olivträ. Dörrinfattningen hade
formen av en femkant. 32 Och de båda dörrarna av olivträ
prydde han med utsirningar i form av keruber, palmer och
blomsterband, och överdrog dem med guld; han lade ut
guldet över keruberna och palmerna. 33 Likaså gjorde han
för ingången till tempelsalen dörrposter av olivträ, i fyrkant,
34 och två dörrar av cypressträ, var dörr bestående av två
dörrhalvor som kunde vridas. 35 Och han utsirade dem med
keruber, palmer och blomsterband, och överdrog dem med
guld, som lades jämnt över snidverken. 36 Vidare byggde
han den inre förgårdsmuren av tre varv huggna stenar och
ett varv huggna bjälkar av cederträ. 37 I det fjärde året blev
grunden lagd till HERRENS hus, i månaden Siv. 38 Och i det
elfte året, månaden Bul, det är den åttonde månaden, var
huset färdigt till alla sina delar alldeles såsom det skulle
vara. Han byggde alltså därpå i sju år.

7 Men på sitt eget hus byggde Salomo i tretton år, innan han
fick hela sitt hus färdigt. 2 Han byggde Libanonskogshuset,
hundra alnar långt, femtio alnar brett och trettio alnar högt,
med fyra rader pelare av cederträ och med huggna bjälkar
av cederträ ovanpå pelarna. 3 Det hade ock ett tak av
cederträ över sidokamrarna, vilka vilade på pelarna, som
tillsammans voro fyrtiofem, femton i var rad. 4 Och det hade
bjälklag i tre rader; och fönsteröppningarna sutto mitt emot
varandra i tre omgångar. 5 Alla dörröppningar och dörrposter
voro fyrkantiga, av bjälkar; och fönsteröppningarna sutto
alldeles mitt emot varandra i tre omgångar. 6 Vidare gjorde

han pelarförhuset, femtio alnar långt och trettio alnar brett,
och framför detta också ett förhus med pelare, och med
ett trapphus framför dessa. 7 Och han gjorde tronförhuset,
där han skulle skipa rätt, domsförhuset; det var belagt med
cederträ från golv till tak. 8 Och hans eget hus, där han
själv skulle bo, på den andra gården, innanför förhuset,
var byggt på samma sätt. Salomo byggde ock ett hus,
likadant som detta förhus, åt Faraos dotter, som han hade
tagit till hustru. 9 Allt detta var av dyrbara stenar, avmätta
såsom byggnadsblock och sågade med såg invändigt
och utvändigt, alltsammans, ända ifrån grunden upp till
taklisterna; och likaså allt därutanför, ända till den stora
förgårdsmuren. 10 Och grunden var lagd med dyrbara och
stora stenar, stenar av tio alnars längd och av åtta alnars
längd. 11 Därovanpå lågo dyrbara stenar, avmätta såsom
byggnadsblock, ävensom cederbjälkar. 12 Och den stora
förgårdsmuren där runt omkring var uppförd av tre varv
huggna stenar och ett varv huggna bjälkar av cederträ. Så
var det ock med den inre förgårdsmuren till HERRENS hus,
så jämväl med husets förhus. 13 Och konung Salomo sände
och lät hämta Hiram från Tyrus. 14 Denne var son till en
änka av Naftali stam, och hans fader var en tyrisk man,
en kopparsmed; han hade konstskicklighet och förstånd
och kunskap i fullt mått till att utföra alla slags arbeten av
koppar. Han kom nu till konung Salomo och utförde alla hans
arbeten. 15 Han förfärdigade de båda pelarna av koppar.
Aderton alnar hög var den ena pelaren, och en tolv alnar
lång tråd mätte omfånget av den andra pelaren. 16 Han
gjorde ock två pelarhuvuden, gjutna av koppar, till att sätta
ovanpå pelarna; vart pelarhuvud var fem alnar högt. 17
Nätlika utsirningar, som bildade ett nätverk, hängprydnader i
form av kedjor funnos på pelarhuvudena som sutto ovanpå
pelarna, sju på vart pelarhuvud. 18 Och han gjorde pelarna
så, att två rader gingo runt omkring över det ena av de
nätverk som tjänade till att betäcka pelarhuvudena, vilka
höjde sig över granatäpplena; och likadant gjorde han på
det andra pelarhuvudet. 19 Och pelarhuvudena som sutto
ovanpå pelarna inne i förhuset voro utformade till liljor, och
mätte fyra alnar. 20 På båda pelarna funnos pelarhuvuden,
också ovantill invid den bukformiga delen inemot nätverket.
Och granatäpplena voro två hundra, i rader runt omkring,
över det andra pelarhuvudet. 21 Pelarna ställde han upp vid
förhuset till tempelsalen. Åt den pelare han ställde upp på
högra sidan gav han namnet Jakin, och åt den han ställde
upp på vänstra sidan gav han namnet Boas. 22 Överst voro
pelarna utformade till liljor. Så blev då arbetet med pelarna
fullbordat. 23 Han gjorde ock havet, i gjutet arbete. Det var
tio alnar från den ena kanten till den andra, runt allt omkring,
och fem alnar högt; och ett trettio alnar långt snöre mätte
dess omfång. 24 Och under kanten voro gurklika sirater, som
omgåvo det runt omkring -- tio alnar brett som det var -- så
att de gingo runt omkring havet. De gurklika siraterna sutto i
två rader, och de voro gjutna i ett stycke med det övriga. 25
Det stod på tolv oxar, tre vända mot norr, tre vända mot
väster, tre vända mot söder och tre vända mot öster; havet
stod ovanpå dessa, och deras bakdelar voro alla vända
inåt. 26 Dess tjocklek var en handsbredd; och dess kant var
gjord såsom kanten på en bägare, i form av en utslagen
lilja. Det rymde två tusen bat. 27 Vidare gjorde han de tio
bäckenställen, av koppar. Vart ställ var fyra alnar långt, fyra
alnar brett och tre alnar högt. 28 Och på följande sätt voro
dessa ställ gjorda. De voro försedda med sidolister, vilka
sidolister hade sin plats mellan hörnlisterna. 29 På dessa
sidolister mellan hörnlisterna funnos avbildade lejon, tjurar
och keruber, och likaså på hörnlisterna upptill. Under lejonen
och tjurarna sutto nedhängande blomsterslingor. 30 Vart ställ
hade fyra hjul av koppar med axlar av koppar; och dess
fyra fötter voro försedda med bärarmar. Dessa bärarmar
voro gjutna till att sitta under bäckenet, och mitt för var och
en sutto blomsterslingor. 31 Sin öppning hade det inom
kransstycket, som höjde sig en aln uppåt. öppningen i detta
var rund; det var så gjort, att det kunde tjäna såsom underlag,
och det mätte en och en halv aln. Också på dess öppning
funnos utsirningar. Men sidolisterna därtill voro fyrkantiga,
icke runda. 32 De fyra hjulen sutto under sidolisterna, och
hjulens hållare voro fästa vid bäckenstället. Vart hjul mätte en
och en halv aln. 33 Hjulen voro gjorda såsom vagnshjul; och
deras hållare, deras ringar, deras ekrar och deras navar voro
allasammans gjutna. 34 Fyra bärarmar funnos på vart ställ, i
de fyra hörnen; bärarmarna voro gjorda i ett stycke med
sitt ställ. 35 Överst på vart ställ var en helt och hållet rund
uppsats, en halv aln hög; och ovantill på vart ställ sutto dess
hållare, så ock dess sidolister gjorda i ett stycke därmed.
36 Och på hållarnas ytor och på sidolisterna inristade han
keruber, lejon och palmer, alltefter som utrymme fanns på
var och en, så ock blomsterslingor runt omkring. 37 På
detta sätt gjorde han de tio bäckenställen; de voro alla
gjutna på samma sätt och hade samma mått och samma
form 38 Han gjorde ock tio bäcken, av koppar. Fyrtio bat
rymde vart bäcken, och vart bäcken mätte fyra alnar; till
vart och ett av de tio bäckenställen gjordes ett bäcken. 39
Och han ställde fem av bäckenställen på högra sidan om
huset och fem på vänstra sidan om huset. Och havet ställde
han på högra sidan om huset, åt sydost. 40 Hirom gjorde

dessa bäcken, så ock skovlarna och skålarna. Så förde
Hiram allt det arbete till slut, som han fick utföra åt konung
Salomo för HERRENS hus: 41 nämligen två pelare, och de
två klotformiga pelarhuvuden som sutto ovanpå pelarna,
och de två nätverk som skulle betäcka de båda klotformiga
pelarhuvuden som sutto ovanpå pelarna, 42 därjämte de
fyra hundra granatäpplena till de båda nätverken, två rader
granatäpplen till vart nätverk, för att de båda klotformiga
pelarhuvuden som sutto uppe på pelarna så skulle bliva
betäckta, 43 Vidare de tio bäckenställen och de tio bäckenen
på bäckenställen, 44 så ock havet, som var allenast ett, och
de tolv oxarna under havet, 45 vidare askkärlen, skovlarna
och skålarna, korteligen, alla redan nämnda föremål som
Hiram gjorde åt konung Salomo för HERRENS hus. Allt var
av polerad koppar. 46 På Jordanslätten lät konungen gjuta
det i lerformar, mellan Suckot och Saretan. 47 Och för den
övermåttan stora myckenhetens skull lämnade Salomo alla
föremålen ovägda, så att kopparens vikt icke blev utrönt. 48
Salomo gjorde ock alla övriga föremål som skulle finnas i
HERRENS hus: det gyllene altaret, det gyllene bordet som
skådebröden skulle ligga på, 49 så ock ljusstakarna, fem på
högra sidan och fem på vänstra framför koret, av fint guld,
med blomverket, lamporna och lamptängerna av guld, 50
vidare faten, knivarna, de båda slagen av skålar och fyrfaten,
av fint guld, äntligen de gyllene gångjärnen till de dörrar som
ledde till det innersta av huset, det allraheligaste, och till de
dörrar i huset, som ledde till tempelsalen. 51 Sedan allt det
arbete som konung Salomo lät utföra på HERRENS hus var
färdigt, förde Salomo ditin vad hans fader David hade helgat
åt HERREN: silvret, guldet och kärlen; detta lade han in i
skattkamrarna i HERRENS hus.

8 Därefter församlade Salomo de äldste i Israel,
alla huvudmännen för stammarna, Israels barns
familjehövdingar, till konung Salomo i Jerusalem, för att
hämta HERRENS förbundsark upp från Davids stad, det är
Sion. 2 Så församlade sig då till konung Salomo alla Israels
män under högtiden i månaden Etanim, det är den sjunde
månaden. 3 När då alla de äldste i Israel hade kommit
tillstädes, lyfte prästerna upp arken. 4 Och de hämtade
HERRENS ark och uppenbarelsetältet ditupp, jämte alla
heliga föremål som funnos i tältet; prästerna och leviterna
hämtade det ditupp. 5 Och konung Salomo stod framför
arken jämte Israels hela menighet, som hade församlats till
honom; och de offrade därvid småboskap och fäkreatur i
sådan myckenhet, att de icke kunde täljas eller räknas. 6
Och prästerna buro in HERRENS förbundsark till dess plats
i husets kor, i det allraheligaste, till platsen under kerubernas
vingar. 7 Ty keruberna bredde ut sina vingar fram över den
plats där arken stod, så att arken och dess stänger ovantill
betäcktes av keruberna. 8 Och stängerna voro så långa, att
deras ändar väl kunde ses från helgedomen framför koret,
men däremot icke voro synliga längre ute. Och de hava blivit
kvar där ända till denna dag. 9 I arken fanns intet annat än
de två stentavlor som Mose hade lagt ned däri vid Horeb,
när HERREN slöt förbund med Israels barn, sedan de hade
dragit ut ur Egyptens land. 10 Men när prästerna gingo ut
ur helgedomen, uppfyllde molnskyn HERRENS hus, 11 så
att prästerna för molnskyns skull icke kunde stå där och
göra tjänst; ty HERRENS härlighet uppfyllde HERRENS hus.
12 Då sade Salomo: "HERREN har sagt att han vill bo i
töcknet. 13 Jag har nu byggt ett hus till boning åt dig, berett
en plats där du må förbliva till evig tid." 14 Sedan vände
konungen sig om och välsignade Israels hela församling,
under det att Israels hela församling förblev stående. 15
Han sade: "Lovad vare HERREN, Israels Gud, som med
sin hand har fullbordat vad han med sin mun lovade min
fader David, i det han sade: 16 'Från den dag då jag förde
mitt folk Israel ut ur Egypten har jag icke i någon av Israels
stammar utvalt en stad, till att i den bygga ett hus där mitt
namn skulle vara; men David har jag utvalt till att råda över
mitt folk Israel.' 17 Och min fader David hade väl i sinnet att
bygga ett hus åt HERRENS, Israels Guds, namn; 18 men
HERREN sade till min fader David: 'Då du nu har i sinnet att
bygga ett hus åt mitt namn, så gör du visserligen väl däri att
du har detta i sinnet; 19 dock skall icke du få bygga detta
hus, utan din son, den som har utgått från din länd, han skall
bygga huset åt mitt namn.' 20 Och HERREN har uppfyllt det
löfte han gav; ty jag har kommit upp min fader Davids ställe
och sitter nu på Israels tron, såsom HERREN lovade, och
jag har byggt huset åt HERRENS, Israels Guds, namn. 21
Och där har jag tillrett ett rum för arken, i vilken förvaras
det förbund som HERREN slöt med våra fäder, när han
förde dem ut ur Egyptens land." 22 Därefter trädde Salomo
fram för HERRENS altare inför Israels hela församling, och
uträckte sina händer mot himmelen 23 och sade: "HERRE,
Israels Gud, ingen gud är dig lik, uppe i himmelen eller nere
på jorden, du som håller förbund och bevarar nåd mot dina
tjänare, när de vandra inför dig av allt sitt hjärta, 24 du som
har hållit vad du lovade din tjänare David, min fader; ty vad
du med din mun lovade, det fullbordade du med din hand,
såsom nu har skett. 25 Så håll nu ock, HERRE, Israels Gud,
vad du lovade din tjänare David, min fader, i det att du sade:
'Aldrig skall den tid komma, då på Israels tron icke inför mig
sitter en avkomling av dig, om allenast dina barn hava akt på

sin väg, så att de vandra inför mig, såsom du har vandrat
inför mig.' 26 Så låt nu, o Israels Gud, de ord som du har
talat till din tjänare David, min fader, bliva sanna. 27 Men
kan då Gud verkligen bo på jorden? Himlarna och himlarnas
himmel rymma dig ju icke; huru mycket mindre då detta hus
som jag har byggt! 28 Men vänd dig ändå till din tjänares bön
och åkallan, HERRE, min Gud, så att du hör på det rop och
den bön som din tjänare nu uppsänder till dig, 29 och låter
dina ögon natt och dag vara öppna och vända mot detta hus
-- den plats varom du har sagt: 'Mitt namn skall vara där' --
så att du ock hör den bön som din tjänare beder, vänd mot
denna plats. 30 Ja, hör på den åkallan som din tjänare och
ditt folk Israel uppsända, vända mot denna plats. Må du höra
den och låta den komma upp till himmelen, där du bor; och
när du hör, så må du förlåta. 31 Om någon försyndar sig mot
sin nästa och man ålägger honom en ed och låter honom
svärja, och han så kommer och svär inför ditt altare i detta
hus, 32 må du då höra det i himmelen och utföra ditt verk
och skaffa dina tjänare rätt, i det att du dömer den skyldige
skyldig och låter hans gärningar komma över hans huvud,
men skaffar rätt åt den som har rätt och låter honom få efter
hans rättfärdighet. 33 Om ditt folk Israel bliver slaget av en
fiende, därför att de hava syndat mot dig, men de omvända
sig till dig och prisa ditt namn och bedja och åkalla dig i detta
hus, 34 må du då höra det i himmelen och förlåta ditt folk
Israels synd och låta dem komma tillbaka till det land som
du har givit åt deras fäder. 35 Om himmelen bliver tillsluten,
så att regn icke faller, därför att de hava syndat mot dig, men
de då bedja, vända mot denna plats, och prisa ditt namn och
omvända sig från sin synd, när du bönhör dem, 36 må du då
höra det i himmelen och förlåta dina tjänares och ditt folk
Israels synd, i det att du lär dem den goda väg som de skola
vandra; och må du låta det regna över ditt land, det som du
har givit åt ditt folk till arvedel. 37 Om hungersnöd uppstår i
landet, om pest uppstår, om sot eller rost, om gräshoppor
eller gräsmaskar komma, om fienden tränger folket i det
land där deras städer stå, eller om någon annan plåga eller
sjukdom kommer, vilken det vara må, 38 och om då någon
bön och åkallan höjes från någon människa, vilken det vara
må, eller från hela ditt folk Israel, när de var för sig känna
plågan därav i sitt hjärta och så uträcka sina händer mot
detta hus, 39 må du då höra det i himmelen, där du bor, och
förlåta och utföra ditt verk, i det att du giver var och en efter
alla hans gärningar, eftersom du känner hans hjärta -- ty
du allena känner alla människors hjärtan -- 40 på det att
de alltid må frukta dig, så länge de leva i det land som du
har givit åt våra fäder. 41 Också om en främling, en som
icke är av ditt folk Israel, kommer ifrån fjärran land för ditt
namns skull 42 -- ty man skall ock där höra talas om ditt
stora namn och din starka hand och din uträckta arm -- om
någon sådan kommer och beder, vänd mot detta hus, 43 må
du då i himmelen, där du bor, höra det och göra allt varom
främlingen ropar till dig, på det att alla jordens folk må känna
ditt namn och frukta dig, likasom ditt folk Israel gör, och
förnimma att detta hus som jag har byggt är uppkallat efter
ditt namn. 44 Om ditt folk drager ut i strid mot sin fiende,
på den väg du sänder dem, och de då bedja till HERREN,
vända i riktning mot den stad som du har utvalt, och mot det
hus som jag har byggt åt ditt namn, 45 må du då i himmelen
höra deras bön och åkallan och skaffa dem rätt. 46 Om de
synda mot dig -- eftersom ingen människa finnes, som icke
syndar -- och du bliver vred på dem och giver dem i fiendens
våld, så att man tager dem till fånga och för dem bort till
fiendens land, fjärran eller nära, 47 men de då besinna sig
i det land där de äro i fångenskap, och omvända sig och
åkalla dig i landet där man håller dem fångna och säga:
'Vi hava syndat och gjort illa, vi hava varit ogudaktiga', 48
om de så omvända sig till dig av allt sitt hjärta och av all
sin själ, i sina fienders land -- deras som hava fört dem i
fångenskap -- och bedja till dig, vända i riktning mot sitt land,
det som du har givit åt deras fäder, och mot den stad som
du har utvalt, och mot det hus som jag har byggt åt ditt
namn, 49 må du då i himmelen, där du bor, höra deras bön
och åkallan och skaffa dem rätt 50 och förlåta ditt folk vad
de hava syndat mot dig, och alla de överträdelser som de
hava begått mot dig, och låta dem finna barmhärtighet inför
dem som hålla dem fångna, så att dessa förbarma sig över
dem. 51 Ty de äro ju ditt folk och din arvedel, som du har
fört ut ur Egypten, den smältugnen. 52 Ja, låt dina ögon
vara öppna och vända till din tjänares och ditt folk Israels
åkallan, så att du hör på dem, så ofta de ropa till dig. 53
Ty du har själv avskilt dem åt dig till arvedel bland alla folk
på Jorden, såsom du talade genom din tjänare Mose, när
du förde våra fäder ut ur Egypten, o Herre, HERRE." 54
När Salomo hade slutat att med dessa ord bedja och åkalla
HERREN, stod han upp från HERRENS altare, där han hade
legat på sina knän med händerna uträckta mot himmelen,
55 och trädde fram och välsignade Israels hela församling
med hög röst och sade: 56 "Lovad vare HERREN, som har
givit sitt folk Israel ro, alldeles såsom han har sagt! Alls intet
har uteblivit av allt det goda som han lovade genom sin
tjänare Mose. 57 Så vare då HERREN, vår Gud, med oss,
såsom han har varit med våra fäder. Han må icke övergiva
oss och förskjuta oss, 58 utan böja våra hjärtan till sig, så

att vi alltid vandra på hans vägar och hålla hans bud och
stadgar och rätter, dem som han har givit våra fäder. 59
Och må dessa mina ord, med vilka jag har bönfallit inför
HERRENS ansikte, vara nära HERREN, vår Gud, dag och
natt, så att han skaffar rätt åt sin tjänare och rätt åt sitt
folk Israel, efter var dags behov; 60 på det att alla folk på
jorden må förnimma att HERREN är Gud, och ingen annan.
61 Och må edra hjärtan vara hängivna åt HERREN, vår
Gud, så att I alltjämt vandren efter hans stadgar och hållen
hans bud, såsom I nu gören." 62 Och konungen jämte hela
Israel offrade slaktoffer inför HERRENS ansikte. 63 Till det
tackoffer som Salomo offrade åt HERREN tog han tjugutvå
tusen tjurar och ett hundra tjugu tusen av småboskapen.
Så invigdes HERRENS hus av konungen och alla Israels
barn. 64 På samma dag helgade konungen den mellersta
delen av förgården framför HERRENS hus, ty där offrade
han brännoffret, spisoffret och fettstyckena av tackoffret,
eftersom kopparaltaret, som stod inför HERRENS ansikte,
var för litet för att brännoffret, spisoffret och fettstyckena
av tackoffret skulle kunna rymmas där. 65 Vid detta tillfälle
firade Salomo högtiden, och med honom hela Israel -- en
stor församling ifrån hela landet, allt ifrån det ställe där vägen
går till Hamat ända till Egyptens bäck -- inför HERRENS, vår
Guds, ansikte i sju dagar och åter sju dagar, tillsammans
fjorton dagar. 66 På åttonde dagen lät han folket gå, och de
togo avsked av konungen. Sedan gingo de till sina hyddor,
fulla av glädje och fröjd över allt det goda som HERREN
hade gjort mot sin tjänare David och sitt folk Israel.

9 Då nu Salomo hade byggt HERRENS hus färdigt, så ock
konungshuset, ävensom allt annat som han hade känt
åstundan och lust att utföra, 2 uppenbarade sig HERREN för
andra gången för Salomo, likasom han förut hade uppenbarat
sig för honom i Gibeon. 3 Och HERREN sade till honom
"Jag har hört den bön och åkallan som du har uppsänt
till mig; detta hus som du har byggt har jag helgat, till att
där fästa mitt namn för evig tid. Och mina ögon och mitt
hjärta skola vara där alltid. 4 Om du nu vandrar inför mig,
såsom din fader David vandrade, med ostraffligt hjärta och
i redlighet, så att du gör allt vad jag har bjudit dig och
håller mina stadgar och rätter 5 då skall jag upprätthålla
din konungatron över Israel evinnerligen, såsom jag lovade
angående din fader David, när jag sade: 'Aldrig skall på
Israels tron saknas en avkomling av dig.' 6 Men om I och
edra barn vänden om och övergiven mig, och icke hållen
de bud och stadgar som jag har förelagt eder, utan gån
bort och tjänen andra gudar och tillbedjen dem, 7 då skall
jag utrota Israel ur det land som jag har givit dem; och det
hus som jag har helgat åt mitt namn skall jag förkasta ifrån
mitt ansikte; och Israel skall bliva ett ordspråk och en visa
bland alla folk. 8 Och huru upphöjt detta hus nu än må vara,
skall då var och en som går därförbi bliva häpen och vissla.
Och när man frågar: 'Varför har HERREN gjort så mot detta
land och detta hus?', 9 då skall man svara: 'Därför att de
övergåvo HERREN, sin Gud, som hade fört deras fäder ut
ur Egyptens land, och höllo sig till andra gudar och tillbådo
dem och tjänade dem, därför har HERREN låtit allt detta
onda komma över dem.'" 10 När de tjugu år voro förlidna,
under vilka Salomo byggde på de två husen, HERRENS
hus och konungshuset, 11 gav konung Salomo tjugu städer
i Galileen åt Hiram, konungen i Tyrus, som hade försett
honom med cederträ, cypressträ och guld, så mycket han
begärde. 12 Men när Hiram från Tyrus begav sig ut för att
bese de städer som Salomo hade givit honom, behagade de
honom icke, 13 utan han sade: "Vad är detta för städer som
du har givit mig, min broder?" Och han kallade dem Kabuls
land, såsom de heta ännu i dag. 14 Men Hiram sände till
konungen ett hundra tjugu talenter guld. 15 Och på följande
sätt förhöll det sig med det arbetsfolk som konung Salomo
bådade upp för att bygga HERRENS hus och hans eget
hus och Millo, ävensom Jerusalems murar, så ock Hasor,
Megiddo och Geser. 16 (Farao, konungen i Egypten, hade
nämligen dragit upp och intagit Geser och bränt upp det i
eld och dräpt de kananéer som bodde i staden, varefter
han hade givit den till hemgift åt sin dotter, Salomos hustru.
17 Men Salomo byggde upp Geser, ävensom Nedre Bet-
Horon, 18 så ock Baalat och Tamar i öknen där i landet,
19 vidare alla Salomos förrådsstäder, vagnsstäderna och
häststäderna, och vad annat Salomo kände åstundan att
bygga i Jerusalem, på Libanon och eljest i hela det land som
lydde under hans välde.) 20 Allt det folk som fanns kvar av
amoréerna, hetiterna, perisséerna hivéerna och jebuséerna,
korteligen, alla de som icke voro av Israels barn -- 21 deras
avkomlingar, så många som funnos kvar i landet efter dem, i
det Israels barn icke hade förmått giva dem till spillo, dessa
pålade Salomo att vara arbetspliktiga tjänare, såsom de äro
ännu i dag. 22 Men av Israels barn gjorde Salomo ingen
till träl, utan de blevo krigare och blevo hans tjänare och
hövitsman och kämpar, eller uppsyningsmän över hans
vagnar och ridhästar. 23 Överfogdarna över Salomos arbeten
voro fem hundra femtio; dessa hade befälet över folket som
utförde arbetet. 24 Men så snart Faraos dotter hade flyttat
upp från Davids stad till det hus som han hade byggt åt
henne, byggde han ock Millo. 25 Och Salomo offrade tre
gånger om året brännoffer och tackoffer på det altare som

han hade byggt åt HERREN, och tände därjämte rökelsen
inför HERRENS ansikte. Så hade han då gjort huset färdigt.
26 Konung Salomo byggde ock en flotta i Esjon-Geber,
som ligger vid Elot, på stranden av Röda havet, i Edoms
land. 27 På denna flotta sände Hiram av sitt folk sjökunnigt
skeppsmanskap, som åtföljde Salomos folk. 28 De foro till
Ofir och hämtade därifrån guld, fyra hundra tjugu talenter,
som de förde till konung Salomo.

10 När drottningen av Saba fick höra ryktet om Salomo
och vad han hade gjort för HERRENS namn, kom hon
för att sätta honom på prov med svåra frågor. 2 Hon kom till
Jerusalem med ett mycket stort följe, med kameler, som buro
välluktande kryddor och guld i stor myckenhet, så ock ädla
stenar. Och när hon kom inför Salomo, förelade hon honom
allt vad hon hade i tankarna. 3 Men Salomo gav henne svar
på alla hennes frågor; intet var förborgat för konungen, utan
han kunde giva henne svar på allt. 4 När nu drottningen av
Saba såg all Salomos vishet, och såg huset som han hade
byggt, 5 och såg rätterna på hans bord, och såg huru hans
tjänare sutto där, och huru de som betjänade honom utförde
sina åligganden, och huru de voro klädda, och vidare såg
hans munskänkar, och när hon såg brännoffren som han
offrade i HERRENS hus, då blev hon utom sig av förundran.
6 Och hon sade till konungen: "Sant var det tal som jag
hörde i mitt land om dig och om din vishet. 7 Jag ville icke
tro vad man sade, förrän jag själv kom och med egna ögon
fick se det; men nu finner jag att det icke ens till hälften har
blivit omtalat för mig. Du har långt mer vishet och rikedom,
än jag genom ryktet hade hört. 8 Sälla äro dina män, sälla
äro dessa dina tjänare, som beständigt få stå inför dig och
höra din visdom. 9 Lovad vare HERREN, din Gud, som har
funnit sådant behag i dig, att han har satt dig på Israels tron!
Ja, därför att HERREN älskar Israel evinnerligen, därför har
han satt dig till konung, för att du skall skipa lag och rätt." 10
Och hon gav åt konungen ett hundra tjugu talenter guld,
så ock välluktande kryddor i stor myckenhet, därtill ädla
stenar; en så stor myckenhet av välluktande kryddor, som
drottningen av Saba gav åt konung Salomo, har aldrig mer
blivit införd. 11 När Hirams flotta hämtade guld från Ofir,
hemförde också den från Ofir almugträ i stor myckenhet,
ävensom ädla stenar. 12 Av almugträet lät konungen göra
tillbehör till HERRENS hus och till konungshuset, så ock
harpor och psaltare för sångarna. Så mycket almugträ har
sedan intill denna dag icke införts eller blivit sett i landet. 13
Konung Salomo åter gav åt drottningen av Saba allt vad hon
åstundade och begärde, och skänkte henne i sin konungsliga
frikostighet också annat därutöver. Sedan vände hon om och
for till sitt land igen med sina tjänare. 14 Det guld som årligen
inkom till Salomo vägde sex hundra sextiosex talenter, 15
förutom det som inkom genom kringresande handelsmän
och genom krämares köpenskap, så ock från Erebs alla
konungar och från ståthållarna i landet. 16 Och konung
Salomo lät göra två hundra stora sköldar av uthamrat guld
och använde till var sådan sköld sex hundra siklar guld; 17
likaledes tre hundra mindre sköldar av uthamrat guld och
använde till var sådan sköld tre minor guld; och konungen
satte upp dem i Libanonskogshuset. 18 Vidare lät konungen
göra en stor tron av elfenben och överdrog den med fint
guld. 19 Tronen hade sex trappsteg, och tronens ryggstycke
var ovantill avrundat; på båda sidor om sitsen voro armstöd,
och två lejon stodo utmed armstöden; 20 och tolv lejon stodo
där på de sex trappstegen, på båda sidor. Något sådant
har aldrig blivit förfärdigat i något annat rike. 21 Och alla
konung Salomos dryckeskärl voro av guld, och alla kärl i
Libanonskogshuset voro av fint guld; av silver fanns intet,
det aktades icke för något i Salomos tid. 22 Ty konungen
hade en egen Tarsisflotta på havet jämte Hirams flotta; en
gång vart tredje år kom Tarsisflottan hem och förde med sig
guld och silver, elfenben, apor och påfåglar. 23 Och konung
Salomo blev större än någon annan konung på jorden, både
i rikedom och i vishet. 24 Från alla länder kom man för att
besöka Salomo och höra den vishet som Gud hade nedlagt
i hans hjärta. 25 Och var och en förde med sig skänker:
föremål av silver och av guld, kläder, vapen, välluktande
kryddor, hästar och mulåsnor. Så skedde år efter år. 26
Salomo samlade ock vagnar och ridhästar, så att han hade
ett tusen fyra hundra vagnar och tolv tusen ridhästar; dem
förlade han dels i vagnsstäderna, dels i Jerusalem, hos
konungen själv. 27 Och konungen styrde så, att silver blev
lika vanligt i Jerusalem som stenar, och cederträ lika vanligt
som mullbärsfikonträ i Låglandet. 28 Och hästarna som
Salomo lät anskaffa infördes från Egypten; ett antal kungliga
uppköpare hämtade ett visst antal av dem till bestämt pris.
29 Var vagn som hämtades upp från Egypten och infördes
kostade sex hundra siklar silver, och var häst ett hundra
femtio. Sammalunda infördes ock genom deras försorg
sådana till hetiternas alla konungar och till konungarna i
Aram.

11 Men konung Salomo hade utom Faraos dotter många
andra utländska kvinnor som han älskade: moabitiskor,
ammonitiskor, edomeiskor, sidoniskor och hetitiskor, 2
kvinnor av de folk om vilka HERREN hade lagt till Israels
barn: "I skolen icke inlåta eder med dem, och de få icke

inlåta sig med eder; de skola förvisso eljest förleda edra
hjärtan att avfalla till deras gudar." Till dessa höll sig Salomo
och älskade dem. 3 Han hade sju hundra furstliga gemåler
och tre hundra bihustrur. Dessa kvinnor förledde hans hjärta
till avfall. 4 Ja, när Salomo blev gammal, förledde kvinnorna
hans hjärta att avfalla till andra gudar, så att hans hjärta icke
förblev hängivet åt HERREN, hans Gud, såsom hans fader
Davids hjärta hade varit. 5 Så kom Salomo att följa efter
Astarte, sidoniernas gudinna, och Milkom, ammoniternas
styggelse. 6 Och Salomo gjorde vad ont var i HERRENS
ögon och följde icke i allt efter HERREN, såsom hans
fader David hade gjort. 7 Salomo byggde nämligen då
en offerhöjd åt Kemos, moabiternas styggelse, på berget
öster om Jerusalem, och likaså en åt Molok, Ammons barns
styggelse. 8 På samma sätt gjorde han för alla sina utländska
kvinnor, så att de fingo tända offereld och frambära offer åt
sina gudar. 9 Och HERREN blev vred på Salomo, därför att
hans hjärta hade avfallit från HERREN, Israels Gud, som
dock två gånger hade uppenbarat sig för honom, 10 och
som hade givit honom ett särskilt bud angående denna sak,
att han icke skulle följa efter andra gudar, ett HERRENS
bud som han icke hade hållit. 11 Därför sade HERREN till
Salomo: "Eftersom det är så med dig, och eftersom du icke
har hållit det förbund och de stadgar som jag har givit dig,
skall jag rycka riket ifrån dig och giva det åt din tjänare.
12 Men för din fader Davids skull vill jag icke göra detta i
din tid; först ur din sons hand skall jag rycka det. 13 Dock
skall jag icke rycka hela riket ifrån honom, utan en stam
skall jag giva åt din son, för min tjänare Davids skull och
för Jerusalems skull, som jag har utvalt." 14 Och HERREN
lät en motståndare till Salomo uppstå i edoméen Hadad.
Denne var av konungasläkten i Edom. 15 Ty när David var i
strid med Edom, och härhövitsmannen Joab drog upp för att
begrava de slagna och därvid förgjorde allt mankön i Edom
16 -- ty Joab och hela Israel stannade där i sex månader,
till dess att han hade utrotat allt mankön i Edom -- 17 då
flydde Adad jämte några edomeiska män som hade varit i
hans faders tjänst, och de togo vägen till Egypten; Hadad
var då en ung gosse. 18 De begav sig åstad från Midjan
och kommo till Paran; och de togo folk med sig från Paran
och kommo så till Egypten, till Farao, konungen i Egypten.
Denne gav honom ett hus och anslog ett underhåll åt honom
och gav honom land. 19 Och Hadad fann mycken nåd för
Faraos ögon, så att denne gav honom till hustru en syster till
sin gemål, en syster till drottning Tapenes. 20 Denna syster
till Tapenes födde åt honom sonen Genubat, och Tapenes
lät avvänja honom i Faraos hus; sedan vistades Genubat i
Faraos hus bland Faraos söner. 21 Då nu Hadad i Egypten
hörde att David hade gått till vila hos sina fäder, och att
härhövitsmannen Joab var död, sade han till Farao: "Låt mig
fara hem till mitt land." 22 Men Farao sade till honom: "Vad
fattas dig här hos mig, eftersom du vill fara till ditt land?" Han
svarade: "Hindra mig icke, utan låt mig gå. 23 Och Gud lät
ännu en motståndare till honom uppstå i Reson, Eljadas son,
som hade flytt ifrån sin herre, Hadadeser, konungen i Soba.
24 När David sedan anställde blodbadet ibland dem, samlade
denne folk omkring sig och blev hövitsman för en strövskara;
dessa drogo därefter till Damaskus och slogo sig ned där
och gjorde sig till herrar i Damaskus. 25 Denne var nu under
Salomos hela livstid Israels motståndare och gjorde det
skada, han såväl som Hadad. Han avskydde Israel; och han
blev konung över Aram. 26 Och en av Salomos tjänare hette
Jerobeam; han var son till Nebat, en efraimit, från Sereda,
och hans moder hette Seruga och var änka. Denne reste sig
upp mot konungen. 27 Orsaken varför han reste sig upp
mot konungen var följande. Salomo byggde då på Millo;
han ville befästa det blottade stället på sin fader Davids
stad. 28 Nu var Jerobeam en dugande man; och då Salomo
såg att den unge mannen var driftig i sitt arbete, satte han
honom över allt det arbete som ålåg Josefs hus. 29 Vid den
tiden hände sig en gång att Jerobeam hade begivit sig ut ur
Jerusalem; då kom profeten Ahia från Silo emot honom på
vägen, där han gick klädd i en ny mantel; och de båda voro
ensamma på fältet. 30 Och Ahia fattade i den nya manteln
som han hade på sig och ryckte sönder den i tolv stycken.
31 Därefter sade han till Jerobeam: "Tag här tio stycken för
dig. Ty så säger HERREN, Israels Gud: Se, jag vill rycka
riket ur Salomos hand och giva tio av stammarna åt dig;
32 den ena stammen skall han få behålla för min tjänare
Davids skull och för Jerusalems skull, den stads som jag har
utvalt ur alla Israels stammar. 33 Så skall ske, därför att de
hava övergivit mig och tillbett Astarte, sidoniernas gudinna,
och Kemos, Moabs gud, och Milkom, Ammons barns gud,
och icke vandrat på mina vägar och icke gjort vad rätt är i
mina ögon, efter mina stadgar och rätter, såsom hans fader
David gjorde. 34 Dock skall jag icke taga ifrån honom själv
det samlade riket, utan jag vill låta honom förbliva furste,
så länge han lever, för min tjänare Davids skull, som jag
utvalde, därför att han höll mina bud och stadgar. 35 Men
från hans son skall jag taga konungadömet och giva det åt
dig, nämligen de tio stammarna. 36 En stam skall jag giva
åt hans son, så att min tjänare David alltid har en lampa
inför mitt ansikte i Jerusalem, den stad som jag har utvalt åt
mig, till att där fästa mitt namn. 37 Dig vill jag alltså taga

och vill låta dig regera över allt vad dig lyster; du skall bliva
konung över Israel. 38 Om du nu hörsammar allt vad jag
bjuder dig och vandrar på mina vägar och gör vad rätt är i
mina ögon, så att du håller mina stadgar och bud, såsom
min tjänare David gjorde, så skall jag vara med dig och
bygga åt dig ett hus som bliver beståndande, såsom jag
byggde ett hus åt David, och jag skall giva Israel åt dig. --
39 Ja, för den sakens skull skall jag ödmjuka Davids säd,
dock icke för alltid." 40 Och Salomo sökte tillfälle att döda
Jerobeam; men Jerobeam stod upp och flydde till Egypten,
till Sisak, konungen i Egypten. Och han stannade i Egypten
till Salomos död. 41 Vad nu mer är att säga om Salomo, om
allt vad han gjorde och om hans vishet, det finnes upptecknat
i Salomos krönika. 42 Den tid Salomo regerade i Jerusalem
över hela Israel var fyrtio år. 43 Och Salomo gick till vila hos
sina fäder och blev begraven i sin fader Davids stad. Och
hans son Rehabeam blev konung efter honom.

12 Och Rehabeam drog till Sikem, ty hela Israel hade
kommit till Sikem för att göra honom till konung. 2 När
Jerobeam, Nebats son, hörde detta -- han var då ännu kvar i
Egypten, dit han hade flytt för konung Salomo; Jerobeam
bodde alltså i Egypten, 3 men de sände ditbort och läto
kalla honom åter -- då kom han tillstädes jämte Israels hela
församling och talade till Rehabeam och sade: 4 "Din fader
gjorde vårt ok för svårt; men lätta nu du det svåra arbete
och det tunga ok som din fader lade på oss, så vilja vi tjäna
dig." 5 Han svarade dem: "Gån bort och vänten ännu tre
dagar, och kommen så tillbaka till mig." Och folket gick. 6 Då
rådförde sig konung Rehabeam med de gamle som hade
varit i tjänst hos hans fader Salomo, medan denne ännu
levde; han sade: "Vilket svar råden I mig att giva detta folk?"
7 De svarade honom och sade: "Om du i dag underkastar dig
detta folk och bliver dem till tjänst, om du lyssnar till deras
bön och talar goda ord till dem, så skola de för alltid bliva
dina tjänare." 8 Men han aktade icke på det råd som de
gamle hade givit honom, utan rådförde sig med de unga
män som hade vuxit upp med honom, och som nu voro i
hans tjänst. 9 Han sade till dem: "Vilket svar råden I oss att
giva detta folk som har talat till mig och sagt: 'Lätta det ok
som din fader har lagt på oss'?" 10 De unga männen som
hade vuxit upp med honom svarade honom då och sade:
"Så bör du säga till detta folk som har talat till dig och sagt:
'Din fader gjorde vårt ok tungt, men lätta du det för oss' -- så
bör du tala till dem: 'Mitt minsta finger är tjockare än min
faders länd. 11 Så veten nu, att om min fader har belastat
eder med ett tungt ok, så skall jag göra edert ok ännu tyngre;
har min fader tuktat eder med ris, så skall jag tukta eder
med skorpiongissel.'" 12 Så kom nu Jerobeam med allt
folket till Rehabeam på tredje dagen, såsom konungen hade
befallt, i det han sade: "Kommen tillbaka till mig på tredje
dagen." 13 Då gav konungen folket ett hårt svar; ty han
aktade icke på det råd som de gamle hade givit honom. 14
Han talade till dem efter de unga männens råd och sade:
"Har min fader gjort edert ok tungt, så skall jag göra edert ok
ännu tyngre; har min fader tuktat eder med ris, så skall jag
tukta eder med skorpiongissel." 15 Alltså hörde konungen
icke på folket; ty det var så skickat av HERREN, för att
hans ord skulle uppfyllas, det som HERREN hade talat till
Jerobeam, Nebats son, genom Ahia från Silo. 16 Då nu
hela Israel förnam att konungen icke ville höra på dem,
gav folket konungen detta svar: "Vad del hava vi i David?
Ingen arvslott hava vi i Isais son. Drag hem till dina hyddor,
Israel. Se nu själv om ditt hus, du David." Därefter drog
Israel hem till sina hyddor. 17 Allenast över de israeliter
som bodde i Juda städer förblev Rehabeam konung. 18
Och när konung Rehabeam sände åstad Adoram, som hade
uppsikten över de allmänna arbetena, stenade hela Israel
denne till döds; och konung Rehabeam själv måste med
hast stiga upp i sin vagn och fly till Jerusalem. 19 Så avföll
Israel från Davids hus och har varit skilt därifrån ända till
denna dag. 20 Men när hela Israel hörde att Jerobeam
hade kommit tillbaka, sände de och läto kalla honom till
folkförsamlingen och gjorde honom till konung över hela
Israel; ingen höll sig till Davids hus, utom Juda stam allena.
21 Och när Rehabeam kom till Jerusalem, församlade han
hela Juda hus och Benjamins stam, ett hundra åttio tusen
utvalda krigare, för att de skulle strida mot Israels hus och
återvinna konungadömet åt Rehabeam, Salomos son. 22
Men Guds ord kom till gudsmannen Semaja; 23 han sade:
"Säg till Rehabeam, Salomos son, Juda konung, och till
hela Juda hus och Benjamin och till det övriga folket: 24
Så säger HERREN: I skolen icke draga upp och strida mot
edra bröder, Israels barn. Vänden tillbaka hem, var och en
till sitt, ty vad som har skett har kommit från mig." Och de
lyssnade till HERRENS ord och vände om och gingo sin väg,
såsom HERREN hade befallt. 25 Men Jerobeam befäste
Sikem i Efraims bergsbygd och bosatte sig där. Därifrån
drog han åstad och befäste Penuel. 26 Och Jerobeam sade
vid sig själv: "Såsom nu är, kan riket komma tillbaka till
Davids hus. 27 Ty om folket här får draga upp och anställa
slaktoffer i HERRENS hus i Jerusalem, så kan folkets hjärta
vända tillbaka till deras herre Rehabeam, Juda konung; ja,
då kunna de dräpa mig och vända tillbaka till Rehabeam,
Juda konung." 28 Sedan nu konungen hade överlagt härom,

lät han göra två kalvar av guld. Därefter sade han till folket:
"Nu må det vara nog med edra färder upp till Jerusalem. Se,
här är din Gud, Israel, han som har fört dig upp ur Egyptens
land." 29 Och han ställde upp den ena i Betel, och den andra
satte han upp i Dan. 30 Detta blev en orsak till synd; folket
gick ända till Dan för att träda fram inför den ena av dem. 31
Han byggde också upp offerhöjdshus och gjorde till präster
allahanda män ur folket, sådana som icke voro av Levi barn.
32 Och Jerobeam anordnade en högtid i åttonde månaden,
på femtonde dagen i månaden, lik högtiden Juda, och steg
då upp till altaret; så gjorde han i Betel för att offra åt de
kalvar som han hade låtit göra. Och de män som han hade
gjort till offerhöjdspräster lät han göra tjänst i Betel. 33 Till
det altare som han hade gjort i Betel steg han alltså upp på
femtonde dagen i åttonde månaden, den månad som han
av eget påfund hade valt. Han anordnade nämligen då en
högtid för Israels barn och steg upp till altaret för att där
tända offereld.

13 Men då kom på HERRENS befallning en gudsman
från Juda till Betel, just när Jerobeam stod vid altaret
för att där tända offereld. 2 Och mannen ropade mot altaret
på HERRENS befallning och sade: "Altare! Altare! Så säger
HERREN: Se, åt Davids hus skall födas en son vid namn
Josia, han skall på dig slakta offerhöjdsprästerna som
antända offereld på dig, och människoben skall man då
bränna upp på dig." 3 På samma gång angav han ett tecken,
i det han sade: "Detta är tecknet på att det är HERREN
som har talat: se, altaret skall rämna, och askan därpå skall
spillas ut." 4 När konung Jerobeam hörde dessa ord, som
gudsmannen ropade mot altaret i Betel, räckte han ut sin
hand från altaret och sade: "Gripen honom." Men handen
som han hade räckt ut mot honom förvissnade, och han
kunde icke draga den tillbaka till sig igen. 5 Och altaret
rämnade, och askan på altaret spilldes ut; det var det tecken
som gudsmannen på HERRENS befallning hade angivit. 6
Då tog konungen till orda och sade till gudsmannen: "Bönfall
inför HERREN, din Gud, och bed för mig att jag må kunna
draga min hand tillbaka till mig igen." Och gudsmannen
bönföll inför HERREN; och konungen kunde då draga sin
hand tillbaka till sig igen, och den var likadan som förut. 7
Då talade konungen till gudsmannen: "Kom hem med mig
och vederkvick dig; sedan vill jag giva dig en gåva." 8 Men
gudsmannen svarade konungen: "Om du än vill giva mig
hälften av vad som finnes i ditt hus, så kommer jag dock icke
med dig; här på orten vill jag varken äta eller dricka. 9 Ty så
har HERREN genom sitt ord bjudit mig och sagt: Du skall
varken äta eller dricka, och ej heller vända tillbaka samma
väg du har gått hit." 10 Därefter gick han sina färde en annan
väg och vände icke tillbaka samma väg han hade kommit till
Betel. 11 Men i Betel bodde en gammal profet. Dennes son
kom och förtäljde för honom allt vad gudsmannen den dagen
hade gjort i Betel, huru han hade talat till konungen. När de
hade förtäljt detta för sin fader, 12 frågade deras fader dem
vilken väg han hade gått. Och hans söner visste vilken väg
gudsmannen som kom från Juda hade gått. 13 Då sade han
till sina söner: "Sadlen åsnan åt mig." När de då hade sadlat
åsnan åt honom, satte han sig på den 14 och begav dig
åstad efter gudsmannen och fann honom sittande under
terebinten; och han frågade honom: "Är du den gudsman
som har kommit från Juda?" Han svarade: "Ja." 15 Då sade
han till honom: "Kom med mig hem och ät med mig." 16 Men
han svarade: "Jag kan icke vända om med dig och följa dig,
och jag vill icke äta eller dricka med dig här på orten; 17
ty så har blivit mig sagt genom HERRENS ord: Du skall
varken äta eller dricka där; du skall icke heller gå tillbaka
samma väg du har gått dit." 18 Han sade till honom: "Jag är
ock en profet såsom du, och en ängel har talat till mig på
HERRENS befallning och sagt: 'För honom tillbaka med dig
hem och giv honom att äta och dricka.'" Men häri ljög han för
honom. 19 Då vände han tillbaka med honom och åt i hans
hus och drack. 20 Men under det att de sutto till bords, kom
HERRENS ord till profeten som hade fört honom tillbaka. 21
Och han ropade till gudsmannen som hade kommit från
Juda och sade: "Så säger HERREN: Därför att du har varit
gensträvig mot HERRENS ord och icke hållit det bud som
HERREN, din Gud, har givit dig, 22 utan vänt tillbaka och
ätit och druckit på den ort där han hade förbjudit, dig att
äta och dricka, därför skall din döda kropp icke komma i
dina fäders grav. 23 Sedan han nu hade ätit och druckit,
sadlade han åsnan åt honom, åt profeten som han hade
fört tillbaka. 24 Och denne begav sig åstad; men ett lejon
kom emot honom på vägen och dödade honom. Sedan låg
hans döda kropp utsträckt där på vägen, under det att åsnan
stod bredvid den; och lejonet stod också bredvid den döda
kroppen. 25 Då nu folk som gick därförbi fick se den döda
kroppen ligga utsträckt på vägen och lejonet stå bredvid den
döda kroppen, gingo de in i staden där den gamle profeten
bodde och omtalade det där. 26 När profeten, som hade fört
honom tillbaka från hans väg, hörde det, sade han: "Det
är gudsmannen, han som var gensträvig mot HERRENS
ord; därför har HERREN givit honom i lejonets våld, och
det har krossat och dödat honom, i enlighet med det ord
som HERREN hade talat till honom." 27 Därefter tillsade
han sina söner att de skulle sadla åsnan åt honom; och de

sadlade den. 28 Så begav han sig åstad och fann den döda
kroppen liggande utsträckt på vägen och åsnan och lejonet
stående bredvid den döda kroppen; lejonet hade icke ätit
av den döda kroppen och ej heller krossat åsnan. 29 Då
tog profeten upp gudsmannens döda kropp och lade den
på åsnan och förde den tillbaka; och den gamle profeten
begav sig in i sin stad för att hålla dödsklagan och begrava
honom. 30 Och han lade hans döda kropp i sin egen grav;
och de höllo dödsklagan efter honom och ropade: "Ack ve,
min broder!" 31 Då han nu hade begravit honom, sade han
till sina söner: "När jag dör, så begraven mig i den grav där
gudsmannen ligger begraven; läggen mina ben vid sidan
av hans ben. 32 Ty förvisso skall det ord gå i fullbordan,
som han på HERRENS befallning ropade mot altaret i Betel
och mot alla offerhöjdshus i Samariens städer." 33 Dock
vände Jerobeam efter detta icke om från sin onda väg, utan
gjorde åter allahanda man ur folket till offerhöjdspräster; vem
som hade lust därtill fick av honom mottaga handfyllning
till att vara offerhöjdspräst. 34 På detta sätt blev han för
Jerobeams hus en orsak till synd, och en orsak till att det
blev utplånat och utrotat från jorden.

14 Vid den tiden blev Abia, Jerobeams son, sjuk. 2 Då
sade Jerobeam till sin hustru: "Stå upp och förkläd dig,
så att ingen kan märka att du är Jerobeams hustru, och gå
till Silo, ty där bor profeten Ahia, han som förkunnade om
mig att jag skulle bliva konung över detta folk. 3 Och tag med
dig tio bröd, därtill smått bakverk och en kruka honung, och
gå in till honom; han skall då förkunna för dig huru det skall
gå med gossen." 4 Jerobeams hustru gjorde så; hon stod
upp och gick till Silo och kom till Ahias hus. Och Ahia kunde
icke se, ty hans ögon voro starrblinda av ålderdom. 5 Men
HERREN hade sagt till Ahia: "Just nu kommer Jerobeams
hustru för att förfråga sig hos dig om sin son, ty han är sjuk;
så och så skall du tala till henne. Men när hon kommer,
skall hon ställa sig främmande. 6 Då nu Ahia hörde ljudet av
hennes steg, när hon kom i dörren, sade han: "Kom in, du
Jerobeams hustru. Varför ställer du dig främmande? Jag
har ju fått uppdrag att giva dig ett hårt budskap. 7 Gå och
säg Jerobeam: Så säger HERREN, Israels Gud: Se, jag har
upphöjt dig ur folket och satt dig till furste över mitt folk Israel
8 och har ryckt riket från Davids hus och givit det åt dig. Men
du har icke varit sådan som min tjänare David, som höll mina
bud och följde efter mig av allt sitt hjärta, så att han gjorde
allenast vad rätt var i mina ögon; 9 utan du har gjort mer ont
än alla som hava varit före dig och har gått bort och gjort dig
andra gudar, nämligen gjutna beläten, för att förtörna mig,
och har kastat mig bakom din rygg. 10 Därför skall jag låta
olycka komma över Jerobeams hus och utrota allt mankön
av Jerobeams hus, både små och stora i Israel; och jag skall
bortsopa Jerobeams hus, såsom man sopar bort orenlighet,
till dess det bliver en ände därpå. 11 Den av Jerobeams hus,
som dör i staden, skola hundarna äta upp, och den som dör
ute på marken, skola himmelens fåglar äta upp. Ty så har
HERREN talat. 12 Så stå du nu upp och gå hem igen. När
din fot träder in i staden, skall barnet dö. 13 Och hela Israel
skall hålla dödsklagan efter honom, och man skall begrava
honom; ty av Jerobeams hus skall allenast han komma i
en grav, därför att i Jerobeams hus dock hos honom blev
funnet något som var gott inför HERREN, Israels Gud. 14
Men HERREN skall låta en konung över Israel uppstå åt
sig, en konung som skall utrota Jerobeams hus. Detta är
den dagen; och vad skall icke nu ske! 15 HERREN skall slå
Israel, så att det bliver likt vassen, som vaggar hit och dit i
vattnet. Och han skall rycka upp Israel ur detta goda land,
som han har givit åt deras fäder, och skall förströ dem på
andra sidan floden, därför att de hava gjort sig Aseror och
därmed förtörnat HERREN. 16 Och han skall prisgiva Israel
för de synders skull som Jerobeam har begått, och genom
vilka han har kommit Israel att synda." 17 Då stod Jerobeams
hustru upp och gick sin väg och kom till Tirsa; och just som
hon beträdde husets tröskel, gav gossen upp andan. 18
Och man begrov honom, och hela Israel höll dödsklagan
efter honom, i enlighet med det ord som HERREN hade
talat genom sin tjänare, profeten Ahia. 19 Vad nu mer är att
säga om Jerobeam, om hans krig och om hans regering, det
finnes upptecknat i Israels konungars krönika. 20 Den tid
Jerobeam regerade var tjugutvå år. Så gick han till vila hos
sina fäder; och hans son Nadab blev konung efter honom. 21
Men Rehabeam, Salomos son, var konung i Juda. Fyrtioett
år gammal var Rehabeam, när han blev konung, och han
regerade sjutton år i Jerusalem, den stad som HERREN
hade utvalt ur alla Israels stammar, till att där fästa sitt namn.
Hans moder hette Naama, ammonitiskan. 22 Och Juda
gjorde vad ont var i HERRENS ögon; med de synder som
de begingo retade de honom långt mer, än deras fäder hade
gjort. 23 Ty också de byggde sig offerhöjder och reste stoder
och Aseror på alla höga kullar och under alla gröna träd;
24 ja, också tempelbolare funnos i landet. De gjorde efter
alla styggelser hos de folk som HERREN hade fördrivit för
Israels barn. 25 Men i konung Rehabeams femte regeringsår
drog Sosak, konungen i Egypten, upp mot Jerusalem. 26
Och han tog skatterna i HERRENS hus och skatterna i
konungshuset; alltsammans tog han. Han tog ock alla de

gyllene sköldar som Salomo hade låtit göra. 27 I deras ställe
lät konung Rehabeam göra sköldar av koppar, och dessa
lämnade han i förvar åt hövitsmännen för drabanterna som
höllo vakt vid ingången till konungshuset. 28 Och så ofta
konungen gick till HERRENS hus, buro drabanterna dem;
sedan förde de dem tillbaka till drabantsalen. 29 Vad nu
mer är att säga om Rehabeam och om allt vad han gjorde,
det finnes upptecknat i Juda konungars krönika. 30 Men
Rehabeam och Jerobeam lågo i krig med varandra, så länge
de levde. 31 Och Rehabeam gick till vila hos sina fäder och
blev begraven hos sina fäder i Davids stad. Hans moder
hette Naama, ammonitiskan. Och hans son Abiam blev
konung efter honom.

15 I konung Jerobeams, Nebats sons, adertonde
regeringsår blev Abiam konung över Juda. 2 Han
regerade tre år i Jerusalem. Hans moder hette Maaka,
Abisaloms dotter. 3 Och han vandrade i alla de synder som
hans fader hade begått före honom, och hans hjärta var
icke hängivet åt HERREN, hans Gud, såsom hans fader
Davids hjärta hade varit. 4 Allenast för Davids skull lät
HERREN, hans Gud, honom få en lampa i Jerusalem, i det
att han uppsatte hans son efter honom och lät Jerusalem
hava bestånd -- 5 detta därför att David gjorde vad rätt var
i HERRENS ögon och icke vek ifrån något som han bjöd
honom, så länge han levde, utom i saken med hetiten Uria.
6 Men Rehabeam och Jerobeam lågo i krig med varandra,
så länge den förre levde. 7 Vad nu mer är att säga om
Abiam och om allt vad han gjorde, det finnes upptecknat i
Juda konungars krönika. Men Abiam och Jerobeam lågo i
krig med varandra. 8 Och Abiam gick till vila hos sina fäder,
och man begrov honom i Davids stad. Och hans son Asa
blev konung efter honom. 9 I Jerobeams, Israels konungs,
tjugonde regeringsår blev Asa konung över Juda. 10 Han
regerade fyrtioett år i Jerusalem. Hans moder hette Maaka,
Abisaloms dotter. 11 Och Asa gjorde vad rätt var i HERRENS
ögon, såsom hans fader David hade gjort 12 Han drev ut
tempelbolarna ur landet och skaffade bort alla de eländiga
avgudabeläten som hans fader hade låtit göra. 13 Ja, sin
moder Maaka avsatte han från hennes drottningsvärdighet,
därför att hon hade satt upp en styggelse åt Aseran; Asa
högg nu ned styggelsen och brände upp den i Kidrons dal.
14 Men offerhöjderna blevo icke avskaffade; dock var Asas
hjärta hängivet åt HERREN, så länge han levde. 15 Och han
förde in i HERRENS hus både vad hans fader och vad han
själv hade helgat åt HERREN: silver, guld och kärl. 16 Men
Asa och Baesa, Israels konung, lågo i krig med varandra, så
länge de levde. 17 Baesa, Israels konung, drog upp mot
Juda och begynte befästa Rama, för att hindra att någon
komme vare sig till eller ifrån Asa, Juda konung. 18 Då tog
Asa allt silver och guld som fanns kvar i skattkamrarna i
HERRENS hus, ävensom skatterna i konungshuset, och
lämnade detta åt sina tjänare; därefter sände konung Asa
dem till Ben-Hadad, son till Tabrimmon, son till Hesjon,
konungen i Aram, som bodde i Damaskus, och lät säga:
19 "Ett förbund består ju mellan mig och dig, såsom det
var mellan min fader och din fader. Se, här sänder jag dig
skänker av silver och guld, så bryt då nu ditt förbund med
Baesa, Israels konung, för att han må lämna mig i fred." 20
Och Ben-Hadad lyssnade till konung Asa och sände sina
krigshövitsmän mot Israels städer och förhärjade Ijon, Dan,
Abel-Bet-Maaka och hela Kinarot jämte hela Naftali land. 21
När Baesa hörde detta, avstod han från att befästa Rama
och höll sig sedan stilla i Tirsa. 22 Men konung Asa bådade
upp hela Juda, ingen fritagen; och de förde bort stenar och
trävirke som Baesa använde till att befästa Rama. Därmed
befäste nu konung Asa Geba i Benjamin, så ock Mispa. 23
Allt vad mer är att säga om Asa, om alla hans bedrifter, om
allt vad han gjorde och om de städer han byggde, det finnes
upptecknat i Juda konungars krönika. Men på sin ålderdom
fick han en sjukdom i sina fötter. 24 Och Asa gick till vila
hos sina fäder och blev begraven hos sina fäder i sin fader
Davids stad. Och hans son Josafat blev konung efter honom.
25 Men Nadab, Jerobeams son, blev konung över Israel i
Asas, Juda konungs, andra regeringsår, och han regerade
över Israel i två år. 26 Han gjorde vad ont var i HERRENS
ögon och vandrade på sin faders väg och i den synd genom
vilken denne hade kommit Israel att synda. 27 Men Baesa,
Ahias son, av Isaskar hus, anstiftade en sammansvärjning
mot honom, och Baesa dräpte honom vid Gibbeton, som
tillhörde filistéerna; Nadab med hela Israel höll nämligen på
med att belägra Gibbeton. 28 I Asas, Juda konungs, tredje
regeringsår var det som Baesa dödade honom, och han blev
så själv konung i hans ställe. 29 Och när han hade blivit
konung förgjorde han hela Jerobeams hus; han lät intet som
anda hade bliva kvar av Jerobeams hus, utan utrotade det, i
enighet med det ord som HERREN hade talat genom sin
tjänare Ahia från Silo -- 30 detta för de synders skull som
Jerobeam hade begått, och genom vilka han kom Israel att
synda, så att han därmed förtörnade HERREN, Israels Gud.
31 Vad nu mer är att säga om Nadab och om allt vad han
gjorde det finnes upptecknat i Israels konungars krönika.
32 Men Asa och Baesa, Israels konung, lågo i krig med
varandra, länge de levde. 33 I Asas, Juda konungs, tredje
regeringsår blev Baesa, Ahias son, konung över hela Israel i

Tirsa och regerade i tjugufyra år. 34 Han gjorde vad ont var i
HERRENS ögon och vandrade på Jerobeams väg och i den
synd genom vilken denne hade kommit Israel att synda.

16 Och HERRENS ord kom till Jehu, Hananis son, mot
Baesa; han sade: 2 "Se, jag har lyft dig upp ur stoftet
och satt dig till furste över mitt folk Israel. Men du har vandrat
på Jerobeams väg och kommit mitt folk Israel att synda, så
att de hava förtörnat mig genom sina synder. 3 Därför vill jag
bortsopa Baesa och hans hus; ja, jag vill göra med ditt hus
såsom jag gjorde med Jerobeams, Nebats sons, hus. 4
Den av Baesas hus, som dör i staden, skola hundarna äta
upp, och den av hans hus, som dör ute på marken, skola
himmelens fåglar äta upp." 5 Vad nu mer är att säga om
Baesa, om vad han gjorde och om hans bedrifter, det finnes
uppteckna i Israels konungars krönika. 6 Och Baesa gick till
vila hos sina fäder och blev begraven i Tirsa. Och hans son
Ela blev konung efter honom. 7 Men genom profeten Jehu,
Hananis son, hade HERRENS ord kommit till Baesa och
hans hus, icke allenast för allt det onda som han hade gjort
i HERRENS ögon, då han förtörnade honom genom sina
händers verk, så att det måste gå honom såsom det gick
Jerobeams hus, utan ock därför att han hade förgjort detta.
8 I Asas, Juda konungs, tjugusjätte regeringsår blev Ela,
Baesas son, konung över Israel i Tirsa och regerade i två år.
9 Men hans tjänare Simri, som var hövitsman för den ena
hälften av stridsvagnarna, anstiftade en sammansvärjning
mot honom. Och en gång, då han i Tirsa hade druckit sig
drucken i Arsas hus, överhovmästarens i Tirsa, 10 kom
Simri dit och slog honom till döds -- det var i Asas, Juda
konungs, tjugusjunde regeringsår -- och han själv blev så
konung i hans ställe. 11 Och när han hade blivit konung och
intagit sin tron, förgjorde han hela Baesas hus, utan att låta
någon av mankön bliva kvar, varken hans blodsförvanter
eller hans vänner. 12 Så utrotade Simri hela Baesas hus, i
enlighet med det ord som HERREN hade talat till Baesa
genom profeten Jehu -- 13 detta för alla de synders skull
som Baesa och hans son Ela hade begått, och genom
vilka de hade kommit Israel att synda, så att de förtörnade
HERREN, Israels Gud, med de fåfängliga avgudar som de
dyrkade. 14 Vad nu mer är att säga om Ela och om allt
vad han gjorde, det finnes uppteckna i Israels konungars
krönika. 15 I Asas, Juda konungs, tjugusjunde regeringsår
blev Simri konung och regerade i sju dagar, i Tirsa. Folket
höll då på att belägra Gibbeton, som tillhörde filistéerna.
16 Medan nu folket höll på med belägringen, fingo de höra
sägas "Simri har anstiftat en sammansvärjning; han har
ock dräpt konungen." Då gjorde hela Israel samma dag
Omri, den israelitiske härhövitsmannen, till konung, i lägret.
17 Därefter drog Omri med hela Israel upp från Gibbeton,
och de angrepo Tirsa. 18 Men när Simri såg att staden var
intagen, gick han in i konungshusets palatsbyggnad och
brände upp konungshuset jämte sig själv i eld och omkom så
-- 19 detta för de synders skull som han hade begått, i det att
han gjorde vad ont var i HERRENS ögon och vandrade på
Jerobeams väg och i den synd som denne hade gjort, och
genom vilken han hade kommit Israel att synda. 20 Vad nu
mer är att säga om Simri och om den sammansvärjning som
han anstiftade, det finnes uppteckna i Israels konungars
krönika. 21 Nu delade sig Israels folk i två hälfter; den ena
hälften av folket höll sig till Tibni, Ginats son, och ville göra
honom till konung, och den andra hälften höll sig till Omri. 22
Men den del av folket som höll sig till Omri, fick överhanden
över den del som höll sig till Tibni, Ginats son. Och när
Tibni var död, blev Omri konung. 23 I Asas, Juda konungs,
trettioförsta regeringsår blev Omri konung över Israel och
regerade i tolv år; i Tirsa regerade han i sex år. 24 Han
köpte berget Samaria av Semer för två talenter silver; och
han bebyggde berget och kallade staden som han byggde
där Samaria, efter Semer, den man som hade varit bergets
ägare. 25 Men Omri gjorde vad ont var i HERRENS ögon;
han gjorde mer ont än någon av dem som hade varit före
honom. 26 Han vandrade i allt på Jerobeams, Nebats sons,
väg och i de synder genom vilka denne hade kommit Israel
att synda, så att de förtörnade HERREN, Israels Gud, med
de fåfängliga avgudar de dyrkade. 27 Vad nu mer är att säga
om Omri, om vad han gjorde och om de bedrifter han utförde,
det finnes uppteckna i Israels konungars krönika. 28 Och
Omri gick till vila hos sina fäder och blev begraven i Samaria.
Och hans son Ahab blev konung efter honom. 29 Ahab,
Omris son, blev konung över Israel i Asas, Juda konungs,
trettioåttonde regeringsår; sedan regerade Ahab, Omris son,
i tjugutvå år över Israel i Samaria. 30 Men Ahab, Omris son,
gjorde vad ont var i HERRENS ögon, mer än någon av dem
som hade varit före honom. 31 Det var honom icke nog att
vandra i Jerobeams, Nebats sons, synder; han tog ock till
hustru Isebel, dotter till Etbaal, sidoniernas konung, och gick
så åstad och tjänade Baal och tillbad honom. 32 Och han
reste ett altare åt Baal i Baalstemplet som han hade byggt i
Samaria. 33 Därtill lät Ahab göra Aseran. Så gjorde Ahab
mer till att förtörna HERREN, Israels Gud, än någon av de
Israels konungar som hade varit före honom. 34 Under hans
tid byggde beteliten Hiel åter upp Jeriko. Men när han lade
dess grund, kostade det honom hans äldste son Abiram,
och när han satte upp dess portar, kostade det honom hans

yngste son Segib -- i enlighet med det ord som HERREN
hade talat genom Josua, Nuns son.

17 Och tisbiten Elia, en man som förut hade uppehållit
sig i Gilead, sade till Ahab: "Så sant HERREN, Israels
Gud, lever, han vilkens tjänare jag är, under dessa år skall
varken dagg eller regn falla, med mindre jag säger det." **2**
Och HERRENS ord kom till honom; han sade: **3** "Gå bort
härifrån och begiv dig österut, och göm dig vid bäcken Kerit,
som österifrån rinner ut i Jordan. **4** Din dryck skall du få ur
bäcken, och korparna har jag bjudit att där förse dig med
föda." **5** Då gick han bort och gjorde såsom HERREN hade
befallt; han gick bort och uppehöll sig vid bäcken Kerit, som
österifrån rinner ut i Jordan. **6** Och korparna förde till honom
bröd och kött om morgonen, och bröd och kött om aftonen,
och sin dryck fick han ur bäcken. **7** Men efter någon tid
torkade bäcken ut, därför att det icke regnade i landet. **8** Då
kom HERRENS ord till honom; han sade: **9** "Stå upp och gå
till Sarefat, som hör till Sidon, och uppehåll dig där. Se, jag
har där bjudit en änka att förse dig med föda." **10** Han stod
upp och gick till Sarefat. Och när han kom till stadsporten,
fick han där se en änka som samlade ved. Då ropade han till
henne och sade: "Hämta litet vatten åt mig i kärlet, så att jag
får dricka." **11** När hon nu gick för att hämta det, ropade han
efter henne och sade: "Tag ock med dig ett stycke bröd åt
mig." **12** Men hon svarade: "Så sant HERREN, din Gud,
lever, jag äger icke en kaka bröd, utan allenast en hand full
mjöl i krukan och litet olja i kruset. Och se, här har jag samlat
ihop ett par vedpinnar, och jag går nu hem och tillreder det
åt mig och min son, för att vi må äta det och sedan dö." **13**
Då sade Elia till henne: "Frukta icke; gå och gör såsom du
har sagt. Men red först till en liten kaka därav åt mig, och
bär ut den till mig; red sedan till åt dig och din son. **14** Ty
så säger HERREN, Israels Gud: Mjölet i krukan skall icke
taga slut, och oljan i kruset skall icke tryta, intill den dag då
HERREN låter det regna på jorden." **15** Då gick hon åstad
och gjorde såsom Elia hade sagt. Och hon hade sedan att
äta, hon själv och han och hennes husfolk, en lång tid. **16**
Mjölet i krukan tog icke slut, och oljan i kruset tröt icke, i
enlighet med det ord som HERREN hade talat genom Elia.
17 Men härefter hände sig, att kvinnans, hans värdinnas, son
blev sjuk; hans sjukdom blev mycket svår, så att han till slut
icke mer andades. **18** Då sade hon till Elia: "Vad har du med
mig att göra, du gudsman? Du har kommit till mig, för att min
missgärning skulle bliva ihågkommen, så att min son måste
dö." **19** Men han sade till henne: "Giv mig din son." Och
han tog honom ur hennes famn och bar honom upp i salen
där han bodde och lade honom på sin säng. **20** Och han
ropade till HERREN och sade: "HERRE, min Gud, har du väl
kunnat göra så illa mot denna änka, vilkens gäst jag är, att
du har dödat hennes son?" **21** Därefter sträckte han sig ut
över gossen tre gånger och ropade till HERREN och sade:
"HERRE, min Gud, låt denna gosses själ komma tillbaka in i
honom." **22** Och HERREN hörde Elias röst, och gossens själ
kom tillbaka in i honom, och han fick liv igen. **23** Och Elia
tog gossen och bar honom från salen ned i huset och gav
honom åt hans moder. Och Elia sade: "Se, din son lever." **24**
Då sade kvinnan till Elia: "Nu vet jag att du är en gudsman,
och att HERRENS ord i din mun är sanning."

18 En lång tid härefter, på tredje året, kom HERRENS
ord till Elia; han sade: "Gå åstad och träd fram för
Ahab, så skall jag sedan låta det regna på jorden." **2** Då gick
Elia åstad för att träda fram för Ahab. Men hungersnöden
var då stor i Samaria. **3** Och Ahab kallade till sig Obadja,
sin överhovmästare; men Obadja dyrkade HERREN med
stor iver. **4** Och när Isebel utrotade HERRENS profeter,
hade Obadja tagit ett hundra profeter och gömt dem, femtio
man åt gången, i en grotta och försett dem med mat och
dryck. **5** Ahab sade nu till Obadja: "Far igenom landet till
alla vattenkällor och alla bäckar. Kanhända skola vi finna
gräs, så att vi kunna behålla hästar och mulåsnor vid liv och
slippa att slakta ned någon boskap." **6** Och de fördelade
mellan sig landet som de skulle draga i genom. Ahab for
en väg för sig, och Obadja for en annan väg för sig. **7** När
nu Obadja färdades sin väg fram, fick han se Elia komma
emot sig. Och han kände igen denne och föll ned på Sitt
ansikte och sade: "Är du här, min herre Elia?" **8** Han svarade
honom: "Ja. Gå och säg till din herre: 'Elia är här.'" **9** Då
sade han: "Varmed har jag försyndat mig, eftersom du vill
giva din tjänare i Ahabs hand och låta honom döda mig?
10 Så sant HERREN, din Gud, lever, det finnes icke något
folk eller något rike dit min herre icke har sänt för att söka
efter dig; och om man har svarat: 'Han är icke här', så har
han av det riket eller det folket tagit en ed, att man icke har
funnit dig. **11** Och nu säger du: 'Gå och säg till din herre: Elia
är här!' **12** Om nu, när jag går ifrån dig, HERRENS Ande
skulle rycka bort dig, jag vet icke vart, och jag likväl komme
med ditt budskap till Ahab, så skulle han dräpa mig, när
han icke funne dig. Och dock har ju jag, din tjänare, fruktat
HERREN allt ifrån min ungdom. **13** Har det icke blivit berättat
för min herre vad jag gjorde, när Isebel dräpte HERRENS
profeter, huru jag gömde ett hundra av HERRENS profeter,
femtio man och åter femtio, i en grotta och försåg dem med
mat och dryck? **14** Och nu säger du: 'Gå och säg till din
herre: Elia är här!' -- för att han skall dräpa mig." **15** Men

Elia svarade: "Så sant HERREN Sebaot lever, han vilkens
tjänare jag är, redan i dag skall jag träda fram för honom."
16 Då gick Obadja Ahab till mötes och förkunnade detta för
honom; och Ahab begav sig åstad för att möta Elia. 17 Och
när Ahab fick se Elia, sade Ahab till honom: "Är du här, du
som drager olycka över Israel?" 18 Han svarade: "Det är icke
jag, som drager olycka över Israel, utan du och din faders
hus, därmed att I övergiven HERRENS bud, och därmed att
du följer efter Baalerna. 19 Men sänd nu bort och församla
hela Israel till mig på berget Karmel, jämte Baals fyra hundra
femtio profeter och Aserans fyra hundra profeter, som äta
vid Isebels bord." 20 Då sände Ahab omkring bland Israels
barn och lät församla profeterna på berget Karmel. 21 Och
Elia trädde fram för allt folket och sade: "Huru länge viljen I
halta på båda sidor? Är det HERREN som är Gud, så följen
efter honom; men om Baal är det, så följen efter honom."
Och folket svarade honom icke ett ord. 22 Då sade Elia till
folket: "Jag allena är kvar såsom HERRENS Profet, och
Baals profeter äro fyra hundra femtio man. 23 Må man nu
giva oss två tjurar, och må de välja ut åt sig den ena tjuren
och stycka den och lägga den på veden, utan att tända eld
därpå, så vill jag reda till den andra tjuren och lägga den på
veden, utan att tända eld därpå. 24 Därefter mån I åkalla
eder guds namn, men själv vill jag åkalla HERRENS namn.
"Den gud som då svarar med eld, han vare Gud." Allt folket
svarade och sade. "Ditt förslag är gott." 25 Då sade Elia till
Baals profeter: "Väljen ut åt eder den ena tjuren och reden
till den, I först, ty I ären flertalet; åkallen därefter eder guds
namn, men eld fån I icke tända." 26 Då togo de den tjur som
han gav dem och redde till den; sedan åkallade de Baals
namn från morgonen ända till middagen och ropade: "Baal,
svara oss." Men icke ett ljud hördes, och ingen svarade.
Och alltjämt haltade de åstad kring altaret som man hade
gjort. 27 När det så blev middag, gäckades Elia med dem
och sade: "Ropen ännu högre, ty visserligen är han en gud,
men han har väl något att begrunda, eller ock har han gått
avsides, eller är han på resa; kanhända sover han, men
då skall han väl vakna." 28 Då ropade de ännu högre och
ristade sig, såsom deras sed var, med svärd och spjut, så
att blodet kom ut på dem. 29 När det sedan hade blivit
eftermiddag, fattades de av profetiskt raseri, och höllo så
på ända till den tid då spisoffret frambäres. Men icke ett
ljud hördes, ingen svarade, och ingen tycktes heller akta på
dem. 30 Och Elia sade till allt folket: "Träden hitfram till mig."
Så trädde nu allt folket fram till honom. Då satte han åter i
stånd HERRENS altare, som hade blivit nedrivet. 31 Elia tog
tolv stenar, lika många som Jakobs söners stammar -- den
mans, till vilken detta HERRENS ord hade kommit: "Israel
skall vara ditt namn." 32 Och han byggde av stenarna ett
altare i HERRENS namn och gjorde omkring altaret en grav,
stor nog för ett utsäde av två sea-mått. 33 Därefter lade
han upp veden, styckade tjuren och lade den på veden.
34 Sedan sade han: "Fyllen fyra krukor med vatten, och
gjuten ut vattnet över brännoffret och veden." Han sade
ytterligare: "Gören så ännu en gång." Och de gjorde så
för andra gången. Därefter sade han: "Gören så för tredje
gången." Och de gjorde så för tredje gången. 35 Och vattnet
flöt runt omkring altaret; och han lät fylla också graven med
vatten. 36 Då nu tiden var inne att frambära spisoffret, trädde
profeten Elia fram och sade: "HERRE, Abrahams, Isaks och
Israels Gud, låt det i dag bliva kunnigt att du är Gud i Israel,
och att jag är din tjänare, och att det är på din befallning jag
har gjort allt detta." 37 Svara mig, HERRE, svara mig, så att
detta folk förnimmer att det är du, HERRE, som är Gud, i det
att du vänder om deras hjärtan." 38 "Då föll HERRENS ed
ned och förtärde brännoffret, veden, stenarna och jorden,
och uppslickade vattnet som var i graven. 39 När allt folket
såg detta, föllo de ned på sina ansikten och sade: "HERREN
är det som är Gud! HERREN är det som är Gud!" 40 Men
Elia sade till dem: "Gripen Baals profeter; låten ingen av
dem komma undan." Och de grepo dem. Och Elia lät föra
dem ned till bäcken Kison och slakta dem där. 41 Och Elia
sade till Ahab: "Begiv dig ditupp, ät och drick, ty jag hör
bruset av regn." 42 Då begav sig Ahab ditupp för att äta och
dricka. Men Elia steg upp på Karmels topp, hukade sig ned
mot jorden och sänkte sitt ansikte mellan sina knän. 43 Och
han sade till sin tjänare "Gå upp och skåda ut åt havet."
Denne gick då upp och skådade ut, men sade: "Jag ser
ingenting." Så tillsade han honom sju gånger att gå tillbaka.
44 När han då kom dit sjunde gången sade han: "Nu ser
jag ett litet moln, icke större än en mans hand, stiga upp ur
havet." Då sade han: "Gå upp och säg till Ahab: Spänn för
och far ned, så att regnet icke håller dig kvar." 45 Och i ett
ögonblick förmörkades himmelen av moln och storm, och ett
starkt regn föll. Och Ahab steg upp i sin vagn och for till
Jisreel. 46 Men HERRENS hand hade kommit över Elia, så
att han omgjorde sina länder och sprang framför Ahab ända
inemot Jisreel.

19 Men när Ahab berättade för Isebel allt vad Elia hade
gjort, och huru han hade dräpt alla profeterna med
svärd, 2 Sände Isebel en budbärare till Elia och lät säga:
"Gudarna straffe mig nu och framgent om jag icke i morgon
vid denna tid låter det gå med ditt liv såsom det gick med
alla dessas liv." 3 När han förnam detta, stod han upp och

begav sig i väg för att rädda sitt liv, och han kom så till
Beer-Seba, som hör till Juda; där lämnade han kvar sin
tjänare. 4 Men själv gick han ut i öknen en dagsresa. Där
satte han sig under en ginstbuske; och han önskade sig
döden och sade: "Det är nog; tag nu mitt liv, HERRE, ty jag
är icke förmer än mina fäder." 5 Därefter lade han sig att
sova under en ginstbuske. Men se, då rörde en ängel vid
honom och sade till honom: "Stå upp och ät." 6 När han då
såg upp, fick han vid sin huvudgärd se ett bröd, sådant som
bakas på glödande stenar, och ett krus med vatten. Och
han åt och drack och lade sig åter ned. 7 Men HERRENS
ängel rörde åter vid honom, för andra gången, och sade:
"Stå upp och ät, ty eljest bliver vägen dig för lång." 8 Då
stod han upp och åt och drack, och gick så, styrkt av den
maten, i fyrtio dagar och fyrtio nätter, ända till Guds berg
Horeb. 9 Där gick han in i en grotta, och i den stannade
han över natten. Då kom HERRENS ord till honom; han
sade till honom: "Vad vill du här, Elia?" 10 Han svarade: "Jag
har nitälskat för HERREN, härskarornas Gud. Ty Israels
barn hava övergivit ditt förbund, rivit ned dina altaren och
dräpt dina profeter med svärd; jag allena är kvar, och de
stå efter att taga mitt liv." 11 Han sade: "Gå ut och ställ
dig på berget inför HERREN." Då gick HERREN fram där,
och en stor och stark storm, som ryckte loss berg och bröt
sönder klippor, gick före HERREN; men icke var HERREN i
stormen. Efter stormen kom en jordbävning; men icke var
HERREN i jordbävningen. 12 Efter jordbävningen kom en
eld; men icke var HERREN i elden. Efter elden kom ljudet
av en sakta susning. 13 Så snart Elia hörde detta, skylde
han sitt ansikte med manteln och gick ut och ställde sig vid
ingången till grottan. Då kom en röst till honom och sade:
"Vad vill du här, Elia?" 14 Han svarade: "Jag har nitälskat för
HERREN, härskarornas Gud. Ty Israels barn hava övergivit
ditt förbund, rivit ned dina altaren och dräpt dina profeter
med svärd; jag allena är kvar, och de stå efter att taga mitt
liv." 15 HERREN sade till honom: "Gå nu tillbaka igen, och
tag vägen till Damaskus' öken, och gå in och smörj Hasael
till konung över Aram. 16 Och Jehu, Nimsis son, skall du
smörja till konung över Israel. Och till profet i ditt ställe skall
du smörja Elisa, Safats son, från Abel-Mehola. 17 Och så
skall ske: den som kommer undan Hasaels svärd, honom
skall Jehu döda, och den som kommer undan Jehus svärd,
honom skall Elisa döda. 18 Men jag skall låta sju tusen män
bliva kvar i Israel, alla de knän som icke hava böjt sig för
Baal, och var mun som icke har givit honom hyllningskyss."
19 När han sedan gick därifrån, träffade han på Elisa, Safats
son, som höll på att plöja; tolv par oxar gingo framför honom,
och själv körde han det tolfte paret. Och Elia gick fram till
honom och kastade sin mantel över honom. 20 Då släppte
han oxarna och skyndade efter Elia och sade: "Låt mig först
få kyssa min fader och min moder, så vill jag sedan följa
dig." Han sade till honom: "Välan, du må gå tillbaka igen; du
vet ju vad jag har gjort med dig." 21 Då lämnade han honom
och gick tillbaka och tog sina båda oxar och slaktade dem,
och med oxarnas ok kokade han deras kött; detta gav han åt
folket, och de åto. Därefter stod han upp och följde Elia och
blev hans tjänare.

20 Och Ben-Hadad, konungen i Aram, samlade hela sin
här; han hade med sig trettiotvå konungar jämte hästar
och vagnar. Han drog upp och belägrade Samaria och
ansatte det. 2 Och han skickade sändebud in i staden till
Ahab, Israels konung, 3 och lät säga honom: "Så säger Ben-
Hadad: Ditt silver och ditt guld tillhör mig, och det bästa du
har av kvinnor och barn tillhör mig ock." 4 Israels konung
svarade och sade: "Såsom du har sagt, min herre konung:
jag själv och allt vad jag har tillhör dig." 5 Men sändebuden
kommo tillbaka och sade: "Så säger Ben-Hadad: Jag har
ju sänt till dig och låtit säga: 'Ditt silver och ditt guld, dina
kvinnor och dina barn skall du giva mig.' 6 Och nu skall jag
sannerligen i morgon vid denna tid sända mina tjänare till
dig, för att de må genomsöka ditt hus och dina tjänares hus;
och allt som är dina ögons lust skola de taga med sig och
föra bort." 7 Då kallade Israels konung till sig alla de äldste i
landet och sade: "Märken och sen huru denne står efter vårt
fördärv. Ty när han sände till mig och begärde mina kvinnor
och mina barn, mitt silver och mitt guld, vägrade jag ju icke
att giva honom det." 8 Alla de äldste och allt folket sade till
honom: "Hör icke på honom och gör honom icke till viljes." 9
Så svarade han då Ben-Hadads sändebud: "Sägen till min
herre konungen: Allt, varom du förra gången sände bud till
din tjänare, det vill jag foga mig i; men detta kan jag icke
foga mig i." Och sändebuden vände tillbaka med detta svar.
10 Då sände Ben-Hadad till honom och lät säga: "Gudarna
straffe mig nu och framgent, om Samarias grus skall räcka
till att fylla händerna på allt det folk som följer mig." 11 Men
Israels konung svarade och sade: "Sägen så: Icke må den
som omgjordar sig med svärdet berömma sig likt den som
spänner det av sig." 12 Så snart Ben-Hadad hörde detta svar,
där han satt och drack med konungarna i lägerhyddorna,
sade han till sina tjänare: "Gören eder redo." Och de gjorde
sig redo till att angripa staden. 13 Då trädde en profet fram
till Ahab, Israels konung, och sade: "Så säger HERREN: Ser
du hela denna stor hop? Se, jag vill i dag giva den i din
hand, på det att du må förnimma att jag är HERREN." 14

Då frågade Ahab: "Genom vem? Han svarade: "Så säger
HERREN: Genom landshövdingarnas män." Han frågade
ytterligare: "Vem skall begynna striden?" Han svarade: "Du
själv." 15 Så mönstrade han då landshövdingarnas män,
och de voro två hundra trettiotvå, därefter mönstrade han
allt folket, alla Israels barn, sju tusen man. 16 Och vid
middagstiden gjorde de ett utfall, just när Ben-Hadad höll på
att dricka sig drucken i lägerhyddorna, tillsammans med de
trettiotvå konungar som sade kommit honom till hjälp. 17
Landshövdingarnas män drogo först ut. Och de kunskapare
som Ben-Hadad sände ut underrättade honom om att folk
kom ut från Samaria. 18 Då sade han: "Om de hava dragit
ut i fredlig avsikt, så gripen dem levande; och om de hava
dragit ut till strid, så gripen dem ock levande." 19 Men när
dessa -- landshövdingarnas män och hären som följde dem
-- hade kommit ut ur staden, 20 höggo de ned var och en sin
man, och araméerna flydde, och Israel förföljde dem. Och
Ben-Hadad, konungen i Aram, kom undan på en häst, jämte
några ryttare. 21 Och Israels konung drog ut och slog både
ryttarhären och vagnshären och tillfogade araméerna ett stort
nederlag. 22 Men profeten trädde fram till Israels konung
och sade till honom: "Grip dig nu an; och betänk och se till,
vad du bör göra, ty nästa år kommer konungen i Aram att
åter draga upp mot dig." 23 Men den arameiske konungens
tjänare sade till honom: "Deras gud är en bergsgud; därför
hava de blivit oss övermäktiga. Låt oss nu strida mot dem på
slätten, så skola vi förvisso bliva dem övermäktiga. 24 Och
vidare måste du göra så: avsätt var och en av konungarna
från hans plats, och insätt ståthållare i deras ställe. 25 Skaffa
dig sedan själv en här, lika stor som den du har förlorat, med
lika många hästar och lika många vagnar, och låt oss sedan
strida mot dem på slätten, så skola vi förvisso bliva dem
övermäktiga." Och han lyssnade till deras ord och gjorde
så. 26 Följande år mönstrade Ben-Hadad araméerna och
drog så upp till Afek för att strida mot Israel. 27 Israels barn
hade ock blivit mönstrade och försedda med livsmedel och
tågade därefter emot dem. Och Israels barn lägrade sig gent
emot dem, lika två små gethjordar, under det att araméerna
uppfyllde landet. 28 Då trädde gudsmannen fram och sade
till Israels konung: "Så säger HERREN: Därför att araméerna
hava sagt: 'HERREN är en bergsgud och icke en dalgud',
därför giver jag hela denna stora hop i din hand, på det att I
mån förnimma att jag är HERREN." 29 Och de voro lägrade
mitt emot varandra i sju dagar. På sjunde dagen kom det till
strid, och Israels barn slogo då av araméerna hundra tusen
man fotfolk, detta på en enda dag. 30 De återstående flydde
in i staden Afek; men stadsmuren föll ned över tjugusju tusen
man, dem som återstodo. Ben-Hadad flydde också och kom
in i staden och sprang från kammare till kammare. 31 Då
sade hans tjänare till honom: "Vi hava hört att konungarna av
Israels hus äro nådiga konungar. Låt oss därför sätta säcktyg
om våra länder och rep om våra huvuden och giva oss åt
Israels konung; kanhända låter han dig då få leva." 32 Och
de bundo säcktyg omkring sina länder och rep omkring sina
huvuden och kommo så till Israels konung och sade: "Din
tjänare Ben-Hadad beder: 'Låt mig få leva.'" Han svarade:
"Är han ännu vid liv, han min broder?" 33 Männen, som i
detta hans ord sågo ett gott varsel, skyndade att taga fasta
därpå och sade: "Ja, din broder är Ben-Hadad." Han sade:
"Gån och hämten honom hit." Då gav sig Ben-Hadad åt
honom, och han lät honom stiga upp i sin vagn. 34 Och Ben-
Hadad sade till honom: "De städer som min fader tog från
din fader vill jag giva tillbaka, och du skall för din räkning få
inrätta handelskvarter i Damaskus, såsom min fader fick
göra i Samaria." "Välan", sade Ahab, "på sådana villkor
vill jag giva dig fri." Och han slöt ett fördrag med honom
och gav honom fri. 35 Och en av profetlärjungarna sade
på HERRENS befallning till en annan: "Slå till mig." Men
mannen vägrade att slå honom. 36 Då sade han till honom:
"Eftersom du icke har lyssnat till HERRENS röst, därför skall
ett lejon slå ned dig, när du går ifrån mig." Och när han gick
sin väg ifrån honom, kom ett lejon emot honom och slog ned
honom. 37 Sedan träffade han en annan man och sade: "Slå
till mig." Och mannen slog honom så hårt, att sår uppstod
därav. 38 Därefter gick profeten och ställde sig i konungens
väg, sedan han hade gjort sig oigenkännlig genom att sätta
en bindel över ögonen. 39 När nu konungen kom därfram,
ropade han till konungen och sade: "Din tjänare hade givit
sig ut i striden, då i detsamma en man kom därifrån och
förde till mig en annan man och sade: 'Vakta denne man; om
han kommer bort, skall det gå dig såsom det skulle hava
gått honom, eller ock måste du betala en talent silver.' 40
Nu hände sig, under det din tjänare hade att syssla än här
än där, att mannen kom undan." Israels konung sade till
honom: "Din dom är given; du har ju själv avkunnat den."
41 Då tog han skyndsamt bort bindeln från sina ögon, och
Israels konung kände igen honom och såg att han var en
av profeterna. 42 Och han sade till konungen: "Så säger
HERREN: Därför att du har släppt ur din hand den man som
av mig var given till spillo, skall det gå dig såsom det skulle
hava gått honom, och ditt folk såsom det har gått hans folk."
43 Och Israels konung begav sig hem, missmodig och vred,
och kom till Samaria.

21 Därefter hände sig följande. Jisreeliten Nabot hade
en vingård i Jisreel bredvid Ahabs palats, konungens i
Samaria. **2** Och Ahab talade till Nabot och sade: "Låt mig få
din vingård för att därav göra mig en kökträdgård, eftersom
den ligger så nära intill mitt hus; jag vill giva dig en bättre
vingård i stället, eller om dig så behagar, vill jag giva dig
penningar såsom betalning för den." **3** Men Nabot svarade
Ahab: "HERREN låte det vara fjärran ifrån mig att jag skulle
låta dig få mina fäders arvedel." **4** Då gick Ahab hem till sitt,
missmodig och vred för det svars skull som jisreeliten Nabot
hade givit honom, när denne sade: "Jag vill icke låta dig få
mina fäders arvedel." Och han lade sig på sin säng och
vände bort sitt ansikte och åt intet. **5** Då kom hans hustru
Isebel in till honom och frågade honom: "Varför är du så
missmodig, och varför äter du intet?" **6** Han svarade henne:
"Därför att när jag talade till jisreeliten Nabot och sade till
honom: 'Låt mig få din vingård för penningar, eller om du
så önskar, vill jag giva dig en annan vingård i stället', då
svarade han: 'Jag vill icke låta dig få min vingård.' **7** Då sade
hans hustru Isebel honom: "Är det du som nu regerar över
Israel? Stå upp och ät och var vid gott mod; jag skall skaffa
dig jisreeliten Nabot vingård. **8** Därefter skrev hon ett brev i
Ahabs namn och satte sigill under det med hans signetring,
och sände så brevet till de äldste och förnämsta i Nabots
stad, de som bodde där jämte honom. **9** Och hon skrev i
brevet så: "Lysen ut en fasta, och låten Nabot sitta längst
fram bland folket. **10** Och låten så två onda män sätta sig mitt
emot honom, och låten dem vittna emot honom och säga:
'Du har talat förgripligt mot Gud och konungen.' Fören så ut
honom och stenen honom till döds." **11** Och de äldsta och
förnämsta männen i staden, de som bodde där i hans stad,
handlade i enlighet med det bud som Isebel hade sänt dem,
och såsom det var skrivet i brevet som hon hade sänt till
dem. **12** De lyste ut en fasta och läto Nabot sitta längst fram
bland folket. **13** Och de två onda männen kommo och satte
sig mitt emot honom; och de onda männen vittnade mot
Nabot inför folket och sade: Nabot har talat förgripligt mot
Gud och konungen." Då förde man honom utanför staden
och stenade honom till döds. **14** Därefter sände de bud till
Isebel och läto säga: "Nabot har blivit stenad till döds." **15**
Så snart Isebel hörde att Nabot var stenad till döds, sade
hon till Ahab: "Stå upp och tag jisreeliten Nabots vingård i
besittning, den som han vägrade att låta dig få för penningar;
ty Nabot är icke längre vid liv, utan han är död." **16** Så snart
Ahab hörde att Nabot var död, stod han upp och begav sig
åstad ned till jisreeliten Nabots vingård för att taga den i
besittning. **17** Men HERRENS ord kom till tisbiten Elia; han
sade: **18** "Stå upp, gå åstad och möt Ahab, Israels konung,
som bor i Samaria. Du träffar honom i Nabots vingård, dit
han har gått ned för att taga den i besittning. **19** Och du skall
tala till honom och säga: 'Så säger HERREN: Har du till
redan hunnit att både dräpa och tillträda arvet?' Därefter
skall du tala till honom och säga: 'Så säger HERREN: På
samma ställe där hundarna hava slickat Nabots blod skola
hundarna slicka också ditt blod.'" **20** Ahab sade till Elia:
"Har du äntligen funnit mig, du min fiende?" Han svarade:
"Ja, jag har funnit dig. Eftersom du har sålt dig till att göra
vad ont är i HERRENS ögon, **21** därför skall jag ock låta
vad ont är komma över dig och skall bortsopa dig, och av
Ahabs hus skall jag utrota allt mankön, både små och stora i
Israel. **22** Och jag skall göra med ditt hus såsom jag gjorde
med Jerobeams, Nebats sons, hus, och såsom jag gjorde
med Baesas, Ahias sons, hus, därför att du har förtörnat
mig och kommit Israel att synda. **23** Också om Isebel har
HERREN talat och sagt: Hundarna skola äta upp Isebel invid
Jisreels murar. **24** Ja, den av Ahabs hus, som dör i staden,
skola hundarna äta upp, och den som dör ute på marken
skola himmelens fåglar äta upp." **25** (Också har ingen varit
såsom Ahab, han som sålde sig till att göra vad ont var i
HERRENS ögon, när hans hustru Isebel uppeggade honom
därtill. **26** Mycken styggelse förövade han, i det han följde
efter de eländiga avgudarna, alldeles såsom amoréerna
hade gjort, vilka HERREN fördrev för Israels barn.) **27** Men
när Ahab hörde de orden, rev han sönder sina kläder och
svepte säcktyg om sin kropp och fastade; och han låg höljd i
säcktyg och gick tyst omkring. **28** Då kom HERRENS ord till
tisbiten Elia; han sade: **29** "Har du sett huru Ahab ödmjukar
sig inför mig? Därför att han så ödmjukar sig inför mig, skall
jag icke låta olyckan komma i hans tid; först i hans sons tid
skall jag låta olyckan komma över hans hus."

22 Och de sutto i ro i tre år, under vilka intet krig var
mellan Aram och Israel. **2** Men i det tredje året for
Josafat, Juda konung, ned till Israels konung. **3** Och Israels
konung sade till sina tjänare: "I veten ju att Ramot i Gilead
tillhör oss. Och likväl sitta vi stilla och taga det icke ifrån
konungen i Aram." **4** Och han frågade Josafat: Vill du
draga med mig för att belägra Ramot i Gilead?" Josafat
svarade Israels konung: "Jag såsom du, mitt folk såsom ditt
folk, mina hästar såsom dina hästar!" **5** Men Josafat sade
ytterligare till Israels konung: "Fråga dock först HERREN
härom." **6** Då församlade Israels konung profeterna, vid
pass fyra hundra män, och frågade dem: "Skall jag draga
åstad mot Ramot i Gilead för att belägra det, eller skall
jag avstå därifrån?" De svarade: "Drag ditupp; Herren skall

giva det i konungens hand." 7 Men Josafat sade: "Finnes
här ingen annan HERRENS profet, så att vi kunna fråga
genom honom?" 8 Israels konung svarade Josafat: "Här
finnes ännu en man, Mika, Jimlas son, genom vilken vi
kunna fråga HERREN; men han är mig förhatlig, ty han
profeterar aldrig lycka åt mig, utan allenast olycka." Josafat
sade: "Konungen säge icke så." 9 Då kallade Israels konung
till sig en hovman och sade: "Skaffa skyndsamt hit Mika,
Jimlas son." 10 Israels konung och Josafat, Juda konung,
sutto nu var och en på sin tron, iklädda sina skrudar, på en
tröskplats vid Samarias port, under det att alla profeterna
profeterade inför dem. 11 Då gjorde sig Sidkia, Kenaanas
son, horn av järn och sade: "Så säger HERREN: Med dessa
skall du stånga araméerna, så att de förgöras." 12 Och alla
profeterna profeterade på samma sätt och sade: "Drag upp
mot Ramot i Gilead, så skall du bliva lyckosam; HERREN
skall giva det i konungens hand." 13 Och budet som hade
gått för att tillkalla Mika talade till honom och sade: "Det är
så, att profeterna med en mun lova konungen lycka; låt nu
dina ord stämma överens med vad de hava talat, och lova
också du lycka." 14 Men Mika svarade: "Så sant HERREN
lever, jag skall allenast tala det som HERREN säger till mig."
15 När han sedan kom till konungen, frågade konungen
honom: "Mika, skola vi draga åstad till Ramot i Gilead för
att belägra det, eller skola vi avstå därifrån?" Han svarade
honom: "Drag ditupp, så skall du bliva lyckosam; HERREN
skall giva det i konungens hand." 16 Men konungen sade till
honom: "Huru många gånger skall jag besvärja dig att icke
tala till mig annat än sanning i HERRENS namn?" 17 Då
sade han: "Jag såg hela Israel förskingrat på bergen, likt får
som icke hava någon herde. Och HERREN sade: 'Dessa
hava icke någon herre; må de vända tillbaka hem i frid, var
och en till sitt.'" 18 Då sade Israels konung till Josafat: "Sade
jag dig icke att denne aldrig profeterar lycka åt mig, utan
allenast olycka?" 19 Men han sade: "Hör alltså HERRENS
ord. Jag såg HERREN sitta på sin tron och himmelens hela
härskara stå där hos honom, på hans högra sida och på
hans vänstra. 20 Och HERREN sade: 'Vem vill locka Ahab
att draga upp mot Ramot i Gilead, för att han må falla där?'
Då sade den ene så och den andre så. 21 Slutligen kom
anden fram och ställde sig inför HERREN och sade: 'Jag vill
locka honom därtill.' HERREN frågade honom: 'På vad sätt?'
22 Han svarade: 'Jag vill gå ut och bliva en lögnens ande
i alla hans profeters mun.' Då sade han: 'Du må försöka
att locka honom därtill, och du skall också lyckas; gå ut
och gör så.' 23 Och se, nu har HERREN lagt en lögnens
ande i alla dessa dina profeters mun, medan HERREN ändå
har beslutit att olycka skall komma över dig." 24 Då trädde
Sidkia, Kenaanas son, fram och gav Mika ett slag på kinden
och sade: "På vilken väg har då HERRENS Ande gått bort
ifrån mig för att tala med dig?" 25 Mika svarade: "Du skall få
se det på den dag då du nödgas springa från kammare till
kammare för att gömma dig." 26 Men Israels konung sade:
"Tag Mika och för honom tillbaka till Amon, hövitsmannen i
staden, och till Joas, konungasonen. 27 Och säg: Så säger
konungen: Sätten denne i fängelse och bespisen honom
med fångkost, till dess jag kommer välbehållen hem." 28
Mika svarade: "Om du kommer välbehållen tillbaka, så har
HERREN icke talat genom mig." Och han sade ytterligare:
"Hören detta, I folk, allasammans." 29 Så drog nu Israels
konung jämte Josafat, Juda konung, upp till Ramot i Gilead.
30 Och Israels konung sade till Josafat: "Jag vill förkläda mig,
när jag drager ut i striden, men du må vara klädd i dina egna
kläder." Så förklädde sig Israels konung, när han drog ut i
striden. 31 Men konungen i Aram hade bjudit och sagt till
sina trettiotvå vagnshövitsmän: "I skolen icke giva eder i
strid med någon, vare sig liten eller stor, utom med Israels
konung allena." 32 När då hövitsmännen över vagnarna fingo
se Josafat, tänkte de: "Förvisso är detta Israels konung",
och vände sig därför till anfall mot honom. Då gav Josafat
upp ett rop. 33 Så snart nu hövitsmännen över vagnarna
märkte att det icke var Israels konung, vände de om och
läto honom vara. 34 Men en man som spände sin båge och
sköt på måfå träffade Israels konung i en fog på rustningen.
Då sade denne till sin körsven: "Sväng om vagnen och för
mig ut ur hären, ty jag är sårad." 35 Och striden blev på
den dagen allt häftigare, och konungen stod upprätt i sin
vagn, vänd mot araméerna; men om aftonen gav han upp
andan. Och blodet från såret hade runnit ned i vagnen. 36
Och vid solnedgången gick ett rop genom hären: "Var och
en till sin stad igen! Var och en till sitt land igen!" 37 Så
dödades då konungen och blev förd till Samaria; och man
begrov konungen där i Samaria. 38 Och när man sköljde
vagnen i dammen i Samaria, slickade hundarna hans blod,
och skökorna badade sig däri -- såsom HERREN hade sagt.
39 Vad nu mer är att säga om Ahab och om allt vad han
gjorde, om elfenbenshuset som han byggde, och om alla
de städer som han byggde, det finnes upptecknat i Israels
konungars krönika. 40 Och Ahab gick till vila hos sina fäder.
Och hans son Ahasja blev konung efter honom. 41 Men
Josafat, Asas sons blev konung över Juda i Ahabs, Israels
konungs, fjärde regeringsår. 42 Trettiofem år gammal var
Josafat, när han blev konung, och han regerade tjugufem
år i Jerusalem. Hans moder hette Asuba, Silhis dotter. 43

Och han vandrade i allt på sin fader Asas väg, utan att vika
av ifrån den; han gjorde nämligen vad rätt var i HERRENS
ögon. Dock blevo offerhöjderna icke avskaffade, utan folket
fortfor att frambära offer och tända offereld på höjderna.
44 Och Josafat höll fred med Israels konung. **45** Vad nu
mer är att säga om Josafat och om de bedrifter han utförde
och om hans krig, det finnes upptecknat i Juda konungars
krönika. **46** Han utrotade ock ur landet de tempelbolare som
ännu funnos där, vilka hade lämnats kvar i hans fader Asas
tid. **47** I Edom fanns då ingen konung, utan en ståthållare
regerade där. **48** Och Josafat hade låtit bygga Tarsis-skepp,
som skulle gå till Ofir för att hämta guld; men de kommo
aldrig åstad, ty de ledo skeppsbrott vid Esjon-Geber. **49** Då
sade Ahasja, Ahabs son, till Josafat: "Låt mitt folk fara med
ditt folk på skeppen." Men Josafat ville icke. **50** Och Josafat
gick till vila hos sina fäder och blev begraven hos sina fäder i
sin fader Davids stad. Och hans son Joram blev konung
efter honom. **51** Ahasja, Ahabs son, blev konung över Israel
i Samaria i Josafats, Juda konungs, sjuttonde regeringsår,
och han regerade över Israel i två år. **52** Han gjorde vad ont
var i HERRENS ögon och vandrade på sin faders och sin
moders väg och på Jerobeams, Nebats sons, väg, hans
som hade kommit Israel att synda. **53** Och han tjänade Baal
och tillbad honom och förtörnade HERREN, Israels Gud,
alldeles såsom hans fader hade gjort.

2 Kungaboken

1 Efter Ahabs död avföll Moab från Israel. **2** Och Ahasja
störtade ned genom gallret i sin Övre sal i Samaria och
skadade sig, så att han blev sjuk. Då skickade han åstad
sändebud och sade till dem: "Gån och frågen Baal-Sebub,
guden i Ekron, om jag skall tillfriskna från denna sjukdom." **3**
Men HERRENS ängel hade talat så till tisbiten Elia: "Stå upp
och gå emot konungens i Samaria sändebud och tala så till
dem: 'Är det därför att ingen Gud finnes i Israel som I gån
åstad och frågen Baal-Sebub, guden i Ekron? **4** Därför att I
gören detta, säger HERREN så: Du skall icke komma upp ur
den säng i vilken du har lagt dig, ty du skall döden dö.'"
Och Elia gick. **5** När sedan sändebuden kommo tillbaka till
konungen, frågade han dem: "Varför kommen I tillbaka?" **6**
De svarade honom: "En man kom emot oss och sade till oss:
'Gån tillbaka till konungen, som har sänt eder, och talen så
till honom: Så säger HERREN: Är det därför att ingen Gud
finnes i Israel som du sänder bud för att fråga Baal-Sebub,
guden i Ekron? Därför att du så gör skall du icke komma upp
ur den säng i vilken du har lagt dig, ty du skall döden dö.'" **7**
Då frågade han dem: "Huru såg den mannen ut, som kom
emot eder och talade till eder på detta sätt?" **8** De svarade
honom: "Mannen bar en hårmantel och var omgjordad med
en lädergördel om sina länder." Då sade han: "Det var
tisbiten Elia." **9** Och han sände till honom en underhövitsman
med femtio man. Och när denne kom upp till honom, där
han satt på toppen av berget, sade han till honom: "Du
gudsman, konungen befaller dig att komma ned." **10** Men
Elia svarade och sade till underhövitsmannen: "Om jag är en
gudsman, så komme eld ned från himmelen och förtäre dig
och dina femtio." Då kom eld ned från himmelen och förtärde
honom och hans femtio. **11** Och han sände åter till honom
en annan underhövitsman med femtio man. Denne tog till
orda och sade till honom: "Du gudsman, så säger konungen:
Kom strax ned." **12** Men Elia svarade och sade till dem:
"Om jag är en gudsman, så komme eld ned från himmelen
och förtäre dig och dina femtio." Då kom Guds eld ned från
himmelen och förtärde honom och hans femtio. **13** Åter
sände han åstad en tredje underhövitsman med femtio man
Och denne tredje underhövitsman drog ditupp, och när han
kom fram, föll han ned på sina knän för Elia och bad honom
och sade till honom: "Du gudsman, låt mitt liv och dessa
dina femtio tjänares liv vara något aktat i dina ögon. **14** Se,
eld har kommit ned från himmelen och förtärt de första två
underhövitsmännen med deras femtio man; men låt nu mitt
liv vara något aktat i dina ögon. **15** Och HERRENS ängel
sade till Elia: "Gå ned med honom, frukta icke för honom."
Då stod han upp och gick med honom ned till konungen **16**
Och han sade till denne: "Så säger HERREN: Eftersom du
skickade sändebud för att fråga Baal-Sebub, guden i Ekron -
- likasom om i Israel icke funnes någon Gud, som du kunde
fråga härom -- fördenskull skall du icke få komma upp ur den
säng i vilken du har lagt dig, ty du skall döden dö." **17** Och
han dog, i enlighet med det HERRENS ord som Elia hade
talat; och Joram blev konung efter honom, i Jorams, Josafats
sons, Juda konungs, andra regeringsår. Han hade nämligen
ingen son. **18** Vad nu mer är att säga om Ahasja, om vad han
gjorde, det finnes upptecknat i Israels konungars krönika.

2 Vid den tid då HERREN ville upptaga Elia till himmelen
i en stormvind gingo Elia och Elisa från Gilgal. **2** Och
Elia sade till Elisa: "Stanna här, ty HERREN har sänt mig till
Betel." Men Elisa svarade: "Så sant HERREN lever, och
så sant du själv lever, jag lämnar dig icke. Och de gingo
ned till Betel. **3** Då kommo profetlärjungarna i Betel ut till
Elisa och sade till honom: "Vet du att HERREN i dag vill taga
din herre ifrån dig, upp över ditt huvud?" Han svarade: "Ja,
jag vet det; tigen stilla." **4** Och Elia sade till honom: "Elisa,
stanna här, ty HERREN har sänt mig till Jeriko." Men han
svarade: "Så sant HERREN lever, och så sant du själv lever,
jag lämnar dig icke." Och de kommo till Jeriko. **5** Då gingo
profetlärjungarna i Jeriko fram till Elisa och sade till honom:
"Vet du att HERREN i dag vill taga din herre ifrån dig, upp
över ditt huvud?" Han svarade: "Ja, jag vet det; tigen stilla."
6 Och Elia sade till honom: "Stanna här, ty HERREN har
sänt mig till Jordan." Men han svarade: "Så sant HERREN
lever, och så sant du själv lever, jag lämnar dig icke." Och
de gingo båda åstad. **7** Men femtio män av profetlärjungarna
gingo ock åstad och ställde sig på något avstånd, längre
bort, under det att de båda stodo vid Jordan. **8** Och Elia
tog sin mantel och vek ihop den och slog på vattnet; då
delade sig detta åt två sidor. Och de gingo så båda på torr
mark därigenom. **9** När de hade kommit över, sade Elia till
Elisa: "Bed mig om vad jag skall göra för dig, innan jag bliver
tagen ifrån dig." Elisa sade "Må en dubbel arvslott av din
ande falla mig till." **10** Han svarade: "Du har bett om något
svårt. Men om du ser mig, när jag bliver tagen ifrån dig, då
kommer det dock att så ske dig; varom icke, så sker det
ej." **11** Under det att de nu gingo och talade, syntes plötsligt
en vagn eld, med hästar av eld, och skilde de båda från
varandra; och Elia for i stormvinden upp till himmelen. **12**
Och Elisa såg det och ropade: "Min fader, min fader! Du som
för Israel är både vagnar och ryttare!" Sedan såg han honom
icke mer. Och han fattade i sina kläder och rev sönder dem

i två stycken. 13 Därefter tog han upp Elias mantel, som
hade fallit av denne, och vände så om och ställde sig vid
Jordans strand. 14 Och han tog Elias mantel, som hade fallit
av denne, och slog på vattnet och sade: "Var är HERREN,
Elias Gud?" Då nu också Elisa slog på vattnet, delade det
sig åt två sidor, och han gick över. 15 När profetlärjungarna,
som voro vid Jeriko på något avstånd, sågo detta, sade de:
"Elias ande vilar på Elisa." Och de kommo honom till mötes
och bugade sig ned till jorden för honom. 16 Och de sade till
honom: "Se, bland dina tjänare finnas femtio raska män; låt
dessa gå och söka efter din herre. Kanhända har HERRENS
Ande lyft upp honom och kastat honom på något berg eller
i någon dal." Men han svarade: "Sänden ingen åstad. 17
Men när de länge och väl enträget hade bett honom därom,
sade han: "Så sänden då åstad." Då sände de åstad femtio
män; och dessa sökte efter honom i tre dagar, men funno
honom icke. 18 När de sedan kommo tillbaka till honom,
medan han ännu vistades i Jeriko, sade han till dem: "Sade
jag icke till eder att I icke skullen gå?" 19 Och männen i
staden sade till Elisa: "Stadens läge är ju gott, såsom min
herre ser, men vattnet är dåligt, och därav komma missfall i
landet." 20 Han sade: "Hämten hit åt mig en ny skål och
läggen salt däri." Och de hämtade en åt honom. 21 Därefter
gick han ut till vattenkällan och kastade salt däri och sade:
"Så säger HERREN: Jag har nu gjort detta vatten sunt; död
och missfall skola icke mer komma därav. 22 Och vattnet
blev sunt, och har förblivit så ända till denna dag, i enlighet
med det ord Elisa talade. 23 Därifrån begav han sig upp till
Betel. Och under det han var på väg ditupp, kom en skara
gossar ut ur staden; och de begynte driva gäck med honom
och ropade till honom: "Upp med dig, du flintskalle! Upp med
dig, du flintskalle!" 24 När han då vände sig om och fick se
dem, uttalade han en förbannelse över dem i HERRENS
namn. Då kommo två björninnor ut ur skogen och sleto
sönder fyrtiotvå av barnen. 25 Därifrån gick han till berget
Karmel och vände sedan därifrån tillbaka till Samaria.

3 Joram, Ahabs son, blev konung över Israel i Samaria
i Josafats, Juda konungs, adertonde regeringsår, och han
regerade i tolv år. 2 Han gjorde vad ont var i HERRENS ögon;
dock icke såsom hans fader och moder, ty han skaffade bort
den Baalsstod som hans fader hade låtit göra. 3 Dock höll
han fast vid de Jerobeams, Nebats sons, synder genom vilka
denne hade kommit Israel att synda; från dessa avstod han
icke. 4 Mesa, konungen i Moab, som ägde mycken boskap,
hade i skatt till konungen i Israel erlagt hundra tusen lamm
och ull av hundra tusen vädurar. 5 Men när Ahab var död,
avföll konungen i Moab från konungen i Israel. 6 Då drog
konung Joram ut från Samaria och mönstrade hela Israel. 7
Därefter sände han åstad bud till Josafat, konungen i Juda,
och lät säga honom: "Konungen i Moab har avfallit från
mig. Vill du draga med mig för att strida mot Moab?" Han
svarade: "Ja, jag vill draga ditupp -- jag såsom du, mitt folk
såsom ditt folk, mina hästar såsom dina hästar!" 8 Och han
frågade: "Vilken väg skola vi draga ditupp?" Han svarade
"Vägen genom Edoms öken." 9 Så drogo då konungen i
Israel konungen i Juda och konungen i Edom åstad; men när
de hade färdats sju dagsresor, fanns intet vatten för hären
och för djuren som de hade med sig. 10 Då sade Israels
konung: "Ack att HERREN skulle kalla tillhopa dessa tre
konungar för att giva dem i Moabs hand!" 11 Men Josafat
sade: "Finnes här ingen HERRENS profet, så att vi kunna
fråga HERREN genom honom?" Då svarade en av Israels
konungs tjänare och sade: "Elisa, Safats son, finnes här, han
som plägade gjuta vatten på Elias händer." 12 Josafat sade:
"Hos honom är HERRENS ord." Israels konung och Josafat
och Edoms konung gingo då ned till honom. 13 Men Elisa
sade till Israels konung: "Vad har du med mig att göra? Gå
du till din faders profeter och till din moders profeter." Israels
konung svarade honom: "Bort det, att HERREN skulle hava
kallat tillhopa dessa tre konungar för att giva dem i Moabs
hand!" 14 Då sade Elisa: "Så sant HERREN Sebaot lever,
han vilkens tjänare jag är: om jag icke hade undseende för
Josafat, Juda konung, så skulle jag icke akta på dig eller se
till dig. 15 Men hämten nu hit åt mig en harpospelare." Så
ofta harpospelaren spelade, kom nämligen HERRENS hand
över honom. 16 Och han sade: "Så säger HERREN: Gräven
i denna dal grop vid grop. 17 Ty så säger HERREN: I skolen
icke märka någon vind, ej heller se något regn, men likväl
skall denna dal bliva full med vatten, så att både I själva
skolen hava att dricka och eder boskap och edra övriga djur.
18 Dock anser HERREN icke ens detta vara nog, utan han
vill ock giva Moab i eder hand. 19 Och I skolen intaga alla
befästa städer och alla andra ansenliga städer, I skolen
fälla alla nyttiga träd och kasta igen alla vattenkällor, och
alla bördiga åkerstycken skolen I fördärva med stenar." 20
Och se, om morgonen, vid den tid då spisoffret frambäres,
strömmade vatten till från Edomssidan, så att landet fylldes
med vatten. 21 Moabiterna hade nu allasammans hört att
konungarna hade dragit upp för att strida mot dem, och
alla de som voro vid vapenför ålder eller därutöver blevo
uppbådade och stodo nu vid gränsen. 22 Men bittida om
morgonen, när solen gick upp och lyste på vattnet, sågo
moabiterna vattnet framför sig rött såsom blod. 23 Då sade
de: "Det är blod! Konungarna hava helt visst råkat i strid

och därvid dräpt varandra. Nu till plundring, Moab!" 24 Men
när de kommo till Israels läger, bröto israeliterna fram och
slogo moabiterna, så att de flydde för dem. Och de drogo in i
landet och slogo ytterligare moabiterna. 25 Och städerna
förstörde de, och på alla bördiga åkerstycken kastade de var
och en sin sten, till dess de hade överhöljt dem, och alla
vattenkällor täppte de till, och alla nyttiga träd fällde de, så
att de till slut lämnade kvar allenast stenarna av Kir-Hareset.
Men när slungkastarna omringade staden och besköto den
26 och Moabs konung såg att han icke kunde hålla stånd i
striden, tog han med sig sju hundra svärdbeväpnade män
för att slå sig igenom till Edoms konung; men de kunde det
icke. 27 Då tog han sin förstfödde son, den som skulle bliva
konung efter honom, och offrade denne på muren till ett
brännoffer. Då drabbades Israel av svår hemsökelse, så
att de måste bryta upp och lämna honom i fred och vända
tillbaka till sitt land igen.

4 Och en kvinna som var hustru till en av profetlärjungarna
ropade till Elisa och sade: "Min man, din tjänare, har dött,
och du vet att din tjänare fruktade HERREN; nu kommer
hans fordringsägare och vill taga mina båda söner till trälar.
2 Elisa sade till henne: "Vad kan jag göra för dig? Säg mig,
vad har du i huset?" Hon svarade: "Din tjänarinna har intet
annat i huset än en flaska smörjelseolja." 3 Då sade han:
"Gå och låna dig kärl utifrån av alla dina grannar, tomma
kärl, men icke för få. 4 Gå så in, och stäng igen dörren om
dig och dina söner, och gjut i alla dessa kärl; och när ett kärl
är fullt, så flytta undan det." 5 Då gick hon ifrån honom.
Och sedan hon hade stängt igen dörren om sig och sina
söner, buro de fram kärlen till henne, och hon göt i. 6 Och
när kärlen voro fulla, sade hon till sin son: "Bär fram åt mig
ännu ett kärl." Men han svarade henne: "Här finnes intet kärl
mer. Då stannade oljan av. 7 Och hon kom och berättade
detta för gudsmannen. Då sade han: "Gå och sälj oljan, och
betala din skuld. Sedan må du med dina söner leva av det
som bliver över." 8 En dag kom Elisa över till Sunem. Där
bodde en rik kvinna, som nödgade honom att äta hos sig;
och så ofta han sedan kom ditöver, tog han in där och åt. 9
Då sade hon en gång till sin man: "Se, jag har förnummit att
han som beständigt kommer hitöver är en helig gudsman. 10
Så låt oss nu mura upp ett litet rum på taket och där sätta
in åt honom en säng, ett bord, en stol och en ljusstake,
så att han kan få taga in där, när han kommer till oss." 11
Så kom han dit en dag och fick då taga in i rummet och
ligga där. 12 Och han sade till sin tjänare Gehasi: "Kalla hit
sunemitiskan." Då kallade han dit henne, och hon infann sig
där hos tjänaren. 13 Ytterligare tillsade han honom: "Säg till
henne: 'Se, du har haft allt detta besvär för oss. Vad kan nu
jag göra för dig? Har du något att andraga hos konungen
eller hos härhövitsmannen?'" Men hon svarade: "Nej; jag bor
ju här mitt ibland mitt folk." 14 Sedan frågade han: "Vad kan
jag då göra för henne?" Gehasi svarade: "Jo, hon har ingen
son, och hennes man är gammal." 15 Så sade han då: "Kalla
henne hitin." Då kallade han dit henne, och hon stannade i
dörren. 16 Och han sade: "Nästa år vid just denna tid skall
du hava en son i famnen." Hon svarade: "Nej, min herre, du
gudsman, inbilla icke din tjänarinna något sådant." 17 Men
kvinnan blev havande och födde en son följande år, just vid
den tid som Elisa hade sagt henne. 18 Och när gossen blev
större, hände sig en dag att han gick ut till sin fader hos
skördemännen. 19 Då begynte han klaga för sin fader: "Mitt
huvud! Mitt huvud!" Denne sade till sin tjänare: "Tag honom
och bär honom till hans moder. 20 Han tog honom då och
förde honom till hans moder. Och han satt i hennes knä till
middagstiden; då gav han upp andan. 21 Men hon gick upp
och lade honom på gudsmannens säng och stängde igen
om honom och gick ut. 22 Därefter kallade hon på sin man
och sade: "Sänd till mig en av tjänarna med en åsninna, så
vill jag skynda till gudsmannen; sedan kommer jag strax
tillbaka." 23 Han sade: "Varför vill du i dag fara till honom?
Det är ju varken nymånad eller sabbat." Hon svarade: "Oroa
dig icke!" 24 Sedan lät hon sadla åsninnan och sade till sin
tjänare: "Driv på framåt, och gör icke något uppehåll i min
färd, förrän jag säger dig till." 25 Så begav hon sig åstad och
kom till gudsmannen på berget Karmel. Då nu gudsmannen
fick se henne på något avstånd, sade han till sin tjänare
Gehasi: "Se, där är sunemitiskan. 26 Skynda nu emot henne
och fråga henne: 'Allt står väl rätt till med dig och med din
man och med gossen?'" Hon svarade: "Ja." 27 Men när hon
kom upp till gudsmannen på berget, fattade hon om hans
fötter. Då gick Gehasi fram och ville driva henne undan;
men gudsmannen sade: "Låt henne vara, ty hennes själ
är bedrövad; men HERREN hade fördolt detta för mig och
icke låtit mig få veta det." 28 Och hon sade: "Hade jag väl
bett min herre om en son? Sade jag icke fastmer att du
icke skulle inbilla mig något?" 29 Då sade han till Gehasi:
"Omgjorda dina länder och tag min stav i din hand och gå
åstad; om du möter någon, så hälsa icke på honom, och om
någon hälsar på dig, så besvara icke hans hälsning. Och
lägg sedan min stav på gossens ansikte." 30 Men gossens
moder sade: "Så sant HERREN lever, och så sant du själv
lever, jag släpper dig icke." Då stod han upp och följde med
henne. 31 Men Gehasi hade redan gått före dem och lagt
staven på gossens ansikte; dock hördes icke ett ljud, och

intet spår av förnimmelse kunde märkas. Då vände han om
och gick honom till mötes och berättade det för honom och
sade: "Gossen har icke vaknat upp." 32 Och när Elisa kom
in i huset, fick han se att gossen låg död på hans säng. 33
Då gick han in och stängde igen dörren om dem båda och
bad till HERREN. 34 Och han steg upp i sängen och lade sig
över gossen, så att han hade sin mun på hans mun, sina
ögon på hans ögon och sina händer på hans händer. När
han så lutade sig ned över gossen, blev kroppen varm. 35
Därefter gick han åter fram och tillbaka i rummet och steg
så åter upp i sängen och lutade sig ned över honom. Då
nös gossen, ända till sju gånger. Och därpå slog gossen
upp ögonen. 36 Sedan ropade han på Gehasi och sade:
"Kalla hit sunemitiskan." Då kallade han in henne, och när
hon kom in till honom, sade han: "Tag din son." 37 Då kom
hon fram och föll ned för hans fötter och bugade sig mot
jorden. Därefter tog hon sin son och gick ut. 38 Och Elisa
kom åter till Gilgal, medan hungersnöden var i landet. När
då profetlärjungarna sutto där inför honom, sade han till sin
tjänare "Sätt på den stora grytan och koka något till soppa åt
profetlärjungarna." 39 Och en av dem gick ut på marken för
att plocka något grönt; då fick han se en vild slingerväxt,
och av den plockade han något som liknade gurkor, sin
mantel full. När han sedan kom in, skar han sönder dem och
lade dem i soppgrytan; ty de kände icke till dem. 40 Och
de öste upp åt männen, för att de skulle äta. Men så snart
de hade begynt äta av soppan, gåvo de upp ett rop och
sade: "Döden är i grytan, du gudsman!" Och de kunde icke
äta. 41 Då sade han: "Skaffen hit mjöl." Detta kastade han i
grytan. Därefter sade han: "Ös upp åt folket och låt dem
äta." Och intet skadligt fanns nu mer i grytan. 42 Och en
man kom från Baal-Salisa och förde med sig åt gudsmannen
förstlingsbröd; tjugu kornbröd, och ax av grönskuren säd i
sin påse. Då sade han: "Giv det åt folket att äta." 43 Men
hans tjänare sade: "Huru skall jag kunna sätta fram detta
för hundra män?" Han sade: "Giv det åt folket att äta; ty
så säger HERREN: De skola äta och få över. 44 Då satte
han fram det för dem. Och de åto och fingo över, såsom
HERREN hade sagt.

5 Naaman, den arameiske konungens härhövitsman, hade
stort anseende hos sin herre och var högt aktad, ty
genom honom hade HERREN givit seger åt Aram; och
han var en tapper stridsman, men spetälsk. 2 Nu hade
araméerna, en gång då de drogo ut på strövtåg, fört med sig
såsom fånge ur Israels land en ung flicka, som kom i tjänst
hos Naamans hustru. 3 Denna sade till sin fru: "Ack att min
herre vore hos profeten i Samaria, så skulle denne nog
befria honom från hans spetälska!" 4 Då gick hon åstad och
berättade detta för sin herre och sade: "Så och så har flickan
ifrån Israels land sagt. 5 Konungen i Aram svarade: "Far dit,
så skall jag sända brev till konungen i Israel." Så for han då
och tog med sig tio talenter silver och sex tusen siklar guld,
så ock tio högtidsdräkter. 6 Och han överlämnade brevet
till Israels konung, och däri stod det: "Nu, när detta brev
kommer dig till handa, må du veta att jag har sänt till dig
min tjänare Naaman, för att du må befria honom från hans
spetälska." 7 När Israels konung hade läst brevet, rev han
sönder sina kläder och sade: "Är jag då Gud, så att jag
skulle kunna döda och göra levande, eftersom denne sänder
bud till mig att jag skall befria en man från hans spetälska?
Märken nu och sen huru han söker sak med mig." 8 Men när
gudsmannen Elisa hörde att Israels konung hade rivit sönder
sina kläder, sände han till konungen och lät säga: "Varför har
du rivit sönder dina kläder? Låt honom komma till mig, så
skall han förnimma att en profet finnes i Israel." 9 Så kom
då Naaman med sina hästar och vagnar och stannade vid
dörren till Elisas hus. 10 Då sände Elisa ett bud ut till honom
och lät säga: "Gå bort och bada dig sju gånger i Jordan, så
skall ditt kött åter bliva sig likt, och du skall bliva ren." 11
Men Naaman blev vred och for sin väg, i det han sade: "Jag
tänkte att han skulle gå ut till mig och träda fram och åkalla
HERRENS, sin Guds, namn och föra sin hand fram och
åter över stället och så taga bort spetälskan. 12 Äro icke
Damaskus' floder, Abana och Parpar, bättre än alla vatten
Israel? Då kunde jag ju lika gärna bada mig i dem för att
bliva ren." Så vände han om och for sin väg i vrede. 13 Men
hans tjänare gingo fram och talade till honom och sade: "Min
fader, om profeten hade förelagt dig något svårt, skulle du då
icke hava gjort det? Huru mycket mer nu, då han allenast har
sagt till dig: 'Bada dig, så bliver du ren'! 14 Då for han ned
och doppade sig i Jordan sju gånger, såsom gudsmannen
hade sagt; och hans kött blev då åter sig likt, friskt såsom en
ung gosses kött, och han blev ren. 15 Därefter vände han
tillbaka till gudsmannen med hela sin skara och gick in och
trädde fram för honom och sade: "Se, nu vet jag att ingen
Gud finnes på hela jorden utom i Israel. Så tag nu emot en
tacksamhetsskänk av din tjänare." 16 Men han svarade: "Så
sant HERREN lever, han vilkens tjänare jag är, jag vill icke
taga emot den." Och fastän han enträget bad honom att
taga emot den, ville han icke. 17 Då sade Naaman: "Om du
icke vill detta, så låt då din tjänare få så mycket jord som ett
par mulåsnor kunna bära. Ty din tjänare vill icke mer offra
brännoffer och slaktoffer åt andra gudar, utan allenast åt
HERREN. 18 Detta må dock HERREN förlåta din tjänare:

när min herre går in i Rimmons tempel för att där böja knä,
och han då stöder sig vid min hand, och jag också böjer knä
där i Rimmons tempel, må då HERREN förlåta din tjänare,
när jag så böjer knä i Rimmons tempel. 19 Han sade till
honom: "Far i frid." Men när hän hade lämnat honom och
farit ett stycke väg framåt, 20 tänkte Gehasi, gudsmannen
Elisas tjänare: "Se, min herre har släppt denne Naaman
från Aram, utan att taga emot av honom vad han hade fört
med sig. Så sant HERREN lever, jag vill skynda efter honom
och söka få något av honom." 21 Så gav sig då Gehasi
åstad efter Naaman. Men när Naaman såg någon skynda
efter sig, steg han med hast ned från vagnen och gick emot
honom och sade: "Allt står väl rätt till?" 22 Han svarade: "Ja;
men min herre har sänt mig och låter säga: 'Just nu hava
två unga män, profetlärjungar, kommit till mig från Efraims
bergsbygd; giv dem en talent silver och två högtidsdräkter.'"
23 Naaman svarade: "Värdes taga två talenter." Och han
bad honom enträget och knöt så in två talenter silver i två
pungar och tog fram två högtidsdräkter, och lämnade detta
åt två av sina tjänare, och dessa buro det framför honom. 24
Men när han kom till kullen, tog han det ur deras hand och
lade det i förvar i huset; sedan lät han männen gå sin väg.
25 Därefter gick han in och trädde fram för sin herre. Då
frågade Elisa honom: "Varifrån kommer du, Gehasi?" Han
svarade: "Din tjänare har ingenstädes varit." 26 Då sade
han till honom: "Menar du att jag icke i min ande var med,
när en man vände om från sin vagn och gick emot dig? Är
det nu tid att du skaffar dig silver och skaffar dig kläder, så
ock olivplanteringar, vingårdar, får och fäkreatur, tjänare
och tjänarinnor, 27 nu då Naamans spetälska kommer att
låda vid dig och vid dina efterkommande för evigt?" Så gick
denne ut ifrån honom, vit såsom snö av spetälska.

6 Profetlärjungarna sade till Elisa: "Se, rummet där vi sitta
inför dig är för trångt för oss." 2 Låt oss därför gå till
Jordan och därifrån hämta var sin timmerstock, så att vi där
kunna bygga oss ett annat hus att sitta i." Han svarade: "Gån
åstad." 3 Men en av dem sade: "Värdes själv gå med dina
tjänaren." Han varade: "Ja, jag skall gå med." 4 Så gick han
med dem. Och när de kommo till Jordan, begynte de hugga
ned träd. 5 Men under det att en av dem höll på att fälla
en stock, föll yxjärnet i vattnet. Då gav han upp ett rop och
sade: "Ack, min herre, yxan var ju lånad." 6 Gudsmannen
frågade: "Var föll den i?" Och han visade honom stället. Då
högg han av ett stycke trä och kastade det i där och fick så
järnet att flyta upp. 7 Sedan sade han: "Tag nu upp det." Då
räckte mannen ut sin hand och tog det. 8 Och konungen i
Aram låg i krig med Israel. Men när han rådförde sig med
sina tjänare och sade: "På det och det stället vill jag lägra
mig", 9 då sände gudsmannen bud till Israels konung och lät
säga: "Tag dig till vara för att tåga fram vid det stället, ty
araméerna ligga där." 10 Då sände Israels konung till det
ställe som gudsmannen hade angivit för honom och varnat
honom för; och han tog sig till vara där. Detta skedde icke
allenast en gång eller två gånger. 11 Häröver blev konungen
i Aram mycket orolig; och han kallade till sig sina tjänare och
sade till dem: "Kunnen I icke säga mig vem av de våra det är
som håller med Israels konung?" 12 Då svarade en av hans
tjänare: "Icke så, min herre konung; men Elisa, profeten
i Israel, kungör för Israels konung vart ord som du talar i
din sovkammare." 13 Han sade: "Gån och sen till, var han
finnes, så att jag kan sända åstad och gripa honom." Och
man berättade för honom att han var i Dotan. 14 Då sände
han dit hästar och vagnar och en stor här; och de kommo dit
om natten och omringade staden. 15 När nu gudsmannens
tjänare bittida om morgonen stod upp och gick ut, fick han
se att en här hade lägrat sig runt omkring staden med hästar
och vagnar. Då sade tjänaren till honom: "Ack, min herre,
huru skola vi nu göra?" 16 Han svarade: "Frukta icke; ty de
som äro med oss äro flera än de som äro med dem." 17 Och
Elisa bad och sade: "HERRE, öppna hans ögon, så att han
ser." Då öppnade HERREN tjänarens ögon, och han fick
se att berget var fullt med hästar och vagnar av eld, runt
omkring Elisa. 18 När de nu drogo ned mot honom, bad
Elisa till HERREN och sade: "Slå detta folk med blindhet."
Då slog han dem med blindhet, såsom Elisa bad. 19 Och
Elisa sade till dem: "Detta är icke den rätta vägen eller den
rätta staden. Följen mig, så skall jag föra eder till den man
som I söken." Därefter förde han dem till Samaria. 20 Men
när de kommo till Samaria, sade Elisa: "HERRE, öppna
dessas ögon, så att de se." Då öppnade HERREN deras
ögon, och de fingo se att de voro mitt i Samaria. 21 När då
Israels konung såg dem, sade han till Elisa: "Skall jag hugga
ned dem, min fader, skall jag hugga ned dem?" 22 Han
svarade: "Du skall icke hugga ned dem. Du plägar ju icke
ens hugga ned dem som du har tagit till fånga med svärd
och båge. Sätt fram för dem mat och dryck och låt dem äta
och dricka, och låt dem sedan gå till sin herre igen" 23 Då
tillredde han åt dem en stor måltid, och när de hade ätit
och druckit, lät han dem gå; och de gingo till sin herre igen.
Sedan kommo icke vidare några arameiska strövskaror in i
Israels land. 24 Därefter hände sig att Ben-Hadad, konungen
i Aram, samlade hela sin här och drog upp och belägrade
Samaria. 25 Och medan de belägrade Samaria, uppstod där
en så stor hungersnöd, att man betalade åttio siklar silver för

ett åsnehuvud och fem siklar silver för en fjärdedels kab
duvoträck. 26 Och en gång då Israels konung gick omkring
på muren ropade en kvinna till honom och sade: "Hjälp, min
herre konung!" 27 Han svarade: "Hjälper icke HERREN dig,
varifrån skall då jag kunna skaffa hjälp åt dig? Från logen
eller från vinpressen?" 28 Och konungen frågade henne:
"Vad fattas dig?" Hon svarade: "Kvinnan där sade till mig:
'Giv hit din son, så att vi få äta honom i dag, så skola vi äta
min son i morgon.' 29 Så kokade vi min son och åto upp
honom. Nästa dag sade jag till henne: 'Giv nu hit din son, så
att vi få äta honom.' Men då gömde hon undan sin son."
30 När konungen hörde kvinnans ord, rev han sönder sina
kläder, där han gick på muren. Då fick folket se att han hade
säcktyg inunder, närmast kroppen. 31 Och han sade: "Gud
straffe mig nu och framgent, om Elisas, Safats sons, huvud i
dag får sitta kvar på honom." 32 Så sände han då dit en man
före sig, under det att Elisa satt i sitt hus och de äldste sutto
där hos honom. Men innan den utskickade hann fram till
honom, sade han till de äldste: "Sen I huru denne mördarson
sänder hit en man för att taga mitt huvud? Men sen nu till,
att I stängen igen dörren, när den utskickade kommer; och
spärren så vägen för honom med den. Jag hör nu ock ljudet
av hans herres steg efter honom." 33 Medan han ännu talade
med dem, kom den utskickade ned till honom. Och denne
sade: "Se, detta är en olycka som kommer från HERREN;
huru skall jag då längre kunna hoppas på HERREN?"

7 Men Elisa svarade: "Hören HERRENS ord. Så säger
HERREN: I morgon vid denna tid skall man få ett sea-
mått fint mjöl för en sikel, så ock två sea-mått korn för
en sikel, i Samarias port." 2 Den kämpe vid vilkens hand
konungen stödde sig svarade då gudsmannen och sade:
"Om HERREN också gjorde fönster på himmelen, huru
skulle väl detta kunna ske?" Han sade: "Du skall få se det
med egna ögon, men du skall icke få äta därav." 3 Utanför
stadsporten uppehöllo sig då fyra spetälska män. Dessa
sade till varandra: "Varför skola vi stanna kvar här, till dess
vi dö?" 4 Om vi besluta oss för att gå in i staden nu då
hungersnöd är i staden, så skola vi dö där, och om vi stanna
här, skola vi ock dö. Välan då, låt oss gå över till araméernas
läger; låta de oss leva, så få vi leva, och döda de oss,
så må vi dö." 5 Så stodo de då upp i skymningen för att
gå in i araméernas läger. Men när de kommo till utkanten
av araméernas läger, se, då fanns ingen människa där. 6
Ty Herren hade låtit ett dån av vagnar och hästar höras
i araméernas läger, ett dån såsom av en stor här, så att
de hade sagt till varandra: "Förvisso har Israels konung lejt
hjälp mot oss av hetiternas och egyptiernas konungar, för
att dessa skola komma över oss." 7 Därför hade de brutit
upp och flytt i skymningen och hade övergivit sina tält, sina
hästar och åsnor, lägret sådant det stod; de hade flytt för att
rädda sina liv. 8 När de spetälska nu kommo till utkanten av
lägret, gingo de in i ett tält och åto och drucko, och togo
därur silver och guld och kläder, och gingo så bort och
gömde det. Sedan vände de tillbaka och gingo in i ett annat
tält och togo vad där fanns, och gingo så bort och gömde
det. 9 Men därefter sade de till varandra: "Vi bete oss icke
rätt. I dag kunna vi frambära ett glädjebudskap. Men om vi
nu tiga och vänta till i morgon, när det bliver dager, så skall
det tillräknas oss såsom missgärning. Välan då, låt oss gå
och berätta detta i konungens hus. 10 Så gingo de åstad
och ropade an vakten vid stadsporten och berättade för dem
och sade: "Vi kommo till araméernas läger, men där fanns
ingen människa, och icke ett ljud av någon människa hördes;
där stodo allenast hästarna och åsnorna bundna och tälten
såsom de pläga stå." 11 Detta ropades sedan ut av dem
som höllo vakt vid porten, och man förkunnade det också
inne i konungens hus. 12 Konungen stod då upp om natten
och sade till sina tjänare: "Jag vill säga eder vad araméerna
hava för händer mot oss. De veta att vi lida hungersnöd,
därför hava de gått ut ur lägret och gömt sig ute på marken,
i det de tänka att de skola gripa oss levande, när vi nu gå ut
ur staden, och att de så skola komma in i staden." 13 Men
en av hans tjänare svarade och sade: "Låt oss taga fem av
de återstående hästarna, dem som ännu finnas kvar härinne
-- det skall ju eljest gå dem såsom det går hela hopen av
israeliter som ännu äro kvar härinne, eller såsom det har
gått hela hopen av israeliter som redan hava omkommit --
och låt oss sända åstad och se efter." 14 Så tog man då två
vagnar med hästar för, och konungen sände dem åstad efter
araméernas här och sade: "Faren åstad och sen efter." 15
Dessa foro nu efter dem ända till Jordan; och se, hela vägen
var full med kläder och andra saker som araméerna hade
kastat ifrån sig, när de hastade bort. Och de utskickade
kommo tillbaka och berättade detta för konungen. 16 Då
drog folket ut och plundrade Araméernas läger; och nu fick
man ett sea-mått fint mjöl för en sikel och likaså två sea-mått
korn för en sikel, såsom HERREN hade sagt. 17 Och den
kämpe vid vilkens hand konungen plägade stödja sig hade
av honom blivit satt till att hålla ordning vid stadsporten; men
folket trampade honom till döds i porten, detta i enlighet med
gudsmannens ord, vad denne hade sagt, när konungen kom
ned till honom. 18 Ty när gudsmannen sade till konungen: "I
morgon vid denna tid skall man i Samarias port få två sea-
mått korn för en sikel och likaså ett sea-mått fint mjöl för en

sikel", 19 då svarade kämpen gudsmannen och sade: "Om
HERREN också gjorde fönster på himmelen, huru skulle väl
något sådant kunna ske?" Då sade han: "Du skall få se det
med egna ögon, men du skall icke få äta därav." 20 Så gick
det honom ock, ty folket trampade honom till döds i porten.

8 Och Elisa talade till den kvinna vilkens son han hade
gjort levande, han sade: "Stå upp och drag bort med
ditt husfolk och vistas var du kan, ty HERREN har bjudit
hungersnöden komma, och den har redan kommit in i landet
och skall räcka i sju år." 2 Då stod kvinnan upp och gjorde
såsom gudsmannen sade; hon drog bort med sitt husfolk
och vistades i filistéernas land i sju år. 3 Men när de sju åren
voro förlidna, kom kvinnan tillbaka ifrån filistéernas land; och
hon gick åstad för att anropa konungen om att återfå sitt
hus och sin åker. 4 Och konungen höll då på att tala med
Gehasi, gudsmannens tjänare, och sade: "Förtälj för mig
alla de stora ting som Elisa har gjort." 5 Och just som han
förtäljde för konungen huru han hade gjort en död levande,
då kom den kvinna vilkens son han hade gjort levande och
anropade konungen om att återfå sitt hus och sin åker.
Då sade Gehasi: "Min herre konung, detta är kvinnan, och
detta är hennes son, den som Elisa har gjort levande." 6
Då frågade konungen kvinnan, och hon förtäljde allt för
honom. Sedan lät konungen henne få en hovman med sig
och sade: "Skaffa tillbaka allt vad som tillhör henne, och
därtill all avkastning av åkern, från den dag då hon lämnade
landet ända till nu." 7 Och Elisa kom till Damaskus, under
det att Ben-Hadad, konungen i Aram, låg sjuk. När man nu
berättade för denne att gudsmannen hade kommit dit, 8
sade konungen till Hasael: "Tag skänker med dig och gå
gudsmannen till mötes, och fråga HERREN genom honom
om jag skall tillfriskna från denna sjukdom. 9 Så gick då
Hasael honom till mötes och tog med sig skänker, allt det
bästa som fanns i Damaskus, så mycket som fyrtio kameler
kunde bära. Och han kom och trädde fram för honom och
sade: "Din son Ben-Hadad, konungen i Aram, har sänt mig till
dig och låter fråga: 'Skall jag tillfriskna från denna sjukdom?'"
10 Elisa svarade honom: "Gå och säg till honom: 'Du skall
tillfriskna.' Men HERREN har uppenbarat för mig att han
likväl skall dö." 11 Och gudsmannen stirrade framför sig och
betraktade honom länge och väl; därefter begynte han gråta.
12 Då sade Hasael: "Varför gråter min herre?" Han svarade:
"Därför att jag vet huru mycket ont du skall göra Israels barn:
du skall sätta eld på deras fästen, deras unga män skall du
dräpa med svärd, deras späda barn skall du krossa, och
deras havande kvinnor skall du upprista." 13 Hasael sade:
"Vad är väl din tjänare, den hunden, eftersom han skulle
kunna göra så stora ting?" Elisa svarade: "HERREN har
uppenbarat för mig att du skall bliva konung över Aram." 14
Och han gick ifrån Elisa och kom till sin herre. Då frågade
denne honom: "Vad sade Elisa till dig?" Han svarade: "Han
sade till mig att du skall tillfriskna." 15 Men dagen därefter tog
han täcket och doppade det i vatten och bredde ut det över
hans ansikte; detta blev hans död. Och Hasael blev konung
efter honom. 16 I Jorams, Ahabs sons, Israels konungs,
femte regeringsår, medan Josafat var konung i Juda, blev
Joram, Josafats son, konung i Juda. 17 Han var trettiotvå år
gammal, när han blev konung, och han regerade åtta år i
Jerusalem. 18 Men han vandrade på Israels konungars väg,
såsom Ahabs hus hade gjort, ty en dotter till Ahab var hans
hustru; han gjorde vad ont var i HERRENS ögon. 19 Dock
ville HERREN icke fördärva Juda, för sin tjänare Davids
skull, enligt sitt löfte till honom, att han skulle låta honom
och hans söner hava en lampa för alltid. 20 I hans tid avföll
Edom från Juda välde och satte en egen konung över sig.
21 Då drog Joram över till Sair med alla sina stridsvagnar.
Och om natten gjorde han ett anfall på edoméerna, som
hade omringat honom, och slog dem och hövitsmannen över
deras vagnar, men folket flydde till sina hyddor. 22 Så avföll
Edom från Juda välde, och det har varit skilt därifrån ända
till denna dag. Vid just samma tid avföll ock Libna. 23 Vad
nu mer är att säga om Joram och om allt vad han gjorde,
det finnes upptecknat i Juda konungars krönika. 24 Och
Joram gick till vila hos sina fäder och blev begraven hos
sina fäder i Davids stad. Och hans son Ahasja blev konung
efter honom. 25 I Jorams, Ahabs sons, Israels konungs,
tolfte regeringsår blev Ahasja, Jorams son, konung i Juda.
26 Tjugutvå år gammal var Ahasja, när han blev konung,
och han regerade ett år i Jerusalem. Hans moder hette
Atalja, dotter till Omri, Israels konung. 27 Han vandrade på
Ahabs hus' väg och gjorde vad ont var i HERRENS ögon
likasom Ahabs hus; han var ju nära besläktad med Ahabs
hus. 28 Och han drog åstad med Joram, Ahabs son, och
stridde mot Hasael, konungen i Aram, vid Ramot Gilead.
Men Joram blev sårad av araméerna. 29 Då vände konung
Joram tillbaka, för att i Jisreel låta hela sig från de sår som
araméerna hade tillfogat honom vid Rama, i striden mot
Hasael, konungen i Aram. Och Ahasja, Jorams son, Juda
konung, for ned för att besöka Joram, Ahabs son, i Jisreel,
eftersom denne låg sjuk.

9 Profeten Elisa kallade till sig en av profetlärjungarna och
sade till honom: "Omgjorda dina länder och tag denna
oljeflaska med dig, och gå till Ramot i Gilead. 2 Och när du

har kommit dit, så sök upp Jehu, son till Josafat, son till
Nimsi, och gå in och bed honom stå upp, där han sitter bland
sina bröder, och för honom in i den innersta kammaren. 3
Tag så oljeflaskan och gjut olja på hans huvud och säg: 'Så
säger HERREN: Jag har smort dig till konung över Israel.'
Öppna sedan dörren och fly, utan att dröja." 4 Så gick då den
unge mannen, profetens tjänare, åstad till Ramot i Gilead. 5
Och när han kom dit, fick han se härens hövitsmän sitta där.
Då sade han: "Jag har ett ärende till dig, hövitsman." Jehu
frågade: "Till vem av oss alla här?" Han svarade: "Till dig
själv, hövitsman." 6 Då stod han upp och gick in i huset;
och han göt oljan på hans huvud och sade till honom: "Så
säger HERREN Israels Gud: Jag har smort dig till konung
över HERRENS folk, över Israel. 7 Och du skall förgöra
Ahabs, din herres, hus; ty jag vill på Isebel hämnas mina
tjänare profeterna blod, ja, alla HERRENS tjänares blod. 8
Och Ahabs hela hus skall förgås jag skall utrota allt mankön
av Ahab hus, både små och stora i Israel. 9 Och jag skall
göra med Ahab hus såsom jag gjorde med Jerobeams,
Nebats sons, hus, och såsom jag gjorde med Baesas, Ahias
sons, hus. 10 Och hundarna skola äta upp Isebel på Jisreels
åkerfält, och ingen skall begrava henne." Därefter öppnade
han dörren och flydde. 11 När sedan Jehu åter kom ut till sin
herres tjänare, frågade man honom: "Allt står väl rätt till?
Varför kom denne vanvetting till dig?" Han svarade dem: "I
känen ju den mannen och hans tal." 12 Men de sade: "Du
vill bedraga oss; säg oss sanningen." Då sade han: "Så
och så talade han till mig och sade: 'Så säger HERREN:
Jag har smort dig till konung över Israel.'" 13 Strax tog då
var och en av dem sin mantel och lade den under honom
på själva trappan; och de stötte i basun och ropade: "Jehu
har blivit konung." 14 Och Jehu, son till Josafat, son till
Nimsi, anstiftade nu en sammansvärjning mot Joram. (Joram
hade då med hela Israel legat vid Ramot i Gilead för att
försvara det mot Hasael, konungen i Aram; 15 men själv
hade konung Joram vänt tillbaka, för att i Jisreel låta hela sig
från de sår som araméerna hade tillfogat honom under hans
strid mot Hasael, konungen i Aram.) Och Jehu sade: "Om I
så viljen, så låten ingen slippa ut ur staden, som kan gå
åstad och berätta detta i Jisreel." 16 Och Jehu steg upp i sin
vagn och for till Jisreel, ty Joram låg sjuk där; och Ahasja,
Juda konung, hade farit ditned för att besöka Joram. 17
När nu väktaren som stod på tornet i Jisreel fick se Jehus
skara, då han kom, sade han: "Jag ser en skara." Då bjöd
Joram att man skulle taga en ryttare och sända honom
dem till mötes och låta honom fråga om allt stode rätt till.
18 Ryttaren red honom då till mötes och sade: "Konungen
låter fråga 'Allt står väl rätt till?'" Då svarade Jehu: "Vad
kommer den saken dig vid? Vänd, och följ efter mig." Och
väktaren berättade och sade: "Den utskickade har hunnit
fram till dem, men han kommer icke tillbaka." 19 Då sände
han en annan ryttare. när denne hade hunnit fram till dem,
sade han: "Konungen låter fråga: 'Allt står väl rätt till?'" Jehu
svarade: "Vad kommer den saken dig vid? Vänd, och följ
efter mig." 20 Väktaren berättade åter och sade: "Han har
hunnit fram till dem men han kommer icke tillbaka. På deras
sätt att fara fram ser det ut som vore det Jehu, Nimsis son,
ty han far fram såsom en vanvetting." 21 Då sade Joram:
"Spänn för." Och man spände för hans vagn. Och Joram,
Israels konung, for nu ut med Ahasja, Juda konung, var och
en i sin vagn; de foro ut för att möta Jehu. Och de träffade
tillsammans med honom på jisreeliten Nabots åkerstycke. 22
När Joram nu fick se Jehu, sade han: "Allt står väl rätt till,
Jehu?" Denne svarade: "Huru skulle det kunna stå rätt till,
så länge som du tål din moder Isebels avgudiska väsen och
hennes många trolldomskonster?" 23 Då svängde Joram om
vagnen och flydde, i det han ropade till Ahasja: "Förräderi,
Ahasja!" 24 Men Jehu hade fattat bågen i sin hand och sköt
Joram i ryggen, att pilen gick ut genom hjärtat, och han
sjönk ned i sin vagn. 25 Därefter sade han till sin livkämpe
Bidkar: "Tag honom och kasta ut honom på jisreeliten Nabots
åkerstycke; kom ihåg huru HERREN, när jag och du bredvid
varandra redo bakom hans fader Ahab, om denne uttalade
den utsagan: 26 'Sannerligen, så visst som jag i går såg
Nabots och hans söners blod, säger HERREN, skall jag just
på detta åkerstycke vedergälla dig, säger HERREN.' Tag
därför honom nu och kasta ut honom här på åkerstycket, i
enlighet med HERRENS ord." 27 När Ahasja, Juda konung,
såg detta, flydde han åt Trädgårdshuset till. Men Jehu
jagade efter honom och ropade: "Skjuten ned också honom i
vagnen." Så skedde ock på Gurhöjden vid Jibleam; men
han flydde vidare till Megiddo och dog där. 28 Sedan förde
hans tjänare honom i vagnen till Jerusalem; och man begrov
honom i hans grav hos hans fäder, i Davids stad. 29 Ahasja
hade blivit konung över Juda i Jorams, Ahabs sons, elfte
regeringsår. 30 Så kom nu Jehu till Jisreel. När Isebel fick
höra detta, sminkade hon sig kring ögonen och smyckade
sitt huvud och såg ut genom fönstret. 31 Och när Jehu kom
in genom porten, ropade hon: "Allt står väl rätt till, du, Simri,
som har dräpt din herre?" 32 Han lyfte sitt ansikte upp mot
fönstret och sade: "Vem håller med mig? Vem?" Då sågo två
eller tre hovmän ut, ned på honom. 33 Han sade: "Störten
ned henne." Och de störtade ned henne, så att hennes blod
stänkte på väggen och på hästarna; och han körde över

henne. 34 Därefter gick han in och åt och drack. Sedan sade
han: "Tagen vara på henne, den förbannade, och begraven
henne, ty hon är dock en konungadotter." 35 Men när de då
gingo åstad för att begrava henne, funno de av henne intet
annat än huvudskålen, fötterna och händerna. 36 och de
vände tillbaka och berättade detta för honom. Då sade han:
"Detta är vad HERREN talade genom sin tjänare tisbiten
Elia, i det han sade: 'På Jisreels åkerfält skola hundarna
äta upp Isebels kött; 37 och Isebels döda kropp skall ligga
såsom gödsel på marken på Jisreels åkerfält, så att ingen
skall kunna säga: Detta är Isebel.'"

10 Men Ahab hade sjuttio söner i Samaria. Och Jehu
skrev brev och sände till Samaria, till de överste i
Jisreel, de äldste, och till de fostrare som Ahab hade utsett;
2 han skrev: "Nu, när detta brev kommer eder till handa,
I som haven eder herres söner hos eder, och som haven
vagnarna och hästarna hos eder, och därtill en befäst stad
och vapen, 3 mån I utse den som är bäst och lämpligast
av eder herres söner och sätta honom på hans faders tron
och strida för eder herres hus." 4 Men de blevo övermåttan
förskräckta och sade: "De två konungarna hava ju icke
kunnat hålla stånd mot honom; huru skulle då vi kunna hålla
stånd!" 5 Och överhovmästaren och hövdingen över staden
och de äldste och konungasönernas fostrare sände till Jehu
och läto säga: "Vi äro dina tjänare; allt vad du säger oss
villa vi göra. Vi vilja icke göra någon till konung; gör vad dig
täckes." 6 Då skrev han ett annat brev till dem, vari det stod:
"Om I hållen med mig och viljen lyssna till mina ord, så tagen
huvudena av eder herres söner och kommen i morgon vid
denna tid till mig i Jisreel." De sjuttio konungasönerna bodde
nämligen hos de store i staden, vilka fostrade dem. 7 Då nu
brevet kom dem till handa, togo de konungasönerna och
slaktade dem, alla sjuttio, och lade deras huvuden i korgar
och sände dem till honom i Jisreel. 8 När då ett bud kom och
berättade för honom att de hade fört dit konungasönernas
huvuden, sade han: "Läggen dem till i morgon i två högar
vid ingången till porten." 9 Och om morgonen gick han
ut och ställde sig där och sade till allt folket: "I ären utan
skuld. Det är jag som har anstiftat sammansvärjningen mot
min herre och dräpt honom; men vem har slagit ihjäl alla
dessa? 10 Märken nu huru intet av HERRENS ord faller till
jorden, intet som HERREN har talat mot Ahabs hus. Ja,
HERREN har gjort vad han har sagt genom sin tjänare Elia."
11 Sedan, dräpte Jehu alla som voro kvar av Ahabs hus i
Jisreel, så ock alla hans store och hans förtrogne och hans
präster; han lät ingen slippa undan. 12 Därefter stod han
upp och begav sig åstad till Samaria; men under vägen, när
Jehu kom till Bet-Eked-Haroim, 13 träffade han på Ahasjas,
Juda konungs, bröder. Han frågade dem: "Vilka ären I?" De
svarade: "Vi äro Ahasjas bröder, och vi äro på väg ned för att
hälsa på konungasönerna och konungamoderns söner." 14
Han sade: "Gripen dem levande." Då grepo de dem levande
och slaktade dem och kastade dem i Bet-Ekeds brunn, alla
fyrtiotvå; han lät ingen av dem bliva kvar. 15 När han sedan
begav sig därifrån, träffade han Jonadab, Rekabs son, som
kom honom till mötes; och han hälsade på honom och sade
till honom: "Är du lika redligt sinnad mot mig som jag är mot
dig?" Jonadab svarade: "Ja." "Är det så", sade han, "så räck
mig din hand." Då räckte han honom sin hand; och han lät
honom stiga upp till sig i vagnen. 16 Och han sade: "Far
med mig och se huru jag nitälskar för HERREN." Så körde
man åstad med honom i hans vagn. 17 Och när han kom
till Samaria, dräpte han alla som voro kvar av Ahabs hus i
Samaria och förgjorde det så, i enlighet med det ord som
HERREN hade talat till Elia. 18 Och Jehu församlade allt
folket och sade till dem: "Ahab har tjänat Baal litet; Jehu
skall tjäna honom mycket. 19 Så kallen nu hit till mig alla
Baals profeter, alla hans tjänare och alla hans präster --
ingen får saknas -- ty jag har ett stort offer åt Baal i sinnet;
var och en som saknas skall mista livet." Men Jehu gjorde
så med led list, i avsikt att utrota Baals tjänare. 20 Därefter
sade Jehu: "Pålysen en helig högtidsförsamling åt Baal."
Då lyste man ut en sådan. 21 Och Jehu sände bud över
hela Israel, och alla Baals tjänare kommo; Ingen underlät att
komma. Och de gingo in i Baals tempel, och Baals tempel
blev fullt, ifrån den ena ändan till den andra. 22 Sedan sade
han till föreståndaren för klädkammaren: "Tag fram kläder åt
alla Baals tjänare." Och han tog fram kläderna åt dem. 23
Därefter gick Jehu in i Baals tempel med Jonadab, Rekabs
son. Och han sade till Baals tjänare: "Sen nu noga efter,
att här bland eder icke finnes någon HERRENS tjänare,
utan allenast sådana som tjäna Baal. 24 De gingo alltså
in för att offra slaktoffer och brännoffer. Men Jehu hade
därutanför ställt åttio man och sagt: "Om någon slipper
undan av de män som jag nu överlämnar i edra händer, så
skall liv givas för liv." 25 Och när man hade offrat brännoffret,
sade Jehu till drabanterna och kämparna: "Gån in och slån
ned dem; låten ingen komma ut." Och de slogo dem med
svärdsegg, och drabanterna och kämparna kastade undan
deras kroppar. Därefter gingo de in i det inre av Baals tempel
26 och kastade ut stoderna ur Baals tempel och brände upp
dem. 27 Och själva Baalsstoden bröto de ned; de bröto ock
ned Baals tempel och gjorde därav avträden, som finnas
kvar ännu i dag. 28 Så utrotade Jehu Baal ur Israel. 29 Men

från de Jerobeams, Nebats sons, synder genom vilka denne
hade kommit Israel att synda, från dem avstod icke Jehu,
icke från guldkalvarna i Betel och Dan. 30 Och HERREN
sade till Jehu: "Därför att du har väl utfört vad rätt var i mina
ögon, och gjort mot Ahabs hus allt vad jag hade i sinnet,
därför skola dina söner till fjärde led sitta på Israels tron. 31
Men Jehu tog dock icke i akt att vandra efter HERRENS,
Israels Guds, lag av allt sitt hjärta; han avstod icke från de
Jerobeams synder genom vilka denne hade kommit Israel
att synda. 32 Vid denna tid begynte HERREN skära bort
stycken från Israel, ty Hasael slog israeliterna utefter hela
deras gräns 33 och intog östra sidan om Jordan hela landet
Gilead, gaditernas, rubeniternas och manassiternas land,
området från Aroer vid bäcken Arnon, både Gilead och
Basan. 34 Vad nu mer är att säga om Jehu, om allt vad
han gjorde och om alla hans bedrifter, det finnes upptecknat
i Israels konungars krönika. 35 Och Jehu gick till vila hos
sina fäder, och man begrov honom i Samaria. Och hans son
Joahas blev konung efter honom. 36 Den tid Jehu regerade
över Israel Samaria var tjuguåtta år.

11 När Atalja, Ahasjas moder, förnam att hennes son var
död, stod hon upp och förgjorde hela konungasläkten.
2 Men just när konungabarnen skulle dödas, tog Joseba,
konung Jorams dotter, Ahasjas syster, Joas, Ahasjas son,
och skaffade honom jämte hans amma hemligen undan, in i
sovkammaren; där höll man honom dold för Atalja, så att han
icke blev dödad. 3 Sedan var han hos henne i HERRENS
hus, där han förblev gömd i sex år, medan Atalja regerade i
landet. 4 Men i det sjunde året sände Jojada åstad och lät
hämta karéernas och drabanternas underhövitsmän och
förde dem in till sig i HERRENS hus; och sedan han hade
gjort en överenskommelse med dem och tagit en ed av dem
i HERRENS hus visade han dem konungens son. 5 Därefter
bjöd han dem och sade: "Detta är vad I skolen göra: en
tredjedel av eder, I som haven att inträda i vakthållningen
på sabbaten, skall hålla vakt i konungshuset 6 och en
tredjedel vid Surporten och en tredjedel vid porten bakom
drabanterna; så skolen hålla vakt vid huset var i sin ordning.
7 Men de båda andra avdelningarna av eder, nämligen alla
som hava att avgå från vakthållningen på sabbaten, de skola
hålla vakt i HERRENS hus hos konungen. 8 I skolen ställa
eder runt omkring; konungen, var och en med sina vapen i
handen; och om någon vill tränga sig inom leden, skall han
dödas. Och I skolen följa konungen, vare sig han går ut
eller in. 9 Underhövitsmännen gjorde allt vad prästen Jojada
hade bjudit dem; var och en av dem tog sina män, både
de som skulle inträda i vakthållningen på sabbaten och de
som skulle avgå därifrån på sabbaten, och de kommo så till
prästen Jojada. 10 Och prästen gav åt underhövitsmännen
det spjut och de sköldar som hade tillhört konung David,
och som funnos i HERRENS hus. 11 Och drabanterna
ställde upp sig, var och en med sina vapen i handen, från
husets södra sida till husets norra sida, mot altaret och
mot huset, runt omkring konungen. 12 Därefter förde han
ut konungasonen och satte på honom kronan och gav
honom vittnesbördet; och de gjorde honom till konung och
smorde honom. Och de klappade i händerna och ropade:
"Leve konungen!" 13 När Atalja nu hörde drabanternas och
folkets rop, gick hon in i HERRENS hus till folket. 14 Där
fick hon då se konungen stå vid pelaren, såsom övligt var,
och hövitsmännen och trumpetblåsarna bredvid konungen,
och fick höra huru hela folkmängden jublade och stötte i
trumpeterna. Då rev Atalja sönder sina kläder och utropade:
"Sammansvärjning! Sammansvärjning!" 15 Men prästen
Jojada gav underhövitsmännen som anförde skaran denna
befallning: "Fören henne ut mellan leden, och om någon
följer henne, så må han dödas med svärd." Prästen ville
nämligen förhindra att hon dödades i HERRENS hus. 16
Alltså grepo de henne, och när hon hade kommit till den
plats där hästarna plägade föras in i konungshuset, dödades
hon där. 17 Och Jojada slöt det förbundet mellan HERREN,
konungen och folket, att de skulle vara ett HERRENS folk;
han slöt ock ett förbund mellan konungen och folket. 18
Och hela folkmängden begav sig till Baals tempel och
rev ned det och förstörde i grund dess altaren och dess
bilder; och Mattan, Baals präst, dräpte de framför altarna.
Därefter ställde prästen ut vakter vid HERRENS hus. 19 Och
han tog med sig underhövitsmännen jämte karéerna och
drabanterna och hela folkmängden, och de förde konungen
ned från HERRENS hus och gingo in i konungshuset genom
Drabantporten; och han satte sig på konungatronen. 20 Och
hela folkmängden gladde sig, och staden förblev lugn. Men
Atalja hade de dödat med svärd i konungshuset. 21 Joas var
sju år gammal, när han blev konung.

12 I Jehus sjunde regeringsår blev Joas konung, och han
regerade fyrtio år i Jerusalem. Hans moder hette Sibja,
från Beer-Seba. 2 Och Joas gjorde vad rätt var HERRENS
ögon, så länge han levde, prästen Jojada hade varit hans
lärare. 3 Dock blevo offerhöjderna icke avskaffade, utan
folket fortfor att frambära offer och tända offereld på höjderna.
4 Och Joas sade till prästerna: "Alla penningar vilka såsom
heliga gåvor inflyta till HERRENS hus, gångbara penningar,
sådana som utgöra lösen för personer, efter det värde som
för var och en bestämmes, och alla penningar som någon av

sitt hjärta manas att bära till HERRENS hus, 5 dem skola
prästerna taga emot, var och en av sina bekanta, och de
skola därmed sätta i stånd vad som är förfallet på HERRENS
hus, överallt där något förfallet finnes." 6 Men i konung Joas'
tjugutredje regeringsår hade prästerna ännu icke satt i stånd
vad som var förfallet på huset. 7 Då kallade konung Joas till
sig prästen Jojada och de övriga prästerna och sade till dem:
"Varför sätten I icke i stånd vad som är förfallet på huset?
Nu fån I icke längre taga emot penningar av edra bekanta,
utan I skolen lämna dem ifrån eder till det som är förfallet på
huset." 8 Och prästerna samtyckte till att icke taga emot
penningar av folket, och ej heller befatta sig med att sätta i
stånd vad som var förfallet på huset. 9 Då tog prästen Jojada
en kista och borrade ett hål på locket och ställde den bredvid
altaret, på högra sidan, när man går in i HERRENS hus. Och
prästerna som höllo vakt vid tröskeln lade dit alla penningar
som inflöto till HERRENS hus. 10 Men så snart de då
märkte att mycket penningar fanns i kistan, gick konungens
sekreterare ditupp jämte överstеprästen, och de knöto in
och räknade sedan de penningar som funnos i HERRENS
hus. 11 Därefter överlämnades de uppvägda penningarna
åt de män som förrättade arbete såsom tillsyningsmän vid
HERRENS hus, och dessa betalade ut dem åt de timmermän
och byggningsmän som arbetade på HERRENS hus, 12
och åt murarna och stenhuggarna, så ock till inköp av
trävirke och huggen sten för att sätta i stånd vad som var
förfallet på HERRENS hus, korteligen, till alla utgifter för att
sätta huset i stånd. 13 Men man gjorde inga silverfat för
HERRENS hus, ej heller knivar, skålar, trumpeter eller andra
föremål av guld eller av silver, för de penningar som inflöto
till HERRENS hus, 14 utan man gav dem åt arbetarna, och
dessa satte därför HERRENS hus i stånd. 15 Och man höll
icke någon räkenskap med de män åt vilka penningarna
överlämnades, för att de skulle giva dem åt arbetarna, utan
de fingo handla på heder och tro. 16 Men skuldoffers- och
syndofferspenningarna gingo icke till HERRENS hus utan
tillföllo prästerna. 17 På den tiden drog Hasael, konungen i
Aram, upp och belägrade Gat och intog det, därefter ställde
Hasael sitt tåg upp mot Jerusalem. 18 Då tog Joas, Juda
konung, allt vad hans fäder Josafat, Joram och Ahasja, Juda
konungar, hade helgat åt HERREN, och vad han själv hade
helgat åt HERREN, och allt guld som fanns i skattkamrarna
i HERRENS hus och i konungshuset, och sände det till
Hasael, konungen i Aram, och då lämnade denne Jerusalem
i fred. 19 Vad nu mer är att säga om Joas och om allt vad
han gjorde, det finnes upptecknat i Juda konungars krönika.
20 Och hans tjänare uppreste sig och sammansvuro sig och
dräpte Joas i Millobyggnaden, som sträcker sig ned mot
Silla. 21 Det var hans tjänare Josakar, Simeats son, och
Josabad, Somers son, som slogo honom till döds. Och man
begrov honom hos hans fäder i Davids stad. Och hans son
Amasja blev konung efter honom

13 I Joas', Ahasjas sons, Juda konungs, tjugutredje
regeringsår blev Joahas, Jehus son, konung över Israel
i Samaria och regerade i sjutton år. 2 Han gjorde vad ont var
i HERRENS ögon och följde efter de Jerobeams, Nebats
sons, synder genom vilka denne hade kommit Israel att
synda; från dem avstod han icke. 3 Då upptändes HERRENS
vrede mot Israel, och han gav dem i Hasaels, den arameiske
konungens, hand och i Ben-Hadads, Hasaels sons, hand
hela denna tid. 4 (Men Joahas bönföll inför HERREN, och
HERREN hörde honom, eftersom han såg Israels betryck,
då nu konungen i Aram förtryckte dem. 5 Och HERREN gav
åt Israel en frälsare, så att de blevo räddade ur araméernas
hand; sedan bodde Israels barn i sina hyddor såsom förut. 6
Dock avstodo de icke från de Jerobeams hus' synder genom
vilka denne hade kommit Israel att synda, utan vandrade i
dem. Aseran fick också stå kvar i Samaria.) 7 Ty han hade
icke låtit Joahas behålla mer folk än femtio ryttare, tio vagnar
och tio tusen man fotfolk; så illa förgjorde dem konungen i
Aram; han slog dem, så att de blevo såsom stoft, när man
tröskar. 8 Vad nu mer är att säga om Joahas, om allt vad
han gjorde och om hans bedrifter, det finnes upptecknat i
Israels konungars krönika. 9 Och Joahas gick till vila hos
sina fäder, och man begrov honom i Samaria. Och hans son
Joas blev konung efter honom. 10 I Joas', Juda konungs,
trettiosjunde regeringsår blev Joas, Joahas' son, konung
över Israel i Samaria och regerade i sexton år. 11 Han gjorde
vad ont var i HERRENS ögon; han avstod icke från någon
av de Jerobeams, Nebats sons, synder genom vilka denne
hade kommit Israel att synda, utan vandrade i dem. 12 Vad
nu mer är att säga om Joas, om allt vad han gjorde och om
hans bedrifter, om hans krig mot Amasja, Juda konung, det
finnes upptecknat i Israels konungars krönika. 13 Och Joas
gick till vila hos sina fäder, och Jerobeam besteg hans tron.
Och Joas blev begraven i Samaria, hos Israels konungar.
14 Men när Elisa låg sjuk i den sjukdom varav han dog,
kom Joas, Israels konung, ned till honom. Och han satt hos
honom gråtande och sade: "Min fader, min fader! Du som
för Israel är både vagnar och ryttare!" 15 Då sade Elisa till
honom: "Hämta en båge och pilar." Och han hämtade åt
honom en båge och pilar. 16 Då sade han till Israels konung:
"Fatta i bågen med din hand." Och när han hade gjort detta,
lade Elisa sina händer på konungens händer. 17 Därefter

sade han: "Öppna fönstret mot öster." Och när han hade
öppnat det, sade Elisa: "Skjut." Och han sköt. Då sade han:
"En HERRENS segerpil, en segerpil mot Aram! Du skall slå
araméerna vid Afek, så att de förgöras." 18 Därefter sade
han: "Tag pilarna." Och när han hade tagit dem, sade han till
Israels konung: "Slå på jorden." Då slog han tre gånger och
sedan höll han upp. 19 Då blev gudsmannen vred på honom
och sade: "Du skulle slagit fem eller sex gånger, ty då skulle
du hava slagit araméerna så, att de hade blivit förgjorda;
men nu kommer du att slå araméerna allenast tre gånger."
20 Så dog då Elisa, och man begrov honom. Men moabitiska
strövskaror plägade falla in i landet, vid årets ingång. 21 Så
hände sig, att just när några höllo på att begrava en man,
fingo de se en strövskara; då kastade de mannen i Elisas
grav. När då mannen kom i beröring med Elisas ben, fick
han liv igen och reste sig upp på sina fötter. 22 Och Hasael,
konungen i Aram, hade förtryckt Israel, så länge Joahas
levde. 23 Men HERREN blev dem nådig och förbarmade sig
över dem och vände sig till dem, för det förbunds skull som
han hade slutit med Abraham, Isak och Jakob; ty han ville
icke fördärva dem, och han hade ännu icke kastat dem bort
ifrån sitt ansikte. 24 Och Hasael, konungen i Aram, dog, och
hans son Ben-Hadad blev konung efter honom. 25 Då tog
Joas, Joahas' son, tillbaka från Ben-Hadad, Hasaels son, de
städer som denne i krig hade tagit ifrån hans fader Joahas.
Tre gånger slog Joas honom och återtog så Israels städer.

14 I Joas', Joahas' sons, Israels konungs, andra
regeringsår blev Amasja, Joas' son, konung i Juda. 2
Han var tjugufem år gammal, när han blev konung, och han
regerade tjugunio år i Jerusalem. Hans moder hette Joaddin,
från Jerusalem. 3 Han gjorde vad rätt var i HERRENS ögon,
dock icke såsom hans fader David; men han gjorde i allt
såsom hans fader Joas hade gjort. 4 Offerhöjderna blevo
likväl icke avskaffade, utan folket fortfor att frambära offer
och tända offereld på höjderna. 5 Och sedan konungadömet
hade blivit befäst i hans hand, lät han dräpa dem av
sina tjänare, som hade dräpt hans fader, konungen. 6
Men mördarnas barn dödade han icke, i enlighet med vad
föreskrivet var i Moses lagbok, där HERREN hade bjudit och
sagt: "Föräldrarna skola icke dödas för sina barns skull, och
barnen skola icke dödas för sina föräldrars skull, utan var och
en skall dö genom sin egen synd." 7 Han slog edoméerna i
Saltdalen, tio tusen man, och intog Sela med strid och gav
det namnet Jokteel, såsom det heter ännu i dag. 8 Därefter
skickade Amasja sändebud till Joas, son till Joahas, son till
Jehu, Israels konung, och lät säga: "Kom, låt oss drabba
samman med varandra." 9 Men Joas, Israels konung, sände
då till Amasja, Juda konung, och lät svara: "Törnbusken
på Libanon sände en gång bud till cedern på Libanon och
lät säga: 'Giv din dotter åt min son till hustru.' Men sedan
gingo markens djur på Libanon fram över törnbusken och
trampade ned den. 10 Du har slagit Edom, och däröver
förhäver du dig i ditt hjärta. Men låt dig nöja med den äran,
och stanna hemma. Varför utmanar du olyckan, dig själv och
Juda med dig till fall?" 11 Men Amasja ville icke höra härpå,
och Joas, Israels konung, drog då upp, och de drabbade
samman med varandra, han och Amasja, Juda konung,
vid det Bet-Semes som hör till Juda. 12 Och Juda män
blevo slagna av Israels män och flydde, var och en till sin
hydda. 13 Och Amasja, Juda konung, son till Joas, son till
Ahasja, blev tagen till fånga i Bet-Semes av Joas, Israels
konung. Och när de kommo till Jerusalem, bröt han ned ett
stycke av Jerusalems mur vid Efraimsporten, och därifrån
ända till Hörnporten, fyra hundra alnar. 14 Och han tog allt
guld och silver och alla kärl som funnos i HERRENS hus
och i konungshusets skattkamrar, därtill ock gisslan, och
vände så tillbaka till Samaria. 15 Vad nu mer är att säga om
Joas, om vad han gjorde och om hans bedrifter och om
hans krig mot Amasja, Juda konung, det finnes upptecknat i
Israels konungars krönika. 16 Och Joas gick till vila hos sina
fäder och blev begraven i Samaria, hos Israels konungar.
Och hans son Jerobeam blev konung efter honom. 17 Men
Amasja, Joas' son, Juda konung, levde i femton år efter
Joas', Joahas' sons, Israels konungs, död. 18 Vad nu mer är
att säga om Amasja, det finnes upptecknat i Juda konungars
krönika. 19 Och en sammansvärjning anstiftades mot honom
i Jerusalem, så att han måste fly till Lakis. Då sändes män
efter honom till Lakis, och dessa dödade honom där. 20
Sedan förde man honom därifrån på hästar; och han blev
begraven i Jerusalem hos sina fäder i Davids stad. 21 Och
allt folket i Juda tog Asarja som då var sexton år gammal,
och gjorde honom till konung i hans fader Amasjas ställe. 22
Det var han som befäste Elat; ock han lade det åter under
Juda, sedan konungen hade gått till vila hos sina fäder. 23 I
Amasjas, Joas' sons, Juda konungs, femtonde regeringsår
blev Jerobeam, Joas' son, konung över Israel i Samaria och
regerade i fyrtioett år. 24 Han gjorde vad ont var i HERRENS
ögon; han avstod icke från någon av de Jerobeams, Nebats
sons, synder genom vilka denne hade kommit Israel att
synda. 25 Han återvann Israels område, från det ställe där
vägen går till Hamat ända till Hedmarkshavet, i enlighet med
det ord som HERREN, Israels Gud, hade talat genom sin
tjänare profeten Jona, Amittais son, från Gat-Hahefer. 26
Ty HERREN såg att Israels betryck var mycket svårt, och

att det var ute med alla och envar, och att Israel icke hade
någon hjälpare. 27 Och HERREN hade ännu icke beslutit att
utplåna Israels namn under himmelen; därför frälste han
dem genom Jerobeam, Joas' son. 28 Vad nu mer är att säga
om Jerobeam, om allt vad han gjorde och om hans bedrifter
och hans krig, så ock om huru han åt Israel återvann den del
av Damaskus och Hamat, som en gång hade tillhört Juda,
det finnes uppteckna i Israels konungars krönika. 29 Och
Jerobeam gick till vila hos sina fäder, Israels konungar. Och
hans son Sakarja blev konung efter honom.

15 I Jerobeams, Israels konungs, tjugusjunde regeringsår
blev Asarja, Amasjas son, konung i Juda. 2 Han var
sexton år gammal, när han blev konung, och han regerade
femtiotvå år i Jerusalem. Hans moder hette Jekolja, från
Jerusalem. 3 Han gjorde vad rätt var i HERRENS ögon,
alldeles såsom hans fader Amasja hade gjort. 4 Dock blevo
offerhöjderna icke avskaffade, utan folket fortfor att frambära
offer och tända offereld på höjderna. 5 Men HERREN
hemsökte konungen, så att han blev spetälsk för hela sitt liv;
och han bodde sedan i ett särskilt hus. Jotam, konungens
son, förestod då hans hus och dömde folket i landet. 6 Vad
nu mer är att säga om Asarja och om allt vad han gjorde, det
finnes uppteckna i Juda konungars krönika. 7 Och Asarja
gick till vila hos sina fäder, och man begrov honom hos hans
fäder i Davids stad. Och hans son Jotam blev konung efter
honom. 8 I Asarjas, Juda konungs, trettioåttonde regeringsår
blev Sakarja, Jerobeams son, konung över Israel i Samaria
och regerade i sex månader. 9 Han gjorde vad ont var i
HERRENS ögon, såsom hans fäder hade gjort; han avstod
icke från de Jerobeams, Nebats sons, synder genom vilka
denne hade kommit Israel att synda. 10 Och Sallum, Jabes'
son, anstiftade en sammansvärjning mot honom och slog
honom till döds i folkets åsyn, och blev så konung i hans
ställe 11 Vad nu mer är att säga om Sakarja, det finnes
uppteckna i Israels konungars krönika. 12 Så, uppfylldes det
ord som HERREN, hade talat till Jehu, när han sade: "Dina
söner till fjärde led skola sitta på Israels tron." Det skedde så.
13 Sallum, Jabes' son, blev konung i Ussias, Juda konungs,
trettionionde regeringsår, och han regerade en månads tid i
Samaria. 14 Men då drog Menahem, Gadis son, upp från
Tirsa och kom till Samaria och slog Sallum, Jabes' son, till
döds i Samaria, och blev så konung i hans ställe 15 Vad nu
mer är att säga om Sallum och om den sammansvärjning
han anstiftade, det finnes uppteckna i Israels konungars
krönika. 16 Vid den tiden förhärjade Menahem Tifsa med
allt vad därinne var, så ock hela dess område, från Tirsa;
ty staden hade icke öppnat portarna, därför härjade han
den, och alla dess havande kvinnor lät han upprista. 17
I Asarjas, Juda konungs, trettionionde regeringsår blev
Menahem, Gadis son, konung över Israel och regerade i tio
år, i Samaria. 18 Han gjorde vad ont var i HERRENS ögon;
han avstod icke, så länge han levde, från de Jerobeams
Nebats sons, synder genom vilka denne hade kommit Israel
att synda. 19 Och Pul, konungen i Assyrien, föll in i landet;
då gav Menahem åt Pul tusen talenter silver, för att han
skulle understödja honom och befästa konungadömet i hans
hand. 20 Och de penningar som Menahem skulle giva åt
konungen i Assyrien tog han ut genom att lägga skatt på
alla rika män i Israel, en skatt av femtio siklar silver på
var och en. Så vände då konungen i Assyrien tillbaka och
stannade icke där i landet. 21 Vad nu mer är att säga om
Menahem och om allt vad han gjorde, det finnes uppteckna
i Israels konungars krönika. 22 Och Menahem gick till vila
hos sina fäder. Och hans son Pekaja blev konung efter
honom. 23 I Asarjas, Juda konungs, femtionde regeringsår
blev Pekaja, Menahems son, konung över Israel i Samaria
och regerade i två år. 24 Han gjorde vad ont var i HERRENS
ögon; han avstod icke från de Jerobeams, Nebats sons,
synder genom vilka denne hade kommit Israel att synda.
25 Och Peka, Remaljas son, hans livkämpe, anstiftade en
sammansvärjning mot honom och dräpte honom i Samaria, i
konungshusets palatsbyggnad, han tillika med Argob och
Arje; därvid hade han med sig femtio gileaditer. Så dödade
han honom och blev konung i hans ställe. 26 Vad nu mer är
att säga om Pekaja och om allt vad han gjorde, det finnes
uppteckna i Israels konungars krönika. 27 I Asarjas, Juda
konungs, femtioandra regeringsår blev Peka, Remaljas son,
konung över Israel i Samaria och regerade i tjugu år. 28 Han
gjorde vad ont var i HERRENS Ögon; han avstod icke från
de Jerobeams; Nebats sons, synder genom vilka denne
hade kommit Israel att synda. 29 I Pekas, Israels konungs,
tid kom Tiglat-Pileser, konungen i Assyrien, och intog Ijon,
Abel-Bet-Maaka, Janoa, Kedes, Hasor, Gilead och Galileen,
hela Naftali land, och förde folket bort till Assyrien. 30 Och
Hosea, Elas son, anstiftade en sammansvärjning mot Peka,
Remaljas son, och slog honom till döds och blev så konung i
hans ställe, i Jotams, Ussias sons, tjugonde regeringsår.
31 Vad nu mer är att säga om Peka och om allt vad han
gjorde, det finnes uppteckna i Israels konungars krönika. 32
I Pekas, Remaljas sons, Israels konungs, andra regeringsår
blev Jotam, Ussias son, konung i Juda. 33 Han var tjugufem
år gammal, när han blev konung, och han regerade sexton
år i Jerusalem. Hans moder hette Jerusa, Sadoks dotter.
34 Han gjorde vad rätt var i HERRENS ögon; han gjorde

alldeles såsom hans fader Ussia hade gjort. 35 Dock blevo
offerhöjderna icke avskaffade, utan folket fortfor att frambära
offer och tända offereld på höjderna. Han byggde Övre
porten till HERRENS hus. 36 Vad nu mer är att säga om
Jotam, om vad han gjorde, det finnes upptecknat i Juda
konungars krönika. 37 Vid den tiden begynte HERREN att
låta Juda hemsökas av Resin, konungen i Aram, och av
Peka, Remaljas son. 38 Och Jotam gick till vila hos sina
fäder och blev begraven hos sina fäder i sin fader Davids
stad. Och hans son Ahas blev konung efter honom.

16 I Pekas, Remaljas sons, sjuttonde regeringsår blev
Ahas, Jotams son, konung i Juda. 2 Tjugu år gammal
var Ahas, när han blev konung, och han regerade sexton år i
Jerusalem. Han gjorde icke vad rätt var i HERRENS, sin
Guds, ögon, såsom hans fader David, 3 utan vandrade på
Israels konungars väg; ja, han lät ock sin son gå genom eld,
efter den styggeliga seden hos de folk som HERREN hade
fördrivit för Israels barn. 4 Och han frambar offer och tände
offereld på höjderna och kullarna och under alla gröna träd.
5 På den tiden drogo Resin, konungen i Aram, och Peka,
Remaljas son, Israels konung, upp för att erövra Jerusalem;
och de inneslöto Ahas, men kunde icke erövra staden. 6
Vid samma tid återvann Resin, konungen i Aram, Elat åt
Aram och jagade Juda män bort ifrån Elot. Därefter kommo
araméerna till Elat och bosatte sig där, och där bo de ännu
i dag. 7 Men Ahas skickade sändebud till Tiglat-Pileser,
konungen i Assyrien, och lät säga: "Jag är din tjänare och
din son. Drag hitupp och fräls mig från Arams konung och
från Israels konung, ty de hava överfallit mig." 8 Och Ahas
tog det silver och guld som fanns i HERRENS hus och i
konungshusets skattkamrar, och sände det såsom skänk till
konungen i Assyrien. 9 Och konungen i Assyrien lyssnade
till honom: konungen i Assyrien drog upp mot Damaskus
och intog det och förde bort folket till Kir och dödade Resin.
10 Sedan for konung Ahas till Damaskus för att där möta
Tiglat-Pileser, konungen i Assyrien. Och när konung Ahas
fick se altaret i Damaskus, sände han till prästen Uria en
avteckning av altaret och en mönsterbild till ett sådant,
alldeles såsom det var gjort. 11 Sedan byggde prästen
Uria altaret; alldeles efter den föreskrift som konung Ahas
hade sänt till honom från Damaskus gjorde prästen Uria det
färdigt, till dess konung Ahas kom tillbaka från Damaskus.
12 När så konungen efter sin hemkomst från Damaskus fick
se altaret, trädde han fram till altaret och steg upp till det.
13 Därefter förbrände han sitt brännoffer och sitt spisoffer
och utgöt sitt drickoffer; och blodet av det tackoffer som
han offrade stänkte han på altaret. 14 Men kopparaltaret,
som stod inför HERRENS ansikte, flyttade han undan från
husets framsida, från platsen mellan det nya altaret och
HERRENS hus, och ställde det på norra sidan om detta
altare. 15 Och konung Ahas bjöd prästen Uria och sade: "På
det stora altaret skall du förbränna morgonens brännoffer
och aftonens spisoffer, ävensom konungens brännoffer jämte
hans spisoffer, så ock brännoffer, spisoffer och drickoffer för
allt folket i landet; och allt blodet, såväl av brännoffer som av
slaktoffer, skall du stänka därpå. Men vad Jag skall göra med
kopparaltaret, det vill jag närmare betänka." 16 Och prästen
Uria gjorde alldeles såsom konung Ahas bjöd honom. 17
Konung Ahas lösbröt ock sidolisterna på bäckenställen och
tog bort bäckenet från dem; och havet lyfte han ned från
kopparoxarna som stodo därunder och ställde det på ett
stengolv. 18 Och den täckta sabbatsgången som man hade
byggt vid huset, så ock konungens yttre ingångsväg, förlade
han inom HERRENS hus, för den assyriske konungens skull.
19 Vad nu mer är att säga om Ahas, om vad han gjorde, det
finnes upptecknat i Juda konungars krönika. 20 Och Ahab
gick till vila hos sina fäder och blev begraven hos sina fäder i
Davids stad. Och hans son Hiskia blev konung efter honom.

17 I Ahas', Juda konungs, tolfte regeringsår blev Hosea,
Elas son, konung i Samaria över Israel och regerade i
nio år. 2 Han gjorde vad ont var i HERRENS; ögon, dock icke
såsom de israelitiska konungar som hade varit före honom 3
Mot honom drog den assyriske konungen Salmaneser upp;
och Hosea måste bliva honom underdånig och giva honom
skänker. 4 Men sedan märkte konungen i Assyrien att Hosea
förehade stämplingar, i det att han skickade sändebud till
So, konungen i Egypten och icke, såsom förut, vart år sände
skänker till konungen i Assyrien Då lät konungen i Assyrien
spärra in honom och hålla honom bunden i fängelse. 5
Ty konungen i Assyrien drog upp och angrep hela landet,
och drog upp mot Samaria och belägrade det i tre år. 6
I Hoseas nionde regeringsår intog konungen i Assyrien
Samaria och förde Israel bort till Assyrien och lät dem bo i
Hala och vid Habor -- en ström i Gosan -- och i Mediens
städer. 7 Israels barn hade ju syndat mot HERREN, sin Gud,
honom som hade fört dem upp ur Egyptens land, undan
Faraos, den egyptiske konungens, hand, och de hade fruktat
andra gudar. 8 De hade ock vandrat efter de folks stadgar,
som HERREN hade fördrivit för Israels barn, och efter de
stadgar som Israels konungar hade uppgjort. 9 Ja, Israels
barn hade bedrivit otillbörliga ting mot HERREN, sin Gud;
de hade byggt sig offerhöjder på alla sina boningsorter,
vid väktartornen såväl som i de befästa städerna. 10 De

hade rest stoder och Aseror åt sig på alla höga kullar och
under alla gröna träd. 11 Där hade de på alla offerhöjder
tänt offereld, likasom de folk som HERREN hade drivit bort
för dem, och hade gjort onda ting, så att de förtörnade
HERREN. 12 De hade tjänat de eländiga avgudarna, fastän
HERREN hade sagt till dem: "I skolen icke göra så. 13
Och HERREN hade varnat både Israel och Juda genom
alla sina profeter och siare och sagt: "Vänden om från edra
onda vägar och hållen mina bud och stadgar -- efter hela
den lag som jag gav edra fäder -- så ock vad jag har låtit
säga eder genom mina tjänare profeterna." 14 Men de ville
icke höra, utan voro hårdnackade såsom deras fäder, vilka
icke trodde på HERREN, sin Gud. 15 De förkastade hans
stadgar och det förbund som han hade slutit med deras
fäder, och de förordningar som han hade givit dem, och
följde efter fåfängliga avgudar och bedrevo fåfänglighet,
likasom de folk som voro omkring dem, fastän HERREN
hade förbjudit dem att göra såsom dessa. 16 De övergåvo
HERRENS, sin Guds, alla bud och gjorde sig gjutna beläten,
två kalvar; de gjorde sig ock Aseror och tillbådo himmelens
hela härskara och tjänade Baal. 17 Och de läto sina söner
och döttrar gå genom eld och befattade sig med spådom
och övade trolldom de sålde sig till att göra vad ont var i
HERRENS ögon och förtörnade honom därmed. 18 Därför
blev ock HERREN mycket vred på Israel och försköt dem
från sitt ansikte, så att icke något annat blev kvar än Juda
stam allena. 19 Dock höll icke heller Juda HERRENS, sin
Guds, bud, utan vandrade efter de stadgar som Israel hade
uppgjort. 20 Så förkastade då HERREN all Israels säd och
tuktade dem och gav dem i plundrares hand, till dess att han
kastade dem bort ifrån sitt ansikte. 21 Ty när han hade ryckt
Israel från Davids hus och de hade gjort Jerobeam, Nebats
son, till konung, förförde Jerobeam Israel till att avfalla från
HERREN och kom dem att begå en stor synd. 22 Och Israels
barn vandrade i alla de synder son Jerobeam hade gjort;
de avstodo icke från dem. 23 Men till slut försköt HERREN
Israel från sitt ansikte, såsom har hade hotat genom alla sina
tjänare profeterna. Så blev Israel; bortfört från sitt land till
Assyrien, där de äro ännu i dag. 24 Och konungen i Assyrien
lät folk komma från Babel, Kuta, Ava, Hamat och Sefarvaim
och bosätta sig i Samariens städer, i Israels barns ställe.
Så togo då dessa Samarien i besittning och bosatte sig i
dess städer. 25 Men då de under den första tiden av sin
vistelse där icke fruktade HERREN, sände HERREN bland
dem lejon, som anställde förödelse bland dem. 26 Och man
omtalade detta för konungen i Assyrien och sade: "De folk
som du har fört bort och låtit bosätta sig i Samariens städer
veta icke huru landets Gud skall dyrkas därför har han sänt
lejon ibland dem, och dessa döda dem nu, eftersom de icke
veta huru landets Gud skall dyrkas." 27 Då bjöd konungen i
Assyrien och sade: "Låten en av de präster som I haven
fört bort därifrån fara dit; må de fara dit och bosätta sig där.
Och må han lära dem huru landets Gud skall dyrkas." 28
Så kom då en av de präster som: de hade fört bort ifrån
Samarien och bosatte sig i Betel; och han lärde dem huru
de skulle frukta HERREN. 29 Väl gjorde sig vart folk sin
egen gud och ställde upp denne i de offerhöjdshus som
samariterna hade uppbyggt, vart folk för sig, i de städer där
det bodde. 30 Folket ifrån Babel gjorde sig en Suckot-Benot,
folket ifrån Kut gjorde sig en Nergal, och folket ifrån Hamat
gjorde sig en Asima; 31 aviterna gjorde sig en Nibhas och
en Tartak, och sefarviterna brände upp sina barn i eld åt
Adrammelek och Anammelek, Sefarvaims gudar. 32 Men de
fruktade också HERREN. Och de gjorde män ur sin egen
krets till offerhöjdspräster åt sig, och dessa offrade åt dem i
offerhöjdshusen. 33 Så fruktade de visserligen HERREN,
men de tjänade därjämte sina egna gudar, på samma sätt
som de folk ifrån vilka man hade fört bort dem. 34 Ännu i dag
göra de likasom förut: de frukta icke HERREN och göra icke
efter de stadgar och den rätt som de hava fått, icke efter den
lag och de bud som HERREN har givit Jakobs barn, den
mans åt vilken han gav namnet Israel. 35 Ty HERREN slöt
ett förbund med dem och bjöd dem och sade: "I skolen icke
frukta andra gudar, ej heller tillbedja dem eller tjäna dem
eller offra åt dem. 36 Nej, HERREN allena, som förde eder
upp ur Egyptens land med stor makt och uträckt arm, honom
skolen I frukta, honom skolen I tillbedja och åt honom skolen
I offra. 37 Och de stadgar och rätter, den lag och de bud som
han har föreskrivit eder, dem skolen I hålla och göra i all tid;
men I skolen icke frukta andra gudar. 38 Det förbund som
jag har slutit med eder skolen I icke förgäta; I skolen icke
frukta andra gudar. 39 Allenast HERREN, eder Gud, skolen I
frukta, så skall han rädda eder ur alla edra fienders hand."
40 Men de ville icke höra härpå, utan gjorde likasom förut. 41
Så fruktade då dessa folk HERREN, men tjänade därjämte
sina beläten. Också deras barn och deras barnbarn göra
ännu i dag såsom deras fäder gjorde.

18 I Hoseas, Elas sons, Israels konungs, tredje regeringsår
blev Hiskia, Ahas' son, konung i Juda. 2 Han var
tjugufem år gammal, när han blev konung, och han regerade
tjugunio år i Jerusalem. Hans moder hette Abi, Sakarjas
dotter. 3 Han gjorde vad rätt var i HERRENS ögon, alldeles
såsom hans fader David hade gjort. 4 Han avskaffade
offerhöjderna, slog sönder stoderna och högg ned Aseran.

Han krossade ock den kopparorm som Mose hade gjort;
ty ända till denna tid hade Israels barn tänt offereld åt
denne. Man kallade honom Nehustan. 5 På HERREN,
Israels Gud, förtröstade han, så att ingen var honom lik
bland alla Juda konungar efter honom, ej heller bland dem
som hade varit före honom. 6 Han höll sig till HERREN
och vek icke av ifrån honom, utan höll hans bud, dem
som HERREN hade givit Mose. 7 Och HERREN var med
honom, så att han hade framgång i allt vad han företog
sig. Han avföll från konungen i Assyrien och upphörde att
vara honom underdånig. 8 Han slog ock filistéerna och
intog deras land ända till Gasa med dess område, såväl
väktartorn som befästa städer. 9 I konung Hiskias fjärde
regeringsår, som var Hoseas, Elas sons, Israels konungs,
sjunde regeringsår, drog Salmaneser, konungen i Assyrien,
upp mot Samaria och belägrade det. 10 Och de intogo
det efter tre år, i Hiskias sjätte regeringsår; under detta år,
som var Hoseas, Israels konungs, nionde regeringsår, blev
Samaria intaget. 11 Och konungen i Assyrien förde Israel
bort till Assyrien och förflyttade dem till Hala och till Habor,
en ström i Gosan, och till Mediens städer -- 12 detta därför
att de icke hörde HERRENS, sin Guds, röst, utan överträdde
hans förbund, allt vad HERRENS tjänare Mose hade bjudit;
de ville varken höra eller göra det. 13 Och i konung Hiskias
fjortonde regeringsår drog Sanherib, konungen i Assyrien,
upp och angrep alla befästa städer i Juda och intog dem.
14 Då sände Hiskia, Juda konung, till Assyriens konung i
Lakis och lät säga: "Jag har försyndat mig; vänd om och
lämna mig i fred. Vad du lägger på mig vill jag bära." Då
ålade konungen i Assyrien Hiskia, Juda konung, att betala
tre hundra talenter silver och trettio talenter guld. 15 Och
Hiskia gav ut alla de penningar som funnos i HERRENS
hus och i konungshusets skattkamrar. 16 Vid detta tillfälle
lösbröt ock Hiskia från dörrarna till HERRENS tempel och
från dörrposterna den beläggning som Hiskia, Juda konung,
hade överdragit dem med, och gav detta åt konungen i
Assyrien. 17 Men konungen i Assyrien sände från Lakis
åstad Tartan, Rab-Saris och Rab-Sake med en stor här mot
konung Hiskia i Jerusalem. Dessa drogo då upp och kommo
till Jerusalem; och när de hade dragit ditupp och kommit
fram, stannade de vid Övre dammens vattenledning, på
vägen till Valkarfältet. 18 Och de begärde att få tala med
konungen. Då gingo överhovmästaren Eljakim, Hilkias son,
och sekreteraren Sebna och kansleren Joa, Asafs son, ut till
dem. 19 Och Rab-Sake sade till dem: "Sägen till Hiskia: Så
säger den store konungen, konungen i Assyrien: Vad är det
för en förtröstan som du nu har hängivit dig åt? 20 Du menar
väl att allenast munväder behövs för att veta råd och hava
makt att föra krig. På vem förtröstar du då, eftersom du har
satt dig upp mot mig? 21 Du förtröstar val nu på den bräckta
rörstaven Egypten, men se, när någon stöder sig på den,
går den in i hans hand och genomborrar den. Ty sådan är
Farao, konungen i Egypten, för alla som förtrösta på honom.
22 Eller sägen I kanhända till mig: 'Vi förtrösta på HERREN,
vår Gud'? Var det då icke hans offerhöjder och altaren Hiskia
avskaffade, när han sade till Juda och Jerusalem: 'Inför detta
altare skolen I tillbedja, har i Jerusalem'? 23 Men ingå nu ett
vad med min herre, konungen i Assyrien: jag vill giva dig två
tusen hästar, om du kan skaffa dig ryttare till dem. 24 Huru
skulle du då kunna slå tillbaka en enda ståthållare, en av
min herres ringaste tjänare? Och du sätter din förtröstan till
Egypten, i hopp om att så få vagnar och ryttare! 25 Menar
du då att jag utan HERRENS vilja har dragit upp till detta
ställe för att fördärva det? Nej, det är HERREN som har sagt
till mig: Drag upp mot detta land och fördärva det." 26 Då
sade Eljakim, Hilkias son, och Sebna och Joa till Rab-Sake:
"Tala till dina tjänare på arameiska, ty vi förstå det språket,
och tala icke med oss på judiska inför folket som står på
muren." 27 Men Rab-Sake svarade dem: "Är det då till din
herre och till dig som min herre har sänt mig att tala dessa
ord? Är det icke fastmer till de män som sitta på muren, och
som jämte eder skola nödgas äta sin egen träck och dricka
sitt eget vatten?" 28 Därefter trädde Rab-Sake närmare och
ropade med hög röst på judiska och talade och sade: "Hören
den store konungens, den assyriske konungens, ord. 29 Så
säger konungen: Låten icke Hiskia bedraga eder, ty han
förmår icke rädda eder ur min hand 30 Och låten icke Hiskia
förleda eder att förtrösta på HERREN, därmed att han säger:
'HERREN skall förvisso rädda oss, och denna stad skall icke
bliva given i den assyriske konungens hand.' 31 Hören icke
på Hiskia. Ty så säger konungen i Assyrien: Gören upp i
godo med mig och given eder åt mig, så skolen I få äta var
och en av sitt vinträd och av sitt fikonträd och dricka var och
en ur sin brunn, 32 till dess jag kommer och hämtar eder till
ett land som är likt edert eget land, ett land med säd och vin,
ett land med bröd och vingårdar, ett land med ädla olivträd
och honung; så skolen I få leva och icke dö. Men hören icke
på Hiskia; ty han vill förleda eder, när han säger: 'HERREN
skall rädda oss.' 33 Har väl någon av de andra folkens gudar
någonsin räddat sitt land ur den assyriske konungens hand?
34 Var äro Hamats och Arpads gudar? Var äro Sefarvaims,
Henas och Ivas gudar? Eller hava de räddat Samaria ur
min hand? 35 Vilken bland andra länders alla gudar har väl
räddat sitt land ur min hand, eftersom I menen att HERREN

skall rädda Jerusalem ur min hand?" 36 Men folket teg och
svarade honom icke ett ord, ty konungen hade så bjudit
och sagt: "Svaren honom icke." 37 Och överhovmästaren
Eljakim, Hilkias son, och sekreteraren Sebna och kansleren
Joa, Asafs son, kommo till Hiskia med sönderrivna kläder
och berättade för honom vad Rab-Sake hade sagt.

19 Då nu konung Hiskia hörde detta, rev han sönder
sina kläder och höljde sig i sorgdräkt och gick in
i HERRENS hus. 2 Och överhovmästaren Eljakim och
sekreteraren Sebna och de äldste bland prästerna sände
han, höljda i sorgdräkt, till profeten Jesaja, Amos' son. 3 Och
de sade till denne: "Så säger Hiskia: En nödens, tuktans och
smälekens dag är denna dag, ty fostren hava väl kommit
fram till födseln, men kraft att föda finnes icke. 4 Kanhända
skall HERREN, din Gud, höra alla Rab-Sakes ord, med
vilka hans herre, konungen i Assyrien, har sänt honom till
att smäda den levande Guden, så att han straffar honom
för dessa ord, som han, HERREN, din Gud, har hört. Så
bed nu en bön för den kvarleva som ännu finnes." 5 När nu
konung Hiskias tjänare kommo till Jesaja, 6 sade Jesaja till
dem: "Så skolen I säga till eder herre: Så säger HERREN:
Frukta icke för de ord som du har hört, dem med vilka den
assyriske konungens tjänare hava hädat mig. 7 Se, jag
skall låta en sådan ande komma in i honom, att han, på
grund av ett rykte som han skall få höra, vänder tillbaka
till sitt land; och jag skall låta honom falla för svärd i hans
eget land. 8 Och Rab-Sake vände tillbaka och fann den
assyriske konungen upptagen med att belägra Libna; ty han
hade hört att han hade brutit upp från Lakis. 9 Men när
Sanherib fick höra säga om Tirhaka, konungen i Etiopien,
att denne hade dragit ut för att strida mot honom, skickade
han åter sändebud till Hiskia och sade: 10 "Så skolen I
säga till Hiskia, Juda konung: Låt icke din Gud, som du
förtröstar på, bedraga dig, i det att du tänker: 'Jerusalem
skall icke bliva givet i den assyriske konungens hand.' 11
Du har nu hört vad konungarna i Assyrien hava gjort med
alla andra länder, huru de hava givit dem till spillo. Och du
skulle nu bliva räddad! 12 Hava väl de folk som mina fäder
fördärvade, Gosan, Haran, Resef och Edens barn i Telassar,
blivit räddade av sina gudar? 13 Var är Hamats konung
och Arpads konung och konungen över Sefarvaims stad,
över Hena och Iva?" 14 När Hiskia hade mottagit brevet av
sändebuden och läst det, gick han upp i HERRENS hus,
och där bredde Hiskia ut det inför HERRENS ansikte. 15
Och Hiskia bad inför HERRENS ansikte och sade: "HERRE,
Israels Gud, du som tronar på keruberna, du allena är Gud,
den som råder över alla riken på jorden; du har gjort himmel
och jord. 16 HERRE, böj ditt öra härtill och hör; HERRE,
öppna dina ögon och se. Ja, hör Sanheribs ord, det budskap
varmed han har smädat den levande Guden. 17 Det är sant,
HERRE, att konungarna i Assyrien hava förött folken och
deras land. 18 Och de hava kastat deras gudar i elden;
ty dessa voro inga gudar, utan verk av människohänder,
trä och sten; därför kunde de förgöra dem. 19 Men fräls
oss nu, HERRE, vår Gud, ur hans hand, så att alla riken
på jorden förnimma att du, HERRE, allena är Gud." 20 Då
sände Jesaja, Amos' son, bud till Hiskia och låt säga: "Så
säger HERREN, Israels Gud: Det varom du har bett mig
angående Sanherib, konungen i Assyrien, det har jag hört.
21 Så är nu detta det ord som HERREN har talat om honom:
Hon föraktar dig och bespottar dig, jungfrun dottern Sion;
hon skakar huvudet efter dig, dottern Jerusalem. 22 vem har
du smädat och hädat, och mot vem har du upphävt din röst?
Alltför högt har du upplyft dina ögon -- Ja, mot Israels Helige.
23 Genom dina sändebud smädade du Herren, när du sade:
'Med mina många vagnar drog jag upp på bergens höjder,
längst upp på Libanon; jag högg ned dess höga cedrar
och väldiga cypresser; jag trängde fram till dess innersta
gömslen, dess frodigaste skog; 24 jag grävde brunnar och
drack ut främmande vatten, och med min fot uttorkade jag
alla Egyptens strömmar.' 25 Har du icke hört att jag för länge
sedan beredde detta? Av ålder bestämde jag ju så; och nu
har jag fört det fram: du fick makt att ödelägga befästa städer
till grusade stenhopar. 26 Deras invånare blevo maktlösa, de
förfärades och stodo med skam. Det gick dem såsom gräset
på marken och gröna örter, såsom det som växer på taken,
och säd som förbrännes, förrän strået har vuxit upp. 27 Om
du sitter eller går ut eller går in, så vet jag det, och huru
du rasar mot mig. 28 Men då du nu så rasar mot mig, och
då ditt övermod har nått till mina öron, skall jag sätta min
krok i din näsa och mitt betsel i din mun och föra dig tillbaka
samma väg som du har kommit på. 29 Och detta skall för
dig vara tecknet: man skall detta år äta vad som växer upp
av spillsäd, och nästa år självvuxen säd; men det tredje året
skolen I få så och skörda och plantera vingårdar och äta
deras frukt. 30 Och den räddade skara av Juda hus, som
bliver kvar, skall åter skjuta rot nedtill och bära frukt upptill.
31 Ty från Jerusalem skall utgå en kvarleva, en räddad skara
från Sions berg. HERRENS nitälskan skall göra detta. 32
Därför säger HERREN så om konungen i Assyrien: Han skall
icke komma in i denna stad och icke skjuta någon pil ditin;
han skall icke mot den föra fram någon sköld eller kasta
upp någon vall mot den. 33 Samma väg han kom skall han
vända tillbaka, och in i denna stad skall han icke komma,

säger HERREN. 34 Ty jag skall beskärma och frälsa denna
stad för min och min tjänare Davids skull." 35 Och samma
natt gick HERRENS ängel ut och slog i assyriernas läger ett
hundra åttiofem tusen man; och när man bittida följande
morgon kom ut, fick man se döda kroppar ligga där överallt
36 Då bröt Sanherib, konungen i Assyrien, upp och tågade
tillbaka; och han stannade sedan i Nineve. 37 Men när han
en gång tillbad i sin gud Nisroks tempel, blev han dräpt
med svärd av Adrammelek och Sareser; därefter flydde
dessa undan till Ararats land. Och hans son Esarhaddon
blev konung efter honom.

20 Vid den tiden blev Hiskia dödssjuk; och profeten Jesaja,
Amos' son, kom till honom och sade till honom: "Så
säger HERREN: Beställ om ditt hus; ty du måste dö och skall
icke tillfriskna." 2 Då vände han sitt ansikte mot väggen och
bad till HERREN och sade: 3 "Ack HERRE, tänk dock på
huru jag har vandrat inför dig i trohet och med hängivet hjärta
och gjort vad gott är i dina ögon." Och Hiskia grät bitterligen.
4 Men innan Jesaja hade hunnit ut ur den inre staden, kom
HERRENS ord till honom; han sade: 5 "Vänd om och säg till
Hiskia, fursten över mitt folk: Så säger HERREN, din fader
Davids Gud: Jag har hört din bön, jag har sett dina tårar.
Se, jag vill göra dig frisk; i övermorgon skall du få gå upp i
HERRENS hus. 6 Och jag skall föröka din livstid med femton
år; jag skall ock rädda dig och denna stad ur den assyriske
konungens hand. Ja, jag skall beskärma denna stad, för
min skull och för min tjänare Davids skull. 7 Och Jesaja
sade: "Hämten hit en fikonkaka." Då hämtade man en sådan
och lade den på bulnaden. Och han tillfrisknade. 8 Och
Hiskia sade till Jesaja: "Vad för ett tecken gives mig därpå
att HERREN skall göra mig frisk, så att jag i övermorgon får
gå upp i HERRENS hus?" 9 Jesaja svarade: "Detta skall för
dig vara tecknet från HERREN därpå att HERREN skall göra
vad han har lovat: skuggan har gått tio steg framåt; skall
den nu gå tio steg tillbaka?" 10 Hiskia sade: "Det är lätt för
skuggan att sträcka sig tio steg framåt. Nej, låt skuggan gå
tio steg tillbaka." 11 Då ropade profeten Jesaja till HERREN,
och han lät skuggan på Ahas' solvisare gå tillbaka de tio steg
som den redan hade lagt till rygga. 12 Vid samma tid sände
Berodak-Baladan, Baladans son, konungen i Babel, brev
och skänker till Hiskia, ty han hade sport att Hiskia hade varit
sjuk. 13 Och när Hiskia hade hört på dem, visade han dem
hela sitt förrådshus, sitt silver och guld, sina välluktande
kryddor och sina dyrbara oljor, och hela sitt tyghus och allt
vad som fanns i hans skattkamrar. Intet fanns i Hiskias hus
eller eljest i hans ägo, som han icke visade dem. 14 Men
profeten Jesaja kom till konung Hiskia och sade till honom:
"Vad hava dessa män sagt, och varifrån hava de kommit till
dig?" Hiskia svarade: "De hava kommit ifrån fjärran land,
ifrån Babel." 15 Han sade vidare: "Vad hava de sett i ditt
hus?" Hiskia svarade: "Allt som är i mitt hus hava de sett;
intet finnes i mina skattkamrar, som jag icke har visat dem."
16 Då sade Jesaja till Hiskia: "Hör HERRENS ord: 17 Se,
dagar skola komma, då allt som finnes i ditt hus, och som
dina fäder hava samlat ända till denna dag skall föras bort
till Babel; intet skall bliva kvar, säger HERREN. 18 Och
söner till dig, de som skola utgå av dig, och som du skall
föda, dem skall man taga, och de skola bliva hovtjänare
i den babyloniske konungens palats." 19 Hiskia sade till
Jesaja: "Gott är det HERRENS ord som du har talat." Och
han sade ytterligare: "Ja, om nu blott frid och trygghet få
råda i min tid." 20 Vad nu mer är att säga om Hiskia och
om alla hans bedrifter, och om huru han anlade dammen
och vattenledningen och ledde vatten in i staden, det finnes
upptecknat Juda konungars krönika. 21 Och Hiskia gick till
vila hos sina fäder. Och hans son Manasse blev konung
efter honom.

21 Manasse var tolv år gammal, när han blev konung,
och han regerade femtiofem år i Jerusalem. Hans
moder hette Hefsi-Ba. 2 Han gjorde vad ont var i HERRENS
ögon, efter den styggeliga seden hos de folk som HERREN
hade fördrivit för Israels barn. 3 Han byggde åter upp de
offerhöjder som hans fader Hiskia hade förstört, och reste
altaren åt Baal och gjorde en Asera, likasom Ahab, Israels
konung, hade gjort, och tillbad och tjänade himmelens hela
härskara. 4 Ja, han byggde altaren i HERRENS hus, det om
vilket HERREN hade sagt: "Vid Jerusalem vill jag fästa mitt
namn." 5 Han byggde altaren åt himmelens hela härskara
på de båda förgårdarna till HERRENS hus. 6 Han lät ock sin
son gå genom eld och övade teckentyderi och svartkonst
och skaffade sig andebesvärjare och spåmän och gjorde
mycket som var ont i HERRENS ögon, så att han förtörnade
honom. 7 Och Aserabelätet som han hade låtit göra satte
han i det hus om vilket HERREN hade sagt till David och till
hans son Salomo: "Vid detta hus och vid Jerusalem som
jag har utvalt bland alla Israels stammar, vill jag fästa mitt
namn för evig tid 8 Och jag skall icke mer låta Israel vandra
flyktig bort ifrån det land som jag har givit åt deras fäder, om
de allenast hålla och göra allt vad jag har bjudit dem, och
det alldeles efter den lag som min tjänare Mose har givit
dem." 9 Men de lyssnade icke härtill, och Manasse förförde
dem, så att de gjorde mer ont än de folk som HERREN
hade förgjort för Israels barn. 10 Då talade HERREN genom
sina tjänare profeterna och sade: 11 "Eftersom Manasse,

Juda konung, har bedrivit dessa styggelser och så gjort
mer ont, än allt vad amoréerna som voro före honom hava
gjort, så att han med sina eländiga avgudar har kommit
också Juda att synda, 12 därför säger HERREN, Israels
Gud, så: 'Se, jag skall låta en sådan olycka komma över
Jerusalem och Juda, att det skall genljuda i båda öronen
på var och en som får höra det. 13 Och mot Jerusalem
skall jag bruka det mätsnöre som jag brukade mot Samaria,
och det sänklod som jag brukade mot Ahabs hus; och jag
skall skölja Jerusalem tomt, såsom man sköljer ett fat och,
sedan man har sköljt det, vänder det upp och ned. 14 Och
jag skall förskjuta kvarlevan av min arvedel och giva dem i
deras fienders hand, så att de skola bliva ett rov och ett
byte för alla sina fiender -- 15 detta därför att de hava gjort
vad ont är i mina ögon och beständigt förtörnat mig, från
den dag då deras fader drogo ut ur Egypten ända till denna
dag.'" 16 Därtill utgöt ock Manasse oskyldigt blod i så stor
myckenhet, att han därmed uppfyllde Jerusalem från den
ena ändan till den andra -- detta förutom den särskilda syns
genom vilken han kom Juda att synda och göra vad ont var i
HERRENS ögon. 17 Vad nu mer är att säga om Manasse
och om allt vad han gjorde så ock om den synd han begick
det finnes upptecknat i Juda konungars krönika. 18 Och
Manasse gick till vila hos sina fäder och blev begraven i
trädgården till sitt hus, i Ussas trädgård. Och hans son Amon
blev konung efter honom. 19 Amon var tjugutvå år gammal
när han blev konung, och han regerade två år i Jerusalem.
Hans moder hette Mesullemet, Harus' dotter, från Jotba.
20 Han gjorde vad ont var i HERRENS ögon, såsom hans
fader Manasse hade gjort. 21 Han vandrade i allt på samma
väg som hans fader hade vandrat, och tjänade och tillbad
de eländiga avgudar som hans fader hade tjänat. 22 Han
övergav HERREN, sina fäders Gud, och vandrade icke på
HERRENS väg. 23 Och Amons tjänare sammansvuro sig
mot honom och dödade konungen hemma i hans hus. 24
Men folket i landet dräpte alla som hade sammansvurit sig
mot konung Amon. Därefter gjorde folket i landet hans son
Josia till konung efter honom. 25 Vad nu mer är att säga
om Amon, om vad han gjorde, det finnes upptecknat i Juda
konungars krönika. 26 Och man begrov honom i hans grav
i Ussas trädgård. Och hans son Josia blev konung efter
honom.

22 Josia var åtta år gammal, när han blev konung, och
han regerade trettioett år i Jerusalem. Hans moder
hette Jedida, Adajas dotter, från Boskat. 2 Han gjorde
vad rätt var i HERRENS ögon och vandrade i allt på sin
fader Davids väg och vek icke av vare sig till höger eller till
vänster. 3 I sitt adertonde regeringsår sände konung Josia
sekreteraren Safan, son till Asalja, Mesullams son, åstad
till HERRENS hus och sade: 4 "Gå upp till översteprästen
Hilkia, och bjud honom att göra i ordning de penningar
som hava influtit till HERRENS hus, sedan de hava blivit
insamlade ifrån folket av dem som hålla vakt vid tröskeln. 5
Och han skall överlämna dem åt de män som förrätta arbete
såsom tillsyningsmän vid HERRENS hus, och dessa skola
giva dem åt de män som arbeta vid HERRENS hus, för att
sätta i stånd vad som är förfallet på huset, 6 nämligen åt
timmermännen, byggningsmännen och murarna, så ock
till att inköpa trävirke och huggen sten för att sätta huset i
stånd. 7 Dock skall man icke hålla någon räkenskap med
dem angående de penningar som överlämnas åt dem, utan
de skola få handla på heder och tro." 8 Och översteprästen
Hilkia sade till sekreteraren Safan: "Jag har funnit lagboken i
HERRENS hus." Och Hilkia gav boken åt Safan, och han
läste den. 9 Därefter gick sekreteraren Safan in till konungen
och avgav sin berättelse inför konungen; han sade: "Dina
tjänare hava tömt ut de penningar som funnos i templet, och
hava överlämnat dem åt de män som förrätta arbete såsom
tillsyningsmän vid HERRENS hus." 10 Vidare berättade
sekreteraren Safan för konungen och sade: "Prästen Hilkia
har givit mig en bok." Och Safan föreläste den för konungen.
11 När konungen nu hörde lagbokens ord, rev han sönder
sina kläder. 12 Och konungen bjöd prästen Hilkia och Ahikam,
Safans son, och Akbor, Mikajas son, och sekreteraren Safan
och Asaja, konungens tjänare, och sade: 13 "Gån och frågen
HERREN för mig och för folket, ja, för hela Juda, angående
det som står i denna bok som nu har blivit funnen. Ty stor är
HERRENS vrede, den som är upptänd mot oss, därför att
våra fäder icke hava velat lyssna till denna boks ord och icke
hava gjort allt som är oss föreskrivet. 14 Då gingo prästen
Hilkia och Ahikam, Akbor, Safan och Asaja till profetissan
Hulda, hustru åt Sallum, klädkammarvaktaren, som var son
till Tikva, Harhas' son; hon bodde i Jerusalem, i Nya staden.
Och de talade med henne. 15 Då sade hon till dem: "Så
säger HERREN, Israels Gud: Sägen till den man som har
sänt eder till mig: 16 Så säger HERREN: Se, över denna
plats och över dess invånare skall jag låta olycka komma,
allt vad som står i den bok som Juda konung har läst --
17 detta därför att de hava övergivit mig och tänt offereld
åt andra gudar, och så hava förtörnat mig med alla sina
händers verk. Min vrede skall upptändas mot denna plats
och skall icke bliva utsläckt. 18 Men till Juda konung, som
har sänt eder för att fråga HERREN, till honom skolen I säga
så: Så säger HERRES, Israels Gud, 19 angående de ord

som du har hört: Eftersom ditt hjärta blev bevekt och du
ödmjukade dig inför HERREN, när du hörde vad jag har talat
mot denna plats och mot dess invånare, nämligen att de
skola bliva ett föremål för häpnad och ett exempel som man
nämner, när man förbannar, och eftersom du rev sönder
dina kläder och grät inför mig, fördenskull har jag ock hört
dig, säger HERREN. 20 Därför vill jag samla dig till dina
fäder, så att du får samlas till dem i din grav med frid; och
dina ögon skola slippa att se all den olycka som jag skall
låta komma över denna plats." Och de vände till baka till
konungen med detta svar.

23 Då sände konungen åstad män som församlade till
honom alla de äldste i Juda och Jerusalem. 2 Och
konungen gick upp i HERRENS hus, och alla Juda män och
alla Jerusalems invånare följde honom, också prästerna och
profeterna, ja, allt folket, ifrån den minste till den störste. Och
han läste upp för dem allt vad som stod i förbundsboken,
som hade blivit funnen i HERRENS hus 3 Och konungen
trädde fram till pelaren och slöt inför HERRENS ansikte
det förbundet, att de skulle följa efter HERREN och hålla
hans bud, hans vittnesbörd och hans stadgar, av allt hjärta
och av all själ, och upprätthålla detta förbunds ord, dem
som voro skrivna i denna bok. Och allt folket trädde in i
förbundet. 4 Därefter bjöd konungen översteprästen Hilkia
och prästerna näst under honom, så ock dem som höllo vakt
vid tröskeln, att de skulle föra bort ur HERRENS tempel
alla de redskap som voro gjorda åt Baal och Aseran och
åt himmelens hela härskara. Och han lät bränna upp dem
utanför Jerusalem på Kidrons fält, men askan efter dem
lät han föra till Betel. 5 Han avsatte ock de avgudapräster
som Juda konungar hade tillsatt, för att tända offereld på
offerhöjderna i Juda städer och runt omkring Jerusalem, så
ock dem som tände offereld åt Baal, åt solen, åt månen, åt
stjärnbilderna och åt himmelens hela härskara. 6 Och han
tog Aseran ur HERRENS hus och förde bort den utanför
Jerusalem till Kidrons dal, och brände upp den där i Kidrons
dal, han stötte sönder den till stoft och kastade stoftet på
den allmänna begravningsplatsen. 7 Vidare rev han ned
tempelbolarhusen som funnos i HERRENS hus, dem i vilka
kvinnor vävde tyg till tält åt Aseran. 8 Och han lät föra alla
prästerna bort ifrån Juda städer och orenade de offerhöjder
där prästerna hade tänt offereld, från Geba ända till Beer-
Seba; och han bröt ned offerhöjderna vid stadsportarna,
både den som låg vid ingången till stadshövitsmannen
Josuas port och den som låg till vänster, när man gick in
genom stadsporten. 9 Dock fingo offerhöjdsprästerna icke
stiga upp till HERRENS altare i Jerusalem; de fingo allenast
äta osyrat bröd ibland sina bröder. 10 Han orenade ock
Tofet i Hinnoms barns dal, för att ingen skulle låta sin son
eller dotter gå genom eld, till offer åt Molok. 11 Och han
skaffade bort de hästar som Juda konungar hade invigt åt
solen och ställt upp så, att man icke kunde gå in i HERRENS
hus, vid hovmannen Netan-Meleks kammare i Parvarim;
och solens vagnar brände han upp i eld. 12 Och altarna på
taket över Ahas' sal, vilka Juda konungar hade låtit göra,
och de altaren som Manasse hade låtit göra på de båda
förgårdarna till HERRENS hus, dem bröt konungen ned;
sedan skyndade han bort därifrån och kastade stoftet av
dem i Kidrons dal. 13 Och offerhöjderna öster om Jerusalem
och söder om Fördärvets berg, vilka Salomo, Israels konung,
hade byggt åt Astarte, sidoniernas styggelse, åt Kemos,
Moabs styggelse, och åt Milkom, Ammons barns skändlighet,
dem orenade konungen. 14 Han slog sönder stoderna och
högg ned Aserorna; och platsen där de hade stått fyllde han
med människoben. 15 Också altaret i Betel, den offerhöjd
som Jerobeam, Nebats son, hade byggt upp, han som kom
Israel att synda, också detta altare med offerhöjden bröt
han ned; därefter brände han upp offerhöjden och stötte
sönder den till stoft och brände tillika upp Aseran. 16 När
då Josia såg sig om och fick se gravarna som voro där på
berget, sände han åstad och lät hämta benen ur gravarna
och brände upp dem på altaret och orenade det så -- i
enlighet med det HERRENS ord som hade blivit förkunnat
av gudsmannen som förkunnade att detta skulle ske. 17 Och
han frågade: "Vad är det för en vård som jag ser där?" Folket
i staden svarade honom: "Det är den gudsmans grav, som
kom från Juda och ropade mot altaret i Betel att det skulle
ske, som du nu har gjort." 18 Då sade han: "Låten honom
vara; ingen må röra hans ben." Så lämnade man då hans
ben i fred, och tillika benen av den profet som hade kommit
dit från Samarien. 19 Därjämte skaffade Josia bort alla de
offerhöjdshus i Samariens städer, som Israels konungar
hade byggt upp, och med vilka de hade kommit förtörnelse
åstad; och han gjorde med dem alldeles på samma sätt som
han hade gjort i Betel. 20 Och alla offerhöjdspräster som
funnos där slaktade han på altarna och brände människoben
ovanpå dem. Därefter vände han tillbaka till Jerusalem. 21
Och konungen bjöd allt folket och sade: "Hållen HERRENS,
eder Guds, påskhögtid, såsom det är föreskrivet i denna
förbundsbok." 22 Ty en sådan påskhögtid hade icke blivit
hållen sedan den tid då domarna dömde Israel, icke under
Israels konungars och Juda konungars hela tid. 23 Först
i konung Josias adertonde regeringsår hölls en sådan
HERRENS påskhögtid i Jerusalem. 24 Därjämte skaffade

Josia bort andebesvärjarna och spåmännen, husgudarna
och de eländiga avgudarna, och alla styggelser som voro
att se i Juda land och i Jerusalem, på det att han skulle
upprätthålla lagens ord, dem som voro skrivna i den bok
som prästen Hilkia hade funnit i HERRENS hus. 25 Ingen
konung lik honom hade funnits före honom, ingen som så av
allt sitt hjärta och av all sin själ och av all sin kraft hade
vänt sig till HERREN, i enlighet med Moses hela lag; och
efter honom uppstod ej heller någon som var honom lik.
26 Dock vände HERREN sig icke ifrån sin stora vredes
glöd, då nu hans vrede hade blivit upptänd mot Juda, för
allt det varmed Manasse hade förtörnat honom. 27 Och
HERREN sade: "Också Juda vill jag förskjuta ifrån mitt
ansikte, likasom jag har förskjutit Israel; ja, jag vill förkasta
Jerusalem, denna stad som jag hade utvalt, så ock det hus
varom jag hade sagt: Mitt namn skall vara där." 28 Vad nu
mer är att säga om Josia och om allt vad han gjorde, det
finnes upptecknat i Juda konungars krönika. 29 I hans tid
drog Farao Neko, konungen i Egypten, upp mot konungen
i Assyrien, till floden Frat. Då tågade konung Josia emot
honom, men blev dödad av honom vid Megiddo, under
första sammandrabbningen. 30 Och hans tjänare förde hans
döda kropp i en vagn bort ifrån Megiddo till Jerusalem och
begrovo honom i hans grav. Men folket i landet tog Josias
son Joahas och smorde honom och gjorde honom till konung
efter hans fader. 31 Joahas var tjugutre år gammal, när han
blev konung, och han regerade tre månader i Jerusalem.
Hans moder hette Hamutal, Jeremias dotter, från Libna. 32
Han gjorde vad ont var i HERRENS ögon, alldeles såsom
hans fäder hade gjort. 33 Och Farao Neko lät sätta honom i
fängelse i Ribla i Hamats land och gjorde så slut på hans
regering i Jerusalem; och han pålade landet en skatt av ett
hundra talenter silver och en talent guld. 34 Och Farao Neko
gjorde Josias son Eljakim till konung i hans fader Josias
ställe och förändrade hans namn till Jojakim. Men Joahas
tog han med sig, och denne kom så till Egypten och dog där.
35 Och Jojakim betalade ut silvret och guldet åt Farao; men
han måste skattlägga landet för att kunna utbetala dessa
penningar enligt Faraos befallning. Efter som var och en av
folket i landet blev uppskattad, indrevs från dem silvret och
guldet, för att sedan utbetalas åt Farao Neko. 36 Jojakim var
tjugufem år gammal, när han blev konung; och han regerade
elva år i Jerusalem. Hans moder hette Sebida, Pedajas
dotter, från Ruma. 37 Han gjorde vad ont var i HERRENS
ögon, alldeles såsom hans fäder hade gjort.

24 I hans tid drog Nebukadnessar, konungen i Babel, upp,
och Jojakim blev honom underdånig och förblev så i tre
år; men sedan avföll han från honom. 2 Då sände HERREN
över honom kaldéernas; araméernas, moabiternas och
Ammons barns härskaror; han sände dem över Juda för att
förgöra det -- i enlighet med det ord som HERREN hade talat
genom sina tjänare profeterna. 3 Ja, det var efter HERRENS
ord som detta kom över Juda, i det att han försköt det från
sitt ansikte för de synder Manasse hade begått och för allt
vad denne hade förövat, 4 jämväl för det oskyldiga blod
som han utgöt, ty han uppfyllde Jerusalem med oskyldigt
blod; det ville HERREN icke förlåta. 5 Vad nu mer är att
säga om Jojakim och om allt vad han gjorde, det finnes
upptecknat i Juda konungars krönika. 6 Och Jojakim gick till
vila hos sina fäder. Och hans son Jojakin blev konung efter
honom. 7 Därefter drog konungen i Egypten icke vidare ut ur
sitt land, ty konungen i Babel hade intagit allt som tillhörde
konungen i Egypten, från Egyptens bäck ända till floden
Frat." 8 Jojakin var aderton år gammal, när han blev konung,
och han regerade tre månader i Jerusalem. Hans moder
hette Nehusta, Elnatans dotter, från Jerusalem. 9 Han gjorde
vad ont var i HERRENS ögon, alldeles såsom hans fader
hade gjort. 10 På den tiden drogo den babyloniske konungen
Nebukadnessars tjänare upp till Jerusalem, och staden blev
belägrad. 11 Och Nebukadnessar, konungen i Babel, kom
till staden, medan hans tjänare belägrade den. 12 Då gav
sig Jojakin, Juda konung, åt konungen i Babel, med sin
moder och med sina tjänare, sina hövitsmän och hovmän;
och konungen i Babel tog honom så till fånga i sitt åttonde
regeringsår. 13 Och han förde bort därifrån alla skatter i
HERRENS hus och skatterna i konungshuset, han lösbröt
ock beläggningen från alla gyllene föremål som Salomo,
Israels konung, hade låtit göra för HERRENS tempel, detta
i enlighet med vad HERREN hade hotat. 14 Och han
förde bort i fångenskap hela Jerusalem, alla hövitsmän och
alla tappra stridsmän; tio tusen förde han bort, jämväl alla
timmermän och smeder. Inga andra lämnades kvar än de
ringaste av folket i landet. 15 Han förde Jojakin bort till Babel;
därjämte förde han konungens moder, konungens hustrur
och hans hovmän samt de mäktige i landet såsom fångar
bort ifrån Jerusalem till Babel, 16 så ock alla stridsmännen,
sju tusen, och timmermännen och smederna, ett tusen,
allasammans raska och krigsdugliga män. Dessa fördes nu
av den babyloniske konungen i fångenskap till Babel. 17 Men
konungen i Babel gjorde hans farbroder Mattanja till konung
i hans ställe och förändrade dennes namn till Sidkia. 18
Sidkia var tjuguett år gammal, när han blev konung, och han
regerade elva år i Jerusalem. Hans moder hette Hamital,
Jeremias dotter, från Libna. 19 Han gjorde vad ont var i

HERRENS ögon, alldeles såsom Jojakim hade gjort. 20 Ty
på grund av HERRENS vrede skedde vad som skedde med
Jerusalem och Juda, till dess att han kastade dem bort ifrån
sitt ansikte.

25 Då, i hans nionde regeringsår, i tionde månaden;
på tionde dagen i månaden, kom Nebukadnessar,
konungen i Babel, med hela sin här till Jerusalem och
belägrade det; och de byggde en belägringsmur runt omkring
det. 2 Så blev staden belägrad och förblev så ända till konung
Sidkias elfte regeringsår. 3 Men på nionde dagen i månaden
var hungersnöden så stor i staden, att mängden av folket
icke hade något att äta. 4 Och staden stormades, och allt
krigsfolket flydde om natten genom porten mellan de båda
murarna (den port som ledde till den kungliga trädgården),
medan kaldéerna lågo runt omkring staden; och folket tog
vägen åt Hedmarken till. 5 Men kaldéernas här förföljde
konungen, och de hunno upp honom på Jerikos hedmarker,
sedan hela hans här hade övergivit honom och skingrat sig. 6
Och de grepo konungen och förde honom till den babyloniske
konungen i Ribla; där höll man rannsakning och dom med
honom. 7 Och Sidkias barn slaktade man inför hans ögon,
och på Sidkia själv stack man ut ögonen; och man fängslade
honom med kopparfjättrar och förde honom till Babel. 8 I
femte månaden, på sjunde dagen i månaden, detta i den
babyloniske konungen Nebukadnessars nittonde regeringsår,
kom den babyloniske konungens tjänare Nebusaradan,
översten för drabanterna, till Jerusalem. 9 Denne brände upp
HERRENS hus och konungshuset: ja, alla hus i Jerusalem, i
synnerhet alla de förnämas hus, brände han upp i eld. 10
Och murarna runt omkring Jerusalem brötos ned av hela
den här av kaldéer, som översten för drabanterna hade med
sig, 11 och återstoden av folket, dem som voro kvar i staden,
och de överlöpare som hade gått över till konungen i Babel,
så ock den övriga hopen, dem förde Nebusaradan, översten
för drabanterna, bort i fångenskap. 12 Men av de ringaste
i landet lämnade översten för drabanterna några kvar till
vingårdsmän och åkermän. 13 Kopparpelarna i HERRENS
hus, bäckenställen och kopparhavet i HERRENS hus slogo
kaldéerna sönder och förde kopparen till Babel. 14 Och
askkärlen, skovlarna, knivarna, skålarna och alla kopparkärl
som hade begagnats vid gudstjänsten togo de bort. 15
Likaledes tog översten för drabanterna bort fyrfaten och
offerskålarna, allt som var av rent guld eller av rent silver. 16
Vad angår de två pelarna, havet, som var allenast ett, och
bäckenställen, som Salomo hade låtit göra till HERRENS
hus, så kunde kopparen i alla dessa föremål icke vägas.
17 Aderton alnar hög var den ena pelaren, och ovanpå
den var ett pelarhuvud av koppar, och pelarhuvudet var
tre alnar högt, och ett nätverk och granatäpplen funnos på
pelarhuvudet runt omkring, alltsammans av koppar; och
likadant var det på den andra pelaren, över nätverket. 18
Och översten för drabanterna tog översteprästen Seraja
jämte Sefanja, prästen näst under honom, så ock de tre
som höllo vakt vid tröskeln, 19 och från staden tog han en
hovman, den som var anförare för krigsfolket, och fem av
konungens närmaste män, som påträffades i staden, så ock
sekreteraren, den härhövitsman som plägade utskriva folket
i landet till krigstjänst, och sextio andra män av landets folk,
som påträffades i staden -- 20 dessa tog Nebusaradan,
översten för drabanterna, och förde dem till den babyloniske
konungen i Ribla. 21 Och konungen i Babel lät avliva dem
där, i Ribla i Hamats land. blev Juda bortfört från sitt land.
22 Men över det folk som blev kvar i Juda land, det folk
som Nebukadnessar, konungen i Babel, lät bliva kvar där,
satte han Gedalja, son till Ahikam, son till Safan. 23 När
då alla krigshövitsmännen jämte sina män fingo höra att
konungen i Babel hade satt Gedalja över landet, kommo
de till Gedalja i Mispa, nämligen Ismael, Netanjas son,
Johanan, Kareas son, netofatiten Seraja, Tanhumets son,
och Jaasanja, maakatitens son, med sina män. 24 Och
Gedalja gav dem och deras män sin ed och sade till dem:
"Frukten icke för kaldéernas tjänare. Stannen kvar i landet,
och tjänen konungen i Babel, så skall det gå eder väl." 25
Men i sjunde månaden kom Ismael, son till Netanja, son till
Elisama, av konungslig börd, och hade med sig tio män, och
de slogo ihjäl Gedalja, så ock de judar och kaldéer som
voro hos honom i Mispa. 26 Då bröt allt folket upp, från den
minste till den störste, tillika med krigshövitsmännen, och
begav sig till Egypten; ty de fruktade för kaldéerna. 27 Men
i det trettiosjunde året sedan Jojakin, Juda konung, hade
blivit bortförd i fångenskap, i tolfte månaden, på tjugusjunde
dagen i månaden, tog Evil-Merodak, konungen i Babel -
- samma år han blev konung -- Jojakin, Juda konung, till
nåder och befriade honom ur fängelset; 28 Och han talade
vänligt med honom och gav honom främsta platsen bland de
konungar som voro hos honom i Babel. 29 Han fick lägga av
sin fångdräkt och beständigt äta vid hans bord, så länge
han levde. 30 Och ett ständigt underhåll gavs honom från
konungen, visst för var dag, så länge han levde.

1 Krönikeboken

1 Adam, Set, Enos, **2** Kenan, Mahalalel, Jered, **3** Hanok,
Metusela, Lemek, **4** Noa, Sem, Ham och Jafet. **5**
Jafets söner voro Gomer, Magog, Madai, Javan, Tubal,
Mesek och Tiras. **6** Gomers söner voro Askenas, Difat och
Togarma. **7** Javans söner voro Elisa och Tarsisa, kittéerna
och rodanéerna. **8** Hams söner voro Kus, Misraim, Put och
Kanaan. **9** Kus' söner voro Seba, Havila, Sabta, Raema och
Sabteka. Raemas söner voro Saba och Dedan. **10** Men Kus
födde Nimrod; han var den förste som upprättade ett välde
på jorden. **11** Och Misraim födde ludéerna, anaméerna,
lehabéerna, naftuhéerna, **12** patroséerna, kasluhéerna,
från vilka filistéerna hava utgått, och kaftoréerna. **13** Och
Kanaan födde Sidon, som var hans förstfödde, och Het,
14 så ock jebuséerna, amoréerna och girgaséerna, **15**
hivéerna, arkéerna, sinéerna, **16** arvadéerna, semaréerna
och hamatéerna. **17** Sems söner voro Elam, Assur, Arpaksad,
Lud och Aram, så ock Us, Hul, Geter och Mesek. **18**
Arpaksad födde Sela, och Sela födde Eber. **19** Men åt Eber
föddes två söner; den ene hette Peleg, ty i hans tid blev
jorden fördelad; och hans broder hette Joktan. **20** Och Joktan
födde Almodad, Selef, Hasarmavet, Jera, **21** Hadoram, Usal,
Dikla, **22** Ebal, Abimael, Saba, **23** Ofir, Havila och Jobab;
alla dessa voro Joktans söner. **24** Sem, Arpaksad, Sela,
25 Eber, Peleg, Regu, **26** Serug, Nahor, Tera, **27** Abram,
det är Abraham **28** Abrahams söner voro Isak och Ismael.
29 Detta är deras släkttavla: Nebajot, Ismaels förstfödde,
vidare Kedar, Adbeel och Mibsam, **30** Misma och Duma,
Massa, Hadad och Tema, **31** Jetur, Nafis och Kedma. Dessa
voro Ismaels söner. **32** Och de söner som Ketura, Abrahams
bihustru, födde voro Simran, Joksan, Medan, Midjan, Jisbak
och Sua. Joksans söner voro Saba och Dedan. **33** Och
Midjans söner voro Efa, Efer, Hanok, Abida och Eldaa. Alla
dessa voro Keturas söner. **34** Och Abraham födde Isak.
Isaks söner voro Esau och Israel. **35** Esaus söner voro Elifas,
Reguel, Jeus, Jaelam och Kora. **36** Elifas' söner voro Teman
och Omar, Sefi och Gaetam, Kenas, Timna och Amalek **37**
Reguels söner voro Nahat, Sera, Samma och Missa. **38**
Men Seirs söner voro Lotan, Sobal, Sibeon, Ana, Dison,
Eser och Disan. **39** Lotans söner voro Hori och Homam;
och Lotans syster var Timna. **40** Sobals söner voro Aljan,
Manahat och Ebal, Sefi och Onam. Och Sibeons söner voro
Aja och Ana. **41** Anas söner voro Dison. Och Disons söner
voro Hamran, Esban, Jitran och Keran. **42** Esers söner voro
Bilhan, Saavan, Jaakan. Disans söner voro Us och Aran. **43**
Och dessa voro de konungar som regerade i Edoms land,
innan ännu någon israelitisk konung var konung där: Bela,
Beors son, och hans stad hette Dinhaba. **44** När Bela dog,
blev Jobab, Seras son, från Bosra, konung efter honom. **45**
När Jobab dog, blev Husam från temanéernas land konung
efter honom. **46** När Husam dog, blev Hadad, Bedads son,
konung efter honom, han som slog midjaniterna på Moabs
mark; och hans stad hette Avit. **47** När Hadad dog, blev
Samla från Masreka konung efter honom. **48** När Samla dog,
blev Saul, från Rehobot vid floden, konung efter honom. **49**
När Saul dog, blev Baal-Hanan, Akbors son, konung efter
honom **50** När Baal-Hanan dog, blev Hadad konung efter
honom; och hans stad hette Pagi, och hans hustru hette
Mehetabel, dotter till Matred, var dotter till Me-Sahab. **51** Men
när Hadad hade dött, voro dessa Edoms stamfurstar: fursten
Timna, fursten Alja, fursten Jetet, **52** fursten Oholibama,
fursten Ela, fursten Pinon, **53** fursten Kenas, fursten Teman,
fursten Mibsar, **54** fursten Magdiel, fursten Iram. Dessa voro
Edoms stamfurstar.

2 Dessa voro Israels söner: Ruben, Simeon, Levi och Juda,
Isaskar och Sebulon, **2** Dan, Josef och Benjamin, Naftali,
Gad och Aser. **3** Judas söner voro Er, Onan och Sela;
dessa tre föddes åt honom av Suas dotter, kananeiskan.
Men Er, Judas förstfödde, misshagade HERREN; därför
dödade han honom. **4** Och Tamar, hans sonhustru, födde åt
honom Peres och Sera, så att Judas söner voro tillsammans
fem. **5** Peres' söner voro Hesron och Hamul. **6** Seras söner
voro Simri, Etan, Heman, Kalkol och Dara, tillsammans
fem. **7** Men Karmis söner voro Akar, som drog olycka över
Israel, när han trolöst förgrep sig på det tillspillogivna. **8** Och
Etans söner voro Asarja. **9** Och de söner som föddes åt
Hesron voro Jerameel, Ram och Kelubai. **10** Och Ram födde
Amminadab, och Amminadab födde Naheson, hövding för
Juda barn. **11** Naheson födde Salma, och Salma födde
Boas. **12** Boas födde Obed, och Obed födde Isai. **13** Isai
födde Eliab, som var hans förstfödde, Abinadab, den andre,
och Simea, den tredje, **14** Netanel, den fjärde, Raddai, den
femte, **15** Osem, den sjätte, David, den sjunde. **16** Och
deras systrar voro Seruja och Abigail. Och Serujas söner
voro Absai, Joab och Asael, tillsammans tre. **17** Och Abigail
födde Amasa, och Amasas fader var ismaeliten Jeter. **18**
Och Kaleb, Hesrons son, födde ett barn av kvinnkön, Asuba,
därtill ock Jeriot; och dessa voro henne söner: Jeser, Sobab
och Ardon. **19** Och när Asuba dog, tog Kaleb Efrat till hustru
åt sig, och hon födde åt honom Hur. **20** Och Hur födde Uri,
och Uri födde Besalel. **21** Därefter gick Hesron in till Makirs,
Gileads faders, dotter; henne tog han till hustru, när han var
sextio år gammal. Och hon födde åt honom Segub. **22** Och

Segub födde Jair; denne hade tjugutre städer i Gileads land.
23 Men gesuréerna och araméerna togo ifrån dem Jairs byar
jämte Kenat med underlydande orter, sextio städer. Alla
dessa voro söner till Makir, Gileads fader. 24 Och sedan
Hesron hade dött i Kaleb-Efrata, födde Hesrons hustru Abia
åt honom Ashur, Tekoas fader. 25 Och Jerameels, Hesrons
förstföddes, söner voro Ram, den förstfödde, vidare Buna,
Oren och Osem samt Ahia. 26 Men Jerameel hade en annan
hustru som hette Atara; hon var moder till Onam. 27 Och
Rams, Jerameels förstföddes, söner voro Maas, Jamin och
Eker. 28 Onams söner voro Sammai och Jada; och Sammais
söner voro Nadab och Abisur. 29 Och Abisurs hustru hette
Abihail; hon födde åt honom Aban och Molid. 30 Nadabs
söner voro Seled och Appaim. Seled dog barnlös. 31 Men
Appaims söner voro Jisei; Jiseis söner voro Sesan; Sesans
söner voro Alai. 32 Jadas, Sammais broders, söner voro
Jeter och Jonatan. Jeter dog barnlös. 33 Men Jonatans
söner voro Pelet och Sasa. Dessa voro Jerameels söner.
34 Men Sesan hade inga söner, utan allenast döttrar. Nu
hade Sesan en egyptisk tjänare som hette Jarha. 35 Och
Sesan gav sin dotter till hustru åt sin tjänare Jarha, och hon
födde åt honom Attai. 36 Attai födde Natan, och Natan födde
Sabad. 37 Sabad födde Eflal, och Eflal födde Obed. 38
Obed födde Jehu, och Jehu födde Asarja. 39 Asarja födde
Heles, och Heles födde Eleasa. 40 Eleasa födde Sisamai,
och Sisamai födde Sallum. 41 Sallum födde Jekamja, och
Jekamja födde Elisama. 42 Och Kalebs, Jerameels broders,
söner voro Mesa, hans förstfödde, som var Sifs fader, och
Maresas, Hebrons faders, söner. 43 Men Hebrons söner voro
Kora, Tappua, Rekem och Sema. 44 Sema födde Raham,
Jorkeams fader. Men Rekem födde Sammai. 45 Sammais
son var Maon, och Maon var Bet-Surs fader. 46 Och Efa,
Kalebs bihustru, födde Haran, Mosa och Gases; och Haran
födde Gases. 47 Och Jadais söner voro Regem, Jotam,
Gesan, Pelet, Efa och Saaf. 48 Kalebs bihustru Maaka födde
Seber och Tirhana. 49 Hon födde ock Saaf, Madmannas
fader, Seva, Makbenas fader och Gibeas fader. Och Kalebs
dotter var Aksa. 50 Dessa voro Kalebs söner: Hurs, Efratas
förstföddes, son var Sobal Kirjat-Jearims fader, 51 vidare
Salma, Bet-Lehems fader, och Haref, Bet-Gaders fader. 52
Söner till Sobal, Kirjat-Jearims fader, voro Haroe och hälften
av Hammenuhot-släkten. 53 Men Kirjat-Jearims släkter voro
jeteriterna, putiterna, sumatiterna och misraiterna. Från dem
utgingo sorgatiterna och estaoliterna. 54 Salmas söner voro
Bet-Lehem och netofatiterna, Atrot-Bet-Joab, så ock hälften
av manahatiterna, sorgiterna. 55 Och de skriftlärdes släkter,
deras som bodde i Jaebes, voro tireatiterna, simeatiterna,
sukatiterna. Dessa voro de kainéer som härstammade från
Hammat, fader till Rekabs släkt.

3 Dessa voro de söner som föddes åt David i Hebron:
Amnon, den förstfödde, av Ahinoam från Jisreel; Daniel,
den andre, av Abigail från Karmel; 2 Absalom, den tredje,
son till Maaka, som var dotter till Talmai, konungen i Gesur;
Adonia, den fjärde, Haggits son; 3 Sefatja, den femte, av
Abital; Jitream, den sjätte, av hans hustru Egla. 4 Dessa sex
föddes åt honom i Hebron, där han regerade i sju år och sex
månader. I Jerusalem åter regerade han i trettiotre år. 5 Och
dessa söner föddes åt honom i Jerusalem: Simea, Sobab,
Natan och Salomo, tillsammans fyra, av Bat-Sua, Ammiels
dotter; 6 vidare Jibhar, Elisama, Elifelet, 7 Noga, Nefeg,
Jafia, 8 Elisama, Eljada och Elifelet, tillsammans nio. 9 Detta
var alla Davids söner, förutom sönerna med bihustrurna; och
Tamar var deras syster. 10 Salomos son var Rehabeam.
Hans son var Abia; hans son var Asa; hans son var Josafat.
11 Hans son var Joram; hans son var Ahasja; hans son var
Joas. 12 Hans son var Amasja; hans son var Asarja; hans
son var Jotam. 13 Hans son var Ahas; hans son var Hiskia;
hans son var Manasse. 14 Hans son var Amon; hans son
var Josia. 15 Josias söner voro Johanan den förstfödde,
Jojakim, den andre, Sidkia, den tredje, Sallum, den fjärde.
16 Jojakims söner voro hans son Jekonja och dennes son
Sidkia. 17 Jekonjas söner voro Assir och dennes son Sealtiel,
18 vidare Malkiram, Pedaja, Senassar, Jekamja, Hosama
och Nedabja. 19 Pedajas söner voro Serubbabel och Simei.
Serubbabels söner voro Mesullam och Hananja, och deras
syster var Selomit, 20 vidare Hasuba, Ohel, Berekja, Hasadja
och Jusab-Hesed, tillsammans fem. 21 Hananjas söner voro
Pelatja och Jesaja, vidare Refajas söner, Arnans söner,
Obadjas söner och Sekanjas söner. 22 Sekanjas söner voro
Semaja, Semajas söner voro Hattus, Jigeal, Baria, Nearja
och Safat, tillsammans sex. 23 Nearjas söner voro Eljoenai,
Hiskia och Asrikam, tillsammans tre. 24 Eljoenais söner voro
Hodauja, Eljasib, Pelaja, Ackub, Johanan, Delaja och Anani,
tillsammans sju.

4 Judas söner voro Peres, Hesron, Karmi, Hur och Sobal.
2 Och Reaja, Sobals son, födde Jahat, och Jahat födde
Ahumai och Lahad. Dessa voro sorgatiternas släkter. 3 Och
dessa voro Abi-Etams söner: Jisreel, Jisma och Jidbas, och
deras syster hette Hasselelponi, 4 vidare Penuel, Gedors
fader, och Eser, Husas fader. Dessa voro söner till Hur,
Efratas förstfödde, Bet-Lehems fader. 5 Och Ashur, Tekoas
fader, hade två hustrur, Helea och Naara. 6 Naara födde åt
honom Ahussam, Hefer, Timeni och ahastariterna. Dessa

voro Naaras söner. 7 Och Heleas söner voro Seret, Jishar
och Etnan. 8 Och Kos födde Anub och Hassobeba, så
ock Aharhels, Harums sons, släkter. 9 Men Jaebes var
mer ansedd än sina bröder; hans moder hade givit honom
namnet Jaebes, i det hon sade: "Jag har fött honom med
smärta." 10 Och Jaebes åkallade Israels Gud och sade:
"O att du ville välsigna mig och utvidga mitt område och
låta din hand vara med mig! O att du ville avvända vad ont
är, så att jag sluppe att känna någon smärta!" Och Gud lät
det ske, som han begärde. 11 Och Kelub, Suhas broder,
födde Mehir; han var Estons fader. 12 Och Eston födde
Bet-Rafa, Pasea och Tehinna, Ir-Nahas' fader. Dessa voro
männen från Reka. 13 Och Kenas söner voro Otniel och
Seraja. Otniels söner voro Hatat. 14 Och Meonotai födde
Ofra. Och Seraja födde Joab, fader till Timmermansdalens
släkt, ty dessa voro timmermän. 15 Och Kalebs, Jefunnes
sons, söner voro Iru, Ela och Naam, så ock Elas söner och
Kenas. 16 Och Jehallelels söner voro Sif och Sifa, Tirja
och Asarel. 17 Och Esras son var Jeter, vidare Mered, Efer
och Jalon. Och kvinnan blev havande och födde Mirjam,
Sammai och Jisba, Estemoas fader. 18 Och hans judiska
hustru födde Jered, Gedors fader, och Heber, Sokos fader,
och Jekutiel, Sanoas fader. Men de andra voro söner till
Bitja, Faraos dotter, som Mered hade tagit till hustru. 19 Och
söner till Hodias hustru, Nahams syster, voro Kegilas fader,
garmiten, och maakatiten Estemoa. 20 Och Simons söner
voro Amnon och Rinna, Ben-Hanan och Tilon. Och Jiseis
söner voro Sohet och Sohets son. 21 Söner till Sela, Judas
son, voro Er, Lekas fader, och Laeda, Maresas fader, och de
släkter som tillhörde linnearbetarnas hus, av Asbeas hus, 22
vidare Jokim och männen i Koseba samt Joas och Saraf,
som blevo herrar över Moab, så ock Jasubi-Lehem. Men
detta tillhör en avlägsen tid. 23 Dessa voro krukmakarna och
invånarna i Netaim och Gedera; de bodde där hos konungen
och voro i hans arbete. 24 Simeons söner voro Nemuel och
Jamin, Jarib, Sera och Saul. 25 Hans son var Sallum; hans
son var Mibsam; hans son var Misma. 26 Mismas söner voro
hans son Hammuel, dennes son Sackur och dennes son
Simei. 27 Och Simei hade sexton söner och sex döttrar; men
hans bröder hade icke många barn. Och deras släkt i sin
helhet förökade sig icke så mycket som Juda barn. 28 Och
de bodde i Beer-Seba, Molada och Hasar-Sual, 29 i Bilha, i
Esem och i Tolad, 30 i Betuel, i Horma och i Siklag, 31 i Bet-
Markabot, i Hasar-Susim, i Bet-Birei och i Saaraim. Dessa
voro deras städer, till dess att David blev konung. 32 Och
deras byar voro Etam och Ain, Rimmon, Token och Asan --
fem städer; 33 därtill alla deras byar, som lågo runt omkring
dessa städer, ända till Baal. Dessa voro deras boningsorter;
och de hade sitt särskilda släktregister. 34 Vidare: Mesobab,
Jamlek och Josa, Amasjas son, 35 och Joel och Jehu, son
till Josibja, son till Seraja, son till Asiel, 36 och Eljoenai,
Jaakoba, Jesohaja, Asaja, Adiel, Jesimiel och Benaja, 37 så
ock Sisa, son till Sifei, son till Allon, son till Jedaja, son till
Simri son till Semaja. 38 Dessa nu nämnda voro hövdingar
i sina släkter, och deras familjer utbredde sig och blevo
talrika. 39 Och de drogo fram mot Gedor, ända till östra
sidan av dalen, för att söka bete för sin boskap. 40 Och
de funno fett och gott bete, och landet hade utrymme nog,
och där var stilla och lugnt, ty de som förut bodde där voro
hamiter. 41 Men dessa som här hava blivit upptecknade
vid namn kommo i Hiskias, Juda konungs, tid och förstörde
deras tält och slogo de meiniter som funnos där och gåvo
dem till spillo, så att de nu icke mer äro till, och bosatte sig
i deras land; ty där fanns bete för deras boskap. 42 Och
av dem, av Simeons barn, drogo fem hundra man till Seirs
bergsbygd; och Pelatja, Nearja, Refaja och Ussiel, Jiseis
söner, stodo i spetsen för dem. 43 Och de slogo den sista
kvarlevan av amalekiterna; sedan bosatte de sig där och bo
där ännu i dag.

5 Och Rubens söner, Israels förstföddes -- han var nämligen
den förstfödde, men därför att han oskärade sin faders
bädd, blev hans förstfödslorätt given åt Josefs, Israels
sons, söner, dock icke så, att denne skulle upptagas i
släktregistret såsom den förstfödde; 2 ty väl var Juda den
mäktigaste bland sina bröder, och furste blev en av hans
avkomlingar, men förstfödslorätten blev dock Josefs -- 3
Rubens, Israels förstföddes, söner voro Hanok och Pallu,
Hesron och Karmi. 4 Joels söner voro hans son Semaja,
dennes son Gog, dennes son Simei, 5 dennes son Mika,
dennes son Reaja, dennes son Baal, 6 så ock dennes son
Beera, som Tillegat-Pilneeser, konungen i Assyrien, förde
bort i fångenskap; han var hövding för rubeniterna. 7 Och
hans bröder voro, efter sina släkter, när de upptecknades i
släktregistret efter sin ättföljd: Jegiel, huvudmannen, Sakarja
8 och Bela, son till Asas, son till Sema, son till Joel; han
bodde i Aroer, och hans boningsplatser nådde ända till Nebo
och Baal-Meon. 9 Och österut nådde hans boningsplatser
ända fram till öknen som sträcker sig ifrån floden Frat; ty
de hade stora boskapshjordar i Gileads land. 10 Men i
Sauls tid förde de krig mot hagariterna, och dessa föllo
för deras hand; då bosatte de sig i deras hyddor utefter
hela östra sidan av Gilead. 11 Och Gads barn hade sina
boningsplatser gent emot dem i landet Basan ända till Salka:
12 Joel, huvudmannen, och Safam därnäst, och vidare Jaanai

och Safat i Basan. 13 Och deras bröder voro, efter sina familjer, Mikael, Mesullam, Seba, Jorai, Jaekan, Sia och Eber, tillsammans sju. 14 Dessa voro söner till Abihail, son till Huri, son till Jaroa, son till Gilead, son till Mikael, son till Jesisai, son till Jado, son till Bus. 15 Men Ahi, son till Abdiel, son till Guni, var huvudman för deras familjer. 16 Och de bodde i Gilead i Basan och underlydande orter, så ock på alla Sarons utmarker, så långt de sträckte sig. 17 Alla dessa blevo upptecknade i släktregistret i Jotams, Juda konungs, och i Jerobeams, Israels konungs, tid. 18 Rubens barn och gaditerna och ena hälften av Manasse stam, de av dem, som voro krigsdugliga och buro sköld och svärd och spände båge och voro stridskunniga, utgjorde fyrtiofyra tusen sju hundra sextio stridbara män. 19 Och de förde krig mot hagariterna och mot Jetur, Nafis och Nodab. 20 Och seger beskärdes dem i striden mot dessa, så att hagariterna och alla som voro med dem blevo givna i deras hand; ty de ropade till Gud under striden, och han bönhörde dem, därför att de förtröstade på honom. 21 Och såsom byte förde de bort deras boskapshjordar, femtio tusen kameler, två hundra femtio tusen får och två tusen åsnor, så ock ett hundra tusen människor. 22 Ty många hade fallit slagna, eftersom striden var av Gud. Sedan bosatte de sig i deras land och bodde där ända till fångenskapen. 23 Halva Manasse stams barn bodde ock där i landet, från Basan ända till Baal-Hermon och Senir och Hermons berg, och de voro talrika. 24 Och dessa voro huvudmän för sina familjer: Efer, Jisei, Eliel, Asriel, Jeremia, Hodauja och Jadiel, tappra stridsmän, namnkunniga män, huvudmän för sina familjer. 25 Men de blevo otrogna mot sina fäders Gud, i det att de i trolös avfällighet lupo efter de gudar som dyrkades av de folk där i landet, som Gud hade förgjort för dem. 26 Då uppväckte Israels Gud den assyriske konungen Puls ande och den assyriske konungen Tillegat-Pilnesers ande och lät folket föras bort i fångenskap, såväl rubeniterna och gaditerna som ena hälften av Manasse stam, och lät dem komma till Hala, Habor, Hara och Gosans ström, där de äro ännu i dag.

6 Levis söner voro Gerson, Kehat och Merari. 2 Kehats söner voro Amram, Jishar, Hebron och Ussiel. 3 Amrams barn voro Aron, Mose och Mirjam. Arons söner voro Nadab och Abihu, Eleasar och Itamar. 4 Eleasar födde Pinehas, Pinehas födde Abisua. 5 Abisua födde Bucki, och Bucki födde Ussi. 6 Ussi födde Seraja, och Seraja födde Merajot. 7 Merajot födde Amarja, och Amarja födde Ahitub. 8 Ahitub födde Sadok, och Sadok födde Ahimaas. 9 Ahimaas födde Asarja, och Asarja födde Johanan. 10 Johanan födde Asarja; det var han som var präst i det tempel som Salomo byggde i Jerusalem. 11 Asarja födde Amarja, och Amarja födde Ahitub. 12 Ahitub födde Sadok, och Sadok födde Sallum. 13 Sallum födde Hilkia, och Hilkia födde Asarja. 14 Asarja födde Seraja, och Seraja födde Josadak. 15 Men Josadak måste gå med i fångenskap, när HERREN lät Juda och Jerusalem föras bort genom Nebukadnessar. 16 Levis söner voro Gersom, Kehat och Merari. 17 Och dessa voro namnen på Gersoms söner: Libni och Simei. 18 Och Kehats söner voro Amram, Jishar, Hebron och Ussiel. 19 Meraris söner voro Maheli och Musi. Dessa voro leviternas släkter, efter deras fäder. 20 Från Gersom härstammade hans son Libni, dennes son Jahat, dennes son Simma, 21 dennes son Joa, dennes son Iddo, dennes son Sera, dennes son Jeaterai. 22 Kehats söner voro hans son Amminadab, dennes son Kora, dennes son Assir, 23 dennes son Elkana, dennes son Ebjasaf, dennes son Assir, 24 dennes son Tahat, dennes son Uriel, dennes son Ussia och dennes son Saul. 25 Elkanas söner voro Amasai och Ahimot. 26 Hans son var Elkana; hans son var Elkana-Sofai; hans son var Nahat. 27 Hans son var Eliab; hans son var Jeroham; hans son var Elkana. 28 Och Samuels söner voro Vasni, den förstfödde, och Abia. 29 Meraris söner voro Maheli, dennes son Libni, dennes son Simei, dennes son Ussa, 30 dennes son Simea, dennes son Haggia, dennes son Asaja. 31 Och dessa voro de som David anställde för att ombesörja sången i HERRENS hus, sedan arken hade fått en vilostad. 32 De gjorde tjänst inför uppenbarelsetältets tabernakel såsom sångare, till dess att Salomo byggde HERRENS hus i Jerusalem; de stodo där och förrättade sin tjänst, såsom det var föreskrivet för dem. 33 Dessa voro de som så tjänstgjorde, och dessa voro deras söner: Av kehatiternas barn: Heman, sångaren, son till Joel, son till Samuel, 34 son till Elkana, son till Jeroham, son till Eliel, son till Toa, 35 son till Sif, son till Elkana, son till Mahat, son till Amasai, 36 son till Elkana, son till Joel, son till Asarja, son till Sefanja, 37 son till Tahat, son till Assir, son till Ebjasaf, son till Kora, 38 son till Jishar, son till Kehat, son till Levi, son till Israel; 39 vidare hans broder Asaf, som hade sin plats på hans högra sida, Asaf, son till Berekja, son till Simea, 40 son till Mikael, son till Baaseja, son till Malkia, 41 son till Etni, son till Sera, son till Adaja, 42 son till Etan, son till Simma, son till Simei, 43 son till Jahat, son till Gersom, son till Levi. 44 Och deras bröder, Meraris barn stodo på den vänstra sidan: Etan son till Kisi, son till Abdi, son till Malluk, 45 son till Hasabja, son till Amasja, son till Hilkia, 46 son till Amsi, son till Bani, son till Semer, 47 son till Maheli, son till Musi, son till Merari, son till Levi. 48 Och deras bröder, de övriga leviterna, hade blivit givna till allt

slags tjänstgöring vid tabernaklet, Guds hus. **49** Men Aron
och hans söner ombesörjde offren på brännoffersaltaret
och på rökelsealtaret, och skulle utföra all förrättning i det
allraheligaste och bringa försoning för Israel, alldeles såsom
Mose, Guds tjänare, hade bjudit. **50** Och dessa voro Arons
söner: hans son Eleasar, dennes son Pinehas, dennes son
Abisua, **51** dennes son Bucki, dennes son Ussi, dennes
son Seraja, **52** dennes son Merajot, dennes son Amarja,
dennes son Ahitub, **53** dennes son Sadok, dennes son
Ahimaas. **54** Och dessa voro deras boningsorter, efter deras
tältläger inom deras område: Åt Arons söner av kehatiternas
släkt -- ty dem träffade nu lotten -- **55** åt dem gav man
Hebron i Juda land med dess utmarker runt omkring. **56**
Men åkerjorden och byarna som hörde till staden gav man
åt Kaleb, Jefunnes son. **57** Åt Arons söner gav man alltså
fristäderna Hebron och Libna med dess utmarker, vidare
Jattir och Estemoa med dess utmarker. **58** Hilen med dess
utmarker, Debir med dess utmarker, **59** Asan med dess
utmarker och Bet-Semes med dess utmarker; **60** och ur
Benjamins stam Geba med dess utmarker, Alemet med dess
utmarker och Anatot med dess utmarker, så att deras städer
tillsammans utgjorde tretton städer, efter deras släkter. **61**
Och Kehats övriga barn fingo ur en stamsläkt, nämligen
den stamhalva som utgjorde ena hälften av Manasse stam,
genom lottkastning tio städer. **62** Gersoms barn åter fingo,
efter sina släkter, ur Isaskars stam, ur Asers stam, ur Naftali
stam och ur Manasse stam i Basan tretton städer. **63** Meraris
barn fingo, efter sina släkter, ur Rubens stam, ur Gads stam
och ur Sebulons stam genom lottkastning tolv städer. **64**
Så gåvo Israels barn åt leviterna dessa städer med deras
utmarker. **65** Genom lottkastning gåvo de åt dem ur Juda
barns stam, ur Simeons barns stam och ur Benjamins barns
stam dessa städer, som de namngåvo. **66** Och bland Kehats
barns släkter fingo några följande städer ur Efraims stam
såsom sitt område: **67** Man gav dem fristäderna Sikem
med dess utmarker i Efraims bergsbygd, Geser med dess
utmarker, **68** Jokmeam med dess utmarker, Bet-Horon med
dess utmarker; **69** vidare Ajalon med dess utmarker och
Gat-Rimmon med dess utmarker; **70** och ur ena hälften av
Manasse stam Aner med dess utmarker och Bileam med
dess utmarker. Detta tillföll Kehats övriga barns släkt. **71**
Gersoms barn fingo ur den släkt som utgjorde ena hälften
av Manasse stam Golan i Basan med dess utmarker och
Astarot med dess utmarker; **72** och ur Isaskars stam Kedes
med dess utmarker, Dobrat med dess utmarker, **73** Ramot
med dess utmarker och Anem med dess utmarker; **74** och ur
Asers stam Masal med dess utmarker, Abdon med dess
utmarker, **75** Hukok med dess utmarker och Rehob med
dess utmarker; **76** och ur Naftali stam Kedes i Galileen med
dess utmarker, Hammon med dess utmarker och Kirjataim
med dess utmarker. **77** Meraris övriga barn fingo ur Sebulons
stam Rimmono med dess utmarker och Tabor med dess
utmarker, **78** och på andra sidan Jordan mitt emot Jeriko,
öster om Jordan, ur Rubens stam Beser i öknen med dess
utmarker, Jahas med dess utmarker, **79** Kedemot med dess
utmarker och Mefaat med dess utmarker; **80** och ur Gads
stam Ramot i Gilead med dess utmarker, Mahanaim med
dess utmarker, **81** Hesbon med dess utmarker och Jaeser
med dess utmarker.

7 Och Isaskars söner voro Tola och Pua, Jasib och Simron,
tillsammans fyra. **2** Tolas söner voro Ussi, Refaja, Jeriel,
Jamai, Jibsam och Samuel, huvudmän för sina familjer,
ättlingar av Tola, tappra stridsmän, upptecknade efter sin
ättföljd. I Davids tid var deras antal tjugutvå tusen sex
hundra. **3** Ussis söner voro Jisraja, och Jisrajas söner
voro Mikael, Obadja och Joel samt Jissia, tillhopa fem,
allasammans huvudmän. **4** Och med dem följde stridbara
härskaror, trettiosex tusen man, efter sin ättföljd och sina
familjer; ty de hade många hustrur och barn. **5** Och deras
bröder i alla Isaskars släkter voro tappra stridsmän; åttiosju
tusen utgjorde tillsammans de som voro upptecknade i
deras släktregister. **6** Benjamins söner voro Bela, Beker
och Jediael, tillsammans tre. **7** Belas söner voro Esbon,
Ussi, Ussiel, Jerimot och Iri, tillsammans fem, huvudmän för
sina familjer, tappra stridsmän; de som voro upptecknade
i deras släktregister utgjorde tjugutvå tusen trettiofyra. **8**
Bekers söner voro Semira, Joas, Elieser, Eljoenai, Omri,
Jeremot, Abia, Anatot och Alemet. Alla dessa voro Bekers
söner. **9** De som voro upptecknade i deras släktregister,
efter sin ättföljd, efter huvudmannen för sina familjer, tappra
stridsmän, utgjorde tjugu tusen två hundra. **10** Jediaels
söner voro Bilhan; Bilhans söner voro Jeus, Benjamin, Ehud,
Kenaana, Setan, Tarsis och Ahisahar. **11** Alla dessa voro
Jediaels söner, upptecknade efter huvudmännen för sina
familjer, tappra stridsmän, sjutton tusen två hundra stridbara
krigsmän. **12** Och Suppim och Huppim voro Irs söner. -- Men
Husim voro Ahers söner. **13** Naftalis söner voro Jahasiel,
Guni, Jeser och Sallum, Bilhas söner. **14** Manasses söner
voro Asriel, som kvinnan födde; hans arameiska bihustru
födde Makir, Gileads fader. **15** Och Makir tog hustru åt
Huppim och Suppim. Hans syster hette Maaka. Och den
andre hette Selofhad. Och Selofhad hade döttrar. **16** Och
Maaka, Makirs hustru, födde en son och gav honom namnet
Peres, men hans broder hette Seres. Hans söner voro Ulam

och Rekem. 17 Ulams söner voro Bedan. Dessa voro söner
till Gilead, son till Makir, son till Manasse. 18 Och hans
syster var Hammoleket; hon födde Is-Hod, Abieser och
Mahela. 19 Och Semidas söner voro Ajan, Sekem, Likhi
och Aniam. 20 Och Efraims söner voro Sutela, dennes son
Bered, dennes son Tahat, dennes son Eleada, dennes son
Tahat, 21 dennes son Sabad och dennes son Sutela, så ock
Eser och Elead. Och män från Gat, som voro födda där i
landet, dräpte dem, därför att de hade dragit ned för att taga
deras boskapshjordar. 22 Då sörjde Efraim, deras fader, i
lång tid, och hans bröder kommo för att trösta honom. 23
Och han gick in till sin hustru, och hon blev havande och
födde en son; och han gav honom namnet Beria, därför att
det hade skett under en olyckstid för hans hus. 24 Hans
dotter var Seera; hon byggde Nedre och Övre Bet-Horon,
så ock Ussen-Seera. 25 Och hans son var Refa; hans son
var Resef, ävensom Tela; hans son var Tahan. 26 Hans
son var Laedan; hans son var Ammihud; hans son var
Elisama. 27 Hans son var Non; hans son var Josua. 28 Och
deras besittning och deras boningsorter voro Betel med
underlydande orter, österut Naaran och västerut Geser med
underlydande orter, vidare Sikem med underlydande orter,
ända till Aja med underlydande orter. 29 Men i Manasse
barns ägo voro Bet-Sean med underlydande orter, Taanak
med underlydande orter, Megiddo med underlydande orter,
Dor med underlydande orter. Här bodde nu Josefs, Israels
sons, barn. 30 Asers söner voro Jimna, Jisva, Jisvi och
Beria; och deras syster var Sera. 31 Berias söner voro
Heber och Malkiel; han var Birsaits fader. 32 Och Heber
födde Jaflet, Somer och Hotam, så ock Sua, deras syster.
33 Och Jaflets söner voro Pasak, Bimhal och Asvat. Dessa
voro Jaflets söner. 34 Semers söner voro Ahi och Rohaga,
Jaba och Aram. 35 Hans broder Helems söner voro Sofa,
Jimna, Seles och Amal. 36 Sofas söner voro Sua, Harnefer,
Sual, Beri och Jimra, 37 Beser, Hod, Samma, Silsa, Jitran
och Beera. 38 Jeters söner voro Jefunne, Pispa och Ara.
39 Och Ullas söner voro Ara, Hanniel och Risja. 40 Alla
dessa voro Asers söner, huvudmän för sina familjer, utvalda
tappra stridsmän, huvudmän bland hövdingarna; och de som
voro upptecknade i deras släktregister såsom dugliga till
krigstjänst utgjorde ett antal av tjugusex tusen man.

8 Och Benjamin födde Bela, sin förstfödde, Asbel, den
andre, och Ahara, den tredje, 2 Noha, den fjärde, och
Rafa, den femte. 3 Bela hade följande söner: Addar, Gera,
Abihud, 4 Abisua, Naaman, Ahoa, 5 Gera, Sefufan och
Huram. 6 Och dessa voro Ehuds söner, och de voro
familjehuvudmän för dem som bodde i Geba, och som blevo
bortförda till Manahat, 7 dit Gera jämte Naaman och Ahia
förde bort dem: han födde Ussa och Ahihud. 8 Och Saharaim
födde barn i Moabs land, sedan han hade skilt sig från sina
hustrur, Husim och Baara; 9 med sin hustru Hodes födde
han där Jobab, Sibja, Mesa, Malkam, 10 Jeus, Sakeja och
Mirma. Dessa voro hans söner, huvudmän för familjer. 11
Med Husim hade han fött Abitub och Elpaal. 12 Och Elpaals
söner voro Eber, Miseam och Semed. Han var den som
byggde Ono och Lod med underlydande orter. 13 Beria och
Sema -- vilka voro familjehuvudmän för Ajalons invånare
och förjagade Gats invånare -- 14 så ock Ajo, Sasak och
Jeremot. 15 Och Sebadja, Arad, Eder, 16 Mikael, Jispa och
Joha voro Berias söner. 17 Och Sebadja, Mesullam, Hiski,
Heber, 18 Jismerai, Jislia och Jobab voro Elpaals söner. 19
Och Jakim, Sikri, Sabdi, 20 Elienai, Silletai, Eliel, 21 Adaja,
Beraja och Simrat voro Simeis söner. 22 Och Jispan, Eber,
Eliel, 23 Abdon, Sikri, Hanan, 24 Hananja, Elam, Antotja, 25
Jifdeja och Peniel voro Sasaks söner. 26 Och Samserai,
Seharja, Atalja, 27 Jaaresja, Elia och Sikri voro Jerohams
söner. 28 Dessa vore huvudman för familjer, huvudmän
efter sin ättföljd; de bodde i Jerusalem. 29 I Gibeon bodde
Gibeons fader, vilkens hustru hette Maaka. 30 Och hans
förstfödde son var Abdon; vidare Sur, Kis, Baal, Nadab, 31
Gedor, Ajo och Seker. 32 Men Miklot födde Simea. Också
dessa bodde jämte sina bröder i Jerusalem, gent emot
sina bröder. 33 Och Ner födde Kis, Kis födde Saul, och
Saul födde Jonatan, Malki-Sua, Abinadab och Esbaal. 34
Jonatans son var Merib-Baal, och Merib-Baal födde Mika. 35
Mikas söner voro Piton, Melek, Taarea och Ahas. 36 Ahas
födde Joadda, Joadda födde Alemet, Asmavet och Simri,
och Simri födde Mosa. 37 Mosa födde Binea. Hans son var
Rafa; hans son var Eleasa; hans son var Asel. 38 Och Asel
hade sex söner, och dessa hette Asrikam, Bokeru, Ismael,
Searja, Obadja och Hanan. Alla dessa voro Asels söner. 39
Och hans broder Eseks söner voro Ulam, hans förstfödde,
Jeus, den andre, och Elifelet, den tredje. 40 Och Ulams
söner voro tappra stridsmän, som voro skickliga i att spänna
båge; och de hade många söner och sonsöner: ett hundra
femtio. Alla dessa voro av Benjamins barn

9 Och hela Israel blev upptecknat i släktregister, och de
finnas uppskrivna i boken om Israels konungar. Och
Juda fördes i fångenskap bort till Babel för sin otrohets
skull. 2 Men de förra invånarna som bodde där de hade sin
arvsbesittning, i sina städer, utgjordes av vanliga israeliter,
präster, leviter och tempelträlar. 3 I Jerusalem bodde en
del av Juda barn, av Benjamins barn och av Efraims och
Manasse barn, nämligen: 4 Utai, son till Ammihud, son till

Omri, son till Imri, son till Bani, av Peres', Judas sons, barn;
5 av siloniterna Asaja, den förstfödde, och hans söner; 6 av
Seras barn Jeguel och deras broder, sex hundra nittio; 7 av
Benjamins barn Sallu, son till Mesullam, son till Hodauja,
son till Hassenua, 8 vidare Jibneja, Jerohams son, och Ela,
son till Ussi, son till Mikri, och Mesullam, son till Sefatja,
son till Reguel, son till Jibneja, 9 så ock deras bröder, efter
deras ättföljd, nio hundra femtiosex. Alla dessa män voro
huvudmän för familjer, var och en för sin familj. 10 Och av
prästerna: Jedaja, Jojarib och Jakin, 11 vidare Asarja, son
till Hilkia, son till Mesullam, son till Sadok, son till Merajot,
son till Ahitub, fursten i Guds hus, 12 vidare Adaja, son till
Jeroham, son till Pashur, son till Malkia, vidare Maasai, son
till Adiel, son till Jasera, son till Mesullam, son till Mesillemit,
son till Immer, 13 så ock deras bröder, huvudmän för sina
familjer, ett tusen sju hundra sextio, dugande män i de
sysslor som hörde till tjänstgöringen i Guds hus. 14 Och av
leviterna: Semaja, som till Hassub, son till Asrikam, son till
Hasabja, av Meraris barn, 15 vidare Bakbackar, Heres och
Galal, så ock Mattanja, son till Mika, son till Sikri, son till
Asaf, 16 vidare Obadja, son till Semaja, son till Galal, son till
Jedutun, så ock Berekja, son till Asa, son till Elkana, som
bodde i netofatiternas byar. 17 Och dörrvaktarna: Sallum,
Ackub, Talmon och Ahiman med sina bröder; men Sallum
var huvudmannen. 18 Och ända till nu göra de tjänst vid
Konungsporten, på östra sidan. Dessa voro dörrvaktarna
i Levi barns läger. 19 Men Sallum, son till Kore, son till
Ebjasaf, son till Kora, hade jämte sina bröder, dem som
voro av hans familj, koraiterna, till tjänstgöringssyssla att
hålla vakt vid tältets trösklar; deras fäder hade nämligen i
HERRENS läger hållit vakt vid ingången. 20 Och Pinehas,
Eleasars son, hade förut varit furste över dem -- med honom
vare HERREN! 21 Sakarja, Meselemjas son, var dörrvaktare
vid ingången till uppenbarelsetältet. 22 Alla dessa voro
utvalda till dörrvaktare vid trösklarna: två hundra tolv. De
blevo i sina byar upptecknade i släktregistret. David och
siaren Samuel hade tillsatt dem att tjäna på heder och tro. 23
De och deras söner stodo därför vid portarna till HERRENS
hus, tälthuset, och höllo vakt. 24 Efter de fyra väderstrecken
hade dörrvaktarna sina platser: i öster, väster, norr och
söder. 25 Och deras bröder, de som fingo bo i sina byar,
skulle var sjunde dag, alltid på samma timme, infinna sig
hos dem. 26 Ty på heder och tro voro dessa fyra anställda
såsom förmän för dörrvaktarna. Detta var nu leviterna. De
hade ock uppsikten över kamrarna och förvaringsrummen i
Guds hus. 27 Och de vistades om natten runt omkring Guds
hus, ty dem ålåg att hålla vakt, och de skulle öppna dörrarna
var morgon. 28 Somliga av dem hade uppsikten över de
kärl som användes vid tjänstgöringen. De buro nämligen in
dem, efter att hava räknat dem, och buro sedan ut dem,
efter att åter hava räknat dem. 29 Och somliga av dem voro
förordnade till att hava uppsikten över de andra kärlen, över
alla andra helgedomens kärl, så ock över det fina mjölet och
vinet och oljan och rökelsen och de välluktande kryddorna.
30 Men somliga av prästernas söner beredde salvan av
de välluktande kryddorna. 31 Och Mattitja, en av leviterna,
koraiten Sallums förstfödde, hade på heder och tro uppsikten
över bakverket. 32 Och somliga av deras bröder, kehatiternas
söner, hade uppsikten över skådebröden och skulle tillreda
dem för var sabbat. 33 Men de andra, nämligen sångarna,
huvudmän för levitiska familjer, vistades i kamrarna, fria ifrån
annan tjänstgöring, ty dag och natt voro de upptagna av sina
egna sysslor. 34 Dessa voro huvudmännen för de levitiska
familjerna, huvudman efter sin ättföljd; de bodde i Jerusalem.
35 I Gibeon bodde Gibeons fader Jeguel, vilkens hustru hette
Maaka. 36 Och hans förstfödde son var Abdon; vidare Sur,
Kis, Baal, Ner, Nadab 37 Gedor, Ajo, Sakarja och Miklot.
38 Men Miklot födde Simeam. Också de bodde jämte sina
bröder i Jerusalem, gent emot sina bröder. 39 Och Ner födde
Kis, Kis födde Saul, och Saul födde Jonatan, Malki-Sua,
Abinadab och Esbaal. 40 Jonatans son var Merib-Baal, och
Merib-Baal födde Mika. 41 Mikas söner voro Piton, Melek
och Taharea. 42 Ahas födde Jaera, Jaera födde Alemet,
Asmavet och Simri, och Simri födde Mosa. 43 Mosa födde
Binea. Hans son var Refaja; hans son var Eleasa; hans son
var Asel. 44 Och Asel hade sex söner, och dessa hette
Asrikam, Bokeru, Ismael, Searja, Obadja och Hanan. Dessa
voro Asels söner

10 Och filistéerna stridde mot Israel; och Israels män flydde
för filistéerna och föllo slagna på berget Gilboa. 2 Och
filistéerna ansatte ivrigt Saul och hans söner. Och filistéerna
dödade Jonatan, Abinadab och Malki-Sua, Sauls söner. 3 När
då Saul själv blev häftigt anfallen och bågskyttarna kommo
över honom, greps han av förskräckelse för skyttarna. 4
Och Saul sade till sin vapendragare: "Drag ut ditt svärd
och genomborra mig därmed, så att icke dessa oomskurna
komma och hantera mig skändligt." Men hans vapendragare
ville det icke, ty han fruktade storligen. Då tog Saul själv
svärdet och störtade sig därpå. 5 Men när vapendragaren
såg att Saul var död, störtade han sig ock på sitt svärd och
dog. 6 Så dogo då Saul och hans tre söner; och alla som
hörde till hans hus dogo på samma gång. 7 Och när alla
israeliterna i dalen förnummo att deras här hade flytt, och att
Saul och hans söner voro döda, övergåvo de sina städer

och flydde; sedan kommo filistéerna och bosatte sig i dem.
8 Dagen därefter kommo filistéerna för att plundra de slagna
och funno då Saul och hans söner, där de lågo fallna på
berget Gilboa. 9 Och de plundrade honom och togo med
sig hans huvud och hans vapen och sände dem omkring i
filistéernas land och läto förkunna det glada budskapet för
sina avgudar och för folket. 10 Och de lade hans vapen i sitt
gudahus, men hans huvudskål hängde de upp i Dagons
tempel. 11 Men när allt folket i Jabes i Gilead hörde allt
vad filistéerna hade gjort med Saul, 12 stodo de upp, alla
stridbara män, och togo Sauls och hans söners lik och förde
dem till Jabes; och de begrovo deras ben under terebinten i
Jabes och fastade så i sju dagar. 13 Detta blev Sauls död,
därför att han hade begått otrohet mot HERREN, i det att han
icke hade hållit HERRENS ord, så ock därför att han hade
frågat en ande och sökt svar hos en sådan. 14 Han hade icke
sökt svar hos HERREN; därför dödade HERREN honom.
Och sedan överflyttade han konungadömet på David, Isais
son.

11 Då församlade sig hela Israel till David i Hebron och
sade: "Vi äro ju ditt kött och ben. 2 Redan för länge
sedan, redan då Saul ännu var konung, var det du som var
ledare och anförare för Israel. Och till dig har HERREN,
din Gud, sagt: Du skall vara en herde för mitt folk Israel,
ja, du skall vara en furste över mitt folk Israel." 3 När så
alla de äldste i Israel kommo till konungen i Hebron, slöt
David ett förbund med dem där i Hebron, inför HERREN;
och sedan smorde de David till konung över Israel, i enlighet
med HERRENS ord genom Samuel. 4 Och David drog med
hela Israel till Jerusalem, det är Jebus; där befunno sig
jebuséerna, som ännu bodde kvar i landet. 5 Och invånarna
i Jebus sade till David: "Hitin kommer du icke." Men David
intog likväl Sions borg, det är Davids stad 6 Och David sade:
"Vemhelst som först slår ihjäl en jebusé, han skall bliva
hövding och anförare." Och Joab, Serujas son, kom först
ditupp och blev så hövding. 7 Sedan tog David sin boning i
bergfästet; därför kallade man det Davids stad. 8 Och han
uppförde befästningsverk runt omkring staden, från Millo och
allt omkring; och Joab återställde det övriga av staden. 9
Och David blev allt mäktigare och mäktigare, och HERREN
Sebaot var med honom 10 Och dessa äro de förnämsta
bland Davids hjältar, vilka gåvo honom kraftig hjälp att
bliva konung, de jämte hela Israel, och så skaffade honom
konungaväldet, enligt HERRENS ord angående Israel. 11
Detta är förteckningen på Davids hjältar: Jasobeam, son
till en hakmonit, den förnämste bland kämparna, han som
svängde sitt spjut över tre hundra som hade blivit slagna på
en gång. 12 Och efter honom kom ahoaiten Eleasar, son till
Dodo; han var en av de tre hjältarna. 13 Han var med David
vid Pas-Dammim, när filistéerna där hade församlat sig till
strid. Och där var ett åkerstycke, fullt med korn. Och folket
flydde för filistéerna. 14 Då ställde de sig mitt på åkerstycket
och försvarade det och slogo filistéerna; och HERREN lät
dem så vinna en stor seger. 15 En gång drogo tre av de
trettio förnämsta männen ned över klippan till David vid
Adullams grotta, medan en avdelning filistéer var lägrad i
Refaimsdalen. 16 Men David var då på borgen, under det
att en filisteisk utpost fanns i Bet-Lehem. 17 Och David
greps av lystnad och sade: "Ack att någon ville giva mig
vatten att dricka från brunnen vid Bet-Lehems stadsport!" 18
Då bröto de tre sig igenom filistéernas läger och hämtade
vatten ur brunnen vid Bet-Lehems stadsport och togo det
och buro det till David. Men David ville icke dricka det, utan
göt ut det såsom ett drickoffer åt HERREN. 19 Han sade
nämligen: "Gud låte det vara fjärran ifrån mig att jag skulle
göra detta! Skulle jag dricka dessa mäns blod, som hava
vågat sina liv? Ty med fara för sina liv hava de burit det
hit." Och han ville icke dricka det. Sådana ting hade de tre
hjältarna gjort. 20 Absai, Joabs broder, var den förnämste av
tre andra; han svängde en gång sitt spjut över tre hundra
som hade blivit slagna. Och han hade ett stort namn bland
de tre. 21 Han var dubbelt mer ansedd än någon annan i
detta tretal, och han var deras hövitsman, men upp till de tre
första kom han dock icke. 22 Vidare Benaja, son till Jojada,
som var son till en tapper, segerrik man från Kabseel; han
slog ned de två Arielerna i Moab, och det var han som en
snövädersdag steg ned och slog ihjäl lejonet i brunnen.
23 Han slog ock ned den egyptiske mannen som var så
reslig: fem alnar lång. Fastän egyptiern i handen hade ett
spjut som liknade en vävbom, gick han ned mot honom,
väpnad allenast med sin stav. Och han ryckte spjutet ur
egyptiern hand och dräpte honom med hans eget spjut. 24
Sådana ting hade Benaja, Jojadas son, gjort. Och han hade
ett stort namn bland de tre hjältarna. 25 Ja, han var mer
ansedd än någon av de trettio, men upp till de tre första
kom han icke. Och David satte honom till anförare för sin
livvakt. 26 De tappra hjältarna voro: Asael, Joabs broder,
Elhanan, Dodos son, från Bet-Lehem; 27 haroriten Sammot;
peloniten Heles; 28 tekoaiten Ira, Ickes' son; anatotiten
Abieser; 29 husatiten Sibbekai; ahoaiten Ilai; 30 netofatiten
Maherai; netofatiten Heled, Baanas son; 31 Itai, Ribais son,
från Gibea i Benjamins barns stam; pirgatoniten Benaja; 32
Hurai från Gaas' dalar; arabatiten Abiel; 33 baharumiten
Asmavet; saalboniten Eljaba; 34 gisoniten Bene-Hasem;

harariten Jonatan, Sages son; 35 harariten Ahiam, Sakars
son; Elifal, Urs son; 36 mekeratiten Hefer; peloniten Ahia; 37
Hesro från Karmel; Naarai, Esbais son; 38 Joel, broder till
Natan; Mibhar, Hagris son; 39 ammoniten Selek; berotiten
Naherai, vapendragare åt Joab, Serujas son; 40 jeteriten
Ira; jeteriten Gareb; 41 hetiten Uria; Sabad, Alais son; 42
rubeniten Adina, Sisas son, en huvudman bland rubeniterna,
och jämte honom trettio andra; 43 Hanan, Maakas son, och
mitniten Josafat; 44 astarotiten Ussia; Sama och Jeguel,
aroeriten Hotams söner; 45 Jediael, Simris son, och hans
broder Joha, tisiten; 46 Eliel-Hammahavim samt Jeribai och
Josauja, Elnaams söner, och moabiten Jitma; 47 slutligen
Eliel, Obed och Jaasiel-Hammesobaja.

12 Och dessa voro de som kommo till David i Siklag,
medan han ännu höll sig undan för Saul, Kis' son;
de hörde till de hjältar som bistodo honom under kriget. 2
De voro väpnade med båge och skickliga i att, både med
höger och med vänster hand, slunga stenar och avskjuta
pilar från bågen. Av Sauls stamfränder, benjaminiterna,
kommo: 3 Ahieser, den förnämste, och Joas, gibeatiten
Hassemaas söner; Jesuel och Pelet, Asmavets söner;
Beraka; anatotiten Jehu; 4 gibeoniten Jismaja, en av de
trettio hjältarna, anförare för de trettio; Jeremia; Jahasiel;
Johanan; gederatiten Josabad; 5 Eleusai; Jerimot; Bealja;
Semarja; harufiten Sefatja; 6 koraiterna Elkana, Jissia,
Asarel, Joeser och Jasobeam; 7 Joela och Sebadja, söner
till Jeroham, av strövskaran. 8 Och av gaditerna avföllo
några och gingo till David i bergfästet i öknen, tappra män,
krigsmän skickliga att strida, rustade med sköld och spjut;
de hade en uppsyn såsom lejon och voro snabba såsom
gaseller på bergen: 9 Eser, den förnämste, Obadja, den
andre, Eliab, den tredje, 10 Masmanna, den fjärde, Jeremia,
den femte, 11 Attai, den sjätte, Eliel, den sjunde, 12 Johanan,
den åttonde, Elsabad, den nionde, 13 Jeremia, den tionde,
Makbannai, den elfte. 14 Dessa hörde till Gads barn och till
de förnämsta i hären; den ringaste av dem var ensam så
god som hundra, men den ypperste så god som tusen. 15
Dessa voro de som i första månaden gingo över Jordan,
när den var full över alla sina bräddar, och som förjagade
alla dem som bodde i dalarna, åt öster och åt väster. 16
Av Benjamins och Juda barn kommo några män till David
ända till bergfästet. 17 Då gick David ut emot dem och tog till
orda och sade till dem: "Om I kommen till mig i fredlig avsikt
och viljen bistå mig, så är mitt hjärta redo till förening med
eder; men om I kommen för att förråda mig åt mina ovänner,
fastän ingen orätt är i mina händer, då må våra fäders Gud
se därtill och straffa det." 18 Men Amasai, den förnämste
bland de trettio, hade blivit beklädd med andekraft, och han
sade: "Dina äro vi, David, och med dig stå vi, du Isais son.
Frid vare med dig, frid, och frid vare med dem som bistå
dig ty din Gud har bistått dig!" Och David tog emot dem
och gav dem plats bland de förnämsta i sin skara. 19 Från
Manasse gingo några över till David, när han med filistéerna
drog ut i strid mot Saul, dock fingo de icke bistå dessa; ty
när filistéernas hövdingar hade rådplägat, skickade de bort
honom, i det de sade: "Det gäller huvudet för oss, om han
går över till sin herre Saul. 20 När han då drog till Siklag,
gingo dessa från Manasse över till honom: Adna, Josabad,
Jediael, Mikael, Josabad, Elihu och Silletai, huvudmän för de
ätter som tillhörde Manasse. 21 Dessa bistodo David mot
strövskaran, ty de voro allasammans tappra stridsmän och
blevo hövitsmän i hären. 22 Dag efter dag kommo nämligen
allt flera till David för att bistå honom, så att hans läger blev
övermåttan stort. 23 Detta är de tal som angiva summorna
av det väpnade krigsfolk som kom till David i Hebron, för att
efter HERRENS befallning flytta Sauls konungamakt över på
honom: 24 Juda barn, som buro sköld och spjut, sex tusen
åtta hundra, väpnade till strid; 25 av Simeons barn tappra
krigsmän, sju tusen ett hundra; 26 av Levi barn fyra tusen
sex hundra; 27 därtill Jojada, fursten inom Arons släkt, och
med honom tre tusen sju hundra; 28 så ock Sadok, en tapper
yngling, med sin familj, tjugutvå hövitsmän; 29 av Benjamins
barn, Sauls stamfränder, tre tusen (ty ännu vid den tiden
höllo de flesta av dem troget med Sauls hus); 30 av Efraims
barn tjugu tusen åtta hundra, tappra stridsmän, namnkunniga
män i sina familjer; 31 av ena hälften av Manasse stam
aderton tusen namngivna män, som kommo för att göra
David till konung; 32 av Isaskars barn kommo män som väl
förstodo tidstecknen och insågo vad Israel borde göra, två
hundra huvudmän, därtill alla deras stamfränder under deras
befäl; 33 av Sebulon stridbara män, rustade till krig med alla
slags vapen, femtio tusen, som samlades endräktigt; 34 av
Naftali ett tusen hövitsmän, och med dem trettiosju tusen,
väpnade med sköld och spjut; 35 av daniterna krigsrustade
män, tjuguåtta tusen sex hundra; 36 av Aser stridbara män,
rustade till krig, fyrtio tusen; 37 och från andra sidan Jordan,
av rubeniterna, gaditerna och andra hälften av Manasse
stam, ett hundra tjugu tusen, väpnade med alla slags vapen
som brukas vid krigföring. 38 Alla dessa krigsmän, ordnade
till strid, kommo i sina hjärtans hängivenhet till Hebron för att
göra David till konung över hela Israel. Också hela det övriga
Israel var enigt i att göra David till konung. 39 Och de voro
där hos David i tre dagar och åto och drucko, ty deras bröder
hade försett dem med livsmedel. 40 De som bodde närmast

dem, ända upp till Isaskar, Sebulon och Naftali, tillförde
dem ock på åsnor, kameler, mulåsnor och oxar livsmedel i
myckenhet till föda: mjöl, fikonkakor och russinkakor, vin och
olja, fäkreatur och småboskap; ty glädje rådde i Israel.

13 Och David rådförde sig med över- och
underhövitsmännen, med alla furstarna. 2 Sedan
sade David till Israels hela församling: "Om I så finnen för
gott, och om detta är från HERREN, vår Gud, så låt oss
sända bud åt alla håll till våra övriga bröder i alla Israels
landsändar, och därjämte till prästerna och leviterna i de
städer kring vilka de hava sina utmarker, att de må församla
sig till oss; 3 och låt oss flytta vår Guds ark till oss, ty i
Sauls tid frågade vi icke efter den." 4 Och hela församlingen
svarade att man skulle göra så, ty förslaget behagade hela
folket. 5 Så församlade då David hela Israel, från Sihor i
Egypten ända dit där vägen går till Hamat, för att hämta
Guds ark från Kirjat-Jearim. 6 Och David drog med hela
Israel upp till Baala, det är Kirjat-Jearim, som hör till Juda,
för att därifrån föra upp Guds, HERRENS, ark, hans som
tronar på keruberna, och efter vilken den hade fått sitt namn.
7 Och de satte Guds ark på en ny vagn och förde den bort
ifrån Abinadabs hus; och Ussa och Ajo körde vagnen. 8 Och
David och hela Israel fröjdade sig inför Gud av all makt,
med sånger och med harpor, psaltare, pukor, cymbaler och
trumpeter. 9 Men när de kommo till Kidonslogen, räckte
Ussa ut sin hand för att fatta I arken, ty oxarna snavade. 10
Då upptändes HERRENS vrede mot Ussa, och därför att
han hade räckt ut sin hand mot arken, slog han honom, så
att han föll ned död där inför Gud. 11 Men det gick David
hårt till sinnes att HERREN så hade brutit ned Ussa; och
han kallade det stället Peres-Ussa, såsom det heter ännu i
dag. 12 Och David betogs av sådan fruktan för Gud på den
dagen, att han sade: "Huru skulle jag töras låta föra Guds
ark till mig?" 13 Därför lät David icke flytta in arken till sig i
Davids stad, utan lät sätta in den i gatiten Obed-Edoms hus.
14 Sedan blev Guds ark kvar vid Obed-Edoms hus, där den
stod i sitt eget hus, i tre månader; men HERREN välsignade
Obed-Edoms hus och allt vad som hörde honom till.

14 Och Hiram, konungen i Tyrus, skickade sändebud
till David med cederträ, därjämte ock murare och
timmermän, för att de skulle bygga honom ett hus. 2 Och
David märkte att HERREN hade befäst honom såsom konung
över Israel; ty han hade låtit hans rike bliva övermåttan
upphöjt, för sitt folk Israels skull. 3 Och David tog sig ännu
flera hustrur i Jerusalem, och David födde ännu flera söner
och döttrar. 4 Dessa äro namnen på de söner som han fick
i Jerusalem: Sammua, Sobab, Natan, Salomo, 5 Jibhar,
Elisua, Elpelet, 6 Noga, Nefeg, Jafia, 7 Elisama, Beeljada
och Elifelet. 8 Men när filistéerna hörde att David hade blivit
smord till konung över hela Israel, drogo de allasammans
upp för att fånga David. När David hörde detta, drog han ut
mot dem. 9 Då nu filistéerna hade fallit in i Refaimsdalen och
där företogo plundringståg, 10 frågade David Gud: "Skall jag
draga upp mot filistéerna? Vill du då giva dem i min hand?"
HERREN svarade honom: "Drag upp; jag vill giva dem i
din hand." 11 Och de drogo upp till Baal-Perasim, och där
slog David dem. Då sade David: "Gud har brutit ned mina
fiender genom min hand, likasom en vattenflod bryter ned."
Därav fick det stället namnet Baal-Perasim. 12 De lämnade
där efter sig sina gudar; och David befallde att dessa skulle
brännas upp i eld. 13 Men filistéerna företogo ännu en gång
plundringståg i dalen. 14 När David då åter frågade Gud,
svarade Gud honom: "Du skall icke draga upp efter dem; du
må kringgå dem på en omväg, så att du kommer över dem
från det håll där bakaträden stå. 15 Så snart du sedan hör
ljudet av steg i bakaträdens toppar, drag då ut till strid, ty då
har Gud dragit ut framför dig till att slå filistéernas här." 16
David gjorde såsom Gud hade bjudit honom; och de slogo
filistéernas här och förföljde dem från Gibeon ända till Geser.
17 Och ryktet om David gick ut i alla länder, och HERREN lät
fruktan för honom komma över alla folk.

15 Och han uppförde åt sig hus i Davids stad; sedan
beredde han en plats åt Guds ark och slog upp ett tält
åt den. 2 Därvid befallde David: "Inga andra än leviterna må
bära Guds ark; ty dem har HERREN utvalt till att bära Guds
ark och till att göra tjänst inför honom för evärdlig tid." 3 Och
David församlade hela Israel till Jerusalem för att hämta
HERRENS ark upp till den plats som han hade berett åt
den. 4 Och David samlade tillhopa Arons barn och leviterna;
5 av Kehats barn: Uriel, deras överste, och hans bröder,
ett hundra tjugu; 6 av Meraris barn: Asaja, deras överste,
och hans bröder, två hundra tjugu; 7 av Gersoms barn:
Joel, deras överste, och hans bröder, ett hundra trettio; 8 av
Elisafans barn: Semaja, deras överste, och hans bröder, två
hundra; 9 av Hebrons barn: Eliel, deras överste, och hans
bröder, åttio; 10 av Ussiels barn: Amminadab, deras överste,
och hans bröder, ett hundra tolv. 11 Och David kallade
till sig prästerna Sadok och Ebjatar jämte leviterna Uriel,
Asaja, Joel, Semaja, Eliel och Amminadab. 12 Och han sade
till dem: "I ären huvudmän för leviternas familjer. Helgen
eder tillika med edra bröder, och hämten så HERRENS,
Israels Guds, ark upp till den plats som jag har berett åt
den. 13 Ty därför att I förra gången icke voren tillstädes

var det som HERREN, vår Gud, bröt ned en av oss, till
straff för att vi icke sökte honom så, som tillbörligt var." 14
Då helgade prästerna och leviterna sig till att hämta upp
HERRENS, Israels Guds, ark. 15 Och såsom Mose hade
bjudit i enlighet med HERRENS ord, buro nu Levi barn Guds
ark med stänger, som vilade på deras axlar. 16 Och David
sade till de översta bland leviterna att de skulle förordna sina
bröder sångarna till tjänstgöring med musikinstrumenter,
psaltare, harpor och cymbaler, som de skulle låta ljuda,
under det att de höjde glädjesången. 17 Leviterna förordnade
då Heman, Joels son, och av hans bröder Asaf, Berekjas
son, och av dessas bröder, Meraris barn, Etan, Kusajas
son, 18 och jämte dem deras bröder av andra ordningen
Sakarja, Ben, Jaasiel, Semiramot, Jehiel, Unni, Eliab, Benaja,
Maaseja, Mattitja, Elifalehu, Mikneja, Obed-Edom och Jegiel,
dörrvaktarna. 19 Och sångarna, Heman, Asaf och Etan, skulle
slå kopparcymbaler. 20 Sakarja, Asiel, Semiramot, Jehiel,
Unni, Eliab, Maaseja och Benaja skulle spela på psaltare, till
Alamót. 21 Mattitja, Elifalehu, Mikneja, Obed-Edom, Jegiel
och Asasja skulle leda sången med harpor, till Seminit. 22
Kenanja, leviternas anförare, när de buro, skulle undervisa i
att bära, ty han var kunnig i sådant. 23 Berekja och Elkana
skulle vara dörrvaktare vid arken. 24 Sebanja, Josafat,
Netanel, Amasai, Sakarja, Benaja och Elieser, prästerna,
skulle blåsa i trumpeter framför Guds ark. Slutligen skulle
Obed-Edom och Jehia vara dörrvaktare vid arken. 25 Så
gingo då David och de äldste i Israel och överhövitsmännen
åstad för att hämta HERRENS förbundsark upp ur Obed-
Edoms hus, under jubel. 26 Och då Gud skyddade leviterna
som buro HERRENS förbundsark, offrade man sju tjurar
och sju vädurar. 27 Därvid var David klädd i en kåpa av
fint linne; så voro ock alla leviterna som buro arken, så
ock sångarna och Kenanja, som anförde sångarna, när de
buro. Och därjämte bar David en linne-efod. 28 Och hela
Israel hämtade upp HERRENS förbundsark under jubel och
basuners ljud; och man blåste i trumpeter och slog cymbaler
och lät psaltare och harpor ljuda. 29 När då HERRENS
förbundsark kom till Davids stad, blickade Mikal, Sauls dotter,
ut genom fönstret, och då hon såg konung David dansa och
göra sig glad, fick hon förakt för honom i sitt hjärta.

16 Sedan de hade fört Guds ark ditin, ställde de den i
tältet som David hade slagit upp åt den, och framburo
därefter brännoffer och tackoffer inför Guds ansikte. 2 När
David hade offrat brännoffret och tackoffret, välsignade
han folket i HERRENS namn. 3 Och åt var och en av alla
israeliterna, både man och kvinna, gav han en kaka bröd,
ett stycke kött och en druvkaka. 4 Och han förordnade
vissa leviter till att göra tjänst inför HERRENS ark, för att
de skulle prisa, tacka och lova HERREN, Israels Gud: 5
Asaf såsom anförare, näst efter honom Sakarja, och vidare
Jegiel, Semiramot, Jehiel, Mattitja, Eliab, Benaja, Obed-
Edom och Jegiel med psaltare och harpor; och Asaf skulle
slå cymbaler. 6 Men prästerna Benaja och Jahasiel skulle
beständigt stå med sina trumpeter framför Guds förbundsark.
7 På den dagen var det som David först fastställde den
ordningen att man genom Asaf och hans bröder skulle
tacka HERREN på detta sätt: 8 "Tacken HERREN, åkallen
hans namn, gören hans gärningar kunniga bland folken. 9
Sjungen till hans ära, lovsägen honom, talen om alla hans
under. 10 Berömmen eder av hans heliga namn; glädje sig
av hjärtat de som söka HERREN. 11 Frågen efter HERREN
och hans makt, söken hans ansikte beständigt. 12 Tänken
på de underbara verk som han har gjort, på hans under
och hans muns domar, 13 I Israels, hans tjänares, säd, I
Jakobs barn, hans utvalda. 14 Han är HERREN, vår Gud;
över hela jorden gå hans domar. 15 Tänken evinnerligen på
hans förbund, intill tusen släkten på vad han har stadgat,
16 på det förbund han slöt med Abraham och på hans ed
till Isak. 17 Han fastställde det för Jakob till en stadga, för
Israel till ett evigt förbund; 18 han sade: 'Åt dig vill jag giva
Kanaans land, det skall bliva eder arvedels lott.' 19 Då voren
I ännu en liten hop, I voren ringa och främlingar därinne. 20
Och de vandrade åstad ifrån folk till folk ifrån ett rike bort
till ett annat. 21 Han tillstadde ingen att göra dem skada,
han straffade konungar för deras skull: 22 'Kommen icke
vid mina smorda, och gören ej mina profeter något ont.' 23
Sjungen till HERRENS ära, alla länder, båden glädje var dag,
förkunnen hans frälsning. 24 Förtäljen bland hedningarna
hans ära, bland alla folk hans under. 25 Ty stor är HERREN
och högt lovad, och fruktansvärd är han mer än alla gudar.
26 Ty folkens alla gudar äro avgudar, men HERREN är den
som har gjort himmelen. 27 Majestät och härlighet äro inför
hans ansikte, makt och fröjd i hans boning. 28 Given åt
HERREN, I folkens släkter, given åt HERREN ära och makt;
29 given åt HERREN hans namns ära, bären fram skänker
och kommen inför hans ansikte, tillbedjen HERREN i helig
skrud. 30 Bäven för hans ansikte, alla länder; se, jordkretsen
står fast och vacklar icke. 31 Himmelen vare glad, och jorden
fröjde sig, och bland hedningarna säge man: 'HERREN är nu
konung!' 32 Havet bruse och allt vad däri är, marken glädje
sig och allt som är därpå; 33 ja, då juble skogens träd inför
HERREN, ty han kommer för att döma jorden. 34 Tacken
HERREN, ty han är god, ty hans nåd varar evinnerligen, 35
och sägen: 'Fräls oss, du vår frälsnings Gud, församla oss

och rädda oss från hedningarna, så att vi få prisa ditt heliga
namn och berömma oss av ditt lov.' 36 Lovad vare HERREN,
Israels Gud, från evighet till evighet!" Och allt folket sade:
"Amen", och lovade HERREN. 37 Och han gav där, inför
HERRENS förbundsark, åt Asaf och hans bröder uppdraget
att beständigt göra tjänst inför arken, var dag med de för
den dagen bestämda sysslorna. 38 Men Obed-Edom och
deras bröder voro sextioåtta; och Obed-Edom, Jedituns son,
och Hosa gjorde han till dörrvaktare. 39 Och prästen Sadok
och hans bröder, prästerna, anställde han inför HERRENS
tabernakel, på offerhöjden i Gibeon, 40 för att de beständigt
skulle offra åt HERREN brännoffer på brännoffersaltaret,
morgon och afton, och göra allt vad som var föreskrivet i
HERRENS lag, den som han hade givit åt Israel; 41 och
jämte dem Heman och Jedutun och de övriga namngivna
utvalda, på det att de skulle tacka HERREN, därför att hans
nåd varar evinnerligen. 42 Och hos dessa, nämligen Heman
och Jedutun, förvarades trumpeter och cymbaler åt dem
som skulle spela, så ock andra instrumenter som hörde till
gudstjänsten. Och Jedutuns söner gjorde han till dörrvaktare.
43 Sedan gick allt folket hem, var och en till sitt; men David
vände om för att hälsa sitt husfolk.

17 Då nu David satt i sitt hus, sade han till profeten
Natan: "Se, jag bor i ett hus av cederträ, under det att
HERRENS förbundsark står under ett tält." 2 Natan sade till
David: "Gör allt vad du har i sinnet; ty Gud är med dig." 3
Men om natten kom Guds ord till Natan; han sade: 4 "Gå
och säg till min tjänare David: Så säger HERREN: Icke du
skall bygga mig det hus som jag skall bo i. 5 Jag har ju
icke bott i något hus, från den dag då jag förde Israel hitupp
ända till denna dag, utan jag har flyttat ifrån tält till tält, ifrån
tabernakel till tabernakel. 6 Har jag då någonsin, varhelst
jag flyttade omkring med hela Israel, talat och sagt så till
någon enda av Israels domare, som jag har förordnat till
herde för mitt folk: 'Varför haven I icke byggt mig ett hus av
cederträ?' 7 Och nu skall du säga så till min tjänare David:
Så säger HERREN Sebaot: Från betesmarken, där du följde
fåren, har jag hämtat dig, för att du skulle bliva en furste
över mitt folk Israel. 8 Och jag har varit med dig på alla dina
vägar och utrotat alla dina fiender för dig. Och jag vill göra
dig ett namn, sådant som de störstes namn på jorden. 9
Jag skall bereda en plats åt mitt folk Israel och plantera
det, så att det får bo kvar där, utan att vidare bliva oroat.
Orättfärdiga människor skola icke mer föröda det, såsom
fordom skedde, 10 och såsom det har varit allt ifrån den
tid då jag förordnade domare över mitt folk Israel; och jag
skall kuva alla dina fiender. Så förkunnar jag nu för dig att
HERREN skall bygga ett hus åt dig. 11 Ty det skall ske, att
när din tid är ute och du går till dina fäder skall jag efter
dig upphöja din son, en av dina avkomlingar; och jag skall
befästa hans konungamakt. 12 Han skall bygga ett hus åt
mig, och jag skall befästa hans tron för evig tid. 13 Jag skall
vara hans fader, och han skall vara min son; och min nåd
skall jag icke låta vika ifrån honom, såsom jag lät den vika
ifrån din företrädare. 14 Jag skall hålla honom vid makt i mitt
hus och i mitt rike för evig tid, och hans tron skall vara befäst
för evig tid." 15 Alldeles i överensstämmelse med dessa ord
och med denna syn talade nu Natan till David. 16 Då gick
konung David in och satte sig ned inför HERRENS ansikte
och sade: "Vem är jag, HERRE Gud, och vad är mitt hus,
eftersom du har låtit mig komma härtill? 17 Och detta har
likväl synts dig vara för litet, o Gud; du har talat angående
din tjänares hus om det som ligger långt fram i tiden. Ja,
du har sett till mig på människosätt, for att upphöja mig,
HERRE Gud. 18 Vad skall nu David vidare säga till dig om
den ära du har bevisat din tjänare? Du känner ju din tjänare.
19 HERRE, för din tjänares skull och efter ditt hjärta har du
gjort allt detta stora och förkunnat alla dessa stora ting. 20
HERRE, ingen är dig lik, och ingen Gud finnes utom dig,
efter allt vad vi hava hört med våra öron. 21 Och var finnes
på jorden något enda folk som är likt ditt folk Israel, vilket
Gud själv har gått åstad att förlossa åt sig till ett folk -- för
att så göra dig ett stort och fruktansvärt namn, i det att du
förjagade hedningarna för ditt folk, det som du hade förlossat
ifrån Egypten? 22 Och du har gjort ditt folk Israel till ett folk
åt dig för evig tid, och du, HERRE, har blivit deras Gud 23
Så må nu, HERRE, vad du har talat om din tjänare och om
hans hus bliva fast för evig tid; gör såsom du har talat. 24 Då
skall ditt namn anses fast och bliva stort till evig tid, så att
man skall säga: 'HERREN Sebaot, Israels Gud, är Gud över
Israel.' Och så skall din tjänare Davids hus bestå inför dig.
25 Ty du, min Gud, har uppenbarat för din tjänare att du skall
bygga honom ett hus; därför har din tjänare dristat att bedja
inför dig. 26 Och nu, HERRE, du är Gud; och då du har lovat
din tjänare detta goda, 27 så må du nu ock värdigas välsigna
din tjänares hus, så att det förbliver evinnerligen inför dig. Ty
vad du, HERRE, välsignar, det är välsignat evinnerligen."

18 En tid härefter slog David filistéerna och kuvade
dem. Därvid tog han Gat med underlydande orter ur
filistéernas hand. 2 Han slog ock moabiterna; så blevo
moabiterna David underdåniga och förde till honom skänker.
3 Likaledes slog David Hadareser, konungen i Soba, vid
Hamat, när denne hade dragit åstad för att befästa sitt
välde vid floden Frat. 4 Och David tog ifrån honom ett

tusen vagnar och tog till fånga sju tusen ryttare och tjugu
tusen man fotfolk; och David lät avskära fotsenorna på
alla vagnshästarna, utom på ett hundra hästar, som han
skonade. 5 När sedan araméerna från Damaskus kommo
för att hjälpa Hadareser, konungen i Soba, nedgjorde David
tjugutvå tusen man av dem. 6 Och David insatte fogdar
bland araméerna i Damaskus; och araméerna blevo David
underdåniga och förde till honom skänker. Så gav HERREN
seger åt David, varhelst han drog fram. 7 Och David tog de
gyllene sköldar som Hadaresers tjänare hade burit och förde
dem till Jerusalem. 8 Och från Hadaresers städer Tibhat och
Kun tog David koppar i stor myckenhet; därav gjorde sedan
Salomo kopparhavet, pelarna och kopparkärlen. 9 Då nu Tou,
konungen i Hamat, hörde att David hade slagit Hadaresers,
konungens i Soba, hela här, 10 sände han sin son Hadoram
till konung David för att hälsa honom och lyckönska honom,
därför att han hade givit sig i strid med Hadareser och slagit
honom; ty Hadareser hade varit Tous fiende. Han sände
ock alla slags kärl av guld, silver och koppar. 11 Också
dessa helgade konung David åt HERREN, likasom han hade
gjort med det silver och guld han hade hemfört från alla
andra folk: från edoméerna, moabiterna, Ammons barn,
filistéerna och amalekiterna. 12 Och sedan Absai, Serujas
son, hade slagit edoméerna i Saltdalen, aderton tusen man,
13 insatte han fogdar i Edom; och alla edoméer blevo David
underdåniga. Så gav HERREN seger åt David, varhelst
han drog fram. 14 David regerade nu över hela Israel; och
han skipade lag och rätt åt allt sitt folk. 15 Joab, Serujas
son, hade befälet över krigshären, och Josafat, Ahiluds son,
var kansler. 16 Sadok, Ahitubs son, och Abimelek, Ebjatars
son, voro präster, och Sausa var sekreterare. 17 Benaja,
Jojadas son, hade befälet över keretéerna och peletéerna;
men Davids söner voro de förnämste vid konungens sida.

19 En tid härefter dog Nahas, Ammons barns konung, och
hans son blev konung efter honom. 2 Då sade David:
"Jag vill bevisa Hanun, Nahas' son, vänskap, eftersom hans
fader bevisade mig vänskap." Och David skickade sändebud
för att trösta honom i hans sorg efter fadern. När så Davids
tjänare kommo till Ammons barns land, till Hanun, för att
trösta honom, 3 sade Ammons barns furstar till Hanun:
"Menar du att David därmed att han sänder tröstare till dig
vill visa dig att han ärar din fader? Nej, för att undersöka och
fördärva och bespeja landet hava hans tjänare kommit till
dig." 4 Då tog Hanun Davids tjänare och lät raka dem och
skära av deras kläder mitt på, ända uppe vid sätet, och lät
dem så gå. 5 Och man kom och berättade för David vad som
hade hänt männen; då sände han bud emot dem, ty männen
voro ju mycket vanärade. Och konungen lät säga: "Stannen i
Jeriko, till dess edert skägg hinner växa ut, och kommen så
tillbaka." 6 Då nu Ammons barn insågo att de hade gjort sig
förhatliga för David, sände Hanun och Ammons barn ett
tusen talenter silver för att leja sig vagnar och ryttare från
Aram-Naharaim, från Aram-Maaka och från Soba. 7 De lejde
sig trettiotvå tusen vagnar, ävensom hjälp av konungen i
Maaka med hans folk; dessa kommo och lägrade sig framför
Medeba. Ammons barn församlade sig ock från sina städer
och kommo för att strida. 8 När David hörde detta, sände
han åstad Joab med hela hären, de tappraste krigarna. 9
Och Ammons barn drogo ut och ställde upp sig till strid vid
ingången till staden; men de konungar som hade kommit
dit ställde upp sig för sig själva på fältet. 10 Då Joab nu
såg att han hade fiender både framför sig och bakom sig,
gjorde han ett urval bland allt Israels utvalda manskap och
ställde sedan upp sig mot araméerna. 11 Men det övriga
folket överlämnade han åt sin broder Absai, och dessa fingo
ställa upp sig mot Ammons barn. 12 Och han sade: "Om
araméerna bliva mig övermäktiga, så skall du komma mig till
hjälp; och om Ammons barn bliva dig övermäktiga, så vill
jag hjälpa dig. 13 Var nu vid gott mod; ja, låt oss visa mod
i striden för vårt folk och för vår Guds städer. Sedan må
HERREN göra vad honom täckes. 14 Därefter ryckte Joab
fram med sitt folk till strid mot araméerna, och de flydde
för honom. 15 Men när Ammons barn sågo att araméerna
flydde, flydde också de för hans broder Absai och begåvo
sig in i staden. Då begav sig Joab till Jerusalem. 16 Då alltså
araméerna sågo att de hade blivit slagna av Israel, sände de
bud att de araméer som bodde på andra sidan floden skulle
rycka ut, anförda av Sofak, Hadaresers härhövitsman. 17
När detta blev berättat för David, församlade han hela Israel
och gick över Jordan, och då han kom fram till dem, ställde
han upp sig i slagordning mot dem; och när David hade
ställt upp sig till strid mot araméerna, gåvo dessa sig i strid
med honom. 18 Men araméerna flydde undan för Israel,
och David dräpte av araméerna manskapet på sju tusen
vagnar, så ock fyrtio tusen man fotfolk; härhövitsmannen
Sofak dödade han ock. 19 Då, alltså Hadaresers tjänare
sågo att de hade blivit slagna av israeliterna, ingingo de fred
med David och blevo honom underdåniga. Efter detta ville
araméerna icke vidare hjälpa Ammons barn.

20 Följande år, vid den tid då konungarna plägade draga
i fält, tågade Joab ut med krigshären och härjade
Ammons barns land, och kom så och belägrade Rabba,
medan David stannade kvar i Jerusalem. Och Joab intog
Rabba och förstörde det. 2 Och David tog deras konungs

krona från hans huvud, den befanns väga en talent guld och
var prydd med en dyrbar sten. Den sattes nu på Davids
huvud. Och han förde ut byte från staden i stor myckenhet.
3 Och folket därinne förde han ut och söndersargade dem
med sågar och tröskvagnar av järn och med bilor. Så gjorde
David mot Ammons barns alla städer. Sedan vände David
med allt folket tillbaka till Jerusalem. 4 Därefter uppstod
en strid med filistéerna vid Geser; husatiten Sibbekai slog
då ned Sippai, en av rafaéernas avkomlingar; så blevo de
kuvade. 5 Åter stod en strid med filistéerna; Elhanan, Jaurs
son, slog då ned Lami, gatiten Goljats broder, som hade
ett spjut vars skaft liknade en vävbom. 6 Åter stod en strid
vid Gat. Där var en reslig man som hade sex fingrar och
sex tår, tillsammans tjugufyra; han var ock en avkomling av
rafaéerna. 7 Denne smädade Israel; då blev han nedgjord
av Jonatan, son till Simea, Davids broder. 8 Dessa voro
avkomlingar av rafaéerna i Gat; och de föllo för Davids och
hans tjänares hand.

21 Men Satan trädde upp mot Israel och uppeggade
David till att räkna Israel. 2 Då sade David till Joab
och till folkets andra hövitsman: "Gån åstad och räknen
Israel, från Beer-Seba ända till Dan, och given mig besked
därom, så att jag får veta huru många de äro." 3 Joab
svarade: "Må HERREN än vidare föröka sitt folk hundrafalt.
Äro de då icke, min herre konung, allasammans min herres
tjänare? Varför begär då min herre sådant? Varför skulle man
därmed draga skuld över Israel? 4 Likväl blev konungens
befallning gällande, trots Joab. Alltså drog Joab ut och for
omkring i hela Israel, och kom så hem igen till Jerusalem. 5
Och Joab uppgav för David vilken slutsumma folkräkningen
utvisade: i Israel funnos tillsammans elva hundra tusen
svärdbeväpnade män, och i Juda funnos fyra hundra sjuttio
tusen svärdbeväpnade man. 6 Men Levi och Benjamin hade
han icke räknat jämte de andra, ty konungens befallning var
en styggelse för Joab. 7 Vad som hade skett misshagade
Gud, och han hemsökte Israel. 8 Då sade David till Gud:
"Jag har syndat storligen däri att jag har gjort detta; men
tillgiv nu din tjänares missgärning, ty jag har handlat mycket
dåraktigt." 9 Men HERREN talade till Gad, Davids siare,
och sade: 10 "Gå och tala till David och säg: Så säger
HERREN: Tre ting lägger jag fram för dig; välj bland dem
ut åt dig ett som du vill att jag skall göra dig." 11 Då gick
Gad in till David och sade till honom: "Så säger HERREN:
12 Tag vilketdera du vill: antingen hungersnöd i tre år, eller
förödelse i tre månader genom dina ovänners anfall, utan
att du kan undkomma dina fienders svärd, eller HERRENS
svärd och pest i landet under tre dagar, i det att HERRENS
ängel sprider fördärv inom hela Israels område. Eftersinna
nu vilket svar jag skall giva honom som har sänt mig." 13
David svarade Gad: "Jag är i stor vånda. Men låt mig då falla
i HERRENS hand, ty hans barmhärtighet är mycket stor; i
människohand vill jag icke falla." 14 Så lät då HERREN pest
komma i Israel, så att sjuttio tusen män av Israel föllo. 15
Och Gud sände en ängel mot Jerusalem till att fördärva det.
Men när denne höll på att fördärva, såg HERREN därtill och
ångrade det onda, så att han sade till ängeln, Fördärvaren:
"Det är nog; drag nu din hand tillbaka." Och HERRENS
ängel stod då vid jebuséen Ornans tröskplats. 16 När nu
David lyfte upp sina ögon och fick se HERRENS ängel
stående mellan jorden och himmelen med ett blottat svärd i
sin hand, uträckt över Jerusalem, då föllo han och de äldste,
höljda i sorgdräkt, ned på sina ansikten. 17 Och David sade
till Gud: "Det var ju jag som befallde att folket skulle räknas.
Det är då jag som har syndat och gjort vad ont är; men
dessa, min hjord, vad hava de gjort? HERRE, min Gud, må
din hand vända sig mot mig och min faders hus, men icke
mot ditt folk, så att det bliver hemsökt." 18 Men HERRENS
ängel befallde Gad att säga till David att David skulle gå
åstad och resa ett altare åt HERREN på jebuséen Ornans
tröskplats. 19 Och David gick åstad på grund av det ord
som Gad hade talat i HERRENS namn. 20 Då Ornan nu
vände sig om, fick han se ängeln; och hans fyra söner som
voro med honom, gömde sig. Men Ornan höll på att tröska
vete. 21 Och David kom till Ornan; när då Ornan såg upp
och fick se David, gick han fram ifrån tröskplatsen och föll
ned till jorden på sitt ansikte för David. 22 Och David sade till
Ornan: "Giv mig den plats där du tröskar din säd, så att jag
där kan bygga ett altare åt HERREN; giv mig den för full
betalning; och må så hemsökelsen upphöra bland folket."
23 Då sade Ornan till David: "Tag den, och må sedan min
herre konungen göra vad honom täckes. Se, här giver jag
dig fäkreaturen till brännoffer och tröskvagnarna till ved och
vetet till spisoffer; alltsammans giver jag." 24 Men konung
David svarade Ornan: "Nej, jag vill köpa det för full betalning;
ty jag vill icke taga åt HERREN det som är ditt, och offra
brännoffer som jag har fått för intet." 25 Och David gav
åt Ornan för platsen sex hundra siklar guld, i full vikt. 26
Och David byggde där ett altare åt HERREN och offrade
brännoffer och tackoffer. Han ropade till HERREN, och han
svarade honom med eld från himmelen på brännoffersaltaret.
27 Och på HERRENS befallning stack ängeln sitt svärd
tillbaka i skidan. 28 Då, när David förnam att HERREN hade
bönhört honom på jebuséen Ornans tröskplats, offrade han
där. 29 Men HERRENS tabernakel, som Mose hade låtit

göra i öknen, stod jämte brännoffersaltaret, vid den tiden på
offerhöjden i Gibeon. 30 Dock vågade David icke komma
inför Guds ansikte för att söka honom; så förskräckt var han
för HERRENS ängels svärd.

22 Och David sade: "Här skall HERREN Guds hus stå,
och här altaret för Israels brännoffer." 2 Och David
befallde att man skulle samla tillhopa de främlingar som
funnos i Israels land; och han anställde hantverkare, som
skulle hugga ut stenar för att därmed bygga Guds hus. 3
Och David anskaffade järn i myckenhet till spikar på dörrarna
i portarna och till krampor, så ock koppar i sådan myckenhet
att den icke kunde vägas, 4 och cederbjälkar i otalig mängd;
ty sidonierna och tyrierna förde cederträ i myckenhet till
David. 5 David tänkte nämligen: "Min son Salomo är ung
och späd, men huset som skall byggas åt HERREN måste
göras övermåttan stort, så att det bliver namnkunnigt och
prisat i alla länder; jag vill därför skaffa förråd åt honom." Så
skaffade David förråd i myckenhet före sin död. 6 Och han
kallade till sig sin son Salomo och bjöd honom att bygga
ett hus åt HERREN, Israels Gud. 7 Och David sade till sin
son Salomo: "Jag hade själv i sinnet att bygga ett hus åt
HERRENS, min Guds, namn. 8 Men HERRENS ord kom till
mig; han sade: Du har utgjutit blod i myckenhet och fört
stora krig; du skall icke bygga ett hus åt mitt namn, eftersom
du har utgjutit så mycket blod på jorden, i min åsyn. 9 Men
se, åt dig skall födas en son; han skall bliva en fridsäll man,
och jag skall låta honom få fred med alla sina fiender runt
omkring; ty Salomo skall han heta, och frid och ro skall jag
låta vila över Israel i hans dagar. 10 Han skall bygga ett hus
åt mitt namn; han skall vara min son, och jag skall vara hans
fader. Och jag skall befästa hans konungatron över Israel för
evig tid. 11 Så vare nu HERREN med dig, min son; må du
bliva lyckosam och få bygga HERRENS, din Guds, hus,
såsom han har lovat om dig. 12 Må HERREN allenast giva
dig klokhet och förstånd, när han sätter dig till härskare över
Israel, och förhjälpa dig till att hålla HERRENS, din Guds,
lag. 13 Då skall du bliva lyckosam, om du håller och gör
efter de stadgar och rätter som HERREN har bjudit Mose att
ålägga Israel. Var frimodig och oförfärad; frukta icke och
var icke försagd. 14 Och se, trots mitt betryck har jag nu
anskaffat till HERRENS hus ett hundra tusen talenter guld
och tusen gånger tusen talenter silver, därtill av koppar och
järn mer än som kan vägas, ty så mycket är det; trävirke och
sten har jag ock anskaffat, och mer må du själv anskaffa. 15
Arbetare har du ock i myckenhet hantverkare, stenhuggare
och timmermän, och därtill allahanda folk som är kunnigt i
allt slags annat arbete. 16 På guldet, silvret, kopparen och
järnet kan ingen räkning hållas. Upp då och gå till verket; och
vare HERREN med dig!" 17 Därefter bjöd David alla Israels
furstar att de skulle understödja hans son Salomo; han sade:
18 "HERREN, eder Gud, är ju med eder och har låtit eder
få ro på alla sidor; ty han har givit landets förra inbyggare
i min hand, och landet har blivit HERREN och hans folk
underdånigt. 19 Så vänden nu edert hjärta och eder själ
till att söka HERREN, eder Gud; och stån upp och byggen
HERREN Guds helgedom, så att man kan föra HERRENS
förbundsark och vad annat som hör till Guds helgedom in i
det hus som skall byggas åt HERRENS namn."

23 Och när David blev gammal och levnadsmätt, gjorde
han sin son Salomo till konung över Israel. 2 Och
han församlade alla Israels furstar, så ock prästerna och
leviterna. 3 Och leviterna blevo räknade, de nämligen som
voro trettio år gamla eller därutöver; och deras antal, antalet
av alla personer av mankön, utgjorde trettioåtta tusen. 4 "Av
dessa", sade han, "skola tjugufyra tusen förestå sysslorna
vid HERRENS hus, och sex tusen vara tillsyningsmän
och domare; 5 fyra tusen skola vara dörrvaktare och fyra
tusen skola lovsjunga HERREN till de instrumenter som jag
har låtit göra för lovsången." 6 Och David delade dem i
avdelningar efter Levis söner, Gerson Kehat och Merari. 7
Till gersoniterna hörde Laedan och Simei. 8 Laedans söner
voro Jehiel, huvudmannen, Setam och Joel, tillsammans tre.
9 Simeis söner voro Selomot, Hasiel och Haran, tillsammans
tre. Dessa voro huvudmän för Laedans familjer. 10 Och
Simeis söner voro Jahat, Sina, Jeus och Beria. Dessa voro
Simeis söner, tillsammans fyra. 11 Jahat var huvudmannen,
och Sisa var den andre. Men Jeus och Beria hade icke
många barn; därför fingo de utgöra allenast en familj, en
ordning. 12 Kehats söner voro Amram, Jishar, Hebron och
Ussiel, tillsammans fyra. 13 Amrams söner voro Aron och
Mose. Och Aron blev jämte sina söner för evärdlig tid avskild
till att helgas såsom höghelig, till att för evärdlig tid antända
rökelse inför HERREN och göra tjänst inför honom och
välsigna i hans namn. 14 Men gudsmannen Moses söner
räknades till Levi stam. 15 Moses söner voro Gersom och
Elieser. 16 Gersoms söner voro Sebuel, huvudmannen. 17
Och Eliesers söner voro Rehabja, huvudmannen. Elieser
hade inga andra söner; men Rehabjas söner voro övermåttan
talrika. 18 Jishars söner voro Selomit, huvudmannen. 19
Hebrons söner voro Jeria, huvudmannen, Amarja, den
andre, Jahasiel, den tredje, och Jekameam, den fjärde. 20
Ussiels söner voro Mika, huvudmannen, och Jissia, den
andre. 21 Meraris söner voro Maheli och Musi. Mahelis söner
voro Eleasar och Kis. 22 När Eleasar dog, lämnade han

inga söner efter sig, utan allenast döttrar; men Kis' söner,
deras fränder, togo dessa till hustrur. 23 Musis söner voro
Maheli, Eder och Jeremot, tillsammans tre. 24 Dessa voro
Levi barn, efter deras familjer, huvudmännen för familjerna,
så många av dem som inmönstrades, vart namn räknat
särskilt, var person för sig, de som kunde förrätta sysslor
vid tjänstgöringen i HERRENS hus, nämligen de som voro
tjugu år gamla eller därutöver. 25 Ty David sade: "HERREN,
Israels Gud, har låtit sitt folk komma till ro, och han har nu
sin boning i Jerusalem till evig tid; 26 därför behöva icke
heller leviterna mer bära tabernaklet och alla redskap till
tjänstgöringen därvid." 27 (Enligt berättelsen om Davids sista
tid räknades nämligen av Levi barn de som voro tjugu år
gamla eller därutöver.) 28 De fingo i stället sin plats vid Arons
söners sida för tjänstgöringen i HERRENS hus, i vad som
rörde förgårdarna och kamrarna och reningen av allt heligt
och sysslorna vid tjänstgöringen i Guds hus, 29 vare sig det
gällde skådebröden eller det fina mjölet till spisoffret eller de
osyrade tunnkakorna eller plåtarna eller det hopknådade
mjölet, eller något mått och mål, 30 eller att var morgon göra
tjänst genom att tacka och lova HERREN, och likaledes
var afton, 31 eller att offra alla brännoffer åt HERREN på
sabbaterna, vid nymånaderna och vid högtiderna, till bestämt
antal och såsom det var föreskrivet för dem, beständigt, inför
HERRENS ansikte. 32 De skulle iakttaga vad som var att
iakttaga vid uppenbarelsetältet och vid det heliga, vad Arons
söner, deras bröder, hade att iakttaga vid tjänstgöringen i
HERRENS hus.

24 Och Arons söner hade följande avdelningar: Arons
söner voro Nadab och Abihu, Eleasar och Itamar. 2
Men Nadab och Abihu dogo före sin fader; och de hade inga
söner. Så blevo allenast Eleasar och Itamar präster. 3 Och
David jämte Sadok, av Eleasars söner, och Ahimelek, av
Itamars söner, indelade dem och bestämde den ordning
i vilken de skulle göra tjänst. 4 Då nu Eleasars söner
befunnos hava flera huvudmän än Itamars söner, indelade
man dem så, att Eleasars söner fingo sexton huvudmän
för sina familjer och Itamars söner åtta huvudmän för sina
familjer. 5 Man indelade dem genom lottkastning, de förra
såväl som de senare, ty helgedomens furstar och Guds
furstar togos både av Eleasars söner och av Itamars söner.
6 Och Semaja, Netanels son, sekreteraren, av Levi stam,
tecknade upp dem i närvaro av konungen, furstarna och
prästen Sadok och Ahimelek, Ebjatars son, och i närvaro av
huvudmännen för prästernas och leviternas familjer. Lotterna
drogos skiftevis för Eleasars och för Itamars familjer. 7 Den
första lotten föll ut för Jojarib, den andra för Jedaja, 8 den
tredje för Harim, den fjärde för Seorim, 9 den femte för
Malkia, den sjätte för Mijamin, 10 den sjunde för Hackos,
den åttonde för Abia, 11 den nionde för Jesua, den tionde för
Sekanja, 12 den elfte för Eljasib, den tolfte för Jakim, 13
den trettonde för Huppa, den fjortonde för Jesebab, 14 den
femtonde för Bilga, den sextonde för Immer, 15 den sjuttonde
för Hesir, den adertonde för Happisses, 16 den nittonde
för Petaja, den tjugonde för Hesekiel, 17 den tjuguförsta
för Jakin, den tjuguandra för Gamul, 18 den tjugutredje
for Delaja, den tjugufjärde för Maasja. 19 Detta blev den
ordning i vilken de skulle göra tjänst, när de gingo in i
HERRENS hus, såsom det var föreskrivet för dem genom
deras fader Aron, i enlighet med vad HERREN, Israels Gud,
hade bjudit honom. 20 Vad angår de övriga Levi barn, så
hörde till Amrams barn Subael, till Subaels barn Jedeja, 21
till Rehabja, det är till Rehabjas barn, huvudmannen Jissia,
22 till jishariterna Selomot, till Selomots barn Jahat. 23 Och
benajiter voro Jeria, Amarja, den andre, Jahasiel, den tredje,
och Jekameam, den fjärde. 24 Ussiels barn voro Mika; till
Mikas barn hörde Samur. 25 Mikas broder var Jissia; till
Jissias barn hörde Sakarja. 26 Meraris barn voro Maheli
och Musi, Jaasia-Benos söner. 27 Meraris barn voro dessa
av Jaasia-Beno, och vidare Soham, Sackur och Ibri. 28
Mahelis son var Eleasar, men denne hade inga söner. 29 Till
Kis, det är Kis' barn, hörde Jerameel. 30 Men Musis barn
voro Maheli, Eder och Jerimot. Dessa voro leviternas barn,
efter deras familjer. 31 Också dessa kastade lott likaväl
som deras bröder, Arons söner, i närvaro av konung David,
Sadok, Ahimelek och huvudmännen för prästernas och
leviternas familjer, huvudmännen för familjerna likaväl som
deras yngsta bröder.

25 Och David jämte härhövitsmännen avskilde till
tjänstgöring Asafs, Hemans och Jedutuns söner, som
hade profetisk anda till att spela på harpor, psaltare och
cymbaler. Och detta är förteckningen på dem, på de män
som fingo denna tjänstgöring till åliggande. 2 Av Asafs
söner: Sackur, Josef, Netanja och Asarela, Asafs söner,
under ledning av Asaf, som hade profetisk anda till att spela,
under konungens ledning. 3 Av Jedutun: Jedutuns söner
Gedalja, Seri, Jesaja, Hasabja och Mattitja, tillsammans sex,
med harpor, under ledning av sin fader Jedutun, som hade
profetisk anda till att spela tack- och lovsånger till HERREN.
4 Av Heman: Hemans söner Buckia, Mattanja, Ussiel, Sebuel
och Jerimot, Hananja, Hanani, Eliata, Giddalti och Romamti-
Eser, Josbekasa, Malloti, Hotir, Mahasiot. 5 Alla dessa voro
söner till Heman, som var konungens siare, enligt det löfte
Gud hade givit, att han ville upphöja hans horn; därför gav

Gud Heman fjorton söner och tre döttrar. 6 Alla dessa stodo
var och en under sin faders ledning, när de utförde sången i
HERRENS hus till cymbaler, psaltare och harpor och så
gjorde tjänst i Guds hus; de stodo under konungens, Asafs,
Jedutuns och Hemans ledning. 7 Och antalet av dem jämte
deras bröder, av dem som hade blivit undervisade i sången
till HERREN ära, alla de däri kunniga, utgjorde två hundra
åttioåtta. 8 Och de kastade lott om tjänstgöringen, alla,
den minste likaväl som den störste, den kunnige jämte
lärjungen. 9 Den första lotten kom ut för Asaf och föll på
Josef; den andre blev Gedalja, han själv med sina bröder
och söner, tillsammans tolv; 10 den tredje blev Sackur, med
sin söner och bröder, tillsammans tolv 11 den fjärde lotten
kom ut för Jisri, med hans söner och bröder, tillsammans
tolv; 12 den femte blev Netanja, med sina söner och bröder,
tillsammans tolv; 13 den sjätte blev Buckia, med sina söner
och bröder, tillsammans tolv; 14 den sjunde blev Jesarela,
med sina söner och bröder, tillsammans tolv; 15 den åttonde
blev Jesaja, med sin söner och bröder, tillsammans tolv
16 den nionde blev Mattanja, med sina söner och bröder,
tillsammans tolv; 17 den tionde blev Simei, med sina söner
och bröder, tillsammans tolv 18 den elfte blev Asarel, med
sin söner och bröder, tillsammans tolv 19 den tolfte lotten
kom ut för Hasabja, med hans söner och bröder tillsammans
tolv; 20 den trettonde blev Subael, med sina söner och
bröder, tillsammans tolv; 21 den fjortonde blev Mattitja, med
sina söner och bröder, tillsammans tolv; 22 den femtonde
lotten kom ut för Jeremot, med hans söner och bröder,
tillsammans tolv; 23 den sextonde för Hananja, med hans
söner och bröder, tillsammans tolv; 24 den sjuttonde för
Josbekasa, med hans söner och bröder, tillsammans tolv;
25 den adertonde för Hanani, med hans söner och bröder,
tillsammans tolv; 26 den nittonde för Malloti, med hans söner
och bröder, tillsammans tolv; 27 den tjugonde för Elijata, med
hans söner och bröder, tillsammans tolv; 28 den tjuguförsta
för Hotir, med hans söner och bröder, tillsammans tolv; 29
den tjuguandra för Giddalti, med hans söner och bröder,
tillsammans tolv; 30 den tjugutredje för Mahasiot, med hans
söner och bröder, tillsammans tolv; 31 den tjugufjärde för
Romamti-Eser, med hans söner och bröder, tillsammans
tolv.

26 Vad angår dörrvaktarnas avdelningar, så hörde till
koraiterna Meselemja, Kores son, av Asafs barn. 2
Och Meselemja hade söner: Sakarja var den förstfödde,
Jediael den andre, Sebadja den tredje, Jatniel den fjärde, 3
Elam den femte, Johanan den sjätte, Eljoenai den sjunde. 4
Och Obed-Edom hade söner: Semaja var den förstfödde,
Josabad den andre, Joa den tredje, Sakar den fjärde,
Netanel den femte, 5 Ammiel den sjätte, Isaskar den sjunde,
Peulletai den åttonde; ty Gud hade välsignat honom. 6 Åt
hans son Semaja föddes ock söner, som blevo furstar inom
sin familj, ty de voro dugande män. 7 Semajas söner voro
Otni, Refael och Obed, Elsabad och hans bröder, dugliga
män, Elihu och Semakja. 8 Alla dessa hörde till Obed-
Edoms avkomlingar, de själva och deras söner och bröder,
dugliga och kraftfulla män i tjänsten, tillsammans sextiotvå
avkomlingar av Obed-Edom. 9 Meselemja hade ock söner
och bröder, dugliga män, tillsammans aderton. 10 Och Hosa,
av Meraris barn, hade söner: Simri var huvudmannen, ty
visserligen var han icke förstfödd, men hans fader insatte
honom till huvudman; 11 Hilkia var den andre, Tebalja den
tredje, Sakarja den fjärde. Hosas söner och bröder voro
tillsammans tretton. 12 Dessa avdelningar av dörrvaktarna,
nämligen dessa deras huvudmän, fingo nu, likaväl som
deras bröder, sina åligganden för att göra tjänst i HERRENS
hus. 13 Och om var port kastade de lott, den minste såväl
som den störste, efter sina familjer. 14 Den lott som angav
öster föll då på Selemja; och för hans son Sakarja, en rådklok
man, kastade man lott, och för honom kom ut den lott som
angav norr; 15 för Obed-Edom den lott som angav söder,
under det att hans söner fingo på sin del förrådshuset; 16 för
Suppim och för Hosa den lott som angav platsen västerut, vid
Salleketporten, där vägen höjer sig uppåt, det ena vaktstället
invid det andra. 17 Österut voro sex leviter, norrut fyra för
var dag, söderut fyra för var dag, och vid förrådshuset två i
sänder; 18 vid Parbar västerut voro fyra vid vägen och två
vid själva Parbar. 19 Dessa voro dörrvaktarnas avdelningar,
av koraiternas barn och av Meraris barn. 20 Och av leviterna
hade Ahia uppsikten över Guds hus skatter och vården om
de förråd som utgjordes av vad som hade blivit helgat åt
HERREN. 21 Laedans barn, nämligen gersoniternas barn av
Laedans släkt, huvudmannen för gersoniten Laedans familj,
jehieliterna, 22 det är jehieliternas barn, Setam och hans
broder Joel, hade uppsikten över skatterna i HERRENS hus.
23 Vad angår amramiterna, jishariterna, hebroniterna och
ossieliterna, 24 så var Sebuel, son till Gersom, son till Mose,
överuppsyningsman över skatterna. 25 Och hans bröder
av Eliesers släkt voro dennes son Rehabja, dennes son
Jesaja, dennes son Joram, dennes son Sikri och dennes son
Selomot. 26 Denne Selomot och hans bröder hade uppsikten
över alla förråd som utgjordes av vad som hade blivit helgat
åt HERREN av konung David, så ock av huvudmännen
för familjerna, ävensom av över- och underhövitsmännen
och av härhövitsmännen. 27 Från krigen och av bytet hade

de helgat detta för att hålla HERRENS hus vid makt; 28
likaledes allt vad siaren Samuel och Saul, Kis' son, och
Abner, Ners son, och Joab, Serujas son, hade helgat --
korteligen, var och en som helgade något lämnade det under
Selomits och hans bröders vård. 29 Av jishariterna togos
Kenanja och hans söner till de världsliga sysslorna i Israel,
till att vara tillsyningsmän och domare. 30 Av hebroniterna
togos Hasabja och hans bröder, dugliga män, ett tusen
sju hundra, till ämbetsförvaltningen i Israel på andra sidan
Jordan, på västra sidan, till alla slags sysslor åt HERREN
och till konungens tjänst. 31 För hebroniterna var Jeria
huvudman, för hebroniterna efter deras ättföljd och familjer.
(I Davids fyrtionde regeringsår anställdes undersökning
rörande dem; och bland dem funnos då dugande män
i Jaeser i Gilead.) 32 Hans bröder, dugliga män, vore
två tusen sju hundra, huvudmän för familjer. Dem satte
konung David över rubeniterna, gaditerna och ena hälften av
Manasse stam, för att ombesörja alla Guds och konungens
angelägenheter.

27 Och detta är förteckningen på Israels barn, efter
deras antal med huvudmännen för deras familjer
och med över- och underhövitsmännen och med deras
tillsyningsmän vilka tjänade konungen i allt som rörde
krigsfolkets avdelningar, vilka avdelningar kommo och
avgingo skiftevis för var och en av årets alla månader, var
avdelning tjugufyra tusen man stark. 2 Över den första
avdelningen, den som tjänstgjorde under första månaden,
hade Jasobeam, Sabdiels son, befälet. Och i hans avdelning
voro tjugufyra tusen. 3 Han hörde till Peres' barn och var
huvudanförare för alla härhövitsmän som tjänstgjorde under
första månaden. 4 Över den andra månadens avdelning
hade ahoaiten Dodai befälet, det var hans avdelning; där var
ock fursten Miklot. Och i hans avdelning voro tjugufyra tusen.
5 Den tredje härhövitsmannen, den som tjänstgjorde under
tredje månaden, var Benaja, prästen Jojadas son, såsom
huvudanförare. Och i hans avdelning voro tjugufyra tusen.
6 Denne Benaja var en hjälte bland de trettio och hade
befälet över de trettio. Och vid hans avdelning var hans son
Ammisabad. 7 Den fjärde, den som tjänstgjorde under fjärde
månaden, var Asael, Joabs broder, och efter honom hans
son Sebadja. Och i hans avdelning voro tjugufyra tusen 8
Den femte, den som tjänstgjorde under femte månaden, var
hövitsmannen Samhut, jisraiten. Och i hans avdelning voro
tjugufyra tusen. 9 Den sjätte, den som tjänstgjorde under
sjätte månaden, var tekoaiten Ira, Ickes' son. Och i hans
avdelning voro tjugufyra tusen. 10 Den sjunde, den som
tjänstgjorde under sjunde månaden, var peloniten Heles, av
Efraims barn. Och i hans avdelning voro tjugufyra tusen. 11
Den åttonde, den som tjänstgjorde under åttonde månaden,
var husatiten Sibbekai, som hörde till seraiterna. Och i hans
avdelning voro tjugufyra tusen. 12 Den nionde, den som
tjänstgjorde under nionde månaden, var anatotiten Abieser,
som hörde till benjaminiterna. Och i hans avdelning voro
tjugufyra tusen. 13 Den tionde, den som tjänstgjorde under
tionde månaden, var netofatiten Maherai, som hörde till
seraiterna. Och i hans avdelning voro tjugufyra tusen. 14
Den elfte, den som tjänstgjorde under elfte månaden, var
pirgatoniten Benaja, av Efraims barn. Och i hans avdelning
voro tjugufyra tusen. 15 Den tolfte, den som tjänstgjorde
under tolfte månaden, var netofatiten Heldai, som hörde till
Otniels släkt. Och i hans avdelning voro tjugufyra tusen. 16
Och Israels stamhövdingar voro dessa: furste för rubeniterna
var Elieser, Sikris son; för simeoniterna Sefatja, Maakas
son; 17 för Levi Hasabja, Kemuels son; för Arons släkt
Sadok; 18 för Juda Elihu, en av Davids bröder; för Isaskar
Omri, Mikaels son; 19 för Sebulon Jismaja, Obadjas son;
för Naftali Jerimot, Asriels son; 20 för Efraims barn Hosea,
Asasjas son; för ena hälften av Manasse stam Joel, Pedajas
son; 21 för andra hälften av Manasse, den i Gilead, Jiddo,
Sakarjas son; för Benjamin Jaasiel, Abners son; 22 för Dan
Asarel, Jerohams son. Dessa voro Israels stamhövdingar.
23 Men David tog i förteckningen icke upp dem som voro
under tjugu år, ty HERREN hade lovat att han ville föröka
Israel såsom stjärnorna på himmelen. 24 Joab, Serujas son,
begynte räkningen, men fullbordade den icke, ty genom
den kom förtörnelse över Israel; och antalet togs icke upp i
någon förteckning i konung Davids krönika. 25 Uppsikten
över konungens skatter hade Asmavet, Adiels son; över
förråden på fälten, i städerna och byarna och fästningstornen
Jonatan, Ussias son; 26 över dem som arbetade på fältet
med jordbruket Esri, Kelubs son; 27 över vingårdarna
ramatiten Simei; över de vinförråd som man hade samlat
i vingårdarna sifmiten Sabdi; 28 över olivplanteringarna
och mullbärsfikonträden i Låglandet gaderiten Baal-Hanan;
över oljeförråden Joas. 29 Över de fäkreatur som betade
i Saron saroniten Sitrai, och över fäkreaturen i dalarna
Safat, Adlais son; 30 över kamelerna ismaeliten Obil; över
åsninnorna meronotiten Jedeja; 31 över småboskapen
hagariten Jasis. Alla dessa voro uppsyningsmän över konung
Davids ägodelar. 32 Men Jonatan, Davids farbroder, var
rådgivare; han var en förståndig och skriftlärd man. Jehiel,
Hakmonis son, var anställd hos konungens söner. 33 Ahitofel
var konungens rådgivare, och arkiten Husai var konungens

vän. 34 Efter Ahitofel kom Jojada, Benajas son, och Ebjatar.
Och Joab var konungens härhövitsman.

28 Och David församlade till Jerusalem alla Israels
hövdingar, stamhövdingarna och häravdelningarnas
hövitsmän, dem som voro i konungens tjänst, och över-
och underhövitsmännen och uppsyningsmännen över alla
konungens och hans söners ägodelar och boskap, så ock
hovmännen och hjältarna och alla tappra stridsmän. 2 Och
konung David stod upp från sin plats och sade: "Hören mig,
mina bröder och mitt folk. Jag hade själv i sinnet att bygga ett
hus till vilostad för HERRENS förbundsark och för vår Guds
fotapall, och jag hade skaffat förråd till byggnadsverket. 3
Men Gud sade till mig: 'Du skall icke bygga ett hus åt mitt
namn, ty du är en krigsman och har utgjutit blod.' 4 Dock
utvalde HERREN, Israels Gud mig ur hela min faders hus
till att vara konung över Israel evärdligen. Ty Juda utvalde
han till furste, och i Juda hus min faders hus, och bland min
faders söner hade han behag till mig, så att han gjorde mig
till konung över hela Israel. 5 Och bland alla mina söner -- ty
HERREN har givit mig många söner -- utvalde han min son
Salomo till att sitta på HERRENS konungatron och härska
över Israel. 6 Och han sade till mig: 'Din son Salomo är den
som skall bygga mitt hus och mina förgårdar; ty honom har
jag utvalt till min son, och jag skall vara hans fader. 7 Och
jag skall befästa hans konungamakt för evigt, om han är
ståndaktig i att göra efter mina bud och rätter, såsom han
nu gör.' 8 Och nu säger jag inför hela Israel, HERRENS
församling, och inför vår Gud, som hör det: Hållen och akten
på alla HERRENS, eder Guds, bud, så att I fån besitta det
goda landet och lämna det såsom arv åt edra barn efter eder
till evärdlig tid. 9 Och du, min son Salomo, må lära känna
din faders Gud och tjäna honom med hängivet hjärta och
med villig själ; ty HERREN rannsakar alla hjärtan och förstår
alla uppsåt och tankar. Om du söker honom, så låter han sig
finnas av dig, men om du övergiver honom, då förkastar han
dig evinnerligen. 10 Så se nu till; ty HERREN har utvalt dig att
bygga ett hus till helgedomen. Var frimodig och gå till verket."
11 Och David gav åt sin son Salomo en mönsterbild av
förhuset och tempelbyggnaderna, och av förrådskamrarna,
de övre salarna och de inre rummen, och av nådastolens
boning; 12 vidare en mönsterbild av allt som han hade tänkt
ut i sitt sinne rörande förgårdarna till HERRENS hus, och
rörande alla kamrarna runt omkring för Guds hus' skatter och
för de förråd som utgjordes av vad som hade blivit helgat
åt HERREN; 13 vidare föreskrifter rörande prästernas och
leviternas avdelningar och alla sysslor som skulle förekomma
vid tjänstgöringen i HERRENS hus, och rörande alla kärl
som skulle användas vid tjänstgöringen i HERRENS hus,
14 och rörande guldet, med uppgift på den vikt i guld, som
kom på vart särskilt kärl till tjänstgöringen, och rörande alla
kärl av silver, med uppgift på den vikt som kom på vart
särskilt kärl till tjänstgöringen. 15 Och han angav vikten på
de gyllene ljusstakarna med tillhörande lampor av guld, med
uppgift på vikten i var särskild ljusstake med dess lampor, så
ock rörande silverljusstakarna, med uppgift på vikten i var
ljusstake med dess lampor, alltefter beskaffenheten av den
tjänstförrättning vid vilken ljusstaken skulle användas; 16
likaledes rörande vikten på guldet till skådebrödsborden, vart
bord för sig, och rörande silvret till silverborden. 17 Och han
gav honom föreskrifter rörande gafflarna och skålarna och
kannorna av rent guld, och rörande de gyllene bägarna,
med uppgift på vikten i var särskild bägare, och rörande
silverbägarna, med uppgift på vikten i var särskild bägare;
18 likaså rörande rökelsealtaret av rent guld, med uppgift
på vikten; så ock en mönsterbild av vagnen, de gyllene
keruberna, som skulle breda ut sina vingar och övertäcka
HERRENS förbundsark. 19 "Om alltsammans", sade han,
"har HERREN undervisat mig genom en skrift av sin hand,
om allt som skall utföras enligt mönsterbilden." 20 Och David
sade till sin son Salomo: "Var frimodig och oförfärad och
gå till verket; frukta icke och var icke försagd. Ty HERREN
Gud, min Gud, skall vara med dig. Han skall icke lämna dig
och icke övergiva dig, till dess att allt som skall utföras för
tjänstgöringen i HERRENS hus har blivit fullbordat. 21 Och
se, här äro prästernas och leviternas avdelningar, som skola
förrätta allt slags tjänst i Guds hus. Och till allt som skall
utföras har du hos dig allahanda villigt folk, utrustat med
vishet till allt slags arbete; därjämte äro hövdingarna och allt
folket redo till allt vad du befaller."

29 Och konung David sade till hela församlingen: "Min
son Salomo den ende som Gud har utvalt, är ung och
späd, och arbetet är stort, ty denna borg är icke avsedd
för en människa, utan för HERREN Gud. 2 Därför har jag,
så vitt jag har förmått, för min Guds hus anskaffat guld till
det som skall vara av guld, silver till det som skall vara
av silver, koppar till det som skall vara av koppar, järn till
det som skall vara av järn, och trä till det som skall vara
av trä, dessutom onyxstenar och andra infattningsstenar,
svartglänsande och brokiga stenar, korteligen, alla slags
dyrbara stenar, så ock marmor i myckenhet. 3 Och därjämte,
eftersom jag har min Guds hus kärt, giver jag nu vad jag
själv äger i guld och silver till min Guds hus, utöver allt
vad jag förut har anskaffat för det heliga huset: 4 tre tusen
talenter guld, guld från Ofir, och sju tusen talenter renat silver

till att därmed överdraga byggnadernas väggar, 5 till att göra
av guld vad som skall vara av guld, och till att göra av silver
vad som skall vara av silver, ja, till allt slags arbete som
utföres av konstnärer. Vill då någon annan nu i dag frivilligt
fylla sin hand med gåvor åt HERREN?" 6 Då kommo frivilligt
familjehövdingarna och Israels stamhövdingar, så ock över-
och underhövitsmännen och tillika uppsyningsmännen över
konungens arbeten, 7 och de gåvo till arbetet på Guds hus
fem tusen talenter guld, tio tusen dariker, tio tusen talenter
silver, aderton tusen talenter koppar och ett hundra tusen
talenter järn. 8 Och var och en som hade ädla stenar i sin
ägo gav dem till skatten i HERRENS hus, under gersoniten
Jehiels vård. 9 Då gladde sig folket över deras frivilliga
gåvor, ty av hängivet hjärta buro de fram sina frivilliga gåvor
åt HERREN; konung David gladde sig ock högeligen. 10 Och
David lovade HERREN inför hela församlingen; David sade:
"Lovad vare du, HERRE, vår fader Israels Gud, från evighet
till evighet! 11 Dig, HERRE, tillhör storhet och makt och
härlighet och glans och majestät, ja, allt vad i himmelen och
på jorden är. Ditt, o HERRE, är riket, och du har upphöjt dig
till ett huvud över allt. 12 Rikedom och ära komma från dig,
du råder över allt, och i din hand är kraft och makt; det står i
din hand att göra vad som helst stort och starkt. 13 Så tacka
vi dig nu, vår Gud, och lova ditt härliga namn. 14 Ty vad är
väl jag, och vad är mitt folk, att vi själva skulle förmå att giva
sådana frivilliga gåvor? Nej, från dig kommer allt, och ur din
hand hava vi givit det åt dig. 15 Ty vi äro främlingar hos dig
och gäster såsom alla våra fäder; såsom en skugga äro våra
dagar på jorden, och intet är här att lita på. 16 HERRE, vår
Gud, alla dessa håvor som vi hava anskaffat för att bygga dig
ett hus åt ditt heliga namn -- från din hand hava de kommit,
och ditt är alltsammans. 17 Och jag vet, min Gud, att du
prövar hjärtat och har behag till vad rätt är. Med rättsinnigt
hjärta har jag burit fram alla dessa frivilliga gåvor; och nu
har jag ock sett med glädje huru ditt folk, som står har, har
burit fram åt dig sina frivilliga gåvor. 18 HERRE, Abrahams,
Isaks och Israels, våra fäders, Gud, låt evinnerligen ditt folks
hjärtas håg och tankar vara redo till sådant, och vänd deras
hjärtan till dig. 19 Och giv min son Salomo ett hängivet hjärta,
så att han håller dina bud, dina vittnesbörd och dina stadgar,
och utför allt detta och bygger denna borg, vartill jag har
skaffat förråd." 20 Därefter sade David till hela församlingen:
"Loven HERREN, eder Gud." Då lovade hela församlingen
HERREN, sina fäders Gud, och de bugade sig och föllo
ned för HERREN och för konungen. 21 Och dagen efter
denna dag slaktade de slaktoffer åt HERREN och offrade
brännoffer åt HERREN: tusen tjurar, tusen vädurar och tusen
lamm med tillhörande drickoffer, därtill slaktoffer i myckenhet
för hela Israel. 22 Och de åto och drucko inför HERRENS
ansikte på den dagen med stor glädje. Och de gjorde för
andra gången Salomo, Davids son, till konung; de smorde
honom till en HERRENS furste, och Sadok till präst. 23
Och så satt Salomo på HERRENS tron såsom konung efter
sin fader David, och han blev lyckosam; och hela Israel
lydde honom. 24 Och alla hövdingarna och hjältarna och
därjämte alla konung Davids söner underkastade sig konung
Salomo. 25 Och HERREN gjorde Salomo övermåttan stor
inför hela Israel, och lät hans konungsliga härlighet bliva
större än någons som före honom hade varit konung över
Israel. 26 Men David, Isais son, hade regerat över hela
Israel. 27 Den tid han regerade över Israel var fyrtio år; i
Hebron regerade han i sju år, och i Jerusalem regerade han
i trettiotre år. 28 Och han dog i en god ålder, mätt på att
leva och mätt på rikedom och ära. Och hans son Salomo
blev konung efter honom. 29 Och vad som är att säga om
konung David, om hans första tid såväl som om hans sista,
det finnes upptecknat i siaren Samuels krönika, i profeten
Natans krönika och i siaren Gads krönika, 30 tillika med
hela hans regering och hans bedrifter och de skickelser som
övergingo honom och Israel och alla andra länder och riken.

2 Krönikeboken

1 Salomo, Davids son, befäste sig nu i sin konungamakt,
i det att HERREN, hans Gud, var med honom och gjorde
honom övermåttan stor. **2** Och sedan Salomo hade låtit
kallelse utgå till hela Israel, till över- och underhövitsmännen,
till domarna och till alla hövdingar i hela Israel, huvudmännen
för familjerna, **3** begav han sig med hela denna församling
till offerhöjden i Gibeon, ty där stod Guds uppenbarelsetält,
som HERRENS tjänare Mose hade gjort i öknen. **4** Guds
ark däremot hade David hämtat från Kirjat-Jearim upp till
den plats som David hade berett åt den, ty han hade åt den
slagit upp ett tält i Jerusalem. **5** Men kopparaltaret, som
Besalel, son till Uri, son till Hur, hade gjort, det hade man
ställt upp framför HERRENS tabernakel; och Salomo och
församlingen gingo dit för att fråga honom. **6** Där offrade nu
Salomo inför HERRENS ansikte på kopparaltaret, som stod
vid uppenbarelsetältet; han offrade på det tusen brännoffer.
7 Och om natten uppenbarade sig Gud för Salomo; han sade
till honom: "Bed mig om vad du vill att jag skall giva dig." **8**
Salomo svarade Gud: "Du har gjort stor nåd med min fader
David och har låtit mig bliva konung efter honom. **9** Så låt
nu, HERRE Gud, ditt ord till min fader David visa sig vara
sant; ty du har själv gjort mig till konung över ett folk som är
så talrikt som stoftet på jorden. **10** Giv mig nu vishet och
förstånd till att vara detta folks ledare och anförare; ty vem
skulle eljest kunna vara domare för detta ditt stora folk?"
11 Då sade Gud till Salomo: "Eftersom du är så till sinnes,
och icke har bett om rikedom, skatter och ära eller om dina
ovänners liv, och ej heller bett om långt liv, utan har bett om
vishet och förstånd, så att du kan vara domare för mitt folk,
över vilket jag har gjort dig till konung, **12** därför vare vishet
och förstånd dig givna; därtill vill jag ock giva dig rikedom och
skatter och ära, så att ingen konung före dig har haft och ej
heller någon efter dig skall hava så mycket därav." **13** Sedan
nu Salomo hade varit vid offerhöjden i Gibeon, begav han
sig från uppenbarelsetältet till Jerusalem och regerade där
över Israel. **14** Och Salomo samlade vagnar och ridhästar,
så att han hade ett tusen fyra hundra vagnar och tolv tusen
ridhästar; dem förlade han dels i vagnsstäderna, dels i
Jerusalem, hos konungen själv. **15** Och konungen styrde så,
att silver och guld blev lika vanligt i Jerusalem som stenar,
och cederträ lika vanligt som mullbärsfikonträ i Låglandet.
16 Och hästarna som Salomo lät anskaffa infördes från
Egypten; ett antal kungliga uppköpare hämtade ett visst
antal av dem till bestämt pris. **17** Var vagn som de hämtade
upp från Egypten och införde kostade sex hundra siklar
silver, och var häst ett hundra femtio. Sammalunda infördes
ock genom deras försorg sådana till hetiternas alla konungar
och till konungarna i Aram.

2 Och Salomo tänkte nu på att bygga ett hus åt HERRENS
namn och ett hus åt sig själv till konungaboning. **2** Därför
avräknade Salomo sjuttio tusen män till att vara bärare, åttio
tusen man till att hugga sten i bergen, och tre tusen sex
hundra till att hava uppsikt över de andra. **3** Och Salomo
sände till Huram, konungen i Tyrus, och lät säga: "Visa
samma vänskap mot mig som mot min fader David, till
vilken du sände cederträ, för att han skulle bygga sig ett
hus att bo i. **4** Nu vill jag bygga ett hus åt HERRENS,
min Guds, namn och helga det åt honom, för att man där
må antända välluktande rökelse inför hans ansikte, och
hava skådebröden beständigt upplagda, och offra brännoffer
morgon och afton, på sabbaterna, vid nymånaderna och
vid HERRENS, vår Guds, högtider; ty så är det för evärdlig
tid stadgat för Israel. **5** Och det hus som jag vill bygga
skall vara stort, ty vår Gud är större än alla andra gudar.
6 Vem förmår väl att bygga honom ett hus? Himlarna och
himlarnas himmel rymma honom ju icke. Vem är då jag,
att jag skulle kunna bygga honom ett hus, om icke för att
antända rökelse inför hans ansikte? **7** Så sänd mig nu en
konstförfaren man som kan arbeta i guld, silver, koppar och
järn, så ock i purpurrött, karmosinrött och mörkblått garn,
och som är skicklig i att utföra snidverk, tillsammans med
de konstförfarna män som jag har hos mig här i Juda och
Jerusalem, och som min fader David har anställt. **8** Och
sänd mig cederträ, cypressträ och algumträ från Libanon,
ty jag vet att dina tjänare äro skickliga i att hugga virke på
Libanon; och mina tjänare äro redo att vara dina tjänare
behjälpliga. **9** Må du skaffa mig virke i myckenhet, ty huset
som jag vill bygga skall vara stort och härligt. **10** Och jag
är villig att åt timmermännen som hugga virket giva, för
dina tjänares räkning, tjugu tusen korer tröskat vete, tjugu
tusen korer korn, tjugu tusen bat vin och tjugu tusen bat
olja." **11** Härpå svarade Huram, konungen i Tyrus, i ett brev
som han sände till Salomo: "Därför att HERREN älskar
sitt folk, har han satt dig till konung över dem." **12** Och
Huram skrev ytterligare: "Lovad vare HERREN, Israels Gud,
himmelens och jordens skapare, han som har givit konung
David en vis son, så utrustad med klokhet och förstånd, att
han kan bygga ett hus åt HERREN och ett hus åt sig själv
till konungaboning! **13** Så sänder jag nu en konstförfaren
och förståndig man, nämligen Huram-Abi. **14** Han är son till
en av Dans döttrar, och hans fader är en tyrisk man; han
är skicklig att arbeta i guld och silver, i koppar, järn, sten

och trä, så ock i purpurrött, mörkblått, vitt och karmosinrött
garn, och tillika att utföra alla slags snidverk och att väva
alla slags konstvävnader; honom må du låta utföra arbetet
tillsammans med dina och min herres, din fader Davids,
konstförfarna män. 15 Må alltså nu min herre sända till sina
tjänare vetet och kornet, oljan och vinet som han har talat
om. 16 Då vilja vi hugga virke på Libanon, så mycket du
behöver, och flotta det till dig på havet till Jafo; men därifrån
må du själv låta föra det upp till Jerusalem." 17 Och Salomo
lät räkna alla främmande män i Israels land, likasom hans
fader David förut hade anställt en räkning av dem. Och de
befunnos vara ett hundra femtiotre tusen sex hundra. 18 Av
dem utsåg han sjuttio tusen till att vara bärare, åttio tusen till
att hugga sten i bergen, och tre tusen sex hundra till att
hava uppsikt över folket och hålla det till arbete.

3 Och Salomo begynte att bygga HERRENS hus i
Jerusalem, på berget Moria, där hans fader David hade
fått sin uppenbarelse, och där han nu själv hade berett rum,
på det ställe som David hade utsett, nämligen på jebuséen
Ornans tröskplats. 2 Han begynte att bygga på andra dagen
i andra månaden, i sitt fjärde regeringsår. 3 När Salomo
då skulle bygga Guds hus, lade han grunden så, att det
blev sextio alnar långt och tjugu alnar brett, efter det gamla
alnmåttet. 4 Förhuset, som låg framför långhuset, framför
husets kortsida, mätte tjugu alnar, och dess höjd var ett
hundra tjugu, och han överdrog det innantill med rent guld. 5
Huvudbyggnaden beklädde han med cypressträ, detta åter
beklädde han med bästa guld, och prydde det med palmer
och kedjeverk. 6 Därjämte smyckade han huset med dyrbara
stenar. Men guldet var från Parvaim. 7 Och han beklädde
huset, bjälkarna, trösklarna, ävensom väggarna och dörrarna
däri med guld, och lät inrista keruber på väggarna. 8 Vidare
tillredde han det rum som skulle vara det allraheligaste; det
låg utefter husets kortsida och var tjugu alnar långt och
tjugu alnar brett. Och han beklädde det med bästa guld,
sex hundra talenter i vikt. 9 Och spikarna däri vägde femtio
siklar i guld. De övre salarna beklädde han ock med guld. 10
Och till det rum som var det allraheligaste gjorde han två
keruber, i bildhuggeriarbete, och man överdrog dem med
guld. 11 Längden på kerubernas vingar tillsammans var
tjugu alnar. Den enas ena vinge, fem alnar lång, rörde vid
husets ena vägg, och hans andra vinge, fem alnar lång,
rörde vid den andra kerubens vinge. 12 Och den andra
kerubens ena vinge, fem alnar lång, rörde vid husets andra
vägg, och hans andra vinge, fem alnar lång, nådde intill
den första kerubens vinge. 13 Alltså bredde dessa keruber
ut sina vingar tjugu alnar vitt, under det att de stodo på
sina fötter, med ansiktena vända inåt. 14 Och han gjorde
förlåten av mörkblått, purpurrött, karmosinrött och vitt garn
och prydde den med keruber. 15 Och han gjorde två pelare
till att stå framför huset, trettiofem alnar höga; och huvudet
som satt ovanpå var och en av dem var fem alnar. 16 Och
han gjorde kedjor till koret och satte ock sådana upptill på
pelarna. Och vidare gjorde han hundra granatäpplen och
satte dem på kedjorna. 17 Och pelarna ställde han upp
framför tempelsalen, den ena på högra sidan och den andra
på vänstra; åt den högra gav han namnet Jakin och åt den
vänstra namnet Boas.

4 Och han gjorde ett altare av koppar, tjugu alnar långt,
tjugu alnar brett och tio alnar högt. 2 Han gjorde ock
havet, i gjutet arbete. Det var tio alnar från den ena kanten
till den andra, runt allt omkring, och fem alnar högt; och
ett trettio alnar långt snöre mätte dess omfång. 3 Och
runt omkring nedantill voro bilder som föreställde oxar, och
omgåvo det runt omkring -- tio alnar brett som det var -- så
att de omslöto havet runt omkring; oxarna bildade två rader
och voro gjutna i ett stycke med det övriga. 4 Det stod ock på
tolv oxar, tre vända mot norr, tre vända mot väster, tre vända
mot söder och tre vända mot öster; havet stod ovanpå dessa,
och deras bakdelar voro alla vända inåt. 5 Dess tjocklek var
en handsbredd; och dess kant var gjord såsom kanten på
en bägare, i form av en utslagen lilja. Det rymde och höll
tre tusen bat. 6 Vidare gjorde han tio bäcken och ställde
fem på högra sidan och fem på vänstra, för att brukas vid
tvagning; i dem skulle man nämligen skölja vad som hörde
till brännoffret. Men havet var för prästerna till att två sig i. 7
Vidare gjorde han de gyllene ljusstakarna, tio till antalet,
sådana de skulle vara, och ställde dem i tempelsalen, fem på
högra sidan och fem på vänstra. 8 Vidare gjorde han tio bord
och satte dem i tempelsalen, fem på högra sidan och fem på
vänstra. Han gjorde ock ett hundra skålar av guld. 9 Och
han gjorde prästernas förgård och den stora yttre förgården,
så ock dörrar till denna förgård; och dörrarna överdrog han
med koppar. 10 Och havet ställde han på högra sidan, åt
sydost. 11 Dessutom gjorde Huram askkärlen, skovlarna
och skålarna. Så förde Hiram det arbete till slut, som han
fick utföra åt konung Salomo för Guds hus: 12 nämligen två
pelare, och de två kloten och pelarhuvudena ovanpå pelarna,
och de två nätverk som skulle betäcka de båda klotformiga
pelarhuvuden som sutto ovanpå pelarna, 13 och därjämte de
fyra hundra granatäpplena till de båda nätverken, två rader
granatäpplen till vart nätverk, för att de båda klotformiga
pelarhuvuden som sutto uppe på pelarna så skulle bliva
betäckta. 14 Vidare gjorde han bäckenställen och gjorde

tillika bäckenen på bäckenställen, 15 så ock havet, som var
allenast ett, och de tolv oxarna därunder. 16 Och askkärlen,
skovlarna och gafflarna och alla dithörande föremål gjorde
Huram-Abiv åt konung Salomo till HERRENS hus. Allt var av
blank koppar. 17 På Jordanslätten lät konungen gjuta det i
lerformar, mellan Suckot och Sereda. 18 Och Salomo lät göra
en så stor myckenhet av alla dessa föremål, att kopparens
vikt icke kunde utrönas. 19 Alltså gjorde Salomo alla föremål
som skulle finnas i Guds hus: det gyllene altaret, borden
som skådebröden skulle ligga på, 20 så ock ljusstakarna
med sina lampor, som skulle tändas på föreskrivet sätt,
framför koret, av fint guld, 21 med blomverket, lamporna
och lamptängerna av guld -- allt av yppersta guld; 22 vidare
knivarna, de båda slagen av skålar och fyrfaten, av fint guld.
Och vad angår ingångarna i huset, så voro både de dörrar i
dess innersta, som ledde till det allraheligaste, och de dörrar
i huset, som ledde till tempelsalen, gjorda av guld.

5 Sedan allt det arbete som Salomo lät utföra för HERRENS
hus var färdigt, förde Salomo ditin vad hans fader David
hade helgat åt HERREN: silvret, guldet och alla kärlen;
detta lade han in i skattkamrarna i Guds hus. 2 Därefter
församlade Salomo de äldste i Israel, alla huvudmännen för
stammarna, Israels barns familjehövdingar, till Jerusalem, för
att hämta HERRENS förbundsark upp från Davids stad, det
är Sion. 3 Så församlade sig då till konungen alla Israels män
under högtiden, den som firades i sjunde månaden. 4 När då
alla de äldste i Israel hade kommit tillstädes, lyfte leviterna
upp arken. 5 Och de hämtade arken och uppenbarelsetältet
ditupp, jämte alla heliga föremål som funnos i tältet; de
levitiska prästerna hämtade det ditupp. 6 Och konung
Salomo stod framför arken jämte Israels hela menighet, som
hade församlats till honom; och de offrade därvid småboskap
och fäkreatur i sådan myckenhet, att de icke kunde täljas
eller räknas. 7 Och prästerna buro in HERRENS förbundsark
till dess plats i husets kor, i det allraheligaste, till platsen
under kerubernas vingar. 8 Keruberna höllo nämligen sina
vingar utbredda över den plats där arken stod, så att arken
och dess stänger ovantill övertäcktes av keruberna. 9 Och
stängerna voro så långa, att deras ändar, som sköto ut
från arken, väl kunde ses framför koret, men däremot icke
voro synliga längre ute. Och den har blivit kvar där ända till
denna dag. 10 I arken fanns intet annat än de två tavlor som
Mose hade lagt dit vid Horeb, när HERREN slöt förbund
med Israels barn, sedan de hade dragit ut ur Egypten. 11
Men när prästerna gingo ut ur helgedomen (ty alla präster
som funnos där hade helgat sig, utan avseende på vilken
avdelning de tillhörde; 12 och leviterna, samtliga sångarna,
Asaf, Heman och Jedutun med sina söner och bröder, stodo,
klädda i vitt linne, med cymbaler, psaltare och harpor öster
om altaret, och jämte dem ett hundra tjugu präster som
blåste i trumpeter; 13 och trumpetblåsarna och sångarna
stämde på en gång och enhälligt upp HERRENS lov och
pris), och när man nu lät trumpeter och cymbaler och andra
instrumenter ljuda och begynte lova HERREN, därför att
han är god, och därför att hans nåd varar evinnerligen, då
blev huset, HERRENS hus, uppfyllt av en molnsky, 14 så att
prästerna för molnskyns skull icke kunde stå där och göra
tjänst; ty HERRENS härlighet uppfyllde Guds hus.

6 Då sade Salomo: "HERREN har sagt att han vill bo i
töcknet. 2 Men jag har byggt ett hus till boning åt dig och
berett en plats där du må förbliva till evig tid." 3 Sedan vände
konungen sig om och välsignade Israels hela församling,
under det att Israels hela församling förblev stående. 4 Han
sade: "Lovad vare HERREN, Israels Gud, som med sina
händer har fullbordat vad han med sin mun lovade min fader
David, i det han sade: 5 'Från den dag då jag förde mitt folk
ut ur Egyptens land har jag icke i någon av Israels stammar
utvalt en stad, till att i den bygga ett hus där mitt namn
skulle vara, ej heller har jag utvalt någon man till att vara
en furste över mitt folk Israel; 6 men Jerusalem har jag nu
utvalt, för att mitt namn skall vara där, och David har jag
utvalt till att råda över mitt folk Israel.' 7 Och min fader David
hade väl i sinnet att bygga ett hus åt HERRENS, Israels
Guds, namn; 8 men HERREN sade till min fader David:
'Då du nu har i sinnet att bygga ett hus åt mitt namn, så
gör du visserligen väl däri att du har detta i sinnet; 9 dock
skall icke du få bygga detta hus, utan din son, den som har
utgått från din länd, han skall bygga huset åt mitt namn.'
10 Och HERREN har uppfyllt det löfte han gav; ty jag har
kommit upp i min fader Davids ställe och sitter nu på Israels
tron, såsom HERREN lovade, och jag har byggt huset åt
HERRENS, Israels Guds, namn. 11 Och där har jag satt
arken, i vilken förvaras det förbund som HERREN slöt med
Israels barn." 12 Därefter trädde han fram för HERRENS
altare inför Israels hela församling och uträckte sina händer.
13 Ty Salomo hade gjort en talarstol av koppar, fem alnar
lång, fem alnar bred och tre alnar hög, och ställt den mitt
på den yttre förgården, på den stod han nu. Och han föll
ned på sina knän inför Israels hela församling, och uträckte
sina händer mot himmelen 14 och sade: "HERRE, Israels
Gud, ingen gud är dig lik, i himmelen eller på jorden, du
som håller förbund och bevarar nåd mot dina tjänare, när
de vandra inför dig av allt sitt hjärta, 15 du som har hållit
vad du lovade din tjänare David, min fader; ty vad du med

din mun lovade, det fullbordade du med din hand, så som
nu har skett. 16 Så håll nu ock, HERRE, Israels Gud, vad
du lovade din tjänare David, min fader, i det att du sade:
'Aldrig skall den tid komma, då på Israels tron icke inför mig
sitter en avkomling av dig, om allenast dina barn hava akt
på sin väg, så att de vandra efter min lag, såsom du har
vandrat inför mig.' 17 Så låt nu, HERRE, Israels Gud, det ord
som du har talat till din tjänare David bliva sant. 18 Men
kan då Gud verkligen bo på jorden bland människorna?
Himlarna och himlarnas himmel rymma dig ju icke; huru
mycket mindre då detta hus som jag har byggt! 19 Men
vänd dig ändå till din tjänares bön och åkallan, HERRE, min
Gud, så att du hör på det rop och den bön som din tjänare
uppsänder till dig 20 och låter dina ögon dag och natt vara
öppna och vända mot detta hus -- den plats varom du har
sagt att du där vill fästa ditt namn -- så att du ock hör den
bön som din tjänare beder, vänd mot denna plats. 21 Ja, hör
på de böner som din tjänare och ditt folk Israel uppsända,
vända mot denna plats. Må du höra dem från himmelen,
där du bor; och när du hör, så må du förlåta. 22 Om någon
försyndar sig mot sin nästa och man ålägger honom en ed
och låter honom svärja, och han så kommer och svär inför
ditt altare i detta hus, 23 må du då höra det från himmelen
och utföra ditt verk och skaffa dina tjänare rätt, i det att du
vedergäller den skyldige och låter hans gärningar komma
över hans huvud, men skaffar rätt åt den som har rätt och
låter honom få efter hans rättfärdighet. 24 Och om ditt folk
Israel bliver slaget av en fiende, därför att de hava syndat
mot dig, men de omvända sig och prisa ditt namn och bedja
och åkalla inför ditt ansikte i detta hus 25 må du då höra
det från himmelen och förlåta ditt folk Israels synd och låta
dem komma tillbaka till det land som du har givit åt dem
och deras fäder. 26 Om himmelen bliver tillsluten, så att
regn icke faller, därför att de hava syndat mot dig, men de
då bedja, vända mot denna plats, och prisa ditt namn och
omvända sig från sin synd, när du bönhör dem, 27 må du då
höra det i himmelen och förlåta dina tjänares och ditt folk
Israels synd, i det att du lär dem den goda väg som de skola
vandra; och må du låta det regna över ditt land, det som du
har givit åt ditt folk till arvedel. 28 Om hungersnöd uppstår i
landet, om pest uppstår, om sot och rost, om gräshoppor
och gräsmaskar komma, om fienderna tränga folket i det
land där deras städer stå, eller om någon annan plåga och
sjukdom kommer, vilken det vara må, 29 och om då någon
bön och åkallan höjes från någon människa, vilken det vara
må, eller ock från hela ditt folk Israel, när de var för sig
känna den plåga och smärta som har drabbat dem, och de
så uträcka sina händer mot detta hus, 30 må du då höra det
från himmelen, där du bor, och förlåta och giva var och en
efter alla hans gärningar, eftersom du känner hans hjärta --
ty du allena känner människornas hjärtan -- 31 på det att de
alltid må frukta dig och vandra på dina vägar, så länge de
leva i det land som du har givit åt våra fäder. 32 Också om
en främling, en som icke är av ditt folk Israel, kommer ifrån
fjärran land, för ditt stora namns och din starka hands och
din uträckta arms skull, om någon sådan kommer och beder,
vänd mot detta hus, 33 må du då från himmelen, där du bor,
höra det och göra allt varom främlingen ropar till dig, på
det att alla jordens folk må känna ditt namn och frukta dig,
likasom ditt folk Israel gör, och förnimma att detta hus som
jag har byggt är uppkallat efter ditt namn. 34 Om ditt folk
drager ut till strid mot sina fiender, på den väg du sänder
dem, och de då bedja till dig, vända i riktning mot denna
stad som du har utvalt och mot det hus som jag har byggt
åt ditt namn, 35 må du då från himmelen höra deras bön
och åkallan och skaffa dem rätt. 36 Om de synda mot dig --
eftersom ingen människa finnes, som icke syndar -- och du
bliver vred på dem och giver dem i fiendens våld, så att
man tager dem till fånga och för dem bort till något annat
land, fjärran eller nära, 37 men de då besinna sig i det land
där de äro i fångenskap, och omvända sig och åkalla dig i
fångenskapens land och säga: 'Vi hava syndat, vi hava gjort
illa och varit ogudaktiga', 38 om de så omvända sig till dig av
allt sitt hjärta och av all sin själ, i fångenskapens land, dit
man har fört dem i fångenskap, och bedja, vända i riktning
mot sitt land, det som du har givit åt deras fäder, och mot
den stad som du har utvalt, och mot det hus som jag har
byggt åt ditt namn, 39 må du då från himmelen, där du bor,
höra deras bön och åkallan och skaffa dem rätt och förlåta
ditt folk vad de hava syndat mot dig. 40 Ja, min Gud, låt nu
dina ögon vara öppna och dina öron akta på vad som bedes
på denna plats. 41 Ja: Stå upp, HERRE Gud, och kom till
din vilostad, du och din makts ark. Dina präster, HERRE
Gud, vare klädda i frälsning, och dina fromma glädje sig
över ditt goda. 42 HERRE Gud, visa icke tillbaka din smorde;
tänk på den nåd du har lovat din tjänare David.

7 När Salomo hade slutat sin bön, kom eld ned från
himmelen och förtärde brännoffret och slaktoffren, och
HERRENS härlighet uppfyllde huset. 2 Och prästerna kunde
icke gå in i HERRENS hus, eftersom HERRENS härlighet
uppfyllde HERRENS hus. 3 Då nu alla Israels barn sågo huru
elden kom ned, och sågo HERRENS härlighet över huset,
föllo de ned på den stenlagda gården, med ansiktena mot
jorden, och tillbådo HERREN och tackade honom, därför att

han är god, och därför att hans nåd varar evinnerligen. 4 Och
konungen och allt folket offrade slaktoffer inför HERRENS
ansikte. 5 Konung Salomo offrade såsom slaktoffer tjugutvå
tusen tjurar och ett hundra tjugu tusen av småboskapen.
Så invigdes Guds hus av konungen och allt folket. 6 Och
prästerna stodo där i sina tjänstförrättningar, och leviterna
stodo med HERRENS musikinstrumenter, som konung David
hade låtit göra, för att de med dem skulle tacka HERREN,
därför att hans nåd varar evinnerligen; David lät nämligen
dem utföra lovsången. Men prästerna stodo mitt emot dem
och blåste i trumpeter, medan hela Israel förblev stående.
7 Och Salomo helgade den mellersta delen av förgården
framför HERRENS hus; ty där offrade han brännoffren och
fettstyckena av tackoffret eftersom kopparaltaret som Salomo
hade låtit göra icke kunde rymma brännoffret, spisoffret och
fettstyckena. 8 Tid detta tillfälle firade Salomo högtiden i sju
dagar, och med honom hela Israel, en mycket stor församling
ifrån hela landet, allt ifrån det ställe där vägen går till Hamat
ända till Egyptens bäck. 9 Och på åttonde dagen höllo de
högtidsförsamling. Ty altarets invigning firade de i sju dagar
och högtiden i sju dagar. 10 Men på tjugutredje dagen i
sjunde månaden lät han folket gå hem till sina hyddor; och
de voro fulla av glädje och fröjd över det goda som HERREN
hade gjort mot David och Salomo och mot sitt folk Israel. 11
Så fullbordade Salomo HERRENS hus och konungshuset;
och allt vad Salomo hade haft i sinnet att utföra i HERRENS
hus och i sitt eget hus hade lyckats honom väl. 12 Och
HERREN uppenbarade sig för Salomo om natten och sade
till honom: "Jag har hört din bön och utvalt denna plats åt
mig till offerplats. 13 Om jag tillsluter himmelen, så att regn
icke faller, om jag bjuder gräshoppor att fördärva landet, eller
om jag sänder pest bland mitt folk, 14 men mitt folk, det som
är uppkallat efter mitt namn, då ödmjukar sig och beder och
söker mitt ansikte och omvänder sig från sina onda vägar,
så vill jag höra det från himmelen och förlåta deras synd och
skaffa bot åt deras land. 15 Så skola nu mina ögon vara
öppna och mina öron akta på vad som bedes på denna
plats. 16 Och nu har jag utvalt och helgat detta hus, för att
mitt namn skall vara där till evig tid. Och mina ögon och
mitt hjärta skola vara där alltid. 17 Om du nu vandrar inför
mig, såsom din fader David vandrade, så att du gör allt vad
jag har bjudit dig och håller mina stadgar och rätter, 18 då
skall jag upprätthålla din konungatron, såsom jag lovade din
fader David, när jag sade: 'Aldrig skall den tid komma, då en
avkomling av dig icke råder över Israel.' 19 Men om I vänden
om och övergiven de stadgar och bud som jag har förelagt
eder, och gån bort och tjänen andra gudar och tillbedjen
dem, 20 då skall jag rycka upp dem som så göra ur mitt
land, det som jag har givit dem; och detta hus som jag har
helgat åt mitt namn skall jag förkasta ifrån mitt ansikte; och
jag skall göra det till ett ordspråk och en visa bland alla folk.
21 Och över detta hus, som har varit så upphöjt, skall då var
och en som går därförbi bliva häpen. Och när någon frågar:
'Varför har HERREN gjort så mot detta land och detta hus?',
22 då skall man svara: 'Därför att de övergåvo HERREN,
sina fäders Gud, som hade fört dem ut ur Egyptens land,
och höllo sig till andra gudar och tillbådo dem och tjänade
dem, därför har han låtit allt detta onda komma över dem.'"

8 När de tjugu år voro förlidna, under vilka Salomo byggde
på HERRENS hus och på sitt eget hus, 2 byggde Salomo
upp de städer som Huram hade givit honom och lät Israels
barn bosätta sig i dem. 3 Och Salomo drog till Hamat-Soba
och bemäktigade sig det. 4 Och han byggde upp Tadmor i
öknen och alla de förrådsstäder som i Hamat äro byggda av
honom. 5 Vidare byggde han upp Övre Bet-Horon och Nedre
Bet-Horon och gjorde dem till fasta städer med murar, portar
och bommar, 6 så ock Baalat och alla Salomos förrådsstäder,
ävensom alla vagnsstäderna och häststäderna, och allt
annat som Salomo kände åstundan att bygga i Jerusalem,
på Libanon och eljest i hela det land som lydde under hans
välde. 7 Allt det folk som fanns kvar av hetiterna, amoréerna,
perisséerna, hivéerna och jebuséerna, korteligen, alla de som
icke voro av Israel -- 8 deras avkomlingar, så många som
funnos kvar i landet efter dem, i det att Israels barn icke hade
utrotat dem, dessa pålade Salomo att vara arbetspliktiga,
såsom de äro ännu i dag. 9 Men somliga av Israels barn
gjorde Salomo icke till trälar vid de arbeten han utförde,
utan de blevo krigare och hövitsmän för hans kämpar, eller
uppsyningsmän över hans vagnar och ridhästar. 10 Och
konung Salomos överfogdar voro två hundra femtio; dessa
hade befälet över folket. 11 Och Salomo lät Faraos dotter
flytta upp från Davids stad till det hus som han hade byggt
åt henne; ty han sade: "Jag vill icke att någon kvinna skall
bo i Davids, Israels konungs, hus, ty det är en helig plats,
eftersom HERRENS ark har kommit dit." 12 Nu offrade
Salomo brännoffer åt HERREN på HERRENS, altare, det
som han hade byggt framför förhuset; 13 han offrade var
dag de för den dagen bestämda offren, efter Moses bud,
på sabbaterna, vid nymånaderna och vid högtiderna tre
gånger om året, nämligen vid det osyrade brödets högtid, vid
veckohögtiden och vid lövhyddohögtiden. 14 Och efter sin
fader Davids anordning fastställde han de avdelningar i vilka
prästerna skulle tjänstgöra, ävensom leviternas åligganden,
att de skulle utföra lovsången och betjäna prästerna -- var

dag de för den dagen bestämda åliggandena -- så ock huru
dörrvaktarna, efter sina avdelningar, skulle hålla vakt vid de
särskilda portarna; ty så hade gudsmannen David bjudit.
15 Och man vek icke av ifrån vad konungen hade bjudit
angående prästerna och leviterna, varken i fråga om någon
annan angelägenhet eller i fråga om förråden. 16 Så utfördes
allt Salomos arbete, först intill den dag då grunden lades till
HERRENS hus, och sedan intill dess det blev fullbordat.
Och så var då HERRENS hus färdigt. 17 Vid denna tid drog
Salomo till Esjon-Geber och till Elot, på havsstranden, i
Edoms land. 18 Och Huram sände till honom skepp genom
sitt folk, och därjämte av sitt folk sjökunnigt manskap. De foro
med Salomos folk till Ofir och hämtade därifrån fyra hundra
femtio talenter guld, som de förde till konung Salomo.

9 När drottningen av Saba fick höra ryktet om Salomo, kom
hon för att i Jerusalem sätta Salomo på prov med svåra
frågor. Hon kom med ett mycket stort följe och förde med sig
kameler, som buro välluktande kryddor och guld i myckenhet,
så ock ädla stenar. Och när hon kom inför konung Salomo,
förelade hon honom allt vad hon hade i tankarna. 2 Men
Salomo gav henne svar på alla hennes frågor; intet var
förborgat för Salomo, utan han kunde giva henne svar på
allt. 3 När nu drottningen av Saba såg Salomos vishet,
och såg huset som han hade byggt, 4 och såg rätterna på
hans bord och såg huru hans tjänare sutto där, och huru de
som betjänade honom utförde sina åligganden, och huru de
voro klädda, och vidare såg hans munskänkar, och huru
de voro klädda, och när hon såg den trappgång på vilken
han gick upp till HERRENS hus, då blev hon utom sig av
förundran. 5 Och hon sade till konungen: "Sant var det tal
som jag hörde i mitt land om dig och om din vishet. 6 Jag
ville icke tro vad man sade förrän jag själv kom och med
egna ögon fick se det; men nu finner jag att vidden av din
vishet icke ens till hälften har blivit omtalad för mig. Du är
vida förmer, än jag genom ryktet hade hört. 7 Sälla äro dina
män, och sälla äro dessa dina tjänare, som beständigt få stå
inför dig och höra din visdom. 8 Lovad vare HERREN, din
Gud, som har funnit sådant behag i dig, att han har satt dig
på sin tron till att vara konung inför HERREN, din Gud! Ja,
därför att din Gud älskar Israel och vill hålla det vid makt
evinnerligen, därför har han satt dig till konung över dem, för
att du skall skipa lag och rätt." 9 Och hon gav åt konungen
ett hundra tjugu talenter guld, så och välluktande kryddor
i stor myckenhet, därtill ädla stenar; sådana välluktande
kryddor som de vilka drottningen av Saba gav åt konung
Salomo hava eljest icke funnits. 10 När Hirams folk och
Salomos folk hämtade guld från Ofir, hemförde också de
algumträ och ädla stenar. 11 Av algumträet lät konungen
göra tillbehör till HERRENS hus och till konungshuset, så
ock harpor och psaltare för sångarna. Sådant hade aldrig
förut blivit sett i Juda land. 12 Konung Salomo åter gav åt
drottningen av Saba allt vad hon åstundade och begärde,
förutom vad som svarade emot det hon hade medfört åt
konungen. Sedan vände hon om och for till sitt land igen med
sina tjänare. 13 Det guld som årligen inkom till Salomo vägde
sex hundra sextiosex talenter, 14 förutom det som infördes
genom kringresande handelsmän och andra köpmän; också
Arabiens alla konungar och ståthållarna i landet förde guld
och silver till Salomo. 15 Och konung Salomo lät göra två
hundra stora sköldar av uthamrat guld och använde till var
sådan sköld sex hundra siklar uthamrat guld; 16 likaledes tre
hundra mindre sköldar av uthamrat guld och använde till var
sådan sköld tre hundra siklar guld; och konungen satte upp
dem i Libanonskogshuset. 17 Vidare lät konungen göra en
stor tron av elfenben och överdrog den med rent guld. 18
Tronen hade sex trappsteg och en pall av guld, fastsatta vid
tronen; på båda sidor om sitsen voro armstöd, och två lejon
stodo utmed armstöden; 19 och tolv lejon stodo där på de
sex trappstegen, på båda sidor. Något sådant har aldrig blivit
förfärdigat i något annat rike. 20 Och alla konung Salomos
dryckeskärl voro av guld, och alla kärl i Libanonskogshuset
voro av fint guld; silver aktades icke för något i Salomos
tid. 21 Ty konungen hade skepp som gingo till Tarsis med
Hurams folk; en gång vart tredje år kommo Tarsis-skeppen
hem och förde med sig guld och silver, elfenben, apor och
påfåglar. 22 Och konung Salomo blev större än någon annan
konung på jorden, både i rikedom och i vishet. 23 Alla
konungar på jorden kommo för att besöka Salomo och höra
den vishet som Gud hade nedlagt i hans hjärta. 24 Och var
och en av dem förde med sig skänker: föremål av silver
och av guld, kläder, vapen, välluktande kryddor, hästar och
mulåsnor. Så skedde år efter år. 25 Och Salomo hade fyra
tusen spann hästar med vagnar och tolv tusen ridhästar;
dem förlade han dels i vagnsstäderna, dels i Jerusalem, hos
konungen själv. 26 Och han var herre över alla konungar
ifrån floden ända till filistéernas land och sedan ända ned till
Egyptens gräns. 27 Och konungen styrde så, att silver blev
lika vanligt i Jerusalem som stenar, och cederträ lika vanligt
som mullbärsfikonträ i Låglandet. 28 Och hästar infördes
till Salomo från Egypten och från alla andra länder. 29 Vad
nu vidare är att säga om Salomo, om hans första tid såväl
som om hans sista, det finnes upptecknat i profeten Natans
krönika, i siloniten Ahias profetia och i siaren Jedais syner
om Jerobeam, Nebats son. 30 Salomo regerade i Jerusalem

över hela Israel i fyrtio år. 31 Och Salomo gick till vila hos
sina fäder, och man begrov honom i hans fader Davids stad.
Och hans son Rehabeam blev konung efter honom.

10 Och Rehabeam drog till Sikem, ty hela Israel hade
kommit till Sikem för att göra honom till konung. 2 När
Jerobeam, Nebats son, hörde detta, där han var i Egypten --
dit hade han nämligen flytt för konung Salomo -- vände han
tillbaka från Egypten. 3 Och de sände bort och läto kalla
honom åter. Då kom Jerobeam tillstädes jämte hela Israel
och talade till Rehabeam och sade: 4 "Din fader gjorde
vårt ok för svårt; men lätta nu du det svåra arbete och det
tunga ok som din fader lade på oss, så vilja vi tjäna dig." 5
Han svarade dem: "Vänten ännu tre dagar, och kommen så
tillbaka till mig." Och folket gick. 6 Då rådförde sig konung
Rehabeam med de gamle som hade varit i tjänst hos hans
fader Salomo, medan denne ännu levde; han sade: "Vilket
svar råden I mig att giva detta folk?" 7 De svarade honom
och sade: "Om du visar dig god mot detta folk och är nådig
mot dem och talar goda ord till dem, så skola de för alltid
bliva dina tjänare." 8 Men han aktade icke på det råd som
de gamle hade givit honom, utan rådförde sig med de unga
män som hade vuxit upp med honom, och som nu voro i
hans tjänst. 9 Han sade till dem: "Vilket svar råden I oss att
giva detta folk som har talat till mig och sagt: 'Lätta det ok
som din fader har lagt på oss'?" 10 De unga männen som
hade vuxit upp med honom svarade honom då och sade:
"Så bör du säga till folket som har talat till dig och sagt: 'Din
fader gjorde vårt ok tungt, men lätta du det för oss' -- så bör
du säga till dem: 'Mitt minsta finger är tjockare än min faders
länd. 11 Så veten nu, att om min fader har belastat eder
med ett tungt ok, så skall jag göra edert ok ännu tyngre;
har min fader tuktat eder med ris, så skall jag göra det
med skorpiongissel.'" 12 Så kom nu Jerobeam med allt
folket till Rehabeam på tredje dagen, såsom konungen hade
befallt, i det han sade: "Kommen tillbaka till mig på tredje
dagen." 13 Då gav konungen dem ett hårt svar; ty konung
Rehabeam aktade icke på de gamles råd. 14 Han talade till
dem efter de unga männens råd och sade: "Jag skall göra
edert ok tungt, ja, jag skall göra det ännu tyngre än förut; har
min fader tuktat eder med ris, så skall jag göra det med
skorpiongissel." 15 Alltså hörde konungen icke på folket;
ty det var så skickat av Gud, för att HERRENS ord skulle
uppfyllas, det som han hade talat till Jerobeam, Nebats
son, genom Ahia från Silo. 16 Då nu hela Israel förnam
att konungen icke ville höra på dem, gav folket konungen
detta svar: "Vad del hava vi i David? Ingen arvslott hava vi i
Isais son. Israel drage hem, var och en till sin hydda. Se nu
själv om ditt hus, du David." Därefter drog hela Israel hem
till sina hyddor. 17 Allenast över de israeliter som bodde i
Juda städer förblev Rehabeam konung. 18 Och när konung
Rehabeam sände åstad Hadoram, som hade uppsikten över
de allmänna arbetena, stenade Israels barn denne till döds;
och konung Rehabeam själv måste med hast stiga upp i sin
vagn och fly till Jerusalem. 19 Så avföll Israel från Davids
hus och har varit skilt därifrån ända till denna dag.

11 Och när Rehabeam kom till Jerusalem, församlade han
Juda hus och Benjamin, ett hundra åttio tusen utvalda
krigare, för att de skulle strida mot Israel och återvinna
konungadömet åt Rehabeam. 2 Men HERRENS ord kom
till gudsmannen Semaja; han sade: 3 "Säg till Rehabeam,
Salomos son, Juda konung, och till alla israeliter i Juda och
Benjamin: 4 Så säger HERREN: I skolen icke draga upp och
strida mot edra bröder. Vänden tillbaka hem, var och en
till sitt, ty vad som har skett har kommit från mig." Och de
lyssnade till HERRENS ord och vände om och drogo icke mot
Jerobeam. 5 Men Rehabeam bodde i Jerusalem, och han
befäste städer i Juda och gjorde dem till fasta platser. 6 Han
befäste Bet-Lehem, Etam, Tekoa, 7 Bet-Sur, Soko, Adullam
8 Gat, Maresa, Sif, 9 Adoraim, Lakis, Aseka, 10 Sorga,
Ajalon och Hebron, alla i Juda och Benjamin, och gjorde
dem till fasta städer. 11 Och han gjorde deras befästningar
starka och tillsatte hövdingar i dem och lade in i dem förråd
av mat, olja och vin; 12 var och en särskild av dessa städer
försåg han med sköldar och spjut; han befäste dem mycket
starkt. Och Juda och Benjamin förblevo under hans välde.
13 Och prästerna och leviterna i hela Israel gingo över till
honom från alla sina områden; 14 ty leviterna övergåvo sina
utmarker och sina andra besittningar och begåvo sig till Juda
och Jerusalem, eftersom Jerobeam med sina söner drev
dem bort ifrån deras tjänst såsom HERRENS präster, 15 och
anställde åt sig andra präster för offerhöjderna och för de
onda andarna och för kalvarna som han hade låtit göra. 16
Och dem följde ifrån alla Israels stammar de som vände sina
hjärtan till att söka HERREN, Israels Gud; dessa kommo till
Jerusalem för att offra åt HERREN, sina fäders Gud. 17
I tre år befäste de så konungamakten i Juda och gjorde
Rehabeams, Salomos sons, välde starkt; ty i tre år vandrade
de på Davids och Salomos väg. 18 Och Rehabeam tog till
hustru åt sig Mahalat, dotter till Jerimot, Davids son, och till
Abihail, Eliabs, Isais sons, dotter. 19 Hon födde åt honom
sönerna Jeus, Semarja och Saham. 20 Och efter henne
tog han till hustru Maaka, Absaloms dotter. Hon födde åt
honom Abia, Attai, Sisa och Selomit. 21 Och Rehabeam

hade Maaka, Absaloms dotter, kärare än alla sina andra
hustrur och bihustrur -- ty han hade tagit aderton hustrur och
sextio bihustrur -- och han födde tjuguåtta söner och sextio
döttrar. 22 Och Rehabeam satte Abia, Maakas son, till huvud
och furste bland sina bröder, ty han hade i sinnet att göra
honom till konung. 23 Och på lämpligt sätt fördelade han
alla Judas och Benjamins landskap och alla fasta städer
mellan några av sina söner och gav dem rikligt underhåll;
han skaffade dem ock hustrur i mängd.

12 När Rehabeams konungamakt nu hade blivit befäst
och han hade blivit mäktig, övergav han HERRENS
lag, han jämte hela Israel. 2 Men i konung Rehabeams
femte regeringsår drog Sisak, konungen i Egypten, upp mot
Jerusalem, därför att de hade varit otrogna mot HERREN; 3
han kom med ett tusen två hundra vagnar och sextio tusen
ryttare, och ingen kunde räkna det folk som följde honom
från Egypten: libyer, suckéer och etiopier. 4 Och han intog
de fasta städerna i Juda och kom ända till Jerusalem. 5 Och
profeten Semaja hade kommit till Rehabeam och till Juda
furstar, som hade församlat sig i Jerusalem av fruktan för
Sisak; och han sade till dem: "Så säger HERREN: I haven
övergivit mig, därför har ock jag övergivit eder och givit
eder i Sisaks hand." 6 Då ödmjukade sig Israels furstar och
konungen själv och sade: "HERREN är rättfärdig." 7 När nu
HERREN såg att de ödmjukade sig, kom HERRENS ord
till Semaja; han sade: "Eftersom de hava ödmjukat sig, vill
jag icke fördärva dem; jag skall låta dem med knapp nöd
komma undan, och min vrede skall icke bliva utgjuten över
Jerusalem genom Sisaks hand. 8 Dock skola de nödgas
bliva honom underdåniga, för att de må lära sig förstå vilken
skillnad det är mellan att tjäna mig och att tjäna främmande
konungadömen." 9 Så drog nu Sisak, konungen i Egypten,
upp mot Jerusalem. Och han tog skatterna i HERRENS hus
och skatterna i konungshuset; alltsammans tog han. Han
tog ock de gyllene sköldar som Salomo hade låtit göra.
10 I deras ställe lät konung Rehabeam göra sköldar av
koppar, och dessa lämnade han i förvar åt hövitsmännen för
drabanterna som höllo vakt vid ingången till konungshuset.
11 Och så ofta konungen gick till HERRENS hus, gingo ock
drabanterna och buro dem; sedan förde de dem tillbaka
till drabantsalen. 12 Därför att nu Rehabeam ödmjukade
sig, vände sig HERRENS vrede ifrån honom, så att han
icke alldeles fördärvade honom. Också fanns ännu något
gott i Juda. 13 Alltså befäste konung Rehabeam sitt välde i
Jerusalem och fortsatte att regera. Rehabeam var nämligen
fyrtioett år gammal, när han blev konung, och han regerade
sjutton år i Jerusalem, den stad som HERREN hade utvalt ur
alla Israel stammar, till att där fästa sitt namn. Hans moder
hette Naama, ammonitiskan. 14 Och han gjorde vad ont var,
ty han vände icke sitt hjärta till att söka HERREN. 15 Men
vad som är att säga om Rehabeam, om hans första tid såväl
som om hans sista, det finnes upptecknat i profeten Semajas
och siaren Iddos krönikor, enligt släktregistrens sätt. Och
Rehabeam och Jerobeam lågo i krig med varandra, så länge
de levde. 16 Men Rehabeam gick till vila hos sina fäder och
blev begraven i Davids stad. Och hans son Abia blev konung
efter honom.

13 I konung Jerobeams adertonde regeringsår blev Abia
konung över Juda. 2 Han regerade tre år i Jerusalem.
Hans moder hette Mikaja, Uriels dotter, från Gibea. Men Abia
och Jerobeam lågo i krig med varandra. 3 Och Abia begynte
kriget med en här av tappra krigsmän, fyra hundra tusen
utvalda män; men Jerobeam ställde upp sig till strid mot
honom med åtta hundra tusen utvalda tappra stridsmän. 4
Och Abia steg upp på berget Semaraim i Efraims bergsbygd
och sade: "Hören mig, du, Jerobeam, och I, hela Israel. 5
Skullen I icke veta att det är HERREN, Israels Gud, som
har givit åt David konungadömet över Israel för evig tid,
åt honom själv och hans söner, genom ett saltförbund? 6
Men Jerobeam, Nebats son, Salomos, Davids sons, tjänare,
uppreste sig och avföll från sin herre. 7 Och till honom
församlade sig löst folk, onda män, och de blevo Rehabeam,
Salomos son, för starka, eftersom Rehabeam ännu var ung
och försagd och därför icke kunde stå dem emot. 8 Och nu
menen I eder kunna stå emot HERRENS konungadöme,
som tillhör Davids söner, eftersom I ären en stor hop och
haven hos eder de guldkalvar som Jerobeam har låtit göra
åt eder till gudar. 9 Haven I icke fördrivit HERRENS präster,
Arons söner, och leviterna, och själva gjort eder präster,
såsom de främmande folken göra? Vemhelst som kommer
med en ungtjur och sju vädurar for att taga handfyllning,
han får bliva präst åt dessa gudar, som icke äro gudar. 10
Men vi hava HERREN till vår Gud, och vi hava icke övergivit
honom. Vi hava präster av Arons söner, som göra tjänst
inför HERREN, och leviter, som sköta tempelsysslorna; 11
och de förbränna åt HERREN brännoffer var morgon och
var afton och antända välluktande rökelse och lägga upp
bröd på det gyllene bordet och tända var afton den gyllene
ljusstaken med dess lampor. Ty vi hålla vad HERREN, vår
Gud, har bjudit oss hålla, men I haven övergivit honom. 12
Och se, vi hava Gud i spetsen för oss, och vi hava hans
präster med larmtrumpeterna för att blåsa till strid mot eder. I
Israels barn, striden icke mot HERREN, edra fäders Gud; ty
då skall det icke gå eder väl." 13 Men Jerobeam hade låtit

kringgå dem och lagt ett bakhåll för att falla dem i ryggen; så
stodo de nu mitt emot Juda män och hade sitt bakhåll bakom
dem. 14 När då Juda män vände sig om, fingo de se att de
hade fiender både framför sig och bakom sig. Då ropade de
till HERREN, och prästerna blåste i trumpeterna. 15 Därefter
hovo Juda män upp ett härskri; och när Juda män hovo upp
sitt härskri, lät Gud Jerobeam och hela Israel bliva slagna av
Abia och Juda. 16 Och Israels barn flydde för Juda, och Gud
gav dem i deras hand. 17 Och Abia med sitt folk anställde
ett stort nederlag bland dem, så att fem hundra tusen unga
män av Israel föllo slagna. 18 Alltså blevo Israels barn på
den tiden kuvade; men Juda barn voro starka, ty de stödde
sig på HERREN sina fäders Gud. 19 Och Abia förföljde
Jerobeam och tog ifrån honom några städer: Betel med
underlydande orter, Jesana med underlydande orter och
Efron med underlydande orter. 20 Och Jerobeam förmådde
ingenting mer, så länge Abia levde; och han blev hemsökt
av HERREN, så att han dog. 21 Men Abia befäste sitt välde;
och han tog sig fjorton hustrur och födde tjugutvå söner och
sexton döttrar. 22 Vad nu mer är att säga om Abia, om hans
företag och om annat som rör honom, det finnes upptecknat
i profeten Iddos "Utläggning".

14 Och Abia gick till vila hos sina fäder, och man begrov
honom i Davids stad. Och hans son Asa blev konung
efter honom. Under hans tid hade landet ro i tio år. 2 Och
Asa gjorde vad gott och rätt var i HERRENS, sin Guds, ögon.
3 Han skaffade bort de främmande altarna och offerhöjderna
och slog sönder stoderna och högg ned Aserorna. 4 Och han
uppmanade Juda att söka HERREN, sina fäders Gud, och
hålla lagen och budorden. 5 Ur alla Juda städer skaffade han
bort offerhöjderna och solstoderna; och riket hade ro under
honom. 6 Och han byggde fasta städer i Juda, eftersom
landet hade ro och han under dessa år icke hade något krig;
ty HERREN hade givit honom lugn. 7 Han sade nämligen
till Juda: "Låt oss bygga dessa städer och förse dem runt
omkring med murar och torn, med portar och bommar,
medan vi ännu hava landet i vår makt, därför att vi hava
sökt HERREN, vår Gud; ty vi hava sökt honom, och han har
låtit oss få lugn på alla sidor." Så byggde de då, och allt
gick väl. 8 Och Asa hade en här som var väpnad med stora
sköldar och med spjut, och som utgjordes av tre hundra
tusen man från Juda, vartill kommo två hundra åttio tusen
man från Benjamin, som voro väpnade med små sköldar
och spände båge. Alla dessa voro tappra stridsmän. 9 Men
Sera från Etiopien drog ut mot dem med en här av tusen
gånger tusen man och tre hundra vagnar; och han kom till
Maresa. 10 Och Asa drog ut mot honom, och de ställde upp
sig till strid i Sefatas dal vid Maresa. 11 Och Asa ropade till
HERREN, sin Gud, och sade: "HERRE, förutom dig finnes
ingen som kan hjälpa i striden mellan den starke och den
svage. Så hjälp oss, HERRE, vår Gud, ty på dig stödja vi
oss, och i ditt namn hava vi kommit hit mot denna hop.
HERRE, du är vår Gud; mot dig förmår ju ingen människa
något." 12 Och HERREN lät etiopierna bliva slagna av Asa
och Juda, så att etiopierna flydde. 13 Och Asa och hans
folk förföljde dem ända till Gerar; och av etiopierna föllo
så många, att ingen av dem kom undan med livet, ty de
blevo nedgjorda av HERREN och hans här. Och folket tog
byte i stor myckenhet. 14 Och de intogo alla städer runt
omkring Gerar, ty en förskräckelse ifrån HERREN hade
kommit över dessa; och de plundrade alla städerna, ty i dem
fanns mycket att plundra. 15 Till och med boskapsskjulen
bröto de ned och förde bort småboskap i myckenhet och
kameler, och vände så tillbaka till Jerusalem.

15 Och över Asarja, Odeds son, kom Guds Ande. 2 Han
gick ut mot Asa och sade till honom: "Hören mig, du,
Asa, och I, hela Juda och Benjamin. HERREN är med eder,
när I ären med honom, och om I söken honom, så låter han
sig finnas av eder; men om I övergiven honom, så övergiver
han ock eder. 3 En lång tid var ju Israel utan den sanne
Guden, utan präster som undervisade dem, och utan någon
lag. 4 Men i sin nöd omvände de sig till HERREN, Israels
Gud, och när de sökte honom, lät han sig finnas av dem.
5 Under de tiderna fanns ingen trygghet, när man gick ut
eller in; utan stor förvirring rådde bland alla dem som bodde
här i länderna, 6 och folk drabbade samman med folk och
stad med stad; ty Gud förvirrade dem med allt slags nöd. 7
Men varen I frimodiga, låten icke modet falla, ty edert verk
skall få sin lön." 8 När Asa hörde dessa ord och denna
profetia av profeten Oded, tog han mod till sig och skaffade
bort styggelserna ur Judas och Benjamins hela land och
ur de städer som han hade tagit i Efraims bergsbygd, och
upprättade åter HERRENS altare, det som stod framför
HERRENS förhus. 9 Och han församlade hela Juda och
Benjamin, så ock de främlingar ifrån Efraim, Manasse och
Simeon, som bodde ibland dem; ty många från Israel hade
gått över till honom, när de sågo att HERREN, hans Gud,
var med honom. 10 Och de församlade sig till Jerusalem
i tredje månaden av Asas femtonde regeringsår, 11 och
offrade på den dagen åt HERREN sju hundra tjurar och sju
tusen djur av småboskapen, uttagna av det byte som de
hade fört med sig. 12 Och de ingingo det förbundet att de
skulle söka HERREN, sina fäders Gud, av allt sitt hjärta
och av all sin själ, 13 och att var och en som icke sökte

HERREN, Israels Gud, han skulle bliva dödad, liten eller
stor, man eller kvinna. 14 Och de gåvo HERREN sin ed med
hög röst och under jubel, och under det att trumpeter och
basuner ljödo. 15 Och hela Juda gladde sig över eden; ty de
hade svurit den av allt sitt hjärta, och de sökte HERREN
med hela sin vilja, och han lät sig finnas av dem, och han
lät dem få ro på alla sidor. 16 Konung Asa avsatte ock sin
moder Maaka från hennes drottningsvärdighet, därför att
hon hade satt upp en styggelse åt Aseran; Asa högg nu ned
styggelsen och krossade de och brände upp den i Kidrons
dal. 17 Men offerhöjderna blevo icke avskaffade ur Israel;
dock var Asas hjärta gudhängivet, så länge han levde. 18
Och han förde in i Guds hus både vad hans fader och vad
han själv hade helgat åt HERREN: silver, guld och kärl. 19
Och intet krig uppstod förrän i Asas trettiofemte regeringsår.

16 I Asas trettiosjätte regeringsår drog Baesa, Israels
konung, upp mot Juda och begynte befästa Rama, för
att hindra att någon komme vare sig från eller till Asa, Juda
konung. 2 Då tog Asa silver och guld ur skattkamrarna i
HERRENS hus och i konungshuset, och sände det till Ben-
Hadad, konungen i Aram, som bodde i Damaskus, och lät
säga: 3 "Ett förbund består ju mellan mig och dig, såsom det
var mellan min fader och din fader. Se, här sänder jag dig
silver och guld; så bryt då ditt förbund med Baesa, Israels
konung, för att han må lämna mig i fred." 4 Och Ben-Hadad
lyssnade till konung Asa och sände sina krigshövitsmän mot
Israels städer, och de förhärjade Ijon, Dan och Abel-Maim
samt alla förrådshus i Naftali städer. 5 När Baesa hörde
detta, avstod han från att befästa Rama och lät sina arbeten
där upphöra. 6 Men konung Asa tog med sig hela Juda, och
de förde bort ifrån Rama stenar och trävirke som Baesa
använde till att befästa det. Därmed befäste han så Geba
och Mispa. 7 Vid samma tid kom siaren Hanani till Asa,
Juda konung, och sade till honom: "Eftersom du stödde dig
på konungen i Aram och icke stödde dig på HERREN, din
Gud, därför har den arameiske konungens här sluppit undan
din hand. 8 Voro icke etiopierna och libyerna en väldig här,
med vagnar och ryttare i stor myckenhet? Men därför att du
då stödde dig på HERREN, gav han dem i din hand. 9 TY
HERRENS ögon överfara hela jorden, för att han med sin
kraft skall bistå dem som med sina hjärtan hängiva sig åt
honom. Härutinnan har du handlat dåraktigt. Därför skall du
hädanefter hava ständiga strider." 10 Men Asa blev förtörnad
på siaren och satte honom i stockhuset; så förbittrad var
han på honom för vad han hade sagt. Vid samma tid förfor
Asa ock våldsamt mot andra av folket. 11 Men vad som är
att säga om Asa, om hans första tid såväl som om hans
sista, det finnes upptecknat i boken om Judas och Israels
konungar. 12 Och i sitt trettionionde regeringsår fick Asa
en sjukdom i sina fötter, och sjukdomen blev övermåttan
svår; men oaktat sin sjukdom sökte han icke HERREN,
utan allenast läkares hjälp. 13 Och Asa gick till vila hos
sina fäder och dog i sitt fyrtioförsta regeringsår. 14 Och
man begrov honom i den grav som han hade låtit hugga
ut åt sig i Davids stad; och man lade honom på en bädd
som man hade fyllt med vällukter och kryddor av olika slag,
konstmässigt beredda, och anställde till hans ära en mycket
stor förbränning.

17 Och hans son Josafat blev konung; efter honom. Han
befäste sitt välde mot Israel. 2 Han lade in krigsfolk
i alla Juda fasta städer och lade in besättningar i Juda
land och i de Efraims städer som hans fader Asa hade
intagit. 3 Och HERREN var med Josafat, ty han vandrade
på sin fader Davids första vägar och sökte icke Baalerna,
4 utan sökte sin faders Gud och vandrade efter hans bud
och gjorde icke såsom Israel. 5 Därför befäste HERREN
konungadömet i hans hand, och hela Juda gav skänker åt
Josafat, så att hans rikedom och ära blev stor. 6 Och då hans
frimodighet växte på HERRENS vägar, skaffade han också
bort offerhöjderna och Aserorna ur Juda. 7 Och i sitt tredje
regeringsår sände han ut sina hövdingar Ben-Hail, Obadja,
Sakarja, Netanel och Mikaja, till att undervisa i Juda städer,
8 och med dem några leviter, nämligen leviterna Semaja,
Netanja, Sebadja, Asael, Semiramot, Jonatan, Adonia, Tobia
och Tob-Adonia; och de hade med sig prästerna Elisama och
Joram. 9 Dessa undervisade nu i Juda och hade HERRENS
lagbok med sig; de foro omkring i alla Juda städer och
undervisade bland folket. 10 Och en förskräckelse ifrån
HERREN kom över alla riken i de länder som lågo omkring
Juda, så att de icke vågade kriga mot Josafat. 11 Och en
del av filistéerna förde skänker till Josafat och gåvo silver i
skatt. Därtill förde ock araberna till honom småboskap, sju
tusen sju hundra vädurar och sju tusen sju undra bockar.
12 Så blev Josafat allt mäktigare och till slut övermåttan
mäktig. Och han byggde borgar och förrådsstäder i Juda. 13
Han hade stora upplag i Juda städer; och krigsfolk, tappra
stridsmän, hade han i Jerusalem. 14 Och detta var ordningen
bland dem, efter deras familjer. Till Juda hörde följande
överhövitsmän: hövitsmannen Adna och med honom tre
hundra tusen tappra stridsmän; 15 därnäst hövitsmannen
Johanan och med honom två hundra åttio tusen; 16 därnäst
Amasja, Sikris son, som frivilligt hade givit sig i HERRENS
tjänst, och med honom två hundra tusen tappra stridsmän.
17 Men från Benjamin voro: Eljada, en tapper stridsman,

och med honom två hundra tusen, väpnade med båge och
sköld; 18 därnäst Josabad och med honom ett hundra åttio
tusen, rustade till strid. 19 Dessa voro de som gjorde tjänst
hos konungen; därtill kommo de som konungen hade förlagt
i de befästa städerna i hela Juda.

18 När Josafat nu hade kommit till stor rikedom och ära,
befryndade han sig med Ahab. 2 Och efter några års
förlopp for han ned till Ahab i Samaria. Och Ahab lät för
honom och folket som han hade med sig slakta får och
fäkreatur i myckenhet; och han sökte intala honom att draga
upp mot Ramot i Gilead. 3 Ahab, Israels konung, frågade
alltså Josafat, Juda konung: "Vill du draga med mig mot
Ramot i Gilead?" Han svarade honom: "Jag såsom du, och
mitt folk såsom ditt folk! Jag vill följa med dig i striden." 4
Men Josafat sade ytterligare till Israels konung: "Fråga dock
först HERREN härom." 5 Då församlade Israels konung
profeterna, fyra hundra män, och frågade dem: "Skola vi
draga åstad till Ramot i Gilead för att belägra det, eller skall
jag avstå därifrån?" De svarade: "Drag ditupp; Gud skall giva
det i konungens hand." 6 Men Josafat sade: "Finnes här
ingen annan HERRENS profet, så att vi kunna fråga genom
honom?" 7 Israels konung svarade Josafat: "Här finnes ännu
en man, Mika, Jimlas son, genom vilken vi kunna fråga
HERREN; men han är mig förhatlig, ty han profeterar aldrig
lycka åt mig, utan beständigt allenast olycka." Josafat sade:
"Konungen säge icke så." 8 Då kallade Israels konung till sig
en hovman och sade: "Skaffa skyndsamt hit Mika, Jimlas
son." 9 Israels konung och Josafat, Juda konung, sutto nu
var och en på sin tron, iklädda sina skrudar; de sutto på en
tröskplats vid Samarias port, under det att alla profeterna
profeterade inför dem. 10 Då gjorde sig Sidkia, Kenaanas
son, horn av järn och sade: "Så säger HERREN: Med dessa
skall du stånga araméerna, så att de förgöras." 11 Och alla
profeterna profeterade på samma sätt och sade: "Drag upp
mot Ramot i Gilead, så skall du bliva lyckosam; HERREN
skall giva det i konungens hand." 12 Och budet som hade
gått för att kalla på Mika talade till honom och sade: "Det är
så, att profeterna med en mun lova konungen lycka; så låt
nu ock ditt tal stämma överens med deras, och lova också
du lycka." 13 Men Mika svarade: "Så sant HERREN lever,
jag skall allenast tala det som min Gud säger." 14 När han
sedan kom till konungen, frågade konungen honom: "Mika,
skola vi draga åstad till Ramot i Gilead för att belägra det,
eller skall jag avstå därifrån?" Han svarade: "Dragen ditupp,
så skolen I bliva lyckosamma; de skola bliva givna i eder
hand." 15 Men konungen sade till honom: "Huru många
gånger skall jag besvärja dig att icke tala till mig annat än
sanning i HERRENS namn?" 16 Då sade han: "Jag såg hela
Israel förskingrat på bergen, likt får som icke hava någon
herde. Och HERREN sade: 'Dessa hava icke någon herre;
må de vända tillbaka hem i frid, var och en till sitt.'" 17 Då
sade Israels konung till Josafat: "Sade jag dig icke att denne
aldrig profeterar lycka åt mig, utan allenast olycka?" 18 Men
han sade: "Hören alltså HERRENS ord. Jag såg HERREN
sitta på sin tron och himmelens hela härskara stå på hans
högra sida och på hans vänstra. 19 Och HERREN sade:
'Vem vill locka Ahab, Israels konung, att draga upp mot
Ramot i Gilead, för att han må falla där?' Då sade den ene
så och den andre så. 20 Slutligen kom anden fram och
ställde sig inför HERREN och sade: 'Jag vill locka honom
därtill.' HERREN frågade honom: 'På vad sätt?' 21 Han
svarade: 'Jag vill gå ut och bliva en lögnens ande i alla
hans profeters mun." Då sade han: 'Du må försöka att locka
honom därtill och du skall också lyckas; gå ut och gör så.' 22
Och se, nu har HERREN lagt en lögnens ande i dessa dina
profeters mun, medan HERREN ändå har beslutit att olycka
skall komma över dig." 23 Då trädde Sidkia, Kenaanas son,
fram och gav Mika ett slag på kinden och sade: "På vilken
väg har då HERRENS Ande gått bort ifrån mig för att tala
med dig?" 24 Mika svarade: "Du skall få se det på den dag
då du nödgas springa från kammare till kammare för att
gömma dig." 25 Men Israels konung sade: "Tagen Mika och
fören honom tillbaka till Amon, hövitsmannen i staden, och
till Joas, konungasonen. 26 Och sägen: Så säger konungen:
Sätten denne i fängelse och bespisen honom med fångkost,
till dess jag kommer välbehållen tillbaka." 27 Mika svarade:
"Om du kommer välbehållen tillbaka, så har HERREN icke
talat genom mig." Och han sade ytterligare: "Hören detta, I
folk, allasammans." 28 Så drog nu Israels konung jämte
Josafat, Juda konung, upp till Ramot i Gilead. 29 Och Israels
konung sade till Josafat: "Jag vill förkläda mig, när jag drager
ut i striden, men du må vara klädd i dina egna kläder."
Så förklädde sig Israels konung, när de drogo ut i striden.
30 Men konungen i Aram hade bjudit och sagt till sina
vagnshövitsmän: "I skolen icke giva eder i strid med någon,
vare sig liten eller stor, utom med Israels konung allena." 31
När då hövitsmannen över vagnarna fingo se Josafat, tänkte
de: "Detta är Israels konung", och omringade honom därför, i
avsikt att anfalla honom. Då gav Josafat upp ett rop, och
HERREN hjälpte honom, Gud vände dem bort ifrån honom.
32 Så snart nämligen hövitsmännen över vagnarna märkte
att det icke var Israels konung, vände de om och läto honom
vara. 33 Men en man som spände sin båge och sköt på
måfå träffade Israels konung i en fog på rustningen. Då sade

denne till sin körsven: "Sväng om vagnen och för mig ut ur
hären, ty jag är sårad." 34 Och striden blev på den dagen
allt häftigare, och Israels konung höll sig ända till aftonen
upprätt i sin vagn, vänd mot araméerna; men vid den tid då
solen gick ned gav han upp andan.

19 Men Josafat, Juda konung, vände välbehållen hem
igen till Jerusalem. 2 Då gick siaren Jehu, Hananis
son, ut mot konung Josafat och sade till honom: "Skall man
då hjälpa den ogudaktige? Skall du då älska dem som
hata HERREN? För vad du har gjort vilar nu HERRENS
förtörnelse över dig. 3 Dock har något gott blivit funnet
hos dig, ty du har utrotat Aserorna ur landet och har vänt
ditt hjärta till att söka Gud." 4 Och Josafat stannade nu i
Jerusalem, men sedan drog han åter ut bland folket, ifrån
Beer-Seba ända till Efraims bergsbygd, och förde dem
tillbaka till HERREN, deras fäders Gud. 5 Och han anställde
domare i landet, i alla Juda befästa städer, särskilda för
var stad. 6 Och han sade till dessa domare: "Sen till, vad I
gören; ty I dömen icke människodom, utan HERRENS dom,
och han är närvarande, så ofta I dömen. 7 Låten alltså nu
fruktan för HERREN vara över eder. Given akt på vad I
gören; ty hos HERREN, vår Gud, finnes ingen orätt, och han
har icke anseende till personen, ej heller tager han mutor." 8
Också i Jerusalem hade Josafat anställt några av leviterna
och prästerna och några av huvudmännen för Israels familjer
till att döma HERRENS dom och avgöra rättstvister. När de
sedan vände tillbaka till Jerusalem, 9 bjöd han dem och
sade: "Så skolen I göra i HERRENS fruktan, redligt och med
hängivet hjärta. 10 Och så ofta någon rättssak drages inför
eder av edra bröder, som bo i sina städer, det må gälla dom
i en blodssak eller eljest tillämpning av lag och bud, stadgar
och rätter, då skolen I varna dem, så att de icke ådraga
sig skuld inför HERREN, varigenom förtörnelse kommer
över eder och edra bröder. Så skolen I göra, för att I icke
mån ådraga eder skuld. 11 Och se, översteprästen Amarja
skall vara eder förman i alla HERRENS saker, och Sebadja,
Ismaels son, fursten för Juda hus, i alla konungens saker;
och leviterna skola vara tillsyningsmän under eder. Varen nu
ståndaktiga i vad I gören, och HERREN skall vara med den
som är god."

20 Därefter kommo Moabs barn och Ammons barn och
med dem en del av ammoniterna för att strida mot
Josafat. 2 Och man kom och berättade detta för Josafat
och sade: "En stor hop kommer mot dig från landet på
andra sidan havet, från Aram, och de äro redan i Hasason-
Tamar (det är En-Gedi)." 3 Då blev Josafat förskräckt och
vände sin håg till att söka HERREN; och han lät lysa ut en
fasta över hela Juda. 4 Och Juda församlade sig för att
söka hjälp hos HERREN; ja, från alla Juda städer kom man
för att söka HERREN. 5 Och Josafat trädde upp i Juda
mäns och Jerusalems församling i HERRENS hus, framför
den nya förgården, 6 och sade: "HERRE, våra fäders Gud,
är icke du Gud i himmelen och den som råder över alla
hednafolkens riken? I din hand är kraft och makt; och ingen
finnes, som kan stå dig emot. 7 Var det icke du, vår Gud,
som fördrev detta lands inbyggare för ditt folk Israel och
gav det åt Abrahams, din väns, säd för evig tid? 8 De fingo
bo där, och de byggde dig där en helgedom åt ditt namn,
i det de sade: 9 'Om något ont kommer över oss, svärd,
straffdom eller pest eller hungersnöd, så vilja vi träda upp
inför detta hus och inför dig, ty ditt namn är i detta hus; och
vi vilja ropa till dig i vår nöd, och du skall då höra och hjälpa.'
10 Se därför nu huru Ammons barn och Moab och folket i
Seirs bergsbygd -- genom vilkas område du icke tillstadde
Israel att gå, när de kommo från Egyptens land, varför de
ock togo en omväg bort ifrån dem och icke förgjorde dem -
- 11 se huru dessa nu vedergälla oss, i det att de komma
för att förjaga oss ur det land som är din besittning, och
som du har givit oss till besittning. 12 Du, vår Gud, skall du
icke hålla dom över dem? Ty vi förmå intet mot denna stora
hop som kommer emot oss, och själva veta vi icke vad vi
skola göra, utan till dig se våra ögon." 13 Och hela Juda
stod där inför HERREN med sina späda barn, sina hustrur
och söner. 14 Då kom HERRENS Ande mitt i församlingen
över Jahasiel, son till Sakarja, son till Benaja, son till Jegiel,
son till Mattanja, en levit, av Asafs söner, 15 och han sade:
"Akten härpå, alla I av Juda, och I Jerusalems invånare, och
du konung Josafat. Så säger HERREN till eder: Frukten icke
och varen icke förfärade för denna stora hop, ty striden är
icke eder, utan Guds. 16 Dragen i morgon ned mot dem. De
draga då upp på Hassishöjden, och I skolen träffa dem vid
andan av dalen, framför Jeruels öken. 17 Men därvid bliver
det icke eder sak att strida. I skolen allenast träda fram och
stå stilla och se på, huru HERREN frälsar eder, I av Juda och
Jerusalem. Frukten icke och varen icke förfärade. Dragen i
morgon ut mot dem, och HERREN skall vara med eder." 18
Då böjde Josafat sig ned med ansiktet mot jorden, och alla
Juda män och Jerusalems invånare föllo ned för HERREN
och tillbådo HERREN. 19 Och de av leviterna, som tillhörde
kehatiternas och koraiternas barn, stodo upp och lovade
HERREN, Israels Gud, med hög och stark röst. 20 Men
bittida följande morgon drogo de ut till Tekoas öken. Och när
de drogo ut, trädde Josafat fram och sade: "Hören mig, I av

Juda och I Jerusalems invånare. Haven tro på HERREN,
eder Gud, så skolen I hava ro. Och tron på hans profeter, så
skolen I bliva lyckosamma." 21 Och sedan han hade rådfört
sig med folket, ställde han upp män som skulle sjunga till
HERRENS ära och lova honom i helig skrud, under det att
de drogo ut framför den väpnade hären; de skulle sjunga:
"Tacken HERREN, ty hans nåd varar evinnerligen." 22 Och
just som de begynte med sången och lovet, lät HERREN ett
angrepp ske bakifrån på Ammons barn och Moab och folket
ifrån Seirs bergsbygd, dem som hade kommit mot Juda;
och de blevo slagna. 23 Och Ammons barn och Moab reste
sig mot folket ifrån Seirs bergsbygd och gåvo dem till spillo
och förgjorde dem; och när de hade gjort ände på folket
ifrån Seir, hjälptes de åt att nedgöra varandra. 24 När sedan
Juda män kommo upp på höjden, varifrån man kunde se ut
över öknen, och vände sig mot fiendernas hop, fingo de se
dessa ligga döda på jorden, och ingen hade undkommit. 25
Och när Josafat begav sig dit med sitt folk för att plundra
och taga byte från dem, funno de där en myckenhet av
gods och av döda kroppar och av dyrbara ting; och de
togo for sig så mycket att de icke kunde bära det. Och de
fortsatte plundringen i tre dagar; så stort var bytet. 26 Men
på fjärde dagen församlade de sig i Berakadalen; där lovade
de HERREN, och därav fick det stället namnet Berakadalen,
såsom det heter ännu i dag. 27 Därefter vände alla Judas
och Jerusalems män, med Josafat i spetsen, glada tillbaka
igen till Jerusalem; ty HERREN hade berett dem glädje
genom vad som hade skett med deras fiender. 28 Och de
drogo in i Jerusalem med psaltare, harpor och trumpeter och
tågade till HERRENS hus. 29 Och en förskräckelse ifrån
Gud kom över alla de främmande rikena, när de hörde att
HERREN hade stritt mot Israels fiender. 30 Och Josafats
rike hade nu ro, ty hans Gud lät honom få lugn på alla sidor.
31 Så regerade Josafat över Juda. han var trettiofem år
gammal, när han blev konung, och han regerade tjugufem år
i Jerusalem. Hans moder hette Asuba, Silhis dotter. 32 Och
han vandrade på sin fader Asas väg, utan att vika av ifrån
den; han gjorde nämligen vad rätt var i HERRENS ögon. 33
Dock blevo offerhöjderna icke avskaffade, och ännu hade
folket icke vänt sina hjärtan till sina fäders Gud. 34 Vad nu
mer är att säga om Josafat, om hans första tid såväl som om
hans sista, det finnes upptecknat i Jehus, Hananis sons,
krönika, som är upptagen i boken om Israels konungar. 35
Men sedan förband sig Josafat, Juda konung, med Ahasja,
Israels konung, fastän denne var ogudaktig i sina gärningar;
36 han förband sig med honom för att bygga skepp som
skulle gå till Tarsis. Och de byggde skepp i Esjon-Geber.
37 Då profeterade Elieser, Dodavahus son, från Maresa,
mot Josafat; han sade: "Därför att du har förbundit dig med
Ahasja, skall HERREN låta ditt företag bliva om intet." Och
somliga av skeppen ledo skeppsbrott, så att de icke kunde
gå till Tarsis.

21 Och Josafat gick till vila hos sina fäder och blev
begraven hos sina fäder i Davids stad. Och hans son
Joram blev konung efter honom. 2 Denne hade bröder,
söner till Josafat: Asarja, Jehiel, Sakarja, Asarjahu, Mikael
och Sefatja; alla dessa voro söner till Josafat, Israels
konung. 3 Och deras fader gav dem stora skänker i silver
och guld och dyrbarheter, därtill ock fasta städer i Juda;
men konungadömet hade han givit åt Joram, ty denne
var den förstfödde. 4 När Joram nu hade övertagit sin
faders konungadöme och befäst sig däri, dräpte han alla
sina bröder med svärd, så ock några av Israels furstar, 5
Joram var trettiotvå år gammal, är han blev konung, och han
regerade åtta år i Jerusalem. 6 Men han vandrade på Israels
konungars väg, såsom Ahabs hus hade gjort, ty en dotter till
Ahab var hans hustru; han gjorde vad ont var i HERRENS
ögon. 7 Dock ville HERREN icke fördärva Davids hus, för
det förbunds skull som han hade slutit med David, och enligt
sitt löfte, att han skulle låta honom och hans söner hava en
lampa för alltid. 8 I hans tid avföll Edom från Juda välde och
satte en egen konung över sig. 9 Då drog Joram dit med sina
hövitsmän och med alla sina stridsvagnar. Och om natten
gjorde han ett anfall på edoméerna, som hade omringat
honom, och slog dem och hövitsmännen över deras vagnar.
10 Så avföll Edom från Juda välde, och det har varit skilt
därifrån ända till denna dag. Vid samma tid avföll ock Libna
från hans välde, därför att han hade övergivit HERREN,
sina fäders Gud. 11 Också han uppförde offerhöjder på
bergen i Juda och förledde så Jerusalems invånare till trolös
avfällighet och förförde Juda. 12 Men en skrivelse kom
honom till handa från profeten Elia, så lydande: "Så säger
HERREN, din fader Davids Gud: Se, du har icke vandrat
på din fader Josafats vägar eller på Asas, Juda konungs,
vägar, 13 utan du har vandrat på Israels konungars väg och
förlett Juda och Jerusalems invånare till trolös avfällighet, på
samma sätt som Ahabs hus förledde till avfällighet; du har
också dräpt dina bröder, dem som hörde till din faders hus,
och som voro bättre än du. 14 Därför skall HERREN låta en
stor hemsökelse drabba ditt folk, så ock dina barn och dina
hustrur och allt vad du äger; 15 och själv skall du träffas av
svår sjukdom, en sjukdom i dina inälvor, så svår att dina
inälvor, efter år och dagar, skola falla ut i följd av sjukdomen."
16 Och HERREN uppväckte mot Joram filistéernas ande och

de arabers som bodde närmast etiopierna; 17 och de drogo
upp mot Juda och bröto in där och förde bort allt gods som
fanns i konungens hus, därtill ock hans söner och hustrur, så
att han icke hade kvar någon av sina söner förutom Joahas,
sin yngste son. 18 Och efter allt detta hemsökte HERREN
honom med en obotlig sjukdom i inälvorna. 19 Och efter år
och dagar, när två år voro förlidna, föllo hans inälvor ut i följd
av sjukdomen, och han dog i svåra plågor; men hans folk
anställde ingen förbränning till hans ära, såsom de hade
gjort efter hans fäder. 20 Han var trettiotvå år gammal, när
han blev konung, och han regerade åtta år i Jerusalem. Och
han gick bort utan att bliva saknad, och man begrov honom i
Davids stad, men icke i konungagravarna.

22 Och Jerusalems invånare gjorde Ahasja, hans yngste
son, till konung efter honom; ty alla de äldre hade blivit
dräpta av den rövarskara som med araberna hade kommit
till lägret. Så blev då Ahasja, Jorams son, konung i Juda. 2
Fyrtiotvå år gammal var Ahasja, är han blev konung, ock
han regerade ett år i Jerusalem. Hans moder hette Atalja,
Omris dotter. 3 Också han vandrade på Ahabs hus' vägar, ty
hans moder var hans rådgiverska i ogudaktighet. 4 Han
gjorde vad ont var i HERRENS ögon likasom Ahabs hus;
ty därifrån tog han, efter sin faders död, sina rådgivare, till
sitt eget fördärv. 5 Det var ock deras råd han följde, när
han drog åstad med Joram, Ahabs son, Israels konung, och
stridde mot Hasael, konungen i Aram, vid Ramot i Gilead.
Men Joram blev sårad av araméerna. 6 Då vände han
tillbaka, för att i Jisreel låta hela sig från de sår som han
hade fått vid Rama, i striden mot Hasael, konungen i Aram.
Och Asarja, Jorams son, Juda konung, for ned för att besöka
Joram, Ahabs son, i Jisreel, eftersom denne låg sjuk. 7 Men
till Ahasjas fördärv var det av Gud bestämt att han skulle
komma till Joram. Ty när han hade kommit dit, for han med
Joram för att möta Jehu, Nimsis son, som HERREN hade
smort till att utrota Ahabs hus. 8 Så hände sig att Jehu, när
han utförde straffdomen över Ahabs hus, träffade på de
Juda furstar och de brorsöner till Ahasja, som voro i Ahasjas
tjänst, och dräpte dem. 9 Sedan sökte han efter Ahasja; och
man grep denne, där han höll sig gömd i Samaria, och förde
honom till Jehu och dödade honom. Men därefter begrovo
de honom, ty de sade: "Han var dock son till Josafat, som
sökte HERREN av allt sitt hjärta." Och av Ahasjas hus fanns
sedan ingen dom förmådde övertaga konungadömet. 10
När nu Atalja, Ahasjas moder, förnam att hennes son var
död, stod hon upp och förgjorde hela konungasläkten i Juda
hus. 11 Men just när konungabarnen skulle dödas, tog
konungadottern Josabeat Joas, Ahasjas son, och skaffade
honom hemligen undan, i det att han förde honom jämte
hans amma in i sovkammaren; där höll Josabeat, konung
Jorams dotter, prästen Jojadas hustru -- som ju ock var
Ahasjas syster -- honom dold för Atalja, så att denna icke
fick döda honom. 12 Sedan var han hos dem i Guds hus, där
han förblev gömd i sex år, medan Atalja regerade i landet.

23 Men i det sjunde året tog Jojada mod till sig och
förband sig med underhövitsmännen Asarja, Jerohams
son, Ismael, Johanans son, Asarja, Obeds son, Maaseja,
Adajas son, och Elisafat, Sikris son. 2 Dessa foro därefter
omkring i Juda och församlade leviterna ur alla Juda städer,
så ock huvudmännen för Israels familjer. Och när de kommo
till Jerusalem, 3 Slöt hela församlingen i Guds hus ett förbund
med konungen. Och Jojada sade till dem: "Konungens son
skall nu vara konung, såsom HERREN har talat angående
Davids söner. 4 Detta är alltså vad I skolen göra: en tredjedel
av eder, nämligen de präster och leviter som hava att inträda
i vakthållningen på sabbaten, skall stå på vakt vid trösklarna
5 och en tredjedel vid konungshuset och en tredjedel vid
Jesodporten; och allt folket skall vara på förgårdarna till
HERRENS hus. 6 Dock må ingen annan än prästerna och
de tjänstgörande leviterna gå in i HERRENS hus; dessa må
gå in, ty de äro heliga. Men allt det övriga folket skall iakttaga
vad HERREN har bjudit dem iakttaga. 7 Och leviterna skola
ställa sig runt omkring konungen, var och en med sina vapen
i handen; och om någon vill tränga sig in i huset, skall han
dödas. Och I skolen följa konungen, vare sig han går in
eller ut." 8 Leviterna och hela Juda gjorde allt vad prästen
Jojada hade bjudit dem, var och en av dem tog sina män,
både de som skulle inträda i vakthållningen på sabbaten
och de som skulle avgå därifrån på sabbaten, ty prästen
Jojada lät ingen avdelning vara fri ifrån tjänstgöring. 9 Och
prästen Jojada gav åt underhövitsmännen de spjut och
de sköldar av olika slag, som hade tillhört konung David,
och som funnos i Guds hus. 10 Och han ställde upp allt
folket, var och en med sitt vapen i handen, från husets södra
sida till husets norra sida, mot altaret och mot huset, runt
omkring konungen. 11 Därefter förde de ut konungasonen
och satte på honom kronan och gåvo honom vittnesbördet
och gjorde honom till konung; och Jojada och hans söner
smorde honom och ropade: "Leve konungen!" 12 När Atalja
nu hörde folkets rop, då de skyndade fram och hyllade
konungen, gick hon in i HERRENS hus till folket. 13 Där
fick hon då se konungen stå vid sin pelare, nära ingången,
och hövitsmännen och trumpetblåsarna bredvid konungen,
och fick höra huru hela folkmängden jublade och stötte i
trumpeterna, och huru sångarna med sina instrumenter

ledde hyllningssången. Då rev Atalja sönder sina kläder
och ropade: "Sammansvärjning! Sammansvärjning!" 14 Men
prästen Jojada lät underhövitsmännen som anförde skaran
träda fram, och han sade till dem: "Fören henne ut mellan
leden, och om någon följer henne, så må han dödas med
svärd." Prästen förbjöd dem nämligen att döda henne i
HERRENS hus. 15 Alltså grepo de henne, och när hon hade
kommit fram dit där Hästporten för in i konungshuset, dödade
de henne där. 16 Och Jojada slöt ett förbund mellan sig och
allt folket och konungen, att de skulle vara ett HERRENS
folk. 17 Och allt folket begav sig till Baals tempel och rev ned
det och slog sönder dess altaren och bilder; och Mattan,
Baals präst, dräpte de framför altarna. 18 Därefter ställde
Jojada ut vakter vid HERRENS hus och betrodde detta
värv åt de levitiska prästerna, dem som David hade indelat
i klasser för tjänstgöringen i HERRENS hus, till att offra
brännoffer åt HERREN, såsom det var föreskrivet i Moses
lag, med jubel och sång, efter Davids anordning. 19 Och
han ställde dörrvaktarna vid portarna till HERRENS hus, för
att ingen skulle komma in, som på något sätt var oren. 20
Och han tog med sig underhövitsmännen och de förnämsta
och mäktigaste bland folket och hela folkmängden och
förde konungen ned från HERRENS hus, och de gingo in i
konungshuset genom Övre porten; och de satte konungen
på konungatronen. 21 Och hela folkmängden gladde sig, och
staden förblev lugn. Men Atalja hade de dödat med svärd.

24 Joas var sju år gammal, när han blev konung, och han
regerade fyrtio år i Jerusalem. Hans moder hette Sibja,
från Beer-Seba. 2 Och Joas gjorde vad rätt var i HERRENS
ögon, så länge prästen Jojada levde. 3 Och Jojada tog
åt honom två hustrur, och han födde söner och döttrar. 4
Därefter blev Joas betänkt på att upphjälpa HERRENS hus.
5 Och han församlade prästerna och leviterna och sade
till dem: "Faren vart år ut till Juda städer, och samlen från
hela Israel in penningar till att sätta eder Guds hus i stånd;
och I skolen bedriva denna sak med skyndsamhet." Men
leviterna skyndade sig icke. 6 Då kallade konungen till sig
översteprästen Jojada och sade till honom: "Varför har du
icke tillhållit leviterna att från Juda och Jerusalem indriva den
skatt som HERRENS tjänare Mose pålade, och som Israels
församling skulle erlägga till vittnesbördets tabernakel? 7
Ty Ataljas, den ogudaktiga kvinnans, söner hava fördärvat
Gud hus; ja, allt som var helgat till HERRENS hus hava de
använt till Baalerna." 8 På konungens befallning gjorde man
därefter en kista och ställde den utanför porten till HERREN
hus. 9 Och man lät utropa i Juda och Jerusalem att den skatt
som Guds tjänare Mose hade pålagt Israel i öknen skulle
erläggas åt HERREN. 10 Och alla furstarna och allt folket
buro fram penningar med glädje och kastade dem i kistan,
till dess att allt var insamlat. 11 Och när tid blev att genom
leviternas försorg föra kistan till de granskningsmän som
konungen hade förordnat, och dessa då märkte att mycket
penningar fanns i den, då kommo konungens sekreterare och
översteprästens tillsyningsman och tömde kistan och buro
den sedan tillbaka till dess plats. Så gjorde de gång efter
annan och samlade in penningar i myckenhet. 12 Därefter
lämnade konungen och Jojada dessa åt den som skulle
utföra arbetet på HERRENS hus, och lejde stenhuggare
och timmermän till att upphjälpa HERRENS hus, så ock
järn- och kopparsmeder till att sätta HERRENS hus i stånd.
13 Och de som utförde arbetet bedrevo det så, att arbetet
gick framåt under deras händer, Och de återställde Guds
hus i dess förra skick och satte det i gott stånd. 14 Och
när de hade slutat, buro de återstoden av penningarna
till konungen och Jojada; och man gjorde därav kärl till
HERRENS hus, kärl till gudstjänsten och offren, skålar och
andra kärl av guld och silver Och man offrade brännoffer i
HERRENS hus beständigt, så länge Jojada levde. 15 Men
Jojada blev gammal och mätt på att leva och dog så; ett
hundra trettio år gammal var han vid sin död. 16 Och man
begrov honom i Davids stad bland konungarna, därför att
han hade gjort vad gott var mot Israel och mot Gud och
hans hus. 17 Men efter Jojadas död kommo Juda furstar och
föllo ned för konungen; då lyssnade konungen till dem. 18
Och de övergåvo HERRENS, sina fäders Guds, hus och
tjänade Aserorna och avgudarna. Då kom förtörnelse över
Juda och Jerusalem genom den skuld de så ådrogo sig.
19 Och profeter sändes ibland dem för att omvända dem
till HERREN; och dessa varnade dem, men de lyssnade
icke därtill. 20 Men Sakarja, prästen Jojadas son, hade blivit
beklädd med Guds Andes kraft, och han trädde fram inför
folket och sade till dem: "Så säger Gud: Varför överträden I
HERRENS bud, eder själva till ingen fromma? Eftersom I
haven övergivit HERREN, har han ock övergivit eder." 21
Då sammansvuro de sig mot honom och stenade honom,
enligt konungens befallning, på förgården till HERRENS hus.
22 Ty konung Joas tänkte icke på den kärlek som Jojada,
dennes fader, hade bevisat honom, utan dräpte hans son.
Men denne sade i sin dödsstund: "Må HERREN se detta
och utkräva det." 23 Och när året hade gått till ända, drog
araméernas här upp mot honom, och de kommo till Juda och
Jerusalem och utrotade ur folket alla folkets furstar. Och allt
byte som de togo sände de till konungen i Damaskus. 24 Ty
fastän araméernas här som då ryckte an utgjorde allenast en

ringa skara, gav HERREN likväl i deras hand en mycket talrik
här, därför att folket hade övergivit HERREN, sina fäders
Gud. Så fingo de utföra straffdomen över Joas. 25 Och
när dessa drogo bort ifrån honom -- ty de lämnade honom
kvar illa sjuk -- sammansvuro sig hans tjänare mot honom,
därför att han hade utgjutit prästen Jojadas söners blod,
och dräpte honom på hans säng; detta blev hans död. Och
man begrov honom i Davids stad; dock begrov man honom
icke i konungagravarna. 26 Och de som sammansvuro sig
mot honom voro Sabad, son till ammonitiskan Simeat, och
Josabad, son till moabitiskan Simrit. 27 Men om hans söner,
och om de många profetior som förkunnades mot honom,
och om huru Guds hus åter upprättades, härom är skrivet i
"Utläggning av Konungaboken". Och hans son Amasja blev
konung efter honom.

25 Amasja var tjugufem år gammal, när han blev konung,
och han regerade tjugunio år i Jerusalem. Hans moder
hette Joaddan, från Jerusalem. 2 Han gjorde vad rätt var i
HERRENS ögon, dock icke av fullt hängivet hjärta. 3 Och
sedan hans konungadöme hade blivit befäst, lät han dräpa
dem av sina tjänare, som hade dödat hans fader, konungen.
4 Men deras barn dödade han icke, utan handlade i enlighet
med vad föreskrivet var i Moses lagbok, där HERREN hade
bjudit och sagt: "Föräldrarna skola icke dö för sina barns
skull, och barnen skola icke dö för sina föräldrars skull, utan
var och en skall dö genom sin egen synd." 5 Och Amasja
församlade Juda barn och lät dem ställa upp sig efter sina
familjer, efter sina över- och under- hövitsmän, hela Juda
och Benjamin. Därefter inmönstrade han dem som voro tjugu
år gamla eller därutöver, och fann dem utgöra tre hundra
tusen utvalda stridbara män, som kunde föra spjut och sköld.
6 Därtill lejde han för hundra talenter silver ett hundra tusen
tappra stridsmän ur Israel. 7 Men en gudsman kom till honom
och sade: "O konung, låt icke Israels här draga åstad med
dig, ty HERREN är icke med Israel, icke med hela hopen
av Efraims barn; 8 utan du själv må allena draga åstad.
Grip verket an, gå frimodigt ut i striden. Gud skall eljest
låta dig komma på fall genom fienden; ty Gud förmår både
att hjälpa och att stjälpa." 9 Amasja sade till gudsmannen:
"Men huru skall det då gå med de hundra talenterna som
jag har givit åt skaran från Israel?" Gudsmannen svarade:
"HERREN kan väl giva dig mer än det." 10 Då avskilde
Amasja den skara som hade kommit till honom från Efraim
och lät dem gå hem igen. Häröver blevo dessa högeligen
förgrymmade på Juda och vände tillbaka hem i vredesmod.
11 Men Amasja tog mod till sig och tågade ut med sitt folk
och drog till Saltdalen och nedgjorde där av Seirs barn tio
tusen. 12 Och Juda barn togo andra tio tusen till fånga
levande; dem förde de upp på spetsen av en klippa och
störtade dem ned från klippspetsen, så att de alla krossades.
13 Men de som tillhörde den skara som Amasja hade sänt
tillbaka, och som icke hade fått gå med honom ut i striden,
företogo plundringståg i Juda städer, från Samaria ända till
Bet-Horon; och de nedgjorde tre tusen av invånarna och
togo stort byte. 14 När sedan Amasja kom tillbaka från sin
seger över edoméerna, förde han med sig Seirs barns gudar
och ställde upp dem till gudar åt sig; och han tillbad inför
dem och tände offereld åt dem. 15 Då upptändes HERRENS
vrede mot Amasja, och han sände till honom en profet;
denne sade till honom: "Varför söker du detta folks gudar,
som ju icke hava kunnat rädda sitt eget folk ur din hand?" 16
När denne så talade till honom, svarade han honom: "Hava
vi satt dig till konungens rådgivare? Håll upp, om du icke vill
att man skall dräpa dig." Då höll profeten upp och sade: "Jag
förstår nu att Gud har beslutit att fördärva dig, eftersom du
gör på detta sätt och icke vill höra på mitt råd." 17 Och sedan
Amasja, Juda konung, hade hållit rådplägning, sände han till
Joas, son till Joahas, son till Jehu, Israels konung, och lät
säga: "Kom, låt oss drabba samman med varandra." 18 Men
Joas, Israels konung, sände då till Amasja, Juda konung,
och lät svara: "Törnbusken på Libanon sände en gång bud
till cedern på Libanon och lät säga: 'Giv din dotter åt min son
till hustru.' Men sedan gingo markens djur på Libanon fram
över törnbusken och trampade ned den. 19 Du tänker på
huru du har slagit Edom, och däröver förhäver du dig ditt
hjärta och vill vinna ännu mer ära. Men stanna nu hemma.
Varför utmanar du olyckan, dig själv och Juda med dig till
fall?" 20 Men Amasja ville icke höra härpå, ty Gud skickade
det så, för att de skulle bliva givna i fiendehand, eftersom de
hade sökt Edoms gudar. 21 Så drog då Joas, Israels konung,
upp, och de drabbade samman med varandra, han och
Amasja, Juda konung, vid det Bet-Semes som hör till Juda.
22 Och Juda män blevo slagna av Israels män och flydde,
var och en till sin hydda. 23 Och Amasja, Juda konung, son
till Joas, son till Joahas, blev tagen till fånga i Bet-Semes av
Joas, Israels konung. Och när denne hade fört honom till
Jerusalem, bröt han ned ett stycke av Jerusalems mur, från
Efraimsporten ända till Poneporten, fyra hundra alnar. 24
Och han tog allt guld och silver och alla kärl som funnos i
Guds hus, hos Obed-Edom, och konungshusets skatter,
därtill ock gisslan, och vände så tillbaka till Samaria. 25 Men
Amasja, Joas' son, Juda konung, levde i femton år efter
Joas', Joahas' sons, Israels konungs, död. 26 Vad nu mer
är att säga om Amasja, om hans första tid såväl som om

hans sista, det finnes upptecknat i boken om Judas och
Israels konungar. 27 Och från den tid då Amasja vek av ifrån
HERREN begynte man anstifta en sammansvärjning mot
honom i Jerusalem, så att han måste fly till Lakis. Då sändes
män efter honom till Lakis, och dessa dödade honom där.
28 Sedan förde man honom därifrån på hästar och begrov
honom hos hans fäder i Juda huvudstad.

26 Och allt folket i Juda tog Ussia, som då var sexton
år gammal, och gjorde honom till konung i hans fader
Amasjas ställe. 2 Det var han som befäste Elot, och han
lade det åter under Juda, sedan konungen hade gått till
vila hos sina fäder. 3 Ussia var sexton år gammal, när han
blev konung, och han regerade femtiotvå år i Jerusalem.
Hans moder hette Jekilja, från Jerusalem. 4 Han gjorde
vad rätt var i HERRENS ögon, alldeles såsom hans fader
Amasja hade gjort. 5 Och han sökte Gud, så länge Sakarja
levde, han som aktade på Guds syner. Och så länge han
sökte HERREN, lät Gud det gå honom väl. 6 Han drog
ut och stridde mot filistéerna och bröt ned Gats, Jabnes
och Asdods murar; och han byggde städer på Asdods
område och annorstädes i filistéernas land. 7 Och Gud
hjälpte honom mot filistéerna och mot de araber som bodde
i Gur-Baal och mot maoniterna. 8 Och ammoniterna måste
giva skänker åt Ussia, och ryktet om honom sträckte sig
ända till Egypten, ty han blev övermåttan mäktig. 9 Och
Ussia byggde torn i Jerusalem över Hörnporten och över
Dalporten och över Vinkeln och befäste dem. 10 Han byggde
ock torn i öknen och högg ut många brunnar, ty han hade
mycken boskap, både i låglandet och på slätten. Jordbruks-
och vingårdsarbetare hade han i bergsbygden och på de
bördiga fälten, ty han var en vän av åkerbruk. 11 Och
Ussia hade en krigshär som drog ut till strid i avdelade
skaror, med en mansstyrka som hade blivit fastställd vid
mönstring genom sekreteraren Jeguel och tillsyningsmannen
Maaseja, under överinseende av Hananja, en av konungens
hövitsmän. 12 Hela antalet av de tappra stridsmän som
voro huvudmän för familjerna var två tusen sex hundra. 13
Under deras befäl stod en krigshär av tre hundra sju tusen
fem hundra män, som stridde med kraft och mod och voro
konungens hjälp mot fienden. 14 Och Ussia försåg hela
denna här med sköldar, spjut, hjälmar, pansar och bågar,
så ock med slungstenar. 15 Och han lät i Jerusalem göra
krigsredskap, konstmässigt uttänkta, till att sätta upp på
tornen och på murarnas hörn, för att med dem avskjuta pilar
och stora stenar. Och ryktet om honom gick ut vida omkring,
ty underbart hjälptes han fram till makt. 16 Men när han nu
var så mäktig, blev hans hjärta högmodigt, så att han gjorde
vad fördärvligt var; han förbröt sig trolöst mot HERREN, sin
Gud, i det att han gick in i HERRENS tempel för att antända
rökelse på rökelsealtaret. 17 Då gick prästen Asarja ditin
efter honom, åtföljd av åttio HERRENS präster, oförskräckta
män. 18 Dessa trädde fram mot konung Ussia och sade till
honom: "Det hör icke dig till, Ussia, att antända rökelse åt
HERREN, utan det tillhör prästerna, Arons söner, som är
helgade till att antända rökelse. Gå ut ur helgedomen, ty du
har begått en förbrytelse, och HERREN Gud skall icke låta
detta lända dig till ära." 19 Då for Ussia ut i vrede, där han
stod med ett rökelsekar i sin hand för att antända rökelse.
Men just som han for ut mot prästerna, slog spetälska ut på
hans panna, i prästernas närvaro, inne i HERRENS hus,
bredvid rökelsealtaret. 20 Och när översteprästen Asarja och
alla prästerna vände sig till honom och fingo se att han var
spetälsk i pannan, drevo de honom strax ut därifrån. Själv
skyndade han också ut, eftersom HERREN så hemsökte
honom. 21 Sedan var konung Ussia spetälsk för hela sitt
liv och bodde i ett särskilt hus såsom spetälsk, ty han var
utesluten från HERRENS hus. Hans son Jotam förestod
då konungens hus och dömde folket i landet. 22 Vad nu
mer är att säga om Ussia, om hans första tid såväl som om
hans sista, det har profeten Jesaja, Amos' son, tecknat upp.
23 Och Ussia gick till vila hos sina fäder, och man begrov
honom hos hans fäder, ute på konungagravens mark, detta
med tanke därpå att han hade varit spetälsk. Och hans son
Jotam blev konung efter honom.

27 Jotam var tjugufem år gammal när han blev konung,
och han regerade sexton år i Jerusalem. Hans moder
hette Jerusa, Sadoks dotter. 2 Han gjorde vad rätt var i
HERRENS ögon, alldeles såsom hans fader Ussia hade
gjort, vartill kom att han icke trängde in i HERRENS tempel;
men folket gjorde ännu vad fördärvligt var. 3 Han byggde
Övre porten till HERRENS hus, och på Ofelmuren utförde
han stora byggnadsarbeten. 4 Därtill byggde han städer i
Juda bergsbygd, och i skogarna byggde han borgar och
torn. 5 Och när han så kom i strid med Ammons barns
konung, blev han dem övermäktig, så att Ammons barn
det året måste giva honom ett hundra talenter silver, tio
tusen korer vete och tio tusen korer korn. Lika mycket måste
Ammons barn erlägga åt honom också nästa år och året
därpå. 6 Så mäktig blev Jotam, därför att han vandrade
ståndaktigt inför HERREN, sin Gud. 7 Vad nu mer är att
säga om Jotam och om alla hans krig och andra företag, det
finnes upptecknat i boken om Israels och Juda konungar. 8
Han var tjugufem år gammal, när han blev konung, och han
regerade sexton år i Jerusalem. 9 Och Jotam gick till vila

hos sina fäder, och man begrov honom i Davids stad. Och
hans son Ahas blev konung efter honom.

28 Ahas var tjugu år gammal när han blev konung, och
han regerade sexton år i Jerusalem. Han gjorde icke
vad rätt var i HERRENS ögon, såsom hans fader David, **2**
utan vandrade på Israels konungars väg; ja, han lät ock
göra gjutna beläten åt Baalerna. **3** Och själv tände han
offereld i Hinnoms sons dal och brände upp sina barn i eld,
efter den styggeliga seden hos de folk som HERREN hade
fördrivit för Israels barn. **4** Och han frambar offer och tände
offereld på höjderna och kullarna och under alla gröna träd.
5 Därför gav HERREN, hans Gud, honom i den arameiske
konungens hand; de slogo honom och togo av hans folk en
stor hop fångar och förde dem till Damaskus. Han blev ock
given i Israels konungs hand, så att denne tillfogade honom
ett stort nederlag. **6** Ty Peka, Remaljas son, dräpte av Juda
ett hundra tjugu tusen man på en enda dag, allasammans
stridbara män. Detta skedde därför att de hade övergivit
HERREN, sina fäders Gud. **7** Och Sikri, en tapper man
från Efraim, dräpte Maaseja, konungasonen, och Asrikam,
slottshövdingen, och Elkana, konungens närmaste man. **8**
Och Israels barn bortförde från sina bröder två hundra tusen
fångar, nämligen deras hustrur, söner och döttrar, och togo
därjämte mycket byte från dem och förde bytet till Samaria.
9 Men där var en HERRENS profet som hette Oded; denne
gick ut mot hären, när den kom till Samaria, och sade till
dem: "Se, i sin vrede över Juda har HERREN, edra fäders
Gud, givit dem i eder hand, men I haven dräpt dem med en
hätskhet som har nått upp till himmelen. **10** Och nu tänken I
göra Judas och Jerusalems barn till trälar och trälinnor åt
eder. Därmed dragen I ju allenast skuld över eder själva inför
HERREN, eder Gud. **11** Så hören mig nu: Sänden tillbaka
fångarna som I haven tagit från edra bröder; ty HERRENS
vrede är upptänd mot eder." **12** Några av huvudmännen
bland Efraims barn, nämligen Asarja, Johanans son, Berekja,
Mesillemots son, Hiskia, Sallums son, och Amasa, Hadlais
son, stodo då upp och gingo emot dem som kommo från
kriget **13** och sade till dem: "I skolen icke föra dessa fångar
hitin; ty I förehaven något som drager skuld över oss inför
HERREN, och varigenom I ytterligare föröken våra synder
och vår skuld. Vår skuld är ju redan stor nog, och vrede
är upptänd mot Israel." **14** Då lämnade krigsfolket ifrån sig
fångarna och bytet inför de överste och hela församlingen.
15 Och de nämnda männen stodo upp och togo sig an
fångarna. Alla som voro nakna bland dem klädde de upp
med vad de hade tagit såsom byte; de gåvo dem kläder
och skor, mat och dryck, och smorde dem med olja, och
alla som icke orkade gå läto de sätta sig upp på åsnor,
och förde dem så till Jeriko, Palmstaden, till deras bröder
där. Sedan vände de tillbaka till Samaria. **16** Vid samma tid
sände konung Ahas bud till konungarna i Assyrien, med
begäran att de skulle hjälpa honom. **17** Ty förutom allt annat
hade edoméerna kommit och slagit Juda och tagit fångar. **18**
Och filistéerna hade fallit in i städerna i Juda lågland och
sydland och hade intagit Bet-Semes, Ajalon och Gederot, så
ock Soko med underlydande orter, Timna med underlydande
orter och Gimso med underlydande orter, och hade bosatt
sig i dem. **19** Ty HERREN ville förödmjuka Juda, för Ahas',
den israelitiske konungens, skull, därför att denne hade
vållat oordning i Juda och varit otrogen mot HERREN. **20**
Men Tillegat-Pilneeser, konungen i Assyrien, drog emot
honom och angrep honom, i stället för att understödja
honom. **21** Ty fastän Ahas plundrade HERRENS hus och
konungshuset och de överstes hus och gav allt åt konungen
i Assyrien, så hjälpte det honom dock icke. **22** Och i sin
nöd försyndade sig samme konung Ahas ännu mer genom
otrohet mot HERREN. **23** Han offrade nämligen åt gudarna i
Damaskus, som hade slagit honom; ty han tänkte: "Eftersom
de arameiska konungarnas gudar hava förmått hjälpa dem,
vill jag offra åt dessa gudar, för att de ock må hjälpa mig."
Men i stället var det dessa som kommo honom och hela
Israel på fall. **24** Ahas samlade ihop de kärl som funnos i
Guds hus och bröt sönder kärlen i Guds hus och stängde
igen dörrarna till HERRENS hus, och gjorde sig altaren i
vart hörn i Jerusalem. **25** Och i var och en av Juda städer
uppförde han offerhöjder för att där tända offereld åt andra
gudar, och han förtörnade så HERREN, sina fäders Gud. **26**
Vad nu mer är att säga om honom och om alla hans företag,
under hans första tid såväl som under hans sista, det finnes
upptecknat i boken om Judas och Israels konungar. **27** Och
Ahas gick till vila hos sina fäder, och man begrov honom i
Jerusalem, inne i själva staden; de lade honom nämligen
icke i Israels konungars gravar. Och hans son Hiskia blev
konung efter honom.

29 Hiskia var tjugufem år gammal, när han blev konung,
och han regerade tjugunio år i Jerusalem. Hans moder
hette Abia, Sakarjas dotter. **2** Han gjorde vad rätt var i
HERRENS ögon, alldeles såsom hans fader David hade
gjort. **3** I sitt första regeringsår, i första månaden, öppnade
han dörrarna till HERRENS hus och satte dem i stånd **4**
Och han lät hämta prästerna och leviterna och församlade
dem på den öppna platsen mot öster. **5** Och han sade till
dem: "Hören mig, I leviter. Helgen nu eder själva, och helgen
HERRENS, edra fäders Guds, hus, och skaffen orenheten ut

ur helgedomen. 6 Ty våra fäder voro otrogna och gjorde
vad ont var i HERRENS, vår Guds, ögon och övergåvo
honom; de vände sitt ansikte bort ifrån HERRENS boning
och vände honom ryggen. 7 De stängde ock igen dörrarna
till förhuset, släckte ut lamporna, tände ingen rökelse och
offrade inga brännoffer i helgedomen åt Israels Gud. 8 Därför
har HERRENS förtörnelse kommit över Juda och Jerusalem,
och han har gjort dem till en varnagel, till ett föremål för
häpnad och begabberi, såsom I sen med egna ögon. 9 Ja,
därför hava ock våra fäder fallit för svärd, och våra söner och
döttrar och hustrur hava fördenskull kommit i fångenskap. 10
Men nu har jag i sinnet att sluta ett förbund med HERREN,
Israels Gud, för att hans vredes glöd må vända sig ifrån
oss. 11 Så varen nu icke försumliga, mina barn, ty eder har
HERREN utvalt till att stå inför hans ansikte och göra tjänst
inför honom, till att vara hans tjänare och antända rökelse åt
honom." 12 Då stodo leviterna upp: Mahat, Amasais son,
och Joel, Asarjas son, av kehatiternas barn; av Meraris barn
Kis, Abdis son, och Asarja, Jehallelels son; av gersoniterna
Joa, Simmas son, och Eden, Joas son; 13 av Elisafans
barn Simri och Jeguel; av Asafs barn Sakarja och Mattanja;
14 av Hemans barn Jehuel och Simei; av Jedutuns barn
Semaja och Ussiel. 15 Dessa församlade nu sina bröder och
helgade sig och gingo, såsom konungen hade bjudit i kraft
av HERRENS ord, sedan in för att rena HERRENS hus. 16
Men prästerna gingo in i det inre av HERRENS hus för att
rena det, och all orenhet som de funno i HERRENS tempel
buro de ut på förgården till HERRENS hus; där togo leviterna
emot den och buro ut den i Kidrons dal. 17 De begynte att
helga templet på första dagen i första månaden, och på
åttonde dagen i månaden hade de hunnit till HERRENS
förhus och helgade sedan HERRENS hus under åtta dagar;
och på sextonde dagen i första månaden hade de fullgjort
sitt arbete. 18 Då gingo de in till konung Hiskia och sade:
"Vi hava renat hela HERRENS hus och brännoffersaltaret
med alla dess tillbehör och skådebrödsbordet med alla dess
tillbehör. 19 Och alla de kärl som konung Ahas under sin
regering i sin otrohet förkastade, dem hava vi återställt och
helgat, och de stå nu framför HERRENS altare." 20 Då lät
konung Hiskia bittida om morgonen församla de överste i
staden och gick upp i HERRENS hus. 21 Och man förde fram
sju tjurar, sju vädurar och sju lamm, så ock sju bockar till
syndoffer för riket och för helgedomen och för Juda; och han
befallde Arons söner, prästerna, att offra detta på HERRENS
altare. 22 Då slaktade de fäkreaturen, och prästerna togo
upp blodet och stänkte det på altaret; därefter slaktade de
vädurarna och stänkte blodet på altaret; sedan slaktade de
lammen och stänkte blodet på altaret. 23 Därefter förde de
syndoffersbockarna fram inför konungen och församlingen,
och de lade sina händer på dem. 24 Och prästerna slaktade
dem och läto deras blod såsom syndoffer komma på altaret,
till försoning för hela Israel; ty konungen hade befallt att
offra dessa brännoffer och syndoffer för hela Israel. 25 Och
han lät leviterna ställa upp sig till tjänstgöring i HERRENS
hus med cymbaler, psaltare och harpor, såsom David och
Gad, konungens siare, och profeten Natan hade bjudit; ty
budet härom var givet av HERREN genom hans profeter. 26
Och leviterna ställde upp sig med Davids instrumenter, och
prästerna med trumpeterna. 27 Och Hiskia befallde att man
skulle offra brännoffret på altaret; och på samma gång som
offret begynte, begynte ock HERRENS sång ljuda jämte
trumpeterna, och detta under ledning av Davids, Israels
konungs, instrumenter. 28 Och hela församlingen föll ned,
under det att sången sjöngs och trumpeterna skallade -- allt
detta ända till dess brännoffret var fullbordat. 29 Och när de
hade offrat brännoffret, knäböjde konungen och alla som
voro där tillstädes med honom, och tillbådo. 30 Och konung
Hiskia och de överste befallde leviterna att lova HERREN
med Davids och siaren Asafs ord; och de sjöngo hans lov
med glädje och böjde sig ned och tillbådo. 31 Och Hiskia tog
till orda och sade: "I haven nu tagit handfyllning till HERRENS
tjänst. Så träden nu hit och fören fram slaktoffer och lovoffer
till HERRENS hus." Då förde församlingen fram slaktoffer
och lovoffer, och var och en som av sitt hjärta manades
därtill offrade brännoffer. 32 Antalet av de brännoffersdjur
som församlingen förde fram var sjuttio tjurar, ett hundra
vädurar och två hundra lamm, alla dessa till brännoffer
åt HERREN. 33 Och tackoffren utgjordes av sex hundra
tjurar och tre tusen djur av småboskapen. 34 Men prästerna
voro för få, så att de icke kunde draga av huden på alla
brännoffersdjuren; därför understöddes de av sina bröder
leviterna, till dess detta göromål var fullgjort, och till dess
prästerna hade helgat sig. Ty i fråga om att helga sig hade
leviterna visat sig mer rättsinniga än prästerna. 35 Också var
antalet stort av brännoffer, vartill kommo fettstyckena från
tackoffren, så ock de drickoffer som hörde till brännoffren.
Så blev det ordnat med tjänstgöringen i HERRENS hus. 36
Och Hiskia och allt folket gladde sig över vad Gud hade
berett åt folket; ty helt oväntat hade detta kommit till stånd.

30 Därefter sände Hiskia ut bud till hela Israel och Juda
och skrev också brev till Efraim och Manasse, att de
skulle komma till HERRENS hus i Jerusalem för att hålla
HERRENS, Israels Guds, påskhögtid. 2 Och konungen och
hans förnämsta män och hela församlingen i Jerusalem

enade sig om att hålla påskhögtiden i andra månaden; 3
ty de kunde icke hålla den nu genast, eftersom prästerna
ännu icke hade helgat sig i tillräckligt antal och folket icke
hade hunnit församla sig till Jerusalem. 4 Därför syntes
det konungen och hela församlingen rätt att göra så. 5
Och de beslöto att låta utropa i hela Israel, från Beer-Seba
ända till Dan, att man skulle komma och hålla HERRENS,
Israels Guds, påskhögtid i Jerusalem; ty man hade icke
eljest hållit den samfällt, såsom föreskrivet var. 6 Så begåvo
sig då ilbuden åstad med breven från konungen och hans
förnämsta män och drogo genom hela Israel och Juda, enligt
konungens befallning, och sade: "I Israels barn, vänden
om till HERREN, Abrahams, Isaks och Israels Gud, på
det att han må vända om till den kvarleva av eder, som
har räddats undan de assyriska konungarnas hand. 7 Och
varen icke såsom edra fäder och bröder, som voro otrogna
mot HERREN, sina fäders Gud, så att han prisgav dem
åt förödelse, såsom I själva haven sett. 8 Varen alltså nu
icke hårdnackade såsom edra fäder, utan underkasten eder
HERREN och kommen till hans helgedom, den som han har
helgat för evig tid, och tjänen HERREN, eder Gud, på det
att hans vredes glöd må vända sig ifrån eder. 9 Ty om I
vänden om till HERREN, skola edra bröder och edra barn
finna barmhärtighet inför dem som hålla dem fångna, så att
de få vända tillbaka till detta land; ty HERREN, eder Gud, är
nådig och barmhärtig, och han skall icke vända sitt ansikte
ifrån eder, om I vänden om till honom." 10 Och ilbuden foro
ifrån stad till stad i Efraims och Manasse land och ända till
Sebulon; men man gjorde spe av dem och bespottade dem.
11 Dock funnos några i Aser, Manasse och Sebulon, som
ödmjukade sig och kommo till Jerusalem. 12 Också i Juda
verkade Guds hand, så att han gav dem ett endräktigt hjärta
till att göra efter vad konungen och de överste hade bjudit i
kraft av HERRENS ord. 13 Och mycket folk kom tillhopa i
Jerusalem för att hålla det osyrade brödets högtid i andra
månaden, en mycket stor församling. 14 Och de stodo upp
och skaffade bort de altaren som funnos i Jerusalem; också
alla offereldsaltarna skaffade de bort och kastade dem i
Kidrons dal. 15 Och de slaktade påskalammet på fjortonde
dagen i andra månaden; prästerna och leviterna, som nu
kände blygsel och därför hade helgat sig, förde därvid fram
brännoffer till HERRENS hus. 16 Och de inställde sig till
tjänstgöring på sina platser, såsom det var föreskrivet för
dem, efter gudsmannen Moses lag; och prästerna stänkte
med blodet, sedan de hade tagit emot det av leviterna. 17 Ty
många funnos i församlingen, som icke hade helgat sig;
därför måste leviterna slakta påskalammen för alla som
icke voro rena, och så helga dem åt HERREN. 18 Det var
nämligen en myckenhet av folket, många från Efraim och
Manasse, Isaskar och Sebulon, som icke hade renat sig,
utan åto påskalammet på annat sätt än föreskrivet var. Men
Hiskia hade bett för dem och sagt: "HERREN, den gode,
förlåte var och en 19 som har vänt sitt hjärta till att söka
Gud, HERREN, sina fäders Gud, om han än icke är ren efter
helgedomens ordning." 20 Och HERREN hörde Hiskia och
skonade folket. 21 Så höllo Israels barn, de som då voro
tillstädes i Jerusalem, det osyrade brödets högtid i sju dagar
med stor glädje; och leviterna och prästerna lovade HERREN
var dag med kraftiga instrumenter, HERREN till ära. 22 Och
Hiskia talade vänligt till alla de leviter som voro väl förfarna i
HERRENS tjänst. Och de åto av högtidsoffren under de sju
dagarna, i det att de offrade tackoffer och prisade HERREN,
sina faders Gud. 23 Och hela församlingen enade sig om
att hålla högtid under ännu sju dagar; och så höll man
högtid med glädje också under de sju dagarna. 24 Ty Hiskia,
Juda konung, hade såsom offergärd givit åt församlingen
ett tusen tjurar och av småboskapen sju tusen djur, och de
överste hade såsom offergärd givit åt församlingen ett tusen
tjurar och av småboskapen tio tusen djur. Och ett stort antal
präster helgade sig. 25 Och hela Juda församling gladde sig
med prästerna och leviterna, så ock hela församlingen av
dem som hade kommit från Israel, ävensom de främlingar
som hade kommit från Israels land, eller som bodde i Juda.
26 Och i Jerusalem var stor glädje; ty alltsedan Salomos,
Davids sons, Israels konungs, tid hade icke något sådant
som detta skett i Jerusalem. 27 Och de levitiska prästerna
stodo upp och välsignade folket, och deras röst blev hörd,
och deras bön kom till himmelen, hans heliga boning.

31 När nu allt detta var till ända, drogo alla israeliter
som hade varit där tillstädes ut till Juda städer och
slogo sönder stoderna, höggo ned Aserorna och bröto ned
offerhöjderna och altarna i hela Juda och Benjamin och i
Efraim och Manasse, till dess att de hade gjort ände på dem;
sedan vände alla Israels barn tillbaka till sina städer, var och
en till sin egendom. 2 Och Hiskia förordnade om prästernas
och leviternas avdelningar, alltefter som de tillhörde den
ena eller den andra avdelningen, så att var och en av såväl
prästerna som leviterna fick sitt bestämda göromål, när
brännoffer och tackoffer skulle offras, till att därvid göra tjänst
och tacka och lovsjunga i portarna till HERRENS läger. 3
Och konungen anslog en del av sin egendom till brännoffren,
nämligen till att offra brännoffer morgon och afton, och till
att offra brännoffer på sabbaterna, vid nymånaderna och
vid högtiderna, såsom det var föreskrivet i HERRENS lag.

4 Och han befallde folket som bodde i Jerusalem att giva
prästerna och leviterna deras del, för att de skulle kunna
hålla fast vid HERRENS lag. 5 Och när denna befallning
blev känd, gåvo Israels barn rikligen en förstling av säd,
vin, olja och honung och av all markens avkastning; och
tionde av allt förde de fram i myckenhet. 6 Och de av Israels
och Juda barn, som bodde i Juda städer, förde ock fram
tionde av fäkreatur och små boskap, så ock tionde av de
heliga gåvor som helgades åt HERRENS, deras Gud, och
lade upp dem i särskilda högar. 7 I tredje månaden begynte
de att lägga upp högarna, och i sjunde månaden hade de
slutat därmed. 8 När då Hiskia och de överste kommo och
sågo högarna, prisade de HERREN och hans folk Israel. 9
Och Hiskia frågade prästerna och leviterna om högarna. 10
Då svarade honom översteprästen Asarja, av Sadoks hus,
och sade; "Alltsedan man begynte föra fram offergärden till
HERRENS hus, hava vi ätit och blivit mätta och dock fått
mycket kvar; ty HERREN har välsignat sitt folk, och vad som
är kvar är denna stora rikedom." 11 Och Hiskia befallde att
man skulle inreda förrådskamrar i HERRENS hus, och man
inredde sådana. 12 Och i dem förde man in offergärden och
tionden och de heliga gåvorna, allt på heder och tro. Och
överuppsyningsman däröver var leviten Konanja, och hans
närmaste man var hans broder Simei. 13 Men Jehiel, Asasja,
Nahat, Asael, Jerimot, Josabad, Eliel, Jismakja, Mahat och
Benaja voro tillsyningsmän under Konanja och hans broder
Simei, efter förordnande av konung Hiskia och Asarja,
fursten i Guds hus. 14 Och leviten Kore, Jimnas son, som var
dörrvaktare på östra sidan, hade uppsikten över de frivilliga
gåvorna åt Gud och skulle fördela HERRENS offergärd
och det högheliga av offren. 15 Och under honom sattes
Eden, Minjamin, Jesua, Semaja, Amarja och Sekanja till
förtroendemän i präststäderna för att ombesörja utdelningen
åt sina bröder, efter deras avdelningar, åt den minste såväl
som åt den störste. 16 Härifrån voro undantagna alla sådana
i sina släktregister upptecknade personer av mankön, från tre
års ålder och därutöver, som skulle infinna sig i HERRENS
hus, där var dag de för den dagen bestämda sysslorna
skulle utföras genom dem som hade tjänstgöringen, med
de särskilda åligganden de hade efter sina avdelningar. 17
Och vad angick prästernas släktregister, så var det uppgjort
efter deras familjer; och av leviterna voro de upptagna,
som voro tjugu år gamla eller därutöver, efter sina särskilda
åligganden, alltefter sina avdelningar. 18 Och i släktregistret
skulle de vara upptecknade jämte alla sina späda barn,
hustrur, söner och döttrar, så många de voro. Ty på heder
och tro skulle de förvalta det heliga såsom heligt. 19 Och för
dem av Arons söner, prästerna, som bodde på sina städers
utmarker, voro i var särskild stad namngivna män tillsatta,
som åt allt mankön bland prästerna och åt alla de leviter
som voro upptecknade i släktregistret skulle utdela vad dem
tillkom. 20 Så förfor Hiskia i hela Juda, och han gjorde inför
HERREN, sin Gud, vad gott och rätt och sant var. 21 Och
allt som han företog sig, när han nu sökte sin Gud, allt, vare
sig det angick tjänstgöringen i Guds hus eller det angick
lagen och budorden, det gjorde han av allt sitt hjärta, och det
lyckades honom väl.

32 Sedan han hade utfört detta och bevisat sådan trohet,
kom Sanherib, konungen i Assyrien, och drog in i Juda
och belägrade dess befästa städer och tänkte erövra dem
åt sig. 2 Då nu Hiskia såg att Sanherib kom, i avsikt att
belägra Jerusalem, 3 rådförde han sig med sina förnämsta
män och sina hjältar om att täppa för vattnet i de källor
som lågo utom staden; och de hjälpte honom härmed. 4
Mycket folk församlades och täppte till alla källorna och
dämde för bäcken som flöt mitt igenom trakten, ty de sade:
"När de assyriska konungarna komma, böra de icke finna
vatten i sådan myckenhet." 5 Och han tog mod till sig
och byggde upp muren överallt där den var nedbruten,
och byggde tornen högre, och förde upp en annan mur
därutanför, och befäste Millo i Davids stad, och lät göra
skjutvapen i myckenhet, så ock sköldar. 6 Och han tillsatte
krigshövitsmän över folket och församlade dem till sig på den
öppna platsen vid stadsporten, och talade uppmuntrande till
dem och sade: 7 "Varen frimodiga och oförfärade, frukten
icke och varen icke förskräckta för konungen i Assyrien och
för hela den hop han har med sig; ty med oss är en som
är större än den som är med honom. 8 Med honom är en
arm av kött, men med oss är HERREN, vår Gud, och han
skall hjälpa oss och föra våra krig. Och folket tryggade sig
vid Hiskias, Juda konungs, ord. 9 Därefter sände Sanherib,
konungen i Assyrien -- som nu med hela sin härsmakt låg
framför Lakis -- sina tjänare till Jerusalem, till Hiskia, Juda
konung, och till alla dem av Juda, som voro i Jerusalem,
och lät säga: 10 "Så säger Sanherib, konungen i Assyrien:
Varpå förtrösten I, eftersom I stannen kvar i det belägrade
Jerusalem? 11 Se, Hiskia uppeggar eder, så att I kommen
att dö genom hunger och törst; han säger: 'HERREN, vår
Gud, skall rädda oss ur den assyriske konungens hand.' 12
Har icke denne samme Hiskia avskaffat hans offerhöjder
och altaren och sagt till Juda och Jerusalem: 'Inför ett enda
altare skolen I tillbedja, och på detta skolen I tända offereld'?
13 Veten I icke vad jag och mina fäder hava gjort med andra
länders alla folk? Hava väl de gudar som dyrkas av folken i

dessa andra länder någonsin förmått rädda sina länder ur
min hand? 14 Ja, vilket bland alla dessa folk som mina fäder
hava givit till spillo har väl haft någon gud som har förmått
rädda sitt folk ur min hand eftersom I menen att eder Gud
förmår rädda eder ur min hand!" 15 Nej, låten nu icke Hiskia
så bedraga och uppegga eder, och tron honom icke; ty ingen
gud hos något folk eller i något rike har förmått rädda sitt
folk ur min hand eller ur mina fäders hand. Huru mycket
mindre skall då eder Gud kunna rädda eder ur min hand!" 16
Och hans tjänare talade ännu mer mot HERREN Gud och
mot hans tjänare Hiskia. 17 Han hade ock skrivit ett brev
vari han smädade HERREN, Israels Gud, och talade mot
honom så: "Lika litet som de gudar som dyrkas av folken
i de andra länderna hava kunnat rädda sina folk ur min
hand, lika litet skall Hiskias Gud kunna rädda sitt folk ur
min hand." 18 Och till Jerusalems folk, dem som stodo på
muren, ropade de med hög röst på judiska för att göra dem
modlösa och förskräckta, så att man sedan skulle kunna
intaga staden. 19 Och de talade om Jerusalems Gud på
samma sätt som om de främmande folkens gudar, vilka
äro verk av människohänder. 20 Men vid allt detta bådo
konung Hiskia och profeten Jesaja, Amos' son, och ropade
till himmelen. 21 Då sände HERREN en ängel, som förgjorde
alla de tappra stridsmännen och furstarna och hövitsmännen
i den assyriske konungens läger, så att han med skam måste
draga tillbaka till sitt land. Och när han en gång gick in i
sin guds hus, blev han där nedhuggen med svärd av sina
egna söner. 22 Så frälste HERREN Hiskia och Jerusalems
invånare ur Sanheribs, den assyriske konungens, hand och
ur alla andras hand; och han beskyddade dem på alla sidor.
23 Och många förde skänker till HERREN i Jerusalem och
dyrbara gåvor till Hiskia, Juda konung; och han blev härefter
högt aktad av alla folk. 24 Vid den tiden blev Hiskia dödssjuk.
Då bad han till HERREN, och han svarade honom och gav
honom ett undertecken. 25 Dock återgäldade Hiskia icke
det goda som hade blivit honom bevisat, utan hans hjärta
blev högmodigt; därför kom förtörnelse över honom och över
Juda och Jerusalem. 26 Men då Hiskia ödmjukade sig, mitt i
sitt hjärtas högmod, och Jerusalems invånare med honom,
drabbade HERRENS förtörnelse dem icke, så länge Hiskia
levde. 27 Och Hiskias rikedom och härlighet var mycket stor;
han hade byggt sig skattkamrar för silver och guld och ädla
stenar, och för välluktande kryddor, och för sköldar och för
allahanda dyrbara håvor av andra slag, 28 så ock förrådshus
för vad som kom in av säd, vin och olja, ävensom stall för
allt slags boskap; och hjordar hade han skaffat för sina
fållor. 29 Och han hade byggt sig städer och förvärvat sig
stor rikedom på får och fäkreatur; ty Gud hade givit honom
mycket stora ägodelar. 30 Det var ock Hiskia som täppte till
Gihonsvattnets övre källa och ledde vattnet nedåt, väster om
Davids stad. Och Hiskia var lyckosam i allt vad han företog
sig. 31 Jämväl när från Babels furstar de sändebud kommo,
som voro skickade till honom för att fråga efter det under
som hade skett i landet, övergav Gud honom allenast för
att pröva honom, på det att han skulle förnimma allt vad
som var i hans hjärta. 32 Vad nu mer är att säga om Hiskia
och om hans fromma gärningar, det finnes upptecknat i
"Profeten Jesajas, Amos' sons, syner", i boken om Judas
och Israels konungar. 33 Och Hiskia gick till vila hos sina
fäder, och han begrov honom på den plats där man går
upp till Davids hus' gravar; och hela Juda och Jerusalems
invånare bevisade honom ära vid hans död. Och hans son
Manasse blev konung efter honom.

33 Manasse var tolv år gammal, när han blev konung,
och han regerade femtiofem år i Jerusalem. 2 Han
gjorde vad ont var i HERRENS ögon, efter den styggeliga
seden hos de folk som HERREN hade fördrivit för Israels
barn. 3 Han byggde åter upp de offerhöjder som hans
fader Hiskia hade brutit ned, och reste altaren åt Baalerna
och gjorde Aseror, och tillbad och tjänade himmelens hela
härskara. 4 Ja, han byggde altaren i HERRENS hus, det
om vilket HERREN hade sagt: "I Jerusalem skall mitt namn
vara till evig tid." 5 Han byggde altaren åt himmelens hela
härskara på de båda förgårdarna till HERRENS hus. 6 Han
lät ock sina barn gå genom eld i Hinnoms sons dal och
övade teckentyderi, svartkonst och trolldom och skaffade
sig andebesvärjare och spåmän och gjorde mycket som
var ont i HERRENS ögon, så att han förtörnade honom.
7 Och avgudabelätet som han hade låtit göra satte han i
Guds hus, om vilket Gud hade sagt till David och till hans
son Salomo: "Vid detta hus och vid Jerusalem, som jag har
utvalt bland alla Israels stammar, vill jag fästa mitt namn
för evig tid. 8 Och jag skall icke mer låta Israel vandra bort
ifrån det land som jag har bestämt åt edra fäder, om de
allenast hålla och göra allt vad jag har bjudit dem, alldeles
efter den lag, de stadgar och rätter som de hava fått genom
Mose." 9 Men Manasse förförde Juda och Jerusalems
invånare, så att de gjorde mer ont än de folk som HERREN
hade förgjort för Israels barn. 10 Och HERREN talade till
Manasse och hans folk, men de aktade icke därpå. 11 Då lät
HERREN den assyriske konungens härhövitsmän komma
över dem; de slogo Manasse i bojor och fängslade honom
med kopparfjättrar och förde honom till Babel. 12 Men när
han nu var i nöd, bön föll han inför HERREN, sin Gud, och

ödmjukade sig storligen för sina fäders Gud. 13 Och när
han så bad till honom, lät han beveka sig och hörde hans
bön och lät honom komma tillbaka till Jerusalem såsom
konung. Och då besinnade Manasse att HERREN är Gud.
14 Därefter byggde han en yttre mur till Davids stad västerut
mot Gihon i dalen, intill Fiskporten, och runt omkring Ofel,
och gjorde den mycket hög. Och han insatte krigshövitsmän
i alla befästa städer i Juda. 15 Och han skaffade bort de
främmande gudarna och avgudabelätet ur HERRENS hus,
så ock alla de altaren som han hade byggt på det berg där
HERRENS hus stod och i Jerusalem, och kastade dem
utanför staden. 16 Och han upprättade HERRENS altare
och offrade tackoffer och lovoffer därpå, och uppmanade
Juda att tjäna HERREN, Israels Gud. 17 Men folket offrade
ännu på höjderna, dock allenast åt HERREN, sin Gud. 18
Vad nu mer är att säga om Manasse och om hans bön
till sin Gud och om de ord som siarna talade till honom i
HERRENS, Israels Guds, namn, det står i Israels konungars
krönika. 19 Och om hans bön och huru han blev bönhörd,
och om all hans synd och otrohet, och om de platser på
vilka han byggde offerhöjder och ställde upp sina Aseror och
beläten, innan han ödmjukade sig, härom är skrivet i Hosais
krönika. 20 Och Manasse gick till vila hos sina fäder, och
man begrov honom där han bodde. Och hans son Amon
blev konung efter honom. 21 Amon var tjugutvå år gammal,
när han blev konung, och han regerade två år i Jerusalem.
22 Han gjorde vad ont var i HERRENS ögon, såsom hans
fader Manasse hade gjort; åt alla de beläten som hans fader
Manasse hade låtit göra offrade Amon, och han tjänade
dem. 23 Men han ödmjukade sig icke för HERREN, såsom
hans fader Manasse hade gjort, utan denne Amon hopade
skuld på skuld. 24 Och hans tjänare sammansvuro sig mot
honom och dödade honom hemma i hans hus. 25 Men folket
i landet dräpte alla som hade sammansvurit sig mot konung
Amon. Därefter gjorde folket i landet hans son Josia till
konung efter honom.

34 Josia var åtta år gammal, när han blev konung, och
han regerade trettioett år i Jerusalem. 2 Han gjorde
vad rätt var i HERRENS ögon och vandrade på sin fader
Davids vägar och vek icke av vare sig till höger eller till
vänster. 3 I sitt åttonde regeringsår, medan han ännu var en
yngling, begynte han att söka sin fader Davids Gud; och i
det tolfte året begynte han att rena Juda och Jerusalem från
offerhöjderna och Aserorna och från de skurna och gjutna
belätena. 4 Men Baalsaltarna brötos ned i hans åsyn, och
solstoderna som voro uppställda på dem högg han ned,
och Aserorna och de skurna och gjutna belätena slog han
sönder och krossade dem till stoft och strödde ut stoftet på
de mäns gravar, som hade offrat åt dem. 5 Och prästernas
ben brände han upp på deras altaren. Så renade han Juda
och Jerusalem. 6 Och i Manasses, Efraims och Simeons
städer ända till Naftali genomsökte han överallt husen. 7
Och sedan han hade brutit ned altarna och krossat Aserorna
och belätena sönder till stoft och huggit ned alla solstoder i
hela Israels land, vände han tillbaka till Jerusalem. 8 Och
i sitt adertonde regeringsår, medan han höll på med att
rena landet och templet, sände han Safan, Asaljas son,
och Maaseja, hövitsmannen i staden, och kansleren Joa,
Joahas' son, för att sätta HERRENS, sin Guds, hus i stånd.
9 Och de gingo till översteprästen Hilkia och avlämnade de
penningar som hade influtit till Guds hus, sedan de av de
leviter som höllo vakt vid tröskeln hade blivit insamlade från
Manasse, Efraim och hela det övriga Israel, så ock från hela
Juda och Benjamin och från Jerusalems invånare; 10 de
överlämnade dem åt de män som förrättade arbete såsom
tillsyningsmän vid HERRENS hus. Sedan gåvos penningarna
av dessa män, som förrättade arbete och hade befattning
vid HERRENS hus med att laga huset och sätta det i stånd,
11 de gåvos åt timmermännen och byggningsmännen, till
att inköpa huggen sten och trävirke till stockar, för att man
därmed skulle timra upp de hus som Juda konungar hade
förstört. 12 Och männen fingo vid sitt arbete handla på heder
och tro; och tillsyningsmän över dem och föreståndare för
arbetet voro Jahat och Obadja, leviter av Meraris barn, och
Sakarja och Mesullam, av kehatiternas barn, så ock alla de
leviter som voro kunniga på musikinstrumenter. 13 De hade
ock tillsynen över bärarna, så att föreståndare funnos för alla
arbetarna vid de särskilda göromålen. Av leviterna togos
ock skrivare, uppsyningsmän och dörrvaktare. 14 När de nu
togo ut penningarna som hade influtit till HERRENS hus,
fann prästen Hilkia HERRENS lagbok, den som hade blivit
given genom Mose 15 Då tog Hilkia till orda och sade till
sekreteraren Safan: "Jag har funnit lagboken i HERRENS
hus." Och Hilkia gav boken åt Safan. 16 Och Safan bar
boken till konungen och avgav därjämte sin berättelse inför
konungen och sade: "Allt vad dina tjänare hava fått i uppdrag
att göra, det göra de. 17 Och de hava tömt ut de penningar
som funnos i HERRENS hus, och hava överlämnat dem åt
tillsyningsmännen och åt arbetarna." 18 Vidare berättade
sekreteraren Safan för konungen och sade: "Prästen Hilkia
har givit mig en bok." Och Safan föreläste därur för konungen
19 När konungen nu hörde lagens ord, rev han sönder sina
kläder. 20 Och konungen bjöd Hilkia och Ahikam, Safans
son, och Abdon, Mikas son, och sekreteraren Safan och

Asaja, konungens tjänare, och sade: 21 "Gån och frågen
HERREN för mig och för dem som äro kvar av Israel och
Juda, angående det som står i den bok som nu har blivit
funnen. Ty stor är HERRENS vrede, den som är utgjuten
över oss, därför att våra fäder icke hava hållit HERRENS ord
och icke hava gjort allt som är föreskrivet i denna bok." 22
Då gick Hilkia, tillika med andra som konungen sände åstad,
till profetissan Hulda, hustru åt Sallum, klädkammarvaktaren,
som var son till Tokehat, Hasras son; hon bodde i Jerusalem,
i Nya staden. Och de talade med henne såsom dem bjudet
var. 23 Då svarade hon dem: "Så säger HERREN, Israels
Gud: Sägen till den man som har sänt eder till mig: 24
Så säger HERREN: Se, över denna plats och över dess
invånare skall jag låta olycka komma, alla de förbannelser
som äro skrivna i den bok som man har föreläst för Juda
konung -- 25 detta därför att de hava övergivit mig och tänt
offereld åt andra gudar, och så hava förtörnat mig med alla
sina händers verk. Min vrede skall utgjutas över denna plats
och skall icke bliva utsläckt. 26 Men till Juda konung, som
har sänt eder för att fråga HERREN, till honom skolen I
säga så: Så säger HERREN, Israels Gud, angående de ord
som du har hört: 27 Eftersom ditt hjärta blev bevekt och du
ödmjukade dig inför Gud, när du hörde hans ord mot denna
plats och mot dess invånare, ja, ödmjukade dig inför mig och
rev sönder dina kläder och grät inför mig, fördenskull har
jag ock hört dig, säger HERREN. 28 Se, jag vill samla dig
till dina fäder, så att du får samlas till dem i din grav med
frid, och dina ögon skola slippa att se all den olycka som
jag skall låta komma över denna plats och dess invånare."
Och de vände tillbaka till konungen med detta svar. 29 Då
sände konungen åstad och lät församla alla de äldste i Juda
och Jerusalem. 30 Och konungen gick upp i HERRENS
hus med alla Juda män och Jerusalems invånare, också
prästerna och leviterna, ja, allt folket, ifrån den störste till
den minste. Och han läste upp för dem allt vad som stod i
förbundsboken, som hade blivit funnen i HERRENS hus.
31 Och konungen trädde fram på sin plats och slöt inför
HERRENS ansikte det förbundet, att de skulle följa efter
HERREN och hålla hans bud, hans vittnesbörd och hans
stadgar, av allt sitt hjärta och av all sin själ, och göra efter
förbundets ord, dem som voro skrivna i denna bok. 32 Och
han lät alla som funnos i Jerusalem och Benjamin träda
in i förbundet Och Jerusalems invånare gjorde efter Guds,
sina fäders Guds, förbund. 33 Och Josia skaffade bort alla
styggelser ur Israels barns alla landområden, och tillhöll alla
dem som funnos i Israel att tjäna HERREN, sin Gud. Så
länge han levde, veko de icke av ifrån HERREN, sina fäders
Gud.

35 Därefter höll Josia HERRENS påskhögtid i Jerusalem;
man slaktade påskalammet på fjortonde dagen i första
månaden. 2 Och han fastställde prästernas åligganden och
styrkte dem till tjänstgöringen i HERRENS hus. 3 Och han
sade till leviterna som undervisade hela Israel, och som
voro helgade åt HERREN: "Sätten den heliga arken i det
hus som Salomo, Davids son, Israels konung, har byggt.
Den skall icke mer vara en börda på edra axlar. Tjänen nu
HERREN, eder Gud, och hans folk Israel. 4 Gören eder
redo efter edra familjer, i edra avdelningar, enligt vad David,
Israels konung, har föreskrivit, och enligt hans son Salomos
föreskrifter, 5 och inställen eder i helgedomen, ordnade
efter edra bröders, det meniga folkets, familjeskiften, så att
en avdelning av en levitisk familj kommer på vart skifte.
6 Och slakten påskalammet och helgen eder och reden
till det för edra bröder, så att I gören efter HERRENS ord
genom Mose." 7 Och Josia gav åt det meniga folket såsom
offergärd småboskap, dels lamm och dels killingar, till ett
antal av trettio tusen, alltsammans till påskoffer, åt alla som
voro där tillstädes, så ock tre tusen fäkreatur, detta allt av
konungens enskilda egendom. 8 Och hans förnämsta män
gåvo efter sin fria vilja offergåvor åt folket, åt prästerna och
leviterna. Hilkia, Sakarja och Jehiel, furstarna i Guds hus,
gåvo åt prästerna två tusen sex hundra lamm och killingar till
påskoffer, så ock tre hundra fäkreatur. 9 Men Konanja och
hans bröder, Semaja och Netanel, jämte Hasabja, Jegiel
och Josabad, de översta bland leviterna, gåvo åt leviterna
såsom offergärd fem tusen lamm och killingar till påskoffer,
så ock fem hundra fäkreatur. 10 Så blev det då ordnat för
gudstjänsten; och prästerna inställde sig till tjänstgöring på
sina platser och likaledes leviterna, efter sina avdelningar,
såsom konungen hade bjudit. 11 Därefter slaktade de
påskalammet, och prästerna stänkte med blodet som de
togo emot av leviterna; och dessa drogo av huden. 12 Och
de avskilde brännoffersstyckena och delade ut dem åt det
meniga folket, efter deras familjeskiften, för att de skulle offra
dem åt HERREN, såsom det var föreskrivet i Moses bok. På
samma sätt gjorde de ock med fäkreaturen. 13 Och de stekte
påskalammet på eld, på föreskrivet sätt; men tackoffersköttet
kokade de i grytor, pannor och kittlar och delade ut det
med hast åt allt det meniga folket. 14 Sedan redde de till
åt sig själva och åt prästerna; ty prästerna, Arons söner,
voro upptagna ända till natten med att offra brännoffret och
fettstyckena; därför måste leviterna reda till både åt sig och
åt prästerna, Arons söner. 15 Och sångarna, Asafs barn,

stodo på sin plats, såsom David och Asaf och Heman och
konungens siare Jedutun hade bjudit, och dörrvaktarna
stodo var och en vid sin port; de behövde icke gå ifrån sin
tjänstgöring, ty deras bröder, de andra leviterna, redde till åt
dem. 16 Så blev allt ordnat för HERRENS tjänst på den
dagen, i det att man höll påskhögtid och offrade brännoffer
på HERRENS altare, såsom konung Josia hade bjudit. 17
De israeliter som voro där tillstädes höllo nu påskhögtid
och firade det osyrade brödets högtid i sju dagar. 18 En
påskhögtid lik denna hade icke blivit hållen i Israel sedan
profeten Samuels tid; ty ingen av Israels konungar hade
hållit en sådan påskhögtid som den vilken nu hölls av Josia
jämte prästerna och leviterna och hela Juda och dem av
Israel, som voro där tillstädes, jämväl Jerusalems invånare.
19 I Josias adertonde regeringsår hölls denna påskhögtid.
20 Efter allt detta, sedan Josia hade försatt templet i gott
stånd, drog Neko, konungen i Egypten, upp för att strida vid
Karkemis, som ligger vid Frat; och Josia drog ut mot honom.
21 Då skickade denne sändebud till honom och lät säga:
"Vad har du med mig att göra, du Juda konung? Det är icke
mot dig jag nu kommer, utan mot min arvfiende, och Gud
har befallt mig att skynda. Hör upp att trotsa Gud, som är
med mig, och tag dig till vara, så att han icke fördärvar dig."
22 Men i stället för att vända om och lämna honom i fred
förklädde Josia sig och gick att strida mot honom, utan att
höra på Nekos ord, som dock kommo från Guds mun. Och
det kom till strid på Megiddos slätt. 23 Men skyttarnas skott
träffade konung Josia; och konungen sade till sina tjänare:
"Bären mig undan, ty jag är svårt sårad." 24 Då buro hans
tjänare honom från stridsvagnen och satte honom i hans
andra vagn och förde honom till Jerusalem; och han gav upp
andan och blev begraven där hans fäder voro begravna. Och
hela Juda och Jerusalem sörjde Josia. 25 Och Jeremia sjöng
en klagosång över Josia. Och alla sångare och sångerskor
talade sedan i sina klagosånger om Josia, såsom man gör
ännu i dag; och dessa sånger blevo allmänt gängse i Israel.
De finnas upptecknade bland "Klagosångerna". 26 Vad nu
mer är att säga om Josia och om de fromma gärningar han
gjorde, efter vad föreskrivet var i HERRENS lag, 27 och om
annat som han företog sig under sin första tid såväl som
under sin sista, det finnes upptecknat i boken om Israels och
Juda konungar

36 Och folket i landet tog Josias son Joahas och gjorde
honom till konung i Jerusalem efter hans fader. 2
Joahas var tjugutre år gammal, när han blev konung, och
han regerade tre månader i Jerusalem. 3 Konungen i
Egypten avsatte honom i Jerusalem och pålade landet en
skatt av ett hundra talenter silver och en talent guld. 4 Och
konungen i Egypten gjorde hans broder Eljakim till konung
över Juda och Jerusalem och förändrade hans namn till
Jojakim men hans broder Joahas, honom tog Neko med sig,
och han förde honom till Egypten. 5 Jojakim var tjugufem
år gammal när han blev konung, och han regerade elva
år i Jerusalem. Han gjorde vad ont var i HERRENS, sin
Guds, ögon. 6 Och Nebukadnessar, konungen i Babel, drog
upp mot honom och fängslade honom med kopparfjättrar
och förde honom bort till Babel. 7 Och en del av kärlen i
HERRENS hus förde Nebukadnessar till Babel, och han
satte in dem i sitt tempel i Babel. 8 Vad nu mer är att säga
om Jojakim och om de styggelser som han gjorde, och
om vad han eljest har befunnits vara skyldig till, det finnes
upptecknat i boken om Israels och Juda konungar. Och
hans son Jojakin blev konung efter honom. 9 Jojakin var
åtta år gammal, när han blev konung, och han regerade tre
månader och tio dagar i Jerusalem. Han gjorde vad ont var
i HERRENS ögon. 10 Och vid följande års början sände
konung Nebukadnessar och lät hämta honom till Babel, tillika
med de dyrbara kärlen i HERRENS hus; och han gjorde
hans broder Sidkia till konung över Juda och Jerusalem. 11
Sidkia var tjuguett år gammal, när han blev konung, och han
regerade elva år i Jerusalem. 12 Han gjorde vad ont var i
HERRENS, sin Guds, ögon; han ödmjukade sig icke för
profeten Jeremia, som talade HERRENS ord. 13 Han avföll
från konung Nebukadnessar, som hade tagit ed av honom
vid Gud. Och han var hårdnackad och förstockade sitt hjärta,
så att han icke omvände sig till HERREN, Israels Gud.
14 Alla de översta bland prästerna och folket försyndade
sig ock storligen i otrohet mot Gud med hedningarnas alla
styggelser och orenade HERRENS hus, som han hade
helgat i Jerusalem. 15 Och HERREN, deras faders Gud,
skickade sina budskap till dem titt och ofta genom sina
sändebud, ty han ömkade sig över sitt folk och sin boning.
16 Men de begabbade Guds sändebud och föraktade hans
ord och bespottade hans profeter, till dess HERRENS vrede
över hans folk växte så, att ingen bot mer fanns. 17 Då
sände han emot dem kaldéernas konung, och denne dräpte
deras unga män med svärd i deras helgedomshus och
skonade varken ynglingar eller jungfrur, ej heller gamla och
gråhårsmän; allt blev givet i hans hand. 18 Och alla kärl i
Guds hus, både stora och små, och skatterna i HERRENS
hus, så ock konungens och hans förnämsta mäns skatter, allt
förde han till Babel. 19 Och man brände upp Guds hus och
bröt ned Jerusalems mur, och alla dess palats brände man
upp i eld och förstörde alla de dyrbara föremål som funnos

där. 20 Och dem som hade undsluppit svärdet förde han
bort i fångenskap till Babel, och de blevo tjänare åt honom
och åt hans söner, till dess att perserna kommo till väldet
-- 21 för att HERRENS ord genom Jeremias mun skulle
uppfyllas -- alltså till dess att landet hade fått gottgörelse
för sina sabbater. Ty medan det låg öde, hade det sabbat
-- till dess att sjuttio år hade gått till ända. 22 Men i den
persiske konungens Kores' första regeringsår uppväckte
HERREN -- för att HERRENS ord genom Jeremias mun
skulle fullbordas -- den persiske konungen Kores' ande, så
att denne lät utropa över hela sitt rike och tillika skriftligen
kungöra följande: 23 "Så säger Kores, konungen i Persien:
Alla riken på jorden har HERREN, himmelens Gud, givit
mig; och han har anbefallt mig att bygga honom ett hus i
Jerusalem i Juda. Vemhelst nu bland eder, som tillhör hans
folk, med honom vare HERREN, hans Gud, och han drage
ditupp."

Esra

1 Men i den persiske konungen Kores' första regeringsår
uppväckte HERREN -- för att HERRENS ord från Jeremias
mun skulle fullbordas -- den persiske konungen Kores' ande,
så att denne lät utropa över hela sitt rike och tillika skriftligen
kungöra följande: **2** "Så säger Kores, konungen i Persien:
Alla riken på jorden har HERREN, himmelens Gud, givit
mig; och han har anbefallt mig att bygga honom ett hus i
Jerusalem i Juda. **3** Vemhelst nu bland eder, som tillhör
hans folk, med honom vare hans Gud, och han drage upp
till Jerusalem i Juda för att bygga på HERRENS, Israels
Guds, hus; han är den Gud som bor i Jerusalem. **4** Och
varhelst någon ännu finnes kvar, må han av folket på den ort
där han bor såsom främling få hjälp med silver och guld,
med gods och boskap, detta jämte vad som frivilligt gives
till Guds hus i Jerusalem." **5** Då stodo huvudmännen för
Judas och Benjamins familjer upp, ävensom prästerna och
leviterna, alla de vilkas ande Gud uppväckte till att draga
upp och bygga på HERRENS hus i Jerusalem. **6** Och alla
de som bodde i deras grannskap understödde dem med
silverkärl, med guld, med gods och boskap och med dyrbara
skänker, detta förutom allt vad man eljest frivilligt gav. **7** Och
konung Kores utlämnade de kärl till HERRENS hus, som
Nebukadnessar hade fört bort ifrån Jerusalem och låtit sätta
in i sin guds hus. **8** Dem utlämnade nu Kores, konungen
i Persien, åt skattmästaren Mitredat, och denne räknade
upp den åt Sesbassar, hövdingen för Juda. **9** Och detta var
antalet av dem: trettio bäcken av guld, ett tusen bäcken av
silver, tjugunio andra offerkärl, **10** trettio bägare av guld,
fyra hundra tio silverbägare av ringare slag, därtill ett tusen
andra kärl. **11** Kärlen av guld och silver utgjorde tillsammans
fem tusen fyra hundra. Allt detta förde Sesbassar med sig,
när de som hade varit i fångenskapen drogo upp från Babel
till Jerusalem.

2 Och dessa voro de män från hövdingdömet, som drogo
upp ur den landsflykt och fångenskap i Babel, till vilken
de hade blivit bortförda av Nebukadnessar, konungen i
Babel, och som vände tillbaka till Jerusalem och Juda, var
och en till sin stad, **2** i det att de följde med Serubbabel,
Jesua, Nehemja, Seraja, Reelaja, Mordokai, Bilsan, Mispar,
Bigvai, Rehum och Baana. Detta var antalet män av Israels
meniga folk: **3** Pareos' barn: två tusen ett hundra sjuttiotvå;
4 Sefatjas barn: tre hundra sjuttiotvå; **5** Aras barn: sju hundra
sjuttiofem; **6** Pahat-Moabs barn, av Jesuas och Joabs barn:
två tusen åtta hundra tolv; **7** Elams barn: ett tusen två
hundra femtiofyra; **8** Sattus barn: nio hundra fyrtiofem; **9**
Sackais barn: sju hundra sextio; **10** Banis barn: sex hundra
fyrtiotvå; **11** Bebais barn: sex hundra tjugutre; **12** Asgads
barn: ett tusen två hundra tjugutvå; **13** Adonikams barn: sex
hundra sextiosex; **14** Bigvais barn: två tusen femtiosex; **15**
Adins barn: fyra hundra femtiofyra; **16** Aters barn av Hiskia:
nittioåtta; **17** Besais barn: tre hundra tjugutre; **18** Joras barn:
ett hundra tolv; **19** Hasums barn: två hundra tjugutre; **20**
Gibbars barn: nittiofem; **21** Bet-Lehems barn: ett hundra
tjugutre; **22** männen från Netofa: femtiosex; **23** männen från
Anatot: ett hundra tjuguåtta; **24** Asmavets barn: fyrtiotvå; **25**
Kirjat-Arims, Kefiras och Beerots barn: sju hundra fyrtiotre;
26 Ramas och Gebas barn: sex hundra tjuguen; **27** männen
från Mikmas: ett hundra tjugutvå; **28** männen från Betel
och Ai: två hundra tjugutre; **29** Nebos barn: femtiotvå; **30**
Magbis' barn: ett hundra femtiosex; **31** den andre Elams
barn: ett tusen två hundra femtiofyra; **32** Harims barn: tre
hundra tjugu; **33** Lods, Hadids och Onos barn: sju hundra
tjugufem; **34** Jerikos barn: tre hundra fyrtiofem; **35** Senaas
barn: tre tusen sex hundra trettio. **36** Av prästerna: Jedajas
barn av Jesuas hus: nio hundra sjuttiotre; **37** Immers barn:
ett tusen femtiotvå; **38** Pashurs barn: ett tusen två hundra
fyrtiosju; **39** Harims barn: ett tusen sjutton. **40** Av leviterna:
Jesuas och Kadmiels barn, av Hodaujas barn: sjuttiofyra;
41 av sångarna: Asafs barn: ett hundra tjuguåtta; **42** av
dörrvaktarnas barn: Sallums barn, Aters barn, Talmons barn,
Ackubs barn, Hatitas barn, Sobais barn: alla tillsammans ett
hundra trettionio. **43** Av tempelträlarna: Sihas barn, Hasufas
barn, Tabbaots barn, **44** Keros' barn, Siahas barn, Padons
barn, **45** Lebanas barn, Hagabas barn, Ackubs barn, **46**
Hagabs barn, Samlais barn, Hanans barn, **47** Giddels barn,
Gahars barn, Reajas barn, **48** Resins barn, Nekodas barn,
Gassams barn, **49** Ussas barn, Paseas barn, Besais barn, **50**
Asnas barn, Meunims barn, Nefisims barn, **51** Bakbuks barn,
Hakufas barn, Harhurs barn, **52** Basluts barn, Mehidas barn,
Harsas barn, **53** Barkos' barn, Siseras barn, Temas barn, **54**
Nesias barn, Hatifas barn. **55** Av Salomos tjänares barn:
Sotais barn, Hassoferets barn, Perudas barn, **56** Jaalas barn,
Darkons barn, Giddels barn, **57** Sefatjas barn, Hattils barn,
Pokeret-Hassebaims barn, Amis barn. **58** Tempelträlarna
och Salomos tjänares barn utgjorde tillsammans tre hundra
nittiotvå. **59** Och dessa voro de som drogo åstad från Tel-
Mela, Tel-Harsa, Kerub, Addan och Immer, men som icke
kunde uppgiva sina familjer och sin släkt och huruvida de
voro av Israel: **60** Delajas barn, Tobias barn, Nekodas barn,
sex hundra femtiotvå. **61** Och av prästernas barn: Habajas
barn, Hackos' barn, Barsillais barn, hans som tog en av

gileaditen Barsillais döttrar till hustru och blev uppkallad
efter deras namn. 62 Dessa sökte efter sina släktregister,
men kunde icke finna dem; därför blevo de såsom ovärdiga
uteslutna från prästadömet. 63 Och ståthållaren tillsade
dem att de icke skulle få äta av det högheliga, förrän en
präst uppstode med urim och tummim. 64 Hela församlingen
utgjorde sammanräknad fyrtiotvå tusen tre hundra sextio, 65
förutom deras tjänare och tjänarinnor, som voro sju tusen tre
hundra trettiosju. Och till dem hörde två hundra sångare
och sångerskor. 66 De hade sju hundra trettiosex hästar,
två hundra fyrtiofem mulåsnor, 67 fyra hundra trettiofem
kameler och sex tusen sju hundra tjugu åsnor. 68 Och
somliga av huvudmännen för familjerna gåvo, när de kommo
till HERRENS hus i Jerusalem, frivilliga gåvor till Guds hus,
för att det åter skulle byggas upp på samma plats. 69 De
gåvo, efter som var och en förmådde, till arbetskassan i
guld sextioett tusen dariker och i silver fem tusen minor, så
ock ett hundra prästerliga livklädnader. 70 Och prästerna,
leviterna, en del av meniga folket, sångarna, dörrvaktarna
och tempelträlarna bosatte sig i sina städer: hela Israel i sina
städer.

3 När sjunde månaden nalkades och Israels barn nu
voro bosatta i sina städer, församlade sig folket såsom
en man till Jerusalem. 2 Och Jesua, Josadaks son, och
hans bröder, prästerna, och Serubbabel, Sealtiels son, och
hans bröder stodo upp och byggde Israels Guds altare
för att offra brännoffer därpå, såsom det var föreskrivet i
gudsmannen Moses lag. 3 De uppförde altaret på dess
plats, ty en förskräckelse hade kommit över dem för de
främmande folken; och de offrade åt HERREN brännoffer
därpå, morgonens och aftonens brännoffer. 4 Och de höllo
lövhyddohögtiden, såsom det var föreskrivet, och offrade
brännoffer för var dag till bestämt antal, på stadgat sätt, var
dag det för den dagen bestämda antalet, 5 och därefter det
dagliga brännoffret och de offer som hörde till nymånaderna
och till alla HERRENS övriga helgade högtider, så ock
alla de offer som man frivilligt frambar åt HERREN. 6
På första dagen i sjunde månaden begynte de att offra
brännoffer åt HERREN, innan grunden till HERRENS tempel
ännu var lagd. 7 Och de gåvo penningar åt stenhuggare
och timmermän, så ock matvaror, dryckesvaror och olja
åt sidonierna och tyrierna, för att dessa sjöledes skulle
föra cederträ från Libanon till Jafo, i enlighet med den
tillåtelse som Kores, konungen i Persien, hade givit dem.
8 Och året näst efter det då de hade kommit till Guds
hus i Jerusalem, i andra månaden, begyntes verket av
Serubbabel, Sealtiels son, och Jesua, Josadaks son, och
deras övriga bröder, prästerna och leviterna, och av alla
dem som ur fångenskapen hade kommit till Jerusalem; det
begyntes därmed att de anställde leviterna, dem som voro
tjugu år gamla eller därutöver, till att förestå arbetet på
HERRENS hus. 9 Och Jesua med sina söner och bröder och
Kadmiel med sina söner, Judas söner, allasammans, blevo
anställda till att hava uppsikt över dem som utförde arbetet
på Guds hus, sammaledes ock Henadads söner med sina
söner och bröder, leviterna. 10 Och när byggningsmännen
lade grunden till HERRENS tempel, ställdes prästerna upp i
ämbetsskrud med trumpeter, så ock leviterna, Asafs barn,
med cymbaler, till att lova HERREN, efter Davids, Israels
konungs, anordning. 11 Och de sjöngo, under lov och tack
till HERREN, därför att han är god, och därför att hans nåd
varar evinnerligen över Israel. Och allt folket jublade högt
till HERRENS lov, därför att grunden till HERRENS hus
var lagd. 12 Men många av prästerna och leviterna och
huvudmännen för familjerna, de gamle som hade sett det
förra huset, gräto högljutt, när de sågo grunden läggas till
detta hus, många åter jublade och voro så glada att de
ropade med hög röst. 13 Och man kunde icke skilja mellan
det högljudda, glada jubelropet och folkets högljudda gråt; ty
folket ropade så högt att ljudet därav hördes vida omkring.

4 Men när ovännerna till Juda och Benjamin fingo höra att
de som hade återkommit ifrån fångenskapen höllo på att
bygga ett tempel åt HERREN, Israels Gud, 2 gingo de till
Serubbabel och till huvudmännen för familjerna och sade
till dem: "Vi vilja bygga tillsammans med eder, ty vi söka
eder Gud, likasom I, och åt honom offra vi alltsedan den tid
då den assyriske konungen Esarhaddon lät föra oss hit." 3
Men Serubbabel och Jesua och de övriga huvudmännen
för Israels familjer sade till dem: "Det är icke tillbörligt att I
tillsammans med oss byggen ett hus åt vår Gud, utan vi
vilja för oss själva med varandra bygga huset åt HERREN,
Israels Gud, såsom konung Kores, konungen i Persien,
har bjudit oss." 4 Men folket i landet bedrev det så, att
judafolkets mod föll och de avskräcktes från att bygga vidare.
5 Och de lejde mot dem män som genom sina råd gjorde
deras rådslag om intet, så länge Kores, konungen i Persien,
levde, och sedan ända till dess att Darejaves, konungen i
Persien, kom till regeringen. 6 (Sedermera, under Ahasveros'
regering, redan i begynnelsen av hans regering, skrev
man en anklagelseskrift mot dem som bodde i Juda och
Jerusalem. 7 Och i Artasastas tid skrevo Bislam, Mitredat
och Tabeel samt dennes övriga medbröder till Artasasta,
konungen i Persien. Och det som stod i skrivelsen var

skrivet med arameiska bokstäver och avfattat på arameiska.
8 Likaledes skrevo rådsherren Rehum och sekreteraren
Simsai ett brev om Jerusalem till konung Artasasta av
följande innehåll. 9 De skrevo då, rådsherren Rehum och
sekreteraren Simsai och de andra, deras medbröder: diniterna
och afaresatkiterna, tarpeliterna, afaresiterna, arkeviterna,
babylonierna, susaniterna, dehaviterna, elamiterna 10 och de
andra folk som den store och mäktige Asenappar hade fört
bort och låtit bosätta sig i staden Samaria och annorstädes i
landet på andra sidan floden o. s. v. 11 Och detta är vad som
stod skrivet i det brev som de sände till konung Artasasta:
"Dina tjänare, männen på andra sidan floden o. s. v. 12 Det
vare veterligt för konungen att de judar som drogo upp från
dig hava kommit hit till oss i Jerusalem, och de hålla nu på
att bygga upp den upproriska och onda staden, att sätta
murarna i stånd och att förbättra grundvalarna. 13 Så må
nu konungen veta, att om denna stad bliver uppbyggd och
murarna bliva satta i stånd, skola de varken giva skatt eller
tull eller vägpenningar, och sådant skall bliva till men för
konungarnas inkomster. 14 Alldenstund vi nu äta palatsets
salt, och det icke är tillbörligt att vi åse huru skada tillskyndas
konungen, därför sända vi nu och låta konungen veta detta,
15 för att man må göra efterforskningar i dina fäders krönikor;
ty av dessa krönikor skall du finna och erfara att denna
stad har varit en upprorisk stad, till förfång för konungar och
länder, och att man i den har anstiftat oroligheter ända ifrån
äldsta tider, varför ock denna stad har blivit förstörd. 16 Så
låta vi nu konungen veta, att om denna stad bliver uppbyggd
och dess murar bliva satta i stånd, så skall du i följd härav
icke mer hava någon del i landet på andra sidan floden." 17
Då sände konungen följande svar till rådsherren Rehum
och sekreteraren Simsai och de andra, deras medbröder,
som bodde i Samaria och i det övriga landet på andra sidan
floden: "Frid o. s. v. 18 Den skrivelse som I haven sänt till
oss har noggrant blivit uppläst för mig. 19 Och sedan jag
hade givit befallning att man skulle göra efterforskningar,
fann man att denna stad ända ifrån äldsta tider har plägat
sätta sig upp mot konungar, och att uppror och oroligheter
där hava anstiftats. 20 I Jerusalem hava ock funnits mäktiga
konungar, som hava varit herrar över allt land som ligger
på andra sidan floden, och skatt, tull och vägpenningar
hava blivit dem givna. 21 Så utfärden nu en befallning att
man förhindrar dessa män att bygga upp denna stad, till
dess jag giver befallning därom. 22 Och sen till, att I icke
handlen försumligt i denna sak, så att skadan icke växer,
konungarna till förfång." 23 Så snart nu vad som stod i
konung Artasastas skrivelse hade blivit läst för Rehum och
sekreteraren Simsai och deras medbröder, gingo de med
hast till judarna i Jerusalem och hindrade dem med våld
och makt.) 24 Så förhindrades nu arbetet på Guds hus i
Jerusalem. Och det blev förhindrat ända till den persiske
konungen Darejaves' andra regeringsår.

5 Men profeten Haggai och Sakarja, Iddos son, profeterna,
profeterade för judarna i Juda och Jerusalem, i Israels
Guds namn, efter vilket de voro uppkallade. 2 Och
Serubbabel, Sealtiels son, och Jesua, Josadaks son, stodo
då upp och begynte bygga på Guds hus i Jerusalem, och
med dem Guds profeter, som understödde dem. 3 Vid
samma tid kommo till dem Tattenai, ståthållaren i landet
på andra sidan floden, och Setar-Bosenai och dessas
medbröder, och sade så till dem: "Vem har givit eder tillåtelse
att bygga detta hus och att sätta denna mur i stånd?" 4 Då
sade vi dem vad de män hette, som uppförde byggnaden. 5
Och över judarnas äldste vakade deras Guds öga, så att
man lovade att icke lägga något hinder i vägen för dem,
till dess saken hade kommit inför Darejaves; sedan skulle
man sända dem en skrivelse härom. 6 Detta är nu vad som
stod skrivet i det brev som Tattenai, ståthållaren i landet på
andra sidan floden, och Setar-Bosenai och hans medbröder,
afarsekiterna, som bodde på andra sidan floden, sände
till konung Darejaves; 7 de sände nämligen till honom en
berättelse, och däri var så skrivet: "Frid vare i allo med
konung Darejaves. 8 Det vare veterligt för konungen att vi
kommo till det judiska hövdingdömet, till den store Gudens
hus. Detta håller man nu på att bygga upp med stora stenar,
och i väggarna lägger man in trävirke; och arbetet bedrives
med omsorg och har god framgång under deras händer. 9
Då frågade vi de äldste där och sade till dem så: 'Vem har
givit eder tillåtelse att bygga detta hus och att sätta denna
mur i stånd?' 10 Vi frågade dem ock huru de hette, för att
kunna underrätta dig därom, och för att teckna upp namnen
på de män som stodo i spetsen för dem. 11 Och detta var
det svar som de gåvo oss: 'Vi äro himmelens och jordens
Guds tjänare, och vi bygga nu upp det hus som fordom, för
många år sedan, var uppbyggt här, och som en stor konung
i Israel hade byggt och fulländat. 12 Men eftersom våra
fäder förtörnade himmelens Gud, gav han dem i kaldéen
Nebukadnessars, den babyloniske konungens, hand; och
han förstörde detta hus och förde folket bort till Babel. 13
Men i den babyloniske konungen Kores' första regeringsår
gav konung Kores befallning att man åter skulle bygga upp
detta Guds hus. 14 Och tillika tog konung Kores ur templet i
Babel de kärl av guld och silver, som hade tillhört Guds hus,
men som Nebukadnessar hade tagit ur templet i Jerusalem

och fört till templet i Babel; och de överlämnades åt en man
vid namn Sesbassar, som han hade satt till ståthållare. 15
Och till honom sade han: Tag dessa kärl och far åstad och
sätt in dem i templet i Jerusalem; ty Guds hus skall åter
byggas upp på sin plats. 16 Så kom då denne Sesbassar hit
och lade grunden till Guds hus i Jerusalem. Och från den
tiden och intill nu har man byggt därpå, och det är ännu
icke färdigt.' 17 Om det nu täckes konungen, må man göra
efterforskningar i konungens skattkammare därborta i Babel
om det är så, att konung Kores har givit tillåtelse att bygga
detta Guds hus i Jerusalem; därefter må konungen meddela
oss sin vilja härom."

6 Då gav konung Darejaves befallning att man skulle göra
efterforskningar i kansliet i Babel, där skatterna nedlades.
2 Och i Ametas borg, i hövdingdömet Medien, fann man
en bokrulle i vilken följande var upptecknat till hågkomst:
3 "I konung Kores' första regeringsår gav konung Kores
denna befallning: 'Guds hus i Jerusalem, det huset skall
byggas upp till att vara en plats där man frambär offer;
och dess grundvalar skola göras fasta. Det skall byggas
sextio alnar högt och sextio alnar brett, 4 med tre varv stora
stenar och med ett varv nytt trävirke; och vad som fordras
för omkostnaderna skall utgivas från konungens hus. 5 De
kärl av guld och silver i Guds hus, som Nebukadnessar tog
ur templet i Jerusalem och förde till Babel, skall man ock
giva tillbaka, så att de komma åter till sin plats i templet
i Jerusalem, och man skall sätta in dem i Guds hus.' --
6 Alltså, du Tattenai, som är ståthållare i landet på andra
sidan floden, och du Setar-Bosenai, och I afarsekiter, de
nämndas medbröder på andra sidan floden: hållen eder
fjärran därifrån. 7 Lämnen arbetet på detta Guds hus ostört.
Judarnas ståthållare och judarnas äldste må bygga detta
Guds hus på dess plats. 8 Och härmed giver jag befallning
om huru I skolen förfara med dessa judarnas äldste, när de
bygga på detta Guds hus. Av de penningar som givas åt
konungen i skatt från landet på andra sidan floden skall vad
som fordras för omkostnaderna redligt utgivas åt dessa män,
så att hinder icke uppstår i arbetet. 9 Och vad de behöva,
ungtjurar, vädurar och lamm till brännoffer åt himmelens
Gud, så och vete, salt, vin och olja, det skall, efter uppgift av
prästerna i Jerusalem, utgivas åt dem dag för dag utan någon
försummelse, 10 för att de må kunna frambära offer, till en
välbehaglig lukt åt himmelens Gud, och för att de må bedja
för konungens och hans söners liv. 11 Och härmed giver jag
befallning, att om någon överträder denna förordning, så
skall en bjälke brytas ut ur hans hus, och på den skall man
upphänga och fästa honom, och hans hus skall göras till
en plats för orenlighet, därför att han har så gjort. 12 Och
må den Gud som har låtit sitt namn bo där slå ned alla
konungar och folk som uträcka sin hand till att överträda
denna förordning, och till att förstöra detta Guds hus i
Jerusalem. Jag, Darejaves, giver denna befallning. Blive den
redligt fullgjord!" 13 Alldenstund nu konung Darejaves hade
sänt ett sådant bud, blev detta redligt fullgjort av Tattenai,
ståthållaren i landet på andra sidan floden, och av Setar-
Bosenai, så ock av deras medbröder. 14 Och judarnas äldste
byggde vidare och hade god framgång i arbetet genom
profeten Haggais och Sakarjas, Iddos sons, profetiska tal;
man byggde och fullbordade det såsom Israels Gud hade
befallt, och såsom Kores och Darejaves och Artasasta, den
persiske konungen, hade befallt. 15 Och huset blev färdigt till
den tredje dagen i månaden Adar, i konung Darejaves' sjätte
regeringsår. 16 Och Israels barn, prästerna och leviterna
och de övriga som hade återkommit ifrån fångenskapen,
firade invigningen av detta Guds hus med glädje. 17 Och
till invigningen av detta Guds hus offrade de ett hundra
tjurar, två hundra vädurar och fyra hundra lamm, så ock
till syndoffer för hela Israel tolv bockar, efter antalet av
Israels stammar. 18 Och man anställde prästerna, efter deras
skiften, och leviterna, efter deras avdelningar, till att förrätta
Guds tjänst i Jerusalem, såsom det var föreskrivet i Moses
bok. 19 Och de som hade återkommit ifrån fångenskapen
höllo påskhögtid på fjortonde dagen i första månaden. 20
Ty prästerna och leviterna hade då allasammans renat sig,
så att de alla voro rena; och de slaktade påskalammet för
alla dem som hade återkommit ifrån fångenskapen, också
för sina bröder, prästerna, likaväl som för sig själva. 21
Och de israeliter som hade återvänt ifrån fångenskapen
åto därav, jämte alla sådana som hade avskilt sig från den
hedniska landsbefolkningens orenhet och slutit sig till dem
för att söka HERREN, Israels Gud. 22 Och de höllo det
osyrade brödets högtid i sju dagar med glädje; ty HERREN
hade berett dem glädje, i det att han hade vänt den assyriske
konungens hjärta till dem, så att han understödde dem i
arbetet på Guds, Israels Guds, hus.

7 Efter en tids förlopp, under den persiske konungen
Artasastas regering, hände sig att Esra, son till Seraja,
son till Asarja, son till Hilkia, 2 son till Sallum, son till Sadok,
son till Ahitub, 3 son till Amarja, son till Asarja, son till
Merajot, 4 son till Seraja, son till Ussi, son till Bucki, 5 son
till Abisua, son till Pinehas, son till Eleasar, son till Aron,
översteprästen -- 6 det hände sig att denne Esra drog upp
från Babel; han var en skriftlärd, väl förfaren i Moses lag,
den som HERREN, Israels Gud, hade utgivit. Och konungen

gav honom allt vad han begärde, eftersom HERRENS, hans
Guds, hand var över honom. 7 Också en del av Israels
barn och av prästerna, leviterna, sångarna, dörrvaktarna och
tempelträlarna drog upp till Jerusalem i Artasastas sjunde
regeringsår. 8 Och han kom till Jerusalem i femte månaden,
i konungens sjunde regeringsår. 9 Ty på första dagen i första
månaden blev det bestämt att man skulle draga upp från
Babel; och på första dagen i femte månaden kom han till
Jerusalem, eftersom Guds goda hand var över honom. 10 Ty
Esra hade vänt sitt hjärta till att begrunda HERRENS lag och
göra efter den, och till att i Israel undervisa i lag och rätt. 11
Så stod nu skrivet i den skrivelse som konung Artasasta
gav åt prästen Esra, den skriftlärde, som var lärd i det som
HERREN hade bjudit och stadgat för Israel: 12 "Artasasta,
konungarnas konung, till prästen Esra, den i himmelens
Guds lag lärde, o. s. v. med övlig fortsättning. 13 Jag giver
härmed befallning att var och en i mitt rike av Israels folk
och av dess präster och leviter, som är villig att fara till
Jerusalem, må fara med dig, 14 alldenstund du är sänd av
konungen och hans sju rådgivare till att hålla undersökning
om Juda och Jerusalem efter din Guds lag, som är i din
hand, 15 och till att föra dit det silver och guld som konungen
och hans rådgivare av fritt beslut hava givit åt Israels Gud,
vilken har sin boning i Jerusalem, 16 så ock allt det silver
och guld som du kan få i hela Babels hövdingdöme, tillika
med de frivilliga gåvor som folket och prästerna giva till
sin Guds hus i Jerusalem. 17 Alltså skall du nu för dessa
penningar såsom en redlig man köpa tjurar, vädurar och
lamm, jämte sådant som behöves till dithörande spisoffer
och drickoffer; och detta skall du offra på altaret i eder Guds
hus i Jerusalem. 18 Och vad du och dina bröder finnen för
gott att göra med det silver och guld som bliver över, det
mån I göra efter eder Guds vilja. 19 Och alla de kärl som
givas dig till tempeltjänsten i din Guds hus skall du avlämna
inför Jerusalems Gud. 20 Och vad du måste utbetala för det
som härutöver behöves till din Guds hus, det må du låta
utbetala ur konungens skattkammare. 21 Och jag, konung
Artasasta, giver härmed befallning till alla skattmästare i
landet på andra sidan floden att allt vad prästen Esra, den i
himmelens Guds lag lärde, begär av eder, det skall redligt
göras och givas, 22 ända till hundra talenter silver, hundra
korer vete, hundra bat vin och hundra bat olja, så ock salt
utan särskild föreskrift. 23 Allt vad himmelens Gud befaller
skall noggrant göras och givas till himmelens Guds hus,
för att icke vrede må komma över konungens och hans
söners rike. 24 Och vi göra eder veterligt att ingen skall
hava makt att lägga skatt, tull eller vägpenningar på någon
präst eller levit, sångare, dörrvaktare, tempelträl eller annan
tjänare i detta Guds hus. 25 Och du, Esra, må, efter din
Guds vishet, den som har blivit dig betrodd, förordna domare
och lagkloke till att döma allt folket i landet på andra sidan
floden, alla dem som känna din Guds lagar; och om någon
icke känner dessa, skolen I lära honom dem. 26 Och var
och en som icke gör efter din Guds lag och konungens
lag, över honom skall dom fällas med rättvisa, vare sig till
död eller till landsförvisning eller till penningböter eller till
fängelse." 27 Lovad vare HERREN, våra fäders Gud, som
ingav konungen sådant i hjärtat, nämligen att han skulle
förhärliga HERRENS hus i Jerusalem, 28 och som lät mig
finna nåd inför konungen och hans rådgivare och inför alla
konungens mäktiga hövdingar! Och jag kände mig frimodig,
eftersom HERRENS, min Guds, hand var över mig, och jag
församlade en del av huvudmännen i Israel till att draga upp
med mig.

8 Och dessa voro de huvudmän för familjerna, som under
konung Artasastas regering med mig drogo upp från
Babel, och så förhöll det sig med deras släkter: 2 Av Pinehas'
barn Gersom; av Itamars barn Daniel; av Davids barn Hattus;
3 av Sekanjas barn, av Pareos' barn, Sakarja och med
honom i släktregistret upptagna män, ett hundra femtio; 4 av
Pahat-Moabs barn Eljoenai, Serajas son, och med honom
två hundra män; 5 av Sekanjas barn Jahasiels son och med
honom tre hundra män; 6 av Adins barn Ebed, Jonatans
son, och med honom femtio män; 7 av Elams barn Jesaja,
Ataljas son, och med honom sjuttio män; 8 av Sefatjas barn
Sebadja, Mikaels son, och med honom åttio män; 9 av
Joabs barn Obadja, Jehiels son och med honom två hundra
aderton män; 10 av Selomits barn Josifjas son och med
honom ett hundra sextio män; 11 av Bebais barn Sakarja,
Bebais son, och med honom tjuguåtta män; 12 av Asgads
barn Johanan, Hackatans son, och med honom ett hundra
tio män; 13 av Adonikams barn de sistkomna, vilka hette
Elifelet, Jegiel och Semaja, och med dem sextio män; 14 av
Bigvais barn Utai och Sabbud och med dem sjuttio män.
15 Och jag församlade dessa till den ström som flyter till
Ahava, och vi voro lägrade där i tre dagar. Men när jag
närmare gav akt på folket och prästerna, fann jag där ingen
av Levi barn. 16 Då sände jag åstad huvudmännen Elieser,
Ariel, Semaja, Elnatan, Jarib, Elnatan, Natan, Sakarja och
Mesullam och lärarna Jojarib och Elnatan; 17 jag bjöd dem
gå till Iddo, huvudmannen i Kasifja, och jag lade dem i
munnen de ord som de skulle tala till Iddo och hans broder
och till tempelträlarna i Kasifja, på det att man skulle sända
till oss tjänare för vår Guds hus. 18 Och eftersom vår Guds

goda hand var över oss, sände de till oss en förståndig
man av Mahelis, Levis sons, Israels sons, barn, ävensom
Serebja med hans söner och bröder, aderton män, 19 vidare
Hasabja och med honom Jesaja, av Meraris barn, med
dennes bröder och deras söner, tjugu män, 20 så ock två
hundra tjugu tempelträlar, alla namngivna, av de tempelträlar
som David och hans förnämsta män hade givit till leviternas
tjänst. 21 Och jag lät där, vid Ahavaströmmen, lysa ut en
fasta, för att vi skulle ödmjuka oss inför vår Gud, till att
av honom utbedja oss en lyckosam resa för oss och våra
kvinnor och barn och all vår egendom. 22 Ty jag blygdes för
att av konungen begära krigsfolk och ryttare till att hjälpa oss
mot fiender på vägen, eftersom vi hade sagt till konungen:
"Vår Guds hand är över alla dem som söka honom, och så
går det dem väl, men hans makt och hans vrede äro emot
alla dem som övergiva honom." 23 Därför fastade vi och
sökte hjälp av vår Gud, och han bönhörde oss. 24 Och jag
avskilde tolv av de översta bland prästerna, så ock Serebja
och Hasabja och med dem tio av deras bröder. 25 Och jag
vägde upp åt dem silvret och guldet och kärlen, den gärd till
vår Guds hus, som hade blivit given av konungen och hans
rådgivare och hövdingar och av alla de israeliter som voro
där. 26 Jag vägde upp åt dem sex hundra femtio talenter
silver jämte silverkärl till ett värde av ett hundra talenter, så
ock ett hundra talenter guld, 27 därtill tjugu bägare av guld,
till ett värde av tusen dariker, samt två kärl av fin, glänsande
koppar, dyrbara såsom guld. 28 Och jag sade till dem: "I ären
helgade åt HERREN, och kärlen äro helgade, och silvret
och guldet är en frivillig gåva åt HERREN, edra fäders Gud.
29 Så vaken däröver och bevaren det, till dess I fån väga
upp det i Jerusalem inför de översta bland prästerna och
leviterna och de översta inom Israels familjer, i kamrarna i
HERRENS hus." 30 Då togo prästerna och leviterna emot
det uppvägda, silvret och guldet och kärlen, för att de skulle
föra det till Jerusalem, till vår Guds hus. 31 Och vi bröto upp
från Ahavaströmmen på tolfte dagen i första månaden för att
draga till Jerusalem; och vår Guds hand var över oss och
räddade oss undan fiender och försåt på vägen. 32 Och vi
kommo till Jerusalem och blevo stilla där i tre dagar. 33 Men
på fjärde dagen uppvägdes silvret och guldet och kärlen
i vår Guds hus, och överlämnades åt prästen Meremot,
Urias son, och jämte honom åt Eleasar, Pinehas' son, och
jämte dessa åt leviterna Josabad, Jesuas son, och Noadja,
Binnuis som -- 34 alltsammans efter antal och vikt, och hela
vikten blev då upptecknad. 35 De landsflyktiga som hade
återkommit ifrån fångenskapen offrade nu till brännoffer
åt Israels Gud tolv tjurar för hela Israel, nittiosex vädurar,
sjuttiosju lamm och tolv syndoffersbockar, alltsammans till
brännoffer åt HERREN. 36 Och de överlämnade konungens
påbud åt konungens satraper och åt ståthållarna i landet på
andra sidan floden, och dessa gåvo understöd åt folket och
åt Guds hus.

9 Sedan allt detta hade skett, trädde några av furstarna fram
till mig och sade: "Varken folket i Israel eller prästerna och
leviterna hava hållit sig avskilda från de främmande folken,
såsom tillbörligt hade varit för de styggelsers skull som hava
bedrivits av dem, av kananéerna, hetiterna, perisséerna,
jebuséerna, ammoniterna, moabiterna, egyptierna och
amoréerna. 2 Ty av deras döttrar hava de tagit hustrur åt sig
och åt sina söner, och så har det heliga släktet blandat sig
med de främmande folken; och furstarna och föreståndarna
hava varit de första att begå sådan otrohet." 3 När jag
nu hörde detta, rev jag sönder min livrock och min kåpa
och ryckte av mig huvudhår och skägg och blev sittande
i djup sorg. 4 Och alla de som fruktade för vad Israels
Gud hade talat mot sådan otrohet som den de återkomna
fångarna hade begått, de församlade sig till mig, under det
att jag förblev sittande i min djupa sorg ända till tiden för
aftonoffret. 5 Men vid tiden för aftonoffret stod jag upp från
min bedrövelse och rev sönder min livrock och min kåpa;
därefter föll jag ned på mina knän och uträckte mina händer
till HERREN, min Gud, 6 och sade: "Min Gud, jag skämmes
och blyges för att upplyfta mitt ansikte till dig, min Gud, ty
våra missgärningar hava växt oss över huvudet, och vår
skuld är stor allt upp till himmelen. 7 Från våra fäders dagar
ända till denna dag hava vi varit i stor skuld, och genom våra
missgärningar hava vi, med våra konungar och präster, blivit
givna i främmande konungars hand, och hava drabbats av
svärd, fångenskap, plundring och skam, såsom det går oss
ännu i dag. 8 Men nu har ett litet ögonblick nåd vederfarits
oss från HERREN, vår Gud, så att han har låtit en räddad
skara bliva kvar av oss, och givit oss fotfäste på sin heliga
plats, för att han, vår Gud, så skulle låta ljus gå upp för våra
ögon och giva oss något litet andrum i vår träldom. 9 Ty
trälar äro vi, men i vår träldom har vår Gud icke övergivit
oss, utan han har låtit oss finna nåd inför Persiens konungar,
så att de hava givit oss andrum till att upprätta vår Guds hus
och bygga upp dess ruiner och bereda oss en hägnad plats i
Juda och Jerusalem. 10 Och vad skola vi nu säga, o vår
Gud, efter allt detta? Vi hava ju övergivit dina bud, 11 dem
som du gav genom dina tjänare profeterna, i det du sade:
'Det land dit I nu kommen, för att taga det i besittning, är ett
besmittat land, genom de främmande folkens besmittelse,
och genom de styggelser med vilka de i sin orenhet hava

uppfyllt det från den ena ändan till den andra. 12 Så given nu
icke edra döttrar åt deras söner, och tagen icke deras döttrar
till hustrur åt edra söner. Ja, I skolen aldrig fråga efter deras
välfärd och lycka -- detta på det att I mån bliva starka, så att
I fån äta av landets goda och lämna det till besittning åt edra
barn för evärdlig tid.' 13 Skulle vi väl nu, efter allt vad som
har kommit över oss genom våra onda gärningar och genom
den stora skuld vi hava ådragit oss, och sedan du, vår Gud,
har skonat oss mer än våra missgärningar förtjänade, och
låtit en skara av oss, sådan som denna, bliva räddad -- 14
skulle vi väl nu på nytt bryta mot dina bud och befrynda
oss med folk som bedriva sådana styggelser? Skulle du
då icke vredgas på oss, ända därhän att du förgjorde oss,
så att intet mer vore kvar och ingen räddning funnes? 15
HERRE, Israels Gud, du är rättfärdig, ty av oss har allenast
blivit kvar en räddad skara, såsom i dag nogsamt synes.
Och se, nu ligga vi här i vår skuld inför dig, ty vid sådant kan
ingen bestå inför dig."

10 Då nu Esra så bad och bekände, där han låg gråtande
framför Guds hus, församlade sig till honom av Israel
en mycket stor skara, män, kvinnor och barn; ty också folket
grät bitterligen. 2 Och Sekanja, Jehiels son, av Ulams barn,
tog till orda och sade till Esra: "Ja, vi hava varit otrogna mot
vår Gud, i det att vi hava tagit till oss främmande kvinnor
från de andra folken här i landet. Dock finnes ännu hopp för
Israel. 3 Så låt oss nu sluta ett förbund med vår Gud, att
vi, i kraft av Herrens rådslut och de mäns som frukta för
vår Guds bud, vilja avlägsna ifrån oss alla sådana kvinnor
jämte deras barn; så bör ju ske efter lagen. 4 Stå upp, ty dig
åligger denna sak, och vi vilja vara med dig. Var frimodig
och grip verket an." 5 Då stod Esra upp och tog en ed av de
översta bland prästerna, leviterna och hela Israel, att de
skulle göra såsom det var sagt; och de gingo eden. 6 Och
Esra stod upp från platsen framför Guds hus och gick in i
Johanans, Eljasibs sons, tempelkammare. Och när han hade
kommit dit, kunde han varken äta eller dricka; så sörjde han
över den otrohet som de återkomna fångarna hade begått. 7
Och man lät utropa i Juda och Jerusalem, bland alla dem
som hade återkommit ifrån fångenskapen, att de skulle
församla sig i Jerusalem; 8 och vilken som icke komme till
den tredje dagen därefter, i enlighet med furstarnas och de
äldstes beslut, hans hela egendom skulle givas till spillo,
och han själv skulle avskiljas från de återkomna fångarnas
församling. 9 Så församlade sig då alla Judas och Benjamins
män i Jerusalem till den tredje dagen, det är på tjugonde
dagen i nionde månaden; och allt folket stannade på den
öppna platsen vid Guds hus, skälvande både på grund av
den sak som förelåg och på grund av det starka regnet. 10
Och prästen Esra stod upp och sade till dem: "I haven varit
otrogna, i det att I haven tagit till eder främmande kvinnor
och därigenom ökat Israels skuld. 11 Men bekännen det nu,
HERREN, edra fäders Gud, till pris, och gören hans vilja:
skiljen eder från de andra folken här i landet och från de
främmande kvinnorna." 12 Då svarade hela församlingen
och sade med hög röst: "Såsom du har sagt, så tillkommer
det oss att göra. 13 Men folket är talrikt, och regntiden är
nu inne, och man kan icke stå härute; detta ärende kan ej
heller avslutas på en dag eller två, ty vi hava mycket förbrutit
oss härutinnan. 14 Må därför våra furstar stå redo för hela
församlingen, och må alla i våra städer, som hava tagit till
sig främmande kvinnor, infinna sig på bestämda tider, och
med dem de äldste i var stad och domarna där, till dess att
vi hava avvänt ifrån oss vår Guds vredes glöd i denna sak."
15 Allenast Jonatan, Asaels son, och Jaseja, Tikvas son,
trädde upp häremot, och Mesullam jämte leviten Sabbetai
understödde dem. 16 Men de som hade återkommit ifrån
fångenskapen gjorde såsom det var sagt. Och man utsåg
prästen Esra och några av huvudmännen för familjerna,
efter de särskilda familjerna, alla namngivna; och på första
dagen i tionde månaden satte de sig att rannsaka härom.
17 Och till första dagen i första månaden hade de avslutat
rannsakningen om allt som angick de män vilka hade tagit till
sig främmande kvinnor. 18 Bland prästernas söner befunnos
följande hava tagit till sig främmande kvinnor: Av Jesuas,
Josadaks sons, barn och hans bröder: Maaseja, Elieser,
Jarib och Gedalja, 19 vilka nu gåvo sin hand därpå att
de skulle avlägsna ifrån sig sina kvinnor; och de skulle
frambära en vädur såsom skuldoffer för den skuld de hade
ådragit sig; 20 av Immers barn: Hanani och Sebadja; 21 av
Harims barn: Maaseja, Elia, Semaja, Jehiel och Ussia; 22 av
Pashurs barn: Eljoenai, Maaseja, Ismael, Netanel, Josabad
och Eleasa. 23 Av leviterna: Josabad, Simei och Kelaja, som
ock hette Kelita, Petaja, Juda och Elieser; 24 av sångarna:
Eljasib; av dörrvaktarna: Sallum, Telem och Uri. 25 Av det
övriga Israel: av Pareos' barn: Ramja, Issia, Malkia Mijamin,
Eleasar, Malkia och Benaja; 26 av Elams barn: Mattanja,
Sakarja, Jehiel, Abdi, Jeremot och Elia; 27 av Sattus barn:
Eljoenai, Eljasib, Mattanja, Jeremot, Sabad och Asisa; 28 av
Bebais barn: Johanan, Hananja, Sabbai, Atlai; 29 av Banis
barn: Mesullam, Malluk, Adaja, Jasub, Seal och Jeremot; 30
av Pahat-Moabs barn: Adna och Kelal, Benaja, Maaseja,
Mattanja, Besalel, Binnui och Manasse; 31 vidare Harims
barn: Elieser, Issia, Malkia, Semaja, Simeon, 32 Benjamin,
Malluk, Semarja; 33 av Hasums barn: Mattenai, Mattatta,

Sabad, Elifelet, Jeremai, Manasse, Simei; **34** av Banis barn:
Maadai, Amram och Uel, **35** Benaja, Bedeja, Keluhi, **36**
Vanja, Meremot, Eljasib, **37** Mattanja, Mattenai och Jaasu,
38 vidare Bani, Binnui, Simei, **39** vidare Selemja, Natan och
Adaja, **40** Maknaddebai, Sasai, Sarai, **41** Asarel, Selemja,
Semarja, **42** Sallum, Amarja, Josef; **43** av Nebos barn: Jegiel,
Mattitja, Sabad, Sebina, Jaddu, Joel och Benaja. **44** Alla
dessa hade tagit främmande kvinnor till hustrur; och bland
dessa funnos kvinnor som hade fött barn.

Nehemja

1 Nehemjas, Hakaljas sons, berättelse. I månaden Kisleu,
i det tjugonde året, när jag var i Susans borg, **2** hände
sig att Hanani, en av mina bröder, och några andra män
kommo från Juda. Och jag frågade dem om judarna, den
räddade skara som fanns kvar efter fångenskapen, och
om Jerusalem. **3** De sade till mig: "De kvarblivna, de som
efter fångenskapen finnas kvar i hövdingdömet, lida stor
nöd och smälek, och Jerusalems mur är nedbruten, och
dess portar äro uppbrända i eld." **4** När jag hade hört detta,
satt jag gråtande och sörjande i flera dagar och fastade och
bad inför himmelens Gud. **5** Och jag sade: "Ack HERRE,
himmelens Gud, du store och fruktansvärde Gud, du som
håller förbund och bevarar nåd mot dem som älska dig och
hålla dina bud, **6** låt ditt öra akta härpå, och låt dina ögon
vara öppna, och hör din tjänares bön, den som jag nu beder
inför dig både dag och natt, för Israels barn, dina tjänare, i
det att jag bekänner Israels barns synder, dem som vi hava
begått mot dig; ty också jag och min faders hus hava syndat.
7 Vi hava svårt förbrutit oss mot dig; vi hava icke hållit de
bud och stadgar och rätter som du gav din tjänare Mose. **8**
Men tänk på det ord som du gav din tjänare Mose, när du
sade: 'Om I ären otrogna, så skall jag förströ eder bland
folken; **9** men om I vänden om till mig och hållen mina bud
och gören efter dem, då vill jag, om än edra fördrivna vore
vid himmelens ända, likväl församla dem därifrån och låta
dem komma till den plats som jag har utvalt till boning åt
mitt namn.' **10** De äro ju dina tjänare och ditt folk, som du
har förlossat genom din stora kraft och din starka hand. **11**
Ack Herre, låt ditt öra akta på din tjänares bön, ja, på vad
dina tjänare bedja, de som vilja frukta ditt namn; låt nu din
tjänare vara lyckosam och låt honom finna barmhärtighet
inför denne man." Jag var då munskänk hos konungen.

2 I månaden Nisan, i Artasastas tjugonde regeringsår, vid
ett tillfälle då vin stod framsatt för konungen, tog jag vinet
och gav det åt honom. Och jag hade icke förr visat mig
sorgsen inför honom; **2** men nu sade konungen till mig:
"Varför ser du så sorgsen ut? Du är ju icke sjuk; du måste
hava någon hjärtesorg." Då blev jag övermåttan häpen. **3**
Och jag sade till konungen: "Må konungen leva evinnerligen!
Skulle jag icke se sorgsen ut, då den stad där mina fäders
gravar äro ligger öde och dess portar äro förtärda av eld?" **4**
Konungen sade till mig: "Vad är det då du begär?" Då bad
jag en bön till himmelens Gud **5** och sade till konungen:
"Om det så täckes konungen, och om du finner behag i din
tjänare, så beder jag att du ville låta mig fara till Juda, till
den stad där mina fäders gravar äro, på det att jag åter må
bygga upp den." **6** Då frågade konungen mig, allt under det
att drottningen satt vid hans sida: "Huru länge kan din resa
räcka, och när kan du komma tillbaka?" Då det nu alltså
täcktes konungen att låta mig fara, uppgav jag för honom
en bestämd tid. **7** Och jag sade till konungen: "Om det så
täckes konungen, så må brev givas mig till ståthållarna i
landet på andra sidan floden, att de låta mig fara därigenom,
till dess jag kommer till Juda, **8** så ock ett brev till Asaf,
uppsyningsmannen över den kungliga skogsparken, att
han låter mig få virke för att därmed timra upp portarna till
borgen som hör till templet, ävensom virke till stadsmuren,
så ock till det hus där jag själv skall hava min bostad." Och
konungen beviljade mig detta, eftersom min Guds goda
hand var över mig. **9** När jag så kom till ståthållarna i landet
på andra sidan floden, gav jag dem konungens brev. Och
konungen hade sänt med mig härhövitsmän och ryttare. **10**
Men då horoniten Sanballat och Tobia, den ammonitiske
tjänstemannen, hörde detta, förtröt det dem högeligen att
någon hade kommit för att se Israels barn till godo. **11** När
jag sedan hade kommit till Jerusalem och varit där i tre
dagar, **12** stod jag upp om natten jämte några få män, utan
att hava omtalat för någon människa vad min Gud ingav mig
i hjärtat att göra för Jerusalem; och det djur som jag red på
var det enda jag hade med mig. **13** Och jag drog om natten
ut genom Dalporten fram emot Drakkällan och Dyngporten
och besåg Jerusalems murar, huru de voro nedbrutna, och
huru dess portar voro förtärda av eld. **14** Och jag drog vidare
till Källporten och till Konungsdammen, men där var det icke
möjligt för djuret att komma fram med mig. **15** Då begav jag
mig uppför dalen om natten och besåg muren och vände
sedan åter in genom Dalporten och kom så tillbaka. **16** Och
föreståndarna hade icke fått veta vart jag hade gått, och
vad jag ville göra, ty jag hade ännu icke omtalat något för
judarna, prästerna, ädlingarna, föreståndarna och de övriga,
som skulle få med arbetet att göra. **17** Men nu sade jag till
dem: "I sen själva i vilken nöd vi äro, huru Jerusalem ligger
öde, och huru dess portar äro uppbrända i eld. Välan då, låt
oss bygga upp Jerusalems mur, för att vi icke längre må
vara till smälek." **18** Och jag omtalade för dem huru min
Guds hand hade varit mig nådig, så ock vad konungen hade
lovat mig. Då sade de: "Vi vilja stå upp och bygga." Och de
togo mod till sig för det goda verket. **19** Men när horoniten
Sanballat och Tobia, den ammonitiske tjänstemannen, och
araben Gesem hörde detta, bespottade de oss och visade
förakt för oss; och de sade: "Vad är det I gören? Viljen I

sätta eder upp mot konungen?" 20 Då gav jag dem detta
svar: "Himmelens Gud skall låta det gå oss väl, och vi, hans
tjänare, vilja stå upp och bygga; men I haven ingen del eller
rätt eller åminnelse i Jerusalem."

3 Och översteprästen Eljasib och hans bröder, prästerna,
stodo upp och byggde Fårporten, vilken de helgade, och i
vilken de sedan satte in dörrarna. Vidare byggde de ända
fram till Hammeatornet, som de helgade, och vidare fram
till Hananeltornet. 2 Därbredvid byggde Jerikos män; och
därbredvid byggde Sackur, Imris son. 3 Fiskporten byggdes
av Hassenaas barn; de timrade upp den och satte in dess
dörrar, dess riglar och bommar. 4 Därbredvid arbetade
Meremot, son till Uria, son till Hackos, på att sätta muren i
stånd; därbredvid arbetade Mesullam, son till Berekja, son
till Mesesabel; och därbredvid arbetade Sadok, Baanas son.
5 Därbredvid arbetade tekoaiterna, men de förnämsta bland
dem ville icke böja sin hals till att tjäna sin Herre. 6 Gamla
porten sattes i stånd av Jojada, Paseas son, och Mesullam,
Besodjas son; de timrade upp den och satte in dess dörrar,
dess riglar och bommar. 7 Därbredvid arbetade gibeoniten
Melatja och meronotiten Jadon jämte männen från Gibeon
och Mispa, som lydde under ståthållaren i landet på andra
sidan floden. 8 Därbredvid arbetade Ussiel, Harhajas son,
jämte guldsmederna; och därbredvid arbetade Hananja, en
av salvoberedarna. Det nästföljande stycket av Jerusalem
lät man vara, ända till Breda muren. 9 Därbredvid arbetade
Refaja, Hurs son, hövdingen över ena hälften av Jerusalems
område. 10 Därbredvid arbetade Jedaja, Harumafs son,
mitt emot sitt eget hus; och därbredvid arbetade Hattus,
Hasabnejas son. 11 En annan sträcka sattes i stånd av
Malkia, Harims son, och av Hassub, Pahat-Moabs son,
och därjämte Ugnstornet. 12 Därbredvid arbetade Sallum,
Hallohes' son, hövdingen över andra hälften av Jerusalems
område, han själv med sina döttrar. 13 Dalporten sattes i
stånd av Hanun och Sanoas invånare; de byggde upp den
och satte in dess dörrar, dess riglar och bommar. De byggde
ock ett tusen alnar på muren, ända fram till Dyngporten.
14 Och Dyngporten sattes i stånd av Malkia, Rekabs son,
hövdingen över Bet-Hackerems område; han byggde upp
den och satte in dess dörrar, dess riglar och bommar. 15
Och Källporten sattes i stånd av Sallun, Kol-Hoses son,
hövdingen över Mispas område; han byggde upp den och
lade tak därpå och satte in dess dörrar, dess riglar och
bommar. Han byggde ock muren vid Vattenledningsdammen,
invid den kungliga trädgården, ända fram till trapporna som
föra ned från Davids stad. 16 Därnäst sattes ett stycke i
stånd av Nehemja, Asbuks son, hövdingen över ena hälften
av Bet-Surs område, nämligen stycket ända fram till platsen
mitt emot Davidsgravarna och vidare fram till den grävda
dammen och till Hjältehuset. 17 Därnäst arbetade leviterna
under Rehum, Banis son; därbredvid arbetade Hasabja,
hövdingen över ena hälften av Kegilas område, för sitt
område. 18 Därnäst arbetade deras bröder under Bavai,
Henadads son, hövdingen över andra hälften av Kegilas
område. 19 Därbredvid sattes en annan sträcka i stånd av
Eser, Jesuas son, hövdingen över Mispa, nämligen från
platsen mitt emot uppgången till tyghuset i Vinkeln. 20
Därnäst sattes, under ivrigt arbete, en annan sträcka i stånd
av Baruk, Sabbais son, från Vinkeln ända fram till ingången
till översteprästen Eljasibs hus. 21 Därnäst sattes en annan
sträcka i stånd av Meremot, son till Uria, son till Hackos, från
ingången till Eljasibs hus ända dit där Eljasibs hus slutar. 22
Därnäst arbetade prästerna, männen från Jordanslätten.
23 Därnäst arbetade Benjamin och Hassub, mitt emot sitt
eget hus; därnäst arbetade Asarja, son till Maaseja, son till
Ananja, utmed sitt eget hus. 24 Därnäst sattes en annan
sträcka i stånd av Binnui, Henadads son, från Asarjas hus
ända fram till Vinkeln och vidare fram till Hörnet. 25 Palal,
Usais son, satte i stånd stycket från platsen mitt emot Vinkeln
och det torn som skjuter ut från det övre konungshuset,
vid fängelsegården; därnäst kom Pedaja, Pareos' son. 26
(Men tempelträlarna bodde på Ofel ända fram till platsen
mitt emot Vattenporten mot öster och det utskjutande tornet.)
27 Därnäst sattes en annan sträcka i stånd av tekoaiterna,
från platsen mitt emot det stora utskjutande tornet ända fram
till Ofelmuren. 28 Ovanför Hästporten arbetade prästerna,
var och en mitt emot sitt eget hus. 29 Därnäst arbetade
Sadok, Immers son, mitt emot sitt eget hus; och därnäst
arbetade Semaja, Sekanjas son, som hade vakten vid
Östra porten. 30 Därnäst sattes en annan sträcka i stånd
av Hananja, Selemjas son, och Hanun, Salafs sjätte son;
därnäst arbetade Mesullam, Berekjas son, mitt emot sin
tempelkammare. 31 Därnäst sattes ett stycke i stånd av
Malkia, en av guldsmederna, ända fram till tempelträlarnas
och köpmännens hus, mitt emot Mönstringsporten och vidare
fram till Hörnsalen. 32 Och mellan Hörnsalen och Fårporten
arbetade guldsmederna och köpmännen på att sätta muren i
stånd.

4 När nu Sanballat hörde att vi höllo på att bygga upp
muren, vredgades han och blev högeligen förtörnad. Och
han bespottade judarna 2 och talade så inför sina bröder
och inför Samariens krigsfolk: "Vad är det dessa vanmäktiga
judar göra? Skall man låta dem hållas? Skola de få offra?
Skola de kanhända i sinom tid fullborda sitt verk? Skola

de kunna giva liv åt stenarna i grushögarna, där de ligga
förbrända?" 3 Och ammoniten Tobia, som stod bredvid
honom sade: "Huru de än bygga, skall dock en räv komma
deras stenmur att rämna, blott han hoppar upp på den." 4
Hör, vår Gud, huru föraktade vi äro. Låt deras smädelser
falla tillbaka på deras egna huvuden. Ja, låt dem bliva
utplundrade i ett land dit de föras såsom fångar. 5 Överskyl
icke deras missgärningar, och låt deras synd icke varda
utplånad ur din åsyn, eftersom de hava varit de byggande
till förargelse. 6 Och vi byggde på muren, och hela muren
blev hopfogad till sin halva höjd; och folket arbetade med
gott mod. 7 Men när Sanballat och Tobia och araberna,
ammoniterna och asdoditerna hörde att man alltjämt höll
på med att laga upp Jerusalems murar, och att rämnorna
begynte igentäppas, då blevo de mycket vreda. 8 Och de
sammansvuro sig allasammans att gå åstad och angripa
Jerusalem och störa folket i deras arbete. 9 Då bådo vi till
vår Gud; och vi läto hålla vakt mot dem både dag och natt
för att skydda oss mot dem. 10 Men judarna sade: "Bärarnas
kraft sviker, och gruset är alltför mycket; vi förmå icke mer
att bygga på muren." 11 Våra ovänner åter sade: "Innan
de få veta eller se något, skola vi stå mitt ibland dem och
dräpa dem; så skola vi göra slut på arbetet." 12 När nu de
judar som bodde i deras grannskap kommo och från alla
håll uppmanade oss, väl tio gånger, att vi skulle draga oss
tillbaka till dem, 13 då ställde jag upp folket i de lägsta och
mest öppna delarna av staden bakom muren; jag ställde
upp dem efter släkter, med sina svärd, spjut och bågar. 14
Och sedan jag hade besett allt, stod jag upp och sade till
ädlingarna och föreståndarna och det övriga folket: "Frukten
icke för dem; tänken på Herren, den store och fruktansvärde,
och striden för edra bröder, edra söner och döttrar, edra
hustrur och edra hus." 15 Sedan våra fiender sålunda hade
fått förnimma att saken var oss bekant, och att Gud hade
gjort deras råd om intet, kunde vi alla vända tillbaka till
muren, var och en till sitt arbete. 16 Från den dagen var ena
hälften av mina tjänare sysselsatt med arbetet, under det att
andra hälften stod väpnad med sina spjut, sköldar, bågar
och pansar, medan furstarna stodo bakom hela Juda hus.
17 De som byggde på muren och de som lassade på och
buro bördor gjorde sitt arbete med den ena handen, och
med den andra höllo de vapnet. 18 Och de som byggde
hade var och en sitt svärd bundet vid sin länd, under det att
de byggde; och bredvid mig stod en basunblåsare. 19 Jag
hade nämligen sagt till ädlingarna och föreståndarna och
det övriga folket: "Arbetet är stort och vidsträckt, och vi äro
spridda över muren, långt ifrån varandra. 20 Där I nu hören
basunen ljuda, dit skolen I församla eder till oss; vår Gud
skall strida för oss." 21 Så gjorde ock vi vårt arbete, under
det att hälften av folket stod väpnad med sina spjut från
morgonrodnadens uppgång, till dess att stjärnorna kommo
fram. 22 Vid samma tid sade jag ock till folket att var och en
med sin tjänare skulle stanna över natten inne i Jerusalem,
så att vi om natten kunna hava dem till vakt och om dagen
till arbete. 23 Och varken jag eller mina bröder eller mina
tjänare eller de som gjorde vakt hos mig lade av kläderna;
vapnen höllos av var och en för lika nödvändiga som vatten.

5 Och männen av folket med sina hustrur hovo upp ett stort
rop mot sina judiska bröder. 2 Några sade: "Vi med våra
söner och döttrar äro många; låt oss få säd, så att vi hava
att äta och kunna bliva vid liv." 3 Och några sade: "Våra
åkrar, vingårdar och hus måste vi pantsätta; låt oss få säd
till att stilla vår hunger." 4 Och andra sade: "Vi hava måst
låna penningar på våra åkrar och vingårdar till skatten åt
konungen. 5 Nu äro ju våra kroppar lika goda som våra
bröders kroppar, och våra barn lika goda som deras barn;
men ändå måste vi giva våra söner och döttrar i träldom,
ja, några av våra döttrar hava redan blivit givna i träldom,
utan att vi förmå göra något därvid, eftersom våra åkrar
och vingårdar äro i andras händer." 6 När jag nu hörde
deras rop och hörde dessa ord, blev jag mycket vred. 7
Och sedan jag hade gått till råds med mig själv, förebrådde
jag ädlingarna och föreståndarna och sade till dem: "Det är
ocker I bedriven mot varandra." Därefter sammankallade jag
en stor folkförsamling emot dem. 8 Och jag sade till dem:
"Vi hava efter förmåga friköpt våra judiska bröder som voro
sålda åt hedningarna. Skolen nu I sälja edra bröder? Skola
de behöva sälja sig åt oss?" Då tego de och hade intet att
svara. 9 Och jag sade: "Vad I gören är icke rätt. I borden ju
vandra i vår Guds fruktan, så att våra fiender, hedningarna,
ej finge orsak att smäda oss. 10 Också jag och mina bröder
och mina tjänare hava penningar och säd att fordra av dem;
låt oss nu avstå från vår fordran. 11 Given dem redan i dag
tillbaka deras åkrar, vingårdar, olivplanteringar och hus, och
skänken efter den ränta på penningarna, på säden, på vinet
och oljan, som I haven att fordra av dem." 12 De svarade:
"Vi vilja giva det tillbaka och icke utkräva något av dem; vi
vilja göra såsom du har sagt." Och jag tog en ed av dem,
sedan jag hade tillkallat prästerna, att de skulle göra så.
13 Därjämte skakade jag fånget på min mantel och sade:
"Var och en som icke håller detta sitt ord, honom må Gud
så skaka bort ifrån hans hus och hans gods; ja, varde han
så utskakad och tom på allt." Och hela församlingen sade:
"Amen", och lovade HERREN. Därefter gjorde folket såsom

det var sagt. 14 Ytterligare är att nämna att från den dag då
jag förordnades att vara ståthållare över dem i Juda land,
alltså från Artasastas tjugonde regeringsår ända till hans
trettioandra, tolv hela år, varken jag eller mina bröder åto av
ståthållarkosten. 15 De förra ståthållarna, de som hade varit
före mig, hade betungat folket och tagit av dem mat och vin
till ett värde av mer än fyrtio siklar silver, och jämväl deras
tjänare hade förfarit hårt mot folket. Men så gjorde icke jag,
ty jag fruktade Gud. 16 Dessutom höll jag i att arbeta på
muren, och ingen åker köpte vi oss; och alla mina tjänare
voro församlade vid arbetet där. 17 Och av judarna och deras
föreståndare åto ett hundra femtio man vid mitt bord, förutom
dem som kommo till oss ifrån folken runt omkring oss. 18
Och vad som tillreddes för var dag, nämligen en oxe och sex
utsökta får, förutom fåglar, det tillreddes på min bekostnad;
och var tionde dag anskaffades mycket vin av alla slag. Men
likväl krävde jag icke ut ståthållarkosten, eftersom arbetet
tyngde så svårt på folket. 19 Tänk, min Gud, på allt vad jag
har gjort för detta folk, och räkna mig det till godo!

6 När nu Sanballat och Tobia och araben Gesem och våra
övriga fiender hörde att jag hade byggt upp muren, och
att det icke mer fanns någon rämna i den -- om jag ock
vid den tiden ännu icke hade satt in dörrar i portarna -- 2
då sände Sanballat och Gesem bud till mig och läto säga:
"Kom, låt oss träda tillsammans i Kefirim i Onos dal." De
tänkte nämligen göra mig något ont. 3 Men jag skickade bud
till dem och lät säga: "Jag har ett stort arbete för händer och
kan icke komma ned. Arbetet kan ju icke vila, såsom dock
måste ske, om jag lämnade det och komme ned till eder." 4
Och de sände samma bud till mig fyra gånger; men var gång
gav jag dem samma svar som förut. 5 Då sände Sanballat
för femte gången till mig sin tjänare med samma bud, och
denne hade nu med sig ett öppet brev. 6 Däri var skrivet:
"Det förljudes bland folken, och påstås jämväl av Gasmu, att
du och judarna haven i sinnet att avfalla, och att det är därför
du bygger upp muren, ja, att du vill bliva deras konung --
sådant säger man. 7 Du lär ock hava beställt profeter som
i Jerusalem skola utropa och förkunna att du är konung i
Juda. Eftersom nu konungen nog får höra talas härom, därför
må du nu komma, så att vi få rådslå med varandra." 8 Då
sände jag bud till honom och lät svara: "Intet av det du säger
har någon grund, utan det är dina egna påfund." 9 De ville
nämligen alla skrämma oss, i tanke att vi då skulle förlora
allt mod till arbetet, och att detta så skulle bliva ogjort. Styrk
du nu i stället mitt mod! 10 Men jag gick hem till Semaja, son
till Delaja, son till Mehetabel; han höll sig då inne. Och han
sade: "Låt oss tillsammans gå till Guds hus, in i templet, och
sedan stänga igen templets dörrar. Ty de skola komma för
att dräpa dig; om natten skola de komma för att dräpa dig."
11 Men jag svarade: "Skulle en man sådan som jag vilja fly?
Eller kan väl en man av mitt slag gå in i templet och dock
bliva vid liv? Nej, jag vill icke gå dit." 12 Jag förstod nämligen
att Gud icke hade sänt honom, utan att han förebådade
mig sådant, blott därför att Tobia och Sanballat hade lejt
honom. 13 Han var lejd, för att jag skulle låta skrämma mig
till att göra såsom han sade och därmed försynda mig; på
detta sätt ville de framkalla ont rykte om mig, för att sedan
kunna smäda mig. 14 Tänk, min Gud på Tobia, ävensom
Sanballat, efter dessa hans gärningar, så ock på profetissan
Noadja och de andra profeterna som ville skrämma mig!
15 Och muren blev färdig på tjugufemte dagen i månaden
Elul, efter femtiotvå dagar. 16 När nu alla våra fiender hörde
detta, betogos de, alla de kringboende folken, av fruktan,
och sågo att de hade kommit illa till korta; ty de förstodo nu
att detta arbete var vår Guds verk. 17 Vid denna tid sände
ock Juda ädlingar många brev till Tobia, och brev från Tobia
ankommo ock till dem. 18 Ty många i Juda voro genom ed
förbundna med honom; han var nämligen måg till Sekanja,
Aras son, och hans son Johanan hade tagit till hustru en
dotter till Mesullam, Berekjas son. 19 Dessa plägade också
inför mig tala gott om honom, och vad jag sade buro de fram
till honom. Tobia sände ock brev för att skrämma mig.

7 När nu muren var uppbyggd, satte jag in dörrarna; och
dörrvaktare, sångare och leviter blevo anställda. 2 Och
till befälhavare över Jerusalem satte jag min broder Hanani
jämte Hananja, hövitsman i borgen, ty denne hölls för en
pålitlig man och var gudfruktig mer än många andra. 3
Och jag sade till dem: "Jerusalems portar må icke öppnas,
förrän solen är högt uppe; och medan vakten ännu står
kvar, skall man stänga dörrarna och sätta bommarna för.
Och I skolen ställa ut vakter av Jerusalems invånare, var
och en på hans post, så att envar får stå framför sitt
eget hus." 4 Och staden var vidsträckt och stor, men där
fanns icke mycket folk, och husen voro icke uppbyggda.
5 Och min Gud ingav mig i hjärtat att jag skulle församla
ädlingarna, föreståndarna och folket för att upptecknas
i släktregister. Då fann jag släktförteckningen över dem
som först hade dragit upp, och jag fann däri så skrivet: 6
"Dessa voro de män från hövdingdömet, som drogo upp
ur den landsflykt och fångenskap till vilken de hade blivit
bortförda av Nebukadnessar, konungen i Babel, och som
vände tillbaka till Jerusalem och till Juda, var och en till sin
stad, 7 i det att de följde med Serubbabel, Jesua, Nehemja,
Asarja, Raamja, Nahamani, Mordokai, Bilsan, Misperet,

Bigvai, Nehum och Baana. Detta var antalet män av Israels
meniga folk: 8 Pareos' barn: två tusen ett hundra sjuttiotvå;
9 Sefatjas barn: tre hundra sjuttiotvå; 10 Aras barn: sex
hundra femtiotvå; 11 Pahat-Moabs barn, av Jesuas och
Joabs barn: två tusen åtta hundra aderton; 12 Elams barn:
ett tusen två hundra femtiofyra; 13 Sattus barn: åtta hundra
fyrtiofem; 14 Sackais barn: sju hundra sextio; 15 Binnuis
barn: sex hundra fyrtioåtta; 16 Bebais barn: sex hundra
tjuguåtta; 17 Asgads barn: två tusen tre hundra tjugutvå;
18 Adonikams barn: sex hundra sextiosju; 19 Bigvais barn:
två tusen sextiosju; 20 Adins barn: sex hundra femtiofem;
21 Aters barn av Hiskia: nittioåtta; 22 Hasums barn: tre
hundra tjuguåtta; 23 Besais barn: tre hundra tjugufyra; 24
Harifs barn: ett hundra tolv; 25 Gibeons barn: nittiofem; 26
männen från Bet-Lehem och Netofa: ett hundra åttioåtta; 27
männen från Anatot: ett hundra tjuguåtta; 28 männen från
Bet-Asmavet: fyrtiotvå; 29 männen från Kirjat-Jearim, Kefira
och Beerot: sju hundra fyrtiotre; 30 männen från Rama och
Geba: sex hundra tjuguen; 31 männen från Mikmas: ett
hundra tjugutvå; 32 männen från Betel och Ai: ett hundra
tjugutre; 33 männen från det andra Nebo: femtiotvå; 34
den andre Elams barn: ett tusen två hundra femtiofyra; 35
Harims barn: tre hundra tjugu; 36 Jerikos barn: tre hundra
fyrtiofem; 37 Lods, Hadids och Onos barn: sju hundra
tjuguen; 38 Senaas barn: tre tusen nio hundra trettio. 39 Av
prästerna: Jedajas barn av Jesuas hus: nio hundra sjuttiotre;
40 Immers barn: ett tusen femtiotvå; 41 Pashurs barn: ett
tusen två hundra fyrtiosju; 42 Harims barn: ett tusen sjutton.
43 Av leviterna: Jesuas barn av Kadmiel, av Hodevas barn:
sjuttiofyra; 44 av sångarna: Asafs barn: ett hundra fyrtioåtta;
45 av dörrvaktarna: Sallums barn, Aters barn, Talmons barn,
Ackubs barn, Hatitas barn, Sobais barn: ett hundra trettioåtta.
46 Av tempelträlarna: Sihas barn, Hasufas barn, Tabbaots
barn, 47 Keros' barn, Sias barn, Padons barn, 48 Lebanas
barn, Hagabas barn, Salmais barn, 49 Hanans barn, Giddels
barn, Gahars barn, 50 Reajas barn, Resins barn, Nekodas
barn, 51 Gassams barn, Ussas barn, Paseas barn, 52 Besais
barn, Meunims barn, Nefusesims barn, 53 Bakbuks barn,
Hakufas barn, Harhurs barn, 54 Basluts barn, Mehidas barn,
Harsas barn, 55 Barkos' barn, Siseras barn, Temas barn, 56
Nesias barn, Hatifas barn. 57 Av Salomos tjänares barn:
Sotais barn, Soferets barn, Peridas barn, 58 Jaalas barn,
Darkons barn, Giddels barn, 59 Sefatjas barn, Hattils barn,
Pokeret-Hassebaims barn, Amons barn. 60 Tempelträlarna
och Salomos tjänares barn utgjorde tillsammans tre hundra
nittiotvå. 61 Och dessa voro de som drogo åstad från Tel-
Mela, Tel-Harsa, Kerub, Addon och Immer, men som icke
kunde uppgiva sina familjer och sin släkt, och huruvida
de voro av Israel: 62 Delajas barn, Tobias barn, Nekodas
barn, sex hundra fyrtiotvå. 63 Och av prästerna: Habajas
barn, Hackos' barn, Barsillais barn, hans som tog en av
gileaditen Barsillais döttrar till hustru och blev uppkallad
efter deras namn. 64 Dessa sökte efter sina släktregister,
men man kunde icke finna dem; därför blevo de såsom
ovärdiga uteslutna från prästadömet. 65 Och ståthållaren
tillsade dem att de icke skulle få äta av det högheliga,
förrän en präst uppstode med urim och tummim. 66 Hela
församlingen utgjorde sammanräknad fyrtiotvå tusen tre
hundra sextio, 67 förutom deras tjänare och tjänarinnor, som
voro sju tusen tre hundra trettiosju. Och till dem hörde två
hundra fyrtiofem sångare och sångerskor. 69 Och de hade
fyra hundra trettiofem kameler och sex tusen sju hundra tjugu
åsnor. 70 Och somliga bland huvudmännen för familjerna
gåvo skänker till arbetet. Ståthållaren gav till kassan i guld
ett tusen dariker, därtill femtio skålar och fem hundra trettio
prästerliga livklädnader. 71 Och somliga bland huvudmännen
för familjerna gåvo till arbetskassan i guld tjugu tusen dariker
och i silver två tusen två hundra minor. 72 Och det övriga
folkets gåvor utgjorde i guld tjugu tusen dariker och i silver
två tusen minor, så ock sextiosju prästerliga livklädnader. 73
Och prästerna, leviterna, dörrvaktarna, sångarna, en del av
meniga folket samt tempelträlarna, korteligen hela Israel,
bosatte sig i sina städer."

8 När sjunde månaden nalkades och Israels barn voro
bosatta i sina städer, församlade sig folket, alla såsom en
man, på den öppna platsen framför Vattenporten; och de
bådo Esra, den skriftlärde, att hämta fram Moses lagbok, den
som HERREN hade givit åt Israel. 2 Då framlade prästen
Esra lagen för församlingen, för både män och kvinnor, alla
som kunde förstå vad de hörde; detta var på första dagen i
sjunde månaden. 3 Och han föreläste därur vid den öppna
platsen framför Vattenporten, från dagningen till middagen,
för män och kvinnor, dem som kunde förstå det; och allt
folket lyssnade till lagboken. 4 Och Esra, den skriftlärde,
stod på en hög träställning som man hade gjort för det
ändamålet; och bredvid honom stodo Mattitja, Sema, Anaja,
Uria, Hilkia och Maaseja på hans högra sida, och till vänster
om honom Pedaja, Misael, Malkia, Hasum, Hasbaddana,
Sakarja och Mesullam. 5 Och Esra öppnade boken, så att allt
folket såg det, ty han stod högre än allt folket; och när han
öppnade den, stod allt folket upp. 6 Och Esra lovade den
store HERREN Gud, och allt folket svarade: "Amen, Amen",
med uppräckta händer; och de böjde sig ned och tillbådo
HERREN med ansiktet mot jorden. 7 Och Jesua, Bani,

Serebja, Jamin, Ackub, Sabbetai, Hodia, Maaseja, Kelita,
Asarja, Josabad, Hanan, Pelaja och de andra leviterna
undervisade folket i lagen, medan folket stod där, var och en
på sin plats. 8 Och de föreläste tydligt ur boken, ur Guds
lag; och de utlade meningen, så att man förstod det som
lästes. 9 Och Nehemja, han som var ståthållare, och prästen
Esra, den skriftlärde, och leviterna, som undervisade folket,
sade till allt folket: "Denna dag är helgad åt HERREN, eder
Gud; sörjen icke och gråten icke." Ty allt folket grät, när de
hörde lagens ord. 10 Och han sade ytterligare till dem: "Gån
bort och äten eder bästa mat och dricken edert sötaste vin,
och sänden omkring gåvor därav till dem som icke hava
något tillrett åt sig, ty denna dag är helgad åt vår Herre. Och
varen icke bedrövade, ty fröjd i HERREN är eder starkhet."
11 Också leviterna lugnade allt folket och sade: "Varen stilla,
ty dagen är helig; varen icke bedrövade." 12 Och allt folket
gick bort och åt och drack; de sände ock omkring gåvor
av den mat de hade tillagat och gjorde sig mycket glada;
ty de hade aktat på det som man hade kungjort för dem.
13 Dagen därefter församlade sig huvudmännen för hela
folkets familjer, så ock prästerna och leviterna, till Esra, den
skriftlärde, för att giva närmare akt på lagens ord. 14 Och de
funno skrivet i lagen att HERREN genom Mose hade bjudit
att Israels barn skulle bo i lövhyddor under högtiden i sjunde
månaden, 15 och att man skulle kungöra och låta utropa
i alla deras städer och i Jerusalem och säga: "Gån ut på
bergen och hämten löv av olivträd, planterade eller vilda, och
löv av myrten, palmträd och andra lummiga träd, och gören
lövhyddor, såsom det är föreskrivet." 16 Då gick folket ut och
hämtade sådant och gjorde sig hyddor på tak och på gårdar,
var och en åt sig, så ock på gårdarna till Guds hus och
på den öppna platsen vid Vattenporten och på den öppna
platsen vid Efraimsporten. 17 Och hela församlingen, så
många som hade kommit tillbaka ifrån fångenskapen, gjorde
sig lövhyddor och bodde i dessa hyddor. Ty från Jesuas,
Nuns sons, dagar ända till den dagen hade Israels barn icke
gjort så. Och där rådde mycket stor glädje. 18 Och man
föreläste ur Guds lagbok var dag, från den första dagen till
den sista. Och de höllo högtid i sju dagar, och på åttonde
dagen hölls en högtidsförsamling på föreskrivet sätt.

9 Men på tjugufjärde dagen i samma månad församlade sig
Israels barn och höllo fasta och klädde sig i sorgdräkt och
strödde jord på sina huvuden. 2 Och de som voro av Israels
släkt avskilde sig från alla främlingar och trädde så fram och
bekände sina synder och sina fäders missgärningar. 3 Och
de stodo upp, var och en på sin plats, och man föreläste
ur HERRENS, deras Guds, lagbok under en fjärdedel av
dagen; och under en annan fjärdedel bekände de sina synder
och tillbådo HERREN, sin Gud. 4 Och Jesua och Bani,
Kadmiel, Sebanja, Bunni, Serebja, Bani och Kenani trädde
upp på leviternas upphöjning och ropade med hög röst till
HERREN, sin Gud. 5 Och leviterna Jesua och Kadmiel, Bani,
Hasabneja, Serebja, Hodia, Sebanja och Petaja sade: "Stån
upp och loven HERREN, eder Gud, från evighet till evighet.
Ja, lovat vare ditt härliga namn, som är upphöjt över allt lov
och pris. 6 Du allena är HERREN. Du har gjort himlarna och
himlarnas himmel och hela deras härskara, jorden och allt
vad därpå är, haven och allt vad som är i dem, och det är
du som behåller det allt vid liv; och himmelens härskara
tillbeder dig. 7 Du är HERREN Gud, som utvalde Abram och
förde honom ut från det kaldeiska Ur och gav honom namnet
Abraham. 8 Och du fann hans hjärta fast i tron inför dig, och
du slöt med honom det förbundet att du skulle giva åt hans
säd kananéernas, hetiternas, amoréernas, perisséernas,
jebuséernas och girgaséernas land, ja, giva det åt dem; och
du uppfyllde dina ord, ty du är rättfärdig. 9 Och du såg till
våra fäders betryck i Egypten och hörde deras rop vid Röda
havet. 10 Du gjorde tecken och under på Farao och på alla
hans tjänare och på allt folket i hans land; ty du förnam att
dessa handlade övermodigt mot dem, och du gjorde dig ett
namn, som är detsamma än i dag. 11 Havet klöv du itu för
dem, så att de gingo mitt igenom havet på torr mark; men
deras förföljare lät du sjunka i djupet såsom stenar, i väldiga
vatten. 12 Du ledde dem om dagen med en molnstod, och
om natten med en eldstod, för att lysa dem på den väg de
skulle gå. 13 Och du steg ned på berget Sinai och talade till
dem från himmelen och gav dem rättfärdiga rätter och riktiga
lagar, goda stadgar och bud. 14 Du gav dem kunskap om din
heliga sabbat och gav dem bud och stadgar och lag genom
din tjänare Mose. 15 Och du gav dem bröd från himmelen,
när de hungrade, och lät vatten komma ut ur klippan, när de
törstade; och du tillsade dem att gå och taga i besittning det
land som du med upplyft hand hade lovat giva åt dem. 16
Men våra fäder, de voro övermodiga; de voro hårdnackade,
så att de icke hörde på dina bud. 17 De ville icke höra och
tänkte icke på de under som du hade gjort med dem, utan
voro hårdnackade och valde i sin gensträvighet en anförare,
för att vända tillbaka till sin träldom. Men du är en förlåtande
Gud, nådig och barmhärtig, långmodig och stor i mildhet;
och du övergav dem icke. 18 Nej, fastän de gjorde åt sig en
gjuten kalv och sade: 'Detta är din Gud, han som har fört
dig upp ur Egypten', och fastän de gjorde sig skyldiga till
stora hädelser, 19 så övergav du dem likväl icke i öknen,
efter din stora barmhärtighet. Molnstoden vek om dagen icke

ifrån dem, utan ledde dem på vägen, ej heller eldstoden
om natten, utan lyste dem på den väg de skulle gå. 20 Din
gode Ande sände du att undervisa dem, och ditt manna
förvägrade du icke deras mun, och vatten gav du dem, när
de törstade. 21 I fyrtio år försörjde du dem i öknen, så att
intet fattades dem; deras kläder blevo icke utslitna, och deras
fötter svullnade icke. 22 Och du gav dem riken och folk och
utskiftade lotter åt dem på skilda håll; och de intogo Sihons
land, det land som tillhörde konungen i Hesbon, och det land
som tillhörde Og, konungen i Basan 23 Och du lät deras
barn bliva talrika såsom stjärnorna på himmelen, och förde
dem in i det land varom du hade sagt till deras fäder att de
skulle komma dit och taga det i besittning. 24 Så kommo då
barnen och togo landet i besittning, och du kuvade för dem
landets inbyggare, kananéerna, och gav dessa i deras hand,
både konungarna och folken där i landet, så att de gjorde
med dem vad de ville. 25 Och de intogo befästa städer och
ett bördigt land och kommo i besittning av hus, fulla med allt
gott, och av uthuggna brunnar, vingårdar, olivplanteringar
och fruktträd i myckenhet; och de åto och blevo mätta och
feta och gjorde sig glada dagar av ditt myckna goda. 26
Men de blevo gensträviga och satte sig upp mot dig och
kastade din lag bakom sin rygg och dräpte dina profeter,
som varnade dem och ville omvända dem till dig; och de
gjorde sig skyldiga till stora hädelser. 27 Då gav du dem i
deras ovänners hand, så att dessa förtryckte dem; men när
de i sin nöds tid ropade till dig, hörde du det från himmelen,
och efter din stora barmhärtighet gav du dem frälsare, som
frälste dem ur deras ovänners hand. 28 När de så kommo till
ro, gjorde de åter vad ont var inför dig. Då överlämnade du
dem i deras fienders hand, så att dessa fingo råda över
dem; men när de åter ropade till dig, då hörde du det från
himmelen och räddade dem efter din barmhärtighet, många
gånger. 29 Och du varnade dem och ville omvända dem till
din lag; men de voro övermodiga och hörde icke på dina
bud, utan syndade mot dina rätter, om vilka det gäller att
den människa som gör efter dem får leva genom dem; de
spjärnade emot i gensträvighet och voro hårdnackade och
ville icke höra. 30 Du hade fördrag med dem i många år
och varnade dem med din Ande genom dina profeter, men
de lyssnade icke därtill; då gav du dem i de främmande
folkens hand. 31 Men i din stora barmhärtighet gjorde du
icke alldeles ände på dem och övergav dem icke; ty du är en
nådig och barmhärtig Gud. 32 Och nu, vår Gud, du store,
väldige och fruktansvärde Gud, du som håller förbund och
bevarar nåd, nu må du icke akta för ringa all den vedermöda
som har träffat oss, våra konungar, våra furstar, våra präster,
våra fäder och hela ditt folk, ifrån de assyriska konungarnas
dagar ända till denna dag. 33 Nej, du är rättfärdig vid allt det
som har kommit över oss; ty du har visat dig trofast, men vi
hava varit ogudaktiga. 34 Och våra konungar, våra furstar,
våra präster och våra fäder hava icke gjort efter din lag och
icke aktat på dina bud och på de varningar som du har låtit
komma till dem. 35 Och fastän de sutto i sitt eget rike i det
myckna goda som du hade givit dem, och i det rymliga och
bördiga land som du hade upplåtit för dem, hava de ändå
icke tjänat dig och icke omvänt sig från sina onda gärningar.
36 Se, vi äro nu andras tjänare; i det land som du gav åt våra
fäder, för att de skulle äta dess frukt och dess goda, just där
äro vi andras tjänare, 37 och sin rika avkastning giver det åt
de konungar som du för våra synders skull har satt över
oss. Och de råda över våra kroppar och vår boskap såsom
de vilja, och vi äro i stor nöd." 38 På grund av allt detta
slöto vi ett fast förbund och uppsatte det skriftligen; och på
skrivelsen, som försågs med sigill, stodo våra furstars, våra
leviters och våra prästers namn.

10 Följande namn stodo på skrivelserna som buro sigillen:
Nehemja, ståthållaren, Hakaljas son, och Sidkia, 2
Seraja, Asarja, Jeremia, 3 Pashur, Amarja, Malkia, 4 Hattus,
Sebanja, Malluk, 5 Harim, Meremot, Obadja, 6 Daniel,
Ginneton, Baruk, 7 Mesullam, Abia, Mijamin, 8 Maasja,
Bilgai, Semaja; dessa voro prästerna. 9 Och leviterna voro:
Jesua, Asanjas son, Binnui, av Henadads barn, Kadmiel, 10
så ock deras bröder: Sebanja, Hodia, Kelita, Pelaja, Hanan,
11 Mika, Rehob, Hasabja, 12 Sackur, Serebja, Sebanja,
13 Hodia, Bani och Beninu. 14 Folkets huvudmän voro:
Pareos, Pahat-Moab, Elam, Sattu, Bani, 15 Bunni, Asgad,
Bebai, 16 Adonia, Bigvai, Adin, 17 Ater, Hiskia, Assur, 18
Hodia, Hasum, Besai, 19 Harif, Anatot, Nobai, 20 Magpias,
Mesullam, Hesir, 21 Mesesabel, Sadok, Jaddua, 22 Pelatja,
Hanan, Anaja, 23 Hosea, Hananja, Hassub, 24 Hallohes,
Pilha, Sobek, 25 Rehum, Hasabna, Maaseja, 26 Ahia, Hanan,
Anan, 27 Malluk, Harim och Baana. 28 Och det övriga folket,
prästerna, leviterna, dörrvaktarna, sångarna, tempelträlarna
och alla de som hade avskilt sig från de främmande folken
och vänt sig till Guds lag, så ock deras hustrur, söner och
döttrar, alla som hade kommit till moget förstånd, 29 dessa
slöto sig till sina förnämligare bröder och gingo ed och svuro
att de skulle vandra efter Guds lag, den som hade blivit
given genom Guds tjänare Mose, och att de skulle hålla
och göra efter alla HERRENS, vår HERRES, bud och rätter
och stadgar, 30 att vi icke skulle giva våra döttrar åt de
främmande folken, ej heller taga deras döttrar till hustrur
åt våra söner. 31 Och när de främmande folken förde in

handelsvaror eller något slags säd till salu på sabbatsdagen,
skulle vi icke köpa det av dem på sabbat eller helgdag; och
vi skulle låta vart sjunde år vara friår och då avstå från alla
slags krav. 32 Och vi fastställde för oss den förpliktelsen
att såsom vår gärd årligen erlägga en tredjedels sikel till
tjänsten i vår Guds hus, 33 nämligen till skådebröden, och
till det dagliga brännoffret, och till offren på sabbaterna,
vid nymånaderna och högtiderna, och till tackoffren, och
till syndoffren för Israels försoning, och till allt arbete i vår
Guds hus. 34 Och vi, prästerna, leviterna och folket, kastade
lott angående vedoffret, huru man årligen skulle föra det
till vår Guds hus på bestämda tider, efter våra familjer,
för att antändas på HERRENS, vår Guds, altare, såsom
det är föreskrivet i lagen. 35 Och vi skulle årligen föra till
HERRENS hus förstlingen av vår mark, och förstlingen av
all frukt på alla slags träd, 36 och de förstfödda av våra
söner och av vår boskap, såsom det är föreskrivet i lagen;
vi skulle föra till vår Guds hus de förstfödda både av våra
fäkreatur och av vår småboskap, till prästerna som gjorde
tjänst i vår Guds hus. 37 Och förstlingen av vårt mjöl och
våra offergärder, så ock av allt slags trädfrukt, av vin och olja
skulle vi föra till prästerna, in i kamrarna i vår Guds hus,
och tionden av vår jord till leviterna; ty det var leviterna som
skulle uppbära tionden i alla de städer vid vilka vi brukade
jorden. 38 Och en präst, en av Arons söner, skulle vara med
leviterna, när leviterna uppburo tionden; och själva skulle
leviterna föra tionden av sin tionde upp till vår Guds hus, in i
förrådshusets kamrar. 39 Ty såväl de övriga israeliterna som
Levi barn skulle föra sin offergärd av säd, vin och olja in i
dessa kamrar, där helgedomens kärl och de tjänstgörande
prästerna, ävensom dörrvaktarna och sångarna voro. Alltså
skulle vi icke försumma vår Guds hus.

11 Och folkets furstar bodde i Jerusalem; men det övriga
folket kastade lott, för att så var tionde man skulle utses
att bo i Jerusalem, den heliga staden, medan nio tiondedelar
skulle bo i de andra städerna. 2 Och folket välsignade alla
de män som frivilligt bosatte sig i Jerusalem. 3 Och de
huvudmän i hövdingdömet, som bodde i Jerusalem, bodde
var och en där han hade sin arvsbesittning, i sin stad; vanliga
israeliter, präster, leviter och tempelträlar, så ock Salomos
tjänares barn. 4 I Jerusalem bodde en del av Juda barn och
en del av Benjamins barn, nämligen: Av Juda barn: Ataja,
son till Ussia, son till Sakarja, son till Amarja, son till Sefatja,
son till Mahalalel, av Peres' barn, 5 så ock Maaseja, son
till Baruk, son till Kol-Hose, son till Hasaja, son till Adaja,
son till Jojarib, son till Sakarja, silonitens son. 6 Peres' barn
som bodde i Jerusalem utgjorde tillsammans fyra hundra
sextioåtta stridbara män. 7 Och Benjamins barn voro dessa:
Sallu, son till Mesullam, son till Joed, son till Pedaja, son
till Kolaja, son till Maaseja, son till Itiel, son till Jesaja, 8
och näst honom Gabbai och Sallai, nio hundra tjuguåtta.
9 Joel, Sikris son, var tillsyningsman över dem, och Juda,
Hassenuas son, var den andre i befälet över staden. 10 Av
prästerna: Jedaja, Jojaribs son, Jakin 11 samt Seraja, son till
Hilkia, son till Mesullam, son till Sadok, son till Merajot, son
till Ahitub, fursten i Guds hus, 12 så ock deras bröder, som
förrättade sysslorna i huset, åtta hundra tjugutvå; vidare
Adaja, son till Jeroham, son till Pelalja, son till Amsi, son
till Sakarja, son till Pashur, son till Malkia, 13 så ock hans
bröder, huvudmän för familjer, två hundra fyrtiotvå; vidare
Amassai, son till Asarel, son till Asai, son till Mesillemot,
son till Immer, 14 så ock deras bröder, dugande män, ett
hundra tjuguåtta; och tillsyningsman över dem var Sabdiel,
Haggedolims son. 15 Och av leviterna: Semaja, son till
Hassub, son till Asrikam, son till Hasabja, son till Bunni, 16 så
ock Sabbetai och Josabad, som hade uppsikten över de yttre
sysslorna vid Guds hus och hörde till leviternas huvudmän,
17 vidare Mattanja, son till Mika, son till Sabdi, son till Asaf,
sånganföraren, som vid bönen tog upp lovsången, och
Bakbukja, den av hans bröder, som var närmast efter honom,
och Abda, son till Sammua, son till Galal, son till Jeditun.
18 Leviterna i den heliga staden utgjorde tillsammans två
hundra åttiofyra. 19 Och dörrvaktarna, Ackub, Talmon och
deras bröder, som höllo vakt vid portarna, voro ett hundra
sjuttiotvå. 20 Och de övriga israeliterna, prästerna och
leviterna bodde i alla de andra städerna i Juda, var och en
i sin arvedel. 21 Men tempelträlarna bodde på Ofel, och
Siha och Gispa hade uppsikten över tempelträlarna. 22 Och
tillsyningsman bland leviterna i Jerusalem vid sysslorna i
Guds hus var Ussi, son till Bani, son till Hasabja, son till
Mattanja, son till Mika, av Asafs barn, sångarna. 23 Ty ett
kungligt påbud var utfärdat angående dem, och en bestämd
utanordning var för var dag fastställd för sångarna. 24 Och
Petaja, Mesesabels son, av Seras, Judas sons, barn, gick
konungen till handa i var sak som rörde folket. 25 Och
i byarna med tillhörande utmarker bodde ock en del av
Juda barn: i Kirjat-Arba och underlydande orter, I Dibon och
underlydande orter, i Jekabseel och dess byar, 26 vidare
i Jesua, Molada, Bet-Pelet 27 och Hasar-Sual, så ock i
Beer-Seba och underlydande orter, 28 i Siklag, ävensom i
Mekona och underlydande orter, 29 i En-Rimmon, Sorga,
Jarmut, 30 Sanoa, Adullam och deras byar, i Lakis med
dess utmarker, i Aseka och underlydande orter; och de hade
sina boningsorter från Beer- Seba ända till Hinnoms dal. 31

Och Benjamins barn hade sina boningsorter från Geba: i
Mikmas och Aja, så ock i Betel och underlydande orter, 32 i
Anatot, Nob, Ananja, 33 Hasor, Rama, Gittaim, 34 Hadid,
Seboim, Neballat, 35 Lod, Ono, och Timmermansdalen. 36
Och av leviterna blevo några avdelningar från Juda räknade
till Benjamin.

12 Och dessa voro de präster och leviter som drogo upp
med Serubbabel, Sealtiels son, och Jesua: Seraja,
Jeremia, Esra, 2 Amarja, Malluk, Hattus, 3 Sekanja, Rehum,
Meremot, 4 Iddo, Ginnetoi, Abia, 5 Mijamin, Maadja, Bilga, 6
Semaja, Jojarib, Jedaja, 7 Sallu, Amok, Hilkia och Jedaja.
Dessa voro huvudmän för prästerna och för sina bröder i
Jesuas tid. 8 Och leviterna voro: Jesua, Binnui, Kadmiel,
Serebja, Juda och Mattanja, som jämte sina bröder förestod
lovsången; 9 vidare Bakbukja och Unno, deras bröder,
som hade sina platser mitt emot dem, så att var avdelning
hade sin tjänstgöring. 10 Och Jesua födde Jojakim, och
Jojakim födde Eljasib, och Eljasib Jojada, 11 och Jojada
födde Jonatan, och Jonatan födde Jaddua. 12 Och i Jojakims
tid voro huvudmännen för prästernas familjer följande: för
Seraja Meraja, för Jeremia Hananja, 13 för Esra Mesullam,
för Amarja Johanan, 14 för Malluki Jonatan, för Sebanja
Josef, 15 för Harim Adna, för Merajot Helkai, 16 för Iddo
Sakarja, för Ginneton Mesullam, 17 för Abia Sikri, för
Minjamin, för Moadja Piltai, 18 för Bilga Sammua, för Semaja
Jonatan, 19 för Jojarib Mattenai, för Jedaja Ussi, 20 för
Sallai Kallai, för Amok Eber, 21 för Hilkia Hasabja, för Jedaja
Netanel. 22 I Eljasibs, Jojadas, Johanans och Jadduas tid
blevo huvudmännen för leviternas familjer upptecknade,
ävenså prästerna under persern Darejaves' regering. 23
Huvudmännen för Levi barns familjer äro upptecknade i
krönikeboken, ända till Johanans, Eljasibs sons, tid. 24 Och
leviternas huvudmän voro Hasabja, Serebja och Jesua,
Kadmiels son, samt deras bröder, som stodo mitt emot dem
för att lova och tacka, såsom gudsmannen David hade bjudit,
den ena tjänstgörande avdelningen jämte den andra. 25
Mattanja, Bakbukja, Obadja, Mesullam, Talmon och Ackub
höllo såsom dörrvaktare vakt över förrådshusen vid portarna.
26 Dessa levde i Jojakims, Jesuas sons, Josadaks sons,
tid, och i Nehemjas, ståthållarens, och i prästen Esras, den
skriftlärdes, tid. 27 Och när Jerusalems mur skulle invigas,
uppsökte man leviterna på alla deras orter och förde dem till
Jerusalem för att hålla invignings- och glädjehögtid under
tacksägelse och sång, med cymbaler, psaltare och harpor.
28 Då församlade sig sångarnas barn såväl från nejden
runt omkring Jerusalem som från netofatiternas byar, 29
ävensom från Bet-Haggilgal och från Gebas och Asmavets
utmarker; ty sångarna hade byggt sig byar runt omkring
Jerusalem. 30 Och prästerna och leviterna renade sig och
renade sedan folket, portarna och muren. 31 Och jag lät
Juda furstar stiga upp på muren. Därefter anordnade jag två
stora lovsångskörer och högtidståg; den ena kören gick till
höger ovanpå muren, fram till Dyngporten. 32 Och dem följde
Hosaja och ena hälften av Juda furstar 33 samt Asarja, Esra
och Mesullam, 34 Juda, Benjamin, Semaja och Jeremia, 35
ävensom några av prästerna söner med trumpeter, vidare
Sakarja, son till Jonatan, son till Semaja, son till Mattanja, son
till Mikaja, son till Sackur, son till Asaf, 36 så ock hans bröder
Semaja, Asarel, Milalai, Gilalai, Maai, Netanel och Juda
samt Hanani, med gudsmannen Davids musikinstrumenter;
och Esra, den skriftlärde, gick i spetsen för dem. 37 Och
de gingo över Källporten och rakt fram uppför trapporna till
Davids stad, på trappan i muren ovanför Davids hus, ända
fram till Vattenporten mot öster. 38 Och efter den andra
lovsångskören, som gick åt motsatt håll, följde jag med andra
hälften av folket, ovanpå muren, upp genom Ugnstornet
ända till Breda muren, 39 vidare över Efraimsporten, Gamla
porten och Fiskporten och genom Hananeltornet, ända
fram till Fårporten; och de stannade vid Fängelseporten. 40
Sedan trädde de båda lovsångskörerna upp i Guds hus,
och likaså jag och ena hälften av föreståndarna jämte mig,
41 så ock prästerna Eljakim, Maaseja, Minjamin, Mikaja,
Eljoenai, Sakarja och Hananja, med trumpeterna, 42 och
Maaseja, Semaja, Eleasar, Ussi, Johanan, Malkia, Elam
och Eser. Och sångarna läto sången ljuda under Jisrajas
anförarskap. 43 Och de offrade på den dagen stora offer
och voro glada, ty Gud hade berett dem stor glädje; också
kvinnor och barn voro glada. Och glädjen från Jerusalem
hördes vida omkring. 44 Vid samma tid tillsattes män som
skulle förestå förrådskamrarna där offergärder, förstling och
tionde nedlades; de skulle i dem hopsamla från stadsåkrarna
det som efter lagen tillkom prästerna och leviterna. Ty
glädje rådde i Juda över att prästerna och leviterna nu
gjorde sin tjänst. 45 Dessa iakttogo nu vad som var att
iakttaga vid gudstjänsten och vid reningarna, och likaså
gjorde sångarna och dörrvaktarna sin tjänst, såsom David
och hans son Salomo hade bjudit. 46 Ty redan i fordom
tid, på Davids och Asafs tid, hans som var anförare för
sångarna, sjöngos lov- och tacksägelsesånger till Gud. 47
Och nu under Serubbabels och Nehemjas tid gav hela Israel
åt sångarna och dörrvaktarna vad som tillkom dem för var
dag; och man gav åt leviterna deras helgade andel, och
leviterna gåvo åt Arons söner deras helgade andel.

13 Vid samma tid föreläste man ur Moses bok för folket,
och man fann däri skrivet att ingen ammonit eller
moabit någonsin skulle få komma in i Guds församling,
2 därför att de icke hade kommit Israels barn till mötes
med mat och dryck, utan hade lejt Bileam emot dem till att
förbanna dem; fastän vår Gud förvandlade förbannelsen till
välsignelse. **3** Och när de hade hört lagen, avskilde de allt
slags främmande folk från Israel. **4** Men en tid förut hade
prästen Eljasib, som var satt att förestå kammaren i vår
Guds hus, och som var en frände till Tobia, **5** åt denne inrett
en stor kammare, där man förut plägade lägga in spisoffret,
rökelsen och kärlen och den tionde av säd, vin och olja, som
var bestämd åt leviterna, sångarna och dörrvaktarna, så
ock offergärden åt prästerna. **6** Men under allt detta var jag
icke i Jerusalem; ty i den babyloniske konungen Artasastas
trettioandra regeringsår hade jag återkommit till konungen.
Men sedan jag efter någon tid hade utbett mig tillstånd av
konungen, **7** begav jag mig till Jerusalem. Och när jag där
förnam det onda som Eljasib hade gjort till förmån för Tobia,
då han hade inrett åt honom en kammare i förgårdarna till
Guds hus, **8** misshagade detta mig högeligen; och jag lät
kasta allt Tobias bohag ut ur kammaren. **9** Därefter tillsade
jag att man skulle rena kamrarna, och jag lät åter ställa
in i dem Guds hus' kärl, så ock spisoffret och rökelsen.
10 Och när jag vidare fick veta att man icke hade givit åt
leviterna vad dem tillkom, varför ock leviterna och sångarna,
i stället för att förrätta sina sysslor, hade avvikit var och en
till sitt jordagods, **11** då förebrådde jag föreståndarna detta
och sade: "Varför har Guds hus blivit så försummat?" Och
jag hämtade dem tillhopa och lät dem inställa sig på sina
platser. **12** Och hela Juda förde fram till förrådshusen sin
tionde av säd, vin och olja; **13** och jag satte prästen Selemja
och Sadok, den skriftlärde, och Pedaja, en av leviterna, till
förvaltare över förrådshusen och gav dem till biträde Hanan,
son till Sackur, son till Mattanja; ty dessa voro ansedda
såsom pålitliga män, och de skulle nu ombesörja utdelningen
åt sina bröder. **14** Tänk fördenskull på mig, min Gud, och
låt icke de fromma gärningar bliva utplånade, som jag har
gjort för min Guds hus och för tjänstgöringen där! **15** Vid
samma tid såg jag i Juda huru man trampade vinpressarna
på sabbaten och förde hem säd, som man lastade på åsnor,
så ock vin, druvor och fikon och annat lastgods av olika slag,
och huru man förde sådant till Jerusalem på sabbatsdagen;
och jag varnade dem, när de sålde dessa livsförnödenheter.
16 Och tyrierna, som vistades där, förde in fisk och alla slags
varor och sålde dem på sabbaten till judarna, och detta i
Jerusalem. **17** Då förebrådde jag Juda ädlingar detta och
sade till dem: "Huru kunnen I handla så illa och därmed
ohelga sabbatsdagen? **18** Var det icke därför att edra fäder
gjorde sådant som vår Gud lät all denna olycka komma över
oss och över denna stad? Och nu dragen I ännu större vrede
över Israel genom att så ohelga sabbaten." **19** Och så snart
det begynte bliva mörkt i Jerusalems portar före sabbaten,
tillsade jag att man skulle stänga dörrarna; jag tillsade ock
att man icke skulle öppna dem förrän efter sabbaten. Och
jag ställde några av mina tjänare på vakt vid portarna, för att
intet lastgods skulle kunna föras in på sabbatsdagen. **20** Då
stannade köpmän och försäljare av alla slags varor utanför
Jerusalem över natten, och det både en och två gånger. **21**
Men jag varnade dem och sade till dem: "Varför stannen I
över natten framför muren? Om I ännu en gång gören så,
skall jag låta min hand drabba eder." **22** Och jag tillsade
leviterna att de skulle rena sig och komma och hålla vakt vid
portarna, för att sabbatsdagen måtte hållas helig. Tänk ock
därför på mig, min Gud, och hav misskund med mig efter din
stora nåd! **23** På den tiden såg jag också judiska män som
hade tagit till sig asdoditiska, ammonitiska och moabitiska
kvinnor. **24** Och deras barn talade till hälften asdoditiska -- ty
judiska kunde de icke tala riktigt -- eller ock något av de
andra folkens tungomål. **25** Då förebrådde jag dem detta och
uttalade förbannelser över dem, ja, några av dem slog jag
och ryckte jag i skägget. Och jag besvor dem vid Gud och
sade: "I skolen icke giva edra döttrar åt deras söner, ej heller
skolen I av deras döttrar taga hustrur åt edra söner eller åt
eder själva. **26** Var det icke med sådant som Salomo, Israels
konung, försyndade sig? Det fanns bland de många folken
ingen konung som var hans like, ty han var älskad av sin
Gud, och Gud satte honom till konung över hela Israel. Likväl
kommo de främmande kvinnorna också honom att synda. **27**
Och nu skulle vi om eder få höra att I haven gjort allt detta
stora onda och varit otrogna mot vår Gud, i det att I haven
tagit till eder främmande kvinnor!" **28** Och en son till Jojada,
översteprästen Eljasibs son, var måg till horoniten Sanballat;
honom drev jag bort ifrån mig. **29** Tänk på dem, min Gud,
därför att de hava befläckat prästadömet och prästadömets
och leviternas förbund! **30** Så renade jag folket ifrån allt
främmande väsen; och jag fastställde vad prästerna och
leviterna skulle iakttaga, var och en i sin syssla, **31** och huru
vedoffret på bestämda tider skulle avlämnas, och huru med
förstlingsgåvorna skulle förfaras. Tänk härpå, min Gud, och
räkna mig det till godo!

Ester

1 I Ahasveros' tid -- den Ahasveros' som regerade från Indien
ända till Etiopien, över ett hundra tjugusju hövdingdömen
-- **2** under den tiden, medan konung Ahasveros satt på
konungatronen i Susans borg, tilldrog sig följande. **3** I sitt
tredje regeringsår gjorde han ett gästabud för alla sina
furstar och tjänare, varvid Persiens och Mediens härförare
och hans förnämsta män och furstarna i hövdingdömena
voro samlade inför honom. **4** Och han lät dem under många
dagar se sin konungsliga härlighet och rikedom och sin
storhets glans och prakt -- under ett hundra åttio dagar. **5**
Och när dessa dagar hade gått till ända, gjorde konungen
ett sju dagars gästabud för allt det folk som fanns i Susans
borg, både stora och små, i den inhägnade trädgård som
hörde till konungapalatset. **6** Där hängde tapeter av linne,
bomull och mörkblått tyg, uppsatta med vita och purpurröda
snören i ringar av silver och på pelare av vit marmor. Soffor
av guld och silver stodo på ett golv som var inlagt med grön
och vit marmor och med pärlglänsande och svart sten. **7**
Och dryckerna sattes fram i gyllene kärl, det ena icke likt
det andra, och konungsligt vin fanns i myckenhet, såsom
det hövdes hos en konung. **8** Och när man drack, gällde
den lagen att intet tvång skulle råda; ty konungen hade
befallt alla sina hovmästare att de skulle rätta sig efter vars
och ens önskan. **9** Samtidigt gjorde ock Vasti, drottningen,
ett gästabud för kvinnorna i konung Ahasveros' kungliga
palats. **10** När då på sjunde dagen konungens hjärta var
glatt av vinet, befallde han Mehuman, Bisseta, Harebona,
Bigeta, Abageta, Setar och Karkas, de sju hovmän som
gjorde tjänst hos konung Ahasveros, **11** att de skulle föra
drottning Vasti, prydd med kunglig krona, inför konungen, för
att han skulle låta folken och furstarna se hennes skönhet,
ty hon var fager att skåda. **12** Men drottning Vasti ville
icke komma, fastän konungen befallde henne det genom
hovmännen. Då blev konungen mycket förtörnad. och hans
vrede upptändes. **13** Och konungen frågade de vise som
voro kunniga i tidstecknens tydning (ty konungens ärenden
plägade så läggas fram för alla i lag och rätt kunniga; **14**
och han hade vid sin sida Karsena, Setar, Admata, Tarsis,
Meres, Marsena och Memukan, de sju furstar i Persien och
Medien, som voro konungens närmaste män och innehade
främsta platsen i riket); han frågade: **15** "Vad skall man
efter lag göra med drottning Vasti, då hon nu icke har gjort
vad konung Ahasveros befallde genom hovmännen?" **16**
Memukan svarade inför konungen och furstarna: "Icke mot
konungen allena har drottning Vasti gjort illa, utan mot alla
furstar och alla folk i alla konung Ahasveros' hövdingdömen.
17 Ty vad drottningen har gjort skall komma ut bland alla
kvinnor, och skall leda till att de förakta sina män, då de
ju kunna säga: 'Konung Ahasveros befallde att man skulle
föra drottning Vasti inför honom, men hon kom icke.' **18** Ja,
redan i dag skola furstinnorna i Persien och Medien, när de
få höra vad drottningen har gjort, åberopa detta inför alla
konungens furstar, och därav skall komma förakt och förtret
mer än nog. **19** Om det så täckes konungen, må han därför
låta en kunglig befallning utgå -- och må denna upptecknas i
Persiens och Mediens lagar, så att den bliver orygglig --
att Vasti icke mer skall få komma inför konung Ahasveros'
ansikte; och hennes konungsliga värdighet give konungen åt
en annan, som är bättre än hon. **20** När så den förordning
som konungen utfärdar bliver kunnig i hela hans rike, så
stort det är, då skola alla kvinnor giva sina män tillbörlig ära,
både stora och små." **21** Detta tal behagade konungen och
furstarna, och konungen gjorde såsom Memukan hade sagt.
22 Skrivelser blevo sända till alla konungens hövdingdömen,
till vart hövdingdöme med dess skrift och till vart folk på dess
tungomål, att envar man skulle vara herre i sitt hus och tala
sitt folks tungomål.

2 Efter en tids förlopp, sedan konung Ahasveros' vrede
hade lagt sig, tänkte han åter på Vasti och vad hon
hade gjort, och vad som var beslutet om henne. **2** Då
sade konungens män som betjänade honom: "Må man för
konungens räkning söka upp unga och fagra jungfrur, **3**
och må konungen i sitt rikes alla hövdingdömen förordna
vissa män som samla tillhopa alla dessa unga och fagra
jungfrur till fruhuset i Susans borg och överlämna dem åt
konungens hovman Hege, kvinnovaktaren, och man give
dem vad nödigt är till deras beredelse. **4** Och den kvinna
som konungen finner behag i blive drottning i Vastis ställe."
Detta tal behagade konungen, och han gjorde så. **5** I Susans
borg fanns då en judisk man som hette Mordokai, son till
Jair, son till Simei, son till Kis, en benjaminit; **6** denne hade
blivit bortförd från Jerusalem med de fångar som fördes
bort tillsammans med Jekonja, Juda konung, när denne
fördes bort av Nebukadnessar, konungen i Babel. **7** Han
var fosterfader åt Hadassa, som ock kallades Ester, hans
farbroders dotter; ty hon hade varken fader eller moder. Hon
var en flicka med skön gestalt, fager att skåda; och efter
hennes faders och moders död hade Mordokai upptagit
henne såsom sin egen dotter. **8** Då nu konungens befallning
och påbud blev kunnigt, och många unga kvinnor samlades
tillhopa till Susans borg och överlämnades åt Hegai, blev
ock Ester hämtad till konungshuset och överlämnad åt

kvinnovaktaren Hegai. 9 Och flickan behagade honom och
fann nåd inför honom; därför skyndade han att giva henne
vad nödigt var till hennes beredelse, så ock den kost hon
skulle hava, ävensom att giva henne från konungshuset de
sju tärnor som utsågos åt henne. Och han lät henne med
sina tärnor flytta in i den bästa delen av fruhuset. 10 Men
om sitt folk och sin släkt hade Ester icke yppat något, ty
Mordokai hade förbjudit henne att yppa något därom. 11
Och Mordokai gick var dag fram och åter utanför gården till
fruhuset, för att få veta huru det stod till med Ester, och vad
som vederfors henne. 12 Nu var det så, att när ordningen
kom till den ena eller andra av de unga kvinnorna att gå
in till konung Ahasveros, sedan med henne hade förfarits
i tolv månader såsom det var påbjudet om kvinnorna (så
lång tid åtgick nämligen till att bereda dem: sex månader
med myrraolja och sex månader med välluktande kryddor
och annat som var nödigt till kvinnornas beredelse), 13 när
alltså en kvinna gick in till konungen, då fick hon taga med
sig ifrån fruhuset till konungshuset allt vad hon begärde. 14
Och sedan hon om aftonen hade gått ditin, skulle hon om
morgonen, när hon gick tillbaka, gå in i det andra fruhuset
och överlämnas åt konungens hovman Saasgas, som hade
vakten över bihustrurna. Hon fick sedan icke mer komma
in till konungen, om icke konungen hade funnit sådant
behag i henne, att hon uttryckligen blev kallad till honom.
15 Då nu ordningen att gå in till konungen kom till Ester,
dotter till Abihail, farbroder till Mordokai, som hade upptagit
henne till sin dotter, begärde hon intet annat än det som
konungens hovman Hegai, kvinnovaktaren, rådde henne till.
Och Ester fann nåd för allas ögon, som sågo henne. 16 Ester
blev hämtad till konung Ahasveros i hans kungliga palats
i tionde månaden, det är månaden Tebet, i hans sjunde
regeringsår. 17 Och Ester blev konungen kärare än alla de
andra kvinnorna, och hon fann nåd och ynnest inför honom
mer än alla de andra jungfrurna, så att han satte en kunglig
krona på hennes huvud och gjorde henne till drottning i
Vastis ställe. 18 Och konungen gjorde ett stort gästabud
för alla sina furstar och tjänare, ett gästabud till Esters ära;
och han beviljade skattelindring åt sina hövdingdömen och
delade ut skänker, såsom det hövdes en konung. 19 När
sedermera jungfrur för andra gången samlades tillhopa och
Mordokai satt i konungens port 20 (men Ester hade, såsom
Mordokai bjöd henne, icke yppat något om sin släkt och sitt
folk, ty Ester gjorde efter Mordokais befallning, likasom när
hon var under hans vård), 21 vid den tiden, under det att
Mordokai satt i konungens port, blevo Bigetan och Teres, två
av de hovmän hos konungen, som höllo vakt vid tröskeln,
förbittrade på konung Ahasveros och sökte tillfälle att bära
hand på honom. 22 Härom fick Mordokai kunskap, och han
berättade det för drottning Ester; därefter omtalade Ester
det för konungen på Mordokais vägnar. 23 Saken blev nu
undersökt och så befunnen; och de blevo båda upphängda
på trä. Och detta upptecknades i krönikan, för konungen.

3 En tid härefter upphöjde konung Ahasveros agagiten
Haman, Hammedatas son, till hög värdighet och gav
honom främsta platsen bland alla de furstar som voro hos
honom. 2 Och alla konungens tjänare som voro i konungens
port böjde knä och föllo ned för Haman, ty så hade konungen
bjudit om honom. Men Mordokai böjde icke knä och föll
icke ned för honom. 3 Då sade konungens tjänare som
voro i konungens port till Mordokai: "Varför överträder du
konungens bud?" 4 Och när de dag efter dag hade sagt
så till honom, utan att han lyssnade till dem, berättade de
det för Haman, för att se om Mordokais förklaring skulle
få gälla: ty han hade berättat för dem att han var en jude.
5 När nu Haman såg att Mordokai icke böjde knä eller
föll ned för honom, uppfylldes han med vrede. 6 Men det
syntes honom för ringa att bära hand allenast på Mordokai,
sedan man berättat för honom av vilket folk Mordokai
var, utan Haman sökte tillfälle att utrota alla judar som
funnos i Ahasveros' hela rike, därför att de voro Mordokais
landsmän. 7 I första månaden, det är månaden Nisan,
i Ahasveros' tolfte regeringsår, kastades pur, det är lott,
inför Haman om var särskild dag och var särskild månad
intill tolfte månaden, det är månaden Adar. 8 Och Haman
sade till konung Ahasveros: "Här finnes ett folk som bor
kringspritt och förströtт bland de andra folken i ditt rikes alla
hövdingdömen. Deras lagar äro olika alla andra folks, och de
göra icke efter konungens lagar; därför är det icke konungen
värdigt att låta dem vara. 9 Om det så täckes konungen,
må fördenskull en skrivelse utfärdas, att man skall förgöra
dem. Tio tusen talenter silver skall jag då kunna väga upp åt
tjänstemännen till att läggas in i konungens skattkamrar." 10
Då tog konungen ringen av sin hand och gav den åt agagiten
Haman, Hammedatas son, judarnas ovän. 11 Därefter sade
konungen till Haman: "Silvret vare dig skänkt, och med
folket må du göra såsom du finner för gott." 12 Så blevo då
konungens sekreterare tillkallade på trettonde dagen i första
månaden, och en skrivelse, alldeles sådan som Haman
ville, utfärdades till konungens satraper och till ståthållarna
över de särskilda hövdingdömena och till furstarna över de
särskilda folken, till vart hövdingdöme med dess skrift och
till vart folk på dess tungomål. I konung Ahasveros' namn
utfärdades skrivelsen, och den beseglades med konungens

ring. 13 Sedan kringsändes med ilbud brev till alla konungens
hövdingdömen, att man skulle utrota, dräpa och förgöra
judarna, både unga och gamla, både barn och kvinnor, alla
på en och samma dag, nämligen på trettonde dagen i tolfte
månaden, det är månaden Adar, varvid ock deras ägodelar
såsom byte skulle givas till plundring. 14 I skrivelsen stod att
i vart särskilt hövdingdöme ett påbud, öppet för alla folk,
skulle utfärdas, som innehöll att de skulle vara redo den
dagen. 15 Och på grund av konungens befallning drogo
ilbuden med hast åstad, så snart påbudet hade blivit utfärdat
i Susans borg. Men konungen och Haman satte sig ned till
att dricka, under det att bestörtning rådde i staden Susan.

4 När Mordokai fick veta allt vad som hade skett, rev han
sönder sina kläder och klädde sig i säck och aska, och
gick så ut i staden och uppgav högljudda och bittra klagorop.
2 Och han begav sig till konungens port och stannade framför
den, ty in i konungens port fick ingen komma, som var klädd i
sorgdräkt. 3 Och i vart hövdingdöme dit konungens befallning
och påbud kom blev stor sorg bland judarna, och de fastade,
gräto och klagade, ja, de flesta satte sig i säck och aska. 4
När nu Esters tjänarinnor och hovmän kommo och berättade
detta för henne, blev drottningen högeligen förskräckt; och
hon skickade ut kläder till Mordokai, för att man skulle kläda
honom i dem och taga av honom sorgdräkten; men han tog
icke emot dem. 5 Då kallade Ester till sig Hatak, en av de
hovmän som konungen hade anställt i hennes tjänst, och
bjöd honom att gå till Mordokai, för att få veta vad som var
på färde, och varför han gjorde så. 6 När då Hatak kom ut till
Mordokai på den öppna platsen i staden framför konungens
port, 7 berättade Mordokai för honom allt vad som hade
hänt honom, och uppgav beloppet av den penningsumma
som Haman hade lovat väga upp till konungens skattkamrar,
för att han skulle få förgöra judarna. 8 Och en avskrift av det
skrivna påbud som hade blivit utfärdat i Susan om att de
skulle utrotas lämnade han honom ock, för att han skulle
visa Ester den och berätta allt för henne, och ålägga henne
att gå in till konungen och bedja honom om misskund och
söka nåd hos honom för sitt folk. 9 Och Hatak kom och
berättade för Ester vad Mordokai hade sagt. 10 Då bjöd
Ester Hatak att gå till Mordokai och säga: 11 "Alla konungens
tjänare och folket i konungens hövdingdömen veta, att om
någon, vare sig man eller kvinna, går in till konungen på
den inre gården utan att vara kallad, så gäller för var och
en samma lag: att han skall dödas, såframt icke konungen
räcker ut mot honom den gyllene spiran, till tecken på att
han får leva. Men jag har icke på trettio dagar varit kallad att
komma till konungen." 12 När man nu berättade för Mordokai
vad Ester hade sagt, 13 sade Mordokai att man skulle giva
Ester detta svar: "Tänk icke att du ensam bland alla judar
skall slippa undan, därför att du är i konungens hus. 14 Nej,
om du tiger stilla vid detta tillfälle, så skall nog hjälp och
räddning beredas judarna från något annat håll, men du
och din faders hus, I skolen förgöras. Vem vet om du icke
just för en sådan tid som denna har kommit till konungslig
värdighet?" 15 Då lät Ester giva Mordokai detta svar: 16 "Gå
åstad och församla alla judar som finnas i Susan, och hållen
fasta för mig; I skolen icke äta eller dricka något under tre
dygn, vare sig dag eller natt. Jag med mina tärnor vill ock
sammalunda fasta; därefter vill jag gå in till konungen, fastän
det är emot lagen. Och skall jag gå förlorad, så må det då
ske." 17 Och Mordokai gick bort och gjorde alldeles såsom
Ester hade bjudit honom.

5 På tredje dagen klädde Ester sig i konungslig skrud och
trädde in på den inre gården till konungshuset, mitt emot
själva konungshuset; konungen satt då på sin konungatron i
det kungliga palatset, mitt emot palatsets dörr. 2 När nu
konungen såg drottning Ester stå på gården, fann hon nåd för
hans ögon, så att konungen räckte ut mot Ester den gyllene
spira, som han hade i sin hand; då gick Ester fram och
rörde vid ändan av spiran. 3 Och konungen sade till henne:
"Vad önskar du, drottning Ester, och vad är din begäran?
Gällde den ock hälften av riket, så skall den beviljas dig." 4
Ester svarade: "Om det så täckes konungen, må konungen
jämte Haman i dag komma till ett gästabud, som jag har
tillrett för honom." 5 Då sade konungen: "Skynden att hämta
hit Haman, för att så må ske, som Ester har begärt." Så
kommo då konungen och Haman till gästabudet, som Ester
hade tillrett. 6 Och när vinet dracks, sade konungen till
Ester: "Vad är din bön? Den vare dig beviljad. Och vad är
din begäran? Gällde den ock hälften av riket, så skall den
uppfyllas." 7 Ester svarade och sade: "Min bön och min
begäran är: 8 om jag har funnit nåd för konungens ögon,
och det täckes konungen att bevilja min bön och uppfylla
min begäran, så må konungen och Haman komma till ännu
ett gästabud, som jag vill tillreda för dem; då skall jag i
morgon göra såsom konungen har befallt." 9 Och Haman
gick därifrån den dagen, glad och väl till mods. Men när han
fick se Mordokai i konungens port och denne varken stod
upp eller ens rörde sig för honom, då uppfylldes Haman
med vrede mot Mordokai. 10 Men Haman betvang sig och
gick hem; därefter sände han och lät hämta sina vänner
och sin hustru Seres. 11 Och Haman talade för dem om
sin rikedom och härlighet och om sina många barn och om
all den storhet, som konungen hade givit honom, och om

huru konungen i allt hade upphöjt honom över de andra
furstarna och konungens övriga tjänare. 12 Och Haman sade
ytterligare: "Icke heller har drottning Ester låtit någon annan
än mig komma med konungen till det gästabud, som hon
hade tillrett; och jämväl i morgon är jag bjuden till henne,
jämte konungen. 13 Men vid allt detta kan jag dock icke vara
till freds, så länge jag ser juden Mordokai sitta i konungens
port." 14 Då sade hans hustru Seres och alla hans vänner till
honom: "Låt resa upp en påle, femtio alnar hög, och bed i
morgon konungen, att Mordokai må bliva upphängd därpå;
då kan du glad komma med konungen till gästabudet." Detta
behagade Haman, och han lät resa upp pålen.

6 Den natten kunde konungen icke sova; därför lät
han hämta krönikan, där minnesvärda händelser voro
upptecknade, och man föreläste ur den för konungen. 2 Då
fann man där skrivet, att Mordokai hade berättat, hurusom
Bigetana och Teres, två av de hovmän, som höllo vakt
vid tröskeln, hade sökt tillfälle att bära hand på konung
Ahasveros. 3 Konungen frågade: "Vilken ära och upphöjelse
har vederfarits Mordokai för detta?" Konungens män, som
betjänade honom, svarade: "Intet sådant har vederfarits
honom." 4 Då sade konungen: "Är någon nu tillstädes på
gården?" Och Haman hade just kommit in på den yttre
gården till konungshuset för att bedja konungen, att Mordokai
måtte bliva upphängd på den påle, som han hade låtit sätta
upp för hans räkning. 5 Så svarade honom då konungens
tjänare: "Ja, Haman står därute på gården." Konungen sade:
"Låt honom komma in." 6 När då Haman kom in, sade
konungen till honom: "Huru skall man göra med den man,
som konungen vill ära?" Men Haman tänkte i sitt hjärta:
"Vem skulle konungen vilja bevisa ära mer än mig?" 7 Därför
sade Haman till konungen: "Om konungen vill ära någon, 8
så skall man hämta en konungslig klädnad, som konungen
själv har burit, och en häst, som konungen själv har ridit på,
och på vilkens huvud en kunglig krona är fäst; 9 och man
skall överlämna klädnaden och hästen åt en av konungens
förnämsta furstar, och klädnaden skall sättas på den man,
som konungen vill ära, och man skall föra honom ridande
på hästen fram på den öppna platsen i staden och utropa
framför honom: 'Så gör man med den man, som konungen
vill ära.'" 10 Då sade konungen till Haman: "Skynda dig
att taga klädnaden och hästen, såsom du har sagt, och
gör så med juden Mordokai, som sitter i konungens port.
Underlåt intet av allt vad du har sagt." 11 Så tog då Haman
klädnaden och hästen och satte klädnaden på Mordokai och
förde honom ridande fram på den öppna platsen i staden
och utropade framför honom: "Så gör man med den man,
som konungen vill ära." 12 Och Mordokai vände tillbaka
till konungens port; men Haman skyndade hem, sörjande
och med överhöljt huvud. 13 Och när Haman förtäljde för
sin hustru Seres och alla sina vänner vad som hade hänt
honom, sade hans vise män och hans hustru Seres till
honom: "Om Mordokai, som du har begynt att stå tillbaka för,
är av judisk börd, så förmår du intet mot honom, utan skall
komma alldeles till korta för honom." 14 Medan de ännu
så talade med honom, kommo konungens hovmän för att
skyndsamt hämta Haman till gästabudet, som Ester hade
tillrett.

7 Så kommo då konungen och Haman till gästabudet hos
drottning Ester. 2 Och när vinet dracks, sade konungen till
Ester, också nu på andra dagen: "Vad är din bön, drottning
Ester? Den vare dig beviljad. Och vad är din begäran?
Gällde den ock hälften av riket, så skall den uppfyllas." 3
Drottning Ester svarade och sade: "Om jag har funnit nåd
för dina ögon, o konung, och det så täckes konungen, så
blive mitt liv mig skänkt på min bön, och mitt folks på min
begäran. 4 Ty vi äro sålda, jag och mitt folk, till att utrotas,
dräpas och förgöras. Om vi allenast hade blivit sålda till
trälar och trälinnor, så skulle jag hava tegat; ty den olyckan
vore icke sådan, att vi borde besvära konungen därmed." 5
Då svarade konung Ahasveros och sade till drottning Ester:
"Vem är den, och var är den, som har fördristat sig att så
göra?" 6 Ester sade: "En hätsk och illvillig man är det: den
onde Haman där." Då blev Haman förskräckt för konungen
och drottningen. 7 Och konungen stod upp i vrede och
lämnade gästabudet och gick ut i palatsets trädgård; men
Haman trädde fram för att bedja drottning Ester om sitt
liv, ty han såg, att konungen hade beslutit hans ofärd. 8
När konungen därefter kom tillbaka till gästabudssalen från
palatsets trädgård, hade Haman sjunkit ned mot den soffa,
där Ester satt; då sade konungen: "Vill han ock öva våld mot
drottningen, härinne i min närvaro?" Knappt hade detta ord
gått över konungens läppar, förrän man höljde över Hamans
ansikte. 9 Och Harebona, en av hovmännen hos konungen,
sade: "Vid Hamans hus står redan en påle, femtio alnar hög,
som Haman låtit resa upp för Mordokai, vilkens ord en gång
var konungen till sådant gagn." Då sade konungen: "Hängen
upp honom på den." 10 Så hängde de upp Haman på den
påle, som han hade låtit sätta upp för Mordokai. Sedan lade
sig konungens vrede.

8 Samma dag gav konung Ahasveros åt drottning Ester
Hamans, judarnas oväns, hus. Och Mordokai fick tillträde
till konungen, ty Ester hade nu omtalat, vad han var för

henne. 2 Och konungen tog av sig ringen, som han hade
låtit taga ifrån Haman, och gav den åt Mordokai. Och Ester
satte Mordokai över Hamans hus. 3 Och Ester talade
ytterligare inför konungen, i det att hon föll ned för hans
fötter; hon bönföll honom gråtande, att han skulle avvända
agagiten Hamans onda råd och det anslag, som denne hade
förehaft mot judarna. 4 Då räckte konungen ut den gyllene
spiran mot Ester; och Ester stod upp och trädde fram inför
konungen 5 och sade: "Om det så täckes konungen, och om
jag har funnit nåd inför honom, och det synes konungen
vara riktigt och jag är honom till behag, så må en skrivelse
utfärdas för att återkalla de brev, som innehöllo agagiten
Hamans, Hammedatas sons, anslag, och som han skrev för
att förgöra judarna i alla konungens hövdingdömen. 6 Ty
huru skulle jag kunna uthärda att se den olycka, som eljest
träffade mitt folk? Ja, huru skulle jag kunna uthärda att se
mina landsmän förgöras?" 7 Då sade konung Ahasveros
till drottning Ester och till juden Mordokai: "Se, Hamans
hus har jag givit åt Ester, och han själv har blivit upphängd
på en påle, därför att han ville bära hand på judarna. 8
Men utfärden nu ock I en skrivelse angående judarna i
konungen namn, såsom I finnen för gott, och beseglen den
med konungens ring. Ty en skrivelse, som är utfärdad i
konungens namn och beseglad med konungens ring, kan
icke återkallas." 9 Så blevo nu strax konungens sekreterare
tillkallade, på tjugutredje dagen i tredje månaden, det är
månaden Sivan, och en skrivelse, alldeles sådan som
Mordokai ville, utfärdades till judarna och till satraperna,
ståthållarna och furstarna i hövdingdömena, från Indien
ända till Etiopien, ett hundra tjugusju hövdingdömen, till
vart hövdingdöme med dess skrift och till vart folk på dess
tungomål, jämväl till judarna med deras skrift och på deras
tungomål. 10 Han utfärdade skrivelsen i konung Ahasveros'
namn och beseglade den med konungens ring. Därefter
kringsände han brev med ilbud till häst, som redo på kungliga
travare från stuterierna, 11 att konungen tillstadde judarna i
var särskild stad att församla sig till försvar för sitt liv och
att i vart folk och hövdingdöme utrota, dräpa och förgöra
alla väpnade skaror, som angrepe dem, ävensom barn och
kvinnor, varvid deras ägodelar såsom byte skulle givas till
plundring, 12 detta på en och samma dag i alla konung
Ahasveros' hövdingdömen, nämligen på trettonde dagen i
tolfte månaden, det är månaden Adar. 13 I skrivelsen stod,
att i vart särskilt hövdingdöme ett påbud, öppet för alla
folk, skulle utfärdas, som innehöll, att judarna skulle vara
redo till den dagen att hämnas på sina fiender. 14 Och på
grund av konungens befallning drogo ilbuden på de kungliga
travarna skyndsamt och med hast åstad, så snart påbudet
hade blivit utfärdat i Susans borg. 15 Men Mordokai gick ut
från konungen i konungslig klädnad av mörkblått och vitt
tyg och med en stor gyllene krona och en mantel av vitt
och purpurrött tyg, under det att staden Susan jublade och
var glad. 16 För judarna hade nu uppgått ljus och glädje,
fröjd och ära. 17 Och i vart hövdingdöme och i var stad,
dit konungens befallning och påbud kom, blev glädje och
fröjd bland judarna, och de höllo gästabud och högtid. Och
många ur de främmande folken blevo judar, ty förskräckelse
för judarna hade fallit över dem.

9 På trettonde dagen i tolfte månaden, det är månaden
Adar, den dag då konungens befallning och påbud skulle
verkställas, och då judarnas fiender hade hoppats att bliva
dem övermäktiga -- fastän det vände sig så, att judarna
i stället skulle bliva sina motståndare övermäktiga -- 2
på den dagen församlade sig judarna i sina städer, i alla
konung Ahasveros' hövdingdömen, för att kasta sig över
dem, som sökte deras ofärd; och ingen kunde stå dem
emot, ty förskräckelse för dem hade fallit över alla folk. 3
Och alla furstarna i hövdingdömena och satraperna och
ståthållarna och konungens tjänstemän understödde judarna,
ty förskräckelse för Mordokai hade fallit över dem. 4 Ty
Mordokai var nu stor i konungens hus, och hans rykte gick
ut i alla hövdingdömen, eftersom denne Mordokai lev allt
större och större. 5 Och judarna anställde med sina svärd ett
nederlag överallt bland sina fiender och dräpte och förgjorde
dem och förforo såsom de ville med sina motståndare. 6
I Susans borg dräpte och förgjorde judarna fem hundra
män. 7 Och Parsandata, Dalefon, Aspata, 8 Porata, Adalja,
Aridata, 9 Parmasta, Arisai, Aridai och Vajsata, 10 judarnas
ovän Hamans, Hammedatas sons, tio söner dräpte de; men
till plundring räckte de icke ut sin hand. 11 Samma dag
fick konungen veta huru många som hade blivit dräpta i
Susans borg. 12 Då sade konungen till drottning Ester: "I
Susans borg hava judarna dräpt och förgjort fem hundra
män utom Hamans tio söner; vad skola de då icke hava
gjort i konungens övriga hövdingdömen? Vad är nu din bön?
Den vare dig beviljad. Och vad är ytterligare din begäran?
Den skall uppfyllas." 13 Ester svarade: "Om det så täckes
konungen, så må det också i morgon tillstädjas de judar,
som äro i Susan, att göra efter påbudet för i dag; och må
Hamans tio söner bliva upphängda på pålen." 14 Då befallde
konungen, att så skulle ske, och påbudet blev utfärdat i
Susan; därefter blevo Hamans tio söner upphängda. 15 och
de judar, som voro i Susan, församlade sig också på fjortonde
dagen i månaden Adar och dräpte i Susan tre hundra män;

men till plundring räckte de icke ut sin hand. 16 Och de
övriga judarna, de som voro i konungen hövdingdömen,
församlade sig till försvar för sitt liv och skaffade sig ro
för sina fiender, i det att dräpte sjuttiofem tusen av dessa
sina motståndare; men till plundring räckte de icke ut sin
hand. 17 Detta skedde på trettonde dagen i månaden Adar;
men på fjortonde dagen vilade de och firade den såsom
en gästabuds- och glädjedag. 18 De judar åter, som voro i
Susan, hade församlat sig både den trettonde dagen och på
den fjortonde; men de vilade på den femtonde dagen och
firade den såsom en gästabuds- och glädjedag. 19 Därför
fira judarna på landsbygden, de som bo i landsortsstäderna,
den fjortonde dagen i månaden Adar såsom en glädje-,
gästabuds- och högtidsdag, på vilken de sända gåvor till
varandra av den mat de hava tillagat. 20 Och Mordokai
tecknade upp dessa händelser och sände skrivelser till
alla judar i konung Ahasveros' hövdingdömen, både nära
och fjärran, 21 och stadgade såsom lag för dem, att de
alltid, år efter år, skulle fira den fjortonde och den femtonde
dagen i månaden Adar, 22 eftersom det var på dessa dagar
som judarna hade fått ro för sina fiender, och eftersom i
denna månad deras bedrövelse hade blivit förvandlad till
glädje och deras sorg till högtid. Därför skulle de fira dessa
dagar såsom gästabuds- och glädjedagar, på vilka de skulle
sända gåvor till varandra av den mat de hade tillagat, så
ock skänker till de fattiga. 23 Och judarna antogo såsom
sed, vad de nu hade begynt att göra, det varom Mordokai
hade skrivit till dem -- 24 detta eftersom agagiten Haman,
Hammedatas son, alla judars ovän, hade förehaft sitt anslag
mot judarna till att förgöra dem och hade kastat pur, det är
lott, till att plötsligt överfalla och förgöra dem; 25 varemot
konungen, när han hade fått veta detta, hade givit befallning
och utfärdat en skrivelse om att det onda anslag, som denne
hade förehaft mot judarna, skulle vända tillbaka på hans eget
huvud, så att han själv och hans söner hade blivit upphängda
på pålen. 26 Fördenskull blevo dessa dagar kallade purim
efter ordet pur; och fördenskull, i anledning av allt som stod
i detta brev, och vad de själva härav hade sett, och vad
som hade vederfarits dem, 27 stadgade judarna och antogo
såsom orygglig sed för sig och sina efterkommande och för
alla, som slöto sig till dem, att alltid, år efter år, fira dessa
båda dagar, efter föreskriften om dem och på den för dem
bestämda tiden, 28 och att dessa dagar skulle ihågkommas
och firas i alla tider, i var släkt, i vart hövdingdöme och i var
stad, så att dessa purimsdagar orygggligt skulle hållas bland
judarna och deras åminnelse icke upphöra bland deras
efterkommande. 29 Men drottning Ester, Abihails dotter, och
juden Mordokai uppsatte ånyo en skrivelse, i eftertryckliga
ordalag, för att stadga såsom en lag, vad som föreskrevs
i detta nya brev om purim. 30 Och skrivelser, vänligt och
välvilligt avfattade, utsändes till alla judar i de ett hundra
tjugusju hövdingdömena i Ahasveros' rike, 31 för att stadga
såsom lag, att de skulle fira dessa purimsdagar på deras
bestämda tider så, som juden Mordokai och drottning Ester
stadgade för dem, och så, som de stadgade för sig själva
och sina efterkommande, nämligen med föreskrivna fastor
och övliga klagorop. 32 Alltså blevo genom Esters befallning
dessa föreskrifter om purim stadgade såsom lag; och den
tecknades upp i en bok.

10 Och konung Ahasveros tog skatt både av fastlandet
och av öarna i havet. 2 Och allt vad han i sin makt
och sin väldighet gjorde, ävensom berättelsen om den
storhet, till vilken konungen upphöjde Mordokai, det finnes
upptecknat i de mediska och persiska konungarnas krönika.
3 Ty juden Mordokai var konung Ahasveros' närmaste man,
och han var stor bland judarna och älskad av alla sina
bröder, eftersom han sökte sitt folks bästa och lade sig ut för
alla sina landsmän till deras välfärd.

Job

1 I Us' land levde en man som hette Job; han var en
ostrafflig och redlig man, som fruktade Gud och flydde
det onda. **2** Åt honom föddes sju söner och tre döttrar; **3**
och han ägde sju tusen får, tre tusen kameler, fem hundra
par oxar och fem hundra åsninnor, därtill tjänare i stor
mängd. Så var denne man mäktigare än någon annan i
Österlandet. **4** Och hans söner hade för sed att gå åstad
och hålla gästabud, den ena dagen i den enes hus, den
andra dagen i den andres; de sände då och inbjödo sina
tre systrar att äta och dricka tillsammans med dem. **5** När
så en omgång av gästabudsdagar var till ända, sände Job
efter dem för att helga dem; bittida om morgonen offrade
han då ett brännoffer för var och en av dem. Ty Job tänkte
"Kanhända hava mina barn syndat och i sina hjärtan talat
förgripligt om Gud". Så gjorde Job för var gång. **6** Men nu
hände sig en dag att Guds söner kommo och trädde fram
inför HERREN, och Åklagaren kom också med bland dem.
7 Då frågade HERREN Åklagaren: "Varifrån kommer du?"
Åklagaren svarade HERREN och sade: "Från en vandring
utöver jorden och från en färd omkring på den." **8** Då sade
HERREN till Åklagaren: "Har du givit akt på min tjänare Job?
Ty på jorden finnes icke hans like i ostrafflighet och redlighet,
ingen som så fruktar Gud och flyr det onda." **9** Åklagaren
svarade HERREN och sade: "Är det då för intet som Job
fruktar Gud? **10** Du har ju på allt sätt beskärmat honom
och hans hus och allt vad han äger; du har välsignat hans
händers verk, och hans boskapshjordar hava utbrett sig i
landet. **11** Man räck ut din hand och kom vid detta allt som
han äger; förvisso skall han då mitt i ansiktet tala förgripliga
ord mot dig." **12** HERREN sade till Åklagaren: "Välan, allt
vad han äger vare givet i din hand; allenast mot honom
själv må du icke räcka ut din hand." Så gick Åklagaren bort
ifrån HERRENS ansikte. **13** När nu en dag hans söner och
döttrar höllo måltid och drucko vin i den äldste broderns
hus, **14** Kom en budbärare till Job och sade: "Oxarna gingo
för plogen, och åsninnorna betade därbredvid; **15** då föllo
sabéerna in och rövade bort dem, och folket slogo de med
svärdsegg. Jag var den ende som kom undan, för att jag
skulle underrätta dig därom." **16** Medan denne ännu talade,
kom åter en och sade: "Guds eld föll ifrån himmelen och slog
ned bland småboskapen och folket och förtärde dem. Jag
var den ende som kom undan, för att jag skulle underrätta
dig därom." **17** Medan denne ännu talade, kom åter en och
sade: Kaldéerna ställde upp sitt manskap i tre hopar och
föllo så över kamelerna och rövade bort dem, och folket
slogo de med svärdsegg. Jag var den ende som kom undan,
för att jag skulle underrätta dig därom." **18** Under det att
denne ännu talade, kom åter en annan och sade: Dina söner
och döttrar höllo måltid och drucko vin i den äldste broderns
hus; **19** då kom en stark storm fram över öknen och tog tag i
husets fyra hörn, och det föll omkull över folket, så att de
förgingos. Jag var den ende som kom undan, för att jag
skulle underrätta dig därom." **20** Då stod Job upp och rev
sönder sin mantel och skar av håret på sitt huvud. Och han
föll ned till jorden och tillbad **21** och sade: "Naken kom jag ur
min moders liv, och naken skall jag vända åter dit; HERREN
gav, och HERREN tog. Lovat vare HERRENS namn!" **22**
Vid allt detta syndade Job icke och talade intet lasteligt mot
Gud.

2 Åter hände sig en dag att Guds söner kommo och trädde
fram inför HERREN; och Åklagaren kom också med
bland dem och trädde fram inför HERREN. **2** Då frågade
HERREN Åklagaren: "Varifrån kommer du?" Åklagaren
svarade HERREN och sade: "Från en vandring utöver jorden
och från en färd omkring på den." **3** Då sade HERREN till
Åklagaren: "Har du givit akt på min tjänare Job? Ty på jorden
finnes icke hans like i ostrafflighet och redlighet, ingen som
så fruktar Gud och flyr det onda; och ännu håller han fast vid
sin ostrafflighet. Så har du då uppeggat mig mot honom till
att utan sak fördärva honom." **4** Åklagaren svarade HERREN
och sade: "Hud för hud; allt vad man äger giver man ju för
att själv slippa undan. **5** Men räck ut din hand och kom vid
hans kött och ben; förvisso skall han då mitt i ansiktet tala
förgripliga ord mot dig." **6** HERREN sade till Åklagaren:
"Välan, han vare given i din hand; allenast hans liv må du
skona." **7** Så gick Åklagaren bort ifrån HERRENS ansikte
och slog Job med svåra bulnader, ifrån fotbladet ända till
hjässan. **8** Och han tog sig en lerskärva att skrapa sig med,
där han satt mitt i askan. **9** Då sade hans hustru till honom:
"Håller du ännu fast vid din ostrafflighet? Tala fritt ut om
Gud, och dö." **10** Man han svarade henne: "Du talar såsom
en dåraktig kvinna skulle tala. Om vi taga emot det goda av
Gud, skola vi då icke också taga emot det onda?" Vid allt
detta syndade Job icke med sina läppar. **11** Men tre vänner
till Job fingo höra om alla de olyckor som hade träffat honom,
och de kommo så, var och en från sin ort; Elifas från Teman,
Bildad från Sua och Sofar från Naama. Och de avtalade
med varandra att de skulle begiva sig åstad för att ömka
honom och trösta honom. **12** Men när de, ännu på avstånd,
lyfte upp sina ögon och sågo att de icke mer kunde känna
igen honom, brusto de ut i gråt och revo sönder sina mantlar
och kastade stoft mot himmelen, ned över sina huvuden.

13 Sedan sutto de med honom på jorden i sju dagar och
sju nätter, utan att någon av dem talade ett ord till honom,
eftersom de sågo att hans plåga var mycket stor.

3 Därefter upplät Job sin mun och förbannade sin
födelsedag; 2 Job tog till orda och sade: 3 Må den dag
utplånas, på vilken jag föddes, och den natt som sade: "Ett
gossebarn är avlat." 4 Må den dagen vändas i mörker,
må Gud i höjden ej fråga efter den och intet dagsljus lysa
däröver. 5 Mörkret och dödsskuggan börde den åter, molnen
lägre sig över den; förskräcke den allt som kan förmörka en
dag. 6 Den natten må gripas av tjockaste mörker; ej må
den få fröjda sig bland årets dagar, intet rum må den finna
inom månadernas krets. 7 Ja, ofruktsam blive den natten,
aldrig höje sig jubel under den. 8 Må den förbannas av dem
som besvärja dagar, av dem som förmå mana upp Leviatan.
9 Må dess grynings stjärnor förmörkas, efter ljus må den
bida, utan att det kommer, morgonrodnadens ögonbryn må
den aldrig få se; 10 eftersom den ej tillslöt dörrarna till min
moders liv, ej lät olyckan förbliva dold för mina ögon. 11
Varför fick jag ej dö strax i modersskötet, förgås vid det jag
kom ut ur min moders liv? 12 Varför funnos knän mig till
mötes, och varför bröst, där jag fick di? 13 Hade så icke
skett, låge jag nu i ro, jag finge då sova, jag njöte då min vila,
14 vid sidan av konungar och rådsherrar i landet, män som
byggde sig palatslika gravar, 15 ja, vid sidan av furstar som
voro rika på guld och hade sina hus uppfyllda av silver; 16
eller vore jag icke till, lik ett nedgrävt foster, lik ett barn som
aldrig fick se ljuset. 17 Där hava ju de ogudaktiga upphört att
rasa, där få de uttröttade komma till vila; 18 där hava alla
fångar fått ro, de höra där ingen pådrivares röst. 19 Små och
stora äro där varandra lika, trälen har där blivit fri ifrån sin
herre. 20 Varför skulle den olycklige skåda ljuset? Ja, varför
gives liv åt dem som plågas så bittert, 21 åt dem som vänta
efter döden, utan att den kommer, och spana därefter mer
än efter någon skatt, 22 åt dem som skulle glädjas -- ja,
intill jubel -- och fröjda sig, allenast de funne sin grav; 23
varför åt en man vilkens väg är höljd i mörker, åt en man så
kringstängd av Gud? 24 Suckan har ju blivit mitt dagliga
bröd, och såsom vatten strömma mina klagorop. 25 ty det
som ingav mig förskräckelse, det drabbar mig nu, och vad
jag fruktade för, det kommer över mig. 26 Jag får ingen rast,
ingen ro, ingen vila; ångest kommer över mig.

4 Därefter tog Elifas från Teman till orda och sade: 2
Misstycker du, om man dristar tala till dig? Vem kan hålla
tillbaka sina ord? 3 Se, många har du visat till rätta, och
maktlösa händer har du stärkt; 4 dina ord hava upprättat den
som stapplade, och åt vacklande knän har du givit kraft. 5
Men nu, då det gäller dig själv, bliver du otålig, när det är dig
det drabbar, förskräckes du. 6 Skulle då icke din gudsfruktan
vara din tillförsikt och dina vägars ostrafflighet ditt hopp? 7
Tänk efter: när hände det att en oskyldig fick förgås? och var
skedde det att de redliga måste gå under? 8 Nej, så har jag
sett det gå, att de som plöja fördärv och de som utså olycka,
de skörda och sådant; 9 för Guds andedräkt förgås de och
för en fnysning av hans näsa försvinna de. 10 Ja, lejonets
skri och rytarens röst måste tystna, och unglejonens tänder
brytas ut; 11 Det gamla lejonet förgås, ty det finner intet rov,
och lejoninnans ungar bliva förströdda. 12 Men till mig smög
sakta ett ord, mitt öra förnam det likasom en viskning, 13
När tankarna svävade om vid nattens syner och sömnen föll
tung på människorna, 14 då kom en förskräckelse och bävan
över mig, med rysning fyllde den alla ben i min kropp. 15 En
vindpust for fram över mitt ansikte, därvid reste sig håren på
min kropp. 16 Och något trädde inför mina ögon, en skepnad
vars form jag icke skönjde; och jag hörde en susning och en
röst: 17 "Kan då en människa hava rätt mot Gud eller en
man vara ren inför sin skapare? 18 Se, ej ens på sina tjänare
kan han förlita sig, jämväl sina änglar måste han tillvita fel;
19 huru mycket mer då dem som bo i hyddor av ler, dem som
hava sin grundval i stoftet! De krossas sönder så lätt som
mal; 20 när morgon har bytts till afton, ligga de slagna; innan
man aktar därpå, hava de förgåtts för alltid. 21 Ja, deras
hyddas fäste ryckes bort för dem, oförtänkt måste de dö."

5 Ropa fritt; vem finnes, som svarar dig, och till vilken av
de heliga kan du vända dig? 2 Se, dåren dräpes av sin
grämelse, och den fåkunnige dödas av sin bitterhet. 3 Jag
såg en dåre, fast var han rotad, men plötsligt måste jag
ropa ve över hans boning. 4 Ty hans barn gå nu fjärran
ifrån frälsning, de förtrampas i porten utan räddning. 5 Av
hans skörd äter vem som är hungrig, den rövas bort, om och
hägnad med törnen; efter hans rikedom gapar ett giller. 6 Ty
icke upp ur stoftet kommer fördärvet, ej ur marken skjuter
olyckan upp; 7 nej, människan varder född till olycka, såsom
eldgnistor måste flyga mot höjden. 8 Men vore det nu jag, så
sökte jag nåd hos Gud, åt Gud hemställde jag min sak, 9 åt
honom som gör stora och outrannsakliga ting, under, flera
än någon kan räkna, 10 åt honom som låter regnet falla på
jorden och sänder vatten ned över markerna, 11 när han vill
upphöja de ringa och förhjälpa de sörjande till frälsning. 12
Han är den som gör de klokas anslag om intet, så att deras
händer intet uträtta med förnuft; 13 han fångar de visa i deras
klokskap och låter de illfundiga förhasta sig i sina rådslag:
14 mitt på dagen råka de ut för mörker och famla mitt i ljuset,

likasom vore det natt. 15 Så frälsar han från deras tungors
svärd, han frälsar den fattige ur den övermäktiges hand. 16
Den arme kan så åter hava ett hopp, och orättfärdigheten
måste tillsluta sin mun. 17 Ja, säll är den människa som
Gud agar; den Allsmäktiges tuktan må du icke förkasta. 18
Ty om han och sargar, så förbinder han ock, om han slår,
så hela ock hans händer. 19 Sex gånger räddar han dig
ur nöden, ja, sju gånger avvändes olyckan från dig. 20 I
hungerstid förlossar han dig från döden och i krig undan
svärdets våld. 21 När tungor svänga gisslet, gömmes du
undan; du har intet att frukta, när förhärjelse kommer. 22 Ja,
åt förhärjelse och dyr tid kan du då le, för vilddjur behöver du
ej heller känna fruktan; 23 ty med markens stenar står du
i förbund, och med djuren på marken har du ingått fred.
24 Och du får se huru din hydda står trygg; när du synar
din boning, saknas intet däri. 25 Du får ock se huru din ätt
förökas, huru din avkomma bliver såsom markens örter. 26 I
graven kommer du, när du har hunnit din mognad, såsom
sädesskylen bärgas, då dess tid är inne. 27 Se, detta hava
vi utrannsakat, och så är det; hör därpå och betänk det väl.

6 Då tog Job till orda och sade: 2 Ack att min grämelse
bleve vägd och min olycka lagd jämte den på vågen! 3
Se, tyngre är den nu än havets sand, därför kan jag icke
styra mina ord. 4 Ty den Allsmäktiges pilar hava träffat
mig, och min ande indricker deras gift; ja, förskräckelser
ifrån Gud ställa sig upp mot mig. 5 Icke skriar vildåsnan,
när hon har friskt gräs, icke råmar oxen, då han står vid
sitt foder? 6 Men vem vill äta den mat som ej har smak
eller sälta, och vem finner behag i slemörtens saft? 7 Så
vägrar nu min själ att komma vid detta, det är för mig en
vämjelig spis. 8 Ack att min bön bleve hörd, och att Gud
ville uppfylla mitt hopp! 9 O att det täcktes Gud att krossa
mig, att räcka ut sin hand och avskära mitt liv! 10 Då funnes
ännu för mig någon tröst, jag kunde då jubla, fastän plågad
utan förskoning; jag har ju ej förnekat den Heliges ord. 11
Huru stor är då min kraft, eftersom jag alltjämt bör hoppas?
Och vad väntar mig för ände, eftersom jag skall vara tålig?
12 Min kraft är väl ej såsom stenens, min kropp är väl icke
av koppar? 13 Nej, förvisso gives ingen hjälp för mig, var
utväg har blivit mig stängd. 14 Den förtvivlade borde ju
röna barmhärtighet av sin vän, men se, man övergiver den
Allsmäktiges fruktan, 15 Mina bröder äro trolösa, de äro
såsom regnbäckar, ja, lika bäckarnas rännilar, som snart sina
ut, 16 som väl kunna gå mörka av vinterns flöden, när snön
har fallit och gömt sig i dem, 17 men som åter försvinna,
när de träffas av hettan, och torka bort ifrån sin plats, då
värmen kommer. 18 Vägfarande där i trakten vika av till dem,
men de finna allenast ödslighet och måste förgås. 19 Temas
vägfarande skådade dithän, Sabas köpmanståg hoppades
på dem; 20 men de kommo på skam i sin förtröstan, de
sågo sig gäckade, när de hade hunnit ditfram. 21 Ja, likaså
ären I nu ingenting värda, handfallna stån I av förfäran och
förskräckelse. 22 Har jag då begärt att I skolen giva mig
gåvor, taga av edert gods för att lösa mig ut, 23 att I skolen
rädda mig undan min ovän, köpa mig fri ur våldsverkares
hand? 24 Undervisen mig, så vill jag tiga, lären mig att förstå
vari jag har farit vilse. 25 Gott är förvisso uppriktigt tal, men
tillrättavisning av eder, vad båtar den? 26 Haven I då i sinnet
att hålla räfst med ord, och skall den förtvivlade få tala för
vinden? 27 Då kasten I väl också lott om den faderlöse, då
lären I väl köpslå om eder vän! 28 Dock, må det nu täckas
eder att akta på mig; icke vill jag ljuga eder mitt i ansiktet. 29
Vänden om! Må sådan orätt icke ske; ja, vänden ännu om,
ty min sak är rättfärdig! 30 Skulle väl orätt bo på min tunga,
och min mun, skulle den ej förstå vad fördärvligt är?

7 En stridsmans liv lever ju människan på jorden, och
hennes dagar äro såsom dagakarlens dagar. 2 Hon är
lik en träl som flämtar efter skugga, lik en dagakarl som
får bida efter sin lön. 3 Så har jag fått till arvedel månader
av elände; nätter av vedermöda hava blivit min lott. 4 Så
snart jag har lagt mig, är min fråga: "När skall jag då få stå
upp?" Ty aftonen synes mig så lång; jag är övermätt av oro,
innan morgonen har kommit. 5 Med förruttnelsens maskar
höljes min kropp, med en skorpa lik jord; min hud skrymper
samman och faller sönder. 6 Mina dagar fly snabbare än
vävarens spole; de försvinna utan något hopp. 7 Tänk därpå
att mitt liv är en fläkt, att mitt öga icke mer skall få se någon
lycka. 8 Den nu ser mig, hans öga skall ej vidare skåda mig;
bäst din blick vilar på mig, är jag icke mer. 9 Såsom ett moln
som har försvunnit och gått bort, så är den som har farit ned
i dödsriket; han kommer ej åter upp därifrån. (Sheol h7585) 10
Aldrig mer vänder han tillbaka till sitt hus, och hans plats vet
icke av honom mer. 11 Därför vill jag nu icke lägga band på
min mun, jag vill taga till orda i min andes ångest, jag vill
klaga i min själs bedrövelse. 12 Icke är jag väl ett hav eller ett
havsvidunder, så att du måste sätta ut vakt mot mig? 13 När
jag hoppas att min bädd skall trösta mig, att mitt läger skall
lindra mitt bekymmer, 14 då förfärar du mig genom drömmar,
och med syner förskräcker du mig. 15 Nej, hellre vill jag nu
bliva kvävd, hellre dö än vara blott knotor! 16 Jag är led vid
detta; aldrig kommer jag åter till liv. Låt mig vara; mina dagar
äro ju fåfänglighet. 17 Vad är då en människa, att du gör så
stor sak av henne, aktar på henne så noga, 18 synar henne
var morgon, prövar henne vart ögonblick? 19 Huru länge

skall det dröja, innan du vänder din blick ifrån mig, lämnar
mig i fred ett litet andetag? 20 Om jag än har syndar, vad
skadar jag därmed dig, du människornas bespejare? Varför
har du satt mig till ett mål för dina angrepp och låtit mig bliva
en börda för mig själv? 21 Varför vill du icke förlåta mig min
överträdelse, icke tillgiva mig min missgärning? Nu måste
jag ju snart gå till vila i stoftet; om du söker efter mig, så är
jag icke mer.

8 Därefter tog Bildad från Sua till orda och sade: 2 Huru
länge vill du hålla på med sådant tal och låta din muns
ord komma såsom en väldig storm? 3 Skulle väl Gud kunna
kränka rätten? Kan den Allsmäktige kränka rättfärdigheten?
4 Om dina barn hava syndat mot honom och han gav dem i
sina överträdelsers våld, 5 så vet, att om du själv söker Gud
och beder till den Allsmäktige om misskund, 6 då, om du är
ren och rättsinnig, ja, då skall han vakna upp till din räddning
och upprätta din boning, så att du bor där i rättfärdighet; 7
och så skall din första tid synas ringa, då nu din sista tid har
blivit så stor. 8 Ty fråga framfarna släkten, och akta på vad
fäderna hava utrönt 9 -- vi själva äro ju från i går och veta
intet, en skugga äro våra dagar på jorden; 10 men de skola
undervisa dig och säga dig det, ur sina hjärtan skola de
hämta fram svar: 11 "Icke kan röret växa högt, där marken ej
är sank, eller vassen skjuta i höjden, där vatten ej finnes? 12
Nej, bäst den står grön, ej mogen för skörd, måste den då
vissna, före allt annat gräs. 13 Så går det alla som förgäta
Gud; den gudlöses hopp måste varda om intet. 14 Ty hans
tillförsikt visar sig bräcklig och hans förtröstan lik spindelns
väv. 15 Han förlitar sig på sitt hus, men det har intet bestånd;
han tryggar sig därvid, men det äger ingen fasthet. 16 Lik en
frodig planta växer han i solens sken, ut över lustgården
sträcka sig hans skott; 17 kring stenröset slingra sig hans
rötter, mellan stenarna bryter han sig fram. 18 Men när så
Gud rycker bort honom från hans plats, då förnekar den
honom: 'Aldrig har jag sett dig.' 19 Ja, så går det med hans
levnads fröjd, och ur mullen få andra växa upp." 20 Se, Gud
föraktar icke den som är ostrafflig, han håller ej heller de
onda vid handen. 21 Så bida då, till dess han fyller din mun
med löje och dina läppar med jubel. 22 De som hata dig
varda då höljda med skam, och de ogudaktigas hyddor skola
ej mer vara till.

9 Därefter tog Job till orda och sade: 2 Ja, förvisso vet
jag att så är; huru skulle en människa kunna hava rätt
mot Gud? 3 Vill han gå till rätta med henne, så kan hon ej
svara honom på en sak bland tusen. 4 Han som är så vis i
förstånd och så väldig i kraft, vem kan trotsa honom och
dock slippa undan; 5 honom som oförtänkt flyttar bort berg
och omstörtar dem i sin vrede; 6 honom som kommer jorden
att vackla från sin plats, och dess pelare bäva därvid; 7
honom som befaller solen, så går hon icke upp, och som
sätter stjärnorna under försegling; 8 honom som helt allena
spänner ut himmelen och skrider fram över havets toppar; 9
honom som har gjort Karlavagnen och Orion, Sjustjärnorna
och söderns Stjärngemak; 10 honom som gör stora och
outrannsakliga ting och under, flera än någon kan räkna?
11 Se, han far förbi mig, innan jag hinner att se det, han
drager framom mig, förrän jag bliver honom varse. 12 Se,
han griper sitt rov; vem kan hindra honom? Vem kan säga till
honom: "Vad gör du?" 13 Gud, han ryggar icke sin vrede; för
honom har Rahabs följe måst böja sig; 14 huru skulle jag
då våga svara honom, välja ut ord till att tala med honom?
15 Nej, om jag än hade rätt, tordes jag dock ej svara; jag
finge anropa min motpart om misskund. 16 Och om han än
svarade mig på mitt rop, så kunde jag ej tro att han lyssnade
till min röst. 17 Ty med storm hemsöker han mig och slår
mig med sår på sår, utan sak. 18 Han unnar mig icke att
hämta andan; nej, med bedrövelser mättar han mig. 19
Gäller det försteg i kraft: "Välan, jag är redo!", gäller det rätt:
"Vem ställer mig till ansvar?" 20 Ja, hade jag än rätt, så
dömde min mun mig skyldig; vore jag än ostrafflig, så läte
han mig synas vrång. 21 Men ostrafflig är jag! Jag aktar
ej mitt liv, jag frågar icke efter, om jag får leva. 22 Det må
gå som det vill, nu vare det sagt: han förgör den ostrafflige
jämte den ogudaktige. 23 Om en landsplåga kommer med
plötslig död, så bespottar han de oskyldigas förtvivlan. 24
Jorden är given i de ogudaktigas hand, och täckelse sätter
han för dess domares ögon. Är det ej han som gör det, vem
är det då? 25 Min dagar hasta undan snabbare än någon
löpare, de fly bort utan att hava sett någon lycka; 26 de ila
åstad såsom en farkost av rör, såsom en örn, när han störtar
sig ned på sitt byte. 27 Om jag än besluter att förgäta mitt
bekymmer, att låta min sorgsenhet fara och göra mig glad,
28 Så måste jag dock bäva för alla mina kval; jag vet ju att
du icke skall döma mig fri. 29 Nej, såsom skyldig måste jag
stå där; varför skulle jag då göra mig fåfäng möda? 30 Om
jag än tvår mig i snö och renar mina händer i lutsalt, 31
så skall du dock sänka mig ned i pölen, så att mina kläder
måste vämjas vid mig. 32 Ty han är ej min like, så att jag
vågar svara honom, ej en sådan, att vi kunna gå till doms
med varandra; 33 ingen skiljeman finnes mellan oss, ingen
som har myndighet över oss båda. 34 Må han blott vända av
från mig sitt ris, och må fruktan för honom ej förskräcka mig;

35 då skall jag tala utan att rädas för honom, ty jag vet med
min själv att jag icke är en sådan.

10 Min själ är led vid livet. Jag vill giva fritt lopp åt min
klagan, jag vill tala i min själs bedrövelse. 2 Jag vill
säga till Gud: Döm mig icke skyldig; låt mig veta varför du
söker sak mot mig. 3 Anstår det dig att öva våld, att förkasta
dina händers verk, medan du låter ditt ljus lysa över de
ogudaktigas rådslag? 4 Har du då ögon som en varelse av
kött, eller ser du såsom människor se? 5 Är din ålder som
en människas ålder, eller äro dina år såsom en mans tider,
6 eftersom du letar efter missgärning hos mig och söker
att hos mig finna synd, 7 du som dock vet att jag icke är
skyldig, och att ingen finnes, som kan rädda ur din hand? 8
Dina händer hava danat och gjort mig, helt och i allo; och nu
fördärvar du mig! 9 Tänk på huru du formade mig såsom
lera; och nu låter du mig åter varda till stoft! 10 Ja, du utgöt
mig såsom mjölk, och såsom ostämne lät du mig stelna.
11 Med hud och kött beklädde du mig, av ben och senor
vävde du mig samman. 12 Liv och nåd beskärde du mig, och
genom din vård bevarades min ande. 13 Men därvid gömde
du i ditt hjärta den tanken, jag vet att du hade detta i sinnet:
14 om jag syndade, skulle du vakta på mig och icke lämna
min missgärning ostraffad. 15 Ve mig, om jag befunnes vara
skyldig! Men vore jag än oskyldig, så finge jag ej lyfta mitt
huvud, jag skulle mättas av skam och skåda min ofärd. 16
Höjde jag det likväl, då skulle du såsom ett lejon jaga mig
och alltjämt bevisa din undermakt på mig. 17 Nya vittnen
mot mig skulle du då föra fram och alltmer låta mig känna
din förtörnelse; med skaror efter skaror skulle du ansätta
mig. 18 Varför lät du mig då komma ut ur moderssköte? Jag
borde hava förgåtts, innan något öga såg mig, 19 hava blivit
såsom hade jag aldrig varit till; från moderlivet skulle jag
hava förts till graven. 20 Kort är ju min tid; må han då låta
mig vara, lämna mig i fred, så att jag får en flyktig glädje,
21 innan jag går hädan, för att aldrig komma åter, bort till
mörkrets och dödsskuggans land, 22 till det land vars dunkel
är såsom djupa vatten, dit där dödsskugga och förvirring
råder, ja, där dagsljuset självt är såsom djupa vatten.

11 Därefter tog Sofar från Naama till orda och sade: 2
Skall sådant ordflöde bliva utan svar och en så stortalig
man få rätt? 3 Skall ditt lösa tal nödga män till tystnad, så
att du får bespotta, utan att någon kommer dig att blygas?
4 Och skall du så få säga: "Vad jag lär är rätt, och utan
fläck har jag varit inför dina ögon"? 5 Nej, om allenast Gud
ville tala och upplåta sina läppar till att svara dig, 6 om han
ville uppenbara dig sin visdoms lönnligheter, huru han äger
förstånd, ja, i dubbelt mått, då insåge du att Gud, dig till
förmån, har lämnat åt glömskan en del av din missgärning.
7 Men kan väl du utrannsaka Guds djuphet eller fatta den
Allsmäktiges fullkomlighet? 8 Hög såsom himmelen är den --
vad kan du göra? djupare än dödsriket -- vad kan du förstå?
(Sheol h7585) 9 Dess längd sträcker sig vidare än jorden, och i
bredd överträffar den havet. 10 När han vill fara fram och
spärra någon inne eller kalla någon till doms, vem kan då
hindra honom? 11 Han är ju den som känner lögnens män,
fördärv upptäcker han, utan att leta därefter. 12 Men lika lätt
kan en dåraktig man få förstånd, som en vildåsnefåle kan
födas till människa. 13 Om du nu rätt bereder ditt hjärta och
uträcker dina händer till honom, 14 om du skaffar bort det
fördärv som kan låda vid din hand och ej låter orättfärdighet
bo i dina hyddor, 15 ja, då får du upplyfta ditt ansikte utan
skam, du står fast och har intet att frukta. 16 Ja, då skall du
förgäta din olycka, blott minnas den såsom vatten som har
förrunnit. 17 Ditt liv skall då stråla klarare än middagens
sken; och kommer mörker på, så är det som en gryning till
morgon. 18 Du kan då vara trygg, ty du äger ett hopp; du
spanar omkring dig och går sedan trygg till vila. 19 Ja, du får
då ligga i ro, utan att någon förskräcker dig, och många
skola söka din ynnest. 20 Men de ogudaktigas ögon skola
försmäkta; ingen tillflykt skall mer finnas för dem, och deras
hopp skall vara att få giva upp andan.

12 Därefter tog Job till orda och sade: 2 Ja, visst ären
I det rätta folket, och med eder kommer visheten att dö
ut! 3 Dock, jämväl jag har förstånd så gott som I, icke står
jag tillbaka för eder; ty vem är den som ej begriper slikt? 4
Så måste jag då vara ett åtlöje för min vän, jag som fick
svar, så snart jag ropade till Gud; man ler åt en som är
rättfärdig och ostrafflig! 5 Ja, med förakt ses olyckan av den
som står säker; förakt väntar dem vilkas fötter vackla. 6 Men
förhärjares hyddor åtnjuta frid, och trygghet få sådana som
trotsa Gud, de som hava sin gud i sin hand. 7 Men fråga
du boskapen, den må undervisa dig, och fåglarna under
himmelen, de må upplysa dig; 8 eller tala till jorden, hon
må undervisa dig, fiskarna i havet må giva dig besked. 9
Vem kan icke lära genom allt detta att det är HERRENS
hand som har gjort det? 10 I hans han är ju allt levandes själ
och alla mänskliga varelsers anda. 11 Skall icke öra pröva
orden, likasom munnen prövar matens smak? 12 Vishet
tillkommer ju de gamle och förstånd dem som länge hava
levat. 13 Hos Honom finnes vishet och makt, hos honom
råd och förstånd. 14 Se, vad han river ned, det bygges ej
upp; för den han spärrar inne kan ingen upplåta. 15 Han
håller vattnen tillbaka -- se, se då bliver där torrt, han släpper

dem lösa, då fördärva de landet. 16 Hos honom är kraft och
klokhet, den förvillade och förvillaren äro båda i hans hand.
17 Rådsherrar utblottar han, han för dem i landsflykt, och
domare gör han till dårar. 18 Han upplöser konungars välde
och sätter fångbälte om deras höfter. 19 Präster utblottar
han, han för dem i landsflykt, och de säkrast rotade kommer
han på fall. 20 Välbetrodda män berövar han målet och
avhänder de äldste deras insikt. 21 Han utgjuter förakt över
furstar och lossar de starkes gördel. 22 Han blottar djupen,
så att de ej höljas av mörker, dödsskuggan drager han fram
i ljuset. 23 Han låter folkslag växa till -- och förgör dem;
han utvidgar deras gränser, men för dem sedan bort. 24
Stamhövdingar i landet berövar han förståndet, han leder
dem vilse i väglösa ödemarker. 25 De famla i mörkret och
hava intet ljus, han kommer dem att ragla såsom druckna.

13 Ja, alltsammans har mitt öga sett, mitt öra har hört det
och nogsamt givit akt. 2 Vad I veten, det vet också jag;
icke står jag tillbaka för eder. 3 Men till den Allsmäktige vill
jag nu tala, det lyster mig att gå till rätta med Gud. 4 Dock, I
ären män som spinna ihop lögn, allasammans hopsätten I
fåfängligt tal. 5 Om I ändå villen alldeles tiga! Det kunde
tillräknas eder som vishet. 6 Hören nu likväl mitt klagomål,
och akten på mina läppars gensagor. 7 Viljen I försvara Gud
med orättfärdigt tal och honom till förmån bruka oärligt tal? 8
Skolen I visa eder partiska för honom eller göra eder till
sakförare för Gud? 9 Icke kan sådant ändas väl, när han
håller räfst med eder? Eller kunnen I gäckas med honom,
såsom man kan gäckas med en människa? 10 Nej, förvisso
skall han straffa eder, om I visen en hemlig partiskhet. 11
Sannerligen, hans majestät skall då förskräcka eder, och
fruktan för honom skall falla över eder. 12 Edra tänkespråk
skola då bliva visdomsord av aska, edra försvarsverk varda
såsom vallar av ler. 13 Tigen nu för min, så skall jag tala,
gånge så över mig vad det vara må. 14 Ja, huru det än går,
vill jag fatta mitt kött mellan tänderna och taga min själ i
min hand. 15 Må han dräpa mig, jag hoppas intet annat;
min vandel vill jag ändå hålla fram inför honom. 16 Redan
detta skall lända mig till frälsning, ty ingen gudlös dristar
komma inför honom. 17 Hören, hören då mina ord, och låten
min förklaring tränga in i edra öron. 18 Se, här lägger jag
saken fram; jag vet att jag skall befinnas hava rätt. 19 Eller
gives det någon som kan vederlägga mig? Ja, då vill jag
tiga -- och dö. 20 Allenast två ting må du ej göra mot mig,
så behöver jag ej dölja mig inför ditt ansikte: 21 din hand
må du ej låta komma mig när, och fruktan för dig må icke
förskräcka mig. 22 Sedan må du åklaga, och jag vill svara,
eller ock skall jag tala, och du må gendriva mig. 23 Huru
är det alltså med mina missgärningar och synder? Låt mig
få veta min överträdelse och synd. 24 Varför döljer du ditt
ansikte och aktar mig såsom din fiende? 25 Vill du skrämma
ett löv som drives av vinden, vill du förfölja ett borttorkat
strå? 26 Du skriver ju bedrövelser på min lott och giver mig
till arvedel min ungdoms missgärningar; 27 du sätter mina
fötter i stocken, du vaktar på alla vägar, för mina fotsulor
märker du ut stegen. 28 Och detta mot en som täres bort lik
murket trä, en som liknar en klädnad sönderfrätt av mal!

14 Människan, av kvinna född, lever en liten tid och mättas
av oro; 2 lik ett blomster växer hon upp och vissnar
bort, hon flyr undan såsom skuggan och har intet bestånd. 3
Och till att vakta på en sådan upplåter du dina ögon, ja,
du drager mig till doms inför dig. 4 Som om en ren skulle
kunna framgå av en oren! Sådant kan ju aldrig ske. 5 Äro nu
människans dagar oryggligt bestämda, hennes månaders
antal fastställt av dig, har du utstakat en gräns som hon ej
kan överskrida, 6 vänd då din blick ifrån henne och unna
henne ro, låt henne njuta en dagakarls glädje av sin dag. 7
För ett träd finnes ju kvar något hopp; hugges det än ned,
kan det åter skjuta skott, och telningar behöva ej fattas
därpå. 8 Om än dess rot tynar hän i jorden och dess stubbe
dör bort i mullen, 9 så kan det grönska upp genom vattnets
ångor och skjuta grenar lik ett nyplantat träd. 10 Men om en
man dör, så ligger han där slagen; om en människa har givit
upp andan, var finnes hon då mer? 11 Såsom när vattnet
har förrunnit ur en sjö, och såsom när en flod har sinat
bort och uttorkat, 12 så ligger mannen där och står ej mer
upp, han vaknar icke åter, så länge himmelen varar; aldrig
väckes han upp ur sin sömn. 13 Ack, att du ville gömma mig
i dödsriket, fördölja mig, till dess din vrede hade upphört,
staka ut för mig en tidsgräns och sedan tänka på mig --
(Sheol h7585) 14 fastän ju ingen kan få liv, när han en gång är
död! Då skulle jag hålla min stridstid ut, ända till dess att min
avlösning komme. 15 Du skulle då ropa på mig, och jag
skulle svara dig; efter dina händers verk skulle du längta;
16 ja, du skulle då räkna mina steg, du skulle ej akta på
min synd. 17 I en förseglad pung låge då min överträdelse,
och du överskylde min missgärning. 18 Men såsom själva
berget faller och förvittrar, och såsom klippan flyttas ifrån sin
plats, 19 såsom stenar nötas sönder genom vattnet, och
såsom mullen sköljes bort av dess flöden, så gör du ock
människans hopp om intet. 20 Du slår henne ned för alltid,
och hon far hädan; du förvandlar hennes ansikte och driver
henne bort. 21 Om hennes barn komma till ära, så känner
hon det icke; om de sjunka ned till ringhet, så aktar hon

dock ej på dem. 22 Hennes kropp känner blott sin egen
plåga, hennes själ blott den sorg hon själv får förnimma.

15 Därefter tog Elifas från Teman till orda och sade: 2
Skall en vis man tala så i vädret och fylla upp sitt
bröst med östanvind? 3 Skall han försvara sin sak med
haltlöst tal, med ord som ingenting bevisa? 4 Än mer, du
gör gudsfruktan om intet och kommer med klagolåt inför
Gud. 5 Ty din ondska lägger dig orden i munnen, och ditt
behag står till illfundigt tal. 6 Så dömes du nu skyldig av
din mun, ej av mig, dina egna läppar vittna emot dig. 7 Var
du den första människa som föddes, och fick du liv, förrän
höjderna funnos? 8 Blev du åhörare i Guds hemliga råd och
fick så visheten i ditt våld? 9 Vad vet du då, som vi icke
veta? Vad förstår du, som ej är oss kunnigt? 10 Gråhårsman
och åldring finnes också bland oss, ja, en som övergår din
fader i ålder. 11 Försmår du den tröst som Gud har att bjuda,
och det ord som i saktmod talas med dig? 12 Vart föres du
hän av ditt sinne, och varför välva dina ögon så, 13 i det du
vänder ditt raseri mot Gud och öser ut ord ur din mun? 14
Vad är en människa, att hon skulle vara ren? Vad en av
kvinna född, att han skulle vara rättfärdig? 15 Se, ej ens på
sina heliga kan han förlita sig, och himlarna äro icke rena
inför hans ögon; 16 huru mycket mindre då den som är ond
och fördärvad, den man som läskar sig med orättfärdighet
såsom med vatten! 17 Jag vill kungöra dig något, så hör nu
mig; det som jag har skådat vill jag förtälja, 18 vad visa män
hava gjort kunnigt, lagt fram såsom ett arv ifrån sina fäder,
19 ifrån dem som allena fingo landet till gåva, och bland vilka
ingen främling ännu hade trängt in: 20 Den ogudaktige har
ångest i alla sina dagar, under de år, helt få, som beskäras
en våldsverkare. 21 Skräckröster ljuda i hans öron; när han
är som tryggast, kommer förhärjaren över honom. 22 Han
har intet hopp om räddning ur mörkret, ty svärdet lurar på
honom. 23 Såsom flykting söker han sitt bröd: var är det?
Han förnimmer att mörkrets dag är för handen. 24 Ångest
och trångmål förskräcka honom, han nedslås av dem såsom
av en stridsrustad konung. 25 Ty mot Gud räckte han ut sin
hand, och mot den Allsmäktige förhävde han sig; 26 han
stormade mot honom med trotsig hals, med sina sköldars
ryggar i sluten hop; 27 han höljde sitt ansikte med fetma och
samlade hull på sin länd; 28 han bosatte sig i städer, dömda
till förstöring, i hus som ej fingo bebos, ty till stenhopar voro
de bestämda. 29 Därför bliver han ej rik, och hans gods
består ej, hans skördar luta ej tunga mot jorden. 30 Han
kan icke undslippa mörkret; hans telningar skola förtorka
av hetta, och själv skall han förgås genom Guds muns
anda. 31 I sin förvillelse må han ej lita på vad fåfängligt är,
ty fåfänglighet måste bliva hans lön. 32 I förtid skall hans
mått varda fyllt, och hans krona skall ej grönska mer. 33
Han bliver lik ett vinträd som i förtid mister sina druvor, lik
ett olivträd som fäller sina blommor. 34 Ty den gudlöses
hus förbliver ofruktsamt, såsom eld förtär hyddor där mutor
tagas. 35 Man går havande med olycka och föder fördärv;
den livsfrukt man alstrar är ett sviket hopp.

16 Därefter tog Job till orda och sade: 2 Över nog har jag
fått höra av sådant; usla tröstare ären I alla. 3 Är det
nu slut på detta tal i vädret, eller eggar dig ännu något till
gensvar? 4 Jag kunde väl ock tala, jag såsom I; ja, jag ville
att I voren i mitt ställe! Då kunde jag hopsätta ord mot eder
och skaka mot eder mitt huvud till hån. 5 Med munnen kunde
jag då styrka eder och med läpparnas ömkan bereda eder
lindring. 6 Om jag nu talar, så lindras därav ej min plåga; och
tiger jag, icke släpper den mig ändå. 7 Nej, nu har all min
kraft blivit tömd; du har ju förött hela mitt hus. 8 Och att du
har hemsökt mig, det gäller såsom vittnesbörd; min sjukdom
får träda upp och tala mot mig. 9 I vrede söndersliter och
ansätter man mig, man biter sina tänder samman emot mig;
ja, min ovän vässer mot mig sina blickar. 10 Man spärrar
upp munnen mot mig, smädligt slår man mig på mina kinder;
alla rota sig tillsammans emot mig. 11 Gud giver mig till pris
åt orättfärdiga människor och kastar mig i de ogudaktigas
händer. 12 Jag satt i god ro, då krossade han mig; han grep
mig i nacken och slog mig i smulor. Han satte mig upp till ett
mål för sina skott; 13 från alla sidor träffa mig hans pilar, han
genomborrar mina njurar utan förskoning, min galla gjuter
han ut på jorden. 14 Han bryter ned mig med stöt på stöt,
han stormar emot mig såsom en kämpe. 15 Säcktyg bär jag
hopfäst över min hud, och i stoftet har jag måst sänka mitt
horn, 16 Mitt anlete är glödande rött av gråt, och på mina
ögonlock är dödsskugga lägrad. 17 Och detta, fastän våld ej
finnes i mina händer, och fastän min bön är ren! 18 Du jord,
överskyl icke mitt blod, och låt för mitt rop ingen vilostad
finnas. 19 Se, redan nu har jag i himmelen mitt vittne, och i
höjden den som skall tala för mig. 20 Mina vänner hava mig
nu till sitt åtlöje, därför skådar mitt öga med tårar till Gud, 21
Ja, må han här skaffa rätt åt en man mot Gud och åt ett
människobarn mot dess nästa. 22 Ty få äro de år som skola
upprinna, innan jag vandrar den väg där jag ej mer kommer
åter.

17 Min livskraft är förstörd, mina dagar slockna ut, bland
gravar får jag min lott. 2 Ja, i sanning är jag omgiven
av gäckeri, och avoghet får mitt öga ständigt skåda hos
dessa! 3 Så ställ nu säkerhet och borgen för mig hos dig

själv; vilken annan vill giva mig sitt handslag? 4 Dessas
hjärtan har du ju tillslutit för förstånd, därför skall du icke låta
dem triumfera. 5 Den som förråder sina vänner till plundring,
på hans barn skola ögonen försmäkta. 6 Jag är satt till ett
ordspråk bland folken; en man som man spottar i ansiktet
är jag. 7 Därför är mitt öga skumt av grämelse, och mina
lemmar äro såsom en skugga allasammans. 8 De redliga
häpna över sådant, och den oskyldige uppröres av harm
mot den gudlöse. 9 Men den rättfärdige håller fast vid sin
väg, och den som har rena händer bemannar sig dess mer.
10 Ja, gärna mån I alla ansätta mig på nytt, jag lär ändå
bland eder ej finna någon vis. 11 Mina dagar äro förlidna,
sönderslitna äro mina planer, vad som var mitt hjärtas begär.
12 Men natten vill man göra till dag, ljuset skulle vara nära,
nu då mörker bryter in. 13 Nej, huru jag än bidar, bliver
dödsriket min boning, i mörkret skall jag bädda mitt läger;
(Sheol h7585) 14 till graven måste jag säga: "Du är min fader",
till förruttnelsens maskar: "Min moder", "Min syster". 15 Vad
bliver då av mitt hopp, ja, mitt hopp, vem får skåda det? 16
Till dödsrikets bommar far det ned, då jag nu själv går till vila
i stoftet. (Sheol h7585)

18 Därefter tog Bildad från Sua till orda och sade: 2
Huru länge skolen I gå på jakt efter ord? Kommen till
förstånd; sedan må vi talas vid. 3 Varför skola vi aktas såsom
oskäliga djur, räknas i edra ögon såsom ett förstockat folk?
4 Du som i din vrede sliter sönder dig själv, menar du att dör
din skull jorden skall bliva öde och klippan flyttas bort från sin
plats? 5 Nej, den ogudaktiges ljus skall slockna ut, och lågan
av hans eld icke giva något sken. 6 Ljuset skall förmörkas
i hans hydda, och lampan slockna ut för honom. 7 Hans
väldiga steg skola stäckas, hans egna rådslag bringa honom
på fall. 8 Ty han rusar med sina fötter in i nätet, försåten
lura, där han vandrar fram; 9 snaran griper honom om hälen,
och gillret tager honom fatt; 10 garn till att fånga honom
äro lagda på marken och snärjande band på hans stig. 11
Från alla sidor ängsla honom förskräckelser, de jaga honom,
varhelst han går fram. 12 Olyckan vill uppsluka honom, och
ofärd står redo, honom till fall. 13 Under hans hud frätas
hans lemmar bort, ja, av dödens förstfödde bortfrätas hans
lemmar. 14 Ur sin hydda, som han förtröstar på, ryckes han
bort, och till förskräckelsernas konung vandrar han hän. 15 I
hans hydda får främlingar bo, och svavel utströs över hans
boning. 16 Nedantill förtorkas hans rötter, och ovantill vissnar
hans krona bort. 17 Hans åminnelse förgås ifrån jorden,
hans namn lever icke kvar i världen. 18 Från ljus stötes han
ned i mörker och förjagas ifrån jordens krets. 19 Utan barn
och avkomma bliver han i sitt folk, och ingen i hans boningar
skall slippa undan. 20 Över hans ofärdsdag häpna västerns
folk, och österns män gripas av rysning. 21 Ja, så sker det
med den orättfärdiges hem, så går det dens hus, som ej vill
veta av Gud.

19 Därefter tog Job till orda och sade: 2 Huru länge skolen
I bedröva min själ och krossa mig sönder med edra
ord? 3 Tio gånger haven I nu talat smädligt mot mig och
kränkt mig utan all försyn. 4 Om så är, att jag verkligen
har farit vilse, då är förvillelsen min egen sak. 5 Men viljen
I ändå verkligen förhäva eder mot mig, och påstån I att
smäleken har drabbat mig med skäl, 6 så veten fastmer att
Gud har gjort mig orätt och att han har omsnärjt mig med sitt
nät. 7 Se, jag klagar över våld, men får intet svar; jag ropar,
men får icke rätt. 8 Min väg har han spärrat, så att jag ej
kommer fram, och över mina stigar breder han mörker. 9
Min ära har han avklätt mig, och från mitt huvud har han
tagit bort kronan. 10 Från alla sidor bryter han ned mig, så
att jag förgås; han rycker upp mitt hopp, såsom vore det ett
träd. 11 Sin vrede låter han brinna mot mig och aktar mig
såsom sina ovänners like. 12 Hans skaror draga samlade
fram och bereda sig väg till anfall mot mig; de lägra sig runt
omkring min hydda. 13 Långt bort ifrån mig har han drivit
mina fränder; mina bekanta äro idel främlingar mot mig. 14
Mina närmaste hava dragit sig undan, och mina förtrogna
hava förgätit mig. 15 Mitt husfolk och mina tjänstekvinnor
akta mig såsom främling; en främmande man har jag blivit i
deras ögon. 16 Kallar jag på min tjänare, så svarar han icke;
ödmjukt måste jag bönfalla hos honom. 17 Min andedräkt
är vidrig för min hustru, jag väcker leda hos min moders
barn. 18 Till och med de små barnen visa mig förakt; så
snart jag står upp, tala de ohöviskt emot mig. 19 Ja, en
styggelse är jag för alla dem jag umgicks med; de som voro
mig kärast hava vänt sig emot mig. 20 Benen i min kropp
tränga ut i hud och hull; knappt tandköttet har jag fått behålla
kvar. 21 Haven misskund, haven misskund med mig, I mina
vänner, då nu Guds hand så har hemsökt mig. 22 Varför
skolen I förfölja mig, I såsom Gud, och aldrig bliva mätta av
mitt kött? 23 Ack att mina ord skreves upp, ack att de bleve
upptecknade i en bok, 24 ja, bleve med ett stift av järn och
med bly för evig tid inpräglade i klippan! 25 Dock, jag vet att
min förlossare lever, och att han till slut skall stå fram över
stoftet. 26 Och sedan denna min sargade hud är borta, skall
jag fri ifrån mitt kött få skåda Gud. 27 Ja, honom skall jag få
skåda, mig till hjälp, för mina ögon skall jag se honom, ej
såsom en främling; därefter trånar jag i mitt innersta. 28 Men
när I tänken: "huru skola vi icke ansätta honom!" -- såsom

vore skulden att finna hos mig -- 29 då mån I taga eder till
vara för svärdet, ty vreden hör till de synder som straffas
med svärd; så mån I då besinna att en dom skall komma.

20 Därefter tog Sofar från Naama till orda och sade: 2 På
sådant tal giva mina tankar mig ett svar, än mer, då jag
nu är så upprörd i mitt inre. 3 Smädlig tillrättavisning måste
jag höra, och man svarar mig med munväder på förståndigt
tal. 4 Vet du då icke att så har varit från evig tid, från den
stund då människor sattes på jorden: 5 att de ogudaktigas
jubel varar helt kort och den gudlöses glädje ett ögonblick?
6 Om än hans förhävelse stiger upp till himmelen och hans
huvud når intill molnen, 7 Så förgås han dock för alltid och
aktas lik sin träck; de som sågo honom måste fråga: "Var
är han?" 8 Lik en dröm flyger han bort, och ingen finner
honom mer; han förjagas såsom en syn om natten. 9 Det
öga som såg honom ser honom icke åter, och hans plats får
ej skåda honom mer. 10 Hans barn måste gottgöra hans
skulder till de arma, hans händer återbära hans vinning.
11 Bäst ungdomskraften fyller hans ben, skall den ligga i
stoftet med honom. 12 Om än ondskan smakar ljuvligt i hans
mun, så att han gömmer den under sin tunga, 13 är rädd
om den och ej vill gå miste därom, utan håller den förvarad
inom sin gom, 14 så förvandlas denna kost i hans inre, bliver
huggormsetter i hans liv. 15 Den rikedom han har slukat
måste han utspy; av Gud drives den ut ur hans buk. 16 Ja,
huggormsgift kommer han att dricka, av etterormens tunga
bliver han dräpt. 17 Ingen bäck får vederkvicka hans syn,
ingen ström med flöden av honung och gräddmjölk. 18 Sitt
fördärv måste han återbära, han får ej njuta därav; hans
fröjd svarar ej mot den rikedom han har vunnit. 19 Ty mot
de arma övade han våld och lät dem ligga där; han rev till
sig hus som han ej kan hålla vid makt. 20 Han visste ej av
någon ro för sin buk, men han skall icke rädda sig med
sina skatter. 21 Intet slapp undan hans glupskhet, därför
äger och hans lycka intet bestånd. 22 Mitt i hans överflöd
påkommer honom nöd, och envar eländig vänder då mot
honom sin hand. 23 Ja, så måste ske, för att hans buk må
bliva fylld; sin vredes glöd skall Gud sända över honom
och låta den tränga såsom ett regn in i hans kropp. 24 Om
han flyr undan för vapen av järn, så genomborras han av
kopparbågens skott. 25 När han då drager i pilen och den
kommer ut ur hans rygg, när den ljungande udden kommer
fram ur hans galla, då falla dödsfasorna över honom. 26 Idel
mörker är förvarat åt hans skatter; till mat gives honom eld
som brinner utan pust, den förtär vad som är kvar i hans
hydda. 27 Himmelen lägger hans missgärning i dagen, och
jorden reser sig upp emot honom. 28 Vad som har samlats i
hans hus far åter sin kos, likt förrinnande vatten, på vredens
dag. 29 Sådan lott får en ogudaktig människa av Gud, sådan
arvedel har av Gud blivit bestämd åt henne.

21 Därefter tog Job till orda och sade: 2 Hören åtminstone
på mina ord; låten det vara den tröst som I given mig.
3 Haven fördrag med mig, så att jag får tala; sedan jag
har talat, må du bespotta. 4 Är då min klagan, såsom när
människor eljest klaga? Eller huru skulle jag kunna vara
annat än otålig? 5 Akten på mig, så skolen I häpna och
nödgas lägga handen på munnen. 6 Ja, när jag tänker därpå,
då förskräckes jag själv, och förfäran griper mitt kött. 7 Varför
få de ogudaktiga leva, ja, med åldern växa till i rikedom? 8
De se sina barn leva kvar hos sig, och sin avkomma hava
de inför sina ögon. 9 Deras hus stå trygga, ej hemsökta av
förskräckelse; Gud låter sitt ris icke komma vid dem. 10 När
deras boskap parar sig, är det icke förgäves; lätt kalva deras
kor, och icke i otid. 11 Sina barn släppa de ut såsom en
hjord, deras piltar hoppa lustigt omkring. 12 De stämma upp
med pukor och harpor, och glädja sig vid pipors ljud. 13 De
förnöta sina dagar i lust, och ned till dödsriket fara de i frid.
(Sheol h7585) 14 Och de sade dock till Gud: "Vik ifrån oss,
dina vägar vilja vi icke veta av. 15 Vad är den Allsmäktige,
att vi skulle tjäna honom? och vad skulle det hjälpa oss att
åkalla honom?" 16 Det är sant, i deras egen hand står ej
deras lycka, och de ogudaktigas rådslag vare fjärran ifrån
mig! 17 Men huru ofta utslocknar väl de ogudaktigas lampa,
huru ofta händer det att ofärd kommer över dem, och att han
tillskiftar dem lotter i vrede? 18 De borde ju bliva såsom
halm för vinden, lika agnar som stormen rycker bort. 19
"Gud spar åt hans barn att lida för hans ondska." Ja, men
honom själv borde han vedergälla, så att han finge känna
det. 20 Med egna ögon borde han se sitt fall, och av den
Allsmäktiges vrede borde han få dricka. 21 Ty vad frågar han
efter sitt hus, när han själv är borta, när hans månaders
antal har nått sin ände? 22 "Skall man då lära Gud förstånd,
honom som dömer över de högsta?" 23 Ja, den ene får
dö i sin välmaktstid, där han sitter i allsköns frid och ro;
24 hans stävor hava fått stå fulla med mjölk, och märgen i
hans ben har bevarat sin saft. 25 Den andre måste dö med
bedrövad själ, och aldrig fick han njuta av någon lycka. 26
Tillsammans ligga de så i stoftet, och förruttnelsens maskar
övertäcka dem. 27 Se, jag känner väl edra tankar och de
funder med vilka I viljen nedslå mig. 28 I spörjen ju: "Vad
har blivit av de höga herrarnas hus, av hyddorna när de
ogudaktiga bodde?" 29 Haven I då ej frågat dem som vida
foro, och akten I ej på deras vittnesbörd: 30 att den onde
bliver sparad på ofärdens dag och bärgad undan på vredens

dag? 31 Vem vågar ens förehålla en sådan hans väg? Vem
vedergäller honom, vad han än må göra? 32 Och när han
har blivit bortförd till graven, så vakar man sedan där vid
kullen. 33 Ljuvligt får han vilja under dalens torvor. I hans
spår drager hela världen fram; före honom har och otaliga
gått. 34 Huru kunnen I då bjuda mig så fåfänglig tröst? Av
edra svar står allenast trolösheten kvar.

22 Därefter tog Elifas från Teman till orda och sade:
2 Kan en man bereda Gud något gagn, så att det
länder honom till gagn, om någon är förståndig? 3 Har
den Allsmäktige någon båtnad av att du är rättfärdig, eller
någon vinning av att du vandrar ostraffligt? 4 Är det för
din gudsfruktans skull som han straffar dig, och som han
går med dig till doms? 5 Har då icke din ondska varit stor,
och voro ej dina missgärningar utan ände? 6 Jo, du tog
pant av din broder utan sak, du plundrade de utblottade på
deras kläder. 7 Åt den försmäktande gav du intet vatten
att dricka, och den hungrige nekade du bröd. 8 För den
väldige ville du upplåta landet, och den myndige skulle få bo
däri, 9 men änkor lät du gå med tomma händer, och de
faderlösas armar blevo krossade. 10 Därför omgives du nu
av snaror och förfäras av plötslig skräck. 11 ja, av ett mörker
där du intet ser, och av vattenflöden som övertäcka dig. 12 I
himmelens höjde är det ju Gud som har sin boning, och du
ser stjärnorna däruppe, huru högt de sitta; 13 därför tänker
du: "Vad kan Gud veta? Skulle han kunna döma, han som
bor bortom töcknet? 14 Molnen äro ju ett täckelse, så att han
intet ser; och på himlarunden är det han har sin gång." 15
Vill du då hålla dig på forntidens väg, där fördärvets män
gingo fram, 16 de män som bortrycktes, innan deras tid
var ute, och såsom en ström flöt deras grundval bort, 17
de män som sade till Gud: "Vik ifrån oss", ty vad skulle
den Allsmäktige kunna göra dem? 18 Det var ju dock han
som uppfyllde deras hus med sitt goda. De ogudaktigas
rådslag vare fjärran ifrån mig! 19 De rättfärdiga skola se det
och glädja sig, och den oskyldige skall få bespotta dem: 20
"Ja, nu äro förvisso våra motståndare utrotade, och deras
överflöd har elden förtärt." 21 Men sök nu förlikning och frid
med honom; därigenom skall lycka falla dig till. 22 Tag emot
undervisning av hans mun, och förvara hans ord i ditt hjärta.
23 Om du omvänder dig till den Allsmäktige, så bliver du
upprättad; men orättfärdighet må du skaffa bort ur din hydda.
24 Ja kasta din gyllene skatt i stoftet och Ofirs-guldet ibland
bäckens stenar, 25 så bliver den Allsmäktige din gyllene
skatt, det ädlaste silver varder han för dig. 26 Ja, då skall
du hava din lust i den Allsmäktige och kunna upplyfta ditt
ansikte till Gud. 27 När du då beder till honom, skall han
höra dig, och de löften du gör skall du få infria. 28 Allt vad du
besluter skall då lyckas för dig, och ljus skall skina på dina
vägar. 29 Om de leda mot djupet och du då beder: "Uppåt!",
så frälsar han mannen som har ödmjukat sig. 30 Ja han
räddar och den som ej är fri ifrån skuld; genom dina händers
renhet räddas en sådan.

23 Därefter tog Job till orda och sade: 2 Också i dag vill
min klaga göra uppror. Min hand kännes matt för min
suckans skull. 3 Om jag blott visste huru jag skulle finna
honom, huru jag kunde komma dit där han bor! 4 Jag skulle
då lägga fram för honom min sak och fylla min mun med
bevis. 5 Jag ville väl höra vad han kunde svara mig, och
förnimma vad han skulle säga till mig. 6 Icke med övermakt
finge han bekämpa mig, nej, han borde allenast lyssna till
mig. 7 Då skulle hans motpart stå här såsom en redlig man,
ja, då skulle jag för alltid komma undan min domare. 8 Men
går jag mot öster, så är han icke där; går jag mot väster, så
varsnar jag honom ej; 9 har han något att skaffa i norr, jag
skådar honom icke; döljer han sig i söder, jag ser honom ej
heller där. 10 Han vet ju vilken väg jag har vandrat; han har
prövat mig, och jag har befunnits lik guld. 11 Vid hans spår
har min for hållit fast, hans väg har jag följt, utan att vika av.
12 Från hans läppars bud har jag icke gjort något avsteg;
mer än egna rådslut har jag aktat hans muns tal. 13 Men
hans vilja är orygglig; vem kan hindra honom? Vad honom
lyster, det gör han ock. 14 Ja, han giver mig fullt upp min
beskärda del, och mycket av samma slag har han ännu i
förvar. 15 Därför gripes jag av förskräckelse för hans ansikte;
när jag betänker det, fruktar jag för honom. 16 Det är Gud
som har gjort mitt hjärta försagt, den Allsmäktige är det som
har vållat min förskräckelse, 17 ty jag fick icke förgås, innan
mörkret kom, dödsnatten undanhöll han mig.

24 Varför har den Allsmäktige inga räfstetider i förvar?
varför få hans vänner ej skåda hans hämndedagar? 2
Se, råmärken flyttar man undan, rövade hjordar driver man i
bet; 3 de faderlösas åsna för man bort och tager änkans
ko i pant. 4 Man tränger de fattiga undan från vägen, de
betryckta i landet måste gömma sig med varandra. 5 Ja,
såsom vildåsnor måste de leva i öknen; dit gå de och möda
sig och söka något till täring; hedmarken är det bröd de hava
åt sina barn. 6 På fältet få de till skörd vad boskap plägar
äta, de hämta upp det sista i den ogudaktiges vingård. 7
Nakna ligga de om natten, berövade sina kläder; de hava
intet att skyla sig med i kölden. 8 Av störtskurar från bergen
genomdränkas de; de famna klippan, ty de äga ej annan
tillflykt. 9 Den faderlöse slites från sin moders bröst, och

den betryckte drabbas av utpantning. 10 Nakna måste de
gå omkring, berövade sina kläder, hungrande nödgas de
bära på kärvar. 11 Inom sina förtryckares murar måste de
bereda olja, de få trampa vinpressar och därvid lida törst.
12 Utstötta ur människors samfund jämra de sig, ja, från
dödsslagnas själar uppstiger ett rop. Men Gud aktar ej
på vad förvänt som sker. 13 Andra hava blivit fiender till
ljuset; de känna icke dess vägar och hålla sig ej på dess
stigar. 14 Vid dagningen står mördaren upp för att dräpa den
betryckte och fattige; och om natten gör han sig till tjuvars
like. 15 Äktenskapsbrytarens öga spejar efter skymningen,
han tänker: "Intet öga får känna igen mig", och sätter så
ett täckelse framför sitt ansikte. 16 När det är mörkt, bryta
sådana sig in i husen, men under dagen stänga de sig inne;
ljuset vilja de icke veta av. 17 Ty det svarta mörkret räknas
av dem alla såsom morgon, med mörkrets förskräckelser
äro de ju förtrogna. 18 "Men hastigt", menen I, "ryckes en
sådan bort av strömmen, förbannad bliver hans del i landet;
till vingårdarna får han ej mer styra sina steg. 19 Såsom
snövatten förtäres av torka och hetta, så förtär dödsriket den
som har syndat. (Sheol h7585) 20 Hans moders liv förgäter
honom, maskar frossa på honom, ingen finnes, som bevarar
hans minne; såsom ett träd brytes orättfärdigheten av. 21 Så
går det, när någon plundrar den ofruktsamma, som intet
föder, och när någon icke gör gott mot änkan." 22 Ja, men
han uppehåller ock våldsmännen genom sin kraft, de få stå
upp, när de redan hade förlorat hoppet om livet; 23 han giver
dem trygghet, så att de få vila, och hans ögon vaka över
deras vägar. 24 När de hava stigit till sin höjd, beskäres dem
en snar hädanfärd, de sjunka då ned och dö som alla andra;
likasom axens toppar vissna de bort. 25 Är det ej så, vem vill
då vederlägga mig, vem kan göra mina ord om intet?

25 Därefter tog Bildad från Sua till orda och sade: 2
Hos honom är väldighet och förskräckande makt, hos
honom, som skapar frid i sina himlars höjd. 3 Vem finnes,
som förmår räkna hans skaror? Och vem överstrålas ej av
hans ljus? 4 Huru skulle då en människa kunna hava rätt
mot Gud eller en av kvinna född kunna befinnas ren? 5 Se,
ej ens månen skiner nog klart, ej ens stjärnorna äro rena i
hans ögon; 6 huru mycket mindre då människan, det krypet,
människobarnet, den masken!

26 Därefter tog Job till orda och sade: 2 Vilken hjälp har
du ej skänkt den vanmäktige, huru har du ej stärkt den
maktlöses arm! 3 Vilka råd har du ej givit den ovise, och vilket
överflöd av klokhet har du ej lagt i dagen! 4 Vem gav dig
kraft att tala sådana ord, och vems ande var det som kom till
orda ur dig? 5 Dödsrikets skuggor gripas av ångest, djupets
vatten och de som bo däri. 6 Dödsriket ligger blottat för
honom, och avgrunden har intet täckelse. (Sheol h7585) 7 Han
spänner ut nordanrymden över det tomma och hänger upp
jorden på intet. 8 Han samlar vatten i sina moln såsom i ett
knyte, och skyarna brista icke under bördan. 9 Han gömmer
sin tron för vår åsyn, han omhöljer den med sina skyar. 10
En rundel har han välvt såsom gräns för vattnen, där varest
ljus ändas i mörker. 11 Himmelens pelare skälva, de gripas
av förfäran vid hans näpst. 12 Med sin kraft förskräckte
han havet, och genom sitt förstånd sönderkrossade han
Rahab. 13 Blott han andades, blev himmelen klar; hans
hand genomborrade den snabba ormen. 14 Se, detta är
allenast utkanterna av hans verk; en sakta viskning är allt
vad vi förnimma därom. Hans allmakts dunder, vem skulle
kunna fatta det?

27 Åter hov Job upp sin röst och kvad: 2 Så sant Gud lever,
han som har förhållit mig min rätt, den Allsmäktige,
som har vållat min själs bedrövelse: 3 aldrig, så länge ännu
min ande är i mig och Guds livsfläkt är kvar i min näsa, 4
aldrig skola mina läppar tala vad orättfärdigt är, och min
tunga bära fram oärligt tal. 5 Bort det, att jag skulle giva eder
rätt! Intill min död låter jag min ostrafflighet ej tagas ifrån
mig. 6 Vid min rättfärdighet håller jag fast och släpper den
icke, mitt hjärta förebrår mig ej för någon av mina dagar.
7 Nej, såsom ogudaktig må min fiende stå där och min
motståndare såsom orättfärdig. 8 Ty vad hopp har den
gudlöse när hans liv avskäres, när hans själ ryckes bort av
Gud? 9 Månne Gud skall höra hans rop, när nöden kommer
över honom? 10 Eller kan en sådan hava sin lust i den
Allsmäktige, kan han åkalla Gud alltid? 11 Jag vill undervisa
eder om huru Gud går till väga; huru den Allsmäktige tänker,
vill jag icke fördölja. 12 Dock, I haven ju själva allasammans
skådat det; huru kunnen I då hängiva eder åt så fåfängliga
tankar? 13 Hören vad den ogudaktiges lott bliver hos Gud,
vilken arvedel våldsverkaren får av den Allsmäktige: 14
Om hans barn bliva många, så är vinningen svärdets; hans
avkomlingar få ej bröd att mätta sig med. 15 De som slippa
undan läggas i graven genom pest, och hans änkor kunna
icke hålla sin klagogråt. 16 Om han ock hopar silver såsom
stoft och lägger kläder på hög såsom lera, 17 så är det den
rättfärdige som får kläda sig i vad han lägger på hög, och den
skuldlöse kommer att utskifta silvret. 18 Det hus han bygger
bliver så förgängligt som malen, det skall likna skjulet som
vaktaren gör sig. 19 Rik lägger han sig och menar att intet
skall tagas bort; men när han öppnar sina ögon, är ingenting
kvar. 20 Såsom vattenfloder taga förskräckelser honom fatt,

om natten rövas han bort av stormen. 21 Östanvinden griper
honom, så att han far sin kos, den rycker honom undan från
hans plats. 22 Utan förskoning skjuter Gud sina pilar mot
honom; för hans hand måste han flykta med hast. 23 Då slår
man ihop händerna, honom till hån; man visslar åt honom på
platsen där han var.

28 Silvret har ju sin gruva, sin fyndort har guldet, som
man renar; 2 järn hämtas upp ur jorden, och stenar
smältas till koppar. 3 Man sätter då gränser för mörkret, och
rannsakar ned till yttersta djupet, 4 Där spränger man schakt
långt under markens bebyggare, där färdas man förgäten
djupt under vandrarens fot, där hänger man svävande,
fjärran ifrån människor. 5 Ovan ur jorden uppväxer bröd,
men därnere omvälves den såsom av eld. 6 Där, bland
dess stenar, har safiren sitt fäste, guldmalm hämtar man ock
där. 7 Stigen ditned är ej känd av örnen, och falkens öga
har ej utspanat den; 8 den har ej blivit trampad av stolta
vilddjur, intet lejon har gått därfram. 9 Ja, där bär man hand
på hårda stenen; bergen omvälvas ända ifrån rötterna. 10 In
i klipporna bryter man sig gångar, där ögat får se allt vad
härligt är. 11 Vattenådror täppas till och hindras att gråta.
Så dragas dolda skatter fram i ljuset. 12 Men visheten, var
finnes hon, och var har förståndet sin boning? 13 Priset
för henne känner ingen människa; hon står ej att finna i
de levandes land. 14 Djupet säger: "Hon är icke här", och
havet säger: "Hos mig är hon icke." 15 Hon köper icke för
ädlaste metall, med silver gäldas ej hennes värde. 16 Hon
väges icke upp med guld från Ofir, ej med dyrbar onyx och
safir. 17 Guld och glas kunna ej liknas vid henne; hon får
ej i byte mot gyllene klenoder. 18 Koraller och kristall må
icke ens nämnas; svårare är förvärva vishet än pärlor. 19
Etiopisk topas kan ej liknas vid henne; hon väges icke upp
med renaste guld. 20 Ja, visheten, varifrån kommer väl hon,
och var har förståndet sin boning? 21 Förborgad är hon för
alla levandes ögon, för himmelens fåglar är hon fördold; 22
avgrunden och döden giva till känna; "Blott hörsägner om
henne förnummo våra öron." 23 Gud, han är den som känner
vägen till henne, han är den som vet var hon har sin boning.
24 Ty han förmår skåda till jordens ändar, allt vad som finnes
under himmelen ser han. 25 När han mätte ut åt vinden dess
styrka och avvägde vattnen efter mått, 26 när han stadgade
en lag för regnet och en väg för tordönets stråle, 27 då såg
han och uppenbarade henne, då lät han henne stå fram, då
utforskade han henne. 28 Och till människorna sade han så:
"Se Herrens fruktan, det är vishet, och att fly det onda är
förstånd."

29 Åter hov Job upp sin röst och kvad: 2 Ack att jag vore
såsom i forna månader, såsom i de dagar då Gud gav
mig sitt beskydd, 3 då hans lykta sken över mitt huvud och
jag vid hans ljus gick fram genom mörkret! 4 Ja, vore jag
såsom i min mognads dagar, då Guds huldhet vilade över
min hydda, 5 då ännu den Allsmäktige var med mig och
mina barn stodo runt omkring mig, 6 då mina fötter badade i
gräddmjölk och klippan invid mig göt ut bäckar av olja! 7
När jag då gick upp till porten i staden och intog mitt säte
på torget, 8 då drogo de unga sig undan vid min åsyn, de
gamla reste sig upp och blevo stående. 9 Då höllo hövdingar
tillbaka sina ord och lade handen på munnen; 10 furstarnas
röst ljöd då dämpad, och deras tunga lådde vid gommen. 11
Ja, vart öra som hörde prisade mig då säll, och vart öga som
såg bar vittnesbörd om mig; 12 ty jag räddade den betryckte
som ropade, och den faderlöse, den som ingen hjälpare
hade. 13 Den olyckliges välsignelse kom då över mig, och
änkans hjärta uppfyllde jag med jubel. 14 I rättfärdighet
klädde jag mig, och den var såsom min klädnad; rättvisa bar
jag såsom mantel och huvudbindel. 15 Ögon blev jag då åt
den blinde, och fötter var jag åt den halte. 16 Jag var då
en fader för de fattiga, och den okändes sak redde jag ut.
17 Jag krossade den orättfärdiges käkar och ryckte rovet
undan hans tänder. 18 Jag tänkte då: "I mitt näste skall jag
få dö, mina dagar skola bliva många såsom sanden. 19 Min
rot ligger ju öppen för vatten, och i min krona faller nattens
dagg. 20 Min ära bliver ständigt ny, och min båge föryngras i
min hand." 21 Ja, på mig hörde man då och väntade, man
lyssnade under tystnad på mitt råd. 22 Sedan jag hade talat,
talade ingen annan; såsom ett vederkvickande flöde kommo
mina ord över dem. 23 De väntade på mig såsom på regn,
de spärrade upp sina munnar såsom efter vårregn. 24 När
de misströstade, log jag emot dem, och mitt ansiktes klarhet
kunde de icke förmörka. 25 Täcktes jag besöka dem, så
måste jag sitta främst; jag tronade då såsom en konung i sin
skara, lik en man som har tröst för de sörjande.

30 Och nu le de åt mig, människor som äro yngre till åren
än jag, män vilkas fäder jag aktade ringa, ja, ej ens
hade velat sätta bland mina vallhundar. 2 Vad skulle de
också kunna gagna mig med sin hjälp, dessa människor som
sakna all manlig kraft? 3 Utmärglade äro de ju av brist och
svält; de gnaga sin föda av torra öknen, som redan i förväg
är öde och ödslig. 4 Saltörter plocka de där bland snåren,
och ginströtter är vad de hava till mat. 5 Ur människors
samkväm drives de ut, man ropar efter dem såsom efter
tjuvar. 6 I gruvliga klyftor måste de bo, i hålor under jorden
och i bergens skrevor. 7 Bland snåren häva de upp sitt tjut,

under nässlor ligga de skockade, 8 en avföda av dårar och
ärelöst folk, utjagade ur landet med hugg och slag. 9 Och för
sådana har jag nu blivit en visa, de hava mig till ämne för sitt
tal; 10 med avsky hålla de sig fjärran ifrån mig, de hava
ej försyn för att spotta åt mig. 11 Nej, mig till plåga, lossa
de alla band, alla tyglar kasta de av inför mig. 12 Invid min
högra sida upphäver sig ynglet; mina fötter vilja de stöta
undan. De göra sig vägar som skola leda till min ofärd. 13
Stigen framför mig hava de rivit upp. De göra sitt bästa till att
fördärva mig, de som dock själva äro hjälplösa. 14 Såsom
genom en bred rämna bryta de in; de vältra sig fram under
murarnas brak. 15 Förskräckelser välvas ned över mig.
Såsom en storm bortrycka de min ära, och såsom ett moln
har min välfärd farit bort. 16 Och nu utgjuter sig min själ inom
mig, eländesdagar hålla mig fast. 17 Natten bortfräter benen
i min kropp, och kvalen som gnaga mig veta ej av vila. 18
Genom övermäktig kraft har mitt kroppshölje blivit vanställt,
såsom en livklädnad hänger det omkring mig. 19 I orenlighet
har jag blivit nedstjälpt, och själv är jag nu lik stoft och aska.
20 Jag ropar till dig, men du svarar mig icke; jag står här,
men de bespejar mig allenast. 21 Du förvandlas för mig till
en grym fiende, med din starka hand ansätter du mig. 22 Du
lyfter upp mig i stormvinden och för mig hän, och i bruset
låter du mig försmälta av ångest. 23 Ja, jag förstår att du vill
föra mig till döden, till den boning dit allt levande församlas.
24 Men skulle man vid sitt fall ej få sträcka ut handen, ej ropa
efter hjälp, när ofärd har kommit? 25 Grät jag ej själv över
den som hade hårda dagar, och ömkade sig min själ ej över
den fattige? 26 Se, jag väntade mig lycka, men olycka kom;
jag hoppades på ljus, men mörker kom. 27 Därför sjuder
mitt innersta och får ingen ro, eländesdagar hava ju mött
mig. 28 Med mörknad hud går jag, fastän ej bränd av solen;
mitt i församlingen står jag upp och skriar. 29 En broder har
jag blivit till schakalerna, och en frände är jag vorden till
strutsarna. 30 Min hud har svartnat och lossnat från mitt kött,
benen i min kropp äro förbrända av hetta. 31 I sorgelåt är
mitt harpospel förbytt, mina pipors klang i högljudd gråt.

31 Ett förbund slöt jag med mina ögon: aldrig skulle jag
skåda efter någon jungfru. 2 Vilken lott finge jag eljest
av Gud i höjden, vilken arvedel av den Allsmäktige därovan?
3 Ofärd kommer ju över de orättfärdiga, och olycka drabbar
ogärningsmän. 4 Ser icke han mina vägar, räknar han ej alla
mina steg? 5 Har jag väl umgåtts med lögn, och har min fot
varit snar till svek? 6 Nej, må jag vägas på en riktig våg, så
skall Gud förnimma min ostrafflighet. 7 Hava mina steg vikit
av ifrån vägen, har mitt hjärta följt efter mina ögon, eller
låder vid min händer en fläck? 8 Då må en annan äta var jag
har sått, och vad jag har planterat må ryckas upp med roten.
9 Har mitt hjärta låtit dåra sig av någon kvinna, så att jag har
stått på lur vid min nästas dörr? 10 Då må min hustru mala
mjöl åt en annan, och främmande män må då famntaga
henne. 11 Ja, sådant hade varit en skändlighet, en straffbar
missgärning hade det varit, 12 en eld som skulle förtära
intill avgrunden och förhärja till roten all min gröda. 13 Har
jag kränkt min tjänares eller tjänarinnas rätt, när de hade
någon tvist med mig? 14 Vad skulle jag då göra, när Gud
stode upp, och när han hölle räfst, vad kunde jag då svara
honom? 15 Han som skapade mig skapade ju och dem i
moderlivet, han, densamme, har berett dem i moderssköte.
16 Har jag vägrat de arma vad de begärde eller låtit änkans
ögon försmäkta? 17 Har jag ätit mitt brödstycke allena, utan
att den faderlöse och har fått äta därav? 18 Nej, från min
ungdom fostrades han hos mig såsom hos en fader, och
från min moders liv var jag änkors ledare. 19 Har jag kunnat
se en olycklig gå utan kläder, se en fattig ej äga något att
skyla sig med? 20 Måste ej fastmer hans länd välsigna mig,
och fick han ej värma sig i ull av mina lamm? 21 Har jag lyft
min hand mot den faderlöse, därför att jag såg mig hava
medhåll i porten? 22 Då må min axel lossna från sitt fäste
och min arm brytas av ifrån sin led. 23 Jag måste då frukta
ofärd ifrån Gud och skulle stå maktlös inför hans majestät.
24 Har jag satt mitt hopp till guldet och kallat guldklimpen min
förtröstan? 25 Var det min glädje att min rikedom blev så
stor, och att min hand förvärvade så mycket? 26 Hände det,
när jag såg solljuset, huru det sken, och månen, huru härligt
den gick fram, 27 att mitt hjärta hemligen lät dåra sig, så att
jag med handkyss gav dem min hyllning? 28 Nej, också
det hade varit en straffbar missgärning; därmed hade jag ju
förnekat Gud i höjden. 29 Har jag glatt mig åt min fiendes
ofärd och fröjdats, när olycka träffade honom? 30 Nej, jag
tillstadde ej min mun att synda så, ej att med förbannelse
begära hans liv. 31 Och kan mitt husfolk icke bevittna att
envar fick mätta sig av kött vid mitt bord? 32 Främlingen
behövde ej stanna över natten på gatan, mina dörrar lät jag
stå öppna utåt vägen. 33 Har jag på människovis skylt mina
överträdelser och gömt min missgärning i min barm, 34 av
fruktan för den stora hopen och av rädsla för stamfränders
förakt, så att jag teg och ej gick utom min dörr? 35 Ack att
någon funnes, som ville höra mig! Jag har sagt mitt ord.
Den Allsmäktige må nu svara mig; ack att jag finge min
vederparts motskrift! 36 Sannerligen, jag skulle då bära den
högt på min skuldra, såsom en krona skulle jag fästa den på
mig. 37 Jag ville då göra honom räkenskap för alla mina
steg, lik en furste skulle jag då träda inför honom. 38 Har

min mark höjt rop över mig, och hava dess fåror gråtit med
varandra? 39 Har jag förtärt dess gröda obetald eller utpinat
dess brukares liv? 40 Då må törne växa upp för vete, och
ogräs i stället för korn. Slut på Jobs tal.

32 De tre männen upphörde nu att svara Job, eftersom
han höll sig själv för rättfärdig. 2 Då blev Elihu, Barakels
son, från Bus, av Rams släkt, upptänd av vrede. Mot Job
upptändes han av vrede, därför att denne menade sig hava
rätt mot Gud; 3 och mot hans tre vänner upptändes hans
vrede, därför att de icke funno något svar varmed de kunde
vederlägga Job. 4 Hittills hade Elihu dröjt att tala till Job,
därför att de andra voro äldre till åren än han. 5 Men då nu
Elihu såg att de tre männen icke mer hade något att svara,
upptändes hans vrede. 6 Så tog då Elihu, Barakels son, från
Bus, till orda och sade; Ung till åren är jag, I däremot ären
gamla. Därför höll jag mig tillbaka och var försagd och lade
ej fram för eder min mening. 7 Jag tänkte: "Må åldern tala,
och må årens mängd förkunna visdom." 8 Dock, på anden
i människorna kommer det an, den Allsmäktiges livsfläkt
giver dem förstånd. 9 Icke de åldriga äro alltid visast, icke de
äldsta förstå bäst vad rätt är. 10 Därför säger jag nu: Hör
mig; jag vill lägga fram min mening, också jag. 11 Se, jag
väntade på vad I skullen tala, jag lyssnade efter förstånd
ifrån eder, efter skäl som I skullen draga fram. 12 Ja, noga
aktade jag på eder. Men se, ingen fanns, som vederlade
Job, ingen bland eder, som kunde svara på hans ord. 13
Nu mån I icke säga: "Vi möttes av vishet; Gud, men ingen
människa, kan nedslå denne." 14 Skäl mot min mening har
han icke lagt fram, ej heller skall jag bemöta honom med
edra bevis. 15 Se, nu stå de bestörta och svara ej mer,
målet i munnen hava de mist. 16 Och jag skulle vänta, då de
nu intet kunna säga, då de stå där och ej mer hava något
svar! 17 Nej, också jag vill svara i min ordning, jag vill lägga
fram min mening, också jag. 18 Ty, fullt upp har jag av skäl,
anden i mitt inre vill spränga mig sönder. 19 Ja, mitt inre är
såsom instängt vin, likt en lägel med nytt vin är det nära
att brista. 20 Så vill jag då tala och skaffa mig luft, jag vill
upplåta mina läppar och svara. 21 Jag får ej hava anseende
till personen, och jag skall ej till någon tala inställsamma
ord. 22 Nej, jag förstår ej att tala inställsamma ord; huru lätt
kunde ej eljest min skapare rycka mig bort!

33 Men hör nu, Job, mina ord, och lyssna till allt vad jag
vill säga. 2 Se, jag upplåter nu mina läppar, min tunga
tager till orda i min mun. 3 Ur ett redbart hjärta framgår mitt
tal, och vad mina läppar förstå säga de ärligt ut. 4 Guds
ande är det som har gjort mig, den Allsmäktiges fläkt beskär
mig liv. 5 Om du förmår, så må du nu svara mig; red dig
till strid mot mig, träd fram. 6 Se, jag är likställd med dig
inför Gud, jag är danad av en nypa ler, också jag. 7 Ja,
fruktan för mig behöver ej förskräcka dig, ej heller kan min
myndighet trycka dig ned. 8 Men nu sade du så inför mina
öron, så ljödo de ord jag hörde: 9 "Ren är jag och fri ifrån
överträdelse, oskyldig är jag och utan missgärning; 10 men
se, han finner på sak mot mig, han aktar mig såsom sin
fiende. 11 Han sätter mina fötter i stocken, vaktar på alla
mina vägar." 12 Nej, häri har du orätt, svarar jag dig. Gud
är ju förmer än en människa. 13 Huru kan du gå till rätta
med honom, såsom gåve han aldrig svar i sin sak? 14 Både
på ett sätt och på två talar Gud, om man också ej aktar
därpå. 15 I drömmen, i nattens syn, när sömnen har fallit
tung över människorna och de vila i slummer på sitt läger,
16 då öppnar han människornas öron och sätter inseglet på
sina varningar till dem, 17 när han vill avvända någon från
en ogärning eller hålla högmodet borta ifrån en människa.
18 Så bevarar han hennes själ från graven och hennes liv
ifrån att förgås genom vapen. 19 Hon bliver ock agad genom
plågor på sitt läger och genom ständig oro, allt intill benen.
20 Hennes sinne får leda vid maten, och hennes själ vid den
föda hon älskade. 21 Hennes hull förtvinar, till dess intet
är att se, ja, hennes ben täras bort intill osynlighet. 22 Så
nalkas hennes själ till graven och hennes liv hän till dödens
makter. 23 Men om en ängel då finnes, som vakar över
henne, en medlare, någon enda av de tusen, och denne får
lära människan hennes plikt, 24 då förbarmar Gud sig över
henne och säger; "Fräls henne, så att hon slipper fara ned i
graven; lösepenningen har jag nu fått." 25 Hennes kropp
får då ny ungdomskraft, hon bliver åter såsom under sin
styrkas dagar. 26 När hon då beder till Gud, är han henne
nådig och låter henne se sitt ansikte med jubel; han giver så
den mannen hans rättfärdighet åter. 27 Så får denne då
sjunga inför människorna och säga: "Väl syndade jag, och
väl kränkte jag rätten, dock vederfors mig ej vad jag hade
förskyllt; 28 ty han förlossade min själ, så att den undslapp
graven, och mitt liv får nu med lust skåda ljuset." 29 Se,
detta allt kommer Gud åstad, både två gånger och tre, för
den mannen, 30 till att rädda hans själ från graven, så att
han får njuta av de levandes ljus. 31 Akta nu härpå, du Job,
och hör mig; tig, så att jag får tala. 32 Dock, har du något
att säga, så svara mig; tala, ty gärna gåve jag dig rätt. 33
Varom icke, så är det du som må höra på mig; du må tiga,
så att jag får lära dig vishet.

34 Och Elihu tog till orda och sade: 2 Hören, I vise,
mina ord; I förståndige, lyssnen till mig. 3 Örat skall

ju pröva orden, och munnen smaken hos det man vill äta.
4 Må vi nu utvälja åt oss vad rätt är, samfällt söka förstå
vad gott är. 5 Se, Job har sagt: "Jag är oskyldig. Gud
har förhållit mig min rätt. 6 Fastän jag har rätt, måste jag
stå såsom lögnare; dödsskjuten är jag, jag som intet har
brutit." 7 Var finnes en man som är såsom Job? Han läskar
sig med bespottelse såsom med vatten, 8 han gör sig till
ogärningsmäns stallbroder och sällar sig till ogudaktiga
människor. 9 Ty han säger: "Det gagnar en man till intet,
om han håller sig väl med Gud." 10 Hören mig därför, I
förståndige män: Bort det, att Gud skulle begå någon orätt,
att den Allsmäktige skulle göra vad orättfärdigt är! 11 Nej,
han vedergäller var människa efter hennes gärningar och
lönar envar såsom hans vandel har förtjänat. 12 Ty Gud gör i
sanning intet som är orätt, den Allsmäktige kan icke kränka
rätten. 13 Vem har bjudit honom att vårda sig om jorden,
och vem lade på honom bördan av hela jordens krets? 14
Om han ville tänka allenast på sig själv och åter draga till
sig sin anda och livsfläkt, 15 då skulle på en gång allt kött
förgås, och människorna skulle vända åter till stoft. 16 Men
märk nu väl och hör härpå, lyssna till vad mina ord förkunna.
17 Skulle den förmå regera, som hatade vad rätt är? Eller
fördömer du den som är den störste i rättfärdighet? 18 Får
man då säga till en konung: "Du ogärningsman", eller till
en furste: "Du ogudaktige"? 19 Gud har ju ej anseende till
någon hövdings person, han aktar den rike ej för mer än den
fattige, ty alla äro de hans händers verk. 20 I ett ögonblick
omkomma de, mitt i natten: folkhopar gripas av bävan och
förgås, de väldige ryckas bort, utan människohand. 21 Ty
hans ögon vakta på var mans vägar, och alla deras steg,
dem ser han. 22 Intet mörker finnes och ingen skugga så
djup, att ogärningsmän kunna fördölja sig däri. 23 Ty länge
behöver Gud ej vakta på en människa, innan hon måste
stå till doms inför honom. 24 Han krossar de väldige utan
rannsakning och låter så andra träda fram i deras ställe.
25 Ja, han märker väl vad de göra, han omstörtar dem om
natten och låter dem förgås. 26 Såsom ogudaktiga tuktar
han dem öppet, inför människors åsyn, 27 eftersom de veko
av ifrån honom och ej aktade på alla hans vägar. 28 De
bragte så den armes rop inför honom, och rop av betryckta
fick han höra. 29 Vem vågar då fördöma, om han stillar
larmet? Ja, vem vill väl skåda honom, om han döljer sitt
ansikte, för ett folk eller för en enskild man, 30 när han vill
rycka makten ifrån gudlösa människor och hindra dem att
bliva snaror för folket? 31 Kan man väl säga till Gud: "Jag
måste lida, jag som ändå intet har förbrutit. 32 Visa mig
du vad som går över mitt förstånd; om jag har gjort något
orätt, vill jag då ej göra så mer." 33 Skall då han, för ditt
klanders skull, giva vedergällning såsom du vill? Du själv,
och icke jag, må döma därom; ja, tala du ut vad du menar.
34 Men kloka män skola säga så till mig, visa män, när de få
höra mig: 35 "Job talar utan någon insikt, hans ord äro utan
förstånd." 36 Så må nu Job utstå prövningar allt framgent,
då han vill försvara sig på ogärningsmäns sätt. 37 Till sin
synd lägger han ju uppenbar ondska, oss till hån slår han
ihop sina händer och talar stora ord mot Gud.

35 Och Elihu tog till orda och sade: 2 Menar du att sådant
är riktigt? Kan du påstå att du har rätt mot Gud, 3
du som frågar vad rättfärdighet gagnar dig, vad den båtar
dig mer än synd? 4 Svar härpå vill jag giva dig, jag ock
dina vänner med dig. 5 Skåda upp mot himmelen och se,
betrakta skyarna, som gå där högt över dig. 6 Om du syndar,
vad gör du väl honom därmed? Och om dina överträdelser
äro många, vad skadar du honom därmed? 7 Eller om du
är rättfärdig, vad giver du honom, och vad undfår han av
din hand? 8 Nej, för din like kunde din ogudaktighet något
betyda och för en människoson din rättfärdighet. 9 Väl klagar
man, när våldsgärningarna äro många, man ropar om hjälp
mot de övermäktigas arm; 10 men ingen frågar: "Var är
min Gud, min skapare, han som låter lovsånger ljuda mitt i
natten, 11 han som giver oss insikt framför markens djur och
vishet framför himmelens fåglar?" 12 Därför är det man får
ropa utan svar om skydd mot de ondas övermod. 13 Se,
på fåfängliga böner hör icke Gud, den Allsmäktige aktar
icke på slikt; 14 allra minst, när du påstår att du icke får
skåda honom, att du måste vänta på honom, fastän saken
är uppenbar. 15 Och nu menar du att hans vrede ej håller
någon räfst, och att han föga bekymrar sig om människors
övermod? 16 Ja, till fåfängligt tal spärrar Job upp sin mun,
utan insikt talar han stora ord.

36 Vidare sade Elihu: 2 Bida ännu litet, så att jag får giva
dig besked, ty ännu något har jag att säga till Guds
försvar. 3 Min insikt vill jag hämta vida ifrån, och åt min
skapare vill jag skaffa rätt. 4 Ja, förvisso skola mina ord
icke vara lögn; en man med fullgod insikt har du framför
dig. 5 Se, Gud är väldig, men han försmår dock ingen, han
som är så väldig i sitt förstånds kraft. 6 Den ogudaktige
låter han ej bliva vid liv, men åt de arma skaffar han rätt.
7 Han tager ej sina ögon från de rättfärdiga; de få trona i
konungars krets, för alltid låter han dem sitta där i höghet. 8
Och om de läggas bundna i kedjor och fångas i eländets
snaror, 9 så vill han därmed visa dem vad de hava gjort,
och vilka överträdelser de hava begått i sitt högmod; 10

han vill då öppna deras öra för tuktan och mana dem att
vända om ifrån fördärvet. 11 Om de då höra på honom och
underkasta sig, så få de framleva sina dagar i lycka och sina
år i ljuvlig ro. 12 Men höra de honom ej, så förgås de genom
vapen och omkomma, när de minst tänka det. 13 Ja, de som
med gudlöst hjärta hängiva sig åt vrede och icke anropa
honom, när han lägger dem i band, 14 deras själ skall i
deras ungdom ryckas bort av döden, och deras liv skall dela
tempelbolares lott. 15 Genom lidandet vill han rädda den
lidande, och genom betrycket vill han öppna hans öra. 16 Så
sökte han ock draga dig ur nödens gap, ut på en rymlig plats,
där intet trångmål rådde; och ditt bord skulle bliva fullsatt
med feta rätter. 17 Men nu bär du till fullo ogudaktighetens
dom; ja, dom och rättvisa hålla dig nu fast. 18 Ty vrede
borde ej få uppegga dig under din tuktans tid, och huru svårt
du än har måst plikta, borde du ej därav ledas vilse. 19 Huru
kan han lära dig bedja, om icke genom nöd och genom allt
som nu har prövat din kraft? 20 Du må ej längta så ivrigt
efter natten, den natt då folken skola ryckas bort ifrån sin
plats. 21 Tag dig till vara, så att du ej vänder dig till vad
fördärvligt är; sådant behagar dig ju mer än att lida. 22 Se,
Gud är upphöjd genom sin kraft. Var finnes någon mästare
som är honom lik? 23 Vem har föreskrivit honom hans väg,
och vem kan säga: "Du gör vad orätt är?" 24 Tänk då på att
upphöja hans gärningar, dem vilka människorna besjunga 25
och som de alla skåda med lust, de dödliga, om de än blott
skönja dem i fjärran. 26 Ja, Gud är för hög för vårt förstånd,
hans år äro flera än någon kan utrannsaka. 27 Se, vattnets
droppar drager han uppåt, och de sila ned såsom regn, där
hans dimma går fram; 28 skyarna gjuta dem ut såsom en
ström, låta dem drypa ned över talrika människor. 29 Ja, kan
någon fatta molnens utbredning, braket som utgår från hans
hydda? 30 Se, sitt ljungeldsljus breder han ut över molnen,
och själva havsgrunden höljer han in däri. 31 Ty så utför han
sina domar över folken; så bereder han ock näring i rikligt
mått. 32 I ljungeldsljus höljer han sina händer och sänder det
ut mot dem som begynna strid. 33 Budskap om honom bär
hans dunder; själva boskapen bebådar hans antåg.

37 Ja, vid sådant förskräckes mitt hjärta, bävande spritter
det upp. 2 Hören, hören huru hans röst ljuder vred,
hören dånet som går ut ur hans mun. 3 Han sänder det
åstad, så långt himmelen når, och sina ljungeldar bort till
jordens ändar. 4 Efteråt ryter så dånet, när han dundrar med
sin väldiga röst; och på ljungeldarna spar han ej, då hans
röst låter höra sig. 5 Ja, underbart dundrar Gud med sin
röst, stora ting gör han, utöver vad vi förstå. 6 Se, åt snön
giver han bud: "Fall ned till jorden", så ock åt regnskuren,
åt sitt regnflödes mäktiga skur. 7 Därmed fjättrar han alla
människors händer, så att envar som han har skapat kan
lära därav. 8 Då draga sig vilddjuren in i sina gömslen, och i
sina kulor lägga de sig till ro. 9 Från Stjärngemaket kommer
då storm och köld genom nordanhimmelens stjärnor; 10
med sin andedräkt sänder Gud frost, och de vida vattnen
betvingas. 11 Skyarna lastar han ock med väta och sprider
omkring sina ljungeldsmoln. 12 De måste sväva än hit, än
dit, alltefter hans rådslut och de uppdrag de få, vadhelst han
ålägger dem på jordens krets. 13 Än är det som tuktoris,
än med hjälp åt hans jord, än är det med nåd som han
låter dem komma. 14 Lyssna då härtill, du Job; stanna
och betänk Guds under. 15 Förstår du på vad sätt Gud
styr deras gång och låter ljungeldarna lysa fram ur sina
moln? 16 Förstår du lagen för skyarnas jämvikt, den Allvises
underbara verk? 17 Förstår du huru kläderna bliva dig så
heta, när han låter jorden domna under sunnanvinden? 18
Kan du välva molnhimmelen så som han, så fast som en
spegel av gjuten metall? 19 Lär oss då vad vi skola säga till
honom; för vårt mörkers skull hava vi intet att lägga fram. 20
Ej må det bebådas honom att jag vill tala. Månne någon
begär sitt eget fördärv? 21 Men synes icke redan skenet?
Strålande visar han sig ju mellan skyarna, där vinden har
gått fram och sopat dem undan. 22 I guldglans kommer han
från norden. Ja, Gud är höljd i fruktansvärt majestät; 23 den
Allsmäktige kunna vi icke fatta, honom som är så stor i kraft,
honom som ej kränker rätten, ej strängaste rättfärdighet. 24
Fördenskull frukta människorna honom; men de självkloka --
dem alla aktar han ej på.

38 Och HERREN svarade Job ur stormvinden och sade:
2 Vem är du som stämplar vishet såsom mörker, i det
att du talar så utan insikt? 3 Omgjorda nu såsom ej man
dina länder; jag vill fråga dig, och du må giva mig besked.
4 Var var du, när jag lade jordens grund? Säg det, om du
har ett så stort förstånd. 5 Vem har fastställt hennes mått
-- du vet ju det? Och vem spände sitt mätsnöre ut över
henne? 6 Var fingo hennes pelare sina fästen, och vem var
det som lade hennes hörnsten, 7 medan morgonstjärnorna
tillsammans jublade och alla Guds söner höjde glädjerop? 8
Och vem satte dörrar för havet, när det föddes och kom
ut ur moderlivet, 9 när jag gav det moln till beklädnad och
lät töcken bliva dess linda, 10 när jag åt det utstakade min
gräns och satte bom och dörrar därför, 11 och sade: "Härintill
skall du komma, men ej vidare, här skola dina stolta böljor
lägga sig"? 12 Har du i din tid bjudit dagen att gry eller
anvisat åt morgonrodnaden dess plats, 13 där den skulle
fatta jorden i dess flikar, så att de ogudaktiga skakades

bort därifrån? 14 Då ändrar den form såsom leran under
signetet, och tingen stå fram såsom klädda i skrud; 15 då
berövas de ogudaktiga sitt ljus, och den arm som lyftes för
högt brytes sönder. 16 Har du stigit ned till havets källor
och vandrat omkring på djupets botten? 17 Hava dödens
portar avslöjat sig för dig, ja, såg du dödsskuggans portar?
18 Har du överskådat jordens vidder? Om du känner allt
detta, så låt höra. 19 Vet du vägen dit varest ljuset bor, eller
platsen där mörkret har sin boning, 20 så att du kan hämta
dem ut till deras gräns och finna stigarna som leda till deras
hus? 21 Visst kan du det, ty så tidigt blev du ju född, så
stort är ju dina dagars antal! 22 Har du varit framme vid
snöns förrådshus? Och haglets förrådshus, du såg väl dem
23 -- de förråd som jag har sparat till hemsökelsens tid, till
stridens och drabbningens dag? 24 Vet du vägen dit varest
ljuset delar sig, dit där stormen sprider sig ut över jorden? 25
Vem har åt regnflödet öppnat en ränna och banat en väg
för tordönets stråle, 26 till att sända regn över länder där
ingen bor, över öknar, där ingen människa finnes, 27 till att
mätta ödsliga ödemarker och giva växt åt gräsets brodd? 28
Säg om regnet har någon fader, och vem han är, som födde
daggens droppar? 29 Ur vilken moders liv är det isen gick
fram, och vem är hon som födde himmelens rimfrost? 30 Se,
vattnet tätnar och bliver likt sten, så ytan sluter sig samman
över djupet. 31 Knyter du tillhopa Sjustjärnornas knippe?
Och förmår du att lossa Orions band? 32 Är det du som, när
tid är, för himmelstecknen fram, och som leder Björninnan
med hennes ungar? 33 Ja, förstår du himmelens lagar, och
ordnar du dess välde över jorden? 34 Kan du upphöja din
röst till molnen och förmå vattenflöden att övertäcka dig? 35
Kan du sända ljungeldar åstad, så att de gå, så att de svara
dig: "Ja vi äro redo"? 36 Vem har lagt vishet i de mörka
molnen, och vem gav förstånd åt järtecknen i luften? 37 Vem
håller med sin vishet räkning på skyarna? Och himmelens
läglar, vem häller ut dem, 38 medan mullen smälter såsom
malm och jordkokorna klibbas tillhopa? 39 Är det du som
jagar upp rov åt lejoninnan och stillar de unga lejonens
hunger, 40 när de trycka sig ned i sina kulor eller ligga på lur
i snåret? 41 Vem är det som skaffar mat åt korpen, när hans
ungar ropar till Gud, där de sväva omkring utan föda?

39 Vet du tiden för stengetterna att föda, vakar du över
när hindarna bör kalva? 2 Räknar du månaderna som
de skola gå dräktiga, ja, vet du tiden för dem att föda? 3
De böja sig ned, de avbörda sig sina foster, hastigt göra
de sig fria ifrån födslovåndan. 4 Deras ungar frodas och
växa till på marken, så springa de sin väg och vända ej
tillbaka. 5 Vem har skänkt vildåsnan hennes frihet, vem har
lossat den skyggas band? 6 Se, hedmarken gav jag henne
till hem, och saltöknen blev hennes boning. 7 Hon ler åt
larmet i staden, hon hör ingen pådrivares rop. 8 Vad hon
spanar upp på berget har hon till bete, hon letar efter allt
som är grönt. 9 Skall vildoxen finnas hågad att tjäna dig och
att stanna över natten invid din krubba? 10 Kan du tvinga
vildoxen att gå i fåran efter töm och förmå honom att i ditt
spår harva markerna jämna? 11 Kan du lita på honom, då ju
hans kraft är så stor, kan du betro åt honom ditt arbetes
frukt? 12 Överlåter du åt honom att föra hem din säd och
att hämta den tillhopa till din loge? 13 Strutshonans vingar
flaxa med fröjd, men vad modersömhet visa väl hennes
pennor, hennes fjädrar? 14 Åt jorden överlåter hon ju sina
ägg och ruvar dem ovanpå sanden. 15 Hon bryr sig ej om
att en fot kan krossa dem, att ett vilddjur kan trampa dem
sönder. 16 Hård är hon mot sin avkomma, såsom vore den ej
hennes; att hennes avel kan gå under, det bekymrar henne
ej. 17 Ty Gud har gjort henne glömsk för vishet, han har ej
tilldelat henne förstånd. 18 Men när det gäller, piskar hon
sig själv upp till språng; då ler hon åt både häst och man.
19 Är det du som giver åt hästen hans styrka och kläder
hans hals med brusande man? 20 Är det du som lär honom
gräshoppans språng? Hans stolta frustning, en förskräckelse
är den! 21 Han skrapar marken och fröjdar sig i sin kraft och
rusar så fram mot väpnade skaror. 22 Han ler åt fruktan
och känner ej förfäran, han ryggar icke tillbaka för svärd. 23
Omkring honom ljuder ett rassel av koger, av ljungande spjut
och lans. 24 Han skakas och rasar och uppslukar marken,
han kan icke styra sig, när basunen har ljudit. 25 För var
basunstöt frustar han: Huj! Ännu i fjärran vädrar han striden,
anförarnas rop och larmet av härskrin. 26 Är det ett verk av
ditt förstånd, att falken svingar sig upp och breder ut sina
vingar till flykt mot söder? 27 Eller är det på ditt bud som
örnen stiger så högt och bygger sitt näste i höjden? 28 På
klippan bor han, där har han sitt tillhåll, på klippans spets
och på branta berget. 29 Därifrån spanar han efter sitt byte,
långt bort i fjärran skådar hans ögon. 30 Hans ungar frossa
på blod, och där slagna ligga, där finner man honom.

40 Så svarade nu HERREN Job och sade: 2 Vill du tvista
med den Allsmäktige, du mästare? Svara då, du som
så klagar på Gud! 3 Job svarade HERREN och sade: 4 Nej,
därtill är jag för ringa; vad skulle jag svara dig? Jag måste
lägga handen på munnen. 5 En gång har jag talat, och nu
säger jag intet mer; ja, två gånger, men jag gör det icke åter.
6 Och HERREN talade till Job ur stormvinden och sade: 7
Omgjorda såsom en man dina länder; jag vill fråga dig, och
du må giva mig besked. 8 Vill du göra min rätt om intet och

döma mig skyldig, för att själv stå såsom rättfärdig? 9 Har du
en sådan arm som Gud, och förmår du dundra med din röst
såsom han? 10 Pryd dig då med ära och höghet, kläd dig i
majestät och härlighet. 11 Gjut ut din vredes förgrymmelse,
ödmjuka med en blick allt vad högt är. 12 Ja, kuva med en
blick allt vad högt är, slå ned de ogudaktiga på stället. 13
Göm dem i stoftet allasammans, ja, fjättra deras ansikten i
mörkret. 14 Då vill jag prisa dig, också jag, för segern som
din högra hand har berett dig. 15 Se, Behemot, han är ju mitt
verk såväl som du. Han lever av gräs såsom en oxe. 16 Och
se vilken kraft han äger i sina länder, vilken styrka han har
i sin buks muskler. 17 Han bär sin svans så styv som en
ceder, ett konstrikt flätverk äro senorna i hans lår. 18 Hans
benpipor äro såsom rör av koppar, benen i hans kropp likna
stänger av järn. 19 Förstlingen är han av vad Gud har gjort;
hans skapare själv har givit honom hans skära. 20 Ty foder
åt honom frambära bergen, där de vilda djuren alla hava sin
lek. 21 Under lotusträd lägger han sig ned, i skygdet av rör
och vass. 22 Lotusträd giva honom tak och skugga, pilträd
hägna honom runt omkring. 23 Är floden än så våldsam,
så ängslas han dock icke; han är trygg, om ock en Jordan
bryter fram mot hans gap. 24 Vem kan fånga honom, när
han är på sin vakt, vem borrar en snara genom hans nos?

41 Kan du draga upp Leviatan med krok och med en
metrev betvinga hans tunga? 2 Kan du sätta en
sävhank i hans nos eller borra en hake genom hans käft? 3
Menar du att han skall slösa på dig många böner eller tala
till dig med mjuka ord? 4 Att han skall vilja sluta fördrag med
dig, så att du finge honom till din träl för alltid? 5 Kan du
hava honom till leksak såsom en fågel och sätta honom i
band åt dina tärnor? 6 Pläga fiskarlag köpslå om honom
och stycka ut hans kropp mellan krämare? 7 Kan du skjuta
hans hud full med spjut och hans huvud med fiskharpuner?
8 Ja, försök att bära hand på honom du skall minnas den
striden och skall ej föra så mer. 9 Nej, den sådant vågar,
hans hopp bliver sviket, han fälles till marken redan vid hans
åsyn. 10 Så oförvägen är ingen, att han törs reta denne.
Vem vågar då sätta sig upp mot mig själv? 11 Vem har
först givit mig något, som jag alltså bör betala igen? Mitt är
ju allt vad som finnes under himmelen. 12 Jag vill ej höra
upp att tala om hans lemmar, om huru väldig han är, och
huru härligt han är danad. 13 Vem mäktar rycka av honom
hans pansar? Vem vågar sig in mellan hans käkars par? 14
Hans gaps dörrar, vem vill öppna dem? Runtom hans tänder
bor ju förskräckelse. 15 Stolta sitta på honom sköldarnas
rader; hopslutna äro de med fast försegling. 16 Tätt fogar sig
den ena intill den andra, icke en vindfläkt tränger in mellan
dem. 17 Var och en håller ihop med den nästa, de gripa in i
varandra och skiljas ej åt. 18 När han fnyser, strålar det av
ljus; hans blickar äro såsom morgonrodnadens ögonbryn. 19
Bloss fara ut ur hans gap, eldgnistor springa fram därur. 20
Från hans näsborrar utgår rök såsom ur en sjudande panna
på bränslet. 21 Hans andedräkt framgnistrar eldkol, och
lågor bryta fram ur hans gap. 22 På hans hals har kraften sin
boning, och framför honom stapplar försagdhet. 23 Själva det
veka på hans buk är ett stadigt fogverk, det sitter orubbligt,
såsom gjutet på honom. 24 Hans hjärta är fast såsom sten,
fast såsom bottenstenen i kvarnen. 25 När han reser sig,
bäva hjältar, av ångest mista de all sans. 26 Angripes han
med ett svärd, så håller det ej stånd, ej heller spjut eller
pil eller pansar. 27 Han aktar järn såsom halm och koppar
såsom murket trä. 28 Bågskott skrämma honom ej bort,
slungstenar förvandlas för honom till strå; 29 ja, stridsklubbor
aktar han såsom strå, han ler åt rasslet av lansar. 30 På
sin buk bär han skarpa eggar, spår såsom av en tröskvagn
ristar han i dyn. 31 Han gör djupet sjudande som en gryta,
likt en salvokokares kittel förvandlar han vattnet. 32 Bakom
honom strålar vägen av ljus, djupet synes bära silverhår. 33
Ja, på jorden finnes intet som är honom likt, otillgänglig för
fruktan skapades han. 34 På allt vad högt är ser han med
förakt, konung är han över alla stolta vilddjur.

42 Job svarade HERREN och sade: 2 Ja, jag vet att du
förmår allt, och att intet som du besluter är dig för
svårt. 3 Vem var då jag som i oförstånd gav vishet namn av
mörker? Jag ordade ju om vad jag icke begrep, om det som
var mig för underbart och det jag ej kunde förstå. 4 Men hör
nu, så vill jag tala; jag vill fråga dig, och du må giva mig
besked. 5 Blott hörsägner hade jag förnummit om dig, men
nu har jag fått se dig med egna ögon. 6 Därför tager jag det
tillbaka och ångrar mig, i stoft och aska. 7 Sedan HERREN
hade talat så till Job, sade han till Elifas från Teman: "Min
vrede är upptänd mot dig och dina båda vänner, därför att I
icke haven talat om mig vad rätt är, såsom min tjänare Job
har gjort. 8 Så tagen eder nu sju tjurar och sju vädurar, och
gån till min tjänare Job och offren dem såsom brännoffer för
eder; ock låten min tjänare Job bedja för eder. Till äventyrs
skall jag då, av nåd mot honom, avstå från att göra något
förskräckligt mot eder, till straff därför att I icke haven talat
om mig vad rätt är, såsom min tjänare Job har gjort." 9 Då
gingo Elifas från Teman, Bildad från Sua och Sofar från
Naaman åstad och gjorde såsom HERREN hade tillsagt
dem; och HERREN tog nådigt emot Jobs bön. 10 Och då nu
Job bad för sina vänner, upprättade HERREN åter honom
själv; HERREN gav Job dubbelt igen mot vad han förut

hade haft. **11** Och alla hans bröder och systrar och alla
hans forna bekanta kommo till honom och höllo måltid med
honom i hans hus, och ömkade honom för alla de olyckor
som HERREN hade låtit komma över honom. Och de gåvo
honom vardera en kesita och en guldring. **12** Och HERREN
välsignade slutet av Jobs levnad ännu mer än begynnelsen,
så att han fick fjorton tusen får, sex tusen kameler, ett tusen
par oxar och ett tusen åsninnor. **13** Och han fick sju söner
och tre döttrar. **14** Den första dottern kallade han Jemima,
den andra Kesia och den tredje Keren-Happuk. **15** Och så
sköna kvinnor som Jobs döttrar funnos icke i hela landet;
och deras fader gav dem arvedel bland deras bröder. **16**
Och Job levde därefter ett hundra fyrtio år, och fick se sina
barn och barnbarn i fyra led. **17** Sedan dog Job, gammal och
mätt på att leva.

Psaltaren

1 Säll är den man som icke vandrar i de ogudaktigas råd
och icke träder in på syndares väg, ej heller sitter där
bespottare sitta, **2** utan har sin lust i HERRENS lag och
tänker på hans lag både dag och natt. **3** Han är såsom ett
träd, planterat vid vattenbäckar, vilket bär sin frukt i sin tid,
och vars löv icke vissna; och allt vad han gör, det lyckas
väl. **4** Icke så de ogudaktiga, utan de äro såsom agnar som
vinden bortför. **5** Därför skola de ogudaktiga icke bestå i
domen, ej heller syndarna i de rättfärdigas församling. **6** Ty
HERREN känner de rättfärdigas väg, men de ogudaktigas
väg förgås.

2 Varför larma hedningarna och tänka folken fåfänglighet?
2 Jordens konungar resa sig upp, och furstarna rådslå
med varandra, mot HERREN och hans smorde: **3** "Låt oss
slita sönder deras bojor och kasta deras band ifrån oss." **4**
Han som bor i himmelen ler, HERREN bespottar dem. **5**
Då talar han till dem i sin vrede, och i sin förgrymmelse
förskräcker han dem: **6** "Jag själv har insatt min konung på
Sion, mitt heliga berg." **7** Jag vill förtälja om vad beslutet är;
HERREN sade till mig: "Du är min son, jag har i dag fött
dig. **8** Begär av mig, så skall jag giva dig hedningarna till
arvedel och jordens ändar till egendom. **9** Du skall sönderslå
dem med järnspira, såsom lerkärl skall du krossa dem." **10**
Så kommen nu till förstånd, I konungar; låten varna eder, I
domare på jorden. **11** Tjänen HERREN med fruktan, och
fröjden eder med bävan. **12** Hyllen sonen, så att han icke
vredgas och I förgåns på eder väg; ty snart kunde hans
vrede upptändas. Saliga äro alla de som taga sin tillflykt till
honom.

3 En psalm av David, när han flydde för sin son Absalom.
HERRE, huru många äro icke mina ovänner! Ja, många
resa sig upp mot mig. **2** Många säga om mig: "Det finnes
ingen frälsning för honom hos Gud." **3** Men du, HERRE, är
en sköld för mig; du är min ära och den som upplyfter mitt
huvud. **4** Jag höjer min röst och ropar till HERREN, och han
svarar mig från sitt heliga berg. (Sela) **5** Jag lade mig och
somnade in; jag har åter vaknat upp, ty HERREN uppehåller
mig. **6** Jag fruktar icke för skaror av många tusen, som lägra
sig mot mig runt omkring. **7** Stå upp, HERRE, fräls mig, min
Gud; ty du slår alla mina fiender på kinden, du krossar de
ogudaktigas tänder. **8** Hos HERREN är frälsningen; över ditt
folk komme din välsignelse. (Sela)

4 För sångmästaren, med strängaspel; en psalm av David.
När jag ropar, så svara mig, du min rättfärdighets Gud, du
som i trångmål skaffar mig rum; var mig nådig och hör min
bön. **2** I herrar, huru länge skall min ära vara vänd i smälek,
huru länge skolen I älska fåfänglighet och fara efter lögn?
(Sela) **3** Besinnen dock att HERREN har utvalt åt sig den
fromme; HERREN hör, när jag ropar till honom. **4** Vredgens,
men synden icke; eftersinnen i edra hjärtan, på edra läger,
och varen stilla. (Sela) **5** Offren rätta offer, och förtrösten på
HERREN. **6** Många säga: "Vem skall låta oss se det gott är?"
Upplyft du över oss ditt ansiktes ljus, o HERRE. **7** Du giver
mig glädje i hjärtat, större än andras, när de få säd och vin i
myckenhet. **8** I frid vill jag lägga mig ned, och i frid skall jag
somna in, ty du, HERRE, låter mig bo avskild och i trygghet.

5 För sångmästaren, till Nehilót; en psalm av David. Lyssna
till mina ord, HERRE; förnim min suckan. **2** Akta på mitt
klagorop, du min konung och min Gud; ty till dig vill jag ställa
min bön. **3** HERRE, bittida hör du nu min röst, bittida frambär
jag mitt offer till dig och skådar efter dig. **4** Ty du är icke en
Gud som har behag till ogudaktighet; den som är ond får
icke bo hos dig. **5** De övermodiga bestå icke inför dina ögon;
du hatar alla ogärningsmän. **6** Du förgör dem som tala lögn;
de blodgiriga och falska äro en styggelse för HERREN. **7**
Men jag får gå in i ditt hus, genom din stora nåd; jag får
tillbedja i din fruktan, vänd mot ditt heliga tempel. **8** HERRE,
led mig genom din rättfärdighet, för mina förföljares skull; gör
din väg jämn för mig. **9** Ty i deras mun är intet visst, deras
innersta är fördärv, en öppen grav är deras strupe, sin tunga
göra de hal. **10** Döm dem, o Gud; må de komma på fall med
sina anslag. Driv bort dem för deras många överträdelsers
skull, eftersom de äro gensträviga mot dig. **11** Men låt alla
dem glädjas, som taga sin tillflykt till dig; evinnerligen må de
jubla, ty du beskärmar dem; i dig må de fröjda sig, som hava
ditt namn kärt. **12** Ty du, HERRE, välsignar den rättfärdige;
du betäcker honom med nåd såsom med en sköld.

6 För sångmästaren, med strängaspel, till Seminit; en
psalm av David. HERRE, straffa mig icke i din vrede, och
tukta mig icke i din förtörnelse. **2** Var mig nådig, HERRE, ty
jag försmäktar; hela mig, HERRE, ty ända in i mitt innersta
är jag förskräckt. **3** Ja, min själ är storligen förskräckt; ack
HERRE, huru länge? **4** Vänd åter, HERRE, rädda min själ,
fräls mig för din nåds skull. **5** Ty i döden tänker man icke på
dig; vem tackar dig i dödsriket? **(Sheol h7585)** **6** Jag är så
trött av suckande; var natt fuktar jag min säng och väter
mitt läger med mina tårar. **7** Av sorg är mitt öga förmörkat;
det har åldrats för alla mina ovänners skull. **8** Viken bort
ifrån mig, alla I ogärningsmän; ty HERREN har hört min
högljudda gråt. **9** HERREN har hört min åkallan, min bön

upptager HERREN. 10 Alla mina fiender skola komma på
skam och storligen förskräckas; de skola vika tillbaka och
komma på skam med hast.

7 En sång av David, som han sjöng till HERREN för
benjaminiten Kus' ords skull. HERRE, min Gud, till dig
tager jag min tillflykt; fräls mig från alla mina förföljare och
rädda mig, 2 så att de icke, såsom lejon, sönderslita min själ
och rycka bort henne utan räddning. 3 HERRE, min Gud,
har jag gjort sådant, och är orätt i mina händer, 4 har jag
med ont vedergällt ned som höll frid med mig eller plundrat
den som var min ovän utan sak, 5 så förfölje fienden min själ
och tage henne fatt och trampe mitt liv till jorden och lägge
min ära i stoftet. (Sela) 6 Stå upp, HERRE, i din vrede, res
dig mot mina ovänners raseri och vakna upp till min hjälp,
du som har påbjudit dom. 7 Må folkens församling omgiva
dig, och må du över den vända åter till höjden. 8 HERREN
håller dom över folken; skaffa mig rätt, HERRE, efter min
rättfärdighet och ostrafflighet. 9 Låt de ogudaktigas ondska
få en ände, men håll den rättfärdige vid makt; ty du, som
prövar hjärtan och njurar, är en rättfärdig Gud. 10 Min sköld
är i Guds hand; han frälsar de rättsinniga. 11 Gud är en
rättfärdig domare och en Gud som dagligen vredgas. 12
Om någon icke vill omvända sig, så vässer han sitt svärd,
sin båge spänner han och gör den redo; 13 och han riktar
mot honom dödande skott, sina pilar gör han brinnande. 14
Se, denne är i födsloarbete med fördärv, han går havande
med olycka, men han föder ett intet. 15 Han gräver en grop
och gör den djup, men han faller själv i den grav som han
gräver. 16 Den olycka han tänkte vålla vänder tillbaka på
hans huvud, och över hans hjässa kommer hans ondska. 17
Jag vill tacka HERREN efter hans rättfärdighet och lovsjunga
HERRENS, den Högstes, namn.

8 För sångmästaren, till Gittít; en psalm av David. HERRE,
vår Herre, huru härligt är icke ditt namn över hela jorden,
du som har satt ditt majestät på himmelen! 2 Av barns och
spenabarns mun har du upprättat en makt, för dina ovänners
skull, till att nedslå fienden och den hämndgirige. 3 När jag
ser din himmel, dina fingrars verk, månen och stjärnorna,
som du har berett, 4 vad är då en människa, att du tänker
på henne, eller en människoson, att du låter dig vårda om
honom. 5 Dock gjorde du honom nästan till ett gudaväsen;
med ära och härlighet krönte du honom. 6 Du satte honom
till herre över dina händers verk; allt lade du under hans
fötter: 7 får och oxar, allasammans, så ock vildmarkens djur,
8 fåglarna under himmelen och fiskarna i havet, vad som
vandrar havens vägar. 9 HERRE, vår Herre, huru härligt är
icke ditt namn över hela jorden!

9 För sångmästaren, till Mutlabbén; en psalm av David.
Jag vill tacka HERREN av allt mitt hjärta; jag vill förtälja
alla dina under. 2 Jag vill vara glad och fröjdas i dig, jag
vill lovsjunga ditt namn, du den Högste. 3 Ty mina fiender
vika tillbaka, de falla och förgås för ditt ansikte. 4 Ja, du
har utfört min rätt och min sak; du sitter på din tron såsom
en rättfärdig domare. 5 Du har näpst hedningarna och
förgjort de ogudaktiga; deras namn har du utplånat för alltid
och evinnerligen. 6 Fienderna äro nedgjorda, utrotade för
alltid; deras städer har du omstörtat, deras åminnelse har
förgåtts. 7 Men HERREN tronar evinnerligen, sin stol har
han berett till doms; 8 och han skall döma jordens krets med
rättfärdighet, han skall skipa lag bland folken med rättvisa. 9
Så vare då HERREN en borg för den förtryckte, en borg i
nödens tider. 10 Och må de som känna ditt namn förtrösta
på dig; ty du övergiver icke dem som söka dig, HERRE.
11 Lovsjungen HERREN, som bor i Sion, förkunnen bland
folken hans gärningar. 12 Ty han som utkräver blodskulder
har kommit ihåg dem; han har icke förgätit de betrycktas
klagorop. 13 Var mig nådig, HERRE; se huru jag plågas
av dem som hata mig, du som lyfter mig upp från dödens
portar; 14 på det att jag må förtälja allt ditt lov och i dottern
Sions portar fröjda mig över din frälsning. 15 Hedningarna
hava sjunkit ned i den grav som de grävde; i det nät som de
lade ut har deras fot blivit fångad. 16 HERREN har gjort
sig känd, han har hållit dom; han snärjer den ogudaktige i
hans händers verk. Higgajón. (Sela) 17 DE ogudaktiga vika
tillbaka, ned i dödsriket, alla hedningar, de som förgäta Gud.
(Sheol h7585) 18 Ty icke för alltid skall den fattige vara förgäten,
de betrycktas hopp skall ej varda om intet evinnerligen. 19
Stå upp, HERRE; låt icke människor få överhanden, låt
hedningarna bliva dömda inför ditt ansikte. 20 Låt, o HERRE,
förskräckelse komma över dem; må hedningarna förnimma
att de äro människor. (Sela)

10 Varför, HERRE, står du så långt ifrån och fördöljer
dig i nödens tider? 2 Genom de ogudaktigas övermod
måste den arme lida. Må de fångas i de ränker som de
hava uttänkt! 3 Ty den ogudaktige berömmer sig av sin
själs lystnad, och den rovgirige talar förgripligt och föraktar
HERREN. 4 Den ogudaktige säger i sitt högmod: "Han
frågar icke därefter." "Det finnes ingen Gud", så äro alla hans
tankar. 5 Trygga äro alltid hans vägar, dina domar gå högt
över hans blickar; alla sina ovänner räknar han för intet.
6 Han säger i sitt hjärta: "Jag skall icke vackla, över mig

skall i evighet ingen olycka komma." 7 Hans mun är full
av förbannelse, av svek och förtryck; hans tunga gömmer
olycka och fördärv. 8 Han lägger sig i försåt vid gårdarna, i
lönndom vill han dräpa den oskyldige; hans ögon lura på
den olycklige. 9 Han ligger i försåt på lönnligt ställe, såsom
ett lejon i sitt snår, han ligger i försåt för att gripa den arme;
han griper den arme, i det han drager honom in i sitt nät. 10
Han trycker sig ned, han ligger på lur, och de olyckliga falla i
hans klor. 11 Han säger i sitt hjärta: "Gud förgäter det, han
har dolt sitt ansikte, han ser det aldrig." 12 Stå upp, HERRE;
Gud, upplyft din hand, förgät icke de arma. 13 Varför skall
den ogudaktige få förakta Gud och säga i sitt hjärta att du
icke frågar därefter? 14 Du har ju sett det, ty du giver akt
på olycka och jämmer, för att taga det i din hand. Åt dig
överlämnar den olycklige sin sak; du blev den faderlöses
hjälpare. 15 Bryt sönder den ogudaktiges arm, och hemsök
de ondas ogudaktighet, så att du icke mer finner den. 16 Ja,
HERREN är konung alltid och evinnerligen; hedningarna
utrotas ur hans land. 17 De ödmjukas trängtan hör du,
HERRE; du gör deras hjärtan ståndaktiga; du låter ditt öra
giva akt 18 för att skaffa den faderlöse och förtryckte rätt, så
att människor, komna av jord, ej längre vålla skräck.

11 För sångmästaren; av David. Till HERREN Har jag
tagit min tillflykt. Huru kunnen I då säga till mig: "Flyn
såsom fåglar till edert berg; 2 ty se, de ogudaktiga spänna
bågen, de hava lagt sin pil på strängen, för att i mörkret
skjuta på de rättsinniga. 3 När grundvalarna upprivas, vad
kan då den rättfärdige uträtta?" 4 HERREN är i sitt heliga
tempel, HERRENS tron är i himmelen; hans ögon skåda,
hans blickar pröva människors barn. 5 HERREN prövar
den rättfärdige; men den ogudaktige och den som älskar
våld, dem hatar hans själ. 6 Han skall låta ljungeldssnaror
regna över de ogudaktiga; eld och svavel och glödande vind,
det är den kalk som bliver dem beskärd. 7 Ty HERREN är
rättfärdig, han älskar rättfärdigheten; de redliga skola skåda
hans ansikte.

12 För sångmästaren, till Seminít; en psalm av David.
Fräls, HERRE; ty de fromma äro borta, de trogna äro
försvunna ifrån människors barn. 2 De tala lögn, den ene
med den andre; med hala läppar tala de, och med dubbelt
hjärta. 3 HERREN utrote alla hala läppar, den tunga som
talar stora ord, 4 dem som säga: "Genom vår tunga äro vi
starka, våra läppar stå oss bi; vem är herre över oss?" 5
"Eftersom de arma lida övervåld och de fattiga klaga, vill jag
nu stå upp", säger HERREN; "jag vill skaffa frälsning åt den
som längtar därefter." 6 HERRENS tal är ett rent tal, likt
silver som rinner ned mot jorden, luttrat i degeln, renat sju
gånger. 7 Du, HERRE, skall bevara dem, du skall beskydda
dem för detta släkte evinnerligen. 8 Ty runt omkring dem
vandra de ogudaktiga, då nu uselheten är rådande bland
människors barn.

13 För sångmästaren; en psalm av David. 2 Huru länge,
HERRE; skall du så alldeles förgäta mig? Huru länge
skall du fördölja ditt ansikte för mig? 3 Huru länge skall jag
bekymras i min själ och ängslas i mitt hjärta dagligen? Huru
länge skall min fiende förhäva sig över mig? 4 Skåda ned,
svara mig, HERRE, min Gud; upplys mina ögon, så att jag
icke somnar in i döden; 5 på det att min fiende icke må säga:
"Jag blev honom övermäktig", och på att mina ovänner ej
må fröjda sig, när jag vacklar. 6 Jag förtröstar på din nåd,
mitt hjärta fröjde sig över din frälsning. Jag vill sjunga till
HERRENS ära, ty han har gjort väl mot mig.

14 För sångmästaren; av David. Dårarna säga i sina
hjärtan: "Det finnes ingen Gud." Fördärv och styggelse
är deras verk; ingen finnes, som gör vad gott är. 2 HERREN
skådar ned från himmelen på människors barn, för att se
om det finnes någon förståndig, någon som söker Gud. 3
Nej, alla äro de avfälliga, allasammans äro de fördärvade;
ingen finnes, som gör vad gott är, det finnes icke en enda. 4
Hava de då intet fått förnimma, alla dessa ogärningsmän,
dessa som uppäta mitt folk, likasom åte de bröd, och som
icke åkalla HERREN? 5 Jo, där överföll dem förskräckelse
-- ty Gud är hos de rättfärdigas släkte. 6 Den betrycktes
rådslag mån I söka bringa på skam, HERREN är ju ändå
hans tillflykt. 7 Ack att från Sion komme frälsning för Israel!
När HERREN vill åter upprätta sitt folk, då skall Jakob fröjda
sig, då skall Israel vara glad.

15 En psalm av David. HERRE, vem får bo i din hydda?
Vem får dväljas på ditt heliga berg? 2 Den som vandrar
ostraffligt och gör vad rätt är och talar sanning av hjärtat; 3
den som icke bär förtal på sin tunga, den som icke gör sin
broder något ont och icke drager smälek över sin nästa; 4
den som aktar den förkastlige för intet, men ärar dem som
frukta HERREN; den som svär sig till skada, men ej bryter
sin ed; 5 den som icke driver ocker med sina penningar
och icke tager mutor för att fälla den oskyldige. Den som så
handlar, han skall icke vackla till evig tid.

16 En sång av David. Bevara mig, Gud, ty jag tager min
tillflykt till dig. 2 Jag säger till HERREN: "Du är ju
Herren; för mig finnes intet gott utom dig; 3 de heliga som
finnas i landet, de äro de härliga till vilka jag har allt mitt

behag." 4 Men de som taga sig en annan gud, de hava
stora vedermödor; jag vill icke offra deras drickoffer av blod
eller taga deras namn på mina läppar. 5 HERREN är min
beskärda del och bägare; du är den som uppehåller min
arvedel. 6 En lott har tillfallit mig i det ljuvliga, ja, ett arv som
behagar mig väl. 7 Jag vill lova HERREN, ty han giver mig
råd; ännu om natten manar mig mitt innersta. 8 Jag har haft
HERREN för mina ögon alltid; ja, han är på min högra sida,
jag skall icke vackla. 9 Fördenskull gläder sig mitt hjärta, och
min ära fröjdar sig; jämväl min kropp får bo i trygghet. 10 Ty
du skall icke lämna min själ åt dödsriket, du skall icke låta
din fromme få se graven. (Sheol h7585) 11 Du skall kungöra
mig livets väg; inför ditt ansikte är glädje till fyllest, ljuvlighet i
din högra hand evinnerligen.

17 En bön av David. Hör, o HERRE, en rättfärdig sak,
akta på mitt rop, lyssna till min bön; den kommer icke
ifrån falska läppar. 2 Av dig må jag få min rätt; dina ögon må
skåda vad rättvist är. 3 Du prövar mitt hjärta, du utrannsakar
mig, men du finner intet; ingen ond tanke går ut ur min mun.
4 Efter dina läppars ord, och vad människor än må göra,
tager jag mig till vara för våldsverkares stigar. 5 Mina steg
hålla sig stadigt på dina vägar, mina fötter vackla icke. 6 Så
åkallar jag nu dig, ty du, Gud, skall svara mig; böj ditt öra
till mig, hör mitt tal. 7 Bevisa din underbara nåd, du som
frälsar undan motståndarna dem som taga sin tillflykt till din
högra hand. 8 Bevara mig såsom en ögonsten, beskärma
mig under dina vingars skugga 9 för de ogudaktiga, som
vilja fördärva mig, för mina dödsfiender, som omringa mig.
10 Sitt hjärta förstocka de; med sin mun tala de stora ord. 11
Nu äro de omkring mig, var vi gå, deras ögon speja efter
huru de skola böja mig till jorden. 12 Ja, denne är lik ett
lejon som längtar efter rov, lik ett ungt lejon som ligger i
försåt. 13 Stå upp, HERRE; träd emot honom, slå honom
ned, rädda med ditt svärd min själ från den ogudaktige, 14
ja, med din hand, från människorna, HERRE, från denna
världens människor, som hava sin del i detta livet, och vilkas
buk du fyller med dina håvor, som hava söner i mängd och
lämna sitt överflöd åt sina barn. 15 Men jag skall skåda ditt
ansikte i rättfärdighet; när jag uppvaknar, vill jag mätta mig
av din åsyn.

18 För sångmästaren; av HERRENS tjänare David, som
talade till HERREN denna sångs ord, när HERREN
hade räddat honom från alla hans fienders hand och ur
Sauls våld. Han sade: Hjärtligen kär har jag dig, HERRE,
min starkhet, 2 HERRE, mitt bergfäste, min borg och min
räddare, min Gud, min klippa, till vilken jag tager min tillflykt,
min sköld och min frälsnings horn, mitt värn. 3 HERREN,
den högtlovade, åkallar jag, och från mina fiender bliver
jag frälst. 4 Dödens band omvärvde mig, och fördärvets
strömmar förskräckte mig. 5 Dödsrikets band omslöto mig,
dödens snaror föllo över mig. (Sheol h7585) 6 Men jag åkallade
HERREN i min nöd och ropade till min Gud. Han hörde från
sin himmelska boning min röst, och mitt rop inför honom
kom till hans öron. 7 Då skalv jorden och bävade, och
bergens grundvalar darrade; de skakades, ty hans vrede var
upptänd. 8 Rök steg upp från hans näsa och förtärande
eld från hans mun; eldsglöd ljungade från honom. 9 Och
han sänkte himmelen och for ned, och töcken var under
hans fötter. 10 Han for på keruben och flög, han svävade på
vindens vingar. 11 Han gjorde mörker till sitt täckelse, till en
hydda som omslöt honom; mörka vatten, tjocka moln. 12 Av
glansen framför honom veko molnen undan; hagel föll, och
eldsglöd for ned. 13 Och HERREN dundrade i himmelen,
den Högste lät höra sin röst; hagel föll, och eldsglöd for
ned. 14 Han sköt sina pilar och förskingrade dem, ljungeldar
i mängd och förvirrade dem. 15 Vattnens bäddar kommo
i dagen, och jordens grundvalar blottades, för din näpst,
o HERRE, för din vredes stormvind. 16 Han räckte ut sin
hand från höjden och fattade mig, han drog mig upp ur de
stora vattnen. 17 Han räddade mig från min starke fiende
och från mina ovänner, ty de voro mig övermäktiga. 18 De
överföllo mig på min olyckas dag, men HERREN blev mitt
stöd. 19 Han förde mig ut på rymlig plats; han räddade mig,
ty han hade behag till mig. 20 HERREN lönar mig efter min
rättfärdighet; efter mina händers renhet vedergäller han mig.
21 Ty jag höll mig på HERRENS vägar och avföll icke från
min Gud i ogudaktighet; 22 nej, alla hans rätter hade jag
för ögonen, och hans stadgar lät jag icke vika ifrån mig. 23
Så var jag ostrafflig inför honom och tog mig till vara för
missgärning. 24 Därför vedergällde mig HERREN efter min
rättfärdighet, efter mina händers renhet inför hans ögon. 25
Mot den fromme bevisar du dig from, mot en ostrafflig man
bevisar du dig ostrafflig. 26 Mot den rene bevisar du dig ren,
men mot den vrånge bevisar du dig avog. 27 Ty du frälsar ett
betryckt folk, men stolta ögon ödmjukar du. 28 Ja, du låter
min lampa brinna klart; HERREN, min Gud, gör mitt mörker
ljuset. 29 Ja, med dig kan jag nedslå härskaror, och med min
Gud stormar jag murar. 30 Guds väg är ostrafflig; HERRENS
tal är luttrat. En sköld är han för alla som taga sin tillflykt till
honom. 31 Ty vem är Gud förutom HERREN, och vem är en
klippa utom vår Gud? 32 Gud, du som omgjordade mig med
kraft och lät min väg vara lyckosam, 33 du som gjorde mina
fötter såsom hindens och ställde mig på mina höjder, 34 du

som lärde mina händer att strida och mina armar att spänna
kopparbågen! 35 Du gav mig din frälsnings sköld, och din
högra hand stödde mig, och ditt saktmod gjorde mig stor; 36
du skaffade rum för mina steg, där jag gick, och mina fötter
vacklade icke. 37 Jag förföljde mina fiender och hann upp
dem; jag vände icke tillbaka, förrän jag hade gjort ände på
dem. 38 Jag slog dem, så att de icke mer kunde resa sig; de
föllo under mina fötter. 39 Du omgjordade mig med kraft
till striden, du böjde mina motståndare under mig. 40 Mina
fiender drev du på flykten för mig, och dem som hatade
mig förgjorde jag. 41 De ropade, men det fanns ingen som
frälste; till HERREN, men han svarade dem icke. 42 Och jag
stötte dem sönder till stoft för vinden, jag kastade ut dem
såsom orenlighet på gatan. 43 Du räddade mig ur folkets
strider, du satte mig till ett huvud över hedningar; folkslag
som jag ej kände blevo mina tjänare. 44 Vid blotta ryktet
hörsammade de mig; främlingar visade mig underdånighet.
45 Ja, främlingarnas mod vissnade bort; med bävan övergåvo
de sina borgar. 46 HERREN lever! Lovad vare min klippa,
och upphöjd vare min frälsnings Gud! 47 Gud, som har givit
mig hämnd och tvingat folken under mig; 48 du som har
befriat mig från mina fiender och upphöjt mig över mina
motståndare, räddat mig från våldets man! 49 Fördenskull
vill jag tacka dig bland hedningarna, HERRE, och lovsjunga
ditt namn. 50 Ty du giver din konung stor seger och gör nåd
mot din smorde, mot David och hans säd till evig tid.

19 För sångmästaren; en psalm av David. Himlarna
förtälja Guds ära, och fästet förkunnar hans händers
verk; 2 den ena dagen talar därom till den andra, och den
ena natten kungör det för den andra; 3 det är ej ett tal eller
språk vars ljud icke höres. 4 De sträcka sig ut över hela
jorden, och deras ord gå till världens ändar. Åt solen har han
gjort en hydda i dem; 5 och den är såsom en brudgum som
går ut ur sin kammare, den fröjdar sig, såsom en hjälte,
att löpa sin bana. 6 Vid himmelens ända är det den går
upp, och dess omlopp når intill himmelens gränser, och intet
är skylt för dess hetta. 7 HERRENS lag är utan brist och
vederkvicker själen; HERRENS vittnesbörd är fast och gör
den enfaldige vis. 8 HERRENS befallningar äro rätta och
giva glädje åt hjärtat; HERRENS bud är klart och upplyser
ögonen. 9 HERRENS fruktan är ren och består evinnerligen;
HERRENS rätter äro sanning, allasammans rättfärdiga.
10 De äro dyrbarare än guld, ja, än fint guld i mängd; de
äro sötare än honung, ja, än renaste honung. 11 Av dem
hämtar ock din tjänare varning; den som håller dem har stor
lön. 12 Vem märker själv huru ofta han felar? Förlåt mig
mina hemliga brister. 13 Bevara ock din tjänare för fräcka
människor; låt dem icke få makt med mig, så bliver jag
ostrafflig och varder fri ifrån svår överträdelse. 14 Låt min
muns tal täckas dig och mitt hjärtas tankar, HERRE, min
klippa och min förlossare.

20 För sångmästaren; en psalm av David. HERREN
bönhöre dig på nödens dag, Jakobs Guds namn
beskydde dig. 2 Han sände dig hjälp från helgedomen, och
stödje dig från Sion. 3 Han tänke på alla dina spisoffer och
upptage med välbehag ditt brännoffer. (Sela) 4 Han give dig
vad ditt hjärta begär och fullborde alla dina rådslag. 5 Må
vi få jubla över din seger och i vår Guds namn resa upp
baneret; HERREN uppfylle alla dina böner. 6 Nu vet jag att
HERREN giver seger åt sin smorde; han svarar honom från
sin heliga himmel, genom väldiga gärningar giver hans högra
hand seger. 7 De andra prisa vagnar, de prisa hästar, men vi
prisa HERRENS, vår Guds, namn. 8 De sjunka ned och
falla, men vi resa oss upp och bliva beståndande. 9 HERRE,
giv seger; ja, konungen svare oss på den tid då vi ropa.

21 För sångmästaren; en psalm av David. HERRE, över
din makt gläder sig konungen; huru fröjdas han icke
högeligen över din seger! 2 Vad hans hjärta önskar har
du givit honom, och hans läppars begäran har du icke
vägrat honom. (Sela) 3 Ty du kommer honom till mötes med
välsignelser av vad gott är; du sätter på hans huvud en
gyllene krona. 4 Han bad dig om liv, och du gav honom
det, ett långt liv alltid och evinnerligen. 5 Stor är hans ära
genom din seger; majestät och härlighet beskär du honom.
6 Ja, du låter honom bliva till välsignelse evinnerligen; du
fröjdar honom med glädje inför ditt ansikte. 7 Ty konungen
förtröstar på HERREN, och genom den Högstes nåd skall
han icke vackla. 8 Din hand skall nå alla dina fiender; din
högra hand skall träffa dem som hata dig. 9 Du skall låta
dem känna det såsom i en glödande ugn, när du låter se ditt
ansikte. HERREN skall fördärva dem i sin vrede; eld skall
förtära dem. 10 Deras livsfrukt skall du utrota från jorden och
deras avkomma från människors barn. 11 Ty de ville draga
ont över dig; de tänkte ut ränker, men de förmå intet. 12 Nej,
du skall driva dem tillbaka; med din båge skall du sikta mot
deras anleten. 13 Upphöjd vare du, HERREN, i din makt; vi
vilja besjunga och lovsäga din hjältekraft.

22 För sångmästaren, efter "Morgonrodnadens hind"; en
psalm av David. Min Gud, min Gud, varför har du
övergivit mig? Jag brister ut och klagar, men min frälsning är
fjärran. 2 Men Gud, jag ropar om dagen, men du svarar icke,
så ock om natten, men jag får ingen ro. 3 Och dock är du
den Helige, den som tronar på Israels lovsånger. 4 På dig

förtröstade våra fäder; de förtröstade, och du räddade dem.
5 Till dig ropade de och blevo hulpna; på dig förtröstade de
och kommo icke på skam. 6 Men jag är en mask, och icke
en människa, till smälek bland män, föraktad av folket. 7
Alla som se mig bespotta mig; de spärra upp munnen, de
skaka huvudet: 8 "Befall dig åt HERREN! Han befrie honom,
han rädde honom, ty han har ju behag till honom." 9 Ja,
det var du som hämtade mig ut ur moderlivet och lät mig
vila trygg vid min moders bröst. 10 På dig är jag kastad allt
ifrån modersskötet; du är min Gud allt ifrån min moders liv.
11 Var icke långt ifrån mig, ty nöd är nära, och det finnes
ingen hjälpare. 12 Tjurar i mängd omgiva mig, Basans oxar
omringa mig. 13 Såsom glupande och rytande lejon spärrar
man upp gapet mot mig. 14 Jag är lik vatten som utgjutes,
alla mina leder hava skilts åt; mitt hjärta är såsom vax, det
smälter i mitt liv. 15 Min kraft är förtorkad och lik en lerskärva,
min tunga låder vid min gom, och du lägger mig i dödens
stoft. 16 Ty hundar omgiva mig; de ondas hop har kringränt
mig, mina händer och fötter hava de genomborrat. 17 Jag
kan räkna alla mina ben; de skåda därpå, de se med lust
på mig. 18 De dela mina kläder mellan sig och kasta lott
om min klädnad. 19 Men du, HERRE, var icke fjärran; du
min starkhet, skynda till min hjälp. 20 Rädda min själ från
svärdet, mitt liv ur hundarnas våld. 21 Fräls mig från lejonets
gap. Ja, du bönhör mig och räddar mig undan vildoxarnas
horn. 22 Då skall jag förkunna ditt namn för mina bröder, mitt
i församlingen skall jag prisa dig: 23 I som frukten HERREN,
loven honom; ären honom, alla Jakobs barn, och bäven
för honom, alla Israels barn. 24 Ty han föraktade icke den
betrycktes elände och höll det icke för en styggelse; han
fördolde icke sitt ansikte för honom, och när han ropade,
lyssnade han till honom. 25 Genom dig skall min lovsång
ljuda i den stora församlingen; mina löften får jag infria inför
dem som frukta honom. 26 De ödmjuka skola äta och bliva
mätta, de som söka HERREN skola få lova honom; ja, edra
hjärtan skola leva evinnerligen. 27 Alla jordens ändar skola
betänka det och omvända sig till HERREN. Hedningarnas
alla släkter skola tillbedja inför dig. 28 Ty riket är HERRENS,
och han råder över hedningarna. 29 Ja, alla mäktiga på
jorden skola äta och tillbedja; inför honom skola knäböja alla
de som måste fara ned i graven, de som icke kunna behålla
sin själv vid liv. 30 Kommande ättled skola tjäna honom; man
skall förtälja om Herren för ett annat släkte. 31 Man skall
träda upp och förkunna hans rättfärdighet, ja, bland folk som
skola födas att han har gjort det.

23 En psalm av David. HERREN är min herde, mig skall
intet fattas, 2 han låter mig vila på gröna ängar; han för
mig till vatten där jag finner ro, 3 han vederkvicker min själ;
han leder mig på rätta vägar, för sitt namns skull. 4 Om jag
ock vandrar i dödsskuggans dal, fruktar jag intet ont, ty du är
med mig; din käpp och stav, de trösta mig. 5 Du bereder för
mig ett bord i mina ovänners åsyn; du smörjer mitt huvud
med olja och låter min bägare flöda över. 6 Godhet allenast
och nåd skola följa mig i alla mina livsdagar, och jag skall
åter få bo i HERRENS hus, evinnerligen.

24 Av David; en psalm. Jorden är HERRENS och allt vad
därpå är, jordens krets och de som bo därpå. 2 Ty han
är den som har lagt hennes grund på haven, den som på
strömmarna har berett henne fäste. 3 Vem får gå upp på
HERRENS berg, och vem får träda in i hans helgedom? 4
Den som har oskyldiga händer och rent hjärta, den som
icke vänder sin själ till lögn och den som icke svär falskt. 5
Han skall undfå välsignelse av HERREN och rättfärdighet av
sin frälsnings Gud. 6 Sådant är det släkte som frågar efter
honom; de som söka ditt ansikte, de äro Jakobs barn. (Sela)
7 Höjen, I portar, edra huvuden, höjen eder, I eviga dörrar,
för att ärans konung må draga därin. 8 Vem är då ärans
konung? Det är HERREN, stark och väldig, HERREN, väldig
i strid. 9 Höjen, I portar, edra huvuden, höjen dem, I eviga
dörrar, för att ärans konung må draga därin. 10 Vem är då
denne ärans konung? Det är HERREN Sebaot; han är ärans
konung. (Sela)

25 Av David. Till dig, HERRE, upplyfter jag min själ. 2
Min Gud, på dig förtröstar jag; låt mig icke komma på
skam, låt icke mina fiender fröjda sig över mig. 3 Nej, ingen
kommer på skam, som förbidar dig; på skam kommer de
som, utan sak, handla trolöst. 4 HERRE, kungör mig dina
vägar, lär mig dina stigar. 5 Led mig i din sanning, och lär
mig, ty du är min frälsnings Gud; dig förbidar jag alltid. 6
Tänk, HERRE, på din barmhärtighet och din nåd, ty de äro
av evighet. 7 Tänk icke på min ungdoms synder och på
mina överträdelser, utan tänk på mig efter din nåd, för din
godhets skull, HERRE. 8 HERREN är god och rättfärdig,
därför undervisar han syndare om vägen. 9 Han leder de
ödmjuka rätt, han lär de ödmjuka sin väg. 10 Alla HERRENS
vägar äro nåd och trofasthet för dem som hålla hans förbund
och vittnesbörd. 11 För ditt namns skull, HERRE, förlåt min
missgärning, ty den är stor. 12 Finnes det en man som
fruktar HERREN, då undervisar han honom om den väg
han bör välja. 13 Han själv skall leva i lycka, och hans
efterkommande skola besitta landet. 14 HERREN har sin
umgängelse med dem som frukta honom, och sitt förbund
vill han kungöra för dem. 15 Mina ögon se alltid till HERREN,

ty han drager mina fötter ur nätet. 16 Vänd dig till mig och
var mig nådig; ty jag är ensam och betryckt. 17 Mitt hjärtas
ångest är stor; för mig ut ur mitt trångmål. 18 Se till mitt
lidande och min vedermöda, och förlåt mig alla mina synder.
19 Se därtill att mina fiender äro så många och hata mig med
orätt. 20 Bevara min själ och rädda mig; låt mig icke komma
på skam, ty jag tager min tillflykt till dig. 21 Ostrafflighet och
redlighet bevare mig, ty jag förbidar dig. 22 Förlossa Israel, o
Gud, ur all dess nöd.

26 Av David. Skaffa mig rätt, HERRE, ty jag vandrar i
ostrafflighet, och jag förtröstar på HERREN utan att
vackla. 2 Pröva mig, HERRE, och försök mig; rannsaka
mina njurar och mitt hjärta. 3 Ty din nåd är inför mina ögon,
och jag vandrar i din sanning. 4 Jag sitter icke hos lögnens
män, och med hycklare har jag icke min umgängelse. 5 Jag
hatar de ondas församling, och hos de ogudaktiga sitter jag
icke. 6 Jag tvår mina händer i oskuld, och kring ditt altare,
HERRE, vill jag vandra, 7 för att höja min röst till tacksägelse
och förtälja alla dina under. 8 HERRE, jag har din boning
kär och den plats där din härlighet bor. 9 Ryck icke min
själ bort med syndare, icke mitt liv med de blodgiriga, 10 i
vilkas händer är skändlighet, och vilkas högra hand är full av
mutor. 11 Jag vandrar ju i ostrafflighet; förlossa mig och var
mig nådig. 12 Ja, min fot står på jämn mark; i församlingarna
skall jag lova HERREN.

27 Av David. HERREN är mitt ljus och min frälsning; för
vem skulle jag frukta? HERREN är mitt livs värn; för
vem skulle jag rädas? 2 När de onda draga emot mig och
vilja uppsluka mig, då stappla de själva och falla, mina
motståndare och fiender. 3 Om ock en här lägrar sig mot
mig, så fruktar ändå icke mitt hjärta; om krig uppstår mot
mig, så är jag dock trygg. 4 Ett har jag begärt av HERREN,
därefter traktar jag: att jag må få bo i HERRENS hus i
alla mina livsdagar, för att skåda HERRENS ljuvlighet och
betrakta hans tempel. 5 Ty han döljer mig i sin hydda på
olyckans dag, han beskärmar mig i sitt tjäll, han för mig upp
på en klippa. 6 Och nu skall mitt huvud resa sig över mina
fiender runt omkring mig, och jag vill offra i hans hydda
jublets offer, jag vill sjunga till HERRENS ära och lovsäga
honom. 7 Hör, o HERRE! Jag höjer min röst och ropar, var
mig nådig och svara mig. 8 Mitt hjärta förehåller dig ditt ord:
"Söken mitt ansikte." Ja, ditt ansikte, HERRE, söker jag; 9
fördölj icke ditt ansikte för mig. Driv icke bort din tjänare i
vrede, du som har varit min hjälp; förskjut mig icke, övergiv
mig icke, du min frälsnings Gud. 10 Nej, om än min fader
och min moder övergiva mig, skall HERREN upptaga mig.
11 Visa mig, HERRE, din väg, och led mig på en jämn stig,
för mina förföljares skull. 12 Överlämna mig icke åt mina
ovänners vilja; ty mot mig uppstå falska vittnen och män
som andas våld. 13 Ja, jag tror förvisso att jag skall få se
HERRENS goda i de levandes land. 14 Förbida HERREN,
var frimodig och oförfärad i ditt hjärta; ja, förbida HERREN.

28 Av David. Till dig, HERRE, ropar jag; min klippa, var
icke stum mot mig. Ja, var icke tyst mot mig, så att jag
bliver lik dem som fara ned i graven. 2 Hör mina böners ljud,
när jag ropar till dig, när jag upplyfter mina händer mot det
allraheligaste i din helgedom. 3 Tag mig icke bort med de
ogudaktiga och med ogärningsmännen, som tala vänligt med
sin nästa men hava ondska i sina hjärtan. 4 Giv dem efter
deras gärningar och efter deras onda väsende, giv dem efter
deras händers verk, vedergäll dem vad de hava gjort. 5 Ty
de akta icke på HERRENS gärningar, icke på hans händer
verk; därför skall han slå dem ned och ej mer bygga upp
dem. 6 Lovad vare HERREN, ty han har hört mina böners
ljud! 7 HERREN är min starkhet och min sköld; på honom
förtröstade mitt hjärta. Och jag vart hulpen, därför fröjdar
sig mitt hjärta, och med min sång vill jag tacka honom. 8
HERREN är sitt folks starkhet, och ett frälsningens värn är
han för sin smorde. 9 Fräls ditt folk och välsigna din arvedel,
och var deras herde och bär dem till evig tid.

29 En psalm av David. Given åt HERREN, I Guds sönder,
given åt HERREN ära och makt; 2 given åt HERREN
hans namns ära, tillbedjen HERREN i helig skrud. 3
HERRENS röst går ovan vattnen; Gud, den härlige, dundrar,
ja, HERREN, ovan de stora vattnen. 4 HERRENS röst
ljuder med makt, HERRENS röst ljuder härligt. 5 HERRENS
röst bräcker cedrar, HERREN bräcker Libanons cedrar.
6 Han kommer dem att hoppa likasom kalvar, Libanon
och Sirjon såsom unga vildoxar. 7 HERRENS röst sprider
ljungeldslågor. 8 HERRENS röst kommer öknen att bäva,
HERREN kommer Kades' öken att bäva. 9 HERRENS röst
bringar hindarna att föda; skogarnas klädnad rycker den
bort. I hans himmelska boning förkunnar allting hans ära.
10 HERREN på sin tron bjöd floden komma, och HERREN
tronar såsom konung evinnerligen. 11 HERREN skall giva
makt åt sitt folk, HERREN skall välsigna sitt folk med frid.

30 En psalm, en sång av David, vid templets invigning. Jag
vill upphöja dig, HERRE, ty du har dragit mig ur djupet,
du har icke låtit mina fiender glädja sig över mig. 2 HERRE,
min Gud, jag ropade till dig, och du helade mig. 3 HERRE,
du förde min själ upp ur dödsriket, du tog mig levande ut
från dem som foro ned i graven. **(Sheol h7585)** 4 Lovsjungen

HERREN, I hans fromme, och prisen hans heliga namn.
5 Ty ett ögonblick varar hans vrede, men hela livet hans
nåd; om aftonen gästar gråt, men om morgonen kommer
jubel. 6 Jag sade, när det gick mig väl: "Jag skall aldrig
vackla." 7 HERRE, i din nåd hade du gjort mitt berg starkt;
men du fördolde ditt ansikte, då förskräcktes jag. 8 Till dig,
HERRE, ropade jag, och till Herren bad jag: 9 "Vad vinning
har du av mitt blod, eller därav att jag far ned i graven? Kan
stoftet tacka dig, kan det förkunna din trofasthet? 10 Hör,
o HERRE, och var mig nådig; HERRE, var min hjälpare."
11 Då förvandlade du min klagan i fröjdesprång; du klädde
av mig sorgens dräkt och omgjordade mig med glädje. 12
Därför skall min ära lovsjunga dig, utan att tystna; HERRE,
min Gud, jag vill tacka dig evinnerligen.

31 För sångmästaren; en psalm av David. Till dig, HERRE,
tager jag min tillflykt; låt mig aldrig komma på skam,
befria mig genom din rättfärdighet. 2 Böj ditt öra till mig,
rädda mig snarligen; var mig en fast klippa, en bort till min
frälsning. 3 Ty du är mitt bergfäste och min bort, och du
skall, för ditt namns skull, leda och föra mig. 4 Du skall draga
mig ur det nät som de lade ut för mig; ty du är mitt värn. 5 I
din hand befaller jag min ande; du förlossar mig, HERRE, du
trofaste Gud. 6 Jag hatar dem som hålla sig till fåfängliga
avgudar, men jag förtröstar på HERREN. 7 Jag vill fröjda
mig och vara glad över din nåd, att du ser till mitt lidande, att
du låter dig vårda om min själ i nöden 8 och icke överlämnar
mig i fiendens hand, utan ställer mina fötter på rymlig plats.
9 Var mig nådig, HERRE, ty jag är i nöd; av sorg är mitt öga
förmörkat, ja, min själ såväl som min kropp. 10 Ty mitt liv har
försvunnit i bedrövelse och mina år i suckan; min kraft är
bruten genom min missgärning, och benen i min kropp äro
maktlösa. 11 För alla mina ovänners skull har jag blivit till
smälek, ja, till stor smälek för mina grannar och till skräck
för mina förtrogna; de som se mig på gatan fly undan för
mig. 12 Jag är bortglömd ur hjärtat, såsom vore jag död;
jag har blivit såsom ett sönderslaget kärl. 13 Ty jag hör mig
förtalas av många; skräck från alla sidor! De rådslå med
varandra mot mig och stämpla för att taga mitt liv. 14 Men
jag förtröstar på dig, HERRE; jag säger: "Du är min Gud."
15 Min tid står i dina händer; rädda mig från mina fienders
hand och mina förföljare. 16 Låt ditt ansikte lysa över din
tjänare; fräls mig genom din nåd. 17 HERRE, låt mig icke
komma på skam, ty jag åkallar dig; låt de ogudaktiga komma
på skam och varda tystade i dödsriket. **(Sheol h7585)** 18 Må
lögnaktiga läppar förstummas, de som tala vad fräckt är mot
den rättfärdige, med högmod och förakt. 19 Huru stor är icke
din godhet, den du förvarar åt dem som frukta dig, och den
du bevisar inför människors barn mot dem som taga sin
tillflykt till dig! 20 Du beskärmar dem i ditt ansiktes beskärm
mot människors sammangaddning; du döljer dem i din hydda
mot tungors angrepp. 21 Lovad vare HERREN, ty han har
bevisat mig sin underbara nåd genom att beskära mig en
fast stad! 22 Ty väl sade jag i min ångest: "Jag är bortdriven
från dina ögon." Likväl hörde du mina böners ljud, när jag
ropade till dig. 23 Älsken HERREN, alla I hans fromme.
HERREN bevarar de trogna, men han vedergäller i fullt mått
den som över högmod. 24 Varen frimodiga och oförfärade i
edra hjärtan, alla I som sätten edert hopp till HERREN.

32 Av David; en sång. Säll är den vilkens överträdelse
är förlåten, vilkens synd är överskyld. 2 Säll är den
människa som HERREN icke tillräknar missgärning, och
i vilkens ande icke är något svek. 3 Så länge jag teg,
försmäktade mina ben vid min ständiga klagan. 4 Ty dag
och natt var din hand tung över mig; min livssaft förtorkades
såsom av sommarhetta. (Sela) 5 Då uppenbarade jag min
synd för dig och överskylde icke min missgärning. Jag
sade: "Jag vill bekänna för HERREN mina överträdelser";
då förlät du mig min synds missgärning. (Sela) 6 Därför
skola alla fromma bedja till dig på den tid då du är att finna;
sannerligen, om ock stora vattenfloder komma, skola de icke
nå till dem. 7 Du är mitt beskärm, för nöd bevarar du mig;
med räddningens jubel omgiver du mig. (Sela) 8 Jag vill
lära dig och undervisa dig om den väg du skall vandra; jag
vill giva dig råd och låta mitt öga vaka över dig. 9 Varen
icke såsom hästar och mulåsnor utan förstånd, på vilka man
lägger töm och betsel för att tämja dem, eljest får man dem
ej fram. 10 Den ogudaktige har många plågor; men den som
förtröstar på HERREN, honom omgiver han med nåd. 11
Varen glada i HERREN och fröjden eder, I rättfärdige, och
jublen, alla I rättsinnige.

33 Jublen i HERREN, I rättfärdige; lovsång höves de
redliga. 2 Tacken HERREN på harpa, lovsjungen
honom till tiosträngad psaltare. 3 Sjungen honom en ny
sång, spelen skönt med jubelklang. 4 Ty HERRENS ord är
rätt, och allt vad han gör är gjort i trofasthet. 5 Han älskar
rättfärdighet och rätt; jorden är full av HERRENS nåd. 6
Himmelen är gjord genom HERRENS ord och all dess här
genom hans muns anda. 7 Han samlar havets vatten såsom
i en hög; han lägger djupen i deras förvaringsrum. 8 Hela
jorden frukte HERREN; för honom bäve alla som bo på
jordens krets. 9 Ty han sade, och det vart; han bjöd, och det
stod där. 10 HERREN gjorde hedningarnas råd om intet,
han lät folkens tankar komma på skam. 11 Men HERRENS

råd består evinnerligen, hans hjärtas tankar från släkte till
släkte. 12 Saligt är det folk vars Gud HERREN är, det folk
som han har utvalt till arvedel åt sig. 13 Ja, från himmelen
skådade HERREN ned, han såg alla människors barn. 14
Från sin boning blickade han ned till alla dem som bo på
jorden, 15 han som har danat allas deras hjärtan, han som
aktar på alla deras verk. 16 En konung segrar icke genom
sin stora styrka, en hjälte räddas icke genom sin stora kraft.
17 Förgäves väntar man sig seger genom hästar, med all sin
styrka rädda de icke. 18 Se, HERRENS öga är vänt till dem
som frukta honom, till dem som hoppas på hans nåd; 19
han vill rädda deras själ från döden och behålla dem vid liv
i hungerns tid. 20 Vår själ väntar efter HERREN; han är
vår hjälp och sköld. 21 Ty i honom gläder sig vårt hjärta, vi
förtrösta på hans heliga namn. 22 Din nåd, HERRE, vare
över oss, såsom vi hoppas på dig.

34 Av David, här han ställde sig vansinnig inför Abimelek,
och denne drev honom ifrån sig, och han gick sin väg.
Jag vill lova HERREN alltid; hans pris skall ständigt vara i
min mun. 2 Min själ skall berömma sig av HERREN; de
ödmjuka skola höra det och glädja sig. 3 Loven med mig
HERREN, låtom oss med varandra upphöja hans namn. 4
Jag sökte HERREN, och han svarade mig, och ur all min
förskräckelse räddade han mig. 5 De som skåda upp till
honom stråla av fröjd, och deras ansikten behöva icke rodna
av blygsel. 6 Här är en betryckt som ropade, och HERREN
hörde honom och frälste honom ur all hans nöd. 7 HERRENS
ängel slår sitt läger omkring dem som frukta honom, och han
befriar dem. 8 Smaken och sen att HERREN är god; säll är
den som tager sin tillflykt till honom. 9 Frukten HERREN, I
hans helige; ty de som frukta honom lida ingen brist. 10
Unga lejon lida nöd och hungra, men de som söka HERREN
hava icke brist på något gott. 11 Kommen, barn, hören mig;
jag skall lära eder HERRENS fruktan. 12 Är du en man
som älskar livet och önskar att se goda dagar? 13 Avhåll
då din tunga från det som är ont och dina läppar från att
tala svek. 14 Vänd dig bort ifrån det som är ont, och gör
vad gott är, sök friden och trakta därefter. 15 HERRENS
ögon äro vända till de rättfärdiga och hans öron till deras
rop. 16 Men HERRENS ansikte är emot dem som göra det
onda, han vill utrota deras åminnelse från jorden. 17 När
de rättfärdiga ropa, då hör HERREN och räddar dem ur all
deras nöd. 18 HERREN är nära dem som hava ett förkrossat
hjärta och frälsar dem som hava en bedrövad ande. 19 Den
rättfärdige måste lida mycket, men HERREN räddar honom
ur allt. 20 Han bevarar alla hans ben; icke ett enda av dem
skall sönderslås. 21 Den ogudaktige skall dödas av olyckan,
och de som hata den rättfärdige skola stå med skuld. 22
Men sina tjänares själar förlossar HERREN, och ingen skall
stå med skuld, som tager sin tillflykt till honom.

35 Av David. Gå till rätta, HERRE, med dem som gå till
rätta med mig; strid mot dem som strida mot mig. 2
Fatta sköld och skärm, och stå upp till min hjälp; 3 drag fram
spjutet, och spärra vägen för mina förföljare. Säg till min
själ: "Jag är din frälsning." 4 Må de komma på skam och
blygas, som stå efter mitt liv; må de vika tillbaka och varda
utskämda, som hava ont i sinnet mot mig. 5 Må de bliva
såsom agnar för vinden, och HERRENS ängel drive dem
bort. 6 Deras väg blive mörk och slipprig, och HERRENS
ängel drive dem bort. 7 Ty utan sak hava de försåtligen
tillrett sin nätgrop för mig, utan sak hava de grävt en grav för
mitt liv. 8 Fördärv komme över den mannen oförtänkt, det
nät han har utlagt må fånga honom; ja, till sitt fördärv falle
han själv däri. 9 Men min själ skall fröjda sig i HERREN
och vara glad över hans frälsning. 10 Alla ben i min kropp
skola säga: "HERRE, vem är dig lik, du som räddar den
betryckte från den som är honom för stark, den betryckte
och fattige ifrån den som plundrar honom?" 11 Orättfärdiga
vittnen träda fram; de utfråga mig om det jag icke vet. 12 De
löna mig med ont för gott; övergiven är min själ. 13 Jag åter
bar sorgdräkt, när de voro sjuka, jag späkte min själ med
fasta, jag bad med nedsänkt huvud; 14 såsom gällde det min
vän, min broder, så skickade jag mig; lik den som sörjer sin
moder gick jag sorgklädd och lutande. 15 Men de glädja sig
över mitt fall och rota sig samman; ja, eländiga människor,
som jag icke känner, rota sig samman mot mig, de smäda
mig utan uppehåll. 16 Dessa gudlösa, som driva gyckel för
en kaka bröd, bita ihop tänderna mot mig. 17 Herre, huru
länge skall du se härpå? Ryck min själ undan det fördärv de
bereda, och mitt liv undan lejonen. 18 Då skall jag tacka dig i
den stora församlingen, och bland mycket folk skall jag lova
dig. 19 Låt icke dem få glädja sig över mig, som utan skäl
äro mina fiender; låt icke dem som utan sak hata mig få
blinka med ögonen. 20 Ty det är icke frid som de tala; nej,
svekets ord tänka de ut mot de stilla i landet. 21 De spärra
upp munnen mot mig; de säga: "Rätt så, rätt så, nu se vi det
med egna ögon!" 22 Du, HERRE, ser det; tig icke. Herre, var
icke långt ifrån mig. 23 Vakna och stå upp för att skaffa mig
rätt, för att utföra min sak, du min Gud och Herre. 24 Skaffa
mig rätt efter din rättfärdighet, HERRE, min Gud, och låt
dem icke få glädja sig över mig. 25 Låt dem icke säga i sina
hjärtan: "Rätt så, det gick såsom vi ville!" Låt dem icke säga:
"Vi hava fördärvat honom." 26 Må alla komma på skam och
blygas, som glädja sig över min ofärd. Med skam och blygd

må de varda klädda, som förhäva sig över mig. 27 Men må
de jubla och glädja sig, som unna mig min rätt, och må de
alltid kunna säga: "Lovad vare HERREN, han som unnar sin
tjänare gott!" 28 Då skall min tunga förkunna din rättfärdighet
och hela dagen ditt lov.

36 För sångmästaren; av HERRENS tjänare David. I
mitt hjärta betänker jag vad synden säger till den
ogudaktige, till den för vilkens ögon Guds fruktan ej finnes. 2
Den intalar ju honom vad som är behagligt i hans ögon:
att man icke skall finna hans missgärning och hata den. 3
Hans muns ord äro fördärv och svek; han vill icke göra vad
förståndigt och gott är. 4 Fördärv tänker han ut på sitt läger,
han träder på den väg som icke är god; han skyr icke för
något ont. 5 HERRE, upp i himmelen räcker din nåd, och din
trofasthet allt upp till skyarna. 6 Din rättfärdighet är såsom
väldiga berg, dina rätter såsom det stora havsdjupet; både
människor och djur hjälper du, HERRE. 7 Huru dyrbar är
icke din nåd, o Gud! Människors barn hava sin tillflykt under
dina vingars skugga. 8 De varda mättade av ditt hus' rika
håvor, och av din ljuvlighets ström giver du dem att dricka. 9
Ty hos dig är livets källa, i ditt ljus se vi ljus. 10 Låt din nåd
förbliva över dem som känna dig och din rättfärdighet över
de rättsinniga. 11 Låt icke de högmodigas fot komma över
mig eller de ogudaktigas hand driva mig bort. 12 Ja, där
ligga ogärningsmännen fallna; de äro nedstötta och kunna
icke mer resa sig.

37 Av David. Harmas icke över de onda, avundas icke
dem som göra orätt. 2 Ty såsom gräs varda de snart
avhuggna, och såsom gröna örter vissna de. 3 Förtrösta på
HERREN, och gör vad gott är, förbliv i landet och beflita dig
om redbarhet, 4 och hav din lust i HERREN: då skall han
giva dig vad ditt hjärta begär. 5 Befall din väg åt HERREN
och förtrösta på honom; han skall göra det. 6 Han skall låta
din rättfärdighet gå fram såsom ljuset och din rätt såsom
middagens sken. 7 Var stilla för HERREN och förbida
honom, harmas icke över den vilkens väg är lyckosam,
över den man som umgås med ränker. 8 Avhåll dig från
vrede och låt förbittringen fara; harmas icke; därmed gör
du blott illa. 9 Ty de onda skola varda utrotade, men de
som vänta efter HERREN, de skola besitta landet. 10 Ännu
en liten tid, så är den ogudaktige icke mer; och när du ser
efter hans plats, då är han borta. 11 Men de ödmjuka skola
besitta landet och hugnas av stor frid. 12 Den ogudaktige
stämplar mot den rättfärdige och biter sina tänder samman
mot honom; 13 men Herren ler åt honom, ty han ser att hans
dag kommer. 14 De ogudaktiga draga ut svärdet och spänna
sin båge, för att fälla den som är betryckt och fattig, för att
slakta dem som vandra i redlighet. 15 Men deras svärd
skall gå in i deras eget hjärta, och deras bågar skola brista
sönder. 16 Det lilla som en rättfärdig har är bättre än många
ogudaktigas stora håvor. 17 Ty de ogudaktigas armar skola
sönderbrytas; men HERREN uppehåller de rättfärdiga. 18
HERREN känner de frommas dagar, och deras arvedel skall
bestå evinnerligen. 19 De skola icke komma på skam i den
onda tiden, och i hungerns dagar skola de varda mättade.
20 Ty de ogudaktiga skola förgås; HERRENS fiender äro
såsom ängarnas prakt: de försvinna såsom rök, ja, de
försvinna. 21 Den ogudaktige lånar och kan icke betala, men
den rättfärdige är barmhärtig och givmild. 22 Ty HERRENS
välsignade skola besitta landet, men de som han förbannar
skola varda utrotade. 23 Genom HERREN bliva en mans
steg fasta, när han har behag till hans väg. 24 Om han faller,
störtar han dock icke till marken, ty HERREN håller honom
vid handen. 25 Jag har varit ung och är nu gammal, men
jag har icke sett den rättfärdige övergiven eller hans barn
gå efter bröd. 26 Han är alltid barmhärtig och villig att låna
och hans barn äro till välsignelse. 27 Vänd dig bort ifrån
det som är ont, och gör vad gott är, så skall du få bo kvar
evinnerligen. 28 Ty HERREN älskar vad rätt är och övergiver
icke sina fromma, evinnerligen bliva de bevarade; men de
ogudaktigas avkomma varder utrotad. 29 De rättfärdiga skola
besitta landet och bo däri evinnerligen. 30 Den rättfärdiges
mun talar visdom, och hans tunga säger vad rätt är. 31 Hans
Guds lag är i hans hjärta; hans steg vackla icke. 32 Den
ogudaktige vaktar på den rättfärdige och står efter att döda
honom, 33 men HERREN överlämnar honom icke i hans
hand och fördömer honom icke, när han dömes. 34 Förbida
HERREN, och håll dig på hans väg, så skall han upphöja dig
till att besitta landet; du skall se med lust huru de ogudaktiga
varda utrotade. 35 Jag såg en ogudaktig som trotsade på sin
makt; han utbredde sig såsom ett grönskande träd, väl rotat.
36 Men när man sedan gick där fram, se, då var han borta;
jag sökte efter honom, men han fanns icke mer. 37 Giv akt
på den ostrafflige, och se på den redlige, huru fridens man
har en framtid. 38 Men överträdarna skola allasammans
förgås, de ogudaktigas framtid varder avskuren. 39 Till de
rättfärdiga kommer frälsning ifrån HERREN; han är deras
värn i nödens tid. 40 HERREN hjälper dem och befriar dem;
han befriar dem från de ogudaktiga och frälsar dem, ty de
taga sin tillflykt till honom.

38 En psalm av David; till åminnelse. HERRE, straffa mig
icke i din förtörnelse, och tukta mig icke i din vrede. 2
Ty dina pilar hava träffat mig, och din hand drabbar mig.

3 Det finnes intet helt på min kropp för din vredes skull,
intet helbrägda i mina ben för min synds skull. 4 Ty mina
missgärningar gå mig över huvudet; såsom en svår börda
äro de mig för tunga. 5 Mina sår stinka och flyta för min
dårskaps skull. 6 Jag går krokig och mycket lutande; hela
dagen går jag sörjande. 7 Ty mina länder äro fulla av brand,
och intet helt finnes på min kropp. 8 Jag är vanmäktig och
illa sönderslagen; jag klagar för mitt hjärtas jämmers skull. 9
Herre, du känner all min trängtan, och min suckan är dig icke
fördold. 10 Mitt hjärta slår häftigt, min kraft har övergivit mig;
mina ögons ljus, också det är borta. 11 Mina vänner och
fränder hålla sig fjärran ifrån min plåga, och mina närmaste
hava ställt sig långt ifrån. 12 Snaror lägga de ut, som stå
efter mitt liv, och de som söka min ofärd tala vad fördärvligt
är; på svek tänka de hela dagen. 13 Men jag är lik en döv,
som intet hör, och lik en stum, som icke upplåter sin mun; 14
ja, jag är lik en man som intet hör, och som icke har något
gensvar i sin mun. 15 Se, på dig, HERRE, hoppas jag; du
skall svara, Herre, min Gud. 16 Ty jag fruktar att de annars
få glädja sig över mig, att de skola förhäva sig över mig, när
min fot vacklar. 17 Ty jag är nära att falla, och min plåga är
alltid inför mig; 18 ja, jag måste bekänna min missgärning,
och jag sörjer över min synd. 19 Men mina fiender få leva
och äro mäktiga, och många äro de som hata mig utan sak,
20 de som löna gott med ont, och som stå mig emot, därför
att jag far efter det goda. 21 Övergiv mig icke, HERRE; min
Gud, var icke långt ifrån mig. 22 Skynda till min hjälp, Herre,
du min frälsning.

39 För sångmästaren, till Jedutun; en psalm av David.
Jag sade: "Jag vill akta på vad jag gör, så att jag icke
syndar med min tunga; jag vill akta på att tygla min mun, så
länge den ogudaktige är för mina ögon." 2 Jag blev stum
och tyst, jag teg i min sorg; man jag upprördes av smärta. 3
Mitt hjärta blev brinnande i mitt bröst: när jag begrundade,
upptändes en eld i mig; jag talade med min tunga. 4 HERRE,
lär mig betänka att jag måste få en ände, och vad som
är mina dagars mått, så att jag förstår huru förgänglig jag
är. 5 Se, såsom en handsbredd har du gjort mina dagars
mått, och min livslängd är såsom intet inför dig; fåfänglighet
allenast äro alla människor, huru säkra de än stå. (Sela) 6
Såsom en drömbild allenast gå de fram, fåfänglighet allenast
är deras ävlan; de samla tillhopa och veta icke vem som
skall få det. 7 Och nu, vad förbidar jag, Herre? Till dig står
mitt hopp. 8 Befria mig från alla mina överträdelser, låt mig
icke bliva till smälek för dåren. 9 Jag tiger och upplåter icke
min mun; ty det är du som har gjort det. 10 Vänd av ifrån mig
din plåga; för din hands aga försmäktar jag. 11 Om du tuktar
någon med näpst för missgärning, så är det ute med hans
härlighet, såsom när mal krossas. Fåfänglighet allenast äro
alla människor. (Sela) 12 Hör min bön, o HERRE, och lyssna
till mitt rop, tig icke vid mina tårar; ty jag är en främling i ditt
hägn, en gäst såsom alla mina fäder. 13 Vänd ifrån mig din
blick, så att jag får vederkvickas, innan jag går hädan och
icke mer är till.

40 För sångmästaren; av David; en psalm. Stadigt
förbidade jag HERREN, och han böjde sig till mig och
hörde mitt rop. 2 Han drog mig upp ur fördärvets grop, ur
den djupa dyn; han ställde mina fötter på en klippa, han
gjorde mina steg fasta; 3 han lade i min mun en ny sång, en
lovsång till vår Gud. Det skola många se och varda häpna,
och skola förtrösta på HERREN. 4 Säll är den man som
sätter sin förtröstan till HERREN; och icke vänder sig till
dem som äro stolta och vika av i lögn. 5 Stora äro de under
du har gjort, HERRE, min Gud, och de tankar du har tänkt
för oss; dig är intet likt. Jag ville förkunna dem och tala
om dem, men de stå icke till att räkna. 6 Till slaktoffer och
spisoffer har du icke behag -- öppna öron har du givit mig --
brännoffer och syndoffer begär du icke. 7 Därför säger jag:
"Se, jag kommer; i bokrullen är skrivet vad jag skall göra. 8
Att göra din vilja, min Gud, är min lust, och din lag är i mitt
hjärta." 9 Jag bådar glädje, jag förkunnar din rättfärdighet i
den stora församlingen; se, jag tillsluter icke mina läppar; du,
HERRE, vet det. 10 Din rättfärdighet fördöljer jag icke i mitt
hjärta, om din trohet och din frälsning talar jag; jag förtiger
icke din nåd och din trofasthet för den stora församlingen. 11
Du, HERRE, skall icke tillsluta din barmhärtighet för mig; din
nåd och din trofasthet må alltid bevara mig. 12 Ty lidanden
omvärva mig, flera än jag kan räkna; mina missgärningar
hava tagit mig fatt, så att jag icke kan se; de äro flera än
håren på mitt huvud, och mitt mod har övergivit mig. 13
Värdes, o HERRE, rädda mig; HERRE, skynda till min hjälp.
14 Må alla de komma på skam och varda utskämda, som
stå efter mitt liv för att förgöra det; må de vika tillbaka och
blygas, som önska min ofärd. 15 Må de häpna i sin skam,
som säga till mig: "Rätt så, rätt så!" 16 Men alla de som söka
dig må fröjdas och vara glada i dig; de som åstunda din
frälsning säge alltid: "Lovad vare HERREN!" 17 Är jag ock
betryckt och fattig, Herren sörjer dock för mig. Min hjälp och
min befriare är du; min Gud, dröj icke.

41 För sångmästaren; en psalm av David. Säll är den som
låter sig vårda om den arme; honom skall HERREN
hjälpa på olyckans dag. 2 HERREN skall bevara honom och
behålla honom vid liv, han skall prisas säll i landet. Icke skall

du överlämna honom åt hans fienders vilja! 3 HERREN skall
på sjukbädden stå honom bi; vid hans krankhet förvandlar
du alldeles hans läger. 4 Så säger jag då: HERRE; var du
mig nådig; hela du min själ, ty jag har syndat mot dig. 5 Mina
fiender tala vad ont är mot mig: "När skall han dö och hans
namn förgås?" 6 Kommer någon och besöker mig, så talar
han falskhet; hans hjärta samlar åt honom vad ondskefullt
är; sedan går han ut och talar därom. 7 De som hata mig
tassla alla med varandra mot mig; de tänka ut mot mig det
som är mig till skada. 8 "Ohjälplig ofärd har drabbat honom,
han som ligger där skall icke mer stå upp." 9 Ja, också
min vän, som jag litade på, han som åt mitt bröd, lyfter nu
mot mig sin häl. 10 Men du, HERRE, var mig nådig och
upprätta mig, så vill jag vedergälla dem. 11 Att du har behag
till mig, det vet jag därav att min fiende icke får jubla över
mig. 12 Ty mig uppehåller du, för min ostrafflighets skull, och
låter mig stå inför ditt ansikte evinnerligen. ---- 13 Lovad
vare HERREN, Israels Gud, från evighet till evighet! Amen,
Amen. Andra boken

42 För sångmästaren; en sång av Koras söner. Såsom
hjorten trängtar till vattenbäckar, så trängtar min själ
efter dig, o Gud. 2 Min själ törstar efter Gud, efter den
levande Guden. När skall jag få träda fram inför Guds
ansikte? 3 Mina tårar äro min spis både dag och natt, ty
ständigt säger man till mig: "Var är nu din Gud?" 4 Men
jag vill utgjuta inom mig min själ och hava i minne huru
jag gick med hopen upp till Guds hus, under fröjderop och
tacksägelse, i högtidsskaran. 5 Varför är du så bedrövad,
min själ, och så orolig i mig? Hoppas på Gud; ty jag skall
åter få tacka honom för frälsning genom honom. 6 Min Gud,
bedrövad är min själ i mig; därför tänker jag på dig i Jordans
land och på Hermons höjder, på Misars berg. 7 Djup ropar
till djup, vid dånet av dina vattenfall; alla dina svallande
böljor gå fram över mig. 8 Om dagen må HERREN beskära
sin nåd, och om natten vill jag sjunga till hans ära och bedja
till mitt livs Gud. 9 Jag vill säga till Gud, min klippa: "Varför
har du förgätit mig, varför måste jag gå sörjande, trängd av
fiender?" 10 Det är såsom krossade man benen i min kropp,
när mina ovänner smäda mig, när de beständigt säga till
mig: "Var är nu din Gud?" 11 Varför är du så bedrövad, min
själ, och varför så orolig i mig? Hoppas på Gud; ty jag skall
åter få tacka honom, min frälsning och min Gud.

43 Skaffa mig rätt, o Gud, och utför min sak mot ett folk
utan fromhet; rädda mig ifrån falska och orättfärdiga
människor. 2 Ty du är den Gud som är mitt värn; varför har
du förkastat mig? Varför måste jag gå sörjande, trängd av
fiender? 3 Sänd ditt ljus och din sanning; må de leda mig,
må de föra mig till ditt heliga berg och till dina boningar, 4 så
att jag får gå in till Guds altare, till Gud, som är min glädje
och fröjd, och tacka dig på harpa, Gud, min Gud. 5 Varför är
du så bedrövad, min själ, och varför så orolig i mig? Hoppas
på Gud; ty jag skall åter få tacka honom, min frälsning och
min Gud.

44 För sångmästaren; av Koras söner; en sång. Gud, med
våra öron hava vi hört, våra fäder hava förtäljt därom
för oss: om den gärning du gjorde i deras dagar, i forntidens
dagar. 2 Det var du som med din hand utrotade hedningarna,
men planterade dem; du fördärvade andra folk, men dem lät
du utbreda sig. 3 Ty icke med sitt svärd intogo de landet, och
deras egen arm gav dem icke seger, utan din högra hand
och din arm och ditt ansiktes ljus, ty du hade behag till dem.
4 Du, densamme, är min konung, o Gud; så tillsäg nu Jakob
seger. 5 Med din hjälp kunna vi stöta ned våra ovänner och i
ditt namn förtrampa våra motståndare. 6 Ty icke på min
båge förlitar jag mig, och mitt svärd kan icke giva mig seger;
7 nej, du giver oss seger över våra ovänner, och dem som
hata oss låter du komma på skam. 8 Gud lova vi alltid, och
ditt namn prisa vi evinnerligen. (Sela) 9 Och dock har du nu
förkastat oss och låtit oss varda till blygd, och du drager icke
ut med våra härar. 10 Du låter oss vika tillbaka för ovännen,
och de som hata oss taga sig byte. 11 Du låter oss bliva
uppätna såsom får, och bland hedningarna han du förströtT
oss. 12 Du säljer ditt folk för ett ringa pris, stor är icke den
vinst du har gjort därpå. 13 Du låter oss bliva till smälek för
våra grannar, till spott och hån för dem som bo omkring
oss. 14 Du gör oss till ett ordspråk bland hedningarna, du
låter folken skaka huvudet åt oss. 15 Hela dagen är min
smälek inför mig, och blygsel höljer mitt ansikte, 16 när jag
hör smädarens och lastarens tal, när jag ser fienden och
den hämndgirige. 17 Allt detta har kommit över oss, och vi
hava dock icke förgätit dig, ej heller svikit ditt förbund. 18
Våra hjärtan avföllo icke, och våra steg veko ej av ifrån din
väg, 19 så att du därför har krossat oss i schakalers land
och övertäckt oss med dödsskugga. 20 Om vi hade förgätit
vår Guds namn och uträckt våra händer till en främmande
gud, 21 månne icke Gud skulle hava utrannsakat det, han
som känner hjärtats lönnligheter? 22 Nej, för din skull varda
vi dödade hela dagen och bliva aktade såsom slaktfår. 23
Vakna upp; varför sover du, Herre? Vakna, förkasta oss icke
för alltid. 24 Varför döljer du ditt ansikte och förgäter vårt
lidande och trångmål? 25 Se, vår själ är nedböjd i stoftet, vår
kropp ligger nedtryckt till jorden. 26 Stå upp till vår hjälp, och
förlossa oss för din nåds skull.

45 För sångmästaren, efter "Liljor"; av Koras söner; en
sång, ett kväde om kärlek. Mitt hjärta flödar över av
sköna ord; jag säger: min dikt gäller en konung; en snabb
skrivares penna är min tunga. **2** Du är den skönaste bland
människors barn, ljuvlighet är utgjuten över dina läppar; så
se vi att Gud har välsignat dig evinnerligen. **3** Omgjorda
din länd med ditt svärd, du hjälte, i ditt majestät och din
härlighet. **4** Och drag så åstad, lyckosam i din härlighet,
till försvar för sanning, för ödmjukhet och rättfärdighet, så
skall din högra hand lära dig underbara gärningar. **5** Skarpa
äro dina pilar; folk skola falla för dig; konungens fiender
skola träffas i hjärtat. **6** Gud, din tron förbliver alltid och
evinnerligen; ditt rikes spira är rättvisans spira. **7** Du älskar
rättfärdighet och hatar orättfärdighet; därför har Gud, din
Gud, smort dig med glädjens olja mer än dina medbröder.
8 Av myrra, aloe och kassia dofta alla dina kläder; från
elfenbenspalatser gläder dig strängaspel. **9** Konungadöttrar
har du såsom tärnor i ditt hov, en drottning står vid din högra
sida, i guld från Ofir. **10** Hör, dotter, och giv akt, och böj ditt
öra härtill: Förgät nu ditt folk och din faders hus, **11** och må
konungen få hava sin lust i din skönhet; ty han är din herre,
och för honom skall du falla ned. **12** Se, dottern Tyrus, ja, de
rikaste folk söka nu att vinna din ynnest med skänker. **13** Idel
härlighet är hon, konungadottern i gemaket: av guldvirkat tyg
består hennes dräkt, **14** i brokigt vävda kläder föres hon
till konungen; jungfrur, hennes väninnor, följa henne åt; de
ledas in till dig. **15** Under glädje och fröjd föras de fram, de
tåga in i konungens palats. **16** I dina fäders ställe skola dina
söner träda; dem skall du sätta till furstar överallt i landet. **17**
Ditt namn vill jag göra prisat bland alla kommande släkten;
så skola ock folken lova dig, alltid och evinnerligen.

46 För sångmästaren; av Koras söner; till Alamót; en sång.
Gud är vår tillflykt och vår starkhet, en hjälp i nöden,
väl beprövad. **2** Därför skulle vi icke frukta, om än jorden
omvälvdes och bergen vacklade ned i havsdjupet; **3** om
än dess vågor brusade och svallade, så att bergen bävade
vid dess uppror. (Sela) **4** En ström går fram, vars flöden
giva glädje åt Guds stad, åt den Högstes heliga boning. **5**
Gud bor därinne, den vacklar icke; Gud hjälper den, när
morgonen gryr. **6** Hedningarna larma, riken vackla; han låter
höra sin röst, då försmälter jorden. **7** HERREN Sebaot är
med oss, Jakobs Gud är vår borg. (Sela) **8** Kommen och
skåden HERRENS verk: gärningar som väcka häpnad gör
han på jorden. **9** Han stillar strider intill jordens ända, bågen
bryter han sönder och bräcker spjutet, i eld bränner han
upp stridsvagnarna. **10** "Bliven stilla och besinnen att jag är
Gud; hög varder jag bland hedningarna, hög på jorden."
11 HERREN Sebaot är men oss, Jakobs Gud är vår borg.
(Sela)

47 För sångmästaren; av Koras söner; en psalm. Klappen
i händerna, alla folk, höjen jubel till Gud med fröjderop.
2 Ty HERREN är den Högste, fruktansvärd är han, en stor
konung över hela jorden. **3** Han tvingar folk under oss och
folkslag under våra fötter. **4** Han utväljer åt oss vår arvedel,
Jakobs, hans älskades, stolthet. (Sela) **5** Gud har farit upp
under jubel, HERREN, under basuners ljud. **6** Lovsjungen
Gud, lovsjungen; lovsjungen vår konung, lovsjungen. **7** Ty
Gud är konung över hela jorden; lovsjungen honom med en
sång. **8** Gud är nu konung över hedningarna, Gud har satt
sig på sin heliga tron. **9** Folkens ypperste hava församlat sig
till att bliva ett Abrahams Guds folk. Ty Gud tillhöra de som
äro jordens sköldar; högt är han upphöjd.

48 En sång, en psalm av Koras söner. Stor är HERREN
och högt lovad, i vår Guds stad, på sitt heliga berg. **2**
Skönt höjer det sig, hela jordens fröjd, berget Sion längst
uppe i norr, den store konungens stad. **3** Gud har i dess
palatser gjort sig känd såsom ett värn. **4** Ty se, konungarna
församlade sig, tillhopa drogo de fram. **5** De sågo det, då
häpnade de; de förskräcktes, de flydde. **6** Bävan grep dem
där, ångest lik en barnaföderskas. **7** Så krossar du Tarsis-
skepp med östanvinden. **8** Såsom vi hade hört, så fingo vi
se det, i HERREN Sebaots stad, i vår Guds stad; Gud håller
den vid makt till evig tid. (Sela) **9** Vi tänka, o Gud, på din
nåd, när vi stå i ditt tempel. **10** Såsom ditt namn, o Gud, så
når ock ditt lov intill jordens ändar; din högra hand är full av
rättfärdighet. **11** Sions berg glädje sig, Juda döttrar fröjde
sig, för dina domars skull. **12** Gån omkring Sion och vandren
runt därom, räknen dess torn; **13** given akt på dess murar,
skriden genom dess palatser, så att I kunnen förtälja därom
för ett kommande släkte. **14** Ty sådan är Gud, vår Gud, alltid
och evinnerligen; intill döden skall han ledsaga oss.

49 För sångmästaren; av Koras söner; en psalm. Hören
detta, alla folk, lyssnen härtill, I alla som leven i världen,
2 både låga och höga, rika såväl som fattiga. **3** Hin mun skall
tala visdom, och mitt hjärtas tanke skall vara förstånd. **4** Jag
vill böja mitt öra till lärorikt tal, jag vill yppa vid harpan min
förborgade kunskap. **5** Varför skulle jag frukta i olyckans
dagar, när mina förföljares ondska omgiver mig? **6** De
förlita sig på sina ägodelar och berömma sig av sin stora
rikedom. **7** Men sin broder kan ingen förlossa eller giva Gud
lösepenning för honom. **8** För dyr är lösen för hans själ och
kan icke betalas till evig tid, **9** så att han skulle få leva för
alltid och undgå att se graven. **10** Nej, man skall se att visa

män dö, att dårar och oförnuftiga förgås likasom de; de
måste lämna sina ägodelar åt andra. 11 De tänka att deras
hus skola bestå evinnerligen, deras boningar från släkte till
släkte; de uppkalla jordagods efter sina namn. 12 Men en
människa har, mitt i sin härlighet, intet bestånd, hon är lik
fänaden, som förgöres. 13 Den vägen gå de, dårar som
de äro, och de följas av andra som finna behag i deras tal.
(Sela) 14 Såsom en fårhjord drivas de ned till dödsriket,
där döden bliver deras herde. Så få de redliga makt över
dem, när morgonen gryr, medan deras skepnader förtäras
av dödsriket och ej få annan boning. (Sheol h7585) 15 Men
min själ skall Gud förlossa ifrån dödsrikets våld, ty han skall
upptaga mig. (Sela) (Sheol h7585) 16 Frukta icke, när en man
bliver rik, när hans hus växer till i härlighet. 17 Ty av allt
detta får han vid sin död intet med sig, och hans härlighet
följer honom icke ditned. 18 Om han ock prisar sig välsignad
under sitt liv, ja, om man än berömmer dig, när du gör goda
dagar, 19 så skall dock vars och ens själ gå till hans fäders
släkte, till dem som aldrig mer se ljuset. 20 En människa
som, mitt i sin härlighet, är utan förstånd, hon är lik fänaden,
som förgöres.

50 En psalm av Asaf. Gud, HERREN Gud, talar och
kallar jorden, allt mellan öster och väster. 2 Från Sion,
skönhetens fullhet, träder Gud fram i glans. 3 Vår Gud
kommer, och han skall icke tiga. Förtärande eld går framför
honom, och omkring honom stormar det med makt. 4 Han
kallar på himmelen därovan och på jorden, för att döma sitt
folk: 5 "Församlen till mig mina fromma, som sluta förbund
med mig vid offer." 6 Och himlarna förkunna att han är
rättfärdig, att Gud är den som skipar rätt. (Sela) 7 Hör, mitt
folk, jag vill tala; Israel, låt mig varna dig. Gud, din Gud, är
jag. 8 Icke för dina slaktoffer vill jag gå till rätta med dig;
dina brännoffer har jag alltid inför mig. 9 Jag vill icke taga
tjurar ur ditt hus eller bockar ur dina fållor; 10 ty mina äro
alla skogens djur, boskapen på de tusende bergen; 11 jag
känner alla fåglar på bergen, och vad som rör sig på marken
är mig bekant. 12 Om jag hungrade, skulle jag icke säga
dig det; ty min är jordens krets med allt vad därpå är. 13
Skulle jag äta tjurars kött, och skulle jag dricka bockars
blod? 14 Nej, offra lovets offer åt Gud, så skall du få infria
dina löften till den Högste. 15 Och åkalla mig i nöden, så
vill jag hjälpa dig, och du skall prisa mig." 16 Men till den
ogudaktige säger Gud: "Huru kan du tala om mina stadgar
och föra mitt förbund på tungan, 17 du som hatar tuktan och
kastar mina ord bakom dig? 18 Om du ser en tjuv, så håller
du med honom, och med äktenskapsbrytare giver du dig i
lag. 19 Din mun släpper du lös till vad ont är, och din tunga
hopspinner svek. 20 Du sitter där och förtalar din broder, din
moders son lastar du! 21 Så gör du, och jag tiger, och nu tror
du att jag är såsom du. Nej, jag vill straffa dig och ställa dig
det för ögonen. 22 I som förgäten Gud, märken detta, för
att jag icke må sönderriva eder utan räddning: 23 den som
offrar lovets offer, han ärar mig; och den som aktar på sin
väg, honom skall jag låta se Guds frälsning."

51 För sångmästaren; en psalm av David, när profeten
Natan kom till honom, då han hade gått in till Bat-
Seba. Gud, var mig nådig efter din godhet, utplåna mina
överträdelser efter din stora barmhärtighet. 2 Två mig väl
från min missgärning, och rena mig från synd. 3 Ty jag
känner mina överträdelser, och min synd är alltid inför mig. 4
Mot dig allena har jag syndat och gjort vad ont är i dina ögon;
på det att du må finnas rättfärdig i dina ord och rättvis i dina
domar. 5 Se, i synd är jag född, och i synd har min moder
avlat mig. 6 Du har ju behag till sanning i hjärtegrunden;
så lär mig då vishet i mitt innersta. 7 Skära mig med isop,
så att jag varder ren; två mig, så att jag bliver vitare än
snö. 8 Låt mig förnimma fröjd och glädje, låt de ben som du
har krossat få fröjda sig. 9 Vänd bort ditt ansikte från mina
synder, och utplåna alla mina missgärningar. 10 Skapa i
mig, Gud, ett rent hjärta, och giv mig på nytt en frimodig
ande. 11 Förkasta mig icke från ditt ansikte, och tag icke din
helige Ande ifrån mig. 12 Låt mig åter få fröjdas över din
frälsning, och uppehåll mig med villighetens ande. 13 Då
skall jag lära överträdarna dina vägar, och syndarna skola
omvända sig till dig. 14 Rädda mig undan blodstider, Gud,
du min frälsnings Gud, så skall min tunga jubla över din
rättfärdighet. 15 Herre, upplåt mina läppar, så att min mun
kan förkunna ditt lov. 16 Ty du har icke behag till offer, eljest
skulle jag giva dig sådana; till brännoffer har du icke lust.
17 Det offer som behagar Gud är en förkrossad ande; ett
förkrossat och bedrövat hjärta skall du, Gud, icke förakta. 18
Gör väl mot Sion i din nåd, bygg upp Jerusalems murar. 19
Då skall du undfå rätta offer, som behaga dig, brännoffer och
heloffer; då skall man offra tjurar på ditt altare.

52 För sångmästaren; en sång av David, när edoméen
Doeg kom och berättade för Saul och sade till honom:
"David har gått in i Ahimeleks hus." Varför berömmer du
dig av vad ont är, du våldsverkare? Guds nåd varar ju
beständigt. 2 Din tunga far efter fördärv, den är lik en skarp
rakkniv, du arglistige. 3 Du älskar ont mer än gott, lögn mer
än att tala vad rätt är. (Sela) 4 Ja, du älskar allt fördärvligt
tal, du falska tunga. 5 Därför skall ock Gud störta dig ned för

alltid, han skall gripa dig och rycka dig ut ur din hydda och
utrota dig ur de levandes land. (Sela) 6 Och de rättfärdiga
skola se det och frukta, de skola le åt honom: 7 "Se där är
den man som icke gjorde Gud till sitt värn, utan förlitade sig
på sin stora rikedom, trotsig i sin lystnad!" 8 Men jag skall
vara såsom ett grönskande olivträd i Guds hus; jag förtröstar
på Guds nåd alltid och evinnerligen. 9 Jag skall evinnerligen
tacka dig för att du har gjort det; och inför dina fromma skall
jag förbida ditt namn, ty det är gott.

53 För sångmästaren, till Mahalát; en sång av David.
Dårarna säga i sina hjärtan: "Det finnes ingen Gud."
Fördärv och styggelse är deras onda verk; ingen finnes,
som gör vad gott är. 2 Gud skådar ned från himmelen
på människors barn, för att se om det finnes någon
förståndig, någon som söker Gud. 3 Nej, alla hava de avfallit,
allasammans äro de fördärvade; ingen finnes, som gör vad
gott är, det finnes icke en enda. 4 Hava de då intet fått
förnimma, dessa ogärningsmän, dessa som uppäta mitt folk,
likasom åte de bröd, och som icke åkalla Gud? 5 Jo, där
överföll dem förskräckelse, varest intet förskräckligt var; ty
Gud förströdde deras ben, när de lägrade sig mot dig. Så lät
du dem komma på skam, ja, Gud förkastade dem. 6 Ack
att från Sion komme frälsning för Israel! När Gud vill åter
upprätta sitt folk, då skall Jakob fröjda sig, då skall Israel
vara glad.

54 För sångmästaren, med strängaspel; en sång av David,
när sifiterna kommo och sade till Saul: "David håller
sig nu gömd hos oss." Gud, fräls mig genom ditt namn, och
skaffa mig rätt genom din makt. 2 Gud, hör min bön, lyssna
till min muns tal. 3 Ty främlingar resa sig upp mot mig, och
våldsverkare stå efter mitt liv; de hava icke Gud för ögonen.
(Sela) 4 Se, Gud är min hjälpare, Herren uppehåller min
själ. 5 Må det onda falla tillbaka på mina förföljare, förgör
dem, du som är trofast. 6 Då skall jag offra åt dig med villigt
hjärta; jag skall prisa ditt namn, o HERRE, ty det är gott. 7
Ja, ur all nöd räddar det mig, och mitt öga får se med lust på
mina fiender.

55 För sångmästaren, med strängaspel; en sång av David.
Lyssna, Gud, till min bön, och fördölj dig icke för min
åkallan. 2 Akta på mig och svara mig. I mitt bekymmer är
jag utan ro och måste klaga, 3 vid fiendens rop, vid den
ogudaktiges skri. Ty de vilja draga fördärv över mig, och
i vrede ansätta de mig. 4 Mitt hjärta ängslas i mitt bröst,
och dödens fasor hava fallit över mig. 5 Fruktan och bävan
kommer över mig, och förfäran övertäcker mig. 6 Därför
säger jag: Ack att jag hade vingar såsom duvan! Då skulle
jag flyga bort och söka mig ett bo. 7 Ja, långt bort skulle jag
fly, jag skulle taga härbärge i öknen. (Sela) 8 Jag skulle
skynda att söka mig en tillflykt undan stormvind och oväder.
9 Fördärva dem, Herre; gör deras tungor oense. Ty våld och
genstridighet ser jag i staden. 10 Dag och natt gå de omkring
den, ovanpå dess murar, ondska och olycka råda därinne; 11
ja, fördärv råder därinne, och från dess torg vika icke förtryck
och svek. 12 Se, det är icke en fiende som smädar mig, det
kunde jag fördraga; det är icke min ovän som förhäver sig
mot mig, för honom kunde jag gömma mig undan. 13 Nej, du
gör det, du som var min jämlike, min vän och förtrogne, 14 du
som levde med mig i ljuvlig förtrolighet, du som i Guds hus
gick med mig i högtidsskaran. 15 Döden komme över dem
oförtänkt, levande fare de ned i dödsriket; ty ondska råder i
deras boning, i deras hjärtan. **(Sheol h7585)** 16 Men jag ropar
till Gud; HERREN skall frälsa mig. 17 Afton och morgon och
middag vill jag utgjuta mitt bekymmer och klaga, och han
skall höra min röst. 18 Han förlossar min själ och skaffar
henne ro, så att de icke komma vid mig; ty de äro många,
som stå mig emot. 19 Gud skall höra det och giva dem svar,
han som sitter på sin tron av ålder. (Sela) Ty de vilja icke
ändra sig, och de frukta ej Gud. 20 Den mannen bär händer
på sin vän; han bryter sitt förbund. 21 Orden i hans mun äro
hala såsom smör, men stridslust fyller hans hjärta; hans
ord äro lenare än olja, dock äro de dragna svärd. 22 Kasta
din börda på HERREN, han skall uppehålla dig; han skall i
evighet icke tillstädja att den rättfärdige vacklar. 23 Gud, du
skall störta dem ned i gravens djup; de blodgiriga och falska
skola ej nå sin halva ålder. Men jag förtröstar på dig.

56 För sångmästaren, efter "Den stumma duvan i fjärran";
en sång av David, når filistéerna grepo honom i Gat.
Var mig nådig, o Gud, ty människor stå mig efter livet;
beständigt tränga mig stridsmän. 2 Mina förföljare stå mig
beständigt efter livet; ja, de äro många, som i högmod strida
mot mig. 3 Men när fruktan kommer över mig, sätter jag
min förtröstan på dig. 4 Med Guds hjälp skall jag få prisa
hans ord, på Gud förtröstar jag och skall icke frukta; vad kan
det som är kött göra mig? 5 Beständigt förbittra de livet för
mig, alla deras tankar gå ut på att skada mig. 6 De rota sig
samman, de lägga försåt, de vakta på mina steg, ty de stå
efter mitt liv. 7 Skulle de räddas med all sin ondska? Nej,
slå ned folken, Gud, i din vrede. 8 Du har räknat min flykts
dagar. Samla mina tårar i din lägel; de stå ju i din bok. 9 Så
måste då mina fiender vika tillbaka på den dag då jag ropar;
det vet jag, att Gud står mig bi. 10 Med Guds hjälp skall jag
få prisa hans ord; med HERRENS hjälp skall jag få prisa
hans ord. 11 På Gud förtröstar jag och skall icke frukta; vad

kunna människor göra mig? 12 Jag har löften att infria till
dig, o Gud; jag vill betala dig lovoffer. 13 Ty du har räddat
min själ från döden, ja, mina fötter ifrån fall, så att jag kan
vandra inför Gud i de levandes ljus.

57 För sångmästaren; "Fördärva icke"; en sång av David,
när han flydde för Saul och var i grottan. Var mig nådig,
o Gud, var mig nådig; ty till dig tager min själ sin tillflykt. Ja,
under dina vingars skugga vill jag taga min tillflykt, till dess
att det onda är förbi. 2 Jag ropar till Gud den Högste, till
Gud, som fullbordar sitt verk för mig. 3 Han skall sända från
himmelen och frälsa mig, när jag smädas av människor som
stå mig efter livet. (Sela) Gud skall sända sin nåd och sin
trofasthet. 4 Min själ är omgiven av lejon, jag måste ligga
bland eldsprutare, bland människor vilkas tänder äro spjut
och pilar, och vilkas tungor äro skarpa svärd. 5 Upphöjd
vare du, Gud, över himmelen; över hela jorden sträcke sig
din ära. 6 De lägga ut nät för mina fötter, min själ böjes ned,
de gräva för mig en grop, men de falla själva däri. (Sela) 7
Mitt hjärta är frimodigt, o Gud, mitt hjärta är frimodigt; jag vill
sjunga och lova. 8 Vakna upp, min ära; upp, psaltare och
harpa! Jag vill väcka morgonrodnaden. 9 Jag vill tacka dig
bland folken, Herre; jag vill lovsjunga dig bland folkslagen. 10
Ty din nåd är stor allt upp till himmelen och din trofasthet allt
upp till skyarna. 11 Upphöjd vare du, Gud, över himmelen;
över hela jorden sträcke sig din ära.

58 För sångmästaren; "Fördärva icke"; av David; en sång.
Talen I väl i eder stumhet vad rättfärdigt är? Dömen I
såsom rätt är, I människors barn? 2 Nej, i hjärtat uppgören I
onda anslag; I vägen ut i landet edra händers våld. 3 De
ogudaktiga äro avfälliga allt ifrån modersskötet; de lögnaktiga
fara vilse ända från sin moders liv. 4 Gift är i dem, likt
ormens gift; en döv huggorm likna de, en som tillstoppar sitt
öra, 5 så att han icke hör tjusarnas röst, icke den förfarne
besvärjarens. 6 Gud, krossa tänderna i deras mun; bryt ut, o
HERRE, de unga lejonens kindtänder. 7 Låt dem bliva till
intet, likasom vatten som förrinner. När någon skjuter sina
pilar, blive de såsom utan udd. 8 Må han vara lik snigeln,
som upplöses och förgås, lik en kvinnas foster, som ej
fick skåda solen. 9 Förrän edra grytor hava hunnit märka
bränslet, och medan köttet ännu är rått, skall en glödvind
rycka bort det. 10 Den rättfärdige skall glädja sig, när han
skådar hämnden, han skall två sina fötter i den ogudaktiges
blod. 11 Och människorna skola säga: "Ja, den rättfärdige
får sin lön; ja, det finnes en Gud som dömer på jorden."

59 För sångmästaren; "Fördärva icke"; en sång av David,
när Saul sände och lät bevaka hans hus för att
döda honom. Rädda mig, min Gud, från mina fiender,
beskydda mig för mina motståndare. 2 Rädda mig från
ogärningsmännen, och fräls mig från de blodgiriga. 3 Ty se,
de ligga i försåt för mig; grymma människor rota sig samman
mot mig, utan någon min överträdelse eller synd, o HERRE.
4 Utan någon min missgärning löpa de fram och göra sig
redo; vakna upp, kom mig till mötes, och se härtill. 5 Ja,
du HERRE Gud Sebaot, Israels Gud, vakna och hemsök
alla hedningar, hemsök utan nåd alla trolösa ogärningsmän.
(Sela) 6 Var afton komma de tillbaka, de tjuta såsom hundar
och stryka omkring i staden. 7 Se, deras mun flödar över,
svärd äro på deras läppar, ty "vem skulle höra det?" 8 Men
du, HERRE, ler åt dem; du bespottar alla hedningar. 9 Mot
deras makt vill jag hålla mig till dig, ty Gud är min borg.
10 Min Gud kommer mig till mötes med sin nåd, Gud låter
mig se med lust på mina förföljare. 11 Dräp dem icke, på
det att mitt folk ej må förgäta det; låt dem genom din kraft
driva ostadiga omkring, och slå dem ned, du vår sköld, o
Herre. 12 Vart ord på deras läppar är en synd i deras mun.
Må de fångas i sitt högmod, genom den förbannelse och
lögn som de tala. 13 Förgör dem i vrede, förgör dem, så
att de ej mer äro till; och må de förnimma att det är Gud
som råder i Jakob, allt intill jordens ändar. (Sela) 14 Ja, var
afton komma de tillbaka, de tjuta såsom hundar och stryka
omkring i staden. 15 De driva omkring efter rov; om de icke
bliva mätta, så stanna de kvar över natten. 16 Men jag vill
sjunga om din makt och jubla var morgon över din nåd; ty
du var för mig en borg och en tillflykt, när jag var i nöd. 17
Min starkhet, dig vill jag lovsjunga, ty Gud är min borg, min
nåderike Gud.

60 För sångmästaren, efter "Vittnesbördets lilja"; en sång,
till att inläras; av David, när han var i fejd med Aram-
Naharaim och Aram-Soba, och Joab kom tillbaka och slog
edoméerna i Saltdalen, tolv tusen man. Gud, du har förkastat
och förskingrat oss, du har varit vred; upprätta oss igen. 2
Du har kommit jorden att bäva och rämna; hela nu dess
revor, ty den vacklar. 3 Du har låtit ditt folk se hårda ting, du
har iskänkt åt oss rusande vin. 4 Men åt dem som frukta
dig gav du ett baner, dit de kunde samla sig för att undfly
bågen. (Sela) 5 På det att dina vänner må varda räddade,
må du giva seger med din högra hand och bönhöra oss. 6
Gud har talat i sin helgedom: "Jag skall triumfera, jag skall
utskifta Sikem och skall avmäta Suckots dal. 7 Mitt är Gilead,
och mitt är Manasse, Efraim är mitt huvuds värn, Juda
min härskarstav; 8 Moab är mitt tvagningskärl, på Edom
kastar jag min sko; höj jubelrop till min ära, du filistéernas

land." 9 Vem skall föra mig till den fasta staden, vem leder
mig till Edom? 10 Har icke du, o Gud, förkastat oss, så att
du ej drager ut med våra härar, o Gud? 11 Giv oss hjälp
mot ovännen; ty människors hjälp är fåfänglighet. 12 Med
Gud kunna vi göra mäktiga ting; han skall förtrampa våra
ovänner.

61 För sångmästaren, till strängaspel; av David. Hör, o
Gud, mitt rop, akta på min bön. 2 Från jordens ända
ropar jag till dig, ty mitt hjärta försmäktar; för mig upp på en
klippa, som är mig alltför hög. 3 Ty du är min tillflykt, ett
starkt torn mot fienden. 4 Låt mig bo i din hydda evinnerligen;
under dina vingars beskärm tager jag min tillflykt. (Sela) 5 Ty
du, o Gud, hör mina löften, åt dem som frukta ditt namn
giver du en arvedel. 6 Du förökar konungens dagar; hans år
skola vara från släkte till släkte. 7 Må han sitta på sin tron
inför Gud evinnerligen; låt nåd och trofasthet bevara honom.
8 Då skall jag lovsjunga ditt namn till evig tid, i det jag får
infria mina löften dag efter dag.

62 För sångmästaren, till Jedutun; en psalm av David.
Allenast hos Gud söker min själ sin ro; från honom
kommer min frälsning. 2 Allenast han är min klippa och
min frälsning, min borg, jag skall ej mycket vackla. 3 Huru
länge viljen I rasa mot denne man, samfällt slå honom ned,
såsom vore han en lutande vägg, en sönderbräckt mur? 4
De rådslå allenast om att stöta honom ned från hans höjd,
de hava behag till lögn; med munnen välsigna de, men i
sitt innersta förbanna de. (Sela) 5 Allenast i Gud må du
hava din ro, min själ; ty från honom kommer mitt hopp. 6
Allenast han är min klippa och min frälsning, min borg, jag
skall icke vackla. 7 Hos Gud är min frälsning och min ära;
min starka klippa, min tillflykt har jag i Gud. 8 Förtrösta på
honom alltid, du folk; utgjuten för honom edra hjärtan. Gud
är vår tillflykt. (Sela) 9 Allenast ett intet äro människors barn,
myndiga herrar fåfänglighet; i vågskålen äro de för lätta,
mindre än intet äro de allasammans. 10 Förliten eder icke på
orätt vinning, sätten icke ett fåfängligt hopp till rov: om ock
eder rikedom växer, så akten icke därpå. 11 En gång har
Gud sagt det, ja, två gånger har jag hört det, att hos Gud är
makten; 12 och hos dig, Herre, är nåd. Ty du vedergäller var
och en efter hans gärningar.

63 En psalm av David, när han var i Juda öken. Gud, du är
min Gud, bittida söker jag dig; min själ törstar efter dig,
min kropp längtar efter dig, i ett torrt land, som försmäktar
utan vatten. 2 Så skådar jag nu efter dig i helgedomen, för
att få se din makt och ära. 3 Ty din nåd är bättre än liv;
mina läppar skola prisa dig. 4 Så skall jag då lova dig, så
länge jag lever; i ditt namn skall jag upplyfta mina händer. 5
Min själ varder mättad såsom av märg och fett; och med
jublande läppar lovsjunger min mun, 6 när jag kommer ihåg
dig på mitt läger och under nattens väkter tänker på dig. 7 Ty
du är min hjälp, och under dina vingars skumma jublar jag. 8
Min själ håller sig intill dig; din högra hand uppehåller mig. 9
Men dessa som stå efter mitt liv och vilja fördärva det, de
skola fara ned i jordens djup. 10 De skola givas till pris åt
svärdet, rovdjurs byte skola de varda. 11 Men konungen skall
glädja sig i Gud; berömma sig skall var och en som svär vid
honom, ty de lögnaktigas mun skall varda tillstoppad.

64 För sångmästaren; en psalm av David. Hör, o Gud,
min röst, när jag klagar, bevara mitt liv, ty fienden
förskräcker mig. 2 Fördölj mig för de ondas hemliga råd, för
ogärningsmännens larmande hop; 3 ty de vässa sina tungor
likasom svärd, med bittra ord lägga de an såsom med pilar,
4 för att i lönndom skjuta den ostrafflige; plötsligt skjuta de på
honom, utan försyn. 5 De befästa sig i sitt onda uppsåt, de
orda om huru de skola lägga ut snaror; de säga: "Vem skulle
se oss?" 6 De tänka ut onda anslag: "Nu äro vi redo med
det råd vi hava uttänkt!" Ja, djupa äro männens tankar och
hjärtan. 7 Då skjuter Gud dem; plötsligt sårar dem hans pil. 8
De bringas på fall och få straff för sina tungors skull; var och
en som ser dem rister huvudet. 9 Och alla människor varda
förskräckta; de förkunna vad Gud har gjort och förstå hans
verk. 10 Den rättfärdige skall glädja sig i HERREN och taga
sin tillflykt till honom, och alla rättsinniga skola berömma sig.

65 För sångmästaren; en psalm; en sång av David. Gud,
dig lovar man i stillhet i Sion, och till dig får man infria
löfte. 2 Du som hör bön, till dig kommer allt kött. 3 Mina
missgärningar voro mig övermäktiga; men du förlåter våra
överträdelser. 4 Säll är den som du utväljer och låter komma
till dig, så att han får bo i dina gårdar. Må vi få mätta oss med
det goda i ditt hus, det heliga i ditt tempel. 5 Med underbara
gärningar bönhör du oss i rättfärdighet, du vår frälsnings
Gud, du som är en tillflykt för alla jordens ändar och för havet
i fjärran; 6 du som gör bergen fasta genom din kraft, ty du är
omgjordad med makt; 7 du som stillar havens brus, deras
böljors brus och folkens larm. 8 De som bo vid jordens ändar
häpna för dina tecken; österland och västerland uppfyller
du med jubel. 9 Du låter dig vårda om landet och giver det
överflöd, rikedom i ymnigt mått; Guds källa har vatten till
fyllest. Du bereder säd åt människorna, när du så bereder
jorden. 10 Dess fåror vattnar du, du jämnar det som är
upplöjt; med regnskurar uppmjukar du den, det som växer
därpå välsignar du. 11 Du kröner året med ditt goda, och

dina spår drypa av fetma. 12 Betesmarkerna i öknen drypa,
och höjderna omgjorda sig med fröjd. 13 Ängarna hölja sig i
hjordar, och dalarna betäckas med säd; man höjer jubelrop
och sjunger.

66 För sångmästaren; en sång, en psalm. Höjen jubel
till Gud, alla länder; 2 lovsjungen hans namns ära,
given honom ära och pris. 3 Sägen till Gud: Huru underbara
äro icke dina gärningar! För din stora makts skull visa
dina fiender dig underdånighet. 4 Alla länder skola tillbedja
och lovsjunga dig; de skola lovsjunga ditt namn. (Sela) 5
Kommen och sen vad Gud har gjort; underbara äro hans
gärningar mot människors barn. 6 Han förvandlade havet
till torrt land; till fots gingo de genom floden; då gladdes
vi över honom. 7 Genom sin makt råder han evinnerligen,
hans ögon giva akt på hedningarna; de gensträviga må
icke förhäva sig. (Sela) 8 Prisen, I folk, vår Gud, och låten
hans lov ljuda högt; 9 ty han har beskärt liv åt vår själ och
har icke låtit vår fot vackla. 10 Ty väl prövade de oss, o
Gud, du luttrade oss, såsom silver luttras; 11 du förde oss
in i fängelse, du lade en tung börda på vår rygg; 12 du lät
människor fara fram över vårt huvud, vi måste gå genom eld
och vatten. Men du har fört oss ut och vederkvickt oss. 13
Så kommer jag då till ditt hus med brännoffer, jag vill infria
mina löften till dig, 14 dem till vilka mina låppar öppnade
sig, och som min mun uttalade i min nöd. 15 Brännoffer av
feta får vill jag frambära åt dig, med offerånga av vädurar;
jag vill offra både tjurar och bockar. (Sela) 16 Kommen och
hören, så vill jag förtälja för eder, I alla som frukten Gud, vad
han har gjort mot min själ. 17 Till honom ropade jag med
min mun, och lovsång var redan på min tunga. 18 Om jag
hade förehaft något orätt i mitt hjärta, så skulle Herren icke
höra mig. 19 Men Gud har hört mig, han har aktat på mitt
bönerop. 20 Lovad vare Gud, som icke har förkastat min bön
eller vänt ifrån mig sin nåd!

67 För sångmästaren, med strängaspel; en psalm, en
sång. Gud vare oss nådig och välsigne oss, han låte
sitt ansikte lysa och ledsaga oss, (Sela) 2 för att man på
jorden må känna din väg, bland alla hedningar din frälsning.
3 Folken tacke dig, o Gud, alla folk tacke dig. 4 Folkslagen
glädje sig och juble, ty du dömer folken rätt, och du leder
folkslagen på jorden. (Sela) 5 Folken tacke dig, o Gud, alla
folk tacke dig. 6 Jorden har givit sin gröda. Gud, vår Gud,
välsigne oss. 7 Gud välsigne oss, och alla jordens ändar
frukte honom.

68 För sångmästaren; av David; en psalm, en sång. Gud
står upp; hans fiender varda förskingrade, och de som
hata honom fly för hans ansikte. 2 Såsom rök fördrives, så
fördrivas de av dig; likasom vaxet smälter för eld, så förgås
de ogudaktiga för Guds ansikte. 3 Men de rättfärdiga äro
glada, de fröjda sig inför Gud och jubla i glädje. 4 Sjungen
till Guds ära, lovsägen hans namn. Gören väg för honom
som drager fram genom öknarna. Hans namn är HERREN,
fröjdens inför honom; 5 de faderlösas fader och änkors
försvarare, Gud i sin heliga boning, 6 en Gud som förhjälper
de ensamma till ett hem, och som för de fångna ut till lycka;
allenast de gensträviga måste bo i en öken. 7 Gud, när du
drog ut i spetsen för ditt folk, när du gick fram i ödemarken,
(Sela) 8 då bävade jorden, då utgöt himmelen sina flöden
inför Guds ansikte; ja, Sinai bävade för Guds ansikte; Israels
Guds. 9 Ett nåderikt regn lät du falla, o Gud; ditt arvland,
som försmäktade, vederkvickte du. 10 Din skara fick bo
däri; genom din godhet beredde du det åt de betryckta, o
Gud. 11 Herren låter höra sitt ord, stor är skaran av kvinnor
som båda glädje: 12 "Härskarornas konungar fly, de fly, och
husmodern därhemma får utskifta byte. 13 Viljen I då ligga
stilla inom edra hägnader? Duvans vingar äro höljda i silver,
och hennes fjädrar skimra av guld. 14 När den Allsmäktige
förströr konungarna i landet, faller snö på Salmon." 15 Ett
Guds berg är Basans berg, ett högtoppigt berg är Basans
berg. 16 Men varför sen I så avogt, I höga berg, på det
berg som Gud har utkorat till sitt säte, det där ock HERREN
skall bo för alltid? 17 Guds vagnar äro tiotusenden, tusen
och åter tusen; Herren drog fram med dem, Sinai är nu
i helgedomen. 18 Du for upp i höjden, du tog fångar, du
undfick gåvor bland människorna, ja, också de gensträviga
skola bo hos HERREN Gud. 19 Lovad vare Herren! Dag
efter dag bär han oss; Gud är vår frälsning. (Sela) 20 Gud
är för oss en Gud som frälsar, och hos HERREN, Herren
finnes räddning från döden. 21 Men Gud sönderkrossar sina
fienders huvuden, krossar hjässan på den som går där med
skuld. 22 Herren säger: "Från Basan skall jag hämta dem,
från havets djup skall jag hämta dem upp, 23 så att du kan
stampa med din fot i blod och låta dina hundars tunga få sin
del av fienderna." 24 Man ser, o Gud, ditt högtidståg, min
Guds, min konungs, tåg inne i helgedomen. 25 Främst gå
sångare, harpospelare följa efter, mitt ibland unga kvinnor
som slå på pukor. 26 Lova Gud i församlingarna, loven
Herren, I av Israels brunn. 27 Där går Benjamin, den yngste,
han för dem an; där går skaran av Juda furstar, Sebulons
furstar, Naftalis furstar. 28 Din Gud har beskärt dig makt; så
håll nu vid makt, o Gud, vad du har gjort för oss. 29 I ditt
tempel i Jerusalem bäre konungar fram sina skänker åt dig.
30 Näps odjuret i vassen, tjurarnas hop med deras kalvar,

folken, må de ödmjukt hylla dig med sina silverstycken. Ja,
han förströr de folk som finna behag i krig. 31 De mäktige
skola komma hit från Egypten, Etiopien skall skynda hit till
Gud, med gåvor i händerna. 32 I riken på jorden, sjungen till
Guds ära; lovsägen Herren, (Sela) 33 honom som far fram
på urtidshimlarnas himmel. Ja, där låter han höra sin röst,
en mäktig röst. 34 Given Gud makten; över Israel är hans
härlighet, och hans makt är i skyarna. 35 Fruktansvärd är du,
Gud, i din helgedom; Israels Gud, han giver makt och styrka
åt sitt folk. Lovad vare Gud!

69 För sångmästaren, efter "Liljor"; av David. Fräls mig,
Gud; ty vattnen tränga mig inpå livet. 2 Jag har sjunkit
ned i djup dy, där ingen botten är; jag har kommit i djupa
vatten, och svallet vill fördränka mig. 3 Jag har ropat mig trött,
min strupe är förtorkad; mina ögon försmäkta av förbidan
efter min Gud. 4 Flera än håren på mitt huvud äro de som
hata mig utan sak; många äro de som vilja förgöra mig,
de som äro mina fiender utan skäl; vad jag icke har rövat,
det måste jag gälda. 5 Du, o Gud, känner min dårskap,
och mina skulder äro icke förborgade för dig. 6 Låt icke i
mig dem komma på skam, som förbida dig, Herre, HERRE
Sebaot; Låt icke i mig dem varda till blygd, som söka dig,
du Israels Gud. 7 Ty för din skull bär jag smälek, för din
skull höljer blygsel mitt ansikte; 8 främmande har jag blivit
för mina bröder och en främling för min moders barn. 9 Ty
nitälskan för ditt hus har förtärt mig, och dina smädares
smädelser hava fallit över mig. 10 Jag grät, ja, min själ grät
under fasta, men det blev mig till smälek. 11 Jag klädde mig
i sorgdräkt, men jag blev för dem ett ordspråk. 12 Om mig
tassla de, när de sitta i porten; i dryckeslag göra de visor om
mig. 13 Men jag kommer med min bön till dig, HERRE, i
behaglig tid, genom din stora nåd, o Gud; svara mig i din
frälsande trofasthet. 14 Rädda mig ur dyn, så att jag icke
sjunker ned; låt mig bliva räddad från dem som hata mig och
från de djupa vattnen. 15 Låt icke vattensvallet fördränka
mig eller djupet uppsluka mig; och låt ej graven tillsluta sitt
gap över mig. 16 Svara mig, HERRE, ty god är din nåd;
vänd dig till mig efter din stora barmhärtighet. 17 Fördölj
icke ditt ansikte för din tjänare, ty jag är i nöd; skynda att
svara mig. 18 Kom till min själ och förlossa henne; befria
mig för mina fienders skull. 19 Du känner min smälek, min
skam och blygd; du ser alla mina ovänner. 20 Smälek har
krossat mitt hjärta, så att jag är vanmäktig; jag väntade på
medlidande, men där var intet, och på tröstare, men jag fann
ingen. 21 De gåvo mig galla att äta, och ättika att dricka, i
min törst. 22 Må deras bord framför dem bliva till en snara
och till ett giller, bäst de gå där säkra; 23 må deras ögon
förmörkas, så att de icke se; gör deras länder vacklande
alltid. 24 Gjut ut över dem din ogunst, och låt din vredes glöd
hinna upp dem. 25 Deras gård blive öde, ingen må finnas,
som bor i deras hyddor, 26 eftersom de förfölja dem som du
själv har slagit och orda om huru de plågas, som du har
stungit. 27 Låt dem gå från missgärning till missgärning, och
låt dem icke komma till din rättfärdighet. 28 Må de utplånas
ur de levandes bok och icke varda uppskrivna bland de
rättfärdiga. 29 Men mig som är betryckt och plågad, mig skall
din frälsning, o Gud, beskydda. 30 Jag vill lova Guds namn
med sång och upphöja honom med tacksägelse. 31 Det
skall behaga HERREN bättre än någon tjur, något offerdjur
med horn och klövar. 32 När de ödmjuka se det, skola de
glädja sig; I som söken Gud, edra hjärtan skola leva. 33 Ty
HERREN lyssnar till de fattiga och föraktar icke sina fångna.
34 Honom love himmelen och jorden, havet och allt vad som
rör sig däri. 35 Ty Gud skall frälsa Sion, han skall bygga upp
Juda städer; man skall bo i dem och besitta landet. 36 Hans
tjänares barn skola få det till arvedel, och de som älska hans
namn skola bo däri.

70 För sångmästaren; av David, till åminnelse. Gud, kom
till min räddning; HERRE, skynda till min hjälp. 2 Må
de komma på skam och varda utskämda, som stå efter mitt
liv; må de vika tillbaka och blygas, som önska min ofärd. 3
Må de vända tillbaka i sin skam, som säga: "Rätt så, rätt så!"
4 Men alla de som söka dig må fröjdas och vara glada i dig;
och de som åstunda din frälsning säge alltid: "Lovad vare
Gud!" 5 Jag är betryckt och fattig; Gud, skynda till mig. Min
hjälp och min befriare är du; HERRE, dröj icke.

71 Till dig, HERRE, tager jag min tillflykt; låt mig aldrig
komma på skam. 2 Rädda mig och befria mig genom
din rättfärdighet; böj ditt öra till mig och fräls mig. 3 Var
mig en klippa där jag får bo, och dit jag alltid kan fly, du
som beskär mig frälsning. Ty du är mitt bergfäste och min
borg. 4 Min Gud, befria mig ur den ogudaktiges våld, ur den
orättfärdiges och förtryckarens hand. 5 Ty du är mitt hopp, o
Herre, HERRE, du är min förtröstan allt ifrån min ungdom. 6
Du har varit mitt stöd allt ifrån moderlivet, ja, du har förlöst
mig ur min moders liv; dig gäller ständigt mitt lov. 7 Jag har
blivit såsom ett vidunder för många; men du är min starka
tillflykt. 8 Låt min mun vara full av ditt lov, hela dagen av din
ära. 9 Förkasta mig icke i min ålderdoms tid, övergiv mig ej,
när min kraft försvinner. 10 Ty mina fiender säga så om mig,
och de som vakta på min själ rådslå så med varandra: 11
"Gud har övergivit honom; förföljen och gripen honom, ty
det finnes ingen som räddar." 12 Gud, var icke långt ifrån

mig; min Gud, skynda till min hjälp. 13 Må de komma på
skam och förgås, som stå emot min själ; må de höljas med
smälek och blygd, som söka min ofärd. 14 Men jag skall
alltid hoppas och än mer föröka allt ditt lov. 15 Min mun
skall förtälja din rättfärdighet, hela dagen din frälsning, ty
jag känner intet mått därpå. 16 Jag skall frambära Herrens,
HERRENS väldiga gärningar; jag skall prisa din rättfärdighet,
ja, din allenast. 17 Gud, du har undervisat mig allt ifrån min
ungdom; och intill nu förkunnar jag dina under. 18 Så övergiv
mig ej heller, o Gud, i min ålderdom, när jag varder grå, till
dess jag får förtälja om din arm för ett annat släkte, om din
makt för alla dem som skola komma. 19 Din rättfärdighet når
till himmelen, o Gud. Du som har gjort så stora ting, o Gud,
vem är dig lik? 20 Du som har låtit oss pröva så mycken nöd
och olycka, du skall åter göra oss levande och föra oss upp
igen du jordens djup. 21 Ja, låt mig växa till alltmer; och
trösta mig igen. 22 Så vill ock jag tacka dig med psaltarspel
för din trofasthet, min Gud; jag vill lovsjunga dig till harpa, du
Israels Helige. 23 Mina läppar skola jubla, ty jag vill lovsjunga
dig; ja, jubla skall min själ, som du har förlossat. 24 Och min
tunga skall hela dagen tala om din rättfärdighet; ty de som
sökte min ofärd hava kommit på skam och måst blygas.

72 Av Salomo. Gud, giv åt konungen dina rätter och din
rättfärdighet åt konungasonen. 2 Han döme ditt folk
med rättfärdighet och dina betryckta med rätt. 3 Bergen bäre
frid åt folket, så ock höjderna, genom rättfärdighet. 4 Han
skaffe rätt åt de betryckta i folket, han frälse de fattiga och
krosse förtryckaren. 5 Dig frukte man, så länge solen varar,
och så länge månen skiner, från släkte till släkte. 6 Han
vare lik regnet som faller på ängen, lik en regnskur som
vattnar jorden. 7 I hans dagar blomstre den rättfärdige, och
stor frid råde, till dess ingen måne mer finnes. 8 Må han
härska från hav till hav och ifrån floden intill jordens ändar. 9
För honom buge sig öknens inbyggare, och hans fiender
slicke stoftet. 10 Konungarna från Tarsis och havsländerna
hembäre skänker, konungarna av Saba och Seba bäre
fram gåvor. 11 Ja, alla konungar falle ned för honom, alla
hedningar tjäne honom. 12 Ty han skall rädda den fattige
som ropar och den betryckte och den som ingen hjälpare
har. 13 Han skall vara mild mot den arme och fattige; de
fattigas själar skall han frälsa. 14 Ifrån förtryck och våld skall
han förlossa deras själ, och deras blod skall aktas dyrt i hans
ögon. 15 Må han leva; må man föra till honom guld från
Saba. Ständigt bedje man för honom, alltid välsigne man
honom. 16 Ymnigt växe säden i landet, ända till bergens
topp; dess frukt må susa likasom Libanons skog; och folk
blomstre upp i städerna såsom örter på marken. 17 Hans
namn förblive evinnerligen; så länge solen skiner, fortplante
sig hans namn. Och i honom välsigne man sig; alla hedningar
prise honom säll. 18 Lovad vare HERREN Gud, Israels Gud,
som allena gör under! 19 Och lovat vare hans härliga namn
evinnerligen, och hela jorden vare full av hans ära! Amen,
Amen. 20 Slut på Davids, Isais sons, böner. Tredje boken

73 En psalm av Asaf. Sannerligen, Gud är god mot Israel,
mot dem som hava rena hjärtan. 2 Men jag hade så
när stapplat med mina fötter, mina steg voro nära att slinta;
3 ty jag upptändes av avund mot de övermodiga, när jag
såg att det gick dem väl i deras ogudaktighet. 4 Ty fria ifrån
vedermödor äro de till sin död, och deras hull är frodigt. 5
De komma icke i olycka såsom andra dödliga och varda
icke plågade såsom andra människor. 6 Därför är högmod
deras halsprydnad, våld den klädnad som höljer dem. 7 Ur
fetma skåda deras ögon fram, deras hjärtans inbillningar
hava intet mått. 8 De håna och tala förtryck i sin ondska;
med höga åthävor tala de. 9 Med sin mun stiga de upp i
himmelen, och deras tunga far fram på jorden; 10 därför
vänder sig deras folk till dem och super så in vattnet i fulla
drag. 11 Och de säga: "Huru skulle Gud kunna veta det?
Skulle sådan kunskap finnas hos den Högste?" 12 Ja, så
är det med de ogudaktiga; det går dem alltid väl, och de
växa i makt. 13 Sannerligen, förgäves bevarade jag mitt
hjärta rent och tvådde mina händer i oskuld; 14 jag vart
dock plågad hela dagen, och var morgon kom tuktan över
mig. 15 Om jag hade sagt: "Så vill jag lära", då hade jag
svikit dina barns släkte. 16 När jag nu tänkte efter för att
begripa detta, syntes det mig alltför svårt, 17 till dess jag
trängde in i Guds heliga rådslut och aktade på dess ände. 18
Sannerligen, på slipprig mark ställer du dem, du störtar dem
ned i fördärv. 19 Huru varda de ej till intet i ett ögonblick! De
förgås och få en ände med förskräckelse. 20 Såsom det är
med en dröm, när man vaknar, o Herre, så aktar du dem för
intet, såsom skuggbilder, när du vaknar. 21 När mitt hjärta
förbittrades och jag kände styng i mitt inre, 22 då var jag
oförnuftig och förstod intet; såsom ett oskäligt djur var jag
inför dig. 23 Dock förbliver jag städse hos dig; du håller mig
vid min högra hand. 24 Du skall leda mig efter ditt råd och
sedan upptaga mig med ära. 25 Vem har jag i himmelen
utom dig! Och när jag har dig, då frågar jag efter intet på
jorden. 26 Om än min kropp och min själ försmäkta, så är
dock Gud mitt hjärtas klippa och min del evinnerligen. 27 Ty
se, de som hava vikit bort ifrån dig skola förgås; du förgör
var och en som trolöst avfaller från dig. 28 Men jag har min
glädje i att hålla mig intill Gud; jag söker min tillflykt hos
Herren, HERREN, för att kunna förtälja alla dina gärningar.

74 En sång av Asaf. Varför, o Gud, har du så alldeles förkastat oss, varför ryker din vredes eld mot fåren i din hjord? **2** Tänk på din menighet, som du i fordom tid förvärvade, som du förlossade, till att bliva din arvedels stam; tänk på Sions berg, där du har din boning. **3** Vänd dina steg till den plats där evig förödelse råder; allt har ju fienden fördärvat i helgedomen. **4** Dina ovänner hava skränat inne i ditt församlingshus, de hava satt upp sina tecken såsom rätta tecken. **5** Det var en syn, såsom när man höjer yxor mot en tjock skog. **6** Och alla dess snidverk hava de nu krossat med yxa och bila. **7** De hava satt eld på din helgedom och oskärat ända till grunden ditt namns boning. **8** De hava sagt i sina hjärtan: "Vi vilja alldeles kuva dem." Alla Guds församlingshus hava de bränt upp här i landet. **9** Våra tecken se vi icke; ingen profet finnes mer, och hos oss är ingen som vet för huru länge. **10** Huru länge, och Gud, skall ovännen få smäda och fienden oavlåtligen få förakta ditt namn? **11** Varför håller du tillbaka din hand, din högra hand? Drag den fram ur din barm och förgör dem. **12** Gud, du är ju min konung av ålder, du är den som skaffar frälsning på jorden. **13** Det var du som delade havet genom din makt; du krossade drakarnas huvuden mot vattnet. **14** Det var du som bräckte Leviatans huvuden och gav honom till mat åt öknens skaror. **15** Det var du som lät källa och bäck bryta fram; du lät ock starka strömmar uttorka. **16** Din är dagen, din är ock natten, du har berett ljuset och solen. **17** Det är du som har fastställt alla jordens gränser; sommar och vinter äro skapade av dig. **18** Så tänk nu på huru fienden smädar HERREN, och huru ett dåraktigt folk föraktar ditt namn. **19** Lämna ej ut åt vilddjuren din turturduvas själ; förgät icke för alltid dina betrycktas liv. **20** Tänk på förbundet; ty i landets smygvrår finnes fullt upp av våldsnästen. **21** Låt icke den förtryckte vika tillbaka med blygd, låt den betryckte och den fattige lova ditt namn. **22** Stå upp, o Gud; utför din sak. Betänk huru du varder smädad hela dagen av dåren. **23** Glöm icke bort dina ovänners rop, dina motståndares larm, som alltjämt höjes.

75 För sångmästaren; "Fördärva icke"; en psalm, en sång av Asaf. Vi tacka dig, o Gud, vi tacka dig. Ditt namn är oss nära; man förtäljer dina under. **2** "Om jag än bidar min tid, så dömer jag dock rätt. **3** Om än jorden är i upplösning med alla som bo därpå, så håller dock jag dess pelare stadiga." (Sela) **4** Jag säger till de övermodiga: "Varen icke övermodiga", och till de ogudaktiga: "Upphöjen ej hornet." **5** Ja, upphöjen icke så högt edert horn, talen ej så hårdnackat vad fräckt är. **6** Ty icke från öster eller väster, ej heller från bergsöknen kommer hjälpen; **7** nej, Gud är den som dömer; den ene ödmjukar han, den andre upphöjer han. **8** Ty en kalk är i HERRENS hand, den skummar av vin och är full av tillblandad dryck, och han skänker i därav; sannerligen, alla ogudaktiga på jorden måste dricka dess drägg i botten. **9** Men jag skall förkunna det evinnerligen, jag skall lovsjunga Jakobs Gud. **10** Och de ogudaktigas alla horn skall jag få hugga av; men den rättfärdiges horn skola varda upphöjda.

76 För sångmästaren, med strängaspel; en psalm, en sång av Asaf. Gud är känd i Juda, i Israel är hans namn stort; **2** i Salem vart hans hydda rest och hans boning på Sion. **3** Där bröt han sönder bågens ljungeldar, sköld och svärd och vad till kriget hör. (Sela) **4** Full av ljus och härlighet går du fram ifrån segerbytenas berg. **5** De stormodiga äro avväpnade, de hava slumrat in och sova; alla stridsmännen hava måst låta händerna falla. **6** För din näpst, du Jakobs Gud, ligga domnade både man och häst. **7** Du, du är fruktansvärd; vem kan bestå inför dig, när du vredgas? **8** Från himmelen lät du höra din dom; då förskräcktes jorden och vart stilla, **9** då när Gud stod upp till dom, till att frälsa alla ödmjuka på jorden. (Sela) **10** Ty människors vrede varder dig till pris; du har vrede till övers att omgjorda dit med. **11** Gören löften och infrien dem åt HERREN, eder Gud; alla de som äro omkring honom bäre fram skänker åt den Fruktansvärde. **12** Ty han stäcker furstarnas övermod; fruktansvärd är han för konungarna på jorden.

77 För sångmästaren, till Jedutun; av Asaf; en psalm. Jag vill höja min röst till Gud och ropa; jag vill höja min röst till Gud, för att han må lyssna till mig. **2** På min nöds dag söker jag Herren; min hand är utsträckt om natten och förtröttas icke; min själ vill icke låta trösta sig. **3** Jag vill tänka på Gud och klaga; jag vill utgjuta mitt bekymmer, ty min ande försmäktar. (Sela) **4** Mina ögonlock håller du öppna; jag är full av oro och kan icke tala. **5** Jag tänker på forntidens dagar, på år som längesedan hava gått. **6** Jag vill om natten komma ihåg mitt strängaspel; i mitt hjärta vill jag utgjuta mitt bekymmer, och min ande skall eftersinna. **7** Skall då Herren förkasta evinnerligen och ingen nåd mer bevisa? **8** Är det då ute med hans godhet för beständigt, har hans ord blivit till intet för alla tider? **9** Har Gud förgätit att vara nådig eller i vrede tillslutit sin barmhärtighet? (Sela) **10** Jag svarar: Nej, detta är min plågas tid, den Högstes högra hand är ej såsom förr. **11** Jag vill prisa HERRENS gärningar, ja, jag vill tänka på dina fordomtima under; **12** jag vill begrunda alla dina gärningar och eftersinna dina verk. **13** Gud, i helighet går din väg; vem är en gud så stor som Gud? **14** Du är Gud, en Gud som gör under; du har uppenbarat din makt bland folken. **15**

Med väldig arm förlossade du ditt folk, Jakobs och Josefs
barn. (Sela) 16 Vattnen sågo dig, och Gud, vattnen sågo dig
och våndades, själva djupen darrade. 17 Molnen göto ut
strömmar av vatten, skyarna läto höra sin röst, och dina pilar
foro omkring. 18 Ditt dunder ljöd i stormvirveln, ljungeldar
lyste upp jordens krets, jorden darrade och bävade. 19
Genom havet gick din väg, din stig genom stora vatten, och
dina fotspår fann man icke. 20 Så förde du ditt folk såsom en
hjord genom Moses och Arons hand.

78 En sång av Asaf. Lyssna, mitt folk, till min undervisning;
böjen edra öron till min muns ord. 2 Jag vill öppna min
mun till lärorikt tal, uppenbara förborgade ting ifrån fordom.
3 Vad vi hava hört och känna, och vad våra fäder hava
förtäljt för oss, 4 det vilja vi icke dölja för deras barn; för ett
kommande släkte vilja vi förtälja HERRENS lov och hans
makt och de under han har gjort. 5 Ty han upprättade ett
vittnesbörd i Jakob och stiftade en lag i Israel; han påbjöd
den för våra fäder, och de skulle kungöra den för sina barn.
6 Så skulle det bliva kunnigt för ett kommande släkte, för
barn som en gång skulle födas, och dessa skulle stå upp
och förtälja det för sina barn. 7 Då skulle de sätta sitt hopp
till Gud och icke förgäta Guds verk, utan taga hans bud
i akt. 8 Och de skulle icke bliva, såsom deras fäder, ett
gensträvigt och upproriskt släkte, ett släkte som icke höll
sitt hjärta ståndaktigt, och vars ande icke var trofast mot
Gud. 9 Efraims barn, välbeväpnade bågskyttar, vände om
på stridens dag. 10 De höllo icke Guds förbund, och efter
hans lag ville de ej vandra. 11 De glömde hans gärningar
och de under han hade låtit dem se. 12 Ja, inför deras fäder
hade han gjort under, i Egyptens land, på Soans mark. 13
Han klöv havet och lät dem gå därigenom och lät vattnet stå
såsom en hög. 14 Han ledde dem om dagen med molnskyn,
och hela natten med eldens sken. 15 Han klöv sönder klippor
i öknen och gav dem rikligen att dricka, såsom ur väldiga
hav. 16 Rinnande bäckar lät han framgå ur klippan och
vatten flyta ned såsom strömmar. 17 Likväl syndade de allt
framgent mot honom och voro gensträvigа mot den Högste,
i öknen. 18 De frestade Gud i sina hjärtan, i det de begärde
mat för sin lystnad. 19 Och de talade mot Gud, de sade:
"Kan väl Gud duka ett bord i öknen? 20 Se, visst slog han
klippan, så att vatten flödade och bäckar strömmade fram,
men kan han ock giva bröd eller skaffa kött åt sitt folk?" 21
Så förgrymmades då HERREN, när han hörde det; och eld
upptändes i Jakob, jag, vrede kom över Israel, 22 eftersom
de icke trodde på Gud och ej förtröstade på hans frälsning.
23 Och han gav befallning åt skyarna i höjden och öppnade
himmelens dörrar; 24 han lät manna regna över dem till föda,
och korn från himmelen gav han dem. 25 Änglabröd fingo
människor äta; han sände dem mat till fyllest. 26 Han lät
östanvinden fara ut på himmelen, och genom sin makt förde
han sunnanvinden fram. 27 Och han lät kött regna över dem
såsom stoft, bevingade fåglar såsom havets sand; 28 han lät
det falla ned i sitt läger, runt omkring sin boning. 29 Då åto
de och blevo övermätta; han lät dem få vad de hade lystnad
efter. 30 Men ännu hade de icke stillat sin lystnad, ännu var
maten i deras mun, 31 då kom Guds vrede över dem; han
sände död bland deras ypperste och slog ned Israels unga
män. 32 Likväl syndade de alltjämt och trodde icke på hans
under. 33 Då lät han deras dagar försvinna i förgängelse
och deras år i plötslig undergång. 34 När han dräpte folket,
frågade de efter honom och vände om och sökte Gud. 35
De tänkte då på att Gud var deras klippa, och att Gud den
Högste var deras förlossare; 36 och de talade inställsamt
för honom med sin mun och skrymtade för honom med sin
tunga. 37 Men deras hjärtan höllo sig icke ståndaktigt vid
honom, och de voro icke trogna i hans förbund. 38 Dock,
han är barmhärtig, han förlåter missgärning, och han vill icke
fördärva. Därför avvände han ofta sin vrede och lät ej hela
sin förtörnelse bryta fram. 39 Ty han tänkte därpå att de
voro kött, en vind som far bort och icke kommer åter. 40
Huru ofta voro de ej gensträvigа mot honom i öknen och
bedrövade honom i ödemarken! 41 Ja, de frestade Gud allt
framgent och förtörnade Israels Helige. 42 De betänkte icke
vad hans hand hade uträttat på den tid då han förlossade
dem från ovännen, 43 då han gjorde sina tecken i Egypten
och sina under på Soans mark. 44 Där förvandlade han
deras strömmar till blod, så att de ej kunde dricka ur sina
rinnande vatten; 45 han sände bland dem flugsvärmar, som
åto dem, och paddor, som voro dem till fördärv. 46 Han
gav deras gröda åt gräsmaskar och deras arbetes frukt åt
gräshoppor; 47 han slog deras vinträd med hagel och deras
fikonträd med hagelstenar; 48 han gav deras husdjur till
pris åt hagel och deras boskap åt ljungeldar. 49 Han sände
över dem sin vredes glöd, förgrymmelse och ogunst och
nöd, en skara av olycksänglar. 50 Han gav fritt lopp åt sin
vrede; han skonade icke deras själ från döden, utan gav
deras liv till pris åt pesten. 51 Och han slog allt förstfött i
Egypten, kraftens förstling i Hams hyddor. 52 Och han lät sitt
folk bryta upp såsom en fårhjord och förde dem såsom en
boskapshjord genom öknen. 53 Han ledde dem säkert, så
att de icke behövde frukta; men deras fiender övertäcktes
av havet. 54 Och han lät dem komma till sitt heliga land,
till det berg som hans högra hand hade förvärvat. 55 Han
förjagade hedningarna för dem och gav dem deras land

till arvslott och lät Israels stammar bo i deras hyddor. 56
Men i sin gensträvighet frestade de Gud den Högste och
höllo icke hans vittnesbörd; 57 de veko trolöst tillbaka, de
såsom deras fäder, de vände om, lika en båge som sviker.
58 De förtörnade honom med sina offerhöjder och retade
honom genom sina beläten. 59 Gud förnam det och vart
förgrymmad och förkastade Israel med harm. 60 Och han
försköt sin boning i Silo, det tält han hade slagit upp bland
människorna; 61 han gav sin makt i fångenskap och sin ära i
fiendehand. 62 Ja, han gav sitt folk till pris åt svärdet, och på
sin arvedel förgrymmades han. 63 Deras unga män förtärdes
av eld, och deras jungfrur blevo utan brudsång. 64 Deras
präster föllo för svärd, och inga änkor kunde hålla klagogråt.
65 Då vaknade Herren såsom ur en sömn, han reste sig, lik
en hjälte som hade legat dövad av vin. 66 Och han slog sina
ovänner tillbaka, evig smälek lät han komma över dem. 67
Han förkastade ock Josefs hydda och utvalde icke Efraims
stam. 68 Men han utvalde Juda stam, Sions berg, som
han älskade. 69 Och han byggde sin helgedom hög såsom
himmelen, fast såsom jorden, som han har grundat för evigt.
70 Och han utvalde sin tjänare David och tog honom ifrån
fårhjordens fållor. 71 Ja, ifrån fåren hämtade han honom och
satte honom till en herde för Jakob, sitt folk, och för Israel,
sin arvedel. 72 Och han var deras herde med redligt hjärta
och ledde dem med förståndig hand.

79 En psalm av Asaf. Gud, hedningarna hava fallit in i
din arvedel, de hava orenat ditt heliga tempel, de hava
gjort Jerusalem till en stenhop. 2 De hava givit dina tjänares
kroppar till mat åt himmelens fåglar, dina frommas kött åt
markens djur. 3 De hava utgjutit deras blod såsom vatten,
runt omkring Jerusalem, och ingen fanns, som begrov dem.
4 Vi hava blivit till smälek för våra grannar, till spott och hån
för dem som bo omkring oss. 5 Huru länge, o HERRE, skall
du så oavlåtligen vredgas, huru länge skall din nitälskan
brinna såsom eld? 6 Utgjut din förtörnelse över hedningarna,
som ej känna dig, och över de riken som icke åkalla ditt
namn. 7 Ty de hava uppätit Jakob, och hans boning hava de
förött. 8 Tänk ej, oss till men, på förfädernas missgärningar,
låt din barmhärtighet snarligen komma oss till mötes, ty vi
äro i stort elände. 9 Hjälp oss, du vår frälsnings Gud, för ditt
namns äras skull; rädda oss och förlåt oss våra synder för
ditt namns skull. 10 Varför skulle hedningarna få säga: "Var
är nu deras Gud?" Låt det inför våra ögon bliva kunnigt på
hedningarna huru du hämnas dina tjänares utgjutna blod. 11
Låt de fångnas klagan komma inför ditt ansikte, låt efter din
arms väldighet dödens barn bliva vid liv. 12 Och giv våra
grannar sjufalt tillbaka i deras sköte den smädelse varmed
de hava smädat dig, Herre. 13 Men vi som äro ditt folk och
får i din hjord, vi vilja tacka dig evinnerligen, vi vilja förtälja
ditt lov från släkte till släkte.

80 För sångmästaren, efter "Liljor"; ett vittnesbörd; av
Asaf; en psalm. Lyssna, du Israels herde, du som leder
Josef såsom din hjord; du som tronar på keruberna, träd
fram i glans. 2 Låt din makt vakna upp till att gå framför
Efraim och Benjamin och Manasse, och kom till vår frälsning.
3 Gud, upprätta oss, och låt ditt ansikte lysa, så att vi varda
frälsta. 4 HERRE Gud Sebaot, huru länge skall du vredgas
vid ditt folks bön? 5 Du har låtit dem äta tårebröd och givit
dem tårar att dricka i fullt mått. 6 Du gör oss till ett trätoämne
för våra grannar, och våra fiender bespotta oss. 7 Gud
Sebaot, upprätta oss, och låt ditt ansikte lysa, så att vi varda
frälsta. 8 Ett vinträd flyttade du från Egypten, du förjagade
hedningarna och planterade det. 9 Du röjde rum för det,
och det slog rötter och uppfyllde landet. 10 Bergen blevo
betäckta av dess skugga och Guds cedrar av dess rankor;
11 det utbredde sina revor ända till havet och sina telningar
intill floden. 12 Varför har du då brutit ned dess hägnad,
så att alla vägfarande riva till sig därav? 13 Vildsvinet från
skogen frossar därpå, och djuren på marken äta därav. 14
Gud Sebaot, vänd åter, skåda ned från himmelen och se
härtill, och låt dig vårda om detta vinträd. 15 Skydda trädet
som din högra hand har planterat, och den son som du har
fostrat åt dig. 16 Det är förbränt av eld och kringhugget; för
ditt ansiktes näpst förgås de. 17 Håll din hand över din högra
hands man, över den människoson som du har fostrat åt
dig. 18 Då skola vi icke vika ifrån dig; behåll oss vid liv, så
skola vi åkalla ditt namn. 19 HERRE Gud Sebaot, upprätta
oss; låt ditt ansikte lysa, så att vi varda frälsta.

81 För sångmästaren, till Gittít; av Asaf. Höjen glädjerop
till Gud, vår starkhet, höjen jubel till Jakobs Gud. 2
Stämmen upp lovsång och låten pukor ljuda, ljuvliga harpor
tillsammans med psaltare. 3 Stöten i basun vid nymånaden,
vid fullmånen, på vår högtidsdag. 4 Ty detta är en stadga
för Israel, en Jakobs Guds rätt. 5 Det bestämde han till ett
vittnesbörd i Josef, när han drog ut mot Egyptens land. Jag
hör ett tal som är mig nytt: 6 "Jag lyfte bördan från hans
skuldra, hans händer blevo fria ifrån lastkorgen. 7 I nöden
ropade du, och jag räddade dig; jag svarade dig, höljd i
tordön, jag prövade dig vid Meribas vatten. (Sela) 8 Hör, mitt
folk, och låt mig varna dig; Israel, o att du ville höra mig! 9
Hos dig skall icke finnas någon annan gud, och du skall ej
tillbedja någon främmande gud. 10 Jag är HERREN, din
Gud, som har fört dig upp ur Egyptens land; låt din mun vitt

upp, så att jag får uppfylla den. 11 Men mitt folk ville ej höra
min röst, och Israel var mig icke till viljes. 12 Då lät jag dem
gå i deras hjärtans hårdhet, det fingo vandra efter sina egna
rådslag. 13 O att mitt folk ville höra mig, och att Israel ville
vandra på mina vägar! 14 Då skulle jag snart kuva deras
fiender och vända min hand mot deras ovänner. 15 De som
hata HERREN skulle då visa honom underdånighet, och
hans folks tid skulle vara evinnerligen. 16 Och han skulle
bespisa det med bästa vete; ja, med honung ur klippan
skulle jag mätta dig."

82 En psalm av Asaf. Gud står i gudaförsamlingen, mitt
ibland gudarna håller han dom: 2 "Huru länge skolen I
döma orätt och vara partiska för de ogudaktiga? (Sela) 3
Skaffen den arme och faderlöse rätt, given den betryckte
och torftige rättvisa. 4 Befrien den arme och fattige, rädden
honom från de ogudaktigas hand. 5 Men de veta intet
och hava intet förstånd, de vandra i mörker; jordens alla
grundvalar vackla. 6 Jag har väl sagt att I ären gudar och
allasammans den Högstes söner; 7 men I måsten dock dö,
såsom människor dö, och falla, likaväl som var furste faller."
8 Ja, stå upp, o Gud; håll dom över jorden, ty med arvsrätt
råder du över alla folk.

83 En sång, en psalm av Asaf. Gud, var icke så tyst,
tig icke och var icke så stilla, o Gud. 2 Ty se, dina
fiender larma, och de som hata dig resa upp huvudet. 3
Mot ditt folk förehava de listiga anslag och rådslå mot dem
som du beskyddar. 4 De säga: "Kom, låt oss utrota dem, så
att de ej mer äro ett folk, och så att ingen mer tänker på
Israels namn." 5 Ty endräktigt rådslå dem med varandra, de
sluta mot dig ett förbund: 6 Edoms tält och ismaeliterna,
Moab och hagariterna, 7 Gebal och Ammon och Amalek,
filistéerna tillika med dem som bo i Tyrus; 8 Assur har ock
slutit sig till dem, han har lånat sin arm åt Lots barn. (Sela) 9
Gör med dem såsom du gjorde med Midjan, såsom med
Sisera och Jabin vid Kisons bäck, 10 dem som förgjordes vid
En-Dor och blevo till gödning åt marken. 11 Låt det gå deras
ädlingar såsom det gick Oreb och Seeb, och alla deras
furstar såsom det gick Seba och Salmunna, 12 eftersom de
säga: "Guds ängder vilja vi intaga åt oss." 13 Min Gud, låt
dem bliva såsom virvlande löv, såsom strå för vinden. 14 Lik
en eld som förbränner skog och lik en låga som avsvedjar
berg 15 förfölje du dem med ditt oväder, och förskräcke du
dem med din storm. 16 Gör deras ansikten fulla med skam,
så att de söka ditt namn, o HERRE. 17 Ja, må de komma
på skam och förskräckas till evig tid, må de få blygas och
förgås. 18 Och må de förnimma att du allena bär namnet
"HERREN", den Högste över hela jorden.

84 För sångmästaren, till Gittít; av Koras söner; en psalm.
Huru ljuvliga äro icke dina boningar, HERRE Sebaot! 2
Min själ längtar och trängtar efter HERRENS gårdar, min
själ och min kropp jubla mot levande Gud. 3 Ty sparven
har funnit ett hus och svalan ett bo åt sig, där hon kan
lägga sina ungar: dina altaren, HERRE Sebaot, min konung
och min Gud. 4 Saliga äro de som bo i ditt hus; de lova
dig beständigt. (Sela) 5 Saliga äro de människor som i dig
hava sin starkhet, de vilkas håg står till dina vägar. 6 När de
vandra genom Tåredalen, göra de den rik på källor, och
höstregnet höljer den med välsignelser. 7 De gå från kraft till
kraft; så träda de fram inför Gud på Sion. 8 HERRE Gud
Sebaot, hör min bön, lyssna, du Jakobs Gud. (Sela) 9 Gud,
vår sköld, ser härtill, och akta på din smordes ansikte. 10 Ty
en dag i dina gårdar är bättre än eljest tusen. Jag vill hellre
vakta dörren i min Guds hus än dväljas i de ogudaktigas
hyddor. 11 Ty HERREN Gud är sol och sköld; HERREN giver
nåd och ära; han vägrar icke dem något gott, som vandra i
ostrafflighet. 12 HERRE Sebaot, salig är den människa som
förtröstar på dig.

85 För sångmästaren; av Koras söner; en psalm. HERRE,
du var förr ditt land nådig, du upprättade åter Jakobs
hus. 2 Du förlät ditt folks missgärning, du överskylde all dess
synd. (Sela) 3 Du lät all din förgrymmelse fara och vände dig
ifrån din vredes glöd. 4 Så vänd dig nu åter till oss, du vår
frälsnings Gud, och upphör med din förtörnelse mot oss. 5
Vill du då vredgas på oss evinnerligen och låta din vrede
vara från släkte till släkte? 6 Vill du icke åter giva oss liv, så
att ditt folk får glädjas i dig? 7 HERRE, låt oss se din nåd,
och giv oss din frälsning. 8 Jag vill höra vad Gud, HERREN,
talar: se, han talar frid till sitt folk och till sina fromma; må
de blott icke vända åter till dårskap. 9 Ja, hans frälsning
är nära dem som frukta honom, och så skall ära bo i vårt
land. 10 Godhet och trofasthet skola där mötas, rättfärdighet
och frid kyssas; 11 trofasthet skall växa upp ur jorden och
rättfärdighet blicka ned från himmelen. 12 HERREN skall
giva oss vad gott är, och vårt land skall giva sin gröda. 13
Rättfärdighet skall gå framför honom, den skall ock stadigt
följa i hans spår.

86 En bön av David. HERRE, böj till mig ditt öra och svara
mig, ty jag är betryckt och fattig. 2 Bevara min själ, ty
jag är from; du min Gud, fräls din tjänare, som förtröstar på
dig. 3 Var mig nådig, o Herre, ty hela dagen ropar jag till dig.
4 Gläd din tjänares själ, ty till dig, Herre, upplyfter jag min

själ. 5 Ty du, o Herre, är god och förlåtande och stor i nåd
mot alla som åkalla dig. 6 Lyssna, HERRE, till mitt bedjande,
och akta på mina böners ljud. 7 På min nöds dag åkallar jag
dig, ty du skall svara mig. 8 Ingen är dig lik bland gudarna,
Herre, och intet är såsom dina verk. 9 Hedningarna, som du
har gjort, skola alla komma och tillbedja inför dig, Herre,
och skola ära ditt namn. 10 Ty du är stor, och du gör stora
under; du allena är Gud. 11 Visa mig, HERRE, din väg; jag
vill vandra i din sanning. Behåll mitt hjärta vid det ena att jag
fruktar ditt namn. 12 Då vill jag tacka dig, Herre, min Gud, av
allt mitt hjärta och ära ditt namn evinnerligen; 13 ty din nåd
är stor över mig, och du räddar min själ ur dödsrikets djup.
(Sheol h7585) 14 Gud, fräcka människor hava rest sig upp mot
mig, och våldsverkarnas hop står efter mitt liv; de hava icke
dig för ögonen. 15 Men du, Herre, är en barmhärtig och
nådig Gud, långmodig och stor i mildhet och trofasthet. 16
Vänd dig till mig och var mig nådig, giv åt din tjänare din
makt, och fräls din tjänarinnas son. 17 Gör ett tecken med
mig, så att det går mig väl; och må de som hata mig se med
blygd att du, o HERRE, hjälper mig och tröstar mig.

87 Av Koras söner; en psalm, en sång. Den stad han har
grundat står på de heliga bergen; 2 HERREN älskar
Sions portar mest bland alla Jakobs boningar. 3 Härliga ting
äro talade om dig, du Guds stad. (Sela) 4 "Rahab och Babel
skall jag nämna bland mina bekännare; så ock Filisteen och
Tyrus och Kus, dessa äro födda där." 5 Ja, om Sion skall det
sägas: "Den ene som den andre är född därinne." Och han,
den Högste, skall hålla det vid makt. 6 Ja, när HERREN
tecknar upp folken, då skall han räkna så: "Dessa äro födda
där." (Sela) 7 Och under sång och dans skall man säga:
"Alla mina källor äro i dig."

88 En sång, en psalm av Koras söner; för sångmästaren,
till Mahalat-leannót; en sång av esraiten Heman.
HERRE, min frälsnings Gud, dag och natt ropar jag inför
dig. 2 Låt min bön komma inför ditt ansikte, böj ditt öra till
mitt rop. 3 Ty min själ är mättad med lidanden, och mitt liv
har kommit nära dödsriket. (Sheol h7585) 4 Jag är aktad lik
dem som hava farit ned i graven, jag är såsom en man utan
livskraft. 5 Jag är övergiven bland de döda, lik de slagna
som ligga i graven, dem på vilka du icke mer tänker, och
som äro avskilda från din hand. 6 Ja, du har sänkt mig
ned underst i graven, ned i mörkret, ned i djupet. 7 Den
vrede vilar tung på mig, och alla dina böljors svall låter du
gå över mig. (Sela) 8 Du har drivit mina förtrogna långt
bort ifrån mig; du har gjort mig till en styggelse för dem; jag
ligger fången och kan icke komma ut. 9 Mitt öga förtvinar
av lidande; HERRE, jag åkallar dig dagligen, jag uträcker
mina händer till dig. 10 Gör du väl under för de döda, eller
kunna skuggorna stå upp och tacka dig? (Sela) 11 Förtäljer
man i graven om din nåd, i avgrunden om din trofasthet?
12 Känner man i mörkret dina under, och din rättfärdighet
i glömskans land? 13 Men jag ropar till dig, HERRE, och
bittida kommer min bön dig till mötes. 14 Varför förkastar du,
HERRE, min själ, varför döljer du ditt ansikte för mig? 15
Betryckt är jag och döende allt ifrån min ungdom; jag måste
bära dina förskräckelser, så att jag är nära att förtvivla. 16
Din vredes lågor gå över mig, dina fasor förgöra mig. 17 De
omgiva mig beständigt såsom vatten, de kringränna mig
allasammans. 18 Du har drivit vän och frände långt bort ifrån
mig; i mina förtrognas ställe har jag nu mörkret.

89 En sång av esraiten Etan. Jag vill sjunga om HERRENS
nådegärningar evinnerligen; jag vill låta min mun
förkunna din trofasthet, från släkte till släkte. 2 Ja, jag
säger: För evig tid skall nåd byggas upp; i himmelen, där
befäster du din trofasthet. 3 "Jag har slutit ett förbund med
min utvalde, med ed har jag lovat min tjänare David: 4
'Jag skall befästa din säd för evig tid och bygga din tron
från släkte till släkte.'" (Sela) 5 Av himlarna prisas dina
under, o HERRE, och i de heligas församling din trofasthet.
6 Ty vilken i skyn kan liknas vid HERREN, vilken bland
Guds söner kan aktas lik HERREN? 7 Ja, Gud är mycket
förskräcklig i de heligas råd och fruktansvärd utöver alla som
äro omkring honom. 8 HERRE, härskarornas Gud, vem är
dig lik? Stark är HERREN; och din trofasthet är runt omkring
dig. 9 Du är den som råder över havets uppror; när dess
böljor resa sig, stillar du dem. 10 Du krossade Rahab, så
att han låg lik en slagen; med din mäktiga arm förströdde
du dina fiender. 11 Din är himmelen, din är ock jorden; du
har grundat jordens krets med allt vad därpå är. 12 Norr
och söder, dem har du skapat; Tabor och Hermon jubla
i ditt namn. 13 Du har en arm med hjältekraft, mäktig är
din hand, hög är din högra hand. 14 Rättfärdighet och rätt
äro din trons fäste, nåd och sanning stå inför ditt ansikte.
15 Saligt är det folk som vet vad jubel är, de som vandra,
o HERRE, i ditt ansiktes ljus. 16 I ditt namn fröjda de sig
alltid, och genom din rättfärdighet upphöjas de. 17 Ty du är
deras starkhet och prydnad, och genom din nåd upphöjer du
vårt horn. 18 Ty han som är vår sköld tillhör HERREN, vår
konung tillhör Israels Helige. 19 På den tiden talade du i en
syn till dina fromma och sade: "Jag har lagt hjälp i en hjältes
hans, jag har upphöjt en yngling ur folket. 20 Jag har funnit
min tjänare David och smort honom med min helig olja.
21 Min hand skall stadigt vara med honom, och min arm

skall styrka honom. 22 Ingen fiende skall oförtänkt komma
över honom, och ingen orättfärdig skall förtrycka honom;
23 nej, jag skall krossa hans ovänner framför honom, och
jag skall hemsöka dem som hata honom. 24 Min trofasthet
och min nåd skola vara med honom, och i mitt namn skall
hans horn varda upphöjt. 25 Jag skall lägga havet under
hans hand och strömmarna under hans högra hand. 26 Han
skall kalla mig så: 'Du min fader, min Gud och min frälsnings
klippa.' 27 Ja, jag skall göra honom till den förstfödde, till den
högste bland konungarna på jorden. 28 Jag skall bevara min
nåd åt honom evinnerligen, och mitt förbund med honom
skall förbliva fast. 29 Jag skall låta hans säd bestå till evig
tid, och hans tron, så länge himmelen varar. 30 Om hans
barn övergiva min lag och icke vandra efter mina rätter, 31
om de bryta mot mina stadgar och icke hålla mina bud, 32
då skall jag väl hemsöka deras överträdelse med ris och
deras missgärning med plågor, 33 men min nåd skall jag
ej taga ifrån honom, och jag skall icke svika i trofasthet.
34 Jag skall icke bryta mitt förbund, och vad mina läppar
hava talat skall jag ej förändra. 35 En gång har jag svurit det
vid min helighet, och mitt löfte till David skall jag icke bryta.
36 Hans säd skall förbliva evinnerligen och hans tron inför
mig så länge som solen; 37 såsom månen skall den bestå
evinnerligen. Och trofast är vittnet i skyn." (Sela) 38 Men nu
har du förkastat och förskjutit din smorde och handlat i vrede
mot honom. 39 Du har upplöst förbundet med din tjänare, du
har oskärat hans krona och kastat den ned till jorden. 40 Du
har brutit ned alla hans murar, du har gjort hans fästen till
spillror. 41 Alla som gå vägen fram plundra honom, han har
blivit till smälek för sina grannar. 42 Du har upphöjt hans
ovänners högra hand och berett alla hans fiender glädje. 43
Ja, du har låtit hans svärdsegg vika tillbaka och icke hållit
honom uppe i striden. 44 Du har gjort slut på hans glans och
slagit hans tron till jorden. 45 Du har förkortat hans ungdoms
dagar, du har höljt honom med skam. (Sela) 46 Huru länge,
o HERRE, skall du så alldeles fördölja dig? Huru länge skall
din vrede brinna såsom eld? 47 Tänk på huru kort mitt liv
varar, och huru förgängliga du har skapat alla människors
barn. 48 Ty vilken är den man som får leva och undgår att se
döden? Vem räddar din själ från dödsrikets våld? (Sela)
(Sheol h7585) 49 Herre, var äro din forna nådegärningar, vad
du lovade David med ed i din trofasthet. 50 Tänk, Herre,
på dina tjänares smälek, på vad jag måste fördraga av alla
de många folken; 51 tänk på huru dina fiender smäda, o
HERRE, huru de smäda din smordes fotspår. ---- 52 Lovad
vare HERREN evinnerligen! Amen, Amen. Fjärde boken

90 En bön av gudsmannen Mose. Herre, du har varit vår
tillflykt från släkte till släkte. 2 Förrän bergen blevo till
och du frambragte jorden och världen, ja, från evighet till
evighet är du, o Gud. 3 Du låter människorna vända åter till
stoft, du säger: "Vänden åter, I människors barn." 4 Ty tusen
år äro i dina ögon såsom den dag som förgick i går; ja, de
äro såsom en nattväkt. 5 Du sköljer dem bort; de äro såsom
en sömn. Om morgonen likna de gräset som frodas; 6 det
blomstrar upp och frodas om morgonen, men om aftonen
torkar det bort och förvissnar. 7 Ty vi förgås genom din
vrede, och genom din förtörnelse ryckas vi plötsligt bort.
8 Du ställer våra missgärningar inför dig, våra förborgade
synder i ditt ansiktes ljus. 9 Ja, alla våra dagar försvinna
genom din förgrymmelse, vi lykta våra år såsom en suck. 10
Vårt liv varar sjuttio år eller åttio år, om det bliver långt; och
när det är som bäst, är det möda och fåfänglighet, ty det går
snart förbi, likasom flöge vi bort. 11 Vem besinnar din vredes
makt och din förgrymmelse, så att han fruktar dig? 12 Lär
oss betänka huru få våra dagar äro, för att vi må undfå
visa hjärtan. 13 HERRE, vänd åter. Huru länge dröjer du?
Förbarma dig över dina tjänare. 14 Mätta oss med din nåd,
när morgonen gryr, så att vi få jubla och vara glada i alla
våra livsdagar. 15 Giv oss glädje så många dagar som du
har plågat oss, så många år som vi hava lidit olycka. 16 Låt
dina gärningar uppenbaras för dina tjänare och din härlighet
över deras barn. 17 Och HERRENS, vår Guds, ljuvlighet
komme över oss. Må du främja för oss våra händers verk;
ja, våra händers verk främje du.

91 Den som sitter under den Högstes beskärm och
vilar under den Allsmäktiges skugga, 2 han säger:
"I HERREN har jag min tillflykt och min borg, min Gud,
på vilken jag förtröstar." 3 Ja, han skall rädda dig ifrån
fågelfängarens snara och ifrån pesten, som fördärvar. 4 Med
sina fjädrar skall han betäcka dig, och under hans vingar
skall du finna tillflykt; hans trofasthet är sköld och skärm. 5
Du skall icke behöva frukta nattens fasor, icke pilen, som
flyger om dagen, 6 icke pesten, som går fram i mörkret, eller
farsoten, som ödelägger vid middagens ljus. 7 Om ock tusen
falla vid din sida, ja, tio tusen vid din högra sida, så skall
det dock icke drabba dig. 8 Dina ögon skola blott skåda
därpå med lust, och du skall se de ogudaktigas lön. 9 Ty du
har sagt: "Du, HERRE, är mitt skygd", och du har gjort den
Högste till din tillflykt. 10 Ingen olycka skall vederfaras dig,
och ingen plåga skall nalkas din hydda. 11 Ty han skall giva
sina änglar befallning om dig, att de skola bevara dig på
alla dina vägar. 12 De skola bära dig på händerna, så att
du icke stöter din fot mot någon sten. 13 Över lejon och

huggormar skall du gå fram, du skall trampa ned unga lejon
och drakar. 14 "Han håller sig intill mig, därför skall jag befria
honom; jag skall beskydda honom, därför att han känner mitt
namn. 15 Han åkallar mig, och jag skall svara honom; jag är
med honom i nöden, jag skall rädda honom och låta honom
komma till ära. 16 Jag skall mätta honom med långt liv och
låta honom se min frälsning."

92 En psalm, en sång för sabbatsdagen. Det är gott
att tacka HERREN och att lovsjunga ditt namn, du
den Högste, 2 att om morgonen förkunna din nåd, och
när natten har kommit din trofasthet, 3 med tiosträngat
instrument och psaltare, med spel på harpa. 4 Ty du gläder
mig, HERRE, med dina gärningar; jag vill jubla över dina
händers verk. 5 Huru stora äro icke dina verk, o HERRE!
Ja, övermåttan djupa äro dina tankar. 6 En oförnuftig man
besinnar det ej, och en dåre förstår icke sådant. 7 Om ock
de ogudaktiga grönska såsom gräs och ogärningsmännen
blomstra allasammans, så sker det till fördärv för evig tid. 8
Men du, HERRE, är hög evinnerligen. 9 Ty se, dina fiender,
HERRE, se, dina fiender förgås, alla ogärningsmännen bliva
förströdda. 10 Men mitt horn gör du högt såsom vildoxens;
jag varder övergjuten med frisk olja. 11 Och med lust får mitt
öga skåda på mina förföljare och mina öron höra om de
onda som resa sig upp mot mig. 12 Den rättfärdige grönskar
såsom ett palmträd, såsom en ceder på Libanon växer
han till. 13 Ja, sådana äro planterade i HERRENS hus; de
grönska i vår Guds gårdar. 14 Ännu när de bliva gamla,
skjuta de skott, de frodas och grönska; 15 så för att de skola
förkunna att HERREN är rättfärdig, min klippa, han i vilken
orätt icke finnes.

93 HERREN är min konung! Han har klätt sig i härlighet.
HERREN har klätt sig, omgjordat sig med makt; därför
står jordkretsen fast och vacklar icke. 2 Din tron står fast ifrån
fordom tid, du är från evighet. 3 HERRE, strömmarna hava
upphävt, strömmarna hava upphävt sin röst, ja, strömmarna
upphäva sitt dån. 4 Men väldig är HERREN i höjden, mer än
bruset av stora vatten, väldiga vatten, havets bränningar. 5
Dina vittnesbörd äro fasta alltigenom; helighet höves ditt
hus, HERRE, evinnerligen.

94 Du hämndens Gud, o HERRE, du hämndens Gud, träd
fram i glans. 2 Res dig, du jordens domare, vedergäll
de högmodiga vad de hava gjort. 3 Huru länge skola de
ogudaktiga, o HERRE, huru länge skola de ogudaktiga
triumfera? 4 Deras mun flödar över av fräckt tal; de förhäva
sig, alla ogärningsmännen. 5 Ditt folk, o HERRE, krossa de,
och din arvedel förtrycka de. 6 Änkor och främlingar dräpa
de, och faderlösa mörda de. 7 Och de säga: "HERREN ser
det icke, Jakobs Gud märker det icke." 8 Märken själva, I
oförnuftiga bland folket; I dårar, när kommen I till förstånd?
9 Den som har planterat örat, skulle han icke höra? Den
som har danat ögat, skulle han icke se? 10 Den som håller
hedningarna i tukt, skulle han icke straffa, han som lär
människorna förstånd? 11 HERREN känner människornas
tankar, han vet att de själva äro fåfänglighet. 12 Säll är den
man som du, HERRE, undervisar, och som du lär genom din
lag, 13 för att skaffa honom ro för olyckans dagar, till dess
de ogudaktigas grav varder grävd. 14 Ty HERREN förskjuter
icke sitt folk, och sin arvedel övergiver han icke. 15 Nej,
rättfärdighet skall åter gälla i rätten, och alla rättsinniga skola
hålla sig därtill. 16 Vem står upp till att försvara mig mot
de onda, vem bistår mig mot ogärningsmännen? 17 Om
HERREN icke vore min hjälp, så bodde min själ snart i det
tysta. 18 När jag tänkte: "Min fot vacklar", då stödde mig
din nåd, o HERRE: 19 När jag hade mycket bekymmer i
mitt hjärta, då gladde din tröst min själ. 20 Kan fördärvets
domarsäte hava gemenskap med dig, det säte där man över
våld i lagens namn, 21 där de tränga den rättfärdiges själ
och fördöma oskyldigt blod? 22 Men HERREN bliver för mig
en borg, min Gud bliver min tillflykts klippa. 23 Och han låter
deras fördärv vända tillbaka över dem och förgör dem för
deras ondskas skull. Ja, HERREN, vår Gud, förgör dem.

95 Kommen, låtom oss höja glädjerop till HERREN, jubel
till vår frälsnings klippa. 2 Låtom oss träda fram för
hans ansikte med tacksägelse och höja jubel till honom med
lovsånger. 3 Ty HERREN är en stor Gud, en stor konung
över alla gudar. 4 Han har jordens djup i sin hand, och
bergens höjder äro hans; 5 hans är havet, ty han har gjort
det, och hans händer hava danat det torra. 6 Kommen, låtom
oss tillbedja och nedfalla, låtom oss knäböja för HERREN,
vår skapare. 7 Ty han är vår Gud, och vi äro det folk som
han har till sin hjord, vi äro får som stå under hans vård. 8 O
att I villen i dag höra hans röst! Förhärden icke edra hjärtan
såsom i Meriba, såsom på Massas dag i öknen, 9 där edra
fäder frestade mig, där de prövade mig, fastän de hade sett
mina verk. 10 I fyrtio år var det släktet mig till leda, och jag
sade: "De äro ett folk som far vilse med sitt hjärta, och de
vilja icke veta av mina vägar." 11 Så svor jag då i min vrede:
"De skola icke komma in i min vila."

96 Sjungen till HERRENS ära en ny sång, sjungen till
HERRENS ära, alla länder. 2 Sjungen till HERRENS
ära, loven hans namn. Båden glädje var dag, förkunnen
hans frälsning. 3 Förtäljen bland hedningarna hans ära,

bland alla folk hans under. 4 Ty stor är HERREN och högt
lovad, fruktansvärd är han mer än alla gudar. 5 Ty folkens
alla gudar äro avgudar, men HERREN är den som har gjort
himmelen. 6 Majestät och härlighet äro inför hans ansikte,
makt och glans i hans helgedom. 7 Given åt HERREN, I
folkens släkter, given åt HERREN ära och makt; 8 given åt
HERREN hans namns ära, bären fram skänker, och kommen
i hans gårdar. 9 Tillbedjen HERREN i helig skrud, bäven
för hans ansikte, alla länder. 10 Sägen bland hedningarna:
"HERREN är nu konung! Därför står jordkretsen fast och
vacklar icke; han dömer folken med rättvisa." 11 Himmelen
vare glad, och jorden fröjde sig; havet bruse och allt vad däri
är. 12 Marken glädje sig och allt som är därpå, ja, då juble
alla skogens träd. 13 inför HERREN, ty han kommer, ty han
kommer för att döma jorden. Han skall döma jordens krets
med rättfärdighet och folken med sin trofasthet.

97 HERREN är nu konung! Därför fröjde sig jorden;
havsländerna glädje sig, så många som de äro. 2 Moln
och töcken omgiva honom, rättfärdighet och rätt äro hans
trons fäste. 3 Eld går framför honom och förbränner hans
ovänner runt omkring. 4 Hans ljungeldar lysa upp jordens
krets; jorden ser det och bävar. 5 Bergen smälta såsom vax
för HERREN, för hela jordens Herre. 6 Himlarna förkunna
hans rättfärdighet, och alla folk se hans ära. 7 Alla de skola
komma på skam, som dyrka beläten, de som berömma sig
av avgudar. Alla gudar skola tillbedja honom. 8 Sion hör det
och gläder sig, och Juda döttrar fröjda sig för dina domars
skull, HERRE. 9 Ty du, HERRE, är den Högste över hela
jorden; du är högt upphöjd över alla gudar. 10 I som älsken
HERREN, haten det onda. Han bevarar sina frommas själar,
ur de ogudaktigas hand räddar han dem. 11 Ljus är utsått för
den rättfärdige och glädje för de rättsinniga. 12 Glädjens, I
rättfärdige, i HERREN, och prisen hans heliga namn.

98 En psalm. Sjungen till HERREN ära en ny sång, ty
han har gjort under. Han har vunnit seger med sin
högra hand och med sin väldiga arm. 2 HERREN har låtit sin
frälsning bliva kunnig, han har uppenbarat sin rättfärdighet
för hedningarnas ögon. 3 Han har tänkt på sin nåd och
trofasthet mot Israels hus; alla jordens ändar hava sett huru
vår Gud frälsar. 4 Höjen jubel till HERREN, alla länder;
bristen ut i glädjerop och lovsjungen. 5 Lovsjungen HERREN
med harpa, med harpa och med lovsångs ljud. 6 Höjen
jubel med trumpeter och med basuners ljud inför HERREN,
konungen. 7 Havet bruse och allt vad däri är, jordens krets
och de som bo därpå. 8 Strömmarna klappe i händerna,
bergen juble med varandra, 9 inför HERREN, ty han kommer
för att döma jorden. Han skall döma jordens krets med
rättfärdighet och folken med rättvisa.

99 HERREN är nu konung! Därför darra folken. Han som
tronar på keruberna! Därför skälver jorden. 2 HERREN
är stor i Sion, och upphöjd är han över alla folk. 3 Därför
prisar man ditt namn, det stora och fruktansvärda. Helig
är han. 4 Och konungen i sin makt älskar vad rätt är. Ja,
du håller rättvisa vid makt, rätt och rättfärdighet övar du i
Jakob. 5 Upphöjen HERREN, vår Gud, och tillbedjen vid
hans fotapall. Helig är han. 6 Mose och Aron voro bland
hans präster, och Samuel bland dem som åkallade hans
namn; de ropade till HERREN, och han svarade dem. 7 I
molnstoden talade han då till dem; de höllo hans vittnesbörd
och den lag som han gav dem. 8 Ja, HERRE, vår Gud, du
svarade dem; du var mot dem en förlåtande Gud -- och
en hämnare över deras gärningar. 9 Upphöjen HERREN,
vår Gud, och tillbedjen inför hans heliga berg. Ty helig är
HERREN, vår Gud.

100 En tacksägelsepsalm. Höjen jubel till HERREN, alla
länder. 2 Tjänen HERREN med glädje, kommen
inför hans ansikte med fröjderop. 3 Förnimmen att HERREN
är Gud. Han har gjort oss, och icke vi själva, till sitt folk och
till får i sin hjord. 4 Gån in i hans portar med tacksägelse, i
hans gårdar med lov; tacken honom, loven hans namn. 5
Ty HERREN är god, hans nåd varar evinnerligen och hans
trofasthet från släkte till släkte.

101 Av David; en psalm. Om nåd och rätt vill jag
sjunga, dig, HERRE, lovsäga. 2 Jag vill akta på
ostrafflighetens väg -- när kommer du till mig? Jag vill föra
en ostrafflig vandel, där jag bor i mitt hus. 3 Jag vänder mitt
öga ej till det som fördärvligt är. Att öva orättfärdighet hatar
jag; sådant skall ej låda vid mig. 4 Ett vrångt hjärta vare
fjärran ifrån mig; vad ont är vill jag ej veta av. 5 Den som i
hemlighet förtalar sin nästa, honom vill jag förgöra; den som
har stolta ögon och högmodigt hjärta, honom lider jag icke.
6 Mina ögon se efter de trogna i landet, för att de må bo hos
mig; den som vandrar på ostrafflighetens väg, han får vara
min tjänare. 7 Den får icke bo i mitt hus, som övar svek; den
som talar lögn skall ej bestå inför mina ögon. 8 Morgon efter
morgon skall jag förgöra alla ogudaktiga i landet och utrota
alla ogärningsmän ur HERRENS stad.

102 Bön av en betryckt, när han försmäktar och utgjuter
sitt bekymmer inför HERREN. HERRE, hör min bön,
och låt mitt rop komma inför dig. 2 Dölj icke ditt ansikte
för mig, när jag är i nöd. Böj ditt öra till mig; när jag ropar,

så skynda att svara mig. 3 Ty mina dagar hava försvunnit
såsom rök, benen i min kropp äro förtorkade såsom av
eld. 4 Mitt hjärta är förbränt såsom gräs och förvissnat; ty
jag förgäter att äta mitt bröd. 5 För min högljudda suckans
skull tränga benen i min kropp ut till huden. 6 Jag är lik en
pelikan i öknen, jag är såsom en uggla bland ruiner. 7 Jag
får ingen sömn och har blivit lik en ensam fågel på taket.
8 Hela dagen smäda mig mina fiender; de som rasa mot
mig förbanna med mitt namn. 9 Ty jag äter aska såsom
bröd och blandar min dryck med gråt, 10 för din vredes och
förtörnelses skull, därför att du har gripit mig och kastat mig
bort. 11 Mina dagar äro såsom skuggan, när den förlänges,
och jag själv förvissnar såsom gräs. 12 Men du, o HERRE,
tronar evinnerligen, och din åminnelse varar från släkte till
släkte. 13 Du skall stå upp och förbarma dig över Sion; se,
det är tid att du bevisar det nåd; ja, stunden har kommit.
14 Ty dina tjänare hava dess stenar kära och ömka sig
över dess grus. 15 Då skola hedningarna frukta HERRENS
namn och alla jordens konungar din härlighet, 16 när en
gång HERREN har byggt upp Sion och uppenbarat sig i sin
härlighet; 17 när han har vänt sig till de utblottades bön och
upphört att förakta deras bön. 18 Det skall tecknas upp för
ett kommande släkte, och det folk som varder skapat skall
lova HERREN, 19 att han har blickat ned från sin heliga
höjd, att HERREN har skådat från himmelen ned till jorden,
20 för att höra den fångnes klagan, för att befria dödens barn,
21 på det att man i Sion må förkunna HERRENS namn och
hans lov i Jerusalem, 22 när alla folk församlas, och alla
riken, för att tjäna HERREN. 23 Han har på vägen nedböjt
min kraft, han har förkortat mina dagar. 24 Jag säger: Min
Gud, tag mig icke bort i mina halva dagar, du vilkens år vara
från släkte till släkte. 25 I urtiden lade du jordens grund, och
himlarna äro dina händer verk: 26 de skola förgås, men du
förbliver, de skola alla nötas ut såsom en klädnad; du skall
förvanda dem såsom man byter om sin dräkt, och de fara
hän. 27 Men du är densamme, och dina år skola icke hava
någon ände. 28 Dina tjänares barn skola få bo i landet, och
deras avkomma skall bestå inför dig.

103 Av David. Lova HERREN, min själ, och allt det i mig
är hans heliga namn. 2 Lova HERREN, min själ,
och förgät icke vad gott han har gjort, 3 han som förlåter dig
alla dina missgärningar och helar alla dina brister, 4 han
som förlossar ditt liv från graven och kröner dig med nåd
och barmhärtighet, 5 han som mättar ditt begär med sitt
goda, så att du bliver ung på nytt såsom en örn. 6 HERREN
gör rättfärdighetens verk och skaffar rätt åt alla förtryckta. 7
Han lät Mose se sina vägar, Israels barn sina gärningar.
8 Barmhärtig och nådig är HERREN, långmodig och stor
i mildhet. 9 Han går icke ständigt till rätta och behåller ej
vrede evinnerligen. 10 Han handlar icke med oss efter våra
synder och vedergäller oss icke efter våra missgärningar. 11
Ty så hög som himmelen är över jorden, så väldig är hans
nåd över dem som frukta honom. 12 Så långt som öster är
från väster låter han våra överträdelser vara från oss. 13
Såsom en fader förbarmar sig över barnen, så förbarmar sig
HERREN över dem som frukta honom. 14 Ty han vet vad
för ett verk vi äro, han tänker därpå att vi äro stoft. 15 En
människas dagar äro såsom gräset, hon blomstrar såsom
ett blomster på marken. 16 När vinden går däröver, då är
det icke mer, och dess plats vet icke mer därav. 17 Men
HERRENS nåd varar från evighet till evighet över dem som
frukta honom, och hans rättfärdighet intill barnbarn, 18 när
man håller hans förbund och tänker på hans befallningar och
gör efter dem. 19 HERREN har ställt sin tron i himmelen, och
hans konungavälde omfattar allt. 20 Loven HERREN, I hans
änglar, I starke hjältar, som uträtten hans befallning, så snart
I hören ljudet av hans befallning. 21 Loven HERREN, I alla
hans härskaror, I hans tjänare, som uträtten hans vilja. 22
Loven HERREN, I alla hans verk, varhelst hans herradöme
är. Min själ, lova HERREN.

104 Lova HERREN, min själ. HERRE, min Gud, du är
hög och stor, i majestät och härlighet är du klädd.
2 Du höljer dig i ljus såsom i en mantel, du spänner ut
himmelen såsom ett tält; 3 du timrar på vattnen dina salar,
molnen gör du till din vagn, och du far fram på vindens
vingar. 4 Du gör vindar till dina sändebud, eldslågor till
dina tjänare. 5 Du grundade jorden på hennes fästen, så
att hon icke vacklar till evig tid. 6 Med djupet betäckte
du henne såsom med en klädnad; uppöver bergen stodo
vattnen. 7 Men för din näpst flydde de; för ljudet av ditt
dunder hastade de undan. 8 Berg höjde sig, och dalar
sänkte sig, på den plats som du hade bestämt för dem. 9 En
gräns satte du, som vattnen ej fingo överskrida, så att de
icke åter skulle betäcka jorden. 10 Du lät källor flyta fram i
dalarna, mellan bergen togo de sin väg. 11 De vattna alla
markens djur, vildåsnorna släcka i dem sin törst. 12 Vid dem
bo himmelens fåglar, från trädens grenar höja de sin röst. 13
Du vattnar bergen från dina salar, jorden mättas av den frukt
du skapar. 14 Du låter gräs skjuta upp för djuren och örter till
människans tjänst. Så framalstrar du bröd ur jorden 15 och
vin, som gläder människans hjärta; så gör du hennes ansikte
glänsande av olja, och brödet styrker människans hjärta. 16
HERRENS träd varda ock mättade, Libanons cedrar, som
han har planterat; 17 fåglarna bygga där sina nästen, hägern

gör sitt bo i cypresserna. 18 Stenbockarna hava fått de höga
bergen, klyftorna är klippdassarnas tillflykt. 19 Du gjorde
månen till att bestämma tiderna; solen vet stunden då den
skall gå ned. 20 Du sänder mörker, och det bliver natt; då
komma alla skogens djur i rörelse, 21 de unga lejonen ryta
efter rov och begära sin föda av Gud. 22 Solen går upp;
då draga de sig tillbaka och lägga sig ned i sina kulor. 23
Människan går då ut till sin gärning och till sitt arbete intill
aftonen. 24 Huru mångfaldiga äro icke dina verk, o HERRE!
Med vishet har du gjort dem alla. Jorden är full av vad du
har skapat. 25 Se ock havet, det stora ock vida: ett tallöst
vimmel rör sig däri, djur både stora och små. 26 Där gå
skeppen sin väg fram, Leviatan, som du har skapat att leka
däri. 27 Alla vänta de efter dig, att du skall giva dem deras
mat i rätt tid. 28 Du giver dem, då samla de in; du upplåter
din hand, då varda de mättade med goda håvor. 29 Du
fördöljer ditt ansikte, då förskräckas de; du tager bort deras
ande, då förgås de och vända åter till sitt stoft igen. 30 Du
sänder ut din ande, då varda de skapade, och du förnyar
jordens anlete. 31 HERRENS ära förblive evinnerligen; må
HERREN glädja sig över sina verk, 32 han som skådar på
jorden, och hon bävar, han som rör vid bergen, och de ryka.
33 Jag vill sjunga till HERRENS ära, så länge jag lever; jag
vill lovsjunga min Gud, så länge jag är till. 34 Mitt tal behage
honom väl; må jag själv få glädja mig i HERREN. 35 Men
må syndare försvinna ifrån jorden och inga ogudaktiga mer
vara till. Lova HERREN, min själ Halleluja!

105 Tacken HERREN, åkallen hans namn, gören hans
gärningar kunniga bland folken. 2 Sjungen till hans
ära, lovsägen honom, talen om alla hans under. 3 Berömmen
eder av hans heliga namn; glädje sig av hjärtat de som söka
HERREN. 4 Frågen efter HERREN och hans makt, söken
hans ansikte beständigt. 5 Tänken på de underbara verk
som han har gjort, på hans under och hans muns domar, 6 I
Abrahams, hans tjänares, säd, I Jakobs barn, hans utvalda.
7 Han är HERREN, vår Gud; över hela jorden gå hans
domar. 8 Han tänker evinnerligen på sitt förbund, intill tusen
släkten på vad han har stadgat, 9 på det förbund han slöt
med Abraham och på sin ed till Isak. 10 Han fastställde det
för Jakob till en stadga, för Israel till ett evigt förbund; 11 han
sade: "Åt dig vill jag giva Kanaans land, det skall bliva eder
arvedels lott." 12 Då voro de ännu en liten hop, de voro ringa
och främlingar därinne. 13 Och de vandrade åstad ifrån
folk till folk, ifrån ett rike bort till ett annat. 14 Han tillstadde
ingen att göra dem skada, han straffade konungar för deras
skull: 15 "Kommen icke vid mina smorda, och gören ej mina
profeter något ont." 16 Och när han bjöd hungersnöd komma
över landet och fördärvade allt deras livsuppehälle, 17 då
sände han åstad en man framför dem: Josef blev såld till
träl. 18 Man slog hans fötter i bojor, i järn fick han ligga
fjättrad, 19 till den tid då hans ord uppfylldes, då HERRENS
tal bevisade hans oskuld. 20 Då sände konungen och lät
släppa honom lös, folkens behärskare gav honom fri. 21 Han
satte honom till herre över sitt hus, till att råda över all hans
egendom; 22 han skulle binda hans furstar efter sin vilja
och lära hans äldste vishet. 23 Och Israel kom till Egypten,
Jakob blev en gäst i Hams land. 24 Och HERREN gjorde
sitt folk mycket fruktsamt och mäktigare än dess ovänner
voro, 25 de vilkas hjärtan han vände till att hata hans folk, till
att lägga onda råd mot hans tjänare. 26 Han sände Mose,
sin tjänare, och Aron, som han hade utvalt. 27 De gjorde
hans tecken ibland dem och under i Hams land. 28 Han
sände mörker och lät allt bliva mörkt; och de stodo icke emot
hans ord. 29 Han förvandlade deras vatten till blod och lät så
deras fiskar dö. 30 Deras land kom att vimla av paddor, ända
in i deras konungars kamrar. 31 Han bjöd, och flugsvärmar
kommo, mygg i hela deras land. 32 Han gav dem hagel för
regn, eldslågor sände han i deras land. 33 Och han slog
deras vinträd och fikonträd och bröt sönder träden i deras
land. 34 Han bjöd, och gräshoppor kommo, och gräsmaskar
i tallös mängd. 35 De åto upp alla örter i deras land, de åto
upp frukten på deras mark. 36 Och han slog allt förstfött i
deras land, förstlingen av all deras kraft. 37 Så förde han
dem ut, med silver och guld, och i hans stammar var ingen
som stapplade. 38 Egyptierna gladde sig, när de drogo ut; ty
förskräckelse för Israel hade fallit över dem. 39 Han bredde
ut ett moln till skygd, och en eld för att lysa om natten. 40
De begärde, då lät han vaktlar komma, och med bröd från
himmelen mättade han dem. 41 Han öppnade klippan, och
vatten flödade; det gick genom öknen såsom en ström. 42
Ty han tänkte på sitt heliga ord, på sin tjänare Abraham. 43
Så förde han ut sitt folk med fröjd, med jubel dem som han
hade utvalt. 44 Han gav åt dem hedningarnas länder, och
folkens förvärv fingo de till besittning, 45 för att de skulle
hålla hans stadgar och taga hans lagar i akt. Halleluja!

106 Halleluja! Tacken HERREN, ty han är god, ty hans
nåd varar evinnerligen. 2 Vem kan uttala HERRENS
väldiga gärningar och förkunna allt hans lov? 3 Saliga äro
de som akta på vad rätt är, de som alltid öva rättfärdighet. 4
Tänk på mig, HERRE, efter din nåd mot ditt folk, besök mig
med din frälsning, 5 så att jag med lust får se dina utvaldas
lycka, glädja mig med ditt folks glädje, berömma mig med
din arvedel. 6 Vi hava syndat likasom våra fäder, vi hava
gjort illa, vi hava varit ogudaktiga. 7 Våra fäder i Egypten

aktade icke på dina under; de tänkte icke på dina många
nådegärningar, utan voro gensträviga vid havet, invid Röda
havet. 8 Men han frälste dem för sitt namns skull, för att
göra sin makt kunnig. 9 Han näpste Röda havet, så att det
blev torrt, och förde dem genom djupen såsom genom en
öken. 10 Han frälste dem från deras motståndares hand och
förlossade dem ifrån fiendens hand. 11 Vattnet övertäckte
deras ovänner; icke en enda av dem blev kvar. 12 Då trodde
de på hans ord, då sjöngo de hans lov. 13 Men snart glömde
de hans gärningar, de förbidade icke hans råd. 14 De grepos
av lystnad i öknen och frestade Gud i ödemarken. 15 Då gav
han dem vad de begärde, men sände tärande sjukdom över
dem. 16 Och de upptändes av avund mot Mose i lägret,
mot Aron, HERRENS helige. 17 Men jorden öppnade sig
och uppslukade Datan och övertäckte Abirams hop. 18 Och
eld begynte brinna i deras hop, en låga brände upp de
ogudaktiga. 19 De gjorde en kalv vid Horeb och tillbådo ett
gjutet beläte; 20 sin ära bytte de bort mot bilden av en oxe,
som äter gräs. 21 De glömde Gud, sin frälsare, som hade
gjort så stora ting i Egypten, 22 så underbara verk i Hams
land, så fruktansvärda gärningar vid Röda havet. 23 Då
hotade han att förgöra dem; men Mose, den man som han
hade utvalt, trädde fram såsom medlare inför honom till att
avvända hans vrede, så att den icke skulle fördärva. 24 De
föraktade det ljuvliga landet och trodde icke på hans ord. 25
De knorrade i sina tält och lyssnade icke till HERRENS röst.
26 Då lyfte han upp sin hand mot dem och svor att slå ned
dem i öknen, 27 att slå ned deras barn ibland hedningarna
och förströ dem i länderna. 28 Och de slöto sig till Baal-Peor
och åto det som var offrat åt döda. 29 De förtörnade Gud
med sina gärningar, och en hemsökelse bröt in över dem. 30
Men Pinehas trädde fram och skipade rätt, och så upphörde
hemsökelsen; 31 det vart honom räknat till rättfärdighet
från släkte till släkte, för evig tid. 32 De förtörnade honom
ock vid Meribas vatten, och det gick Mose illa för deras
skull. 33 Ty de voro gensträviga mot hans Ande, och han
talade obetänksamt med sina läppar. 34 De förgjorde icke
de folk om vilka HERREN hade givit dem befallning, 35
utan beblandade sig med hedningarna och lärde sig deras
gärningar. 36 De tjänade deras avgudar, och dessa blevo
dem till en snara. 37 Och de offrade sina söner och döttrar
till offer åt onda andar. 38 Ja, de utgöto oskyldigt blod, sina
söners och döttrars blod och offrade dessa åt Kanaans
avgudar; och landet vart ohelgat genom blodskulder. 39 Så
blevo de orena genom sina gärningar och betedde sig trolöst
i sina verk. 40 Då upptändes HERRENS vrede mot hans
folk, och hans arvedel blev honom en styggelse. 41 Och han
gav dem i hedningars hand, så att de som hatade dem fingo
råda över dem. 42 Deras fiender trängde dem, och de blevo
kuvade under deras hand. 43 Många gånger räddade han
dem, men de voro gensträviga i sin egenvilja och förgingos
så genom sin missgärning. 44 Men han såg till dem i deras
nöd, när han hörde deras rop. 45 Och han tänkte, dem till
fromma, på sitt förbund och ömkade sig efter sin stora nåd.
46 Och han lät dem finna barmhärtighet inför alla dem som
hade fört dem i fångenskap. 47 Fräls oss, HERRE, vår Gud,
och församla oss från hedningarna, så att vi få prisa ditt
heliga namn och berömma oss av ditt lov. ---- 48 Lovad
vare HERREN, Israels Gud, från evighet till evighet! Och allt
folket säge: "Amen, Halleluja!" Femte boken

107 Tacken HERREN, ty han är god, ty hans nåd varar
evinnerligen. 2 Så säge HERRENS förlossade, de
som han har förlossat ur nöden, 3 de som han har församlat
ifrån länderna, från öster och från väster, från norr och från
havssidan. 4 De irrade omkring i öknen på öde stigar, de
funno ingen stad där de kunde bo; 5 de hungrade och
törstade, deras själ försmäktade i dem. 6 Men de ropade till
HERREN i sin nöd, och han räddade dem ur deras trångmål.
7 Och han ledde dem på en rätt väg, så att de kommo till en
stad där de kunde bo. 8 De må tacka HERREN för hans nåd
och för hans under med människors barn, 9 att han mättade
den försmäktande själen och uppfyllde den hungrande själen
med sitt goda. 10 De sutto i mörker och dödsskugga, fångna
i elände och järnbojor, 11 därför att de hade varit gensträviga
mot Guds ord och hade föraktat den Högstes råd. 12 Han
kuvade deras hjärtan med olycka; de kommo på fall och
hade ingen hjälpare. 13 Men de ropade till HERREN i sin
nöd, och han frälste dem ur deras trångmål; 14 han förde
dem ut ur mörkret och dödsskuggan, och deras bojor slet
han sönder. 15 De må tacka HERREN för hans nåd och
för hans under med människors barn, 16 att han krossade
kopparportarna och bröt sönder järnbommarna. 17 De voro
oförnuftiga, ty de vandrade i överträdelse, och blevo nu
plågade för sina missgärningars skull; 18 deras själ vämjdes
vid all mat, och de voro nära dödens portar. 19 Men de
ropade till HERREN i sin nöd, och han frälste dem ur deras
trångmål. 20 Han sände sitt ord och botade dem och räddade
dem från graven. 21 De må tacka HERREN för hans nåd
och för hans under med människors barn; 22 de må offra
lovets offer och förtälja hans verk med jubel. 23 De foro på
havet med skepp och drevo sin handel på stora vatten; 24
där fingo de se HERRENS gärningar och hans under på
havsdjupet. 25 Med sitt ord uppväckte han stormvinden, så
att den hävde upp dess böljor. 26 De foro upp mot himmelen,

ned i djupen; deras själ upplöstes av ångest. 27 De raglade
och stapplade såsom druckna, och all deras vishet blev till
intet. 28 Men de ropade till HERREN i sin nöd, och han förde
dem ut ur deras trångmål. 29 Han förbytte stormen i lugn, så
att böljorna omkring dem tystnade. 30 Och de blevo glada
att det vart stilla, och han förde dem till den hamn dit de
ville. 31 De må tacka HERREN för hans nåd och för hans
under med människors barn; 32 de må upphöja honom i
folkets församling och lova honom där de äldste sitta. 33
Han gjorde strömmar till öken, källsprång till torr mark, 34
bördigt land till salthed, för dess inbyggares ondskas skull.
35 Han gjorde öknen till en vattenrik sjö och torrt land till
källsprång. 36 Och han lät de hungrande bo där, och de
byggde en stad där de kunde bo. 37 De besådde åkrar och
planterade vingårdar, som gåvo dem sin frukt i avkastning.
38 Han välsignade dem, och de förökades storligen, och
deras boskapshjordar lät han icke förminskas. 39 Väl blevo
de sedan ringa och nedböjda, i det olycka och bedrövelse
tryckte dem, 40 men han som utgjuter förakt över furstar
och låter dem irra omkring i väglösa ödemarker, 41 han
upphöjde då den fattige ur eländet och lät släkterna växa till
såsom fårhjordar. 42 De redliga se det och glädja sig, och all
orättfärdighet måste tillsluta sin mun. 43 Den som är vis, han
akte härpå och besinne HERRENS nådegärningar.

108 En sång, en psalm av David. Mitt hjärta är frimodigt,
o Gud, jag vill sjunga och lova; ja, så vill min
ära. 2 Vakna upp, psaltare och harpa; jag vill väcka
morgonrodnaden. 3 Jag vill tacka dig bland folken, HERREN,
och lovsjunga dig bland folkslagen. 4 Ty din nåd är stor ända
uppöver himmelen, och din trofasthet allt upp till skyarna. 5
Upphöjd vare du, Gud, över himmelen, och över hela jorden
sträcke sig din ära. 6 På det att dina vänner må varda
räddade, må du giva seger med din högra hand och bönhöra
mig. 7 Gud har talat i sin helgedom: "Jag skall triumfera, jag
skall utskifta Sikem och skall avmäta Suckots dal. 8 Mitt är
Gilead, mitt är Manasse, Efraim är mitt huvuds värn, 9 Juda
min härskarstav; Moab är mitt tvagningskärl, på Edom kastar
jag min sko; över filistéernas land höjer jag jubelrop." 10 Vem
skall föra mig till den fasta staden, vem leder mig till Edom?
11 Har icke du, o Gud, förkastat oss, så att du ej drager ut
med våra härar, o Gud? 12 Giv oss hjälp mot ovännen; ty
människors hjälp är fåfänglighet. 13 Med Gud kunna vi göra
mäktiga ting; han skall förtrampa våra ovänner.

109 För sångmästaren; av David; en psalm. Min lovsångs
Gud, tig icke. 2 Ty sin ogudaktiga mun, sin falska
mun hava de upplåtit mot mig, de hava talat mot mig med
lögnaktig tunga. 3 Med hätska ord hava de omgivit mig,
de hava begynt strid mot mig utan sak. 4 Till lön för min
kärlek stå de mig emot, men jag beder allenast. 5 De hava
bevisat mig ont för gott och hat för min kärlek. 6 Låt en
ogudaktig man träda upp emot honom, och låt en åklagare
stå på hans högra sida. 7 När han kommer inför rätta, må
han dömas skyldig, och hans bön vare synd. 8 Blive hans
dagar få, hans ämbete tage en annan. 9 Varde hans barn
faderlösa och hans hustru änka. 10 Må hans barn alltid gå
husvilla och tigga och söka sitt bröd fjärran ifrån ödelagda
hem. 11 Må ockraren få i sin snara allt vad han äger, och
må främmande plundra hans gods. 12 Må ingen finnas,
som hyser misskund med honom, och ingen, som förbarmar
sig över hans faderlösa. 13 Hans framtid varde avskuren,
i nästa led vare sådanas namn utplånat. 14 Hans fäders
missgärning varde ihågkommen inför HERREN, och hans
moders synd varde icke utplånad. 15 Må den alltid stå inför
HERRENS ögon; ja, sådana mäns åminnelse må utrotas
från jorden. 16 Ty han tänkte ju icke på att öva misskund,
utan förföljde den som var betryckt och fattig och den vilkens
hjärta var bedrövat, för att döda dem. 17 Han älskade
förbannelse, och den kom över honom; han hade icke behag
till välsignelse, och den blev fjärran ifrån honom. 18 Han
klädde sig i förbannelse såsom i en klädnad, och såsom
vatten trängde den in i hans liv och såsom olja in i hans ben.
19 Den varde honom såsom en mantel att hölja sig i, och
såsom en gördel att alltid omgjorda sig med. 20 Detta vare
mina motståndares lön från HERREN, och deras som tala
ont mot min själ. 21 Men du, HERRE, Herre, stå mig bi för
ditt namn skull; god är ju din nåd, så må du då rädda mig. 22
Ty jag är betryckt och fattig, och mitt hjärta är genomborrat i
mitt bröst. 23 Såsom skuggan, när den förlänges, går jag
bort; jag ryckes bort såsom en gräshoppssvärm. 24 Mina
knän äro vacklande av fasta, och min kropp förlorar sitt hull.
25 Till smälek har jag blivit inför dem; när de se mig, skaka
de huvudet. 26 Hjälp mig, HERRE, min Gud; fräls mig efter
din nåd; 27 och må de förnimma att det är din hand, att du,
HERRE, har gjort det. 28 Om de förbanna, så välsigna du;
om de resa sig upp, så komme de på skam, men må din
tjänare få glädja sig. 29 Mina motståndare varde klädda i
blygd och höljda i skam såsom i en mantel. 30 Min mun
skall storligen tacka HERREN; mitt ibland många vill jag lova
honom. 31 Ty han står på den fattiges högra sida för att
frälsa honom från dem som fördöma hans själ.

110 Av David; en psalm. HERREN sade till min herre:
"Sätt dig på min högra sida, till dess jag har lagt
dina fiender dig till en fotapall." 2 Din makts spira skall

HERREN utsträcka från Sion; du skall härska mitt ibland
dina fiender. 3 Villigt kommer ditt folk, när du samlar din
här; i helig skrud kommer din unga skara inför dig, såsom
daggen kommer ur morgonrodnadens sköte. 4 HERREN har
svurit och skall icke ångra sig: "Du är en präst till evig tid
efter Melki-Sedeks sätt." 5 Herren är på din högra sida, han
skall krossa konungar på sin vredes dag. 6 Han skall hålla
dom bland hedningarna, överallt skola döda ligga; han skall
sönderkrossa huvuden vida omkring på jorden. 7 Ur bäcken
skall han dricka på vägen; därför skall han upplyfta huvudet.

111 Halleluja! Jag vill tacka HERREN av allt hjärta i
de rättsinnigas råd och församling. 2 Stora äro
HERRENS verk, de begrundas av alla som hava sin lust i
dem. 3 Majestät och härlighet är vad han gör, och hans
rättfärdighet förbliver evinnerligen. 4 Han har så gjort,
att hans under äro i åminnelse; nådig och barmhärtig är
HERREN. 5 Han giver mat åt dem som frukta honom,
han tänker evinnerligen på sitt förbund. 6 Sina gärningars
kraft har han gjort kunnig för sitt folk, i det han gav dem
hedningarnas arvedel. 7 Hans händers verk äro trofasthet
och rätt, oryggliga äro alla hans ordningar. 8 De stå fasta för
alltid och för evigt, de fullbordas med trofasthet och rättvisa.
9 Han har sänt sitt folk förlossning, han har stadgat sitt
förbund för evig tid; heligt och fruktansvärt är hans namn. 10
HERRENS fruktan är vishetens begynnelse, ett gott förstånd
få alla de som göra därefter. Hans lov förbliver evinnerligen.

112 Halleluja! Säll är den man som fruktar HERREN och
har sin stora lust i hans bud. 2 Hans efterkommande
skola bliva väldiga på jorden; de redligas släkte skall varda
välsignat. 3 Gods och rikedom skall finnas i hans hus, och
hans rättfärdighet består evinnerligen. 4 För de redliga går
han upp såsom ett ljus i mörkret, nådig och barmhärtig och
rättfärdig. 5 Väl den som är barmhärtig och giver lån, den
som stöder all sin sak på rätt! 6 Ty han skall icke vackla till
evig tid; den rättfärdige skall vara i evig åminnelse. 7 För
ont budskap fruktar han icke; hans hjärta är frimodigt, det
förtröstar på HERREN. 8 Hans hjärta är fast, det fruktar
icke, till dess han får se med lust på sina ovänner. 9 Han
utströr, han giver åt de fattiga, hans rättfärdighet förbliver
evinnerligen; hans horn skall varda upphöjt med ära. 10
Den ogudaktige skall se det och harmas; han skall bita sina
tänder samman och täras bort. Vad de ogudaktiga önska
bliver till intet.

113 Halleluja! Loven, I HERRENS tjänare, loven
HERRENS namn. 2 Välsignat vare HERRENS namn
från nu och till evig tid. 3 Från solens uppgång ända till dess
nedgång vare HERRENS namn högtlovat. 4 HERREN är
hög över alla folk, hans ära når över himmelen. 5 Ja, vem är
såsom HERREN, vår Gud, han som sitter så högt, 6 han
som ser ned så djupt -- ja, vem i himmelen och på jorden? 7
Han som upprättar den ringe ur stoftet, han som lyfter den
fattige ur dyn, 8 för att sätta honom bredvid furstar, bredvid
sitt folks furstar; 9 han som låter den ofruktsamma hustrun
sitta med glädje såsom moder, omgiven av barn! Halleluja!

114 När Israel drog ut ur Egypten, Jakobs hus ut ifrån
folket med främmande tunga, 2 då vart Juda hans
helgedom, Israel hans herradöme. 3 Havet såg det och
flydde, Jordan vände tillbaka. 4 Bergen hoppade såsom
vädurar, höjderna såsom lamm. 5 Varför flyr du undan, du
hav? Du Jordan, varför vänder du tillbaka? 6 I berg, varför
hoppen I såsom vädurar, I höjder, såsom lamm? 7 För
Herren må du väl bäva, du jord, för Jakobs Guds ansikte, 8
för honom som förvandlar klippan till en vattenrik sjö, hårda
stenen till en vattenkälla.

115 Icke åt oss, HERRE, icke åt oss, utan åt ditt namn
giv äran, för din nåds, för din sannings skull. 2 Varför
skulle hedningarna få säga: "Var är nu deras Gud?" 3 Vår
Gud är ju i himmelen; han kan göra allt vad han vill. 4 Men
deras avgudar äro silver och guld, verk av människohänder.
5 De hava mun och tala icke, de hava ögon och se icke, 6
de hava öron och höra icke, de hava näsa och lukta icke. 7
Med sina händer taga de icke, med sina fötter gå de icke; de
hava intet ljud i sin strupe. 8 De som hava gjort dem skola
bliva dem lika, ja, alla som förtrösta på dem. 9 I av Israel,
förtrösten på HERREN. Ja, han är deras hjälp och sköld. 10
I av Arons hus, förtrösten på HERREN. Ja, han är deras
hjälp och sköld. 11 I som frukten HERREN, förtrösten på
HERREN. Ja, han är deras hjälp och sköld. 12 HERREN har
tänkt på oss, han skall välsigna, han skall välsigna Israels
hus, han skall välsigna Arons hus, 13 han skall välsigna dem
som frukta HERREN, de små såväl som de stora. 14 Ja,
HERREN föröke eder, seder själva och edra barn. 15 Varen
välsignade av HERREN, av honom som har gjort himmel
och jord. 16 Himmelen är HERRENS himmel, och jorden
har han givit åt människors barn. 17 De döda prisa icke
HERREN, ingen som har farit ned i det tysta. 18 Men vi, vi
skola lova HERREN från nu och till evig tid. Halleluja!

116 Jag har HERREN kär, ty han hör min röst och mina
böner. 2 Ja, han har böjt sitt öra till mig; i hela
mitt liv skall jag åkalla honom. 3 Dödens band omvärvde
mig, och dödsrikets ångest grep mig; jag kom i nöd och
bedrövelse. **(Sheol h7585)** 4 Men jag åkallade HERRENS

namn: "Ack HERRE, rädda min själ." 5 HERREN är nådig
och rättfärdig, vår Gud är barmhärtig. 6 HERREN bevarar
de enfaldiga; jag var i elände, och han frälste mig. 7 Vänd
nu åter till din ro, min själ, ty HERREN har gjort väl mot
dig. 8 Ja, du har räddat min själ från döden, mitt öga från
tårar, min fot ifrån fall; 9 jag skall få vandra inför HERREN i
de levandes land. 10 Jag tror, ty därför talar jag, jag som
var storligen plågad, 11 jag som måste säga i min ångest:
"Alla människor äro lögnaktiga." 12 Huru skall jag vedergälla
HERREN alla hans välgärningar mot mig? 13 Jag vill taga
frälsningens bägare och åkalla HERRENS namn. 14 Jag vill
infria åt HERREN mina löften, ja, i hela hans folks åsyn.
15 Dyrt aktad i HERRENS ögon är hans frommas död. 16
Ack HERRE, jag är ju din tjänare, jag är din tjänare, din
tjänarinnas son; du har lossat mina band. 17 Dig vill jag offra
lovets offer, och HERRENS namn vill jag åkalla. 18 Jag vill
infria åt HERREN mina löften, ja, i hela hans folks åsyn, 19 i
gårdarna till HERRENS hus, mitt i dig, Jerusalem. Halleluja!

117 Loven HERREN, alla hedningar, prisen honom,
alla folk. 2 Ty hans nåd är väldig över oss, och
HERRENS sanning varar i evighet. Halleluja!

118 Tacken HERREN, ty han är god, ty hans nåd varar
evinnerligen. 2 Så säge Israel, ty hans nåd varar
evinnerligen. 3 Så säge Arons hus, ty hans nåd varar
evinnerligen. 4 Så säge de som frukta HERREN, ty hans nåd
varar evinnerligen. 5 I mitt trångmål åkallade jag HERREN,
och HERREN svarade mig och ställde mig på rymlig plats.
6 HERREN står mig bi, jag skall icke frukta; vad kunna
människor göra mig? 7 HERREN står mig bi, han är min
hjälpare, och jag skall få se med lust på dem som hata mig.
8 Bättre är att taga sin tillflykt till HERREN än att förlita sig på
människor. 9 Bättre är att taga sin tillflykt till HERREN än att
förlita sig på furstar. 10 Alla hedningar omringa mig, men i
HERRENS namn skall jag förgöra dem. 11 De omringa mig,
ja, de omringa mig, men i HERRENS namn skall jag förgöra
dem. 12 De omringa mig såsom bin, men de slockna såsom
eld i törne; i HERRENS namn skall jag förgöra dem. 13 Man
stöter mig hårdeligen, för att jag skall falla, men HERREN
hjälper mig. 14 HERREN är min starkhet och min lovsång,
och han blev mig till frälsning. 15 Man sjunger med jubel
om frälsning i de rättfärdigas hyddor: "HERRENS högra
hand gör mäktiga ting. 16 HERRENS högra han upphöjer,
HERRENS högra hand gör mäktiga ting." 17 Jag skall icke
dö, utan leva och förtälja HERRENS gärningar. 18 Väl
tuktade mig HERREN, men han gav mig icke åt döden. 19
Öppnen för mig rättfärdighetens portar; jag vill gå in genom
dem och tacka HERREN. 20 Detta är HERRENS port, de
rättfärdiga skola gå in genom den. 21 Jag tackar dig för
att du svarade mig och blev mig till frälsning. 22 Den sten
som byggningsmännen förkastade har blivit en hörnsten. 23
Av HERREN har den blivit detta; underbart är det i våra
ögon. 24 Detta är den dag som HERREN har gjort; låtom
oss på den fröjdas och vara glada. 25 Ack HERRE, fräls!
Ack HERRE, låt väl gå! 26 Välsignad vare han som kommer,
i HERRENS namn. Vi välsigna eder från HERRENS hus.
27 HERREN är Gud, och han gav oss ljus. Ordnen eder i
högtidsled, med lövrika kvistar i händerna, fram till altarets
horn. 28 Du är min Gud, och jag vill tacka dig; min Gud, jag
vill upphöja dig. 29 Tacka HERREN, ty han är god, ty hans
nåd varar evinnerligen.

119 Saliga äro de vilkas väg är ostrafflig, de som vandra
efter HERRENS lag. 2 Saliga äro de som taga hans
vittnesbörd i akt, de som av allt hjärta söka honom, 3 de
som icke göra vad orätt är, utan vandra på hans vägar. 4 Du
har givit befallningar, för att de skola hållas med all flit. 5 O
att mina vägar vore rätta, så att jag hölle dina stadgar! 6 Då
skulle jag icke komma på skam, när jag skådade på alla
dina bud. 7 Jag vill tacka dig av uppriktigt hjärta, när jag får
lära din rättfärdighets rätter. 8 Dina stadgar vill jag hålla;
övergiv mig icke så helt och hållet. 9 Huru skall en yngling
bevara sin väg obesmittad? När han håller sig efter ditt ord.
10 Jag söker dig av allt mitt hjärta; låt mig icke fara vilse från
dina bud. 11 Jag gömmer ditt tal i mitt hjärta, för att jag icke
skall synda mot dig. 12 Lovad vare du, HERRE! Lär mig
dina stadgar. 13 Med mina läppar förtäljer jag alla din muns
rätter. 14 Jag fröjdar mig över dina vittnesbörds väg såsom
över alla skatter. 15 Jag vill begrunda dina befallningar och
skåda på dina stigar. 16 Jag har min lust i dina stadgar,
jag förgäter icke ditt ord. 17 Gör väl mot din tjänare, så
att jag får leva, då vill jag hålla ditt ord. 18 Öppna mina
ögon, så att jag kan skåda undren i din lag. 19 Jag är en
främling på jorden; fördölj icke dina bud för mig. 20 Min själ
är sönderkrossad av ständig trängtan efter dina rätter. 21 Du
näpser de fräcka, de förbannade, dem som fara vilse från
dina bud. 22 Tag bort ifrån mig smälek och förakt, ty jag
tager i akt dina vittnesbörd. 23 Ja, furstar sitta och lägga
råd mot mig, men din tjänare begrundar dina stadgar; 24
ja, dina vittnesbörd äro min lust, de äro mina rådgivare. 25
Min själ ligger nedtryckt i stoftet; behåll mig vid liv efter ditt
ord. 26 Jag förtäljde om mina vägar, och du svarade mig; lär
mig dina stadgar. 27 Lär mig att förstå dina befallningars
väg, så vill jag begrunda dina under. 28 Min själ gråter av
bedrövelse; upprätta mig efter ditt ord. 29 Låt lögnens väg

vara fjärran ifrån mig, och förunna mig din undervisning.
30 Jag har utvalt sanningens väg, dina rätter har jag ställt
framför mig. **31** Jag håller mig till dina vittnesbörd; HERRE,
låt mig icke komma på skam. **32** Jag vill löpa dina buds
väg, ty du tröstar mitt hjärta. **33** Visa mig, HERRE, dina
stadgars väg, så vill jag taga den i akt intill änden. **34** Giv
mig förstånd, så vill jag taga din lag i akt och hålla den av
allt hjärta. **35** Led mig på dina buds stig, ty till den har jag
behag. **36** Böj mitt hjärta till dina vittnesbörd, och låt det icke
vika av till orätt vinning. **37** Vänd bort mina ögon, så att de
icke se efter fåfänglighet; behåll mig vid liv på dina vägar. **38**
Uppfyll på din tjänare ditt tal, ty det leder till din fruktan. **39**
Vänd bort ifrån mig den smälek som jag fruktar; ty dina rätter
äro goda. **40** Se, jag längtar efter dina befallningar; behåll
mig vid liv genom din rättfärdighet. **41** Din nåd komme över
mig, HERRE, din frälsning efter ditt tal; **42** Så kan jag giva
den svar, som smädar mig; ty jag förtröstar på ditt ord. **43**
Ryck icke sanningens ord så helt och hållet bort ifrån min
mun, ty jag hoppas på dina domar. **44** Så vill jag hålla din lag
beständigt, ja, alltid och evinnerligen. **45** Låt mig gå fram på
rymlig plats, ty jag begrundar dina befallningar. **46** Jag vill
tala om dina vittnesbörd inför konungar, och jag skall icke
komma på skam. **47** Jag vill hava min lust i dina bud, ty de
äro mig kära; **48** jag vill lyfta mina händer upp till dina bud, ty
de äro mig kära, och jag vill begrunda dina stadgar. **49** Tänk
på ordet till din tjänare, eftersom du har givit mig hopp. **50**
Det är min tröst i mitt lidande att ditt tal behåller mig vid
liv. **51** De fräcka bespotta mig övermåttan; likväl viker jag
icke ifrån din lag. **52** Jag tänker på dina domar i forna tider,
HERRE, och jag varder tröstar. **53** Glödande harm griper mig
för de ogudaktigas skull, därför att de övergiva din lag. **54**
Dina stadgar äro lovsånger för mig i det hus där jag dväljes.
55 Jag tänker om natten på ditt namn, HERRE, och jag håller
din lag. **56** Detta har blivit mig beskärt: att jag får taga dina
befallningar i akt. **57** Min del är HERREN; jag har beslutit
att hålla dina ord. **58** Jag bönfaller inför dig av allt hjärta;
var mig nådig efter ditt tal. **59** Jag betänker mina vägar och
vänder mina fötter till dina vittnesbörd. **60** Jag skyndar mig
och dröjer icke att hålla dina bud. **61** De ogudaktigas snaror
omgiva mig, men jag förgäter icke din lag. **62** Mitt i natten
står jag upp för att tacka dig för din rättfärdighets rätter.
63 Jag sluter mig till alla dem som frukta dig och till dem
som hålla dina befallningar. **64** Jorden är full av din nåd, o
HERRE; lär mig dina stadgar. **65** Du gör din tjänare gott,
HERRE, efter ditt ord. **66** Lär mig gott förstånd och kunskap,
ty jag tror på dina bud. **67** Förrän jag fick lida, for jag vilse,
men nu håller jag mig vid ditt tal. **68** Du är god och gör vad
gott är; lär mig dina stadgar. **69** De fräcka hopspinna lögn
mot mig, men jag vill av allt hjärta taga dina befallningar i
akt. **70** Deras hjärtan äro okänsliga såsom fett, men jag har
min lust i din lag. **71** Det var mig gott att jag vart tuktad, så
att jag fick lära mig dina stadgar. **72** Din muns lag är mig
bättre än tusentals stycken guld och silver. **73** Dina händer
hava gjort och berett mig; giv mig förstånd, så att jag kan
lära dina bud. **74** De som frukta dig skola se mig och glädjas,
ty jag hoppas på ditt ord. **75** HERRE, jag vet att dina domar
äro rättfärdiga, och att du har tuktat mig i trofasthet. **76** Din
nåd vare min tröst, såsom du har lovat din tjänare. **77** Din
barmhärtighet komme över mig, så att jag får leva; ty din lag
är min lust. **78** På skam komme de fräcka, ty de hava gjort
mig orätt utan sak; men jag vill begrunda dina befallningar.
79 Till mig må de vända sig, som frukta dig, och de om känna
dina vittnesbörd. **80** Mitt hjärta vare ostraffligt i dina stadgar,
så att jag icke kommer på skam. **81** Min själ trängtar efter
din frälsning, jag hoppas på ditt ord. **82** Mina ögon trängta
efter ditt tal, och jag säger: "När vill du trösta mig?" **83** Ty
jag är såsom en vinlägel i rök, men jag förgäter icke dina
stadgar. **84** Huru få äro icke din tjänares dagar! När vill du
hålla dom över mina förföljare? **85** De fräcka gräva gropar
för mig, de som icke leva efter din lag. **86** Alla dina bud äro
sanning; utan sak förföljer man mig; hjälp mig. **87** De hava
så när fördärvat mig på jorden, fastän jag icke har övergivit
dina befallningar. **88** Behåll mig vid liv efter din nåd, så vill
jag hålla din muns vittnesbörd. **89** Evinnerligen, HERRE, står
ditt ord fast i himmelen. **90** Från släkte till släkte varar din
trofasthet; du har grundat jorden, och den består. **91** Till
att utföra dina rätter består allt än i dag, ty allting måste
tjäna dig. **92** Om din lag icke hade varit min lust, så hade
jag förgåtts i mitt elände. **93** Aldrig skall jag förgäta dina
befallningar, ty genom dem har du behållit mig vid liv. **94**
Jag är din, fräls mig; ty jag begrundar dina befallningar. **95**
På mig vakta de ogudaktiga för att förgöra mig; men jag
aktar på dina vittnesbörd. **96** På all annan fullkomlighet har
jag sett en ände, men ditt bud är omätligt i vidd. **97** Huru
kär har jag icke din lag! Hela dagen begrundar jag den. **98**
Visare än mina fiender äro, göra mig dina bud, ty de tillhöra
mig för evig tid. **99** Jag är klokare än alla mina lärare, ty jag
begrundar dina vittnesbörd. **100** Jag är förståndigare än de
gamle, ty jag tager dina befallningar i akt. **101** Jag avhåller
mina fötter ifrån alla onda vägar, för att jag må hålla ditt
ord. **102** Jag viker icke ifrån dina rätter, ty du undervisar mig.
103 Huru ljuvt för min tunga är icke ditt tal! Det är ljuvare
än honung för min mun. **104** Av dina befallningar får jag
förstånd; därför hatar jag alla lögnens vägar. **105** Ditt ord är

mina fötters lykta och ett ljus på min stig. **106** Jag har svurit
och hållit det: att taga din rättfärdighets rätter i akt. **107** Jag
är storligen plågad; HERRE, behåll mig vid liv efter ditt ord.
108 Låt min muns frivilliga offer behaga dig, HERRE, och lär
mig dina rätter. **109** Jag bär min själ alltid i min hand, men
jag förgäter icke din lag. **110** De ogudaktiga lägga ut snaror
för mig, men jag far icke vilse från dina befallningar. **111** Jag
har dina vittnesbörd till min eviga arvedel, ty de äro mitt
hjärtas fröjd. **112** Jag har böjt mitt hjärta till att göra efter
dina stadgar, alltid och intill änden. **113** Jag hatar dem som
halta på båda sidor, men din lag har jag kär. **114** Du är mitt
beskärm och min sköld; jag hoppas på ditt ord. **115** Viken
bort ifrån mig, I onde; jag vill taga min Guds bud i akt. **116**
Uppehåll mig efter ditt tal, så att jag får leva, och låt mig icke
komma på skam med mitt hopp. **117** Stöd mig, så att jag
varder frälst, så vill jag alltid se med lust på dina stadgar.
118 Du aktar för intet alla som fara vilse från dina stadgar,
ty förgäves är deras svek. **119** Du förkastar såsom slagg
alla ogudaktiga på jorden; därför har jag dina vittnesbörd
kära. **120** Av fruktan för dig ryser mitt kött, och jag rädes
för dina domar. **121** Jag övar rätt och rättfärdighet; du skall
icke överlämna mig åt mina förtryckare. **122** Tag dig an din
tjänares sak, och låt det gå honom väl; låt icke de fräcka
förtrycka mig. **123** Mina ögon trängta efter din frälsning och
efter din rättfärdighets tal. **124** Gör med din tjänare efter din
nåd, och lär mig dina stadgar. **125** Jag är din tjänare; giv mig
förstånd, så att jag kan känna dina vittnesbörd. **126** Det är tid
för HERREN att handla, ty de hava gjort din lag om intet.
127 Därför har jag dina bud kära mer än guld, jag, mer än fint
guld. **128** Därför håller jag alla dina befallningar i allo för
rätta, men alla lögnens vägar hatar jag. **129** Underbara äro
dina vittnesbörd, därför tager min själ dem i akt. **130** När
dina ord upplåtas, giva de ljus och skänka förstånd åt de
enfaldiga. **131** Jag spärrar upp min mun och flämtar, ty jag
längtar ivrigt efter dina bud. **132** Vänd dig till mig och var mig
nådig, såsom rätt är mot dem som hava ditt namn kärt. **133**
Gör mina steg fasta genom ditt tal, och låt ingen orätt varda
mig övermäktig. **134** Förlossa mig från människors förtryck,
så vill jag hålla dina befallningar. **135** Låt ditt ansikte lysa
över din tjänare, och lär mig dina stadgar. **136** Vattenbäckar
rinna ned från mina ögon, därför att man icke håller din lag.
137 HERRE, du är rättfärdig, och dina domar äro rättvisa. **138**
Du har påbjudit dina vittnesbörd i rättfärdighet och i stor
trofasthet. **139** Jag förtäres av nitälskan, därför att mina
ovänner förgäta dina ord. **140** Ditt tal är väl luttrat, och din
tjänare har det kärt. **141** Jag är ringa och föraktad, men
jag förgäter icke dina befallningar. **142** Din rättfärdighet
är en evig rättfärdighet, och din lag är sanning. **143** Nöd
och trångmål hava träffat mig, men dina bud äro min lust.
144 Dina vittnesbörd äro rättfärdiga evinnerligen; giv mig
förstånd, så att jag får leva. **145** Jag ropar av allt hjärta,
svara mig, HERRE; jag vill taga dina stadgar i akt. **146** Jag
ropar till dig, fräls mig, så vill jag hålla dina vittnesbörd. **147**
Jag kommer tidigt i morgongryningen och ropar; jag hoppas
på dina ord. **148** Mina ögon hasta före nattens väkter till att
begrunda ditt tal. **149** Hör min röst efter din nåd; HERRE,
behåll mig vid liv efter dina rätter. **150** Nära äro de som
jaga efter skändlighet, de som äro långt ifrån din lag. **151**
Nära är ock du, HERRE, och alla dina bud äro sanning.
152 Längesedan vet jag genom dina vittnesbörd att du har
stadgat dem för evig tid. **153** Se till mitt lidande och rädda
mig, ty jag förgäter icke din lag. **154** Utför min sak och
förlossa mig; behåll mig vid liv efter ditt tal. **155** Frälsning är
långt borta från de ogudaktiga, ty de fråga icke efter dina
stadgar. **156** HERRE, din barmhärtighet är stor; behåll mig
vid liv efter dina rätter. **157** Mina förföljare och ovänner äro
många, men jag viker icke ifrån dina vittnesbörd. **158** När jag
ser de trolösa, känner jag leda vid dem, därför att de icke
hålla sig vid ditt tal. **159** Se därtill att jag har dina befallningar
kära; HERRE, behåll mig vid liv efter din nåd. **160** Summan
av ditt ord är sanning, och alla din rättfärdighets rätter vara
evinnerligen. **161** Furstar förfölja mig utan sak, men mitt
hjärta fruktar för dina ord. **162** Jag fröjdar mig över ditt tal
såsom den som vinner stort byte. **163** Jag hatar lögnen, den
skall vara mig en styggelse; men din lag har jag kär. **164** Jag
lovar dig sju gånger om dagen för din rättfärdighets rätter.
165 Stor frid äga de som hava din lag kär, och intet finnes,
som bringar dem på fall. **166** Jag väntar efter din frälsning,
HERRE, och jag gör efter dina bud. **167** Min själ håller dina
vittnesbörd, och jag har dem storligen kära. **168** Jag håller
dina befallningar och vittnesbörd, ty du känner alla mina
vägar. **169** HERRE, mitt rop komme inför ditt ansikte; giv mig
förstånd efter ditt ord. **170** Min bön komme inför ditt ansikte;
rädda mig efter ditt tal. **171** Mina läppar må flöda över av lov,
ty du lär mig dina stadgar. **172** Min tunga sjunge om ditt ord,
ty alla dina bud äro rättfärdiga. **173** Din hand vare mig till
hjälp, ty jag har utvalt dina befallningar. **174** Jag längtar efter
din frälsning, HERRE, och din lag är min lust. **175** Låt min
själ leva, så skall hon lova dig; och låt dina rätter hjälpa mig.
176 Om jag far vilse, så uppsök din tjänare såsom ett förlorat
får, ty jag förgäter icke dina bud.

120 En vallfartssång. Jag ropar till HERREN i min nöd,
och han svarar mig. **2** HERRE, rädda min själ från
lögnaktiga läppar, från en falsk tunga. **3** Varmed bliver du

lönad, både nu och allt framgent, du falska tunga? 4 Jo, med
en våldsverkares skarpa pilar och med glödande ginstkol. 5
Ve mig, att jag måste dväljas i Meseks land och bo ibland
Kedars hyddor! 6 Länge nog har min själ måst bo ibland
dem som hata friden. 7 Jag själv håller frid, men säger jag
blott ett ord, äro de redo till strid.

121 En vallfartssång. Jag lyfter mina ögon upp till bergen:
varifrån skall min hjälp komma? 2 Min hjälp kommer
från HERREN, som har gjort himmel och jord. 3 Icke skall
han låta din fot vackla, icke slumrar han som bevarar dig! 4
Nej, han som bevarar Israel, han slumrar icke, han sover
icke. 5 HERREN är den som bevarar dig, HERREN är ditt
skygd på din högra sida. 6 Solen skall icke skada dig om
dagen, ej heller månen om natten. 7 HERREN skall bevara
dig för allt ont, han skall bevara din själ. 8 HERREN skall
bevara din utgång och din ingång, från nu och till evig tid.

122 En vallfartssång; av David. Jag gladdes, när man
sade till mig: "Vi skola gå till HERRENS hus." 2 Våra
fötter fingo träda in i dina portar, Jerusalem, 3 Jerusalem,
du nyuppbyggda stad, där hus sluter sig väl till hus, 4 dit
stammarna draga upp, HERRENS stammar, efter lagen för
Israel, till att prisa HERRENS namn. 5 Ty där äro ställda
domarstolar, stolar för Davids hus. 6 Önsken Jerusalem
frid; ja, dem gånge väl, som älska dig. 7 Frid vare inom
dina murar, välgång i dina palats! 8 För mina bröders och
vänners skull vill jag tillsäga dig frid. 9 För HERRENS, vår
Guds, hus' skull vill jag söka din välfärd.

123 En vallfartssång. Jag lyfter mina ögon upp till dig,
du som bor i himmelen. 2 Ja, såsom tjänares ögon
skåda på deras herres hand, såsom en tjänarinnas ögon på
hennes frus hand, så skåda våra ögon upp till HERREN,
vår Gud, till dess han varder oss nådig. 3 Var oss nådig,
HERRE, var oss nådig, ty vi äro rikligen mättade med förakt.
4 Rikligen mättad är vår själ med de säkras bespottelse,
med de högmodigas förakt.

124 En vallfartssång; av David. Om HERREN icke hade
varit med oss -- så säge Israel -- 2 om HERREN
icke hade varit med oss, när människorna reste sig upp
emot oss, 3 då hade de uppslukat oss levande, när deras
vrede upptändes mot oss; 4 då hade vattnen fördränkt oss,
strömmen gått över vår själ; 5 ja, då hade de gått över vår
själ, de svallande vattnen. 6 Lovad vare HERREN för att
han ej gav oss till rov åt deras tänder! 7 Vår själ kom undan
såsom en fågel ur fågelfängarnas snara; snaran gick sönder,
och vi kommo undan. 8 Vår hjälp är i HERRENS namn,
hans som har gjort himmel och jord.

125 En vallfartssång. De som förtrösta på HERREN,
de likna Sions berg, som icke vacklar, utan
förbliver evinnerligen. 2 Jerusalem omhägnas av berg, och
HERREN omhägnar sitt folk, ifrån nu och till evig tid. 3 Ty
ogudaktighetens spira skall icke förbliva över de rättfärdigas
arvslott, på det att de rättfärdiga ej må uträcka sina händer
till orättfärdighet. 4 Gör gott, o HERRE, mot de goda och
mot dem som hava redliga hjärtan. 5 Men dem som vika
av på vrånga vägar, dem rycke HERREN bort tillika med
ogärningsmännen. Frid vare över Israel!

126 En vallfartssång. När HERREN åter upprättade Sion,
då voro vi såsom drömmande. 2 Då blev vår mun
uppfylld med löje och vår tunga med jubel; då sade man
bland hedningarna: "HERREN har gjort stora ting med dem."
3 Ja, HERREN hade gjort stora ting med oss; däröver voro
vi glada. 4 HERRE, upprätta oss igen, såsom du återför
bäckarna i Sydlandet. 5 De som så med tårar skola skörda
med jubel. 6 De gå åstad gråtande och bära sitt utsäde; de
komma åter med jubel och bära sina kärvar.

127 En vallfartssång; av Salomo. Om HERREN icke
bygger huset, så arbeta de fåfängt, som bygga
därpå. Om HERREN icke bevarar staden, så vakar väktaren
fåfängt. 2 Det är fåfängt att I bittida stån upp och sent gån
till vila, och äten eder bröd med vedermöda; detsamma
giver han åt sina vänner, medan de sova. 3 Se, barn äro en
HERRENS gåva, livsfrukt en lön. 4 Likasom pilar i en hjältes
hand, så äro söner som man får vid unga år. 5 Säll är den
man som har sitt koger fyllt av sådana. De komma icke på
skam, när de mot fiender föra sin talan i porten.

128 En vallfartssång. Säll är envar som fruktar HERREN
och vandrar på hans vägar. 2 Ja, av dina händers
arbete får du njuta frukten; säll är du, och väl dig! 3 Lik ett
fruktsamt vinträd varder din hustru, därinne i ditt hus, lika
olivtelningar dina barn, omkring ditt bord. 4 Ty se, så varder
den man välsignad, som fruktar HERREN. 5 HERREN
välsigne dig från Sion; må du få se Jerusalems välgång i alla
dina livsdagar, 6 och må du få se barn av dina barn. Frid
över Israel!

129 En vallfartssång. Mycken nöd hava de vållat mig
allt ifrån min ungdom -- så säge Israel -- 2 mycken
nöd hava de vållat mig allt ifrån min ungdom, dock blevo
de mig ej övermäktiga. 3 På min rygg hava plöjare plöjt
och dragit upp långa fåror. 4 Men HERREN är rättfärdig

och har huggit av de ogudaktigas band. 5 De skola komma
på skam och vika tillbaka, så många som hata Sion. 6 De
skola bliva lika gräs på taken, som vissnar, förrän det har
vuxit upp; 7 ingen skördeman fyller därmed sin hand, ingen
kärvbindare sin famn, 8 och de som gå där fram kunna icke
säga: "HERRENS välsignelse vare över eder! Vi välsigna
eder i HERRENS namn."

130 En vallfartssång. Ur djupen ropar jag till dig, HERRE.
2 Herre, hör min röst, låt dina öron akta på mina
böners ljud. 3 Om du, HERRE, vill tillräkna missgärningar,
Herre, vem kan då bestå? 4 Dock, hos dig är ju förlåtelse, på
det att man må frukta dig. 5 Jag väntar efter HERREN, min
själ väntar, och jag hoppas på hans ord. 6 Min själ väntar
efter Herren mer än väktarna efter morgonen, ja, mer än
väktarna efter morgonen. 7 Hoppas på HERREN, Israel; ty
hos HERREN är nåd, och mycken förlossning är hos honom.
8 Och han skall förlossa Israel från alla dess missgärningar.

131 En vallfartssång; av David. HERRE, mitt hjärta står
icke efter vad högt är, och mina ögon se ej efter vad
upphöjt är, och jag umgås icke med stora ting, med ting
som äro mig för svåra. 2 Nej, jag har lugnat och stillat min
själ; såsom ett avvant barn i sin moders famn, ja, såsom ett
avvant barn, så är min själ i mig. 3 Hoppas på HERREN,
Israel, från nu och till evig tid.

132 En vallfartssång. Tänk, HERRE, David till godo, på
allt vad han fick lida, 2 han som svor HERREN en
ed och gjorde ett löfte åt den Starke i Jakob; 3 "Jag skall icke
gå in i den hydda där jag bor, ej heller bestiga mitt viloläger,
4 jag skall icke unna mina ögon sömn eller mina ögonlock
slummer, 5 förrän jag har funnit en plats åt HERREN, en
boning åt den Starke i Jakob." 6 Ja, vi hörde därom i Efrata,
vi förnummo det i skogsbygden. 7 Låtom oss gå in i hans
boning, tillbedja vid hans fotapall. 8 Stå upp, HERRE, och
kom till din vilostad, du och din makts ark. 9 Dina präster
vare klädda i rättfärdighet, och dina fromma juble. 10 För din
tjänare Davids skull må du icke visa tillbaka din smorde. 11
HERREN har svurit David en osviklig ed, som han icke skall
rygga: "Av ditt livs frukt skall jag sätta konungar på din tron.
12 Om dina barn hålla mitt förbund och hålla mitt vittnesbörd,
som jag skall lära dem, så skola ock deras barn till evig
tid få sitta på din tron. 13 Ty HERREN har utvalt Sion, där
vill han hava sin boning. 14 Detta är min vilostad till evig
tid; här skall jag bo, ty till detta ställe har jag lust. 15 Dess
förråd skall jag rikligen välsigna, åt dess fattiga skall jag giva
bröd till fyllest. 16 Dess präster skall jag kläda i frälsning,
och dess fromma skola jubla högt. 17 Där skall jag låta ett
horn skjuta upp åt David; där har jag rett till en lampa åt min
smorde. 18 Hans fiender skall jag kläda i skam, men på
honom skall hans krona glänsa."

133 En vallfartssång; av David. Se huru gott och ljuvligt
det är att bröder bo endräktigt tillsammans. 2 Det är
likt den dyrbara oljan på huvudet, som flyter ned i skägget,
ned i Arons skägg, som flyter ned över linningen på hans
kläder. 3 Det är likt Hermons dagg, som faller ned på Sions-
bergen. Ty där beskär HERREN välsignelse, liv till evig tid.

134 En vallfartssång. Upp, välsignen HERREN, alla I
HERRENS tjänare, I som stån om natten i HERRENS
hus. 2 Lyften edra händer upp mot helgedomen och välsignen
HERREN. 3 HERREN välsigne dig från Sion, han som har
gjort himmel och jord.

135 Halleluja! Loven HERRENS namn, loven det, i
HERRENS tjänare, 2 I som stån i HERRENS hus, i
gårdarna till vår Guds hus. 3 Loven HERREN, ty HERREN är
god, lovsjungen hans namn, ty det är ljuvligt. 4 Se, HERREN
har utvalt Jakob åt sig, Israel till sin egendom. 5 Ty jag vet
att HERREN är stor, att vår Herre är förmer än alla gudar. 6
HERREN kan göra allt vad han vill, i himmelen och på jorden,
i haven och i alla djup; 7 han som låter regnskyar stiga upp
från jordens ända, han som låter ljungeldar komma med
regn och för vinden ut ur dess förvaringsrum; 8 han som slog
de förstfödda i Egypten, både människor och boskap; 9 han
som sände tecken och under över dig, Egypten, över Farao
och alla hans tjänare; 10 han som slog stora folk och dräpte
mäktiga konungar: 11 Sihon, amoréernas konung, och Og,
konungen i Basan, med alla Kanaans riken, 12 och gav deras
land till arvedel, till arvedel åt sitt folk Israel. 13 HERRE, ditt
namn varar evinnerligen, HERRE, din åminnelse från släkte
till släkte. 14 Ty HERREN skaffar rätt åt sitt folk, och över
sina tjänare förbarmar han sig. 15 Hedningarnas avgudar äro
silver och guld, verk av människohänder. 16 De hava mun
och tala icke, de hava ögon och se icke, 17 de hava öron och
lyssna icke till, och ingen ande är i deras mun. 18 De som
hava gjort dem skola bliva dem lika, ja, alla som förtrösta på
dem. 19 I av Israels hus, loven HERREN; I av Arons hus,
loven HERREN; 20 I av Levis hus, loven HERREN; I som
frukten HERREN, loven HERREN. 21 Lovad vare HERREN
från Sion, han som bor i Jerusalem! Halleluja!

136 Tacken HERREN, ty han är god, ty hans nåd varar
evinnerligen. 2 Tacken gudarnas Gud, ty hans nåd
varar evinnerligen. 3 Tacken herrarnas HERRE, ty hans nåd
varar evinnerligen; 4 honom som allena gör stora under,

ty hans nåd varar evinnerligen; 5 honom som har gjort
himmelen med förstånd, ty hans nåd varar evinnerligen; 6
honom som har utbrett jorden över vattnen, ty hans nåd
varar evinnerligen; 7 honom som har gjort de stora ljusen, ty
hans nåd varar evinnerligen: 8 solen till att råda över dagen,
ty hans nåd varar evinnerligen, 9 månen och stjärnorna till
att råda över natten, ty hans nåd varar evinnerligen; 10
honom som slog Egypten i dess förstfödda, ty hans nåd
varar evinnerligen, 11 och som förde Israel ut därifrån, ty
hans nåd varar evinnerligen, 12 med stark hand och uträckt
arm, ty hans nåd varar evinnerligen; 13 honom som delade
Röda havet itu, ty hans nåd varar evinnerligen, 14 och lät
Israel gå mitt därigenom, ty hans nåd varar evinnerligen, 15
och kringströdde Farao och hans här i Röda havet, ty hans
nåd varar evinnerligen; 16 honom som förde sitt folk genom
öknen, ty hans nåd varar evinnerligen, 17 honom som slog
stora konungar, ty hans nåd varar evinnerligen, 18 och dräpte
väldiga konungar, ty hans nåd varar evinnerligen: 19 Sihon,
amoréernas konung, ty hans nåd varar evinnerligen, 20
och Og, konungen i Basan, ty hans nåd varar evinnerligen;
21 och som gav deras land till arvedel, ty hans nåd varar
evinnerligen, 22 till arvedel åt sin tjänare Israel, ty hans
nåd varar evinnerligen; 23 honom som tänkte på oss i vår
förnedring, ty hans nåd varar evinnerligen, 24 och som ryckte
oss ur våra ovänners våld, ty hans nåd varar evinnerligen;
25 honom som giver mat åt allt levande, ty hans nåd varar
evinnerligen. 26 Tacken himmelens Gud, ty hans nåd varar
evinnerligen.

137 Vid Babels floder, där sutto vi och gräto, när vi tänkte
på Sion. 2 I pilträden som där voro hängde vi upp
våra harpor. 3 Ty de som höllo oss fångna bådo oss där att
sjunga, och våra plågare bådo oss vara glada: "Sjungen
för oss en av Sions sånger." 4 Huru skulle vi kunna sjunga
HERRENS sång i främmande land? 5 Nej, om jag förgäter
dig, Jerusalem, så förgäte min högra hand sin tjänst. 6 Min
tunga låde vid min gom, om jag upphör att tänka på dig, om
jag icke låter Jerusalem vara min allra högsta glädje. 7 Tänk,
HERRE, på Jerusalems dag, och straffa Edoms barn, dem
som ropade: "Riven ned, riven ned det ända till grunden." 8
Dotter Babel, du ödeläggelsens stad, säll är den som får
vedergälla dig allt vad du har gjort oss. 9 Säll är den som får
gripa dina späda barn och krossa dem mot klippan.

138 Av David. Jag vill tacka dig av allt mitt hjärta; inför
gudarna vill jag lovsjunga dig. 2 Jag vill tillbedja,
vänd mot ditt heliga tempel, och prisa ditt namn för din nåd
och sanning, ty du har gjort ditt löftesord stort utöver allt vad
ditt namn hade sagt. 3 När jag ropade, svarade du mig; du
gav mig frimodighet, och min själ fick kraft. 4 HERRE, alla
jordens konungar skola tacka dig, när de få höra din muns
tal. 5 De skola sjunga om HERRENS vägar, ty HERRENS
ära är stor. 6 Ja, HERREN är hög, men han ser till det låga,
och han känner den högmodige fjärran ifrån. 7 Om ock min
väg går genom nöd, så behåller du mig vid liv; du räcker ut
din hand till värn mot mina fienders vrede, och din högra
hand frälsar mig. 8 HERREN skall fullborda sitt verk för
mig. HERRE, din nåd varar evinnerligen; övergiv icke dina
händers verk.

139 För sångmästaren; av David; en psalm. HERRE, du
utrannsakar mig och känner mig. 2 Evad jag sitter
eller uppstår, vet du det; du förstår mina tankar fjärran ifrån.
3 Evad jag går eller ligger, utforskar du det, och med alla
mina vägar är du förtrogen. 4 Ty förrän ett ord är på min
tunga, se, så känner du, HERRE, det till fullo. 5 Du omsluter
mig på alla sidor och håller mig i din hand. 6 En sådan
kunskap är mig alltför underbar; den är mig för hög, jag kan
icke begripa den. 7 Vart skall jag gå för din Ande, och vart
skall jag fly för ditt ansikte? 8 Fore jag upp till himmelen, så
är du där, och bäddade jag åt mig i dödsriket, se, så är du
ock där. **(Sheol h7585)** 9 Toge jag morgonrodnadens vingar,
gjorde jag mig en boning ytterst i havet, 10 så skulle också
där din hand leda mig och din högra hand fatta mig. 11
Och om jag sade: "Mörker må betäcka mig och ljuset bliva
natt omkring mig", 12 så skulle själva mörkret icke vara
mörkt för dig, natten skulle lysa såsom dagen: ja, mörkret
skulle vara såsom ljuset. 13 Ty du har skapat mina njurar, du
sammanvävde mig i min moders liv. 14 Jag tackar dig för att
jag är danad så övermåttan underbart; ja, underbara äro
dina verk, min själ vet det väl. 15 Benen i min kropp voro
icke förborgade för dig, när jag bereddes i det fördolda, när
jag bildades i jordens djup. 16 Dina ögon sågo mig, när jag
ännu knappast var formad; alla mina dagar blevo uppskrivna
i din bok, de voro bestämda, förrän någon av dem hade
kommit. 17 Huru outgrundliga äro icke för mig dina tankar, o
Gud, huru stor är icke deras mångfald! 18 Skulle jag räkna
dem, så vore de flera än sanden; när jag uppvaknade, vore
jag ännu hos dig. 19 Gud, o att du ville dräpa de ogudaktiga!
Ja, måtte de blodgiriga vika bort ifrån mig, 20 de som tala
om dig med ränker i sinnet, de som hava bragt dina städer i
fördärv! 21 Skulle jag icke hata dem som hata dig, HERRE?
Skulle jag icke känna leda vid dem som stå dig emot? 22
Jag hatar dem med starkaste hat; ja, mina fiender hava de
blivit. 23 Utrannsaka mig, Gud, och känn mitt hjärta; pröva

mig och känn mina tankar, 24 och se till, om jag är stadd på
en olycksväg, och led mig på den eviga vägen.

140 För sångmästaren; en psalm av David. Rädda mig,
HERRE, från onda människor, bevara mig från
våldets män, 2 för dem som uttänka ont i sina hjärtan och
dagligen rota sig samman till strid. 3 De vässa sina tungor
likasom ormar, huggormsgift är inom deras läppar. (Sela) 4
Bevara mig, HERRE, för de ogudaktigas händer, beskydda
mig för våldets män, som uttänka planer för att bringa mig
på fall. 5 Stolta människor lägga ut för mig snaror och garn;
de breda ut nät invid vägens rand, giller sätta de för mig.
(Sela) 6 Jag säger till HERREN: "Du är min Gud." Lyssna, o
HERRE, till mina böners ljud. 7 HERRE, Herre, du min starka
hjälp, du beskärmar mitt huvud, på stridens dag. 8 Tillstäd
icke, HERRE; vad de ogudaktiga begära; låt deras anslag ej
lyckas, de skulle eljest förhäva sig. (Sela) 9 Över de mäns
huvuden, som omringa mig, må den olycka komma, som
deras läppar bereda. 10 Eldsglöd må regna över dem; må de
kastas i eld, i djup som de ej komma upp ur. 11 En förtalets
man skall ej bestå i landet; en ond våldsman skall jagas,
med slag på slag. 12 Jag vet att HERREN skall utföra den
betrycktes sak och skaffa de fattiga rätt. 13 Ja, de rättfärdiga
skola prisa ditt namn och de redliga bo inför ditt ansikte.

141 En psalm av David. HERRE, jag ropar till dig, skynda
till mig; lyssna till min röst, då jag nu ropar till dig. 2
Min bön gälle inför dig såsom ett rökoffer, mina händers
upplyftande såsom ett aftonoffer. 3 Sätt, o HERRE, en vakt
för min mun, bevaka mina läppars dörr. 4 Låt icke mitt hjärta
vika av till något ont, till att öva ogudaktighetens gärningar
tillsammans med män som göra vad orätt är; av deras
läckerheter vill jag icke äta. 5 Må den rättfärdige slå mig i
kärlek och straffa mig; det är såsom olja på huvudet, och
mitt huvud skall icke försmå det. Ty ännu en tid, så skall min
bön uppfyllas, genom att det går dem illa; 6 deras ledare
skola störtas ned utför klippan, och man skall då höra att
mina ord äro ljuvliga. 7 Såsom när man har plöjt och ristat
upp jorden, så ligga våra ben kringströdda vid dödsrikets
rand. **(Sheol h7585)** 8 Ja, till dig, HERRE, Herre, se mina
ögon; till dig tager jag min tillflykt, förkasta icke min själ. 9
Bevara mig för de snaror som de lägga ut på min väg och
för ogärningsmännens giller. 10 De ogudaktiga falle i sina
egna garn, medan jag går oskadd förbi.

142 En sång av David; en bön, när han var i grottan. Jag
höjer min röst och ropar till HERREN, jag höjer min
röst och beder till HERREN. 2 Jag utgjuter inför honom mitt
bekymmer, min nöd kungör jag för honom. 3 När min ande
försmäktar i mig, är du den som känner min stig. På den väg
där jag skall gå hava de lagt ut snaror för mig. 4 Skåda på
min högra sida och se: där finnes ingen som kännes vid mig.
Ingen tillflykt återstår för mig, ingen finnes, som frågar efter
min själ. 5 Jag ropar till dig, o HERRE, jag säger: "Du är min
tillflykt, min del i de levandes land." 6 Akta på mitt rop, ty jag
är i stort elände; rädda mig från mina förföljare, ty de äro mig
övermäktiga. 7 För min själ ut ur fängelset, så att jag får
prisa ditt namn. Omkring mig skola de rättfärdiga församlas,
när du gör väl mot mig.

143 En psalm av David. HERRE, hör min bön, lyssna
till min åkallan, svara mig i din rättfärdighet, för din
trofasthets skull. 2 Och gå icke till doms med din tjänare, ty
inför dig är ingen levande rättfärdig. 3 Se, fienden förföljer
min själ, han trampar mitt liv till jorden; han lägger mig
i mörker såsom de längesedan döda. 4 Och min ande
försmäktar i mig, mitt hjärta är stelnat i mitt bröst. 5 Jag
tänker på forna dagar, jag begrundar alla dina gärningar, dina
händers verk eftersinnar jag. 6 Jag uträcker mina händer till
dig; såsom ett törstigt land längtar min själ efter dig. (Sela)
7 HERRE, skynda att svara mig, ty min ande förgås; dölj
icke ditt ansikte för mig, må jag ej varda lik dem som hava
farit ned i graven. 8 Låt mig bittida förnimma din nåd, ty jag
förtröstar på dig. Kungör mig den väg som jag bör vandra, ty
till dig upplyfter jag min själ. 9 Rädda mig från mina fiender,
HERRE; hos dig söker jag skygd. 10 Lär mig att göra din
vilja, ty du är min Gud; din gode Ande lede mig på jämn
mark. 11 HERRE, behåll mig vid liv för ditt namns skull; tag
min själ ut ur nöden för din rättfärdighets skull. 12 Utrota
mina fiender för din nåds skull, och förgör alla dem som
tränga min själ; ty jag är din tjänare.

144 Av David. Lovad vare HERREN, min klippa, han
som lärde mina armar att kriga, mina händer att
strida; 2 min nåds Gud och min borg, mitt värn och min
räddare, min sköld och min tillflykt, han som lägger mitt
folk under mig. 3 HERRE, vad är en människa, att du vill
veta av henne, en människoson, att du tänker på honom?
4 En människa är lik en fläkt, hennes dagar såsom en
försvinnande skugga. 5 HERRE, sänk din himmel och far
ned, rör vid bergen, så att de ryka. 6 Låt ljungeldar ljunga
och skingra dem, skjut dina pilar och förvirra dem. 7 Räck ut
dina händer från höjden, fräls mig och rädda mig ur de stora
vattnen, ur främlingarnas hand, 8 vilkas mun talar lögn och
vilkas högra hand är en falskhetens hand. 9 Gud, en ny
sång vill jag sjunga till din ära, till tiosträngad psaltare vill jag

lovsjunga dig, 10 dig som giver seger åt konungarna, dig
som frälste din tjänare David från det onda svärdet. 11 Fräls
mig och rädda mig ur främlingarnas hand, vilkas mun talar
lögn, och vilkas högra hand är en falskhetens hand. 12 När
våra söner stå i sin ungdom såsom högväxta plantor, våra
döttrar lika hörnstoder, huggna såsom för palatser; 13 när
våra visthus äro fulla och skänka förråd på förråd; när våra
får öka sig tusenfalt, ja, tiotusenfalt på våra utmarker; 14 när
våra oxar gå rikt lastade; när ingen rämna har brutits i muren
och ingen nödgas draga ut såsom fånge, när intet klagorop
höres på våra gator -- 15 saligt är det folk som det så går; ja,
saligt är det folk vars Gud HERREN är.

145 En lovsång av David. Jag vill upphöja dig, min Gud,
du konung, och lova ditt namn alltid och evinnerligen.
2 Jag vill dagligen lova dig och prisa ditt namn alltid och
evinnerligen. 3 Stor är HERREN och högtlovad, ja, hans
storhet är outrannsaklig. 4 Det ena släktet prisar för det
andra dina verk, de förkunna dina väldiga gärningar. 5
Ditt majestäts härlighet och ära vill jag begrunda och dina
underfulla verk. 6 Man skall tala om dina fruktansvärda
gärningars makt; dina storverk skall jag förtälja. 7 Man
skall utbreda ryktet om din stora godhet och jubla över din
rättfärdighet. 8 Nådig och barmhärtig är HERREN, långmodig
och stor i mildhet. 9 HERREN är god mot alla och förbarmar
sig över alla sina verk. 10 Alla dina verk, HERRE, skola
tacka dig, och dina fromma skola lova dig. 11 De skola tala
om ditt rikes ära, och din makt skola de förkunna. 12 Så
skola de kungöra för människors barn dina väldiga gärningar
och ditt rikes ära och härlighet. 13 Ditt rike är ett rike för alla
evigheter, och ditt herradöme varar från släkte till släkte.
14 HERREN uppehåller alla dem som äro på väg att falla,
och han upprättar alla nedböjda. 15 Allas ögon vänta efter
dig, och du giver dem deras mat i rätt tid. 16 Du upplåter
din hand och mättar allt levande med nåd. 17 HERREN är
rättfärdig i alla sina vägar och nådig i alla sina verk. 18
HERREN är nära alla dem som åkalla honom, alla dem
som åkalla honom uppriktigt. 19 Han gör vad de gudfruktiga
begära och hör deras rop och frälsar dem. 20 HERREN
bevarar alla dem som älska honom, men alla ogudaktiga
skall han förgöra. 21 Min mun skall uttala HERREN lov, och
allt kött skall prisa hans heliga namn alltid och evinnerligen.

146 Halleluja! Lova HERREN, min själ. 2 Jag vill lova
HERREN, så länge jag lever, jag vill lovsjunga min
Gud, så länge jag är till. 3 Förliten eder icke på furstar,
icke på en människoson, han kan icke hjälpa. 4 Hans
ande måste sin väg, han vänder tillbaka till den jord varav
han är kommen; då varda hans anslag om intet. 5 Säll är
den vilkens hjälp är Jakobs Gud, den vilkens hopp står till
HERREN, hans Gud, 6 till honom som har gjort himmelen
och jorden och havet och allt vad i dem är, till honom som
håller tro evinnerligen, 7 som skaffar rätt åt de förtryckta,
som giver bröd åt de hungrande. HERREN löser de fångna,
8 HERREN öppnar de blindas ögon, HERREN upprättar
de nedböjda, HERREN älskar de rättfärdiga, 9 HERREN
bevarar främlingar, faderlösa och änkor uppehåller han;
men de ogudaktigas väg vänder han i villa. 10 HERREN är
konung evinnerligen, din Gud, Sion, från släkte till släkte.
Halleluja!

147 Halleluja! Ja, det är gott att lovsjunga vår Gud, ja,
det är ljuvligt; lovsång höves oss. 2 HERREN är den
som bygger upp Jerusalem, Israels fördrivna samlar han
tillhopa. 3 Han helar dem som hava förkrossade hjärtan,
och deras sår förbinder han. 4 Han bestämmer stjärnornas
mängd, han nämner dem alla vid namn. 5 Vår Herre är
stor och väldig i kraft, hans förstånd har ingen gräns. 6
HERREN uppehåller de ödmjuka, men de ogudaktiga slår
han till jorden. 7 Höjen sång till HERREN med tacksägelse,
lovsjungen vår Gud till harpa, 8 honom som betäcker
himmelen med moln, honom som bereder regn åt jorden,
honom som låter gräs skjuta upp på bergen, 9 honom som
giver föda åt djuren, åt korpens ungar som ropa. 10 Han har
icke sin lust i hästens styrka, hans behag står ej till mannens
snabbhet. 11 HERRENS behag står till dem som frukta
honom, till dem som hoppas på hans nåd. 12 Jerusalem,
prisa HERREN; Sion, lova din Gud. 13 Ty han har gjort
bommarna för dina portar fasta; han har välsignat dina barn i
dig. 14 Han skaffar dina gränser frid, han mättar dig med
bästa vete. 15 Han låter sitt tal gå ut till jorden, hans ord
löper åstad med hast. 16 Han låter snö falla såsom ull,
rimfrost strör han ut såsom aska. 17 Han kastar sitt hagel
såsom smulor; vem kan bestå för hans frost? 18 Åter sänder
han sitt ord, då smälter det frusna; sin vind låter han blåsa,
då strömmar vatten. 19 Han har förkunnat för Jakob sitt ord,
för Israel sina stadgar och rätter. 20 Så har han icke gjort
för något hednafolk; och hans rätter, dem känna de icke.
Halleluja!

148 Halleluja! Loven HERREN från himmelen, loven
honom i höjden. 2 Loven honom, alla hans änglar,
loven honom, all hans här. 3 Loven honom, sol och måne,
loven honom, alla lysande stjärnor. 4 Loven honom, I himlars
himlar och I vatten ovan himmelen. 5 Ja, de må lova
HERRENS namn, ty han bjöd, och de blevo skapade. 6 Och

han gav dem deras plats för alltid och för evigt; han gav dem
en lag, och ingen överträder den. 7 Loven HERREN från
jorden, I havsdjur och alla djup, 8 eld och hagel, snö och
töcken, du stormande vind, som uträttar hans befallning, 9 I
berg och alla höjder, I fruktträd och alla cedrar, 10 I vilda djur
och all boskap, I kräldjur och bevingade fåglar, 11 I jordens
konungar och alla folk, I furstar och alla domare på jorden,
12 I ynglingar, så ock I jungfrur, I gamle med de unga. 13 Ja,
de må lova HERRENS namn, ty hans namn allena är högt,
hans majestät når över jorden och himmelen. 14 Och han
har upphöjt ett horn åt sitt folk -- ett ämne till lovsång för alla
hans fromma, för Israels barn, det folk som står honom nära.
Halleluja!

149 Halleluja! Sjungen till HERRENS ära en ny sång,
hans lov i de frommas församling. 2 Israel glädje sig
över sin skapare, Sions barn fröjde sig över sin konung. 3
Må de lova hans namn under dans, till puka och harpa må
de lovsjunga honom. 4 Ty HERREN har behag till sitt folk,
han smyckar de ödmjuka med frälsning. 5 De fromma fröjde
sig och give honom ära, de juble på sina läger. 6 Guds lov
skall vara i deras mun och ett tveeggat svärd i deras hand, 7
för att utkräva hämnd på hedningarna och hemsöka folken
med tuktan, 8 för att binda deras konungar med kedjor och
deras ädlingar med järnbojor, 9 för att utföra på dem den
dom som är skriven. En härlighet bliver det för alla hans
fromma. Halleluja!

150 Halleluja! Loven Gud i hans helgedom, loven honom
i hans makts fäste. 2 Loven honom för hans väldiga
gärningar, loven honom efter hans stora härlighet 3 Loven
honom med basunklang, loven honom med psaltare och
harpa. 4 Loven honom med puka och dans, loven honom
med strängaspel och pipa. 5 Loven honom med ljudande
cymbaler, loven honom med klingande cymbaler. 6 Allt vad
anda har love HERREN. Halleluja!

Ordspråksboken

1 Detta är Salomos ordspråk, Davids sons, Israels konungs.
2 Av dem kan man lära vishet och tukt, **3** så ock att
förstå förståndigt tal. Av dem kan man undfå tuktan till
insikt och lära rättfärdighet, rätt och redlighet. **4** De kunna
giva åt de fåkunniga klokhet, åt den unge kunskap och
eftertänksamhet. **5** Genom att höra på dem förökar den vise
sin lärdom och förvärvar den förståndige rådklokhet. **6** Av
dem lär man förstå ordspråk och djupsinnigt tal, de vises ord
och deras gåtor. **7** HERRENS fruktan är begynnelsen till
kunskap; vishet och tuktan föraktas av oförnuftiga. **8** Hör,
min son, din faders tuktan, och förkasta icke din moders
undervisning. **9** Ty sådant är en skön krans för ditt huvud och
en kedja till prydnad för din hals. **10** Min son, om syndare
locka dig, så följ icke. **11** Om de säga: "Kom med oss; vi vilja
lägga oss på lur efter blod, sätta försåt för de oskyldiga,
utan sak; **12** såsom dödsriket vilja vi uppsluka dem levande,
friska och sunda, såsom fore de ned i graven; **(Sheol h7585)**
13 allt vad dyrbart är skola vi vinna, vi skola fylla våra hus
med byte; **14** dela du med oss vår lott, alla skola vi hava
samma pung" -- **15** då, min son, må du ej vandra samma
väg som de. Nej, håll din fot ifrån deras stig, **16** ty deras
fötter hasta till vad ont är, och äro snara, när det gäller att
utgjuta blod. **17** Ty väl är det fåfängt, då man vill fånga fåglar,
att breda ut nätet i hela flockens åsyn. **18** Men dessa ligga
på lur efter sitt eget blod, de sätta försåt för sina egna liv. **19**
Så går det envar som söker orätt vinning: sin egen herre
berövar den livet. **20** Visheten höjer sitt rop på gatan, på
torgen låter hon höra sin röst. **21** I bullrande gathörn predikar
hon; där portarna i staden öppna sig, där talar hon sina
ord: **22** Huru länge, I fåkunnige, skolen I älska fåkunnighet?
Huru länge skola bespottarna hava sin lust i bespottelse
och dårarna hata kunskap? **23** Vänden om och akten på
min tillrättavisning; se, då skall jag låta min ande flöda för
eder jag skall låta eder förnimma mina ord. **24** Eftersom
I icke villen höra, när jag ropade, eftersom ingen aktade
på, när jag räckte ut min hand, **25** eftersom I läten allt mitt
råd fara och icke villen veta av min tillrättavisning **26** därför
skall ock jag le vid eder ofärd och bespotta, när det kommer,
som I frukten, **27** ja, när det I frukten kommer såsom ett
oväder, när ofärden nalkas eder såsom en storm och över
eder kommer nöd och ångest. **28** Då skall man ropa till mig,
men jag skall icke svara, man skall söka mig, men icke finna
mig. **29** Därför att de hatade kunskap och icke funno behag
i HERRENS fruktan, **30** ej heller ville följa mitt råd, utan
föraktade all min tillrättavisning, **31** därför skola de få äta sina
gärningars frukt och varda mättade av sina egna anslag. **32**
Ty av sin avfällighet skola de fåkunniga dräpas. och genom
sin säkerhet skola dårarna förgås. **33** Men den som hör mig,
han skall bo i trygghet och vara säker mot olyckans skräck.

2 Min son, om du tager emot mina ord och gömmer mina
bud inom dig, **2** så att du låter ditt öra akta på visheten
och böjer ditt hjärta till klokheten, **3** ja, om du ropar efter
förståndet och höjer din röst till att kalla på klokheten, **4** Om
du söker efter henne såsom efter silver och letar efter henne
såsom efter en skatt, **5** då skall du förstå HERRENS fruktan,
och Guds kunskap skall du då finna. **6** Ty HERREN är
den som giver vishet; från hans mun kommer kunskap och
förstånd. **7** Åt de redliga förvarar han sällhet, han är en sköld
för dem som vandra i ostrafflighet, **8** ty han beskyddar det
rättas stigar, och sina frommas väg bevarar han. **9** Då skall
du förstå rättfärdighet och rätt och redlighet, ja, det godas
alla vägar. **10** Ty visheten skall draga in i ditt hjärta och
kunskapen kännas ljuvlig för din själ, **11** eftertänksamheten
skall vaka över dig, klokheten skall beskydda dig. **12** Så skall
hon rädda dig från de ondas väg, från män som tala vad
vrångt är, **13** från dem som hava övergivit det rättas stigar.
för att färdas på mörkrets vägar, **14** från dem som glädjas
att göra om och fröjda sig åt ondskans vrånga väsen, **15**
från dem som gå på krokiga stiga och vandra på förvända
vägar. **16** Så skall hon rädda dig ifrån främmande kvinnor,
från din nästas hustru, som talar hala ord, **17** från henne
som har övergivit sin ungdoms vän och förgätit sin Guds
förbund. **18** Ty en sådan sjunker med sitt hus ned i döden,
och till skuggornas boning leda hennes stigar. **19** Ingen som
har gått in till henne vänder åter Och hittar tillbaka till livets
vägar. **20** Ja, så skall du vandra på de godas väg och hålla
dig på de rättfärdigas stigar. **21** Ty de redliga skola förbliva
boende i landet och de ostraffliga få stanna kvar däri. **22**
Men de ogudaktiga skola utrotas ur landet och de trolösa
ryckas bort därur.

3 Min son, förgät icke min undervisning, och låt ditt hjärta
bevara mina bud. **2** Ty långt liv och många levnadsår
och frid, mer och mer, skola de bereda dig. **3** Låt godhet
och sanning ej vika ifrån dig; bind dem omkring din hals,
skriv dem på ditt hjärtas tavla; **4** så skall du finna nåd och få
gott förstånd, i Guds och i människors ögon. **5** Förtrösta
på HERREN av allt ditt hjärta, och förlita dig icke på ditt
förstånd. **6** På alla dina vägar må du akta på honom, så skall
han göra dina stigar jämna. **7** Håll dig icke själv för vis; frukta
HERREN, och fly det onda. **8** Det skall vara ett hälsomedel
för din kropp och en vederkvickelse för benen däri. **9** Ära

HERREN med dina ägodelar! och med förstlingen av all din
gröda, 10 så skola dina lador fyllas med ymnighet, och av
vinmust skola dina pressar flöda över. 11 Min son, förkasta
icke HERRENS tuktan, och förargas icke, när du agas av
honom. 12 Ty den HERREN älskar, den agar han, likasom
en fader sin son, som han har kär. 13 Säll är den människa
som har funnit visheten, den människa som undfår förstånd.
14 Ty bättre är att förvärva henne än att förvärva silver, och
den vinning hon giver är bättre än guld. 15 Dyrbarare är hon
än pärlor; allt vad härligt du äger går ej upp emot henne. 16
Långt liv bär hon i sin högra hand, i sin vänstra rikedom och
ära. 17 Hennes vägar äro ljuvliga vägar, och alla hennes
stigar äro trygga. 18 Ett livets träd är hon för dem som få
henne fatt, och sälla må de prisa, som hålla henne kvar. 19
Genom vishet har HERREN lagt jordens grund, himmelen
har han berett med förstånd. 20 Genom hans insikt bröto
djupens vatten fram, och genom den låta skyarna dagg
drypa ned. 21 Min son, låt detta icke vika ifrån dina ögon, tag
klokhet och eftertänksamhet i akt; 22 så skola de lända din
själ till liv bliva ett smycke för din hals. 23 Då skall du vandra
din väg fram i trygghet, och din fot skall du då icke stöta. 24
När du lägger dig, skall intet förskräcka dig, och sedan du
har lagt dig, skall du sova sött. 25 Du behöver då ej frukta
för plötslig skräck, ej för ovädret, när det kommer över de
ogudaktiga. 26 Ty HERREN skall då vara ditt hopp, och han
skall bevara din fot för snaran. 27 Neka icke den behövande
din hjälp, är det står i din makt att giva den. 28 Säg icke till
din nästa: "Gå din väg och kom igen; i morgon vill jag giva
dig", fastän du kunde strax. 29 Stämpla intet ont mot din
nästa, när han menar sig bo trygg i din närhet. 30 Tvista
icke med någon utan sak, då han icke har gjort dig något
ont. 31 Avundas icke den orättrådige, och finn ej behag i
någon av hans vägar. 32 Ty en styggelse för HERREN är
den vrånge, men med de redliga har han sin umgängelse.
33 HERRENS förbannelse vilar över den ogudaktiges hus,
men de rättfärdigas boning välsignar han. 34 Har han att
skaffa med bespottare, så bespottar också han; men de
ödmjuka giver han nåd. 35 De visa få ära till arvedel, men
dårarna få uppbära skam.

4 Hören, I barn, en faders tuktan, och akten därpå, så att
I lären förstånd. 2 Ty god lärdom giver jag eder; min
undervisning mån I icke låta fara. 3 Ty själv har jag varit
barn och haft en fader, varit späd och för min moder ende
sonen. 4 Då undervisade han mig och sade till mig: Låt ditt
hjärta hålla fast vid mina ord; bevara mina bud, så får du
leva. 5 Sök förvärva vishet, sök förvärva förstånd, förgät icke
min muns tal och vik icke därifrån. 6 Övergiv henne icke, så
skall hon bevara dig; älska henne, så skall hon beskydda
dig. 7 Vishetens begynnelse är: "Sök förvärva vishet"; ja, för
allt ditt förvärv sök förvärva förstånd. 8 Akta henne högt, så
skall hon upphöja dig; hon skall göra dig ärad, om du sluter
henne i din famn. 9 Hon skall sätta på ditt huvud en skön
krans; en ärekrona skall hon räcka åt dig. 10 Hör, min son,
och tag emot mina ord, så skola dina levnadsår bliva många.
11 Om vishetens väg undervisar jag dig, jag leder dig på det
rättas stigar. 12 När du går, skall sedan intet vara till hinder
för dina steg, och när du löper, skall du icke falla; 13 håll
blott oavlåtligt fast vid min tuktan; bevara henne, ty hon är
ditt liv. 14 Träd icke in på de ogudaktigas stig, och skrid icke
fram på de ondas väg. 15 Undfly den, gå ej in på den, vik av
ifrån den och gå undan. 16 Ty de kunna icke sova, om de ej
få göra vad ont är, sömnen förtages dem, om de ej få vålla
någons fall. 17 Ja, ogudaktighet är det bröd som de äta, och
våld är det vin som de dricka. 18 De rättfärdigas stig är lik
gryningens ljus, som växer i klarhet, till dess dagen når sin
höjd; 19 men de ogudaktigas väg är såsom tjocka mörkret:
de märka icke det som skall vålla deras fall. 20 Min son,
akta på mitt tal, böj ditt öra till mina ord. 21 Låt dem icke
vika ifrån dina ögon, bevara dem i ditt hjärtas djup. 22 Ty de
äro liv för envar som finner dem, och en läkedom för hela
hans kropp. 23 Framför allt som skall bevaras må du bevara
ditt hjärta, ty därifrån utgår livet. 24 Skaffa bort ifrån dig
munnens vrånghet, och låt läpparnas falskhet vara fjärran
ifrån dig. 25 Låt dina ögon skåda rätt framåt och dina blickar
vara riktade rakt ut. 26 Akta på den stig där din fot går fram,
och låt alla dina vägar vara rätta. 27 Vik ej av, vare sig till
höger eller till vänster, vänd din fot bort ifrån vad ont är.

5 Min son, akta på min vishet, böj ditt öra till mitt förstånd,
2 så att du bevarar eftertänksamhet och låter dina läppar
taga kunskap i akt. 3 Se, av honung drypa en trolös kvinnas
läppar, och halare än olja är hennes mun. 4 Men på sistone
bliver hon bitter såsom malört och skarp såsom ett tveeggat
svärd. 5 Hennes fötter styra nedåt mot döden till dödsriket
draga hennes steg. **(Sheol h7585)** 6 Livets väg vill hon ej akta
på; hennes stigar äro villostigar, fastän hon ej vet det. 7 Så
hören mig nu, I barn, och viken icke ifrån min muns tal. 8 Låt
din väg vara fjärran ifrån henne, och nalkas icke dörren till
hennes hus. 9 Må du ej åt andra få offra din ära, ej dina år
åt en som hämnas grymt; 10 må icke främmande få mätta
sig av ditt gods och dina mödors frukt komma i en annans
hus, 11 så att du själv på sistone måste sucka, när ditt hull
och ditt kött är förtärt. 12 och säga: "Huru kunde jag så hata
tuktan, huru kunde mitt hjärta så förakta tillrättavisning! 13

Varför lyssnade jag icke till mina lärares röst, och böjde icke
mitt öra till dem som ville undervisa mig? 14 Föga fattas
nu att jag har drabbats av allt vad ont är, mitt i församling
och menighet. 15 Drick vatten ur din egen brunn det vatten
som rinner ur din egen källa. 16 Icke vill du att dina flöden
skola strömma ut på gatan, dina vattenbäckar på torgen? 17
Nej, dig allena må de tillhöra, och ingen främmande jämte
dig. 18 Din brunn må vara välsignad, och av din ungdoms
hustru må du hämta din glädje; 19 hon, den älskliga hinden,
den täcka gasellen, hennes barm förnöje dig alltid, i hennes
kärlek finne du ständig din lust. 20 Min son, icke skall du
hava din lust i en främmande kvinna? Icke skall du sluta
din nästas hustru i din famn? 21 Se, för HERRENS ögon
ligga var människas vägar blottade, och på alla hennes
stigar giver han akt. 22 Den ogudaktige fångas av sina egna
missgärningar och fastnar i sin egen synds snaror. 23 Han
måste dö, därför att han icke lät tukta sig; ja, genom sin
stora dårskap kommer han på fall.

6 Min son, om du har gått i borgen för din nästa och givit
ditt handslag för en främmande, 2 om du har blivit bunden
genom din muns tal, ja, fångad genom din muns tal, 3 då,
min son, må du göra detta för att rädda dig, eftersom du har
kommit i din nästas våld: gå och kasta dig ned för honom
och ansätt honom, 4 unna dina ögon ingen sömn och dina
ögonlock ingen slummer. 5 Sök räddning såsom en gasell
ur jägarens våld, och såsom en fågel ur fågelfängarens
våld. 6 Gå bort till myran, du late; se huru hon gör, och bliv
vis. 7 Hon har ingen furste över sig, ingen tillsyningsman
eller herre; 8 dock bereder hon om sommaren sin föda och
samlar under skördetiden in sin mat. 9 Huru länge vill du
ligga, du late? När vill du stå upp ifrån din sömn? 10 Ja,
sov ännu litet, slumra ännu litet, lägg ännu litet händerna i
kors för att vila, 11 så skall fattigdomen komma över dig
såsom en rövare och armodet såsom en väpnad man. 12
En fördärvlig människa, ja, en ogärningsman är den som
går omkring med vrånghet i munnen, 13 som blinkar med
ögonen, skrapar med fötterna, giver tecken med fingrarna.
14 Svek bär en sådan i sitt hjärta, ont bringar han alltid å
bane, trätor kommer han åstad. 15 Därför skall ofärd plötsligt
komma över honom; oförtänkt varder han krossad utan
räddning. 16 Sex ting är det som HERREN hatar, ja, sju
äro styggelser för hans själ 17 stolta ögon, en lögnaktig
tunga, händer som utgjuta oskyldigt blod, 18 ett hjärta som
hopsmider fördärvliga anslag, fötter som äro snara till att
löpa efter vad ont är, 19 den som främjar lögn genom falskt
vittnesbörd, och den som vållar trätor mellan bröder. 20 Min
son, bevara din faders bud, och förkasta icke din moders
undervisning. 21 Hav dem alltid bundna vid ditt hjärta, fäst
dem omkring din hals. 22 När du går, må de leda dig, när du
ligger, må de vaka över dig, och när du vaknar upp, må de
tala till dig. 23 Ty budet är en lykta och undervisningen ett
ljus, och tillrättavisningar till tukt äro en livets väg. 24 De
kunna bevara dig för onda kvinnor, för din nästas hustrus
hala tunga. 25 Hav icke begärelse i ditt hjärta till hennes
skönhet, och låt henne icke fånga dig med sina blickar. 26 Ty
för skökan måste du lämna din sista brödkaka, och den gifta
kvinnan går på jakt efter ditt dyra liv. 27 Kan väl någon hämta
eld i sitt mantelveck utan att hans kläder bliva förbrända? 28
Eller kan någon gå på glödande kol, utan att hans fötter
varda svedda? 29 Så sker ock med den som går in till sin
nästas hustru; ostraffad bliver ingen som kommer vid henne.
30 Föraktar man icke tjuven som stjäl för att mätta sitt begär,
när han hungrar? 31 Och han måste ju, om han ertappas,
betala sjufalt igen och giva allt vad han äger i sitt hus. 32
Så är ock den utan förstånd, som förför en annans hustru;
ja, en självspilling är den som sådant gör. 33 Plåga och
skam är vad han vinner, och hans smälek utplånas icke.
34 Ty svartsjuk är mannens vrede, och han skonar icke på
hämndens dag; 35 lösepenning aktar han alls icke på, och
bryr sig ej om att du bjuder stora skänker.

7 Min son, tag vara på mina ord, och göm mina bud inom
dig. 2 Håll mina bud, så får du leva, och bevara min
undervisning såsom din ögonsten. 3 Bind dem vid dina
fingrar, skriv dem på ditt hjärtas tavla. 4 Säg till visheten: "Du
är min syster", och kalla förståndet din förtrogna, 5 så att de
bevara dig för främmande kvinnor, för din nästas hustru, som
talar hala ord. 6 Ty ut genom fönstret i mitt hus, fram genom
gallret där blickade jag; 7 då såg jag bland de fåkunniga, jag
blev varse bland de unga en yngling utan förstånd. 8 Han
gick fram på gatan invid hörnet där hon bodde, på vägen till
hennes hus skred han fram, 9 skymningen, på aftonen av
dagen, nattens dunkel, när mörker rådde 10 Se, då kom där
en kvinna honom till mötes; hennes dräkt var en skökas,
och hennes hjärta illfundigt. 11 Yster och lättsinnig var hon,
hennes fötter hade ingen ro i hennes hus. 12 Än var hon
på gatan, än var hon på torgen vid vart gathörn stod hon
på lur. 13 Hon tog nu honom fatt och kysste honom och
sade till honom med fräckhet i sin uppsyn: 14 "Tackoffer har
jag haft att frambära; i dag har jag fått infria mina löften.
15 Därför gick jag ut till att möta dig jag ville söka upp dig,
och nu ha jag funnit dig. 16 Jag har bäddat min säng med
sköna täcken, med brokigt linne från Egypten. 17 Jag har
bestänkt min bädd med myrra, med aloe och med kanel. 18
Kom, låt oss förnöja oss med kärlek intill morgonen, och

förlusta oss med varandra i älskog. 19 Ty min man är nu icke
hemma han har rest en lång väg bort. 20 Sin penningpung
tog han med sig; först vid fullmånstiden kommer han hem."
21 Så förleder hon honom med allahanda fagert tal; genom
sina läppars halhet förför hon honom. 22 Han följer efter
henne med hast, lik oxen som går för att slaktas, och lik
fången som föres bort till straffet för sin dårskap; 23 ja, han
följer, till dess pilen genomborrar hans lever, lik fågeln som
skyndar till snaran, utan att förstå att det gäller dess liv. 24
Så hören mig nu, I barn, och given akt på min muns tal. 25
Låt icke ditt hjärta vika av till hennes vägar, och förvilla dig
ej in på hennes stigar. 26 Ty många som ligga slagna äro
fällda av henne, och stor är hopen av dem hon har dräpt. 27
Genom hennes hus gå dödsrikets vägar, de som föra nedåt
till dödens kamrar. **(Sheol h7585)**

8 Hör, visheten ropar, och förståndet höjer sin röst. 2 Uppe
på höjderna står hon, vid vägen, där stigarna mötas. 3
Invid portarna, vid ingången till staden där man träder in
genom dörrarna, höjer hon sitt rop: 4 Till eder, I man, vill jag
ropa, och min röst skall utgå till människors barn. 5 Lären
klokhet, I fåkunnige, och I dårar, lären förstånd. 6 Hören, ty
om höga ting vill jag tala, och mina läppar skola upplåta sig
till att säga vad rätt är. 7 Ja, sanning skall min mun tala, en
styggelse för mina läppar är ogudaktighet. 8 Rättfärdiga äro
alla min muns ord; i dem finnes intet falskt eller vrångt. 9 De
äro alla sanna för den förståndige och rätta för dem som
hava funnit kunskap. 10 Så tagen emot min tuktan hellre än
silver, och kunskap hellre än utvalt guld. 11 Ty visheten är
bättre än pärlor; allt vad härligt som finnes går ej upp emot
henne. 12 Jag, visheten, är förtrogen med klokheten, och jag
råder över eftertänksam insikt. 13 Att frukta HERREN är att
hata det onda; ja, högfärd, högmod, en ond vandel och en
ränkfull mun, det hatar jag. 14 Hos mig finnes råd och utväg;
jag är förstånd, hos mig är makt. 15 Genom mig regera
konungarna och stadga furstarna vad rätt är. 16 Genom
mig härska härskarna och hövdingarna, ja, alla domare på
jorden. 17 Jag älskar dem som älska mig, och de som söka
mig, de finna mig. 18 Rikedom och ära vinnas hos mig, ädla
skatter och rättfärdighet. 19 Min frukt är bättre än guld, ja,
finaste guld och den vinning jag skänker bättre än utvalt
silver. 20 På rättfärdighetens väg går jag fram, mitt på det
rättas stigar, 21 till att giva dem som älska mig en rik arvedel
och till att fylla deras förrådshus. 22 HERREN skapade mig
såsom sitt förstlingsverk, i urminnes tid, innan han gjorde
något annat. 23 Från evighet är jag insatt, från begynnelsen,
ända ifrån jordens urtidsdagar. 24 Innan djupen voro till, blev
jag född, innan källor ännu funnos, fyllda med vatten 25
Förrän bergens grund var lagd, förrän höjderna funnos, blev
jag född, 26 när han ännu icke hade skapat land och mark,
ej ens det första av jordkretsens stoft. 27 När han beredde
himmelen, var jag tillstädes, när han spände ett valv över
djupet, 28 när han fäste skyarna i höjden, när djupets källor
bröto fram med makt, 29 när han satte för havet dess gräns,
så att vattnet icke skulle överträda hans befallning, när han
fastställde jordens grundvalar -- 30 då fostrades jag såsom
ett barn hos honom, då hade jag dag efter dag min lust och
min lek inför hans ansikte beständigt; 31 jag hade min lek på
hans jordkrets och min lust bland människors barn. 32 Så
hören mig nu, I barn, ty saliga äro de som hålla mina vägar.
33 Hören tuktan, så att I bliven visa, ja, låten henne icke fara.
34 Säll är den människa som hör mig, så att hon vakar vid
mina dörrar dag efter dag håller vakt vid dörrposterna i mina
portar. 35 Ty den som finner mig, han finner livet och undfår
nåd från HERREN. 36 Men den som går miste om mig han
skadar sig själv; alla de som hata mig, de älska döden.

9 Visheten har byggt sig ett hus, hon har huggit ut sitt
sjutal av pelare. 2 Hon har slaktat sin boskap, blandat sitt
vin, hon har jämväl dukat sitt bord 3 Sina tjänarinnor har
hon utsänt och låter ropa ut sin bjudning uppe på stadens
översta höjder: 4 "Den som är fåkunnig, han komme hit." Ja,
till den oförståndige säger hon så: 5 "Kommen och äten
av mitt bröd, och dricken av vinet som jag har blandat. 6
Övergiven eder fåkunnighet, så att I fån leva, och gån fram
på förståndets väg. 7 (Den som varnar en bespottare, han
får skam igen, och den som tillrättavisar en ogudaktig får
smälek därav. 8 Tillrättavisa icke bespottaren, på det att
han icke må hata dig; tillrättavisa den som är vis, så skall
han älska dig. 9 Giv åt den vise, så bliver han ännu visare;
undervisa den rättfärdige, så lär han än mer. 10 HERRENS
fruktan är vishetens begynnelse, och att känna den Helige
är förstånd.) 11 Ty genom mig skola dina dagar bliva många
och levnadsår givas dig i förökat mått. 12 Är du vis, så är
din vishet dig själv till gagn, och är du en bespottare, så
umgäller du det själv allena." 13 En dåraktig, yster kvinna är
fåkunnigheten, och intet förstå hon. 14 Hon har satt sig vid
ingången till sitt hus, på sin stol, högt uppe i staden, 15 för
att ropa ut sin bjudning till dem som färdas på vägen, dem
som där vandra sin stig rätt fram: 16 "Den som är fåkunnig,
han komme hit." Ja, till den oförståndige säger hon så: 17
"Stulet vatten är sött, bröd i lönndom smakar ljuvligt." 18 han
vet icke att det bär till skuggornas boning, hennes gäster
hamna i dödsrikets djup. ---- **(Sheol h7585)**

10 Detta är Salomos ordspråk. En vis son gör sin fader
glädje, men en dåraktig son är sin moders bedrövelse.
2 Ogudaktighetens skatter gagna till intet men rättfärdigheten
räddar från döden. **3** HERREN lämnar ej den rättfärdiges
hunger omättad, men de ogudaktigas lystnad avvisar han.
4 Fattig bliver den som arbetar med lat hand, men de
idogas hand skaffar rikedom. **5** En förståndig son samlar
om sommaren, men en vanartig son sover i skördetiden.
6 Välsignelser komma över den rättfärdiges huvud, men
de ogudaktigas mun gömmer på orätt. **7** Den rättfärdiges
åminnelse lever i välsignelse, men de ogudaktigas namn
multnar bort. **8** Den som har ett vist hjärta tager emot
tillsägelser, men den som har oförnuftiga läppar går till sin
undergång. **9** Den som vandrar i ostrafflighet, han vandrar
trygg, men den som går vrånga vägar, han bliver röjd. **10**
Den som blinkar med ögonen, han kommer ont åstad, och
den som har oförnuftiga läppar går till sin undergång. **11** Den
rättfärdiges mun är en livets källa, men de ogudaktigas mun
gömmer på orätt. **12** Hat uppväcker trätor, men kärlek skyler
allt som är brutet. **13** På den förståndiges läppar finner man
vishet, men till den oförståndiges rygg hör ris. **14** De visa
gömma på sin kunskap, men den oförnuftiges mun är en
överhängande olycka. **15** Den rikes skatter äro honom en
fast stad, men de armas fattigdom är deras olycka. **16** Den
rättfärdiges förvärv bliver honom till liv; den ogudaktiges
vinning bliver honom till synd. **17** Att taga vara på tuktan är
vägen till livet, men den som ej aktar på tillrättavisning, han
far vilse. **18** Den som gömmer på hat är en lögnare med
sina läppar, och den som utsprider förtal, han är en dåre. **19**
Där många ord äro bliver överträdelse icke borta; men den
som styr sina läppar, han är förståndig. **20** Den rättfärdiges
tunga är utvalt silver, men de ogudaktigas förstånd är föga
värt. **21** Den rättfärdiges läppar vederkvicka många, men de
oförnuftiga dö genom brist på förstånd. **22** Det är HERRENS
välsignelse som giver rikedom, och egen möda lägger
intet därtill **23** Dårens fröjd är att öva skändlighet, men
den förståndiges är att vara vis. **24** Vad den ogudaktige
fruktar, det vederfares honom, och vad de rättfärdiga önska,
del varder dem givet. **25** När stormen kommer, är det ute
med den ogudaktige; men den rättfärdige är en grundval
som evinnerligen består. **26** Såsom syra för tänderna och
såsom rök för ögonen, så är den late för den som har sänt
honom åstad. **27** HERRENS fruktan förlänger livet men de
ogudaktigas år varda förkortade. **28** De rättfärdigas väntan
får en glad fullbordan, men de ogudaktigas hopp varder om
intet. **29** HERRENS vägar äro den ostraffliges värn, men
till olycka för ogärningsmännen. **30** Den rättfärdige skall
aldrig vackla men de ogudaktiga skola icke förbliva boende i
landet. **31** Den rättfärdiges mun bär vishet såsom frukt, men
en vrång tunga bliver utrotad. **32** Den rättfärdiges läppar
förstå vad välbehagligt är, men de ogudaktigas mun är idel
vrånghet.

11 Falsk våg är en styggelse för HERREN, men full vikt
behagar honom väl. **2** När högfärd kommer, kommer
ock smälek, men hos de ödmjuka är vishet. **3** De redligas
ostrafflighet vägleder dem, men de trolösas vrånghet är
dem till fördärv. **4** Gods hjälper intet på vredens dag
men rättfärdighet räddar från döden. **5** Den ostraffliges
rättfärdighet gör hans väg jämn, men genom sin ogudaktighet
faller den ogudaktige. **6** De redligas rättfärdighet räddar
dem, men de trolösa fångas genom sin egen lystnad. **7** När
en ogudaktig dör, varder hans hopp om intet; ja, ondskans
väntan bliver om intet. **8** Den rättfärdige räddas ur nöden,
och den ogudaktige får träda i hans ställe. **9** Genom sin mun
fördärvar den gudlöse sin nästa, men genom sitt förstånd
bliva de rättfärdiga räddade. **10** När det går de rättfärdiga väl,
fröjdar sig staden, och när de ogudaktiga förgås, råder jubel.
11 Genom de redligas välsignelse varder en stad upphöjd,
men genom de ogudaktigas mun brytes den ned. **12** Den
är utan vett, som visar förakt för sin nästa; en man med
förstånd tiger stilla. **13** Den som går med förtal, han förråder
din hemlighet, den som har ett trofast hjärta döljer vad han
får veta. **14** Där ingen rådklokhet finnes kommer folket på
fall, där de rådvisa äro många, där går det väl. **15** En som
går i borgen för en annan, honom går det illa, den som skyr
att giva handslag, han är trygg. **16** En skön kvinna vinner
ära, och våldsverkare vinna rikedom. **17** En barmhärtig man
gör väl mot sig själv men den grymme misshandlar sitt eget
kött. **18** Den ogudaktige gör en bedräglig vinst, men den
som utsår rättfärdighet får en säker lön. **19** Den som står
fast i rättfärdighet, han vinner liv, men den som far efter
ont drager över sig död. **20** En styggelse för HERREN äro
de vrånghjärtade, men de vilkas väg är ostrafflig behaga
honom väl. **21** De onda bliva förvisso icke ostraffade, men
de rättfärdigas avkomma får gå fri. **22** Såsom en gyllene
ring i svinets tryne, så är skönhet hos en kvinna som
saknar vett. **23** Vad de rättfärdiga önska får i allo en god
fullbordan, men vad de ogudaktiga kunna hoppas är vrede.
24 Den ene utströr och får dock mer, den andre spar över
hövan, men bliver allenast fattigare. **25** Den frikostige varder
rikligen mättad, och den som vederkvicker andra, han bliver
själv vederkvickt. **26** Den som håller inne sin säd, honom
förbannar folket, den som lämnar ut sin säd, över hans
huvud kommer välsignelse. **27** Den som vinnlägger sig om

vad gott är, han strävar efter nåd, men den son söker vad
ont är, över honom kommer ock ont. 28 Den som förtröstar
på sin rikedom, han kommer på fall, men de rättfärdiga skola
grönska likasom löv. 29 Den som drager olycka över sitt hus,
han får vind till arvedel, och den oförnuftige bliver träl åt den
som har ett vist hjärta. 30 Den rättfärdiges frukt är ett livets
träd, och den som är vis, han vinner hjärtan. 31 Se, den
rättfärdige får sin lön på jorden; huru mycket mer då den
ogudaktige och syndaren!

12 Den som älskar tuktan, han älskar kunskap, men
oförnuftig är den som hatar tillrättavisning. 2 Den gode
undfår nåd av HERREN, men den ränkfulle varder av honom
fördömd. 3 Ingen människa bliver beståndande genom
ogudaktighet, men de rättfärdigas rot kan icke rubbas. 4 En
idog hustru är sin mans krona, men en vanartig är såsom
röta i hans ben. 5 De rättfärdigas tankar gå ut på vad rätt
är, men de ogudaktigas rådklokhet går ut på svek. 6 De
ogudaktigas ord ligga på lur efter blod, men de redliga
räddas genom sin mun. 7 De ogudaktiga varda omstörtade
och äro så icke mer, men de rättfärdigas hus består. 8 I
mån av sitt vett varder en man prisad, men den som har ett
förvänt förstånd, han bliver föraktad. 9 Bättre är en ringa
man, som likväl har en tjänare, än den som vill vara förnäm
och saknar bröd. 10 Den rättfärdige vet huru hans boskap
känner det, men de ogudaktigas hjärtelag är grymt. 11 Den
som brukar sin åker får bröd till fyllest, men oförståndig är
den som far efter fåfängliga ting. 12 Den ogudaktige vill
in i det nät som fångar de onda, men de rättfärdigas rot
skjuter skott. 13 Den som är ond bliver snärjd i sina läppars
synd, men den rättfärdige undkommer ur nöden 14 Sin muns
frukt får envar njuta sig fullt till godo, och vad en människas
händer hava förövat, det varder henne vedergällt. 15 Den
oförnuftige tycker sin egen väg vara den rätta, med den som
är vis lyssnar till råd. 16 Den oförnuftiges förtörnelse bliver
kunnig samma dag, men den som är klok, han döljer sin
skam 17 Den som talar vad rätt är, han främjar sanning, men
ett falskt vittne talar svek. 18 Mången talar i obetänksamhet
ord som stinga likasom svärd, men de visas tunga är en
läkedom. 19 Sannfärdiga läppar bestå evinnerligen, men en
lögnaktig tunga allenast ett ögonblick. 20 De som bringa
ont å bane hava falskhet i hjärtat, men de som stifta frid,
de undfå glädje. 21 Intet ont vederfares den rättfärdige,
men över de ogudaktiga kommer olycka i fullt mått. 22 En
styggelse för HERREN äro lögnaktiga låppar, men de som
handla redligt behaga honom väl. 23 En klok man döljer
sin kunskap, men dårars hjärtan ropa ut sitt oförnuft. 24 De
idogas hand kommer till välde, men en lat hand måste göra
trältjänst. 25 Sorg i en mans hjärta trycker det ned, men ett
vänligt ord skaffar det glädje. 26 Den rättfärdige visar sin vän
till rätta, men de ogudaktigas väg för dem själva vilse. 27
Den late får icke upp något villebråd, men idoghet är för
människan en dyrbar skatt. 28 På rättfärdighetens väg är liv,
och där dess stig går fram är frihet ifrån död.

13 En vis son hör på sin faders tuktan, men en bespottare
hör icke på någon näpst. 2 Sin muns frukt får envar
njuta sig till godo, de trolösa hungra efter våld. 3 Den som
bevakar sin mun, han bevarar sitt liv, men den som är
lösmunt kommer i olycka 4 Den late är full av lystnad, och han
får dock intet, men de idogas hunger varder rikligen mättad.
5 Den rättfärdige skyr lögnaktigt tal, men den ogudaktige är
förhatlig och skändlig. 6 Rättfärdighet bevarar den vilkens
väg är ostrafflig, men ogudaktighet kommer syndarna på fall.
7 Den ene vill hållas för rik och har dock alls intet, den andre
vill hållas för fattig och har dock stora ägodelar. 8 Den rike
måste giva sin rikedom såsom lösepenning för sitt liv, den
fattige hör icke av något 9 De rättfärdigas ljus brinner glatt,
men de ogudaktigas lampa slocknar ut. 10 Genom övermod
kommer man allenast split åstad, men hos dem som taga
emot råd är vishet. 11 Lättfånget gods försvinner, men den
som samlar efter hand får mycket. 12 Förlängd väntan tär på
hjärtat, men en uppfylld önskan är ett livets träd. 13 Den som
föraktar ordet hemfaller åt dess dom, men den som fruktar
budet, han får vedergällning. 14 Den vises undervisning är
en livets källa; genom den undviker man dödens snaror. 15
Ett gott förstånd bereder ynnest, men de trolösas väg är
alltid sig lik. 16 Var och en som är klok går till väga med
förstånd, men dåren breder ut sitt oförnuft. 17 En ogudaktig
budbärare störtar i olycka, men ett tillförlitligt sändebud är en
läkedom. 18 Fattigdom och skam får den som ej vill veta
av tuktan, men den som tager vara på tillrättavisning, han
kommer till ära. 19 Uppfylld önskan är ljuvlig för själen,
men att fly det onda är en styggelse för dårar. 20 Hav din
umgängelse med de visa, så varder du vis; den som giver
sig i sällskap med dårar, honom går det illa. 21 Syndare
förföljas av olycka, men de rättfärdiga få till lön vad gott är.
22 Den gode lämnar arv åt barnbarn, men syndarens gods
förvaras åt den rättfärdige. 23 De fattigas nyodling giver riklig
föda, men mången förgås genom sin orättrådighet. 24 Den
som spar sitt ris, han hatar sin son, men den som älskar
honom agar honom i tid. 25 Den rättfärdige får äta, så att
hans hunger bliver mättad, men de ogudaktigas buk måste
lida brist.

14 Genom visa kvinnor varder huset uppbyggt, men
oförnuft river ned det med egna händer. **2** Den som
fruktar HERREN, han vandrar i redlighet, men den som
föraktar honom, han går krokiga vägar. **3** I den oförnuftiges
mun är ett gissel för hans högmod, men de visa bevaras
genom sina läppar. **4** Där inga dragare finnas, där förbliver
krubban tom, men riklig vinning får man genom oxars kraft.
5 Ett sannfärdigt vittne ljuger icke, men ett falskt vittne
främjar lögn. **6** Bespottaren söker vishet och finner ingen,
men för den förståndige är kunskap lätt. **7** Gå bort ifrån
den man som är dåraktig; aldrig fann du på hans läppar
något förstånd. **8** Det är den klokes vishet, att han aktar
på sin väg, men det är dårars oförnuft, att de öva svek. **9**
De oförnuftiga bespottas av sitt eget skuldoffer, men bland
de redliga råder gott behag. **10** Hjärtat känner självt bäst
sin egen sorg, ej heller kan en främmande intränga i dess
glädje. **11** De ogudaktigas hus förödes, men de rättsinnigas
hydda blomstrar. **12** Mången håller sin väg för den i rätta,
men på sistone leder den dock till döden. **13** Mitt under löjet
kan hjärtat sörja, och slutet på glädjen bliver bedrövelse. **14**
Av sina gärningars frukt varder den avfällige mättad, och
den gode bliver upphöjd över honom. **15** Den fåkunnige tror
vart ord, men den kloke aktar på sina steg. **16** Den vise
tager sig till vara och flyr det onda, men dåren är övermodig
och sorglös. **17** Den som är snar till vrede gör vad oförnuftigt
är, och en ränkfull man bliver hatad. **18** De fåkunniga hava
fått oförnuft till sin arvedel, men de kloka bliva krönta med
kunskap. **19** De onda måste falla ned inför de goda, och de
ogudaktiga vid den rättfärdiges portar. **20** Jämväl av sina
närmaste är den fattige hatad, men den rike har många
vänner. **21** Den som visar förakt för sin nästa, han begår
synd, men säll är den som förbarmar sig över de betryckta.
22 De som bringa ont å bane skola förvisso fara vilse, men
barmhärtighet och trofasthet röna de som bringa gott å
bane. **23** Av all möda kommer någon vinning, men tomt tal
är ren förlust. **24** De visas rikedom är för dem en krona men
dårarnas oförnuft förbliver oförnuft. **25** Ett sannfärdigt vittne
räddar liv, men den som främjar lögn, han är full av svek. **26**
Den som fruktar HERREN har ett tryggt fäste, och hans
barn få där en tillflykt. **27** I HERRENS fruktan är en livets
källa genom dem undviker man dödens snaror **28** Att hava
många undersåtar är en konungs härlighet, men brist på
folk är en furstes olycka. **29** Den som är tålmodig visar gott
förstånd, men den som är snar till vrede går långt i oförnuft.
30 Ett saktmodigt hjärta är kroppens liv, men bittert sinne är
röta i benen. **31** Den som förtrycker den arme smädar hans
skapare, men den som förbarmar sig över de fattiga, han
ärar honom. **32** Genom sin ondska kommer de ogudaktige
på fall, men den rättfärdige är frimodig in i döden. **33** I den
förståndiges hjärta bor visheten, och i dårarnas krets gör hon
sig kunnig. **34** Rättfärdighet upphöjer ett folk men synd är
folkens vanära. **35** En förståndig tjänare behaga konungen
väl, men över en vanartig skall han vrede komma.

15 Ett mjukt svar stillar vrede, men ett hårt ord kommer
harm åstad. **2** De visas tunga meddelar god kunskap,
men dårars mun flödar över av oförnuft. **3** HERRENS ögon
äro överallt; de giva akt på både onda och goda. **4** En
saktmodig tunga är ett livets träd, men en vrång tunga giver
hjärtesår. **5** Den oförnuftige föraktar sin faders tuktan, men
den som tager vara på tillrättavisning, han varder klok. **6** Den
rättfärdiges hus gömmer stor rikedom, men i de ogudaktigas
vinning är olycka. **7** De visas läppar strö ut kunskap, men
dårars hjärtan äro icke såsom sig bör. **8** De ogudaktigas
offer är en styggelse för HERREN, men de redligas bön
behagar honom väl. **9** En styggelse för HERREN är den
ogudaktiges väg, men den som far efter rättfärdighet, honom
älskar han. **10** Svår tuktan drabbar den som övergiver vägen;
den som hatar tillrättavisning, han måste dö. **11** Dödsriket
och avgrunden ligga uppenbara inför HERREN; huru mycket
mer då människornas hjärtan! **(Sheol h7585)** **12** Bespottaren
finner ej behag i tillrättavisning; till dem som äro visa går han
icke. **13** Ett glatt hjärta gör ansiktet ljust, men vid hjärtesorg
är modet brutet. **14** Den förståndiges hjärta söker kunskap,
men dårars mun far med oförnuft. **15** Den betryckte har
aldrig en glad dag, men ett gott mod är ett ständigt gästabud.
16 Bättre är något litet med HERRENS fruktan än en stor
skatt med oro. **17** Bättre är ett fat kål med kärlek än en
gödd oxe med hat. **18** En snarsticken man uppväcker träta,
men en tålmodig man stillar kiv. **19** Den lates stig är såsom
spärrad av törne, men de redliga hava en banad stig. **20** En
vis son gör sin fader glädje, och en dåraktig människa är
den som föraktar sin moder. **21** I oförnuft har den vettlöse
sin glädje, men en förståndig man går sin väg rätt fram.
22 Där rådplägning fattas varda planerna om intet, men
beståndande bliva de, där de rådvisa äro många. **23** En
man gläder sig, när hans mun kan giva svar; ja, ett ord i
sinom tid, det är gott. **24** Den förståndige vandrar livets väg
uppåt, Då att han undviker dödsriket därnere. **(Sheol h7585)** **25**
Den högmodiges hus rycker HERREN bort, men änkans
råmärke låter han stå fast. **26** För HERREN äro ondskans
anslag en styggelse, men milda ord rena. **27** Den som söker
orätt vinning drager olycka över sitt hus, men den som hatar
mutor, han får leva. **28** Den rättfärdiges hjärta betänker vad
svaras bör, men de ogudaktigas mun flödar över av onda

ord. 29 HERREN är fjärran ifrån de ogudaktiga, men de
rättfärdigas bön hör han. 30 En mild blick gör hjärtat glatt, ett
gott budskap giver märg åt benen. 31 Den vilkens öra hör på
hälsosam tillrättavisning, han skall få dväljas i de vises krets.
32 Den som ej vill veta av tuktan frågar icke efter sitt liv, men
den som hör på tillrättavisning, han förvärvar förstånd. 33
HERRENS fruktan är en tuktan till vishet, och ödmjukhet går
före ära.

16 En människa gör upp planer i sitt hjärta, men från
HERREN kommer vad tungan svarar. 2 Var man tycker
sina vägar vara goda, men HERREN är den som prövar
andarna. 3 Befall dina verk åt HERREN, så hava dina
planer framgång. 4 HERREN har gjort var sak för dess
särskilda mål, så ock den ogudaktige för olyckans dag. 5
En styggelse för HERREN är var högmodig man; en sådan
bliver förvisso icke ostraffad. 6 Genom barmhärtighet och
trofasthet försonas missgärning, och genom HERRENS
fruktan undflyr man det onda. 7 Om en mans vägar behaga
HERREN väl så gör han ock hans fiender till hans vänner. 8
Bättre är något litet med rättfärdighet än stor vinning med
orätt. 9 Människans hjärta tänker ut en väg, men HERREN
är den som styr hennes steg. 10 Gudasvar är på konungens
läppar, i domen felar icke hans mun. 11 Våg och rätt vägning
äro från HERREN, alla vikter i pungen äro hans verk. 12
En styggelse för konungar äro ogudaktiga gärningar, ty
genom rättfärdighet bliver tronen befäst. 13 Rättfärdiga
läppar behaga konungar väl, Och den som talar vad rätt är,
han bliver älskad. 14 Konungens vrede är dödens förebud,
men en vis man blidkar den. 15 När konungen låter sitt
ansikte lysa, är där liv, och hans välbehag är såsom ett
moln med vårregn. 16 Långt bättre är att förvärva vishet
än guld förstånd är mer värt att förvärvas än silver. 17 De
redligas väg är att fly det onda; den som aktar på sin väg,
han bevarar sitt liv. 18 Stolthet går före undergång, och
högmod går före fall. 19 Bättre är att vara ödmjuk bland de
betryckta än att utskifta byte med de högmodiga. 20 Den
som aktar på ordet, han finner lycka, och säll är den som
förtröstar på HERREN. 21 Den som har ett vist hjärta, honom
kallar man förståndig, och där sötma är på läpparna hämtas
mer lärdom. 22 En livets källa är förståndet för den som äger
det, men oförnuftet är de oförnuftigas tuktan. 23 Den vises
hjärta gör hans mun förståndig och lägger lärdom på hans
läppar, allt mer och mer. 24 Milda ord äro honungskakor;
de äro ljuvliga för själen och en läkedom för kroppen. 25
Mången håller sin väg för den rätta, men på sistone leder
den dock till döden. 26 Arbetarens hunger hjälper honom att
arbeta ty hans egen mun driver på honom. 27 Fördärvlig är
den människa som gräver gropar för att skada; det är såsom
brunne en eld på hennes läppar. 28 En vrång människa
kommer träta åstad, och en örontasslare gör vänner oense.
29 Den orättrådige förför sin nästa och leder honom in på
en väg som icke är god. 30 Den som ser under lugg, han
umgås med vrånga tankar; den som biter ihop läpparna, han
är färdig med något ont. 31 En ärekrona äro grå hår; den
vinnes på rättfärdighetens väg. 32 Bättre är en tålmodig man
än en stark, och bättre den som styr sitt sinne än den som
intager en stad. 33 Lotten varder kastad i skötet, men den
faller alltid vart HERREN vill.

17 Bättre är ett torrt brödstycke med ro än ett hus fullt
av högtidsmat med kiv. 2 En förståndig tjänare får
råda över en vanartig son, och bland bröderna får han skifta
arv. 3 Degeln prövar silver och smältugnen guld, så prövar
HERREN hjärtan. 4 En ond människa aktar på ondskefulla
läppar, falskheten lyssnar till fördärvliga tungor. 5 Den som
bespottar den fattige smädar hans skapare; den som gläder
sig åt andras ofärd bliver icke ostraffad. 6 De gamlas krona
äro barnbarn, och barnens ära äro deras fäder. 7 Stortaliga
läppar hövas icke dåren, mycket mindre lögnaktiga läppar
en furste. 8 En gåva är en lyckosten i dens ögon, som ger
den; vart den än kommer bereder den framgång. 9 Den
som skyler vad som är brutet, han vill främja kärlek, men
den som river upp gammalt, han gör vänner oense. 10 En
förebråelse verkar mer på den förståndige än hundra slag
på dåren. 11 Upprorsmakaren vill allenast vad ont är, men
en budbärare utan förbarmande skall sändas mot honom. 12
Bättre är att möta en björninna från vilken man har tagit
ungarna, än att möta en dåre i hans oförnuft. 13 Den som
vedergäller gott med ont, från hans hus skall olyckan icke
vika. 14 Att begynna träta är att släppa ett vattenflöde löst;
håll därför inne, förrän kivet har brutit ut. 15 Den som friar
den skyldige och den som fäller den oskyldige, de äro båda
en styggelse för HERREN. 16 Vartill gagna väl penningar i
dårens hand? Han kunde köpa sig vishet, men han saknar
förstånd. 17 En väns kärlek består alltid. och en broder födes
till hjälp i nöden. 18 En människa utan förstånd är den som
giver handslag, den som går i borgen för sin nästa. 19 Den
som älskar split, han älskar överträdelse; Men som bygger
sin dörr hög, han far efter fall. 20 Den som har ett vrångt
hjärta vinner ingen framgång, och den som har en förvänd
tunga, han faller i olycka. 21 Den som har fött en dåraktig
son får bedrövelse av honom, en dåres fader har ingen
glädje. 22 Ett glatt hjärta är en god läkedom, men ett brutet
mod tager märgen ur benen. 23 Den ogudaktige tager gärna

skänker i lönndom, för att han skall vränga rättens vägar.
24 Den förståndige har sin blick på visheten, men dårens
ögon äro vid jordens ända. 25 En dåraktig son är sin faders
grämelse och en bitter sorg för henne som har fött honom.
26 Att pliktfälla jämväl den rättfärdige är icke tillbörligt; att slå
ädla män strider mot rättvisan. 27 Den som har vett, han
spar sina ord; och lugn till sinnes är en man med förstånd.
28 Om den oförnuftige tege, så aktades också han för vis;
den som tillsluter sina läppar är förståndig.

18 Den egensinnige följer sin egen lystnad, med all makt
söker han strid. 2 Dåren frågar ej efter förstånd,
allenast efter att få lägga fram vad han har i hjärtat. 3 Där den
ogudaktige kommer, där kommer förakt, och med skamlig
vandel följer smälek. 4 Orden i en mans mun äro såsom ett
djupt vatten, såsom en flödande bäck, en vishetens källa. 5
Att vara partisk för den skyldige är icke tillbörligt ej heller att
vränga rätten för den oskyldige. 6 Dårens läppar komma
med kiv, och hans mun ropar efter slag. 7 Dårens mun
är honom själv till olycka, och hans läppar äro en snara
hans liv. 8 Örontasslarens ord äro såsom läckerbitar och
tränga ned till hjärtats innandömen. 9 Den som är försumlig
i sitt arbete, han är allaredan en broder till rövaren. 10
HERRENS namn är ett starkt torn; den rättfärdige hastar dit
och varder beskyddad. 11 Den rikes skatter äro honom en
fast stad, höga murar likna de, i hans inbillning. 12 Före fall
går högmod i mannens hjärta, och ödmjukhet går före ära.
13 Om någon giver svar, förrän han har hört, så tillräknas
det honom såsom oförnuft och skam. 14 Mod uppehåller
mannen i hans svaghet; men ett brutet mod, vem kan bära
det? 15 Den förståndiges hjärta förvärvar kunskap, och
de visas öron söka kunskap. 16 Gåvor öppna väg för en
människa och föra henne fram inför de store. 17 Den som
först lägger fram sin sak har rätt; sedan kommer vederparten
och uppdagar huru det är. 18 Lottkastning gör en ände på
trätor, den skiljer mellan mäktiga män. 19 En förorättad
broder är svårare att vinna än en fast stad, och trätor äro
såsom bommar för ett slott. 20 Av sin muns frukt får envar
sin buk mättad, han varder mättad av sina läppars gröda. 21
Död och liv har tungan i sitt våld, de som gärna bruka henne
få äta hennes frukt. 22 Den som har funnit en rätt hustru,
han har funnit lycka och har undfått nåd av HERREN. 23
Bönfallande är den fattiges tal, men den rike svarar med
hårda ord. 24 Den som ävlas att få vänner, han kommer i
olycka; men vänner finnas, mer trogna än en broder.

19 Bättre är en fattig man som vandrar i ostrafflighet än
en man som har vränga läppar och därtill är en dåre.
2 Ett obetänksamt sinne, redan det är illa; och den som
är snar på foten, han stiger miste. 3 En människas eget
oförnuft kommer henne på fall, och dock är det på HERREN
som hennes hjärta vredgas 4 Gods skaffar många vänner,
men den arme bliver övergiven av sin vän. 5 Ett falskt vittne
bliver icke ostraffat, och den som främjar lögn, han kommer
icke undan. 6 Många söka en furstes ynnest, och alla äro
vänner till den givmilde. 7 Den fattige är hatad av alla sina
fränder, ännu längre draga sig hans vänner bort ifrån honom;
han far efter löften som äro ett intet. 8 Den som förvärvar
förstånd har sitt liv kärt; den som tager vara på insikt, han
finner lycka 9 Ett falskt vittne bliver icke ostraffat, och den
som främjar lögn, han skall förgås. 10 Det höves icke dåren
att hava goda dagar, mycket mindre en träl att råda över
furstar. 11 Förstånd gör en människa tålmodig, och det är
hennes ära att tillgiva vad någon har brutit. 12 En konungs
vrede är såsom ett ungt lejons rytande, hans nåd är såsom
dagg på gräset. 13 En dåraktig son är sin faders fördärv, och
en kvinnas trätor äro ett oavlåtligt takdropp. 14 Gård och
gods får man i arv från sina fäder, men en förståndig hustru
är en gåva från HERREN. 15 Lättja försänker i dåsighet, och
den håglöse får lida hunger. 16 Den som håller budet får
behålla sitt liv; den som ej aktar på sin vandel han varder
dödad. 17 Den som förbarmar sig över den arme, han lånar
åt HERREN och får vedergällning av honom för vad gott han
har gjort. 18 Tukta din son, medan något hopp är, och åtrå
icke att vålla hans död. 19 Den som förgår sig i vrede, han
må plikta därför, ty om du vill ställa till rätta, så gör du det
allenast värre. 20 Hör råd och tag emot tuktan, på det att du
för framtiden må bliva vis. 21 Många planer har en man i
sitt hjärta, men HERRENS råd, det bliver beståndande. 22
Efter en människas goda vilja räknas hennes barmhärtighet,
och en fattig man är bättre än en som ljuger. 23 HERRENS
fruktan för till liv; så får man vila mätt och hemsökes icke av
något ont. 24 Den late sticker sin hand i fatet, men gitter icke
föra den åter till munnen. 25 Slår man bespottaren, så bliver
den fåkunnige klok; och tillrättavisar man den förståndige, så
vinner han kunskap. 26 Den som övar våld mot sin fader eller
driver bort sin moder, han är en vanartig och skändlig son.
27 Min son, om du icke vill höra tuktan, så far du vilse från de
ord som giva kunskap. 28 Ett ont vittne bespottar vad rätt är,
och de ogudaktigas mun är glupsk efter orätt. 29 Straffdomar
ligga redo för bespottarna och slag för dårarnas rygg.

20 En bespottare är vinet, en larmare är rusdrycken, och
ovis är envar som raglar därav. 2 Såsom ett ungt lejons
rytande är den skräck en konung ingiver; den som ådrager

sig hans vrede har förverkat sitt liv. 3 Det är en ära för en
man att hålla sig ifrån kiv, den oförnuftige söker alltid strid. 4
När hösten kommer, vill den late icke plöja; därför söker han
vid skördetiden förgäves efter frukt. 5 Planerna i en mans
hjärta äro såsom ett djupt vatten, men en man med förstånd
hämtar ändå upp dem. 6 Många finnas, som ropa ut var och
en sin barmhärtighet; men vem kan finna en man som är att
lita på? 7 Den som vandrar i ostrafflighet såsom en rättfärdig
man, hans barn går det val efter honom. 8 En konung, som
sitter på domarstolen, rensar med sina ögons kastskovel bort
allt vad ont är. 9 Vem kan säga: "Jag har bevarat mitt hjärta
rent, jag är fri ifrån synd"? 10 Två slags vikt och två slags
mått, det ena som det andra är en styggelse för HERREN.
11 Redan barnet röjer sig i sina gärningar, om dess vandel är
rättskaffens och redlig. 12 Örat, som hör, och ögat, som
ser, det ena som det andra har HERREN gjort. 13 Älska
icke sömn, på det att du icke må bliva fattig; håll dina ögon
öppna, så får du bröd till fyllest. 14 "Uselt, uselt", säger
köparen; men när han går sin väg, rosar han sitt köp. 15 Man
må hava guld, så ock pärlor i myckenhet, den dyrbaraste
klenoden äro dock läppar som tala förstånd. 16 Tag kläderna
av honom, ty han har gått i borgen för en annan, och panta
ut vad han har, för de främmandes skull. 17 Orättfånget bröd
smakar mannen ljuvligt, men efteråt bliver hans mun full av
stenar. 18 Planer hava framgång, när de äro väl överlagda,
och med rådklokhet må man föra krig. 19 Den som går med
förtal, han förråder hemligheter; med den som är lösmunt
må du ej giva dig i lag. 20 Den som uttalar förbannelser
över fader eller moder, hans lampa skall slockna ut mitt i
mörkret. 21 Det förvärv man i förstone ävlas efter, det varder
på sistone icke välsignat. 22 Säg icke: "Jag vill vedergälla
ont med ont"; förbida HERREN, han skall hjälpa dig. 23
Tvåfaldig vikt är en styggelse för HERREN, och falsk våg är
icke något gott. 24 Av HERREN bero en mans steg; ja, en
människa förstår icke själv sin väg. 25 Det är farligt för en
människa att obetänksamt helga något och att överväga sina
löften, först när de äro gjorda. 26 En vis konung rensar bort
de ogudaktiga såsom med en kastskovel och låter tröskhjulet
gå över dem. 27 Anden i människan är en HERRENS lykta;
den utrannsakar alla hjärtats innandömen. 28 Mildhet och
trofasthet äro en konungs vakt; genom mildhet stöder han
sin tron. 29 De ungas ära är deras kraft, och de gamlas
prydnad äro deras grå hår. 30 Sår som svida rena från
ondska, ja, tuktan renar hjärtats innandömen.

21 Konungars hjärtan äro i HERRENS hand såsom
vattenbäckar: han leder dem varthelst han vill. 2 Var
man tycker sin väg vara den rätta, men HERREN är den
som prövar hjärtan. 3 Att öva rättfärdighet och rätt, det är
mer värt för HERREN än offer. 4 Stolta ögon och högmodigt
hjärta -- de ogudaktigas lykta är dem till synd. 5 Den idoges
omtanke leder allenast till vinning, men all fikenhet allenast
till förlust. 6 De skatter som förvärvas genom falsk tunga,
de äro en försvinnande dunst och hasta till döden. 7 De
ogudaktigas övervåld bortrycker dem själva, eftersom de
icke vilja göra vad rätt är. 8 En oärlig mans väg är idel
vrånghet, men en rättskaffens man handla redligt 9 Bättre är
att bo i en vrå på taket än att hava hela huset gemensamt
med en trätgirig kvinna. 10 Den ogudaktiges själ har lust till
det onda; hans nästa finner ingen barmhärtighet hos honom.
11 Straffar man bespottaren, så bliver den fåkunnige vis: och
undervisar man den vise, så inhämtar han kunskap. 12 Den
Rättfärdige giver akt på den ogudaktiges hus, han störtar de
ogudaktiga i olycka. 13 Den som tillsluter sitt öra för den
armes rop, han skall själv ropa utan att få svar. 14 En hemlig
gåva stillar vrede och en skänk i lönndom våldsammaste
förbittring. 15 Det är den rättfärdiges glädje att rätt skipa,
men det är ogärningsmännens skräck. 16 Den människa
som far vilse ifrån förståndets väg, hon hamnar i skuggornas
krets. 17 Den som älskar glada dagar varder fattig; den som
älskar vin och olja bliver icke rik. 18 Den ogudaktige varder
given såsom lösepenning för den rättfärdige, och den trolöse
sättes i de redligas ställe. 19 Bättre är att bo i ett öde land än
med en trätgirig och besvärlig kvinna. 20 Dyrbara skatter och
salvor har den vise i sin boning, men en dåraktig människa
förslösar sitt gods. 21 Den som far efter rättfärdighet och
godhet, han finner liv, rättfärdighet och ära. 22 En vis man
kan storma en stad full av hjältar och bryta ned det fäste
som var dess förtröstan. 23 Den som besvarar sin mun och
sin tunga han bevarar sitt liv för nöd. 24 Bespottare må
den kallas, som är fräck och övermodig, den som far fram
med fräck förmätenhet. 25 Den lates begärelse för honom
till döden, i det att hans händer icke vilja arbeta. 26 Den
snikne är alltid full av snikenhet; men den rättfärdige giver
och spar icke. 27 De ogudaktigas offer är en styggelse;
mycket mer, när det frambäres i skändligt uppsåt. 28 Ett
lögnaktigt vittne skall förgås; men en man som hör på får
allt framgent tala. 29 En ogudaktig man uppträder fräckt;
men den redlige vandrar sina vägar ståndaktigt. 30 Ingen
vishet, intet förstånd, intet råd förmår något mot HERREN.
31 Hästar rustas ut för stridens dag, men från HERREN är
det som segern kommer.

22 Ett gott namn är mer värt än stor rikedom, ett gott
anseende är bättre än silver och guld. 2 Rik och fattig
få leva jämte varandra; HERREN har gjort dem båda. 3

Den kloke ser faran och söker skydd; men de fåkunniga
löpa åstad och få plikta därför. 4 Ödmjukhet har sin lön i
HERRENS fruktan, i rikedom, ära och liv. 5 Törnen och
snaror ligga på den vrånges väg; den som vill bevara sitt
liv håller sig fjärran ifrån dem. 6 Vänj den unge vid den
väg han bör vandra, så viker han ej därifrån, när han bliver
gammal. 7 Den rike råder över de fattiga, och låntagaren
bliver långivarens träl. 8 Den som sår vad orätt är, han
får skörda fördärv, och hans övermods ris får en ände. 9
Den som unnar andra gott, han varder välsignad, ty han
giver av sitt bröd åt den arme. 10 Driv ut bespottaren, så
upphör trätan, och tvist och smädelse få en ände. 11 Den
som älskar hjärtats renhet, den vilkens läppar tala ljuvligt,
hans vän är konungen. 12 HERRENS ögon bevara den
förståndige; därför omstörtar han den trolöses planer. 13 Den
late säger: "Ett lejon är på gatan; därute på torget kunde
jag bliva dräpt." 14 En trolös kvinnas mun är en djup grop;
den som har träffats av HERRENS vrede, han faller däri.
15 Oförnuft låder vid barnets hjärta, men tuktans ris driver
det bort. 16 Den som förtrycker den arme bereder honom
vinning men den som giver åt den rike vållar honom allenast
förlust. ---- 17 Böj ditt öra härtill, och hör de vises ord, och
lägg mina lärdomar på hjärtat. 18 Ty det bliver dig ljuvligt,
om du bevarar dem i ditt innersta; må de alla ligga redo
på dina läppar. 19 För att du skall sätta din förtröstan till
HERREN, undervisar jag i dag just dig. 20 Ja, redan förut
har jag ju skrivit regler för dig och meddelat dig råd och
insikt, 21 för att lära dig tillförlitliga sanningsord, så att du
rätt kan svara den som har sänt dig åstad. 22 Plundra icke
den arme, därför att han är arm, och förtrampa icke den
fattige porten. 23 Ty HERREN skall utföra deras sak, och
dem som röva från dem skall han beröva livet. 24 Giv dig
icke i sällskap med den som lätt vredgas eller i lag med en
snarsticken man, 25 på det att du icke må lära dig hans
vägar och bereda en snara för ditt liv. 26 Var icke en av
dem som giva handslag, en av dem som gå i borgen för lån.
27 Icke vill du att man skall taga ifrån dig sängen där du
ligger, om du icke har något att betala med? 28 Flytta icke
ett gammalt råmärke, ett sådant som dina fäder hava satt
upp. 29 Ser du en man som är väl förfaren i sin syssla, hans
plats är att tjäna konungar; icke må han tjäna ringa män.

23 När du sitter till bords med en furste, så besinna väl
vad du har framför dig, 2 och sätt en kniv på din strupe,
om du är alltför hungrig. 3 Var ej lysten efter hans smakliga
rätter, ty de äro en bedräglig kost. 4 Möda dig icke för att
bliva rik; avstå från att bruka klokskap. 5 Låt icke dina blickar
flyga efter det som ej har bestånd; ty förvisso gör det sig
vingar och flyger sin väg, såsom örnen mot himmelen. 6
Ät icke den missunnsammes bröd, och var ej lysten efter
hans smakliga rätter; 7 ty han förfar efter sina självviska
beräkningar. "Ät och drick" kan han val säga till dig, men
hans hjärta är icke med dig. 8 Den bit du har ätit måste du
utspy, och dina vänliga ord har du förspillt. 9 Tala icke för en
dåres öron, ty han föraktar vad klokt du säger. 10 Flytta icke
ett gammalt råmärke, och gör icke intrång på de faderlösas
åkrar. 11 Ty deras bördeman är stark; han skall utföra deras
sak mot dig. 12 Vänd ditt hjärta till tuktan och dina öron till
de ord som giva kunskap. 13 Låt icke gossen vara utan aga;
ty om du slår honom med riset, så bevaras han från döden;
14 ja, om du slår honom med riset, så räddar du hans själ
undan dödsriket. (Sheol h7585) 15 Min son, om ditt hjärta
bliver vist, så gläder sig ock mitt hjärta; 16 ja, mitt innersta
fröjdar sig, när dina läppar tala vad rätt är. 17 Låt icke ditt
hjärta avundas syndare, men nitälska för HERRENS fruktan
beständigt. 18 Förvisso har du då en framtid, och ditt hopp
varder icke om intet. 19 Hör, du min son, och bliv vis, och
låt ditt hjärta gå rätta vägar. 20 Var icke bland vindrinkare,
icke bland dem som äro överdådiga i mat. 21 Ty drinkare
och frossare bliva fattiga, och sömnaktighet giver trasiga
kläder. 22 Hör din fader, som har fött dig, och förakta icke din
moder, när hon varder gammal. 23 Sök förvärva sanning, och
avhänd dig henne icke, sök vishet och tukt och förstånd. 24
Stor fröjd har den rättfärdiges fader; den som har fått en vis
son har glädje av honom. 25 Må då din fader och din moder
få glädje, och må hon som har fött dig kunna fröjda sig. 26
Giv mig, min son, ditt hjärta, och låt mina vägar behaga dina
ögon. 27 Ty skökan är en djup grop, och nästans hustru är
en trång brunn. 28 Ja, såsom en rövare ligger hon på lur
och de trolösas antal förökar hon bland människorna. 29
Var är ve, var är jämmer? Var äro trätor, var är klagan? Var
äro sår utan sak? Var äro ögon höljda i dunkel? 30 Jo, där
man länge sitter kvar vid vinet, där man samlas för att pröva
kryddade drycker. 31 Så se då icke på vinet, att det är så
rött, att det giver sådan glans i bägaren, och att det så lätt
rinner ned. 32 På sistone stinger det ju såsom ormen, och
likt basilisken sprutar det gift. 33 Dina ögon få då skåda
sällsamma syner, och ditt hjärta talar förvända ting. 34 Det är
dig såsom låge du i havets djup, eller såsom svävade du
uppe i en mast: 35 "De slå mig, men åt vållar mig ingen
smärta, de stöta mig, men jag känner det icke. När skall jag
då vakna upp, så att jag återigen får skaffa mig sådant?"

24 Avundas icke onda människor, och hav ingen lust till att
vara med dem. 2 Ty på övervåld tänka deras hjärtan,
och deras läppar tala olycka. 3 Genom vishet varder ett hus

uppbyggt, och genom förstånd hålles det vid makt. 4 Genom
klokhet bliva kamrarna fyllda med allt vad dyrbart och ljuvligt
är. 5 En vis man är stark, och en man med förstånd är väldig
i kraft. 6 Ja, med rådklokhet skall man föra krig, och där
de rådvisa äro många, där går det väl. 7 Sällsynt korall är
visheten för den oförnuftige, i porten kan han icke upplåta
sin mun. 8 Den som tänker ut onda anslag, honom må man
kalla en ränksmidare. 9 Ett oförnuftigt påfund är synden,
och bespottaren är en styggelse för människor. 10 Låter du
modet falla, när nöd kommer på, så saknar du nödig kraft.
11 Rädda dem som släpas till döden, och bistå dem som
stappla till avrättsplatsen. 12 Om du säger: "Se, vi visste det
icke", så betänk om ej han som prövar hjärtan märker det,
och om ej han som har akt på din själ vet det. Och han skall
vedergälla var och en efter hans gärningar. 13 Ät honung,
min son, ty det är gott, och självrunnen honung är söt för
din mun. 14 Lik sådan må du räkna visheten för din själ.
Om du finner henne, så har du en framtid, och ditt hopp
varder då icke om intet. 15 Lura icke, du ogudaktige, på
den rättfärdiges boning, öva intet våld mot hans vilostad. 16
Ty den rättfärdige faller sju gånger och står åter upp; men
de ogudaktiga störta över ända olyckan. 17 Gläd dig icke,
när din fiende faller, och låt ej ditt hjärta fröjda sig, när han
störtar över ända, 18 på det att HERREN ej må se det med
misshag och flytta sin vrede ifrån honom. 19 Harmas icke
över de onda, avundas icke de ogudaktiga. 20 Ty den som
är ond har ingen framtid; de ogudaktigas lampa skall slockna
ut. 21 Min son, frukta HERREN och konungen; giv dig icke
i lag med upprorsmän. 22 Ty plötsligt skall ofärd komma
över dem, och vem vet när deras år få en olycklig ände? ----
23 Dessa ord äro ock av visa män. Att hava anseende till
personen, när man dömer, är icke tillbörligt. 24 Den som
säger till den skyldige: "Du är oskyldig", honom skola folk
förbanna, honom skola folkslag önska ofärd. 25 Men dem
som skipa rättvisa skall det gå väl, och över dem skall
komma välsignelse av vad gott är. 26 En kyss på läpparna är
det, när någon giver ett rätt svar. 27 Fullborda ditt arbete på
marken, gör allting redo åt dig på åkern; sedan må du bygga
dig bo. 28 Bär icke vittnesbörd mot din nästa utan sak; icke
vill du bedraga med dina läppar? 29 Säg icke: "Såsom han
gjorde mot mig vill jag göra mot honom, jag vill vedergälla
mannen efter hans gärningar." 30 Jag gick förbi en lat mans
åker, en oförståndig människas vingård. 31 Och se, den var
alldeles full av ogräs, dess mark var övertäckt av nässlor,
och dess stenmur låg nedriven. 32 Och jag betraktade det
och aktade därpå, jag såg det och tog varning därav. 33 Ja,
sov ännu litet, slumra ännu litet, lägg ännu litet händerna i
kors för att vila, 34 så skall fattigdomen komma farande över
dig, och armodet såsom en väpnad man.

25 Dessa ordspråk äro ock av Salomo; och Hiskias, Juda
konungs, män hava gjort detta utdrag. 2 Det är Guds
ära att fördölja en sak, men konungars ära att utforska en
sak. 3 Himmelens höjd och jordens djup och konungars
hjärtan kan ingen utrannsaka. 4 Skaffa slagget bort ifrån
silvret, så får guldsmeden fram en klenod därav. 5 Skaffa de
ogudaktiga bort ur konungens tjänst, så varder hans tron
befäst genom rättfärdighet. 6 Förhäv dig icke inför konungen,
och träd icke fram på de stores plats. 7 Ty det är bättre att
man säger till dig: "Stig hitupp", än att man flyttar ned dig
för någon förnämligare man, någon som dina ögon redan
hava sett. 8 Var icke för hastig att begynna en tvist; vad
vill du eljest göra längre fram, om din vederpart kommer
dig på skam? 9 Utför din egen sak mot din vederpart, men
uppenbara icke en annans hemlighet, 10 på det att icke
envar som hör det må lasta dig och ditt rykte bliva ont för
beständigt. 11 Gyllene äpplen i silverskålar äro ord som
talas i rättan tid. 12 Såsom en gyllene örring passar till ett
bröstspänne av fint guld, så passar en vis bestraffare till
ett hörsamt öra. 13 Såsom snöns svalka på en skördedag,
så är en pålitlig budbärare för avsändaren; sin herres själ
vederkvicker han. 14 Såsom regnskyar och blåst, och likväl
intet regn, så är en man som skryter med givmildhet, men
icke håller ord. 15 Genom tålamod varder en furste bevekt,
och en mjuk tunga krossar ben. 16 Om du finner honung, så
ät icke mer än du tål, så att du ej bliver övermätt därav och
får utspy den. 17 Låt din fot icke för ofta komma i din väns
hus, Så att han ej bliver mätt på dig och får motvilja mot
dig. 18 En stridshammare och ett svärd och en skarp pil är
den som bär falskt vittnesbörd mot sin nästa. 19 Såsom
en gnagande tand och såsom ett skadedjurs fot är den
trolöses tillförsikt på nödens dag. 20 Såsom att taga av dig
manteln på en vinterdag, och såsom syra på lutsalt, så är
det att sjunga visor för ett sorgset hjärta. 21 Om din ovän är
hungrig, så giv honom att äta, och om han är törstig, så giv
honom att dricka; 22 så samlar du glödande kol på hans
huvud, och HERREN skall vedergälla dig. 23 Nordanvind
föder regn och en tasslande tunga mulna ansikten. 24 Bättre
är att bo i en vrå på taket än att hava hela huset gemensamt
med en trätgirig kvinna. 25 Såsom friskt vatten för den
försmäktande, så är ett gott budskap ifrån fjärran land. 26
Såsom en grumlad källa och en fördärvad brunn, så är en
rättfärdig som vacklar inför den ogudaktige. 27 Att äta för
mycket honung är icke gott, och den som vinner ära får sin

ära nagelfaren. 28 Såsom en stad vars murar äro nedbrutna
och borta, så är en man som icke kan styra sitt sinne.

26 Såsom snö icke hör till sommaren och regn icke till
skördetiden, så höves det ej heller att dåren får ära. 2
Såsom sparven far sin kos, och såsom svalan flyger bort,
så far en oförtjänt förbannelse förbi. 3 Piskan för hästen,
betslet för åsnan och riset för dårarnas rygg! 4 Svara icke
dåren efter hans oförnuft, så att du icke själv bliver honom
lik. 5 Svara dåren efter hans oförnuft, för att han icke må
tycka sig vara vis. 6 Den som sänder bud med en dåre, han
hugger själv av sig fötterna, och får olycka till dryck. 7 Lika
den lames ben, som hänga kraftlösa ned, äro ordspråk i
dårars mun. 8 Såsom att binda slungstenen fast vid slungan,
så är det att giva ära åt en dåre. 9 Såsom när en törntagg
kommer i en drucken mans hand, så är det med ordspråk i
dårars mun. 10 En mästare gör själv allt, men dåren lejer,
och lejer vem som kommer. 11 Lik en hund som vänder åter
till i sina spyor dåre som på nytt begynner sitt oförnuft. 12
Ser du en man som tycker sig själv vara vis, det är mer
hopp om en dåre än om honom. 13 Den late säger: "Ett
vilddjur är på vägen, ja, ett lejon är på gatorna. 14 Dörren
vänder sig på sitt gångjärn, och den late vänder sig i sin
säng. 15 Den late sticker sin hand i fatet, men finner det
mödosamt att föra den åter till munnen. 16 Den late tycker
sig vara vis, mer än sju som giva förståndiga svar. 17 Lik
en som griper en hund i öronen är den som förivrar sig
vid andras kiv, där han går fram. 18 Lik en rasande, som
slungar ut brandpilar och skjuter och dödar, 19 är en man
som bedrager sin nästa och sedan säger: "Jag gjorde det ju
på skämt." 20 När veden tager slut, slocknar elden. och när
örontasslaren är borta, stillas trätan. 21 Såsom glöd kommer
av kol, och eld av ved, så upptändes kiv av en trätgirig man.
22 Örontasslarens ord äro såsom läckerbitar och tränga ned
till hjärtats innandömen. 23 Såsom silverglasering på ett
söndrigt lerkärl äro kärleksglödande läppar, där hjärtat är
ondskefullt. 24 En fiende förställer sig i sitt tal, men i sitt
hjärta bär han på svek. 25 Om han gör sin röst ljuvlig, så
tro honom dock icke, ty sjufaldig styggelse är i hans hjärta.
26 Hatet brukar list att fördölja sig med, men den hatfulles
ondska varder dock uppenbar i församlingen. 27 Den som
gräver en grop, han faller själv däri, och den som vältrar upp
en sten, på honom rullar den tillbaka. 28 En lögnaktig tunga
hatar dem hon har krossat, och en hal mun kommer fall
åstad.

27 Beröm dig icke av morgondagen, ty du vet icke vad
en dag kan bära i sitt sköte. 2 Må en annan berömma
dig, och icke din egen mun, främmande, och icke dina egna
läppar. 3 Sten är tung, och sand är svår att bära, men tyngre
än båda är förargelse genom en oförnuftig man. 4 Vrede
är en grym sak och harm en störtflod, men vem kan bestå
mot svartsjuka? 5 Bättre är öppen tillrättavisning än kärlek
som hålles fördold. 6 Vännens slag givas i trofasthet, men
ovännens kyssar till överflöd. 7 Den mätte trampar honung
under fötterna, men den hungrige finner allt vad bittert är
sött. 8 Lik en fågel som har måst fly ifrån sitt bo är en man
som har måst fly ifrån sitt hem. 9 Salvor och rökelse göra
hjärtat glatt, ömhet hos en vän som giver välbetänkta råd. 10
Din vän och din faders vän må du icke låta fara, gå icke till
din broders hus, när ofärd drabbar dig; bättre är en granne
som står dig nära än broder som står dig fjärran. 11 Bliv
vis, min son, så gläder du mitt hjärta; jag kan då giva den
svar, som smädar mig. 12 Den kloke ser faran och söker
skydd; de fåkunniga löpa åstad och få plikta därför. 13 Tag
kläderna av honom, ty han har gått i borgen för en annan,
och panta ut vad han har, för den främmande kvinnans skull.
14 Den som välsignar sin nästa med hög röst bittida om
morgonen, honom kan det tillräknas såsom en förbannelse.
15 Ett oavlåtligt takdropp på en regnig dag och en trätgirig
kvinna, det kan aktas lika. 16 Den som vill lägga band på en
sådan vill lägga band på vinden, och hala oljan möter hans
högra hand. 17 Järn giver skärpa åt järn; så skärper den
ena människan den andra. 18 Den som vårdar sitt fikonträd,
han får äta dess frukt; och den som vårdar sig om sin
herre, han kommer till ära. 19 Såsom spegelbilden i vattnet
liknar ansiktet, så avspeglar den ena människans hjärta den
andras. 20 Dödsriket och avgrunden kunna icke mättas; så
bliva ej heller människans ögon mätta. (Sheol h7585) 21 Silvret
prövas genom degeln och guldet genom smältugnen, så ock
en man genom sitt rykte. 22 Om du stötte den oförnuftige
mortel med en stöt, bland grynen, så skulle hans oförnuft
ändå gå ur honom. 23 Se väl till dina får, och hav akt på dina
hjordar. 24 Ty rikedom varar icke evinnerligen; består ens en
krona från släkte till släkte? 25 När ny brodd skjuter upp efter
gräset som försvann, och när foder samlas in på bergen, 26
då äger du lamm till att bereda dig kläder och bockar till att
köpa dig åker; 27 då giva dig getterna mjölk nog, till föda åt
dig själv och ditt hus och till underhåll åt dina tjänarinnor.

28 De ogudaktiga fly, om ock ingen förföljer dem; men
de rättfärdiga äro oförskräckta såsom unga lejon. 2
För sin överträdelses skull får ett land många herrar; men
där folket har förstånd och inser vad rätt är, där bliver det
beståndande. 3 En usel herre, som förtrycker de arma, är
ett regn som förhärjar i stället för att giva bröd. 4 De som

övergiva lagen prisa de ogudaktiga, men de som hålla lagen
gå till strids mot dem. 5 Onda människor förstå icke vad rätt
är, men de som söka HERREN, de förstå allt. 6 Bättre är
en fattig man som vandrar i ostrafflighet rik som i vrånghet
går dubbla vägar. 7 Den yngling är förståndig, som tager
lagen i akt; men som giver sig i sällskap med slösare gör
sin fader skam. 8 De som förökar sitt gods genom ocker
och räntor, han samlar åt den som förbarmar sig över de
arma. 9 Om någon vänder bort sitt öra och icke vill höra
lagen, så är till och med hans bön en styggelse. 10 Den
som leder de redliga vilse in på en ond väg, han faller själv i
sin grop; men de ostraffliga få till sin arvedel vad gott är.
11 En rik man tycker sig vara vis, men en fattig man med
förstånd uppdagar hurudan han är. 12 När de rättfärdiga
triumfera, står allt härligt till; men när de ogudaktiga komma
till makt, får man leta efter människor. 13 Den som fördöljer
sina överträdelser, honom går det icke väl; men den som
bekänner och övergiver dem, han får barmhärtighet. 14
Säll är den människa som ständigt tager sig till vara; men
den som förhärdar sitt hjärta, han faller i olycka. 15 Lik ett
rytande lejon och en glupande björn är en ogudaktig furste
över ett fattigt folk. 16 Du furste utan förstånd, du som övar
mycket våld, att den som hatar orätt vinning, han skall länge
leva. 17 En människa som tryckes av blodskuld bliver en
flykting ända till sin grav, och ingen må hjälpa en sådan. 18
Den som vandrar ostraffligt, han bliver frälst; men den som
i vrånghet går dubbla vägar, han faller på en av dem. 19
Den som brukar sin åker får bröd till fyllest; men den som
far efter fåfängliga ting får fattigdom till fyllest. 20 En redlig
man får mycken välsignelse; men den som fikar efter att
varda rik, kan bliver icke ostraffad. 21 Att hava anseende till
personen är icke tillbörligt; men för ett stycke bröd gör sig
mången till överträdare. 22 Den missunnsamme ävlas efter
ägodelar och förstår icke att brist skall komma över honom.
23 Den som tillrättavisar en avfälling skall vinna ynnest, mer
än den som gör sin tunga hal. 24 Den som plundrar sin
fader eller sin moder och säger: "Det är ingen synd", han är
stallbroder till rövaren. 25 Den som är lysten efter vinning
uppväcker träta; men den som förtröstar på HERREN varder
rikligen mättad. 26 Den som förlitar sig på sitt förstånd,
han är en dåre; men den som vandrar i vishet, han bliver
hulpen. 27 Den som giver åt den fattige, honom skall intet
fattas; men den som tillsluter sina ögon drabbas av mycken
förbannelse. 28 När de ogudaktiga komma till makt, gömma
sig människorna; men när de förgås, växa de rättfärdiga till.

29 Den som får mycken tillrättavisning, men förbliver
hårdnackad, han varder oförtänkt krossad utan
räddning. 2 När de rättfärdiga växa till, gläder sig folket,
men när den ogudaktige kommer till välde, suckar folket. 3
Den som älskar vishet gör sin fader glädje; men den som
giver sig i sällskap med skökor förstör vad han äger. 4
Genom rättvisa håller en konung sitt land vid makt; men den
som utpressar gärder, har fördärvar det. 5 Den man som
smickrar sin nästa han breder ut ett nät för han fötter. 6 En
ond människas överträdelse bliver henne en snara, men den
rättfärdige får jubla och glädjas. 7 Den rättfärdige vårdar
sig om de armas sak, men den ogudaktige förstår intet. 8
Bespottare uppvigla staden, men visa män stilla vreden. 9
När en vis man vill gå till rätta med en oförnuftig man, då
vredgas denne eller ler, och har ingen ro. 10 De blodgiriga
hata den som är ostrafflig, men de redliga söka skydda hans
liv. 11 Dåren släpper all sin vrede lös, men den vise stillar
den till slut. 12 Den furste som aktar på lögnaktigt tal, hans
tjänare äro alla ogudaktiga. 13 Den fattige och förtryckaren
få leva jämte varandra; av HERREN få bådas ögon sitt ljus.
14 Den konung som dömer de armas rätt. hans tron skall
bestå evinnerligen. 15 Ris och tillrättavisning giver vishet,
men ett oupptuktat barn drager skam över sin moder. 16 Där
de ogudaktiga växa till, där växer överträdelsen till, men de
rättfärdiga skola se deras fall med lust. 17 Tukta din son,
så skall han bliva dig till hugnad och giva ljuvlig spis åt din
själ. 18 Där profetia icke finnes, där bliver folket tygellöst;
men säll är den som håller lagen. 19 Med ord kan man icke
tukta en tjänare ty om han än förstår, så rättar han sig icke
därefter. 20 Ser du en man som är snar till att tala, det är
mer hopp om en dåre än om honom. 21 Om någon är för
efterlåten mot sin tjänare i hans ungdom, så visar denne
honom på sistone förakt. 22 En snarsticken man uppväcker
träta, och den som lätt förtörnas begår ofta överträdelse. 23
En människas högmod bliver henne till förödmjukelse, men
den ödmjuke vinner ära. 24 Den som skiftar rov med en tjuv
hatar sitt eget liv; när han hör edsförpliktelsen, yppar han
intet. 25 Människofruktan har med sig snaror, men den som
förtröstar på HERREN, han varder beskyddad. 26 Många
söka en furstes ynnest, men av HERREN får var och en sin
rätt. 27 En orättfärdig man är en styggelse för de rättfärdiga,
och den som vandrar i redlighet är en styggelse för den
ogudaktige.

30 Detta är Agurs, Jakes sons, ord och utsaga. Så talade
den mannen till Itiel -- till Itiel och Ukal. 2 Ja, jag är för
oförnuftig för att kunna räknas såsom människa, jag har
icke mänskligt förstånd; 3 vishet har jag icke fått lära, så
att jag äger kunskap om den Helige. 4 Vem har stigit upp
till himmelen och åter farit ned? Vem har samlat vinden i

sina händer? Vem har knutit in vattnet i ett kläde? Vem har fastställt jordens alla gränser? Vad heter han, och vad heter
hans son -- du vet ju det? 5 Allt Guds tal är luttrat; han är en
sköld för dem som taga sin tillflykt till honom. 6 Lägg icke
något till hans ord, på det att han icke må beslå dig med lögn.
7 Om två ting beder jag dig, vägra mig dem icke, intill min
död: 8 Låt fåfänglighet och lögn vara fjärran ifrån mig; och
giv mig icke fattigdom, ej heller rikedom, men låt mig få det
bröd mig tillkommer. 9 Jag kunde eljest, om jag bleve alltför
matt, förneka dig, att jag sporde: "Vem är HERREN?" eller
om jag bleve alltför fattig, kunde jag bliva en tjuv, ja, förgripa
mig på min Guds namn. 10 Förtala icke en tjänare inför hans
herre; han kunde eljest förbanna dig, så att du stode där med
skam. 11 Ett släkte där man förbannar sin fader, och där man
icke välsignar sin moder; 12 ett släkte som tycker sig vara
rent, fastän det icke har avtvått sin orenlighet; 13 ett släkte --
huru stolta äro icke dess ögon, och huru fulla av högmod äro
icke dess blickar! 14 ett släkte vars tänder äro svärd, och
vars kindtänder äro knivar, så att de äta ut de betryckta ur
landet och de fattiga ur människornas krets! 15 Blodigeln
har två döttrar: "Giv hit, giv hit." Tre finnas, som icke kunna
mättas, ja, fyra, som aldrig säga: "Det är nog": 16 dödsriket
och den ofruktsammas kved, jorden, som icke kan mättas
med vatten, och elden, som aldrig säger: "Det är nog." (Sheol
h7585) 17 Den som bespottar sin fader och försmår att lyda
sin moder hans öga skola korparna vid bäcken hacka ut,
och örnens ungar skola äta upp det. 18 Tre ting äro mig för
underbara, ja, fyra finnas, som jag icke kan spåra: 19 örnens
väg under himmelen, ormens väg över klippan, skeppets
väg mitt i havet och en mans väg hos en ung kvinna. 20
Sådant är äktenskapsbryterskans sätt: hon njuter sig mätt
och stryker sig så om munnen och säger: "Jag har intet orätt
gjort." 21 Tre finnas, under vilka jorden darrar, ja, fyra, under
vilka den ej kan uthärda: 22 under en träl, när han bliver
konung, och en dåre, när han får äta sig mätt, 23 under en
försmådd kvinna, när hon får man och en tjänstekvinna, när
hon tränger undan sin fru. 24 Fyra finnas, som äro små på
jorden, och likväl är stor vishet dem beskärd: 25 myrorna
äro ett svagt folk, men de bereda om sommaren sin föda;
26 klippdassarna äro ett folk med ringa kraft, men i klippan
bygga de sig hus; 27 gräshopporna hava ingen konung, men
i härordning draga de alla ut; 28 gecko-ödlan kan gripas med
händerna, dock bor hon i konungapalatser. 29 Tre finnas,
som skrida ståtligt fram, ja, fyra, som hava en ståtlig gång:
30 lejonet, hjälten bland djuren, som ej viker tillbaka för
någon, 31 en stridsrustad häst och en bock och en konung i
spetsen för sin här. 32 Om du har förhävt dig, evad det var
dårskap eller det var medveten synd, så lägg handen på
munnen. 33 Ty såsom ost pressas ut ur mjölk, och såsom
blod pressas ut ur näsan, så utpressas kiv ur vrede. ----

31 Detta är konung Lemuels ord, vad hans moder sade,
när hon förmanade honom: 2 Hör, min son, ja, hör, du
mitt livs son, hör, du mina löftens son. 3 Giv icke din kraft åt
kvinnor, vänd icke dina vägar till dem som äro konungars
fördärv. 4 Ej konungar tillkommer det, Lemoel, ej konungar
tillkommer det att dricka vin ej furstar att fråga efter starka
drycker. 5 De kunde eljest under sitt drickande förgäta lagen
och förvända rätten för alla eländets barn. 6 Nej, åt den
olycklige give man starka drycker och vin åt dem som hava
en bedrövad själ. 7 Må dessa dricka och förgäta sitt armod
och höra upp att tänka på sin vedermöda. 8 Upplåt din mun
till förmån för den stumme och till att skaffa alla hjälplösa
rätt. 9 Ja, upplåt din mun och döm med rättvisa, och skaffa
den betryckte och fattige rätt. ---- 10 En idog hustru, var
finner man en sådan? Långt högre än pärlor står hon i pris.
11 På henne förlitar sig hennes mans hjärta, och bärgning
kommer icke att fattas honom. 12 Hon gör honom vad ljuvt
är och icke vad lett är, i alla sina levnadsdagar. 13 Omsorg
har hon om ull och lin och låter sina händer arbeta med
lust. 14 Hon är såsom en köpmans skepp, sitt förråd hämtar
hon fjärran ifrån. 15 Medan det ännu är natt, står hon upp
och sätter fram mat åt sitt husfolk, åt tjänarinnorna deras
bestämda del. 16 Hon har planer på en åker, och hon skaffar
sig den; av sina händers förvärv planterar hon en vingård.
17 Hon omgjordar sina länder med kraft och lägger driftighet
i sina armar. 18 Så förmärker hon att hennes hushållning
går väl; hennes lampa släckes icke ut om natten. 19 Till
spinnrocken griper hon med sina händer, och hennes fingrar
fatta om sländan. 20 För den betryckte öppnar hon sin hand
och räcker ut sina armar mot den fattige. 21 Av snötiden
fruktar hon intet för sitt hus, ty hela hennes hus har kläder
av scharlakan. 22 Sköna täcken gör hon åt sig, hon har
kläder av finaste linne och purpur. 23 Hennes man är känd i
stadens portar, där han sitter bland landets äldste. 24 Fina
linneskjortor gör hon och säljer dem, och bälten avyttrar hon
till krämaren. 25 Kraft och heder är hennes klädnad, och
hon ler mot den dag som kommer. 26 Sin mun upplåter hon
med vishet, och har vänlig förmaning på sin tunga. 27 Hon
vakar över ordningen i sitt hus och äter ej i lättja sitt bröd. 28
Hennes söner stå upp och prisa henne säll, hennes man
likaså och förkunnar hennes lov: 29 "Många idoga kvinnor
hava funnits, men du, du övergår dem allasammans." 30
Skönhet är förgänglig och fägring en vindfläkt; men prisas

må en hustru som fruktar HERREN. **31** Må hon få njuta sina
gärningars frukt; hennes verk skola prisa henne i portarna.

Predikaren

1 Detta är predikarens ord, Davids sons, konungens
i Jerusalem. **2** Fåfängligheters fåfänglighet! säger
Predikaren. Fåfängligheters fåfänglighet! Allt är fåfänglighet!
3 Vad förmån har människan av all möda som hon gör sig
under solen? **4** Släkte går, och släkte kommer, och jorden
står evinnerligen kvar. **5** Och solen går upp, och solen går
ned, och har sedan åter brått att komma till den ort där hon
går upp. **6** Vinden far mot söder och vänder sig så mot
norr; den vänder sig och vänder sig, allt under det att den
far fram, och så begynner den åter sitt kretslopp. **7** Alla
floder rinna ut i havet, och ändå bliver havet aldrig fullt; där
floderna förut hava runnit, dit rinna de ständigt åter. **8** Alla
arbetar utan rast; ingen kan utsäga det. Ögat mättas icke av
att se, och örat bliver icke fullt av att höra. **9** Vad som har
varit är vad som kommer att vara, och vad som har hänt är
vad som kommer att hända; intet nytt sker under solen. **10**
Inträffar något varom man ville säga: "Se, detta är nytt", så
har detsamma ändå skett redan förut, i gamla tider, som
voro före oss. **11** Man kommer icke ihåg dem som levde före
oss. Och dem som skola uppstå efter oss skall man icke
heller komma ihåg bland dem som leva ännu senare. **12**
Jag, Predikaren, var konung över Israel i Jerusalem. **13** Och
jag vände mitt hjärta till att begrunda och utrannsaka genom
vishet allt vad som händer under himmelen; sådant är ett
uselt besvär, som Gud har givit människors barn till att plåga
sig med. **14** När jag nu såg på allt vad som händer under
himmelen, se, då var det allt fåfänglighet och ett jagande
efter vind. **15** Det som är krokigt kan icke bliva rakt, och
det som ej finnes kan ej komma med i någon räkning. **16**
Jag sade i mitt hjärta: "Se, jag har förvärvat mig stor vishet,
och jag har förökat den, så att den övergår allas som före
mig hava regerat över Jerusalem; ja, vishet och insikt har
mitt hjärta inhämtat i rikt mått." **17** Men när jag nu vände
mitt hjärta till att förstå vishet och till att förstå oförnuft och
dårskap, då insåg jag att också detta var ett jagande efter
vind. **18** Ty där mycken vishet är, där är mycken grämelse;
och den som förökar sin insikt, han förökar sin plåga.

2 Jag sade i mitt hjärta: "Välan, jag vill pröva huru glädje
kommer dig, gör dig nu goda dagar." Men se, också
detta var fåfänglighet. **2** Jag måste säga om löjet: "Det är
dårskap", och om glädjen: "Vad gagnar den till?" **3** I mitt
hjärta begrundade jag huru jag skulle pläga min kropp med
vin -- allt under det att mitt hjärta ägnade sig åt vishet --
och huru jag skulle hålla fast vid dårskap, till dess jag finge
se vad som vore bäst för människors barn att göra under
himmelen, de dagar de leva. **4** Jag företog mig stora arbeten,
jag byggde hus åt mig, jag planterade vingårdar åt mig. **5** Jag
anlade åt mig lustgårdar och parker och planterade i dem
alla slags fruktträd. **6** Jag anlade vattendammar åt mig för att
ur dem vattna den skog av träd, som växte upp. **7** Jag köpte
trälar och trälinnor, och hemfödda tjänare fostrades åt mig;
jag fick ock boskap, fäkreatur och får, i större myckenhet än
någon som före mig hade varit i Jerusalem. **8** Jag samlade
mig jämväl silver och guld och allt vad konungar och länder
kunna äga; jag skaffade mig sångare och sångerskor och
vad som är människors lust: en hustru, ja, många. **9** Så blev
jag stor, allt mer och mer, större än någon som före mig
hade varit i Jerusalem; och under detta bevarade jag ändå
min vishet. **10** Intet som mina ögon begärde undanhöll jag
dem, och ingen glädje nekade jag mitt hjärta. Ty mitt hjärta
fann glädje i all min möda, och detta var min behållna del av
all min möda. **11** Men när jag så vände mig till att betrakta
alla de verk som mina händer hade gjort, och den möda
som jag hade nedlagt på dem, se, då var det allt fåfänglighet
och ett jagande efter vind. Ja, under solen finnes intet som
kan räknas för vinning. **12** När jag alltså vände mig till att
jämföra vishet med oförnuft och dårskap -- ty vad kunna
de människor göra, som komma efter konungen, annat än
detsamma som man redan förut har gjort? -- **13** då insåg jag
att visheten väl har samma företräde framför dårskapen,
som ljuset har framför mörkret: **14** Den vise har ögon i sitt
huvud, men dåren vandrar i mörker. Dock märkte jag att det
går den ene som den andre. **15** Då sade jag i mitt hjärta:
"Såsom det går dåren, så skall det ock gå mig; vad gagn har
då därav att jag är förmer i vishet?" Och jag sade i mitt hjärta
att också detta var fåfänglighet. **16** Ty den vises minne varar
icke evinnerligen, lika litet som dårens; i kommande dagar
skall ju alltsammans redan vara förgätet. Och måste icke
den vise dö såväl som dåren? **17** Och jag blev led vid livet,
ty illa behagade mig vad som händer under solen, eftersom
allt är fåfänglighet och ett jagande efter vind. **18** Ja, jag blev
led vid all den möda som jag hade gjort mig under solen,
eftersom jag åt någon annan som skall komma efter mig
måste lämna vad jag har gjort. **19** Och vem vet om denne
skall vara en vis man eller en dåre? Men ändå skall han
få råda över allt det varpå jag har nedlagt min möda och
min vishet under solen. Också detta är fåfänglighet. **20** Så
begynte jag då att åter förtvivla i mitt hjärta över all den möda
som jag hade gjort mig under solen. **21** Ty om en människa
med vishet och insikt och skicklighet har utstått sin möda, så
måste hon dock lämna sin del åt en annan som icke har haft

någon möda därmed. Också detta är fåfänglighet och ett
stort elände. 22 Ja, vad gagn har människan av all möda
och hjärteoro som hon gör sig under solen? 23 Alla hennes
dagar äro ju fulla av plåga, och det besvär hon har är fullt av
grämelse; icke ens om natten får hennes hjärta någon ro.
Också detta är fåfänglighet. 24 Det är icke en lycka som
beror av människan själv, att hon kan äta och dricka och
göra sig goda dagar under sin möda. Jag insåg att också
detta kommer från Guds hand, hans som har sagt: 25 "Vem
kan äta, och vem kan njuta, mig förutan?" 26 Ty åt den
människa som täckes honom giver han vishet och insikt och
glädje; men åt syndaren giver han besväret att samla in och
lägga tillhopa, för att det sedan må tillfalla någon som täckes
Gud. Också detta är fåfänglighet och ett jagande efter vind.

3 Allting har sin tid, och vart företag under himmelen har
sin stund. 2 Födas har sin tid, och dö har sin tid. Plantera
har sin tid, och rycka upp det planterade har sin tid. 3 Dräpa
har sin tid, och läka har sin tid. Bryta ned har sin tid, och
bygga upp har sin tid. 4 Gråta har sin tid, och le har sin
tid. Klaga har sin tid, och dansa har sin tid. 5 Kasta undan
stenar har sin tid, och samla ihop stenar har sin tid. Taga i
famn har sin tid, och avhålla sig från famntag har sin tid. 6
Söka upp har sin tid, och tappa bort har sin tid. Förvara har
sin tid, och kasta bort har sin tid. 7 Riva sönder har sin tid,
och sy ihop har sin tid. Tiga har sin tid, och tala har sin tid. 8
Älska har sin tid, och hata har sin tid. Krig har sin tid, och
fred har sin tid. 9 Vad förmån av sin möda har då den som
arbetar? 10 Jag såg vilket besvär Gud har givit människors
barn till att plåga sig med. 11 Allt har han gjort skönt för sin
tid, ja, han har ock lagt evigheten i människornas hjärtan,
dock så, att de icke förmå att till fullo, ifrån begynnelsen
intill änden, fatta det verk som Gud har gjort. 12 Jag insåg
att intet är bättre för dem, än att de äro glada och göra sig
goda dagar, så länge de leva. 13 Men om någon kan äta
och dricka och njuta vad gott är under all sin möda, så är
också detta en Guds gåva. 14 Jag insåg att allt vad Gud gör
skall förbliva evinnerligen; man kan icke lägga något därtill,
ej heller taga något därifrån. Och Gud har så gjort, för att
man skall frukta honom. 15 Vad som är, det var redan förut,
och vad som kommer att ske, det skedde ock redan förut;
Gud söker blott fram det förgångna. 16 Ytterligare såg jag
under solen att på domarsätet rådde orättfärdighet, och på
rättfärdighetens säte orättfärdighet. 17 Då sade jag i mitt
hjärta: Både den rättfärdige och den orättfärdige skall Gud
döma; ty vart företag och allt vad man gör har sin tid hos
honom. 18 Jag sade i mitt hjärta: För människornas skull
sker detta, på det att Gud må pröva dem, och på det att
de själva må inse att de äro såsom fänad. 19 Ty det går
människors barn såsom det går fänaden, dem alla går det
lika. Såsom fänaden dör, så dö ock de; enahanda ande hava
de ock alla. Ja, människorna hava intet framför fänaden, ty
allt är fåfänglighet. 20 Alla går de till samma mål; alla have
de kommit av stoft, och alla skola de åter varda stoft. 21
Vem kan veta om människornas ande att den stiger uppåt,
och om fänadens ande att den far ned under jorden? 22 Och
jag såg att intet är bättre för människan, än att hon är glad
under sitt arbete; ty detta är den del hon får. Ty vem kan föra
henne tillbaka, så att hon får se och hava glädje av vad som
skall ske efter henne?

4 Och ytterligare såg jag på alla de våldsgärningar som
förövas under solen. Jag såg förtryckta fälla tårar, och
ingen fanns, som tröstade dem; jag såg dem lida övervåld av
sina förtryckares hand, och ingen fanns, som tröstade dem.
2 Då prisade jag de döda, som redan hade fått dö, lyckliga
framför de levande, som ännu leva; 3 Men lycklig framför
båda prisade jag den som ännu icke hade kommit till, den
som hade sluppit att se vad ont som göres under solen. 4
Och jag såg att all möda och all skicklighet i vad som göres
icke är annat än den enes avund mot den andre. Också
detta är fåfänglighet och ett jagande efter vind. 5 Dåren
lägger händerna i kors och tär så sitt eget kött. 6 Ja, bättre
är en handfull ro än båda händerna fulla med möda och med
jagande efter vind. 7 Och ytterligare såg jag något som är
fåfänglighet under solen: 8 mången finnes, som står ensam
och icke har någon jämte sig, varken son eller broder; och
likväl är det ingen ände på all hans möda, och hans ögon
bliva icke mätta på rikedom. Och för vem mödar jag mig då
och nekar mig själv vad gott är? Också detta är fåfänglighet
och ett uselt besvär. 9 Bättre är att vara två än en, ty de
två få större vinning av sin möda. 10 Om någondera faller,
så kan ju den andre resa upp sin medbroder. Men ve den
ensamme, om han faller och icke en annan finnes, som kan
resa upp honom. 11 Likaledes, om två ligga tillsammans,
så hava de det varmt; men huru skall den ensamme bliva
varm? 12 Och om någon kan slå ned den som är ensam,
så hålla dock två stånd mot angriparen. Och en tretvinnad
tråd brister icke så snart. 13 Bättre är en gammal konung
som är dåraktig och ej har förstånd nog att låta varna sig
är en fattig yngling med vishet. 14 Ty ifrån fängelset gick
en gång en sådan till konungavälde, fastän han var född i
fattigdom inom den andres rike. 15 Jag såg huru alla som
levde och rörde sig under solen följde ynglingen, denne nye
som skulle träda i den förres ställe; 16 det var ingen ände på
hela skaran av alla dem som han gick i spetsen för. Men

ändå hava de efterkommande ingen glädje av honom. Ty
också detta är fåfänglighet och ett jagande efter vind.

5 Bevara din fot, när du går till Guds hus; att komma dit
för att höra är bättre än något slaktoffer som dårarna
frambära; ty de äro oförståndiga och göra så vad ont är. **2**
Var icke obetänksam med din mun, och låt icke ditt hjärta
förhasta sig med att uttala något ord inför Gud. Gud är ju i
himmelen, och du är på jorden; låt därför dina ord vara få.
3 Ty tanklöshet har med sig mångahanda besvär, och en
dåres röst har överflöd på ord. **4** När du har gjort ett löfte
åt Gud, så dröj icke att infria det; ty till dårar har han icke
behag. Det löfte du har givit skall du infria. **5** Det är bättre att
du intet lovar, än att du gör ett löfte och icke infriar det. **6**
Låt icke din mun draga skuld över hela din kropp; och säg
icke inför Guds sändebud att det var ett förhastande. Icke
vill du att Gud skall förtörnas för ditt tals skull, så att han
fördärvar sina händers verk? **7** Se, där mycken tanklöshet
och fåfänglighet är, där är ock en myckenhet av ord. Ja, Gud
må du frukta. **8** Om du ser att den fattige förtryckes, och
att rätt och rättfärdighet våldföres i landet, så förundra dig
icke däröver; ty på den höge vaktar en högre, och andra
ännu högre vakta på dem båda. **9** Och vid allt detta är det
en förmån för ett land att hava en konung som så styr, att
marken bliver brukad. **10** Den som så älskar penningar bliver
icke mätt på penningar, och den som älskar rikedom har
ingen vinning därav. Också detta är fåfänglighet. **11** När
ägodelarna förökas, bliva ock de som äta av dem många;
och till vad gagn äro de då för ägaren, utom att hans ögon få
se dem? **12** Söt är arbetarens sömn, vare sig han har litet
eller mycket att äta; men den rikes överflöd tillstädjer honom
icke att sova. **13** Ett bedrövligt elände som jag har sett under
solen är det att hopsparad rikedom kan bliva sin ägare till
skada. **14** Och om rikedomen har gått förlorad för någon
genom en olycka, så får hans son, om han har fött en son,
alls intet därav. **15** Sådan som han kom ur sin moders liv
måste han själv åter gå bort, lika naken som han kom, och
för sin möda får han alls intet som han kan taga med sig. **16**
Också det är ett bedrövligt elände. Om han måste gå bort
alldeles sådan som han kom, vad förmån har han då därav
att han så mödar sig -- för vind? **17** Nej, alla sina livsdagar
framlever han i mörker; och mycken grämelse har han, och
plåga och förtret. **18** Se, vad jag har funnit vara bäst och
skönast för människan, det är att hon äter och dricker och
gör sig goda dagar vid den möda som hon har under solen,
medan de livsdagar vara, som Gud giver henne; ty detta är
den del hon får. **19** Och om Gud åt någon har givit rikedom
och skatter, och därtill förunnat honom makt att njuta härav
och att göra sig till godo sin del och att vara glad under sin
möda, så är också detta en Guds gåva. **20** Ty man tänker då
icke så mycket på sina livsdagars gång, när Gud förlänar
glädje i hjärtat.

6 Ett elände som jag har sett under solen, och som kommer
tungt över människorna är det, **2** när Gud åt någon har
givit rikedom och skatter och ära, så att denne för sin räkning
intet saknar av allt det han önskar sig, och Gud sedan icke
förunnar honom makt att själv njuta därav, utan låter en
främling få njuta därav; detta är fåfänglighet och en usel
plåga. **3** Om en man än finge hundra barn och finge leva i
många år, ja, om hans livsdagar bleve än så många, men
hans själ icke finge njuta sig mätt av hans goda, och om han
så bleve utan begravning, då säger jag: lyckligare än han
är ett ofullgånget foster. **4** Ty såsom ett fåfängligt ting har
detta kommit till världen, och i mörker går det bort, och i
mörker höljes dess namn; **5** det fick ej ens se solen, och
det vet av intet. Ett sådant har bättre ro än han. **6** Ja, om
han än levde i två gånger tusen år utan att få njuta något
gott -- gå icke ändå alla till samma mål? **7** All människans
möda är för hennes mun, och likväl bliver hennes hunger
icke mättad. **8** Ty vad förmån har den vise framför dåren?
Vad båtar det den fattige, om han förstår att skicka sig inför
de levande? **9** Bättre är att se något för ögonen än att fara
efter något med begäret. Också detta är fåfänglighet och ett
jagande efter vind. **10** Vad som är, det var redan förut nämnt
vid namn; förutbestämt var vad en människa skulle bliva.
Och hon kan icke gå till rätta med honom som är mäktigare
än hon själv. **11** Ty om man ock ordar än så mycket och
därmed förökar fåfängligheten, vad förmån har man därav?
12 Ty vem vet vad gott som skall hända en människa i livet,
under de fåfängliga livsdagar som hon får framleva, lik en
skugga? Och vem kan säga en människa vad som efter
henne skall ske under solen?

7 Bättre är gott namn än god salva, och bättre är dödens
dag än födelsedagen. **2** Bättre än att gå i gästabudshus
är det att gå i sorgehus; ty där är änden för alla människor,
och den efterlevande må lägga det på hjärtat. **3** Bättre är
grämelse än löje, ty av det som gör ansiktet sorgset far
hjärtat väl. **4** De visas hjärtan äro i sorgehus, och dårarnas
hjärtan i hus där man glädes. **5** Bättre är att höra förebråelser
av en vis man än att få höra sång av dårar. **6** Ty såsom
sprakandet av törne under grytan, så är dårarnas löje. Också
detta är fåfänglighet. **7** Ty vinningslystnad gör den vise till en
dåre, och mutor fördärva hjärtat. **8** Bättre är slutet på en
sak än dess begynnelse; bättre är en tålmodig man än en

högmodig. 9 Var icke för hastig i ditt sinne till att gräma dig,
ty grämelse bor i dårars bröst. 10 Spörj icke: "Varav kommer
det att forna dagar voro bättre än våra?" Ty icke av vishet
kan du fråga så. 11 Jämgod med arvgods är vishet, ja, hon är
förmer i värde för dom som se solen. 12 Ty under vishetens
beskärm är man såsom under penningens beskärm, men
den förståndiges förmån är att visheten behåller sin ägare
vid liv. 13 Se på Guds verk; vem kan göra rakt vad han har
gjort krokigt? 14 Var alltså vid gott mod under den goda
dagen, och betänk under den onda dagen att Gud har gjort
denna såväl som den andra, för att människan icke skall
kunna utfinna något om det som skall ske, när hon är borta.
15 Det ena som det andra har jag sett under mina fåfängliga
dagar: mången rättfärdig som har förgåtts i sin rättfärdighet,
och mången orättfärdig som länge har fått leva i sin ondska.
16 Var icke alltför rättfärdighet, och var icke alltför mycket vis;
icke vill du fördärva dig själv? 17 Var icke alltför orättfärdig,
och var icke en dåre; icke vill du dö i förtid? 18 Det är bäst
att du håller fast vid det ena, utan att ändå släppa det andra;
ty den som fruktar Gud finner en utväg ur allt detta. 19
Visheten gör den vise starkare än tio väldiga i staden. 20 Ty
ingen människa är så rättfärdig på jorden, att hon gör vad
gott är och icke begår någon synd. 21 Akta icke heller på
alla ord som man talar, eljest kunde du få höra din egen
tjänare uttala förbannelser över dig. 22 Ditt hjärta vet ju att
du själv mången gång har uttalat förbannelser över andra.
23 Detta allt har jag försökt att utröna genom vishet. Jag
sade: "Jag vill bliva vis", men visheten förblev fjärran ifrån
mig. 24 Ja, tingens väsen ligger i fjärran, djupt nere i djupet;
vem kan utgrunda det? 25 När jag vände mig med mitt hjärta
till att eftersinna och begrunda, och till att söka visheten och
det som är huvudsumman, och till att förstå ogudaktigheten i
dess dårskap och dåraktigheten i dess oförnuft, 26 då fann
jag något som var bittrare än döden: kvinnan, hon som själv
är ett nät, och har ett hjärta som är en snara, och armar som
äro bojor. Den som täckes Gud kan undkomma henne, men
syndaren bliver hennes fånge. 27 Se, detta fann jag, säger
Predikaren, i det jag lade det ena till det andra för att komma
till huvudsumman. 28 Något gives, som min själ beständigt
har sökt, men som jag icke har funnit: väl har jag funnit en
man bland tusen, men en kvinna har jag icke funnit i hela
hopen. 29 Dock se, detta har jag funnit, att Gud har gjort
människorna sådana de borde vara, men själva tänka de ut
mångahanda funder.

8 Vem är lik den vise, och vem förstår att så uttyda en
sak? Visheten gör människans ansikte ljust, genom den
förvandlas det råa i hennes uppsyn. 2 Jag säger er: Akta på
konungens bud, ja, gör det för den eds skull som du har
svurit vid Gud. 3 Förhasta dig icke att övergiva honom, inlåt
dig ej på något som är ont; han kan ju göra allt vad han vill. 4
Ty en konungs ord är mäktigt, och vem kan säga till honom:
"Vad gör du?" 5 Den som håller budet skall icke veta av
något ont; och tid och sätt skall den vises hjärta lära känna.
6 Ty vart företag har sin tid och sitt sätt, och en människas
ondska kommer tungt över henne. 7 Hon vet ju icke vad som
kommer att ske; vem kan säga henne huru något kommer
att ske? 8 Ingen människa har makt över vinden, till att hejda
den, ej heller har någon makt över dödens dag, ej heller
finnes undflykt i krig; så kan ogudaktigheten icke rädda sin
man. 9 Allt detta såg jag, när jag gav akt på allt vad som
händer under solen, i en tid då den ena människan har makt
över den andra, henne till olycka. 10 Ock likaledes såg jag att
de ogudaktiga fingo komma i sin grav och gå till vila, under
det att sådana som hade gjort vad rätt var måste draga bort
ifrån den Heliges boning och blevo förgätna i staden. Också
detta är fåfänglighet. 11 Därför att dom icke strax går över
vad ont som göres, få människors barn dristighet att göra
det ont är, 12 eftersom syndaren hundra gånger kan göra
vad ont är och likväl får länge leva. Dock vet jag ju att det
skall gå de gudfruktiga väl, därför att de frukta Gud, 13 men
att det icke skall gå den ogudaktige väl, och att hans dagar
icke skola förlängas, såsom skuggan förlänges, eftersom
han icke fruktar Gud. 14 En fåfänglighet som händer här på
jorden är det att rättfärdiga finnas, vilka det går såsom hade
de gjort de ogudaktigas gärningar, och att ogudaktiga finnas,
vilka det går såsom hade de gjort de rättfärdigas gärningar.
Jag sade: Också detta är fåfänglighet. 15 Så prisade jag
då glädjen och fann att intet är bättre för människan under
solen, än att hon äter ock dricker och är glad, så att detta får
följa henne vid hennes möda, under de livsdagar som Gud
giver henne under solen. 16 När jag vände mitt hjärta till att
förstå vishet, och till att betrakta det besvär som man gör sig
på jorden utan att få sömn i sina ögon, varken dag eller
natt, 17 då insåg jag att det är så med alla Guds verk, att
människan icke förmår fatta vad som händer under solen; ty
huru mycket en människa än mödar sig för att utforska det,
fattar hon det ändå icke. Och om någon vis man tänker att
han skall kunna förstå det, så kommer han ändå icke att
kunna fatta det.

9 Ja, allt detta har jag besinnat, och jag har sökt pröva allt
detta, huru de rättfärdiga och de visa och deras verk äro i
Guds våld. Varken om kärlek eller hat kan en människa veta
något förut; allt kan förestå henne. 2 Ja, allt kan vederfaras
alla; det går den rättfärdige såsom den ogudaktige, den

gode och rene såsom den orene, den som offrar såsom
den vilken icke offrar; den gode räknas lika med syndaren,
den som svär bliver lik den som har försyn för att svärja.
3 Ett elände vid allt som händer under solen är detta, att
det går alla lika. Därför äro ock människornas hjärtan fulla
med ondska, och oförnuft är i deras hjärtan, så länge de
leva; och sedan måste de ned bland de döda. 4 För den
som utkoras att vara i de levandes skara finnes ju ännu
något att hoppas; ty bättre är att vara en levande hund än
ett dött lejon. 5 Och väl veta de som leva att de måste
dö, men de döda vet alls intet, och de hava ingen vinning
mer att vänta, utan deras åminnelse är förgäten. 6 Både
deras kärlek och deras hat och deras avund hava redan nått
sin ände, och aldrig någonsin få de mer någon del i vad
som händer under solen. 7 Välan, så ät då ditt bröd med
glädje, och drick ditt vin med glatt hjärta, ty Gud har redan i
förväg givit sitt bifall till vad du gör. 8 Låt dina kläder alltid
vara vita, och låt aldrig olja fattas på ditt huvud. 9 Njut livet
med någon kvinna som du älskar, så länge de fåfängliga
livsdagar vara, som förlänas dig under solen, ja, under alla
dina fåfängliga dagar; ty detta är den del du får i livet vid den
möda som du gör dig under solen. 10 Allt vad du förmår
uträtta med din kraft må du söka uträtta; ty i dödsriket, dit du
går, kan man icke verka eller tänka, där finnes ingen insikt
eller vishet. (Sheol h7585) 11 Ytterligare såg jag under solen
att det icke beror av de snabba huru de lyckas i löpandet,
icke av hjältarna huru striden utfaller, icke av de visa huru de
få sitt bröd, icke av de kloka vad rikedom de förvärva, eller
av de förståndiga vad ynnest de vinna, utan att allt för dem
beror av tid och lägenhet. 12 Ty människan känner icke sin
tid, lika litet som fiskarna, vilka fångas i olycksnätet, eller
fåglarna, vilka fastna i snaran. Såsom dessa, så snärjas
ock människornas barn på olyckans tid, när ofärd plötsligt
faller över dem. 13 Också detta såg jag under solen, ett
visdomsverk, som tycktes mig stort: 14 Det fanns en liten
stad med få invånare, och mot den kom en stor konung
och belägrade den och byggde stora bålverk mot den. 15
Men därinne fanns en fattig man som var vis; och denne
räddade staden genom sin vishet. Dock, sedan tänkte ingen
människa på denne fattige man. 16 Då sade jag: Väl är
vishet bättre än styrka, men den fattiges vishet bliver icke
föraktad, och hans ord varda icke hörda. 17 De vises ord,
om de ock höras helt stilla, äro förmer än allt ropande av en
dårarnas överste. 18 Bättre är vishet än krigsredskap; ty en
enda som felar kan fördärva mycket gott.

10 Giftflugor vålla stank och jäsning i salvoberedarens
salva; så uppväger ett grand av dårskap både vishet
och ära. 2 Den vise har sitt hjärta åt höger, men dåren har
sitt hjärta åt vänster. 3 Ja, varhelst dåren går kommer hans
förstånd till korta, och till alla säger han ifrån, att han är en
dåre. 4 Om hos en furste vrede uppstår mot dig, så håll dig
dock stilla, ty saktmod gör stora synder ogjorda. 5 Ett elände
gives, som jag har sett under solen, ett fel som beror av
den som har makten: 6 att dårskap sättes på höga platser,
medan förnämliga män få sitta i förnedring. 7 Jag har sett
trälar färdas till häst och hövdingar få gå till fots såsom trälar.
8 Den som gräver en grop, han faller själv däri, och den som
bryter ned en mur, honom stinger ormen. 9 Den som vältrar
bort stenar bliver skadad av dem, den som hugger ved
kommer i fara därvid. 10 Om man icke slipar eggen, när ett
järn har blivit slött, så måste man anstränga krafterna dess
mer; och vishet är att göra allt på bästa sätt. 11 Om ormen
får stinga, innan han har blivit tjusad, så har besvärjaren
intet gagn av sin konst. 12 Med sin muns ord förvärvar den
vise ynnest, men dårens läppar fördärva honom själv. 13
Begynnelsen på hans muns ord är dårskap, och änden på
hans tal är uselt oförnuft. 14 Och dåren är rik på ord; dock
vet ingen människa vad som skall ske; vem kan säga en
människa vad som efter henne skall ske? 15 Dårens möda
bliver honom tung, ty icke ens till staden hittar han fram. 16
Ve dig, du land vars konung är ett barn, och vars furstar
hålla måltid redan på morgonen! 17 Väl dig, du land vars
konung är en ädling, och vars furstar hålla måltid i tillbörlig
tid, med måttlighet, och icke för att överlasta sig! 18 Genom
lättja förfalla husets bjälkar, och genom försumlighet dryper
det in i huset. 19 Till sin förlustelse håller man gästabud,
och vinet gör livet glatt; men penningen är det som förlänar
alltsammans. 20 Uttala ej ens i din tanke förbannelser över
en konung, och ej ens i din sovkammare förbannelser över
en rik man; ty himmelens fåglar böra fram ditt tal, och de
bevingade förkunna vad du har sagt.

11 Sänd ditt bröd över vattnet, ty i tidens längd får du det
tillbaka. 2 Dela vad du har i sju delar, ja, i åtta, ty du
vet icke vilken olycka som kan gå över landet. 3 Om molnen
äro fulla av regn, så tömma de ut det på jorden; och om ett
träd faller omkull, det må falla mot söder eller mot norr, så
ligger det på den plats där det har fallit. 4 En vindspejare får
aldrig så, och en molnspanare får aldrig skörda. 5 Lika litet
som du vet vart vinden far, eller huru benen bildas i den
havandes liv, lika litet förstår du Guds verk, hans som verkar
alltsammans. 6 Så ut om morgonen din säd, och underlåt
det ej heller om aftonen, ty du vet icke vilketdera som är
gagneligast, eller om det ena jämte det andra är bäst. 7

Och ljuset är ljuvligt, och det är gott för ögonen att få se
solen. 8 Ja, om en människa får leva än så många år, så må
hon vara glad under dem alla, men betänka, att eftersom
mörkrets dagar bliva så många, är ändå allt som händer
fåfänglighet. 9 Gläd dig, du yngling, din ungdom, och låt ditt
hjärta unna dig fröjd i din ungdomstid; ja, vandra de vägar
ditt hjärta lyster och så, som det behagar dina ögon. Men
vet att Gud för allt detta skall draga dig till doms. 10 Ja, låt
grämelse vika ur ditt hjärta, och håll plåga borta från din
kropp. Ty ungdom och blomstring är fåfänglighet.

12 Så tänk då på din Skapare i din ungdomstid, förrän
de onda dagarna komma och de år nalkas, om vilka
du skall säga: "Jag finner icke behag i dem"; 2 Ja, förrän
solen bliver förmörkad, och dagsljuset och månen och
stjärnorna; före den ålder då molnen komma igen efter
regnet, 3 den tid då väktarna i huset darra och de starka
männen kröka sig; då malerskorna sitta fåfänga, så få som
de nu hava blivit, och skåderskorna hava det mörkt i sina
fönster; 4 då dörrarna åt gatan stängas till, medan ljudet från
kvarnen försvagas; då man står upp, när fågeln begynner
kvittra, och alla sångens tärnor sänka rösten; 5 då man
fruktar för var backe och förskräckelser bo på vägarna; då
mandelträdet blommar och gräshoppan släpar sig fram och
kaprisknoppen bliver utan kraft, nu då människan skall fara
till sin eviga boning och gråtarna redan gå och vänta på
gatan; 6 ja, förrän silversnöret ryckes bort och den gyllene
skålen slås sönder, och förrän ämbaret vid källan krossas
och hjulet slås sönder och faller i brunnen 7 och stoftet
vänder åter till jorden, varifrån det har kommit, och anden
vänder åter till Gud, som har givit den. 8 Fåfängligheters
fåfänglighet! säger Predikaren. Allt är fåfänglighet! ---- 9 För
övrigt är att säga att Predikaren var en vis man, som också
annars lärde folket insikt och övervägde och rannsakade;
många ordspråk författade han. 10 Predikaren sökte efter att
finna välbehagliga ord, sådant som med rätt kunde skrivas,
och sådant som med sanning kunde sägas. 11 De visas
ord äro såsom uddar, och lika indrivna spikar äro deras
tänkespråk. De äro gåvor från en och samma Herde. 12
Och för övrigt är utom detta att säga: Min son, låt varna dig!
Ingen ände är på det myckna bokskrivandet, och mycket
studerande gör kroppen trött. 13 Änden på talet, om vi vilja
höra huvudsumman, är detta: Frukta Gud och håll hans bud,
ty det hör alla människor till. 14 Ty Gud skall draga alla
gärningar till doms, när han dömer allt vad förborgat är, evad
det är gott eller ont.

Höga Visan

1 Sångernas sång av Salomo. **2** Kyssar give han mig,
kyssar av sin mun! Ty din kärlek är mer ljuv än vin. **3**
Ljuv är doften av dina salvor, ja, en utgjuten salva är ditt
namn; fördenskull hava tärnorna dig kär. **4** Drag mig med
dig! Med hast vilja vi följa dig. Ja, konungen har fört mig in i
sina gemak; Vi vilja fröjdas och vara glada över dig, vi vilja
prisa din kärlek högre än vin; med rätta har man dig kär. ----
5 Svart är jag, dock är jag täck, I Jerusalems döttrar, lik
Kedars hyddor, lik Salomos tält. **6** Sen icke därpå att jag
är så svart, att solen har bränt mig så. Min moders söner
blevo vreda på mig och satte mig till vingårdsvakterska; min
egen vingård kunde jag icke vakta. **7** "Säg mig, du som min
själ har kär: Var för du din hjord i bet? Var låter du den vila
om middagen? Må jag slippa att gå lik en vilsekommen
kvinna vid dina vänners hjordar." **8** "Om du icke vet det, du
skönaste bland kvinnor, så gå blott åstad i hjordens spår,
och för dina killingar i bet vid herdarnas tält." ---- **9** "Vid
ett sto i Faraos spann förliknar jag dig, min älskade. **10**
Dina kinder äro så täcka med sina kedjehängen, din hals
med sina pärlerader. **11** Kedjehängen av guld vilja vi skaffa
åt dig med silverkulor på." **12** "Medan konungen håller sin
fest, sprider min nardus sin doft. **13** Min vän är för mig ett
myrragömme, som jag bär i min barm. **14** Min vän är för mig
en klase cyperblommor från En-Gedis vingårdar." **15** "Vad
du är skön, min älskade! Vad du är skön! Dina ögon äro
duvor." **16** "Vad du är skön, min vän! Ja, ljuvlig är du, och
grönskande är vårt viloläger. **17** Bjälkarna i vår boning äro
cedrar, och cypresser vår väggpanel."

2 "Jag är ett ringa blomster i Saron, en lilja i dalen." **2**
"Ja, såsom en lilja bland törnen, så är min älskade bland
jungfrur." **3** "Såsom ett äppelträd bland vildmarkens träd, så
är min vän bland ynglingar; ljuvligt är mig att sitta i dess
skugga, och söt är dess frukt för min mun. **4** I vinsalen har
han fört mig in, och kärleken är hans baner över mig. **5**
Vederkvicken mig med druvkakor, styrken mig med äpplen;
ty jag är sjuk av kärlek." ---- **6** Hans vänstra arm vilar under
mitt huvud, och hans högra omfamnar mig. **7** Jag besvär
eder, I Jerusalems döttrar, vid gaseller och hindar på marken:
Oroen icke kärleken, stören den icke, förrän den själv så vill.
---- **8** Hör, där är min vän! Ja, där kommer han, springande
över bergen, hoppande fram på höjderna. **9** Lik en gasell är
min vän eller lik en ung hjort. Se, nu står han där bakom
vår vägg, han blickar in genom fönstret, han skådar genom
gallret. **10** Min vän begynner tala, han säger till mig: "Stå
upp, min älskade, du min sköna, och kom hitut. **11** Ty se,
vintern är förbi, regntiden är förliden och har gått sin kos.
12 Blommorna visa sig på marken, tiden har kommit, då
vinträden skäras, och turturduvan låter höra sin röst i vårt
land. **13** Fikonträdets frukter begynna att mogna, vinträden
stå redan i blom, de sprida sin doft. Stå upp, min älskade,
min sköna, och kom hitut. **14** Du min duva i bergsklyftan, i
klippväggens gömsle, låt mig se ditt ansikte, låt mig höra din
röst; ty din röst är så ljuv, och ditt ansikte är så täckt." ----
15 Fången rävarna åt oss, de små rävarna, vingårdarnas
fördärvare, nu då våra vingårdar stå i blom. ---- **16** Min vän
är min, och jag är hans, där han för sin hjord i bet ibland
liljor. **17** Till dess morgonvinden blåser och skuggorna fly, må
du ströva omkring, lik en gasell, min vän, eller lik en ung
hjort, på de kassiadoftande bergen.

3 Där jag låg på mitt läger om natten, sökte jag honom som
min själ har kär; jag sökte honom, men fann honom icke.
2 "Jag vill stå upp och gå omkring i staden, på gatorna och
på torgen; jag vill söka honom som min själ har kär." Jag
sökte honom, men fann honom icke. **3** Väktarna mötte mig,
där de gingo omkring i staden. "Haven I sett honom som
min själ har kär?" **4** Knappt hade jag kommit förbi dem, så
fann jag honom som min själ har kär. Jag tog honom fatt,
och jag släppte honom icke, förrän jag hade fört honom in i
min moders hus, in i min fostrarinnas kammare. ---- **5** Jag
besvär eder, I Jerusalems döttrar, vid gaseller och hindar på
marken: Oroen icke kärleken, stören den icke, förrän den
själv så vill. ---- **6** Vem är hon som kommer hitupp från öknen
såsom i stoder av rök, kringdoftad av myrra och rökelse
och alla slags köpmannakryddor? **7** Se, det är Salomos
bärstol! Sextio hjältar omgiva den, utvalda bland Israels
hjältar. **8** Alla bära de svärd och äro väl förfarna i strid. Var
och en har sitt svärd vid sin länd, till värn mot nattens faror.
9 En praktbår är det som konung Salomo har låtit göra åt
sig av virke från Libanon. **10** Dess sidostöd äro gjorda av
silver, ryggstödet av guld, sätet belagt med purpurrött tyg.
Innantill är den prydd i kärlek av Jerusalems döttrar. **11** I
Sions döttrar, gån ut och skåden konung Salomo med lust,
skåden kransen som hans moder har krönt honom med på
hans bröllopsdag, på hans hjärtefröjds dag.

4 Vad du är skön, min älskade, vad du är skön! Dina ögon
äro duvor, där de skymta genom din slöja. Ditt hår är likt
en hjord av getter som strömma nedför Gileads berg. **2** Dina
tänder likna en hjord av nyklippta tackor, nyss uppkomna ur
badet, allasammans med tvillingar, ofruktsam är ingen ibland
dem. **3** Ett rosenrött snöre likna dina läppar, och täck är din

mun. Lik ett brustet granatäpple är din kind, där den skymtar
genom din slöja. 4 Din hals är lik Davids torn, det väl befästa;
tusen sköldar hänga därpå, hjältarnas alla sköldar. 5 Din
barm är lik ett killingpar, tvillingar av en gasell, som gå i bet
ibland liljor. 6 Till dess morgonvinden blåser och skuggorna
fly, vill jag gå bort till myrraberget, till den rökelsedoftande
höjden. 7 Du är skön alltigenom, min älskade, på dig finnes
ingen fläck. ---- 8 Kom med mig från Libanon, min brud,
kom med mig från Libanon. Stig ned från Amanas topp, från
toppen av Senir och Hermon, från lejonens hemvist, från
pantrarnas berg. ---- 9 Du har tagit mitt hjärta, du min syster,
min brud; du har tagit mitt hjärta med en enda blick, med
en enda länk av kedjan kring din hals. 10 Huru skön är
icke din kärlek, du min syster, min brud! Huru ljuv är icke
din kärlek! Ja, mer ljuv än vin; och doften av dina salvor
övergår all vällukt. 11 Av sötma drypa dina läppar, min brud;
din tunga gömmer honung och mjölk, och doften av dina
kläder är såsom Libanons doft. ---- 12 "En tillsluten lustgård
är min syster, min brud, en tillsluten brunn, en förseglad
källa. 13 Såsom en park av granatträd skjuter du upp, med
de ädlaste frukter, med cyperblommor och nardusplantor, 14
med nardus och saffran, kalmus och kanel och rökelseträd
av alla slag, med myrra och aloe och de yppersta kryddor
av alla slag. 15 Ja, en källa i lustgården är du, en brunn
med friskt vatten och ett rinnande flöde ifrån Libanon." 16
"Vakna upp, du nordanvind, och kom, du sunnanvind; blås
genom min lustgård, låt dess vällukt strömma ut. Må min
vän komma till sin lustgård och äta dess ädla frukter."

5 "Ja, jag kommer till min lustgård, du min syster, min brud;
jag hämtar min myrra och mina välluktande kryddor, jag
äter min honungskaka och min honung, jag dricker mitt vin
och min mjölk." ---- Äten, I kära, och dricken, ja, berusen
eder av kärlek. 2 Jag låg och sov, dock vakade mitt hjärta.
Hör, då klappar min vän på dörren: "Öppna för mig, du min
syster, min älskade, min duva, min fromma; ty mitt huvud är
fullt av dagg, mina lockar av nattens droppar." 3 "Jag har
lagt av mina kläder; skulle jag nu åter taga dem på mig? Jag
har tvagit mina fötter; skulle jag nu orena dem?" 4 Min vän
räckte in sin hand genom luckan; då rördes mitt hjärta över
honom. 5 Jag stod upp för att öppna för min vän, och mina
händer dröpo av myrra, mina fingrar av flytande myrra, som
fuktade rigelns handtag. 6 Så öppnade jag för min vän, men
min vän var borta och försvunnen. Min själ blev utom sig vid
tanken på hans ord. Jag sökte honom, men fann honom
icke; jag ropade på honom, men han svarade mig icke. 7
Väktarna mötte mig, där de gingo omkring i staden, de slogo
mig, de sårade mig; de ryckte av mig min mantel, väktarna
på murarna. 8 "Jag besvär eder, I Jerusalems döttrar, om I
finnen min vän, så sägen -- ja, vad skolen I säga honom? Att
jag är sjuk av kärlek!" 9 "Vad är då din vän förmer än andra
vänner, du skönaste bland kvinnor? Vad är din vän förmer än
andra vänner, eftersom du så besvär oss?" 10 "Min vän är
strålande vit och röd, härlig framför tio tusen. 11 Hans huvud
är finaste guld, hans lockar palmträdsvippor, och svarta
såsom korpen. 12 Hans ögon likna duvor invid vattenbäckar,
duvor som bada sig i mjölk och sitta invid bräddfull rand.
13 Hans kinder liknar välluktrika blomstersängar, skrin med
doftande kryddor. Hans läppar äro röda liljor; de drypa av
flytande myrra. 14 Hans händer äro tenar av guld, besatta
med krysoliter. Hans midja är formad av elfenben, övertäckt
med safirer. 15 Hans ben äro pelare av vitaste marmor, som
vila på fotstycken av finaste guld. Att se honom är såsom att
se Libanon; ståtlig är han såsom en ceder. 16 Hans mun är
idel sötma, hela hans väsende är ljuvlighet. Sådan är min
vän, ja, sådan är min älskade, I Jerusalems döttrar."

6 "Vart har han då gått, din vän, du skönaste bland kvinnor?
Vart har din vän tagit vägen? Låt oss hjälpa dig att
söka honom." 2 "Min vän har gått ned till sin lustgård,
till sina välluktrika blomstersängar, för att låta sin hjord
beta i lustgårdarna och för att plocka liljor. 3 Jag är min
väns, och min vän är min, där han för sin hjord i bet ibland
liljor. 4 Du är skön såsom Tirsa, min älskade, ljuvlig såsom
Jerusalem, överväldigande såsom en härskara. 5 Vänd bort
ifrån mig dina ögon, ty de hava underkuvat mig. Ditt hår är
likt en hjord av getter som strömma nedför Gilead. 6 Dina
tänder likna en hjord av tackor, nyss uppkomna ur badet,
allasammans med tvillingar, ofruktsam är ingen ibland dem.
7 Lik ett brustet granatäpple är din kind, där den skymtar
genom din slöja. ---- 8 Sextio äro drottningarna, och åttio
bihustrurna, och tärnorna en otalig skara. 9 Men en enda är
hon, min duva, min fromma, hon, sin moders endaste, hon,
sin fostrarinnas utkorade. När jungfrur se henne, prisa de
henne säll, drottningar och bihustrur höja hennes lov. ----
10 Vem är hon som där blickar fram lik en morgonrodnad,
skön såsom månen, strålande såsom solen, överväldigande
såsom en härskara? 11 Till valnötslunden gick jag ned, för att
glädja mig åt grönskan i dalen, för att se om vinträden hade
slagit ut, om granatträden hade fått blommor. 12 Oförtänkt
satte mig då min kärlek upp på mitt furstefolks vagnar. 13
"Vänd om, vänd om, du brud från Sulem, vänd om, vänd
om, så att vi få se på dig." "Vad finnen I att se hos bruden
från Sulem, där hon rör sig såsom i vapendans?"

7 "Huru sköna äro icke dina fötter i sina skor, du ädla!
Dina höfters rundning är såsom ett bröstspännes kupor,
gjorda av en konstnärs händer. **2** Ditt sköte är en rundad
skål, må vinet aldrig fattas däri. Din midja är en vetehög,
omhägnad av liljor. **3** Din barm är lik ett killingpar, tvillingar
av en gasell. **4** Din hals liknar Elfenbenstornet, dina ögon
dammarna i Hesbon, vid Bat-Rabbimsporten. Din näsa är
såsom Libanonstornet, som skådar ut mot Damaskus. **5** Ditt
huvud höjer sig såsom Karmel, och lockarna på ditt huvud
hava purpurglans. En konung är fångad i deras snara." ---- **6**
"Huru skön och huru ljuv är du icke, du kärlek, så följd av
lust! **7** Ja, din växt är såsom ett palmträds, och din barm
liknar fruktklasar. **8** Jag tänker: I det palmträdet vill jag stiga
upp, jag vill gripa tag i dess kvistar. Må din barm då vara mig
såsom vinträdets klasar och doften av din andedräkt såsom
äpplens doft **9** och din mun såsom ljuvaste vin!" "Ja, ett
vin som lätt glider ned i min vän och fuktar de slumrandes
läppar. **10** Jag är min väns, och till mig står hans åtrå." ----
11 Kom, min vän; låt oss gå ut på landsbygden och stanna
i byarna över natten. **12** Bittida må vi gå till vingårdarna,
för att se om vinträden hava slagit ut, om knopparna hava
öppnat sig, om granatträden hava fått blommor. Där vill jag
giva min kärlek åt dig. **13** Kärleksäpplena sprida sin doft, och
vid våra dörrar finnas alla slags ädla frukter, både nya och
gamla; åt dig, min vän, har jag förvarat dem.

8 Ack att du vore såsom en min broder, ammad vid min
moders bröst! Om jag då mötte dig därute, så finge jag
kyssa dig, och ingen skulle tänka illa om mig därför. **2** Jag
finge då ledsaga dig, föra dig in i min moders hus, och
du skulle undervisa mig; kryddat vin skulle jag giva dig att
dricka, saft från mitt granatträd. ---- **3** Hans vänstra arm
vilar under mitt huvud, och hans högra omfamnar mig. **4**
Jag besvär eder, I Jerusalems döttrar: Oroen icke kärleken,
stören den icke, förrän den själv så vill. **5** Vem är hon som
kommer hitupp från öknen, stödd på sin vän? "Där under
äppelträdet väckte jag dig; där var det som din moder hade
fött dig, där födde dig hon som gav dig livet. **6** Hav mig
såsom en signetring vid ditt hjärta, såsom en signetring på
din arm. Ty kärleken är stark såsom döden, dess trängtan
obetvinglig såsom dödsriket; dess glöd är såsom eldens
glöd, en HERRENS låga är den. **(Sheol h7585)** **7** De största
vatten förmå ej utsläcka kärleken, strömmar kunna icke
fördränka den. Om någon ville giva alla ägodelar i sitt hus
för kärleken, så skulle han ändå bliva försmådd." ---- **8** "Vi
hava en syster, en helt ung, som ännu icke har någon barm.
Vad skola vi göra med vår syster, när tiden kommer, att man
vill vinna henne?" **9** "Är hon en mur, så bygga vi på den ett
krön av silver; men är hon en dörr, så bomma vi för den med
en cederplanka." **10** "Jag är en mur, och min barm är såsom
tornen därpå; så blev jag i hans ögon en kvinna som var
ynnest värd." ---- **11** En vingård ägde Salomo i Baal-Hamon,
den vingården lämnade han åt väktare; tusen siklar silver
var kunde de hämta ur dess frukt. **12** Men min vingård, den
har jag själv i min vård. Du, Salomo, må taga dina tusen,
och två hundra må de få, som vakta dess frukt. ---- **13** "Du
lustgårdarnas inbyggerska, vännerna lyssna efter din röst;
låt mig höra den." **14** "Skynda åstad, min vän, lik en gasell
eller lik en ung hjort, upp på de välluktrika bergen."

Jesaja

1 Detta är Jesajas, Amos' sons, syner, vad han skådade
angående Juda och Jerusalem i Ussias, Jotams, Ahas'
och Hiskias, Juda konungars, tid. **2** Hören, I himlar, och
lyssna, du jord; ty HERREN talar. Barn har jag uppfött och
fostrat, men de hava avfallit från mig. **3** En oxe känner sin
ägare och en åsna sin herres krubba, men Israel känner
intet, mitt folk förstår intet. **4** Ve dig, du syndiga släkte, du
skuldbelastade folk, du ogärningsmäns avföda, I vanartiga
barn, som haven övergivit HERREN, föraktat Israels Helige
och vikit bort ifrån honom! **5** Var skall man mer slå eder,
då I så fortgån i avfällighet? Hela huvudet är ju krankt, och
hela hjärtat är sjukt. **6** Ifrån fotbladet ända upp till huvudet
finnes intet helt, blott sårmärken och blånader och friska
sår, icke utkramade eller förbundna eller lenade med olja.
7 Edert land är en ödemark, edra städer äro uppbrända i
eld, edra åkrar bliva i eder åsyn förtärda av främlingar; en
ödeläggelse är det, såsom där främlingar hava omstörtat
allt. **8** Allenast dottern Sion står kvar där, såsom en hydda i
en vingård, såsom ett vaktskjul på ett gurkfält, såsom en
inspärrad stad. **9** Om HERREN Sebaot icke hade lämnat en
liten återstod kvar åt oss, då vore vi såsom Sodom, vi vore
Gomorra lika. **10** Hören HERRENS ord, I Sodomsfurstar,
lyssna till vår Guds lag, du Gomorra-folk. **11** Vad skall jag
med edra många slaktoffer? säger HERREN. Jag är mätt
på brännoffer av vädurar och på gödkalvars fett, och till
blod av tjurar och lamm och bockar har jag intet behag.
12 När I kommen för att träda fram inför mitt ansikte, vem
begär då av eder det, att mina förgårdar trampas ned? **13**
Bären ej vidare fram fåfängliga spisoffer; ångan av dem är
en styggelse för mig. Nymånader och sabbater och utlysta
fester, ondska i förening med högtidsförsamlingar, sådant
kan jag icke lida. **14** Edra nymånader och högtider hatar min
själ; de hava blivit mig en börda, jag orkar ej bära den. **15**
Ja, huru I än uträcken edra händer, så gömmer jag mina
ögon för eder, och om I än mycket bedjen, så hör jag icke
därpå. Edra händer äro fulla av blod; **16** tvån eder då, och
renen eder. Skaffen edert onda väsende bort ifrån mina
ögon. Hören upp att göra, vad ont är. **17** Lären att göra vad
gott är, faren efter det rätt är, visen förtryckaren på bättre
vägar, skaffen den faderlöse rätt, utfören änkans sak. **18**
Kom, låt oss gå till rätta med varandra, säger HERREN. Om
edra synder än äro blodröda, så kunna de bliva snövita,
och om de äro röda såsom scharlakan, så kunna de bliva
såsom vit ull. **19** Om I ären villiga att höra, skolen I få äta
av landets goda. **20** Men ären I ovilliga och gensträviga,
skolen I förtäras av svärd; ty så har HERRENS mun talat. **21**
Huru har hon icke blivit en sköka, den trogna staden! Den
var full av rätt, rättfärdighet bodde därinne, men nu bo där
mördare. **22** Ditt silver har blivit slagg, ditt ädla vin är utspätt
med vatten. **23** Dina styresmän äro upprorsmän och tjuvars
stallbröder. Alla älskar de mutor och fara efter vinning. Den
faderlöse skaffa de icke rätt, och änkans sak kommer icke
inför dem. **24** Därför säger Herren, HERREN Sebaot, den
Starke i Israel: Ve! Jag vill släcka min harm på mina ovänner
och hämnas på mina fiender. **25** Jag vill vända min hand
emot dig och bortrensa ditt slagg såsom med lutsalt och
skaffa bort all din oädla malm. **26** Jag vill åter giva dig
sådana domare som tillförne, och sådana rådsherrar som du
förut ägde. Därefter skall du kallas "rättfärdighetens stad",
"en trogen stad". **27** Sion skall genom rätt bliva förlossad och
dess omvända genom rättfärdighet. **28** Men fördärv skall
drabba alla överträdare och syndare, och de som övergiva
HERREN, de skola förgås. **29** Ja, de skola komma på skam
med de terebinter som voro eder fröjd; och I skolen få blygas
över de lustgårdar som I haden så kära. **30** Ty I skolen
bliva såsom en terebint med vissnade löv och varda lika en
lustgård utan något vatten. **31** Och de väldige skola varda
såsom blår, och deras verk såsom en gnista, och de skola
tillsammans brinna, och ingen skall kunna släcka.

2 Detta är vad Jesaja, Amos' son, skådade angående Juda
och Jerusalem. **2** Och det skall ske i kommande dagar
att det berg där HERRENS hus är skall stå där fast grundat
och vara det yppersta ibland bergen och upphöjt över andra
höjder; och alla hednafolk skola strömma dit, **3** ja, många
folk skola gå åstad och skola säga: "Upp, låt oss draga åstad
till HERRENS berg, upp till Jakobs Guds hus, för att han må
undervisa oss om sina vägar, så att vi kunna vandra på hans
stigar." Ty från Sion skall lag utgå, och HERRENS ord från
Jerusalem. **4** Och han skall döma mellan hednafolken och
skipa rätt åt många folk. Då skola de smida sina svärd till
plogbillar och sina spjut till vingårdsknivar. Folken skola ej
mer lyfta svärd mot varandra och icke mer lära sig att strida.
5 I av Jakobs hus, kommen, låtom oss vandra i HERRENS
ljus. **6** Ty du har förskjutit ditt folk, Jakobs hus, därför att
de äro fulla av Österlandets väsende och öva teckentyderi
såsom filistéerna; ja, med främlingar förbinda de sig. **7** Deras
land är fullt av silver och guld, och på deras skatter är ingen
ände; deras land är fullt av hästar, och på deras vagnar är
ingen ände; **8** deras land är ock fullt av avgudar, och sina
egna händers verk tillbedja de, det som deras fingrar hava
gjort. **9** Därför bliva människorna nedböjda och männen
ödmjukade; du kan icke förlåta dem. **10** Fly in i klippan, och

göm dig i jorden, för HERRENS fruktansvärda makt och
för hans höga majestät. 11 Ty människornas högmodiga
ögon skola bliva ödmjukade, och männens övermod skall
bliva nedböjt, och HERREN allena skall vara hög på den
dagen. 12 Ty en dag har HERREN Sebaot bestämt, som
skall komma över allt stolt och övermodigt och över allt som
är upphöjt, och det skall bliva ödmjukat, 13 ja, över alla
Libanons cedrar, de höga och stolta, och över alla Basans
ekar; 14 över alla höga berg och alla stolta höjder, 15 över
alla höga torn och alla fasta murar, 16 över alla Tarsis-skepp,
ja, över allt som är skönt att skåda. 17 Och människornas
högmod skall bliva nedböjt och männens övermod nedbrutet,
och HERREN allena skall vara hög på den dagen. 18 Men
avgudarna skola alldeles förgås. 19 Och man skall fly in i
klippgrottor och in i jordhålor, för HERRENS fruktansvärda
makt och för hans höga majestät, när han står upp för att
förskräcka jorden. 20 På den dagen skola människorna kasta
bort åt mullvadar och flädermöss de avgudar av silver och
de avgudar av guld, som de hava gjort åt sig för att tillbedja.
21 Ja, de skola fly in i klipprämnor och in i bergsklyftor, för
HERRENS fruktansvärda makt och för hans höga majestät,
när han står upp för att förskräcka jorden. 22 Så förliten eder
nu ej mer på människor, i vilkas näsa är allenast en fläkt; ty
huru ringa äro icke de att akta!

3 Ty se, Herren, HERREN Sebaot skall taga bort ifrån
Jerusalem och Juda allt slags stöd och uppehälle -- all
mat till uppehälle och all dryck till uppehälle -- 2 hjältar
och krigsmän, domare och profeter, spåmän och äldste,
3 underhövitsmän och högtuppsatta män, rådsherrar och
slöjdkunnigt folk och män som äro förfarna i besvärjelsekonst.
4 Och jag skall giva dem ynglingar till furstar, och barnsligt
självsvåld skall få råda över dem. 5 Av folket skall den
ene förtrycka den andre, var och en sin nästa; den unge
skall sätta sig upp mot den gamle, den ringe mot den högt
ansedde. 6 När då så sker, att någon fattar tag i en annan i
hans faders hus och säger: "Du äger en mantel, du skall
bliva vår styresman; tag du hand om detta vacklande rike" --
7 då skall denne svara och säga: "Jag kan icke skaffa bot; i
mitt hus finnes varken bröd eller mantel. Mig skolen I icke
sätta till styresman över folket." 8 Ty Jerusalem vacklar, och
Juda faller, då de nu med sitt tal och sina gärningar stå emot
HERREN och äro genträviga mot hans härlighets blickar. 9
Deras uppsyn vittnar emot dem; och likasom Sodoms folk
bedriva de sina synder uppenbart och dölja dem icke. Ve
över deras själar, ty själva hava de berett sig olycka! 10 Om
den rättfärdige mån I tänka att det skall gå honom väl, ty
sådana skola äta sina gärningars frukt. 11 Men ve över den
ogudaktige! Honom skall det gå illa, ty efter hans gärningar
skall hans vedergällning bliva. 12 Mitt folks behärskare är ett
barn, och kvinnor råda över det. Mitt folk, dina ledare föra
dig vilse och fördärva den väg, som du skulle gå. 13 Men
HERREN står redo att gå till rätta, han träder fram för att
döma folken; 14 HERREN vill gå till doms med sitt folks
äldste och med dess furstar. "I haven skövlat vingården; rov
från de fattiga är i edra hus. 15 Huru kunnen I så krossa mitt
folk och söndermala de fattiga?" Så säger Herren, HERREN
Sebaot. 16 Och HERREN säger: Eftersom Sions döttrar äro
så högmodiga, och gå med rak hals och spela med ögonen,
och gå där och trippa och pingla med sina fotringar, 17 därför
skall Herren låta Sions döttrars hjässor bliva fulla av skorv,
och HERREN skall blotta deras blygd. 18 På den dagen
skall Herren taga bort all deras ståt: fotringar, pannband
och halsprydnader, 19 örhängen, armband och slöjor, 20
huvudprydnader, fotstegskedjor, gördlar, luktflaskor och
amuletter, 21 fingerringar och näsringar, 22 högtidsdräkter,
kåpor, mantlar och pungar, 23 speglar, fina linneskjortor,
huvudbindlar och flor. 24 Och där skall vara stank i stället för
vällukt, rep i stället för bälte, skalligt huvud i stället för krusat
hår, hölje av säcktyg i stället för högtidsmantel, märken av
brännjärn i stället för skönhet. 25 Dina män skola falla för
svärd och dina hjältar i krig: 26 hennes portar skola klaga
och sörja, och övergiven skall hon sitta på marken.

4 Och på den tiden skola sju kvinnor fatta i en och samma
man och säga: "Vi vilja själva föda oss och själva kläda
oss; låt oss allenast få bära ditt namn, och tag så bort vår
smälek." 2 På den tiden skall det som HERREN låter växa
bliva till prydnad och härlighet, och vad landet alstrar bliva till
berömmelse och ära, för den räddade skaran i Israel. 3 Och
det skall ske att den som lämnas övrig i Sion och den som
bliver kvar i Jerusalem, han skall då kallas helig, var och
en som är upptecknad till liv i Jerusalem -- 4 när en gång
Herren har avtvått Sions döttrars orenlighet och bortsköljt ur
Jerusalem dess blodskulder genom rättens och reningens
ande. 5 Och HERREN skall över hela Sions bergs område
och över dess högtidsskaror skapa en molnsky och en rök
om dagen, och skenet av en lågande eld om natten; ty ett
beskärmande täckelse skall vila över all dess härlighet. 6
Och ett skygd skall vara däröver till skugga under dagens
hetta, och till en tillflykt och ett värn mot störtskurar och
regn.

5 Jag vill sjunga om min vän, min väns sång om hans
vingård. Min vän hade en vingård på en bördig bergskulle.
2 Och han hackade upp den och rensade den från stenar

och planterade där ädla vinträd; han byggde ett vakttorn
därinne, han högg ock ut ett presskar däri. Så väntade han
att den skulle bära äkta druvor, men den bar vilddruvor. 3
Och nu, I Jerusalems invånare och I Juda män, fällen nu
eder dom mellan mig och min vingård. 4 Vad kunde mer
göras för min vingård, än vad jag har gjort för den? Varför
bar den då vilddruvor, när jag väntade att den skulle bära
äkta druvor? 5 Så vill jag nu kungöra för eder vad jag skall
göra med min vingård: Jag skall taga bort dess hägnad, och
den skall givas till skövling; jag skall bryta ned dess mur, och
den skall bliva nedtrampad. 6 Jag skall i grund fördärva
den, ingen skall skära den eller gräva däri. Den skall fyllas
med tistel och törne; och molnen skall jag förbjuda att sända
ned regn på den. 7 Ty HERREN Sebaots vingård, det är
Israels hus; och Juda folk är hans älsklingsplantering. Men
när han väntade laglydnad, då fann han lagbrott, och när
han väntade rättfärdighet, fann han skriande orättfärdighet.
-- 8 Ve eder som läggen hus till hus och fogen åker till
åker, intill dess att rum ej mer finnes och I ären de enda
som bo i landet! 9 Från HERREN Sebaot ljuder det så i
mina öron: Sannerligen, de många husen skola bliva öde;
huru stora och sköna de än äro, skola de bliva tomma på
invånare. 10 Ty en vingård på tio plogland skall giva allenast
ett batmått, och en homers utsäde skall giva blott en efa. 11
Ve dem som stå bittida upp för att hasta till starka drycker,
och som sitta intill sena natten för att upphetta sig med vin!
12 Harpor och psaltare, pukor och flöjter och vin hava de vid
sina dryckeslag, men på HERRENS gärningar akta de icke,
på hans händers verk se de icke. 13 Därför skall mitt folk
oförtänkt föras bort i fångenskap; dess ädlingar skola lida
hunger och dess larmande skaror försmäkta av törst. 14 Ja,
därför spärrar dödsriket upp sitt gap, det öppnar sina käftar
utan allt mått, och stadens yperste måste fara ditned, jämte
dess larmande och sorlande skaror, envar som fröjdar sig
därinne. (Sheol h7585) 15 Så bliva människorna nedböjda och
männen ödmjukade, ja, ödmjukade varda de högmodigas
ögon. 16 Men HERREN Sebaot bliver hög genom sin dom,
Gud, den helige, bevisar sig helig genom rättfärdighet. 17
Och lamm gå där i bet såsom på sin egen mark, och på de
rikas ödetomter söka vandrande herdar sin föda. 18 Ve dem
som draga fram missgärningsstraff med lögnens tåg och
syndastraff såsom med vagnslinor, 19 dem som säga: "Må
han hasta, må han skynda med sitt verk, så att vi få se det;
må det som Israels Helige har beslutit nalkas och komma,
så att vi förnimma det!" 20 Ve dem som kalla det onda gott,
och det goda ont, dem som göra mörker till ljus, och ljus till
mörker, dem som göra surt till sött, och sött till surt! 21 Ve
dem som äro visa i sina egna ögon och hålla sig själva för
kloka! 22 Ve dem som äro hjältar i att dricka vin och som äro
tappra i att blanda starka drycker, 23 dem som giva den
skyldige rätt för mutors skull, men beröva den oskyldige vad
som är hans rätt! 24 Därför, såsom eldsflamman förtär strå,
och såsom halm sjunker tillsammans i lågan, så skall deras
rot förruttna, och deras löv skola flyga bort såsom stoft,
eftersom de förkastade HERREN Sebaots lag och föraktade
Israels Heliges ord. 25 Därför har HERRENS vrede upptänts
mot hans folk, och han uträcker sin hand emot det och slår
det, så att bergen darra, och så att döda kroppar ligga såsom
orenlighet på gatorna. Vid allt detta vänder hans vrede icke
åter, hans hand är ännu uträckt. 26 Och han reser upp ett
baner för hednafolken i fjärran, och lockar på dem att de
skola komma från jordens ända; och se, snart och med hast
komma de dit. 27 Ingen finnes bland dem, som är trött, ingen
som är stapplande. Ingen unnar sig slummer och ingen
sömn; på ingen lossnar bältet omkring hans länder, och för
ingen brister en skorem sönder. 28 Deras pilar äro skarpa,
och deras bågar äro alla spända; deras hästars hovar äro
såsom av flinta, och deras vagnshjul likna stormvinden. 29
Deras skriande är såsom en lejoninnas; de skria såsom
unga lejon, rytande gripa de sitt rov och bära bort det, och
ingen finnes, som räddar. 30 Ett rytande över folket höres på
den dagen, likt rytandet av ett hav; och skådar man ned på
jorden, se, då är där mörker och nöd, och ljuset är förmörkat
genom töcken.

6 I det år då konung Ussia dog såg jag Herren sitta på
en hög och upphöjd tron, och släpet på hans mantel
uppfyllde templet. 2 Serafer stodo omkring honom. Var
och en av dem hade sex vingar: med två betäckte de sina
ansikten, med två betäckte de sina fötter, och med två flögo
de. 3 Och den ene ropade till den andre och sade: "Helig,
helig, helig är HERREN Sebaot; hela jorden är full av hans
härlighet." 4 Och dörrtröskelarnas fästen darrade, när ropet
ljöd; och huset blev uppfyllt av rök. 5 Då sade jag: "Ve mig,
jag förgås! Ty jag har orena läppar, och jag bor ibland ett folk
som har orena läppar, och mina ögon hava sett Konungen,
HERREN Sebaot." 6 Men en av seraferna flög fram till mig,
och han hade i sin hand ett glödande kol, som han med en
tång hade tagit på altaret. 7 Och han rörde därmed vid min
mun. Därefter sade han: "Se, då nu detta har rört vid dina
läppar, har din missgärning blivit tagen ifrån dig, och din synd
är försonad." 8 Och jag hörde Herren tala, och han sade:
"Vem skall jag sända, och vem vill vara vår budbärare?" Och
jag sade: "Se, här är jag, sänd mig." 9 Då sade han: "Gå
åstad och säg till detta folk: 'Hören alltjämt, men förstån

intet; sen alltjämt, men förnimmen intet'. 10 Förstocka detta
folks hjärta, och tillslut dess öron, och förblinda dess ögon,
så att det icke kan se med sina ögon, eller höra med sina
öron, eller förstå med sitt hjärta, och omvända sig och bliva
helat." 11 Men jag sade: "För huru lång tid, Herre?" Han
svarade: "Till dess att städerna bliva öde och utan någon
invånare, och husen utan folk, och till dess att fälten ligga
öde och förhärjade. 12 Och när HERREN har fört folket bort
i fjärran och ödsligheten bliver stor i landet, 13 och allenast
en tiondedel ännu är kvar däri, då skall denna ytterligare
förödas såsom en terebint eller en ek av vilken en stubbe
har lämnats kvar, när den fälldes. Den stubben skall vara en
helig säd."

7 Och i Ahas', Jotams sons, Ussias sons, Juda konungs,
tid hände sig att Resin, konungen i Aram, och Peka,
Remaljas son, Israels konung, drogo upp mot Jerusalem för
att erövra det (vilket de likväl icke förmådde göra). 2 Och när
det blev berättat för Davids hus att araméerna hade lägrat
sig i Efraim, då skälvde hans och hans folks hjärtan, såsom
skogens träd skälva för vinden. 3 Men HERREN sade till
Jesaja: "Gå åstad med din son Sear-Jasub och möt Ahas
vid ändan av Övre dammens vattenledning, på vägen till
Valkarfältet, 4 och säg till honom: Tag dig till vara och håll dig
stilla; frukta icke och var icke försagd i ditt hjärta för dessa
två rykande brandstumpar, för Resin med araméerna och
för Remaljas son, i deras förgrymmelse. 5 Eftersom Aram
med Efraim och Remaljas son hava gjort upp onda planer
mot dig och sagt: 6 'Vi vilja draga upp mot Juda och slå det
med skräck och erövra det åt oss och göra Tabals son till
konung där', 7 därför säger Herren, HERREN: Det skall icke
lyckas, det skall icke ske. 8 Ty Damaskus är Arams huvud,
och Resin är Damaskus' huvud; och om sextiofem år skall
Efraim vara krossat, så att det icke mer är ett folk. 9 Och
Samaria är Efraims huvud, och Remaljas son är Samarias
huvud. Om I icke haven tro, skolen I icke hava ro." 10 Och
HERREN talade ytterligare till Ahas och sade: 11 "Begär ett
tecken från HERREN, din Gud; du må begära det vare sig
nedifrån djupet eller uppifrån höjden." (Sheol h7585) 12 Men
Ahas svarade: "Jag begär intet, jag vill icke fresta HERREN."
13 Då sade han: "Så hören då, I av Davids hus: Är det
eder icke nog att I sätten människors tålamod på prov?
Viljen I ock pröva min Guds tålamod? 14 Så skall då Herren
själv giva eder ett tecken: Se, den unga kvinnan skall varda
havande och föda en son, och hon skall giva honom namnet
Immanuel. 15 Gräddmjölk och honung skall bliva hans mat
inemot den tid då han förstår att förkasta vad ont är och
utvälja vad gott är. 16 Ty innan gossen förstår att förkasta
vad ont är och utvälja vad gott är, skall det land för vars båda
konungar du gruvar dig vara öde. 17 Och över dig och över
ditt folk och över din faders hus skall HERREN låta dagar
komma, sådana som icke hava kommit allt ifrån den tid då
Efraim skilde sig från Juda: konungen i Assyrien. 18 Ty på
den tiden skall HERREN locka på flugorna längst borta vid
Egyptens strömmar och på bisvärmarna i Assyriens land; 19
och de skola komma och slå ned, alla tillhopa, i bergsdälder
och stenklyftor, i alla törnsnår och på alla betesmarker. 20
På den tiden skall HERREN med en rakkniv som tingas på
andra sidan floden -- nämligen med konungen i Assyrien
-- raka av allt hår både på huvudet och nedtill; ja, också
skägget skall den taga bort. 21 På den tiden skall en kviga
och två tackor vara vad en man föder upp. 22 Men han skall
få mjölk i sådan myckenhet att han kan leva av gräddmjölk;
ja, alla som finnas kvar i landet skola leva av gräddmjölk
och honung. 23 Och det skall ske på den tiden, att där nu
tusen vinträd stå, värda tusen siklar silver, där skall överallt
växa tistel och törne. 24 Med pilar och båge skall man gå
dit, ty hela landet skall vara tistel och törne. 25 Och alla de
berg där man nu arbetar med hackan, dem skall man ej mer
beträda, av fruktan för tistel och törne; de skola bliva platser
dit oxar drivas, och marker som trampas ned av får."

8 Och HERREN sade till mig: "Tag dig en stor tavla och
skriv på den med tydlig stil Maher-salal Has-bas. 2 Och
jag vill taga mig pålitliga vittnen: prästen Uria och Sakarja,
Jeberekjas son." 3 Och jag gick in till profetissan, och
hon blev havande och födde en son. Och HERREN sade
till mig: "Giv honom namnet Maher-salal Has-bas. 4 Ty
förrän gossen kan säga 'fader' och 'moder' skall man bära
Damaskus' skatter och byte från Samaria fram för konungen
i Assyrien." 5 Och HERREN talade vidare till mig och sade:
6 "Eftersom detta folk föraktar Siloas vatten, som flyter så
stilla, och har sin fröjd med Resin och Remaljas son, 7 se,
därför skall HERREN låta komma över dem flodens vatten,
de väldiga och stora, nämligen konungen i Assyrien med all
hans härlighet. Och den skall stiga över alla sina bräddar
och gå över alla sina stränder. 8 Den skall tränga fram i
Juda, svämma över och utbreda sig och räcka ända upp till
halsen; och med sina utbredda vingar, skall den uppfylla ditt
land, Immanuel, så vitt det är." 9 Rasen, I folk; I skolen dock
krossas. Lyssnen, alla I fjärran länder. Rusten eder; I skolen
dock krossas. Ja, rusten eder; I skolen dock krossas. 10
Gören upp planer; de varda dock om intet. Avtalen, vad I
viljen; det skall dock ej lyckas. Ty Gud är med oss. 11 Ty så
sade HERREN till mig, när hans hand kom över mig med
makt och han varnade mig för att vandra på detta folks väg:

12 I skolen icke kalla för sammansvärjning allt vad detta folk
kallar sammansvärjning, ej heller skolen I frukta vad det
fruktar, I skolen icke förskräckas därför. 13 Nej, HERREN
Sebaot skolen I hålla helig; honom skolen I frukta, och för
honom skolen I förskräckas. 14 Så skall han varda för eder
något heligt; men för de två Israels hus skall han bliva en
stötesten och en klippa till fall och för Jerusalems invånare en
snara och ett giller. 15 Många av dem skola stupa därpå, de
skola falla och krossas, de skola snärjas och varda fångade.
16 Lägg vittnesbördet ombundet och lagen förseglad i mina
lärjungars hjärtan. 17 Så vill jag förbida HERREN, då han nu
döljer sitt ansikte för Jakobs hus; jag vill vänta efter honom.
18 Se, jag och barnen som HERREN har givit mig, vi äro
tecken och förebilder i Israel, från HERREN Sebaot, som
bor på Sions berg. 19 Och när man säger till eder: "Frågen
andebesvärjare och spåmän, dem som viska och mumla",
så svaren: "Skall icke ett folk fråga sin Gud? Skall man fråga
de döda för de levande?" 20 "Nej, hållen eder till lagen, till
vittnesbördet!" Så skola förvisso en gång de nödgas mana,
för vilka nu ingen morgonrodnad finnes. 21 De skola draga
omkring i landet, nedtryckta och hungrande, och i sin hunger
skola de förbittras och skola förbanna sin konung och sin
Gud. Och de skola vända blicken uppåt, de skola ock skåda
ned på jorden; 22 men se, där är nöd och mörker och natt av
ångest. Ja, tjockt mörker är de fördrivnas liv.

9 Dock, natt skall icke förbliva där nu ångest råder. I den
förgångna tiden har har han låtit Sebulons och Naftalis
land vara ringa aktat, men i framtiden skall han låta det
komma till ära, trakten utmed Havsvägen, landet på andra
sidan Jordan, hedningarnas område. 2 Det folk som vandrar
i mörkret skall se ett stort ljus; ja, över dem som bo i
dödsskuggans land skall ett ljus skina klart. 3 Du skall
göra folket talrikt, du skall göra dess glädje stor; inför dig
skola de glädja sig, såsom man glädes under skördetiden,
såsom man fröjdar sig, när man utskiftar byte. 4 Ty du skall
bryta sönder deras bördors ok och deras skuldrors gissel
och deras plågares stav, likasom i Midjans tid. 5 Och skon
som krigaren bar i stridslarmet, och manteln som sölades i
blod, allt sådant skall brännas upp och förtäras av eld. 6
Ty ett barn varder oss fött, en son bliver oss given, och på
hans skuldror skall herradömet vila; och hans namn skall
vara: Underbar i råd, Väldig Gud, Evig fader, Fridsfurste.
7 Så skall herradömet varda stort och friden utan ände
över Davids tron och över hans rike; så skall det befästas
och stödjas med rätt och rättfärdighet, från nu och till evig
tid. HERREN Sebaots nitälskan skall göra detta. 8 Ett ord
sänder Herren mot Jakob, och det slår ned i Israel, 9 och
allt folket får förnimma det, Efraim och Samarias invånare,
de som säga i sitt övermod och i sitt hjärtas stolthet: 10
"Tegelmurar hava fallit, men med huggen sten bygga vi upp
nya; mullbärsfikonträd har man huggit ned, men cederträd
sätta vi i deras ställe." 11 Och HERREN uppreser mot dem
Resins ovänner och uppeggar deras fiender, 12 araméerna
från den ena sidan och filistéerna från den andra, och de äta
upp Israel med glupska gap. Vid allt detta vänder hans vrede
icke åter, hans hand är ännu uträckt. 13 Men folket vänder
ej åter till honom som slår dem; Herren Sebaot söka de
icke. 14 Därför avhugger HERREN på Israel både huvud och
svans, han hugger av både palmtopp och sävstrå, allt på
en dag -- 15 de äldste och högst uppsatte de äro huvudet,
och profeterna, de falska vägvisarna, de äro svansen. 16 Ty
detta folks ledare föra det vilse, och de som låta leda sig gå i
fördärvet. 17 Därför kan Herren icke glädja sig över dess
unga män, ej heller hava förbarmande med dess faderlösa
och änkor; ty de äro allasammans gudlösa ogärningsmän,
och var mun talar dårskap. Vid allt detta vänder hans vrede
icke åter, hans hand är ännu uträckt. 18 Ty ogudaktigheten
förbränner såsom en eld, den förtär tistel och törne; den
tänder på den tjocka skogen, så att den går upp i höga
virvlar av rök. 19 Genom HERREN Sebaots förgrymmelse
har landet råkat i brand, och folket är likasom eldsmat; den
ene skonar icke den andre. 20 Man river åt sig till höger och
förbliver dock hungrig, man tager för sig till vänster och bliver
dock ej mätt; envar äter köttet på sin egen arm: 21 Manasse
äter Efraim, och Efraim Manasse, och båda tillhopa vända
sig mot Juda. Vid allt detta vänder hans vrede icke åter,
hans hand är ännu uträckt.

10 Ve eder som stadgen orättfärdiga stadgar! I skriven,
men våldslagar skriven I 2 för att vränga de ringas sak
och beröva de fattiga i mitt folk deras rätt, för att göra änkor
till edert byte och plundra de faderlösa. 3 Vad viljen I göra
på hemsökelsens dag, när ovädret kommer fjärran ifrån?
Till vem viljen I fly för att få hjälp, och var viljen I lämna
edra skatter i förvar? 4 Om man ej böjer knä såsom fånge,
så måste man falla bland de dräpta. Vid allt detta vänder
hans vrede icke åter, hans hand är ännu uträckt. 5 Ve över
Assur, min vredes ris, som bär min ogunst såsom en stav
i sin hand! 6 Mot ett gudlöst folk sänder jag honom, och
mot min förgrymmelses folk bjuder jag honom gå, för att
taga rov och göra byte, och för att nedtrampa det såsom
orenlighet på gatorna. 7 Men så menar icke han, och i
sitt hjärta tänker han ej så, utan hans hjärta står efter att
förgöra och efter att utrota folk i mängd. 8 Han säger: "Äro

mina hövdingar ej allasammans konungar? 9 Har det icke gått Kalno såsom Karkemis, och Hamat såsom Arpad, och
Samaria såsom Damaskus? 10 Då min hand har träffat
de andra gudarnas riken, vilkas beläten voro förmer än
Jerusalems och Samarias, 11 skulle jag då ej kunna göra
med Jerusalem och dess gudabilder vad jag har gjort med
Samaria och dess gudar?" 12 Men när Herren har fullbordat
allt sitt verk på Sions berg och i Jerusalem, då skall jag
hemsöka den assyriske konungens hjärtas högmodsfrukt
och hans stolta ögons förhävelse. 13 Ty han säger: "Med
min hands kraft har jag utfört detta och genom min vishet, ty
jag har förstånd. Jag flyttade folkens gränser, deras förråd
utplundrade jag, och i min väldighet stötte jag härskarna från
tronen. 14 Och min hand grep efter folkens skatter såsom
efter fågelnästen, och såsom man samlar övergivna ägg, så
samlade jag jordens alla länder; ingen fanns, som rörde
vingen eller öppnade näbben till något ljud." 15 Skall då
yxan berömma sig mot honom som hugger med den, eller
sågen förhäva sig mot honom som sätter den i rörelse? Som
om käppen satte i rörelse honom som lyfter den, eller staven
lyfte en som dock är förmer än ett stycke trä! 16 Så skall då
Herren, HERREN Sebaot sända tärande sjukdom i hans
feta kropp, och under hans härlighet skall brinna en brand
likasom en brinnande eld. 17 Och Israels ljus skall bliva en
eld och hans Helige en låga, och den skall bränna upp och
förtära dess törnen och dess tistlar, allt på en dag. 18 Och på
hans skogars och parkers härlighet skall han alldeles göra
en ände; det skall vara, såsom när en sjuk täres bort. 19 De
träd som bliva kvar i hans skog skola vara lätt räknade; ett
barn skall kunna teckna upp dem. 20 På den tiden skall
kvarlevan av Israel och den räddade skaran av Jakobs hus ej
vidare stödja sig vid honom som slog dem; i trohet skola de
stödja sig vid HERREN, Israels Helige. 21 En kvarleva skall
omvända sig, en kvarleva av Jakob, till Gud, den väldige. 22
Ty om än ditt folk, Israel, vore såsom sanden i havet, så skall
dock allenast en kvarleva där omvända sig. Förödelsen är
oryggligt besluten, den kommer med rättfärdighet såsom en
flod. 23 Ty förstöring och oryggligt besluten straffdom skall
Herren, HERREN Sebaot låta komma över hela jorden. 24
Därför säger Herren, HERREN Sebaot så: Frukta icke, mitt
folk, du som bor i Sion, för Assur, när han slår dig med riset
och upplyfter sin stav mot dig, såsom man gjorde i Egypten.
25 Ty ännu allenast en liten tid, och ogunsten skall hava en
ände, och min vrede skall vända sig till deras fördärv. 26
Och HERREN Sebaot skall svänga sitt gissel över dem,
såsom när han slog Midjan vid Orebsklippan; och sin stav,
som han räckte ut över havet, skall han åter upplyfta, såsom
han gjorde i Egypten. 27 På den tiden skall hans börda
tagas bort ifrån din skuldra och hans ok ifrån din hals, ty
oket skall brista sönder för fetmas skull. 28 Han kommer
över Ajat, han drager fram genom Migron; i Mikmas lämnar
han sin tross. 29 De draga fram över passet; i Geba taga de
nattkvarter. Rama bävar; Sauls Gibea flyr. 30 Ropa högt, du
dotter Gallim. Giv akt, du Laisa. Arma Anatot! 31 Madmena
flyktar; Gebims invånare bärga sitt gods. 32 Ännu samma
dag står han i Nob; han lyfter sin hand mot dottern Sions
berg, mot Jerusalems höjd. 33 Men se, då avhugger Herren,
HERREN Sebaot den lummiga kronan, med förskräckande
makt; de resliga stammarna ligga fällda, de höga träden
störta ned. 34 Den tjocka skogen nedhugges med järnet;
Libanons skogar falla för den väldige.

11 Men ett skott skall skjuta upp ur Isais avhuggna stam,
och en telning från dess rötter skall bära frukt. 2 Och
på honom skall HERRENS Ande vila, vishets och förstånds
Ande, råds och starkhets Ande, HERRENS kunskaps och
fruktans Ande. 3 Han skall hava sitt välbehag i HERRENS
fruktan; och han skall icke döma efter som ögonen se eller
skipa lag efter som öronen höra. 4 Utan med rättfärdighet
skall han döma de arma och med rättvisa skipa lag åt de
ödmjuka på jorden. Och han skall slå jorden med sin muns
stav, och med sina läppars anda döda de ogudaktiga. 5
Rättfärdighet skall vara bältet omkring hans länder och
trofasthet bältet omkring hans höfter. 6 Då skola vargar bo
tillsammans med lamm och pantrar ligga tillsammans med
killingar; och kalvar och unga lejon och gödboskap skola
sämjas tillhopa, och en liten gosse skall valla dem. 7 Kor och
björnar skola gå och beta, deras ungar skola ligga tillhopa,
och lejon skola äta halm likasom oxar. 8 Ett spenabarn skall
leka invid en huggorms hål och ett avvant barn sträcka ut sin
hand efter basiliskens öga. 9 Ingenstädes på mitt heliga
berg skall man då göra vad ont och fördärvligt är, ty landet
skall vara fullt av HERRENS kunskap, likasom havsdjupet
är fyllt av vattnet. 10 Och det skall ske på den tiden att
hednafolken skola söka telningen från Isais rot, där han står
såsom ett baner för folken; och hans boning skall vara idel
härlighet. 11 Och HERREN skall på den tiden ännu en gång
räcka ut sin hand, för att förvärva åt sig kvarlevan av sitt folk,
vad som har blivit räddat från Assyrien, Egypten, Patros,
Etiopien, Elam, Sinear, Hamat och havsländerna. 12 Och
han skall resa upp ett baner för hednafolken och samla
Israels fördrivna män; och Juda förskingrade kvinnor skall
han hämta tillhopa från jordens fyra hörn. 13 Då skall Efraims
avund upphöra och Juda ovänskap bliva utrotad; Efraim
skall ej hysa avund mot Juda, och Juda icke ovänskap

mot Efraim. 14 Men såsom rovfåglar skola de slå ned på
filistéernas skuldra västerut, tillsammans skola de taga byte
av österlänningarna; Edom och Moab skola gripas av deras
hand, och Ammons barn skola bliva dem hörsamma. 15 Och
HERREN skall giva till spillo Egyptens havsvik och lyfta sin
hand mot floden i förgrymmelse; och han skall klyva den i
sju bäckar och göra så, att man torrskodd kan gå däröver.
16 Så skall där bliva en banad väg för den kvarleva av hans
folk, som har blivit räddad från Assur, likasom det var för
Israel på den dag då de drogo upp ur Egyptens land.

12 På den tiden skall du säga: "Jag tackar dig, HERRE, ty
väl var du vred på mig, men din vrede har upphört, och
du tröstar mig. 2 Se, Gud är min frälsning, jag är trygg och
fruktar icke; ty HERREN, HERREN är min starkhet och min
lovsång, och han blev mig till frälsning." 3 Och I skolen ösa
vatten med fröjd ur frälsningens källor 4 och skolen säga på
den tiden: "Tacken HERREN, åkallen hans namn, gören
hans gärningar kunniga bland folken; förtäljen att hans namn
är högt. 5 Lovsjungen HERREN, ty han har gjort härliga ting;
detta vare kunnigt över hela jorden. 6 Ropen av fröjd och
jublen, I Sions invånare, ty Israels Helige är stor bland eder.

13 Detta är en utsaga om Babel, vad som uppenbarades
för Jesaja, Amos' son. 2 Resen upp ett baner på ett kalt
berg, ropen högt till dem; viften med handen att de må draga
in genom de mäktiges portar. 3 Jag själv har bådat upp mina
invigda, ja, kallat mina hjältar till mitt vredesverk, min stolta
skara, som jublar. 4 Hör, det larmar på bergen såsom av ett
stort folk. Hör, det sorlar av riken med hopade hednafolk.
HERREN Sebaot mönstrar sin krigarskara. 5 Ifrån fjärran
land komma de, ifrån himmelens ända, HERREN och hans
vredes redskap, för att fördärva hela jorden. 6 Jämren eder,
ty nära är HERRENS dag; såsom våld från den Allsvåldige
kommer den. 7 Därför sjunka alla händer ned, och alla
människohjärtan förfäras. 8 Man förskräckes, man gripes
av ångest och kval, ja, våndas såsom en barnaföderska.
Häpen stirrar den ene på den andre; röda såsom eldslågor
äro deras ansikten. 9 Se, HERRENS dag kommer, gruvlig
och med förgrymmelse och med vredesglöd, för att göra
jorden till en ödemark och utrota syndarna som där bo. 10
Ty himmelens stjärnor och stjärnbilder sända ej mer ut sitt
ljus, solen går mörk upp, och månens ljus skiner icke. 11
Jag skall hemsöka jordens krets för dess ondska och de
ogudaktiga för deras missgärning; jag skall göra slut på de
fräckas övermod och slå ned våldsverkarnas högmod. 12
Jag skall göra en man mer sällsynt än fint guld, en människa
mer sällsynt än guld från Ofir. 13 Därför skall jag komma
himmelen att darra, och jorden skall bäva och vika från sin
plats -- genom HERREN Sebaots förgrymmelse, på hans
glödande vredes dag. 14 Och likasom jagade gaseller och
en hjord som ingen samlar vända de då hem, var och en
till sitt folk, och fly, var och en till sitt land. 15 Men envar
som upphinnes bliver genomborrad, och envar som gripes
faller för svärd. 16 Deras späda barn krossas inför deras
ögon, deras hus plundras, och deras kvinnor skändas. 17 Ty
se, jag vill uppväcka mot dem mederna, som akta silver för
intet och icke fråga efter guld. 18 Deras bågar skola fälla
de unga männen, med frukten i moderlivet hava de intet
förbarmande, och barnen skona de icke. 19 Och det skall
gå med Babel, rikenas krona, kaldéernas ära och stolthet,
likasom när Gud omstörtade Sodom och Gomorra. 20 Aldrig
mer skall det bliva bebyggt, från släkte till släkte skall det
ligga obebott; ingen arab skall där slå upp sitt tält, ingen
herde lägra sig där med sin hjord. 21 Nej, öknens djur skola
lägra sig där, och dess hus skola fyllas av uvar; strutsar
skola bo där, och gastar skola hoppa där. 22 Schakaler skola
tjuta i dess palatser och ökenhundar i praktbyggnaderna.
Snart kommer dess tid; dess dagar skola ej fördröjas.

14 Ty HERREN skall förbarma sig över Jakob och ännu
en gång utvälja Israel och låta dem komma till ro i
deras land; och främlingar skola sluta sig till dem och hålla
sig till Jakobs hus. 2 Och folk skola taga dem och föra
dem hem igen; men Israels hus skall lägga dem under sig
såsom sin arvedel i HERRENS land, och skall göra dem
till trälar och trälinnor. Så skola de få sina fångvaktare till
fångar och råda över sina plågare. 3 Och på den dag då
HERREN låter dig få ro från din vedermöda och ångest,
och från den hårda träldom som har varit dig pålagd, 4 då
skall du stämma upp denna visa över konungen i Babel, du
skall säga: "Vilken ände har icke plågaren fått, vilken ände
pinoorten! 5 HERREN har brutit sönder de ogudaktigas stav,
tyrannernas ris, 6 det ris som i grymhet slog folken med
slag på slag, och i vrede härskade över folkslagen med
skoningslös förföljelse. 7 Hela jorden har nu fått vila och
ro; man brister ut i jubel. 8 Själva cypresserna glädja sig
över ditt fall, så ock Libanons cedrar: 'Sedan du nu ligger
där, drager ingen hitupp för att hugga ned oss.' 9 Dödsriket
därnere störes i sin ro för din skull, när det måste taga emot
dig. Skuggorna där väckas upp för din skull, jordens alla
väldige; folkens alla konungar måste stå upp från sina troner.
(Sheol h7585) 10 De upphäva alla sin röst och säga till dig: 'Så
har då också du blivit maktlös såsom vi, ja, blivit vår like.'
11 Ned till dödsriket har din härlighet måst fara, och dina

harpors buller; förruttnelse är bädden under dig, och maskar
äro ditt täcke. **(Sheol h7585)** **12** Huru har du icke fallit ifrån
himmelen, du strålande morgonstjärna! Huru har du icke
blivit fälld till jorden, du folkens förgörare! **13** Det var du som
sade i ditt hjärta: 'Jag vill stiga upp till himmelen; högt ovanför
Guds stjärnor vill jag ställa min tron; jag vill sätta mig på
gudaförsamlingens berg längst uppe i norr. **14** Jag vill stiga
upp över molnens höjder, göra mig lik den Högste.' **15** Nej,
ned till dödsriket måste du fara, längst ned i graven. **(Sheol**
h7585) **16** De som se dig stirra på dig, de betrakta dig och
säga: 'Är detta den man som kom jorden att darra och riken
att bäva, **17** den som förvandlade jordkretsen till en öken
och förstörde dess städer, den som aldrig frigav sina fångar,
så att de fingo återvända hem?' **18** Folkens alla konungar
ligga allasammans med ära var och en i sitt vilorum; **19** men
du ligger obegraven och bortkastad, lik en föraktad gren; du
ligger där överhöljd av dräpta, av svärdsslagna män, av döda
som hava farit ned i gravkammaren, lik ett förtrampat as. **20**
Du skulle icke såsom de få vila i en grav, ty du fördärvade
ditt land och dräpte ditt folk. Om ogärningsmännens avföda
skall man aldrig mer tala. **21** Anställen ett blodbad på hans
söner för deras fäders missgärning. De få ej stå upp och
besitta jorden och fylla jordkretsens yta med städer." **22** Nej,
jag skall stå upp emot dem, säger HERREN Sebaot; och jag
skall utrota ur Babel både namn och kvarleva, både barn
och efterkommande, säger HERREN. **23** Och jag skall göra
det till ett tillhåll för rördrommar och fylla det med sumpsjöar;
ja, jag skall bortsopa det med ödeläggelsens kvast, säger
HERREN Sebaot. **24** HERREN Sebaot har svurit och sagt:
Sannerligen, såsom jag har tänkt, så skall det ske, och vad
jag har beslutit, det skall fullbordas. **25** Jag skall krossa Assur
i mitt land, och på mina berg skall jag förtrampa honom. Så
skall hans ok bliva borttaget ifrån dem och hans börda tagas
av deras skuldra. **26** Detta är det beslut som är fattat mot
hela jorden; detta är den hand som är uträckt mot alla folk.
27 Ty HERREN Sebaot har beslutit det; vem kan då göra det
om intet? Hans hand är det som är uträckt; vem kan avvända
den? **28** I det år då konung Ahas dog förkunnades följande
utsaga: **29** Gläd dig icke, du filistéernas hela land, över att
det ris som slog dig är sönderbrutet; ty från ormens rot skall
en basilisk komma fram, och dennes avkomma bliver en
flygande drake. **30** De utarmade skola sedan få bete och
de fattiga få lägra sig i trygghet; men telningarna från din
rot skall jag döda genom hunger, och vad som bliver kvar
av dig skall dräpas. **31** Jämra dig, du port; ropa, du stad;
försmält av ångest, du filistéernas hela land. Ty norrifrån
kommer en rök; i fiendeskarornas tåg bliver ingen efter. **32**
Vad skall man då svara det främmande folkets sändebud?
Jo, att det är HERREN som har grundat Sion, och att de
betryckta bland hans folk där hava sin tillflykt.

15 Utsaga om Moab. Ja, med Ar-Moab är det ute den
natt då det förstöres. Ja, med Kir-Moab är det ute
den natt då det förstöres. **2** Habbait och Dibon stiga upp
på offerhöjderna för att gråta; uppe i Nebo och Medeba
jämrar sig Moab; alla huvuden där äro skalliga, alla skägg
avskurna. **3** På dess gator bär man sorgdräkt, så ock på
dess tak; på dess torg jämra sig alla och flyta i tårar. **4**
Hesbon och Eleale höja klagorop, så att det höres ända till
Jahas. Därför skria ock Moabs krigare; hans själ våndas i
honom. **5** Mitt hjärta klagar över Moab, ty hans flyktingar fly
ända till Soar, till Eglat-Selisia; uppför Halluhits höjd stiger
man under gråt, och på vägen till Horonaim höjas klagorop
över förstörelsen. **6** Nimrims vatten bliva torr ökenmark,
gräset förtorkas, brodden vissnar, intet grönt lämnas kvar. **7**
Återstoden av sitt förvärv, sitt sparda gods, bär man därför
nu bort över Pilträdsbäcken. **8** Ja, klagoropen ljuda runtom i
Moabs land; till Eglaim når dess jämmer och till Beer-Elim
dess jämmer. **9** Dimons vatten äro fulla av blod. Ja, ännu
något mer skall jag låta komma över Dimon; ett lejon över
Moabs räddade, över det som bliver kvar av landet.

16 "Sänden åstad de lamm som landets herre bör hava
från Sela genom öknen till dottern Sions berg." **2** Och
såsom flyktande fåglar, lika skrämda fågelungar komma
Moabs döttrar till Arnons vadställen. **3** De säga: "Giv oss
råd, bliv medlare för oss. Låt din skugga vara såsom natten,
nu mitt i middagshettan. Skydda de fördrivna; röj icke de
flyktande. **4** Låt mina fördrivna finna härbärge hos dig, var för
Moab ett beskärm mot fördärvaren, till dess att utpressaren
ej mer är till och fördärvet får en ände och förtryckarna
försvinna bort ur landet. **5** Så skall genom eder mildhet eder
tron bliva befäst, och på den skall sitta trygg i Davids hydda
en furste som far efter vad rätt är och främjar rättfärdighet."
6 Vi hava hört om Moabs högmod, det övermåttan höga,
om hans högfärd, högmod och övermod och opålitligheten i
hans lösa tal. **7** Därför måste nu Moab jämra sig över Moab,
hela landet måste jämra sig. Över Kir-Haresets druvkakor
måsten I sucka i djup bedrövelse. **8** Ty Hesbons fält äro
förvissnade, så ock Sibmas vinträd, vilkas ädla druvor slogo
folkens herrar till marken, vilkas rankor nådde till Jaeser och
förirrade sig i öknen, vilkas skott bredde ut sig och gingo
över havet. **9** Därför gråter jag över Sibmas vinträd, såsom
Jaeser gråter; med mina tårar vattnar jag dig, Hesbon,
och dig, Eleale. Ty mitt i din sommar och din bärgningstid

har ett skördeskri slagit ned. 10 Glädje och fröjd är nu
avbärgad från de bördiga fälten, och i vingårdarna höjes intet
glädjerop, höres intet jubel; ingen trampar vin i pressarna,
på skördeskriet har jag gjort slut. 11 Därför klagar mitt hjärta
såsom en harpa över Moab, ja, mitt innersta över Kir-Heres.
12 Ty huru än Moab ävlas att träda upp på offerhöjden och
huru han än går in i sin helgedom och beder, så uträttar han
intet därmed. 13 Detta är det ord, som HERREN tillförne
talade till Moab. 14 Men nu har HERREN åter talat och sagt:
Inom tre år, såsom dagakarlen räknar åren, skall Moab i
sin härlighet, med alla sina stora skaror, varda aktad för
intet; och vad som bliver kvar skall vara litet och ringa, icke
mycket värt.

17 Utsaga om Damaskus. Se, Damaskus skall upphöra
att vara en stad; det skall falla och bliva en stenhop. 2
Aroers städer varda övergivna; de bliva tillhåll för hjordar,
som lägra sig där ostörda. 3 Det är förbi med Efraims värn,
med Damaskus' konungadöme och med kvarlevan av Aram.
Det skall gå med dem såsom med Israels barns härlighet,
säger HERREN Sebaot. 4 Och det skall ske på den tiden att
Jakobs härlighet vändes i armod, och att hans feta kropp
bliver mager. 5 Det går, såsom när skördemannen samlar
ihop säden och med sin arm skördar axen; det går, såsom
när man plockar ax i Refaims-dalen: 6 en ringa efterskörd
lämnas kvar där, såsom när man slår ned oliver, två eller
tre bär lämnas kvar högst uppe i toppen, fyra eller fem på
trädets kvistar, säger HERREN, Israels Gud. 7 På den tiden
skola människorna blicka upp till sin Skapare och deras
ögon se upp till Israels Helige. 8 Människorna skola ej vända
sin blick till de altaren som deras händer hava gjort; på sina
fingrars verk skola de icke se, icke på Aserorna eller på
solstoderna. 9 På den tiden skola deras fasta städer bliva
lika de övergivna fästen i skogarna och på bergstopparna,
som övergåvos, när Israels barn drogo in; allt skall bliva
ödelagt. 10 Ty du har förgätit din frälsnings Gud, och du
tänker icke på din fasta klippa. Därför planterar du ljuvliga
planteringar och sätter i dem främmande vinträd. 11 Och
väl får du dem att växa högt samma dag du planterar dem,
och morgonen därefter får du dina plantor att blomma, men
skörden försvinner på hemsökelsens dag, då plågan bliver
olidlig. 12 Hör, det brusar av många folk, det brusar, såsom
havet brusar. Det dånar av folkslag, det dånar, såsom väldiga
vatten dåna. 13 Ja, det dånar av folkslag, såsom stora vatten
dåna. Men han näpser dem, och de fly bort i fjärran; de
jagas bort såsom agnar för vinden, uppe på bergen, och
såsom virvlande löv för stormen. 14 När aftonen är inne, se,
då kommer förskräckelsen, och förrän morgonen gryr, äro de
sin kos. Detta bliver våra skövlares del, våra plundrares lott.

18 Hör, du land där flygfän surra, du land bortom Etiopiens
strömmar, 2 du som har sänt budbärare över havet, i
rörskepp hän över vattnet! Gån åstad, I snabba sändebud,
till det resliga folket med glänsande hy, till folket som är
så fruktat vida omkring, det starka och segerrika folket,
vars land genomskäres av strömmar. 3 I jordkretsens alla
inbyggare, I som bon på jorden: sen till, när man reser upp
baner på bergen, och när man stöter i basun, så lyssnen
därtill. 4 Ty så har HERREN sagt till mig: "I stillhet vill jag
skåda ned från min boning, såsom solglans glöder från en
klar himmel, såsom molnet utgjuter dagg under skördetidens
hetta." 5 Ty förrän skördetiden är inne, just när blomningen
är slut och blomman förbytes i mognad druva, skall han
avskära rankorna med vingårdskniv och hugga av rotskotten
och skaffa dem bort. 6 Alltsammans skall lämnas till pris åt
rovfåglarna på bergen och åt djuren på marken; rovfåglarna
skola där hava sina nästen över sommaren och markens
alla djur ligga där om vintern. 7 På den tiden skola skänker
bäras fram till HERREN Sebaot från det resliga folket med
glänsande hy, från folket som är så fruktat vida omkring,
det starka och segerrika folket, vars land genomskäres av
strömmar -- till den plats där HERREN Sebaots namn bor, till
Sions berg.

19 Utsaga om Egypten. Se, HERREN far fram på ett
ilande moln och kommer till Egypten. Egyptens avgudar
bäva då för honom, och egyptiernas hjärtan förfäras i deras
bröst. 2 Och jag skall uppegga egyptier mot egyptier, så
att broder skall strida mot broder och vän mot vän, stad
mot stad och rike mot rike. 3 Och egyptiernas förstånd
skall försvinna ur deras hjärtan, och deras råd skall jag
göra om intet; de skola då fråga sina avgudar och signare,
sina andebesvärjare och spåmän. 4 Men jag skall giva
egyptierna i en hård herres hand, och en grym konung skall
få råda över dem, säger Herren, HERREN Sebaot. 5 Och
vattnet skall försvinna ur havet, och floden skall sina bort
och uttorka. 6 Strömmarna skola utbreda stank, Egyptens
kanaler skola förminskas och sina bort; rör och vass skall
förvissna. 7 Ängarna vid Nilfloden, längs flodens strand, och
alla sädesfält vid floden, de skola förtorka, fördärvas och
varda till intet. 8 Dess fiskare skola klaga, alla som kasta ut
krok i floden skola sörja; och de som lägga ut nät i vattnet
skola stå där modlösa. 9 De som arbeta i häcklat lin skola
komma på skam, så ock de som väva fina tyger. 10 Landets
stödjepelare skola bliva krossade och alla de som arbeta för

lön gripas av ångest. 11 Såsom idel dårar stå då Soans
furstar; Faraos visaste rådgivare giva blott oförnuftiga råd.
Huru kunnen I då säga till Farao: "Jag är en son av visa män,
en son av forntidens konungar"? 12 Ja, var är dina vise?
Må de förkunna för dig -- ty de veta det ju -- vad HERREN
Sebaot har beslutit över Egypten. 13 Nej, Soans furstar hava
blivit dårar, Nofs furstar äro bedragna, Egypten föres vilse av
dem som voro hörnstenar i dess stammar. 14 HERREN har
där utgjutit en förvirringens ande, så att de komma Egypten
att ragla, vadhelst det företager sig, såsom en drucken raglar
i sina spyor. 15 Och Egypten skall icke hava framgång i vad
någon där gör, evad han är huvud eller svans, evad han är
palmtopp eller sävstrå. 16 På den tiden skola egyptierna vara
såsom kvinnor: de skola bäva och förskräckas för HERREN
Sebaots upplyfta hand, när han lyfter den mot dem. 17 Och
Juda land skall bliva en skräck för egyptierna; så ofta man
nämner det för dem, skola de förskräckas, för det besluts
skull som HERREN Sebaot har fattat över dem. 18 På den
tiden skola i Egyptens land finnas fem städer som tala
Kanaans tungomål, och som svärja vid HERREN Sebaot; en
av dem skall heta Ir-Haheres. 19 På den tiden skall ett altare
vara rest åt HERREN mitt i Egyptens land, så ock en stod åt
HERREN vid landets gräns. 20 Och de skola vara till tecken
och vittnesbörd för HERREN Sebaot i egyptiernas land: när
de ropa till HERREN om hjälp mot förtryckare, då skall han
sända dem en frälsare och försvarare, och han skall rädda
dem. 21 Och HERREN skall göra sig känd för egyptierna, ja,
egyptierna skola lära känna HERREN på den tiden; och de
skola tjäna honom med slaktoffer och spisoffer, de skola
göra löften åt HERREN och få infria dem. 22 Så skall då
HERREN slå Egypten -- slå, men ock hela; när de omvända
sig till HERREN, skall han bönhöra dem och hela dem. 23 På
den tiden skall en banad väg leda från Egypten till Assyrien,
och assyrierna skola komma in i Egypten, och egyptierna in i
Assyrien; och egyptierna skola hålla gudstjänst tillsammans
med assyrierna. 24 På den tiden skall Israel, såsom den
tredje i förbundet, stå vid sidan av Egypten och Assyrien, till
en välsignelse på jorden. 25 Och HERREN Sebaot skall
välsigna dem och säga: Välsignad vare du Egypten, mitt
folk, och du Assyrien, mina händer verk, och du Israel, min
arvedel!

20 I det år då Tartan kom till Asdod, utsänd av Sargon,
konungen i Assyrien -- varefter han ock belägrade
Asdod och intog det -- 2 på den tiden talade HERREN genom
Jesaja, Amos' son, och sade: "Upp, lös säcktygsklädnaden
från dina länder, och drag dina skor av dina fötter." Och
denne gjorde så och gick naken och barfota. 3 Sedan sade
HERREN: "Likasom min tjänare Jesaja har gått naken och
barfota och nu i tre år varit till tecken och förebild angående
Egypten och Etiopien, 4 så skall konungen i Assyrien låta
fångarna ifrån Egypten och de bortförda från Etiopien, både
unga och gamla, vandra åstad nakna och barfota, med
blottad bak, Egypten till blygd. 5 Då skola de häpna och
blygas över Etiopien, som var deras hopp, och över Egypten,
som var deras stolthet. 6 På den dagen skola inbyggarna
här i kustlandet säga: 'Se, så gick det med dem som voro
vårt hopp, med dem till vilka vi flydde, för att få hjälp och
bliva räddade undan konungen i Assyrien; huru skola vi då
själva kunna undkomma?'"

21 Utsaga om Öknen vid havet. Likasom en storm som
far fram i Sydlandet kommer det från öknen, från
det fruktansvärda landet. 2 En gruvlig syn har blivit mig
kungjord: "Härjare härja, rövare röva. Drag upp, du Elam!
Träng på, du Mediens folk! På all suckan vill jag göra slut." 3
Fördenskull darra nu mina länder, ångest griper mig, lik en
barnaföderskas ångest; förvirring kommer över mig, så att
jag icke kan höra, förskräckelse fattar mig, så att jag icke
kan se. 4 Mitt hjärta är utom sig, jag kväljes av förfäran;
skymningen, som jag längtade efter, vållar mig nu skräck. 5
Man dukar bord, man breder ut täcken, man äter och dricker.
Nej, stån upp, I furstar; smörjen edra sköldar! 6 Ty så har
Herren sagt till mig: "Gå och ställ ut en väktare; vad han får
se, det må han förkunna. 7 Och om han ser ett tåg, ryttare
par efter par, ett tåg av åsnor, ett tåg av kameler, då må han
giva akt, noga giva akt." 8 Och denne ropade, såsom ett
lejon ryter: "Herre, här står jag på vakt beständigt, dagen
igenom, och jag förbliver här på min post natt efter natt. 9
Och se, nu kommer här ett tåg av män, ryttare par efter
par!" Och åter talade han och sade: "Fallet, fallet är Babel!
Alla dess gudabeläten äro nedbrutna till jorden." 10 O du
mitt krossade, mitt söndertröskade folk, vad jag har hört av
HERREN Sebaot, Israels Gud, det har jag förkunnat för eder.
11 Utsaga om Duma. Man ropar till mig från Seir: "Väktare,
vad lider natten? Väktare, vad lider natten?" 12 Väktaren
svarar: "Morgon har kommit, och likväl är det natt. Viljen I
fråga mer, så frågen; kommen tillbaka igen." 13 Utsaga över
Arabien. Tagen natthärbärge i Arabiens vildmark, I karavaner
från Dedan. 14 Må man komma emot de törstande och giva
dem vatten. Ja, inbyggarna i Temas land gå de flyktande till
mötes med bröd. 15 Ty de fly undan svärd, undan draget
svärd, och undan spänd båge och undan krigets tunga. 16
Ty så har Herren sagt till mig: Om ett år, såsom dagakarlen
räknar året, skall all Kedars härlighet vara förgången, 17 och

föga skall då vara kvar av Kedars hjältars bågar, så många
de äro. Ty så har HERREN, Israels Gud, talat.

22 Utsaga om Synernas dal. Vad är då på färde, eftersom
allt ditt folk stiger upp på taken? 2 Du larmuppfyllda,
du bullrande stad, du glada stad! Dina slagna hava icke
blivit slagna med svärd, ej dödats i strid. 3 Alla dina furstar
hava samfällt flytt undan, utan bågskott blevo de fångar.
Ja, så många som påträffades hos dig blevo allasammans
fångar, huru långt bort de än flydde. 4 Därför säger jag:
Vänden blicken ifrån mig, jag måste gråta bitterligen; trugen
icke på mig tröst för att dottern mitt folk har blivit förstörd.
5 Ty en dag med förvirring, nedtrampning och bestörtning
kommer från Herren, HERREN Sebaot, i Synernas dal, med
nedbrutna murar och med rop upp mot berget. 6 Elam hade
fattat kogret, vagnskämpar och ryttare följde honom; Kir
hade blottat skölden. 7 Dina skönaste dalar voro fyllda med
vagnar, och ryttarna hade fattat stånd vid porten. 8 Juda blev
blottat och låg utan skydd. Då skådade du bort efter vapnen
i Skogshuset. 9 Och I sågen att Davids stad hade många
rämnor, och I samladen upp vattnet i Nedre dammen. 10
Husen i Jerusalem räknaden I, och I bröten ned husen för att
befästa muren. 11 Och mellan de båda murarna gjorden I en
behållare för vattnet från Gamla dammen. Men I skådaden
icke upp till honom som hade verkat detta; till honom som
för länge sedan hade bestämt det sågen I icke. 12 Herren,
HERREN Sebaot kallade eder på den dagen till gråt och
klagan, till att raka edra huvuden och hölja eder i sorgdräkt.
13 Men i stället hängåven I eder åt fröjd och glädje; I dödaden
oxar och slaktaden får, I åten kött och drucken vin, I saden:
"Låtom oss äta och dricka, ty i morgon måste vi dö." 14
Därför ljuder från HERREN Sebaot denna uppenbarelse i
mina öron: Sannerligen, denna eder missgärning skall icke
bliva försonad, så länge I leven, säger Herren, HERREN
Sebaot. 15 Så sade Herren, HERREN Sebaot: Gå bort till
honom där, förvaltaren, överhovmästaren Sebna, och säg till
honom: 16 Vad gör du här, och vem tänker du lägga här,
eftersom du här hugger ut en grav åt dig? Du som hugger ut
din grav så högt uppe, du som i klippan urholkar en boning
åt dig, 17 du må veta att HERREN skall slunga dig långt
bort, en sådan man som du är. Han skall rulla dig tillhopa till
en klump, 18 han skall hopnysta dig såsom ett nystan, och
kasta dig såsom en boll bort till ett land som har utrymme
nog för dig; där skall du dö, och dit skola dina härliga vagnar
komma, du skamfläck för din herres hus. 19 Ja, jag skall
stöta dig bort ifrån din plats, och från din tjänst skall du
bliva avsatt. 20 Och på den dagen skall jag kalla på min
tjänare Eljakim, Hilkias son; 21 honom skall jag ikläda din
livklädnad, och med ditt bälte skall jag omgjorda honom, och
skall lägga ditt välde i hans hand, så att han bliver en fader
för Jerusalems invånare och för Juda hus. 22 Och jag skall
giva honom Davids hus' nyckel att bära; när han upplåter,
skall ingen tillsluta, och när han tillsluter, skall ingen upplåta.
23 Och jag skall slå in honom till en stadig spik i en fast vägg,
och han skall bliva ett äresäte för sin faders hus. 24 Men om
då hans faders hus, så tungt det är, hänger sig på honom,
med ättlingar och avkomlingar -- alla slags småkärl av vad
slag som helst, skålar eller allahanda krukor -- 25 då, på
den dagen, säger HERREN Sebaot, skall spiken, som var
inslagen i den fasta väggen lossna; den skall gå sönder och
falla ned, och bördan som hängde därpå, skall krossas. Ty
så har HERREN talat.

23 Utsaga om Tyrus. Jämren eder, I Tarsis-skepp! Ty det är
ödelagt, utan hus och utan gäster; från kittéernas land
når dem budskapet härom. 2 Sitten stumma, I kustlandets
invånare! Köpmän från Sidon, sjöfarande män, uppfyllde
dig; 3 av Sihors säd och Nilflodens skördar skaffade du
dig vinning, i det du for över stora vatten och drev handel
därmed bland folken. 4 Men stå där nu med skam, du Sidon;
ty så säger havet, havets fäste: "Så är jag då utan avkomma
och har icke fött några barn, icke uppfött ynglingar, icke
fostrat jungfrur." 5 När man får höra detta i Egypten, då bävar
man vid ryktet om Tyrus. 6 Dragen bort till Tarsis och jämren
eder, I kustlandets invånare. 7 Är detta eder glada stad, hon
den urgamla, som av sina fötter bars till fjärran land, för att
gästa där? 8 Vem beslöt detta över Tyrus, henne som delade
ut kronor, vilkens köpmän voro furstar, vilkens krämare voro
stormän på jorden? 9 HERREN Sebaot var den som beslöt
det, för att slå ned all den stolta härligheten och ödmjuka
alla stormän på jorden. 10 Bred nu ut dig över ditt land
såsom Nilfloden, du dotter Tarsis; du bär ingen boja mer. 11
Han räckte ut sin hand över havet, han kom konungariken
att darra; HERREN bjöd om Kanaans fästen att de skulle
ödeläggas. 12 Han sade: "Du skall ej allt framgent få leva i
fröjd, du kränkta jungfru, du dotter Sidon. Stå upp och drag
bort till kittéernas land; dock, ej heller där får du ro. 13 Se,
kaldéernas land, folket som förr ej var till, de vilkas land
Assyrien gjorde till boning åt öknens djur, de resa där sina
belägringstorn och omstörta stadens platser och göra den till
en grushög. 14 Jämren eder, I Tarsis-skepp, ty edert fäste är
förstört." 15 På den tiden skall Tyrus ligga förgätet i sjuttio år,
såsom rådde där alltjämt en och samma konung; men efter
sjuttio år skall det gå med Tyrus, såsom det heter i visan
om skökan: 16 "Tag din harpa och gå omkring i staden, du
förgätna sköka; spela vackert och sjung flitigt, så att man

kommer ihåg dig." 17 Ty efter sjuttio år skall HERREN se till
Tyrus, och det skall åter få begynna att taga emot skökolön
och bedriva otukt med jordens alla konungariken i den vida
världen. 18 Men hennes handelsförvärv och vad hon får
såsom skökolön skall vara helgat åt HERREN; det skall
icke läggas upp och icke gömmas, utan de som bo inför
HERRENS ansikte skola av hennes handelsförvärv hava
mat till fyllest och präktiga kläder.

24 Se, HERREN ödelägger jorden och föröder den; han
omvälver, vad därpå är, och förströr dess inbyggare.
2 Och det går prästen såsom folket, husbonden såsom
tjänaren, husfrun såsom tjänarinnan, säljaren såsom köparen,
låntagaren såsom långivaren, gäldenären såsom borgenären.
3 Jorden bliver i grund ödelagd och i grund utplundrad; ty
HERREN har talat detta ord. 4 Jorden sörjer och tvinar
bort, jordkretsen försmäktar och tvinar bort, vad högt är
bland jordens folk försmäktar. 5 Ty jorden har blivit ohelgad
under sina inbyggare; de hava överträtt lagarna, de hava
förvandlat rätten, brutit det eviga förbundet. 6 Därför uppfräter
förbannelse jorden, och de som bo där måste lida, vad de
hava förskyllt; därför förtäras jordens inbyggare av hetta, så
att ej många människor finnas kvar. 7 Vinmusten sörjer,
vinträdet försmäktar; de som voro så hjärteglada sucka
nu alla. 8 Det är förbi med fröjden vid pukornas ljud, de
gladas larm ha tystnat; det är förbi med fröjden vid harpans
klang. 9 Vin dricker man icke mer under sång, rusdrycken
kännes bitter för dem som dricka den. 10 Nedbruten ligger
den öde staden; vart hus är stängt, så att ingen kommer
därin. 11 Därute höres klagorop över vinet; all glädje är
såsom en nedgången sol, all jordens fröjd har flyktat. 12
Ödeläggelse allenast är kvar i staden, och porten är slagen
i spillror. 13 Ty det måste så gå på jorden bland folken,
såsom det går, när man slår ned oliver, såsom när man
gör en efterskörd, sedan vinbärgningen är slut. 14 Dessa
häva då upp sin röst och jubla; fröjderop över HERRENS
höghet ljuda borta i väster: 15 "Ären därför HERREN i
österns bygder, även i havsländerna HERRENS, Israels
Guds, namn." 16 Från jordens ända höra vi lovsånger: "En
härlig lott får den rättfärdige!" Men jag säger: Jag arme, jag
arme, ve mig! Härjare härja, ja härjande fara härjare fram.
17 Faror, fallgropar och fällor vänta eder, I jordens inbyggare.
18 Och om någon flyr undan farlighetsropen, så störtar han i
fallgropen, och om han kommer upp ur fallgropen, så fångas
han i fällan. Ty fönstren i höjden äro öppnade, och jordens
grundvalar bäva. 19 Jorden brister, ja, den brister; jorden
rämnar, ja, den rämnar; jorden vacklar, ja, den vacklar; 20
jorden raglar, ja, den raglar såsom en drucken; den gungar
såsom vaktskjulet i trädets topp. Dess överträdelse vilar tung
på den, och den faller och kan icke mer stå upp. 21 På den
tiden skall HERREN hemsöka höjdens här uppe i höjden och
jordens konungar nere på jorden. 22 Och de skola samlas
tillhopa, såsom fångar hopsamlas i fånggropen, och skola
inneslutas i fängelse; sent omsider når dem hemsökelsen.
23 Då skall månen blygas och solen skämmas; ty HERREN
Sebaot skall då vara konung på Sions berg och i Jerusalem,
och hans äldste skola skåda härlighet.

25 HERRE, du är min Gud; jag vill upphöja dig, jag vill
prisa ditt namn, ty du gör underfulla ting, du utför
rådslut ifrån fordom tid, fasta och beståndande. 2 Ja, du
har gjort staden till en stenhop, den befästa staden till en
grushög; främlingarnas palats står ej mer där såsom en
stad, aldrig skall det byggas upp igen. 3 Därför måste nu
det vilda folket ära dig, den grymma hednastaden frukta
dig. 4 Ty du har varit ett värn för den arme, ett värn för den
fattige i hans nöd, en tillflykt mot störtskurar, ett skygd under
hettan. Ty våldsverkarnas raseri är likasom en störtskur mot
en vägg. 5 Och såsom du kuvar hettan, när det är som
torrast, så kuvar du främlingarnas larm; ja, såsom hettan
dämpas genom molnens skugga, så dämpas de grymmas
segersång. 6 Och HERREN Sebaot skall på detta berg
göra ett gästabud för alla folk, ett gästabud med feta rätter,
ett gästabud med starkt vin, ja, med feta, märgfulla rätter,
med starkt vin, väl klarat. 7 Och han skall på detta berg
göra om intet det dok som höljer alla folk, och det täckelse
som betäcker alla folkslag. 8 Han skall för alltid göra döden
om intet; och Herren, HERREN skall avtorka tårarna från
alla ansikten, och skall taga bort sitt folks smälek överallt
på jorden. Ty så har HERREN talat. 9 På den tiden skall
man säga: Se, där är vår Gud, som vi förbidade och som
skulle frälsa oss. Ja, där är HERREN, som vi förbidade;
låtom oss fröjdas och vara glada över hans frälsning. 10 Ty
HERRENS hand skall vila över detta berg, men Moab skall
bliva nedtrampad i sitt eget land, likasom strå trampas ned i
gödselpölen. 11 Och huru han än där breder ut sina händer,
lik simmaren, när han simmar, så skall dock hans högmod
bliva nedbrutet, trots hans händers alla konster. 12 Ja, dina
murars höga fäste störtar han omkull och ödmjukar, han slår
det till jorden, ned i stoftet.

26 På den tiden skall man sjunga denna sång i Juda land:
"Vår stad giver oss styrka; murar och värn bereda oss
frälsning. 2 Låten upp portarna, så att ett rättfärdigt folk får
draga därin, ett som håller tro. 3 Den som är fast i sitt sinne

bevarar du i frid, i frid; ty på dig förtröstar han. 4 Förtrösten
då på HERREN till evig tid; ty HERREN, HERREN är en
evig klippa. 5 Ty dem som trona i höjden, dem störtar han
ned, ja, den höga staden; han ödmjukar den, ödmjukar den
till jorden, han slår den ned i stoftet. 6 Den trampas under
fötterna, under de förtrycktas fötter, under de armas steg." 7
Men den rättfärdiges väg är jämn; åt den rättfärdige bereder
du en jämnad stig. 8 Ja, på dina domars väg, HERRE,
förbida vi dig; till ditt namn och ditt pris står vår själs trängtan.
9 Min själ trängtar efter dig om natten, och anden i mig
söker dig bittida; ty när dina domar drabbar jorden, lära sig
jordkretsens inbyggare rättfärdighet. 10 Om nåd bevisas
mot den ogudaktige, så lär han sig icke rättfärdighet; i det
land, där rätt skulle övas, gör han då vad orätt är och ser
icke HERRENS höghet. 11 HERRE, din hand är upplyft,
men de se det icke; må de nu med blygsel se din nitälskan
för folket; ja, må eld förtära dina ovänner. 12 HERRE, du
skall skaffa frid åt oss, ty allt vad vi hava uträttat har du
utfört åt oss. 13 HERREN, vår Gud, andra herrar än du
hava härskat över oss, men allenast dig prisa vi, allenast ditt
namn. 14 De döda få icke liv igen, skuggorna stå ej åter
upp; därför hemsökte och förgjorde du dem och utrotade all
deras åminnelse. 15 Du förökade en gång folket, HERRE; du
förökade folket och bevisade dig härlig; du utvidgade landets
alla gränser. 16 HERRE, i nöden hava de nu sökt dig, de
hava utgjutit tysta böner, när din tuktan kom över dem. 17
Såsom en havande kvinna, då hon är nära att föda, våndas
och ropar i sina kval, så var det med oss inför ditt ansikte,
o HERRE. 18 Vi voro också havande och våndades; men
när vi födde, var det vind. Vi kunde icke bereda frälsning åt
landet; inga människor födas mer till att bo på jordens krets.
19 Men dina döda må få liv igen; mina dödas kroppar må
åter stå upp. Vaknen upp och jublen, I som liggen i graven;
ty din dagg är en ljusets dagg, och jorden skall giva igen de
avsomnade. 20 Välan då, mitt folk, gå in i dina kamrar och
stäng igen dörrarna om dig; göm dig ett litet ögonblick, till
dess att vreden har gått förbi. 21 Ty se, HERREN träder ut
ur sin boning, för att hemsöka jordens inbyggare för deras
missgärning; och jorden skall låta komma i dagen allt blod
som där har blivit utgjutet, och skall icke längre betäcka dem
som där hava blivit dräpta.

27 På den tiden skall HERREN med sitt svärd, det hårda,
det stora och starka, hemsöka Leviatan, den snabba
ormen, och Leviatan, den ringlande ormen, och skall dräpa
draken, som ligger i havet. 2 På den tiden skall finnas en
vingård, rik på vin, och man skall sjunga om den: 3 Jag,
HERREN, är dess vaktar, åter och åter vattnar jag den.
För att ingen skall skada den, vaktar jag den natt och dag.
4 Jag vredgas icke på den; nej, om tistel och törne ville
begynna strid, så skulle jag gå löst därpå och bränna upp
alltsammans. 5 Eller ock måste man söka skydd hos mig
och göra fred med mig; ja, fred måste man göra med mig.
6 I tider som komma skall Jakob skjuta rötter och Israel
grönska och blomstra; jordkretsen skola de uppfylla med sin
frukt. 7 Har man väl plågat dem så, som han plågade deras
plågare? Eller dräptes de så, som deras dräpta fiender blevo
dräpta? 8 Nej, väl näpste han folket, när han förkastade
och försköt det, väl ryckte han bort det med sin hårda
vind, på östanstormens dag; 9 men därför kan ock Jakobs
missgärning då bliva försonad och deras synds borttagande
då giva fullmogen frukt, när alla stenar i deras altaren äro
förstörda -- såsom då man krossar sönder kalkstycken -- och
när Aseror och solstoder ej mer resas upp. 10 Se, den fasta
staden ligger öde, den har blivit en folktom plats, övergiven
såsom en öken, kalvar gå där i bet och lägra sig där och
avbita de kvistar där finnas. 11 Och när grenarna äro torra,
bryter man av dem, och kvinnor komma och göra upp eld
med dem. Ty detta är icke ett folk med förstånd; därför visar
deras skapare dem intet förbarmande, och deras danare
dem ingen misskund. 12 Och det skall ske på den tiden att
HERREN anställer en inbärgning, från den strida floden intill
Egyptens bäck; och I skolen varda insamlade, en och en,
I Israels barn. 13 Och det skall ske på den tiden att man
stöter i en stor basun; och de som hava varit borttappade i
Assyriens land och fördrivna till Egyptens land, de skola då
komma; och de skola tillbedja HERREN på det heliga berget
i Jerusalem.

28 Ve dig, du Efraims druckna mäns stolta krona, du
hans strålande härlighets vissnande blomster på
bergshjässan ovan de vinberusades bördiga dal! 2 Se,
från Herren kommer en som är stark och väldig, lik en
hagelskur, en förödande storm, lik en störtskur med väldiga,
översvämmande vatten, som slår allt till jorden med mat. 3
Under fötterna bliver den då trampad, Efraims druckna mäns
stolta krona. 4 Och det går med hans strålande härlighets
vissnande blomma på bergshjässan ovan den bördiga dalen,
såsom det går med ett fikon därnere, ett som har mognat
före sommarskörden: så snart någon får syn därpå, slukar
han det, medan han ännu har det i sin hand. 5 På den tiden
skall HERREN Sebaot bliva en härlig krona och en strålande
krans för kvarlevan av sitt folk; 6 och han skall bliva en
rättens ande för den som skipar rätt, och en starkhetsmakt
för dem som driva fienden på porten. 7 Men också här raglar

man av vin, stapplar man av starka drycker; både präster
och profeter ragla av starka drycker, de äro överlastade av
vin, de stappla av starka drycker; de ragla, när de profetera,
de vackla, när de skipa rätt. 8 Ja, alla bord äro fulla av
vämjeliga spyor, ingen ren fläck finnes. 9 -- "Vem är det då
han vill lära förstånd, och vem skall han få att giva akt på sin
predikan? Äro vi då nyss avvanda från modersmjölken, nyss
tagna från modersbröstet? 10 Det är ju gnat på gnat, gnat
på gnat, prat på prat, prat på prat, litet här, litet där!" 11 --
Ja väl, genom stammande läppar och på ett främmande
tungomål skall han tala till detta folk, 12 han som en gång
sade till dem: "Här är vilostaden, låten den trötte få vila; här
är vederkvickelsens ort." Men sådant ville de icke höra. 13
Så skall då HERRENS ord bliva för dem "gnat på gnat, gnat
på gnat, prat på prat, prat på prat, litet här, litet där". Och
så skola de, bäst de gå där, falla baklänges och krossas,
varda snärjda och fångade. 14 Hören därför HERRENS ord,
I bespottare, I som råden över folket här i Jerusalem. 15
Eftersom I sägen: "Vi hava slutit ett förbund med döden,
med dödsriket hava vi ingått ett fördrag; om ock gisslet far
fram likt en översvämmande flod, skall det icke nå oss, ty
vi hava gjort lögnen till vår tillflykt och falskheten till vårt
beskärm", (Sheol h7585) 16 därför säger Herren, HERREN
så: Se, jag har lagt i Sion en grundsten, en beprövad sten,
en dyrbar hörnsten, fast grundad; den som tror på den
behöver icke fly. 17 Och jag skall låta rätten vara mätsnöret
och rättfärdigheten sänklodet. Och hagel skall slå ned eder
lögntillflykt, och vatten skall skölja bort edert beskärm. 18
Och edert förbund med döden skall bliva utplånat, och edert
fördrag med dödsriket skall icke bestå; när gisslet far fram
likt en översvämmande flod, då solen I varda nedtrampade.
(Sheol h7585) 19 Så ofta det far fram, skall det träffa eder; ty
morgon efter morgon skall det fara fram, ja, både dag och
natt. Idel förskräckelse bliver det, när I måsten akta på den
predikan. 20 Ty sängen bliver då för kort att sträcka ut sig på
och täcket för knappt att svepa in sig i. 21 Ty HERREN skall
stå upp likasom på Perasims berg, och han skall låta se sin
vrede likasom i Gibeons dal. Han skall utföra sitt verk, ett
sällsamt verk; han skall förrätta sitt arbete, ett förunderligt
arbete. 22 Så hören nu upp med eder bespottelse, för att
edra band ej må bliva än hårdare; ty om förstöring och
oryggligt besluten straffdom över hela jorden har jag hört
från Herren, HERREN Sebaot. 23 Lyssnen och hören min
röst, akten härpå och hören mitt tal. 24 När åkermannen vill
så, plöjer han då beständigt och hackar upp och harvar sin
mark? 25 Nej, fastmer: sedan han har jämnat fältet, strör han
ju där svartkummin och kastar dit kryddkummin och sår vete
i rader och korn på dess särskilda plats och spält i kanten.
26 Ty hans Gud har undervisat honom och lärt honom det
rätta sättet. 27 Man tröskar ju ej heller svartkummin med
tröskvagn och låter ej vagnshjul gå över kryddkummin, utan
klappar ut svartkummin med stav och kryddkummin med
käpp. 28 Och brödsäden, tröskar man sönder den? Nej, man
plägar icke oavlåtligt tröska den och driva sina vagnshjul och
hästar däröver; man vill ju icke tröska sönder den. 29 Också
detta kommer från HERREN Sebaot; han är underbar i råd
och stor i vishet.

29 Ve dig, Ariel, Ariel, du stad, där David slog upp sitt
läger! Läggen år till år och låten högtiderna fullborda sitt
kretslopp, 2 så skall jag bringa Ariel i trångmål; jämmer skall
följa på jämmer, och då bliver det för mig ett verkligt Ariel. 3
Jag skall slå läger runt omkring dig och omsluta dig med
vallar och resa upp bålverk emot dig. 4 Då skall du tala djupt
nedifrån jorden, och dina ord skola dämpade komma fram ur
stoftet; din röst skall höras såsom en andes ur jorden, och ur
stoftet skall du viska fram dina ord. 5 Men främlingshopen
skall bliva såsom fint damm och våldsverkarhopen såsom
bortflyende agnar; plötsligt och med hast skall detta ske.
6 Från HERREN Sebaot skall hemsökelsen komma, med
tordön och jordbävning och stort dunder, med storm och
oväder och med lågor av förtärande eld. 7 Och hela hopen
av alla de folk som drogo i strid mot Ariel, de skola vara
såsom en drömsyn om natten, alla som drogo i strid mot
det och dess borg och bragte det i trångmål. 8 Såsom
när den hungrige drömmer att han äter, men vaknar och
känner sin buk vara tom, och såsom när den törstande
drömmer att han dricker, men vaknar och känner sig törstig
och försmäktande, så skall det gå med hela hopen av alla
de folk som drogo i strid mot Sions berg. 9 Stån där med
häpnad, ja, varen häpna; stirren eder blinda, ja, varen blinda,
I som ären druckna, men icke av vin, I som raglen, men icke
av starka drycker. 10 Ty HERREN har utgjutit över eder en
tung sömns ande och har tillslutit edra ögon; han har höljt
mörker över profeterna och över siarna, edra ledare. 11 Och
så har profetsynen om allt detta blivit för eder lik orden i en
förseglad bok: om man räcker en sådan åt någon som kan
läsa och säger: "Läs detta", så svarar han: "Jag kan det icke,
den är ju förseglad", 12 och om man räcker den åt någon
som icke kan läsa och säger: "Läs detta", så svarar han:
"Jag kan icke läsa." 13 Och HERREN har sagt: Eftersom
detta folk nalkas mig med sin mun och ärar mig med sina
läppar, men låter sitt hjärta vara långt ifrån mig, så att deras
fruktan för mig består i inlärda människobud, 14 därför skall
jag ännu en gång göra underbara ting mot detta folk, ja,

underbara och förunderliga; de visas vishet skall förgås, och
de förståndigas förstånd skall bliva förmörkat. 15 Ve eder, I
som söken att dölja edra rådslag för HERREN i djupet, och
som bedriven edra verk i mörkret, I som sägen: "Vem ser
oss, och vem känner oss?" 16 Huru förvända ären I icke!
Skall då leret aktas lika med krukmakaren? Skall verket säga
om sin mästare: "Han har icke gjort mig"? Eller skall bilden
säga om honom som har format den: "Han förstår intet"? 17
Se, ännu allenast en liten tid, och Libanon skall förvandlas till
ett bördigt fält och det bördiga fältet räknas såsom vildmark.
18 De döva skola på den tiden höra vad som läses för de,
och de blindas ögon skola se och vara fria ifrån dunkel
och mörker; 19 och de ödmjuka skola då känna allt större
glädje i HERREN; och de fattigaste bland människor skola
fröjda sig i Israels Helige. 20 Ty våldsverkarna äro då icke
mer till, bespottarna hava fått en ände, och de som stodo
efter fördärv äro alla utrotade, 21 de som genom sitt tal
gjorde att oskyldiga blevo fällda och snärjde den som skulle
skipa rätt i porten och genom lögn vrängde rätten för den
rättfärdige. 22 Därför säger HERREN så till Jakobs hus, han
som förlossade Abraham: Nu skall Jakob icke mer behöva
blygas, nu skall hans ansikte ej vidare blekna; 23 ty när han
-- hans barn -- få se mina händer verk ibland sig, då skola
de hålla mitt namn heligt, de skola hålla Jakobs Helige helig
och förskräckas för Israels Gud. 24 De förvillade skola då få
förstånd, och de knorrande skola taga emot lärdom.

30 Ve eder, I vanartiga barn, säger HERREN, I som gören
upp rådslag som icke komma från mig, och sluten
förbund, utan att min Ande är med, så att I därigenom hopen
synd på synd, 2 I som dragen ned till Egypten, utan att hava
rådfrågat min mun, för att söka eder ett värn hos Farao och
en tillflykt under Egyptens skugga! 3 Se, Faraos värn skall
bliva eder till skam, och tillflykten under Egyptens skugga
skall bliva eder till blygd. 4 Ty om ock hans furstar äro i
Soan, och om än hans sändebud komma ända till Hanes, 5
så skall dock var man få blygas över detta folk, som icke kan
hjälpa dem, icke vara till bistånd och hjälp, utan allenast till
skam och smälek. 6 Utsaga om Söderlandets odjur. Genom
ett farornas och ångestens land, där lejoninnor och lejon
hava sitt tillhåll, jämte huggormar och flygande drakar, där
föra de på åsnors ryggar sina rikedomar och på kamelers
pucklar sina skatter till ett folk som icke kan hjälpa dem. 7 Ty
Egyptens bistånd är fåfänglighet och tomhet; därför kallar
jag det landet "Rahab, som ingenting uträttar". 8 Så gå nu in
och skriv detta på en tavla, som må förvaras bland dem, och
teckna upp det i en bok, så att det bevaras för kommande
dagar, alltid och evinnerligen. 9 Ty det är ett gensträvigt folk,
trolösa barn, barn som icke vilja höra HERRENS lag, 10
utan säga till siarna: "Upphören med edra syner", och till
profeterna: "Profeteren icke för oss vad sant är; talen till oss
sådant som är oss välbehagligt, profeteren bedrägliga ting;
11 viken av ifrån vägen, gån åt sidan från stigen, skaffen bort
ur vår åsyn Israel Helige." 12 Därför säger Israels Helige
så: "Eftersom I förakten detta ord och förtrösten på våld
och vrånghet och stödjen eder på sådant, 13 därför skall
denna missgärning bliva för eder såsom ett fallfärdigt stycke
på en hög mur, vilket mer och mer giver sig ut, till dess
att muren plötsligt och med hast störtar ned och krossas;
14 den krossa, såsom när man våldsamt slår en lerkruka i
bitar, så våldsamt att man bland bitarna icke kan finna en
skärva stor nog att därmed taga eld från eldstaden eller ösa
upp vatten ur dammen." 15 Ty så säger Herren, HERREN,
Israels Helige: "Om i vänden om och ären stilla, skolen I bliva
frälsta, genom stillhet och förtröstan varden I starka." Men i
viljen icke. 16 I sägen: "Nej, på hästar vilja vi jaga fram" --
därför skolen I också bliva jagade; "på snabba springare vilja
vi rida åstad" -- därför skola ock edra förföljare vara snabba.
17 Tusen av eder skola fly för en enda mans hot eller för
fem mäns hot, till dess att vad som är kvar av eder bliver
såsom en ensam stång på bergets topp, såsom ett baner på
höjden. 18 Ja, därför väntar HERREN, till dess att han kan
vara eder nådig; därför tronar han i höghet, till dess att han
kan förbarma sig över eder. Ty en domens Gud är HERREN;
saliga äro alla de som vänta efter honom. 19 Ja, du folk som
bor på Sion, i Jerusalem, ingalunda må du gråta. Han skall
förvisso vara dig nådig, när du ropar; så snart han hör din
röst, skall han svara dig. 20 Ty väl skall Herren giva eder
nödens bröd och fångenskapens dryck, men sedan skola
dina lärare icke mer sättas å sido, utan dina ögon skola
se upp till dina lärare. 21 Och om du viker av, vare sig åt
höger eller åt vänster, så skola dina öron höra detta ord
ljuda bakom dig; "Här är vägen, vandren på en." 22 Då
skolen I akta för orent silvret varmed edra skurna beläten
äro överdragna, och guldet varmed edra gjutna beläten äro
belagda; du skall kasta ut det såsom orenlighet och säga till
det: "Bort härifrån!" 23 Och han skall giva regn åt säden som
du har sått på din mark, och han skall av markens gröda giva
dig bröd som är kraftigt och närande; och din boskap skall på
den tiden gå i bet på vida ängar. 24 Och oxarna och åsnorna
med vilka man brukar jorden, de skola äta saltad blandsäd
om man har kastat med vanna och kastskovel. 25 Och på
alla höga berg och alla stora höjder skola bäckar rinna upp
med strömmande vatten -- när den stora slaktningens dag
kommer, då torn skola falla. 26 Och månens ljus skall bliva

såsom solens ljus, och solens ljus skall varda sju gånger
klarare, såsom ett sjufaldigt dagsljus, när den tid kommer,
då HERREN förbinder sitt folks skador och helar såren efter
slagen som det har fått. 27 Se, HERRENS namn kommer
fjärran ifrån, med brinnande vrede och med tunga rökmoln;
hans läppar äro fulla av förgrymmelse, och hans tunga är
såsom förtärande eld; 28 hans andedräkt är lik en ström som
svämmar över, så att den når ändå upp till halsen. Ty han vill
sålla folken i förintelsens såll och lägga i folkslagens mun ett
betsel, till att leda dem vilse. 29 Då skolen I sjunga såsom i
en natt då man firar helig högtid, och edra hjärtan skola
glädja sig, såsom när man under flöjters ljud tågar upp på
HERRENS berg, upp till Israels klippa. 30 Och HERREN skall
låta höra sin röst i majestät och visa huru hans arm drabbar,
i vredesförgrymmelse och med förtärande eldslåga, med
storm och störtskurar och hagelstenar. 31 Ty för HERRENS
röst skall Assur bliva förfärad, när han slår honom med sitt
ris. 32 Och så ofta staven far fram och HERREN efter sitt
rådslut låter den falla på honom skola pukor och harpor
ljuda. Gång på gång skall han lyfta sin arm till att strida mot
honom. 33 Ty en Tofetplats är längesedan tillredd, ja ock
för konungen är den gjord redo, och djup och vid är den;
dess rund är fylld av eld och av ved i myckenhet, och lik en
svavelström skall HERRENS Ande sätta den i brand.

31 Ve dem som draga åstad ned till Egypten för att få
hjälp, i det de förlita sig på hästar, dem som sätta sin
förtröstan på vagnar, därför att där finnas så många, och på
ryttare, därför att mängden är så stor, men som ej vända sin
blick till Israels Helige och icke fråga efter HERREN! 2 Också
han är ju vis; han låter olyckan komma, och han ryggar
icke sina ord. Han reser sig upp mot de ondas hus och mot
den hjälp som ogärningsmännen sända. 3 Ty egyptierna
äro människor och äro icke Gud, deras hästar äro kött och
icke ande. Och HERREN skall räcka ut sin hand, och då
skall hjälparen vackla och den hjälpte falla, och båda skola
tillhopa förgås. 4 Ty så har HERREN sagt till mig: Såsom ett
lejon ryter, ett ungt lejon över sitt rov, och icke skrämmes
bort av herdarnas rop eller rädes för deras larm, när de i
mängd samlas dit, så skall HERREN Sebaot fara ned för att
strida på Sions berg och uppe på dess höjd. 5 Såsom fågeln
breder ut sina vingar, så skall HERREN Sebaot beskärma
Jerusalem; han skall beskärma och hjälpa, han skall skona
och rädda. 6 Så vänden nu om till honom, från vilken I haven
avfallit genom ett så djupt fall, I Israels barn. 7 Ty på den
tiden skall var och en av eder kasta bort de avgudar av silver
och de avgudar av guld, som edra händer hava gjort åt eder
till synd. 8 Och Assur skall falla, men icke för en mans svärd;
ett svärd, som icke är en människas, skall förtära honom.
Han skall fly för svärd, och hans unga män skola bliva trälar.
9 Och hans klippa skall förgås av skräck, och hans furstar
skola i förfäran fly ifrån baneret. Så säger HERREN, han
som har sin eld på Sion och sin ugn i Jerusalem.

32 En konung skall uppstå, som skall regera med
rättfärdighet, och härskare, som skola härska med
rättvisa. 2 Var och en av dem skall vara såsom en tillflykt i
stormen, ett skydd mot störtskuren; de skola vara såsom
vattenbäckar i en ödemark, såsom skuggan av en väldig
klippa i ett törstigt land. 3 Då skola de seendes ögon icke
vara förblindade, och de hörandes öron skola lyssna till. 4
Då skola de lättsinnigas hjärtan bliva förståndiga och vinna
kunskap, och de stammandes tungor skola tala flytande
och tydligt. 5 Dåren skall då icke mer heta ädling, ej heller
bedragaren kallas herre. 6 Ty en dåre talar dårskap, och
hans hjärta reder till fördärv; så övar han gudlöshet och talar,
vad förvänt är, om HERREN, så låter han den hungrige svälta
och nekar den törstige en dryck vatten. 7 Och bedragaren
brukar onda vapen, han tänker ut skändliga anslag till att
fördärva de betryckta genom lögnaktiga ord, fördärva en
fattig, som har rätt i sin talan. 8 Men en ädling tänker ädla
tankar och står fast vid det som ädelt är. 9 I kvinnor, som
ären så säkra, stån upp och hören min röst; I sorglösa
jungfrur, lyssnen till mitt tal. 10 När år och dagar hava gått, då
skolen I darra, I som ären så sorglösa, ty då är det slut med
all vinbärgning, och ingen fruktskörd kommer mer. 11 Bäven,
I som ären så säkra, darren, I som ären så sorglösa, läggen
av edra kläder och blotten eder, kläden edra länder med
säcktyg. 12 Slån eder för bröstet och klagen över de sköna
fälten, över de fruktsamma vinträden, 13 över mitt folks åkrar
som fyllas av törne och tistel, ja, över alla glädjens boningar
i den yra staden. 14 Ty palatsen äro övergivna, den folkrika
staden ligger öde, Ofelhöjden med vakttornet är förvandlad
till grotthålor för evig tid, till en plats, där vildåsnor hava sin
fröjd och där hjordar beta -- 15 detta intill dess att ande från
höjden bliver utgjuten över oss. Då skall öknen bliva ett
bördigt fält och det bördiga fältet räknas såsom vildmark; 16
då skall rätten taga sin boning i öknen och rättfärdigheten bo
på det bördiga fältet. 17 Och rättfärdighetens frukt skall vara
frid och rättfärdighetens vinning vara ro med trygghet till evig
tid. 18 Och mitt folk skall bo i fridshyddor, i trygga boningar
och på säkra viloplatser. 19 Men under hagelskurar skall
skogen fällas, och djupt skall staden bliva ödmjukad. 20
Sälla ären då I som fån så vid alla vatten, I som kunnen låta
edra oxar och åsnor fritt ströva omkring.

33 Ve dig, du fördärvare, som själv har gått fri ifrån
fördärvet! Ve dig, du härjare, som själv har undgått
förhärjning! När du har fyllt ditt mått att fördärva, drabbas
du själv av fördärvet; när du har fullbordat till härjande
drabbas du själv av förhärjning. **2** HERRE, var oss nådig, dig
förbida vi. Var dessas arm var morgon; ja, var vår frälsning
i nödens tid. **3** För ditt väldiga dån fly folken bort; när du
reser dig upp, förskingras folkslagen. **4** Och man får skövla
och taga byte efter eder, såsom gräsmaskar skövla; såsom
gräshoppor störta fram, så störtar man över det. **5** HERREN
är hög, ty han bor i höjden; han uppfyller Sion med rätt och
rättfärdighet. **6** Ja, trygga tider skola komma för dig! Vishet
och kunskap bereda Sion frälsning i rikt mått, och HERRENS
fruktan skall vara deras skatt. **7** Hör, deras hjältar klaga
därute, fredsbudbärarna gråta bitterligen. **8** Vägarna äro öde,
ingen går mer på stigarna. Han bryter förbund, han aktar
städer ringa, människor räknar han för intet. **9** Landet ligger
sörjande och försmäktar, Libanon blyges och står förvissnat,
Saron har blivit likt en hedmark, Basans och Karmels skogar
fälla sina löv. **10** Men nu vill jag stå upp, säger HERREN, nu
vill jag resa mig upp, nu vill jag upphäva mig. **11** Med halm
gån I havande, och strå föden I; edert raseri är en eld, som
skall förtära eder själva. **12** Folken skola förbrännas och
bliva till aska, ja, likna avhugget törne, som brinner upp i
eld. **13** Så hören nu, I som fjärran ärer, vad jag har gjort;
förnimmen min makt, I som nära ären. **14** Syndarna i Sion
bliva förskräckta, bävan griper de gudlösa. "Vem av oss kan
härda ut vid en förtärande eld, vem av oss kan bo vid en evig
glöd?" **15** Den som vandrar i rättfärdighet och talar, vad rätt
är, den som föraktar, vad som vinnes genom orätt och våld,
och den som avhåller sina händer från att taga mutor, den
som tillstoppar sina öron för att icke höra om blodsgärningar
och tillsluter sina ögon för att icke se, vad ont är, **16** han skall
bo på höjderna, klippfästen skola vara hans värn, sitt bröd
skall han få, och vatten skall han hava beständigt. **17** Ja,
dina ögon skola skåda en konung i hans härlighet, de skola
blicka ut över ett vidsträckt land. **18** Då skall ditt hjärta tänka
tillbaka på förskräckelsens tid: "Var är nu skatteräknaren, var
är nu skattevägaren, var är den som räknade tornen?" **19** Du
slipper då att se det fräcka folket, folket, vars obegripliga
språk man ej kunde förstå, vars stammande tungomål ingen
kunde tyda. **20** Men skåda på Sion, våra högtiders stad,
låt dina ögon betrakta Jerusalem: det är en säker boning,
ett tält, som icke flyttas bort, ett vars pluggar aldrig ryckas
upp och av vars streck intet enda brister sönder. **21** Ja, vi
hava där HERREN, den väldige; han är för oss såsom floder
och breda strömmar; ingen roddflotta kommer där fram, och
det väldigaste skepp kan ej fara däröver. **22** Ty HERREN
är vår domare, HERREN är vår härskare, HERREN är vår
konung, han frälsar oss. **23** Dina tåg hänga slappa, de hålla
ej masten stadig, ej seglet spänt. Men då skall rövat gods
utskiftas i myckenhet, ja, också de lama skola då taga byte.
24 Och ingen av invånarna skall säga: "Jag är svag", ty
folket, som där bor, har fått sin missgärning förlåten.

34 Träden fram, I folk, och hören; I folkslag, akten härpå.
Jorden höre och allt vad på den är, jordens krets och
vad som alstras därav. **2** Ty HERREN är förtörnad på alla
folk och vred på all deras här; han giver dem till spillo, han
överlämnar dem till att slaktas. **3** Deras slagna kämpar ligga
bortkastade, och stank stiger upp från deras döda kroppar,
och bergen flyta av deras blod. **4** Himmelens hela härskara
förgås, och himmelen själv hoprullas såsom en bokrulle;
hela dess härskara faller förvissnad ned, lik vissnade löv från
vinrankan, lik vissnade blad ifrån fikonträdet. **5** Ty mitt svärd
har druckit sig rusigt i himmelen; se, det far ned på Edom till
dom, på det folk jag har givit till spillo. **6** Ja, ett svärd har
HERREN, det dryper av blod och är dränkt i fett, i lamms
och bockars blod, i fett ifrån vädurars njurar; ty HERREN
anställer ett offer i Bosra, ett stort slaktande i Edoms land.
7 Vildoxar fällas ock därvid, tjurar, både små och stora.
Deras land dricker sig rusigt av blod, och deras jord bliver
dränkt i fett. **8** Ty detta är en HERRENS hämndedag, ett
vedergällningens år, då han utför Sions sak. **9** Då bliva
Edoms bäckar förvandlade till tjära och dess jord till svavel;
ja, dess land bliver förbytt i brinnande tjära. **10** Varken natt
eller dag skall den branden slockna, evinnerligen skall röken
därav stiga upp. Från släkte till släkte skall landet ligga öde,
aldrig i evighet skall någon gå där fram. **11** Pelikaner och
rördrommar skola taga det i besittning, uvar och korpar skola
bo däri; ty förödelsens mätsnöre och förstörelsens murlod
skall han låta komma däröver. **12** Av dess ädlingar skola
inga finnas kvar där, som kunna utropa någon till konung;
och alla dess furstar få en ände. **13** Dess palatser fyllas
av törne, nässlor och tistlar växa i dess fästen; och det
bliver en boning för ökenhundar och ett tillhåll för strutsar.
14 Schakaler bo där tillsammans med andra ökendjur, och
gastar ropa där till varandra; ja, där kan Lilit få ro, där kan
hon finna en vilostad. **15** Där reder pilormen sitt bo och
lägger sina ägg och kläcker så ut ynglet och samlar det i sitt
skygd; ja, där komma gamarna tillhopa, den ene möter där
den andre. **16** Söken efter i HERRENS bok och läsen däri;
icke ett enda av de djuren skall utebliva, det ena skall icke
fåfängt söka det andra. Ty det är hans mun, som bjuder det,
det är hans Ande, som samlar dem tillhopa. **17** Det är han,

som kastar lott för dem, hans hand tillskiftar dem deras mark
efter mätsnöre; till evig tid skola de hava den till besittning,
från släkte till släkte bo därpå.

35 Öknen och ödemarken skola glädja sig, och hedmarken
skall fröjdas och blomstra såsom en lilja. 2 Den skall
blomstra skönt och fröjda sig, ja, fröjda sig och jubla;
Libanons härlighet skall bliva den given, Karmels och Sarons
prakt. Ja, de skola få se HERRENS härlighet, vår Guds
prakt. 3 Stärken maktlösa händer, given kraft åt vacklande
knän. 4 Sägen till de försagda: "Varen frimodiga, frukten
icke." Se, eder Gud kommer med hämnd; vedergällning
kommer från Gud, ja, själv kommer han och frälsar eder.
5 Då skola de blindas ögon öppnas och de dövas öron
upplåtas. 6 Då skall den lame hoppa såsom en hjort, och
den stummes tunga skall jubla. Ty vatten skola bryta fram
i öknen och strömmar på hedmarken. 7 Av förbränt land
skall bliva en sjö och av torr mark vattenkällor; på den plats,
där ökenhundar lägrade sig, skall växa gräs jämte vass och
rör. 8 Och en banad väg, en farväg, skall gå där fram, och
den skall kallas "den heliga vägen"; ingen oren skall färdas
därpå, den skall vara för dem själva. Den som vandrar den
vägen skall icke gå vilse, om han ock hör till de fåkunniga. 9
Där skall icke vara något lejon, ej heller skall något annat
vilddjur komma dit. Intet sådant skall finnas där, men ett
frälsat folk skall vandra på den. 10 Ja, HERRENS förlossade
skola vända tillbaka och komma till Sion med jubel; evig
glädje skall kröna deras huvuden, fröjd och glädje skola de
undfå, men sorg och suckan skola fly bort.

36 Och i konung Hiskias fjortonde regeringsår hände
sig, att Sanherib, konungen i Assyrien, drog upp och
angrep alla befästa städer i Juda och intog dem. 2 Och
konungen i Assyrien sände från Lakis åstad Rab-Sake
med en stor här till Jerusalem mot konung Hiskia; och han
stannade vid Övre dammens vattenledning, på vägen till
Valkarfältet. 3 Då gingo överhovmästaren Eljakim, Hilkias
son, och sekreteraren Sebna och kansleren Joa, Asafs son,
ut till honom. 4 Och Rab-Sake sade till dem: "Sägen till
Hiskia: Så säger den store konungen, konungen i Assyrien:
Vad är det för en förtröstan, som du nu har hängivit dig åt?
5 Jag säger: Det är allenast munväder, att du vet råd och
har makt att föra kriget. På vem förtröstar du då, eftersom
du har satt dig upp mot mig? 6 Du förtröstar väl på den
bräckta rörstaven Egypten, men se, när någon stöder sig
på den, går den i i hans hand och genomborrar den. Ty
sådan är Farao, konungen i Egypten, för alla som förtrösta
på honom. 7 Eller säger du kanhända till mig: 'Vi förtrösta
på HERREN, vår Gud?' Var det då icke hans offerhöjder
och altaren Hiskia avskaffade, när han sade till Juda och
Jerusalem: 'Inför detta altare skolen I tillbedja'? 8 Men ingå
nu ett vad med min herre, konungen i Assyrien: jag vill giva
dig två tusen hästar, om du kan skaffa dig ryttare till dem. 9
Huru skulle du då kunna slå tillbaka en enda ståthållare, en
av min herres ringaste tjänare? Och du sätter din förtröstan
till Egypten i hopp om att så få vagnar och ryttare! 10 Menar
du då att jag utan HERRENS vilja har dragit upp till detta
land för att fördärva det? Nej, det är HERREN, som har
sagt till mig: Drag upp mot detta land och fördärva det." 11
Då sade Eljakim och Sebna och Joa till Rab-Sake: "Tala
till dina tjänare på arameiska, ty vi förstå det språket, och
tala icke till oss på judiska inför folket som står på muren."
12 Men Rab-Sake svarade: "Är det då till din herre och till
dig, som min herre har sänt mig att tala dessa ord? Är
det icke fastmer till de män som sitta på muren och som
jämte eder skola nödgas äta sin egen träck och dricka sitt
eget vatten?" 13 Därefter trädde Rab-Sake närmare och
ropade med hög röst på judiska och sade: "Hören den store
konungens, den assyriske konungens, ord. 14 Så säger
konungen: Låten icke Hiskia bedraga eder, ty han förmår
icke rädda eder. 15 Och låten icke Hiskia förleda eder att
förtrösta på HERREN, därmed att han säger: 'HERREN skall
förvisso rädda oss; denna stad skall icke bliva given i den
assyriske konungens hand.' 16 Hören icke på Hiskia. Ty
så säger konungen i Assyrien: Gören upp i godo med mig
och given eder åt mig, så skolen I få äta var och en av sitt
vinträd och av sitt fikonträd och dricka var och en ur sin
brunn, 17 till dess jag kommer och hämtar eder till ett land
som är likt edert eget land, ett land med säd och vin, ett land
med bröd och vingårdar. 18 Låten icke Hiskia förleda eder,
när han säger: 'HERREN skall rädda oss.' Har väl någon av
de andra folkens gudar räddat sitt land ur den assyriske
konungens hand? 19 Var äro Hamats och Arpads gudar?
Var äro Sefarvaims gudar? Eller hava de räddat Samaria ur
min hand? 20 Vilken bland dessa länders alla gudar har väl
räddat sitt land ur min hand, eftersom I menen, att HERREN
skall rädda Jerusalem ur min hand?" 21 Men de tego och
svarade honom icke ett ord, ty konungen hade så bjudit
och sagt: "Svaren honom icke." 22 Och överhovmästaren
Eljakim, Hilkias son, och sekreteraren Sebna och kansleren
Joa, Asafs son, kommo till Hiskia med sönderrivna kläder
och berättade för honom, vad Rab-Sake hade sagt.

37 Då nu konung Hiskia hörde detta, rev han sönder
sina kläder och höljde sig i sorgdräkt och gick in
i HERRENS hus. 2 Och överhovmästaren Eljakim och

sekreteraren Sebna och de äldste bland prästerna sände
han, höljda i sorgdräkt, till profeten Jesaja, Amos' son. 3 Och
de sade till denne: "Så säger Hiskia: En nödens, tuktans och
smälekens dag är denne dag, ty fostren hava väl kommit
fram till födseln, men kraft att föda finnes icke. 4 Kanhända
skall HERREN, din Gud, höra Rab-Sakes ord, med vilka
hans herre, konungen i Assyrien, har sänt honom till att
smäda den levande Guden, så att han straffar honom för
dessa ord som han, HERREN, din Gud, har hört. Så bed nu
en bön för den kvarleva som ännu finnes." 5 När nu konung
Hiskias tjänare kommo till Jesaja, 6 sade Jesaja till dem: "Så
skolen I säga till eder herre: Så säger HERREN: Frukta icke
för de ord som du har hört, dem, med vilka den assyriske
konungens tjänare hava hädat mig. 7 Se, jag skall låta en
sådan ande komma in i honom, att han på grund av ett rykte
som han skall få höra vänder tillbaka till sitt land; och jag
skall låta honom falla för svärd i hans eget land." 8 Och
Rab-Sake vände tillbaka och fann den assyriske konungen
upptagen med att belägra Libna; ty han hade hört, att han
hade brutit upp från Lakis. 9 Men när Sanherib fick höra
sägas om Tirhaka, konungen i Etiopien, att denne hade
dragit ut för att strida mot honom, skickade han, så snart han
hörde detta, sändebud till Hiskia och sade: 10 "Så skolen
I säga till Hiskia, Juda konung: Låt icke din Gud, som du
förtröstar på, bedraga dig, i det att du tänker: 'Jerusalem
skall icke bliva givet i den assyriske konungens hand.' 11
Du har ju hört, vad konungarna i Assyrien hava gjort med
alla andra länder, huru de hava givit dem till spillo. Och du
skulle nu bliva räddad! 12 Hava väl de folk, som mina fäder
fördärvade, Gosan, Haran, Resef och Edens barn i Telassar,
blivit räddade av sina gudar? 13 Var är Hamats konung
och Arpads konung och konungen över Sefarvaims stad,
över Hena och Iva?" 14 När Hiskia hade mottagit brevet av
sändebuden och läst det, gick han upp i HERRENS hus,
och där bredde Hiskia ut det inför HERRENS ansikte. 15
Och Hiskia bad till HERREN och sade: 16 "HERRE Sebaot,
Israels Gud, du som tronar på keruberna, du allena är Gud,
den som råder över alla riken på jorden; du har gjort himmel
och jord. 17 HERRE, böj ditt öra härtill och hör; HERRE,
öppna dina ögon och se. Ja, hör alla Sanheribs ord, det
budskap, varmed han har smädat den levande Guden. 18
Det är sant, HERRE, att konungarna i Assyrien hava förött
alla länder såsom ock sitt eget land. 19 Och de hava kastat
deras gudar i elden; ty dessa voro inga gudar, utan verk av
människohänder, trä och sten; därför kunde de förgöra dem.
20 Men fräls oss nu, HERRE, vår Gud, ur hans hand, så att
alla riken på jorden förnimma, att du, HERRE, är den ende."
21 Då sände Jesaja, Amos' son, bud till Hiskia och lät säga:
"Så säger HERREN, Israels Gud, jag, till vilken du har bett
angående Sanherib, konungen i Assyrien: 22 Detta är det
ord, som HERREN har talat om honom: Hon föraktar dig och
bespottar dig, jungfrun dottern Sion; hon skakar huvudet
efter dig, dottern Jerusalem. 23 Vem har du smädat och
hädat, och mot vem har du upphävt din röst? Alltför högt har
du upplyft dina ögon -- ja, mot Israels Helige. 24 Genom
dina tjänare smädade du HERREN, när du sade: 'Med mina
många vagnar drog jag upp på bergens höjder, längst upp
på Libanon; jag högg ned dess höga cedrar och väldiga
cypresser; jag trängde fram till dess översta höjder, dess
frodigaste skog; 25 jag grävde brunnar och drack ut vatten,
och med min fot uttorkade jag alla Egyptens strömmar.' 26
Har du icke hört, att jag för länge sedan beredde detta? Av
ålder bestämde jag ju så; och nu har jag fört det fram: du
fick makt att ödelägga befästa städer till grusade stenhopar.
27 Deras invånare blevo maktlösa, de förfärades och stodo
med skam. Det gick dem såsom gräset på marken och gröna
örter, såsom det som växer på taken, och säd, som förgås,
förrän strået har vuxit upp. 28 Om du sitter eller går ut eller
går in, så vet jag det, och huru du rasar mot mig. 29 Men
då du nu så rasar mot mig och då ditt övermod har nått
till mina öron, skall jag sätta min krok i din näsa och mitt
betsel i din mun och föra dig tillbaka samma väg, som du
har kommit på. 30 Och detta skall för dig vara tecknet: man
skall detta år äta, vad som växer upp av spillsäd, och nästa
år självvuxen säd, men det tredje året skolen I få så och
skörda och plantera vingårdar och äta deras frukt. 31 Och
den räddade skaran av Juda hus, som bliver kvar, skall åter
skjuta rot nedtill och bära frukt upptill. 32 Ty från Jerusalem
skall utgå en kvarleva, en räddad skara från Sions berg.
HERREN Sebaots nitälskan skall göra detta. 33 Därför säger
HERREN så om konungen i Assyrien: Han skall icke komma
in i denna stad och icke skjuta någon pil ditin; han skall icke
mot den föra fram någon sköld eller kasta upp någon vall
mot den. 34 Samma väg han kom skall han vända tillbaka,
och in i denna stad skall han icke komma, säger HERREN.
35 Ty jag skall beskärma och frälsa denna stad för min
tjänare Davids skull." 36 Och HERRENS ängel gick ut och
slog i assyriernas läger ett hundra åttiofem tusen man; och
när man bittida följande morgon kom ut, fick man se döda
kroppar ligga där överallt. 37 Då bröt Sanherib, konungen i
Assyrien, upp och tågade tillbaka; och han stannade sedan i
Nineve. 38 Men när han en gång tillbad i sin gud Nisroks
tempel, blev han dräpt med svärd av sina söner Adrammelek

och Sareser; därefter flydde dessa undan till Ararats land.
Och hans son Esarhaddon blev konung efter honom.

38 Vid den tiden blev Hiskia dödssjuk; och profeten Jesaja,
Amos' son, kom till honom och sade till honom: "Så
säger HERREN: Beställ om ditt hus; ty du måste dö och skall
icke tillfriskna." **2** Då vände Hiskia sitt ansikte mot väggen
och bad till HERREN. **3** Och han sade: "Ack HERRE, tänk
dock på huru jag har vandrat inför dig i trohet och med
hängivet hjärta och gjort, vad gott är i dina ögon." Och Hiskia
grät bitterligen. **4** Då kom HERRENS ord till Jesaja: han
sade: **5** "Gå och säg till Hiskia: Så säger HERREN, din fader
Davids Gud: Jag har hört din bön, jag har sett dina tårar.
Se, jag skall föröka din livstid med femton år; **6** jag skall
ock rädda dig och denna stad ur den assyriske konungens
hand. Ja, jag skall beskärma denna stad. **7** Och detta skall
för dig vara tecknet från HERREN därpå att HERREN skall
göra, vad han nu har lovat: **8** se, solvisarskuggan, som nu
på Ahas' solvisare har gått nedåt med solen, skall jag låta
gå tio steg tillbaka." Så gick solen tillbaka på solvisaren
de tio steg, som den reda hade lagt till rygga. **9** En sång,
skriven av Hiskia, Juda konung, när han hade varit sjuk och
tillfrisknat från sin sjukdom: **10** Jag tänkte: Jag går hädan i
mina bästa dagar, in genom dödsrikets portar; jag varder
berövad återstoden av mina år. **(Sheol h7585)** **11** Jag tänkte:
Jag får icke mer se HERREN, HERREN i de levandes land.
Hos dem som bo i förgängelsens rike får jag ej mer skåda
människor. **12** Min hydda ryckes upp och flyttas bort ifrån
mig såsom en herdes tält. Jag har vävt mitt liv till slut såsom
en vävare sin väv, och jag skäres nu ned från bommen;
innan dagen har gått över till natt, är du färdig med mig. **13**
Jag måste ryta såsom ett lejon intill morgonen; så krossas
alla bin i min kropp. Ja, innan dagen har gått över till natt, är
du färdig med mig. **14** Jag klagade såsom en svala, såsom
en trana, jag suckade såsom en duva; matta blickade mina
ögon mot höjden: "HERRE, jag lider nöd; tag dig an min sak."
15 Men vad skall jag väl säga, då han nu har talat till mig och
själv utfört sitt verk? I ro får jag nu leva alla mina år till slut
efter all min själs bedrövelse. **16** Herre, sådant länder till liv,
min ande har i allo sitt liv därav. Och så helar du mig -- ja,
giv mig liv! **17** Se till mitt bästa kom denna bittra bedrövelse
över mig. I din kärlek räddade du min själ ifrån förintelsens
grop, i det du kastade alla mina synder bakom din rygg. **18**
Ty dödsriket tackar dig icke, döden prisar dig icke, och de
som hava farit ned i graven hoppas ej mer på din trofasthet.
(Sheol h7585) **19** De som leva, de som leva, de tacka dig,
såsom ock jag nu gör; och fäderna göra din trofasthet kunnig
för barnen. **20** HERREN skall frälsa mig, och mina sånger
skola vi då spela i alla våra livsdagar däruppe i HERRENS
hus. **21** Och Jesaja tillsade, att man skulle taga en fikonkaka
och lägga den såsom plåster på bulnaden, så skulle han
tillfriskna. **22** Men Hiskia sade: "Vad för ett tecken gives mig
därpå att jag skall få gå upp i HERRENS hus?"

39 Vid samma tid sände Merodak-Baladan, Baladans son,
konungen i Babel, brev och skänker till Hiskia; och han
fick höra, att denne hade varit sjuk, men blivit återställd.
2 Och Hiskia gladde sig över deras ankomst och visade
dem sitt förrådshus, sitt silver och guld, sina välluktande
kryddor och sina dyrbara oljor och hela sitt tyghus och allt
vad som fanns i hans skattkamrar. Intet fanns i Hiskias hus
eller eljest i hans ägo, som han icke visade dem. **3** Men
profeten Jesaja kom till konung Hiskia och sade till honom:
"Vad hava dessa män sagt, och varifrån hava de kommit till
dig?" Hiskia svarade: "De hava kommit till mig ifrån fjärran
land, ifrån Babel." **4** Han sade vidare: "Vad hava de sett i ditt
hus?" Hiskia svarade: "Allt som är i mitt hus hava de sett:
intet finnes i mina skattkamrar, som jag icke har visat dem."
5 Då sade Jesaja till Hiskia: "Hör HERREN Sebaots ord: **6**
Se, dagar skola komma, då allt som finnes i ditt hus och som
dina fäder hava samlat ända till denna dag skall föras bort till
Babel; intet skall bliva kvar, säger HERREN. **7** Och söner
till dig, de som skola utgå av dig och som du skall föda,
dem skall man taga, och de skola bliva hovtjänare i den
babyloniske konungens palats." **8** Hiskia sade till Jesaja:
"Gott är det HERRENS ord, som du har talat." Och han sade
ytterligare: "Frid och trygghet skola ju få råda i min tid."

40 Trösten, trösten mitt folk, säger eder Gud. **2** Talen
ljuvligt till Jerusalem och prediken för det, att dess
vedermöda är slut, att dess missgärning är försonad och
att det har fått dubbelt igen av HERRENS hand för all sina
synder. **3** Hör, man ropar; "Bereden väg för HERREN i
öknen, banen på hedmarken en jämn väg för vår Gud. **4**
Alla dalar skola höjas och alla berg och höjder sänkas; vad
ojämnt är skall jämnas, och vad oländigt är skall bliva slät
mark. **5** HERRENS härlighet skall varda uppenbarad, och
allt kött skall tillsammans se den. Ty så har HERRENS
mun talat." **6** Hör, någon talar: "Predika!", och en annan
svarar: "Vad skall jag predika?" "Allt kött är gräs och all
dess härlighet såsom ett blomster på marken. **7** Gräset
torkar bort, blomstret förvissnar, när HERRENS andedräkt
blåser därpå. **8** Gräset torkar bort, blomstret förvissnar,
men vår Guds ord förbliver evinnerligen." **9** Stig upp på
ett högt berg, Sion, du glädjens budbärarinna; häv upp din
röst med kraft, Jerusalem, du glädjens budbärarinna: häv

upp den utan fruktan, säg till Juda stöder: "Se, där är eder
Gud!" 10 Ja, Herren, HERREN kommer med väldighet, och
hans arm visar sin makt. Se, han har med sig sin lön, och
hans segerbyte går framför honom. 11 Han för sin hjord i
bet såsom en herde, han samlar lammen i sin famn och
bär dem i sitt sköte och sakta för han moderfåren fram. 12
Vem är det, som mäter upp havens vatten i sin hand och
märker ut himmelens vidd med sina utspända fingrar? Vem
mäter upp stoftet på jorden med ett tredingsmått? Vem väger
bergen på en våg och höjderna på en viktskål? 13 Vem kan
utrannsaka HERRENS Ande, och vem kan giva honom råd
och undervisa honom? 14 Går han till råds med någon, för
att denne skall giva honom förstånd och lära honom den
rätta stigen, lära honom kunskap och visa honom förståndets
väg? 15 Nej, folken äro att akta såsom en droppe ur ämbaret
och såsom ett grand på vågskålen; se, havsländerna lyfter
han såsom ett stoftkorn. 16 Libanons skog vore icke nog till
offerved och dess djur icke nog till brännoffer. 17 Folken äro
allasammans såsom ett intet inför honom; såsom alls intet
och idel tomhet aktas de av honom. 18 Vid vem viljen I då
likna Gud, och vad finnes honom likt att ställa vid hans sida?
19 Månne ett avgudabeläte? -- det gjutes av någon konstnär,
och guldsmeden överdrager det sedan med guld, och med
silverkedjor pryder så guldsmeden det. 20 Den som icke
har råd att offra så mycket, han väljer ut ett stycke trä, som
icke ruttnar, och söker sig en förfaren konstnär, som kan
förfärdiga ett beläte, som ej faller omkull. 21 Haven I då
intet förstånd? Hören I då intet? Blev detta icke förkunnat för
eder från begynnelsen? Haven I icke förstått, vad jordens
grundvalar säga? 22 Han är den som tronar över jordens
rund, och dess inbyggare äro såsom gräshoppor; han är
den som utbreder himmelen såsom ett flor och spänner
ut den såsom ett tält att bo inunder. 23 Han är den som
gör furstarna till intet, förvandlar domarna på jorden till idel
tomhet. 24 Knappt äro de planterade, knappt äro de sådda,
knappt har deras stam slagit rot i jorden, så blåser han på
dem, och de förtorka, och en stormvind för dem bort såsom
strå. 25 Vid vem viljen I då likna mig, så agg jag skulle vara
såsom han? säger den Helige. 26 Lyften upp edra ögon
mot höjden och sen: vem har skapat allt detta? Det har
han som för härskaran däruppe fram i räknade hopar; han
nämner dem alla vid namn. Så stor är hans makt, så väldig
hans kraft, att icke en enda utebliver. 27 Huru kan du säga
sådant, du Jakob, och tala så, du Israel: "Min väg är fördold
för HERREN, och min rätt är försvunnen för min Gud"? 28
Vet du då icke, har du ej hört det, att HERREN är en evig
Gud, han som har skapat jordens ändar? Han bliver ej trött
och uppgives icke, hans förstånd är outrannsakligt. 29 Han
giver den trötte kraft och förökar den maktlöses styrka. 30
Ynglingar kunna bliva trötta och uppgivas, och unga män
kunna falla; 31 men de som bida efter HERREN hämta ny
kraft, de få nya vingfjädrar såsom örnarna. Så hasta de åstad
utan att uppgivas, de färdas framåt utan att bliva trötta.

41 Tigen, I havsländer, och lyssnen till mig, och må folken
hämta ny kraft; må de så komma fram och tala, ja,
låt oss med varandra träda inför rätta. 2 Vem har i öster
låtit denne uppstå, som mötes av seger, var han går fram?
Vem giver folkslag i hans våld och gör honom till härskare
över konungar? Vem gör deras svärd till stoft och deras
bågar till strå som föres bort av vinden? 3 Han förjagar
dem, där han går lyckosam fram, vanliga vägar trampar icke
hans fot. 4 Vem har verkat och utfört detta? Det har han
som från begynnelsen kallade människors släkten fram:
jag, HERREN, som är den förste och som intill det sista är
densamme. 5 Havsländerna se det och frukta, och jordens
ändar förskräckas. Man närmar sig till varandra och kommer
tillhopa. 6 Den ene vill hjälpa den andre; han säger till den
andre: "Fatta mod!" 7 Träsnidaren sätter mod i guldsmeden,
bleckslagaren i den som hamrar på städ. Han säger om
lödningen: "Den är god" och fäster bilden med spikar, så att
den ej faller omkull. 8 Men du Israel, min tjänare, du Jakob,
som jag har utvalt, du ättling av Abraham, min vän, 9 du som
jag har hämtat från jordens ändar och kallat hit från dess
yttersta hörn och till vilken jag har sagt: "Du är min tjänare,
dig har jag utvalt och icke försmått", 10 frukta icke, ty jag är
med dig; var ej försagd, ty jag är din Gud. Jag styrker dig,
jag hjälper dig ock, jag uppehåller dig med min rättfärdighets
högra hand. 11 Se, alla som äro dig hätska skola komma på
skam och blygas; dina motståndare skola bliva till intet och
skola förgås. 12 Du skall söka efter dina vedersakare, men
icke finna dem; ja, de som strida mot dig skola bliva till intet
och få en ände. 13 Ty jag är HERREN, din Gud, som håller
dig vid din högra hand och som säger till dig: Frukta icke, jag
hjälper dig. 14 Så frukta nu icke, du mask Jakob, du Israels
lilla hop. Jag hjälper dig, säger HERREN; din förlossare
är Israels Helige. 15 Se, jag gör dig till en tröskvagn, ny
och med skarpa taggar, så att du skall söndertröska berg
och krossa dem till stoft och göra höjder lika agnar. 16 Du
skall kasta dem med kastskovel, och vinden skall föra dem
bort och stormen förskingra dem; men du själv skall fröjda
dig i HERREN och berömma dig av Israels Helige. 17 De
betryckta och fattiga söka förgäves efter vatten, deras tunga
försmäktar av törst; men jag, HERREN, skall bönhöra dem,
jag, Israels Gud, skall icke övergiva dem. 18 Jag skall låta

strömmar rinna upp på höjderna och källor i dalarna; jag skall
göra öknen till en vattenrik sjö och torrt land till källsprång.
19 Och jag skall låta cedrar och akacieträd växa upp i öknen
jämte myrten och olivträd och skall på hedmarken plantera
cypress tillsammans med alm och buxbom, 20 för att man
skall både se och veta och akta på och förstå, att HERRENS
hand har gjort detta, att Israels Helige har skapat det. 21 Så
träden nu fram med eder sak, säger HERREN; kommen med
edra bevis, säger Jakobs konung. 22 Ja, må man komma
med dem och förkunna för oss, vad som skall ske. Var äro
edra forna utsagor? Läggen fram dem, för att vi må akta på
dem och se till, huru de hava gått i fullbordan. Eller låten oss
höra, vad som nu skall komma, 23 förkunnen, vad framdeles
skall hända, för att vi må se, att I ären gudar. Ja, gören
någonting, vad det nu vara må, så att vi alla häpna, när vi
se det. 24 Men se, I ären ett intet, och edert verk är alls
intet; den som utväljer eder är en styggelse. 25 Jag lät i
norr en man uppstå, och han kom, ja, i öster en som skulle
åkalla mitt namn; och han skulle gå fram över landsherrarna,
såsom vore de lerjord, lik en krukmakare, som trampar lera.
26 Vem förkunnade detta förut, så att vi fingo veta det, eller i
förväg, så att vi kunde säga: "Du hade rätt"? Ingen fanns,
som förkunnade det, ingen, som lät oss höra det, ingen, som
hörde eder tala därom. 27 Jag är den förste, som säger till
Sion: "Se, se där äro de", den förste, som bringar Jerusalem
detta glädjens budskap. 28 Jag ser mig om, men här finnes
ingen, ingen bland dessa, som kan giva besked; ingen som
kan giva ett svar på min fråga. 29 Se, de äro allasammans
fåfänglighet, deras verk äro ett intet, deras beläten vind och
tomhet.

42 Se, över min tjänare som jag uppehåller, min utkorade,
till vilken min själ har behag, över honom har jag låtit
min Ande komma; han skall utbreda rätten bland folken. 2
Han skall icke skria eller ropa och icke låta höra sin röst på
gatorna. 3 Ett brutet rör skall han icke sönderkrossa, och en
tynande veke skall han icke utsläcka; han skall i trofasthet
utbreda rätten. 4 Hans kraft skall icke förtyna eller brytas,
intill dess att han har grundat rätten på jorden; havsländerna
vänta efter hans lag. 5 Så säger Gud, HERREN, han som
har skapat himmelen och utspänt den, han som har utbrett
jorden med vad som alstras därav, han som har givit liv åt
folket som är därpå och ande åt dem som vandra där: 6 Jag,
HERREN, har kallat dig i rättfärdighet, och jag vill fatta dig
vid handen och bevara dig och fullborda i dig förbundet med
folket och sätta dig till ett ljus för folkslagen, 7 för att du må
öppna blinda ögon och föra fångar ut ur fängelset, ja, ur
fångenskapen dem som sitta i mörkret. 8 Jag, HERREN, det
är mitt namn; och jag giver icke min ära åt någon annan
eller mitt lov åt beläten. 9 Se, vad jag förut förkunnade, det
har nu kommit. Nu förkunnar jag nya ting; förrän de visa
sig, låter jag eder höra om dem. 10 Sjungen till HERRENS
ära en ny sång, hans lov från jordens ända, I som faren
på havet, så ock allt vad däri är, I havsländer med edra
inbyggare; 11 stämmen upp, du öken med dina städer och I
byar, där Kedar bor; jublen, I klippornas invånare, ropen från
bergens toppar. 12 Given HERREN ära och förkunnen hans
lov i havsländerna. 13 HERREN drager ut såsom en hjälte,
han eggar upp sig till iver såsom en krigare; han uppgiver
härskri, han ropar högt och visar sin makt mot sina fiender.
14 I lång tid har jag tegat, jag höll mig stilla och betvang
mig; men nu skall jag höja rop såsom en barnaföderska, jag
vill skaffa mig luft och andas ut. 15 Jag skall föröda berg
och höjder och låta allt gräs på dem förtorka; jag skall göra
strömmar till land och låta allt gräs på dem förtorka; jag skall
göra strömmar till land och låta sjöar torka ut. 16 Och de
blinda skall jag leda på en väg som de icke känna; på stigar
som de icke känna skall jag föra dem. Jag skall göra mörkret
framför dem till ljus och det som är ojämnt till jämn mark.
Detta är, vad jag skall göra, och jag skall ej rygga mitt ord.
17 Men de som förtrösta på skurna beläten och som säga till
gjutna beläten: "I ären våra gudar", de skola vika tillbaka
och stå där med skam. 18 Hören, I döve; I blinde, skåden
och sen. 19 Vem är blind, om icke min tjänare, och så döv
som den budbärare jag sänder åstad? 20 Du har fått se
mycket, men du aktar icke därpå; fastän öronen hava blivit
öppnade, lyssnar ingen till. 21 Det är HERRENS behag,
för hans rättfärdighets skull, att han vill låta sin lag komma
till makt och ära. 22 Men detta är ett plundrat och skövlat
folk; dess ynglingar äro alla lagda i bojor, och i fängelser
hållas de gömda, de hava blivit givna till plundring, och
ingen finnes, som räddar, till skövling, och ingen säger: "Giv
tillbaka." 23 Ack att någon bland eder ville lyssna härtill, för
framtiden giva akt och höra härpå! 24 Vem har lämnat Jakob
till skövling och Israel i plundrares våld? Har icke HERREN
gjort det; han, mot vilken vi hava syndat, han, på vilkens
vägar man icke ville vandra och på vilkens lag man icke ville
höra? 25 Därför utgöt han över dem i sin vrede förtörnelse
och krigets raseri. Och de förbrändes därav runt omkring,
men besinnade det icke; de förtärdes därav, men aktade
icke därpå.

43 Men nu säger HERREN så, han som har skapat dig,
Jakob, han som har danat dig, Israel: Frukta icke, ty
jag har förlossat dig, jag har kallat dig vid ditt namn, du är

min. 2 Om du ock måste gå genom vatten, så är jag med dig,
eller genom strömmar, så skola de icke fördränka dig; måste
du än gå genom eld, så skall du ej bliva svedd, och lågorna
skola ej förtära dig. 3 Ty jag är HERREN, din Gud, Israels
Helige, din frälsare; jag giver Egypten till lösepenning för dig,
Etiopien och Seba i ditt ställe. 4 Eftersom du är så dyrbar
i mina ögon, så högt aktad och så älskad av mig, därför
giver jag människor till lösen för dig och folk till lösen för ditt
liv. 5 Frukta då icke, ty jag är med dig. Jag skall låta dina
barn komma från öster, och från väster skall jag samla dig
tillhopa. 6 Jag skall säga till Norden: "Giv hit" och till södern:
"Förhåll mig dem icke; för hit mina söner ifrån fjärran och
mina döttrar ifrån jordens ända, 7 envar som är uppkallad
efter mitt namn och som jag har skapat till min ära, envar
som jag har danat och gjort." 8 För hitut det blinda folket,
som dock har ögon, och de döva, som dock hava öron. 9
Alla folk hava kommit tillsammans, folkslagen samla sig
tillhopa. Vem bland dem finnes, som skulle kunna förutsäga
sådant? Må de låta oss höra sina forna utsagor. Må de ställa
fram sina vittnen och bevisa sin rätt, så att dessa, när de
höra det, kunna säga: "Det är sant." 10 Men I ären mina
vittnen, säger HERREN, I ären min tjänare, den som jag har
utvalt, på det att I mån veta och tro mig och förstå, att det är
jag; före mig är ingen Gud danad, och efter mig skall ingen
komma. 11 Jag, jag är HERREN, och förutom mig finnes
ingen frälsare. 12 Jag har förkunnat det och skaffat frälsning,
jag har kungjort det och ingen främmande gud bland eder.
I ären mina vittnen, säger HERREN; och jag är Gud. 13
Ja, allt framgent är jag densamme, och ingen kan rädda
från min hand. När jag vill göra något, vem kan då avvända
det? 14 Så säger HERREN, eder förlossare, Israels Helige:
För eder skull sänder jag mitt bud mot Babel, och jag skall
driva dem allasammans på flykten, jag skall driva kaldéerna
ned på skeppen som voro deras fröjd. 15 Jag är HERREN,
eder Helige, Israels skapare, eder konung. 16 Så säger
HERREN, han som gör en väg i havet, en stig i väldiga
vatten, 17 han som för vagnar och hästar ditut, ja, härskara
och och stridsmakt, sedan ligga de där tillhopa och kunna
icke stå upp, de äro utsläckta, de hava slocknat såsom en
veke: 18 Tänken icke på vad förr har varit, akten icke på vad
fordom har skett. 19 Se, jag vill göra något nytt. Redan nu
visar det sig; märken I det icke? Ja, jag skall göra en väg i
öknen och strömmar i ödemarken, 20 så att markens djur
skola ära mig, schakaler och strutsar, därför att jag låter
vatten flyta i öknen, strömmar i ödemarken, så att mitt folk,
min utkorade, kan få dricka. 21 Det folk, som jag har danat
åt mig, skall förtälja mitt lov. 22 Men icke har du, Jakob,
kallat mig hit, i det du har gjort dig möda för min skull, du
Israel. 23 Icke har du framburit åt mig dina brännoffersfår
eller ärat mig med dina slaktoffer; icke har jag vållat dig
arbete med spisoffer, ej heller möda med rökelse. 24 Icke
har du köpt kalmus åt mig för dina penningar eller mättat
mig med dina slaktoffers fett. Nej, du har vållat mig arbete
genom dina synder och möda genom dina missgärningar. 25
Jag, jag är den som utplånar dina överträdelser för min egen
skull, och dina synder kommer jag icke mer ihåg. 26 Låt
mig höra, vad du har att säga, och låt oss gå till rätta med
varandra; tala du, för att du må finnas rättfärdig. 27 Men se,
redan din stamfader syndade, och de som förde din talan
begingo överträdelser mot mig. 28 Därför har jag måst låta
helgedomens furstar utstå vanära och har överlämnat Jakob
åt tillspillogivning, Israel åt försmädelse.

44 Men hör nu, du Jakob, min tjänare, du Israel, som jag
har utvalt. 2 Så säger HERREN, han som har skapat
dig, han som danade dig redan i moderlivet och som hjälper
dig: Frukta icke, du min tjänare Jakob, du Jesurun, som jag
har utvalt. 3 Ty jag skall utgjuta vatten över de törstiga och
strömmar över det torra; jag skall utgjuta min Ande över din
barn och min välsignelse över dina telningar, 4 så att de
växa upp mitt ibland gräset såsom pilträd vid vattenbäckar. 5
Då skall den ene säga: "HERREN tillhör jag", och den andre
skall åberopa Jakobs namn, och en tredje skall skriva på
sin hand: "HERRENS egen" och skall bruka Israel såsom
ett ärenamn. 6 Så säger HERREN, Israels konung, och
hans förlossare, HERREN Sebaot: Jag är den förste, och
jag är den siste, och förutom mig finnes ingen Gud. 7 Och
vem talar, såsom jag har gjort, alltsedan jag lät urtidsfolket
framträda? Må han förkunna det och lägga det fram för
mig. Ja, må de förkunna det tillkommande, vad som skall
ske. 8 Frukten icke och varen icke förskräckta. Har jag
icke för länge sedan låtit dig höra om detta och förkunnat
det? I ären ju mina vittnen. Finnes väl någon Gud förutom
mig? Nej, ingen annan klippa finnes, jag vet av ingen. 9
Avgudamakarna äro allasammans idel tomhet, och deras
kära gudar kunna icke hjälpa. Deras bekännare se själva
intet och förstå intet; därför måste de ock komma på skam.
10 Om någon formar en gud och gjuter ett beläte, så är det
honom till intet gagn. 11 Se, hela dess följe skall komma på
skam; konstnärerna själva äro ju allenast människor. Må de
församlas, så många de äro, och träda fram; de skola då
alla tillhopa med förskräckelse komma på skam. 12 Smeden
tager sitt verktyg och bearbetar sitt smide i glöden, han
formar det med hammare, han bearbetar det med kraftig
arm; till äventyrs får han därvid svälta, så att han bliver

vanmäktig, och försaka att dricka, så att han bliver matt.
13 Träsnidaren spänner ut sitt mätsnöre och gör märken
på trästycket med sitt ritstift, han arbetar därpå med sina
eggjärn och märker ut det med passaren; och han gör så
därav en mansbild, en prydlig människogestalt, som får bo
i ett hus. 14 Man fäller åt sig cedrar; man tager plantor
av stenek och vanlig ek och uppdrager dem åt sig bland
skogens träd; man planterar åt sig lärkträd, och regnet giver
dem växt. 15 Detta hava människorna till bränsle; och man
tager därav och värmer sig därmed, man tänder på det och
bakar bröd därvid. Men därjämte förfärdigar man en gud
därav och tillbeder den, man gör därav ett beläte och faller
ned för det. 16 En del av träet bränner man alltså upp i
eld, över en annan del därav tillagar man kött till att äta,
steker sin stek och äter sig mätt; när man så har värmt sig,
säger man: "Gott, nu är jag varm, nu njuter jag av brasan."
17 Men av det som är kvar gör man en gud, man gör sig
ett beläte, och för det faller man ned och tillbeder, man
bönfaller inför det och säger: "Rädda mig, ty du är min gud."
-- 18 Ja, sådana veta intet och förstå intet, ty igentäppta
äro deras ögon, så att de icke se, och deras hjärtan, så
att de intet begripa. 19 Ingen har så mycken eftertanke, så
mycket vett eller förstånd, att han säger: "En del därav har
jag bränt upp i eld, och på kolen har jag bakat bröd och
stekt kött och har så ätit; skulle jag då av återstoden göra
en styggelse? Skulle jag falla ned för ett stycke trä?" 20
Den som så håller sig till vad som blott är aska, han är
förledd av ett dårat hjärta, så att han icke förstår att rädda
sin själ, icke att tänka: "Blott fåfänglighet är, vad jag håller i
min högra hand." 21 Tänk härpå, du Jakob, du Israel, ty
du är min tjänare; jag har danat dig, ja, du är min tjänare.
Israel, du varder icke förgäten av mig. 22 Jag utplånar dina
överträdelser såsom ett moln och dina synder såsom en sky.
Vänd om till mig, ty jag förlossar dig. 23 Jublen, I himlar,
ty HERREN utför sitt verk; höjen glädjerop, I jordens djup,
bristen ut i jubel, I berg, du skog med alla dina träd; ty
HERREN förlossar Jakob, han bevisar sig härlig i Israel. 24
Så säger HERREN, din förlossare, han som danade dig
redan i moderlivet: "Jag, HERREN, är den som för allt, den
som ensam utspänner himmelen och utan någons hjälp
breder ut jorden. 25 Jag är den som gör lögnprofeternas
tecken om intet och gör spåmännen till dårar, den som låter
de vise komma till korta och gör deras klokhet till dårskap,
26 men som låter sin tjänares ord bliva beståndande och
fullbordar sina sändebuds rådslag. Jag är den som säger om
Jerusalem: "Det skall bliva bebott" och om Juda städer: "De
skola varda uppbyggda; jag skall upprätta ruinerna där." 27
Jag är den som säger till havsdjupet: "Sina ut; dina strömmar
vill jag låta uttorka." 28 Jag är den som säger om Kores:
"Han är min herde, han skall fullborda all min vilja, och han
skall säga om Jerusalem: 'Det skall bliva uppbyggt' och till
templet: 'Din grund skall åter varda lagd.'"

45 Så säger HERREN till sin smorde, till Kores som jag
har fattat vid hans högra hand, då jag nu vill slå ned
folken inför honom och lösa svärdet från konungarnas länd,
då jag vill öppna dörrarna för honom så att inga portar mer
äro stängda: 2 Själv skall jag gå framför dig, backarna
skall jag jämna ut; kopparportarna skall jag krossa, och
järnbommarna skall jag bryta sönder. 3 Och jag skall giva
dig dolda skatter och bortgömda rikedomar, för att du må
förnimma, att jag, HERREN, är den som har kallat dig vid ditt
namn, jag, Israels Gud. 4 För min tjänare Jakobs skull, för
Israels, min utkorades, skull kallade jag dig vid ditt namn och
gav dig ärenamn, innan du kände mig. 5 Jag är HERREN
och eljest ingen, utom mig finnes ingen Gud; innan du kände
mig, omgjordade jag dig, 6 för att man skulle förnimma både
i öster och i väster, att alls ingen finnes förutom mig, att jag
är HERREN och eljest ingen, 7 jag som danar ljuset och
skapar mörkret, jag som giver lyckan och skapar olyckan.
Jag, HERREN, är den som gör allt detta. 8 Drypen, I himlar
därovan, och må skyarna låta rättfärdighet strömma ned.
Må jorden öppna sig, och må dess frukt bliva frälsning;
rättfärdighet låte den ock växa upp. Jag, HERREN, skapar
detta. 9 Ve dig som vill gå till rätta med din Skapare, ja, ve
dig, du skärva bland andra skärvor av jord! Skall väl leret
säga till krukmakaren: "Vad kan du göra?" Och skall ditt verk
säga om dig: "Han har inga händer"? 10 Ve dig som säger till
din fader: "Icke kan du avla barn" och till hans hustru: "Icke
kan du föda barn"! 11 Så säger HERREN, Israels Helige,
som ock är hans skapare: Frågen mig om det tillkommande;
lämnen åt mig omsorgen om mina söner, mina händer verk.
12 Det är jag, som har gjort jorden och skapat människorna
därpå; det är mina händer, som hava utspänt himmelen, och
hela dess härskara har jag bådat upp. 13 Det är ock jag, som
har låtit denne uppstå i rättfärdighet, och alla hans vägar
skall jag göra jämna. Han skall bygga upp min stad och
släppa mina fångar lösa, och det icke för betalning eller för
gåvor, säger HERREN Sebaot. 14 Så säger HERREN: Vad
egyptierna hava förvärvat med sitt arbete och etiopiernas
och Sebas resliga folk med sin handel, det skall allt övergå
i din hand och höra dig till. De skola följa bakom dig, i
kedjor skola de gå. Och de skola falla ned inför dig och
ställa sin bön till dig: "Allenast i dig är Gud, och eljest finnes
ingen, alls ingen annan Gud." 15 Ja, du är sannerligen en

outgrundlig Gud, du Israels Gud, du frälsare 16 De komma
alla på skam och varda till blygd, de måste allasammans gå
där med blygd, alla avgudamakarna. 17 Men Israel bliver
frälst genom HERREN med en evig frälsning; aldrig i evighet
skolen I komma på skam och varda till blygd. 18 Ty så säger
HERREN, han som har skapat himmelen, han som är Gud,
han som har danat jorden och gjort den, han som har berett
den och som icke har skapat den till att vara öde, utan danat
den till att bebos: Jag är HERREN och eljest ingen. 19 Jag
har icke talat i det fördolda, någonstädes i ett mörkt land; jag
har icke sagt till Jakobs släkt: Förgäves skolen I söka mig.
Jag är HERREN, som talar sanning, som förkunnar, vad rätt
är. 20 Så församlen eder nu och kommen hit, träden fram
allasammans, I räddade, som ären kvar av folken. Ty de
hava intet förstånd, de som föra sina träbeläten omkring
i högtidståg och bedja till en gud som icke kan frälsa. 21
Förkunnen något och läggen fram det; alla tillhopa må rådslå
därom. Vem har långt förut låtit eder höra detta och för länge
sedan förkunnat det? Har icke jag, HERREN, gjort det jag,
förutom vilken ingen Gud mer finnes, ingen Gud, som är
rättfärdig och som frälsar, nej, ingen finnes jämte mig. 22
Vänden eder till mig, så varden I frälsta, I jordens alla ändar;
ty jag är Gud och eljest ingen. 23 Jag har svurit vid mig
själv, från min mun har utgått ett sanningsord, ett ord, som
icke skall ryggas: För mig skola alla knän böja sig, och mig
skola alla tungor giva sin ed. 24 Så har man betygat om
mig: Allenast hos HERREN finnes rättfärdighet och makt.
Till honom skola komma med blygd alla de som hava varit
honom hätska. 25 Ja, genom HERREN får all Israels släkt
sin rätt, och av honom skola de berömma sig.

46 Bel sjunker ned, Nebo måste böja sig, deras bilder
lämnas åt djur och fänad; de som I förden omkring i
högtidståg, de lastas nu på ök som bära sig trötta av bördan.
2 Ja, de måste båda böja sig och sjunka ned; de kunna icke
rädda någon börda, själva vandra de bort i fångenskap. 3
Så hören nu på mig, I av Jakobs hus, I alla som ären kvar
av Israels hus, I som haven varit lastade på mig allt ifrån
moderlivet och burna av mig allt ifrån moderssköte. 4 Ända
till eder ålderdom är jag densamme, och intill dess I varden
grå, skall jag bära eder; så har jag hittills gjort, och jag skall
också framgent hålla eder uppe, jag skall bära och rädda
eder. 5 Med vem viljen I likna och jämföra mig, och med
vem viljen I sammanställa mig, så att jag skulle vara honom
lik? 6 Man skakar ut guld ur pungen och väger upp silver
på vågen, och så lejer man en guldsmed att göra det till
en gud, för vilken man kan falla ned och tillbedja. 7 Den
lyfter man på axeln och bär den bort och sätter ned den på
dess plats, för att den skall stå där och ej vika från stället.
Men ropar någon till den, så svarar den icke och frälsar
honom icke ur hans nöd. 8 Tänken härpå och kommen till
förnuft; besinnen eder, I överträdare. 9 Tänken på vad förr
var, redan i forntiden; ty jag är Gud och eljest ingen, en Gud,
vilkens like icke finnes; 10 jag som i förväg förkunnar, vad
komma skall, och långt förut, vad ännu ej har skett; jag som
säger: "Mitt rådslut skall gå i fullbordan, och allt vad jag vill,
det gör jag"; 11 jag som kallar på örnen från öster och ifrån
fjärran land på mitt rådsluts man. Vad jag har bestämt, det
sätter jag ock i verket. 12 Så hören nu på mig, I stormodige,
I som menen, att hjälpen är långt borta. 13 Se, jag låter min
hjälp nalkas, den är ej långt borta, och min frälsning dröjer
icke; jag giver frälsning i Sion och min härlighet åt Israel.

47 Stig ned och sätt dig i stoftet, du jungfru dotter Babel,
sätt dig på jorden utan tron, du kaldéernas dotter; ty
man skall icke mer kalla dig "den bortklemade och yppiga".
2 Tag till kvarnen och mal mjöl, lägg av din slöja, lyft upp
släpet, blotta benet, vada genom strömmarna. 3 Din blygd
skall varda blottad, och din skam skall ses. Hämnd skall jag
utkräva och ej skona någon människa. 4 Vår förlossares
namn är HERREN Sebaot, Israels Helige! 5 Sitt tyst och
drag dig undan i mörkret, du kaldéernas dotter; ty du skall
icke mer bliva kallad "konungarikenas drottning". 6 Jag
förtörnades på mitt folk, jag ohelgade min arvedel och gav
dem i din hand. Och du visade dem intet förbarmande; på
gamla män lät du ditt ok tynga hårt. 7 Du tänkte: "Jag skall
evinnerligen förbliva en drottning" därför ville du ej akta på
och tänkte ej på änden. 8 Så hör nu detta, du som lever i
vällust, du som tronar så trygg, du som säger i ditt hjärta:
"Jag och ingen annan; aldrig skall jag sitta såsom änka,
aldrig veta av, vad barnlöshet är." 9 Se, båda dessa olyckor
skola komma över dig med hast, på en och samma dag:
både barnlöshet och änkestånd skola komma över dig i
fullaste mått, trots myckenheten av dina trolldomskonster,
trots dina besvärjelsers starka kraft. 10 Du kände dig trygg
i din ondska, du tänkte: "Ingen ser mig." Din vishet och
din kunskap var det, som förförde dig, så att du så sade
i ditt hjärta: "Jag och ingen annan." 11 Därför skall en
olycka komma över dig, som du ej förmår besvärja bort,
och ett fördärv skall falla över dig, som du icke skall kunna
avvända; ja, plötsligt skall ödeläggelse komma över dig, när
du minst anar det. 12 Träd fram med de besvärjelser och
många trolldomskonster som du har mödat dig med från
din ungdom; se till, om du så kan skaffa hjälp, om du så
kan skrämma bort faran. 13 Du har arbetat dig trött med

dina många rådslag. Må de nu träda fram, må de frälsa dig,
dessa som avmäta himmelen och spana i stjärnorna och var
nymånad kungöra, varifrån ditt öde skall komma över dig. 14
Men se, de äro att likna vid strå som brännes upp i eld, de
kunna icke rädda sitt liv ur lågornas våld. Detta är ju ingen
koleld att värma sig framför, ingen brasa att sitta vid. 15 Ja,
så går det för dig med dem som du mödade dig för. Och
dina handelsvänner från ungdomstiden draga bort, var och
en åt sitt håll och ingen finnes, som frälsar dig.

48 Hören detta, I av Jakobs hus, I som ären uppkallade
med Israels namn och flutna ur Juda källa, I som
svärjen vid HERRENS namn och prisen Israels Gud -- dock
icke i sanning och rättfärdighet, 2 allt medan I kallen eder
efter den heliga staden och stödjen eder på Israels Gud,
på honom vilkens namn är HERREN Sebaot. 3 Vad förut
skedde, det hade jag för länge sedan förkunnat; av min
mun var det förutsagt, och jag hade låtit eder höra därom.
Plötsligt satte jag det i verket, och det inträffade. 4 Eftersom
jag visste, att du var så styvsint, ja, att din nacksena var av
järn och din panna av koppar, 5 därför förkunnade jag det
för länge sedan och lät dig höra därom, innan det skedde,
på det att du icke skulle kunna säga: "Min gudastod har gjort
det, min gudabild, den skurna eller den gjutna har skickat
det så." 6 Du hade hört det, nu kan du se alltsammans;
viljen I då icke erkänna det? Nu låter jag dig åter höra om
nya ting, om fördolda ting som du ej har vetat av. 7 Först nu
hava de blivit skapade, icke tidigare, och förrän i dag fick du
icke höra om dem, på det att du ej skulle kunna säga: "Det
visste jag ju förut." 8 Du fick icke förr höra något därom
eller veta något därav, ej heller kom det tidigare för dina
öron, eftersom jag visste, huru trolös du var och att du hette
"överträdare" allt ifrån moderlivet. 9 Men för mitt namns skull
är jag långmodig, och för min äras skull håller jag tillbaka
min vrede, så att du icke bliver utrotad. 10 Se, jag har smält
dig, men silver har jag icke fått; jag har prövat dig i lidandets
ugn. 11 För min egen skull, ja, för min egen skull gör jag så,
ty huru skulle jag kunna låta mitt namn bliva ohelgat? Jag
giver icke min ära åt någon annan. 12 Hör på mig, du Jakob,
du Israel, som jag har kallat. Jag är det; jag är den förste,
jag är ock den siste. 13 Min hand har lagt jordens grund,
och min högra hand har utspänt himmelen; jag kallar på
dem, då stå de där båda. 14 Församlen eder, I alla, och
hören: Vem bland dessa andra har förutsagt detta, att den
man, som HERREN älskar, skall utföra hans vilja mot Babel
och vara hans arm mot kaldéerna? 15 Jag, jag har talat
detta, jag har ock kallat honom, jag har fört honom fram,
så att hans väg har blivit lyckosam. 16 Träden hit till mig
och hören detta; Mina förutsägelser har jag icke talat i det
fördolda; när tiden kom, att något skulle ske, då var jag där.
Och nu har Herren, HERREN sänt mig och sänt sin Ande.
17 Så säger HERREN, din förlossare, Israels Helige: Jag är
HERREN, din Gud, den som lär dig, vad nyttigt är, den som
leder dig på den väg du skall vandra. 18 O att du ville akta
på mina bud! Då skulle frid tillflyta dig såsom en ström och
din rätt såsom havets böljor; 19 dina barn skulle då vara
såsom sanden och din livsfrukt såsom sandkornen, dess
namn skulle aldrig bliva utrotat eller utplånat ur min åsyn. 20
Dragen ut från Babel, flyn ifrån kaldéernas land; förkunnen
det med fröjderop och låten det bliva känt, utbreden ryktet
därom till jordens ända; sägen: "HERREN har förlossat sin
tjänare Jakob." 21 De ledo ingen törst, när han förde dem
genom ödemarker, ty han lät vatten strömma fram ur klippan
åt dem, han klöv sönder klippan, och vattnet flödade. 22
Men de ogudaktiga få ingen frid, säger HERREN.

49 Hören på mig, I havsländer, och akten härpå, I folk,
som bon i fjärran. HERREN kallade mig, när jag ännu
var i moderlivet, han nämnde mitt namn, medan jag låg i
min moders sköte. 2 Och han gjorde min mun lik ett skarpt
svärd och gömde mig under sin hands skugga; han gjorde
mig till en vass pil och dolde mig i sitt koger. 3 Och han
sade till mig: "Du är min tjänare, Israel, genom vilken jag vill
förhärliga mig." 4 Men jag tänkte: "Förgäves har jag mödat
mig, fruktlöst och fåfängt har jag förtärt min kraft; dock, min
rätt är hos HERREN och min lön hos min Gud." 5 Och nu
säger HERREN, han som danade mig till sin tjänare, när jag
ännu var i moderlivet, på det att jag måtte föra Jakob tillbaka
till honom, så att Israel icke rycktes bort -- ty jag är ärad i
HERRENS ögon, och min Gud har blivit min starkhet -- 6 han
säger: Det är för litet för dig, då du är min tjänare, att allenast
upprätta Jakobs stammar och föra tillbaka de bevarade av
Israel; jag vill sätta dig till ett ljus för hednafolken, för att
min frälsning må nå till jordens ända. 7 Så säger HERREN,
Israels förlossare, hans Helige, till den djupt föraktade som är
en styggelse för människor, en träl under tyranner: Konungar
skola se det och stå upp, furstar skola se det och buga sig
för HERRENS skull, som har bevisat sig trofast, för Israels
Heliges skull, som har utvalt dig. 8 Så säger HERREN: Jag
bönhör dig i behaglig tid, och jag hjälper dig på frälsningens
dag; jag skall bevara dig och fullborda i dig förbundet med
folket, så att du skall upprätta landet och utskifta de förödda
arvslotterna 9 och säga till de fångna: "Dragen ut", till dem
som sitta i mörkret: "Kommen fram." De skola finna bete
utmed vägarna, ja, betesplatser på alla kala höjder; 10 de
skola varken hungra eller törsta, ökenhettan och solen skola

icke skada dem, ty deras förbarmare skall leda dem och
skall föra dem till vattenkällor. 11 Och jag skall göra alla
mina berg till öppna vägar, och mina farvägar skola byggas
höga. 12 Se, där komma de fjärran ifrån, ja, somliga från norr
och andra från väster, somliga ock från sinéernas land. 13
Jublen, I himlar, och fröjda dig, du jord, och bristen ut i jubel,
I berg; ty HERREN tröstar sitt folk och förbarmar sig över
sina betryckta. 14 Men Sion säger: "HERREN har övergivit
mig, Herren har förgätit mig." 15 Kan då en moder förgäta
sitt barn, så att hon icke har förbarmande med sin livsfrukt?
Och om hon än kunde förgäta sitt barn, så skulle dock jag
icke förgäta dig. 16 Se, på mina händer har jag upptecknat
dig; dina murar stå alltid inför mina ögon. 17 Redan hasta
dina söner fram, under det dina förstörare och härjare draga
bort ifrån dig. 18 Lyft upp dina ögon och se dig omkring:
alla komma församlade till dig. Så sant jag lever, säger
HERREN, du skall få ikläda dig dem alla såsom en skrud
och lik en brud omgjorda dig med dem. 19 Ty om du förut
låg i ruiner och var ödelagd, ja, om ock ditt land var förhärjat,
så skall du nu i stället bliva för trång för dina inbyggare, och
dina fördärvare skola vara långt borta. 20 Den tid stundar,
då du skall få höra sägas av barnen som föddes under din
barnlöshet: "Platsen är mig för trång, giv rum, så att jag kan
bo här." 21 Då skall du säga i ditt hjärta: "Vem har fött dessa
åt mig? Jag var ju barnlös och ofruktsam, landsflyktig och
fördriven; vem har då fostrat dessa? Se, jag var lämnad
ensam kvar; varifrån komma då dessa?" 22 Så säger Herren,
HERREN: Se, jag skall upplyfta min hand till tecken åt folken
och resa upp mitt baner till tecken åt folkslagen; då skola de
bära dina söner hit i sin famn och föra dina döttrar fram på
sina axlar. 23 Och konungar skola vara dina barns vårdare
och furstinnor deras ammor, de skola falla ned inför dig med
ansiktet mot jorden och slicka dina fötters stoft. Och du skall
förnimma, att jag är HERREN och att de som förbida mig
icke komma på skam. 24 Kan man taga ifrån hjälten hans
byte eller rycka fångarna ifrån den som har segerns rätt? 25
Och om än så vore, säger HERREN, om man än kunde taga
ifrån hjälten hans fångar och rycka bytet ur den väldiges
hand, så skulle jag dock själv stå emot dina motståndare,
och själv skulle jag frälsa dina barn. 26 Ja, jag skall tvinga
dina förtryckare att äta sitt eget kött, och av sitt eget blod
skola de bliva druckna såsom av druvsaft. Och allt kött skall
då förnimma, att jag, HERREN, är din frälsare och att den
Starke i Jakob är din förlossare.

50 Så säger HERREN: Var är eder moders skiljebrev, det,
varmed jag skulle hava förskjutit henne? Eller finnes
bland mina borgenärer någon som jag har sålt eder åt?
Nej, genom edra missgärningar bleven I sålda, och för edra
överträdelsers skull blev eder moder förskjuten. 2 Varför var
ingen tillstädes, när jag kom? Varför svarade ingen, när jag
ropade? Har då min arm blivit för kort, så att den ej kan
förlossa, eller finnes hos mig ingen kraft till att hjälpa? Med
min näpst uttorkar jag ju havet, och strömmarna gör jag till
torrt land, så att fiskarna ruttna och dö av törst, eftersom
vattnet är borta; 3 själva himmelen kläder jag i mörker och
giver den sorgdräkt att bära. 4 Herren, HERREN har givit
mig en tunga med lärdom, så att jag förstår att genom mina
ord hugsvala den trötte; han väcker var morgon mitt öra, han
väcker det till att höra på lärjungesätt. 5 Ja, Herren, HERREN
har öppnat mitt öra, och jag har ej varit gensträvig, jag har ej
vikit tillbaka. 6 Jag höll fram min rygg åt dem som slogo mig
och mina kinder åt dem som ryckte mig i skägget; jag skylde
icke mitt ansikte mot smädelse och spott. 7 Men Herren,
HERREN hjälper mig, därför kände jag ej smädelsen, därför
gjorde jag min panna hård såsom sten; jag visste ju, att jag
ej skulle komma på skam. 8 Den som dömer mig fri är nära,
vem vill då gå till rätta med mig? Må han träda fram jämte
mig. Vem vill vara min anklagare? Må han komma hit till mig.
9 Se, Herren, HERREN hjälper mig; vem vill då döma mig
skyldig? Se, de skola allasammans falla sönder såsom en
klädnad; mal skall förtära dem. 10 Vem bland eder, som
fruktar HERREN och hör hans tjänares röst? Om han än
vandrar i mörkret och icke ser någon ljusning, så förtröste
han dock på HERRENS namn och stödje sig vid sin Gud. 11
Men se, I alla som tänden upp en brand och väpnen eder
med glödande pilar, I hemfallen själva åt lågorna från eder
brand och åt pilarna som I haven antänt. Av min hand skall
detta vederfaras eder; i kval skolen I komma att ligga.

51 Hören på mig, I som faren efter rättfärdighet, I som
söken HERREN. Skåden på klippan, ur vilken I ären
uthuggna, och på gruvan, ur vilken I haven framhämtats: 2
ja, skåden på Abraham, eder fader, och på Sara som födde
eder. Ty när han ännu var ensam, kallade jag honom och
välsignade honom och förökade honom. 3 Ja, HERREN skall
varkunna sig över Sion, han skall varkunna sig över alla dess
ruiner; han gör dess öken lik ett Eden och dess hedmark lik
en HERRENS lustgård. Fröjd och glädje skall höras därinne,
tacksägelse och lovsångs ljud. 4 Akta på mig, du mitt folk;
lyssna till mig, du min menighet. Ty från mig skall lag utgå,
och min rätt skall jag sätta till ett ljus för folken. 5 Min
rättfärdighet är nära, min frälsning går fram, och mina armar
skola skaffa rätt bland folken; havsländerna bida efter mig
och hoppas på min arm. 6 Lyften upp edra ögon till himmelen,
skåden ock på jorden härnere: se, himmelen skall upplösa

sig såsom rök och jorden nötas ut såsom en klädnad, och
dess inbyggare skola dö såsom mygg; men min frälsning
förbliver evinnerligen, och min rättfärdighet varder icke om
intet. 7 Hören på mig, I som kännen rättfärdigheten, du folk,
som bär min lag i ditt hjärta; Frukten icke för människors
smädelser och varen ej förfärade för deras hån. 8 Ty mal
skall förtära dem såsom en klädnad, och mott skall förtära
dem såsom ull; men min rättfärdighet förbliver evinnerligen
och min frälsning ifrån släkte till släkte. 9 Vakna upp, vakna
upp, kläd dig i makt, du HERRENS arm; vakna upp såsom i
forna dagar, i förgångna tider. Var det icke du, som slog
Rahab och genomborrade draken? 10 Var det icke du, som
uttorkade havet, det stora djupets vatten, och som gjorde
havsbottnen till en väg, där ett frälsat folk kunde gå fram? 11
Ja, HERRENS förlossade skola vända tillbaka och komma
till Sion med jubel; evig glädje skall kröna deras huvuden,
fröjd och glädje skola de undfå, sorg och suckan skola fly
bort. 12 Jag, jag är den som tröstar eder. Vem är då du, att
du fruktar för dödliga människor, för människobarn som bliva
såsom torrt gräs? 13 Och därvid förgäter du HERREN, som
har skapat dig, honom som har utspänt himmelen och lagt
jordens grund. Ja, beständigt, dagen igenom, förskräckes
du för förtryckarens vrede, såsom stode han just redo till
att fördärva. Men vad bliver väl av förtryckarens vrede? 14
Snart skall den fjättrade lösas ur sitt tvång; han skall icke dö
och hemfalla åt graven, ej heller skall han lida brist på bröd.
15 ty jag är HERREN, din Gud, han som rör upp havet, så att
dess böljor brusa, han vilkens namn är HERREN Sebaot; 16
och jag har lagt mina ord i din mun och övertäckt dig med
min hands skugga för att plantera en himmel och grunda en
jord och för att säga till Sion: Du är mitt folk. 17 Vakna upp,
vakna upp, stå upp, Jerusalem, du som av HERRENS hand
har fått att dricka hans vredes bägare, ja, du som har tömt
berusningens kalk till sista droppen. 18 Bland alla de söner
hon hade fött fanns ingen som ledde henne, bland alla de
söner hon hade fostrat ingen som fattade henne vid handen.
19 Dubbel är den olycka som har drabbat dig, och vem visar
dig medlidande? Här är förödelse och förstöring, hunger och
svärd. Huru skall jag trösta dig? 20 Dina söner försmäktade,
de lågo vid alla gathörn, lika antiloper i jägarens garn,
drabbade i fullt mått av HERRENS vrede, av din Guds näpst.
21 Därför må du höra detta, du arma, som är drucken, fastän
icke av vin: 22 Så säger HERREN, som är din Herre, och din
Gud, som utför sitt folks sak: Se, jag tager bort ur din hand
berusningens bägare; av min vredes kalk skall du ej vidare
dricka. 23 Och jag sätter den i dina plågares hand, deras
som sade till dig: "Fall ned, så att vi få gå fram över dig"; och
så nödgades du göra din rygg likasom till en mark och till en
gata för dem som gingo där fram.

52 Vakna upp, vakna upp, ikläd dig din makt, o Sion; ikläd
dig din högtidsskrud, Jerusalem, du heliga stad; ty
ingen oomskuren eller oren skall vidare komma in i dig. 2
Skaka stoftet av dig, stå upp och intag din plats, Jerusalem;
lös banden från din hals, du fångna dotter Sion. 3 Ty så säger
HERREN: I haven blivit sålda för intet; så skolen I ock utan
penningar bliva lösköpta. 4 Ja, så säger Herren, HERREN:
Mitt folk drog i forna dagar ned till Egypten och bodde där
såsom främlingar; sedan förtryckte Assur dem utan all rätt.
5 Och vad skall jag nu göra här, säger HERREN, nu då
man har fört bort mitt folk utan sak, nu då dess tyranner så
skräna, säger HERREN, och mitt namn beständigt, dagen
igenom, varder smädat? 6 Jo, just därför skall mitt folk få
lära känna mitt namn, just därför skall det förnimma på
den dagen, att jag är den som talar; ja, se här är jag. 7
Huru ljuvliga äro icke glädjebudbärarens fotsteg, när han
kommer över bergen för att förkunna frid och frambära gott
budskap och förkunna frälsning, i det han säger till Sion:
"Din Gud är nu konung!" 8 Hör, huru dina väktare upphäva
sin röst och jubla allasammans, ty de se för sina ögon, huru
HERREN vänder tillbaka till Sion. 9 Ja, bristen ut i jubel
tillsammans, I Jerusalems ruiner; ty HERREN tröstar sitt folk,
han förlossar Israel. 10 HERREN blottar sin heliga arm inför
alla hedningars ögon, och alla jordens ändar få se vår Guds
frälsning. 11 Bort, bort, dragen ut därifrån, kommen icke vid
det orent är; dragen ut ifrån henne, renen eder, I som bären
HERRENS kärl. 12 Se, I behöven icke draga ut med hast,
icke vandra bort såsom flyktingar, ty HERREN går framför
eder, och Israels Gud slutar edert tåg. 13 Se, min tjänare
skall hava framgång; han skall bliva upphöjd och stor och
högt uppsatt. 14 Såsom många häpnade över honom, därför
att hans utseende var vanställt mer än andra människors
och hans gestalt oansenligare än andra människobarns,
15 så skall han ock väcka förundran hos många folk; ja,
konungar skola förstummas i förundran över honom. Ty vad
aldrig har varit förtäljt för dem, det få de se, och vad de aldrig
hava hört, det få de förnimma.

53 Men vem trodde, vad som predikades för oss, och för
vem var HERRENS arm uppenbar? 2 Han sköt upp
såsom en ringa telning inför honom, såsom ett rotskott ur
förtorkad jord. Han hade ingen gestalt eller fägring; när vi
sågo på honom, kunde hans utseende ej behaga oss. 3
Föraktat var han och övergiven av människor, en smärtornas
man och förtrogen med krankhet; han var såsom en, för

vilken man skyler sitt ansikte, så föraktat, att vi höllo honom
för intet. 4 Men det var våra krankheter han bar, våra smärtor,
dem lade han på sig, medan vi höllo honom för att vara
hemsökt, tuktad av Gud och pinad. 5 Ja, han var sargad för
våra överträdelsers skull och slagen för våra missgärningars
skull; näpsten var lagd på honom, för att vi skulle få frid,
och genom hans sår bliva vi helade. 6 Vi gingo alla vilse
såsom får, var och en av oss ville vandra sin egen väg, men
HERREN lät allas vår missgärning drabba honom. 7 Han
blev plågad, fastän han ödmjukade sig och icke öppnade
sin mun, lik ett lamm, som föres bort att slaktas, och lik ett
får, som är tyst inför dem som klippa det ja, han öppnade
icke sin mun. 8 Undan våld och dom blev han borttagen,
men vem i hans släkte betänker detta? Ja, han rycktes
bort ifrån de levandes land, och för mitt folks överträdelses
skull kom plåga över honom. 9 Och bland de ogudaktiga
fick hans in grav bland de rika kom han först, när han
var död fastän han ingen orätt hade gjort och fastän svek
icke fanns i hans mun. 10 Det behagade HERREN att slå
honom med krankhet: om hans liv så bleve ett skuldoffer, då
skulle han få se avkomlingar och länge leva, och HERRENS
vilja skulle genom honom hava framgång. 11 Ja, av den
vedermöda hans själ har utstått skall han se frukt och så
bliva mättad; genom sin kunskap skall han göra många
rättfärdiga, han, den rättfärdige, min tjänare, i det han bär
deras missgärningar. 12 Därför skall jag tillskifta honom hans
lott bland de många, och med talrika skaror skall han få
utskifta byte, eftersom han utgav sitt liv i döden och blev
räknad bland överträdare, han som bar mångas synder och
bad för överträdarna.

54 Jubla, du ofruktsamma, du som icke har fött barn; brist
ut i jubel och ropa av fröjd, du som icke har blivit moder.
Ty den ensamma skall hava många barn, flera än den som
har man, säger HERREN. 2 Vidga ut platsen för ditt tjäll, låt
spänna ut tältet, under vilket du bor, och spar icke; förläng
dina tältstreck och gör dina tältpluggar fastare. 3 Ty du skall
utbreda dig både åt höger och vänster, och dina avkomlingar
skola taga hedningarnas länder i besittning och åter befolka
ödelagda städer. 4 Frukta icke, ty du skall ej komma på
skam; blygs icke, ty du skall ej varda utskämd. Nej, du skall
få förgäta din ungdoms skam, och ditt änkestånds smälek
skall du icke mer komma ihåg. 5 Ty den som har skapat
dig är din man, han vilkens namn är HERREN Sebaot; och
Israels Helige är din förlossare, han som kallas hela jordens
Gud. 6 Ty såsom en övergiven kvinna i hjärtesorg kallades
du av HERREN. Sin ungdomsbrud, vill någon förskjuta
henne? säger din Gud. 7 Ett litet ögonblick övergav jag dig,
men i stor barmhärtighet vill jag åter församla dig. 8 I min
förtörnelses översvall dolde jag ett ögonblick mitt ansikte
för dig, men med evig nåd vill jag nu förbarma mig över
dig, säger HERREN, din förlossare. 9 Ty såsom jag gjorde
vid Noas flod, så gör jag ock nu: såsom jag då svor, att
Noas flod icke mer skulle komma över jorden, så svär jag
ock nu, att jag icke mer skall förtörnas på dig eller näpsa
dig. 10 Ja, om än bergen vika bort och höjderna vackla,
så skall min nåd icke vika ifrån dig och mitt fridsförbund
icke vackla, säger HERREN; din förbarmare. 11 Du arma,
som har blivit så hemsökt av stormar utan att få någon
tröst, se, med spetsglans vill jag nu mura dina stenar och
giva dig grundvalar av safirer, 12 jag vill göra dina tinnar av
rubiner och dina portar av kristall och hela din ringmur av
ädla stenar. 13 Och dina barn skola alla bliva HERRENS
lärjungar, och stor frid skola dina barn då hava. 14 Genom
rättfärdighet skall du bliva befäst. All tanke på förtryck vare
fjärran ifrån dig, ty du skall intet hava att frukta, och all tanke
på fördärv, ty sådant skall icke nalkas dig. 15 Om man då
rotar sig samman till anfall, så kommer det ingalunda från
mig; och vilka de än äro, som rota sig samman mot dig, så
skola de falla för dig. 16 Se, jag är den som skapar smeden,
vilken blåser upp kolelden och så frambringar ett vapen,
sådant han vill göra det; men jag är ock den som skapar
fördärvaren, vilken förstör det. 17 Och nu skall intet vapen,
som smides mot dig, hava någon lycka; var tunga, som
upphäver sig för att gå till rätta med dig, skall du få domfälld.
Detta är HERRENS tjänares arvedel, den rätt de skola undfå
av mig, säger HERREN.

55 Upp, alla I som ären törstiga, kommen hit och fån
vatten; och I som inga penningar haven, kommen hit
och hämten säd och äten. Ja, kommen hit och hämten säd
utan penningar och för intet både vin och mjölk. 2 Varför
given I ut penningar för det som ej är bröd och edert förvärv
för det som icke kan mätta? Hören på mig, så skolen I få äta
det gott är och förnöja eder med feta rätter. 3 Böjen edra
öron hit och kommen till mig; hören, så får eder själ leva. Jag
vill sluta med eder ett evigt förbund: att I skolen undfå all den
trofasta nåd jag har lovat David. 4 Se, honom har jag satt till
ett vittne för folken, till en furste och hövding för folken. 5 Ja,
du skall kalla på folkslag som du icke känner, och folkslag,
som icke känna dig, skola hasta till dig för HERRENS, din
Guds, skull, för Israels Heliges skull, när han förhärligar
dig. 6 Söken HERREN, medan han låter sig finnas; åkallen
honom, medan han är nära. 7 Den ogudaktige övergive

sin väg och den orättfärdige sina tankar och vände om till
HERREN, så skall han förbarma sig över honom, och till vår
Gud, ty han skall beskära mycken förlåtelse. 8 Se, mina
tankar äro icke edra tankar, och edra vägar äro icke mina
vägar, säger HERREN. 9 Nej, så mycket som himmelen
är högre än jorden, så mycket äro ock mina vägar högre
än edra vägar och mina tankar högre än edra tankar. 10
Ty likasom regnet och snön faller ifrån himmelen och icke
vänder tillbaka dit igen, förrän det har vattnat jorden och gjort
den fruktsam och bärande, så att den giver säd till att så och
bröd till att äta, 11 så skall det ock vara med ordet som utgår
ur min mun; det skall icke vända tillbaka till mig fåfängt utan
att hava verkat, vad jag vill, och utfört det, vartill jag hade
sänt ut det. 12 Ty med glädje skolen I draga ut, och i frid
skolen I föras åstad. Bergen och höjderna skola brista ut i
jubel, där I gån fram, och alla träd på marken skola klappa i
händerna. 13 Där törnsnår nu finnas skola cypresser växa
upp, och där nässlor stå skall myrten uppväxa. Och detta
skall bliva HERREN till ära och ett evigt tecken, som ej skall
plånas ut.

56 Så säger HERREN: Akten på vad rätt är och även
rättfärdighet, ty min frälsning kommer snart, och snart
bliver min rättfärdighet uppenbarad. 2 Säll är den människa,
som gör detta, den människoson, som står fast därvid, den
som håller sabbaten, så att han icke ohelgar den, och den
som avhåller sin hand från att göra något ont. 3 Främlingen,
som har slutit sig till HERREN, må icke säga så: "Säkert
skall HERREN avskilja mig från sitt folk." Ej heller må den
snöpte säga: "Se, jag är ett förtorkat träd." 4 Ty så säger
HERREN: De snöpta, som hålla mina sabbater och utvälja
det mig behagar och stå fast vid mitt förbund, 5 åt dem
skall jag i mitt hus och inom mina murar giva en åminnelse
och ett namn, en välsignelse, som är förmer än söner och
döttrar; jag skall giva dem ett evigt namn, som icke skall
varda utrotat. 6 Och främlingarna, som hava slutit sig till
HERREN för att tjäna honom och för att älska HERRENS
namn och så vara hans tjänare, alla som hålla sabbaten, så
att de icke ohelga den, och som stå fast vid mitt förbund, 7
dem skall jag låta komma till mitt heliga berg och giva dem
glädje i mitt bönehus, och deras brännoffer och slaktoffer
skola vara mig välbehagliga på mitt altare; ty mitt hus skall
kallas ett bönehus för alla folk. 8 Så säger Herren, HERREN,
han som församlar de fördrivna av Israel: Jag skall församla
ännu flera till honom, utöver dem som redan äro församlade
till honom. 9 I alla djur på marken, kommen och äten, ja, I
alla skogens djur. 10 Väktarna här äro allasammans blinda,
de hava intet förstånd; de äro allasammans stumma hundar,
som icke kunna skälla; de ligga och drömma och vilja gärna
slumra. 11 Men de hundarna äro ock glupska och kunna ej
bliva mätta. Ja, sådana människor äro herdar, dessa som
intet kunna förstå! De vilja allasammans vandra sin egen
väg; var och en söker sin egen vinning, alla, så många de
äro. 12 "Kommen, jag skall hämta vin, och så skola vi dricka
oss druckna av starka drycker. Och morgondagen skall bliva
denna dag lik, en övermåttan härlig dag!"

57 Den rättfärdige förgås, och ingen finnes, som tänker
därpå; fromma människor ryckas bort, utan att någon
lägger märke därtill. Ja, genom ondskans makt ryckes den
rättfärdige bort 2 och går då in i friden; de som hava vandrat
sin väg rätt fram få ro i sina vilorum. 3 Men träden fram
hit, I söner av teckentyderskor, I barn av äktenskapsbrytare
och skökor. 4 Över vem gören I eder lustiga? Mot vem
spärren I upp munnen och räcken I ut tungan? Sannerligen,
I ären överträdelsens barn, en lögnens avföda, 5 I som
upptändens av brånad vid terebinterna, ja, under alla gröna
träd, I som slakten edra barn i dalarna, i bergsklyftornas
djup. 6 Stenarna i din dal har du till din del, de, just de äro
din lott; också åt dem utgjuter du drickoffer och frambär du
spisoffer. Skulle jag giva mig till freds vid sådant? 7 På höga
och stora berg redde du dig läger; också upp på sådana
begav du dig för att offra slaktoffer. 8 Och bakom dörren och
dörrposten satte du ditt märke. Du övergav mig; du klädde
av dig och besteg ditt läger och beredde plats där. Du gjorde
upp med dem, gärna delade du läger med dem vid första
vink du såg. 9 Du begav dig till Melek med olja och tog med
dig dina många salvor; du sände dina budbärare till fjärran
land, ja, ända ned till dödsriket. **(Sheol h7585)** 10 Om du än
blev trött av din långa färd, sade du dock icke: "Förgäves!"
Så länge du kunde röra din hand, mattades du icke. 11 För
vem räddes och fruktade du då, eftersom du var så trolös
och eftersom du icke tänkte på mig och ej ville akta på? Är
det icke så: eftersom jag har tegat, och det sedan länge,
därför fruktar du mig icke? 12 Men jag skall visa, huru det är
med din rättfärdighet och med dina verk, de skola icke hjälpa
dig. 13 När du ropar, då må ditt avgudafölje rädda dig. Nej,
en vind skall taga dem med sig allasammans och en fläkt
föra dem bort. Men den som tager sin tillflykt till mig skall få
landet till arvedel och få besitta mitt heliga berg. 14 Ja, det
skall heta: "Banen väg, banen och bereden väg; skaffen bort
stötestenarna från mitt folks väg." 15 Ty så säger den höge
och upphöjde, han som tronar till evig tid och heter "den
Helige": Jag bor i helighet uppe i höjden, men ock hos den
som är förkrossad och har en ödmjuk ande; ty jag vill giva liv

åt de ödmjukas ande och liv åt de förkrossades hjärtan. 16
Ja, jag vill icke evinnerligen gå till rätta och icke ständigt
förtörnas; eljest skulle deras ande försmäkta inför mig, de
själar, som jag själv har skapat. 17 För hans girighetssynd
förtörnades jag; jag slog honom, och i min förtörnelse höll
jag mig dold. Men i sin avfällighet fortfor han att vandra på
sitt hjärtas väg. 18 Hans vägar har jag sett, men nu vill jag
hela honom och leda honom och giva honom och hans
sörjande tröst. 19 Jag skall skapa frukt ifrån hans läppar.
Frid över dem som äro fjärran och frid över dem som äro
nära! säger HERREN; jag skall hela honom. 20 Men de
ogudaktiga äro såsom ett upprört hav, ett som icke kan vara
stilla, ett hav, vars vågor röra upp dy och orenlighet. 21 De
ogudaktiga hava ingen frid, säger min Gud.

58 Ropa med full hals utan återhåll, häv upp din röst
såsom en basun och förkunna för mitt folk deras
överträdelse, för Jakobs hus deras synder. 2 Väl söka de
mig dag ut och dag in och vilja hava kunskap om mina vägar.
Såsom vore de ett folk, som övade rättfärdighet och icke
övergåve sin Guds rätt, så fråga de mig om rättfärdighetens
rätter och vilja, att Gud skall komma till dem: 3 "Vartill gagnar
det, att vi fasta, när du icke ser det, vartill, att vi späka oss,
när du icke märker det?" Men se, på edra fastedagar sköten
I edra sysslor, och alla edra arbetare driven I blott på. 4 Och
se, I hållen eder fasta med kiv och split, med hugg och slag
av gudlösa nävar. I hållen icke mer fasta på sådant sätt,
att I kunnen göra eder röst hörd i höjden. 5 Skulle detta
vara en fasta, sådan som jag vill hava? Skulle detta vara en
rätt späkningsdag? Att man hänger med huvudet såsom ett
sävstrå och sätter sig i säck och aska, vill du kalla sådant
att hålla fasta, att fira en dag till HERRENS behag? 6 Nej,
detta är den fasta, som jag vill hava: att I lossen orättfärdiga
bojor och lösen okets band, att I given de förtryckta fria och
krossen sönder alla ok, 7 ja, att du bryter ditt bröd åt den
hungrige och skaffar de fattiga och husvilla härbärge att du
kläder den nakne, var du ser honom, och ej drager dig undan
för den som är ditt kött och blod. 8 Då skall ljus bryta fram
för dig såsom en morgonrodnad, och dina sår skola läkas
med hast, och din rätt skall då gå framför dig och HERRENS
härlighet följa dina spår. 9 Då skall HERREN svara, när du
åkallar honom; när du ropar, skall han säga: "Se, här är
jag." Om hos dig icke får finnas någon som pålägger ok och
pekar finger och talar, vad fördärvligt är, 10 om du delar med
dig av din nödtorft åt den hungrige och mättar den som är i
betryck, då skall ljus gå upp för dig i mörkret, och din natt
skall bliva lik middagens sken. 11 Och HERREN skall leda
dig beständigt; han skall mätta dig mitt i ödemarken och giva
styrka åt benen i din kropp. Och du skall vara lik en vattenrik
trädgård och likna ett källsprång, vars vatten aldrig tryter. 12
Och dina avkomlingar skola bygga upp de gamla ruinerna,
du skall åter upprätta grundvalar ifrån forna släkten; och du
skall kallas "han som murar igen revor", "han som återställer
stigar, så att man kan bo i landet." 13 Om du är varsam med
din fot på sabbaten, så att du icke på min heliga dag utför
dina sysslor; om du kallar sabbaten din lust och HERRENS
helgdag en äredag, ja, om du ärar den, så att du icke går
dina egna vägar eller sköter dina sysslor eller talar tomma
ord, 14 då skall du finna din lust i HERREN, och jag skall
föra dig fram över landets höjder och giva dig till näring din
fader Jakobs arvedel. Ja, så har HERRENS mun talat.

59 Se, HERRENS arm är icke för kort, så att han ej kan
frälsa, och hans öra är icke tillslutet, så att han ej kan
höra. 2 Nej, det är edra missgärningar, som skilja eder
och eder Gud från varandra, och edra synder dölja hans
ansikte för eder, så att han icke hör eder. 3 Ty edra händer
äro fläckade av blod och edra fingrar av missgärning, edra
läppar tala lögn, och eder tunga frambär orättfärdighet. 4
Ingen höjer sin röst i rättfärdighetens namn, och ingen visar
redlighet i vad till rätten hör. De förtrösta på idel tomhet, de
tala falskhet, de gå havande med olycka och föda fördärv. 5
De kläcka ut basiliskägg och väva spindelnät. Om någon
äter av deras ägg, så dör han, och trampas ett sådant
sönder, så kommer en huggorm ut. 6 Deras spindelnät duga
icke till kläder, och de kunna ej skyla sig med vad de hava
tillverkat; deras verk äro fördärvliga verk, och våldsgärningar
öva deras händer. 7 Deras fötter hasta till vad ont är och
äro snara, när det gäller att utgjuta oskyldigt blod; deras
tankar äro fördärvliga tankar, förödelse och förstöring är
på deras vägar. 8 Fridens väg känna de icke, och rätten
följer ej i deras spår; de gå krokiga stigar, och ingen som
vandrar så vet, vad frid är. 9 Därför är rätten fjärran ifrån
oss, och rättfärdighet tillfaller oss icke; vi bida efter ljus,
men se, mörker råder, efter solsken, men vi få vandra i
djupaste natt. 10 Vi måste famla utefter väggen såsom
blinda, famla, såsom hade vi inga ögon; vi stappla mitt på
dagen, såsom vore det skymning, mitt i vår fulla kraft äro vi
såsom döda. 11 Vi brumma allasammans såsom björnar
och sucka alltjämt såsom duvor; vi bida efter rätten, men
den kommer icke, efter frälsningen, men den är fjärran ifrån
oss. 12 Ty många äro våra överträdelser inför dig, och våra
synder vittna emot oss; ja, våra överträdelser hava vi för
våra ögon, och våra missgärningar känna vi. 13 Genom
överträdelse och förnekelse hava vi felat mot HERREN,
vi hava vikit bort ifrån vår Gud; vi hava talat förtryck och

avfällighet, lögnläror hava vi förkunnat och hämtat fram ur
våra hjärtan. 14 Rätten tränges tillbaka, och rättfärdigheten
står långt borta, ja, sanningen vacklar på torget, och vad rätt
är kan ej komma fram. 15 Så måste sanningen hålla sig
undan, och den som vände sig ifrån det onda blev plundrad.
Detta såg HERREN, och det misshagade honom, att det
icke fanns någon rätt. 16 Och han såg, att ingen trädde fram;
han förundrade sig över att ingen grep in. Då hjälpte honom
hans egen arm, och hans rättfärdighet understödde honom.
17 Och han klädde sig i rättfärdighet såsom i ett pansar
och satte frälsningens hjälm på sitt huvud; han klädde sig
i hämndens dräkt såsom i en livklädnad och höljde sig i
nitälskan såsom i en mantel. 18 Efter deras gärningar skall
han nu vedergälla dem; vrede skall han låta komma över
sina ovänner och över sina fiender lönen för vad de hava
gjort; ja, havsländerna skall han vedergälla, vad de hava
gjort. 19 Så skall HERRENS namn bliva fruktat i väster och
hans härlighet, där solen går upp. När fienden bryter fram lik
en ström, skall HERRENS andedräkt förjaga honom. 20
Men såsom en förlossare kommer HERREN för Sion och för
dem i Jakob, som omvända sig från sin överträdelse, säger
HERREN. 21 Och detta är det förbund, som jag å min sida
gör med dem, säger HERREN: min Ande, som är över dig,
och orden, som jag har lagt i din mun, de skola icke vika ur
din mun, ej heller ur dina barns eller barnbarns mun från nu
och till evig tid, säger HERREN.

60 Stå upp, var ljus, ty ditt ljus kommer, och HERRENS
härlighet går upp över dig. 2 Se, mörker övertäcker
jorden och töcken folken, men över dig uppgår HERREN,
och hans härlighet uppenbaras över dig. 3 Och folken skola
vandra i ditt ljus och konungarna i glansen som går upp över
dig. 4 Lyft upp dina ögon och se dig omkring: alla komma
församlade till dig; dina söner komma fjärran ifrån, och dina
döttrar bäras fram på armen. 5 Då, vid den synen skall du
stråla av fröjd, och ditt hjärta skall bäva och vidga sig; ty
havets rikedomar skola föras till dig, och folkens skatter
skola falla dig till. 6 Skaror av kameler skola övertäcka dig,
kamelfålar från Midjan och Efa; från Saba skola de alla
komma, guld och rökelse skola de bära och skola förkunna
HERRENS lov. 7 Alla Kedars hjordar skola församlas till dig,
Nebajots vädurar skola vara dig till tjänst. Mig till välbehag
skola de offras på mitt altare, och min härlighets hus skall
jag så förhärliga. 8 Vilka äro dessa som komma farande
lika moln, lika duvor, som flyga till sitt duvslag? 9 Se,
havsländerna bida efter mig, och främst komma Tarsis'
skepp; de vilja föra dina söner hem ifrån fjärran land, och de
hava med sig silver och guld åt HERRENS, din Guds, namn,
åt Israels Helige, ty han förhärligar dig. 10 Och främlingar
skola bygga upp dina murar, och deras konungar skola
betjäna dig. Ty väl har jag slagit dig i min förtörnelse, men i
min nåd förbarmar jag mig nu över dig. 11 Och dina portar
skola hållas öppna beständigt, varken dag eller natt skola
de stängas, så att folkens skatter kunna föras in i dig, med
deras konungar i hyllningståget. 12 Ty det folk eller rike, som
ej vill tjäna dig, skall förgås; ja, sådana folk skola i grund
förgöras. 13 Libanons härlighet skall komma till dig, både
cypress och alm och buxbom, för att pryda platsen, där
min helgedom är; ty den plats, där mina fötter stå, vill jag
göra ärad. 14 Och bugande skola dina förtryckares söner
komma till dig, och dina föraktare skola allasammans falla
ned för dina fötter. Och man skall kalla dig "HERRENS stad",
"Israels Heliges Sion". 15 I stället för att du var övergiven
och hatad, så att ingen ville taga vägen genom dig, skall jag
göra dig till en härlighetens boning evinnerligen och till en
fröjdeort ifrån släkte till släkte. 16 Och du skall dia folkens
mjölk, ja, konungabröst skall du dia; och du skall förnimma,
att jag, HERREN, är din frälsare och att den Starke i Jakob
är din förlossare. 17 Jag skall låta guld komma i stället för
koppar och låta silver komma i stället för järn och koppar i
stället för trä och järn i stället för sten. Och jag vill sätta frid
till din överhet och rättfärdighet till din behärskare. 18 Man
skall icke mer höra talas om våld i ditt land, om ödeläggelse
och förstöring inom dina gränser, utan du skall kalla dina
murar för "frälsning" och dina portar för "lovsång". 19 Solen
skall icke mer vara ditt ljus om dagen, och månen skall icke
mer lysa dig med sitt sken, utan HERREN skall vara ditt
eviga ljus, och din Gud skall vara din härlighet. 20 Din sol
skall då icke mer gå ned och din måne icke mer taga av; ty
HERREN skall vara ditt eviga ljus, och dina sorgedagar skola
hava en ände. 21 Och i ditt folk skola alla vara rättfärdiga,
evinnerligen skola de besitta landet; de äro ju en telning,
som jag har planterat, ett verk av mina händer, som jag
vill förhärliga mig med. 22 Av den minste skola komma
tusen, och av den ringaste skall bliva ett talrikt folk. Jag är
HERREN; när tiden är inne, skall jag med hast fullborda
detta.

61 Herrens, HERRENS Ande är över mig, ty HERREN
har smort mig till att förkunna glädjens budskap för
de ödmjuka; han har sänt mig till att läka dem som hava
ett förkrossat hjärta, till att predika frihet för de fångna och
förlossning för de bundna, 2 till att predika ett nådens år från
HERREN och en hämndens dag från vår Gud, en dag, då
han skall trösta alla sörjande, 3 då han skall låta de sörjande
i Sion få huvudprydnad i stället för aska, glädjeolja i stället

för sorg, högtidskläder i stället för en bedrövad ande; och
de skola kallas "rättfärdighetens terebinter", "HERRENS
plantering, som han vill förhärliga sig med". 4 Och de skola
bygga upp de gamla ruinerna och upprätta förfädernas
ödeplatser; de skola återställa de förödda städerna, de
platser, som hava legat öde släkte efter släkte. 5 Främlingar
skola stå redo att föra edra hjordar i bet, och utlänningar
skola bruka åt eder åkrar och vingårdar. 6 Men I skolen
heta HERRENS präster, och man skall kalla eder vår Guds
tjänare; I skolen få njuta av folkens skatter, och deras
härlighet skall övergå till eder. 7 För eder skam skolen I
få dubbelt igen, och de som ledo smälek skola nu jubla
över sin del. Så skola de få dubbelt att besitta i sitt land;
evig glädje skola de undfå. 8 Ty jag, HERREN, älskar, vad
rätt är, och hatar orättfärdigt rov; och jag skall giva dem
deras lön i trofasthet och sluta ett evigt förbund med dem. 9
Och deras släkte skall bliva känt bland folken och deras
avkomma bland folkslagen; alla som se dem skola märka på
dem, att de äro ett släkte, som HERREN har välsignat. 10
Jag gläder mig storligen i HERREN, och min själ fröjdar sig
i min Gud, ty han har iklätt mig frälsningens klädnad och
höljt mig i rättfärdighetens mantel, likasom när en brudgum
sätter högtidsbindeln på sitt huvud eller likasom när en brud
pryder sig med sina smycken. 11 Ty likasom jorden låter
sina växter spira fram och en trädgård sin sådd växa upp,
så skall Herren, HERREN låta rättfärdighet uppväxa och
lovsång inför alla folk.

62 För Sions skull vill jag icke tiga, och för Jerusalems
skull vill jag ej unna mig ro, förrän dess rätt går upp
såsom solens sken och dess frälsning lyser såsom ett
brinnande bloss. 2 Och folken skola se din rätt och alla
konungar din härlighet; och du skall få ett nytt namn, som
HERRENS mun skall bestämma. 3 Så skall du vara en
härlig krona i HERRENS hand, en konungslig huvudbindel i
din Guds hand. 4 Du skall icke mer kallas "den övergivna",
ej heller skall ditt land mer kallas "ödemark", utan du skall få
heta "hon som jag har min lust i", och ditt land skall få heta
"äkta hustrun"; ty HERREN har sin lust i dig, och ditt land
har fått sin äkta man. 5 Ty såsom när en ung man bliver en
jungrus äkta herre, så skola dina barn bliva dina äkta herrar,
och såsom en brudgum fröjdar sig över sin brud, så skall
din Gud fröjda sig över dig. 6 På dina murar, Jerusalem,
har jag ställt väktare; varken dag eller natt få de någonsin
tystna. I som skolen ropa till HERREN, given eder ingen ro.
7 Och given honom ingen ro förrän han åter har byggt upp
Jerusalem och låtit det bliva ett ämne till lovsång på jorden.
8 HERREN har svurit vid sin högra hand och sin starka arm:
Jag skall icke mer giva din säd till mat åt dina fiender, och
främlingar skola icke dricka ditt vin, frukten av din möda. 9
Nej, de som insamla säden skola ock äta den och skola
lova HERREN, och de som inbärga vinet skola dricka det
i min helgedoms gårdar. 10 Dragen ut, dragen ut genom
portarna, bereden väg för folket; banen, ja, banen en farväg
rensen den från stenar, resen upp ett baner för folken. 11
Hör, HERREN höjer ett rop, och det når till jordens ända:
Sägen till dottern Sion: Se, din frälsning kommer. Se, han
har med sig sin lön, och hans segerbyte går framför honom.
12 Och man skall kalla dem "det heliga folket", "HERRENS
förlossade"; och dig själv skall man kalla "den mångbesökta
staden", "staden, som ej varder övergiven".

63 Vem är han som kommer från Edom, från Bosra i
högröda kläder, så präktig i sin dräkt, så stolt i sin stora
kraft? "Det är jag, som talar i rättfärdighet, jag, som är en
mästare till att frälsa." 2 Varför är din dräkt så röd? Varför
likna dina kläder en vintrampares? 3 "Jo, en vinpress har
jag trampat, jag själv allena, och ingen i folken bistod mig.
Jag trampade dem i min vrede, trampade sönder dem i min
förtörnelse. Då stänkte deras blod på mina kläder, och så
fick jag hela min dräkt nedfläckad. 4 Ty en hämndedag hade
jag beslutit, och mitt förlossningsår hade kommit. 5 Och jag
skådade omkring mig, men ingen hjälpare fanns; jag stod
där i förundran, men ingen fanns, som understödde mig. Då
hjälpte mig min egen arm, och min förtörnelse understödde
mig. 6 Jag trampade ned folken i min vrede och gjorde dem
druckna i min förtörnelse, och jag lät deras blod rinna ned på
jorden." 7 HERRENS nådegärningar vill jag förkunna, ja,
HERRENS lov, efter allt vad HERREN har gjort mot oss, den
nåderike mot Israels hus, vad han har gjort mot dem efter
sin barmhärtighet och sin stora nåd. 8 Ty han sade: "De
äro ju mitt folk, barn, som ej svika." Och så blev han deras
frälsare. 9 I all deras nöd var ingen verklig nöd, ty hans
ansiktes ängel frälste dem. Därför att han älskade dem och
ville skona dem, förlossade han dem. Han lyfte dem upp och
bar dem alltjämt, i forna tider. 10 Men de voro genträviga,
och de bedrövade hans heliga Ande; därför förvandlades
han till deras fiende, han själv stridde mot dem. 11 Då tänkte
hans folk på forna tider, de tänkte på Mose: Var är nu han
som förde dem upp ur havet, jämte herdarna för hans hjord?
Var är han som lade i deras bröst sin helige Ande, 12 var är
han som lät sin härliga arm gå fram vid Moses högra sida,
han som klöv vattnet framför dem och så gjorde sig ett evigt
namn, 13 han som lät dem färdas genom djupen, såsom
hästar färdas genom öknen, utan att stappla? 14 Likasom
när boskapen går ned i dalen så fördes de av HERRENS

Ande till ro. Ja, så ledde du ditt folk och gjorde dig ett härligt
namn. 15 Skåda ned från himmelen och se härtill från din
heliga och härliga boning. Var äro nu din nitälskan och dina
väldiga gärningar, var är ditt hjärtas varkunnsamhet och din
barmhärtighet? De hålla sig tillbaka från mig. 16 Du är ju
dock vår fader; ty Abraham vet icke av oss, och Israel känner
oss icke. Men du, HERRE, är vår fader; "vår förlossare av
evighet", det är ditt namn. 17 Varför, o HERRE, låter du oss
då gå vilse från dina vägar och förhärdar våra hjärtan, så att
vi ej frukta dig? Vänd tillbaka för dina tjänares skull, för din
arvedels stammars skull. 18 Allenast helt kort fick ditt heliga
folk behålla sin besittning; våra ovänner trampade ned din
helgedom. 19 Det är oss nu så, som om du aldrig hade varit
herre över oss, om om vi ej hade blivit uppkallade efter ditt
namn.

64 O att du läte himmelen rämna och fore hitned, så att
bergen skälvde inför dig, 2 likasom när ris antändes av
eld och vatten genom eld bliver sjudande, så att du gjorde
ditt namn kunnigt bland dina ovänner och folken darrade
för dig! 3 O att du fore hitned med underbara gärningar
som vi icke kunde vänta, så att bergen skälvde inför dig!
4 Aldrig någonsin har man ju hört, aldrig har något öra
förnummit, aldrig har något öga sett en annan Gud än dig
handla så mot dem som vänta efter honom. 5 Du kom dem
till mötes, som övade rättfärdighet med fröjd, dem som på
dina vägar tänkte på dig. Men se, du blev förtörnad, och vi
stodo där såsom syndare. Så hava vi länge stått; skola vi väl
bliva frälsta? 6 Vi blevo allasammans lika orena människor,
och all vår rättfärdighet var såsom en fläckad klädnad. Vi
vissnade allasammans såsom löv, och våra missgärningar
förde oss bort såsom vinden. 7 Ingen fanns, som åkallade
ditt namn, ingen, som vaknade upp för att hålla sig till dig; ty
du dolde ditt ansikte för oss och lät oss försmäkta genom vår
missgärning. 8 Men HERRE, du är ju vår fader; vi äro leret,
och du är den som har danat oss, vi äro allasammans verk
av din hand. 9 Var då ej så högeligen förtörnad, HERRE; och
tänk icke evinnerligen på vår missgärning; nej, se därtill att vi
allasammans äro ditt folk. 10 Dina heliga städer hava blivit en
öken, Sion har blivit en öken, Jerusalem en ödemark. 11 Vårt
heliga och härliga tempel, där våra fäder lovade dig, det har
blivit uppbränt i eld; och allt vad dyrbart vi ägde har lämnats
åt förödelsen. 12 Kan du vid allt detta hålla dig tillbaka, o
HERRE? Kan du tiga stilla och plåga oss så svårt?

65 Jag har låtit mig bliva uppenbar för dem som icke
frågade efter mig, jag har låtit mig finnas av dem som
icke sökte mig; till ett folk som icke var uppkallat efter mitt
namn har jag sagt: Se, här är jag, här är jag. 2 Hela dagen
har jag uträckt mina händer till ett gensträvigt folk som
vandrar på den väg som icke är god, i det att de följa sina
egna tankar -- 3 ett folk, som beständigt förtörnar mig utan
att hava någon försyn, som frambär offer i lustgårdar och
tänder offereld på tegelaltaren, 4 som har sitt tillhåll bland
gravar och tillbringar natten i undangömda nästen, som äter
svinens kött och har vederstygglig spis i sina kärl, 5 som
säger: "Bort med dig, kom icke vid mig, ty jag är helig för dig."
De äro såsom rök i min näsa, en eld, som brinner beständigt.
6 Se, detta står upptecknat inför mina ögon; jag skall icke
tiga, förrän jag har givit vedergällning, ja, vedergällning i
deras sköte, 7 både för deras egna missgärningar och för
deras fäders, säger HERREN, vedergällning för att de tände
offereld på bergen och för att de smädade mig på höjderna;
ja, först skall jag mäta upp lönen åt dem i deras sköte. 8 Så
säger HERREN: Likasom man säger om en druvklase, när
däri finnes saft: "Fördärva den icke, ty välsignelse är däri",
så skall ock jag göra för mina tjänares skull: jag skall icke
fördärva alltsammans. 9 Jag skall låta en avkomma utgå från
Jakob, från Juda en arvinge till mina berg; ty mina utkorade
skola besitta landet, och mina tjänare skola bo däri. 10 Saron
skall bliva en betesmark för får och Akors dal en lägerplats
för fäkreatur, och de skola givas åt mitt folk, när det söker
mig. 11 Men I som övergiven HERREN och förgäten mitt
heliga berg, I som duken bord åt Gad och iskänken vindryck
åt Meni, 12 eder har jag bestämt åt svärdet, och I skolen alla
få böja eder ned till att slaktas, därför att I icke svaraden, när
jag kallade, och icke hörden, när jag talade, utan gjorden,
vad ont var i mina ögon, och utvalden det som var mig
misshagligt. 13 Därför säger Herren, HERREN så: Se, mina
tjänare skola äta, men I skolen hungra; se, mina tjänare
skola dricka, men I skolen törsta; se, mina tjänare skola
glädjas, men I skolen få blygas. 14 Ja, mina tjänare skola
jubla i sitt hjärtas fröjd, men I skolen ropa i edert hjärtas
plåga och jämra eder i förtvivlan. 15 Och I skolen lämna
edert namn till ett förbannelsens ord, så att mina utkorade
skola säga: "Sådan död give dig Herren, HERREN." Men åt
sina tjänare skall han giva ett annat namn: 16 den som då
välsignar sig i landet skall välsigna sig i "den sannfärdige
Guden", och den som svär i landet, han skall svärja vid
"den sannfärdige Guden". Ty de förra bedrövelserna äro då
förgätna och dolda för mina ögon. 17 Ty se, jag vill skapa
nya himlar och en ny jord; och man skall ej mer komma ihåg
det förgångna eller tänka därpå. 18 Nej, I skolen fröjdas och
jubla till evig tid över det som jag skapar; ty se, jag vill skapa
Jerusalem till jubel och dess folk till fröjd. 19 Och jag skall

jubla över Jerusalem och fröjda mig över mitt folk, och där
skall icke mer höras gråt eller klagorop. 20 Där skola icke
mer finnas barn som leva allenast några dagar, ej heller
gamla män, som icke fylla sina dagars mått; nej, den som
dör ung skall dö först vid hundra års ålder, och först vid
hundra års ålder skall syndaren drabbas av förbannelsen. 21
När de bygga hus, skola de ock få bo i dem; när de plantera
vingårdar, skola de ock få äta deras frukt. 22 När de bygga
hus, skall det ej bliva andra, som få bo i dem; när de plantera
något, skall det ej bliva andra, som få äta därav. Ty samma
ålder, som ett träd uppnår, skall man uppnå i mitt folk, och
mina utkorade skola själva njuta av sina händers verk. 23 De
skola icke möda sig förgäves, och barnen, som de föda,
drabbas ej av plötslig död; ty de äro ett släkte av HERRENS
välsignade, och deras avkomlingar få leva kvar bland dem.
24 Och det skall ske, att förrän de ropa, skall jag svara, och
medan de ännu tala, skall jag höra. 25 Då skola vargar gå i
bet tillsammans med lamm, och lejon skola äta halm likasom
oxar, och stoft skall vara ormens föda. Ingenstädes på mitt
heliga berg skall man då göra, vad ont och fördärvligt är,
säger HERREN.

66 Så säger HERREN: Himmelen är min tron, och jorden
är min fotapall; vad för ett hus skullen I då kunna bygga
åt mig, och vad för en plats skulle tjäna mig till vilostad? 2
Min hand har ju gjort allt detta, och så har allt detta blivit
till, säger HERREN. Men till den skådar jag ned, som är
betryckt och har en förkrossad ande, och till den som fruktar
för mitt ord. 3 Den däremot, som slaktar sin offertjur, men
ock är en mandråpare, den som offrar sitt lamm, men tillika
krossar nacken på en hund, den som frambär ett spisoffer,
men därvid frambär svinblod, den som offrar rökelse, men
därunder hyllar en fåfänglig avgud -- likasom det lyster dessa
att gå sina egna vägar och likasom deras själ har behag
till deras styggelser, 4 så lyster det ock mig att fara illa
fram med dem och att låta förskräckelse komma över dem,
eftersom ingen svarade, när jag kallade, och eftersom de
icke hörde, när jag talade, utan gjorde, vad ont var i mina
ögon, och hade sin lust i att göra, vad mig misshagligt var.
5 Hören HERRENS ord, I som frukten för hans ord. Edra
bröder, som hata eder och stöta eder bort för mitt namns
skull, de säga: "Må HERREN förhärliga sig, så att vi få se
eder glädje." Men de skola komma på skam. 6 Hör, huru det
larmar i staden, hör dånet i templet! Hör dånet, när HERREN
vedergäller sina fiender, vad de hava gjort! 7 Innan Sion har
känt någon födslovånda, föder hon barnet; innan kval har
kommit över henne, bliver hon förlöst med ett gossebarn.
8 Vem har hört något sådant, vem har sett något dylikt?
Kan då ett land komma till liv på en enda dag, eller kan ett
folk födas i ett ögonblick, eftersom Sion födde fram sina
barn, just då våndan begynte? 9 Ja, ty skulle jag väl låta
fostret bliva fullgånget, men icke giva kraft att föda fram det?
säger HERREN. Eller skulle jag giva kraft att föda, men
sedan hålla fostret tillbaka? säger din Gud. 10 Glädjens med
Jerusalem och fröjden eder över henne, alla I som haven
henne kär; jublen högt med henne, alla I som haven sörjt
över henne. 11 Så skolen I få dia eder mätta vid hennes
hugsvalelses bröst; så skolen I få suga med lust av hennes
rika barm. 12 Ty så säger HERREN: Se, jag vill låta frid
komma över henne såsom en ström och folkens rikedomar
såsom en översvämmande flod, och I skolen så få dia, I
skolen bliva burna på armen och skolen få sitta i knäet och
bliva smekta. 13 Såsom en moder tröstar sin son, så skall
jag trösta eder; ja, i Jerusalem skolen I få tröst. 14 Och edra
hjärtan skola glädja sig, när I fån se detta, och benen i edra
kroppar skola hava livskraft såsom spirande gräs; och man
skall förnimma, att HERRENS hand är med hans tjänare och
att ogunst kommer över hans fiender. 15 Ty se, HERREN
skall komma i eld, och hans vagnar skola vara såsom en
stormvind; och han skall låta sin vrede drabba med hetta
och sin näpst med eldslågor. 16 Ty HERREN skall hålla
dom med eld, och med sitt svärd skall han slå allt kött, och
många skola de vara, som bliva slagna av HERREN. 17 De
som låta inviga sig och rena sig till gudstjänst i lustgårdar,
anförda av en som står där i mitten, de som äta svinkött och
annan styggelse, ja, också möss, de skola allasammans
förgås, säger HERREN. 18 Jag känner deras gärningar och
tankar. Den tid kommer, då jag skall församla alla folk och
tungomål; och de skola komma och se min härlighet. 19
Och jag skall göra ett tecken bland dem; och några av dem
som bliva räddade skall jag sända såsom budbärare till
hednafolken, till Tarsis, till Pul och Lud, bågskyttfolken, till
Tubal och Javan, till havsländerna i fjärran, som icke hava
hört något om mig eller sett min härlighet; och de skola
förkunna min härlighet bland folken. 20 Och på hästar och
i vagnar och bärstolar och på mulåsnor och dromedarer
skola de från alla folk föra alla edra bröder fram till mitt
heliga berg i Jerusalem såsom ett spisoffer åt HERREN,
säger HERREN, likasom Israels barn i rena kärl föra fram
spisoffer till HERRENS hus. 21 Och jämväl sådana skall
jag taga till mina präster, till mina leviter, säger HERREN.
22 Ty likasom de nya himlar och den nya jord, som jag vill
göra, bliva beståndande inför mig, säger HERREN, så skall
det ock vara med edra barn och med edert namn. 23 Och

nymånadsdag efter nymånadsdag och sabbatsdag efter
sabbatsdag skall det ske, att allt kött kommer och tillbeder
inför mig, säger HERREN. **24** Och man skall gå ut och se
med lust, huru de människor, som avföllo från mig, nu ligga
där döda; ty deras mask skall icke dö, och deras eld skall
icke utsläckas, och de skola vara till vämjelse för allt kött.

Jeremia

1 Detta är vad som talades av Jeremia, Hilkias son, en
av prästerna i Anatot i Benjamins land. **2** Till honom
kom HERRENS ord i Josias, Amons sons, Juda konungs,
tid, i hans trettonde regeringsår, **3** Och sedan i Jojakims,
Josias sons, Juda konungs, tid, intill slutet av Sidkias,
Josias sons, Juda konungs, elfte regeringsår, då Jerusalems
invånare i femte månaden fördes bort i fångenskap. **4**
HERRENS ord kom till mig; han sade: **5** "Förrän jag danade
dig i moderlivet, utvalde jag dig, och förrän du utgick ur
modersskötet, helgade jag dig; jag satte dig till en profet för
folken." **6** Men jag svarade: "Ack Herre HERRE! Se, jag
förstår icke att tala, ty jag är för ung. **7** Då sade HERREN till
mig: "Säg icke: 'Jag är för ung', utan gå åstad vart jag än
sänder dig, och tala vad jag än bjuder dig. **8** Frukta icke för
dem; ty jag är med dig och vill hjälpa dig, säger HERREN."
9 Och HERREN räckte ut sin hand och rörde vid min mun;
och HERREN sade till mig: "Se, jag lägger mina ord i din
mun. **10** Ja, jag sätter dig i dag över folk och riken, för att du
skall upprycka och nedbryta, förgöra och fördärva, uppbygga
och plantera." **11** Och HERRENS ord kom till mig; han sade:
"Vad ser du, Jeremia?" Tag svarade: "Jag ser en gren av ett
mandelträd." **12** Och HERREN sade till mig: "Du har sett rätt,
ty jag skall vaka över mitt ord och låta det gå i fullbordan." **13**
Och HERRENS ord kom till mig för andra gången; han sade:
"Vad ser du?" Jag svarade: "Jag ser en sjudande gryta; den
synes åt norr till." **14** Och HERREN sade till mig: "Ja, från
norr skall olyckan bryta in över alla landets inbyggare. **15** Ty
se, jag skall kalla på alla folkstammar i rikena norrut, säger
HERREN; och de skola komma och resa upp var och en sitt
säte vid ingången till Jerusalems portar och mot alla dess
murar, runt omkring, och mot alla Juda städer. **16** Och jag
skall gå till rätta med dem för all deras ondska, därför att
de hava övergivit mig och tänt offereld åt andra gudar och
tillbett sina händers verk. **17** Så omgjorda nu du dina länder,
och stå upp och tala till dem allt vad Jag bjuder dig. Var icke
förfärad för dem, på det att jag icke må låta vad förfärligt är
komma över dig inför dem. **18** Ty se, jag själv gör dig i dag
till en fast stad och till en järnpelare och en kopparmur mot
hela landet, mot Juda konungar, mot dess furstar, mot dess
präster och mot det meniga folket, **19** så att de icke skola
bliva dig övermäktiga, om de vilja strida mot dig; ty jag är
med dig, säger HERREN, och jag vill hjälpa dig."

2 Och HERRENS ord kom till mig; han sade: **2** Gå åstad
och predika för Jerusalem och säg: Så säger HERREN:
Jag kommer ihåg, dig till godo, din ungdoms kärlek, huru
du älskade mig under din brudtid, huru du följde mig i
öknen, i landet där man intet sår. **3** Ja, en HERRENS heliga
egendom är Israel, förstlingen av hans skörd; alla som vilja
äta därav ådraga sig skuld, olycka kommer över dem, säger
HERREN. **4** Hören HERRENS ord, I av Jakobs hus, I alla
släkter av Israels hus. **5** Så säger HERREN: Vad orätt funno
edra fäder hos mig, eftersom de gingo bort ifrån mig och
följde efter fåfängliga avgudar och bedrevo fåfänglighet?
6 De frågade icke: "Var är HERREN, han som förde oss
upp ur Egyptens land, han som ledde oss i öknen, det öde
och oländiga landet, torrhetens och dödsskuggans land,
det land där ingen vägfarande färdades, och där ingen
människa bodde?" **7** Och jag förde eder in i det bördiga
landet, och I fingen äta av dess frukt och dess goda. Men
när I haden kommit ditin, orenaden I mitt land och gjorden
min arvedel till en styggelse. **8** Prästerna frågade icke: "Var
är HERREN?" De som hade lagen om händer ville icke veta
av mig, och herdarna avföllo från mig; profeterna profeterade
i Baals namn och följde efter sådana som icke kunde hjälpa.
9 Därför skall jag än vidare gå till rätta med eder, säger
HERREN, ja, ännu med edra barnbarn skall jag gå till rätta.
10 Dragen bort till kittéernas öländer och sen efter, sänden
bud till Kedar och forsken noga efter; sen till, om något
sådant där har skett. **11** Har väl något hednafolk bytt bort
sina gudar? Och dock äro dessa inga gudar. Men mitt folk
har bytt bort sin ära mot en avgud som icke kan hjälpa. **12**
Häpnen häröver, I himlar; förskräckens och bäven storligen,
säger HERREN. **13** Ty mitt folk har begått en dubbel synd:
mig hava de övergivit, en källa med friskt vatten, och de
hava gjort sig brunnar, usla brunnar, som icke hålla vatten.
14 Är väl Israel en träl eller en hemfödd slav, eftersom han
så har lämnats till plundring? **15** Lejon ryta mot honom,
de låta höra sitt skri. De göra hans land till en ödemark,
hans städer brännas upp, så att ingen kan bo i dem. **16** Till
och med Nofs och Tapanhes' barn avbeta dina berg. **17**
Men är det ej du själv som vållar dig detta, därmed att du
övergiver HERREN din Gud, när han vill leda dig på den
rätta vägen? **18** Varför vill du nu gå till Egypten och dricka av
Sihors vatten? Och varför vill du gå till Assyrien och dricka
av flodens vatten? **19** Det är din ondska som bereder dig
tuktan, det är din avfällighet som ådrager dig straff. Märk
därför och besinna vilken olycka och sorg det har med sig
att du övergiver HERREN, din Gud, och icke vill frukta mig,
säger Herren, HERREN Sebaot. **20** Ty för länge sedan bröt
du sönder ditt ok och slet av dina band och sade: "Jag vill ej
tjäna." Och på alla höga kullar och under alla gröna träd

lade du dig ned för att öva otukt. 21 Jag hade ju planterat dig
såsom ett ädelt vinträd av alltigenom äkta art; huru har du då
kunnat förvandlas för mig till vilda rankor av ett främmande
vinträd? 22 Ja, om du ock tvår dig med lutsalt och tager än
så mycken såpa, så förbliver dock din missgärning oren inför
mig, säger Herren, HERREN. 23 Huru kan du säga: "Jag har
ej orenat mig, jag har icke följt efter Baalerna"? Besinna vad
du har bedrivit i dalen, ja, betänk vad du har gjort. Du är lik
ett ystert kamelsto, som löper hit och dit. 24 Du är lik en
vildåsna, fostrad i öknen, en som flåsar i sin brunst, och vars
brånad ingen kan stävja; om någon vill till henne, behöver
han ej löpa sig trött; när hennes månad kommer, träffar man
henne. 25 Akta din fot, så att den icke tappar skon, och din
strupe, så att den ej bliver torr av törst. Men du svarar: "Du
mödar dig förgäves. Nej, jag älskar de främmande, och efter
dem vill jag följa." 26 Såsom tjuven står där med skam, när
han ertappas, så skall Israels hus komma på skam, med
sina konungar, och furstar, med sina präster och profeter, 27
dessa som säga till trästycket: "Du är min fader", och säga
till stenen: "Du har fött mig." Ty de vända ryggen till mig och
icke ansiktet; men när olycka är på färde, ropa de: "Upp
och fräls oss!" 28 Var äro då dina gudar, de som du gjorde
åt dig? Må de stå upp. Kunna de frälsa dig i din olyckas
tid? Ty så många som dina städer äro, så många hava dina
gudar blivit, du Juda. 29 Huru kunnen I gå till rätta med
mig? I haven ju alla avfallit från mig, säger HERREN. 30
Förgäves har jag slagit edra barn; de hava icke velat taga
emot tuktan. Edert svärd har förtärt edra profeter, såsom
vore det ett förhärjande lejon. 31 Du onda släkte, giv akt
på HERRENS ord. Har jag då för Israel varit en öken eller
ett mörkrets land, eftersom mitt folk säger: "Vi hava gjort
oss fria, vi vilja ej mer komma till dig"? 32 Icke förgäter en
jungfru sina smycken eller en brud sin gördel? Men mitt folk
har förgätit mig sedan urminnes tid. 33 Huru skickligt går
du icke till väga, när du söker älskog! Därför har du ock
blivit förfaren på det ondas vägar. 34 Ja, på dina mantelflikar
finner man blod av arma och oskyldiga, som du har dödat,
icke därför att de ertappades vid inbrott, nej, därför att din
håg står till allt sådant. 35 Och dock säger du: "Jag går fri
ifrån straff; hans vrede mot mig har förvisso upphört." Nej,
jag vill gå till rätta med dig, om du än säger: "Jag har icke
syndat." 36 Varför har du nu så brått att vandra åstad på
en annan väg? Också med Egypten skall du komma på
skam, likasom du kom på skam med Assyrien. 37 Också
därifrån skall du få gå din väg, med händerna på huvudet.
Ty HERREN förkastar dem som du förlitar dig på, och du
skall icke bliva lyckosam med dem.

3 Det är sagt: Om en man skiljer sig från sin hustru, och hon
så går bort ifrån honom och bliver en annan mans hustru,
icke får han då åter komma tillbaka till henne? Bleve icke då
det landet ohelgat? Och du, som har bedrivit otukt med så
många älskare, du vill ändå få komma tillbaka till mig! säger
HERREN. 2 Lyft upp dina ögon till höjderna och se: var lät du
icke skända dig? Vid vägarna satt du och spejade efter dem,
såsom en arab i öknen, och ohelgade landet genom din otukt
och genom din ondska. 3 Väl blevo regnskurarna förhållna,
och intet vårregn föll; men du hade en äktenskapsbryterskas
panna, du ville icke blygas. 4 Och ändå har du nyss ropat till
mig: "Min fader!", Min ungdoms vän är du!" 5 "Skulle han
kunna behålla vrede evinnerligen, skulle han framhärda så
för alltid?" Så talar du och gör dock vad ont är, ja, fullbordar
det ock. 6 Och HERREN sade till mig i konung Josias tid:
Har du sett vad Israel, den avfälliga kvinnan, har gjort? Hon
gick upp på alla höga berg och bort under alla gröna träd
och bedrev där otukt. 7 Och jag tänkte att sedan hon hade
gjort allt detta, skulle hon vända tillbaka till mig. Men hon
vände icke tillbaka. Och hennes syster Juda, den trolösa
kvinnan, såg det. 8 Och jag såg, att fastän jag hade skilt mig
från Israel, den avfälliga, och givit henne skiljebrev just för
hennes äktenskapsbrotts skull, så skrämdes dock hennes
syster Juda den trolösa, icke därav, utan gick likaledes
åstad och bedrev otukt 9 och ohelgade så landet genom sin
lättfärdiga otukt, i det hon begick äktenskapsbrott med sten
och trä. 10 Ja, oaktat allt detta vände hennes syster Juda,
den trolösa, icke tillbaka till mig av fullt hjärta, utan allenast
med skrymteri, säger HERREN. 11 Och HERREN sade till
mig: Israel, den avfälliga, har bevisat sig rättfärdigare än
Juda, den trolösa. 12 Gå bort och predika så norrut och säg:
Vänd om, Israel, du avfälliga, säger HERREN, så vill jag
icke längre med ogunst se på eder; ty jag är nådig, säger
HERREN, jag behåller icke vrede evinnerligen. 13 Allenast
må du besinna din missgärning, att du har varit avfällig
från HERREN, din Gud, och lupit hit och dit till främmande
gudar under alla gröna träd; ja, I haven icke velat höra min
röst, säger HERREN. 14 Vänden om, I avfälliga barn, säger
HERREN, ty jag är eder rätte herre; så vill jag hämta eder,
en från var stad och två från var släkt, och föra eder till
Sion. 15 Och jag vill giva eder herdar efter mitt hjärta, och
de skola föra eder i bet med förstånd och insikt. 16 Och
det skall ske, att när I på den tiden föröken eder och bliven
fruktsamma i landet, säger HERREN, då skall man icke mer
tala om HERRENS förbundsark eller tänka på den; man skall
icke komma ihåg den eller sakna den, och man skall icke
göra någon ny sådan. 17 Utan på den tiden skall man kalla

Jerusalem "HERRENS tron"; och dit skola församla sig alla
hednafolk, till HERRENS namn i Jerusalem. Och de skola
icke mer vandra efter sina onda hjärtans hårdhet. 18 På den
tiden skall Juda hus gå till Israels hus, och tillsammans skola
de komma från nordlandet in i det land som jag gav edra
fäder till arvedel. 19 Jag tänkte: "Vilken plats skall jag ej
förläna dig bland barnen, och vilket ljuvligt land skall jag
icke giva dig, den allra härligaste arvedel bland folken!" Och
jag tänkte: "Då skolen I kalla mig fader och icke mer vika
bort ifrån mig." 20 Men såsom när en hustru är trolös mot
sin make, så haven I av Israels hus varit trolösa mot mig,
säger HERREN. 21 Därför höras rop på höjderna, gråt och
böner av Israels barn; ty de hava gått på förvända vägar
och förgätit HERREN, sin Gud. 22 Så vänden nu om, I
avfälliga barn, så vill jag hela eder från edert avfall. Ja se, vi
komma till dig, ty du är HERREN, vår Gud. 23 Sannerligen,
bedrägligt var vårt hopp till höjderna, blott tomt larm gåvo
oss bergen. Sannerligen, det är hos HERREN, vår Gud, som
frälsning finnes för Israel. 24 Men skändlighetsguden har
förtärt frukten av våra fäders arbete, allt ifrån vår ungdom,
deras får och fäkreatur, deras söner och döttrar. 25 Så vilja
vi nu ligga här i vår skam, och blygd må hölja oss. Ty mot
HERREN, vår Gud, hava vi syndat, vi och våra fäder, ifrån
vår ungdom ända till denna dag; vi hava icke velat höra
HERRENS, vår Guds, röst.

4 om du omvänder dig, Israel, säger HERREN, skall du
få vända tillbaka till mig; och om du skaffar bort dina
styggelser från min åsyn, skall du slippa vandra flyktig
omkring. 2 Då skall du svärja i sanning, rätt och rättfärdighet:
"Så sant HERREN lever", och hednafolken skola välsigna
sig i honom och berömma sig av honom. 3 Ja, så säger
HERREN till Juda män och till Jerusalem: Bryten eder
ny mark, och sån ej bland törnen. 4 Omskären eder åt
HERREN; skaffen bort edert hjärtas förhud, I Juda män och
I Jerusalems invånare. Eljest skall min vrede bryta fram
såsom en eld och brinna så, att ingen kan utsläcka den, för
edert onda väsendes skull. 5 Förkunnen i Juda, kungören i
Jerusalem och påbjuden, ja, stöten i basun i landet, ropen
ut med hög röst och sägen: "Församlen eder och låt oss
fly in i de befästa städerna." 6 Resen upp ett baner som
visar åt Sion, bärgen edert gods och dröjen icke ty jag skall
låta olycka komma från norr, med stor förstöring. 7 Ett lejon
drager fram ur sitt snår och en folkfördärvare bryter upp, han
går ut ur sin boning, för att göra ditt land till en ödemark;
då bliva dina städer förstörda, så att ingen kan bo i dem.
8 Så höljen eder nu i sorgdräkt, klagen och jämren eder,
ty HERRENS vredes glöd upphör icke över oss. 9 På den
tiden, säger HERREN, skall det vara förbi med konungens
och furstarnas mod, och prästerna skola bliva förfärade och
profeterna stå häpna. 10 Men jag sade: "Ack Herre, HERRE,
svårt bedrog du sannerligen detta folk och Jerusalem, då du
sade: "Det skall gå eder väl." Svärdet är ju nära att taga
vårt liv. 11 På den tiden skall det sägas om detta folk och
om Jerusalem: En brännande vind från höjderna i öknen
kommer emot dottern mitt folk, icke en sådan vind som
passar, när man kastar säd eller rensar korn; 12 nej, en
våldsammare vind än som så låter jag komma. Ja, nu vill
jag gå till rätta med dem! 13 Se, såsom ett moln kommer
han upp och såsom en stormvind äro hans vagnar; hans
hästar äro snabbare än örnar, ve oss, vi äro förlorade! 14
Så två nu ditt hjärta rent från ondska, Jerusalem, för att du
må bliva frälst. Huru länge skola fördärvets tankar bo i ditt
bröst? 15 Från Dan höres ju en budbärare ropa, och från
Efraims bergsbygd en som bådar fördärv. 16 Förkunnen för
folken, ja, kungören över Jerusalem att en belägringshär
kommer ifrån fjärran land och häver upp sitt rop mot Juda
städer. 17 Såsom väktare kring ett åkerfält samla de sig
runt omkring henne, därför att hon har varit genströvig mot
mig, säger HERREN. 18 Ja, ditt eget leverne och dina egna
varningar vålla dig detta; det är din ondskas frukt att det
bliver dig så bittert, och att plågan träffar dig ända in i hjärtat.
19 I mitt innersta våndas jag, i mitt hjärtas djup. Mitt hjärta
klagar i mig, jag kan icke tiga, ty basunljud hör du, min själ,
och krigiskt härskri. 20 Olycka efter olycka ropas ut, ja, hela
landet bliver förött; plötsligt bliva mina hyddor förödda, i ett
ögonblick mina tält. 21 Huru länge skall jag se stridsbaneret
och höra basunljud? 22 Ja, mitt folk är oförnuftigt, de vilja ej
veta av mig. De äro dåraktiga barn och hava intet förstånd.
Visa äro de till att göra vad ont är, men att göra vad gott är
förstå de ej. 23 Jag såg på jorden, och se, den var öde och
tom, och upp mot himmelen, och där lyste intet ljus. 24 Jag
såg på bergen, och se, de bävade, och alla höjder vacklade.
25 Jag såg mig om, och då fanns där ingen människa, och
alla himmelens fåglar hade flytt bort. 26 Jag såg mig om, och
då var det bördiga landet en öken, och alla dess städer voro
nedbrutna, för HERRENS ansikte, för hans vredes glöd, 27
Ty så säger HERREN: Hela landet skall bliva en ödemark,
om jag än ej alldeles vill göra ände därpå. 28 Därför sörjer
jorden, och himmelen därovan kläder sig i sorgdräkt, därför
att jag så har talat och beslutit och ej kan ångra det eller
taga det tillbaka. 29 För larmet av ryttare och bågskyttar
tager hela staden till flykten. Man giver sig in i skogssnåren
och upp bland klipporna. Alla städer äro övergivna, ingen
människa bor mer i dem. 30 Vad vill du göra i din förödelse?

Om du än kläder dig i scharlakan, om du än pryder dig med
gyllene smycken om du än söker förstora dina ögon genom
smink, så gör du dig dock skön förgäves. Dina älskare
förakta dig, ja, de stå efter ditt liv. 31 Ty jag hör rop såsom
av en barnaföderska, nödrop såsom av en förstföderska. Det
är dottern Sion som ropar; hon flämtar, hon räcker ut sina
händer: "Ack, ve mig! I mördares våld försmäktar min själ."

5 Gån omkring på gatorna i Jerusalem, och sen till och
given akt; söken på dess torg om I finnen någon, om där
är någon som gör rätt och beflitar sig om sanning; då vill jag
förlåta staden. 2 Men säga de än: "Så sant HERREN lever",
så svärja de dock falskt. 3 HERRE, är det ej sanning dina
ögon söka? Du slog dem, men de kände ingen sveda. Du
förgjorde dem, men de ville ej taga emot tuktan. De gjorde
sina pannor hårdare än sten, de ville icke omvända sig. 4
Då tänkte jag: "Detta är allenast de ringa i folket; de äro
dåraktiga, ty de känna icke HERRENS väg, sin Guds rätt. 5
Jag vill nu gå till de stora och tala med dem; de måste ju
känna HERRENS väg, sin Guds rätt." Men ock dessa hade
alla brutit sönder oket och slitit av banden. 6 Därför bliva de
slagna av lejonet från skogen och fördärvade av vargen från
hedmarken; pantern lurar vid deras städer, och envar som
vågar sig ut därifrån bliver ihjälriven. Ty många äro deras
överträdelser och talrika deras avfällighetssynder. 7 Huru
skulle jag då kunna förlåta dig? Dina barn hava ju övergivit
mig och svurit vid gudar som icke äro gudar. Jag gav dem
allt till fyllest, men de blevo mig otrogna och samlade sig i
skaror till skökohuset. 8 De likna välfödda, ystra hästar; de
vrenskas var och en efter sin nästas hustru. 9 Skulle jag icke
för sådant hemsöka dem? säger HERREN. Och skulle icke
min själ hämnas på ett sådant folk som detta är? 10 Stormen
då hennes murar och för stören dem, dock utan att alldeles
göra ände på henne. Riven bort hennes vinrankor, de äro ju
icke HERRENS. 11 Ty både Israels hus och Juda hus hava
varit mycket trolösa mot mig, säger HERREN. 12 De hava
förnekat HERREN och sagt: "Han betyder intet. Olycka skall
icke komma över oss, svärd och hunger skola vi icke se.
13 Men profeterna skola försvinna såsom en vind, och han
som säges tala är icke i dem; dem själva skall det så gå."
14 Därför säger HERREN, härskarornas Gud: Eftersom I
fören ett sådant tal, se, därför skall jag göra mina ord i din
mun till en eld, och detta folk till ved, och elden skall förtära
dem. 15 Se, jag skall låta komma över eder, I av Israels hus,
ett folk ifrån fjärran land, säger HERREN, ett starkt folk, ett
urgammalt folk, ett folk vars tungomål du icke känner, och
vars tal du icke förstår. 16 Deras koger är en öppen grav; de
äro allasammans hjältar. 17 De skola förtära din skörd och
ditt bröd, de skola förtära dina söner och döttrar, de skola
förtära dina får och fäkreatur, de skola förtära dina vinträd
och fikonträd. Dina befästa städer, som du förlitar dig på,
dem skola de förstöra med svärd. 18 Dock vill jag på den
tiden, säger HERREN, icke alldeles göra ände på eder. 19
Och om I då frågen: "Varför har HERREN, vår Gud, gjort oss
allt detta?", så skall du svara dem: "Såsom I haven övergivit
mig och tjänat främmande gudar i edert eget land, så skolen
I nu få tjäna främlingar i ett land som icke är edert." 20
Förkunnen detta i Jakobs hus, kungören det i Juda och
sägen: 21 Hör detta, du dåraktiga och oförståndiga folk, I
som haven ögon, men icke sen, I som haven öron, men icke
hören. 22 Skullen I icke frukta mig, säger HERREN, skullen I
icke bäva för mig, for mig som har satt stranden till en damm
for havet, till en evärdlig gräns, som det icke kan överskrida,
så att dess böljor, huru de än svalla, ändå intet förmå, och
huru de än brusa, likväl icke kunna överskrida den? 23 Men
detta folk har ett gensträvigt och upproriskt hjärta; de hava
avfallit och gått sin väg. 24 De sade icke i sina hjärtan:
"Låtom oss frukta HERREN, vår Gud, honom som giver regn
i rätt tid, både höst och vår, och som ständigt beskär oss de
bestämda skördeveckorna." 25 Edra missgärningar hava nu
fört dessa i olag, och edra synder hava förhållit för eder detta
goda. 26 Ty bland mitt folk finnas ogudaktiga människor: de
ligga i försåt, likasom fågelfängaren ligger på lur, de sätta ut
giller till att fånga människor. 27 Såsom när en bur är full
av fåglar, så äro deras hus fulla av svek. Därigenom hava
de blivit så stora och rika; de hava blivit feta och skinande.
28 För sina ogärningar veta de icke av någon gräns, de
hålla icke rätten vid makt, icke den faderlöses rätt, till att
främja den; och i den fattiges sak fälla de icke rätt dom. 29
Skulle jag icke för sådant hemsöka dem? säger HERREN.
Skulle icke min själ hämnas på ett sådant folk som detta är?
30 Förfärliga och gruvliga ting ske i landet. 31 Profeterna
profetera lögn, och prästerna styra efter deras råd; och mitt
folk vill så hava det. Men vad skolen I göra, när änden på
detta kommer?

6 Bärgen edert gods ut ur Jerusalem, I Benjamins barn,
stöten i basun i Tekoa, och resen upp ett högt baner
ovanför Bet-Hackerem; ty en olycka hotar från norr, med stor
förstöring. 2 Hon som är så fager och förklemad, dottern
Sion, henne skall jag förgöra. 3 Herdar skola komma över
henne med sina hjordar; de skola slå upp sina tält runt
omkring henne, avbeta var och en sitt stycke. 4 Ja, invigen
eder till strid mot henne. "Upp, låt oss draga åstad, medan
middagsljuset varar! Ack att dagen redan lider till ända! Ack
att aftonens skuggor förlängas! 5 Välan, så låt oss draga

ditupp om natten och förstöra hennes palatser." 6 Ty så
säger HERREN Sebaot: Fällen träd och kasten upp vallar
emot Jerusalem. Hon är staden som skall hemsökas, hon
som i sig har idel förtryck 7 Likasom en brunn låter vatten
välla fram, så låter hon ondska framvälla. Våld och förödelse
hör man där, sår och slag äro beständigt inför min åsyn. 8
Låt varna dig, Jerusalem, så att min själ ej vänder sig ifrån
dig, så att jag icke gör dig till en ödemark, till ett obebott
land. 9 Så säger HERREN Sebaot: En efterskörd, likasom
på ett vinträd, skall man hålla på kvarlevan av Israel. Räck
ut din hand åter och åter, såsom när man plockar av druvor
från rankorna. 10 Men inför vem skall jag tala och betyga för
att bliva hörd? Se, deras öron äro oomskurna, så att de icke
kunna höra. Ja, HERRENS ord har blivit till smälek bland
dem; de hava intet behag därtill. 11 Därför är jag uppfylld
av HERRENS vrede, jag förmår icke hålla den inne. Utgjut
den över barnen på gatan och över alla de unga männens
samkväm; ja, både man och kvinna skola drabbas därav,
jämväl den gamle och den som har fyllt sina dagars mått.
12 Och deras hus skola gå över i främmandes ägo så ock
deras åkrar och deras hustrur, ty jag vill uträcka min hand
mot landets inbyggare, säger HERREN. 13 Ty alla, både
små och stora, söka där orätt vinning, och både profeter
och präster fara allasammans med lögn, 14 de taga det lätt
med helandet av mitt folks skada; de säga: "Allt står väl till,
allt står väl till", och dock står icke allt väl till. 15 De skola
komma på skam, ty de övade styggelse. Likväl känna de alls
icke någon skam och veta icke av någon blygsel. Därför
skola de falla bland de andra; när min hemsökelse träffar
dem, skola de komma på fall, säger HERREN, 16 Så sade
HERREN: "Ställen eder vid vägarna och sen till, och frågen
efter forntidens stigar, frågen vilken väg som är den goda
vägen, och vandren på den, så skolen I finna ro för edra
själar." Men de svarade: "Vi vilja icke vandra på den." 17
Och när jag då satte väktare över eder och sade: "Akten på
basunens ljud", svarade de: "Vi vilja icke akta därpå." 18
Hören därför, I hednafolk, och märk, du menighet, vad som
sker bland dem. 19 Ja hör, du jord: Se, jag skall låta olycka
komma över detta folk, såsom en frukt av deras anslag,
eftersom de icke akta på mina ord, utan förkasta min lag. 20
Vad frågar jag efter rökelse, komme den ock från Saba, eller
efter bästa kalmus ifrån fjärran land? Edra brännoffer täckas
mig icke, och edra slaktoffer behaga mig icke. 21 Därför
säger HERREN så: Se, jag skall lägga stötestenar för detta
folk; och genom dem skola både fader och söner komma på
fall, den ene borgaren skall förgås med den andre. 22 Så
säger HERREN: Se, ett folk kommer från nordlandet, ett
stort folk reser sig vid jordens yttersta ända. 23 De föra båge
och lans, de äro grymma och utan förbarmande. Dånet av
dem är såsom havets brus, och på sina hästar rida de fram,
rustade såsom kämpar till strid, mot dig, du dotter Sion. 24
När vi höra ryktet om dem, sjunka våra händer ned, ängslan
griper oss, ångest lik en barnaföderskas. 25 Gå icke ut på
marken, och vandra ej på vägen, ty fienden bär svärd; skräck
från alla sidor! 26 Du dotter mitt folk, höll dig i sorgdräkt,
vältra dig i aska, höj sorgelåt likasom efter ende sonen, och
håll bitter dödsklagan; ty plötsligt kommer förhärjaren över
oss. 27 Jag har satt dig till en proberare i mitt folk -- såväl
som till ett fäste -- på det att du må lära känna och pröva
deras väg. 28 De äro allasammans avfälliga och genträviga,
de gå med förtal, de äro koppar och järn, allasammans äro
de fördärvliga människor. 29 Blåsbälgen pustar, men ur elden
kommer allenast bly fram; allt luttrande är förgäves, slagget
bliver ändå icke frånskilt. 30 "Ett silver som må kastas bort",
så kan man kalla dem, ty HERREN har förkastat dem.

7 Detta är det ord som kom till Jeremia från HERREN; han
sade: 2 Ställ dig i porten till HERRENS hus, och predika
där detta ord och säg: Hören HERRENS ord, I alla av Juda,
som gån in genom dessa portar för att tillbedja HERREN.
3 Så säger HERREN Sebaot, Israels Gud: Bättren edert
leverne och edert väsende, så vill jag låta eder bo kvar
på denna plats. 4 Förliten eder icke på lögnaktigt tal, när
man säger: "Här är HERRENS tempel, HERRENS tempel,
HERRENS tempel!" 5 Nej, om I bättren edert leverne och
edert väsende, om I dömen rätt mellan man och man, 6 om I
upphören att förtrycka främlingen, den faderlöse och änkan,
att utgjuta oskyldigt blod på denna plats och att följa efter
andra gudar, eder själva till olycka, 7 då vill jag för evärdliga
tider låta eder bo på denna plats, i det land som jag har
givit åt edra fäder. 8 Men se, I förliten eder på lögnaktigt tal,
som icke kan hjälpa. 9 Huru är det? I stjälen, mörden och
begån äktenskapsbrott, I svärjen falskt, I tänden offereld åt
Baal och följen efter andra gudar, som I icke kännen; 10
sedan kommen I hit och träden fram inför mitt ansikte i detta
hus, som är uppkallat efter mitt namn, och sägen: "Med
oss är ingen nöd" -- för att därefter fortfara med alla dessa
styggelser. 11 Hållen I det då för en rövarkula, detta hus,
som är uppkallat efter mitt namn? Ja, sannerligen, också jag
anser det så, säger HERREN. 12 Gån bort till den plats i
Silo, där jag först lät mitt namn bo, och sen huru jag har gjort
med den, för mitt folk Israels ondskas skull. 13 Och eftersom
I haven gjort alla dessa gärningar, säger HERREN, och icke
haven velat höra, fastän jag titt och ofta har talat till eder,
och icke haven velat svara, fastän jag har ropat på eder, 14

därför vill jag nu med detta hus, som är uppkallat efter mitt
namn, och som I förliten eder på, och med denna plats, som
jag har givit åt eder och edra fäder, göra såsom jag gjorde
med Silo. 15 Och jag skall kasta eder bort ifrån mitt ansikte,
såsom jag har bortkastat alla edra bröder all Efraims släkt.
16 Så må du nu icke bedja för detta folk eller frambära någon
klagan och förbön för dem eller lägga dig ut för dem hos
mig, ty jag vill icke höra dig. 17 Ser du icke vad de göra i
Juda städer och på Jerusalems gator? 18 Barnen samla
tillhopa ved, fäderna tända upp eld och kvinnorna knåda
deg, allt för att baka offerkakor åt himmelens drottning;
och drickoffer utgjuta de åt andra gudar, mig till sorg. 19
Men är det då mig som de bereda sorg därmed, säger
HERREN, och icke fastmer sig själva, så att de komma
på skam? 20 Därför säger Herren, HERREN så: Se, min
vrede och förtörnelse skall utgjuta sig över denna plats,
över både människor och djur, över både träden på marken
och frukten på jorden; och den skall brinna och icke bliva
utsläckt. 21 Så säger HERREN Sebaot, Israels Gud: Läggen
edra brännoffer tillhopa med edra slaktoffer och äten så kött.
22 Ty på den tid då jag förde edra fäder ut ur Egyptens land
gav jag dem icke någon befallning eller något bud angående
brännoffer och slaktoffer; 23 utan detta var det bud jag gav
dem: "Hören min röst, så vill jag vara eder Gud, och I skolen
vara mitt folk; och vandren i allt på den väg som jag bjuder
eder, på det att det må gå eder väl." 24 Men de ville icke
höra eller böja sitt öra till mig, utan vandrade efter sina egna
rådslag, i sina onda hjärtans hårdhet, och veko tillbaka i
stället för att gå framåt. 25 Allt ifrån den dag då edra fäder
drogo ut ur Egyptens land ända till nu har jag dag efter dag,
titt och ofta, sänt till eder alla mina tjänare profeterna. 26
Men man ville icke höra mig eller böja sitt öra till mig; de
voro hårdnackade och gjorde ännu mer ont än deras fäder.
27 Och om du än säger dem allt detta, så skola de dock
icke höra dig; och om du än ropar till dem, så skola de dock
icke svara dig. 28 Säg därför till dem: "Detta är det folk som
icke vill höra HERRENS, sin Guds, röst eller taga emot
tuktan. Sanningen är försvunnen och utrotad ur deras mun."
29 Skär av dig ditt huvudhår och kasta det bort, och stäm
upp en klagosång på höjderna. Ty HERREN har förkastat
och förskjutit detta släkte, som har uppväckt hans vrede.
30 Juda barn hava ju gjort vad ont är i mina ögon, säger
HERREN; de hava satt upp sina styggelser i det hus som är
uppkallat efter mitt namn, och de hava så orenat det. 31 Och
Tofethöjderna i Hinnoms sons dal hava de byggt upp, för att
där uppbränna sina söner och döttrar i eld, fastän jag aldrig
har bjudit eller ens tänkt mig något sådant. 32 Se, därför
skola dagar komma, säger HERREN, då man icke mer skall
säga "Tofet" eller "Hinnoms sons dal", utan "Dråpdalen",
och då man skall begrava i Tofet, därför att ingen annan
plats finnes. 33 Ja, detta folks döda kroppar skola bliva
mat åt himmelens fåglar och markens djur, och ingen skall
skrämma bort dem. 34 Och i Juda städer och på Jerusalems
gator skall jag göra slut på fröjderop och glädjerop, på rop
för brudgum och rop för brud, ty landet skall bliva ödelagt.

8 på den tiden, säger HERREN, skall man kasta Juda
konungars och furstars ben, och prästernas och
profeternas ben, och Jerusalems invånares ben ut ur deras
gravar 2 och kringströ dem inför solen och månen och
himmelens hela härskara, som de hava älskat, tjänat och
efterföljt, sökt och tillbett; man skall icke sedan samla dem
tillhopa eller begrava dem, utan de skola bliva gödsel på
marken. 3 Och alla kvarblivna, de som lämnas kvar av detta
onda släkte, skola hellre vilja dö än leva, vilka än de orter må
vara, dit dessa kvarlämnade bliva fördrivna av mig, säger
HERREN Sebaot. 4 Du skall ock säga till dem: Så säger
HERREN: Om någon faller, står han ju upp igen; om någon
går bort, vänder han ju tillbaka. 5 Varför går det då bort i
beständig avfällighet, detta folk i Jerusalem? Varför hålla de
fast vid sitt svek och vilja icke vända tillbaka? 6 Jag har givit
akt och hört huru de tala vad orätt är; ingen enda finnes,
som ångrar sin ondska, ingen säger: "Vad har jag gjort!" Alla
löpa de bort, lika hästar som rusa åstad i striden. 7 Till och
med hägern under himmelen känner ju sin bestämda tid,
och turturduvan, svalan och tranan taga i akt tiden för sin
återkomst; mitt folk däremot känner ej HERRENS rätter. 8
Huru kunnen I då säga: "Vi äro visa och hava HERRENS lag
ibland oss"? Icke så, de skriftlärdes lögnpenna har förvandlat
den i lögn. 9 Sådana visa skola komma på skam, komma till
korta och bliva snärjda. De hava ju förkastat HERRENS ord,
vari äro de då visa? 10 Så skall jag nu giva deras hustrur åt
andra och deras åkrar åt erövrare Ty alla, både små och
stora, söka orätt vinning; både profeter och präster fara
allasammans med lögn, 11 de taga det lätt med helandet av
dottern mitt folks skada; de säga: "Allt står väl till, allt står väl
till", och dock står icke allt väl 12 De skola komma på skam,
övade styggelse. Likväl känna de alls icke skam och veta
icke av att blygas. Därför skola de falla bland de andra; när
hemsökelsen träffar dem, skola de komma på fall, säger
HERREN. 13 Jag skall bortrycka och förgöra dem, säger
HERREN. Inga druvor växa på vinträden, och inga fikon på
fikonträden, utan till och med löven äro vissnade: De bud jag
gav dem överträda de. 14 Varför sitta vi här stilla? Församlen

eder och låt oss fly in i de befästa städerna och förgås där;
ty HERREN, vår Gud, vill förgöra oss, han giver oss gift att
dricka därför att vi syndade mot HERREN. 15 V bida efter
frid, men intet gott kommer, efter en tid då vi skulle bliva
helade, men se, förskräckelse kommer. 16 Från Dan hör man
frustandet av hans hästar; för hans hingstars gnäggande
bävar hela landet. De komma och förtära landet med allt vad
däri är, staden med dem som bo däri. 17 Ty se, jag sänder
emot eder ormar, basilisker, mot vilka ingen besvärjelse
hjälper, och de skola stinga eder, säger HERREN. 18 Var
skall jag finna vederkvickelse i min sorg? Mitt hjärta är sjukt i
mig. 19 Hör, dottern mitt folk ropar i fjärran land: "Finnes då
icke HERREN i Sion? Är dennes konung icke mer där?" Ja,
varför hava de förtörnat mig med sina beläten, med sina
främmande avgudar? 20 Skördetiden är förbi, sommaren är
till ända, och ingen frälsning har kommit oss till del. 21 Jag
är förkrossad, därför att dottern mitt folk så krossas, jag går
sörjande, häpnad har gripit mig. 22 Finnes då ingen balsam i
Gilead, finnes ingen läkare där? Eller varför bliver dottern
mitt folk icke helad från sina sår?

9 Ack att mitt huvud vore en vattenbrunn och mina ögon
en tårekälla, så att jag kunde gråta dag och natt över de
slagna hos dottern mitt folk! 2 Ack att jag hade ett härbärge i
öknen, så att jag kunde övergiva mitt folk och draga bort
ifrån dem! Ty de äro allasammans äktenskapsbrytare, en
församling av trolösa. 3 Sin tungas båge spänna de till att
avskjuta lögner, och till sanning bruka de icke sin makt i
landet. Nej, de gå från ogärning till ogärning, men mig vilja
de ej veta av, säger HERREN. 4 Var och en tage sig till
vara för sin vän, och ingen förlite sig på någon sin broder; ty
den ene brodern gör allt för att bedraga den andre, och den
ene vännen går omkring och förtalar den andre. 5 Var och
en handlar svikligt mot sin vän, och ingen talar vad sant
är; de öva sina tungor i att tala lögn de arbeta sig trötta
med att göra illa. 6 Du bor mitt ibland falskhet; i sin falskhet
vilja de ej veta av mig, säger HERREN. 7 Därför säger
HERREN Sebaot så. Se, jag måste luttra och pröva dem; ty
vad annat kan jag göra, då nu dottern mitt folk är sådan? 8
Deras tunga är en mördande pil; vad den talar är svek. Med
munnen tala de vänligt till sin nästa, men i hjärtat lägga de
försåt för honom. 9 Skulle jag icke för sådant hemsöka dem?
säger HERREN. Skulle icke min själ hämnas på ett sådant
folk som detta är? 10 Över bergen vill jag gråta och sjunga
sorgesång; jag vill höja klagosång över betesmarkerna i
öknen. Ty de äro förbrända, så att ingen går där fram och
inga läten av boskap där höras; både himmelens fåglar
och fyrfotadjuren hava flytt och äro borta. 11 Jag skall göra
Jerusalem till en stenhop, till en boning för schakaler, och
Juda städer till en ödemark, där ingen bor. 12 Vem är en vis
man, så att han förstår detta? Och till vem har HERRENS
mun talat, så att han kan förklara detta: varför landet har
blivit så fördärvat, förbränt såsom en öken, där ingen går
fram? 13 Och HERREN svarade: Jo, därför att de hava
övergivit min lag, den som jag förelade dem, och icke hava
hört min röst och vandrat efter den 14 utan vandrat efter sina
egna hjärtans hårdhet och efterföljt Baalerna, såsom deras
fader lärde dem. 15 Därför säger HERREN Sebaot, Israels
Gud, så: Se, jag skall giva detta folk malört att äta och gift att
dricka. 16 Och jag skall förströ dem bland folk som varken
de eller deras fäder hava känt, och skall sända svärdet efter
dem, till dess att jag har gjort ände på dem. 17 Så säger
HERREN Sebaot: Given akt; tillkallen gråterskor, för att de
må komma, och sänden efter förfarna kvinnor, och låten dem
komma. 18 Låten dem med hast stämma upp sorgesång
över oss, så att våra ögon flyta i tårar och vatten strömmar
från våra ögonlock. 19 Ty sorgesång höres ljuda från Sion:
Huru har ej förstörelse drabbat oss! Vi hava kommit illa på
skam, vi måste ju övergiva landet, ty våra boningar hava de
slagit ned. 20 Ja, hören, I kvinnor, HERRENS ord, och edert
öra fatte hans muns tal. Lären edra döttrar sorgesång; ja,
lären varandra klagosång. 21 Ty döden stiger in genom vara
fönster, han kommer in i våra palats; han utrotar barnen från
gatan och ynglingarna från torgen. 22 Ja, tala: Så säger
HERREN: Och människornas döda kroppar ligga såsom
gödsel på marken och såsom kärvar efter skördemannen,
vilka ingen samlar upp. 23 Så säger HERREN: Den vise
berömme sig icke av sin vishet, den starke berömme sig icke
av sin styrka, den rike berömme sig icke av sin rikedom. 24
Nej, den som vill berömma sig, han berömme sig därav att
han har förstånd till att känna mig: att jag är HERREN, som
gör nåd, rätt och rättfärdighet på jorden. Ty till sådana har jag
behag, säger HERREN. 25 Se, dagar skola komma, säger
HERREN, då jag skall hemsöka alla omskurna som dock äro
oomskurna: 26 Egypten, Juda, Edom, Ammons barn, Moab
och alla ökenbor med kantklippt hår. Ty hednafolken äro alla
oomskurna, och hela Israels hus har ett oomskuret hjärta.

10 Hören det ord som HERREN talar till eder, I av Israels
hus. Så säger HERREN: 2 I skolen icke vänja eder vid
hedningarnas sätt och icke förfäras för himmelens tecken,
därför att hedningarna förfäras för dem. 3 Ty vad folken
predika är fåfängliga avgudar. Se, av ett stycke trä från
skogen hugger man ut dem, och konstnärens händer tillyxa
dem; 4 med silver och guld pryder man dem och fäster dem
med spikar och hammare, för att de icke skola falla omkull.

5 Lika fågelskrämmor på ett gurkfält stå de där och kunna ej
tala; man måste bära dem, ty de kunna ej gå. Frukten då
icke för dem, ty de kunna ej göra något ont; och att göra
något gott, det förmå de ej heller. 6 Men dig, HERRE, är
ingen lik; du är stor, ditt namn är stort i makt. 7 Vem skulle
icke frukta dig, du folkens konung? Sådant tillkommer ju dig.
Ty bland folkens alla vise och i alla deras riken finnes ingen
som är dig lik. 8 Nej, allasammans äro de oförnuftiga och
dårar. Avgudadyrkan är att dyrka trä, 9 silverplåt, hämtad
från Tarsis, guld, fört ifrån Ufas, arbetat av en konstnär,
av en guldsmeds händer. I blått och rött purpurtyg stå de
klädda, allasammans blott verk av konstförfarna män. 10
Men HERREN är en sann Gud, han är en levande Gud
och en evig konung; för hans förtörnelse bävar jorden, och
folken kunna icke uthärda hans vrede. 11 Så skolen I säga
till dem: De gudar som icke hava gjort himmel och jord, de
skola utrotas från jorden och ej få finnas under himmelen. 12
Han har gjort jorden genom sin kraft, han har berett jordens
krets genom sin vishet, och genom sitt förstånd har han
utspänt himmelen. 13 När han vill låta höra sin röst, då brusa
himmelens vatten, då låter han regnskyar stiga upp från
jordens ända; han låter ljungeldar komma med regn och för
vinden ut ur dess förvaringsrum. 14 Såsom dårar stå då alla
människor där och begripa intet; guldsmederna komma då
alla på skam med sina beläten, ty deras gjutna beläten äro
lögn, och ingen ande är i dem. 15 De äro fåfänglighet, en
tillverkning att le åt; när hemsökelsen kommer över dem,
måste de förgås. 16 Men sådan är icke han som är Jakobs
del; nej, det är han som har skapat allt, och Israel är hans
arvedels stam. HERREN Sebaot är hans namn. 17 Samlen
edert gods och fören det bort ur landet, I som sitten under
belägring. 18 Ty så säger HERREN: Se, denna gång skall jag
slunga bort landets inbyggare; jag skall bereda dem ångest,
så att de förnimma det. 19 Ve mig, jag är sönderkrossad!
Oläkligt är mitt sår. Men jag säger: Ja, detta är min plåga, jag
måste bära den! 20 Mitt tält är förstört, och mina tältstreck
äro alla avslitna. Mina barn äro borta, de finnas icke mer;
ingen är kvar, som kan slå upp mitt tält och sätta upp mina
tältdukar. 21 Ty herdarna voro oförnuftiga, de frågade icke
efter HERREN; därför hade de ingen framgång, och hela
deras hjord blev förskingrad. 22 Lyssna, något höres! Se,
det nalkas! Ett stort dån kommer från nordlandet för att göra
Juda städer till en ödemark, till en boning för schakaler. 23
Jag vet det, HERRE: människans väg beror ej av henne, det
står icke i vandrarens makt att rätt styra sina steg. 24 Så
tukta mig, HERRE likväl med måtta; icke i din vrede, på det
att du ej må göra mig till intet. 25 Utgjut din förtörnelse över
hedningarna, som icke känna dig, och över de släkter som
ej åkalla ditt namn. ty de hava uppätit Jakob, ja, uppätit och
gjort ände på honom, och hans boning hava de förött.

11 Detta är det ord som kom till Jeremia från HERREN;
han sade: 2 "Hören detta förbunds ord, och talen till
Juda män och till Jerusalems invånare; 3 säg till dem: Så
säger HERREN, Israels Gud: Förbannad vare den man
som icke hör detta förbunds ord, 4 det som jag bjöd edra
fader på den tid då jag förde dem ut ur Egyptens land, den
smältugnen, i det jag sade: Hören min röst och gören detta,
alldeles såsom jag bjuder eder, så skolen I vara mitt folk,
och jag skall vara eder Gud, 5 på det att jag må hålla den ed
som jag har svurit edra fäder: att giva dem ett land som
flyter av mjölk och honung, såsom ock nu har skett." Och jag
svarade och sade: "Ja, amen, HERRE." 6 Och HERREN
sade till mig: Predika allt detta i Juda städer och på gatorna i
Jerusalem och säg: Hören detta förbunds ord och gören efter
dem. 7 Ty både på den dag då jag förde edra fäder ut ur
Egyptens land och sedan ända till denna dag har jag varnat
dem, ja, titt och ofta har jag varnat dem och sagt: "Hören min
röst"; 8 men de ville icke höra eller böja sitt öra därtill, utan
vandrade var och en i sitt onda hjärtas hårdhet. Därför lät
jag ock komma över dem allt vad jag hade sagt i det förbund
som jag bjöd dem hålla, men som de dock icke höllo. 9
Och HERREN sade till mig: Jag vet huru Juda män och
Jerusalems invånare hava sammansvurit sig. 10 De hava
vänt tillbaka till sina förfäders missgärningar, deras som icke
ville höra mina ord. Själva hava de så följt efter andra gudar
och tjänat dem. Ja, Israels hus och Juda hus hava brutit
det förbund som jag slöt med deras fäder. 11 Därför säger
HERREN så: Se, jag skall låta en olycka komma över dem,
som de icke skola kunna undkomma; och när de då ropa till
mig, skall jag icke höra dem. 12 Och om så Juda städer
och Jerusalems invånare gå bort och ropa till de gudar åt
vilka de pläga tända offereld, så skola dessa alls icke kunna
frälsa dem i deras olyckas tid. 13 Ty så många som dina
städer äro, så många hava dina gudar blivit, du Juda; och
så många som gatorna äro i Jerusalem, så många altaren
haven I satt upp åt skändlighetsguden: altaren till att tända
offereld åt Baal. 14 Så må du nu icke bedja för detta folk eller
frambära någon klagan och förbön för dem; ty jag vill icke
höra, när de ropa till mig för sin olyckas skull. 15 Vad har
min älskade att göra i mitt hus, då hon, ja, hela hopen, övar
sådan skändlighet? Kan heligt kött komma såsom offer från
dig? När du får bedriva din ondska, då fröjdar du dig ju. 16
"Ett grönskande olivträd, prytt med sköna frukter", så kallade
HERREN dig; men nu har han med stort och väldigt dån tänt

upp en eld omkring det trädet, så att dess grenar fördärvas.
17 Ja, HERREN Sebaot, han som planterade dig, har beslutit
olycka över dig, för den ondskas skull som Israels och Juda
hus hava bedrivit till att förtörna mig, i det att de hava tänt
offereld åt Baal. 18 HERREN kungjorde det för mig, så att
jag fick veta det; ja, du lät mig se vad de förehade. 19
Själv var jag såsom ett menlöst lamm som föres bort till att
slaktas; jag visste ej att de förehade anslag mot mig: "Låt
oss fördärva trädet med dess frukt, låt oss utrota honom ur
de levandes land, så att man icke mer kommer ihåg hans
namn." 20 Men HERREN Sebaot är en rättfärdig domare,
som prövar njurar och hjärta. Så låt mig då få se din hämnd
på dem, ty för dig har jag lagt fram min sak. 21 Därför säger
HERREN så om Anatots män, dem som stå efter ditt liv och
säga: "Profetera icke i HERRENS namn, om du icke vill dö
för vår hand" 22 ja, därför säger HERREN Sebaot så: Se,
jag skall hemsöka dem; deras unga män skola dö genom
svärd, deras söner och döttrar skola dö genom hunger. 23
Och intet skall bliva kvar av dem; ty jag skall låta olycka
drabba Anatots män, när deras hemsökelses år kommer.

12 HERRE, om jag vill gå till rätta med dig, så behåller du
dock rätten. Likväl måste jag tala med dig om vad rätt
är. Varför går det de ogudaktiga så väl? Varför hava alla
trolösa så god lycka? 2 Du planterar dem, och de slå rot; de
växa och bära frukt. Nära är du i deras mun, men fjärran är
du från deras innersta. 3 Men du, HERRE, känner mig; du
ser mig och prövar huru mitt hjärta är mot dig. Ryck dem
bort såsom får till att slaktas, och invig dem till en dödens
dag. 4 Huru länge skall landet ligga sörjande och gräset på
marken allestädes förtorka, så att både fyrfotadjur och fåglar
förgås för inbyggarnas ondskas skull, under det att dessa
säga: "Han skall icke se vår undergång" 5 Om du icke orkar
löpa i kapp med fotgängare, huru vill du då taga upp tävlan
med hästar? Och om du nu känner dig trygg i ett fredligt
land, huru skall det gå dig bland Jordanbygdens snår? 6 Se,
till och med dina bröder och din faders hus äro ju trolösa mot
dig; till och med dessa ropa med full hals bakom din rygg.
Du må icke tro på dem, om de ock tala vänligt till dig. 7 Jag
har övergivit mitt hus, förskjutit min arvedel; det som var
kärast för min själ lämnade jag i fiendehand. 8 Hon som är
min arvedel blev mot mig såsom ett lejon i skogen; hon har
höjt sin röst mot mig, därför har jag fattat hat till henne. 9
Skall min arvedel vara mot mig såsom en brokig rovfågel --
då må ock rovfåglar komma emot henne från alla sidor. Upp,
samlen tillhopa alla markens djur, och låten dem komma
för att äta! 10 Herdar i mängd fördärva min vingård och
förtrampa min åker; de göra min sköna åker till en öde öken.
Man gör den till en ödemark; 11 sörjande och öde ligger
den framför mig. Hela landet ödelägges, ty ingen finnes,
som vill akta på. 12 Över alla höjder i öknen rycka förhärjare
fram, ja, HERRENS svärd förtär allt, från den ena ändan
av landet till den andra; intet kött kan finna räddning. 13
De hava sått vete, men skördat tistel; de hava mödat sig
fåfängt. Ja, I skolen komma på skam med eder gröda för
HERRENS glödande vredes skull. 14 Så säger HERREN om
alla de onda grannar som förgripa sig på den arvedel jag
har givit åt mitt folk Israel: Se, jag skall rycka dem bort ur
deras land, och Juda hus skall jag rycka undan ifrån dem.
15 Men därefter, sedan jag har ryckt dem bort, skall jag åter
förbarma mig över dem och låta dem komma tillbaka, var
och en till sin arvedel och var och en till sitt land. 16 Om
de då rätt lära sig mitt folks vägar, så att de svärja vid mitt
namn: "Så sant HERREN lever", likasom de förut lärde mitt
folk att svärja vid Baal, då skola de bliva upprättade mitt
ibland mitt folk. 17 Men om de icke vilja höra, så skall jag
alldeles bortrycka och förgöra det folket, säger HERREN.

13 Så sade HERREN till mig: "Gå bort och köp dig en
linnegördel, och sätt den omkring dina länder, men
låt den icke komma i vatten." 2 Och jag köpte en gördel,
såsom HERREN hade befallt, och satte den omkring mina
länder. 3 Då kom HERRENS ord till mig för andra gången;
han sade: 4 "Tag gördeln som du har köpt, och som du bär
omkring dina länder, och stå upp och gå bort till Frat, och
göm den där i en stenklyfta." 5 Och jag gick bort och gömde
den vid Frat, såsom HERREN hade bjudit mig. 6 Sedan, en
lång tid därefter, sade HERREN till mig: "Stå upp och gå
bort till Frat, och hämta därifrån den gördel som jag bjöd
dig gömma där." 7 Och jag gick bort till Frat och grävde
upp gördeln och hämtade fram den från det ställe där jag
hade gömt den. Och se, gördeln var fördärvad, så att den
icke mer dugde till något. 8 Då kom HERRENS ord till mig;
han sade: 9 Så säger HERREN: På samma sätt skall jag
sända fördärv över Judas och Jerusalems stora högmod. 10
Detta onda folk, som icke vill höra mitt ord, utan vandrar i sitt
hjärtas hårdhet och följer efter andra gudar och tjänar och
tillbeder dem, det skall bliva såsom denna gördel vilken icke
duger till något. 11 Ty likasom en mans gördel sluter sig tätt
omkring hans länder, så lät jag hela Israels hus och hela
Juda hus sluta sig till mig, säger HERREN, på det att de
skulle vara mitt folk och bliva mig till berömmelse, lov och
ära; men de ville icke höra. 12 Säg därför till dem detta ord:
Så säger HERREN, Israels Gud: Alla vinkärl äro till för att
fyllas med vin. Och när de då säga till dig: "Skulle vi icke
veta att alla vinkärl äro till för att fyllas med vin?", 13 så

svara dem: Så säger HERREN: Se, jag skall fylla detta lands
alla inbyggare, konungarna som sitta på Davids tron, och
prästerna och profeterna, ja, alla Jerusalems invånare, så att
de bliva druckna. 14 Och jag skall krossa dem, den ene mot
den andre, både fäder och barn, säger HERREN. Jag skall
icke hava någon misskund, icke skona och icke förbarma
mig, så att jag avstår från att fördärva dem. 15 Hören och
lyssnen härtill, varen icke övermodiga; ty HERREN har talat.
16 Given HERREN, eder Gud, ära, förrän han låter mörkret
komma, och förrän edra fötter snubbla på bergen, när det
skymmer; ty det ljus I förbiden skall han byta i dödsskugga
och göra till töcken. 17 Men om I icke hören härpå, så
måste min själ i lönndom sörja över sådant övermod, och
mitt öga måste bitterligen gråta och flyta i tårar, därför att
HERRENS hjord då bliver bortförd i fångenskap. 18 Säg till
konungen och konungamodern: Sätten eder lågt ned, ty
den härlighetens krona som prydde edert huvud har fallit av
eder. 19 Städerna i Sydlandet äro tillslutna, och ingen finnes,
som öppnar dem; hela Juda är bortfört i fångenskap, ja,
bortfört helt och hållet. 20 Lyften upp edra ögon och sen
huru de komma norrifrån. Var är nu hjorden som var dig
given, den hjord som var din ära? 21 Vad vill du säga, när
han sätter till herrar över dig män som du själv har lärt att
komma till dig såsom älskare? Skulle du då icke gripas av
vånda såsom en kvinna i barnsnöd? 22 Men om du säger i
ditt hjärta: "Varför har det gått mig så?", så vet: for din stora
missgärnings skull blev ditt mantelsläp upplyft och dina fötter
nesligt blottade. 23 Kan väl en etiopier förvandla sin hud
eller en panter sina fläckar? Då skullen också I kunna göra
något gott, I som ären så övade i ondska. 24 Välan, jag vill
förskingra dem såsom strå som far bort för öknens vind. 25
Detta skall vara din lott och din beskärda del från mig, säger
HERREN, därför att du har förgätit mig och förlitat dig på
lögn. 26 Därför skall jag ock draga upp ditt mantelsläp över
ditt ansikte, så att man får se din skam. 27 Din otukt, ditt
vrenskande, ditt skändliga otuktsväsen -- på höjderna, på
fältet har jag sett dina styggelser. Ve dig, Jerusalem! Du
kommer icke att bliva ren -- på huru lång tid ännu?

14 Detta är det HERRENS ord som kom till Jeremia
angående torkan. 2 Juda ligger sörjande, dess portar
äro förfallna, likasom i sorgdräkt luta de mot jorden, och ett
klagorop stiger upp från Jerusalem. 3 Stormännen där sända
de små efter vatten, men när de komma till dammarna, finna
de intet vatten; de måste vända tillbaka med tomma kärl.
De stå där med skam och blygd och måste hölja över sina
huvuden. 4 För markens skull, som ligger vanmäktig, därför
att intet regn faller på jorden, stå åkermännen med skam och
måste hölja över sina huvuden. 5 Ja, också hinden på fältet
övergiver sin nyfödda kalv, därför att intet grönt finnes 6 Och
vildåsnorna stå på höjderna och flämta såsom schakaler;
deras ögon försmäkta, därför att gräset är borta. 7 Om än
våra missgärningar vittna emot oss, så hjälp dock, HERRE,
för ditt namns skull. Ty vår avfällighet är stor; mot dig hava vi
syndat. 8 Du Israels hopp dess frälsare i nödens tid, varför
är du såsom en främling i landet, lik en vägfarande som slår
upp sitt tält allenast för en natt? 9 Varför är du lik en rådlös
man, lik en hjälte som icke kan hjälpa? Du bor ju dock mitt
ibland oss, HERRE, och vi äro uppkallade efter ditt namn; så
övergiv oss då icke. 10 Så säger HERREN om detta folk: På
detta sätt driva de gärna omkring, de hålla icke sina fötter
i styr. Därför har HERREN intet behag till dem; nej, han
kommer nu ihåg deras missgärning och hemsöker deras
synder. 11 Och HERREN sade till mig: Du må icke bedja om
något gott för detta folk. 12 Ty om de än fasta, så vill jag
dock icke höra deras rop, och om de än offra brännoffer och
spisoffer så har jag intet behag till dem, utan vill förgöra
dem med svärd, hungersnöd och pest. 13 Då sade jag: "Ack
Herre, HERRE! Profeterna säga ju till dem: I skolen icke se
något svärd, ej heller skall hungersnöd träffa eder, nej, en
varaktig frid skall jag giva eder på denna plats." 14 Men
HERREN sade till mig: Profeterna profetera lögn i mitt namn;
jag har icke sänt dem eller givit dem någon befallning eller
talat till dem. Lögnsyner och tomma spådomar och fåfängligt
tal och sina egna hjärtans svek är det de profetera för eder.
15 Därför säger HERREN så om de profeter som profetera i
mitt namn, fastän jag icke har sänt dem, och som säga att
svärd och hungersnöd icke skola komma i detta land: Jo,
genom svärd och hunger skola dessa profeter förgås. 16
Och folket som de profetera för, både män och hustrur, både
söner och döttrar, skola komma att ligga på Jerusalems
gator, slagna av hunger och svärd, och ingen skall begrava
dem; och jag skall utgjuta deras ondska över dem. 17 Men
du skall säga till dem detta ord: Mina ögon flyta i tårar natt
och dag och få ingen ro, ty jungfrun, dottern mitt folk har
drabbats av stor förstöring, av ett svårt och oläkligt sår. 18
Om jag går ut på marken, se, då ligga där svärdsslagna
män; och kommer jag in i staden, så mötes jag där av
hungerns plågor. Ja, både profeter och präster nödgas draga
från ort till ort, till ett land som de icke känna. 19 Har du då
alldeles förkastat Juda? Har din själ begynt försmå Sion?
Eller varför har du slagit oss så, att ingen kan hela oss? Vi
bida efter frid, men intet gott kommer, efter en tid då vi skulle
bliva helade, men se, förskräckelse kommer. 20 HERRE,
vi känna vår ogudaktighet, våra fäders missgärning, ty vi

hava syndat mot dig. 21 För ditt namns skull, förkasta oss
icke, låt din härlighets tron ej bliva föraktad; kom ihåg ditt
förbund med oss, och bryt det icke. 22 Finnas väl bland
hedningarnas fåfängliga avgudar sådana som kunna giva
regn? Eller kan himmelen av sig själv låta regnskurar falla?
Är det icke dig, HERRE, vår Gud, som vi måste förbida? Det
är ju du som har gjort allt detta.

15 Men HERREN sade till mig; Om än Mose och Samuel
trädde inför mig, så skulle min själ dock icke vända sig
till detta folk. Driv dem bort ifrån mitt ansikte och låt dem gå.
2 Och om de fråga dig: "Vart skola vi gå?", så skall du svara
dem: Så säger HERREN: I pestens våld den som hör pesten
till, i svärdets våld den som hör svärdet till, i hungerns våld
den som hör hungern till, i fångenskapens våld den som hör
fångenskapen till. 3 Fyra slags hemsökelser skall jag låta
komma över dem, säger HERREN: svärdet, som skall dräpa
dem, hundarna, som skola släpa bort dem, himmelens fåglar
och vilddjuren på marken, som skola äta upp och fördärva
dem. 4 Och jag skall göra dem till en varnagel för alla riken
på jorden, till straff för det som Manasse, Hiskias son, Juda
konung, har gjort i Jerusalem. 5 Ty vem kan hava misskund
med dig, Jerusalem, och vem kan ömka dig, och vem kan
vilja komma för att fråga om det står väl till med dig? 6
Du själv försköt mig, säger HERREN; du gick din väg bort.
Därför uträckte jag mot dig min hand och fördärvade dig;
jag hade tröttnat att förbarma mig. 7 Ja, jag kastade dem
med kastskovel vid landets portar, jag gjorde föräldrarna
barnlösa, jag förgjorde mitt folk, då de ej ville vända om
från sina vägar. 8 Deras änkor blevo genom mig talrikare
än sanden i havet; över mödrarna till deras unga lät jag
förhärjare komma mitt på ljusa dagen; plötsligt lät jag ångest
och förskräckelse falla över dem. 9 Om en moder än hade
sju söner, måste hon dock giva upp andan i sorg; hennes sol
gick ned, medan det ännu var dag, hon måste bliva till skam
och blygd. Och vad som är kvar av dem skall jag giva till pris
åt deras fienders svärd, säger HERREN 10 "Ve mig, min
moder, att du har fött mig, mig som är till kiv och träta för
hela landet! Jag har icke drivit ocker, ej heller har någon
behövt ockra på mig; likväl förbanna de mig alla." 11 Men
HERREN svarade: "Sannerligen, jag skall styrka dig och
låta det gå dig väl. Sannerligen, jag skall så göra, att dina
fiender komma och bönfalla inför dig i olyckans och nödens
tid. 12 Kan man bryta sönder järn, järn från norden, eller
koppar?" -- 13 Ditt gods och dina skatter skall jag lämna till
plundring, och det utan betalning, till straff för allt vad du har
syndat i hela ditt land. 14 Och jag skall låta dina fiender
föra dig in i ett land som du icke känner. Ty min vredes
eld är upptänd; mot eder skall det brinna. 15 HERRE, du
vet det. Tänk på mig och låt dig vårda om mig, och skaffa
mig hämnd på mina förföljare; tag mig icke bort, du som är
långmodig. Betänk huru jag bär smälek för din skull 16 När
jag fick dina ord, blevo de min spis, ja, dina ord blevo för mig
mitt hjärtas fröjd och glädje; ty jag är uppkallad efter ditt
namn, HERRE, härskarornas Gud. 17 Jag har icke suttit
i gycklares samkväm och förlustat mig där; för din hands
skull har jag måst sitta ensam, ty du har uppfyllt mig med
förgrymmelse. 18 Varför skall jag då plågas så oavlåtligt, och
varför är mitt sår så ohelbart? Det vill ju icke läkas. Ja, du
bliver för mig såsom en försinande bäck, så som ett vatten
som ingen kan lita på. 19 Därför säger HERREN så: Om du
vänder åter, så vill jag låta dig komma åter och bliva min
tjänare. Och om du frambär ädel metall utan slagg, så skall
du få tjäna mig såsom mun. Dessa skola då vända åter till
dig, men du skall icke vända åter till dem. 20 Och jag skall
göra dig inför detta folk till en fast kopparmur, så att de icke
skola bliva dig övermäktiga, om de vilja strida mot dig; ty
jag är med dig och vill frälsa dig och vill hjälpa dig, säger
HERREN. 21 Jag skall hjälpa dig ut ur de ondas våld och
skall förlossa dig ur våldsverkarnas hand.

16 Och HERRENS ord kom till mig; han sade: 2 Du skall
icke taga dig någon hustru eller skaffa dig några söner
och döttrar på denna plats. 3 Ty så säger HERREN om de
söner och döttrar som bliva I födda på denna plats, och om
mödrarna som hava fött dem, och om fäderna som hava
avlat dem i detta land: 4 Av svåra sjukdomar skola de dö;
man skall icke hålla dödsklagan efter dem eller begrava
dem, utan de skola bliva gödsel på marken. Och genom
svärd och hunger skola de förgås, och deras döda kroppar
skola bliva mat åt himmelens fåglar och markens djur. I 5 Ty
så säger HERREN: Du skall icke gå in i något sorgehus
och icke begiva dig åstad för att hålla dödsklagan, ej heller
ömka dem; ty jag har tagit bort min frid ifrån detta folk, säger
HERREN, ja, min nåd och barmhärtighet. 6 Och både stora
och små skola dö i detta land, utan att bliva begravna; och
man skall icke hålla dödsklagan efter dem, och ingen skall
för deras skull rista märken på sig eller raka sitt huvud. 7
Man skall icke bryta bröd åt någon, för att trösta honom
i sorgen efter en död, och icke giva någon tröstebägaren
att dricka, när han har förlorat fader eller moder. 8 Och i
gästabudshus skall du icke heller gå in för att sitta med dem
och äta och dricka. 9 Ty så säger HERREN Sebaot, Israels
Gud: Se, inför edra ögon, och medan I ännu leven, skall
jag på denna plats göra slut på fröjderop och glädjerop, på
rop för brudgum och rop för brud. I 10 När du nu förkunnar

alla dessa ord för detta folk och de då fråga dig: "Varför har
HERREN uttalat över oss all denna stora olycka? Och vari
består den missgärning och synd som vi hava begått mot
HERREN, vår Gud?", 11 då skall du svara dem: "Jo, edra
fäder övergåvo mig, säger HERREN, och följde efter andra
gudar och tjänade och tillbådo dem; ja, mig övergåvo de
och höllo icke min lag. 12 Och I själva haven gjort ännu
mer ont, än edra fäder gjorde; ty se, I vandren var och en
efter sitt onda hjärtas hårdhet, och I viljen icke höra mig.
13 Därför skall jag ock slunga eder bort ur detta land, till
ett land son varken I eller edra fäder haven känt, och där
Skolen I få tjäna andra gudar både dag och natt; ty jag skall
icke hava någon misskund med eder." 14 Se, därför skola
dagar komma, säger HERREN, då man icke mer skall säga:
"Så sant HERREN lever, han som har fört Israels barn upp
ur Egyptens land", 15 utan: "Så sant HERREN lever, han
som har fört Israels barn upp ur nordlandet, och ur alla
andra länder till vilka han hade drivit dem bort." Ty jag skall
föra dem tillbaka till deras land, det som jag gav åt deras
fäder. 16 Se, jag skall sända bud efter många fiskare, säger
HERREN, och de skola fiska upp dem; och sedan skall jag
sända bud efter många jägare, och de skola jaga dem ned
från alla berg och alla höjder och ut ur stenklyftorna. 17 Ty
mina ögon äro riktade på alla deras vägar; de kunna icke
gömma sig för mitt ansikte och deras missgärning är icke
fördold för mina ögon. 18 Och först skall jag i dubbelt mått
vedergälla dem för deras missgärning och synd, för att de
hava oskärat mitt land, i det att de hava uppfyllt min arvedel
med sina styggeliga och skändliga avgudars döda kroppar.
19 HERRE, du min starkhet och mitt värn, du min tillflykt på
nödens dag, till dig skola hedningarna komma från jordens
ändar och skola säga: "Allenast lögn hava våra fäder fått i
arv. fåfängliga avgudar, av vilka ingen kan hjälpa. 20 Kan
väl en människa göra sig gudar? Nej, de gudarna äro inga
gudar. 21 Därför vill jag nu denna gång låta dem förnimma
det, jag vill låta dem känna min hand och min makt, för att
de må veta att mitt namn är HERREN.

17 Juda synd är uppskriven med järnstift, med
diamantgriffel; den är inristad på deras hjärtas tavla
och på edra altarens horn, 2 så visst som deras barn vid
gröna träd och på höga kullar komma ihåg sina altaren
och Aseror. 3 Du mitt berg på fältet, ditt gods, ja, alla dina
skatter skall jag lämna till plundring, så ock dina offerhöjder,
till straff för vad du har syndat i hela ditt land. 4 Och du
skall nödgas avstå -- och detta genom din egen förskyllan --
från den arvedel som jag har givit dig; och jag skall låta dig
tjäna dina fiender i ett land som du icke känner. Ty I haven
upptänt min vredes eld, och den skall brinna till evig tid. 5 Så
säger HERREN: Förbannad är den man som förtröstar på
människor och sätter kött sig till arm och med sitt hjärta viker
av ifrån HERREN. 6 Han skall bliva såsom en torr buske på
hedmarken och skall icke få se något gott komma, utan skall
bo på förbrända platser i öknen, i ett land med salthedar,
där ingen bor. 7 Men välsignad är den man som förtröstar
på HERREN, den som har HERREN till sin förtröstan. 8
Han är lik ett träd som är planterat vid vatten, och som
sträcker ut sina rötter till bäcken; ty om än hetta kommer,
så förskräckes det icke, utan bevarar sina löv grönskande;
och om ett torrt år kommer, så sörjer det icke och upphör
ej heller att bara frukt. 9 Ett illfundigt och fördärvat ting är
hjärtat framför allt annat; vem kan förstå det? 10 Dock, Jag,
HERREN, utrannsakar hjärtat och prövar njurarna, och giver
så åt var och en efter hans vägar, efter hans gärningars
frukt. 11 Lik en rapphöna som ruvar på ägg, vilka hon ej själv
har lagt, är den som samlar rikedom med orätt; i sina halva
dagar måste han lämna den och vid sitt slut skall han stå
såsom en dåre. 12 En härlighetens tron, en urgammal höjd
är vår helgedoms plats. 13 HERREN är Israels hopp; alla
som övergiva dig komma på skam. de som vika av ifrån mig
likna en skrift i sanden; ty de hava övergivit HERREN, källan
med det friska vattnet. 14 Hela du mig, HERRE, så varde jag
helad; fräls mig du, så varder jag frälst. Ty du är mitt lov. 15
Se, dessa säga till mig: "Vad bliver av HERRENS ord? Må
det fullbordas!" 16 Det är ju så, att jag ej har undandragit
mig herdekallet i din efterföljd, och fördärvets dag har jag
icke åstundat; du vet det själv. Vad mina läppar hava uttalat,
det har talats inför ditt ansikte. 17 Så bliv då icke till skräck
för mig; du som är min tillflykt på olyckans dag. 18 Låt
dem som förfölja mig komma på skam, men låt icke mig
komma på skam; låt dem bliva förfärade, men låt ej mig bliva
förfärad. Låt en olycksdag komma över dem, och krossa
dem i dubbelt mått. 19 Så sade HERREN till mig: Gå åstad
och ställ dig i Menighetsporten, där Juda konungar gå in
och gå ut, och sedan i Jerusalems alla andra portar; 20
och säg till dem: Hören HERRENS ord, I Juda konungar
med hela Juda, och I alla Jerusalems invånare som gån in
genom dessa portar. 21 Så säger HERREN: Tagen eder val
till vara för att på sabbatsdagen bära någon börda eller föra
in någon sådan genom Jerusalems portar. 22 Och fören icke
på sabbatsdagen någon börda ut ur edra hus, och gören ej
heller något annat arbete, utan helgen sabbatsdagen, såsom
jag bjöd edra fäder, 23 fastän de icke ville höra eller böja
sitt öra därtill, utan voro hårdnackade, så att de icke hörde
eller togo emot tuktan. 24 Men om I viljen höra mig, säger

HERREN, så att I på sabbatsdagen icke fören någon börda
in genom denna stads portar, utan helgen sabbatsdagen, så
att I på den icke gören något arbete, 25 då skola konungar
och furstar som komma att sitta på Davids tron få draga in
genom denna stads portar, på vagnar och hästar, följda av
sina furstar, av Juda man och Jerusalems invånare; och
denna stad skall då förbliva bebodd evinnerligen. 26 Och från
Juda städer, från Jerusalems omnejd och från Benjamins
land, från Låglandet, Bergsbygden och Sydlandet skall man
komma och frambära brännoffer, slaktoffer, spisoffer och
rökelse och frambära lovoffer till HERRENS hus. 27 Men om
I icke hören mitt bud att helga sabbaten och att icke bära
någon börda in genom Jerusalems portar på sabbatsdagen,
då skall jag tända eld på dess portar, och elden skall förtära
Jerusalems palatser och skall icke kunna utsläckas.

18 Detta är det ord som kom till Jeremia från HERREN;
han sade 2 "Stå upp och gå ned till krukmakarens hus;
där vill jag låta dig höra mina ord." 3 Då gick jag ned till
krukmakarens hus och fann honom upptagen med arbete på
krukmakarskivan. 4 Och när kärlet som krukmakare höll på
att göra av leret misslyckades i hans hand, begynte han
omigen, och gjorde därav ett annat kärl så, som han ville
hava det gjort. 5 Och HERRENS ord kom till mig han sade:
6 Skulle jag icke kunna göra med eder, I är Israels hus,
såsom denne krukmakare gör? säger HERREN Jo, såsom
leret är i krukmakarens hand, så ären ock I i min hand, I av
Israels hus. 7 Den ena gången hotar jag ett folk och ett rike
att jag vill upprycka, nedbryta och förgöra det; 8 men om då
det folket omvänder sig från det onda väsende mot vilket jag
vände mitt hot, så ångrar jag det onda som jag hade tänkt
att göra dem. 9 En annan gång lovar jag ett folk och ett rike
att jag vill uppbygga och plantera det; 10 men om det då
gör vad ont är i mina ögon och icke hör min röst, så ångrar
jag det goda som jag hade sagt att jag ville göra dem. 11
Så säg du nu till Juda man och Jerusalems invånare: Så
säger HERREN: Se, jag bereder åt eder en olycka, och jag
har i sinnet ett anslag mot eder. Vänden därför om, var och
en från sin onda väg, och bättren edert leverne och edert
väsende. 12 Men de skola svara: "Du mödar dig förgäves. Vi
vilja följa vara egna tankar och göra var och er efter sitt onda
hjärtas hårdhet. 13 Därför säger HERREN så: Frågen efter
bland hednafolken om någon har hört något sådant. Alltför
gruvliga ting har jungfrun Israel bedrivit. 14 Övergiver då
Libanons snö sin upphöjda klippa, eller sina de friska vatten
ut, som strömma ifrån fjärran, 15 eftersom mitt folk förgäter
mig och tänder offereld åt avgudar? Se, av dem skola de
bringas på fall, när de gå sin gamla stråt och vandra på
villostigar, på obanade vägar. 16 Så göra de sitt land till ett
föremål för häpnad, för begabberi evinnerligen; alla som
gå där fram skola häpna och skaka huvudet. 17 Såsom en
östanvind skall jag förskingra dem, när fienden kommer; jag
skall visa dem ryggen och icke ansiktet, på deras ofärds
dag. 18 Men de sade: "Kom, låt oss tänka ut något anslag
mot Jeremia. Ty prästerna skola icke komma till korta med
undervisning, ej heller de vise med råd, ej heller profeterna
med förkunnelse. Ja, kom, låt oss fälla honom med vara
tungor, vi behöva alls icke akta på vad han säger." 19
HERRE, akta du på mig, och hör rad mina motståndare tala.
20 Skall man få vedergälla gott med ont, eftersom dessa
hava grävt en grop för mitt liv? Tänk på huru jag har stått
inför ditt ansikte för att mana gott för dem, till att avvända
från dem din vrede. 21 Därför må du överlämna deras barn
åt hungersnöden och giva dem själva till pris åt svärdet, så
att deras hustrur bliva barnlösa och änkor, deras män dräpta
av pesten, och deras ynglingar slagna med svärd striden. 22
Må klagorop höras från deras hus, i det att du plötsligt låter
rövarskaror komma över dem. Ty de hava grävt en grop för
att fånga mig, och snaror hava de lagt ut för mina fötter. 23
Men du, HERRE, känner alla deras mordiska anslag mot
mig; så må du då icke förlåta dem deras missgärning eller
utplåna deras synd ur din åsyn. Må de bringas på fall inför
dig; ja, utför ditt verk mot dem på din vredes tid.

19 Så sade HERREN: Gå åstad och köp dig en lerkruka
av krukmakaren; och tag med dig några av de äldste
i folket och av de äldste bland prästerna, 2 och gå ut till
Hinnoms sons dal, som ligger framför Lerskärvsporten, och
predika där de ord som jag skall tala till dig. 3 Du skall säga:
"Hören HERRENS ord, I Juda konungar och I Jerusalems
invånare: Så säger HERREN Sebaot, Israels Gud: Se, jag
skall låta en sådan olycka komma över denna plats, att
det skall genljuda i öronen på var och en som får höra
det. 4 Eftersom de hava övergivit mig och icke aktat denna
plats, utan där tänt offereld åt andra gudar, som varken
de själva eller deras fäder eller Juda konungar hava känt,
och eftersom de hava uppfyllt denna plats med oskyldigas
blod, 5 och byggt sina Baalshöjder, för att där bränna upp
sina barn i eld, till brännoffer åt Baal, fastän jag aldrig har
bjudit eller talat om eller ens tänkt mig något sådant, 6 se,
därför skola dagar komma, säger HERREN, då man icke
mer skall kalla denna plats 'Tofet' eller 'Hinnoms sons dal',
utan 'Dråpdalen'. 7 Och då skall jag på denna plats göra om
intet Judas och Jerusalems råd, och jag skall låta dem falla
för deras fienders svärd och för de mäns hand, som stå efter
deras liv och jag skall giva deras döda kroppar till mat åt

himmelens fåglar och markens djur. 8 Och jag skall göra
denna stad till ett föremål för häpnad och begabberi; alla
som gå där från skola häpna och vissla vid tanken på alla
dess plågor. 9 Och jag skall låta dem äta sina egna söners
och döttrars kött, ja, den ene skall nödgas äta den andres
kött. I sådan nöd och sådant trångmål skola de komma
genom sina fiender och genom dem som stå efter deras liv."
10 Och du skall slå sönder krukan inför de mäns ögon, som
hava gått med dig, 11 och du skall säga till dem: "Så säger
HERREN Sebaot: Jag skall sönderslå detta folk och denna
stad, på samma sätt som man slår sönder ett krukmakarkärl,
så att det icke kan bliva helt igen; och man skall begrava i
Tofet, därför att ingen annan plats finnes att begrava på. 12
Så skall jag göra med denna plats, säger HERREN, och
med dess invånare; jag skall göra denna stad lik Tofet. 13
Och husen i Jerusalem och Juda konungars hus, de orena,
skola bliva såsom Tofetplatsen, ja, alla de hus på vilkas tak
man har tänt offereld åt himmelens hela härskara och utgjutit
drickoffer åt andra gudar." 14 När sedan Jeremia kom igen
från Tofet, dit HERREN hade sänt honom för att profetera,
ställde han sig i förgården till HERRENS hus och sade till allt
folket: 15 "Så säger HERREN Sebaot, Israels Gud: Se, över
denna stad med alla dess lydstäder skall jag låta all den
olycka komma, som jag har beslutit över den -- detta därför
att de hava varit hårdnackade och icke velat höra mina ord."

20 Då nu Pashur, Immers son, prästen, som var
överuppsyningsman i HERRENS hus, hörde Jeremia
profetera detta, 2 lät han hudflänga profeten Jeremia och
satte honom i stocken i Övre Benjaminsporten till HERRENS
hus. 3 Men när Pashur dagen därefter släppte Jeremia lös ur
stocken, sade Jeremia till honom: "Pashur är icke det namn
varmed HERREN benämner dig, utan Magor-Missabib; 4 ty
så säger HERREN: Se, jag skall göra dig till skräck såväl för
dig själv som för alla dina vänner; och de skola falla för sina
fienders svärd, i din egen åsyn. Och hela Juda skall jag
giva i den babyloniske konungens hand, och han skall föra
dem bort till Babel och dräpa dem med svärd. 5 Och jag
skall giva denna stads alla rikedomar, allt dess gods och
alla dyrbarheter däri, ja, Juda konungars alla skatter skall
jag giva i deras fienders hand; och de skola göra det till sitt
byte och taga det och föra det till Babel. 6 Och du själv,
Pashur, skall gå i fångenskap, med alla som bo i ditt hus.
Du skall komma till Babel; där skall du dö, och där skall
du begravas, Sjungen till HERRENS ära, jämte alla dina
vänner, för vilka du har profeterat lögn." 7 Du, HERRE,
övertalade mig, och jag lät mig övertalas; du grep mig och
blev mig övermäktig. Så har jag blivit ett ständigt åtlöje; var
man bespottar mig. 8 Ty' så ofta jag talar, måste jag klaga;
jag måste ropa över våld och förtryck, ty HERRENS ord har
blivit mig till smälek och hån beständigt. 9 Men när jag sade:
"Jag vill icke tänka på honom eller vidare tala i hans namn",
då blev det i mitt hjärta såsom brunne där en eld, instängd i
mitt innersta; jag mödade mig med att uthärda den, men
jag kunde det icke. 10 Ty jag hör mig förtalas av många;
skräck från alla sidor! "Anklagen honom!" "Ja, vi vilja anklaga
honom!" Alla som hava varit mina vänner vakta på att jag
skall falla: "Kanhända skall han låta locka sig, så att vi bliva
honom övermäktiga och få taga hämnd på honom." 11 Men
HERREN är med mig såsom en väldig hjälte; därför skola
mina förföljare komma på fall och intet förmå. Ja, de skola
storligen komma på skam, därför att de ej hade förstånd;
de skola drabbas av en evig blygd, som icke skall varda
förgäten 12 Ty HERREN Sebaot prövar med rättfärdighet,
han ser njurar och hjärta. Så skall jag då få se din hämnd på
dem, ty för dig har jag lagt fram min sak. 13 Sjungen till
HERRENS ära, loven HERREN; ty han räddar den fattiges
själv ur de ondas hand. 14 Förbannad vare den dag på vilken
jag föddes; utan välsignelse blive den dag då min moder
födde mig. 15 Förbannad vare den man som förkunnade för
min fader: "Ett gossebarn är dig fött", och så gjorde honom
stor glädje. 16 Gånge det den mannen såsom det gick de
städer som HERREN omstörtade utan förbarmande. Må han
få höra klagorop om morgonen och härskri om middagen. 17
därför att han icke dräpte mig strax i moderlivet, så att min
moder fick bliva min grav och hennes liv vara havande för
evigt. 18 Varför kom jag ut ur moderlivet och fick se olycka
och bedrövelse, så att mina dagar måste försvinna i skam?

21 Detta är det ord som kom till Jeremia från HERREN,
när konung Sidkia sände till honom Pashur, Malkias
son, och prästen Sefanja, Maasejas son, och lät säga: 2
"Fråga HERREN för oss, då nu Nebukadressar, konungen
i Babel, har angripit oss; kanhända vill HERREN handla
med oss i enlighet med alla sina förra under, så att denne
lämnar oss i fred. 3 Jeremia svarade dem: Så skolen I säga
till Sidkia: 4 Så säger HERREN, Israels Gud Se, de vapen i
eder hand, med vilka I utanför muren striden mot konungen i
Babel och kaldéerna, som belägra eder, dem skall jag vända
om och skall famla dem inne i denna stad. 5 Och jag skall
själv strida mot eder med uträckt hand och stark arm, vrede
och harm och stor förtörnelse. 6 Och jag skall slå dem som
bo i denna stad, både människor och djur; i svår pest skola
de dö. 7 Och därefter, säger HERREN, skall jag låta Sidkia,
Juda konung, och hans tjänare och folket, dem som i denna

stad äro kvar efter pesten svärdet och hungersnöden, falla i
Nebukadressars, den babyloniske konungens, hand och i
deras fienders hand, i de mäns hand, som stå efter deras liv.
Och han skall slå dem med svärdsegg; han skall icke skona
dem och icke hava någon misskund eller något förbarmande.
8 Och till detta folk skall du säga Så säger HERREN: Se, jag
förelägger eder vägen till livet och vägen till döden. 9 Den
som stannar kvar i denna stad, han skall dö genom svärd
eller hunger eller pest, men den som går ut och giver sig åt
kaldéerna, som belägra eder, han skall få leva och vinna sitt
liv såsom ett byte. 10 Ty jag har vänt mitt ansikte mot denna
stad, till dess olycka och icke till dess lycka, säger HERREN.
Den skall bliva given i den babyloniske konungens hand,
och han skall bränna upp den i eld. 11 Och till Juda konungs
hus skall du säga: Hören HERRENS ord: 12 I av Davids
hus, så säger HERREN: "Fällen var morgon rätt dom, och
rädden den plundrade ur förtryckarens hand, för att icke
min vrede må bryta fram såsom en eld och brinna så, att
ingen kan utsläcka den" -- detta för deras onda väsendes
skull. 13 Se, jag skall vända mig mot dig, du som bor i dalen,
du bergfäste på slätten, säger HERREN, ja, mot eder som
sägen: "Vem kan falla över oss, och vem kan tränga in i våra
boningar?" 14 Jag skall hemsöka eder efter edra gärningars
frukt, säger HERREN. Ja, jag skall tända upp en eld i deras
skog, och den skall förtära allt där runt omkring.

22 Så sade HERREN: Gå ned till Juda konungs hus och
tala där följande ord; 2 säg: Hör HERRENS ord, du
Juda konung, som sitter på Davids tron, hör det du med dina
tjänare och ditt folk, I som gån in genom dessa portar. 3 Så
säger HERREN: Öven rätt och rättfärdighet, och rädden den
plundrade ur förtryckarens hand; förorätten icke främlingen,
den faderlöse och änkan, gören icke övervåld mot dem,
och utgjuten icke oskyldigt blod på denna plats. 4 Ty om I
gören efter detta ord, så skola konungar som komma att
sitta på Davids tron få draga in genom portarna till detta
hus, på vagnar och hästar, följda av sina tjänare och sitt
folk. 5 Men om I icke hören dessa ord, då har jag svurit vid
mig själv, säger HERREN, att detta hus skall bliva ödelagt.
6 Ty så säger HERREN om Juda konungs hus: Väl är du
för mig såsom ett Gilead, såsom Libanons topp; men jag
skall sannerligen göra dig till en öken, till obebodda städer.
7 Och jag skall inviga fördärvare till att komma över dig,
var och en med sina vapen, och de skola hugga ned dina
väldiga cedrar och kasta dem i elden 8 Och många folk
skola gå fram vid denna stad, och man skall fråga varandra:
"Varför har HERREN gjort så mot denna stora stad?" 9 Och
man skall då svara Därför att de övergåvo HERREN sin
Guds, förbund och tillbådo andra gudar och tjänade dem."
10 Gråten icke över en död man, och ömken honom icke;
men gråten bitterligen över honom som har måst vandra
bort, ty han skall icke mer komma tillbaka och återse sitt
fädernesland. 11 Ty så säger HERREN om Sallum, Josias
son, Juda konung, som blev konung efter sin fader Josia,
och som har dragit bort ifrån denna plats: Han skall icke
mer komma hit tillbaka, 12 utan på den ort dit han har blivit
bortförd i fångenskap, där skall han dö; detta land skall han
icke mer få återse. 13 Ve dig, du som bygger ditt hus med
orättfärdighet och dina salar med orätt, du som låter din
nästa arbeta för intet och icke giver honom hans lön, 14 du
som säger: "Jag vill bygga mig ett stort hus med rymliga
salar", och så gör åt dig vida fönster och belägger huset med
cederträ och målar det rött med dyrbar färg! 15 Kallar du det
att vara konung, att du ävlas med att bygga cederhus? Din
fader åt ju och drack, dock övade han rätt och rättfärdighet;
och då gick det honom väl. 16 Han skaffade den betryckte
och fattige rätt; och då gick det väl. Är icke detta att känna
mig? säger HERREN. 17 Men dina ögon och ditt hjärta stå
allenast efter vinning och efter att utgjuta den oskyldiges
blod och att öva förtryck och våld. 18 Därför säger HERREN
så om Jojakim, Josias son, Juda konung: Man skall ej hålla
dödsklagan efter honom och ropa: "Ack ve, min broder! Ack
ve, syster!" Man skall ej hålla dödsklagan efter honom och
ropa: "Ack ve, herre! Ack ve, huru härlig han var!" 19 Såsom
man begraver en åsna, så skall han begravas; han skall
släpas ut och kastas bort, långt utanför Jerusalems portar.
20 Stig upp på Libanon och ropa, häv upp din röst i Basan,
och ropa från Abarim, ty alla dina älskare äro krossade. 21
Jag talade till dig, när det gick dig väl, men du sade: "Jag vill
icke höra." Sådan har din väg varit allt ifrån din ungdom, att
du icke har velat höra min röst. 22 Alla dina herdar skola nu
få en stormvind till sin herde, och dina älskare måste gå i
fångenskap. Ja, då skall du komma på skam och få blygas
för all din ondskas skull. 23 Du som bor på Libanon, du som
har ditt näste i cedrarna, huru skall du icke jämra dig, när
vånda kommer över dig, ångest lik en barnaföderskas! 24 Så
sant jag lever, säger HERREN, om du, Konja, Jojakims son,
Juda konung, än vore en signetring på min högra hand, så
skulle jag dock rycka dig därifrån. 25 Och jag skall giva dig i
de mäns hand, som stå efter ditt liv, och i de mäns hans som
du fruktar för, nämligen i Nebukadressars, den babyloniske
konungens, hand och i kaldéernas hand. 26 Och dig och
din moder, den som har fött dig, skall jag slunga bort till ett
annat land, där I icke ären födda; och där skolen I dö. 27 Till
det land dit deras själ längtar att återvända, dit skola de

icke få vända åter. 28 Är då han, denne Konja, ett föraktligt,
krossat beläte eller ett värdelöst kärl? Eller varför hava de
blivit bortslungade, han och hans avkomlingar, och kastade
bort till ett land som de icke hava känt? 29 O land, land,
land, hör HERRENS ord! 30 Så säger HERREN: Tecknen
upp denne man såsom barnlös, såsom en man som ingen
lycka har haft i sina livsdagar. Ty ingen av hans avkomlingar
skall vara så lyckosam att han får sitta på Davids tron och i
framtiden råda över Juda.

23 Ve över de herdar som fördärva och förskingra fåren
i min hjord! säger HERREN. 2 Därför säger HERREN,
Israels Gud, så om de herdar som föra mitt folk i bet: Det är
I som haven förskingrat mina får och drivit bort dem och
underlåtit att söka deras bästa. Men se, nu skall jag hemsöka
eder för edert onda väsendes skull, säger HERREN. 3 Och
jag skall själv församla kvarlevan av mina får ur alla de länder
till vilka jag har drivit dem bort, och skall föra dem tillbaka
till deras betesmarker, och de skola bliva fruktsamma och
föröka sig. 4 Och jag skall låta herdar uppstå åt dem, vilka
skola föra dem i bet; och de skola icke mer behöva frukta
eller förskräckas och skola icke mer drabbas av hemsökelse,
säger HERREN. 5 Se, dagar skola komma, säger HERREN,
då jag skall låta en rättfärdig telning uppstå åt David. Han
skall regera såsom konung och hava framgång, och han
skall skaffa rätt och rättfärdighet på jorden. 6 I hans dagar
skall Juda varda frälst och Israel bo i trygghet; och detta
skall vara det namn han skall få: HERREN vår rättfärdighet.
7 Se, därför skola dagar komma, säger HERREN, då man
icke mer skall säga: "Så sant HERREN lever, han som har
fört Israels barn upp ur Egyptens land", 8 utan: "Så sant
HERREN lever, han som har fört upp Israels hus släkt och
hämtat dem ut ur nordlandet och ur alla andra länder till vilka
jag hade drivit dem bort." Och så skola de få bo i sitt land. 9
Om profeterna. Mitt hjärta vill brista i mitt bröst, alla ben i
min kropp äro vanmäktiga. Jag är såsom en drucken man,
en man överväldigad av vin, inför HERREN och inför hans
heliga ord. 10 Ty landet är fullt av äktenskapsbrytare, under
förbannelse ligger landet sörjande, och betesmarkerna i
öknen äro förtorkade; man hastar till vad ont är och har sin
styrka i orättrådighet. 11 Ty både profeter och präster äro
gudlösa; ända inne i mitt hus har jag mött deras ondska,
säger HERREN. 12 Därför skall deras väg bliva för dem
såsom en slipprig stig i mörkret, de skola på den stöta
emot och falla. Ty jag vill låta olycka drabba dem, när deras
hemsökelses är kommer, säger HERREN. 13 Väl såg jag
ock hos Samarias profeter vad förvänt var; de profeterade
i Baals namn och förde mitt folk Israel vilse. 14 Men hos
Jerusalems profeter har jag sett de gruvligaste ting: de leva i
äktenskapsbrott och fara med lögn; de styrka modet hos dem
som göra ont, så att ingen vill omvända sig från sin ondska.
De äro alla för mig såsom Sodom, och stadens invånare
såsom Gomorras. 15 Därför säger HERREN Sebaot så
om profeterna: Se, jag skall giva dem malört att äta och
gift att dricka, ty från profeterna i Jerusalem har gudlöshet
gått ut över hela landet. 16 Så säger HERREN Sebaot:
Hören icke på de profeters ord, som profetera för eder, ty
de bedraga eder; sina egna hjärtans syner tala de, icke
vad som kommer från HERRENS mun. 17 De säga alltjämt
till dem som förakta mig: "HERREN har så talat: Det skall
gå eder väl." Och till var och en som vandrar i sitt hjärtas
hårdhet säga de: "Ingen olycka skall komna över eder." 18
Vilken av dem har då fått tillträde till HERRENS råd, så att
han kan förnimma och höra hans ord? Och vilken har aktat
på hans ord och lyssnat därtill? 19 Se, en stormvind från
HERREN är här, hans förtörnelse bryter fram, en virvlande
storm! Över de ogudaktigas huvuden virvlar den ned. 20
Och HERRENS vrede skall icke upphöra, förrän han har
utfört och fullbordat sitt hjärtas tankar; i kommande dagar
skolen I förvisso förnimma det. 21 Jag sände icke dessa
profeter, utan själva lupo de åstad; jag talade icke till dem,
utan själva profeterade de. 22 Om de verkligen hade tillträde
till mitt råd, så borde de förkunna mina ord för mitt folk och
förmå dem att vända om från sin onda väg och sitt onda
väsende. 23 Ar jag väl en Gud allenast på nära håll, säger
HERREN, och icke en Gud också i fjärran? 24 Eller skulle
någon kunna gömma sig på ett så lönnligt ställe att jag
icke skulle se honom? säger HERREN. Är jag icke den
som uppfyller himmel och jord? säger HERREN. 25 Jag
har hört vad profeterna säga, de som profetera lögn i mitt
namn; de säga: "Jag har haft en dröm, jag har haft en dröm."
26 Huru länge skall detta vara? Hava de något i sinnet,
dessa profeter som profetera lögn, och som äro profeter
genom sina egna hjärtans svek, 27 dessa som tänka att de
genom sina drömmar; dem som de förtälja för varandra,
skola komma mitt folk att förgäta mitt namn, likasom deras
fäder glömde mitt namn för Baal? 28 Den profet som har haft
en dröm, han må förtälja sin dröm; men den som bar undfått
mitt ord, han må tala mitt ord i sanning. Vad har halmen
att skaffa med säden? säger HERREN. 29 Är icke mitt ord
såsom en eld, säger HERREN, och likt en hammare som
krossar sönder klippor? 30 Se, därför skall jag komma över
profeterna, säger HERREN, dessa som stjäla mina ord, den
ene från den andre; 31 ja, jag skall komma över profeterna,
säger HERREN, dessa som frambära sin egen tungas ord,

men säga: "Så säger HERREN." 32 Ja, jag skall komma över
dem som profetera lögndrömmar, säger HERREN, och som,
när de förtälja dem, föra mitt folk vilse med sina lögner och
sin stortalighet, fastän jag icke har sänt dem eller givit dem
något uppdrag, och fastän de alls icke kunna hjälpa detta
folk, säger HERREN. 33 Om nu detta folk eller en profet eller
en präst gör dig denna fråga: "Vad förkunnar HERRENS
tunga?", så skall du säga till dem vad som är den verkliga
"tungan", och att jag därför skall kasta eder bort, säger
HERREN. 34 Och den profet eller den präst eller den av
folket, som säger "HERRENS tunga", den mannen och hans
hus skall jag hemsöka. 35 Nej, så skolen I fråga varandra
och säga eder emellan: "Vad har HERREN svarat?", eller:
"Vad har HERREN talat?" 36 Men Om HERRENS "tunga"
mån I icke mer orda; ty en tunga skall då vars och ens
eget ord bliva för honom, eftersom I förvänden den levande
Gudens, HERRENS Sebaots, vår Guds, ord. 37 Så skall
du säga till profeten: "Vad har HERREN svarat dig?", eller:
vad har HERREN talat?" 38 Men om I sägen "HERRENS
tunga", då säger HERREN så: "Eftersom I sägen detta ord
'HERRENS tunga', fastän jag har sänt bud till eder och låtit
säga: I skolen icke säga 'HERRENS tunga', 39 därför skall
jag nu alldeles förgäta eder och kasta eder bort ifrån mitt
ansikte, med den stad som jag har givit åt eder och edra
fäder. 40 Och jag skall låta en evig smälek komma över
eder, och en evig blygd, som icke skall varda förgäten."

24 HERREN lät mig se följande syn: Jag fick se två korgar
med fikon uppställda framför HERRENS tempel; och
det var efter det att Nebukadressar, konungen i Babel, hade
fört bort ifrån Jerusalem Jekonja, Jojakims son, konungen i
Juda, så ock Juda furstar, jämt timmermännen och smederna,
och låtit dem komma till Babel. 2 I den ena korgen funnos
mycket goda fikon, sådana som fikon ifrån förstlingsskörden
äro; och i de andra korgen funnos mycket usla fikon, så
usla att de icke kunde ätas. 3 Och HERREN sade till mig:
"Vad ser du, Jeremia?" Jag svarade "Fikon; och de goda
fikonen är mycket goda, men de usla fikonen äro mycket
usla, så usla att de icke kunna ätas." 4 Och HERRENS ord
kom till mig han sade: 5 Så säger HERREN, Israels Gud:
Såsom man med välbehag ser på de goda fikonen, så vill
jag med välbehag se till de bortförda av Juda, dem som jag
från denna plats har sänt bort till kaldéernas land. 6 Jag
skall med välbehag vända mitt öga till dem och låta dem
komma tillbaka till detta land. Jag skall uppbygga dem och
icke slå ned dem; jag skall plantera dem och icke upprycka
dem. 7 Och jag skall giva dem hjärtan till att känna att jag är
HERREN; och de skola vara mitt folk, och jag skall vara
deras Gud. Ty de skola omvända sig till mig av allt sitt hjärta.
8 Men såsom man gör med usla fikon, som äro så usla
att de icke kunna ätas, likaså, säger HERREN, skall jag
göra med Sidkia, Juda konung, och med hans furstar och
med kvarlevan i Jerusalem, ja, både med dem som hava
blivit kvar här i landet och med dem som hava bosatt sig i
Egyptens land. 9 På alla orter dit jag fördriver dem skall jag
göra dem till en varnagel och en skräckbild för alla riken
jorden, till en smälek, till ett ordspråk och en visa, och till ett
exempel som man nämner, när man förbannar. 10 Och jag
skall sända bland dem svärd, hungersnöd och pest, till dess
att de bliva utrotade ur det land som jag har givit åt dem och
deras fäder.

25 Detta är det ord som kom till Jeremia angående hela
Juda folk, i Jojakims, Josias sons, Juda konungs, fjärde
regeringsår, vilket var Nebukadressars, den babyloniske
konungens, första regeringsår. 2 Och detta ord talade
profeten Jeremia till hela Juda folk och till alla Jerusalems
invånare; han sade: 3 Allt ifrån Josias, Amons sons, Juda
konungs, trettonde regeringsår ända till denna dag, eller nu
under tjugutre år, har HERRENS ord kommit till mig; men
fastän jag titt och ofta har talat till eder, haven I icke velat
höra. 4 Och fastän HERREN titt och ofta har sänt till eder alla
sina tjänare profeterna, haven I icke velat höra. I böjden icke
edra öron till att höra, 5 när de sade: "Vänden om, var och
en från sin onda väg och sitt onda väsende, så skolen I för
evärdliga tider få bo kvar i det land som HERREN har givit åt
eder och edra fäder. 6 Och följen icke efter andra gudar, så
att I tjänen och tillbedjen dem; och förtörnen mig icke genom
edra händers verk, på det att jag icke må låta olycka komma
över eder. 7 I villen icke höra på mig, säger HERREN, och
så förtörnaden I mig genom edra händers verk, eder själva
till olycka. 8 Därför säger HERREN Sebaot så: Eftersom I
icke villen höra mina ord, 9 därför skall jag sända åstad
och hämta alla nordens folkstammar, säger HERREN, och
skall sända bud till min tjänare Nebukadressar, konungen i
Babel; och jag skall låta dem komma över detta land och
dess inbyggare, så ock över alla folken här runt omkring.
Och dem skall jag giva till spillo, och skall göra dem till ett
föremål för häpnad och begabberi, och låta deras land bliva
ödemarker för evärdlig tid. 10 Och jag skall i dem göra slut
på fröjderop och glädjerop, på rop för brudgum och rop för
brud, på buller av kvarn och ljus från lampa. 11 Ja, hela detta
land skall bliva ödelagt och förött, och dessa folk skola vara
Babels konung underdåniga i sjuttio år. 12 Men när sjuttio år
äro till ända skall jag hemsöka konungen i Babel och folket
där för deras missgärning, säger HERREN, och hemsöka

kaldéernas land och göra det till en ödemark för evärdlig tid.
13 Och jag skall på det landet låta alla de ord fullbordas,
som jag har talat mot det, allt vad som är skrivet i denna
bok, och vad Jeremia har profeterat mot alla dessa folk. 14
Ty också dem skola mäktiga folk och stora konungar göra
sig underdåniga, och jag skall vedergälla dem efter deras
gärningar och deras händers verk. 15 Ty så sade HERREN,
Israels Gud, till mig: "Tag denna kalk med vredesvin ur min
hand, och giv alla de folk till vilka jag sänder dig att dricka
därur. 16 Må de dricka, så att de ragla och mista sansen, när
det svärd kommer, som jag skall sända ibland dem." 17 Och
jag tog kalken ur HERRENS hand och gav alla de folk att
dricka, till vilka HERREN sände mig, 18 nämligen Jerusalem
med Juda städer och med dess konungar och furstar, för att
så göra dem till en ödemark, och till ett föremål för häpnad
och begabberi, och till ett exempel som man nämner, när
man förbannar, såsom ock nu har skett; 19 vidare Farao,
konungen i Egypten, med hans tjänare, hans furstar och allt
hans folk, 20 så ock allt Erebs folk med alla konungar i Us'
land och alla konungar i filistéernas land, både Askelon och
Gasa och Ekron och kvarlevan i Asdod; 21 vidare Edom,
Moab och Ammons barn; 22 vidare alla konungar i Tyrus,
alla konungar i Sidon och konungarna i kustländerna på
andra sidan havet; 23 vidare Dedan, Tema, Bus och alla dem
som hava kantklippt hår; 24 vidare alla konungar i Arabien
och alla konungar över Erebs folk, som bo i öknen, 25 så ock
alla konungar i Simri, alla konungar i Elam och alla konungar
i Medien, 26 slutligen alla konungar i nordlandet -- både dem
som bo nära och dem som bo fjärran, den ene såväl som
den andre -- och alla övriga riken i världen, utöver jordens
yta. Och Sesaks konung skall dricka efter dem. 27 Och du
skall säga till dem: Så säger HERREN Sebaot, Israels Gud:
Dricken, så att I bliven druckna, och spyn, och fallen omkull
utan att kunna stå upp; ja, fallen, när det svärd kommer,
som jag skall sända bland eder. -- 28 Men om de icke vilja
taga emot kalken ur din hand och dricka, så säg till dem: Så
säger HERREN Sebaot: I måsten dricka. 29 Ty se, med den
stad som är uppkallad efter mitt namn skall jag begynna
hemsökelsen. Skullen då I bliva ostraffade? Nej, I skolen
icke bliva ostraffade, utan jag skall båda upp ett svärd mot
jordens alla inbyggare, säger HERREN Sebaot. 30 Och du
skall profetera för dem allt detta och säga till dem: HERREN
upphäver ett rytande från höjden och från sin heliga boning
låter han höra sin röst; ja, han upphäver ett högt rytande över
sin ängd och höjer skördeskri, såsom en vintrampare, över
alla jordens inbyggare. 31 Dånet höres intill jordens ända, ty
HERREN har sak med folken, han går till rätta med allt kött;
de ogudaktiga giver han till pris åt svärdet, säger HERREN.
32 Så säger HERREN Sebaot: Se, en olycka går fram ifrån
det ena folket till det andra, och ett stort oväder stiger upp
från jordens yttersta ända. 33 Och de som bliva slagna av
HERREN på den tiden skola ligga strödda från jordens ena
ända till den andra; man skall icke hålla dödsklagan efter
dem eller samla dem tillhopa och begrava dem, utan de
skola bliva gödsel på marken. 34 Jämren eder, I herdar, och
klagen; vältren eder på marken, I väldige i hjorden; ty tiden
är inne, att I skolen slaktas. I skolen bliva förskingrade, I
skolen komma på fall, såsom det händer jämväl ett dyrbart
kärl. 35 Då finnes icke mer någon undflykt för herdarna,
icke mer någon räddning för de väldige i hjorden. 36 Hör
huru herdarna ropa, huru de väldige i hjorden jämra sig! Ty
HERREN ödelägger deras betesmark, 37 och de fredliga
ängderna förgöras genom HERRENS vredes glöd. 38 Han
drager ut såsom ett lejon ur sitt snår. Ja, deras land bliver en
ödemark under förhärjelsens glöd, under hans vredes glöd.

26 I begynnelsen av Jojakims, Josias sons, Juda konungs,
regering kom detta ord från HERREN; han sade: 2
Så säger HERREN: Ställ dig i förgården till HERRENS hus
och tala mot alla Juda städer, från vilka man kommer för att
tillbedja i HERRENS hus, tala alla de ord som jag har bjudit
dig tala till dem; tag intet därifrån. 3 Kanhända skola de då
höra och vända om, var och en från sin onda väg; då vill
jag ångra det onda som jag har i sinnet att göra med dem
för deras onda väsendes skull. 4 Du skall säga till dem:
Så säger HERREN: Om I icke viljen höra mig och vandra
efter den lag som jag har förelagt eder, 5 och höra vad mina
tjänare profeterna tala -- de som jag titt och ofta sänder till
eder, fastän I icke viljen höra -- 6 då skall jag göra med
detta hus såsom jag gjorde med Silo, och skall låta denna
stad för alla jordens folk bliva ett exempel som man nämner,
när man förbannar. 7 Och prästerna och profeterna och allt
folket hörde Jeremia tala dessa ord i HERRENS hus. 8
Och när Jeremia hade slutat att tala allt vad HERREN hade
bjudit honom tala till allt folket, grepo honom prästerna och
profeterna och allt folket och sade: "Du måste döden dö. 9
Huru djärves du profetera i HERRENS namn och säga: 'Det
skall gå detta hus likasom det gick Silo, och denna stad
skall ödeläggas, så att ingen mer bor däri'?" Och allt folket
församlade sig mot Jeremia i HERRENS hus. 10 Då nu
Juda furstar hörde detta, gingo de från konungshuset upp till
HERRENS hus och satte sig vid ingången till HERRENS
nya port. 11 Då sade prästerna och profeterna till furstarna
och till allt folket sålunda: "Denne man förtjänar döden, ty
han har profeterat mot denna stad, såsom I haven hört med

egna öron." 12 Men Jeremia svarade alla furstarna och allt
folket och sade: "Det är HERREN som har sänt mig att
profetera mot detta hus och denna stad allt det som I haven
hört. 13 Så bättren nu edert leverne och edert väsende, och
hören HERRENS, eder Guds, röst; då vill HERREN ångra
det onda som han har talat mot eder. 14 Och vad mig angår,
så är jag i eder hand; gören med mig vad eder gott och
rätt synes. 15 Men det skolen I veta, att om I döden mig,
så dragen I oskyldigt blod över eder och över denna stad
och dess invånare; ty det är i sanning HERREN som har
sänt mig till eder att tala allt detta inför eder." 16 Då sade
furstarna och allt folket till prästerna och profeterna: "Denne
man förtjänar icke döden, ty i HERRENS, vår Guds, namn
har han talat till oss. 17 Och några av de äldste i landet
stodo upp och sade till folkets hela församling sålunda: 18
"Morastiten Mika profeterade i Hiskias, Juda konungs, tid
och sade till hela Juda folk: 'Så säger HERREN Sebaot:
Sion skall varda upplöjt till en åker, och Jerusalem skall bliva
en stenhop och tempelberget en skogbevuxen höjd.' 19 Men
lät väl Hiskia, Juda konung, med hela Juda, döda honom?
Fruktade han icke i stället HERREN och bönföll inför honom,
så att HERREN ångrade det onda som han hade beslutit
över dem, medan tvärtom vi nu stå färdiga att draga över
oss själva så mycket ont?" 20 Där var ock en annan man,
Uria, Semajas son, från Kirjat-Hajearim, som profeterade
i HERRENS namn; och han profeterade mot denna stad
och detta land alldeles såsom Jeremia hade gjort. 21 När
då konung Jojakim med alla sina hjältar och alla furstar
hörde vad han sade, ville han döda honom. Men när Uria
fick höra härom, blev han förskräckt och flydde och kom
till Egypten. 22 Då sände konung Jojakim några män till
Egypten, nämligen Elnatan, Akbors son, och några andra
med honom, in i Egypten. 23 Och dessa hämtade Uria ut ur
Egypten och förde honom till konung Jojakim; och denne
lät dräpa honom med svärd, och lät så kasta hans döda
kropp på den allmänna begravningsplatsen. 24 Men Ahikam,
Safans son, höll sin hand över Jeremia, så att man icke
lämnade honom i folkets hand till att dödas.

27 I begynnelsen av Jojakims, Josias sons, Juda konungs,
regering kom detta ord till Jeremia från HERREN; 2
han sade: Så har HERREN sagt till mig: Gör dig band och
ok och sätt detta på din hals. 3 Sänd det sedan till konungen
i Edom, konungen i Moab, konungen över Ammons barn,
konungen i Tyrus och konungen i Sidon, genom de sändebud
som hava kommit till Sidkia, Juda konung, i Jerusalem.
4 Och bjud dem med dessa ord framföra sitt budskap till
sina herrar: Så säger HERREN Sebaot, Israels Gud: Så
skolen I säga till edra herrar: 5 Jag är den som genom min
stora kraft och min uträckta arm har gjort jorden, med de
människor och djur som äro på jorden; och jag giver den åt
vem jag vill. 6 Så giver jag nu alla dessa länder i min tjänare
Nebukadnessars, den babyloniske konungens, hand; ja ock
markens djur giver jag honom, för att de må tjäna honom.
7 Och alla folk skola vara honom och hans son och hans
sonson underdåniga, till dess att också för hans land tiden är
inne, att mäktiga folk och stora konungar skola göra honom
sig underdånig. 8 Och det folk och det rike som icke vill vara
honom, Nebukadnessar, konungen i Babel, underdånigt, och
som icke vill giva sin hals under den babyloniske konungens
ok, det folket skall jag hemsöka med svärd, hungersnöd
och pest, säger HERREN, till dess att jag har förgjort dem
genom hans hand. 9 Därför mån I icke höra på edra profeter
och spåman, på edra drömmar, på edra teckentydare och
trollkarlar, när dessa säga till eder: "I skolen icke komma att
tjäna konungen i Babel"; 10 ty de profetera lögn för eder, och
komma så åstad att I bliven förda långt undan från edert
land, i det jag måste driva eder bort, så att I förgåns. 11 Men
det folk som böjer sin hals under den babyloniske konungens
ok och tjänar honom, det skall jag låta få ro i sitt land, säger
HERREN, så att de kunna bruka det och bo däri. 12 Till
Sidkia, Juda konung, talade jag på alldeles samma sätt; jag
sade: Böjen eder hals under den babyloniske konungens ok,
och tjänen honom och hans folk, så skolen I få leva. 13 Icke
viljen I dö, du och ditt folk, genom svärd, hunger och pest,
såsom HERREN har sagt att det skall ske med det folk som
icke vill tjäna konungen i Babel? 14 Hören alltså icke på de
profeters ord, som säga till eder "I skolen icke komma att
tjäna konungen i Babel"; ty de profetera lögn för eder. 15 Jag
har icke sänt dem, säger HERREN; det är de själva som
profetera lögn i mitt namn, och de komma så åstad att jag
måste driva eder bort, så att I förgåns, jämte de profeter som
profetera för eder. 16 Och till prästerna och till hela detta
folk talade jag och sade: Så säger HERREN: Hören icke på
edra profeters ord, när de profetera för eder och säga: "Se,
de kärl som höra till HERRENS hus skola nu snart föras
tillbaka från Babel"; ty de profetera lögn för eder. 17 Hören
icke på dem, utan tjänen konungen i Babel, så skolen I få
leva. Icke viljen I att denna stad skall bliva ödelagd? 18
Om de verkligen äro profeter och hava HERRENS ord, så
må de lägga sig ut hos HERREN Sebaot, för att de kärl
som ännu äro kvar i HERRENS hus och i Juda konungs
hus och i Jerusalem icke också må föras bort till Babel 19
Ty så säger HERREN Sebaot om pelarna och havet och
bäckenställen och det övriga som ännu är kvar här i staden,

20 därför att Nebukadnessar, konungen i Babel, icke tog det
med sig, när han förde bort Jekonja, Jojakims son, Juda
konung, från Jerusalem till Babel, jämte alla ädlingar i Juda
och Jerusalem -- 21 ja, så säger HERREN Sebaot, Israels
Gud, om det som ännu är kvar här i HERRENS hus och i
Juda konungs hus och i Jerusalem: 22 Till Babel skall det
föras, och där skall det förbliva ända till den dag då jag ser
därtill, säger HERREN, och för det upp till denna plats igen.

28 Men samma år, i begynnelsen av Sidkias, Juda
konungs, regering, i femte månaden av hans fjärde
regeringsår, talade profeten Hananja, Assurs son, från
Gibeon, så till mig i HERRENS hus, i prästernas och allt folkets
närvaro; han sade: 2 "Så säger HERREN Sebaot, Israels
Gud: Jag skall sönderbryta den babyloniske konungens ok.
3 Inom två års tid skall jag föra tillbaka till denna plats alla
de kärl i HERRENS hus, som Nebukadnessar, konungen i
Babel, har tagit bort ifrån denna plats och fört till Babel. 4
Och Jekonja, Jojakims son, Juda konung, och alla fångar
ifrån Juda, som hava kommit till Babel, skall jag föra tillbaka
till denna plats, säger HERREN; ty jag skall sönderbryta
den babyloniske konungens ok." 5 Men profeten Jeremia
svarade profeten Hananja, i närvaro av prästerna och allt
det folk som stod i HERRENS hus; 6 profeten Jeremia sade:
"Amen. Så göre HERREN. Det som du har profeterat må
HERREN uppfylla, i det att han för tillbaka från Babel till
denna plats de kärl som funnos i HERRENS hus, så ock
alla fångarna. 7 Men hör dock detta ord som jag vill tala
inför dig och allt folket. 8 Forna tiders profeter, de som hava
varit före mig och dig, hava mot mäktiga länder och stora
riken profeterat om krig, olycka och pest. 9 Därför, om nu
en profet profeterar om lycka, så kan man först då när den
profetens ord går i fullbordan veta att han är en profet som
HERREN i sanning har sänt." 10 Då tog profeten Hananja
oket från profeten Jeremias hals och bröt sönder det. 11 Och
Hananja sade i allt folkets närvaro: "Så säger HERREN: Just
så skall jag inom två års tid bryta sönder den babyloniske
konungen Nebukadnessars ok och taga det från alla folkens
hals." Men profeten Jeremia gick sin väg. 12 Sedan, efter
det att profeten Hananja hade brutit sönder oket och tagit
det från profeten Jeremias hals, kom HERRENS ord till
Jeremia; han sade: 13 "Gå åstad och säg till Hananja: Så
säger HERREN: Ett ok av trä har du brutit sönder, men i
dess ställe har du skaffat ett ok av järn. 14 Ty så säger
HERREN Sebaot, Israels Gud: Ett ok av järn skall jag sätta
på alla dessa folks hals, för att de må tjäna Nebukadnessar,
konungen i Babel; ty honom skola de tjäna. Ja ock markens
djur har jag givit honom." 15 Och profeten Jeremia sade
ytterligare till profeten Hananja: "Hör, du Hananja: HERREN
har icke sänt dig; du har förlett detta folk att sätta sin lit till
lögn. 16 Därför säger HERREN så: Se, jag skall taga dig bort
ifrån jorden. I detta år skall du dö, eftersom du har predikat
avfall från HERREN." 17 Och samma år, i sjunde månaden,
dog profeten Hananja.

29 Detta är vad som stod i det brev som profeten Jeremia
sände från Jerusalem till de äldste som ännu levde
kvar i fångenskapen, och till prästerna och profeterna och
allt folket, dem som Nebukadnessar hade fört bort ifrån
Jerusalem till Babel, 2 sedan konung Jekonja hade givit sig
fången i Jerusalem, jämte konungamodern och hovmännen,
Judas och Jerusalems furstar, så ock timmermännen och
smederna. 3 Han sände brevet genom Eleasa, Safans son,
och Gemarja, Hilkias son, när Sidkia, Juda konung, sände
dessa till Babel, till Nebukadnessar, konungen i Babel; det
lydde så: 4 Så säger HERREN Sebaot, Israels Gud, till alla
de fångar som jag har låtit föra bort ifrån Jerusalem till Babel:
5 Byggen hus och bon i dem; planteren trädgårdar och äten
deras frukt. 6 Tagen hustrur, och föden söner och döttrar;
och tagen hustrur åt edra söner och given edra döttrar åt
män, och må dessa föda söner och döttrar; och föröken eder
där, och förminskens icke. 7 Och söken den stads bästa, dit
jag har fört eder bort i fångenskap, och bedjen för den till
HERREN; ty då det går den väl, så går det ock eder val. 8 Ty
så säger HERREN Sebaot, Israels Gud: Låten icke bedraga
eder av de profeter som äro bland eder, ej heller av edra
spåman, och akten icke på de drömmar som I drömmen. 9
Ty man profeterar lögn för eder i mitt namn; jag har icke
sänt dem, säger HERREN. 10 Ty så säger HERREN: Först
när sjuttio år hava gått till ända i Babel, skall jag se till eder
och uppfylla på eder mitt löftesord att föra eder tillbaka till
denna plats. 11 Jag vet väl vilka tankar jag har för eder,
säger HERREN, nämligen fridens tankar och icke ofärdens,
till att giva eder en framtid och ett hopp. 12 Och I skolen
åkalla mig och gå åstad och bedja till mig, och jag vill höra
på eder. 13 I skolen söka mig, och I skolen ock finna mig, om
I frågen efter mig av allt edert hjärta. 14 Ty jag vill låta mig
finnas av eder, säger HERREN; och jag skall åter upprätta
eder och skall församla eder från alla de folk och alla de
arter till vilka jag har drivit eder bort, säger HERREN; och
jag skall låta eder komma tillbaka till denna plats, varifrån
jag har låtit föra eder bort i fångenskap. 15 Detta skriver
jag, därför att I sägen: "HERREN har låtit profeter uppstå
åt oss i Babel." 16 Ty så säger HERREN om den konung
som sitter på Davids tron, och om allt det folk som bor i

denna stad, edra bröder som icke hava med eder gått bort i
fångenskap, 17 ja, så säger HERREN Sebaot: Se, jag skall
sända mot dem svärd, hungersnöd och pest, och låta dem
räknas lika med odugliga fikon, som äro så usla att man
icke kan äta dem. 18 Ja, jag skall förfölja dem med svärd,
hungersnöd och pest, och göra dem till en varnagel för alla
riken på jorden, till ett exempel som man nämner, när man
förbannar, till ett föremål för häpnad, begabberi och smälek
bland alla de folk till vilka jag skall driva dem bort -- 19 detta
därför att de icke ville höra mina ord, säger HERREN, när
jag titt och ofta sände till dem mina tjänare profeterna. Ty
I villen ju icke höra, säger HERREN. 20 Men hören nu I
HERRENS ord, alla I fångna som jag från Jerusalem har
sänt bort till Babel: 21 Så säger HERREN Sebaot, Israels
Gud, om Ahab, Kolajas son, och om Sidkia, Maasejas son,
som i mitt namn profetera lögn för eder: Se, jag skall giva
dem i Nebukadressars, den babyloniske konungens, hand,
och han skall låta dräpa dem inför edra ögon. 22 Och alla
fångar ifrån Juda, som äro i Babel, skola från dem hämta ett
förbannelsens ord; de skola "HERREN göre med dig såsom
med Sidkia och Ahab, vilka Babels konung lät steka i eld."
23 De hava ju gjort vad som är ens galenskap i Israel, de
hava begått äktenskapsbrott med varandras hustrur och
hava fört lögnaktigt tal i mitt namn, sådant som jag icke hade
bjudit dem. Jag är den som vet det och betygar det, säger
HERREN. 24 Och till nehelamiten Semaja skall du säga
sålunda: 25 Så säger HERREN Sebaot, Israels Gud: Du har
i ditt namn sänt brev till allt folket i Jerusalem och till prästen
Sefanja, Maasejas son, och till alla de andra prästerna, så
lydande: 26 "HERREN har satt dig till präst i prästen Jojadas
ställe, för att i HERRENS hus skall finnas tillsyningsmän över
alla vanvettingar som profetera, så att du kan sätta sådana i
stock och halsjärn. 27 Varför har du då icke näpst Jeremia
från Anatot, som profeterar för eder? 28 Därigenom att du
har underlåtit detta har han kunnat sända bud till oss i Babel
och låta säga: 'Ännu är lång tid kvar, byggen eder hus och
bon i dem, och planteren trädgårdar och äten deras frukt.'"
29 Och prästen Sefanja har läst upp detta brev för profeten
Jeremia. 30 Och nu har HERRENS ord kommit till Jeremia,
han har sagt: 31 Sänd bud till alla de fångna och låt säga
dem: Så säger HERREN om nehelamiten Semaja: Eftersom
Semaja, utan att vara sänd av mig, har profeterat för eder
och förlett eder att sätta eder lit till lögn, 32 därför säger
HERREN så: Se, jag skall hemsöka nehelamiten Semaja
och hans avkomlingar. Ingen av dem skall få bo ibland detta
folk, och han skall icke få se det goda som jag vill göra med
mitt folk, säger HERREN. Ty han har predikat avfall från
HERREN.

30 Detta är det ord som kom till Jeremia från HERREN;
han sade: 2 Så säger HERREN, Israels Gud: Teckna
upp åt dig i en bok alla de ord som jag har talat till dig. 3 Ty
se, dagar skola komma, säger HERREN, då jag åter skall
upprätta mitt folk, Israel och Juda, säger HERREN, och
låta dem komma tillbaka till det land som jag har givit åt
deras fäder; och de skola taga det i besittning. 4 Och detta
är vad HERREN har talat om Israel och Juda. 5 Så säger
HERREN: Ett förfärans rop fingo vi höra; förskräckelse utan
någon räddning! 6 Frågen efter och sen till: pläga då män
föda barn? Eller varför ser jag alla män hålla sina händer på
länderna såsom kvinnor i barnsnöd, och varför hava alla
ansikten blivit så dödsbleka? 7 Ve! Detta är en stor dag,
en sådan att ingen är den lik. Ja, en tid av nöd är inne för
Jakob; dock skall han bliva frälst därur. 8 Och det skall ske
på den tiden, Säger HERREN Sebaot, att jag skall bryta
sönder oket och taga det från din hals och slita av dina
band. Ja, inga främmande skola längre tvinga honom att
tjäna sig, 9 utan han skall få tjäna HERREN, sin Gud, och
David, sin konung, ty honom skall jag låta uppstå åt dem. 10
Så frukta nu icke, du min tjänare Jakob, säger HERREN.
och var ej förfärad du Israel; ty se, jag skall frälsa dig ur
det avlägsna landet, och dina barn ur deras fångenskaps
land. Och Jakob skall få komma tillbaka och leva i ro och
säkerhet, och ingen skall förskräcka honom. 11 Ty jag är
med dig, säger HERREN, till att frälsa dig. Ja, jag skall göra
ände på alla de folk; bland vilka jag har förströtts dig; men på
dig vill jag icke alldeles göra ände, jag vill blott tukta dig med
måtta; ty alldeles ostraffad kan jag ju ej låta dig bliva. 12
Ty så säger HERREN: Ohelbar är din skada, oläkligt det
sår du har fått. 13 Ingen tager sig an din sak, så att han
sköter ditt sår; ingen helande läkedom finnes för dig. 14 Alla
dina älskare hava förgätit dig; de fråga icke efter dig. Ty
såsom man slår en fiende, så har jag slagit dig, med grym
tuktan, därför att din missgärning var så stor och dina synder
så många. 15 Huru kan du klaga över din skada, över att
bot ej finnes för din plåga? Därför att din missgärning var
så stor och dina synder så många, har jag gjort dig detta.
16 Så skola då alla dina uppätare nu bliva uppätna, och
alla dina ovänner skola allasammans gå i fångenskap; dina
skövlare skola varda skövlade, och alla dina plundrare skall
jag lämna till plundring. 17 Ty jag vill hela dina sår och läka
dig från de slag du har fått, säger HERREN, då man nu
kallar dig "den fördrivna", "det Sion som ingen frågar efter".
18 Så säger HERREN: Se, jag skall åter upprätta Jakobs

hyddor och förbarma mig över hans boningar; staden skall
åter bliva uppbyggd på sin höjd, och palatset skall stå på sin
rätta plats. 19 Ifrån folket skall ljuda tacksägelse och rop av
glada människor. Jag skall föröka dem, och de skola icke
förminskas; jag skall låta dem komma till ära, och de skola ej
aktas ringa. 20 Hans söner skola varda såsom fordom, hans
menighet skall bestå inför mig, jag skall hemsöka alla hans
förtryckare. 21 Hans väldige skall stamma från honom själv,
och hans herre skall utgå från honom själv, och honom skall
jag låta komma mig nära och nalkas mig; ty vilken annan vill
våga sitt liv med att nalkas mig? säger HERREN. 22 Och I
skolen vara mitt folk och jag skall vara eder Gud. 23 Se, en
stormvind från HERREN är här, hans förtörnelse bryter fram,
en härjande storm! Över de ogudaktigas huvuden virvlar den
ned. 24 HERRENS vredes glöd skall icke upphöra, förrän
han har utfört och fullbordat sitt hjärtas tankar; i kommande
dagar skolen I förnimma det.

31 På den tiden, säger HERREN, skall jag vara alla
Israels släkters Gud, och de skola vara mitt folk. 2
Så säger HERREN: Det folk som undslipper svärdet finner
nåd i öknen; Israel får draga åstad dit där det får ro. 3
Fjärran ifrån uppenbarade sig HERREN för mig: "Ja, med
evig kärlek har jag älskat dig; därför låter jag min nåd förbliva
över dig. 4 Ännu en gång skall jag upprätta dig, så att du
varder upprättad, du jungfru Israel; ännu en gång skall du
få utrusta dig med puka och draga ut i dans bland dem
som göra sig glada. 5 Ännu en gång skall du få plantera
vingårdar på Samariens berg, och planteringsmännen skola
själva skörda frukten. 6 Ty en dag kommer, då vaktare skola
ropa på Efraims berg: 'Upp, låt oss draga till Sion, upp till
HERREN, vår Gud.'" 7 Ty så säger HERREN: Jublen i glädje
över Jakob, höjen fröjderop över honom som är huvudet
bland folken, Låten lovsång ljuda och sägen: HERRE, giv
frälsning åt ditt folk, åt kvarlevan av Israel." 8 Ja, jag skall
föra dem från nordlandet och församla dem från jordens
yttersta ända -- bland dem både blinda och halta, både
havande kvinnor och barnaföderskor; i en stor skara skola
de komma hit tillbaka. 9 Under gråt skola de komma, men
jag skall leda dem, där de gå bedjande fram; Jag skall
föra dem till vattenbäckar, på en jämn väg, där de ej skola
stappla. Ty jag har blivit en fader för Israel, och Efraim är
min förstfödde son. 10 Hören HERRENS ord, I hednafolk,
och förkunnen det i havsländerna i fjärran; sägen: Han som
förskingrade Israel skall ock församla det och bevara det,
såsom en herde sin hjord. 11 Ty HERREN skall förlossa
Jakob och lösköpa honom ur den övermäktiges hand. 12
Och de skola komma och jubla på Sions höjd och strömma
dit där HERRENS goda är, dit där man får säd, vin och olja
och unga hjordar av får och fä; deras själ skall vara lik en
vattenrik trädgård, och de skola icke vidare försmäkta. 13
Då skola jungfrurna förlusta sig med dans; unga och gamla
skola glädja sig tillsammans. Jag skall förvandla deras sorg i
fröjd, trösta dem och glädja dem efter deras bedrövelse. 14
Och prästerna skall jag vederkvicka med feta rätter; och
mitt folk skall bliva mättat av mitt goda, säger HERREN.
15 Så säger HERREN: Ett rop höres i Rama, klagan och
bitter gråt; det är Rakel som begråter sina barn, hon vill icke
låta trösta sig i sorgen över att hennes barn icke mer äro
till. 16 Men så säger HERREN: Hör upp med din högljudda
gråt, och låt dina ögon icke mer fälla tårar; ty ditt verk skall
få sin lön, säger HERREN, och de skola vända tillbaka
från sina fienders land. 17 Ja, det finnes ett hopp för din
framtid, säger HERREN; dina barn skola vända tillbaka till
sitt land. 18 Jag har nogsamt hört huru Efraim klagar: "Du
har tuktat mig, ja, jag har blivit tuktad såsom en otämd
kalv; tag mig nu åter, så att jag får vända åter; du är ju
HERREN, min Gud. 19 Ty sedan jag har vänt mitt sinne,
ångrar jag mig, och sedan jag har kommit till besinning,
slår jag mig på länden; jag både blyges och skämmes, då
jag nu bär min ungdoms smälek." 20 Är då Efraim for mig
en så dyrbar son, är han mitt älsklingsbarn, eftersom jag
alltjämt tänker på honom, huru ofta jag än har måst hota
honom? Ja, så mycket ömkar sig mitt hjärta över honom;
jag måste förbarma mig över honom, säger HERREN. 21
Sätt upp vägmärken för dig, res åt dig vägvisare; giv akt på
vägen, på stigen där du vandrade. Och vänd så tillbaka, du
jungfru Israel, vänd tillbaka till dessa dina städer. 22 Huru
länge skall du göra bukter hit och dit, du avfälliga dotter? Se,
HERREN vill skapa något nytt i landet: det bliver nu kvinnan
som tager mannen i sitt beskärm. 23 Så säger HERREN
Sebaot, Israels Gud: I Juda land med dess städer skall man
ännu en gång, när jag åter har upprättat det, få säga det
ordet: "HERREN välsigne dig, du rättfärdighetens boning, du
heliga berg." 24 Och Juda folk med alla sina städer skall
samlat bo däri, åkermän jämte vandrande herdar. 25 Ty jag
skall vederkvicka trötta själar, och alla försmäktande själar
skall jag mätta. 26 (Härvid uppvaknade jag och såg mig om,
och min sömn hade varit ljuvlig.) 27 Se, dagar skola komma,
säger HERREN, då jag skall beså Israels land och Juda
land med säd av människor och med säd av djur. 28 Och
likasom jag har vakat över dem till att upprycka, nedbryta,
fördärva, förgöra och plåga, så vill jag nu vaka över dem till
att uppbygga och plantera, säger HERREN. 29 På den tiden
skall man icke mer säga: "Fäderna hava ätit sura druvor,

och barnens tänder bliva ömma därav." 30 Nej, var och en
skall dö genom sin egen missgärning; var man som äter
sura druvor, hans tänder skola bliva ömma därav. 31 Se,
dagar skola komma, säger HERREN, då jag skall sluta ett
nytt förbund med Israels hus och med Juda hus; 32 icke ett
sådant förbund som det jag slöt med deras fäder på den dag
då jag tog dem vid handen till att föra dem ut ur Egyptens
land det förbund med mig, som de bröto, fastän jag var deras
rätte herre, säger HERREN. 33 Nej, detta är det förbund som
jag skall sluta med Israels hus i kommande dagar, säger
HERREN: Jag skall lägga min lag i deras bröst och i deras
hjärtan skall jag skriva den, och jag skall vara deras Gud,
och de skola vara mitt folk. 34 Då skola de icke mer behöva
undervisa varandra, icke den ene brodern den andre, och
säga: "Lär känna HERREN"; ty de skola alla känna mig, från
den minste bland dem till den störste, säger HERREN. Ty
jag skall förlåta deras missgärning, och deras synd skall jag
icke mer komma ihåg. 35 Så säger HERREN, han som har
satt solen till att lysa om dagen och månen och stjärnorna till
att lysa om natten, i ordnad gång, han som rör upp havet, så
att dess böljor brusa, han vilkens namn är HERREN Sebaot:
36 Först när denna ordning icke mer består inför mig, säger
HERREN, först då skall Israels släkt upphöra att inför mig
alltjämt vara ett folk. 37 Ja, så säger HERREN: Först när
himmelen varder uppmätt därovan och jordens grundvalar
utrannsakade därnere, först då skall jag förkasta all Israels
släkt, till straff för allt vad de hava gjort, säger HERREN. 38
Se, dagar skola komma, säger HERREN, då staden åter
skall varda uppbyggd till HERRENS ära, från Hananeltornet
intill Hörnporten. 39 Och mätsnöret skall vidare dragas rätt
fram mot Garebshöjden och skall sedan vändas mot Goa. 40
Och hela lik- och askdalen och alla fälten intill bäcken Kidron
och intill hörnet vid Hästporten österut skola vara helgade åt
HERREN. Aldrig mer skall där tima någon omstörtning eller
någon förstöring.

32 Detta är det ord som från HERREN kom till Jeremia
i Sidkias, Juda konungs, tionde regeringsår, vilket var
Nebukadressars adertonde regeringsår. 2 Vid den tiden
belägrade den babyloniske konungens här Jerusalem, och
profeten Jeremia låg då fången i fängelsegården i Juda
konungs hus. 3 Ty Sidkia, Juda konung, hade låtit spärra
in honom, i det han sade: "Huru djärves du profetera och
säga: 'Så säger HERREN: Se, jag skall giva denna stad i de
babyloniske konungens hand, och han skall intaga den. 4
Och Sidkia, Juda konung, skall icke undkomma kaldéernas
hand, utan skall förvisso bliva given i den babyloniske
konungens hand, så att han nödgas muntligen tala med
honom och stå inför honom, öga mot öga. 5 Och Sidkia skall
av honom föras till Babel och skall förbliva där, till dess jag
ser till honom, säger HERREN. När I striden mot kaldéerna,
skolen I icke hava någon framgång." 6 Och Jeremia sade:
"HERRENS ord kom till mig; han sade: 7 Se, Hanamel,
din farbroder Sallums son, skall komma till dig och säga:
'Köp du min åker i Anatot, ty du har såsom bördeman rätt
att köpa den.'" 8 Och Hanamel, min farbroders son, kom
till mig i fängelsegården, såsom HERREN hade sagt, och
sade till mig: "Köp min åker i Anatot, i Benjamins land, ty
du har arvsrätt därtill och är bördeman; så köp den då åt
dig." Då förstod jag att det var HERRENS ord 9 och köpte
åkern av Hanamel, min farbroders son, i Anatot, och vägde
upp penningarna åt honom, sjutton siklar silver. 10 Jag
skrev ett köpebrev och förseglade det och tillkallade vittnen
och vägde upp penningarna på en våg. 11 Och jag tog
köpebrevet, såväl det förseglade, som innehöll avtalet och
de särskilda bestämmelserna, som ock det öppna brevet, 12
och gav köpebrevet åt Baruk, son till Neria, son till Mahaseja,
i närvaro av min frände Hanamel och de vittnen som hade
underskrivit köpebrevet, och alla andra judar som voro
tillstädes i fängelsegården. 13 Och jag bjöd Baruk, i deras
närvaro, och sade: 14 Så säger HERREN Sebaot, Israels
Gud: Tag du dessa brev, både detta förseglade köpebrev
och detta öppna brev, och lägg dem i ett lerkärl, för att de må
vara i behåll för lång tid. 15 Ty så säger HERREN Sebaot,
Israels Gud: Ännu en gång skall man komma att i detta land
köpa hus och åkrar och vingårdar." 16 Och sedan jag hade
givit köpebrevet åt Baruk, Nerias son, bad jag till HERREN
och sade: 17 "Ack Herre, HERRE, du är ju den som har
gjort himmel och jord genom din stora kraft och din uträckta
arm. Intet är så underbart att du icke skulle förmå det, 18
du som gör nåd med tusenden och vedergäller fädernas
missgärning i deras barns sköte efter dem; du store och
väldige Gud, vilkens namn är HERREN Sebaot; 19 du som
är stor i råd och mäktig i gärningar; du vilkens ögon äro
öppna över människobarnens alla vägar, så att du giver åt
var och en efter hans vägar och efter hans gärningars frukt;
20 du som gjorde tecken och under i Egyptens land, och
som har gjort sådana intill denna dag, både i Israel och
bland andra människor, och som har gjort dig ett namn,
som är detsamma än i dag. 21 Du förde ditt folk Israel ut
ur Egyptens land med tecken och under, med stark hand
och uträckt arm, och genom stor förskräckelse. 22 Och du
gav dem detta land, som du med ed hade lovat deras fäder
att giva dem, ett land som flyter av mjölk och honung. 23
Och de kommo och togo det i besittning, men de ville icke

höra din röst och vandrade icke efter din lag; de gjorde
intet av det du hade bjudit dem att göra. Därför lät du all
denna olycka vederfaras dem. 24 Se, belägringsvallarna gå
redan så långt fram mot staden, att man kan intaga den
och genom svärd, hungersnöd och pest är staden given i
de kaldeiska belägrarnas hand. Vad du hotade med, det
har skett, och du har det nu inför dina ögon. 25 Och likväl,
fastän staden är given i kaldéernas hand, sade du, Herre
HERRE, till mig: 'Köp du åkern för penningar, och tag vittnen
därpå'!" 26 Och HERRENS ord kom till Jeremia han sade:
Se, 27 jag är HERREN, allt kötts Gud; skulle något vara
så underbart att jag icke förmådde det? 28 Därför säger
HERREN så: Se, jag vill giva denna stad i kaldéernas och
Nebukadressars, den babyloniske konungens, hand, och
han skall intaga den. 29 Och kaldéerna, som belägra denna
stad, skola komma och tända eld på staden och bränna upp
den, tillika med de hus på vilkas tak man har tänt offereld åt
Baal och utgjutit drickoffer åt andra gudar, till att förtörna mig.
30 Ty allt ifrån sin ungdom hava Israels barn och Juda barn
allenast gjort vad ont är i mina ögon; ja, Israels barn hava
med sina händers verk berett mig allenast förtörnelse, säger
HERREN. 31 Ty allt ifrån den dag då denna stad byggdes
ända till nu har den uppväckt min vrede och förtörnelse,
så att jag måste förkasta den från mitt ansikte, 32 för all
den ondskas skull som Israels barn och Juda barn med
sina konungar, furstar, präster och profeter, både Juda män
och Jerusalems invånare, hava bedrivit, till att förtörna mig.
33 De vände ryggen till mig och icke ansiktet; och fastän
de titt och ofta blevo varnade, ville de icke höra och taga
emot tuktan. 34 De satte upp sina styggelser i det hus som
är uppkallat efter mitt namn och orenade det så; 35 och
Baalshöjderna i Hinnoms sons dal byggde de upp, för att
där offra sina söner och döttrar åt Molok, fastän jag aldrig
hade bjudit dem att göra sådan styggelse eller ens tänkt mig
något sådant; och så förledde de Juda till synd. 36 Men
så säger nu HERREN, Israels Gud, om denna stad, som I
menen vara genom svärd, hungersnöd och pest given i den
babyloniske konungens hand: 37 Se, jag skall församla dem
ur alla de länder till vilka jag i min vrede och harm och stora
förtörnelse har fördrivit dem, och jag skall föra dem tillbaka
till denna plats och låta dem bo bär i trygghet. 38 Och de
skola vara mitt folk, och jag skall vara deras Gud. 39 Och jag
skall giva dem alla ett och samma hjärta och lära dem en
och samma väg, så att de frukta mig beständigt; för att det
må gå dem väl, och deras barn efter dem. 40 Och jag skall
sluta med dem ett evigt förbund, så att jag icke upp hör att
följa dem och göra dem gott; och min fruktan skall jag ingiva
i deras hjärtan, så att de icke vika av ifrån mig. 41 Och jag
skall hava min fröjd i att göra dem gott, och skall plantera
dem i detta land med trofasthet, av allt mitt hjärta och all min
själ. 42 Ty så säger HERREN: Likasom jag har låtit all denna
stora olycka komma över detta folk, så skall jag ock låta allt
det goda som jag lovade dem komma dem till del. 43 Och
man skall komma att köpa åkrar i detta land, om vilket I
sägen att det är en ödemark, där varken människor eller
djur kunna bo, och att det är givet i kaldéernas hand. 44 Ja,
åkrar skall man köpa för penningar, och man skall skriva och
försegla köpebrev och tillkalla vittnen i Benjamins land, i
Jerusalems omnejd och i Juda städer, både i Bergsbygdens
och i Låglandets och i Sydlandets städer; ty jag skall åter
upprätta dem, säger HERREN.

33 Och HERRENS ord kom till Jeremia för andra gången,
medan han ännu var inspärrad i fängelsegården; han
sade: 2 Så säger HERREN, han som ock utför sitt verk,
HERREN, som bereder det för att låta det komma till stånd,
han vilkens namn är HERREN: 3 Ropa till mig, så vill jag
svara dig och förkunna för dig stora och förunderliga ting,
som du icke känner. 4 Ty så säger HERREN, Israels Gud,
om husen i denna stad och om Juda konungars hus, som nu
brytas ned för belägringsvallarna och värden: 5 Man har
kommit hitin för att strida med kaldéerna, och man skall så
fylla husen med döda kroppar av människor som jag har
slagit i min vrede och förtörnelse, människor som genom all
sin ondska hava vållat att jag har måst dölja mitt ansikte
för denna stad. 6 Dock, jag skall hela dess sår och skaffa
läkedom och läka dem, och jag skall låta dem skåda frid och
trygghet i överflöd. 7 Och jag skall åter upprätta Juda och
Israel och uppbygga dem, så att de bliva såsom förut. 8
Och jag skall rena dem från all missgärning varmed de hava
syndat mot mig, och förlåta alla missgärningar genom vilka
de hava syndat mot mig och avfallit från mig. 9 Och staden
skall bliva mig till fröjd och berömmelse, och till lov och ära
inför alla jordens folk, när de få höra allt det goda som jag
gör med dem; och de skola förskräckas och darra vid åsynen
av all den lycka och all den framgång som jag bereder
henne. 10 Så säger HERREN: På denna plats, om vilken
I sägen att den är så öde att varken människor eller djur
kunna bo där, ja, här i Juda städer och på Jerusalems gator,
som äro så ödelagda att inga människor, inga invånare,
inga djur där finnas, 11 här skall man ännu en gång höra
fröjderop och glädjerop, rop för brudgum och rop för brud,
rop av människor som säga: "Tacken HERREN Sebaot,
ty HERREN är god, ty hans nåd varar evinnerligen", och
av människor som frambära lovoffer i HERRENS hus. Ty

jag vill åter upprätta landet, så att det bliver såsom förut,
säger HERREN. 12 Så säger HERREN Sebaot: På denna
plats, som nu är så öde att varken människor eller ens djur
kunna bo här, ja ock i alla hithörande städer, här skola
åter en gång finnas betesmarker där herdar kunna låta
sina hjordar lägra sig. 13 I Bergsbygdens, Låglandets och
Sydlandets städer, i Benjamins land i Jerusalems omnejd
och i andra Juda städer skola ännu en gång hjordar draga
fram, förbi herdar som räkna dem, säger HERREN. 14 Se,
dagar skola komma, säger HERREN, då jag skall uppfylla
det löftesord som jag har talat om Israels hus och angående
Juda hus. 15 I de dagarna och på den tiden skall jag låta en
rättfärdig telning växa upp åt David. Han skall skaffa rätt och
rättfärdighet på jorden. 16 I de dagarna skall Juda varda
frälst och Jerusalem bo i trygghet; och man skall kalla det så:
HERREN vår rättfärdighet. 17 Ty så säger HERREN: Aldrig
skall den tid komma, då icke en avkomling av David sitter
på Israels hus' tron, 18 aldrig den tid då icke en avkomling
av de levitiska prästerna gör tjänst inför mig och alla dagar
bär fram brännoffer och förbränner spisoffer och anställer
slaktoffer. 19 Och HERRENS ord kom till Jeremia; han sade:
20 Så säger HERREN: Först när I gören om intet mitt förbund
med dagen och mitt förbund med natten, så att det icke
bliver dag och natt i rätt tid, 21 först då skall mitt förbund
med min tjänare David bliva om intet, så att icke längre en
avkomling av honom sitter såsom konung på hans tron, och
först då mitt förbund med de levitiska prästerna, som göra
tjänst åt mig. 22 Lika oräknelig som himmelens härskara är,
och lika otalig som sanden är i havet, lika talrik skall jag låta
min tjänare Davids säd bliva och lika många leviterna, som
göra tjänst åt mig. 23 Och HERRENS ord kom till Jeremia;
han sade: 24 Har du icke märkt huru detta folk talar och
säger: "De båda släkter som HERREN utvalde, dem har han
förkastat"? Och så säga de föraktligt om mitt folk att det icke
mer synes dem vara ett folk. 25 Men så säger HERREN:
Om mitt förbund med dag och natt icke är beståndande,
och om jag icke har stadgat en fast ordning för himmel och
jord, 26 allenast då skall jag förkasta Jakobs och Davids,
min tjänares, säd, så att jag icke mer av hans säd tager dem
som skola råda över Abrahams, Isaks och Jakobs säd. Ty
jag skall åter upprätta dem och förbarma mig över dem.

34 Detta är det ord som kom till Jeremia från HERREN,
när Nebukadressar, konungen i Babel, med hela sin
här och med alla de riken på jorden, som lydde under hans
välde, och med alla folk angrep Jerusalem och alla dess
lydstäder; han sade: 2 Så säger HERREN, Israels Gud: Gå
åstad och säg till Sidkia, Juda konung, ja, säg till honom:
Så säger HERREN: Se, jag skall giva denna stad i den
babyloniske konungens hand, och han skall bränna upp den
i eld. 3 Och du själv skall icke kunna undkomma hans hand,
utan skall förvisso bliva gripen och given i hans hand, så att
du nödgas stå inför konungen i Babel, öga mot öga; och han
skall muntligen tala med dig, och du skall komma till Babel.
4 Men hör HERRENS ord, du Sidkia, Juda konung: Så säger
HERREN om dig: Du skall icke dö genom svärd. 5 Nej, i frid
skall du dö; och likasom man har anställt förbränning till dina
fäders, de förra konungarnas, ära, deras som hava varit före
dig, så skall man ock anställa förbränning till din ära och
hålla dödsklagan efter dig: "Ack ve, Herre!" Ty detta har jag
talat, säger HERREN. 6 Och profeten Jeremia talade till
Sidkia, Juda konung, allt detta i Jerusalem, 7 under det att
den babyloniske konungens här belägrade Jerusalem och
allt som ännu återstod av städer i Juda, nämligen Lakis och
Aseka; ty dessa voro de enda av Juda städer, som ännu
voro kvar och voro befästa. 8 Detta är det ord som kom till
Jeremia från HERREN, sedan konung Sidkia hade slutit ett
förbund med allt folket i Jerusalem därom att de bland sig
skulle utropa frihet, 9 så att var och en skulle släppa sin
träl och sin trälinna fria, om det var en hebreisk man eller
kvinna, på det att icke den ene juden skulle hava den andre
till träl. 10 Och detta hörsammades av alla furstarna och allt
folket, av dem som hade varit med om förbundet och lovat
att var och en skulle släppa sin träl och sin trälinna fria, så
att han icke mer skulle hava dem till trälar; de hörsammade
det och släppte dem. 11 Men sedermera ändrade de sig
och togo tillbaka de trälar och trälinnor som de hade släppt
fria, och gjorde dem åter till trälar och trälinnor. 12 Då kom
HERRENS ord till Jeremia från HERREN; han sade: 13 Så
säger HERREN, Israels Gud: Jag själv slöt ett förbund med
edra fäder på den tid då jag förde dem ut ur Egyptens land,
ur träldomshuset; jag sade: 14 "När sju år äro förlidna, skall
var och en av eder släppa sin broder, hebréen, som har sålt
sig åt dig och tjänat dig i sex år; du skall då släppa honom fri
ur din tjänst." Dock ville edra fäder icke höra på mig eller
böja sina öron därtill. 15 Men I haven nyss vänt om och gjort
vad rätt är i mina ögon, i det att I haven utropat frihet var
och en för sin broder. Och I haven härom slutit ett förbund
inför mitt ansikte, i det hus som är uppkallat efter mitt namn.
16 Men nu haven I åter ändrat eder och ohelgat mitt namn
och tagit tillbaka var och en sin träl och sin trälinna, dem
som I haden släppt fria till att gå vart de ville; ja, I haven nu
åter gjort dem till edra trälar och trälinnor. 17 Därför säger
HERREN så: I haven icke hört på mig och utropat frihet
var och en för sin broder och sin nästa. Så utropar då jag,

säger HERREN, för eder frihet att hemfalla åt svärd, pest
och hungersnöd; ja, jag skall göra eder till en varnagel för
alla riken på jorden. 18 Och de män som hava överträtt
mitt förbund och icke hållit förpliktelserna vid det förbund
de slöto inför mitt ansikte -- vid kalven som av dem blev
huggen i två stycken, mellan vilka de gingo -- 19 dessa män,
nämligen Judas och Jerusalems furstar, hovmännen och
prästerna och allt folket i landet, som gingo mellan styckena
av kalven, 20 dem skall jag giva i deras fienders hand, i
de mäns hand, som stå efter deras liv; och deras döda
kroppar skola bliva mat åt himmelens fåglar och markens
djur. 21 Och Sidkia, Juda konung, med hans furstar skall jag
giva i deras fienders hand, i de mäns hand, som stå efter
deras liv, och i händerna på den babyloniske konungens
här, som nu har dragit bort ifrån eder. 22 Se, jag skall giva
dem befallning, säger HERREN, att de åter skola draga mot
denna stad och belägra den; och de skola då intaga den och
bränna upp den i eld. Och Juda städer skall jag göra till en
ödemark, där ingen bor.

35 Detta är det ord som kom till Jeremia från HERREN
i Jojakims, Josias sons, Juda konungs, tid; han sade 2
Gå bort till rekabiternas släkt och tala med dem, och för dem
till HERRENS hus, in i en av kamrarna, och giv dem vin att
dricka. 3 Då tog jag med mig Jaasanja, son till Jeremia, son
till Habassinja, jämte hans bröder och alla hans söner och
rekabiternas hela övriga släkt, 4 och förde dem till HERRENS
hus, in i den kammare som innehades av sönerna till
gudsmannen Hanan, Jigdaljas son, den kammare som ligger
bredvid furstarnas, ovanom dörrvaktaren Maasejas, Sallums
sons, kammare. 5 Och jag satte fram för rekabiternas släkt
kannor, fulla med vin, så ock bägare, och sade till dem:
"Dricken vin?" 6 Men de svarade: "Vi dricka icke vin. Ty vår
fader Jonadab, Rekabs son, har bjudit oss och sagt: 'I och
edra barn skolen aldrig dricka vin; 7 och hus skolen I icke
bygga, och säd skolen I icke så, och vingårdar skolen I icke
plantera, ej heller äga sådana, utan I skolen bo i tält i all
eder tid, för att I mån länge leva i det land där I bon såsom
främlingar.' 8 Och vi hava hörsammat vår fader Jonadabs,
Rekabs sons, befallning, i allt vad han har bjudit oss, så att
vi med våra hustrur och våra söner och döttrar aldrig dricka
vin, 9 ej heller bygga hus till att bo i, ej heller äga vingårdar
eller åkrar eller säd. 10 Vi hava alltså bott i tält och hava
hörsammat och gjort allt vad vår fader Jonadab har bjudit
oss. 11 Men när Nebukadressar, konungen i Babel, drog upp
och föll in i landet, sade vi: 'Välan, vi vilja begiva oss till
Jerusalem, undan kaldéernas och araméernas här.' Och så
bosatte vi oss i Jerusalem." 12 Och HERRENS ord kom till
Jeremia; han sade: 13 Så säger HERREN Sebaot, Israels
Gud: Gå åstad och säg till Juda män och till Jerusalems
invånare: Skolen I då icke taga emot tuktan, så att I hören
mina ord, säger HERREN? 14 Det bud som Jonadab,
Rekabs son, gav sina barn, att de icke skulle dricka vin, det
har blivit iakttaget, och ännu i dag dricka de icke vin, av
hörsamhet mot sin faders bud. Men själv har jag titt och ofta
talat till eder, och I haven dock icke hörsammat mig. 15 Och
titt och ofta har jag sänt till eder alla mina tjänare profeterna
och låtit säga: "Vänden om, var och en från sin onda väg,
och bättren edert väsende, och följen icke efter andra gudar,
så att I tjänen dem; då skolen I få bo i det land som jag har
givit åt eder och edra fäder." Men I böjden icke edert öra
därtill och hörden icke på mig. 16 Eftersom nu detta folk icke
har hörsammat mig, såsom Jonadabs, Rekabs sons, barn
hava iakttagit det bud som deras fader gav dem, 17 därför
säger HERREN, härskarornas Gud, Israels Gud, så: Se,
över Juda och över alla Jerusalems invånare skall jag låta
all den olycka komma, som jag har förkunnat över dem,
därför att de icke hörde, när jag talade till dem, och icke
svarade, när jag kallade på dem. 18 Och till rekabiternas
släkt sade Jeremia: Så säger HERREN Sebaot, Israels Gud:
Därför att I haven hörsammat eder fader Jonadabs bud och
hållit alla hans bud och i alla stycken gjort såsom han har
bjudit eder, 19 därför säger HERREN Sebaot, Israels Gud,
så: Aldrig skall den tid komma, då icke en avkomling av
Jonadab, Rekabs son, står inför mitt ansikte.

36 I Jojakims, Josias sons, Juda konungs, fjärde
regeringsår kom detta ord till Jeremia från HERREN;
han sade: 2 Tag dig en bokrulle och teckna däri upp allt
vad jag har talat till dig angående Israel och Juda och alla
hednafolk, från den dag då jag först talade till dig i Josias tid
ända till denna dag. 3 Kanhända skall Juda hus, när de höra
all den olycka som jag har i sinnet att göra dem, vända om,
var och en från sin onda väg, och så skall jag förlåta dem
deras missgärning och synd. 4 Då kallade Jeremia till sig
Baruk, Nerias son; och efter Jeremias diktamen tecknade
Baruk i en bokrulle upp alla de ord som HERREN hade talat
till honom. 5 Och Jeremia bjöd Baruk och sade: "Jag är själv
under tvång, så att jag icke kan begiva mig till HERRENS
hus. 6 Men gå du dit; och ur den rulle som du har skrivit efter
min diktamen må du därpå fastedagen läsa UPP HERRENS
ord inför folket i HERRENS hus. Inför hela Juda, så många
som komma in från sina städer, må du ock läsa upp dem. 7
Kanhända skola de då bönfalla inför HERREN och vända
om, var och en från sin onda väg. Ty stor är den vrede och
förtörnelse som HERREN har uttalat över detta folk." 8 Och

Baruk, Nerias son, gjorde alldeles såsom profeten Jeremia
hade bjudit honom: i HERRENS hus läste han ur boken upp
HERRENS ord. 9 I Jojakims, Josias sons, Juda konungs,
femte regeringsår, i nionde månaden, utlystes nämligen en
fasta inför HERREN, vilken hölls av allt folket i Jerusalem
och av allt det folk som från Juda städer hade kommit
till Jerusalem. 10 Då läste Baruk ur boken upp Jeremias
ord; han läste upp dem i HERRENS hus, i sekreteraren
Gemarjas, Safans sons, kammare på den övre förgården,
vid ingången till nya porten på HERRENS hus, inför allt
folket. 11 När nu Mika; son till Gemarja, son till Safan, hade
hört alla HERRENS ord uppläsas ur boken, 12 gick han ned
till konungshuset och in i sekreterarens kammare; där sutto
då alla furstarna: sekreteraren Elisama, Delaja, Semajas
son, Elnatan, Akbors son, Gemarja, Safans son, Sidkia,
Hananjas son, och alla de andra furstarna. 13 Och Mika
omtalade för dem allt vad han hade hört Baruk läsa upp
ur boken inför folket. 14 Då sände alla furstarna Jehudi,
son till Netanja, son till Selemja, Kusis son, åstad till Baruk
och läto säga honom: "Tag med dig den rulle varur du har
läst inför folket, och kom hit." Och Baruk, Nerias son, tog
rullen med sig och kom till dem. 15 Då sade de till honom:
"Sätt dig ned och läs den inför oss." Och Baruk läste inför
dem. 16 När de då hörde allt som stod där, sågo de med
förskräckelse på varandra och sade till Baruk: "Vi måste
omtala för konungen allt som står här." 17 Och de frågade
Baruk och sade: "Tala om för oss huru det skedde att du efter
hans diktamen tecknade upp allt detta." 18 Baruk svarade
dem: "Han dikterade för mig allt detta, och jag tecknade upp
det i boken med bläck." 19 Då sade furstarna till Baruk: "Gå
och göm dig, du jämte Jeremia, och låten ingen veta var I
ären." 20 Därefter, sedan de hade lämnat rullen i förvar i
sekreteraren Elisamas kammare, gingo de in till konungen
på förgården och omtalade så allt för konungen. 21 Då sände
konungen Jehudi att hämta rullen; och denne hämtade den
från sekreteraren Elisamas kammare. Sedan läste Jehudi
upp den inför konungen och inför alla furstarna, som stodo
omkring konungen. 22 Konungen bodde då i vinterhuset, ty
det var den nionde månaden. Och kolpannan stod påtänd
framför honom; 23 och så ofta Jehudi hade läst tre eller fyra
spalter, skar han av rullen med pennkniven och kastade
stycket på elden i kolpannan, ända till dess att hela rullen
var förtärd av elden i kolpannan. 24 Och varken konungen
själv eller någon av hans tjänare blev förskräckt eller rev
sönder sina kläder, när de hörde allt detta som upplästes. 25
Och fastän Elnatan, Delaja och Gemarja bådo konungen att
han icke skulle bränna upp rullen, lyssnade han icke till dem.
26 I stället bjöd konungen Jerameel, konungasonen, och
Seraja, Asriels son, och Selemja, Abdeels son, att de skulle
gripa skrivaren Baruk och profeten Jeremia. Men HERREN
gömde dem undan. 27 Men sedan konungen hade bränt upp
rullen med det som Baruk efter Jeremias diktamen hade
skrivit däri, kom HERRENS ord till Jeremia; han sade: 28 Tag
dig nu åter en annan rulle och teckna däri upp allt vad som
förut stod i den förra rullen, den som Jojakim, Juda konung,
brände upp. 29 Men angående Jojakim, Juda konung, skall
du säga: Så säger HERREN: Du har bränt upp denna rulle
och sagt: "Huru kunde du skriva däri att konungen i Babel
förvisso skall komma och fördärva detta land, och göra slut
på både människor och djur däri?" 30 Därför säger HERREN
så om Jojakim, Juda konung: Ingen ättling av honom skall
sitta på Davids tron; och hans egen döda kropp skall komma
att ligga utkastad, prisgiven åt hettan om dagen och åt
kölden om natten. 31 Och jag skall hemsöka honom och
hans avkomlingar och hans tjänare för deras missgärnings
skull, och över dem och över Jerusalems invånare och över
Juda män skall jag låta all den olycka komma, som jag har
förkunnat över dem, fastän de icke hava velat höra. 32 Då
tog Jeremia en annan rulle och gav den åt skrivaren Baruk,
Nerias son; och efter Jeremias diktamen tecknade denne
däri upp allt vad som hade stått i den bok som Jojakim, Juda
konung, hade bränt upp i eld. Och till detta lades ytterligare
mycket annat av samma slag.

37 Och Sidkia, Josias son, blev konung i stället för Konja,
Jojakims son; ty Nebukadressar, konungen i Babel,
gjorde honom till konung i Juda land. 2 Men varken han eller
hans tjänare eller folket i landet hörda på HERRENS ord,
dem som han talade genom profeten Jeremia. 3 Dock sände
konung Sidkia åstad Jehukal, Selemjas son, och prästen
Sefanja, Maasejas son, till profeten Jeremia och lät säga:
"Bed för oss till HERREN, vår Gud." 4 Jeremia gick då ännu
ut och in bland folket, ty man hade ännu icke satt honom i
fängelse. 5 Och Faraos här hade då dragit ut från Egypten;
och när kaldéerna, som belägrade Jerusalem, hade fått höra
ryktet därom, hade de dragit sig tillbaka från Jerusalem. 6
Då kom HERRENS ord till profeten Jeremia; han sade: 7 Så
säger HERREN, Israels Gud: Så skolen I svara Juda konung,
som har sänt eder till mig för att fråga mig: "Se, Faraos här,
som har dragit ut till eder hjälp, skall vända tillbaka till sitt
land Egypten. 8 Sedan skola kaldéerna komma tillbaka och
belägra denna stad och de skola då intaga den och bränna
upp den i eld. 9 Därför säger HERREN så: Bedragen icke
eder själva med att tänka: 'Kaldéerna skola nu en gång för
alla draga bort ifrån oss'; ty de skola icke draga bort. 10 Nej,

om I än så slogen kaldéernas hela här, när de strida mot
eder, att allenast några svårt sårade män blevo kvar av dem,
så skulle dessa resa sig upp, var och en i sitt tält, och skulle
bränna upp denna stad i eld. 11 Men när kaldéernas här
hade dragit sig tillbaka från Jerusalem för Faraos har, 12
ville Jeremia lämna Jerusalem och begiva sig till Benjamins
land, för att där taga i besittning en jordlott bland folket.
13 När han då kom till Benjaminsporten, stod där såsom
vakthavande en man vid namn Jiria, son till Selemja, son till
Hananja; denne grep profeten Jeremia och sade: "Du vill
gå över till kaldéerna." 14 Jeremia svarade: "Det är icke
sant; jag vill icke gå över till kaldéerna", men ingen hörde
på honom. Och Jiria grep Jeremia och förde honom till
furstarna. 15 Och furstarna förtörnades på Jeremia och läto
hudflänga honom och satte honom i häkte i sekreteraren
Jonatans hus, ty detta hade de gjort till fängelse. 16 Men när
Jeremia hade kommit i fängelsehålan, ned i fångvalven,
och suttit där en lång tid, 17 sände konung Sidkia och lät
hämta honom; och hemma hos sig frågade konungen honom
hemligen och sade: "Har något ord kommit från HERREN
Jeremia svarade: "Ja"; och han tillade: "Du skall bliva given
i den babyloniske konungens hand. 18 Därefter frågade
Jeremia konung Sidkia: "Varmed har jag försyndat mig mot
dig och dina tjänare och detta folk, eftersom I haven satt mig
i fängelse? 19 Och var äro nu edra profeter, som profeterade
för eder och sade: 'Konungen i Babel skall icke komma
över eder och över detta land'? 20 Så hör mig nu, herre
konung; värdes upptaga min bön: sänd mig icke tillbaka
till sekreteraren Jonatans hus, på det att jag icke må dö
där." 21 På konung Sidkias befallning satte man då Jeremia i
förvar i fängelsegården, och gav honom en kaka bröd om
dagen från Bagargatan, till dess att det var slut på allt brödet
i staden. Så stannade Jeremia i fängelsegården.

38 Men Sefatja, Mattans son, och Gedalja, Pashurs son,
och Jukal, Selemjas son, och Pashur, Malkias son,
hörde huru Jeremia talade till allt folket och sade: 2 "Så
säger HERREN: Den som stannar kvar i denna stad, han
skall dö genom svärd eller hunger eller pest, men den som
giver sig åt kaldéerna, han skall få leva, ja, han skall vinna
sitt liv såsom ett byte och få leva. 3 Ty så säger HERREN:
Denna stad skall förvisso bliva given i händerna på den
babyloniske konungens här, och han skall intaga den. 4
Då sade furstarna till konungen: "Denne man bör dödas,
eftersom han gör folket modlöst, både det krigsfolk som
ännu är kvar här i staden och jämväl allt det övrig: folket, i
det att han talar sådan: ord till dem. Ty denne man söker
icke folkets välfärd, utan dess olycka. 5 Konung Sidkia
svarade: "Välan han är i eder hand; ty konungen förmår
intet mot eder." 6 Då togo de Jeremia och kastad honom i
konungasonen Malkias brunn på fängelsegården; de släppte
Jeremia ditned med tåg. I brunnen var intet vatten, men
dy, och Jeremia sjönk ned i dyn. 7 När nu etiopiern Ebed-
Melek, en hovman, som befann sig i konungshuset, under
det att konungen uppehöll sig i Benjaminsporten, fick höra
att de hade sänkt Jeremia ned i brunnen, 8 begav han
sig åstad från konungshuset och talade till konungen och
sade: 9 "Min herre konung, dessa män hava handlat illa i allt
vad de hava gjort mot profeten Jeremia; ty de hava kastat
honom i brunnen, där han strax måste dö av hunger, då nu
intet bröd finnes i staden. 10 Då bjöd konungen etiopiern
Ebed-Melek och sade: "Tag med dig härifrån trettio män,
och drag profeten Jeremia upp ur brunnen, innan han dör."
11 Så tog då Ebed-Melek männen med sig och begav sig
till konungshuset, till rummet under skattkammaren, och
hämtade därifrån trasor av sönderrivna och utslitna kläder
och lät sänka ned dem med tåg till Jeremia i brunnen. 12
Och etiopiern Ebed-Melek sade till Jeremia: "Lägg trasorna
av de sönderrivna och utslitna kläderna under dina armar,
mellan dem och tågen." Och Jeremia gjorde så. 13 Sedan
drogo de med tågen Jeremia upp ur brunnen. Men Jeremia
måste stanna i fängelsegården. 14 Därefter sände konung
Sidkia åstad och lät hämta profeten Jeremia till sig vid
tredje ingången till HERRENS hus. Och konungen sade
till Jeremia: "Jag vill fråga dig något dölj intet för mig." 15
Jeremia sade till Sidkia: "Om jag säger dig något, så kommer
du förvisso att låta döda mig; och om jag giver dig ett råd, så
hör du icke på mig." 16 Då gav konung Sidkia Jeremia sin
ed, hemligen, och sade: "Så sant HERREN lever, han som
har givit oss detta vårt liv: jag skall icke låta döda dig, ej
heller skall jag lämna dig i händerna på dessa män som
stå efter ditt liv." 17 Då sade Jeremia till Sidkia: "Så säger
HERREN, härskarornas Gud, Israels Gud: Om du giver dig
åt den babyloniske konungens furstar, så skall du få leva,
och denna stad skall då icke bliva uppbränd i eld, utan du
och ditt hus skolen få leva. 18 Men om du icke giver dig åt
den babyloniske konungens furstar, då skall denna stad bliva
given i kaldéernas hand, och de skola bränna upp den i eld,
och du själv skall icke undkomma deras hand." 19 Konung
Sidkia svarade Jeremia: "Jag rädes för de judar som hava
gått över till kaldéerna; kanhända skall man lämna mig i
deras händer, och de skola då hantera mig skändligt." 20
Jeremia sade: "Man skall icke göra det. Hör blott HERRENS
röst i vad jag säger dig, så skall det gå dig väl, och du skall
få leva. 21 Men om du vägrar att giva dig, så är detta vad

HERREN har uppenbarat för mig: 22 Se, alla de kvinnor
som äro kvar i Juda konungs hus skola då föras ut till den
babyloniske konungens furstar; och kvinnorna skola klaga:
'Dina vänner sökte förleda dig, och de fingo makt med dig.
Dina fötter fastnade i dyn; då drogo de sig undan' 23 Och alla
dina hustrur och dina barn skall man föra ut till kaldéerna,
och du själv skall icke undkomma deras hand, utan skall
varda gripen av den babyloniske konungens hand och bliva
en orsak till att denna stad brännes upp i eld." 24 Då sade
Sidkia till Jeremia: "Låt ingen få veta vad här har blivit talat;
eljest måste du dö. 25 Och om furstarna få höra att jag har
talat med dig, och de komma till dig och säga till dig: 'Låt oss
veta vad du har sagt till konungen; dölj intet för oss, så skola
vi icke döda dig; säg oss ock vad konungen har sagt till dig' -
- 26 då skall du svara dem: 'Jag bönföll inför konungen att
han icke skulle sända mig tillbaka till Jonatans hus för att dö
där.'" 27 Och alla furstarna kommo till Jeremia och frågade
honom; men han svarade dem alldeles såsom konungen
hade bjudit honom. Då tego de och gingo bort ifrån honom,
eftersom ingen hade hört huru det verkligen hade gått till. 28
Men Jeremia fick stanna i fängelsegården ända till den dag
då Jerusalem blev intaget.

39 -- efter det att Nebukadressar, konungen i Babel, med
hela sin här hade kommit till Jerusalem och begynt
belägra det i Sidkia, Juda konungs, nionde regeringsår,
i tionde månaden, 2 och efter det att staden; hade blivit
stormad i Sidkias elfte regeringsår, i fjärde månaden, på
nionde dagen månaden 3 drogo alla den babyloniske
konungens furstar därin och stannade i Mellersta porten:
nämligen Nergal Sareser, Samgar-Nebo, Sarsekim, överste
hovmannen, Nergal-Sareser, överste magern, och alla den
babyloniske konungens övriga furstar. 4 Och när Sidkia,
Juda konung, med allt sitt krigsfolk fick se dem, flydde
de och drogo om natten ut ur staden, på den väg som
ledde till den kungliga trädgården, genom porten mellan
de båda murarna; och han tog vägen bort åt Hedmarken
till. 5 Men kaldéernas här förföljde dem och de hunno upp
Sidkia på Jeriko hedmarker. Och de togo fatt honom och
förde honom till Nebukadressar, den babyloniske konungen,
i Ribla i Hamats land; där höll denne rannsakning och
dom med honom. 6 Och den babyloniske konungen lät
i Ribla slakta Sidkias barn inför hans ögon; också alla
andra Juda ädlingar lät konungen i Babel slakta. 7 Och
på Sidkia själv lät han sticka ut ögonen och lät fängsla
honom med kopparfjättrar, för att föra honom till Babel.
8 Och kaldéerna brände upp i eld både konungens hus
och folkets hus och bröto ned Jerusalems murar. 9 Och
återstoden av folket, dem som voro kvar i staden, och de
över löpare som hade gått över till honom, och vad som för
övrigt var kvar av folket, dem förde Nebusaradan, översten
för drabanterna, bort till Babel. 10 Men av de ringaste bland
folket, av dem som ingenting hade, lämnade Nebusaradan,
översten för drabanterna, några kvar i Juda land, och gav
dem samtidigt vingårdar och åkerfält. 11 Och Nebukadressar,
konungen Babel, gav genom Nebusaradan, översten för
drabanterna, befallning angående Jeremia och sade: 12
"Tag honom och se i honom till godo, och gör honom icke
något ont, utan gör med honom efter som han själv begär av
dig." 13 Då sände Nebusaradan, översten för drabanterna,
och Nebusasban, överste hovmannen, och Nergal-Sareser,
överste magern, och alla den babyloniske konungens övriga
väldige -- 14 dessa sände bort och läto hämta Jeremia ifrån
fängelsegården och lämnade honom åt Gedalja, son till
Ahikam, son till Safan, på det att denne skulle föra honom
hem; så fick han stanna där bland folket. 15 Men HERRENS
ord hade kommit till Jeremia, medan han var inspärrad i
fängelsegården; han hade sagt: 16 Gå och säg till etiopiern
Ebed-Melek: Så säger HERREN Sebaot, Israels Gud: Se,
vad jag har förkunnat, det skall jag låta komma över denna
stad, till dess olycka och icke till dess lycka, och det skall
uppfyllas i din åsyn på den dagen. 17 Men dig skall jag
rädda på den dagen, säger HERREN, och du skall icke bliva
given i de mäns hand, som du fruktar för. 18 Ty jag skall
förvisso låta dig komma undan, och du skall icke falla för
svärd, utan vinna ditt liv såsom ett byte, därför att du har
förtröstat på mig, säger HERREN.

40 Detta är det ord som kom till Jeremia från HERREN,
sedan Nebusaradan, översten för drabanterna, hade
släppt honom lös från Rama; denne lät nämligen hämta
honom, där han låg bunden med kedjor bland alla andra
fångar ifrån Jerusalem och Juda, som skulle föras bort till
Babel. 2 Översten för drabanterna lät alltså hämta Jeremia
och sade till honom: "HERREN, din Gud, hade förkunnat
denna olycka över denna plats; 3 och HERREN har låtit
den komma och har gjort såsom han hade sagt. I haden ju
syndat mot HERREN och icke hört hans röst, och därför har
detta vederfarits eder. 4 Och se, nu löser jag dig i dag ur
kedjorna som dina händer hava varit bundna med. Om du är
sinnad att komma med mig till Babel, så kom, och jag skall
då se dig till godo; men om du icke är sinnad att komma
med mig till Babel, så gör det icke. Se, hela landet ligger
öppet för dig; dit dig synes gott och rätt att gå, dit må du gå."
5 Och då han ännu dröjde att vända tillbaka, tillade han:
"Vänd tillbaka till Gedalja, son till Ahikam, son till Safan, som

konungen i Babel har satt över Juda städer, och stanna hos
honom bland folket. Eller gå åt vilket annat håll som helst
dit det behagar dig att gå." Och översten för drabanterna
gav honom vägkost och skänker och lät honom gå. 6 Så
begav sig då Jeremia till Gedalja, Ahikams son, i Mispa och
stannade hos honom bland folket som var kvar i landet. 7
När då alla krigshövitsmännen på landsbygden jämte sina
män fingo höra att konungen i Babel hade satt Gedalja,
Ahikams son, över landet, och att han hade anförtrott åt
honom män kvinnor och barn, och dem av de ringaste i
landet, som man icke hade fört bort till Babel, 8 kommo
de till Gedalja i Mispa, nämligen Ismael, Netanjas son,
Johanan och Jonatan, Kareas söner, Seraja, Tanhumets son,
netofatiten Ofais söner och Jesanja, maakatitens son, med
sina män. 9 Och Gedalja, son till Ahikam, son till Safan, gav
dem och deras män sin ed och sade: "Frukten icke för att
tjäna kaldéerna. Stannen kvar i landet, och tjänen konungen
i Babel, så skall det gå eder väl. 10 Se, själv stannar jag
kvar i Mispa, för att vara till tjänst åt kaldéer som komma till
oss; men I mån insamla vin och frukt och olja och lägga det i
edra kärl, och stanna kvar i de städer som I haven tagit i
besittning." 11 Då nu också alla de judar som voro i Moabs
och Ammons barns och Edoms land, och de som voro i
andra länder hörde att konungen i Babel hade låtit några av
judarna bliva kvar, och att han hade satt över dem Gedalja,
son till Ahikam, son till Safan, 12 vände alla dessa judar
tillbaka från alla de orter dit de hade blivit fördrivna, och
kommo till Juda land, till Gedalja i Mispa. Och de inbärgade
vin och frukt i stor myckenhet. 13 Men Johanan, Kareas
son, och alla krigshövitsmännen på landsbygden kommo
till Gedalja i Mispa 14 och sade till honom: "Du vet väl att
Baalis, Ammons barns konung, har sänt hit Ismael, Netanjas
son, för att slå ihjäl dig?" Men Gedalja, Ahikams son, trodde
dem icke. 15 Och Johanan, Kareas son, sade i hemlighet
till Gedalja i Mispa: "Låt mig gå åstad och dräpa Ismael,
Netanjas son; ingen skall få veta det. Varför skulle han få
slå ihjäl dig och så bliva en orsak till att vi judar, som hava
församlats till dig, allasammans förskingras, och vad som är
kvar av Juda förgås?" 16 Men Gedalja, Ahikams son, sade
till Johanan, Kareas son: "Du får icke göra detta; ty vad du
säger om Ismael är icke sant."

41 Men i sjunde månaden kom Ismael, son till Netanja, son
till Elisama, av konungslig börd och en av konungens
väldige, med tio män till Gedalja, Ahikams son, i Mispa, och
de höllo måltid tillsammans i Mispa. 2 Och Ismael, Netanjas
son, jämte de tio män som voro med honom, överföll då
Gedalja, son till Ahikam, son till Safan, och slog honom till
döds med svärd, honom som konungen i Babel hade satt
över landet. 3 Därjämte dräpte Ismael alla de judar som
voro hos Gedalja i Mispa, så ock alla de kaldéer som funnos
där, och som tillhörde krigsfolket. 4 Dagen efter den då han
hade dödat Gedalja, och innan ännu någon visste av detta,
5 kom en skara av åttio män från Sikem, Silo och Samaria;
de hade rakat av sig skägget och rivit sönder sina kläder och
ristat märken på sig, och hade med sig spisoffer och rökelse
till att frambära i HERRENS hus. 6 Och Ismael, Netanjas
son, gick ut emot dem från Mispa, gråtande utan uppehåll.
Och när han mötte dem, sade han till dem: "Kommen in
till Gedalja, Ahikams son." 7 Men när de hade kommit in i
staden, blevo de nedstuckna av Ismael, Netanjas son, och
de män som voro med honom, och kastade i brunnen. 8
Men bland dem funnos tio män som sade till Ismael: "Döda
oss icke; ty vi hava förråd av vete, korn, olja och honung
gömda på landsbygden." Då lät han dem vara och dödade
dem icke med de andra. 9 Och brunnen i vilken Ismael
kastade kropparna av alla de män som han hade dräpt, när
han dräpte Gedalja, var densamma som konung Asa hade
låtit göra, när Baesa, Israels konung, anföll honom; denna
fylldes nu av Ismael, Netanjas son, med ihjälslagna män. 10
Därefter bortförde Ismael såsom fångar allt det folk som
var kvar i Mispa, konungadöttrarna och allt annat folk som
hade lämnats kvar i Mispa, och som Nebusaradan, översten
för drabanterna, hade anförtrott åt Gedalja, Ahikams son;
dem bortförde Ismael, Netanjas son; såsom fångar och drog
åstad bort till Ammons barn. 11 Men när Johanan, Kareas
son, och alla de krigshövitsmän som voro med honom fingo
höra om allt det onda som Ismael, Netanjas son, hade gjort,
12 togo de alla sina män och gingo åstad för att strida mot
Ismael, Netanjas son; och de träffade på honom vid det
stora vattnet i Gibeon. 13 Då nu hela skaran av dem som
Ismael förde med sig fick se Johanan, Kareas son, och alla
de krigshövitsmän som voro med honom, blevo de glada; 14
och de vände om, hela skaran av dem som Ismael hade
bortfört såsom fångar ifrån Mispa, och gåvo sig åstad tillbaka
till Johanan, Kareas son. 15 Men Ismael, Netanjas son,
räddade sig med åtta män undan Johanan och begav sig till
Ammons barn. 16 Och Johanan, Kareas son, och alla de
krigshövitsmän som voro med honom togo med sig allt som
var kvar av folket, dem av Mispas invånare, som han hade
vunnit tillbaka från Ismael, Netanjas son, sedan denne hade
dräpt Gedalja, Ahikams son: både krigsmän och kvinnor
och barn och hovmän, som han hade hämtat tillbaka från
Gibeon. 17 Och de drogo åstad; men i Kimhams härbärge
invid Bet-Lehem stannade de, för att sedan draga vidare och

komma till Egypten, 18 undan kaldéerna; ty de fruktade för
dessa, eftersom Ismael, Netanjas son, hade dräpt Gedalja,
Ahikams son, vilken konungen i Babel hade satt över landet

42 Då trädde alla krigshövitsmännen fram, jämte Johanan,
Kareas son, och Jesanja, Hosajas son, så ock allt
folket, både små och stora, 2 och sade till profeten Jeremia:
"Värdes upptaga vår bön: bed för oss till HERREN, din Gud,
för hela denna kvarleva -- ty vi äro blott några få, som hava
blivit kvar av många; du ser med egna ögon att det är så
med oss. 3 Må så HERREN, din Gud, kungöra för oss
vilken väg vi böra gå, och vad vi hava att göra." 4 Profeten
Jeremia svarade dem: "Jag vill lyssna till eder. Ja, jag vill
bedja till HERREN, eder Gud, såsom I haven begärt. Och
vadhelst HERREN svarar eder skall jag förkunna för eder;
intet skall jag undanhålla för eder." 5 Då sade de till Jeremia:
"HERREN vare ett sannfärdigt och osvikligt vittne mot oss,
om vi icke i alla stycken göra efter det ord varmed HERREN,
din Gud, sänder dig till oss. 6 Det må vara gott eller ont, så
vilja vi höra HERRENS, vår Guds, röst, hans som vi sända
dig till; på det att det må gå oss väl, när vi höra HERRENS,
vår Guds, röst." 7 Och tio dagar därefter kom HERRENS ord
till Jeremia. 8 Då kallade han till sig Johanan, Kareas son,
och alla de krigshövitsmän som voro med honom, och allt
folket, både små och stora, 9 och sade till dem: Så säger
HERREN, Israels Gud, han som I haven sänt mig till, för att
jag skulle hos honom bönfalla för eder: 10 Om I stannen
kvar i detta land, så skall jag uppbygga eder och ej mer slå
eder ned; jag skall plantera eder och ej mer upprycka eder.
Ty jag ångrar det onda som jag har gjort eder. 11 Frukten
icke mer för konungen i Babel, som I nu frukten för, frukten
icke för honom, säger HERREN. Ty jag är med eder och vill
frälsa eder och rädda eder ur hans hand. 12 Jag vill låta
eder finna barmhärtighet; ja, han skall bliva barmhärtig mot
eder och låta eder vända tillbaka till edert land. 13 Men om I
sägen: "Vi vilja icke stanna i detta land", om I alltså icke
hören HERRENS, eder Guds, röst, 14 utan tänken: "Nej, vi
vilja begiva oss till Egyptens land, där vi slippa att se krig
och höra basunljud och hungra efter bröd, där vilja vi bo" --
15 välan, hören då HERRENS ord, I kvarblivna av Juda: Så
säger HERREN Sebaot, Israels Gud: Om I verkligen ställen
eder färd till Egypten och kommen dit, för att bo där såsom
främlingar, 16 så skall svärdet, som I frukten för, hinna upp
eder där i Egyptens land, och hungersnöden, som I rädens
för, skall följa efter eder dit till Egypten, och där skolen I dö.
17 Ja, de människor som ställa sin färd till Egypten, för att
bo där, skola alla dö genom svärd, hunger och pest, och
ingen av dem skall slippa undan och kunna rädda sig från
den olycka som jag skall låta komma över dem. 18 Ty så
säger HERREN Sebaot, Israels Gud: Likasom min vrede och
förtörnelse har utgjutit sig över Jerusalems invånare, så skall
ock min förtörnelse utgjuta sig över eder, om I begiven eder
till Egypten, och I skolen bliva ett exempel som man nämner,
när man förbannar, och ett föremål för häpnad, bannande
och smälek, och I skolen aldrig mer få se denna ort. 19 Ja,
HERREN säger till eder, I kvarblivna av Juda: Begiven eder
icke till Egypten. Märken väl att jag i dag har varnat eder. 20
Ty I bedrogen eder själva, när I sänden mig till HERREN,
eder Gud, och saden: "Bed för oss till HERREN, vår Gud;
och vadhelst HERREN, vår Gud, säger, det må du förkunna
för oss, så vilja vi göra det." 21 Jag har nu i dag förkunnat det
för eder. Men I haven icke velat höra HERRENS, eder Guds,
röst, i allt det varmed han har sänt mig till eder. 22 Så veten
nu att I skolen dö genom svärd, hunger och pest, på den ort
dit I åstunden att komma, för att bo där såsom främlingar.

43 Men när Jeremia hade talat till allt folket alla HERRENS,
deras Guds, ord, med vilka HERREN, deras Gud,
hade sänt honom till dem, allt som sagt är, 2 då svarade
Asarja, Hosajas son, och Johanan, Kareas son, och alla de
övriga fräcka männen -- dessa svarade Jeremia: "Det är icke
sant vad du säger; HERREN, vår Gud, har icke sänt dig
och låtit säga: 'I skolen icke begiva eder till Egypten, för att
bo där såsom främlingar.' 3 Nej, det är Baruk, Nerias son,
som uppeggar dig mot oss, på det att vi må bliva givna i
kaldéernas hand, för att dessa skola döda oss eller föra oss
bort till Babel." 4 Och varken Johanan, Kareas son, eller
någon av krigshövitsmännen eller någon av folket ville höra
HERRENS röst och stanna kvar i Juda land. 5 I stället togo
Johanan, Kareas son, och alla krigshövitsmännen med sig
alla de kvarblivna av Juda, dem som från alla de folk till vilka
de hade varit fördrivna hade kommit tillbaka, för att bo i Juda
land, 6 både män, kvinnor och barn, där till konungadöttrarna
och alla andra som Nebusaradan, översten för drabanterna,
hade lämnat kvar hos Gedalja, son till Ahikam, son till Safan,
jämväl profeten Jeremia och Baruk, Nerias son, 7 och
begåvo sig till Egyptens land, ty de ville icke höra HERRENS
röst. Och de kommo så fram till Tapanhes. 8 Och HERRENS
ord kom till Jeremia i Tapanhes; han sade: 9 Tag dig några
stora stenar och mura in dem i murbruket, där tegelgolvet
lägges, vid ingången till Faraos hus i Tapanhes; gör detta
inför judiska mäns ögon 10 och säg till dem: Så säger
HERREN Sebaot, Israels Gud: Se, jag skall sända åstad och
hämta min tjänare Nebukadressar, konungen i Babel, och
hans tron skall jag sätta upp ovanpå de stenar som jag har
låtit mura in har, och han skall på dem breda ut sin tronmatta.

11 Ty han skall komma och slå Egyptens land och giva i
pestens våld den som hör pesten till, i fångenskapens våld
den som hör fångenskapen till, i svärdets våld den som hör
svärdet till. 12 Och jag skall tända eld på Egyptens gudahus,
och han skall bränna upp dem och föra gudarna bort. Och
han skall rensa Egyptens land från ohyra, likasom en herde
rensar sin mantel; sedan skall han draga därifrån i god ro.
13 Och han skall slå sönder stoderna i Bet-Semes i Egyptens
land, och Egyptens gudahus skall han bränna upp i eld.

44 Detta är det ord som kom till Jeremia angående alla
de judar som bodde i Egyptens land, dem som bodde i
Migdol, Tapanhes, Nof och Patros' land; han sade: 2 "Så
säger HERREN Sebaot, Israels Gud: I haven sett all den
olycka som jag har låtit komma över Jerusalem och över
alla Juda städer -- Se, de äro nu ödelagda, och ingen bor
i dem; 3 detta för den ondskas skull som de bedrevo till
att förtörna mig, i det att de gingo bort och tände offereld
och tjänade andra gudar, som varken I själva eller edra
fäder haden känt. 4 Och titt och ofta sände jag till eder alla
mina tjänare profeterna och lät säga: 'Bedriven icke denna
styggelse, som jag hatar.' 5 Men de ville icke höra eller böja
sitt öra därtill, så att de omvände sig från sin ondska och
upphörde att tända offereld åt andra gudar. 6 Därför blev
min förtörnelse och vrede utgjuten, och den brann i Juda
städer och på Jerusalems gator, så att de blevo ödelagda
och förödda, såsom de nu äro. 7 Och nu säger HERREN,
härskarornas Gud, Israels Gud, så: Varför bereden I eder
själva stor olycka? I utroten ju ur Juda både man och kvinna,
både barn och spenabarn bland eder, så att ingen kvarleva
av eder kommer att återstå; 8 I förtörnen ju mig genom edra
händers verk, i det att I tänden offereld åt andra gudar i
Egyptens land, dit I haven kommit, för att bo där såsom
främlingar. Härav måste ske att I varden utrotade, och bliven
ett exempel som man nämner, när man förbannar, och
ett föremål för smälek bland alla jordens folk. 9 Haven I
förgätit edra fäders onda gärningar och Juda konungars
onda gärningar och deras hustrurs onda gärningar och edra
egna onda gärningar och edra hustrurs onda gärningar, vad
de gjorde i Juda land och på Jerusalems gator? 10 Ännu
i dag äro de icke ödmjukade; de frukta intet och vandra
icke efter min lag och mina stadgar, dem som jag förelade
eder och edra fäder. 11 Därför säger HERREN Sebaot,
Israels Gud, så: Se, jag skall vända mitt ansikte mot eder
till eder olycka, till att utrota hela Juda. 12 Och jag skall
gripa de kvarblivna av Juda, som hava ställt sin färd till
Egyptens land, för att bo där såsom främlingar. Och de skola
allasammans förgås, i Egyptens land skola de falla; genom
svärd och hunger skola de förgås, både små och stora,
ja, genom svärd och hunger skola de dö. Och de skola
bliva ett exempel som man nämner, när man förbannar, och
ett föremål för häpnad, bannande och smälek. 13 Och jag
skall hemsöka dem som bo i Egyptens land, likasom jag
hemsökte Jerusalem, med svärd, hunger och pest. 14 Och
bland de kvarblivna av Juda, som hava kommit för att bo
såsom främlingar där i Egyptens land, skall ingen kunna
rädda sig och slippa undan, så att han kan vända tillbaka till
Juda land, dit de dock åstunda att få vända tillbaka, för att bo
där. Nej, de skola icke få vända tillbaka dit, förutom några få
som bliva räddade." 15 Då svarade alla männen -- vilka väl
visste att deras hustrur tände offereld åt andra gudar -- och
alla kvinnorna, som stodo där i en stor hop, så ock allt folket
som bodde i Egyptens land, i Patros, de svarade Jeremia
och sade: 16 "I det som du har talat till oss i HERRENS
namn vilja vi icke hörsamma dig, 17 utan vi vilja göra allt vad
vår mun har lovat, nämligen tända offereld åt himmelens
drottning och utgjuta drickoffer åt henne, såsom vi och våra
fader, våra konungar och furstar gjorde i Juda städer och
på Jerusalems gator. Då hade vi bröd nog, och det gick
oss väl, och vi sågo icke till någon olycka. 18 Men från
den stund då vi upphörde att tända offereld åt himmelens
drottning och utgjuta drickoffer åt henne hava vi lidit brist på
allt, och förgåtts genom svärd och hunger. 19 Och när vi nu
tända offereld åt himmelens drottning och utgjuta drickoffer
åt henne, är det då utan våra mäns samtycke som vi åt
henne göra offerkakor, vilka äro avbilder av henne, och som
vi utgjuta drickoffer åt henne?" 20 Men Jeremia sade till allt
folket, till männen och kvinnorna och allt folket, som hade
givit honom detta svar, han sade: 21 "Förvisso har HERREN
kommit ihåg och tänkt på huru I haven tänt offereld i Juda
städer och på. Jerusalems gator, både I själva och edra
fäder, både edra konungar och furstar och folket i landet. 22
Och HERREN kunde icke längre hava fördrag med eder för
edert onda väsendes skull, och för de styggelsers skull som
I bedreven, utan edert land blev ödelagt och ett föremål för
häpnad och förbannelse, så att ingen kunde bo där, såsom
vi nu se. 23 Därför att I tänden offereld och syndaden mot
HERREN och icke villen höra HERRENS röst eller vandra
efter hans lag, efter hans stadgar och vittnesbörd, därför
har denna olycka träffat eder, såsom vi nu se". 24 Och
Jeremia sade ytterligare till allt folket och till alla kvinnorna:
"Hören HERRENS ord, I alla av Juda, somären i Egyptens
land, 25 Så säger HERREN Sebaot, Israels Gud: I och edra
hustrur haven med edra händer fullgjort vad I taladen med
eder mun, när I saden: 'Förvisso vilja vi fullgöra de löften

som vi gjorde, att tända offereld åt himmelens drottning och
utgjuta drickoffer åt henne.' Välan, I mån hålla edra löften
och fullgöra edra löften; 26 men hören då också HERRENS
ord, I alla av Juda, som bon i Egyptens land: Se, jag svär vid
mitt stora namn, säger HERREN, att i hela Egyptens land
mitt namn icke mer skall varda nämnt av någon judisk mans
mun, så att han säger: 'Så sant Herren, HERREN lever.' 27
Ty se, jag skall vaka över dem, till deras olycka, och icke till
deras lycka, och alla män av Juda, som äro i Egyptens land,
skola förgås genom svärd och hunger, till dess att de hava
fått en ände. 28 Och allenast några som undkomma svärdet
skola få vända tillbaka från Egyptens land till Juda land, en
ringa hop. Och så skola alla kvarblivna av Juda, som hava
kommit till Egyptens land, för att bo där såsom främlingar, få
förnimma vilkens ord det är som bliver beståndande, mitt
eller deras. 29 Och detta skall för eder vara tecknet till att jag
skall hemsöka eder på denna ort, säger HERREN, och I
skolen så förnimma att mina ord om eder förvisso skola bliva
beståndande, eder till olycka: 30 Så säger HERREN: Se, jag
skall giva Farao Hofra, konungen i Egypten i hans fienders
hand och i de mäns hand, som stå efter hans liv, likasom
jag har givit Sidkia, Juda konung, i Nebukadressars, den
babyloniske konungens, hand, hans som var hans fiende,
och som stod efter hans liv."

45 Detta är det ord som profeten Jeremia talade till
Baruk, Nerias son, när denne efter Jeremias diktamen
tecknade upp dessa tal i en bok, under Jojakims, Josias
sons, Juda konungs, fjärde regeringsår; han sade: 2 Så
säger HERREN, Israels Gud, om dig, Baruk: 3 Du säger:
"Ve mig, ty HERREN har lagt ny sorg till min förra plåga! Jag
är så trött av suckande och finner ingen ro." 4 Men så skall
du svara honom: Så säger HERREN: Se, vad jag har byggt
upp, det måste jag riva ned, och vad jag har planterat, det
måste jag rycka upp; och detta gäller hela jorden. 5 Och du
begär stora ting för dig! Begär icke något sådant; ty se, jag
skall låta olycka komma över all kött, säger HERREN, men
dig skall jag låta vinna ditt liv såsom ett byte, till vilken ort du
än må gå.

46 Detta är vad som kom till profeten Jeremia såsom
HERRENS ord om hednafolken. 2 Om Egypten,
angående den egyptiske konungen Farao Nekos här, som
stod invid floden Frat, vid Karkemis, och som blev slagen av
Nebukadressar, konungen i Babel, i Jojakims, Josias sons,
Juda konungs, fjärde regeringsår. 3 Reden till sköld och
skärm, och rycken fram till strid. 4 Spännen för hästarna och
bestigen springarna, och ställen upp eder, med hjälmarna på.
Gören spjuten blanka, ikläden eder pansaren. 5 Men varav
kommer detta som jag nu ser? De äro förfärade. De vika
tillbaka; deras hjältar bliva slagna. De taga till flykten utan
att vända sig om. Skräck från alla sidor! säger HERREN.
6 Ej ens den snabbaste kan fly undan, ej ens hjälten kan
rädda sig. Norrut, invid floden Frat, där stappla de och falla.
7 Vem är denne som stiger upp såsom Nilfloden, denne
vilkens vatten svalla såsom strömmar? 8 Det är Egypten
som stiger upp såsom Nilfloden, och såsom strömmar svalla
hans vatten. Han säger: "Jag vill stiga upp och övertäcka
landet; jag vill fördärva städerna och dem som bo därinne."
9 Ja, dragen ditupp, I hästar; stormen fram, I vagnar. Må
hjältarna tåga fram, etiopier och putéer, rustade med sköldar,
och ludéer, rustade med bågar, bågar som de spänna. 10 Ty
detta är Herrens; HERREN Sebaots, dag, en hämndedag,
då han skall hämnas på sina motståndare; nu skall svärdet
frossa sig mätt och dricka sig rusigt av deras blod. Ty ett
slaktoffer vill Herren, HERREN Sebaot, anställa i nordlandet
vid floden Frat. 11 Drag upp till Gilead och hämta balsam,
du jungfru dotter Egypten. Men förgäves skaffar du dig
läkemedel i mängd; du kan icke bliva helad. 12 Folken
få höra om din skam, och av dina klagorop bliver jorden
full; ty den ene hjälten stapplar på den andre, och de falla
båda tillsammans. 13 Detta är det ord som HERREN talade
till profeten Jeremia om att Nebukadressar, konungen i
Babel, skulle komma och slå Egyptens land: 14 Förkunnen i
Egypten och kungören i Migdol, ja, kungören i Nof, så ock i
Tapanhes, och sägen: "Träd fram och gör dig redo, ty svärdet
frossar runt omkring dig." 15 Varför äro dina väldige slagna
till marken? De kunde ej hålla stånd, ty HERREN stötte dem
bort. 16 Han kom många att stappla, och så föllo de, den
ene över den andre; de ropade: "Upp, låt oss vända tillbaka
till vårt folk och till vårt fädernesland, undan det härjande
svärdet." 17 Ja, man ropar där: "Farao är förlorad, Egyptens
konung! Han har förfelat sin tid." 18 Så sant jag lever, säger
konungen, han vilkens namn är HERREN Sebaot, en skall
komma, väldig såsom Tabor ibland bergen, såsom Karmel
vid havet. 19 Så reden nu till åt eder, I dottern Egyptens
inbyggare, vad man behöver, när man skall gå i landsflykt.
Ty Nof skall bliva en ödemark och varda uppbränt, så att
ingen kan bo där. 20 En skön kviga är Egypten; men en
broms kommer farande norrifrån. 21 Också de legoknektar
hon har i sitt land, lika gödda kalvar, ja, också de vända
då om och fly allasammans, de kunna icke hålla stånd. Ty
deras ofärds dag har kommit över dem, deras hemsökelses
tid. 22 Tyst smyger hon undan såsom en krälande orm, ty
med härsmakt draga de fram, och med yxor komma de över

henne, såsom gällde det att hugga ved. 23 De fälla hennes
skog, säger HERREN, ty ogenomträngliig är den; talrikare
äro de än gräshoppor, ja, de kunna ej räknas. 24 På skam
kommer dottern Egypten; hon bliver given i nordlandsfolkets
hand. 25 Så säger HERREN Sebaot, Israels Gud: Se, jag
skall hemsöka Amon från No, så ock Farao och Egypten
med dess gudar och dess konungar, ja, både Farao och
dem som förlita sig på honom. 26 Och jag skall giva dem i
de mans hand, som stå efter deras liv, i Nebukadressars,
den babyloniske konungens, och i hans tjänares hand. Men
därefter skall landet bliva bebott såsom i forna dagar, säger
HERREN. 27 Så frukta då icke, du min tjänare Jakob, och
var ej förfärad, du Israel; ty se, jag skall frälsa dig ur det
avlägsna landet, och dina barn ur deras fångenskaps land.
Och Jakob skall få komma tillbaka och leva i ro och säkerhet,
och ingen skall förskräcka honom. 28 Ja, frukta icke, du min
tjänare Jakob, säger HERREN, ty jag är med dig. Och jag
skall göra ände på alla de folk till vilka jag har drivit dig bort;
men på dig vill jag ej alldeles göra ände, jag vill blott tukta dig
med måtta; ty alldeles ostraffad kan jag ju ej låta dig bliva.

47 Detta är vad som kom till profeten Jeremia såsom
HERRENS ord om filistéerna, förrän Farao hade intagit
Gasa. 2 Så säger HERREN: Se, vatten stiga upp norrifrån
och växa till en översvämmande ström; de översvämma
landet och allt vad däri är, städerna med dem som bo
därinne. Och människorna ropa, alla landets inbyggare jämra
sig 3 När bullret höres av hans hingstars hovslag, när hans
vagnar dåna, när hans hjuldon rassla, då se ej fäderna sig
om efter barnen, så maktlösa stå de 4 inför den dag som
kommer med fördärv över alla filistéer, med undergång för
alla dem som äro kvar till att försvara Tyrus och Sidon. Ty
HERREN skall fördärva filistéerna, kvarlevan från Kaftors ö.
5 Skallighet stundar för Gasa, det är förbi med Askelon, med
kvarlevan i deras dalbygd. Huru länge skall du rista märken
på dig? 6 Ack ve! Du HERRENS svärd, när skall du äntligen
få ro, Drag dig tillbaka i din skida, vila dig och var stilla. 7
Dock, huru skulle det kunna få ro, då det är HERRENS bud
det utför? Mot Askelon, mot Kustlandet vid havet, mot dem
har han bestämt det.

48 Om Moab. Så säger HERREN Sebaot, Israels Gud:
Ve över Nebo, ty det är förstört! Kirjataim har kommit
på skam och är intaget, fästet har kommit på skam och
ligger krossat. 2 Moabs berömmelse är icke mer. I Hesbon
förehar man onda anslag mot det: "Upp, låt oss utrota det,
så att det icke mer är ett folk." Också du, Madmen, skall
förgöras, svärdet skall följa dig i spåren. 3 Klagorop höras
från Horonaim, förödelse och stort brak. 4 Ja, Moab ligger
förstört; högljutt klaga dess barn. 5 Uppför Halluhots höjd
stiger man under gråt, och på vägen ned till Horonaim höras
ångestfulla klagorop över förstörelsen. 6 Flyn, rädden edra
liv, och bliven som torra buskar i öknen. 7 Ty därför att du
förlitar dig på dina verk och dina skatter, skall ock du bliva
intagen; och Kemos skall gå bort i fångenskap och hans
präster och furstar med honom. 8 Och en förhärjare skall
komma över var stad, så att ingen stad skall kunna rädda
sig; dalen skall bliva förstörd och slätten ödelagd, såsom
HERREN har sagt. 9 Given vingar åt Moab, ty flygande
måste han fly bort. Hans städer skola bliva mark, och ingen
skall bo i dem. 10 Förbannad vare den som försumligt utför
HERRENS verk, förbannad vare den som dröjer att bloda
sitt svärd. 11 I säkerhet har Moab levat från sin ungdom och
har legat i ro på sin drägg; han har icke varit tömd ur ett kärl
i ett annat, icke vandrat bort i fångenskap; därför har hans
smak behållit sig, och hans lukt har ej förvandlats. 12 Se,
därför skola dagar komma, säger HERREN, då jag skall
sända till honom vintappare, som skola tappa honom och
tömma hans kärl och krossa hans krukor. 13 Då skall Moab
komma på skam med Kemos, likasom Israels hus kom på
skam med Betel, som det förlitade sig på. 14 Huru kunnen I
säga: "Vi äro hjältar och tappra män i striden"? 15 Moab
skall ändå bliva förstört, dess städer skola gå upp i rök, och
dess utvalda unga manskap måste ned till att slaktas; så
säger konungen, han vilkens namn är HERREN Sebaot. 16
Snart kommer Moabs ofärd, och hans olycka hastar fram
med fart. 17 Ömken honom, I alla som bon omkring honom,
I alla som kännen hans namn. Sägen: "Huru sönderbruten
är icke den starka spiran, den präktiga staven!" 18 Stig ned
från din härlighet och sätt dig på torra marken, du dottern
Dibons folk; ty Moabs förhärjare drager upp mot dig och
förstör dina fästen. 19 Ställ dig vid vägen och spela omkring
dig, du Aroers folk; fråga männen som fly och kvinnorna
som söka rädda sig, säg: "Vad har hänt?" 20 Moab har
kommit på skam, ja, det är krossat; jämren eder och ropen
Förkunnen vid Arnon att Moab är förstört. 21 Domen har
kommit över slättlandet, över Holon, Jahas och Mofaat, 22
över Dibon, Nebo och Bet-Diblataim, 23 över Kirjataim, Bet-
Gamul och Bet-Meon, 24 över Keriot och Bosra och över
alla andra städer i Moabs land, vare sig de ligga fjärran
eller nära. 25 Avhugget är Moabs horn, och hans arm är
sönderbruten, säger HERREN. 26 Gören honom drucken, ty
han har förhävt sig mot HERREN; ja, må Moab ragla omkull
i sina egna spyor och bliva till åtlöje, också han. 27 Eller
var icke Israel till ett åtlöje för dig? Blev han då ertappad

bland tjuvar, eftersom du skakar huvudet, så ofta du talar
om honom? 28 Övergiven edra städer och byggen bo i
klipporna, I Moabs inbyggare, och bliven lika duvor som
bygga sina nästen bortom klyftans gap. 29 Vi hava hört om
Moabs högmod, det övermåttan höga, om hans stolthet,
högmod och högfärd och hans hjärtas förhävelse. 30 Jag
känner, säger HERREN, hans övermod och opålitlighet,
hans lösa tal och opålitliga handlingssätt. 31 Därför måste
jag jämra mig för Moabs skull; över hela Moab måste jag
klaga. Över Kir-Heres' män må man sucka. 32 Mer än Jaeser
gråter, måste jag gråta över dig, du Sibmas vinträd, du vars
rankor gingo över havet och nådde till Jaesers hav; mitt i
din sommar och din vinbärgning har ju en förhärjare slagit
ned. 33 Glädje och fröjd är nu avbärgad från de bördiga
fälten och från Moabs land. På vinet i pressarna har jag gjort
slut; man trampar ej mer vin under skördeskri, skördeskriet
är intet skördeskri mer. 34 Från Hesbon, jämmerstaden,
ända till Eleale, ända till Jahas upphäver man rop, och från
Soar ända till Horonaim, till Eglat-Selisia; ty också Nimrims
vatten bliva torr ökenmark. 35 Och jag skall i Moab så göra,
säger HERREN, att ingen mer frambär offer på offerhöjden
och ingen mer tänder offereld åt sin gud. 36 Därför klagar
mitt hjärta såsom en flöjt över Moab, ja, mitt hjärta klagar
såsom en flöjt över Kir-Heres' män: vad de hava kvar av
sitt förvärv går ju förlorat. 37 Ty alla huvuden äro skalliga
och alla skägg avskurna; på alla händer äro sårmärken och
omkring länderna säcktyg. 38 På alla Moabs tak och på dess
torg höres allenast dödsklagan, ty jag har krossat Moab
såsom ett värdelöst kärl, säger HERREN. 39 Huru förfärad är
han icke! I mån jämra eder. Huru vänder icke Moab ryggen
till med blygd! Ja, Moab bliver ett åtlöje och en skräck för
alla dem som bo däromkring. 40 Ty så säger HERREN:
Se, en som liknar en örn svävar fram och breder ut sina
vingar över Moab. 41 Keriot bliver intaget, bergfästena bliva
erövrade. Och Moabs hjältars hjärtan bliva på den dagen
såsom en kvinnas hjärta, när hon är barnsnöd. 42 Ja, Moab
skall förgöras så att det icke mer är ett folk, ty det har
förhävt sig mot HERREN. 43 Faror, fallgropar och fällor vänta
eder, I Moabs inbyggare, säger HERREN. 44 Om någon flyr
undan faran, så störtar han i fallgropen, och om han kommer
upp ur fallgropen, så fångas han i fällan. Ty jag skall låta
ett hemsökelsens år komma över dem, över Moab, säger
HERREN. 45 I Hesbons skugga stanna de, det är ute med
flyktingarnas kraft. Ty eld gick ut från Hesbon, en låga från
Sihons land; och den förtärde Moabs tinning, hjässan på
stridslarmets söner. 46 Ve dig, Moab! Förlorat är Kemos'
folk. Ty dina söner äro tagna till fånga, och dina döttrar förda
bort i fångenskap. 47 Men i kommande dagar skall jag åter
upprätta Moab, säger HERREN. Så långt om domen över
Moab.

49 Om Ammons barn. Så säger HERREN: Har Israel
nu inga barn, eller har han ingen arvinge mer? Eller
varför har Malkam tagit arv, efter Gad, och varför bor hans
folk i dess städer? 2 Se, därför skola dagar komma, säger
HERREN då jag skall låta höra ett härskri mot Rabba i
Ammons barns land; och då skall det bliva en öde grushög,
och dess lydstäder skola brännas upp i eld; och Israel skall då
taga arv efter dem som hava tagit hans arv, säger HERREN.
3 Jämra dig, du Hesbon, ty Ai är förstört; ropen, I Rabbas
döttrar. Höljen eder i sorgdräkt, klagen, och gån omkring i
gårdarna; ty Malkam måste vandra bort i fångenskap, och
hans präster och furstar med honom. 4 Varför berömmer
du dig av dina dalar, av att din dal flödar över, du avfälliga
dotter? Du som förlitar dig på dina skatter och säger: "Vem
skall väl komma åt mig?", 5 se, jag skall låta förskräckelse
komma över dig från alla dem som bo omkring dig, säger
Herren, HERREN Sebaot. Och I skolen varda bortdrivna, var
och en åt sitt håll och ingen skall församla de flyktande. 6
Men därefter skall jag åter upprätta Ammons barn, säger
HERREN. 7 Om Edom. Så säger HERREN Sebaot: Finnes
då ingen vishet mer i Teman? Har all rådighet försvunnit
ifrån de förståndiga? Är deras vishet uttömd? 8 Flyn, vänden
om, gömmen eder djupt nere, I Dedans inbyggare. Ty över
Esau skall jag låta ofärd komma på hans hemsökelses tid. 9
När vinbärgare komma över dig, skola de icke lämna kvar
någon efterskörd. När tjuvar komma om natten, skola de
fördärva så mycket dem lyster. 10 Ty jag skall blotta Esau,
jag skall uppenbara hans gömslen, och han skall icke lyckas
hålla sig dold; fördärv skall drabba hans barn, hans bröder
och grannar, och han skall icke mer vara till. 11 Bekymra dig
ej om dina faderlösa, jag vill behålla dem vid liv; och må
dina änkor förtrösta på mig. 12 Ty så säger HERREN: Se,
de som icke hade förskyllt att dricka kalken, de nödgas att
dricka den; skulle då du bliva ostraffad? Nej, du skall icke
bliva ostraffad, utan skall nödgas att dricka den. 13 Ty vid
mig själv har jag svurit, säger HERREN, att Bosra skall bliva
ett föremål för häpnad och smälek; det skall förödas och
bliva ett exempel som man nämner, när man förbannar; och
alla dess lydstäder skola bliva ödemarker för evärdlig tid. 14
Ett budskap har jag hört från HERREN, och en budbärare är
utsänd bland folken: "Församlen eder och kommen emot
det, och stån upp till strid. 15 Ty se, jag skall göra dig ringa
bland folken, föraktad bland människorna. 16 Den förfäran
du väckte har bedragit dig, ja, ditt hjärtas övermod, där du

sitter ibland bergsklyftorna och håller dig fast högst uppe
på höjden. Om du än byggde ditt näste så högt uppe som
örnen, så skulle jag dock störta dig ned därifrån, säger
HERREN. 17 Och Edom skall bliva ett föremål för häpnad;
alla som gå där fram skola häpna och vissla vid tanken på
alla dess plågor. 18 Likasom när Sodom och Gomorra med
sina grannstäder omstörtades, säger HERREN, så skall
ingen mer bo där och intet människobarn där vistas. 19 Se,
lik ett lejon som drager upp från Jordanbygdens snår och
bryter in på frodiga betesmarker skall jag i ett ögonblick jaga
dem bort därifrån; och den som jag utväljer skall jag sätta till
herde över dem. Ty vem är min like, och vem kan ställa mig
till ansvar? Och vilken är den herde som kan bestå inför mig?
20 Hören därför det råd som HERREN har lagt mot Edom,
och de tankar som han har mot Temans inbyggare: Ja,
herdegossarna skola sannerligen släpas bort; sannerligen,
deras betesmark skall häpna över dem. 21 Vid dånet av
deras fall bävar jorden; man skriar så, att ljudet höres ända
borta vid Röda havet. 22 Se, en som liknar en örn lyfter
sig och svävar fram och breder ut sina vingar över Bosra.
Och Edoms hjältars hjärtan bliva på den dagen såsom en
kvinnas hjärta, när hon är i barnsnöd. 23 Om Damaskus.
Hamat och Arpad komma på skam; ty ett ont budskap få de
höra, och de betagas av ångest. I havet råder oro; det kan ej
vara stilla. 24 Damaskus förlorar modet, det vänder sig om
till flykt, ty skräck har fattat det; ångest och vånda har gripit
det, lik en barnaföderskas. 25 Varför lät man den icke vara,
den berömda staden, min glädjes stad? 26 Så måste nu
dess unga män falla på dess gator, och alla dess stridsmän
förgöras på den dagen, säger HERREN Sebaot. 27 Och
jag skall tända eld på Damaskus' murar, och elden skall
förtära Ben-Hadads palatser. 28 Om Kedar och Hasors riken,
som blevo slagna av Nebukadressar, konungen i Babel. Så
säger HERREN: Upp, ja, dragen åstad upp mot Kedar, och
fördärven Österlandets söner. 29 Deras hyddor och deras
hjordar må man taga, deras tält och allt deras bohag och
deras kameler må föras bort ifrån dem och man må ropa
över dem; "Skräck från alla sidor!" 30 Flyn, ja, flykten med
hast, gömmen eder djupt nere, I Hasors inbyggare, säger
HERREN, ty Nebukadressar, konungen i Babel, har lagt råd
mot eder och tänkt ut mot eder ett anslag. 31 Upp, säger
HERREN, ja, dragen ditupp mot ett fredligt folk, som bor
där i trygghet, utan både portar och bommar, i sin avskilda
boning. 32 Deras kameler skola bliva edert byte, och deras
myckna boskap skall bliva edert rov; och jag skall förströ
dem åt alla väderstreck, männen med det kantklippta håret
och från alla sidor skall jag låta ofärd komma över dem,
säger HERREN. 33 Och Hasor skall bliva en boning för
schakaler en ödemark till evärdlig tid; ingen skall mer bo
där och intet människobarn där vistas. 34 Detta är vad som
kom till profeten Jeremia såsom HERRENS ord om Elam, i
begynnelsen av Sidkias, Juda konungs, regering; han sade:
35 Så säger HERREN Sebaot: Se, jag skall bryta sönder
Elams båge, deras yppersta makt. 36 Och från himmelens
fyra ändar skall jag låta fyra vindar komma mot Elam, och
skall förströ dess folk åt alla dessa väderstreck; och intet folk
skall finnas, dit icke de fördrivna ifrån Elam skola komma. 37
Och jag skall göra elamiterna förfärade för sina fiender och
för dem som stå efter deras liv, och jag skall låta olycka
komma över dem, min vredes glöd, säger HERREN. Jag
skall sända svärdet efter dem, till dess att jag har gjort ände
på dem. 38 Och jag skall sätta upp min tron i Elam och
förgöra där både konung och furstar, säger HERREN. 39
Men i kommande dagar skall jag åter upprätta Elam, säger
HERREN.

50 Detta är det ord som HERREN talade om Babel, om
kaldéernas land, genom profeten Jeremia. 2 Förkunnen
detta bland folken och kungören det, och resen upp ett baner;
kungören det, döljen det icke. Sägen: Babel är intaget, Bel
har kommit på skam, Merodak är krossad, ja, dess avgudar
hava kommit på skam, dess eländiga avgudar äro krossade.
3 Ty ett folk drager upp mot det norrifrån, som skall göra
dess land till en ödemark, så att ingen kan bo däri; både
människor och djur skola fly bort. 4 I de dagarna och på den
tiden, säger HERREN, skola Israels barn komma vandrande
tillsammans med Juda barn; under gråt skola de gå åstad
och söka HERREN, sin Gud. 5 De skola fråga efter Sion;
hitåt skola deras ansikten vara vända: "Kommen! Må man nu
hålla fast vid HERREN i ett evigt förbund, som aldrig varder
förgätet." 6 En vilsekommen hjord var mitt folk. Deras herdar
hade fört dem vilse och läto dem irra omkring på bergen. Så
strövade de från berg till höjd och glömde sin rätta lägerplats.
7 Alla som träffade på dem åto upp dem, och deras ovänner
sade: "Vi ådraga oss ingen skuld därmed." Så skedde, därför
att de hade syndat mot HERREN, rättfärdighetens boning,
mot HERREN, deras fäders hopp. 8 Flyn ut ur Babel, dragen
bort ifrån kaldéernas land, och bliven lika bockar som hasta
framför hjorden. 9 Ty se, jag skall uppväcka från nordlandet
en hop av stora folk och föra dem upp mot Babel, och de
skola rusta sig till strid mot det; från det hållet skall det
bliva intaget. Deras pilar skola vara såsom en lyckosam
hjältes, som icke vänder tillbaka utan seger. 10 Och Kaldeen
skall lämnas till plundring; dess plundrare skola alla få nog,
säger HERREN. 11 Ja, om I än glädjens och fröjden eder, I

som skövlen min arvedel, om I än hoppen såsom kvigor på
tröskplatsen och frusten såsom hingstar, 12 eder moder skall
dock komma storligen på skam; hon som har fött eder skall
få blygas. Se, bland folken skall hon bliva den yttersta --
en öken, ett torrt land och en hedmark! 13 För HERRENS
förtörnelses skull måste det ligga obebott och alltigenom
vara en ödemark. Alla som gå fram vid Babel skola häpna
och vissla vid tanken på alla dess plågor. 14 Rusten eder till
strid mot Babel från alla sidor, I som spännen båge; skjuten
på henne, sparen icke på pilarna; ty mot HERREN har hon
syndat. 15 Höjen segerrop över henne på alla sidor: "Hon
har måst giva sig; fallna äro hennes stödjepelare, nedrivna
hennes murar!" Detta är ju HERRENS hämnd, så hämnens
då på henne. Såsom hon har gjort, så mån I göra mot
henne. 16 Utroten ur Babel både dem som så och dem
som i skördens tid föra lien. Undan det härjande svärdet
må envar nu vända om till sitt folk och envar fly hem till
sitt land. 17 Israel var ett vilsekommet får som jagades av
lejon. Först åts det upp av konungen i Assyrien, och sist
har Nebukadressar, konungen i Babel, gnagt dess ben. 18
Därför säger HERREN Sebaot, Israels Gud, så: Se, jag skall
hemsöka konungen i Babel och hans land, likasom jag har
hemsökt konungen i Assyrien. 19 Och jag skall föra Israel
tillbaka till hans betesmarker, och han skall få gå bet på
Karmel och i Basan; och på Efraims berg och i Gilead skall
han få äta sig mätt. 20 I de dagarna och på den tider säger
HERREN, skall man söka efter Israels missgärning, och
den skall icke mer vara till, och efter Juda synder, och de
skola icke mer bliva funna; ty jag skall förlåta dem som jag
låter leva kvar. 21 Drag ut mot Merataims land och mot
inbyggarna i Pekod. Förfölj dem och döda dem och giv dem
till spillo, säger HERREN, och gör i alla stycken såsom jag
har befallt dig. 22 Krigsrop höras i landet, och stort brak. 23
Huru sönderbruten och krossad är den icke, den hammare
som slog hela jorden! Huru har icke Babel blivit till häpnad
bland folken! 24 Jag lade ut en snara för dig, och så blev du
fångad, Babel, förrän du visste därav; du blev ertappad och
gripen, ty det var med HERREN som du hade givit dig i strid.
25 HERREN öppnade sin rustkammare och tog fram sin
vredes vapen. Ty ett verk hade Herren, HERREN Sebaot,
att utföra i kaldéernas land. 26 Ja, kommen över det från alla
sidor, öppnen dess förrådskammare, kasten i en hög vad
där finnes, såsom man gör med säd, och given det till spillo;
låten intet därav bliva kvar. 27 Nedgören alla dess tjurar,
fören dem ned till att slaktas. Ve dem, ty deras dag har
kommit, deras hemsökelses tid! 28 Hör huru de fly och söka
rädda sig ur Babels land, för att i Sion förkunna HERRENS,
vår Guds, hämnd, hämnden för hans tempel. 29 Båden upp
mot Babel folk i mängd, allt vad bågskyttar heter; lägren
eder runt omkring det, låten ingen undkomma. Vedergällen
det efter dess gärningar; gören mot det alldeles såsom det
självt har gjort. Ty mot HERREN har det handlat övermodigt,
mot Israels Helige. 30 Därför skola dess unga man falla på
dess gator, och alla dess stridsmän skola förgöras på den
dagen, säger HERREN. 31 Se, jag skall vända mig mot dig,
du övermodige, säger Herren, HERREN Sebaot, ty din dag
har kommit, den tid då jag vill hemsöka dig. 32 Då skall
den övermodige stappla och falla, och ingen skall kunna
upprätta honom. Och jag skall tända eld på hans städer, och
elden skall förtära allt omkring honom. 33 Så säger HERREN
Sebaot: Förtryckta äro Israels barn, och Juda barn jämte
dem. Alla de som hava fart dem i fångenskap hålla dem
fast och vilja icke släppa dem. 34 Men deras förlossare är
stark; HERREN Sebaot är hans namn. Han skall förvisso
utföras deras sak, så att han skaffar ro åt jorden -- men oro
åt Babels invånare. 35 Svärd komme över kaldéerna, säger
HERREN, över Babels invånare, över dess furstar och dess
visa män! 36 Svärd komme över lögnprofeterna, så att de
stå där såsom dårar! Svärd komme över dess hjältar, så
att de bliva förfärade! 37 Svärd komme över dess hästar
och vagnar och över allt främmande folk därinne, så att de
bliva såsom kvinnor! Svärd komme över dess skatter, så
att de bliva tagna såsom byte! 38 Torka komme över dess
vatten, så att de bliva uttorkade! Ty det är ett belätenas land,
och skräckgudar dyrka de såsom vanvettiga människor. 39
Därför skola nu schakaler bo där tillsammans med andra
ökendjur, och strutsar skola där få sin boning. Aldrig mer
skall det bliva bebyggt, från släkte till släkte skall det vara
obebott. 40 Likasom när Sodom och Gomorra med sina
grannstäder omstörtades av Gud, säger HERREN, så skall
ingen mer bo där och intet människobarn där vistas. 41 Se,
ett folk kommer norrifrån; ett stort folk och många konungar
resa sig och komma från jordens yttersta ända. 42 De
föra båge och lans, de äro grymma och utan förbarmande.
Dånet av dem är såsom havets brus, och på sina hästar
rida de fram, rustade såsom kämpar till strid, mot dig, du
dotter Babel. 43 När konungen i Babel hör ryktet om dem,
sjunka hans händer ned; ängslan griper honom, ångest lik
en barnaföderskas. 44 Se, lik ett lejon som drager upp från
Jordanbygdens snår och bryter in på frodiga betesmarker
skall jag i ett ögonblick jaga dem bort därifrån; och den som
jag utväljer skall jag sätta till herde över dem. Ty vem är min
like, och vem kan ställa mig till ansvar? Och vilken är den
herde som kan bestå inför mig? 45 Hören därför det råd som

HERREN har lagt mot Babel, och de tankar som han har
mot kaldéernas land: Ja, herdegossarna skola sannerligen
släpas bort; sannerligen, deras betesmark skall häpna över
dem. 46 När man ropar: "Babel är intaget", då bävar jorden,
och ett skriande höres bland folken.

51 Så säger HERREN: Se, jag skall uppväcka mot Babel
och mot Leb-Kamais inbyggare en fördärvares ande. 2
Och jag skall sända främlingar mot Babel, och de skola kasta
det med kastskovlar och ödelägga dess land. Ja, från alla
sidor skola de komma emot det på olyckans dag. 3 Skyttar
skola spänna sina bågar mot dem som där spänna båge,
och mot dem som där yvas i pansar. Skonen icke dess unga
män, given hela dess här till spillo. 4 Dödsslagna män skola
då falla i kaldéernas land och genomborrade man på dess
gator. 5 Ty Israel och Juda äro icke änkor som hava blivit
övergivna av sin Gud, av HERREN Sebaot, därför att deras
land var fullt av skuld mot Israels Helige. 6 Flyn ut ur Babel;
må var och en söka rädda sitt liv, så att I icke förgås genom
dess missgärning. Ty detta är för HERREN en hämndens
tid, då han vill vedergälla det vad det har gjort. 7 Babel var i
HERRENS hand en gyllene kalk som gjorde hela jorden
drucken. Av dess vin drucko folken, och så blevo folken
såsom vanvettiga. 8 Men plötsligt är nu Babel fallet och
krossat. Jämren eder över henne, hämten balsam för hennes
plåga, om hon till äventyrs kan helas. 9 "Ja, vi hava sökt
hela Babel, men hon har icke kunnat helas; låt oss lämna
henne och gå var och en till sitt land. Ty hennes straffdom
räcker upp till himmelen och når allt upp till skyarna. 10
HERREN har låtit vår rätt gå fram; kom, låt oss förtälja i
Sion HERRENS, vår Guds, verk." 11 Vässen pilarna, fatten
sköldarna. HERREN har uppväckt de mediska konungarnas
ande; ty hans tankar äro vända mot Babel till att fördärva
det. Ja, HERRENS hämnd är här, hämnden för hans tempel.
12 Resen upp ett baner mot Babels murar, hållen sträng
vakt, ställen ut väktare, läggen bakhåll; ty HERREN har
fattat sitt beslut, och han gör vad han har talat mot Babels
invånare. 13 Du som bor vid stora vatten och är så rik på
skatter, din ände har nu kommit, din vinningslystnads mått är
fyllt. 14 HERREN Sebaot har svurit vid sig själv: sannerligen,
om jag än har uppfyllt dig med människor så talrika som
gräshoppor, så skall man dock få upphäva skördeskri över
dig. 15 Han har gjort jorden genom sin kraft, han har berett
jordens krets genom sin vishet, och genom sitt förstånd har
han utspänt himmelen. 16 När han vill låta höra sin röst, då
brusa himmelens vatten, då låter han regnskyar stiga upp
från jordens ända; han låter ljungeldar komma med regn och
för vinden ut ur dess förvaringsrum. 17 Såsom dårar stå då
alla människor där och begripa intet; guldsmederna komma
då alla på skam med sina beläten, ty deras gjutna beläten
äro lögn, och ingen ande är i dem. 18 De äro fåfänglighet,
en tillverkning att le åt; när hemsökelsen kommer över dem,
måste de förgås. 19 Men sådan är icke han som är Jakobs
del; nej, det är han som har skapat allt, och särskilt sin
arvedels stam. HERREN Sebaot är hans namn. 20 Du var
min hammare, mitt stridsvapen; med dig krossade jag folk,
med dig fördärvade jag riken. 21 Med dig krossade jag häst
och ryttare; med dig krossade jag vagn och körsven. 22
Med dig krossade jag man och kvinna; med dig krossade
jag gammal och ung; med dig krossade jag yngling och
jungfru. 23 Med dig krossade jag herden och hans hjord;
med dig krossade jag åkermannen och hans oxpar; med
dig krossade jag ståthållare och landshövding. 24 Men nu
skall jag vedergälla Babel och alla Kaldeens inbyggare allt
det onda som de hava förövat mot Sion, inför edra ögon,
säger HERREN. 25 Se, jag skall vända mig mot dig, du
fördärvets berg, säger HERREN, du som fördärvade hela
jorden; och jag skall uträcka min hand mot dig och vältra dig
ned från klipporna och göra dig till ett förbränt berg, 26 så att
man icke av dig skall kunna taga vare sig hörnsten eller
grundsten, utan du skall bliva en ödemark för evärdlig tid,
säger HERREN. 27 Resen upp ett baner på jorden, stöten i
basun ibland folken, invigen folk till strid mot det, båden upp
mot det riken, både Ararats, Minnis och Askenas', tillsätten
hövdingar mot det, dragen ditupp med hästar som likna
borstiga gräshoppor. 28 Invigen folk till strid mot det: Mediens
konungar, dess ståthållare och alla dess landshövdingar,
och hela det land som lyder under deras välde. 29 Då darrar
jorden och bävar, ty nu fullbordas vad HERREN tänkte mot
Babel: att han ville göra Babels land till en ödemark, där
ingen skulle bo. 30 Babels hjältar upphöra att strida, de sitta
stilla i sina fästen; deras styrka har försvunnit, de hava blivit
såsom kvinnor. Man har tänt eld på dess boningar; dess
bommar äro sönderbrutna. 31 Löparna löpa mot varandra,
den ene budbäraren korsar den andres väg, med bud till
konungen i Babel om att hela hans stad år intagen, 32 att
vadställena äro besatta och dammarna förbrända i eld och
krigsmännen gripna av skräck. 33 Ty så säger HERREN
Sebaot, Israels Gud: Dottern Babel är såsom en tröskplats,
när man just har trampat till den; ännu en liten tid, och
skördetiden kommer för henne. 34 Uppätit mig och förgjort
mig har han, Nebukadressar, konungen i Babel. Han har
gjort mig till ett tomt kärl; lik en drake har han uppslukat mig,
han har fyllt sin buk med mina läckerheter och drivit mig
bort. 35 "Den orätt mig har skett och det som har vederfarits

mitt kött, det komme över Babel", så må Sions invånare
säga; och "Mitt blod komme över Kaldeens inbyggare", så
må Jerusalem säga. 36 Därför säger HERREN så: Se, jag
skall utföra din sak och utkräva din hämnd. Jag skall låta
dess hav sina bort och dess brunn uttorka, 37 och Babel
skall bliva en stenhop, en boning för schakaler, ett föremål
för häpnad och begabberi, så att ingen kan bo där. 38 Alla
ryta de nu såsom lejon; de skria såsom lejonungar. 39 Men
när de äro som mest upptända, skall jag tillreda åt dem ett
gästabud; jag skall göra dem druckna, så att de jubla. Så
skola de somna in i en evig sömn, ur vilken de aldrig skola
uppvakna, säger HERREN. 40 Jag skall föra dem ned till att
slaktas såsom lamm, likasom vädurar och bockar. 41 Huru
har icke Sesak blivit intaget och hon som var hela jordens
berömmelse erövrad! Huru har icke Babel blivit ett föremål
för häpnad bland folken! 42 Havet steg upp över Babel;
av dess brusande böljor blev det övertäckt. 43 Så blev av
dess städer en ödemark, ett torrt land och en hedmark, ett
land där ingen bor, och där intet människobarn går fram. 44
Ja, jag skall hemsöka Bel i Babel och taga ut ur hans gap
vad han har slukat; och folken skola icke mer strömma till
honom. Babels murar skola ock falla. 45 Dragen ut därifrån,
mitt folk; må var och en söka rädda sitt liv undan HERRENS
vredes glöd. 46 Varen icke försagda i edra hjärtan, och
frukten icke för de olycksbud som höras i landet, om än ett
olycksbud kommer det ena året och sedan nästa år ett nytt
olycksbud, och om än våld råder på jorden och härskare
står mot härskare. 47 Se, därför skola dagar komma, då jag
skall hemsöka Babels beläten, och då hela dess land skall
stå med skam och alla skola falla slagna därinne. 48 Då
skola himmel och jord jubla över Babel, de och allt vad i
dem är, då nu förhärjarna komma över det norrifrån, säger
HERREN. 49 Ja, I slagna av Israel, också Babel måste falla,
likasom för Babel människor föllo slagna över hela jorden.
50 I som haven lyckats rädda eder undan svärdet, gån åstad,
stannen icke. Kommen ihåg HERREN, i fjärran land, och
tänken på Jerusalem. 51 Vi stå här med skam, ja vi måste
höra smädelse; blygsel höljer vårt ansikte, ty främlingar hava
kastat sig över vad heligt som fanns i HERRENS hus. 52 Se,
därför skola dagar komma, säger HERREN, då jag skall
hemsöka dess beläten, och då slagna män skola jämra sig i
hela dess land. 53 Om Babel än stege upp till himmelen, och
om det gjorde sin befästning än så hög och stark så skulle
dock förhärjare ifrån mig komma över det, säger HERREN.
54 Klagorop höras från Babel, och stort brak från kaldéernas
land. 55 Ty HERREN förhärjar Babel och gör slut på det
stora larmet därinne. Och deras böljor brusa såsom stora
vatten; dånet av dem ljuder högt. 56 Ty över det, över Babel,
kommer en förhärjare, och dess hjältar tagas till fånga, deras
bågar brytas sönder. Se, HERREN är en vedergällningens
Gud; han lönar till fullo. 57 Ja, jag skall göra dess furstar
druckna, så ock dess visa män, dess ståthållare, dess
landshövdingar och dess hjältar, och de skola somna in i
en evig sömn, ur vilken de aldrig skola uppvakna, säger
konungen, han vilkens namn är HERREN Sebaot. 58 Så
säger HERREN Sebaot: Det vida Babels murar skola i grund
omstörtas, och dess höga portar skola brännas upp i eld.
Så möda sig folken för det som skall bliva till intet, och
folkslagen arbeta sig trötta för det som skall förbrännas av
elden. 59 Detta är vad profeten Jeremia bjöd Seraja, son
till Neria, son till Mahaseja, när denne begav sig till Babel
med Sidkia, Juda konung, i hans fjärde regeringsår. Seraja
var nämligen den som hade bestyret med lägerplatserna.
60 Och Jeremia tecknade i en och samma bok upp alla de
olyckor som skulle komma över Babel, allt detta som nu
är skrivet om Babel. 61 Jeremia sade till Seraja: "När du
kommer till Babel, så se till, att du läser upp allt detta. 62
Och du skall säga: 'HERRE, du har själv talat om denna
ort att du vill fördärva den, så att ingen mer skall bo där,
varken någon människa eller något djur; ty den skall vara en
ödemark för evärdlig tid.' 63 Och när du har läst upp boken
till slut, så bind en sten vid den och kasta den ut i Frat, 64
och säg: 'På detta sätt skall Babel sjunka ned och icke mer
komma upp, för den olyckas skull som jag skall låta komma
över det, mitt under deras ävlan.'" Så långt Jeremias ord.

52 Sidkia var tjuguett år gammal, när han blev konung,
och han regerade elva år i Jerusalem. Hans moder
hette Hamital, Jeremias dotter, från Libna. 2 Han gjorde
vad ont var i HERRENS ögon, alldeles såsom Jojakim
hade gjort. 3 Ty på grund av HERRENS vrede skedde vad
som skedde med Jerusalem och Juda, till dess att han
kastade dem bort ifrån sitt ansikte. Och Sidkia avföll från
konungen i Babel. 4 Då, i hans nionde regeringsår, i tionde
månaden, på tionde dagen i månaden, kom Nebukadressar,
konungen i Babel, med hela sin här till Jerusalem, och
de belägrade det; och de byggde en belägringsmur runt
omkring det. 5 Så blev staden belägrad och förblev så ända
till konung Sidkias elfte regeringsår. 6 Men i fjärde månaden,
på nionde dagen i månaden, var hungersnöden så stor i
staden, att mängden av folket icke hade något att äta. 7 Och
staden stormades, och allt krigsfolket flydde och drog ut ur
staden om natten genom porten mellan de båda murarna
(den port som ledde till den kungliga trädgården), medan
kaldéerna lågo runt omkring staden; och de togo vägen åt

Hedmarken till. 8 Men kaldéernas här förföljde konungen,
och de hunno upp Sidkia på Jerikos hedmarker, sedan hela
hans här hade övergivit honom och skingrat sig. 9 Och
de grepo konungen och förde honom till den babyloniske
konungen i Ribla i Hamats land; där höll denne rannsakning
och dom med honom. 10 Och konungen i Babel lät slakta
Sidkias barn inför hans ögon; därjämte lät han ock slakta
alla Juda furstar i Ribla. 11 Och på Sidkia själv lät han sticka
ut ögonen och lät fängsla honom med kopparfjättrar. Och
konungen i Babel förde honom därefter till Babel och lät
honom sitta i fängelsehuset ända till hans dödsdag. 12 I
femte månaden, på tionde dagen i månaden, detta i den
babyloniske konungen Nebukadressars nittonde regeringsår,
kom Nebusaradan, översten för drabanterna; denne var den
babyloniske konungens förtroendeman vid Jerusalem. 13
Han brände upp HERRENS hus och konungshuset; ja, alla
hus i Jerusalem, i synnerhet alla de förnämas hus, brände
han upp i eld. 14 Och alla murar runt omkring Jerusalem
brötos ned av hela den här av kaldéer, som översten för
drabanterna hade med sig. 15 Och en del av de ringaste
bland folket och den övriga återstoden av folket, dem som
voro kvar i staden, och de överlöpare som hade gått över
till konungen i Babel, så ock det hantverksfolk som fanns
kvar, dem förde Nebusaradan, översten för drabanterna,
bort i fångenskap. 16 Men av de ringaste i landet lämnade
Nebusaradan, översten för drabanterna, några kvar till
vingårdsmän och åkermän. 17 Kopparpelarna i HERRENS
hus, bäckenställen och kopparhavet i HERRENS hus slogo
kaldéerna sönder och förde all kopparen till Babel. 18 Och
askkärlen, skovlarna, knivarna, de båda slagen av skålar och
alla kopparkärl som hade begagnats vid gudstjänsten togo
de bort. 19 Likaledes tog översten för drabanterna bort faten,
fyrfaten, offerskålarna, askkärlen, ljusstakarna, de andra
skålarna och bägarna, allt vad som var av rent guld eller
av rent silver. 20 Vad angår de två pelarna, havet som var
allenast ett, och de tolv kopparoxarna under bäckenställen,
som konung Salomo hade låtit göra till HERRENS hus, så
kunde kopparen i alla dessa föremål icke vägas. 21 Och
vad pelarna angår, så var den ena pelaren aderton alnar
hög, och en tolv alnar lång tråd mätte dess omfång, och
den var fyra finger tjock och ihålig. 22 Och ovanpå den var
ett pelarhuvud av koppar; och detta ena pelarhuvud var
fem alnar högt, och ett nätverk och granatäpplen funnos på
pelarhuvudet runt omkring, alltsammans av koppar. Och
likadant var det på den andra pelaren med fina granatäpplen.
23 Och granatäpplena voro nittiosex utåt; men tillsammans
voro granatäpplena på nätverket runt omkring ett hundra. 24
Och översten för drabanterna tog överstеprästen Seraja
jämte Sefanja prästen näst under honom, så ock de tre
som höllo vakt vid tröskeln, 25 och från staden tog han en
hovman, den som var anförare för krigsfolket, och sju av
konungens närmaste män, som påträffades i staden, så ock
härhövitsmannens sekreterare, som plägade utskriva folket i
landet till krigstjänst, och sextio andra män av landets folk,
som påträffades i staden -- 26 dessa tog Nebusaradan,
översten för drabanterna, och förde dem till den babyloniske
konungen i Ribla. 27 Och konungen i Babel lät avliva
dem där, i Ribla i Hamats land. Så blev Juda bortfört från
sitt land. 28 Detta är antalet av dem som Nebukadressar
förde bort: i det sjunde året tre tusen tjugutre judar, 29
och i Nebukadressars adertonde: regeringsår åtta hundra
trettiotvå personer från Jerusalem. 30 Men i Nebukadressars
tjugutredje regeringsår bortförde Nebusaradan, översten för
drabanterna, av judarna sju hundra fyrtiofem personer. Hela
antalet utgjorde fyra tusen sex hundra personer. 31 Men i
det trettiosjunde året sedan Jojakin, Juda konung, hade blivit
bortförd i fångenskap, i tolfte månaden, på tjugufemte dagen
i månaden, tog Evil-Merodak, konungen i Babel -- samma år
han blev konung -- Jojakin, Juda konung, till nåder och förde
honom ut ur fängelset. 32 Och han talade vänligt med honom
och gav honom översta platsen bland de konungar som voro
hos honom i Babel. 33 Han fick lägga av sin fångdräkt och
beständigt äta vid hans bord, så länge han levde. 34 Och ett
ständigt underhåll gavs honom från konungen i Babel, visst
för var dag, ända till hans dödsdag, så länge han levde.

Klagovisorna

1 Huru övergiven sitter hon icke, den folkrika staden! Hon
har blivit lik en änka. Hon som var så mäktig bland folken,
en furstinna bland länderna, hon måste nu göra trältjänst.
2 Bittert gråter hon i natten, och tårar rinna utför hennes
kind. Ingen finnes, som tröstar henne, bland alla hennes
vänner. Alla hennes närmaste hava varit trolösa mot henne;
de hava blivit hennes fiender. **3** Juda har måst gå i landsflykt
efter att hava utstått elände och svåra vedermödor; hon
bor nu bland hedningarna och finner ingen ro. Alla hennes
förföljare hava fallit över henne, mitt i hennes trångmål. **4**
Vägarna till Sion ligga sörjande, då nu ingen kommer till
högtiderna. Alla hennes portar äro öde, hennes präster
sucka. Hennes jungfrur äro bedrövade, och själv sörjer
hon bittert. **5** Hennes ovänner hava fått övermakten, för
hennes fiender går allt väl. Ty HERREN har sänt henne
bedrövelser för hennes många överträdelsers skull. Hennes
barn hava måst gå i fångenskap, bortdrivna av ovännen. **6**
Så har all dottern Sions härlighet försvunnit ifrån henne.
Hennes furstar likna hjortar som icke finna något bete;
vanmäktiga söka de fly bort, undan sina förföljare. **7** I denna
sitt eländes och sin husvillhets tid kommer Jerusalem ihåg
allt vad dyrbart hon ägde i forna dagar. Nu då hennes folk
har fallit för ovännens hand och hon icke har någon hjälpare
nu se hennes ovänner med hån på hennes undergång. **8**
Svårt hade Jerusalem försynda sig; därför har hon blivit en
styggelse. Alla som ärade henne förakta henne nu, då de se
hennes blygd. Därför suckar hon ock själv och drager sig
undan. **9** Orenhet fläckar hennes klädesfållar; hon tänkte
icke på anden. Därför vart hennes fall så gruvligt; ingen
finnes, som tröstar henne. Se, HERRE, till mitt elände, ty
fienden förhäver sig. **10** Ovännen räckte ut sin hand efter
allt vad dyrbart hon ägde; ja, hon fick se huru hedningar
kommo in i hennes helgedom, just sådana som du hade
förbjudit att komma in i din församling. **11** Allt hennes folk
måste med suckan tigga sitt bröd; för vad dyrbart de ägde
måste de köpa sig mat till att stilla sin hunger. Se, HERRE,
och akta på huru föraktad jag har blivit. **12** Går detta eder ej
till sinnes, I alla som dragen vägen fram? Akten härpå och
sen till: kan någon plåga vara lik den varmed jag har blivit
hemsökt, den varmed HERREN har bedrövat mig på sin
glödande vredes dag? **13** Från höjden sände han en eld i
mina ben och fördärvade dem. Han bredde ut ett nät för
mina fötter, han stötte mig tillbaka. Förödelse lät han gå över
mig, han gjorde mig maktlös för alltid. **14** Mina överträdelser
knötos samman av hans hand till ett ok, hopbundna lades
de på min hals; så bröt han ned min kraft. Herren gav mig i
händerna på människor som jag ej kan stå emot. **15** Alla
de tappra kämpar jag hyste aktade Herren för intet. Han
lyste ut högtid, mig till fördärv, för att krossa mina unga
män. Ja, vinpressen trampade Herren till ofärd för jungfrun
dottern Juda. **16** Fördenskull gråter jag; mitt öga, det flyter i
tårar; ty fjärran ifrån mig äro de som skulle trösta mig och
vederkvicka min själ. Förödelse har gått över mina barn,
ty fienden har blivit mig övermäktig. **17** Sion räcker ut sina
händer, men ingen finnes, som tröstar henne; mot Jakob
bådade HERREN upp ovänner från alla sidor; Jerusalem har
blivit en styggelse ibland dem. **18** Ja, HERREN är rättfärdig,
ty jag var gensträvig mot hans bud. Hören då, alla I folk, och
sen min plåga: mina jungfrur och mina unga män fingo gå i
fångenskap. **19** Jag kallade på mina vänner, men de bedrogo
mig. Mina präster och mina äldste förgingos i staden, medan
de tiggde sig mat för att stilla sin hunger. **20** Se HERRE,
huru jag är i nöd, mitt innersta är upprört. Mitt hjärta vänder
sig i mitt bröst, därför att jag var så gensträvig. Ute har
svärdet förgjort mina barn, och inomhus pesten. **21** Väl hör
man huru jag suckar, men ingen finnes, som tröstar mig; alla
mina fiender höra om min olycka och fröjda sig över att du
har gjort detta. Den dag du förkunnade har du låtit komma.
Dock, dem skall det gå såsom mig. **22** Låt all deras ondska
komma inför ditt ansikte, och hemsök dem, likasom du har
hemsökt mig för alla mina överträdelsers skull ty många äro
mina suckar, och mitt hjärta är sjukt.

2 Huru höljer icke Herren genom sin vrede dottern Sion i
mörker! Från himmelen ned till jorden kastade han Israels
härlighet. Han vårdade sig icke om sin fotapall på sin vredes
dag. **2** Utan skonsamhet fördärvade Herren alla Jakobs
boningar; i sin förgrymmelse bröt han ned dottern Judas
fästen, ja, han slog dem till jorden, han oskärade riket och
dess furstar. **3** I sin vredes glöd högg han av vart Israels
horn; han höll sin högra hand tillbaka, när fienden kom.
Jakob förbrände han lik en lågande eld, som förtär allt runt
omkring. **4** Han spände sin båge såsom en fiende, med sin
högra hand stod han fram såsom en ovän och dräpte alla
som voro våra ögons lust. Över dottern Sions hydda utgöt
han sin vrede såsom en eld. **5** Herren kom såsom en fiende
och fördärvade Israel, han fördärvade alla dess palats, han
förstörde dess fästen; så hopade han över dottern Juda
jämmer på jämmer. **6** Och han bröt ned sin hydda såsom
en trädgård, han förstörde sin högtidsplats. Både högtid
och sabbat lät HERREN bliva förgätna i Sion, och i sin
vredes förgrymmelse försköt han både konung och präst. **7**
Herren förkastade sitt altare, han gav sin helgedom till spillo.

Murarna omkring hennes palatser gav han i fiendernas hand.
De hovo upp rop i HERRENS hus såsom på en högtidsdag.
8 HERREN hade beslutit att förstöra dottern Sions murar;
han spände mätsnöret till att fördärva och drog sin hand ej
tillbaka. Han lät sorg komma över vallar och murar; förfallna
ligga de nu alla. 9 Hennes portar sjönko ned i jorden, han
bräckte och krossade hennes bommar. Hennes konung och
furstar leva bland hedningar, ingen lag finnes mer; hennes
profeter undfå ej heller någon syn från HERREN. 10 Dottern
Sions äldste sitta där stumma på jorden, de hava strött
stoft på sina huvuden och höljt sig i sorgdräkt; Jerusalems
jungfrur sänka sina huvuden mot jorden. 11 Mina ögon äro
förtärda av gråt, mitt innersta är upprört, min lever är såsom
utgjuten på jorden för dottern mitt folks skada; ty barn och
spenabarn försmäkta på gatorna i staden. 12 De ropa till sina
mödrar: "Var få vi bröd och vin?" Ty försmäktande ligga de
såsom slagna på gatorna i staden; ja, de uppgiva sin anda i
sina mödrars famn. 13 Vad jämförligt skall jag framlägga för
dig, du dotter Jerusalem? Vilket liknande öde kan jag draga
fram till din tröst, du jungfru dotter Sion? Din skada är ju
stor såsom ett hav; vem kan hela dig? 14 Dina profeters
syner voro falskhet och flärd, de blottade icke för dig din
missgärning, så att du kunde bliva upprättad; de utsagor
de förkunnade för dig voro falskhet och förförelse. 15 Alla
vägfarande slå ihop händerna, dig till hån; de vissla och
skaka huvudet åt dottern Jerusalem: "Är detta den stad som
man kallade 'skönhetens fullhet', 'hela jordens fröjd'?" 16 Alla
dina fiender spärra upp munnen emot dig, de vissla och bita
samman tänderna, de säga: "Vi hava fördärvat henne. Ja,
detta är den dag som vi bidade efter; nu hava vi upplevat
och sett den." 17 HERREN har gjort vad han hade beslutit,
han har fullbordat sitt ord, vad han för länge sedan hade
förordnat; han har brutit ned utan förskoning. Och han har
låtit fienden glädjas över dig, han har upphöjt dina ovänners
horn. 18 Deras hjärtan ropa till Herren. Du dottern Sions
mur, låt dina tårar rinna som en bäck, både dag och natt;
låt dig icke förtröttas, unna ditt öga ingen ro. 19 Stå upp,
ropa högt i natten, när dess väkter begynna, utgjut ditt hjärta
såsom vatten inför Herrens ansikte; lyft upp till honom dina
händer för dina barns liv, ty de försmäkta av hunger i alla
gators hörn. 20 Se, HERRE, och akta på vem du så har
hemsökt. Skola då kvinnor nödgas äta sin livsfrukt, barnen
som de hava burit i sin famn? Skall man i Herrens helgedom
dräpa präster och profeter? 21 På jorden, ute på gatorna,
ligga de, både unga och gamla; mina jungfrur och mina
unga män hava fallit för svärd. Du dräpte på din vredes dag,
du slaktade utan förskoning. 22 Såsom till en högtidsdag
kallade du samman mot mig förskräckelser ifrån alla sidor;
och på HERRENS vredes dag fanns ingen som blev räddad
och slapp undan. Dem som jag hade burit i min famn och
fostrat, dem förgjorde min fiende.

3 Jag är en man som har prövat elände under hans vredes
ris. 2 Mig har han fört och låtit vandra genom mörker och
genom ljus. 3 Ja, mot mig vänder han sin hand beständigt,
åter och åter. 4 Han har uppfrätt mitt kött och min hud, han
har krossat benen i mig. 5 Han har kringskansat och omvärvt
mig med gift och vedermöda. 6 I mörker har han lagt mig
såsom de längesedan döda. 7 Han har kringmurat mig, så
att jag ej kommer ut, han har lagt på mig tunga fjättrar. 8
Huru jag än klagar och ropar, tillstoppar han öronen för min
bön. 9 Med huggen sten har han murat för mina vägar, mina
stigar har han gjort svåra. 10 En lurande björn är han mot
mig, ett lejon som ligger i försåt. 11 Han förde mig på villoväg
och rev mig i stycken, förödelse lät han gå över mig. 12 Han
spände sin båge och satte mig upp till ett mål för sin pil.
13 Ja, pilar från sitt koger sände han in i mina njurar. 14
Jag blev ett åtlöje för hela mitt folk en visa för dem hela
dagen. 15 Han mättade mig med bittra örter, han gav mig
malört att dricka. 16 Han lät mina tänder bita sönder sig på
stenar, han höljde mig med aska. 17 Ja, du förkastade min
själ och tog bort min frid; jag visste ej mer vad lycka var. 18
Jag sade: "Det är ute med min livskraft och med mitt hopp
till HERREN." 19 Tänk på mitt elände och min husvillhet, på
malörten och giftet! 20 Stadigt tänker min själ därpå och är
bedrövad i mig. 21 Men detta vill jag besinna, och därför
skall jag hoppas: 22 HERRENS nåd är det att det icke är ute
med oss, ty det är icke slut med hans barmhärtighet. 23 Den
är var morgon ny, ja, stor är din trofasthet. 24 HERREN är
min del, det säger min själ mig; därför vill jag hoppas på
honom. 25 HERREN är god mot dem som förbida honom,
mot den själ som söker honom. 26 Det är gott att hoppas i
stillhet på hjälp från HERREN. 27 Det är gott för en man att
han får bära ett ok i sin ungdom. 28 Må han sitta ensam
och tyst, när ett sådant pålägges honom. 29 Må han sänka
sin mun i stoftet; kanhända finnes ännu hopp. 30 Må han
vända kinden till åt den som slår honom och låta mätta sig
med smälek. 31 Ty Herren förkastar icke för evig tid; 32 utan
om han har bedrövat, så förbarmar han sig igen, efter sin
stora nåd. 33 Ty icke av villigt hjärta plågar han människors
barn och vållar dem bedrövelse. 34 Att man krossar under
sina fötter alla fångar i landet, 35 att man vränger en mans
rätt inför den Högstes ansikte, 36 att man gör orätt mot en
människa i någon hennes sak, skulle Herren icke se det? 37
Vem sade, och det vart, om det ej var Herren som bjöd? 38

Kommer icke från den Högstes mun både ont och gott? 39
Varför knorrar då en människa här i livet, varför en man, om
han drabbas av sin synd? 40 Låtom oss rannsaka våra vägar
och pröva dem och omvända oss till HERREN. 41 Låtom
oss upplyfta våra hjärtan, såväl som våra händer, till Gud i
himmelen. 42 Vi hava varit avfälliga och gensträviga, och du
har icke förlåtit det. 43 Du har höljt dig i vrede och förföljt
oss, du har dräpt utan förskoning. 44 Du har höljt dig i moln,
så att ingen bön har nått fram. 45 Ja, orena och föraktade
låter du oss stå mitt ibland folken. 46 Alla våra fiender spärra
upp munnen emot oss. 47 Faror och fallgropar möta oss
fördärv och skada. 48 Vattenbäckar rinna ned från mitt öga
för dottern mitt folks skada. 49 Mitt öga flödar utan uppehåll
och förtröttas icke, 50 till dess att HERREN blickar ned från
himmelen och ser härtill. 51 Mitt öga vållar mig plåga för alla
min stads döttrars skull. 52 Jag bliver ivrigt jagad såsom en
fågel av dem som utan sak äro mina fiender. 53 De vilja
förgöra mitt liv här i djupet, de kasta stenar på mig. 54 Vatten
strömma över mitt huvud, jag säger: "Det är ute med mig." 55
Jag åkallar ditt namn, o HERRE, har underst i djupet. 56 Du
hör min röst; tillslut icke ditt öra, bered mig lindring, då jag
nu ropar. 57 Ja, du nalkas mig, när jag åkallar dig; du säger:
"Frukta icke." 58 Du utför, Herre, min själs sak, du förlossar
mitt liv. 59 Du ser, HERRE, den orätt mig vederfares; skaffa
mig rätt. 60 Du ser all deras hämndgirighet, alla deras anslag
mot mig. 61 Du hör deras smädelser, HERRE, alla deras
anslag mot mig. 62 Vad mina motståndare tala och tänka
ut är beständigt riktat mot mig. 63 Akta på huru de hava
mig till sin visa, evad de sitta eller stå upp. 64 Du skall giva
dem vedergällning, HERRE, efter deras händers verk. 65 Du
skall lägga ett täckelse över deras hjärtan; din förbannelse
skall komma över dem. 66 Du skall förfölja dem i vrede och
förgöra dem, så att de ej bestå under HERRENS himmel.

4 Huru har icke guldet berövats sin glans, den ädla metallen
förvandlats! Heliga stenar ligga kringkastade i alla gators
hörn. 2 Sions ädlaste söner som aktades lika med fint guld,
huru räknas de icke nu såsom lerkärl, krukmakarhänders
verk! 3 Själva schakalerna räcka spenarna åt sina ungar
för att giva dem di; men dottern mitt folk har blivit grym, lik
strutsen i öknen. 4 Spenabarnets tunga låder av törst vid
dess gom; le späda barnen bedja om bröd, men ingen bryter
sådant åt dem. 5 De som förr åto läckerheter försmäkta
nu på gatorna; de som uppföddes i scharlakan måste nu
ligga i dyn. 6 Så var dottern mitt folks missgärning större än
Sodoms synd, Sodoms, som omstörtades i ett ögonblick,
utan att människohänder kommo därvid. 7 Hennes furstar
voro mer glänsande än snö, de voro vitare än mjölk, deras
hy var rödare än korall, deras utseende var likt safirens. 8 Nu
hava deras ansikten blivit mörkare än svart färg, man känner
icke igen dem på gatorna; deras hud sitter fastklibbad vid
benen, den har förtorkats och blivit såsom trä. 9 Lyckligare
voro de som dräptes med svärd, än de äro, som dräpas
av hunger, de som täras bort under kval, utan näring från
marken. 10 Med egna händer måste ömsinta kvinnor koka
sina barn för att hava dem till föda vid dottern mitt folks
skada. 11 HERREN har uttömt sin förtörnelse, utgjutit sin
vredes glöd; i Sion har han tänt upp en eld, som har förtärt
dess grundvalar. 12 Ingen konung på jorden hade trott
det, ingen som bor på jordens krets, att någon ovän eller
fiende skulle komma in genom Jerusalems portar. 13 För
dess profeters synders skull har så skett, för dess prästers
missgärningar, därför att de därinne utgöto de rättfärdigas
blod. 14 Såsom blinda irra de omkring på gatorna, fläckade
av blod. så att ingen finnes, som vågar komma vid deras
kläder. 15 "Viken undan!" "Oren!", så ropar man framför
dem; "Viken undan, viken undan, kommen icke vid den!"
ja, flyktiga och ostadiga måste de vara; bland hedningarna
säger man om dem: "De skola ej mer finna någon boning."
16 HERRENS åsyn förskingrar dem, han vill icke mer akta på
dem; mot prästerna visas intet undseende, mot de äldste
ingen misskund. 17 Ännu försmäkta våra ögon i fåfäng
väntan efter hjälp; från vårt vårdtorn speja vi efter ett folk
som ändå ej kan frälsa oss. 18 Han lurar på vara steg, så att
vi ej våga gå på våra gator. Vår ände är nära, vara dagar
äro ute; ja, vår ande har kommit. 19 Våra förföljare voro
snabbare än himmelens örnar; på bergen jagade de oss, i
öknen lade de försåt för oss. 20 HERRENS smorde, han
som var vår livsfläkt, blev fångad i deras gropar, han under
vilkens skugga vi hoppades att få leva bland folken. 21
Ja, fröjda dig och var glad, du dotter Edom, du som bor i
Us' land! Också till dig skall kalken komma; du skall varda
drucken och få ligga blottad. 22 Din missgärning är ej mer,
du dotter Sion; han skall ej åter föra dig bort i fångenskap.
Men din missgärning, du dotter Edom, skall han hemsöka;
han skall uppenbara dina synder.

5 Tänk, HERRE, på vad som har vederfarits oss skåda
ned och se till vår smälek. 2 Vår arvedel har kommit i
främlingars ägo, våra hus i utlänningars. 3 Vi hava blivit
värnlösa, vi hava ingen fader; våra mödrar äro såsom änkor.
4 Vattnet som tillhör oss få vi dricka allenast för penningar;
vår egen ved måste vi betala. 5 Våra förföljare äro oss på
halsen; huru trötta vi än äro, unnas oss dock ingen vila.
6 Vi hava måst giva oss under Egypten, under Assyrien,
för att få bröd till att mätta oss med. 7 Våra fäder hava

syndat, de äro icke mer, vi måste bära deras missgärningar.
8 Trälar få råda över oss; ingen finnes, som rycker oss ur
deras våld. **9** Med fara för vårt liv hämta vi vårt bröd, bärga
det undan öknens svärd. **10** Vår hud är glödande såsom
en ugn, för brännande hungers skull. **11** Kvinnorna kränkte
man i Sion, jungfrurna i Juda städer. **12** Furstarna blevo
upphängda av deras händer, för de äldste visade de ingen
försyn. **13** Ynglingarna måste bära på kvarnstenar, och
gossarna dignade under vedbördor. **14** De gamla sitta icke
mer i porten, de unga hava upphört med sitt strängaspel. **15**
Våra hjärtan hava icke mer någon fröjd i sorgelåt är vår dans
förvandlad. **16** Kronan har fallit ifrån vårt huvud; ve oss, att vi
syndade så! **17** Därför hava ock våra hjärtan blivit sjuka,
därför äro våra ögon förmörkade, **18** för Sions bergs skull,
som nu ligger öde, så att rävarna ströva omkring därpå. **19**
Du, HERRE, tronar evinnerligen; din tron består från släkte
till släkte. **20** Varför vill du för alltid förgäta oss, förkasta oss
för beständigt? **21** Tag oss åter till dig, HERRE, så att vi få
vända åter; förnya våra dagar, så att de bliva såsom fordom.
22 Eller har du alldeles förkastat oss? Förtörnas du på oss
så övermåttan?

Hesekiel

1 I det trettionde året, på femte dagen i fjärde månaden, när
jag var bland de fångna vid strömmen Kebar, öppnades
himmelen, och jag såg en syn från Gud. **2** På femte dagen
i månaden, när femte året gick, efter att konung Jojakin
hade blivit bortförd i fångenskap, **3** kom HERRENS ord till
prästen Hesekiel, Busis son, i kaldéernas land vid strömmen
Kebar, och HERRENS hand kom där över honom. **4** Och jag
fick se en stormvind komma norrifrån, ett stort moln med
flammande eld, och ett sken omgav det; och mitt däri, mitt i
elden, syntes något som var såsom glänsande malm. **5**
Och mitt däri syntes något som liknade fyra väsenden, och
dessa sågo ut på följande sätt: de liknade människor, **6**
men vart väsende hade fyra ansikten, och vart och ett av
dem hade fyra vingar, **7** och deras ben voro raka och deras
fötter såsom fötterna på en kalv och de glimmade såsom
glänsande koppar. **8** Och de hade människohänder under
sina vingar på alla fyra sidorna. Och med de fyras ansikten
och vingar förhöll det sig så: **9** deras vingar slöto sig intill
varandra; och när de gingo, behövde de icke vända sig,
utan gingo alltid rakt fram. **10** Och deras ansikten liknade
människoansikten, och alla fyra hade lejonansikten på högra
sidan, och alla fyra hade tjuransikten på vänstra sidan,
och alla fyra hade ock örnansikten. **11** Så var det med
deras ansikten. Och deras vingar voro utbredda upptill;
vart väsende hade två vingar med vilka de slöto sig intill
varandra, och två som betäckte deras kroppar. **12** Och de
gingo alltid rakt fram; vart anden ville gå, dit gingo de, och
när de gingo, behövde de icke vända sig. **13** Och väsendena
voro till sitt utseende lika eldsglöd, som brunno likasom
bloss, under det att elden for omkring mellan väsendena;
och den gav ett sken ifrån sig, och ljungeldar foro ut ur
elden. **14** Och väsendena hastade fram och tillbaka likasom
blixtar. **15** När jag nu såg på väsendena, fick jag se ett hjul
stå på jorden, invid väsendena, vid var och en av deras fyra
framsidor. **16** Och det såg ut som om hjulen voro gjorda av
något som liknade krysolit, och alla fyra voro likadana; och
det såg vidare ut som om de voro så gjorda, att ett hjul var
insatt i ett annat. **17** När de skulle gå, kunde de gå åt alla
fyra sidorna, de behövde icke vända sig, när de gingo. **18**
Och deras lötar voro höga och förskräckliga, och på alla
fyra voro lötarna fullsatta med ögon runt omkring. **19** Och
när väsendena gingo, gingo ock hjulen invid dem, och när
väsendena lyfte sig upp över jorden lyfte sig ock hjulen. **20**
Vart anden ville gå, dit gingo de, ja, varthelst anden ville gå;
och hjulen lyfte sig jämte dem, ty väsendenas ande var i
hjulen. **21** När väsendena gingo, gingo ock dessa; när de
stodo stilla, stodo ock dessa stilla; när de lyfte sig upp över
jorden, lyfte sig ock hjulen jämte dem, ty väsendenas ande
var i hjulen. **22** Och över väsendenas huvuden syntes något
som liknade ett himlafäste, till utseendet såsom underbar
kristall, utspänt ovanpå deras huvuden. **23** Och under fästet
voro deras vingar utbredda rätt emot varandra Vart särskilt
väsende hade två vingar med vilka det kunde betäcka sin
kropp. **24** Och när de gingo, lät dånet av deras vingar i mina
öron såsom dånet av stora vatten, såsom den Allsmäktiges
röst; ja, det var ett väldigt dån, likt dånet från en härskara.
Men när de stodo stilla, höllo de sina vingar nedsänkta. **25**
Och ovan fästet, som vilade på deras huvuden, dånade det;
när de då stodo stilla, höllo de sina vingar nedsänkta. **26**
Och ovanpå fästet, som vilade på deras huvuden, syntes
något som såg ut att vara av safirsten, och som liknade en
tron; och ovanpå det som liknade en tron satt en som till
utseendet liknade en människa, **27** Och jag såg något som
var såsom glänsande malm och omgivet runt omkring av
något som såg ut såsom eld, ända ifrån det som såg ut att
vara hans länder och sedan allt uppåt. Men nedåt från det
som såg ut att vara hans länder såg jag något som såg ut
såsom eld; och ett sken omgav honom. **28** Såsom bågen
som synes i skyn, när det regnar, så såg skenet ut där runt
omkring. Så såg det ut, som tycktes mig vara HERRENS
härlighet; och när jag såg det, föll jag ned på mitt ansikte,
och jag hörde rösten av en som talade

2 Och han sade till mig: "Du människobarn, stå upp på
dina fötter, så vill jag tala med dig." **2** När han så talade
till mig, kom en andekraft i mig och reste upp mig på mina
fötter; och jag hörde på honom som talade till mig. **3** Och han
sade till mig: "Du människobarn, jag sänder dig till Israels
barn, de avfälliga hedningarna som hava avfallit från mig;
de och deras fäder hava begått överträdelser mot mig allt
intill den dag som i dag är. **4** Till barnen med hårda pannor
och förstockade hjärtan sänder jag dig, och du skall säga
till dem: 'Så säger Herren, HERREN' **5** Och evad de höra
därpå eller icke -- ty de äro ett gensträvigt släkte -- så skola
de dock förnimma att en profet har varit ibland dem. **6** Och
du, människobarn, frukta icke för dem, och frukta icke för
deras ord, fastän du omgives av tistlar och törnen och bor
ibland skorpioner. Nej, frukta icke för deras ord, och var icke
förfärad för dem själva, då de nu äro ett gensträvigt släkte.
7 Utan tala mina ord till dem, evad de höra på dem eller
icke, då de nu äro så gensträviga. **8** Men du, människobarn,
hör nu vad jag talar till dig; var icke gensträvig såsom detta
gensträviga släkte. Öppna din mun och ät vad jag giver dig."

9 Och jag fick se en hand uträckas mot mig, och i den såg
jag en bokrulle. 10 Och denna breddes ut framför mig, och
den var fullskriven innan och utan; och där voro uppskrivna
klagosånger, suckan och verop.

3 Och han sade till mig: "Du människobarn, ät vad du här
finner, ät upp denna rulle, och gå sedan åstad och tala till
Israels hus." 2 Då öppnade jag min mun, och han gav mig
rullen att äta. 3 Och han sade till mig: "Du människobarn, du
måste mätta din buk och fylla dina inälvor med den rulle som
jag nu giver dig." Och jag åt, och den var i min mun söt
såsom honung. 4 Och han sade till mig: "Du människobarn,
gå bort till Israels hus och tala till dem med mina ord. 5
Ty du bliver ju icke sänd till ett folk med obegripligt språk
och trög tunga, utan till Israels hus, 6 icke till mångahanda
folk med obegripligt språk och trög tunga, vilkas tal du icke
förstår; sannerligen, sände jag dig till sådana, så skulle de
höra på dig 7 Men Israels hus vill icke höra på dig, ty de vilja
icke höra på mig; hela Israels hus har hårda pannor och
förhärdade hjärtan. 8 Men se, jag gör ditt ansikte hårt såsom
deras ansikten, och din panna hård såsom deras pannor. 9
Ja, jag gör din panna hård såsom diamant, hårdare än flinta.
Du skall icke frukta för dem och icke förfäras för dem, då de
nu äro ett gensträvigt släkte." 10 Och han sade till mig: "Du
människobarn, allt vad jag talar till dig skall du upptaga i
ditt hjärta och höra med dina öron. 11 Och gå bort till dina
fångna landsmän, och tala till dem och säg till dem: 'Så
säger Herren, HERREN' -- evad de nu höra därpå eller icke."
12 Och en andekraft lyfte upp mig, och jag hörde bakom mig
ljudet av ett väldigt dån: "Lovad vare HERRENS härlighet,
där varest den är!", 13 så ock ljudet av väsendenas vingar,
som rörde vid varandra, och ljudet av hjulen jämte dem och
ljudet av ett väldigt dån. 14 Och en andekraft lyfte upp mig
och förde mig bort, och jag färdades åstad, bedrövad och
upprörd i min ande, och HERRENS hand var stark över mig.
15 Och jag kom till de fångna i Tel-Abib, till dem som bodde
vid strömmen Kebar, till den plats där de bodde; och jag satt
där ibland dem i sju dagar, försänkt i djup sorg. 16 Men efter
sju dagar kom HERRENS ord till mig; han sade: 17 "Du
människobarn, jag har satt dig till en väktare för Israels hus,
för att du å mina vagnar skall varna dem, när du hör ett
ord från min mun. 18 Om jag säger till den ogudaktige: 'Du
måste dö' och du då icke varnar honom, ja, om du icke säger
något till att varna den ogudaktige för hans ogudaktiga väg
och rädda hans liv, då skall väl den ogudaktige dö genom sin
missgärning, men hans blod skall jag utkräva av din hand.
19 Men om du varnar den ogudaktige och han likväl icke
vänder om från sin ogudaktighet och sin ogudaktiga väg,
då skall visserligen han dö genom sin missgärning, men
du själv har räddat din själ. 20 Och om en rättfärdig man
vänder om från sin rättfärdighet och gör vad orätt är, så skall
jag lägga en stötesten i hans väg, och han skall dö. Om
du då icke har varnat honom, så skall han väl dö genom
sin synd, och den rättfärdighet som han förr har övat skall
icke varda ihågkommen, men hans blod skall jag utkräva av
din hand. 21 Men om du har varnat den rättfärdige, för att
han, den rättfärdige, icke skall synda, och han så avhåller
sig från synd, då skall han förvisso få leva, därför att han
lät varna sig, och du själv har då räddat din själ." 22 Och
HERRENS hand kom där över mig, och han sade till mig:
"Stå upp och gå ut på slätten; där skall jag tala med dig." 23
Då stod jag upp och gick ut på slätten; och se, där stod
HERRENS härlighet, alldeles sådan som jag hade sett den
vid strömmen Kebar; och jag föll ned på mitt ansikte. 24 Men
en andekraft kom i mig och reste upp mig på mina fötter.
Och han talade med mig och sade till mig: "Gå och stäng dig
inne i ditt hus. 25 Och se, du människobarn, bojor skola
läggas på dig, och du skall bliva bunden med sådana, så att
du icke kan gå ut bland de andra. 26 Och jag skall låta din
tunga låda vid din gom, så att du bliver stum och icke kan
bestraffa dem, då de nu äro ett gensträvigt släkte. 27 Men
när jag talar med dig, skall jag upplåta din mun, så att du
kan säga till dem: 'Så säger Herren, HERREN.' Den som då
vill höra, han höre, och den som icke vill, han höre icke, då
de nu äro ett gensträvigt släkte."

4 Och du, människobarn, tag dig en tegeltavla och lägg
den framför dig och rista på den in en stad, nämligen
Jerusalem. 2 Och res upp bålverk mot den och bygg en
belägringsmur mot den och kasta upp en vall mot den och
slå upp läger mot den och sätt upp murbräckor mot den
runt omkring. 3 Och tag dig en järnplåt och sätt upp den
såsom en järnvägg mellan dig och staden; och vänd så ditt
ansikte emot den och håll den belägrad och ansätt den.
Detta skall vara ett tecken för Israels hus. 4 Och lägg du
dig på din vänstra sida och lägg Israels hus' missgärning
ovanpå; lika många dagar som du ligger så, skall du bära på
deras missgärning. 5 Jag skall låta deras missgärningsår
för dig motsvaras av ett lika antal dagar, nämligen av tre
hundra nittio dagar; så länge skall du bara på Israels hus'
missgärning. 6 Och sedan, när du har fullgjort detta, skall
du lägga dig på din högra sida och bära på Juda hus'
missgärning; i fyrtio dagar, var dag svarande mot ett år, skall
denna min föreskrift gälla för dig. 7 Och du skall vända ditt
ansikte och din blottade arm mot det belägrade Jerusalem
och profetera mot det. 8 Och se, jag skall lägga bojor på

dig, så att du icke kan vända dig från den ena sidan på den
andra, förrän dina belägringsdagar äro slut. 9 Och tag dig
vete, korn, bönor, linsärter, hirs och spält och lägg detta i
ett och samma kärl och baka dig bröd därav; lika många
dagar som du ligger på ena sidan, alltså tre hundra nittio
dagar, skall detta vara vad du har att äta. 10 Den mat som
du får att äta skall du äta efter vikt, tjugu siklar om dagen;
detta skall du hava att äta från en viss timme ena dagen
till samma timme nästa dag 11 Du skall ock dricka vatten
efter mått, nämligen en sjättedels hin; så mycket skall du
hava att dricka från en viss timme ena dagen till samma
timme nästa dag. 12 Tillredd såsom kornkakor skall maten
ätas av dig, och du skall tillreda den inför deras ögon på
bränsle av människoträck. 13 Och HERREN tillade: "Likaså
skola Israels barn äta sitt bröd orent bland hedningarna,
till vilka jag skall fördriva dem." 14 Men jag svarade: "Ack,
Herre, HERRE! Se, jag har ännu aldrig blivit orenad. Jag har
aldrig, från min ungdom och intill nu, ätit något självdött eller
ihjälrivet djur; och sådant kött som räknas för vederstyggligt
har aldrig kommit i min mun." 15 Då sade han till mig: "Välan,
jag vill låta dig taga kospillning i stället för människoträck;
vid sådan må du baka ditt bröd." 16 Och han sade åter till
mig: "Du människobarn, se, jag vill fördärva livsuppehället
för Jerusalem, så att de skola äta bröd efter vikt, och det
med oro, och dricka vatten efter mått, och det med förfäran;
17 ja, så att de lida brist på bröd och vatten och gripas av
förfäran, den ene med den andre, och försmäkta genom sin
missgärning.

5 Och du, människobarn, tag dig ett skarpt svärd och bruka
det såsom rakkniv, och för det över ditt huvud och din
haka; tag dig så en vågskål och dela det avrakade håret.
2 En tredjedel skall du bränna upp i eld mitt i staden, när
belägringsdagarna hava gått till ända; en tredjedel skall du
taga ut och slå den med svärdet där runt omkring; och en
tredjedel skall du strö ut för vinden, och mitt svärd skall jag
draga ut efter dem. 3 Men några få strån skall du taga undan
därifrån, och dem skall du knyta in i flikarna av din mantel. 4
Och av dessa strån skall du återigen taga några och kasta
dem i elden och bränna upp dem i eld. Härifrån skall en eld
gå ut över hela Israels hus. 5 Så säger Herren, HERREN:
Detta är Jerusalem, som jag har satt mitt ibland hednafolken,
med länder runt däromkring. 6 Men det var gensträvigt mot
mina rätter på ett ännu ogudaktigare sätt än hednafolken,
och var ännu mer gensträvigt mot mina stadgar än länderna
runt däromkring; ty de förkastade mina rätter och vandrade
icke efter mina stadgar. 7 Därför säger Herren, HERREN så:
Eftersom I haven rasat värre än hednafolken runt omkring
eder, och icke haven vandrat efter mina stadgar och icke
gjort efter mina rätter, ja, icke ens gjort efter de hednafolks
rätter, som bo runt omkring eder, 8 därför säger Herren,
HERREN så: Se, fördenskull skall jag också komma över
dig och skipa rätt mitt ibland dig inför hednafolkens ögon;
9 jag skall göra med dig vad jag aldrig förr har gjort, och
sådant som jag aldrig mer vill göra, för alla dina styggelsers
skull. 10 Därför skola i dig föräldrar äta sina barn, och barn
sina föräldrar; och jag skall skipa rätt i dig och strö ut för
alla vindar allt som bliver kvar av dig. 11 Ja, så sant jag
lever, säger Herren, HERREN: sannerligen, därför att du har
orenat min helgedom med alla dina skändligheter och alla
dina styggelser, skall jag också utan skonsamhet vända bort
mitt öga och icke hava någon misskund. 12 En tredjedel av
dig skall dö av pest och förgås av hunger i dig, en tredjedel
skall falla för svärd runt omkring dig; och en tredjedel skall
jag strö ut för alla vindar, och mitt svärd skall jag draga ut
efter dem. 13 Ja, min vrede skall få uttömma sig, och jag
skall släcka min förtörnelse på dem och hämnas på dem;
och när jag så uttömmer min förtörnelse på dem, skola de
förnimma att jag, HERREN, har talat i min nitälskan. 14 Och
jag skall låta dig bliva en ödemark och en smälek bland
folken runt omkring dig, inför var mans ögon, som går där
fram. 15 Ja, det skall bliva till smälek och hån, till varnagel
och skräck för folken runt omkring dig, när jag så skipar rätt i
dig med vrede och förtörnelse och förtörnelses tuktan. Jag,
HERREN, har talat. 16 När jag sänder bland dem hungerns
onda pilar, som bliva till fördärv, ja, när jag sänder dessa till
att fördärva eder och så låter eder hunger bliva allt värre, då
skall jag förstöra för eder edert livsuppehälle. 17 Jag skall
sända över eder hungersnöd och vilddjur, som skola döda
edra barn; och pest och blodsutgjutelse skall gå över dig,
och svärd skall jag låta komma över dig. Jag, HERREN, har
talat.

6 Och HERRENS ord kom till mig; han sade: 2 Du
människobarn, vänd ditt ansikte mot Israels berg och
profetera mot dem 3 och säg: I Israels berg, hören Herrens,
HERRENS ord: Så säger Herren, HERREN till bergen
och höjderna, till bäckarna och dalarna: Se, jag skall låta
svärd komma över eder och förstöra edra offerhöjder. 4
Och edra altaren skola varda förödda och edra solstoder
sönderkrossade, och dem av eder, som bliva slagna, skall
jag låta bliva kastade inför edra eländiga avgudar. 5 Och jag
skall låta Israels barns döda kroppar ligga där inför deras
eländiga avgudar, och jag skall förströ edra ben runt omkring
edra altaren. 6 Var I än ären bosatta skola städerna bliva

öde och offerhöjderna ödelagda, så att edra altaren stå öde
och förödda, och edra eländiga avgudar bliva sönderslagna
och få en ände, och edra solstoder bliva nedhuggna, och
edra verk utplånade. 7 Dödsslagna män skola då falla bland
eder; och I skolen förnimma att jag är HERREN. 8 Och
om jag låter några leva kvar, så att somliga av eder, när I
bliven förströdda i länderna, räddas undan svärdet ute bland
folken, 9 så skola dessa edra räddade ute bland folken,
där de äro i fångenskap, tänka på mig, när jag har krossat
deras trolösa hjärtan, som veko av ifrån mig, och deras
ögon, som i trolös avfällighet skådade efter deras eländiga
avgudar; och de skola känna leda vid sig själva för det onda
som de hava gjort med alla sina styggelser. 10 Och de
skola förnimma att jag är HERREN. Det är icke ett tomt
ord att jag skall låta denna olycka komma över dem. 11 Så
säger Herren, HERREN: Slå dina händer tillsammans, och
stampa med dina fötter, och ropa ack och ve över alla de
onda styggelserna i Israels hus, ty genom svärd, hunger och
pest måste de falla. 12 Den som är långt borta skall dö av
pest, och den som är nära skall falla för svärd, och den som
bliver kvar och varder bevarad skall dö av hunger; så skall
jag uttömma min vrede på dem. 13 Och I skolen förnimma
att jag är HERREN, när deras slagna män ligga där mitt
ibland sina eländiga avgudar, runt omkring sina altaren, på
alla höga kullar, på alla bergstoppar, under alla gröna träd
och under alla lummiga terebinter, varhelst de hava låtit en
välbehaglig lukt uppstiga till alla sina oländiga avgudar. 14
Och jag skall uträcka min hand mot dem och göra landet
mer öde och tomt än öknen vid Dibla, var de än äro bosatta;
och de skola förnimma att jag är HERREN.

7 Och HERRENS ord kom till mig; han sade: 2 Du
människobarn, så säger Herren, HERREN till Israels
land: Änden! Ja, änden kommer över landets fyra hörn. 3
Nu kommer änden över dig, ty jag skall sända min vrede
mot dig och döma dig efter dina gärningar och låta alla dina
styggelser komma över dig. 4 Jag skall icke visa dig någon
skonsamhet och icke hava någon misskund; nej, jag skall
låta dina gärningar komma över dig, och dina styggelser
skola vila på dig. Och I skolen förnimma att jag är HERREN.
5 Så säger Herren, HERREN: Se, en olycka kommer, en
olycka ensam i sitt slag! 6 En ände kommer, ja, änden
kommer, den vaknar upp och kommer över dig. 7 Ja se,
det kommer! Nu kommer ordningen till dig, du folk som bor
här i landet; din stund kommer, förvirringens dag är nära,
då intet skördeskri mer skall höras på bergen. 8 Nu skall
jag snart utgjuta min förtörnelse över dig och uttömma min
vrede på dig, och döma dig efter dina gärningar och låta alla
dina styggelser komma över dig. 9 Jag skall icke visa någon
skonsamhet och icke hava någon misskund, jag skall giva
dig efter dina gärningar, och dina styggelser skola vila på
dig. Och I skolen förnimma att jag, HERREN, är den som
slår. 10 Se, dagen är inne; se, det kommer! Ordningen går
sin gång, riset blomstrar upp, övermodet grönskar; 11 våldet
reser sig till ett ris för ogudaktigheten. Då bliver intet kvar
av dem, intet av hela deras hop, intet av deras gods, och
till intet bliver deras härlighet. 12 Stunden kommer, dagen
nalkas; köparen må icke glädja sig, och säljaren må icke
sörja, ty vredesglöd kommer över hela hopen därinne. 13
Säljaren skall icke få tillbaka vad han har sålt, om han ens
får förbliva vid liv. Ty profetian om hela hopen därinne skall
icke ryggas och ingen som lever i missgärning skall kunna
hålla stånd. 14 Man stöter i basun och rustar allt i ordning,
men ingen drager ut till strid; ty min vredesglöd går fram
över hela hopen därinne. 15 Ute härjar svärdet och därinne
pest och hungersnöd, den som är ute på marken dör genom
svärdet, och den som är i staden, honom förtär hungersnöd
och pest. 16 Och om några av dem bliva räddade, så skola
de söka sin tillflykt i bergen och vara lika klyftornas duvor,
som allasammans klaga. Så skall det gå var och en genom
hans missgärning. 17 Alla händer skola sjunka ned, och
alla knän skola bliva såsom vatten. 18 Människorna skola
kläda sig i sorgdräkt, och förfäran skall övertäcka dem, alla
ansikten skola höljas av skam, och alla huvuden skola bliva
skalliga. 19 Man skall kasta sitt silver ut på gatorna och akta
sitt guld såsom orenlighet. Deras silver och guld skall icke
kunna rädda dem på HERRENS vredes dag, de skola icke
kunna mätta sig därmed eller därmed fylla sin buk; ty det har
varit för dem en stötesten till missgärning. 20 Dess sköna
glans brukade man till högfärd, ja, de gjorde därav sina
styggeliga bilder, sina skändliga avgudar. Därför skall jag
göra det till orenlighet för dem. 21 Jag skall giva det såsom
byte i främlingars hand och såsom rov åt de ogudaktigaste
på jorden, för att de må ohelga det. 22 Och jag skall vända
bort mitt ansikte ifrån dem, så att man får ohelga min klenod;
våldsmän skola få draga därin och ohelga den. 23 Gör
kedjorna redo; ty landet är fullt av blodsdomar, och staden är
full av orätt. 24 Och jag skall låta de värsta hednafolk komma
och taga deras hus i besittning. Så skall jag göra slut på
de fräckas övermod, och deras helgedomar skola varda
oskärade. 25 Förskräckelse skall komma, och när de söka
räddning, skall ingen vara att finna. 26 Den ena olyckan skall
komma efter den andra, det ena sorgebudet skall följa det
andra. Man skall få tigga profeterna om syner, prästerna

skola komma till korta med sin undervisning och de äldste
med sina råd. 27 Konungen skall sörja, hövdingarna skola
kläda sig i förskräckelse, och folket i landet skall stå där
med darrande händer. Jag skall göra med den efter deras
gärningar och skipa rätt åt dem såsom rätt är åt dem; och de
skola förnimma att jag är HERREN.

8 Och i sjätte året, i sjätte månaden, på femte dagen i
månaden, när jag satt i mitt hus och de äldste i Juda
sutto hos mig, kom Herrens, HERRENS hand där över mig.
2 Och jag fick se något som till utseendet liknade eld; allt,
ända ifrån det som såg ut att vara hans länder och sedan
allt nedåt, var eld. Men från hans länder och sedan allt uppåt
syntes något som liknade strålande ljus, och som var såsom
glänsande malm. 3 Och han räckte ut något som var bildat
såsom en hand och fattade mig vid en lock av mitt huvudhår;
och en andekraft lyfte mig upp mellan himmel och jord och
förde mig, i en syn från Gud, till Jerusalem, dit där man går
in till den inre förgården genom den port som vetter åt norr,
där varest avgudabelätet, det som hade uppväckt Guds
nitälskan, hade sin plats. 4 Och se, där syntes Israels Guds
härlighet, alldeles sådan som jag hade sett den på slätten. 5
Och han sade till mig: "Du människobarn, lyft upp dina ögon
mot norr." När jag nu lyfte upp mina ögon mot norr, fick jag
se avgudabelätet, det som hade uppväckt Guds nitälskan,
stå där norr om altarporten, vid själva ingången. 6 Och han
sade till mig: "Du människobarn, ser du vad de göra här?
Stora äro de styggelser som Israels hus här bedriver, så
att jag måste draga långt bort ifrån min helgedom; men du
skall få se ännu flera, större styggelser." 7 Sedan förde
han mig till förgårdens ingång, och jag fick där se ett hål i
väggen. 8 Och han sade till mig: "Du människobarn, bryt
igenom väggen." Då bröt jag igenom väggen och fick nu se
en dörr. 9 Och han sade till mig: "Gå in och se vilka onda
styggelser de här bedriva." 10 När jag nu kom in, fick jag se
allahanda bilder av vederstyggliga kräldjur och fyrfotadjur, så
ock Israels hus' alla eländiga avgudar, inristade runt omkring
på väggarna. 11 Och framför dem stodo sjuttio av: de äldste
i Israels hus, och Jaasanja, Safans son, stod mitt ibland
dem, och var och en av dem hade sitt rökelsekar i handen,
och vällukt steg upp från rökelsemolnet. 12 Och han sade
till mig: "Du människobarn, ser du vad de äldste i Israels
hus bedriva i mörkret, var och en i sin avgudakammare?
Ty de säga: 'HERREN ser oss icke, HERREN har övergivit
landet.'" 13 Därefter sade han till mig: "Du skall få se ännu
flera, större styggelser som dessa bedriva." 14 Och han
förde mig fram mot ingången till norra porten på HERRENS
hus, och se, där sutto kvinnor som begräto Tammus. 15 Och
han sade till mig: "Du människobarn, ser du detta? Men du
skall få se ännu flera styggelser, större än dessa." 16 Och
han förde mig till den inre förgården till HERRENS hus, och
se, vid ingången till HERRENS tempel, mellan förhuset och
altaret, stodo vid pass tjugufem män, som vände ryggarna åt
HERRENS tempel och ansiktena åt öster, och som tillbådo
solen i öster. 17 Och han sade till mig: "Du människobarn,
ser du detta? Är det icke nog för Juda hus att bedriva de
styggelser som de här hava bedrivit, eftersom de nu ock
hava uppfyllt landet med orätt och åter hava förtörnat mig?
Se nu huru de sätta vinträdskvisten för näsan! 18 Därför skall
också jag utföra mitt: verk i vrede; jag skall icke visa någon
skonsamhet och icke hava någon misskund. Och om de än
ropa med hög röst inför mig, skall jag dock icke höra dem."

9 Och jag hörde honom ropa med hög röst och säga:
"Kommen hit med hemsökelser över staden, och var och
en have sitt mordvapen i handen." 2 Och se, då kommo sex
män från övre porten, den som vetter åt norr och var och en
hade sin stridshammare i handen; och bland dem fanns
en man som var klädd i linnekläder och hade ett skrivtyg
vid sin länd. Och de kommo och ställde sig vid sidan av
kopparaltaret. 3 Och Israels Guds härlighet hade lyft sig
från keruben, som den vilade på, och hade flyttat sig till
tempelhusets tröskel, och ropade nu till mannen som var
klädd i linnekläderna och hade skrivtyget vid sin länd; 4
HERREN sade till honom: "Gå igenom Jerusalems stad, och
teckna med ett tecken på pannan de män som sucka och
jämra sig över alla styggelser som bedrivas därinne." 5 Och
till de andra hörde jag honom säga: "Dragen fram i staden
efter honom och slån ned folket; visen ingen skonsamhet och
haven ingen misskund. 6 Både åldringar och ynglingar och
jungfrur, både barn och kvinnor skolen I dräpa och förgöra,
men I mån icke komma vid någon som har tecknet på sig,
och I skolen begynna vid min helgedom." Och de begynte
med de äldste, med de män som stodo framför tempelhuset.
7 Han sade nämligen till dem: "Orenen tempelhuset, och
fyllen upp förgårdarna med slagna; dragen sedan ut." Och
de drogo ut och slogo ned folket i staden. 8 Då nu jag
blev lämnad kvar, när de så slogo folket, föll jag ned på
mitt ansikte och ropade och sade: "Ack, Herre, HERRE,
vill du då förgöra hela kvarlevan av Israel, eftersom du så
utgjuter din vrede över Jerusalem?" 9 Han sade till mig:
"Israels och Juda hus' missgärning är alltför stor; landet är
uppfyllt med orätt, och staden är full av lagvrängning. Ty
de säga: 'HERREN har övergivit landet, HERREN ser det
icke.' 10 Därför skall icke heller jag visa någon skonsamhet
eller hava någon misskund, utan skall låta deras gärningar

komma över deras huvuden." 11 Och mannen som var klädd
i linnekläderna och hade skrivtyget vid sin länd kom nu
tillbaka och gav besked och sade: "Jag har gjort såsom du
bjöd mig."

10 Och jag fick se att på fästet, som vilade på kerubernas
huvuden, fanns något som tycktes vara av safirsten,
något som till utseendet liknade en tron; detta syntes
ovanpå dem. 2 Och han sade till mannen som var klädd i
linnekläderna, han sade: "Gå in mellan rundlarna, in under
keruben, och tag dina händer fulla med eldsglöd från platsen
mellan keruberna, och strö ut dem över staden." Och jag såg
honom gå. 3 Och keruberna stodo till höger om huset, när
mannen gick ditin, och molnet uppfyllde den inre förgården.
4 Men HERRENS härlighet höjde sig upp från keruben och
flyttade sig till husets tröskel; och huset uppfylldes då av
molnet, och förgården blev full av glansen från HERRENS
härlighet. 5 Och dånet av kerubernas vingar hördes ända
till den yttre förgården, likt Gud den Allsmäktiges röst, då
han talar. 6 Och när han nu bjöd mannen som var klädd
i linnekläderna och sade: "Tag eld från platsen mellan
rundlarna, inne mellan keruberna", då gick denne ditin och
ställde sig bredvid ett av hjulen. 7 Då räckte keruben där ut
sin hand, mellan de andra keruberna, till elden som brann
mellan keruberna, och tog därav och lade i händerna på
honom som var klädd i linnekläderna; och denne tog det och
gick så ut. 8 Och under vingarna på keruberna så syntes
något som var bildat såsom en människohand. 9 Och jag
fick se fyra hjul stå invid keruberna ett hjul invid var kerub
och det såg ut som om hjulen voro av något som liknade
krysolitsten. 10 De sågo alla fyra likadana ut, och ett hjul
tycktes vara insatt i ett annat. 11 När de skulle gå, kunde
de gå åt alla fyra sidorna, de behövde icke vända sig, när
de gingo. Ty åt det håll dit den främste begav sig gingo de
andra efter, utan att de behövde vända sig, när de gingo. 12
Och hela deras kropp, deras rygg, deras händer och deras
vingar, så ock hjulen, voro fulla med ögon runt omkring; de
fyra hade nämligen var sitt hjul. 13 Och jag hörde att hjulen
kallades "rundlar". 14 Och var och en hade fyra ansikten; det
första ansiktet var en kerubs, det andra en människas, det
tredje ett lejons, det fjärde en örns. 15 Och keruberna höjde
sig upp; de var samma väsenden som jag hade sett vid
strömmen Kebar. 16 Och när keruberna gingo, gingo ock
hjulen invid dem; och när keruberna lyfte sina vingar för att
höja sig över jorden, skilde sig hjulen icke ifrån dem. 17
När de stodo stilla, stodo ock dessa stilla, och när de höjde
sig, höjde sig ock dessa med dem, ty väsendenas ande
var i dem. 18 Och HERRENS härlighet flyttade I sig bort
ifrån husets tröskel och stannade över keruberna. 19 Då
såg jag huru keruberna lyfte sina vingar och höjde sig från
jorden, när de begåvo sig bort, och hjulen jämte dem; och
de stannade vid ingången till östra porten på HERRENS
hus, och Israels Guds härlighet vilade ovanpå dem. 20 Det
var samma väsenden som jag: hade sett under Israels Gud
vid strömmen Kebar, och jag märkte att det var keruber. 21
Var och en hade fyra ansikten och fyra vingar, och under
deras vingar var något som liknade människohänder. 22 Och
deras ansikten voro likadana som de ansikten jag hade sett
vid strömmen Kebar, så sågo de ut, och sådana voro de.
Och de gingo alla rakt fram.

11 Och en andekraft lyfte upp mig och förde mig till östra
porten på HERRENS hus, den som vetter åt öster.
Där fick jag se tjugufem män stå vid ingången till porten;
och jag såg bland dem Jaasanja, Assurs son, och Pelatja,
Benajas son, som voro furstar i folket. 2 Och han sade till
mig: "Du människobarn, det är dessa män som tänka ut
vad fördärvligt är och råda till vad ont är, här i staden; 3
det är de som säga: 'Hus byggas icke upp så snart. Här är
grytan, och vi äro köttet. 4 Profetera därför mot dem, ja,
profetera, du människobarn." 5 Då föll HERRENS Ande över
mig, han sade till mig: "Säg: Så säger HERREN: Sådant
sägen I, I av Israels hus, och edra hjärtans tankar känner jag
väl. 6 Många ligga genom eder slagna här i staden; I haven
uppfyllt dess gator med slagna. 7 Därför säger Herren,
HERREN så: De slagna vilkas fall I haven vållat i staden, de
äro köttet, och den är grytan; men eder själva skall man föra
bort ur den. 8 I frukten för svärd, och svärd skall jag ock låta
komma över eder, säger Herren, HERREN. 9 Jag skall föra
eder bort härifrån och giva eder i främlingars hand; och jag
skall hålla dom över eder. 10 För svärd skolen I falla; vid
Israels gräns skall jag döma eder. Och I skolen förnimma att
jag är HERREN. 11 Staden skall icke vara en gryta för eder,
och I skolen icke vara köttet i den; nej, vid Israels gräns
skall jag döma eder. 12 Då skolen I förnimma att jag är
HERREN, I som icke haven vandrat efter mina stadgar och
icke haven gjort efter mina rätter, utan haven gjort efter de
hednafolks rätter, som bo runt omkring eder." 13 Medan jag
så profeterade, hade Pelatja, Benajas son, uppgivit andan.
Då föll jag ned på mitt ansikte och ropade med hög röst och
sade: "Ack, Herre, HERRE, vill du då alldeles göra ände
på kvarlevan av Israel?" 14 Och HERRENS ord kom till
mig; han sade: 15 "Du människobarn, dina bröder, ja, dina
bröder dina nära fränder och hela Israels hus, alla de till vilka
Jerusalems invånare säga: 'Hållen eder borta från HERREN;
det är åt oss som landet har blivit givet till besittning' -- 16 om

dem skall du alltså säga: Så säger Herren, HERREN: Ja, väl
har jag fört dem långt bort ibland folken och förströtT dem i
länderna, och med nöd har jag varit för dem en helgedom i
de länder dit de hava kommit; 17 men därför skall du nu
säga: Så säger Herren, HERREN: Jag skall församla eder
ifrån folkslagen och hämta eder tillhopa från de länder dit I
haven blivit förströdda, och skall giva eder Israels land. 18
Och när de hava kommit dit, skola de skaffa bort därifrån
alla de skändliga och styggeliga avgudar som nu finnas där.
19 Och jag skall giva dem alla ett och samma hjärta, och
en ny ande skall jag låta komma i deras bröst; jag skall
taga bort stenhjärtat ur deras kropp och giva dem ett hjärta
av kött, 20 så att de vandra efter mina stadgar och hålla
mina rätter och göra efter dem, och de skola vara mitt folk,
och jag skall vara deras Gud. 21 Men de vilkas hjärtan
efterfölja de skändliga och styggeliga avgudarnas hjärtan,
deras gärningar skall jag låta komma över deras huvuden,
säger Herren, HERREN." 22 Och keruberna, följda av hjulen,
lyfte sina vingar, och Israels Guds härlighet vilade ovanpå
dem. 23 Och HERRENS härlighet höjde sig och lämnade
staden och stannade på berget öster om staden. 24 Men
mig hade en andekraft lyft upp och fört bort till de fångna i
Kaldeen, så hade skett i synen, genom Guds Ande. Sedan
försvann för mig den syn jag hade fått se. 25 Och jag talade
till de fångna alla de ord som HERREN hade uppenbarat för
mig.

12 Och HERRENS ord kom till mig; han sade; 2 "Du
människobarn, du bor mitt i det gensträviga släktet,
bland människor som hava ögon att se med, men dock icke
se, och öron att höra med, men dock icke höra, eftersom
de äro ett så gensträvigt släkte. 3 Så red nu till åt dig,
du människobarn, vad man behöver, när man skall gå i
landsflykt. Och vandra i deras åsyn åstad på ljusa dagen, ja,
vandra i deras åsyn åstad från det ställe där du nu bor bort
till en annan ort -- om de till äventyrs ville akta därpå, då de
nu äro ett så gensträvigt släkte. 4 För ut ditt bohag, på ljusa
dagen och i deras åsyn, såsom skulle du gå i landsflykt,
och vandra så i deras åsyn själv åstad på aftonen, såsom
landsflyktiga pläga. 5 Gör dig i deras åsyn en öppning i
väggen, och för bohaget ut genom den. 6 Lyft det sedan i
deras åsyn upp på axeln och för bort det, när det har blivit
alldeles mörkt; och betäck ditt ansikte, så att du icke ser
landet. Ty jag gör dig till ett tecken för Israels hus." 7 Och jag
gjorde såsom han bjöd mig; på ljusa dagen förde jag ut mitt
bohag, såsom skulle jag gå i landsflykt. Sedan, om aftonen,
gjorde jag mig med handen en öppning i väggen, och när det
hade blivit alldeles mörkt, förde jag det ut genom den och bar
det så på axeln, i deras åsyn. 8 Och HERRENS ord kom till
mig den följande morgonen; han sade: 9 Du människobarn,
säkert har Israels hus, det gensträviga släktet, frågat dig:
"Vad är det du gör?" 10 Så svara dem nu: Så säger Herren,
HERREN: Denna utsaga gäller fursten i Jerusalem och alla
dem av Israels hus, som äro därinne. 11 Säg: Jag är ett
tecken för eder; såsom jag har gjort, så skall det gå dem:
de skola vandra bort i landsflykt och fångenskap. 12 Och
fursten som de hava ibland sig skall lyfta upp sin börda på
axeln, när det har blivit alldeles mörkt, och skall så draga ut.
Man skall göra en öppning i väggen, så att han genom den
kan bära ut sin börda; och han skall betäcka sitt ansikte, så
att han icke ser landet med sitt öga. 13 Och jag skall breda
ut mitt nät över honom, och han skall bliva fångad i min
snara; och jag skall föra honom till Babel i kaldéernas land,
som han dock icke skall se; och där skall han dö. 14 Och
alla som äro omkring honom, till hans hjälp, och alla hans
härskaror skall jag förströ åt alla väderstreck, och mitt svärd
skall jag draga ut efter dem. 15 Och de skola förnimma
att jag är HERREN, när jag förskingrar dem bland folken
och förströr dem i länderna. 16 Men några få av dem skall
jag låta bliva kvar efter svärd, hungersnöd och pest, för att
de bland de folk till vilka de komma skola kunna förtälja
om alla sina styggelser; och de skola förnimma att jag är
HERREN. 17 Och HERRENS ord kom till mig; han sade:
18 Du människobarn, ät nu ditt bröd med bävan, och drick
ditt vatten darrande och med oro. 19 Och säg till folket i
landet: Så säger Herren, HERREN om Jerusalems invånare
i Israels land: De skola äta sitt bröd med oro och dricka
sitt vatten med förfäran; så skall landet bliva ödelagt och
plundrat på allt vad däri är, för den orätts skull som alla
dess inbyggare hava övat. 20 Och de städer som nu äro
bebodda skola komma att ligga öde, och landet skall bliva en
ödemark; och I skolen förnimma att jag är HERREN. 21 Och
HERRENS ord kom till mig; han sade: 22 Du människobarn,
vad är det för ett ordspråk I haven i Israels land, när I sägen:
"Tiden går, och av alla profetsynerna bliver intet"? 23 Säg
nu till dem: Så säger Herren, HERREN: Jag skall göra slut
på det ordspråket, så att man icke mer skall bruka det i
Israel. Tala i stället så till dem: "Tiden kommer snart, med
alla profetsynernas fullbordan." 24 Ty inga falska profetsyner
och inga lögnaktiga spådomar skola mer finnas i Israels
hus; 25 nej, jag, HERREN, skall tala det ord som jag vill
tala, och det skall fullbordas, utan att länge fördröjas. Ja, du
gensträviga släkte, i edra dagar skall jag tala ett ord och
skall ock fullborda det, säger Herren, HERREN. 26 Och
HERRENS ord kom till mig; han sade: 27 Du människobarn,

se, Israels hus säger: "Den syn som han skådar gäller dagar
som icke komma så snart; han profeterar om tider som ännu
äro långt borta." 28 Säg därför till dem: Så säger Herren,
HERREN: Intet av vad jag har talat skall längre fördröjas;
vad jag talar, det skall ske, säger Herren, HERREN.

13 Och HERRENS ord kom till mig; han sade: 2 Du
människobarn, profetera mot Israels profeterande
profeter; säg till dem som profetera efter sina egna hjärtans
ingivelser: Hören HERRENS ord. 3 Så säger Herren,
HERREN: Ve eder, I dåraktiga profeter, som följen eder
egen ande och syner som I icke haven sett! -- 4 Lika rävar
på öde platser äro dina profeter, Israel. 5 I haven icke trätt
fram i gapet eller fört upp någon mur omkring Israels hus,
så att det har kunnat bestå i striden på HERRENS dag. 6
Nej, deras syner voro falskhet och deras spådomar lögn,
fastän de sade "Så har HERREN sagt." HERREN hade ju
icke sänt dem, men de hoppades att deras tal ändå skulle
gå i fullbordan. 7 Ja, förvisso var det falska syner som I
skådaden och lögnaktiga spådomar som I uttaladen, fastän I
saden: "Så har HERREN sagt." Jag hade ju icke talat något
sådant. 8 Därför säger Herren, HERREN så: Eftersom edert
tal är falskhet och edra syner äro lögn, se, därför skall jag
komma över eder, säger Herren, HERREN. 9 Och min hand
skall drabba profeterna som skåda falska syner och spå
lögnaktiga spådomar. De skola icke få en plats i mitt folks
församling och skola icke bliva upptagna i förteckningen på
Israels hus, ej heller skola de få komma till Israels land; och
I skolen förnimma att jag är Herren, HERREN. 10 Eftersom,
ja, eftersom de förde mitt folk vilse, i det att de sade: "Allt
står väl till", och dock stod icke allt väl till, och eftersom
de, när folket bygger upp en mur, vitmena den, 11 därför
må du säga till dessa vitmenare att den måste falla. Ett
slagregn skall komma -- ja, I skolen fara ned, I hagelstenar,
och du skall bryta ned den, du stormvind! 12 Och när så
väggen faller, då skall man förvisso säga till eder: "Var är nu
vitmeningen som I ströken på?" 13 Därför säger Herren,
HERREN så; Jag skall i min förtörnelse låta en stormvind
bryta lös, ett slagregn skall komma genom min vrede, och
hagelstenar genom min förtörnelse, så att det bliver en ände
därpå. 14 Och jag skall förstöra väggen som I beströken med
vitmening, jag skall slå den till jorden, så att dess grundval
bliver blottad. Och när den faller, skolen I förgås därinne;
och I skolen förnimma att jag är HERREN. 15 Och jag skall
uttömma min förtörnelse på väggen och på dem som hava
bestrukit den med vitmening; och så skall jag säga till eder:
Det är ute med väggen, det är ute med dess vitmenare, 16
med Israels profeter, som profeterade om Jerusalem och
skådade syner, det till behag, om att allt stod väl till, och
dock stod icke allt väl till, säger Herren, HERREN. 17 Och
du, människobarn, vänd ditt ansikte mot dina landsmaninnor
som profetera efter sina egna hjärtans ingivelser; profetera
mot dem 18 och säg: Så säger Herren, HERREN: Ve eder
som syn bindlar till alla handleder och gören slöjor till alla
huvuden, både ungas och gamlas, för att så fånga själar!
Skullen I få fånga själar bland mitt folk och döma somliga
själar till liv, eder till vinning, 19 I som för några nävar korn
och några bitar bröd ohelgen mig hos mitt folk, därmed att I
dömen till döden själar som icke skola dö, och dömen till liv
själar som icke skola leva, i det att I ljugen för mitt folk, som
gärna hör lögn? 20 Nej, och därför säger Herren, HERREN
så: Se, jag skall väl nå edra bindlar, i vilka I fången själarna
såsom fåglar, och skall slita dem från edra armar; och jag
skall giva själarna fria, de själar som I haven fångat såsom
fåglar. 21 Och jag skall slita sönder edra slöjor och rädda
mitt folk ur eder hand, och de skola icke mer vara ett byte i
eder hand; och I skolen förnimma att jag är HERREN. 22
Eftersom I genom lögnaktigt tal haven gjort den rättfärdige
försagd i hjärtat, honom som jag ingalunda ville plåga, men
däremot haven styrkt den ogudaktiges mod, så att han icke
vänder om från sin onda väg och räddar sitt liv, 23 därför
skolen I icke få fortsätta att skåda falska syner och att öva
spådom; utan jag skall rädda mitt folk ur eder hand, och I
skolen förnimma att jag är HERREN.

14 Och några av de äldste i Israel kommo till mig och
satte sig ned hos mig. 2 Då kom HERRENS ord till
mig; han sade: 3 Du människobarn, dessa män hava låtit
sina eländiga avgudar få insteg i sina hjärtan och hava ställt
upp framför sig vad som är dem en stötesten till missgärning.
Skulle jag väl låta fråga mig av sådana? 4 Nej; tala därför
med dem och säg till dem: Så säger Herren, HERREN:
Var och en av Israels hus, som låter sina eländiga avgudar
få insteg i sitt hjärta och ställer upp framför sig vad som
är honom en stötesten till missgärning, och så kommer till
profeten, honom skall jag, HERREN, giva svar såsom han
har förtjänat genom sina många eländiga avgudar. 5 Så skall
jag gripa Israels barn i hjärtat, därför att de allasammans
hava vikit bort ifrån mig genom sina eländiga avgudar. 6 Säg
därför till Israels hus: Så säger Herren, HERREN: Vänden
om, ja, vänden eder bort ifrån edra eländiga avgudar, vänden
edra ansikten bort ifrån alla edra styggelser. 7 Ty om någon
av Israels hus, eller av främlingarna som bo i Israel, viker
bort ifrån mig, och låter sina eländiga avgudar få insteg i
sitt hjärta och ställer upp framför sig vad som är honom en
stötesten till missgärning, och så kommer till profeten, för att

denne skall fråga mig för honom, så vill jag, HERREN, själv
giva honom svar: 8 jag skall vända mitt ansikte mot den
mannen och göra honom till ett tecken och till ett ordspråk,
och utrota honom ur mitt folk; och I skolen förnimma att
jag är HERREN. 9 Men om profeten låter förföra sig och
talar något ord, så har jag, HERREN, låtit den profeten
bliva förförd; och jag skall uträcka min hand mot honom
och förgöra honom ur mitt folk Israel. 10 Och de skola
båda bära på sin missgärning: profetens missgärning skall
räknas lika med den frågandes missgärning -- 11 på det att
Israels barn icke mer må gå bort ifrån mig och fara vilse, ej
heller mer orena sig med alla sina överträdelser, utan vara
mitt folk, såsom jag skall vara deras Gud, säger Herren,
HERREN. 12 Och HERRENS ord kom till mig; han sade: 13
Du människobarn, om ett land syndade mot mig och beginge
otrohet, så att jag måste uträcka min hand mot det och
fördärva dess livsuppehälle och sända hungersnöd över
det och utrota därur både människor och djur, 14 och om
då därinne funnes dessa tre män: Noa, Daniel och Job, så
skulle de genom sin rättfärdighet rädda allenast sina egna
liv, säger Herren, HERREN. 15 Om jag läte vilddjur draga
fram genom landet och göra det folktomt, så att det bleve så
öde att ingen vågade draga där fram för djuren skull, 16 då
skulle, så sant jag lever, säger Herren, HERREN, dessa tre
män, om de vore därinne, icke kunna rädda vare sig söner
eller döttrar; allenast de själva skulle räddas, men landet
måste bliva öde. 17 Eller om jag läte svärd komma över det
landet, i det att jag sade: "Svärdet fare fram genom landet!",
och jag så utrotade därur både människor och djur, 18 och
om då dessa tre män vore därinne, så skulle de, så sant
jag lever, säger Herren, HERREN, icke kunna rädda söner
eller döttrar; allenast de själva skulle räddas. 19 Eller om jag
sände pest i det landet och utgöte min vrede däröver i blod,
för att utrota därur både människor och djur, 20 och om då
Noa, Daniel och Job vore därinne, så skulle de, så sant
jag lever, säger Herren, HERREN, icke kunna rädda vare
sig son eller dotter; de skulle genom sin rättfärdighet rädda
allenast sina egna liv. 21 Och så säger Herren, HERREN:
Men huru mycket värre bliver det icke, när jag på en gång
sänder mina fyra svåra straffdomar: svärd, hungersnöd,
vilddjur och pest, över Jerusalem, för att utrota därur både
människor och djur! 22 Likväl skola några räddade bliva
kvar där, några söner och döttrar, som skola föras bort. Och
se, dessa skola draga bort till eder; och när I fån se deras
vandel och deras gärningar, då skolen I trösta eder för den
olycka som jag har låtit komma över Jerusalem, ja, för allt
som jag har låtit komma över det. 23 De skola vara eder till
tröst, när I sen deras vandel och deras gärningar; I skolen
då förstå att jag icke utan sak har gjort allt vad jag har gjort
mot det, säger Herren, HERREN.

15 Och HERRENS ord kom till mig; han sade: 2 Du
människobarn, varutinnan är vinstockens trä förmer än
annat trä, vinstockens, vars rankor växa upp bland skogens
andra träd? 3 Tager man väl virke därav till att förfärdiga
något nyttigt? Gör man ens därav en plugg för att på den
hänga upp någonting? 4 Och om det nu därtill har varit
livet till mat åt elden, så att dess båda ändar hava blivit
förtärda av eld, och vad däremellan finnes är svett, duger
det då till något nyttigt? 5 Icke ens medan det ännu var
oskadat, kunde man förfärdiga något nyttigt därav; huru
mycket mindre kan man förfärdiga något nyttigt därav, sedan
det endels har blivit förtärt av elden och endels är svett! 6
Därför säger Herren, HERREN så: Såsom det händer med
vinstockens trä bland annat trä från skogen, att Jag lämnar
det till mat åt elden, så skall jag ock göra med Jerusalems
invånare. 7 Jag skall vända mitt ansikte mot dem; ur elden
hava de kommit undan, men eld skall dock förtära dem. Och
I skolen förnimma att jag är HERREN, när jag vänder mitt
ansikte mot dem. 8 Och jag skall göra landet till en ödemark,
därför att de hava varit otrogna, säger Herren, HERREN.

16 Och HERRENS ord kom till mig; han sade: 2 Du
människobarn, förehåll Jerusalem dess styggelser 3
och säg: Så säger Herren, HERREN till Jerusalem: Från
Kanaans land stammar du, och där är du född; din fader
var en amoré och din moder en hetitisk kvinna. 4 Och vid
din födelse gick det så till. När du föddes, skar ingen av
din navelsträng, och du blev icke rentvagen med vatten, ej
heller ingniden med salt och lindad. 5 Ingen såg på dig med
så mycken ömkan, att han villa göra något sådant med dig
eller visa dig någon misskund, utan man kastade ut dig på
öppna fältet den dag du föddes; så ringa aktade man ditt liv.
6 Då gick jag förbi där du låg och fick se dig sprattla i ditt
blod, och jag sade till dig: "Du skall få bliva vid liv, du som
ligger där i ditt blod." Ja, jag sade till dig: "Du skall få bliva
vid liv, du som ligger där i ditt blod; 7 ja, jag skall föröka dig
till många tusen, såsom växterna äro på marken." Och du
sköt upp och blev stor och mycket fager; dina bröst hade
höjt sig, och ditt hår hade växt, men du var ännu naken och
blottad. 8 Då gick jag åter förbi där du var och fick se att
din tid var inne, din älskogstid; och jag bredde min mantel
över dig och betäckte din blygd. Och så gav jag dig min ed
och ingick förbund med dig, säger Herren, HERREN, och
du blev min. 9 Och jag tvådde dig med vatten och sköljde

blodet av dig, och smorde dig med olja, 10 och klädde på dig
brokigt vävda kläder och satte på dig skor av tahasskinn och
en huvudbindel av fint linne och en slöja av silke. 11 Och
jag prydde dig med smycken: jag satte armband på dina
armar och en kedja om din hals, 12 jag satte en ring i din
näsa och örhängen i dina öron och en härlig krona på ditt
huvud. 13 Så blev du prydd med guld och silver, och dina
kläder voro av fint linne, av siden och av tyg i brokig vävnad.
Fint mjöl, honung och olja fick du äta. Du blev övermåttan
skön, och så vart du omsider en drottning. 14 Och ryktet
om dig gick ut bland folken för din skönhets skull, ty den
var fullkomlig genom de härliga prydnader som jag hade
satt på dig, säger Herren, HERREN. 15 Men du förlitade
dig på din skönhet och bedrev otukt, sedan du nu hade
fått sådant rykte; du slösade din otukt på var och en som
gick där fram: det vore ju något för honom. 16 Och du tog
dina kläder och gjorde dig med dem brokiga offerhöjder och
bedrev på dessa otukt, sådana gärningar som eljest aldrig
någonsin hava förekommit, ej heller mer skola göras. 17
Och du tog dina härliga smycken, det guld och silver som
jag hade givit dig, och gjorde dig så mansbilder, med vilka
du bedrev otukt. 18 Och du tog dina brokigt vävda kläder
och höljde dem i dessa; och min olja och min rökelse satte
du fram för dem. 19 Och det bröd som jag hade givit dig --
ty fint mjöl, olja och honung hade jag ju låtit dig få att äta
-- detta satte du fram för dem till en välbehaglig lukt; ja,
därhän kom det, säger Herren, HERREN. 20 Och du tog
dina söner och döttrar, dem som du hade fött åt mig, och
offrade dessa åt dem till spis. Var det då icke nog att du
bedrev otukt? 21 Skulle du också slakta mina söner och
giva dem till pris såsom offer åt dessa? 22 Och vid alla dina
styggelser och din otukt tänkte du icke på din ungdoms
dagar, då du var naken och blottad och låg där sprattlande i
ditt blod. 23 Och sedan du hade bedrivit all denna ondska -
- ve, ve dig! säger Herren, HERREN -- 24 byggde du dig
kummel och gjorde dig höjdaltaren på alla öppna platser.
25 I alla gathörn byggde du dig höjd altaren och lät din
skönhet skända och spärrade ut benen åt alla som gingo där
fram; ja, du bedrev mycken otukt. 26 Du bedrev otukt med
egyptierna, dina grannar med det stora köttet, ja, mycken
otukt till att förtörna mig. 27 Men se, då uträckte jag min
hand mot dig och minskade ditt underhåll och gav dig till
pris åt dina fiender, filistéernas döttrar, som blygdes över
ditt skändliga väsende. 28 Men sedan bedrev du otukt med
assyrierna, ty du hade ännu icke blivit mätt; ja, du bedrev
otukt med dem och blev ändå icke mätt. 29 Du gick med
din otukt ända bort till krämarlandet, kaldéernas land; men
icke ens så blev du mätt. 30 Huru älskogskrankt var icke
ditt hjärta, säger Herren, HERREN, eftersom du gjorde allt
detta, sådana gärningar som allenast den fräckaste sköka
kan göra. 31 Med dina döttrar uppförde du åt dig kummel i
alla gathörn och höjdaltaren på alla öppna platser. Men däri
var du olik andra skökor, att du försmådde skökolön, 32 du
äktenskapsbryterska, som i stället för den man du hade tog
andra män till dig. 33 Åt alla andra skökor måste man giva
skänker, men här var det du som gav skänker åt alla dina
älskare och mutade dem, för att de skulle komma till dig från
alla håll och bedriva otukt med dig. 34 Så gjorde du vid din
otukt tvärt emot vad andra kvinnor göra; efter dig lopp ingen
för att bedriva otukt, men du gav skökolön, utan att själv få
någon skökolön; du gjorde tvärt emot andra. 35 Hör därför
HERRENS ord, du sköka. 36 Så säger Herren, HERREN:
Eftersom du har varit så frikostig med din skam och blottat
din blygd i otukt med din älskare, därför, och för alla dina
vederstyggliga eländiga avgudars skull och för dina söners
blods skull, dina söners, som du gav åt dessa, 37 se, därför
skall jag församla alla dina älskare, dem som du har varit till
behag, ja, alla dem som du har älskat mer eller mindre; dem
skall jag församla mot dig från alla håll och blotta din blygd
inför dem, så att de få se all din blygd. 38 Och jag skall döma
dig efter den lag som gäller för äktenskapsbryterskor och
blodsutgjuterskor, och skall låta dig bliva ett blodigt offer för
min vrede och nitälskan. 39 Och jag skall giva dig i deras
hand, och de skola slå ned dina kummel och bryta ned dina
höjdaltaren, och slita av dig kläderna och taga ifrån dig dina
härliga smycken och låta dig ligga naken och blottad. 40
Och de skola sammankalla en församling mot dig, och man
skall stena dig och hugga sönder dig med svärd; 41 och
dina hus skall man bränna upp i eld. Så skall man hålla
dom över dig inför många kvinnors ögon. Och så skall jag
göra slut på din otukt, och du skall icke mer kunna giva
någon skökolön. 42 Och jag skall släcka min vrede på dig,
så att min nitälskan kan vika ifrån dig, och så att jag får ro
och slipper att mer förtörnas. 43 Eftersom du icke tänkte
på din ungdoms dagar, utan var avog mot mig i allt detta,
se, därför skall också jag låta dina gärningar komma över
ditt huvud, säger Herren, HERREN, på det att du icke mer
må lägga sådan skändlighet till alla dina andra styggelser.
44 Se, alla som bruka ordspråk skola på dig tillämpa det
ordspråket: "Sådan moder, sådan dotter." 45 Ja, du är din
moders dotter, hennes som övergav sin man och sina barn;
du är dina systrars syster deras som övergåvo sina män och
sina barn; eder moder var en hetitisk kvinna och eder fader
en amoré. 46 Din större syster var Samaria med sina döttrar,

hon som bodde norrut från dig; och din mindre syster, som
bodde söderut från dig, var Sodom med sina döttrar. 47
Men du nöjde dig icke med att vandra på deras vägar och
att göra efter deras styggelser; inom kort bedrev du värre
ting än de, på alla dina vägar. 48 Så sant jag lever, säger
Herren, HERREN: din syster Sodom och hennes döttrar
hava icke gjort vad du och dina döttrar haven gjort. 49 Se,
detta var din syster Sodoms missgärning: fastän höghet,
överflöd och tryggad ro hade blivit henne och hennes döttrar
beskärd, understödde hon likväl icke den arme och fattige.
50 Tvärtom blevo de högfärdiga och bedrevo vad styggeligt
var inför mig; därför försköt jag dem, när jag såg detta. 51 Ej
heller Samaria har syndat hälften så mycket som du. Du har
gjort så många flera styggelser än dessa, att du genom alla
de styggelser du har bedrivit har kommit dina systrar att
synas rättfärdiga. 52 Så må också du nu bara din skam, du
som nu kan lända dina systrar till ursäkt; ty därigenom att
du har bedrivit ännu vederstyggligare synder än de, stå nu
såsom rättfärdiga i jämförelse med dig. Ja, blygs och bär
din skam över att du så har kommit dina systrar att synas
rättfärdiga. 53 Därför skall jag ock åter upp rätta dem, Sodom
med hennes döttrar och Samaria med hennes döttrar. Dig
skall jag ock åter upprätta mitt ibland dem, 54 för att du må
bära din skam och skämmas för allt vad du har gjort, och
därmed bliva dem till tröst. 55 Och med dina systrar skall
så ske: Sodom och hennes döttrar skola åter bliva vad de
fordom voro, och Samaria och hennes döttrar skola åter
bliva vad de fordom voro Också du själv och dina döttrar
skolen åter bliva vad I fordom voren. 56 Men om du förr icke
ens hördes nämna din syster Sodom, under din höghetstid,
57 innan ännu din egen ondska hade blivit uppenbarad --
såsom den blev på den tid då du vart till smälek för Arams
döttrar och för alla de kringboende filistéernas döttrar, som
hånade dig på alla sidor -- 58 Så måste du nu själv bära på
din skändlighet och dina styggelser, säger HERREN. 59
Ty så säger Herren, HERREN: Jag har handlat med dig
efter dina gärningar, ty du hade ju föraktat eden och brutit
förbundet. 60 Men jag vill nu tänka på det förbund som jag
slöt med dig i din ungdoms dagar, och upprätta med dig ett
evigt förbund. 61 Då skall du tänka tillbaka på dina vägar
och skämmas, när du får taga till dig dina systrar, de större
jämte de mindre; ty jag skall giva dem åt dig till döttrar, dock
icke för din trohet i förbundet. 62 Men jag skall upprätta mitt
förbund med dig, och du skall förnimma att jag är HERREN;
63 och så skall du tänka därpå och blygas, så att du av skam
icke mer kan upplåta din mun, då när jag förlåter dig allt vad
du har gjort, säger Herren, HERREN.

17 Och HERRENS ord kom till mig; han sade: 2 Du
människobarn, förelägg Israels hus en gåta, och tala
till det en liknelse; 3 säg: Så säger Herren, HERREN: Den
stora örnen med de stora vingarna och de långa pennorna,
han som är så full med brokiga fjädrar, han kom till Libanon
och tog bort toppen på cedern. 4 Han bröt av dess översta
kvist och förde den till krämarlandet och satte den i en
köpmansstad. 5 Sedan tog han en telning som växte i landet
och planterade den i fruktbar jordmån; han tog den och satte
den bland pilträd, på ett ställe där mycket vatten fanns. 6
Och den fick växa upp och bliva ett utgrenat vinträd, dock
med låg stam, för att dess rankor skulle vända sig till honom
och dess rötter vara under honom. Den blev alltså ett vinträd
som bar grenar och sköt skott. 7 Men där var ock en annan
stor örn med stora vingar och fjädrar i mängd; och se, till
denne böjde nu vinträdet längtansfullt sina grenar, och från
platsen där det var planterat sträckte det sina rankor mot
honom, för att han skulle vattna det. 8 Och dock var det
planterat i god jordmån, på ett ställe där mycket vatten fanns,
så att det kunde få grenar och bära frukt och bliva ett härligt
vinträd. 9 Säg vidare: Så säger Herren, HERREN: Kan det
nu gå det väl? Skall man icke rycka upp dess rötter och riva
av dess frukt, så att det förtorkar, och så att alla blad som
hava vuxit ut därpå förtorka? Och sedan skall varken stor
kraft eller mycket folk behövas för att flytta det bort ifrån
dess rötter. 10 Visst står det fast planterat, men kan det gå
det väl? Skall det icke alldeles förtorka, när östanvinden
når det, ja, förtorka på den plats där det har vuxit upp? 11
Och HERRENS ord kom till mig, han sade: 12 Säg till det
gensträviga släktet Förstån I icke vad detta betyder? Så
säg då: Se, konungen i Babel kom till Jerusalem och tog
dess konung och dess furstar och hämtade dem till sig i
Babel. 13 Och han tog en ättling av konungahuset och slöt
förbund med honom och lät honom anlägga ed. Men de
mäktige i landet hade han fört bort med sig, 14 för att landet
skulle bliva ett oansenligt rike, som icke kunde uppresa sig,
och som skulle nödgas hålla förbundet med honom, om det
ville bestå. 15 Men han avföll från honom och skickade sina
sändebud till Egypten, för att man där skulle giva honom
hästar och mycket folk. Kan det gå den väl, som så gör? Kan
han undkomma? Kan den som bryter förbund undkomma?
16 Så sant jag lever, säger Herren, HERREN: där den konung
bor, som gjorde honom till konung, den vilkens ed han likväl
föraktade, och vilkens förbund han bröt, där, hos honom i
Babel, skall han sannerligen dö. 17 Och Farao skall icke med
stor härsmakt och mycket folk bistå honom i kriget, när en
vall kastas upp och en belägringsmur bygges, till undergång

för många människor. 18 Eftersom han föraktade eden och
bröt förbundet och gjorde allt detta fastän han hade givit sitt
löfte, därför skall han icke undkomma. 19 Ja, därför säger
Herren, HERREN så: Så sant jag lever, jag skall förvisso
låta min ed, som han har föraktat, och mitt förbund, som han
har brutit, komma över hans huvud. 20 Och jag skall breda
ut mitt nät över honom, och han skall bliva fångad i min
snara; och jag skall föra honom till Babel och där hålla dom
över honom, för den otrohets skull som han har begått mot
mig. 21 Och alla flyktingar ur alla hans härskaror skola falla
för svärd, och om några bliva räddade, så skola de varda
förströdda åt alla väderstreck. Och I skolen förnimma att jag,
HERREN, har talat. 22 Så säger Herren, HERREN: Jag vill
ock själv taga en kvist av toppen på den höga cedern och
sätta den; av dess översta skott skall jag avbryta en späd
kvist och själv plantera den på ett högt och brant berg. 23 På
Israels stolta berg skall jag plantera den, och den skall bära
grenar och få frukt och bliva en härlig ceder. Och allt vad
fåglar heter av alla slag skall bo under den; de skola bo i
skuggan av dess grenar. 24 Och alla träd på marken skola
förnimma att det är jag, HERREN, som förödmjukar höga
träd och upphöjer låga träd, som låter friska träd förtorka och
gör torra träd grönskande. Jag, HERREN, har talat det, och
jag fullbordar det också.

18 Och HERRENS ord kom till mig; han sade: 2 Vad
orsak haven I till att bruka detta ordspråk i Israels
land: "Fäderna äta sura druvor, och barnens tänder bliva
ömma därav"? 3 Så sant jag lever, säger Herren, HERREN,
I skolen ingen orsak mer hava att bruka detta ordspråk i
Israel. 4 Se, alla själar äro mina, faderns själ såväl som
sonens är min; den som syndar, han skall dö. 5 Om nu en
man är rättfärdig och övar rätt och rättfärdighet, 6 om han
icke håller offermåltid på bergen, ej heller upplyfter sina ögon
till Israels hus' eländiga avgudar, om han icke skändar sin
nästas hustru, ej heller kommer vid en kvinna under hennes
orenhets tid, 7 om han icke förtrycker någon, utan giver
tillbaka den pant han har fått för skuld, om han icke tager rov,
utan giver sitt bröd åt den hungrige och kläder den nakne, 8
om han icke ockrar eller tager ränta, om han håller sin hand
tillbaka från vad orätt är och fäller rätta domar människor
emellan -- 9 ja, om han så vandrar efter mina stadgar och
håller mina rätter, i det att han gör vad redligt är, då är han
rättfärdig och skall förvisso få leva, säger Herren, HERREN.
10 Men om han så föder en son som bliver en våldsverkare,
vilken utgjuter blod eller gör allenast något av allt detta 11
som han själv icke gjorde, en som håller offermåltid på
bergen, skändar sin nästas hustru, 12 förtrycker den arme
och fattige, tager rov, icke giver pant tillbaka, upplyfter sina
ögon till de eländiga avgudarna, bedriver vad styggeligt är,
13 ockrar och tager ränta -- skulle då denne få leva? Nej,
han skall icke få leva, utan eftersom han bedriver sådana
styggelser, skall han straffas med döden; hans blod skall
komma över honom. 14 Och om sedan denne föder en son,
vilken ser alla de synder som hans fader begår, och vid
åsynen av dem själv tager sig till vara för att göra sådant,
15 en som icke håller offermåltid på bergen, icke upplyfter
sina ögon till Israels hus' eländiga avgudar, icke skändar sin
nästas hustru, 16 en som icke förtrycker någon, icke fordrar
pant eller tager rov, utan giver sitt bröd åt den hungrige
och kläder den nakne, 17 en som icke förgriper sig på den
arme, ej heller ockrar eller tager ränta, utan gör efter mina
rätter och vandrar efter mina stadgar, då skall denne icke
dö genom sin faders missgärning, utan skall förvisso få
leva. 18 Hans fader däremot, som begick våldsgärningar och
rövade från sin broder och gjorde bland sina fränder det
som icke var gott, se, han måste dö genom sin missgärning.
19 Huru kunnen I nu fråga: "Varför skulle icke sonen bära
på sin faders missgärning?" Jo, sonen övade ju rätt och
rättfärdighet och höll alla mina stadgar och gjorde efter dem;
därför skall han förvisso få leva. 20 Den som syndar, han
skall dö; en son skall icke bära på sin faders missgärning,
och en fader skall icke bära på sin sons missgärning. Över
den rättfärdige skall hans rättfärdighet komma, och över
den ogudaktige skall hans ogudaktighet komma. 21 Men
om den ogudaktige omvänder sig från alla de synder som
han har begått, och håller alla mina stadgar och övar rätt
och rättfärdighet, då skall han förvisso leva och icke dö. 22
Ingen av de överträdelser han har begått skall du tillräknas
honom; genom den rättfärdighet han har övat skall han
få leva. 23 Menar du att jag har lust till den ogudaktiges
död, säger Herren, HERREN, och icke fastmer därtill att
han vänder om från sin väg och får leva? 24 Men om den
rättfärdige vänder om från sin rättfärdighet och gör vad
orätt är, alla sådana styggelser som den ogudaktige gör
-- skulle han då få leva, om han gör så? Nej, intet av all
den rättfärdighet han har övat skall då ihågkommas, utan
genom den otrohet han har begått och den synd han har
övat skall han dö. 25 Men nu sägen I: "Herrens väg är
icke alltid densamma." Hören då, I av Israels hus: Skulle
verkligen min väg icke alltid vara densamma? Är det icke
fastmer eder väg som icke alltid är densamma? 26 Om den
rättfärdige vänder om från sin rättfärdighet och gör vad orätt
är, så måste han dö till straff därför; genom det orätta som
han gör måste han dö. 27 Men om den ogudaktige vänder

om från den ogudaktighet som han har övat, och i stället
övar rätt och rättfärdighet, då får han behålla sin själ vid liv.
28 Ja, eftersom han kom till insikt och vände om från alla de
överträdelser han hade begått, skall han förvisso leva och
icke dö. 29 Och ändå säga de av Israels hus: "Herrens väg
är icke alltid densamma"! Skulle verkligen mina vägar icke
alltid vara desamma, I av Israels hus? Är det icke fastmer
eder väg som icke alltid är densamma? 30 Alltså: jag skall
döma var och en av eder efter hans vägar, I av Israels hus,
säger Herren, HERREN. Vänden om, ja, vänden eder bort
ifrån alla edra överträdelser, för att eder missgärning icke
må bliva eder till en stötesten. 31 Kasten bort ifrån eder alla
de överträdelser som I haven begått, och skaffen eder ett
nytt hjärta och en ny ande; ty icke viljen I väl dö, I av Israels
hus? 32 Jag har ju ingen lust till någons död, säger Herren
HERREN. Omvänden eder därför, så fån I leva.

19 Men du, stäm upp en klagosång över Israels furstar; 2
säg: Huru var icke din moder en lejoninna! Bland lejon
låg hon; hon födde upp sina ungar bland kraftiga lejon. 3 Så
födde hon upp en av sina ungar, så att han blev ett kraftigt
lejon; han lärde sig att taga rov, människor åt han upp.
4 Men folken fingo höra om honom och han blev fångad
i deras grop; och man förde honom med krok i nosen till
Egyptens land. 5 När hon nu såg att hon fick vänta förgäves,
och att hennes hopp blev om intet, då tog hon en annan av
sina ungar och gjorde denne till ett kraftigt lejon. 6 Stolt gick
han omkring bland lejonen, ja, han blev ett kraftigt lejon;
han lärde sig att taga rov, människor åt han upp. 7 Han
våldförde deras änkor, deras städer förödde han. Och landet
med vad däri var blev förfärat vid dånet av hans rytande.
8 Då bådade man upp folk mot honom runt omkring från
länderna; och de bredde ut sitt nät för honom, och han blev
fångad i deras grop 9 Sedan satte de honom i en bur, med
krok i nosen, och förde honom till konungen Babel Där satte
man honom in i fasta borgar, för att hans röst ej mer skulle
höras bort till Israels berg. 10 Medan de levde i ro, var din
moder såsom ett vinträd, planterat vid vatten. Och det blev
ett fruktsamt träd, rikt på skott, genom det myckna vattnet.
11 Det fick starka grenar, tjänliga till härskarspiror, och dess
stam växte hög, omgiven av lövverk, så att det syntes vida,
ty det var högt och rikt på rankor. 12 Då ryckte man upp det i
vrede, och det blev kastat på jorden, och stormen från öster
förtorkade dess frukt. Dess starka grenar brötos av och
torkade bort, elden fick förtära dem. 13 Nu är det utplanterat
i öknen, i ett torrt och törstande land. 14 Och eld har gått
ut från dess yppersta gren och har förtärt dess frukt. Så
finnes där nu ingen stark gren kvar, ingen härskarspira! En
klagosång är detta, och den har fått tjäna såsom klagosång.

20 I sjunde året, på tionde dagen i femte månaden, kommo
några av de äldste i Israel för att fråga HERREN; och
de satte sig ned hos mig. 2 Då kom HERRENS ord till mig
han sade: 3 Du människobarn, tala med de äldste i Israel och
säg till dem: Så säger Herren, HERREN: Haven I kommit för
att fråga mig? Så sant jag lever, jag låter icke fråga mig av
eder, säger Herren, HERREN. 4 Men vill du döma dem, ja,
vill du döma, du människobarn, så förehåll dem deras fäders
styggelser 5 och säg till dem: Så säger Herren, HERREN:
På den dag då jag utvalde Israel, då upplyfte jag min hand
till ed inför Jakobs hus' barn och gjorde mig känd för dem i
Egyptens land; jag upplyfte min hand till ed inför dem och
sade: "Jag är HERREN, eder Gud. 6 På den dagen lovade
jag dem med upplyft hand att föra dem ut ur Egyptens land,
till det land som jag hade utsett åt dem, ett land som skulle
flyta av mjölk och honung, och som vore härligast bland
alla länder. 7 Och jag sade till dem: "Var och en av eder
kaste bort sina ögons styggelser, och ingen orene sig på
Egyptens eländiga avgudar; jag är HERREN, eder Gud." 8
Men de voro genträviga mot mig och ville icke höra på mig;
de kastade icke bort var och en sina ögons styggelser, och
de övergåvo icke Egyptens eländiga avgudar. Då tänkte jag
på att utgjuta min förtörnelse över dem och att uttömma min
vrede på dem mitt i Egyptens land. 9 Men vad jag gjorde, det
gjorde jag för mitt namns skull, för att detta icke skulle bliva
vanärat i de folks ögon, bland vilka de levde, och i vilkas
åsyn jag gjorde mig känd för dem, i det jag förde dem ut ur
Egyptens land. 10 Så förde jag dem då ut ur Egyptens land
och lät dem komma in i öknen. 11 Och jag gav dem mina
stadgar och kungjorde för dem mina rätter; den människa
som gör efter dem får leva genom dem. 12 Jag gav dem
ock mina sabbater, till att vara ett tecken mellan mig och
dem, för att man skulle veta att jag är HERREN, som helgar
dem. 13 Men Israels hus var genträvigt mot mig i öknen; de
vandrade icke efter mina stadgar, utan föraktade mina rätter,
fastän den människa som gör efter dem får leva genom
dem; de ohelgade ock svårt mina sabbater. Då tänkte jag på
att utgjuta min förtörnelse över dem i öknen och så förgöra
dem. 14 Men vad jag gjorde, det gjorde jag för mitt namns
skull, för att detta icke skulle bliva vanärat i de folks ögon, i
vilkas åsyn jag hade fört dem ut. 15 Likväl upplyfte jag min
hand inför dem i öknen och svor att jag icke skulle låta dem
komma in i det land som jag hade givit dem, ett land som
skulle flyta av mjölk och honung, och som vore härligast
bland alla länder -- 16 detta därför att de föraktade mina

rätter och icke vandrade efter mina stadgar, utan ohelgade
mina sabbater, i det att deras hjärtan följde efter deras
eländiga avgudar. 17 Men jag visade dem skonsamhet och
fördärvade dem icke; jag gjorde icke alldeles ände på dem i
öknen. 18 Och jag sade till deras barn i öknen: "I skolen
icke vandra efter edra fäders stadgar och icke hålla deras
rätter, ej heller orena eder på deras eländiga avgudar. 19
Jag är HERREN, eder Gud; vandren efter mina stadgar och
håller mina rätter och gören efter dem. 20 Och helgen mina
sabbater, och må de vara ett tecken mellan mig och eder, för
att man må veta att jag är HERREN, eder Gud. 21 Men
deras barn voro gensträviga mot mig; de vandrade icke efter
mina stadgar och höllo icke mina rätter, så att de gjorde efter
dem fastän den människa som gör efter dem får leva genom
dem; de ohelgade ock mina sabbater. Då tänkte jag på att
utgjuta min förtörnelse över dem och att uttömma min vrede
på dem i öknen. 22 Men jag drog min hand tillbaka, och vad
jag gjorde, det gjorde jag för mitt namns skull, för att detta
icke skulle bliva vanärat i de folks ögon, i vilkas åsyn jag
hade fört dem ut. 23 Likväl upplyfte jag min hand inför dem i
öknen och svor att förskingra dem bland folken och förströ
dem i länderna, 24 eftersom de icke gjorde efter mina rätter,
utan föraktade mina stadgar och ohelgade mina sabbater,
och eftersom deras ögon hängde vid deras fäders eländiga
avgudar. 25 Därför gav jag dem ock stadgar som icke voro till
deras båtnad, och rätter genom vilka de icke kunde bliva vid
liv. 26 Och jag lät dem orena sig med sina offerskänker, med
att låta allt som öppnade moderlivet gå genom eld, ty jag
ville slå dem med förfäran, på det att de skulle förstå att jag
är HERREN. 27 Tala därför till Israels hus, du människobarn,
och säg till dem: Så säger Herren, HERREN: Också därmed
hava edra fäder hädat mig, att de hava begått otrohet mot
mig. 28 När jag hade låtit dem komma in i det land som jag
med upplyft hand hade lovat att giva dem, och när de så där
fingo se någon hög kulle eller något lummigt träd, då offrade
de där sina slaktoffer och framburo där sina offergåvor, mig
till förtörnelse, och läto där sina offers välbehagliga lukt
uppstiga och utgöto där sina drickoffer. 29 Då sade jag till
dem: "Vad är detta för en offerhöjd, denna som I kommen
till?" Därav fick en sådan plats namnet "offerhöjd", såsom
man säger ännu i dag. 30 Säg därför till Israels hus: Så
säger Herren, HERREN: Skolen då I orena eder på samma
sätt som edra fäder gjorde, och i trolös avfällighet löpa
efter deras styggelser? 31 I orenen eder ännu i dag på alla
edra eländiga avgudar, i det att I frambären åt dem edra
offerskänker och låten edra barn gå genom eld. Skulle jag
då låta fråga mig av eder, I av Israels hus? Nej, så sant jag
lever, säger Herren, HERREN, ja låter icke fråga mig av
eder. 32 Och förvisso skall icke det få ske som har kommit
eder i sinnet, då I tänken: "Vi vilja bliva såsom hedningarna,
såsom folken i andra länder: vi vilja tjäna trä och sten. 33 Så
sant jag lever, säger Herren, HERREN, med stark hand och
uträckt arm och utgjuten förtörnelse skall jag sannerligen
regera över eder. 34 Och med stark hand och uträckt arm
och utgjuten förtörnelse skall jag föra eder ut ifrån folken och
församla eder från de länder i vilka I ären förströdda. 35 Och
jag skall föra eder in i Folkens öken, och där skall jag gå till
rätta med eder, ansikte mot ansikte. 36 Likasom jag gick till
rätta med edra fäder i öknen vid Egyptens land, så skall
jag ock gå till rätta med eder, säger Herren, HERREN. 37
Och jag skall låta eder draga fram under staven och tvinga
eder in i förbundets band. 38 Och jag skall rensa bort ifrån
eder dem som sätta sig upp emot mig och avfalla från mig,
jag skall skaffa bort dem ur det land där de nu bo, men in i
Israels land skola de icke få komma; och I skolen förnimma
att jag är HERREN. 39 Men hören nu, I av Israels hus: Så
säger Herren, HERREN: Välan, gån åstad och tjänen edra
eländiga avgudar, var och en dem han har. Sedan skolen I
förvisso komma att höra på mig, och I skolen då icke mer
ohelga mitt heliga namn med edra offerskänker och edra
eländiga avgudar. 40 Ty på mitt heliga berg, på Israels höga
berg, säger Herren, HERREN där skall hela Israels hus tjäna
mig, så många därav som finnas i landet; där skall jag finna
behag i dem, där skall jag hava lust till edra offergärder och
till förstlingen av edra gåvor, vadhelst I viljen helga. 41 Vid
den välbehagliga lukten skall jag finna behag i eder, när
tiden kommer, att jag för eder ut ifrån folken och församlar
eder från de länder i vilka I ären förströdda. Och jag skall
bevisa mig helig på eder inför folkens ögon. 42 Ja, I skolen
förnimma att jag är HERREN, när jag låter eder komma in i
Israels land, det land som jag med upplyft hand lovade att
giva åt edra fäder. 43 Och där skolen I tänka tillbaka på edra
vägar och på alla de gärningar som I orenaden eder med;
och I skolen känna leda vid eder själva för allt det onda som
I haven gjort. 44 Och I skolen förnimma att jag är HERREN,
när jag så handlar med eder, för mitt namns skull och icke
efter edra onda vägar och edra skändliga gärningar, I av
Israels hus, säger Herren, HERREN. 45 Och HERRENS ord
kom till mig; han sade: 46 Du människobarn, vänd ditt ansikte
söderut och predika mot söder; ja, profetera mot skogslandet
söderut; 47 säg till skogen söderut: Hör HERRENS ord: Så
säger Herren, HERREN: Se, jag skall tända upp en eld i dig,
och den skall förtära alla träd i dig, både de friska och de
torra; den flammande lågan skall icke kunna släckas, och av

den skola allas ansikten förbrännas, allas mellan söder och
norr. 48 Och allt kött skall se att jag, HERREN, har upptänt
den; den skall icke kunna släckas. 49 Och jag sade: "Ack,
Herre, HERRE! Dessa säga om mig: 'Denne talar ju gåtor.'"

21 Och HERRENS ord kom till mig; han sade: 2 Du
människobarn, vänd ditt ansikte mot Jerusalem och
predika mot helgedomarna, ja, profetera mot Israels land. 3
Och säg till Israels land: Så säger HERREN: Se, jag skall
vända mig mot dig och draga ut mitt svärd ur skidan och
utrota ur dig både rättfärdiga och ogudaktiga. 4 Ja, eftersom
jag skall utrota ur dig både rättfärdiga och ogudaktiga, därför
skall mitt svärd fara ut ur skidan och vända sig mot allt kött
mellan söder och norr; 5 och allt kött skall förnimma att jag,
HERREN, har dragit ut mitt svärd ur skidan; det skall icke
mer stickas in igen. 6 Men du, människobarn, må sucka, ja,
du må sucka inför deras ögon, som om dina länder skulle
brista sönder i din bittra smärta. 7 Och när de fråga dig:
"Varför suckar du?", då skall du svara: "För ett olycksbud,
som när det kommer, skall göra att alla hjärtan förfäras och
alla händer sjunka ned och alla sinnen omtöcknas och alla
knän bliva såsom vatten. Se, det kommer, ja, det fullbordas!
säger Herren, HERREN." 8 Och HERRENS ord kom till
mig; han sade: 9 Du människobarn, profetera och säg: Så
säger HERREN: Säg: Ett svärd, ja, ett svärd har blivit vässt
och har blivit fejat. 10 Det har blivit vässt, för att det skall
anställa ett slaktande; det har blivit fejat, för att det skall
blixtra. Eller skola vi få fröjd därav? Fröjd av det som bliver
ett tuktoris för min son, ett för vilket intet trä kan bestå! 11
Nej, han har lämnat det till att fejas, för att det skall fattas i
handen; svärdet har blivit vässt och fejat för att sättas i en
dråpares hand. 12 Ropa och jämra dig, du människobarn,
ty det drabbar mitt folk, det drabbar alla Israels hövdingar.
De äro med mitt folk hemfallna åt svärdet; därför må du
slå dig på länden. 13 Ty rannsakning har redan skett; huru
skulle det då vara möjligt att riset icke drabbade, det ris
för vilket intet kan bestå? säger Herren, HERREN. 14 Men
du, människobarn, profetera och slå händerna tillsammans;
må svärdet fördubblas, ja, bliva såsom tre, må det bliva ett
mordsvärd, ett mordsvärd jämväl för den störste, svärdet
som drabbar dem från alla håll. 15 Ja, för att deras hjärtan
må försmälta av ångest, och för att många må falla, skall jag
sända det blänkande svärdet mot alla deras portar. Ack, det
är gjort likt en blixt, det är draget för att slakta! 16 Hugg lös
med all makt åt höger, måtta åt vänster, varthelst din egg kan
bliva riktad. 17 Också jag skall slå mina händer tillsammans
och släcka min vrede. Jag, HERREN, har talat. 18 Och
HERRENS ord kom till mig; han sade: 19 Du människobarn,
märk ut åt dig två vägar på vilka den babyloniske konungens
svärd kan gå fram; låt båda gå ut från ett och samma
land. Skär så ut en vägvisare, skär ut den för den plats
där stadsvägarna skilja sig. 20 Märk ut såsom det håll dit
svärdet kan gå dels Rabba i Ammons barns land, dels Juda
med det befästa Jerusalem. 21 Ty konungen i Babel står
redan vid vägskälet där de båda vägarna begynna; han
vill låta spå åt sig, han skakar pilarna, han rådfrågar sina
husgudar, han ser på levern. 22 I sin högra hand får han
då ut lotten "Jerusalem", för att han där skall sätta upp
murbräckor, öppna sin mun till krigsrop, upphäva sin röst
till härskri, för att han där skall sätta upp murbräckor mot
portarna, kasta upp en vall och bygga en belägringsmur. --
23 Detta synes dem vara en falsk spådom: de hava ju heliga
eder. Men han uppväcker minnet av deras missgärning, och
så ryckas de bort. 24 Därför säger Herren, HERREN så:
Eftersom I haven uppväckt minnet av eder missgärning i
det att edra överträdelser hava blivit uppenbara, så att eder
syndfullhet visar sig i allt vad I gören, ja, eftersom minnet
av eder har blivit uppväckt, därför skolen I komma att med
makt ryckas bort. 25 Och du, dödsdömde, ogudaktige furste
över Israel, du vilkens dag kommer, när din missgärning
har nått sin gräns, 26 så säger Herren, HERREN: Tag av
dig huvudbindeln, lyft av dig kronan. Det som nu är skall
icke förbliva vad det är; vad lågt är skall upphöjas, och
vad högt är skall förödmjukas. 27 Omstörtas, omstörtas,
omstörtas skall detta av mig; också detta skall vara utan
bestånd, till dess han kommer, som har rätt därtill, den som
jag har givit det åt. 28 Och du, människobarn, profetera
Och såg: Så säger Herren, HERREN om Ammons barn
och om deras smädelser: Säg: Ett svärd, ja, ett svärd är
draget, det är fejat för att slakta för att varda mättat och för
att blixtra, 29 mitt under det att man skådar åt dig falska
profetsyner och spår åt dig lögnaktiga spådomar om att du
skall sättas på de dödsdömda ogudaktigas hals, vilkas dag
kommer, när missgärningen har nått sin gräns. 30 Må det
stickas i skidan igen. I den trakt där du är skapad, i det land
varifrån du stammar, där skall jag döma dig. 31 Jag skall
Utgjuta min vrede över dig, jag skall mot dig blåsa upp min
förgrymmelses eld; och jag skall giva dig till pris åt vilda
människor, åt män som äro mästare i att fördärva. 32 Du
skall bliva till mat åt elden, ditt blod skall flyta i landet; ingen
skall mer tänka på dig. Ty jag, HERREN, har talat.

22 Och HERRENS ord kom till mig; han sade: 2 Du
människobarn, vill du döma ja, vill du döma blodstaden?
Förehåll henne då alla hennes styggelser 3 och säg: Så

säger Herren, HERREN: Du stad som utgjuter dina invånares
blod, så att din stund måste komma, du som gör eländiga
avgudar åt dig och så bliver orenad! 4 Genom det blod
som du har utgjutit har du ådragit dig skuld, och genom de
eländiga avgudar som du har gjort har du orenat dig; så har
du påskyndat dina dagars slut och nu hunnit gränsen för
dina år. Därför skall jag låta dig bliva till smälek för folken och
till spott för alla länder. 5 Ja, både nära och fjärran skall man
bespotta dig, du vilkens namn är skändat, du förvirringens
stad. 6 Se, hos dig trotsa Israels hövdingar var och en på
sin arm, om det gäller att utgjuta blod. 7 Över fader och
moder uttalar man förbannelser hos dig; mot främlingen övar
man våld hos dig; den faderlöse och änkan förtrycker man
hos dig. 8 Mina heliga ting föraktar du, och mina sabbater
ohelgar du. 9 Förtalare finnas hos dig, om det gäller att
utgjuta blod. Man håller hos dig offermåltider på bergen; man
bedriver hos dig vad skändligt är. 10 Man blottar sin faders
blygd hos dig; man kränker hos dig kvinnan, när hon har sin
orenhets tid. 11 Man bedriver styggelse, var och en med sin
nästas hustru; ja, man orenar i skändlighet sin sons hustru;
man kränker hos dig sin syster, sin faders dotter. 12 Man
tager hos dig mutor för att utgjuta blod; ja, du ockrar och
tager ränta och skinnar din nästa med våld, och mig förgäter
du, säger Herren, HERREN. 13 Men se, jag slår mina händer
tillsammans i harm över det skinneri du övar, och i harm över
det blod som du utgjuter hos dig. 14 Menar du att ditt mod
skall bestå, eller att dina händer skola vara starka nog, när
tiden kommer, att jag utför mitt verk på dig? Jag HERREN,
har talat, och jag fullbordar det också. 15 Jag skall förskingra
dig bland folken och förströ dig i länderna; så skall jag taga
bort ifrån dig all din orenhet. 16 Du skall bliva vanärad inför
folkens ögon, genom din egen skuld; och du skall förnimma
att jag är HERREN. 17 Och HERRENS ord kom till mig; han
sade: 18 Du människobarn, Israels hus har för mig blivit
slagg; de äro allasammans blott koppar, tenn, järn och bly i
ugnen; de äro ett silver som kan räknas för slagg. 19 Därför
säger Herren, HERREN så: Eftersom I allasammans haven
blivit slagg, se, därför skall jag hopsamla eder i Jerusalem.
20 Likasom man hopsamlar silver, koppar, järn, bly och tenn i
ugnen och där blåser upp eld under det och smälter det, så
skall jag i min vrede och förtörnelse hopsamla eder och kasta
eder i ugnen och smälta eder. 21 Ja, jag skall samla eder
tillhopa; och blåsa upp min förgrymmelses eld under eder,
för att I man smältas däri. 22 Likasom silver smältes i ugnen,
så skolen I smältas däri; och I skolen förnimma att det är jag,
HERREN, som utgjuter min förtörnelse över eder. 23 Och
HERRENS ord kom till mig; han sade: Du människobarn,
säg till dem: 24 Du är ett land som icke bliver renat, icke
varder sköljt av regn på vredens dag. 25 De profeter som
där finnas hava sammansvurit sig och blivit såsom rytande,
rovgiriga lejon; de äta upp själar, de riva till sig gods och
dyrbarheter och göra många till änkor därinne. 26 Prästerna
där våldföra min lag och ohelga mina heliga ting; de göra
ingen åtskillnad mellan heligt och oheligt och undervisa icke
om skillnaden mellan rent och orent. De tillsluta sina ögon
för mina sabbater, och så bliver jag ohelgad mitt ibland
dem. 27 Furstarna därinne äro såsom rovgiriga vargar; de
utgjuta blod och förgöra själar för att skaffa sig vinning. 28
De profeter som de hava tjäna dem såsom vitmenare; de
skåda åt dem falska profetsyner och spå åt dem lögnaktiga
spådomar; de säga: "Så säger Herren, HERREN", och det
fastän HERREN icke har talat. 29 Folket i landet begår
våldsgärningar och tager rov; den arme och fattige förtrycka
de, och mot främlingen öva de våld, utan lag och rätt. 30 Jag
söker bland dem efter någon som skulle kunna uppföra en
mur och träda fram i gapet inför mig till försvar för landet, på
det att jag icke må fördärva det; men jag finner ingen. 31
Därför utgjuter jag min vrede över dem och gör ände på dem
med min förgrymmelses eld. Deras gärningar skall jag låta
komma över deras huvuden, säger Herren, HERREN.

23 Och HERRENS ord kom till mig; han sade: 2 Du
människobarn, det var en gång två kvinnor, döttrar till
en och samma moder. 3 Dessa bedrevo otukt i Egypten; de
gjorde det redan i sin ungdom. Där kramades deras bröst,
och där smekte man deras jungfruliga barm. 4 Den äldre
hette Ohola, och hennes syster Oholiba. Därefter blevo de
mina, och födde söner och döttrar. Och om deras namn är
att veta att Ohola är Samaria, och Oholiba Jerusalem. 5
Men Ohola bedrev otukt i stället för att hålla sig till mig;
hon upptändes av lusta till sina älskare hennes grannar
assyrierna, 6 där de kommo klädda i mörkblå purpur och
voro ståthållare och landshövdingar, vackra unga män
allasammans, ryttare som redo på hästar. 7 Hon gav åt dem
sin trolösa älskog, åt Assurs alla yppersta söner; och varhelst
hon upptändes av lusta, där orenade hon sig på alla deras
eländiga avgudar 8 Men ändå uppgav hon icke sin otukt med
egyptierna, som hade fått ligga hos henne i hennes ungdom,
och som hade smekt hennes jungfruliga barm och slösat på
henne sin otukt. 9 Därför gav jag henne till pris åt hennes
älskare, åt Assurs söner, till vilka hon var upptänd av lusta.
10 Och sedan dessa hade blottat hennes blygd, förde de bort
hennes söner och döttrar och dräpte henne själv med svärd;
så blev hon en varnagel för andra kvinnor, då nu dom blev
hållen över henne. 11 Men fastän hennes syster Oholiba

såg detta, upptändes hon av lusta ännu värre och drev sin
otukt ännu längre än systern. 12 Hon upptändes av lusta
till Assurs söner; de voro ju ståthållare och landshövdingar
och voro hennes grannar, de kommo klädda i präktig dräkt,
ryttare som redo på hästar, vackra unga män allasammans.
13 Och jag såg att också hon orenade sig; båda gingo de
samma väg. 14 Men denna drev sin otukt ännu längre. Ty
när hon fick se mansbilder inristade i väggen, beläten av
kaldéer, som man hade inristat och målat röda med dyrbar
färg, 15 framställda med gördlar kring sina länder och med
ståtliga huvudbonader, allasammans lika kämpar, ja, när
hon fick se dessa bilder av Babels söner, av de män som
hade sitt fädernesland i Kaldeen; 16 då upptändes hon av
lusta till dem, strax när hon såg dem för sina ögon. Och hon
sände bud till dem i Kaldeen; 17 och Babels söner kommo
till henne och lågo hos henne i älskog och orenade henne
genom sin otukt. Först sedan hon hade blivit orenad av dem,
vände sig hennes själ ifrån dem. 18 Men när hon så öppet
bedrev sin otukt och blottade sin blygd, då vände sig min
själ ifrån henne, likasom den hade vänt sig ifrån hennes
syster. 19 Dock drev hon sin otukt ännu längre: hon mindes
sin ungdoms dagar, då hon bedrev otukt i Egyptens land; 20
och så upptändes hon åter av lusta till bolarna där, som
hade kött såsom åsnor och flöde såsom hästar. 21 Ja, din
håg stod åter till din ungdoms skändlighet, när egyptierna
smekte din barm, därför att du hade så ungdomliga bröst. 22
Därför, du Oholiba, säger Herren, HERREN så: Se, jag skall
uppväcka mot dig dina älskare, dem som din själ har vänt
sig ifrån, och jag skall låta dem komma över dig från alla
sidor, 23 Babels söner och alla kaldéer, pekodéer, soéer
och koéer och alla Assurs söner med dem, vackra unga
män, ståthållare och landshövdingar allasammans, kämpar
och berömliga män, som rida på hästar allasammans. 24
De skola komma över dig med vagnar och hjuldon i mängd
och med skaror av folk; rustade med skärmar och sköldar
och klädda hjälmar skola de anfalla dig från alla sidor. Och
jag skall överlämna domen åt dem, och de skola döma dig
efter sina rätter. 25 Jag skall låta min nitälskan gå över dig,
så att de fara grymt fram mot dig; de skola skära av dig
näsa och öron, och de som bliva kvar av dig skola falla
för svärd. Man skall föra bort dina söner och döttrar, och
vad som bliver kvar av dig skall förtäras av eld. 26 Man
skall slita av dig dina kläder och taga ifrån dig dina härliga
smycken. 27 Så skall jag göra slut på din skändlighet och
på den otukt som du begynte öva i Egyptens land; och du
skall icke mer lyfta upp dina ögon till dem och icke mer
tänka på Egypten. 28 Ty så säger Herren, HERREN: Se,
jag vill giva dig till pris åt dem som du nu hatar, åt dem
som din själ har vänt sig bort ifrån. 29 Och de skola fara
fram mot dig såsom fiender, och skola taga ifrån dig allt vad
du har förvärvat och lämna dig naken och blottad; ja, din
otuktiga blygd skall varda blottad, med din skändlighet och
din otukt. 30 Detta skall man göra dig, därför att du i otukt
lopp efter hedningarna och orenade dig på deras eländiga
avgudar. 31 Du vandrade på din systers väg; därför skall
jag sätta i din hand samma kalk som gavs åt henne. 32
Ja, så säger Herren, HERREN: Du skall nödgas dricka din
systers kalk, så djup och så vid som den är, och den skall
bringa dig åtlöje och smälek i fullt mått. 33 Du skall bliva
drucken och bliva full av bedrövelse, ty en ödeläggelsens
och förödelsens kalk är din syster Samarias kalk. 34 Du
skall nödgas dricka ut den till sista droppen, ja ock slicka
dess skärvor, och du skall sarga ditt bröst. Ty jag har talat,
säger Herren, HERREN. 35 Därför säger Herren, HERREN
så: Eftersom du har förgätit mig och kastat mig bakom din
rygg, därför måste du ock bära på din skändlighet och din
otukt. 36 Och HERREN sade till mig: Du människobarn,
vill du döma Ohola och Oholiba? Förehåll dem då deras
styggelser. 37 Ty de hava begått äktenskapsbrott, och blod
låder vid deras händer. Ja, med sina eländiga avgudar hava
de begått äktenskapsbrott; och till mat åt dem hava de offrat
sina barn, dem som de hade fött åt mig. 38 Därtill gjorde
de mig detta: samma dag som de orenade min helgedom
ohelgade de ock mina sabbater. 39 Ty samma dag som
de slaktade sina barn åt de eländiga avgudarna gingo de
in i min helgedom och ohelgade den. Se, sådant hava de
gjort i mitt hus. 40 Än mer, de sände bud efter män som
skulle komma fjärran ifrån; budbärare skickades till dem,
och se, de kommo, de män för vilka du hade tvått dig och
sminkat dina ögon och prytt dig med smycken. 41 Och du
satt på en härlig vilobädd, med ett dukat bord framför, och
du hade där ställt fram min rökelse och min olja. 42 Sorglöst
larm hördes därinne, och till de män ur hopen, som voro
där, hämtade man ytterligare in dryckesbröder från öknen.
Och dessa satte armband på kvinnornas armar och härliga
kronor på deras huvuden. 43 Då sade jag: "Skall hon, den
utlevade, få hålla i med att begå äktenskapsbrott? Skall
man alltjämt få bedriva otukt med henne, då hon är en
sådan?" 44 Ty man gick in till henne, såsom man går in till
en sköka; ja, så gick man in till Ohola och till Oholiba, de
skändliga kvinnorna. 45 Men rättfärdiga man skola döma
dem efter den lag som gäller för äktenskapsbryterskor och
blodsutgjuterskor; ty äktenskapsbryterskor äro de, och blod
låder vid deras händer. 46 Ja, så säger Herren, HERREN:

Må man sammankalla en församling mot dem och prisgiva
dem åt misshandling och plundring. 47 Och församlingen
skall stena dem och hugga dem i stycken med svärd, och
dräpa deras söner och döttrar, och bränna upp deras hus i
eld. 48 Så skall jag göra slut på skändligheten i landet, och
alla kvinnor må låta varna sig, så att de icke bedriva sådan
skändlighet som I. 49 Och man skall låta eder skändlighet
komma över eder, och I skolen få bära på de synder I haven
begått med edra eländiga avgudar; och I skolen förnimma
att jag är Herren, HERREN.

24 Och HERRENS ord kom till mig i nionde året, på
tionde dagen i tionde månaden; han sade: 2 Du
människobarn, skriv upp åt dig namnet på denna dag, just
denna dag; ty konungen i Babel har på just denna dag ryckt
fram mot Jerusalem. 3 Och tala till det genträviga släktet i
en liknelse; säg till dem: Så säger Herren, HERREN: Sätt
på grytan, och när du har satt på den, så gjut vatten däri.
4 Lägg sedan köttstyckena tillhopa däri, allahanda goda
stycken, av låret och bogen; och fyll den så med de bästa
märgbenen. 5 Tag härtill det bästa av hjorden; och lägg
bränsle under den för att koka benen. Låt den koka starkt,
så att ock benen bliva kokta i den. 6 Så säger nu Herren,
HERREN: Ve över blodstaden, den rostiga grytan, varifrån
rosten icke har kunnat tagas bort! Det ena köttstycket efter
det andra har man redan tagit ut därur, utan att kasta lott
om ordningen. 7 Ty det blod hon har utgjutit är ännu kvar
därinne; på kala klippan lät hon det rinna ned; hon utgöt
det icke på sådan mark att mullen har kunnat skyla det. 8
För att vreden skulle hava sin gång, och för att jag skulle
utkräva hämnd, lät jag det blod hon utgöt komma på kala
klippan, där det icke kunde skylas. 9 Därför säger Herren,
HERREN så: Ve över blodstaden! Jag skall nu ytterligare
öka på bränslet därunder. 10 Ja, lägg på mer ved, tänd upp
eld, låt köttet bliva förstört och spadet koka in och benen
bliva förbrända. 11 Och låt den sedan stå tom på eldsglöden,
till dess att den bliver så upphettad att dess koppar glödgas
och orenligheten smältes bort därur och rosten försvinner. 12
Tung möda har den kostat, och ändå har dess myckna rost
icke gått bort. Så må nu dess röst komma i elden! 13 Därför
att din orenhet är så skändlig, och därför att du icke blev ren.
huru jag än sökte rena dig, därför skall du nu icke mer bliva
fri ifrån din orenhet, förrän jag har släckt min vrede på dig.
14 Jag, HERREN, har talat. Det kommer! Jag skall fullborda
det! Jag skall icke släppa efter och icke skona och icke ångra
mig. Efter dina vägar och dina gärningar skall man döma
dig, säger Herren, HERREN. 15 Och HERRENS ord kom till
mig; han sade: 16 Du människobarn, se, genom en plötslig
död skall jag taga ifrån dig den som är dina ögons lust, men
du må icke hålla dödsklagan eller gråta eller fälla tårar. 17
Tyst må du jämra dig; men du skall icke hålla sorgefest
såsom efter en död. Nej, sätt på dig din huvudbindel och
tag skor på dina fötter; skyl icke ditt skägg, och ät icke det
särskilda bröd som eljest är övligt. 18 Sedan talade jag
nästa morgon till folket, men på aftonen dog min hustru; och
följande morgon gjorde jag såsom mig var befallt. 19 Då sade
folket till mig: "Vill du icke omtala för oss vad det betyder att
du så gör?" 20 Jag svarade dem: HERRENS ord kom till
mig; han sade: 21 Säg till Israels hus: Så säger Herren,
HERREN: Se, jag vill ohelga min helgedom, eder stolta
härlighet, edra ögons lust och eder själs längtan. Och edra
söner och döttrar, som I haven måst övergiva, skola falla för
svärd. 22 Då skolen I komma att göra såsom jag har gjort: I
skolen icke skyla skägget och icke äta det övliga brödet.
23 Och I skolen behålla huvudbindlarna på edra huvuden
och skorna på edra fötter; I skolen icke hålla dödsklagan
eller gråta, utan skolen sitta där försmäktande genom edra
missgärningar och sucka med varandra. 24 Hesekiel skall
vara ett tecken för eder; alldeles såsom han gör skolen I
komma att göra. När detta händer, skolen I förnimma att jag
är Herren, HERREN. 25 Men du, människobarn, må veta att
på den tid då jag tager ifrån dem deras värn, deras härliga
fröjd, deras ögons lust och deras själs begär, deras söner
och döttrar, 26 på den tiden skall en räddad flykting komma
till dig och förkunna detta. 27 Och då när flyktingen är där,
skall din mun upplåtas, och du skall tala och icke mer vara
stum; och du skall vara ett tecken för dem, och de skola
förnimma att jag är HERREN.

25 Och HERRENS ord kom till mig; han sade: 2 Du
människobarn, vänd ditt an- sikte mot Ammons barn
och profetera mot dem. 3 Och säg till Ammons barn:
Hören Herrens, HERRENS ord: Så säger Herren, HERREN:
Eftersom du ropar: "Rätt så!" över min helgedom, som har
blivit oskärad, och över Israels land, som har blivit ödelagt,
och över Juda folk, som har måst vandra bort i fångenskap,
4 se, därför vill jag giva dig till besittning åt österlänningarna,
så att de få slå upp sina tältläger i dig och sätta upp sina
boningar i dig; de skola få äta din frukt, och de skola dricka
din mjölk. 5 Och jag skall göra Rabba till en betesmark
för kameler och Ammons barns land till en lägerplats för
får; och I skolen förnimma att Jag är HERREN. 6 Ty så
säger Herren, HERREN: Eftersom du klappar i händerna och
stampar med fötterna och i ditt sinnes hela övermod gläder
dig vid Israels lands ofärd, 7 se, därför skall jag uträcka min

hand mot dig och giva dig till byte åt hedningarna och utrota
dig ifrån folken och utplåna dig ur länderna; jag skall förgöra
dig, och du skall förnimma att jag är HERREN. 8 Så säger
Herren, HERREN: Eftersom Moab och Seir säga: "Se, nu är
det med Juda hus likasom med alla andra folk", 9 se, därför
skall jag lägga Moabs bergsluttning öppen och förstöra dess
städer, Ja, dess städer så många de äro, vad härligast är
i landet, Bet-Hajesimot, Baal-Meon och Kirjatama. 10 Åt
österlänningarna skall jag giva det till besittning, likasom jag
skall göra med Ammons barns land, så att man icke mer
tänker på Ammons barn ibland folken. 11 Ja, över Moab skall
jag hålla dom, och de skola förnimma att jag är HERREN. 12
Så säger Herren, HERREN: Eftersom Edom har handlat så
hämndgirigt mot Juda hus och ådragit sig svår skuld genom
sin hämnd på dem, 13 därför säger Herren, HERREN så:
Jag skall uträcka min hand mot Edom och utrota därur både
människor och djur. Och jag skall göra det till en ödemark
ända från Teman, och ända borta i Dedan skola de falla
för svärd. 14 Och jag skall utföra min hämnd på Edom
genom mitt folk Israel, och dessa skola göra med Edom
efter min vrede och förtörnelse; och det skall så få känna
min hämnd, säger Herren, HERREN. 15 Så säger Herren,
HERREN: Eftersom filistéerna hava handlat så hämndgirigt,
ja, eftersom de i sitt sinnes övermod hava velat utkräva
hämnd och i sin eviga fiendskap hava velat bereda fördärv,
16 därför säger Herren, HERREN så: Se, jag vill uträcka min
hand mot filistéerna och utrota keretéerna och förgöra vad
som är kvar av Kustlandet vid havet. 17 Och jag skall taga
stor hämnd på dem och tukta dem i förtörnelse. Och när jag
låter min hämnd drabba dem, då skola de förnimma att jag
är HERREN.

26 Och i elfte året, på första dagen i månaden, kom
HERRENS ord till mig; han sade: 2 Du människobarn,
eftersom Tyrus sade om Jerusalem: "Rätt så, uppbruten är
nu folkens port, den är öppnad för mig; jag bliver rik, nu
då hon är förödd", 3 därför säger Herren, HERREN så:
Se, jag skall komma över dig, Tyrus, och jag skall upphäva
många folk mot dig, likasom havet upphäver sina böljor. 4
De skola förstöra Tyrus' murar och riva ned dess torn. Så
skall jag sopa bort själva dess grus och förvandla staden
till en kal klippa. 5 En torkplats för fisknät skall den vara
ute i havet; ty jag har talat, säger Herren, HERREN. Ja,
den skall bliva ett byte för folken; 6 och dess döttrar på
fastlandet skola dräpas med svärd. De skola förnimma att
jag är HERREN. 7 Ty så säger Herren, HERREN: Se, jag
vill låta Nebukadressar, konungen i Babel, konungarnas
konung, komma norrifrån över Tyrus, med hästar och vagnar
och ryttare och med en stor hop folk. 8 Dina döttrar på
fastlandet skall han dräpa med svärd; han skall bygga en
belägringsmur mot dig och kasta upp mot dig en vall och
resa ett sköldtak mot dig. 9 Sin murbräckas stötar skall han
rikta mot dina murar och skall med sina krigsredskap bryta
ned dina torn. 10 Hans hästar äro så många att dammet
skall överhölja dig. Vid dånet av hans ryttare och av hans
hjuldon och vagnar skola dina murar darra, när han drager
in genom dina portar, såsom man drager in i en erövrad
stad. 11 Med sina hästars hovar skall han trampa sönder
alla dina gator; ditt folk skall han dräpa med svärd, och
dina stolta stoder skola störta till jorden. 12 Man skall röva
dina skatter och plundra dina handelsvaror; man skall riva
dina murar och bryta ned dina sköna hus; och stenarna,
trävirket och gruset skall man kasta i havet. 13 Jag skall
göra slut på dina sångers buller, och man skall icke mer
höra klangen av dina harpor. 14 Ja, jag skall göra dig till en
kal klippa en torkplats för fisknät skall du bliva; aldrig mer
skall du varda uppbyggd. Ty jag, HERREN, har talat, säger
Herren, HERREN. 15 Så säger Herren, HERREN till Tyrus:
Sannerligen, vid dånet av ditt fall, när de slagna jämra sig,
vid det att man dräper och mördar i dig, skola havsländerna
bäva. 16 Och alla hövdingar vid havet skola stiga ned från
sina troner, de skola lägga bort sina mantlar och taga av sig
sina brokigt vävda kläder; förskräckelse bliver deras klädnad,
och nere på jorden skola de sitta; deras förskräckelse varder
ständigt ny, och de häpna över ditt öde. 17 De stämma upp
en klagosång över dig och säga om dig: Huru har du icke
blivit förstörd, du havsfolkens tillhåll, du högtprisade stad, du
som var så mäktig på havet, där du låg med dina invånare,
vilka fyllde människorna med skräck för alla som bodde i dig!
18 Nu förskräckas havsländerna på ditt falls dag, och öarna i
havet förfäras vid din undergång. 19 Ty så säger Herren,
HERREN: När jag gör dig till en ödelagd stad, lik någon stad
som ingen bebor, ja, när jag låter djupet upphäva sig mot
dig och de stora vattnen betäcka dig, 20 då störtar jag dig
ned till dem som hava farit ned i graven, till folk som levde
för länge sedan; och lik en längesedan ödelagd plats får
du ligga där i jordens djup, hos dem som hava farit ned i
graven. Så skall du förbliva obebodd, medan jag gör härliga
ting i de levandes land. 21 Jag skall låta dig taga en ande
med förskräckelse, så att man aldrig i evighet skall finna dig,
huru man än söker efter dig, säger Herren, HERREN.

27 Och HERRENS ord kom till mig; han sade: 2 Du
människobarn, stäm upp en klagosång över Tyrus;
3 säg till Tyrus: Du som bor vid havets portar och driver

köpenskap med folken, hän till många havsländer, så
säger Herren, HERREN: O Tyrus, du säger själv: "Jag är
skönhetens fullhet." 4 Ja, dig som har ditt rike ute i havet,
dig gjorde dina byggningsmän fullkomlig i skönhet. 5 Av
cypress från Senir timrade de allt plankverk på dig; de
hämtade en ceder från Libanon för att göra din mast. 6 Av
ekar från Basan tillverkade de dina åror. Ditt däck prydde
de med elfenben i ädelt trä från kittéernas öländer. 7 Ditt
segel var av fint linne, med brokig vävnad från Egypten,
och det stod såsom ditt baner. Mörkblått och purpurrött tyg
från Elisas öländer hade du till soltält. 8 Sidons och Arvads
invånare voro roddare åt dig; de förfarna män du själv hade,
o Tyrus, dem tog du till skeppare. 9 Gebals äldste och dess
förfarnaste män tjänade dig med att bota dina läckor. Alla
havets skepp med sina sjömän tjänade dig vid ditt varubyte.
10 Perser, ludéer och putéer funnos i din här och voro ditt
krigsfolk. Sköldar och hjälmar hängde de upp i dig; dessa
gåvo dig glans. 11 Arvads söner stodo med din här runt om
på dina murar, gamadéer hade sin plats i dina torn. Sina
stora sköldar hängde de upp runt om på dina murar; de
gjorde din skönhet fullkomlig. 12 Tarsis var din handelsvän,
ty du var rik på allt slags gods silver, järn, tenn och bly
gavs dig såsom betalning. 13 Javan, Tubal och Mesek, de
drevo köpenskap med dig; trälar och kopparkärl gåvo de
dig i utbyte. 14 Vagnshästar, ridhästar och mulåsnor gåvos
åt dig såsom betalning från Togarmas land. 15 Dedans
söner drevo köpenskap med dig ja, många havsländer drevo
handel i din tjänst; elfenben och ebenholts tillförde de dig
såsom hyllningsgåvor. 16 Aram var din handelsvän, ty du
var rik på konstarbeten; karbunkelstenar, purpurrött tyg,
brokiga vävnader och fint linne. koraller och rubiner gåvo
de dig såsom betalning. 17 Juda och Israels land drevo
köpenskap med dig; vete från Minnit, bakverk och honung,
olja och balsam gåvo de dig i utbyte. 18 Damaskus var
din handelsvän, ty du var rik på konstarbeten, ja, på allt
slags gods; de kommo med vin från Helbon och med ull
från Sahar. 19 Vedan och Javan gåvo dig spånad såsom
betalning; konstsmitt järn och kassia och kalmus fick du i
utbyte. 20 Dedan drev köpenskap hos dig med sadeltäcken
att rida på. 21 Araberna och Kedars alla furstar, de drevo
handel i din tjänst; med lamm och vädurar och bockar drevo
de handel hos dig. 22 Sabas och Raemas köpmän drevo
köpenskap med dig; kryddor av allra yppersta slag och alla
slags ädla stenar och guld gåvo de dig såsom betalning. 23
Haran, Kanne och Eden, Sabas köpmän, Assur och Kilmad
drevo köpenskap med dig. 24 De drevo köpenskap hos dig
med sköna kläder, med mörkblå, brokigt vävda mantlar, med
mångfärgade täcken, med välspunna, starka tåg, på din
marknad. 25 Tarsis-skepp foro åstad med dina bytesvaror. Så
fylldes du med gods och blev tungt lastad, där du låg i havet.
26 Och dina roddare förde dig åstad, ut på de vida vattnen.
Då kom östanvinden och krossade dig. där du låg i havet.
27 Ditt gods, dina handels- och bytesvaror, dina sjömän
och skeppare, dina läckors botare och dina bytesmäklare,
allt krigsfolk på dig, allt manskap som fanns ombord på
dig, de sjunka nu ned i havet, på ditt falls dag. 28 Vid dina
skeppares klagorop bäva markerna, 29 och alla som ro med
åror övergiva sina skepp; sjömän och alla skeppare på havet
begiva sig i land. 30 De ropa högt över ditt öde och klaga
bittert; de strö stoft på sina huvuden och vältra sig i aska. 31
De raka sig skalliga för din skull och hölja sig i sorgdräkt;
de gråta över dig i bitter sorg, under bitter klagan. 32 Med
jämmer stämma de upp en klagosång om dig, en klagosång
över ditt öde: "Vem var såsom Tyrus, hon som nu ligger i det
tysta ute i havet?" 33 Där dina handelsvaror sattes i land
från havet mättade du många folk; med ditt myckna gods
och dina många bytesvaror riktade du jordens konungar. 34
Men nu, då du har förlist och försvunnit ifrån havet, ned i
vattnens djup, nu hava dina bytesvaror och allt ditt manskap
sjunkit med dig. 35 Havsländernas alla inbyggare häpna
över ditt öde, deras konungar stå rysande, med förfäran i
sina ansikten. 36 Köpmännen ute bland folken vissla åt dig;
du har tagit en ände med förskräckelse till evig tid.

28 Och HERRENS ord kom till mig; han sade: 2 Du
människobarn, säg till fursten i Tyrus: Så säger Herren,
HERREN: Eftersom ditt hjärta är så högmodigt och du säger:
"Jag är en gud, ja, på ett gudasäte tronar jag mitt ute i havet",
du som dock är en människa och icke en gud, huru mycket
du än i ditt hjärta tycker dig vara en gud -- 3 och sant är att du
är visare än Daniel; ingen hemlighet är förborgad för dig; 4
genom din vishet och ditt förstånd har du skaffat dig rikedom,
guld och silver har du skaffat dig i dina förrådshus; 5 och
genom den stora vishet varmed du drev din köpenskap har
du ökat din rikedom, och så har ditt hjärta blivit högmodigt
för din rikedoms skull -- 6 därför säger Herren, HERREN så:
Eftersom du i ditt hjärta tycker dig vara en gud, 7 se, därför
skall jag låta främlingar komma över dig, de grymmaste folk;
och de skola draga ut sina svärd mot din visdoms skönhet
och skola oskära din glans. 8 De skola störta dig ned i
graven, och du skall dö såsom en dödsslagen man, mitt ute i
havet. 9 Månne du då skall säga till din dråpare: "Jag är en
gud", du som ej är en gud, utan en människa, i dens våld,
som slår dig till döds? 10 Såsom de oomskurna dö, så skall
du dö, för främlingars hand. Ty jag har talat, säger Herren,

HERREN. 11 Och HERRENS ord kom till mig han sade: 12
Du människobarn, stäm upp en klagosång över konungen i
Tyrus och säg till honom: Så säger Herren, HERREN: Du
var ypperst bland härliga skapelser, full med vishet och
fullkomlig i skönhet. 13 I Eden, Guds lustgård, bodde du,
höljd i alla slags ädla stenar: karneol, topas och kalcedon,
krysolit, onyx och jaspis, safir, karbunkel och smaragd, jämte
guld; du var prydd med smycken och klenoder, beredda den
dag då du skapades. 14 Du var en kerub, som skuggade
vida, och jag hade satt dig att vara på det heliga gudaberget,
du fick där gå omkring bland gnistrande stenar. 15 Lyckosam
var du på dina vägar från den dag då du skapades, till dess
att orättfärdighet blev funnen hos dig. 16 Men under din
myckna köpenskap blev ditt inre fyllt med orätt, och du föll i
synd. Då förvisade jag dig från gudaberget och förgjorde
dig, du vittskuggande kerub; du fick ej stanna bland de
gnistrande stenarna. 17 Eftersom ditt hjärta högmodades
över din skönhet och du förspillde din vishet för ditt prålS
skull, därför slog jag dig ned till jorden och gav dig till pris åt
konungarna, så att de fingo se sin lust på dig. 18 Genom
dina många missgärningar vid din orättrådiga köpenskap
ohelgade du dina helgedomar. Därför lät jag eld gå ut ifrån
dig, och av den blev du förtärd. Jag lät dig ligga såsom aska
på jorden inför alla som besökte dig. 19 Alla som kände
dig bland folken häpnade över ditt öde. Du tog en ände
med förskräckelse för evig tid. 20 Och HERRENS ord kom
till mig; han sade: 21 Du människobarn, vänd ditt ansikte
mot Sidon och profetera mot det 22 och säg: Så säger
Herren, HERREN: Se, jag skall komma över dig, Sidon, och
förhärliga mig i dig. Ja, att jag är HERREN, det skall man
förnimma, när jag håller dom över henne och bevisar mig
helig på henne. 23 Och jag skall sända över henne pest
och blod på hennes gator, och dödsslagna män skola falla
därinne för ett svärd som skall drabba henne från alla sidor;
och man skall förnimma att jag är HERREN. 24 Sedan skall
för Israels hus icke mer finnas någon stingande tagg eller
något sårande törne bland alla de grannfolk som nu håna
dem; och man skall förnimma att jag är Herren, HERREN.
25 Ja, så säger Herren, HERREN: När jag församlar Israels
barn från de folk bland vilka de äro förströdda, då skall jag
bevisa mig helig på dem inför folkens ögon, och de skola
sedan få bo i sitt land, det som jag har givit åt min tjänare
Jakob. 26 De skola bo där i trygghet och bygga hus och
plantera vingårdar ja, de skola bo i trygghet, när jag håller
dom över alla som håna dem på alla sidor; och de skola
förnimma att jag är HERREN, deras Gud.

29 I tionde året, på tolfte dagen i tionde månaden, kom
HERRENS ord till mig; han sade: 2 Du människobarn,
vänd ditt ansikte mot Farao, konungen i Egypten, och
profetera mot honom och mot hela Egypten. 3 Tala och säg:
Så säger Herren, HERREN: Se, jag skall komma över dig,
Farao, du Egyptens konung, du stora drake, som ligger där
i dina strömmar och säger: "Min Nilflod är min; själv har
jag gjort mig." 4 Jag skall sätta krokar i dina käftar och låta
fiskarna i dina strömmar fastna vid dina fjäll, och så skall jag
draga dig upp ur dina strömmar med alla de fiskar i dina
strömmar, som hänga fast vid dina fjäll. 5 Och jag skall kasta
dig ut i öknen med alla fiskarna ifrån dina strömmar; du skall
falla på marken och ej tagas bort därifrån eller upphämtas,
ty åt markens djur och himmelens fåglar vill jag giva dig till
mat; 6 och alla Egyptens inbyggare skola förnimma att jag
är HERREN. Ty de äro en rörstav för Israels barn; 7 ja, när
dessa fatta i dig med handen, går du sönder och sårar envar
av dem i sidan; och när de stödja sig på dig, brytes du av
och lämnar dem alla med vacklande länder. 8 Därför säger
Herren, HERREN så: Se, jag vill låta svärd komma över dig,
och jag skall utrota ur dig både människor och djur. 9 Och
Egyptens land skall bliva förött och ödelagt, och man skall
förnimma att jag är HERREN. Detta därför att han sade:
"Nilfloden är min; själv har jag gjort den. 10 Ja, därför skall
jag komma över dig och dina strömmar, och göra Egyptens
land till en ödemark, ett ödelagt land, från Migdol till Sevene,
fram till Etiopiens gräns. 11 Ingen människofot skall gå där
fram, och ingen fot av något boskapsdjur skall gå där fram;
och det skall ligga obebott i fyrtio år. 12 Och jag skall göra
Egyptens land till en ödemark bland ödelagda länder, och
dess städer skola ligga öde bland förhärjade städer i fyrtio år;
och jag skall förskingra egyptierna bland folken och förströ
dem i länderna. 13 Ty så säger Herren, HERREN: När fyrtio
år äro förlidna, skall jag församla egyptierna från de folk
bland vilka de äro förskingrade. 14 Och jag skall åter upprätta
Egypten och låta egyptierna komma tillbaka till Patros' land,
varifrån de stamma. Där skola de bliva ett oansenligt rike, 15
ja, ett rike oansenligare än andra riken, så att det icke mer
skall kunna upphäva sig över folken; jag skall låta dem bliva
så få att de icke kunna råda över folken. 16 Och Israels
barn skola icke mer sätta sitt hopp till dem som allenast
uppväcka minnet av deras missgärning, när de vända sig till
dem; och de skola förnimma att jag är Herren, HERREN. 17
I tjugusjunde året, på första dagen i första månaden, kom
HERRENS ord till mig; han sade: 18 Du människobarn,
Nebukadressar konungen i Babel, har låtit sin här förrätta ett
svårt arbete mot Tyrus; alla huvuden hava blivit skalliga och

alla skuldror sönderskavda. Men han och hans här hava
icke fått någon lön från Tyrus för det arbete som han har
förrättat mot det. 19 Därför säger Herren, HERREN så: Se,
jag vill giva Egyptens land åt Nebukadressar, konungen i
Babel; och han skall föra bort dess rikedomar och taga rov
därifrån och göra byte där, och detta skall hans här få till lön.
20 Såsom en vedergällning för hans arbete giver jag honom
Egyptens land; ty för min räkning hava de utfört sitt verk,
säger Herren, HERREN. 21 På den tiden skall jag låta ett
horn växa upp åt Israels hus, och du skall få upplåta din mun
mitt ibland dem; och de skola förnimma att jag är HERREN.

30 Och HERRENS ord kom till mig; han sade: 2 Du
människobarn, profetera och säg: Så säger Herren,
HERREN: Jämren eder: "Ack ve, vilken dag!" 3 Ty dagen
är nära, HERRENS dag är nära; en molnhöljd dag är det,
hednafolkens stund är inne. 4 Ett svärd kommer över
Egypten, och Etiopien fattas av ångest, när de slagna falla i
Egypten och dess rikedomar föras bort och dess grundvalar
upprivas. 5 Etiopier, putéer och ludéer, och hela hopen
av främmande folk, och kubéer och förbundslandets söner
skola med dem falla för svärd. 6 Så säger HERREN: Ja,
Egyptens försvarare skola falla, och dess stolta makt skall
störtas ned; från Migdol till Sevene skola de som bo där falla
för svärd, säger Herren, HERREN. 7 Och deras land skall
ligga öde bland ödelagda länder, och städerna där skola
vara bland förhärjade städer. 8 Och man skall förnimma
att jag är HERREN, när jag tänder eld på Egypten och
låter alla dess hjälpare varda krossade. 9 På den dagen
skola sändebud draga ut från mig på skepp, för att injaga
skräck hos Etiopien mitt i dess trygghet; och man skall där
fattas av ångest på Egyptens dag; ty se, det kommer! 10 Så
säger Herren, HERREN: Ja, jag skall göra slut på Egyptens
rikedomar genom Nebukadressar, konungen i Babel. 11
Han och hans folk med honom, de grymmaste hedningar,
skola hämtas dit till att fördärva landet; de skola draga sina
svärd mot Egypten och uppfylla landet med slagna. 12 Och
jag skall göra strömmarna till torr mark och sälja landet i
onda mäns hand. Jag skall ödelägga landet med allt vad
däri är, genom främmande män. Jag, HERREN, har talat.
13 Så säger Herren, HERREN: Jag skall ock förstöra de
eländiga avgudarna och göra slut på avgudarna i Nof, och
ur Egyptens land skall ingen furste mer uppstå; och jag
skall låta fruktan komma över Egyptens land. 14 Jag skall
ödelägga Patros och tända eld på Soan och hålla dom över
No. 15 Och jag skall utgjuta min vrede över Sin, Egyptens
värn, och utrota den larmande hopen i No. 16 Ja, jag skall
tända eld på Egypten, Sin skall gripas av ångest, No skall
bliva intaget och Nof överfallas på ljusa dagen. 17 Avens
och Pi-Besets unga män skola falla för svärd, och själva
skola de vandra bort i fångenskap. 18 I Tehafnehes bliver
dagen mörk, när jag där bryter sönder Egyptens ok och dess
stolta makt där får en ände; ja, ett moln skall övertäcka det,
och dess döttrar skola vandra bort i fångenskap. 19 Jag
skall hålla dom över Egypten, och man skall förnimma att
jag är HERREN. 20 I elfte året, på sjunde dagen i första
månaden, kom HERRENS ord till mig; han sade: 21 Du
människobarn, jag har brutit sönder Faraos, den egyptiske
konungens, arm; och se, den har icke blivit förbunden, man
har icke brukat läkemedel, icke lindat den, icke lagt på den
förband, för att åter göra den stark nog till att föra svärdet.
22 Därför säger Herren, HERREN så: Se, jag skall komma
över Farao, konungen i Egypten, och bryta sönder hans
armar, både den som ännu är stark och den som redan är
sönderbruten, och skall låta svärdet falla ur hans hand. 23
Och jag skall förskingra egyptierna bland folken och förströ
dem i länderna. 24 Den babyloniske konungens armar skall
jag stärka, och jag skall sätta milt svärd i hans hand; men
Faraos armar skall jag bryta sönder, så att han upphäver
jämmerrop inför honom, såsom en dödsslagen kämpe gör. 25
Ja, jag skall stärka den babyloniske konungens armar, men
Faraos armar skola sjunka ned; och man skall förnimma att
jag är HERREN, när jag sätter mitt svärd i den babyloniske
konungens hand, för att han skall svänga det mot Egyptens
land. 26 Och jag skall förskingra egyptierna bland folken och
förströ dem i länderna; och de skola förnimma att jag är
HERREN.

31 I elfte året, på första dagen i tredje månaden, kom
HERRENS ord till mig; han sade: 2 Du människobarn,
säg till Farao, konungen i Egypten, och till hans larmande
hop: Vem kan förliknas med dig i din storhet? 3 Se, du är
ett ädelt träd, en ceder på Libanon, med sköna grenar och
skuggrik krona och hög stam, en som med sin topp räcker
upp bland molnen. 4 Vatten gåvo den växt, djupets källor
gjorde den hög. Ty med sina strömmar omflöto de platsen
där den var planterad; först sedan sände de sina flöden till
alla andra träd på marken. 5 Så fick den högre stam än alla
träd på marken, den fick talrika kvistar och långa grenar,
genom det myckna vatten den hade, när den sköt skott. 6
Alla himmelens fåglar byggde sig nästen bland dess kvistar,
under dess grenar födde alla markens djur sina ungar, och i
dess skugga bodde allahanda stora folk. 7 Och den blev
skön genom sin storhet och genom sina grenars längd, där
den stod med sin rot invid stora vatten. 8 Ingen ceder i
Guds lustgård gick upp emot denna, ingen cypress hade

kvistar som kunde förliknas med dennas, ingen lönn bar
grenar, jämförliga med dennas; nej, intet träd i Guds lustgård
liknade den i skönhet 9 Så skön hade jag låtit den bliva, i
dess rikedom på grenar, att alla Edens träd i Guds lustgård
måste avundas den. 10 Därför säger Herren, HERREN så
Eftersom du växte så hög, ja, eftersom ditt träd sträckte sin
topp upp bland molnen och förhävde sig i sitt hjärta över att
det var så högt, 11 därför skall jag prisgiva det åt en som är
väldig bland folken. Han skall förvisso utföra sitt verk därpå,
ty för dess ogudaktighets skull har jag förkastat det. 12 Ja,
främlingar hava fått hugga ned det, de grymmaste folk, och
hava låtit det ligga. Dess kvistar hava nu fallit på bergen och
i alla dalar; dess grenar hava blivit avbrutna och kastade i
alla landets bäckar, och alla folk på jorden hava måst draga
bort därifrån och försaka dess skugga och låta det ligga. 13
På dess kullfallna stam bo alla himmelens fåglar, och på
dess grenar lägra sig alla markens djur. 14 Så sker, för att
ett träd som växer vid vatten aldrig skall yvas över sin höjd
och sträcka sin topp upp bland molnen; ja, för att icke ens
de väldigaste av dem skola stå och yvas, intet träd som har
haft vatten att dricka. Ty de äro allasammans hemfallna åt
döden och måste ned i jordens djup, till att vara där bland
människors barn, hos dem som hava farit ned i graven. 15
Så säger Herren, HERREN: På den dag då det for ned till
dödsriket lät jag djupet för dess skull hölja sig i sorgdräkt;
jag hämmade strömmarna där, och de stora vattnen höllos
tillbaka. Jag lät Libanon för dess skull kläda sig i svart, och
alla träd på marken förtvinade i sorg över det. (Sheol h7585) 16
Genom dånet av dess fall kom jag folken att bäva, när jag
störtade det ned i dödsriket, till dem som hade farit ned i
graven. Men då tröstade sig i jordens djup alla Edens träd,
de yppersta och bästa på Libanon, alla de som hade haft
vatten att dricka. (Sheol h7585) 17 Också de hade, såsom det
trädet, måst fara ned till dödsriket, till dem som voro slagna
med svärd; dit foro ock de som hade varit dess stöd och
hade bott i dess skugga bland folken. (Sheol h7585) 18 Kan nu
något bland Edens träd förliknas med dig i härlighet och
storhet? Och dock skall du, såsom Edens träd, störtas ned i
jordens djup och ligga där bland oomskurna, hos dem som
äro slagna med svärd. Så skall det gå Farao och hela hans
larmande hop, säger Herren, HERREN.

32 I tolfte året, på första dagen i tolfte månaden, kom
HERRENS ord till mig; han sade: 2 Du människobarn,
stäm upp en klagosång över Farao, konungen i Egypten,
och säg till honom: Det är förbi med dig, du lejon bland
folken! Och du var dock lik draken i havet, där du for fram i
dina strömmar och rörde upp vattnet med dina fötter och
grumlade dess strömmar. 3 Så säger nu Herren, HERREN:
Jag skall breda ut mitt nät över dig genom skaror av många
folk, och de skola draga upp dig i mitt garn. 4 Jag skall
kasta dig upp på jorden, jag skall slunga dig bort på marken
och låta alla himmelens fåglar slå ned på dig och låta de
vilda djuren på hela jorden mätta sig med dig. 5 Jag skall
kasta ditt kött på bergen och fylla dalarna med ditt stora
skrov. 6 Och landet som du har nedsölat skall jag vattna
med ditt blod ända upp till bergen, och bäckarna skola bliva
fulla av dig. 7 Och när jag utsläcker dig, skall jag övertäcka
himmelen och förmörka dess stjärnor; jag skall övertäcka
solen med moln, och månens ljus skall icke lysa mer. 8
Alla ljus på himmelen skall jag förmörka för din skull och
låta mörker komma över ditt land, säger Herren, HERREN.
9 Och många folks hjärtan skall jag slå med skräck, när
jag gör din undergång bekant bland folkslagen, ja, i länder
som du icke känner. 10 Jag skall komma många folk att
häpna för din skull, och deras konungar skola för din skull
gripas av bävan, när jag i deras åsyn svänger mitt svärd;
vart ögonblick skola de frukta, envar för sitt liv, på ditt falls
dag. 11 Ty så säger Herren, HERREN: Den babyloniske
konungens svärd skall komma över dig. 12 Jag skall låta
din larmande hop falla för hjältars svärd, grymmast bland
hedningar äro de alla. De skola föröda Egyptens härlighet,
och hela dess larmande hop skall förgöras; 13 jag skall utrota
all dess boskap, den som betar vid det myckna vattnet. Av
människofot skall det icke mer röras upp, ej heller röras
upp av boskapsklövar. 14 Sedan skall jag låta deras vatten
sjunka undan och deras strömmar flyta bort såsom olja,
säger Herren, HERREN, 15 i det jag gör Egyptens land till
en ödslig ödemark och berövar landet allt vad däri är, när jag
nu slår alla dess inbyggare, så att man förnimmer att jag är
HERREN. 16 Detta är en klagosång som man skall sjunga,
ja, folkens döttrar skola sjunga den; de skola sjunga den
över Egypten med hela dess larmande hop, säger Herren,
HERREN. 17 I tolfte året, på femtonde dagen i månaden,
kom HERRENS ord till mig; han sade: 18 Du människobarn,
sjung sorgesång över Egyptens larmande hop. Bjud henne
att såsom döttrarna av de väldigaste folk fara ned i jordens
djup, till dem som redan hava farit ned i graven. 19 Finnes
någon så ringa att du är förmer än hon? Nej, far du ned
och låt dig bäddas bland de oomskurna. 20 Bland män
som äro slagna med svärd skola ock dina falla. Svärdet är
redo; släpen bort henne med hela hennes larmande hop. 21
Mäktiga hjältar skola tala till Farao ur dödsriket, till honom
och till hans hjälpare: "Ja, de hava måst fara hitned, och nu
ligga de där, de oomskurna, slagna med svärd." (Sheol h7585)

22 Där ligger redan Assur med hela sin skara; runt omkring
honom har denna sin gravplats. Allasammans ligga de där
slagna, fallna för svärd. 23 Sin grav har han fått längst ned
i underjorden, och runt omkring honom ligger hans skara
begraven. Allasammans ligga de slagna, fallna för svärd, de
man som en gång utbredde skräck i de levandes land. 24
Där ligger Elam med hela sin larmande hop, vilande runt
omkring hans grav. Allasammans ligga de slagna, männen
som föllo för svärd, och som oomskurna måste fara, ned
i jordens djup, desamma som en gång utbredde skräck
omkring sig i de levandes land; nu måste de bära sin skam
bland de andra som hava farit ned i graven. 25 Ja, bland
slagna har han fått sitt läger med hela sin larmande hop; runt
omkring honom har denna sin gravplats. Allasammans ligga
de där oomskurna, slagna med svärd; en gång utbredde sig
ju skräck omkring dem i de levandes land, men de måste nu
bära sin skam bland dem som hava farit ned i graven. Ja,
bland slagna har han fått sin plats. 26 Där ligger Mesek-Tubal
med hela sin larmande hop; runt omkring honom har denna
sin gravplats. Allasammans ligga de där oomskurna, slagna
med svärd; en gång utbredde de ju skräck omkring sig i de
levandes land. 27 Men dessa fallna män ur de oomskurnas
hop, de få icke vila bland hjältarna, bland dem som hava farit
ned till dödsriket i sin krigiska rustning och fått sina svärd
lagda under sina huvuden. Nej, deras missgärningar hava
kommit över deras ben. De utbredde ju skräck i de levandes
land, såsom hjältar göra. (Sheol h7585) 28 Ja, också du skall
bliva krossad bland de oomskurna och få ligga bland dem
som äro slagna med svärd. 29 Där ligger Edom med sina
konungar och alla sina hövdingar; huru mäktiga de än voro,
hava de nu fått sin plats bland dem som äro slagna med
svärd; de måste ligga bland de oomskurna, bland dem som
hava farit ned i graven. 30 Där ligga Nordlandets furstar
allasammans, med alla sidonier, ty de hava måst fara ned till
de slagna, de hava kommit på skam, trots den skräck de
utbredde genom sina väldiga gärningar. Och de ligga där
oomskurna bland dem som hava blivit slagna med svärd;
de måste bära sin skam bland dem som hava farit ned i
graven. 31 Dem skall nu Farao få se, och han skall så trösta
sig över hela sin larmande hop. Ja, Farao och hela hans
har äro slagna med svärd, säger Herren, HERREN. 32 Ty
väl utbredde jag skräck för honom i de levandes land, men
nu måste han, Farao, med hela sin larmande hop, låta sig
bäddas bland de oomskurna, hos dem som äro slagna med
svärd, säger Herren, HERREN.

33 Och HERRENS ord kom till mig; han sade: 2 Du
människobarn, tala till dina landsmän och säg till dem:
Om jag vill låta svärdet komma över ett land, och folket i
landet har utsett bland sig en man som det har gjort till sin
väktare, 3 och denne ser svärdet komma över landet och
stöter i basunen och varnar folket, 4 men den som får höra
basunljudet ända icke låter varna sig, och svärdet sedan
kommer och tager honom bort, då kommer hans blod över
hans eget huvud. 5 Ty han hörde ju basunljudet, men lät icke
varna sig; därför kommer hans blod över honom själv. Om
han hade låtit varna sig, så hade han räddat sitt liv. -- 6 Men
om väktaren ser svärdet komma och icke stöter i basunen
och folket så icke bliver varnat, och svärdet sedan kommer
och tager bort någon bland dem, då bliver visserligen denne
borttagen genom sin egen missgärning, men hans blod skall
jag utkräva av väktarens hand. 7 Dig, du människobarn, har
jag satt till en väktare för Israels hus, för att du å mina vägnar
skall varna dem, när du hör ett ord från min mun. 8 Om jag
säger till den ogudaktige: "Du ogudaktige, du måste dö", och
du då icke säger något till att varna den ogudaktige för hans
väg, så skall väl den ogudaktige dö genom sin missgärning,
men hans blod skall jag utkräva av din hand. 9 Men om
du varnar den ogudaktige för hans väg, på det att han må
vända om ifrån den, och han likväl icke vänder om ifrån sin
väg, då skall visserligen han dö genom sin missgärning, men
du själv har räddat din själ. 10 Och du, människobarn, säg
till Israels hus: I sägen så: "Våra överträdelser och synder
tynga på oss och vi försmäkta genom dem. Huru kunna vi
då bliva vid liv?" 11 Men svara dem: Så sant jag lever, säger
Herren, HERREN, jag har ingen lust till den ogudaktiges
död, utan fastmer därtill att den ogudaktige vänder om från
sin väg och får leva. Så vänden då om, ja, vänden om
från edra onda vägar; ty icke viljen I väl dö, I av Israels
hus? 12 Men du, människobarn, säg till dina landsmän: Den
rättfärdiges rättfärdighet skall icke rädda honom, när han
begår överträdelser; och den ogudaktige skall icke komma
på fall genom sin ogudaktighet, när han vänder om från sin
ogudaktighet, lika litet som den rättfärdige skall kunna leva
genom sin rättfärdighet, när han syndar. 13 Om jag säger
till den rättfärdige att han skall få leva, och han sedan i
förlitande på sin rättfärdighet gör vad orätt är, så skall intet
ihågkommas av all hans rättfärdighet, utan genom det orätta
som han gör skall han dö. 14 Och om jag säger till den
ogudaktige: "Du måste dö", och han sedan vänder om från
sin synd och övar rätt och rättfärdighet, 15 så att han, den
ogudaktige, give tillbaka den pant han har fått och ersätter
vad han har rövat och vandrar efter livets stadgar, så att han
icke gör vad orätt är, då skall han förvisso leva och icke
dö. 16 Ingen av de synder han har begått skall då tillräknas

honom; han har övat rätt och rättfärdighet, därför skall han
förvisso få leva. -- 17 Men nu säga dina landsmän: "Herrens
väg är icke alltid densamma", då det fastmer är deras egen
väg som icke alltid är densamma. 18 Om den rättfärdige
vänder om från sin rättfärdighet och gör vad orätt är, så
måste han just därför dö. 19 Men om den ogudaktige vänder
om från sin ogudaktighet och övar rätt och rättfärdighet, då
skall han just därför få leva. 20 Och ändå sägen I: "Herrens
väg är icke alltid densamma." Jo, jag skall döma var och en
av eder efter hans vägar, I av Israels hus. 21 I det tolfte året
sedan vi hade blivit bortförda i fångenskap, på femte dagen i
tionde månaden, kom en flykting ifrån Jerusalem till mig med
budskapet: "Staden är intagen." 22 Nu hade på aftonen före
flyktingens ankomst HERRENS hand kommit över mig; men
på morgonen öppnade han åter min mun, just före mannens
ankomst, så att jag, då nu min mun blev öppnad, upphörde
att vara stum. 23 Och HERRENS ord kom till mig; han sade:
24 Du människobarn, de som bo ibland ruinerna där borta i
Israels land säga "Abraham var en ensam man, och han
fick dock landet till besittning. Vi äro många, oss måste väl
landet då vara givet till besittning!" 25 Säg därför till dem: Så
säger Herren, HERREN: I äten kött med blodet i, I upplyften
edra ögon till edra eländiga avgudar, och I utgjuten blod; och
likväl skullen I få hava landet till besittning! 26 I trotsen på
edra svärd, I bedriven vad styggeligt är, I skänden varandras
hustrur; och likväl skullen I få hava landet till besittning! 27
Nej; så skall du säga till dem: Så säger Herren, HERREN:
Så sant jag lever, de som bo där bland ruinerna skola falla
för svärd; och dem som bo på landsbygden skall jag giva till
mat åt de vilda djuren, och de som bo i bergfästen eller i
grottor skola dö genom pest. 28 Jag skall göra landet öde
och tomt, och dess stolta makt skall få en ände; och Israels
berg skola ödeläggas, så att ingen går där fram. 29 Och
de skola förnimma att jag är HERREN, när jag gör landet
öde och tomt, för alla de styggelsers skull som de hava
bedrivit. 30 Men du, människobarn, dina landsmän, som
orda om dig invid väggarna och i ingångarna till husen,
de tala sinsemellan, den ene med den andre, och säga:
"Kom, låt oss höra vad det är för ett ord som nu utgår från
HERREN." 31 Och de komma till dig, såsom gällde det en
folkförsamling, och sätta sig hos dig såsom mitt folk; och de
höra dina ord, men göra icke efter dem. Ty väl hopgöra de
med munnen ljuvliga ord, men deras hjärtan stå blott efter
egen vinning. 32 Och se, du är för dem, såsom när någon
som har vacker röst och spelar väl sjunger en kärleksvisa;
de höra väl dina ord, men göra icke efter dem. 33 Men när
det kommer -- ty se det kommer! -- då skola de förnimma att
en profet har varit ibland dem.

34 Och HERRENS ord kom till mig; han sade: 2 Du
människobarn, profetera mot Israels herdar, profetera
och säg till dem, till herdarna: Så säger Herren, HERREN:
Ve eder, I Israels herdar, som haven sörjt allenast för eder
själva! Var det då icke för hjorden som herdarna borde
sörja? 3 I stället åten I upp det feta, med ullen klädden I
eder, det gödda slaktaden I; men om hjorden vårdaden I
eder icke. 4 De svaga stärkten I icke, det sjuka heladen I
icke, det sargade förbunden I icke, det fördrivna förden I icke
tillbaka, det förlorade uppsökten I icke, utan med förtryck och
hårdhet fören I fram mot dem. 5 Så blevo de förskingrade,
därför att de icke hade någon herde, de blevo till mat åt
alla markens djur, ja, de blevo förskingrade. 6 Mina får gå
nu vilse på alla berg och alla höga kullar; över hela jorden
äro mina får förskingrade, utan att någon frågar efter dem
eller uppsöker dem. 7 Hören därför HERRENS ord, I herdar:
8 Så sant jag lever, säger Herren, HERREN, sannerligen,
eftersom mina får hava lämnats till rov, ja, eftersom mina får
hava blivit till mat åt alla markens djur, då de nu icke hava
någon herde, och eftersom mina herdar icke fråga efter
mina får ja, eftersom herdarna sörja för sig själva och icke
sörja för mina får, 9 därför, I herdar: Hören HERRENS ord:
10 Så säger Herren, HERREN: Se, jag skall komma över
herdarna och utkräva mina får ur deras hand och göra slut
på deras herdetjänst; och herdarna skola då icke mer kunna
sörja för sig själva, ty jag skall rädda mina får ur deras gap,
så att de icke bliva till mat åt dem. 11 Ty så säger Herren,
HERREN: Se, jag skall själv taga mig an mina får och leta
dem tillsammans. 12 Likasom en herde letar tillsammans
sin hjord, när hans får äro förströdda omkring honom, så
skall ock jag leta tillsammans mina får och rädda dem från
alla de orter till vilka de förskingrades på en dag av moln
och töcken. 13 Och jag skall föra dem ut ifrån folken och
församla dem ur länderna, och skall låta dem komma till sitt
eget land och föra dem i bet på Israels berg, vid bäckarna
och var man eljest kan bo i landet. 14 På goda betesplatser
skall jag föra dem i bet, på Israels höga berg skola de få sina
betesmarker; där skola de lägra sig på goda betesmarker,
och fett bete skola de hava på Israels berg. 15 Jag skall
själv föra mina får i bet och själv utse lägerplatser åt dem,
säger Herren, HERREN. 16 Det förlorade skall jag uppsöka,
det fördrivna skall jag föra tillbaka, det sargade skall jag
förbinda, och det svaga skall jag stärka. Men det feta och det
starka skall jag förgöra; ja, jag skall sköta det såsom rätt är.
17 Men I, mina får, så säger Herren, HERREN: Se, jag vill

döma mellan får och får, mellan vädurar och bockar. 18 Är
det eder icke nog att I fån beta på den bästa betesplatsen,
eftersom I med edra fötter trampen ned vad som är kvar på
eder betesplats? Och är det eder icke nog att I fån dricka det
klaraste vattnet, eftersom I med edra fötter grumlen vad som
har lämnats kvar? 19 Skola mina får beta av det som edra
fötter hava trampat ned, och dricka vad edra fötter hava
grumlat? 20 Nej; därför säger Herren, HERREN så till dem:
Se, jag skall själv döma mellan de feta fåren och de magra
fåren. 21 Eftersom I med sida och bog stöten undan alla
de svaga och med edra horn stången dem, till dess att I
haven drivit dem ut och förskingrat dem, 22 därför skall jag
frälsa mina får, så att de icke mer bliva till rov, och skall
döma mellan får och får. 23 Och jag skall låta en herde
uppstå, gemensam för dem alla, och han skall föra dem i
bet, nämligen min tjänare David; ja, han skall föra dem i
bet, han skall vara deras herde. 24 Jag, HERREN, skall
vara deras Gud, men min tjänare David skall vara hövding
bland dem. Jag, HERREN, har talat. 25 Och jag skall med
dem sluta ett fridsförbund; jag skall göra ände på vilddjuren i
landet, så att man i trygghet kan bo mitt i öknen och sova i
skogarna. 26 Och jag skall låta dem själva och landet runt
omkring min höjd bliva till välsignelse. Jag skall låta regn
falla i rätt tid; regnskurar till välsignelse skall det bliva. 27
Träden på marken skola bära sin frukt, och jorden skall
giva sin gröda, och själva skola de bo i sitt land i trygghet;
och de skola förnimma att jag är HERREN, när jag bryter
sönder deras ok och räddar dem från de människors hand,
som hava hållit dem i träldom. 28 De skola sedan icke mer
bliva ett byte för folken, och markens djur skola ej äta upp
dem, utan de skola bo i trygghet, och ingen skall förskräcka
dem. 29 Och jag skall åt dem låta en plantering växa upp,
som skall bliva dem till berömmelse; och de som bo i landet
skola icke mer ryckas bort av hunger, ej heller skola de mer
lida smälek av folken. 30 Och de skola förnimma att jag,
HERREN, deras Gud, är med dem, och att de, Israels hus,
äro mitt folk, säger Herren, HERREN. 31 Ja, I ären mina får,
I ären får i min hjord, människor som I ären, och jag är eder
Gud, säger Herren, HERREN.

35 Och HERRENS ord kom till mig; han sade: 2 Du
människobarn, vänd ditt ansikte mot Seirs berg och
profetera mot det; 3 säg till det: Så säger Herren, HERREN:
Se, jag skall komma över dig, du Seirs berg, och uträcka
min hand mot dig och göra dig öde och tomt. 4 Jag skall
göra dina städer till ruiner, och självt skall du bliva öde;
och du skall förnimma att jag är HERREN. 5 Eftersom
du har hyst en evig fiendskap mot Israels barn och givit
dem till pris åt svärdet under deras ofärds tid, den tid då
missgärningen hade nått sin gräns, 6 därför, så sant jag
lever, säger Herren, HERREN, skall jag förvandla dig till
blod, och blod skall förfölja dig; eftersom du icke har hatat
blod, skall blod förfölja dig. 7 Ja, jag skall göra Seirs berg
tomt och öde och utrota därifrån envar som färdas där,
fram eller tillbaka. 8 Och jag skall uppfylla dess berg med
dess slagna män; ja, på dina höjder, i dina dalar och vid
alla dina bäckar skola svärdsslagna män falla. 9 Jag skall
göra dig till en ödemark för evärdlig tid, och dina städer
skola icke mer bliva bebodda; och I skolen förnimma att
jag är HERREN. 10 Eftersom du sade: "De båda folken
och de båda länderna skola bliva mina, vi skola taga dem i
besittning" -- detta fastän HERREN bodde där -- 11 därför,
så sant jag lever, säger Herren, HERREN, skall jag utföra
mitt verk med samma vrede och nitälskan varmed du i din
hätskhet har utfört ditt verk mot dem; och jag skall göra
mig känd bland dem, när jag dömer dig. 12 Och du skall
förnimma att jag är HERREN. Jag har hört alla de smädelser
som du har talat mot Israels berg, i det du har sagt: "Det är
en ödemark; de äro givna åt oss till mat." 13 Ja, I spärraden
upp munnen mot mig och togen den full av ord mot mig; jag
har väl hört det. 14 Så säger Herren, HERREN: Till hela
jordens glädje skall jag göra dig till en ödemark. 15 Därför att
du gladde dig åt att Israels hus' arvedel blev ödelagd, därför
skall jag göra likaså med dig. Du skall bliva en ödemark, du
Seirs berg, du hela Edom, så långt du sträcker dig; och man
skall förnimma att jag är HERREN.

36 Och du, människobarn, profetera om Israels berg
och säg: I Israels berg, hören HERRENS ord. 2
Så säger Herren, HERREN: Eftersom fienden säger om
eder: "Rätt så, de urgamla offerhöjderna hava nu blivit vår
besittning", 3 därför må du profetera och säga: Så säger
Herren, HERREN: Eftersom, ja, eftersom man har förött
eder och fikar efter eder från alla sidor, för att I måtten
tillfalla de övriga folken såsom deras besittning och eftersom
I ären så utsatta för onda tungors hån och folks förtal, 4
därför, I Israels berg, mån I nu höra Herrens, HERRENS
ord: Så säger Herren, HERREN till bergen och höjderna,
till bäckarna och dalarna, till de förödda ruinerna och de
övergivna städerna, som hava lämnats till rov och spott åt
de övriga folken runt omkring, 5 ja, därför säger Herren,
HERREN så: Sannerligen, i brinnande nitälskan talar jag mot
de övriga folken och mot Edom, så långt det sträcker sig, ja,
mot dessa som med hela sitt hjärtas glädje och i sitt sinnes
övermod hava tillägnat sig mitt land såsom besittning, för att
driva ut dess inbyggare och göra det till sitt byte. 6 Profetera

alltså om Israels land och säg till bergen och höjderna, till
bäckarna och dalarna: Så säger Herren, HERREN: Se, i
nitälskan och vrede är det som jag talar, eftersom I liden
sådan smälek av folken. 7 Därför säger Herren, HERREN så
Jag upplyfter min hand och betygar: Sannerligen, folken runt
omkring eder skola själva få lida smälek. 8 Men I, Israels
berg, I skolen åter grönska och bära frukt åt mitt folk Israel,
ty snart skola de komma åter. 9 Ty se, jag skall komma till
eder, jag skall vända mig till eder, och I skolen bliva brukade
och besådda. 10 Och jag skall församla på eder människor i
myckenhet, alla Israels barn, så många de äro; och städerna
skola ånyo bliva bebodda och ruinerna åter byggas upp.
11 Ja, jag skall församla på eder människor och boskap i
myckenhet, och de skola föröka sig och bliva fruktsamma.
Jag skall låta eder bliva bebodda, alldeles såsom I fordom
voren; ja, jag skall göra eder ännu mer gott, än I förut fingen
röna; och I skolen förnimma att jag är HERREN. 12 Jag skall
låta människor åter vandra fram över eder, nämligen mitt
folk Israel; de skola hava dig till besittning, och du skall vara
deras arvedel; och du skall icke vidare döda deras barn. 13
Så säger Herren, HERREN: Eftersom man säger till dig: "Du
är en människoäterska, du har dödat ditt eget folks barn", 14
därför skall du nu icke mer få äta upp människor och icke
mer få döda ditt folks barn, säger Herren, HERREN. 15 Jag
skall icke mer låta dig höra smälek av folken, och du skall
icke mer nödgas bära folkslagens förakt; ej heller skall du
mer bringa ditt folk på fall, säger Herren, HERREN. 16 Och
HERRENS ord kom till mig; han sade: 17 Du människobarn
när Israels barn ännu bodde i sitt land, då orenade de det
genom sitt väsende och sina gärningar; såsom en kvinnas
orenhet var deras väsende för mig. 18 Då utgöt jag min
vrede över dem, för det blods skull som de hade utgjutit över
landet, och därför att de hade orenat det med sina eländiga
avgudar. 19 Jag förskingrade dem bland folken, och de
blevo förströdda i länderna; efter deras väsende och deras
gärningar dömde jag dem. 20 Men till vilka folk de än kommo
vanärade de mitt heliga namn, i det att man sade om dem:
"Detta är HERRENS folk, och de hava likväl måst draga ut
ur sitt land. 21 Då ville jag skona mitt heliga namn, som
Israels barn vanärade bland de folk till vilka de kommo. 22
Säg därför till Israels barn: Så säger Herren, HERREN: Icke
för eder skull gör jag detta, I Israels barn, utan för mitt heliga
namns skull, som I haven vanärat bland de folk till vilka I
haven kommit. 23 Jag vill nu helga mitt stora namn, som
har blivit vanärat bland folken, i det att I haven vanärat det
bland dem; och folken skola förnimma att jag är HERREN,
säger Herren, HERREN, när jag bevisar mig helig på eder
inför deras ögon. 24 Ty jag skall hämta eder ifrån folken och
församla eder ifrån alla länder och föra eder till edert land. 25
Och jag skall stänka rent vatten på eder, så att I bliven rena;
jag skall rena eder från all eder orenhet och från alla edra
eländiga avgudar. 26 Och jag skall giva eder ett nytt hjärta
och låta en ny ande komma i edert bröst; jag skall taga bort
stenhjärtat ur eder kropp och giva eder ett hjärta av kött. 27
Jag skall låta min Ande komma i edert bröst och så göra,
att I vandren efter mina stadgar och hållen mina rätter och
gören efter dem. 28 Så skolen I få bo i det land som jag gav
åt edra fäder, och I skolen vara mitt folk, och jag skall vara
eder Gud. 29 Och jag skall frälsa eder från all eder orenhet.
Och jag skall kalla fram säden och låta den bliva ymnig
och skall icke mer låta någon hungersnöd komma över
eder. 30 Ja, ymnig skall jag låta trädens frukt och markens
gröda bliva, för att I icke mer skolen lida hungersnödens
smälek bland folken. 31 Då skolen I tänka på edra onda
vägar och på edra gärningar, som icke voro goda; och I
skolen känna leda vid eder själva för edra missgärningars
och styggelsers skull. 32 Men icke för eder skull gör jag
detta, säger Herren, HERREN; det vare eder kunnigt. I mån
skämmas och blygas för edra vägar, I Israels barn. 33 Så
säger Herren, HERREN: När jag har renat eder från alla
edra missgärningar, då skall jag låta städerna ånyo bliva
bebodda, och då skola ruinerna åter byggas upp, 34 och det
förödda landet skall åter bliva brukat, i stället för att det har
legat såsom en ödemark inför var man som har gått där
fram. 35 Och då skall man säga: "Det landet som var så
förött har nu blivit såsom Edens lustgård, och städerna som
voro så ödelagda, förödda och förstörda, de äro nu bebodda
och befästa." 36 Då skola de folk som äro kvar runt omkring
eder förnimma att jag, HERREN, nu åter har byggt upp det
som var förstört och ånyo planterat det som var förött. Jag,
HERREN, har talat det, och jag fullbordar det också. 37 Så
säger Herren, HERREN; Också på detta sätt vill jag bönhöra
Israels barn, så vill jag handla med dem: jag skall där föröka
människorna, så att de bliva såsom fårhjordar. 38 Såsom
hjordar av offerdjur, såsom fårhjordar i Jerusalem vid dess
högtider, så skola de hjordar av människor vara, som skola
uppfylla de ödelagda städerna. Och man skall förnimma att
jag är HERREN.

37 HERRENS hand kom över mig, och genom HERRENS
Ande fördes jag åstad och sattes ned mitt på slätten,
som nu låg full med ben. 2 Och han förde mig fram runt
omkring dem, och jag såg att de lågo där i stor myckenhet
utöver dalen och jag såg att de voro alldeles förtorkade. 3
Och han sade till mig: "Du människobarn, kunna väl dessa

ben åter bliva levande?" Jag svarade: "Herre, HERRE, du
vet det." 4 Då sade han till mig: "Profetera över dessa ben
och säg till dem: I förtorkade ben, hören HERRENS ord; 5
Så säger Herren, HERREN till dessa ben: Se, jag skall låta
ande komma in i eder, så att I åter bliven levande. 6 Jag
skall fästa senor vid eder och låta kött växa på eder och
övertäcka eder med hud och giva eder ande, så att I åter
bliven levande; och I skolen förnimma att jag är HERREN."
7 Och jag profeterade, såsom det hade blivit mig bjudet. Och
när jag nu profeterade, hördes ett rassel, och där blev ett
gny, och benen kommo åter tillhopa, så att det ena benet
fogades till det andra. 8 Och jag såg huru senor och kött
växte på dem, och huru de övertäcktes med hud därovanpå;
men ingen ande var ännu i dem. 9 Då sade han till mig:
"Profetera och tala till anden, ja, profetera, du människobarn,
och säg till anden: Så säger Herren, HERREN: Kom, du
ande, från de fyra väderstrecken och blås på dessa dräpta,
så att de åter bliva levande." 10 Och jag profeterade, såsom
han hade bjudit mig. Då kom anden in i dem, och de blevo
åter levande och reste sig upp på sina fötter, en övermåttan
stor skara. 11 Och han sade till mig: "Du människobarn,
dessa ben, de äro alla Israels barn. Se, de säga: 'Våra ben
äro förtorkade, vårt hopp har blivit om intet, det är ute med
oss.' 12 Profetera därför och säg till dem: Så säger Herren,
HERREN: Se, jag vill öppna edra gravar och hämta eder,
mitt folk, upp ur edra gravar och låta eder komma till Israels
land. 13 Och I skolen förnimma att jag är HERREN, när jag
öppnar edra gravar och hämtar eder, mitt folk, upp ur edra
gravar. 14 Och jag skall låta min ande komma in i eder, så
att I åter bliven levande, och jag skall låta eder få bo i edert
land; och I skolen förnimma att jag, HERREN, har tala det,
och att jag också har fullborda det, säger HERREN." 15 Och
HERRENS ord kom till mig han sade: 16 Du människobarn,
tag dig en trästav och skriv på den: "För Juda och hans
fränder bland Israels barn." Tag sedan en annan trästav
och skriv på den: "En stav för Josef, Efraim, och för hans
fränder av hela Israels hus." 17 Foga dem sedan tillhopa
med varandra till en enda stav, så att de bliva förenade till ett
i din hand. 18 När då dina landsmän säga till dig: "Förklara
för oss vad du menar härmed", 19 så svara dem: "Så säger
Herren, HERREN: Se, jag vill taga Josefs stav, den som är i
Efraims hand, vilken stav ock gäller för de stammar av Israel,
som äro hans fränder, och intill denna vill jag lägga Judas
stav, båda tillhopa, och så göra dem till en enda stav, så att
de bliva ett i min hand." 20 Och stavarna som du har skrivit
på skall du hålla i din hand inför deras ögon. 21 Och du skall
tala till dem: Så säger Herren, HERREN: Se, jag skall hämta
Israels barn ut ifrån de folk till vilka de hava måst vandra
bort; jag skall samla dem tillhopa från alla håll och föra dem
in i deras land. 22 Och jag skall göra dem till ett enda folk i
landet, på Israels berg; en och samma konung skola de
alla hava; de skola icke mer vara två folk och icke mer vara
delade i två riken. 23 Sedan skola de icke mer orena sig
med sina eländiga avgudar och styggelser och med alla
slags överträdelser. Och jag skall frälsa dem och hämta dem
från alla orter där de hava syndat, och skall rena dem, så att
de bliva mitt folk, och jag skall vara deras Gud. 24 Och min
tjänare David skall vara konung över dem, och de skola
så alla hava en och samma herde; och de skola vandra
efter mina rätter och hålla mina stadgar och göra efter dem.
25 Så skola de få bo i det land som jag gav åt min tjänare
Jakob, det vari edra fäder bodde. De skola själva få bo där,
så ock deras barn och deras barnbarn till evig tid; och min
tjänare David skall vara deras hövding evinnerligen. 26 Och
jag skall med dem sluta ett fridsförbund; ett evigt förbund
med dem skall det vara. Jag skall insätta dem och föröka
dem och låta min helgedom stå bland dem evinnerligen.
27 Ja, min boning skall vara hos dem, och jag skall vara
deras Gud, och de skola vara mitt folk. 28 Så skola folken
förnimma att jag är HERREN, som helgar Israel, då nu min
helgedom förbliver ibland dem evinnerligen.

38 Och HERRENS ord kom till mig; han sade: 2 Du
människobarn, vänd ditt ansikte mot Gog i Magogs
land, mot hövdingen över Ros, Mesek och Tubal, och
profetera mot honom 3 och säg: Så säger Herren, HERREN:
Se, jag skall komma över dig, Gog, du hövding över Ros,
Mesek och Tubal. 4 Jag skall locka dig åstad, jag skall sätta
krokar i dina käftar och föra dig ut med hela din här, hästar
och ryttare, allasammans i präktig rustning, en stor skara,
väpnad med skärmar och sköldar, och allasammans med
svärd i hand. 5 Perser, etiopier och putéer är, med dem,
allasammans med sköld och hjälm, 6 Gomer och alla dess
härskaror, Togarmas folk ifrån den yttersta norden och alla
dess härskaror; ja, många folk har du med dig. 7 Rusta dig
och gör dig redo med alla de skaror som hava församlat sig
till dig; och bliv du deras hövitsman. 8 När lång tid har gått,
skall du bliva uppbådad; i kommande år skall du få tåga in i
ett land som då har fått ro efter svärdet, och vart folk då har
blivit hopsamlat från många andra folk, ja, upp till Israels
berg, som så länge lågo öde, men vilkas folk då har blivit
hämtat fram ifrån de andra folken, så att alla nu bo där i
trygghet. 9 Dit skall du draga upp, du skall komma såsom ett
oväder och vara såsom ett moln som övertäcker landet, du
med alla dina härskaror och med många folk som följa dig.

10 Så säger Herren, HERREN: På den tiden skola planer
uppstå i ditt hjärta, och du skall tänka ut onda anslag. 11 Du
skall säga: "Jag vill draga upp mot det obefästa landet, jag
vill komma över dessa säkra, som bo där i trygghet, ja, som
allasammans bo där utan murar och varken hava bommar
eller portar." 12 Ty du vill taga rov och göra byte och vända
din hand mot ödemarker som nu åter äro bebyggda, och mot
ett folk som har blivit hopsamlat från hedningarna, och som
nu förvärvar sig boskap och gods, där det bor på jordens
mittelhöjd. 13 Saba och Dedan och Tarsis' köpmän och alla
dess unga lejon skola då utfråga dig: "Har du kommit för att
taga rov, har du församlat dina skaror till att göra byte till att
föra bort silver och guld, till att taga boskap och gods, ja, till
att taga stort rov?" 14 Profetera därför, du människobarn och
säg till Gog: Så säger Herren HERREN: Se, på den tiden,
när mitt folk Israel åter bor i trygghet, då skall du förnimma
det. 15 Du skall då komma från ditt land längst uppe i norr,
du själv och många folk med dig, allasammans ridande på
hästar, en stor skara, en talrik här. 16 Du skall draga upp mot
mitt folk Israel och komma såsom ett moln för att övertäcka
landet. I kommande dagar skall detta ske; jag skall då låta
dig komma över mitt land, för att folken skola lära känna
mig, när jag inför deras ögon bevisar mig helig på dig, du
Gog. 17 Så säger Herren, HERREN: Du är ju den om vilken
jag i forna tider talade genom mina tjänare, Israels profeter,
som i de tiderna, år efter år, profeterade om att jag skulle
låta dig komma över dem. 18 Men på den dagen, den dag
då Gog kommer över Israels land, säger Herren, HERREN,
då skall jag giva luft åt min vrede. 19 Ja, i min nitälskan
och min vredes eld betygar jag det: på den dagen skall
det förvisso bliva en stor jordbävning i Israels land. 20 Då
skola de bäva för mig, både fiskarna i havet och fåglarna
under himmelen och djuren på marken och alla kräldjur som
röra sig på jorden och alla människor på jordens yta. Och
bergen skola slås ned och klipporna störta omkull och alla
murar falla till jorden. 21 Och jag skall båda upp svärd mot
honom på alla mina berg, säger Herren, HERREN; den enes
svärd skall vara vänt mot den andres. 22 Och jag skall gå
till rätta med honom medelst pest och blod; och slagregn
och hagelstenar, eld och svavel skall jag låta regna över
honom och hans härskaror och över de många folk som följa
honom. 23 Så skall jag bevisa mig stor och helig och göra
mig känd inför många folks ögon; och de skola förnimma att
jag är HERREN.

39 Och du, människobarn, profetera mot Gog och säg:
Så säger Herren, HERREN: Se, jag skall komma över
dig, Gog, du hövding över Ros, Mesek och Tubal. 2 Jag
skall locka dig åstad och leda dig fram och föra dig från
landet längst uppe i norr och låta dig komma till Israels
berg. 3 Där skall jag slå bågen ur din vänstra hand och låta
pilarna falla ur din högra hand. 4 På Israels berg skall du
falla, med alla dina härskaror och med de folk som följa
dig; jag skall giva dig till mat åt rovfåglar av alla slag och åt
markens djur. 5 Ute på marken skall du falla. Ty jag har
talat, säger Herren, HERREN. 6 Och jag skall sända eld
över Magog och över dem som bo trygga i havsländerna;
och de skola förnimma att jag är HERREN. 7 Och jag skall
göra mitt heliga namn kunnigt bland mitt folk Israel, jag skall
icke mer låta mitt heliga namn bliva ohelgat; och folken
skola förnimma att jag är HERREN, helig i Israel. 8 Se, det
kommer, ja, det fullbordas! säger Herren, HERREN. Detta är
den dag om vilken jag har talat. 9 Sedan skola invånarna
i Israels städer gå ditut och taga rustningar, sköldar och
skärmar, bågar och pilar, handpåkar och spjut såsom bränsle
till att elda med, och de skola elda därmed i sju år. 10 De
skola icke behöva hämta trä från marken eller hugga ved i
skogarna, ty de skola elda med rustningarna. Så skola de
taga rov av sina rövare och plundra sina plundrare, säger
Herren, HERREN. 11 På den tiden skall jag där i Israel
giva åt Gog en plats till grav, nämligen "De framtågandes
dal" öster om havet, och den skall stänga vägen för andra
som vilja tåga där fram. Där skall man begrava Gog och
hela hans larmande hop, och man skall kalla den "Gogs
larmande hops dal". 12 Och i sju månader skola Israels
barn hålla på med att begrava dem, för att rena landet.
13 Allt folket i landet skall hålla på med begravandet, och
detta skall lända dem till berömmelse. Så skall ske på den
tid då jag förhärligar mig, säger Herren, HERREN. 14 Och
man skall avskilja män som beständigt skola genomvandra
landet och begrava dem som tågade där fram, och som
ännu ligga kvar ovan jord, och de skola så rena landet; efter
sju månaders förlopp skola dessa begynna sitt letande. 15
När så någon av dessa män, som genomvandra landet,
på sin färd får se människoben, då skall han sätta upp en
vård därbredvid, till dess att dödgrävarna hinna begrava
dem i "Gogs larmande hops dal". 16 Där skall ock finnas
en stad med namnet Hamona. På detta sätt skola de rena
landet. 17 Du människobarn, så säger Herren, HERREN:
Säg till alla slags fåglar och till alla markens djur: Församlen
eder och kommen hit; samlen eder tillhopa från alla håll till
mitt slaktoffer, till ett stort slaktoffer som jag vill anställa åt
eder på Israels berg; I skolen få äta kött och dricka blod.
18 I skolen få äta kött av hjältar och dricka blod av jordens
hövdingar: av vädurar och lamm och bockar och tjurar,

allasammans gödda i Basan. 19 I skolen få äta eder mätta
av fett och dricka eder druckna av blod från det slaktoffer
som jag anställer åt eder. 20 Ja, mätten eder vid mitt bord av
ridhästar och vagnshästar, av hjältar och allt slags krigsfolk,
säger Herren, HERREN. 21 Och jag skall uppenbara min
härlighet bland folken, så att alla folk skola se den dom som
jag har utfört, och se huru jag har låtit min hand drabba dem.
22 Och Israels barn skola förnimma att jag, HERREN, är
deras Gud, från den dagen och allt framgent. 23 Och folken
skola förnimma att Israels barn blevo bortförda i fångenskap
för sin missgärnings skull, eftersom de voro trolösa mot mig,
så att jag måste fördölja mitt ansikte för dem; och jag gav
dem då i deras ovänners hand, så att de allasammans föllo
för svärd. 24 Efter deras orenhet och deras överträdelser
handlade jag med dem och fördolde mitt ansikte för dem. 25
Därför säger Herren, HERREN så: Nu skall jag åter upprätta
Jakob och förbarma mig över hela Israels hus och nitälska
för mitt heliga namn. 26 Och de skola förgäta sin skam och
all den otrohet som de hava begått mot mig, då de nu få
bo i trygghet i sitt land, utan att någon förskräcker dem. 27
Ja, när jag låter dem vända tillbaka ifrån folkslagen och
församlar dem från deras fienders länder, då skall jag bevisa
mig helig på dem inför många folks ögon. 28 Och de skola
förnimma att jag är HERREN, deras Gud, ty om jag än drev
dem bort i fångenskap bland folken, så samlade jag dem
sedan tillhopa till deras land och lät ingen enda av dem bliva
kvar därute; 29 och jag skall därefter icke mer fördölja mitt
ansikte för dem, ty jag skall utgjuta min Ande över Israels
hus, säger Herren, HERREN'.

40 I det tjugufemte året sedan vi hade blivit bortförda i
fångenskap, vid årets begynnelse, på tionde dagen
i månaden, i det fjortonde året sedan staden hade blivit
intagen, på just den dagen kom HERRENS hand över mig,
och han förde mig ditbort. 2 I en syn från Gud förde han mig
till Israels land och satte mig ned på ett mycket högt berg,
och på detta var likasom en stad byggd söderut. 3 Och dit
förde han mig, och se, där stod en man vilkens utseende var
såsom koppar; han hade ett linnesnöre i sin hand, så ock en
mätstång; och han stod vid porten. 4 Och mannen talade till
mig: "Du människobarn, se med dina ögon och hör med dina
öron, och akta på allt som jag kommer att visa dig, ty du
har blivit förd hit, för att jag skall visa dig det; förkunna för
Israels hus allt vad du får se." 5 Och jag såg att en mur
gick utomkring huset, runt omkring det. Och mätstången
som mannen hade i sin hand var sex alnar lång, var aln
en handsbredd längre än en vanlig aln. Och han mätte
murbyggnadens bredd: den var en stång, och dess höjd:
den var en stång. 6 Därefter gick han till en port som låg mot
öster och steg uppför dess trappsteg; och han mätte portens
ena tröskel: den var en stång bred och sedan den andra
tröskeln: den var en stång bred. 7 Och var vaktkammare
var en stång lång och en stång bred, och avståndet mellan
vaktkamrarna var fem alnar; och porttröskeln invid portens
förhus på inre sidan mätte en stång. 8 Och han mätte
upp portens förhus på inre sidan: det mätte en stång. 9
Han mätte upp portens förhus det höll åtta alnar, och dess
murpelare: de höllo två alnar. Och portens förhus låg på inre
sidan. 10 Och vaktkamrarna i porten mot öster voro tre på
var sida, alla tre lika stora; och murpelarna på båda sidorna
voro lika stora. 11 Och han mätte portöppningens bredd: den
var tio alnar, och portens längd: den var tretton alnar. 12 Och
framför vaktkamrarna var en avskrankning, som höll en aln;
en aln höll ock avskrankningen på motsatta sidan; och var
vaktkammare, på vardera sidan, höll sex alnar. 13 Och han
mätte porten från den ena vaktkammarens tak till den andras:
den var tjugufem alnar bred; och dörr låg mot dörr. 14 Och
han tog upp murpelarna till sextio alnar; och intill förgårdens
murpelare sträckte sig porten runt omkring. 15 Och avståndet
mellan ingångsportens framsida och förhusets framsida
vid den inre portöppningen var femtio alnar. 16 Och slutna
fönster funnos till vaktkamrarna och till deras murpelare
invändigt i porten runt omkring, och likaledes i förhusen;
fönstren sutto runt omkring invändigt, och murpelarna voro
prydda med palmer. 17 Och han förde mig till den yttre
förgården, och jag såg att där voro tempelkamrar och ett
stengolv, anlagt runt omkring förgården; trettio tempelkamrar
voro uppbyggda på stengolvet. 18 Och stengolvet gick utefter
portarnas sidoväggar, så att det motsvarade portarnas längd;
detta var det nedre stengolvet. 19 Och han mätte avståndet
från den nedre portens framsida till den inre förgårdens yttre
framsida: det var hundra alnar, både på östra sidan och på
norra. 20 Sedan mätte han ock längden och bredden på den
port som låg mot norr på den yttre förgården. 21 Också den
hade tre vaktkamrar på var sida och likaledes murpelare och
förhus, lika stora som den förra portens; den var femtio alnar
lång och tjugufem alnar bred. 22 Och fönstren, förhuset
och palmerna däri voro lika stora som i den port som låg
mot öster; och man steg upp till den på sju trappsteg, och
dess förhus låg framför dessa. 23 Och en port till den inre
förgården fanns mitt emot denna port, det var i norr såsom
i öster; och han mätte avståndet från den ena porten till
den andra: det var hundra alnar. 24 Därefter lät han mig
gå till södra sidan, och jag såg att också på södra sidan
fanns en port. Och han mätte dess murpelare och förhus;

de voro lika stora som de andra. 25 Och fönster funnos
på den och på dess förhus runt omkring, likadana som de
andra fönstren. Den var femtio alnar lång och tjugufem alnar
bred. 26 Och trappan ditupp utgjordes av sju trappsteg,
och dess förhus låg framför dessa; och den var prydd med
palmer på sina murpelare, på båda sidor. 27 Och en port
till den inre förgården fanns ock på södra sidan; och han
mätte avståndet från den ena porten till den andra på södra
sidan: det var hundra alnar. 28 Därefter förde han mig till
den inre förgården genom södra porten. Och han mätte den
södra porten den var lika stor som de andra 29 Och dess
vaktkamrar, murpelare och förhus voro lika stora som de
andra, och fönster funnos på den och på dess förhus runt
omkring. Den var femtio alnar lång och tjugu fem alnar bred.
30 Och förhus funnos runt omkring tjugufem alnar långa
och fem alnar breda. 31 Och dess förhus låg utåt den yttre
förgården, och dess murpelare voro prydda med palmer; och
uppgången därtill utgjordes av åtta trappsteg. 32 Sedan förde
han mig till den inre förgårdens östra sida och mätte porten
där; den var lika stor som de andra. 33 Och dess vaktkamrar,
murpelare och förhus voro lika stora som de andra, och
fönster funnos på den och på dess förhus runt omkring. Den
var femtio alnar lång och tjugufem alnar bred. 34 Och dess
förhus låg mot den yttre förgården, och dess murpelare voro
prydda med palmer på båda sidor; och uppgången därtill
utgjordes av åtta trappsteg. 35 Därefter förde han mig till
den norra porten och mätte den; den var lika stor som de
andra. 36 Så ock dess vaktkamrar, murpelare och förhus,
och fönster funnos på den runt omkring. Den var femtio alnar
lång och tjugufem alnar bred. 37 Och dess murpelare stodo
vid den yttre förgården, och dess murpelare voro prydda
med palmer på båda sidor; och uppgången därtill utgjordes
av åtta trappsteg. 38 Och en tempelkammare med sin ingång
fanns vid murpelarna, i portarna; där skulle man skölja
brännoffren. 39 Och i portens förhus stodo två bord på var
sida, och på dem skulle man slakta brännoffers-, syndoffers-
och skuldoffersdjuren. 40 Och vid den yttre sidovägg som låg
norrut, när man steg upp till portens ingång, stodo två bord;
och vid den andra sidoväggen på porten förhus stodo ock
två bord. 41 Alltså stodo vid portens sidoväggar fyra bord på
var sida, eller tillsammans åtta bord, på vilka man skulle
slakta. 42 Och för brännoffret stodo där fyra bord av huggna
stenar, en och en halv aln långa, en och en halv aln breda
och en aln höga; på dessa skulle man lägga de redskap som
man slaktade brännoffers- och slaktoffersdjuren med. 43
Och dubbelkrokar, en handsbredd långa, voro fästa innantill
runt om kring; och på borden skulle offerköttet läggas. 44
Och utanför den inre porten funnos för sångarna, på den
inre gården, tempelkamrar, som lågo vid den norra portens
sidovägg, med sin framsida åt söder; och en annan låg vid
den östra portens sidovägg med sin framsida åt norr. 45 Och
han talade till mig: "Denna tempelkammare, vars framsida
ligger mot söder, är för de präster som förrätta tjänsten inne
i huset. 46 Och den tempelkammare vars framsida ligger
mot norr är för de präster som förrätta tjänsten vid altaret,
alltså för Sadoks söner, vilka äro de av Levi barn, som få
träda fram till HERREN för att göra tjänst inför honom."
47 Och han mätte förgården; den var hundra alnar lång
och hundra alnar bred, en liksidig fyrkant; och altaret stod
framför huset. 48 Sedan förde han mig till huset förhus.
Och han mätte för husets murpelare: de höllo fem alnar var
på sin sida, så ock porten bredd: den var på var sida tre
alnar. 49 Förhuset var tjugu alnar lång och elva alnar brett,
nämligen vid trappstegen på vilka man steg ditupp. Och vid
murpelarna stodo pelare, en på var sida.

41 Därefter förde han mig till tempelsalen. Och han mätte
murpelarna de voro sex alnar breda, var på sin sida -
- tabernaklets bredd. 2 Och ingången var tio alnar bred,
och sidoväggarna vid ingången voro på var sida fem alnar.
Sedan mätte han salens längd: den var fyrtio alnar, och
dess bredd: den var tjugu alnar. 3 Därefter gick han in i det
innersta rummet. Och han mätte murpelarna vid ingången:
de höllo två alnar, och ingången: den höll sex alnar, och
ingångens bredd: den var sju alnar. 4 Och han mätte dess
längd: den var tjugu alnar, och dess bredd: den var tjugu
alnar, framför tempelsalen. Och han sade till mig: "Detta
är det allraheligaste." 5 Därefter mätte han husets mur:
den höll sex alnar, och sidokamrarnas bredd: den var fyra
alnar, runt omkring hela huset. 6 Och sidokamrarna lågo den
ena ovanför den andra, i trettiotre omgångar; och på den
mur som sträckte sig innanför sidokamrarna runt omkring
funnos avsatser, på vilka de skulle hava sitt fäste; ty i själva
husväggen skulle de icke vara infästa. 7 Härigenom blevo
sidokamrarna, där de lågo kring huset, bredare alltefter som
de lågo högre upp. Ty husets kringbyggnad sträckte sig
med övervåning ovanpå övervåning runt omkring huset.
Därför växte bredden inåt, alltefter som våningen låg högre
upp. Och från den nedersta våningen steg man så upp i
den översta genom den mellersta. 8 Och jag såg att huset
låg på en upphöjd fot, som sträckte sig runt däromkring;
sidokamrarnas grundvalar voro nämligen en hel stång höga,
sex alnar till kanten. 9 Sidokamrarnas yttermur var fem alnar
tjock; och den plats som blev fri tillhörde husets sidokamrar.
10 Och mellanrummet bort till tempelkamrarna var tjugu

alnar brett runt omkring hela huset. 11 Och ingångarna till
sidokamrarna lågo utåt den fria platsen, en ingång mot
norr och en ingång åt söder; den fria platsen var fem alnar
bred, runt omkring. 12 Och den byggnad som låg invid den
avsöndrade platsen på västra sidan var sjuttio alnar bred,
och byggnadens mur var fem alnar tjock runt omkring och
nittio alnar lång. 13 Och han mätte huset: det var hundra
alnar långt. Och den avsöndrade platsen jämte byggnaden
med dess murar utgjorde en längd av hundra alnar. 14 Och
bredden på husets framsida jämte den avsöndrade platsen
åt öster utgjorde en längd av hundra alnar. 15 Och han mätte
längden på den byggnad som låg invid den avsöndrade
platsen, på dennas baksida, och mätte avsatserna på dess
framvägg åt båda sidor -- de höllo hundra alnar -- vidare
det inre tempelrummet och förgårdsförhusen, 16 trösklarna
och de slutna fönstren, avsatserna på framväggen runt
omkring, i deras tre våningar, platsen invid tröskeln -- som
var av polerat trä -- runt omkring, 17 så ock avståndet från
marken upp till fönstren. Och fönstren voro täckta. Men
ovanför dörren, både in emot det inre rummet och utåt, och
eljest utefter hela väggen runt omkring, innantill och utantill,
funnos avmätta fält, 18 på vilka framställdes keruber och
palmer, var palm mellan två keruber. Och var kerub hade två
ansikten: 19 ett människoansikte åt palmen på ena sidan,
och ett lejonansikte åt palmen på andra sidan; så var gjort
på hela huset runt omkring. 20 Från marken ända upp över
ingången funnos keruber och palmer framställda, så ock
på tempelsalens väggar. 21 Tempelsalens dörröppning var
fyrkantig, och framsidan av det heligaste hade sitt givna
utseende. 22 Altaret var av trä, tre alnar högt och två alnar
långt, och det hade hörn; och dess långsidor och väggar
voro av trä. Och han talade till mig: "Detta är det bord som
skall stå inför HERRENS ansikte." 23 Och både tempelsalen
och det heligaste hade dubbeldörrar. 24 Och var dörr hade
två dörrskivor, två vridbara dörrskivor: den ena dörren hade
två dörrskivor, och likaledes den andra två. 25 Och på dem,
på dörrarna till tempelsalen, funnos framställda keruber och
palmer, likasom på väggarna; och på förhusets framsida,
utantill, var ett trapphus av trä. 26 Och slutna fönster och
palmer funnos på förhusets sidoväggar, på båda sidor, så
ock i husets sidokamrar och i trapphusen.

42 Och han lät mig gå ut på den yttre förgården den
väg som gick åt norr, och förde mig därefter till den
byggnad med tempelkamrar, som låg invid den avsöndrade
platsen och tillika invid murbyggnaden norrut, 2 till långsidan,
som mätte hundra alnar, med sin ingång i norr; men bredden
var femtio alnar. 3 Ut emot den tjugu alnar breda platsen
på den inre förgården och ut emot stengolvet på den yttre
förgården lågo avsatserna på det ena husets framvägg
mitt emot avsatserna på det andra husets framvägg, i tre
våningar. 4 Och framför tempelkamrarna gick en tio alnar
bred gång till den inre förgården, en alnsbred väg; och
ingångarna lågo mot norr. 5 Men de översta tempelkamrarna
voro mindre än de andra, ty avsatserna på framväggen togo
bort mer rum från dem än från de nedersta och mellersta
kamrarna i byggnaden. 6 Ty kamrarna lågo i tre våningar
och hade inga pelare, såsom förgårdarna hade; därför
blevo de översta våningens kamrar mer indragna än den
nedersta och den mellersta våningens. 7 Och en yttre
skiljemur gick utmed tempelkamrarna åt den yttre förgården
till, framför tempelkamrarna, och den var femtio alnar lång.
8 Ty längden på tempelkammarbyggnaden utåt den yttre
förgården var femtio alnar, men åt templet till hundra alnar. 9
Och nedanför dessa tempelkamrar var ingången från öster,
när man ville komma till dem från den yttre förgården. 10
Där förgårdens skiljemur var som tjockast, lågo ock på
östra sidan tempelkamrar invid den avsöndrade platsen och
tillika invid murbyggnaden. 11 Och en väg gick framför dem,
likadan som vägen framför tempelkamrarna på norra sidan;
och de hade samma längd och bredd. Och alla utgångar här
voro såsom där, både i fråga om övriga anordningar och i
fråga om själva dörröppningarna. 12 Och såsom det var med
dörröppningarna på tempelkamrarna vid södra sidan, så
fanns också har en dörröppning, vid vilken en väg begynte,
en väg som gick utefter den behöriga skiljemuren, och som
låg österut, när man gick in i tempelkamrarna. 13 Och han
sade till mig: "De norra och södra tempelkamrarna invid den
avsöndrade platsen skola vara de heliga tempelkamrar i vilka
prästerna, som få träda fram inför HERREN, skola äta det
högheliga; där skola de förvara det högheliga, såväl spisoffer
som syndoffer och skuldoffer ty det är en helig plats. 14 När
prästerna -- som från helgedomen icke strax få begiva sig
till den yttre förgården -- hava kommit ditin, skola de där
lämna kvar de kläder i vilka de hava gjort tjänst, ty dessa äro
heliga; först när de hava iklätt sig andra kläder, få de träda
ut på den plats som är för folket." 15 När han nu hade slutat
uppmätningen av det inre huset, lät han mig gå ut till den
port som låg mot öster. Och han mätte platsen runt omkring.
16 Han mätte med sin mätstång åt östra sidan: den höll efter
mätstången fem hundra stänger runt omkring. 17 Han mätte
åt norra sidan: den höll efter mätstången fem hundra stänger
runt omkring. 18 Han mätte ock åt södra sidan: den höll
efter mätstången fem hundra stänger. 19 Han vände sig
mot västra sidan och mätte med mätstången fem hundra

stänger. 20 Åt alla fyra sidorna mätte han platsen. Den var
omgiven av en mur, som utefter platsens längd höll fem
hundra stänger och utefter dess bredd fem hundra stänger.
Och den skulle skilja det heliga från det som icke var heligt.

43 Och han lät mig gå åstad till porten, den port som vette
åt öster. 2 Då såg jag Israels Guds härlighet komma
österifrån, och dånet därvid var såsom dånet av stora vatten,
och jorden lyste av hans härlighet. 3 Och den syn som jag
då såg var likadan som den jag såg, när jag kom för att
fördärva staden; det var en syn likadan som den jag såg vid
strömmen Kebar. Och jag föll ned på mitt ansikte. 4 Och
HERRENS härlighet kom in i huset genom den port som
låg mot öster. 5 Och en andekraft lyfte upp mig och förde
mig in på den inre förgården, och jag såg att HERRENS
härlighet uppfyllde huset. 6 Då hörde jag en röst tala till mig
från huset, under det att en man stod bredvid mig. 7 Den
sade till mig: Du människobarn, detta är den plats där min
tron är, den plats där mina fötter skola stå, där jag vill bo
ibland Israels barn evinnerligen. Och Israels hus skall icke
mer orena mitt eviga namn, varken de själva eller deras
konungar, med sin trolösa avfällighet, med sina konungars
döda kroppar och med sina offerhöjder: 8 de som satte sin
tröskel invid min tröskel, och sin dörrpost vid sidan av min
dörrpost, så att allenast muren var mellan mig och dem, och
som så orenade mitt heliga namn med de styggelser de
bedrevo, varför jag ock förgjorde dem i min vrede. 9 Men nu
skola de skaffa sin trolösa avfällighet och sina konungars
döda kroppar långt bort ifrån mig, så att jag kan bo ibland
dem evinnerligen. 10 Men du, människobarn, förkunna nu
för Israels barn om detta hus, på det att de må blygas för
sina missgärningar. Må de mäta det härliga byggnadsverket.
11 Om de då blygas för allt vad de hava gjort, så kungör
för dem och teckna för deras ögon upp husets form och
inredning, dess utgångar och ingångar, alla dess former och
alla stadgar därom, alla dess former och alla lagar därom,
så att de akta på hela dess form och alla stadgar därom och
göra efter dem. 12 Detta är lagen om huset: på toppen av
berget skall hela dess område runt omkring vara högheligt.
Ja, detta är lagen om huset. 13 Men dessa voro måtten på
altaret i alnar, var aln en handsbredd längre an en vanlig aln:
Dess bottenram var en aln hög och en aln bred, och kanten
på ramen, runt omkring utmed randen, var ett kvarter hög;
detta var altarets underlag. 14 Avståndet från bottenramen
vid marken upp till den nedre avsatsen var två alnar, och
bredden var en aln. Avståndet från den mindre avsatsen
upp till den större var fyra alnar, och bredden var en aln. 15
Altarhärden höll fyra alnar; och från altarhärden stodo de fyra
hornen uppåt. 16 Och altarhärden var tolv alnar lång och tolv
alnar bred, så att dess fyra sidor bildade en liksidig fyrkant.
17 Och avsatsen var fjorton alnar lång och fjorton alnar bred,
utefter sina fyra sidor. Kanten runt omkring den höll en halv
aln, och dess bottenram sträckte sig en aln runt omkring.
Och altarets trappsteg vette åt öster. 18 Och han sade till
mig: "Du människobarn, så säger Herren, HERREN: Dessa
äro stadgarna om altaret för den dag då det bliver färdigt,
så att man kan offra brännoffer och stänka blod därpå.
19 Då skall du åt de levitiska prästerna giva en ungtjur till
syndoffer, åt dem som äro av Sadoks säd, och som få träda
fram till mig, säger Herren, HERREN, för att göra tjänst inför
mig. 20 Och du skall taga något av dess blod och stryka på
altarets fyra hörn och på avsatsens fyra hörn och på kanten
runt omkring; så skall du rena det och bringa försoning för
det. 21 Sedan skall du taga syndofferstjuren, och utanför
helgedomen skall den brännas upp på en därtill bestämd
plats, som hör till huset. 22 Och nästa dag skall du föra fram
en felfri bock till syndoffer; och man skall rena altaret med
den, på samma sätt som man renade det med tjuren. 23 När
du så har fullbordat reningen, skall du föra fram en felfri
ungtjur och en felfri vädur av småboskapen. 24 Dem skall du
föra fram inför HERREN, och prästerna skola strö salt på
dem och offra dem såsom brännoffer åt HERREN. 25 Under
sju dagar skall du dagligen offra en syndoffersbock; och en
ungtjur och en vädur av småboskapen, båda felfria, skall
man likaledes offra. 26 Under sju dagar skall man sålunda
bringa försoning för altaret och rena det och inviga det. 27
Men sedan dessa dagar hava gått till ända, skola prästerna
på åttonde dagen och allt framgent offra på altaret edra
brännoffer och tackoffer; och jag skall då hava behag till
eder, säger Herren, HERREN".

44 Därefter förde han mig tillbaka mot helgedomens yttre
port, den kom vette åt öster; den var nu stängd. 2 Och
HERREN sade till mig: "Denna port skall förbliva stängd
och icke mer öppnas, och ingen skall gå in genom den, ty
HERREN, Israels Gud, har gått in genom den; därför skall
den vara stängd. 3 Dock skall fursten, eftersom han är furste,
få sitta där och hålla måltid inför HERRENS ansikte; han
skall då gå in genom portens förhus, och samma väg skall
han gå ut igen." 4 Därefter förde han mig genom norra porten
till platsen framför huset; och jag fick se huru HERRENS
härlighet uppfyllde HERRENS hus. Då föll jag ned på mitt
ansikte. 5 och HERREN sade till mig: Du människobarn, akta
på och se med dina ögon, och hör med dina öron allt vad jag
nu talar med dig om alla stadgar angående HERRENS hus
och om alla lagar som röra det; och giv akt på huru man går

in i huset genom alla helgedomens utgångar. 6 Och säg till
Israels hus, det genträviga: Så säger Herren, HERREN: Nu
må det vara nog med alla de styggelser I haven bedrivit, I av
Israels hus, 7 I som haven låtit främlingar med oomskuret
hjärta och oomskuret kött komma in i min helgedom och
vara där, så att mitt hus har blivit ohelgat, under det att I
framburen min spis, fett och blod. Så har mitt förbund blivit
brutet, för att icke nämna alla edra andra styggelser. 8 I
haven icke själva förrättat tjänsten vid mina heliga föremål,
utan haven satt andra till att åt eder förrätta tjänsten i min
helgedom. 9 Så säger Herren, HERREN: Ingen främling
med oomskuret hjärta och oomskuret kött får komma in i
min helgedom, ingen av de främlingar som finnas bland
Israels barn. 10 Utan de leviter som gingo bort ifrån mig, när
Israel for vilse de som då själva foro vilse och gingo bort
ifrån mig och följde sina eländiga avgudar, de skola bära
på sin missgärning 11 och skola i min helgedom bestrida
vakttjänstgöringen vid husets portar och annan tjänstgöring i
huset; de skola slakta brännoffer och slaktoffer åt folket,
och skola stå inför dem till att betjäna dem. 12 Eftersom de
betjänade dem inför deras eländiga avgudar och så blevo för
Israels hus en stötesten till missgärning, därför betygar jag
om dem med upplyft hand, säger Herren, HERREN, att de
skola få bära på sin missgärning. 13 De skola icke få nalkas
mig, till att förrätta prästerlig tjänst inför mig, eller till att
nalkas något av mina heliga föremål, nämligen de högheliga,
utan de skola bära på sin skam och på de styggeliga synder
som de hava bedrivit. 14 Och jag skall sätta dem till att
förrätta tjänsten i huset vid allt tjänararbete där, allt som där
skall utföras. 15 Men de levitiska präster, nämligen Sadoks
söner, som förrättade tjänsten vid min helgedom, när de
övriga israeliterna foro vilse och gingo bort ifrån mig, de
skola få träda fram till mig för att göra tjänst inför mig; de
skola stå inför mitt ansikte för att offra åt mig fett och blod,
säger Herren, HERREN. 16 De skola gå in i min helgedom,
och de skola träda fram till mitt bord för att göra tjänst inför
mig och förrätta vad som är att förrätta åt mig. 17 Och när
de komma in i den inre förgårdens portar, skola de ikläda
sig linnekläder; de få icke hava på sig något av ylle, när de
göra tjänst i den inre förgårdens portar och inne i huset. 18
De skola hava huvudbonader av linne på sina huvuden,
och benkläder av linne omkring sina länder; de skola icke
omgjorda sig med något som framkallar svett. 19 Och när
de sedan gå ut på den yttre förgården, till folket på den
yttre förgården, skola de taga av sig de kläder i vilka de
hava gjort tjänst, och skola lämna dem kvar i helgedomens
tempelkamrar och ikläda sig andra kläder, för att de icke må
göra folket heligt med sina kläder. 20 De skola icke raka
huvudet, men skola icke heller låta håret växa fritt, utan
skola klippa sitt huvudhår kort. 21 Och vin får ingen präst
dricka, när han har kommit in på den inre förgården. 22 En
änka eller en frånskild kvinna får han icke taga till hustru åt
sig, utan allenast en jungfru av Israels barns släkt; dock
får han taga en änka, om hon är änka efter en präst. 23
Och de skola lära mitt folk att skilja mellan heligt och oheligt
och undervisa dem om skillnaden mellan orent och rent. 24
Och i rättssaker skola de uppträda såsom domare och skola
avdöma dem efter mina rätter. Och mina lagar och stadgar
skola de iakttaga vid alla mina högtider, och mina sabbater
skola de hålla heliga. 25 Ingen av dem får orena sig genom
att gå in till någon död människa; allenast genom fader eller
moder eller son eller dotter eller broder, eller genom en
syster som icke har tillhört någon man må han ådraga sig
orenhet. 26 Men när han därefter har blivit ren, skall man
räkna för honom ytterligare sju dagar; 27 och på den dag då
han går in i- helgedomen, på den inre förgården, för att göra
tjänst i helgedomen, då skall han bära fram ett syndoffer för
sig, säger Herren, HERREN. 28 Och deras arvedel skall
bestå däri att jag själv skall vara deras arvedel. Och I skolen
icke giva dem någon besittning i Israel, ty jag själv är deras
besittning. 29 Spisoffret och syndoffret och skuldoffret få
de äta, och allt tillspillogivet i Israel skall höra dem till. 30
Och det första av alla förstlingsfrukter av alla slag, och
alla offergärder av alla slag, vadhelst I frambären såsom
offergärd, detta skall höra prästerna till; och förstlingen av
edert mjöl skolen I giva åt prästen, för att du må bringa
välsignelse över ditt hus. 31 Intet självdött eller ihjälrivet djur,
vare sig fågel eller boskapsdjur, få prästerna äta.

45 Och när I genom lottkastning fördelen landet till arvedel,
då skolen I åt HERREN giva en offergärd, en helig
del av landet, i längd tjugufem tusen alnar och i bredd tio
tusen; detta stycke skall vara heligt till hela sitt omfång runt
omkring. 2 Härav skall tagas till helgedomen en liksidig
fyrkant, fem hundra alnar i längd och fem hundra i bredd,
runt omkring, och till utmark där runt omkring femtio alnar. 3
Av det tillmätta stycket skall du alltså avmäta ett område,
tjugufem tusen alnar i längd och tio tusen i bredd; där skall
helgedomen, det högheliga, ligga. 4 Detta skall vara en
helig del av landet, och det skall tillhöra prästerna, som
göra tjänst i helgedomen, dem som få träda fram till att
göra tjänst inför HERREN; detta skall vara en plats åt dem
för deras hus, så ock en helig plats för helgedomen. 5
Och ett stycke, tjugufem tusen alnar i längd och tio tusen i
bredd, skall tillhöra leviterna, som göra tjänst i huset, såsom

deras besittning, med tjugu tempelkamrar. 6 Och åt staden
skolen I giva till besittning ett område, fem tusen alnar i
bredd och tjugufem tusen i längd, motsvarande det heliga
offergärdsområdet; det skall höra hela Israels hus till. 7 Och
fursten skall på båda sidor om det heliga offergärdsområdet
och stadens besittning få ett område, beläget invid det heliga
offergärdsområdet och stadens besittning, dels på västra
sidan, västerut, dels ock på östra sidan, österut, och I längd
motsvarande en stamlotts utsträckning från västra gränsen
till östra. 8 Detta skall han hava till sitt land, till besittning
i Israel. Och mina furstar skola då icke mer förtrycka mitt
folk, utan skola låta Israels hus få behålla sitt land efter
sina stammar. 9 Så säger Herren, HERREN: Nu må det
vara nog, I Israels furstar. Skaffen bort våld och förtryck,
och även rätt och rättfärdighet; hören upp att driva mitt folk
ifrån hus och hem, säger Herren, HERREN. 10 Riktig våg,
riktig efa, riktigt bat-mått skolen I hava. 11 Efan och bat-
måttet skola hålla samma mått, så att bat-måttet rymmer
tiondedelen av en homer, och likaledes efan tiondedelen av
en homer; ty efter homern skall man bestämma måtten. 12
Sikeln skall innehålla tjugu gera; tjugu siklar, tjugufem siklar,
femton siklar skall minan innehålla hos eder. 13 Detta är
den offergärd I skolen giva: en sjättedels efa av var homer
vete och en sjättedels efa av var homer korn; 14 vidare
den stadgade gärden av olja, räknat efter bat av olja: en
tiondedels bat av var kor (som är ett mått på tio bat och
lika med en homer, ty tio bat utgöra en homer); 15 vidare
av småboskapen från Israels betesmarker ett djur på vart
tvåhundratal, till spisoffer, brännoffer och tackoffer, för att
bringa försoning för folket, säger Herren, HERREN. 16 Allt
folket i landet skall vara förpliktat till denna offergärd åt
fursten i Israel. 17 Men fursten skall det åligga att frambära
brännoffer, spisoffer och drickoffer på festerna, nymånaderna
och sabbaterna, vid alla Israels hus' högtider. Han skall
anskaffa syndoffer, spisoffer, brännoffer och tackoffer till
att bringa försoning för Israels hus. 18 Så säger Herren,
HERREN: På första dagen i första månaden skall du taga en
felfri ungtjur och rena helgedomen. 19 Och prästen skall taga
något av syndoffrets blod och stryka på husets dörrpost och
på altaravsatsens fyra hörn och på dörrposten till den inre
förgårdens port. 20 Så skall du ock göra på sjunde dagen i
månaden, om så är, att någon har syndat ouppsåtligen och
av fåkunnighet; på detta sätt skolen I bringa försoning för
huset. 21 På fjortonde dagen i första månaden skolen I fira
påskhögtid; i sju dagar skolen I hålla högtid, och man skall
då äta osyrat bröd. 22 På den dagen skall fursten för sig
själv och för allt folket i landet offra en tjur till syndoffer. 23
Men sedan, under högtidens sju dagar, skall han dagligen
under de sju dagarna offra såsom brännoffer åt HERREN
sju tjurar och sju vädurar, alla felfria, och såsom syndoffer
en bock dagligen. 24 Och såsom spisoffer skall han offra en
efa till var tjur och en efa till var vädur, jämte en hin olja till
var efa. 25 På femtonde dagen i sjunde månaden skall han
vid högtiden frambära likadana offer under de sju dagarna,
likadana syndoffer, brännoffer och spisoffer och lika mycket
olja.

46 Så säger Herren, HERREN: Den inre förgårdens port,
den som vetter åt öster, skall vara stängd under de sex
arbetsdagarna, men på sabbatsdagen skall den öppnas;
likaledes skall den öppnas på nymånadsdagen. 2 Och
då skall fursten utifrån gå in genom portens förhus och
ställa sig vid portens dörrpost; och när prästerna offra hans
brännoffer och hans tackoffer, skall han tillbedja på portens
tröskel och därefter gå ut. Men porten skall icke stängas
förren om aftonen. 3 Och folket i landet skall på sabbater
och nymånader tillbedja inför HERREN vid ingången till
samma port. 4 Och brännoffret som fursten skall frambära
åt HERREN skall på sabbatsdagen utgöras av sex felfria
lamm och en felfri vädur. 5 Och såsom spisoffer skall han
frambära en efa till väduren, men till lammen såsom spisoffer
så mycket han vill giva, jämte en hin olja till var efa. 6 Men
på nymånadsdagen skall han frambära en felfri ungtjur,
sex lamm och en vädur, allasammans felfria. 7 Och såsom
spisoffer skall han offra en efa till tjuren och en efa till
väduren, och till lammen så mycket han vill anskaffa, jämte
en hin olja till var efa. 8 Och när fursten vill gå in, skall han
gå in genom portens förhus, och samma väg skall han gå
ut igen. 9 Men när folket i landet kommer inför HERRENS
ansikte vid högtiderna, då skall den som har gått in genom
norra porten för att tillbedja gå ut genom södra porten, och
den som har gått in genom södra porten skall gå ut genom
norra porten; ingen skall gå tillbaka genom samma port som
han har kommit in igenom, utan man skall gå ut genom
den motsatta. 10 Och fursten skall gå in tillsammans med
de andra, när de gå in; och när de gå ut, skola de gå ut
tillsammans. 11 Men vid fester och högtider skall spisoffret
utgöras av en efa till var tjur och en efa till var vädur, och
till lammen av så mycket han vill giva, jämte en hin olja
till var efa. 12 Och när fursten vill offra ett frivilligt offer,
vare sig ett brännoffer eller ett tackoffer såsom frivilligt offer
åt HERREN, då skall man öppna åt honom den port som
vetter åt öster, och han skall offra sitt brännoffer och sitt
tackoffer alldeles så, som han plägar offra på sabbatsdagen;
och därefter skall han gå ut och sedan han har gått ut,

skall man stänga porten. 13 Du skall dagligen offra såsom
brännoffer åt HERREN ett felfritt årsgammalt lamm; var
morgon skall du offra ett sådant. 14 Och såsom spisoffer
skall du därtill offra var morgon en sjättedels efa, så ock
en tredjedels hin olja för att fukta mjölet -- detta såsom
spisoffer åt HERREN, såsom evärdlig rätt för beständigt. 15
I skolen offra lammet och spisoffret och oljan var morgon
såsom dagligt brännoffer. 16 Så säger Herren, HERREN:
Om fursten giver någon av sina söner en gåva, så bliver
det dennes arvedel, det skall höra hans söner till; de skola
besitta det såsom arv. 17 Men om han av sin arvedel giver
något såsom gåva åt någon av sina tjänare, så skall detta
tillhöra denne intill friåret; då skall det återgå till fursten.
Hans arvedel är det ju, och hans söner skall det tillfalla. 18
Fursten må icke taga något av folkets arvedel och så kränka
den i deras besittningsrätt; allenast av sin egen besittning
må han giva arvedelar åt sina söner, för att ingen av mitt
folk skall bliva undanträngd från sin särskilda besittning. 19
Och han förde mig genom den ingång som låg vid sidan av
porten till de heliga tempelkamrar som voro bestämda för
prästerna, och som vette åt norr; och jag såg att där var en
plats längst uppe i väster. 20 Och han sade till mig: "Detta är
den plats där prästerna skola koka skuldoffret och syndoffret,
och där de skola baka spisoffret, för att icke behöva bära
ut det på den yttre förgården och så göra folket heligt." 21
Därefter lät han mig gå ut på den yttre förgården och förde
mig omkring till förgårdens fyra hörn; och jag såg då att i vart
och ett av förgårdens hörn fanns en gård. 22 I förgårdens
fyra hörn funnos kringstängda gårdar, fyrtio alnar långa och
trettio alnar breda; dessa fyra hörngårdar voro lika stora. 23
Och runt omkring inuti dem gick en mur, runt omkring i alla
fyra; och nedtill vid muren runt omkring hade man inrättat
eldstäder till kokning. 24 Och han sade till mig: "Detta är de
kök i vilka husets tjänare skola koka folkets slaktoffer."

47 Därefter förde han mig tillbaka till husets ingång, och
där fick jag se vatten rinna fram under husets tröskel
på östra sidan, ty husets framsida låg mot öster; och vattnet
flöt ned under husets södra sidovägg, söder om altaret. 2
Sedan lät han mig gå ut genom norra porten och förde mig
omkring på en yttre väg till den yttre porten, den som vette
åt öster. Där fick jag se vatten välla fram på södra sidan. 3
Sedan gick mannen, med ett mätsnöre i handen, ett stycke
mot öster och mätte därvid upp tusen alnar och lät mig så gå
över vattnet, och vattnet räckte mig där till fotknölarna. 4 Åter
mätte han upp tusen alnar och lät mig så gå över vattnet, och
vattnet räckte mig där till knäna. Åter mätte han upp tusen
alnar och lät mig så gå över vattnet, som där räckte mig upp
till länderna. 5 Ännu en gång mätte han upp tusen alnar, och
nu var det en ström som jag icke kunde gå över. Ty vattnet
gick så högt att man måste simma; det var en ström som
man icke kunde gå över. 6 Och han sade till mig: "Nu har du
ju sett det, du människobarn?" Sedan förde han mig tillbaka
upp på strömmens strand. 7 Och när han hade fört mig dit
tillbaka, fick jag se träd i stor myckenhet stå på strömmens
strand, på båda sidor. 8 Och han sade till mig: "Detta vatten
rinner fram mot Östra kretsen och flyter ned på Hedmarken
och faller därefter ut i havet. Vattnet som fick bryta fram går
alltså till havet, och så bliver vattnet där sunt. 9 Och överallt
dit den dubbla strömmen kommer, där upplivas alla levande
varelser som röra sig i stim, och fiskarna bliva där mycket
talrika; ty när detta vatten kommer dit, bliver havsvattnet
sunt, och allt får liv, där strömmen kommer. 10 Och fiskare
skola stå utmed den från En-Gedi ända till En-Eglaim, och
såsom ett enda fiskeläge skall den sträckan vara. Där skola
finnas fiskar av olika slag i stor myckenhet, alldeles såsom
i Stora havet. 11 Men gölar och dammar där skola icke
bliva sunda, utan skola tjäna till saltberedning. 12 Och vid
strömmen, på dess båda stränder, skola allahanda fruktträd
växa upp, vilkas löv icke skola vissna, och vilkas frukt icke
skall taga slut, utan var månad skola träden bara ny frukt, ty
deras vatten kommer från helgedomen. Och deras frukter
skola tjäna till föda och deras löv till läkedom." 13 Så säger
Herren, HERREN: Dessa äro de gränser efter vilka I skolen
utskifta landet såsom arvedel åt Israels tolv stammar (varvid
Josef får mer än en lott). 14 I skolen få det till arvedel, den
ene såväl som den andre, därför att jag med upplyft hand
har lovat att giva det åt edra fader; så skall nu detta land
tillfalla eder såsom arvsegendom. 15 Detta skall vara landets
gräns på norra sidan: från Stora havet längs Hetlonsvägen,
dit fram där vägen går till Sedad, 16 Hamat, Berota, Sibraim,
som ligger mellan Damaskus' och Hamat områden, det
mellersta Haser, som ligger invid Haurans område. 17 Så
skall gränsen gå från havet till Hasar-Enon vid Damaskus'
område och vidare allt längre norrut och upp mot Hamats
område. Detta är norra sidan. 18 Och på östra sidan skall
gränsen begynna mellan Hauran och Damaskus och gå
mellan Gilead och Israels land och utgöras av Jordan; från
nordgränsen nedåt, utmed Östra havet, skolen I mäta ut
den. Detta är östra sidan. 19 Och på sydsidan, söderut, skall
gränsen gå från Tamar till Meribots vatten vid Kades, till
bäcken, fram till Stora havet. Detta är sydsidan, söderut. 20
Och på västra sidan skall gränsen utgöras av Stora havet
och gå från sydgränsen till en punkt mitt emot det ställe

där vägen går till Hamat. Detta är västra sidan. 21 Och I
skolen utskifta detta land åt eder efter Israels stammar. 22
I skolen utdela det genom lottkastning till arvedel åt eder
själva och åt främlingarna som bo ibland eder och hava
fött barn ibland eder. Ty de skola av eder hållas lika med
infödda israeliter; de skola tillfalla eder såsom en arvedel
bland Israels stammar. 23 I den stam där främlingen bor, där
skolen I giva honom hans arvedel, säger Herren, HERREN.

48 Och dessa äro namnen på stammarna. Vid norra
gränsen längs efter Hetlonsvägen, dit fram där vägen
går till Hamat, vidare bort mot Hasar-Enan -- med Damaskus'
område jämte Hamat i norr -- där skall Dan hava en lott, så
att hela sträckan från östra sidan till västra tillhör honom. 2
Och närmast Dans område skall Aser hava en lott, från östra
sidan till västra. 3 Och närmast Asers område skall Naftali
hava en lott, från östra sidan till västra. 4 Och närmast
Naftalis område skall Manasse hava en lott, från östra sidan
till västra. 5 Och närmast Manasses område skall Efraim
hava en lott, från östra sidan till västra. 6 Och närmast
Efraims område skall Ruben hava en lott, från östra sidan
till västra. 7 Och närmast Rubens område skall Juda hava
en lott, från östra sidan till västra. 8 Och närmast Juda
område skall från östra sidan till västra sträcka sig det
offergärdsområde som I skolen giva såsom gärd, tjugufem
tusen alnar i bredd, och i längd lika med en stamlotts längd
från östra sidan till västra; och helgedomen skall ligga där i
mitten. 9 Det offergärdsområde som I skolen giva såsom
gärd åt HERREN skall vara i längd tjugufem tusen alnar och
i bredd tio tusen. 10 Och av detta heliga offergärdsområde
skall ett stycke tillhöra prästerna, i norr tjugufem tusen alnar,
i väster tio tusen i bredd, i öster likaledes tio tusen i bredd
och i söder tjugufem tusen i längd; och HERRENS helgedom
skall ligga där i mitten. 11 Det skall tillhöra prästerna,
dem som hava blivit helgade bland Sadoks söner, dem
som hava förrättat tjänsten åt mig, och som icke, såsom
leviterna gjorde, foro vilse, när de övriga israeliterna foro
vilse. 12 Därför skall en särskild offergärdsdel av den från
landet avtagna offergärden tillhöra dem såsom ett högheligt
område invid leviternas. 13 Men leviterna skola få ett område
motsvarande prästernas, i längd tjugufem tusen alnar och
i bredd tiotusen -- längden överallt tjugufem tusen och
bredden tio tusen. 14 Och de få icke sälja något därav; det
bästa landet må man icke byta bort eller eljest överlåta åt
någon annan, ty det är helgat åt HERREN. 15 Men de fem
tusen alnar som bliva över på bredden invid de tjugufem
tusen skola utgöra ett icke heligt område för staden, dels
till att bo på, dels såsom utmark; och staden skall ligga
där i mitten. 16 Och detta är måttet på den: norra sidan
fyra tusen fem hundra alnar, södra sidan fyra tusen fem
hundra, på östra sidan fyra tusen fem hundra, och västra
sidan fyra tusen fem hundra. 17 Och staden skall hava en
utmark, som norrut är två hundra femtio alnar, söderut två
hundra femtio, österut två hundra femtio och västerut två
hundra femtio. 18 Och vad som bliver över på långsidan
utmed det heliga offergärdsområdet, nämligen tio tusen
alnar österut och tio tusen västerut -- ty det skall sträcka
sig utmed det heliga offergärdsområdet -- av detta skall
avkastningen tjäna till föda åt stadens bebyggare. 19 Alla
stadens bebyggare från alla Israels stammar skola bruka
det. 20 Hela offergärdsområdet skall alltså vara tjugufem
tusen alnar i längd och tjugufem tusen i bredd; det heliga
offergärdsområde som I given såsom gärd skall bilda en
fyrkant, stadens besittning inberäknad. 21 Och fursten
skall få vad som bliver över på båda sidor om det heliga
offergärdsområdet och stadens besittning, nämligen landet
invid det tjugufem tusen alnar breda offergärdsområdet,
ända till östra gränsen, och likaledes västerut landet utefter
det tjugufem tusen alnar breda området, ända till västra
gränsen. Dessa områden, motsvarande stamlotterna, skola
tillhöra fursten. Och det heliga offergärdsområdet med det
heliga huset skall ligga mitt emellan dem. 22 Med sin gräns
å ena sidan mot leviternas besittning, å andra sidan mot
stadens, skall detta område ligga mitt emellan furstens
besittningar. Och furstens besittningar skola ligga mellan
Juda område och Benjamins område. 23 Därefter skola de
återstående stammarna komma. Först skall Benjamin hava
en lott från östra sidan till västra. 24 Och närmast Benjamins
område skall Simeon hava en lott, från östra sidan till västra.
25 Och närmast Simeons område skall Isaskar hava en lott,
från östra sidan till västra. 26 Och närmast Isaskars område
skall Sebulon hava en lott, från östra sidan till västra. 27
Och närmast Sebulons område skall Gad hava en lott, från
östra sida till västra. 28 Och närmast Gads område, på dess
sydsida, söderut, skall gränser gå från Tamar över Meribas
vatten vid Kades till bäcken, fram emot Stora havet. 29 Detta
är det land som I genom lottkastning skolen utdela åt Israels
stammar till arvedel; och detta skall vara deras stamlotter,
säger Herren, HERREN. 30 Och följande utgångar skall
staden hava: På norra sidan skall den hålla ett mått av fyra
tusen fem hundra alnar, 31 och av stadens portar, uppkallade
efter Israels stammars namn, skola tre ligga i norr: den första
Rubens port, den andra Juda port, den tredje Levi port.
32 Och på östra sidan skall den ock. hålla fyra tusen fem

hundra alnar och hava tre portar: den första Josefs port, den
andra Benjamins port, den tredje Dans port. **33** Sammalunda
skall ock södra sidan hålla ett mått av fyra tusen fem hundra
alnar och hava tre portar: den första Simeons port, den
andra Isaskars port, den tredje Sebulons port. **34** Västra
sidan skall hålla fyra tusen fem hundra alnar och hava tre
portar: den första Gads port, den andra Asers port, den
tredje Naftali port. **35** Runt omkring skall den hålla aderton
tusen alnar. Och stadens namn skall allt framgent vara: Här
är HERREN.

Daniel

1 I Jojakims, Juda konungs, tredje regeringsår kom
Nebukadnessar, konungen i Babel, mot Jerusalem och
belägrade det. **2** Och Herren gav Jojakim, Juda konung, i
hans hand, så ock en del av kärlen i Guds hus; och han
förde dem till Sinears land, in i sin guds hus. Och kärlen
förde han in i sin guds skattkammare. **3** Och konungen
befallde Aspenas, sin överste hovman, att han skulle av
Israels barn taga till sig ynglingar av konungslig släkt eller
av förnäm börd, **4** sådana som icke hade något lyte, utan
voro fagra att skåda och utrustade med förstånd till att
inhämta allt slags visdom, kloka och läraktiga ynglingar,
som kunde bliva dugliga att tjäna i konungens palats; dem
skulle han låta undervisa i kaldéernas skrift och tungomål.
5 Och konungen bestämde åt dem ett visst underhåll för
var dag, av konungens egen mat och av det vin han själv
drack, och befallde att man skulle uppfostra dem i tre år;
när den tiden vore förliden, skulle de få göra tjänst hos
konungen. **6** Bland dessa voro nu Daniel, Hananja, Misael
och Asarja, av Juda barn. **7** Men överste hovmannen gav
dem andra namn: Daniel kallade han Beltesassar, Hananja
Sadrak, Misael Mesak och Asarja Abed-Nego. **8** Men Daniel
lät sig angeläget vara att icke orena sig med konungens mat
eller med vinet som denne drack av; och han bad överste
hovmannen att han icke skulle nödgas orena sig. **9** Och
Gud lät Daniel finna nåd och barmhärtighet inför överste
hovmannen. **10** Men överste hovmannen sade till Daniel:
"Jag fruktar att min herre, konungen, som har beställt om
eder mat och dryck, då skall finna edra ansikten magrare
än de ynglingars som äro jämnåriga med eder, och att I så
skolen draga skuld över mitt huvud inför konungen." **11** Då
sade Daniel till hovmästaren som av överste hovmannen
hade blivit satt till att hava uppsikt över Daniel, Hananja,
Misael och Asarja: **12** "Gör ett försök med dina tjänare i
tio dagar, och låt giva oss grönsaker att äta och vatten att
dricka. **13** Sedan må du jämföra vårt utseende med de
ynglingars som hava ätit av konungens mat; och efter vad
du då anser må du göra med dina tjänare." **14** Och han
lyssnade till denna deras begäran och gjorde ett försök
med dem i tio dagar. **15** Och efter de tio dagarnas förlopp
befunnos de vara fagrare att skåda och stadda vid bättre
hull än alla de ynglingar som hade ätit av konungens mat.
16 Då lät hovmästaren dem allt fortfarande slippa den mat
som hade varit bestämd för dem och det vin som de skulle
hava druckit, och gav dem grönsaker. **17** Åt dessa fyra
ynglingar gav nu Gud kunskap och insikt i allt slags skrift
och visdom; och Daniel fick förstånd på alla slags syner och
drömmar. **18** Och när den tid var förliden, efter vilken de,
enligt konungens befallning, skulle föras fram för honom,
blevo de av överste hovmannen förda inför Nebukadnessar
19 När då konungen talade med dem, fanns bland dem alla
ingen som kunde förliknas med Daniel, Hananja, Misael och
Asarja; och de fingo så göra tjänst hos konungen. **20** Och
närhelst konungen tillfrågade dem i en sak som fordrade
vishet i förståndet, fann han dem vara tio gånger klokare
än någon av de spåmän och besvärjare som funnos i hela
hans rike. **21** Och Daniel fortfor så intill konung Kores' första
regeringsår.

2 I sitt andra regeringsår hade Nebukadnessar drömmar av
vilka han blev orolig till sinnes, och sömnen vek bort ifrån
honom. **2** Då lät konungen tillkalla sina spåmän, besvärjare,
trollkarlar och kaldéer, för att de skulle giva konungen till
känna vad han hade drömt, och de kommo och trädde fram
för konungen. **3** Och konungen sade till dem: "Jag har haft
en dröm, och jag är orolig till sinnes och ville veta vad jag har
drömt." **4** Då talade kaldéerna till konungen på arameiska:
"Må du leva evinnerligen, o konung! Förtälj drömmen för
dina tjänare, så skola vi meddela uttydningen." **5** Konungen
svarade och sade till kaldéerna: "Nej, mitt oryggliga beslut är,
att om I icke sägen mig drömmen och dess uttydning, skolen
I huggas i stycken, och edra hus skola göras till platser
för orenlighet. **6** Men om I meddelen drömmen och dess
uttydning, så skolen I få gåvor och skänker och stor ära av
mig. Meddelen mig alltså nu drömmen och dess uttydning."
7 De svarade för andra gången och sade: "Konungen må
förtälja drömmen för sina tjänare, så skola vi meddela
uttydningen." **8** Konungen svarade och sade: "Jag märker
nogsamt att I viljen vinna tid, eftersom I sen att mitt beslut
är oryggligt, **9** att om I icke sägen mig drömmen, domen
över eder icke kan bliva annat än en. Ja, I haven kommit
överens om att inför mig föra lögnaktigt och bedrägligt tal, i
hopp att tiderna skola förändra sig. Sägen mig alltså nu vad
jag har drömt, så märker jag att I ock kunnen meddela mig
uttydningen därpå." **10** Då svarade kaldéerna konungen och
sade: "Det finnes ingen människa på jorden, som förmår
meddela konungen det som han vill veta; aldrig har ju heller
någon konung, huru stor och mäktig han än var, begärt
sådant som detta av någon spåman eller besvärjare eller
kaldé. **11** Ty det som konungen begär är alltför svårt, och
ingen finnes, som kan meddela konungen det, förutom
gudarna; och de hava icke sin boning ibland de dödliga. **12**
Då blev konungen vred och mycket förtörnad och befallde
att man skulle förgöra alla de vise i Babel. **13** När alltså

påbudet härom hade blivit utfärdat och man skulle döda
de vise, sökte man ock efter Daniel och hans medbröder
för att döda dem. 14 Då vände sig Daniel med kloka och
förståndiga ord till Arjok, översten för konungens drabanter,
vilken hade dragit ut för att döda de vise i Babel. 15 Han tog
till orda och frågade Arjok, konungens hövitsman: "Varför
har detta stränga påbud blivit utfärdat av konungen?" Då
omtalade Arjok för Daniel vad som var på färde. 16 Och
Daniel gick in och bad konungen att tid måtte beviljas honom,
så skulle han meddela konungen uttydningen. 17 Därefter
gick Daniel hem och omtalade för Hananja, Misael och
Asarja, sina medbröder, vad som var på färde, 18 och han
uppmanade dem att bedja himmelens Gud om förbarmande,
så att denna hemlighet bleve uppenbarad, på det att icke
Daniel och hans medbröder måtte förgöras tillika med de
övriga vise Babel. 19 Då blev hemligheten uppenbarad för
Daniel i en syn om natten. Och Daniel lovade himmelens
Gud därför; 20 Daniel hov upp sin röst och sade: "Lovat
vare Guds namn från evighet till evighet! Ty vishet och makt
höra honom till. 21 Han låter tider och stunder omskifta, han
avsätter konungar och tillsätter konungar, han giver åt de
visa deras vishet och åt de förståndiga deras förstånd. 22
Han uppenbarar det som är djupt och förborgat, han vet
vad i mörkret är, och hos honom bor ljuset. 23 Dig, mina
fäders Gud, tackar och prisar jag för att du har givit mig
vishet och förmåga, och för att du nu har uppenbarat för
mig det vi bådo dig om; ty det som konungen ville veta har
du uppenbarat för oss." 24 I följd härav gick Daniel in till
Arjok, som av konungen hade fått befallning att förgöra de
vise i Babel; han gick åstad och sade till honom så: "De
vise i Babel må du icke förgöra. För mig in till konungen,
så skall jag meddela konungen uttydningen." 25 Då förde
Arjok med hast Daniel inför konungen och sade till honom
så: "Jag har bland de judiska fångarna funnit en man som
kan säga konungen uttydningen." 26 Konungen svarade
och sade till Daniel, som hade fått namnet Beltesassar:
"Förmår du säga mig den dröm som jag har haft och dess
uttydning?" 27 Daniel svarade konungen och sade: "Den
hemlighet som konungen begär att få veta kunna inga vise,
besvärjare, spåmän eller stjärntydare meddela konungen. 28
Men det finnes en Gud i himmelen, som kan uppenbara
hemligheter, och han har låtit konung Nebukadnessar veta
vad som skall ske i kommande dagar. Detta var din dröm
och den syn du hade på ditt läger: 29 När du, o konung,
låg på ditt läger, uppstego hos dig tankar på vad som skall
ske i framtiden; och han som uppenbarar hemligheter lät
dig veta vad som skall ske. 30 Och för mig har denna
hemlighet blivit uppenbarad, icke i kraft av någon vishet som
jag äger framför alla andra levande varelser, utan på det
att uttydningen må bliva kungjord för konungen, så att du
förstår ditt hjärtas tankar. 31 Du, o konung, såg i din syn
en stor bildstod stå framför dig, och den stoden var hög
och dess glans övermåttan stor, och den var förskräcklig att
skåda. 32 Bildstodens huvud var av bästa guld, dess bröst
och armar voro av silver, dess buk och länder av koppar;
dess ben voro av järn, 33 dess fötter delvis av järn och
delvis av lera. 34 Medan du nu betraktade den, blev en
sten lösriven, dock icke genom människohänder, och den
träffade bildstoden på fötterna, som voro av järn och lera,
och krossade dem. 35 Då blev på en gång alltsammans
krossat, järnet, leran, kopparen, silvret och guldet, och det
blev såsom agnar på en tröskloge om sommaren, och vinden
förde bort det, så att man icke mer kunde finna något spår
därav. Men av stenen som hade träffat bildstoden blev ett
stort berg, som uppfyllde hela jorden. 36 Detta var drömmen;
och vi vilja nu säga konungen uttydningen: 37 Du, o konung,
konungarnas konung, åt vilken himmelens Gud har givit
rike, väldighet, makt och ära, 38 och i vilkens hand han har
givit människors barn och djuren på marken och fåglarna
under himmelen, varhelst varelser bo, och som han har satt
till herre över allasammans, du är det gyllene huvudet. 39
Men efter dig skall uppstå ett annat rike, ringare än ditt,
och därefter ännu ett tredje rike, ett som är av koppar, och
det skall råda över hela jorden. 40 Ett fjärde rike skall ock
uppstå och vara starkt såsom järn, ty järnet krossar och
sönderslår ju allt; och såsom järnet förstör allt annat, så skall
ock detta krossa och förstöra. 41 Men att du såg fötterna
och tårna vara delvis av krukmakarlera och delvis av järn,
det betyder att det skall vara ett söndrat rike, dock så att
det har något av järnets fasthet, ty du såg ju järn vara där,
blandat med lerjord. 42 Och att tårna på fötterna voro delvis
av järn och delvis av lera, det betyder att riket skall vara
delvis starkt och delvis svagt. 43 Och att du såg järnet vara
blandat med lerjord, det betyder att väl en beblandning
där skall äga rum genom människosäd, men att delarna
likväl icke skola hålla ihop med varandra, lika litet som järn
kan förbinda sig med lera. 44 Men i de konungarnas dagar
skall himmelens Gud upprätta ett rike som aldrig i evighet
skall förstöras och vars makt icke skall bliva överlämnad åt
något annat folk. Det skall krossa och göra en ände på alla
dessa andra riken, men självt skall det bestå evinnerligen;
45 ty du såg ju att en sten blev lösriven från berget, dock
icke genom människohänder, och att den krossade järnet,
kopparen, leran, silvret och guldet. Så har en stor Gud

uppenbarat för konungen vad som skall ske i framtiden, och
drömmen är viss, och dess uttydning är tillförlitlig." 46 Då
föll konung Nebukadnessar på sitt ansikte och tillbad inför
Daniel, och befallde att man skulle offra åt honom spisoffer
och rökoffer. 47 Och konungen svarade Daniel och sade:
"I sanning, eder Gud är en Gud över andra gudar och en
herre över konungar och en uppenbarare av hemligheter,
eftersom du har kunnat uppenbara denna hemlighet." 48
Därefter upphöjde konungen Daniel och gav honom många
stora skänker och satte honom till herre över hela Babels
hövdingdöme och till högste föreståndare för alla de vise i
Babel. 49 Och på Daniels bön förordnade konungen Sadrak,
Mesak och Abed-Nego att förvalta Babels hövdingdöme;
men Daniel själv stannade vid konungens hov.

3 Konung Nebukadnessar lät göra en gyllene bildstod,
sextio alnar hög och sex alnar bred; den lät han ställa
upp på Duraslätten i Babels hövdingdöme. 2 Och konung
Nebukadnessar sände åstad och lät församla satraper,
landshövdingar och ståthållare, fogdar, skattmästare, domare,
lagtolkare och alla andra makthavande i hövdingdömena,
för att de skulle komma till invigningen av den bildstod
som konung Nebukadnessar hade låtit ställa upp. 3
Då församlade sig satraperna, landshövdingarna och
ståthållarna, fogdarna, skattmästarna, domarna, lagtolkarna
och alla andra makthavande i hövdingdömena till invigningen
av den bildstod som konung Nebukadnessar hade låtit
ställa upp och när de så stodo framför den bildstod som
Nebukadnessar hade låtit ställa upp, 4 utropade en härold
med hög röst: "Detta vare eder befallt, I folk och stammar och
tungomål: 5 När I hören ljudet av horn, pipor, cittror, sambukor,
psaltare, säckpipor och allahanda andra instrumenter, skolen
I falla ned och tillbedja den gyllene bildstod som konung
Nebukadnessar har låtit ställa upp. 6 Men den som icke
faller ned och tillbeder, han skall i samma stund kastas i den
brinnande ugnen." 7 Så snart nu allt folket hörde ljudet av
horn, pipor, cittror, sambukor, psaltare och allahanda andra
instrumenter, föllo de alltså ned, alla folk och stammar och
tungomål, och tillbådo den gyllene bildstod som konung
Nebukadnessar hade låtit ställa upp. 8 Men strax därefter
kommo några kaldeiska män fram och anklagade judarna. 9
De togo till orda och sade till konung Nebukadnessar: Må
du leva evinnerligen, o konung! 10 Du, o konung, har givit
befallning att alla människor, när de hörde ljudet av horn,
pipor, cittror, sambukor, psaltare, säckpipor och allahanda
andra instrumenter, skulle falla ned och tillbedja den gyllene
bildstoden, 11 och att var och en som icke fölle ned och
tillbåde skulle kastas i den brinnande ugnen. 12 Men nu
äro här några judiska män, Sadrak, Mesak och Abed-Nego,
vilka du har förordnat att förvalta Babels hövdingdöme.
Dessa män hava icke aktat på dig, o konung. De dyrka
icke dina gudar; och den gyllene bildstod som du har låtit
ställa upp tillbedja de icke." 13 Då befallde Nebukadnessar i
vrede och förbittring att man skulle föra fram Sadrak, Mesak
och Abed-Nego. Och när man hade fört fram männen inför
konungen, 14 talade Nebukadnessar till dem och sade:
"Är det av förakt som I, Sadrak, Mesak och Abed-Nego,
icke dyrken mina gudar och icke tillbedjen den gyllene
bildstod som jag har låtit ställa upp? 15 Välan, allt må vara
gott, om I ären redo, att när I hören ljudet av horn, pipor,
cittror, sambukor, psaltare, säckpipor och allahanda andra
instrumenter, falla ned och tillbedja den bildstod som jag har
låtit göra. Men om I icke tillbedjen, då skolen I i samma stund
bliva kastade i den brinnande ugnen; och vilken är väl den
gud som då kan rädda eder ur min hand?" 16 Då svarade
Sadrak, Mesak och Abed-Nego och sade till konungen: "O
Nebukadnessar, vi behöva icke giva dig något svar på detta.
17 Om vår Gud, den som vi dyrka, förmår rädda oss, så
skall han ock rädda oss ur den brinnande ugnen och ur
din hand, o konung. 18 Men om han icke vill det, så må
du veta, o konung, att vi ändå icke dyrka dina gudar, och
att vi icke vilja tillbedja den gyllene bildstod som du har
låtit ställa upp." 19 Då uppfylldes Nebukadnessar av vrede
mot Sadrak, Mesak och Abed-Nego, så att hans ansikte
förvandlades. Och han hov upp sin röst och befallde att man
skulle göra ugnen sju gånger hetare, än man någonsin hade
sett den vara. 20 Och några handfasta män i hans här fingo
befallning att binda Sadrak, Mesak och Abed-Nego och kasta
dem i den brinnande ugnen. 21 Så blevo dessa med sina
underkläder, livrockar, mössor och andra kläder bundna och
kastade i den brinnande ugnen. 22 Men eftersom konungens
befallning hade varit så sträng, och ugnen därför hade blivit
så övermåttan starkt upphettad, blevo de män som förde
Sadrak, Mesak och Abed-Nego ditupp själva dödade av
eldslågorna, 23 vid det att de tre männen Sadrak, Mesak och
Abed-Nego bundna kastades ned i den brinnande ugnen. 24
Då blev konung Nebukadnessar förskräckt och stod upp
med hast och frågade sina rådsherrar och sade: "Var det
icke tre män som vi läto kasta bundna i elden? De svarade
och sade till konungen: "Jo förvisso, o konung." 25 Han
fortfor och sade: "Och ändå ser jag nu fyra män, som gå lösa
och lediga inne i elden, och ingen skada har skett dem; och
den fjärde ser så ut, som vore han en gudason." 26 Därefter
trädde Nebukadnessar fram till öppningen på den brinnande
ugnen och hov upp sin röst och sade: "Sadrak, Mesak och

Abed-Nego, I den högste Gudens tjänare kommen hitut."
Då gingo Sadrak, Mesak och Abed-Nego ut ur elden. 27
Och satraperna, landshövdingarna och ståthållarna och
konungens rådsherrar församlade sig där, och fingo då
se att elden icke hade haft någon makt över männens
kroppar, och att håret på deras huvuden icke var svett, och
att deras kläder icke hade blivit skadade; ja, man kunde
icke ens känna lukten av något bränt på dem. 28 Då hov
Nebukadnessar upp sin röst och sade: "Lovad vare Sadraks,
Mesaks och Abed-Negos Gud, som sände sin ängel och
räddade sina tjänare, vilka så förtröstade på honom, att de
överträdde konungens befallning och vågade sina liv för
att icke nödgas dyrka eller tillbedja någon annan gud än
sin egen Gud! 29 Och härmed giver jag nu befallning att
vilken som helst av alla folk och stammar och tungomål,
som säger något otillbörligt om Sadraks, Mesaks och Abed-
Negos Gud, han skall huggas i stycken, och hans hus skall
göras till en plats för orenlighet; ty ingen gud finnes, som så
kan hjälpa som denne. 30 Därefter lät konungen Sadrak,
Mesak och Abed-Nego komma till stor ära och makt i Babels
hövdingdöme.

4 Konung Nebukadnessar till alla folk och stammar och
tungomål som finnas på hela jorden. Mycken frid vare
med eder! 2 Jag har funnit för gott att härmed kungöra de
tecken och under som den högste Guden har gjort med mig.
3 Ty stora äro förvisso hans tecken, och mäktiga äro hans
under. Hans rike är ett evigt rike, och hans välde varar från
släkte till släkte. 4 Jag, Nebukadnessar, satt i god ro i mitt
hus och levde lycklig i mitt palats. 5 Då hade jag en dröm
som förskräckte mig; jag ängslades genom drömbilder på
mitt läger och genom en syn som jag såg. 6 Därför gav jag
befallning att man skulle hämta alla de vise i Babel till mig,
för att de skulle säga mig drömmens uttydning. 7 Så kommo
nu spåmännen, besvärjarna, kaldéerna och stjärntydarna,
och jag förtäljde drömmen för dem, men de kunde icke
säga mig dess uttydning. 8 Slutligen kom ock Daniel inför
mig, han som hade fått namnet Beltesassar efter min guds
namn, och i vilken heliga gudars ande är; och jag förtäljde
drömmen för honom sålunda: 9 "Beltesassar, du som är den
överste bland spåmännen, du om vilken jag vet att heliga
gudars ande är i dig, och att ingen hemlighet är dig för svår,
säg mig vad jag såg i min dröm, och vad den betyder. 10
Detta var den syn jag hade på mitt läger: Jag såg i min syn
ett träd stå mitt på jorden, och det var mycket högt. 11 Ja,
stort och väldigt var trädet, och så högt att det räckte upp till
himmelen och syntes allt intill jordens ända. 12 Dess lövverk
var skönt, och de bar mycken frukt, så att det hade föda åt
alla. Markens djur funno skugga därunder, och himmelens
fåglar bodde på dess grenar, och allt kött hade sin föda
därav. 13 Vidare såg jag, i den syn jag hade på mitt läger,
huru en helig ängel steg ned från himmelen. 14 Han ropade
med hög röst och sade: 'Huggen ned trädet och skären
av dess grenar, riven bort dess lövverk och förströn dess
frukt, så att djuren som ligga därunder fara sin väg och
fåglarna flyga bort ifrån dess grenar. 15 Dock må stubben
med rötterna lämnas kvar i jorden, bunden med kedjor av
järn och koppar, bland markens gräs; av himmelens dagg
skall han vätas och hava sin lott med djuren bland markens
örter. 16 Hans hjärta skall förvandlas, så att det icke mer är
en människas, och ett djurs hjärta skall givas åt honom,
och sju tider skola så gå fram över honom. 17 Så är det
förordnat genom änglarnas rådslut, och så är det befallt om
denna sak av de heliga, för att de levande skola besinna
att den Högste råder över människors riken och giver dem
åt vem han vill, ja, upphöjer den lägste bland människor
till att härska över dem.' 18 Sådan var den dröm som jag,
konung Nebukadnessar, hade. Och du, Beltesassar, må
nu säga uttydningen; ty ingen av de vise i mitt rike kan
säga mig uttydningen, men du kan det väl, ty heliga gudars
ande är i dig." 19 Då stod Daniel, som också hade namnet
Beltesassar, en stund häpen, uppfylld av oroliga tankar. Men
konungen tog åter till orda och sade: "Beltesassar, låt icke
drömmen och vad den betyder förskräcka dig. Beltesassar
svarade och sade: "Min herre, o att drömmen gällde dem
som hata dig, och dess betydelse dina fiender! 20 Trädet
som du såg, vilket var så stort och väldigt och så högt att det
räckte upp till himmelen och syntes över hela jorden, 21
och som hade ett så skönt lövverk och bar mycken frukt,
så att det hade föda åt alla, trädet under vilket markens
djur bodde, och på vars grenar himmelens fåglar hade sina
nästen, 22 det är du själv, o konung, du som har blivit så
stor och väldig, du vilkens storhet har vuxit, till dess att den
har nått upp till himmelen, och vilkens välde sträcker sig
till jordens ända. 23 Men att konungen såg en helig ängel
stiga ned från himmelen, vilken sade: 'Huggen ned trädet
och förstören det; dock må stubben med rötterna lämnas
kvar i jorden, bunden med kedjor av järn och koppar, bland
markens gräs; av himmelens dagg skall han vätas och hava
sin lott med markens djur, till dess att sju tider hava gått
fram över honom', 24 detta betyder följande, o konung, och
detta är den Högstes rådslut, som har drabbat min herre
konungen: 25 Du skall bliva utstött från människorna och
nödgas bo ibland markens djur och äta gräs såsom en oxe

och vätas av himmelens dagg; och sju tider skola så gå
fram över dig, till dess du besinnar att den Högste råder
över människors riken och giver dem åt vem han vill. 26
Men att det befalldes att trädets stubbe med rötterna skulle
lämnas kvar, det betyder att du skall återfå ditt rike, när
du har besinnat att det är himmelen som har makten. 27
Därför, o konung, må du låta mitt råd täckas dig: gör dig
fri ifrån dina synder genom att göra gott, och ifrån dina
missgärningar genom att öva barmhärtighet mot de fattiga,
om till äventyrs din lycka så kunde bliva beståndande." 28
Allt detta drabbade också konung Nebukadnessar. 29 Tolv
månader därefter, när konungen en gång gick omkring på
taket av det kungliga palatset i Babel, 30 hov han upp sin
röst och sade: "Se, detta är det stora Babel, som jag har
byggt upp till ett konungasäte genom min väldiga makt, min
härlighet till ära!" 31 Medan ordet ännu var i konungens mun,
kom en röst från himmelen: "Dig, konung Nebukadnessar,
vare det sagt: Ditt rike har blivit taget ifrån dig; 32 du skall
bliva utstött från människorna och nödgas bo ibland markens
djur och äta gräs såsom en oxe; och sju tider skola så gå
fram över dig, till dess du besinnar att den Högste råder över
människors riken och giver dem åt vem han vill." 33 I samma
stund gick det ordet i fullbordan på Nebukadnessar; han blev
utstött från människorna och måste äta gräs såsom en oxe,
och av himmelens dagg vättes hans kropp, till dess att hans
hår växte och blev såsom örnfjädrar, och till dess att hans
naglar blevo såsom fågelklor. 34 Men när tiden var förliden,
upplyfte jag, Nebukadnessar, mina ögon till himmelen och
fick åter mitt förstånd. Då lovade jag den Högste, jag prisade
och ärade honom som lever evinnerligen, honom vilkens
välde är ett evigt välde, och vilkens rike varar från släkte
till släkte, 35 honom mot vilken alla som bo på jorden äro
att akta såsom intet, ty han gör vad han vill både med
himmelens här och med dem som bo på jorden, och ingen
kan stå emot hans hand eller säga till honom: "Vad gör du?"
36 Så fick jag då på den tiden åter mitt förstånd, och jag fick
tillbaka min härlighet och glans, mitt rike till ära; och mina
rådsherrar och stormän sökte upp mig. Och jag blev åter
insatt i mitt rike, och ännu större makt blev mig given. 37
Därför prisar nu jag, Nebukadnessar, och upphöjer och ärar
himmelens konung, ty alla hans gärningar äro sanning, och
hans vägar äro rätta, och dem som vandra i högmod kan
han ödmjuka.

5 Konung Belsassar gjorde ett stort gästabud för sina tusen
stormän och höll dryckeslag med de tusen. 2 Medan
nu Belsassar var under vinets välde, befallde han att man
skulle bära fram de kärl av guld och silver, som hans fader
Nebukadnessar hade tagit ur templet i Jerusalem; ur dem
skulle så konungen och hans stormän, hans gemåler och
bihustrur dricka. 3 Då bar man fram de gyllene kärl som
hade blivit tagna ur tempelsalen i Guds hus i Jerusalem; och
konungen och hans stormän, hans gemåler och bihustrur
drucko ur dem. 4 Medan de så drucko vin, prisade de
sina gudar av guld och silver, av koppar, järn, trä och
sten. 5 Då visade sig i samma stund fingrar såsom av en
människohand, vilka mitt emot den stora ljusstaken skrevo
på den vitmenade väggen i konungens palats; och konungen
såg handen som skrev. 6 Då vek färgen bort ifrån konungens
ansikte, och han uppfylldes av oroliga tankar, så att hans
länder skälvde och hans knän slogo emot varandra. 7
Och konungen ropade med hög röst och befallde att man
skulle hämta besvärjarna, kaldéerna ock stjärntydarna. Och
konungen lät säga så till de vise i Babel: "Vemhelst som
kan läsa denna skrift och meddela mig dess uttydning,
han skall bliva klädd i purpur, och den gyllene kedjan
skall hängas om hans hals, och han skall bliva den tredje
herren i riket." 8 Då kommo alla konungens vise tillstädes,
men de kunde icke läsa skriften eller säga konungen dess
uttydning. 9 Då blev konung Belsassar ännu mer förskräckt,
och färgen vek bort ifrån hans ansikte, och hans stormän
stodo bestörta. 10 Men när konungens och hans stormäns tal
kom för konungamodern, begav hon sig till gästabudssalen;
där tog hon till orda och sade: "Må du leva evinnerligen,
o konung! Låt icke oroliga tankar uppfylla dig, och må
färgen icke vika bort ifrån ditt ansikte. 11 I ditt rike finnes
en man i vilken heliga gudars ande är. I din faders dagar
befanns han hava insikt och förstånd och vishet, lik gudars
vishet; och din fader, konung Nebukadnessar, satte honom
till den överste bland spåmännen, besvärjarna, kaldéerna
och stjärntydarna; ja, detta gjorde din fader konungen, 12
eftersom en övermåttan hög ande och klokhet och förstånd
och skicklighet att uttyda drömmar och lösa gåtor och reda ut
invecklade ting fanns hos denne Daniel, åt vilken konungen
hade givit namnet Beltesassar. Låt därför nu tillkalla Daniel;
han skall meddela uttydningen." 13 När så Daniel hade blivit
hämtad till konungen, talade denne till Daniel och sade:
"Du är ju Daniel, en av de judiska fångar som min fader
konungen förde hit från Juda? 14 Jag har hört sägas om dig
att gudars ande är i dig, och att du har befunnits hava insikt
och förstånd och övermåttan stor vishet. 15 Nu är det så, att
de vise och besvärjarna hava blivit hämtade hit till mig för
att läsa denna skrift och säga mig dess uttydning; men de
kunna icke meddela mig någon uttydning därpå. 16 Men

om dig har jag hört att du kan giva uttydningar och reda ut invecklade ting. Om du alltså nu kan läsa skriften och säga mig dess uttydning, så skall du bliva klädd i purpur, och den gyllene kedjan skall hängas om din hals, och du skall bliva den tredje herren i riket." 17 Då svarade Daniel och sade till konungen: "Dina gåvor må du själv behålla, och dina skänker må du giva åt en annan; dem förutan skall jag läsa skriften för konungen och säga honom uttydningen: 18 Åt din fader Nebukadnessar, o konung, gav den högste Guden rike, storhet, ära och härlighet; 19 och för den storhets skull som han hade givit honom darrade alla folk och stammar och tungomål, i förskräckelse för honom. Vem han ville dödade han, och vem han ville lät han leva; vem han ville upphöjde han, och vem han ville ödmjukade han. 20 Men när hans hjärta förhävde sig och hans ande blev stolt och övermodig, då störtades han från sin konungatron, och hans ära togs ifrån honom. 21 Han blev utstött från människors barn, och hans hjärta blev likt ett djurs, och han måste bo ibland vildåsnor och äta gräs såsom en oxe, och av himmelens dagg vättes hans kropp -- detta till dess han besinnade att den högste Guden råder över människors riken och upphöjer vem han vill till att härska över dem. 22 Men du, Belsassar, hans son, som har vetat allt detta, har ändå icke ödmjukat ditt hjärta, 23 utan förhävt dig mot himmelens Herre och låtit bära fram inför dig kärlen från hans hus; och du och dina stormän, dina gemåler och bihustrur haven druckit vin ur dem och du har därunder prisat dina gudar av silver och guld, av koppar, järn, trä och sten, som varken se eller höra eller veta något. Men den Gud som har i sitt våld din ande och alla dina vägar, honom har du icke ärat. 24 Därför har nu av honom denna hand blivit sänd och denna skrift blivit tecknad. 25 Och så lyder den skrift som här är tecknad: Mene mene tekel u-farsin. 26 Och detta är uttydningen därpå: Mene, det betyder: Gud har räknat ditt rikes dagar och gjort ände på det 27 Tekel, det betyder: du är vägd på en våg och befunnen för lätt. 28 Peres, det betyder: ditt rike har blivit styckat och givet åt meder och perser." 29 Då befallde Belsassar att man skulle kläda Daniel i purpur, och att den gyllene kedjan skulle hängas om hans hals, och att man skulle utropa om honom att han skulle vara den tredje herren i riket. 30 Samma natt blev Belsassar, kaldéernas konung, dödad. 31 Och Darejaves av Medien mottog riket, när han var sextiotvå år gammal.

6 Darejaves fann för gott att sätta över riket ett hundra tjugu satraper, för att sådana skulle finnas överallt i riket. 2 Och över dem satte han tre furstar, av vilka Daniel var en; inför dessa skulle satraperna avlägga räkenskap, så att konungen icke lede något men. 3 Men Daniel gjorde sig bemärkt framför de andra furstarna och satraperna, ty en övermåttan hög ande var i honom, och konungen var betänkt på att sätta honom över hela riket. 4 Då sökte de andra furstarna och satraperna att finna någon sak mot Daniel i det som angick riket. Men de kunde icke finna någon sådan sak eller något som var orätt, eftersom han var trogen i sin tjänst; ingen försummelse och intet orätt var att finna hos honom. 5 Då sade männen: "Vi lära icke finna någon sak mot denne Daniel, om vi icke till äventyrs kunna finna en sådan i hans gudsdyrkan." 6 Därefter skyndade furstarna och satraperna in till konungen och sade till honom så: "Må du leva evinnerligen, konung Darejaves! 7 Alla rikets furstar, landshövdingarna och satraperna, rådsherrarna och ståthållarna hava rådslagit om att en kunglig förordning borde utfärdas och ett förbud stadgas, av det innehåll att vilken som helst som under trettio dagar vänder sig med bön till någon annan, vare sig gud eller människa, än till dig, o konung, han skall kastas i lejongropen. 8 Så låt nu, o konung, härom utfärda ett förbud och sätta upp en skrivelse, som efter Mediens och Persiens oryggliga lag icke kan återkallas." 9 I överensstämmelse härmed lät då konung Darejaves sätta upp en skrivelse och utfärda ett förbud. 10 Men så snart Daniel hade fått veta att skrivelsen var uppsatt, gick han in i sitt hus, varest han i sin övre sal hade fönster som voro öppna i riktning mot Jerusalem. Där föll han tre gånger om dagen ned på sina knän och bad och tackade sin Gud, såsom han förut hade plägat göra. 11 När männen nu skyndade till, funno de Daniel bedjande och åkallande sin Gud. 12 Därefter gingo de till konungen och frågade honom angående det kungliga förbudet: "Har du icke låtit sätta upp ett förbud, av det innehåll att vilken som helst som under trettio dagar vänder sig med bön till någon annan, vare sig gud eller människa, än till dig, o konung, han skall kastas i lejongropen?" Konungen svarade och sade: "Jo, och det påbudet står fast efter Mediens och Persiens oryggliga lag." 13 Då svarade de och sade till konungen: "Daniel, en av de judiska fångarna, aktar varken på dig eller på det förbud som du har låtit sätta upp, utan förrättar sin bön tre gånger om dagen." 14 När konungen hörde detta, blev han mycket bedrövad och gjorde sig bekymmer över huru han skulle kunna rädda Daniel; ända till solnedgången mödade han sig med att söka en utväg att hjälpa honom. 15 Då skyndade männen till konungen och sade till honom: "Vet, o konung, att det är en Mediens och Persiens lag att intet förbud och ingen förordning som konungen utfärdar

kan återkallas." 16 Då lät konungen hämta Daniel och kasta
honom i lejongropen och konungen talade till Daniel och
sade: "Din Gud, den som du så oavlåtligen dyrkar, han må
rädda dig." 17 Och man förde fram en sten och lade den över
gropens öppning, och konungen förseglade den med sitt
eget och med sina stormäns signet, för att ingen förändring
skulle kunna göras i det som nu hade skett med Daniel.
18 Därefter gick konungen hem till sitt palats och tillbragte
hela natten under fasta och lät inga kvinnor komma inför
sig; och sömnen flydde honom. 19 Sedan om morgonen,
när det dagades, stod konungen upp och gick med hast till
lejongropen. 20 Och när han hade kommit nära intill gropen,
ropade han på Daniel med ängslig röst; konungen talade till
Daniel och sade: "Daniel, du den levande Gudens tjänare,
har väl din Gud, den som du så oavlåtligen dyrkar, kunnat
rädda dig från lejonen?" 21 Då svarade Daniel konungen:
"Må du leva evinnerligen, o konung! 22 Min Gud har sänt sin
ängel och tillslutit lejonens gap, så att de icke hava gjort mig
någon skada. Ty jag har inför honom befunnits oskyldig; ej
heller har jag förbrutit mig mot dig, o konung. 23 Då blev
konungen mycket glad, och befallde att man skulle taga
Daniel upp ur gropen. Och när Daniel hade blivit tagen
upp ur gropen, kunde man icke upptäcka någon skada på
honom; ty han hade trott på sin Gud. 24 Sedan lät konungen
hämta de män som hade anklagat Daniel, och han lät kasta
dem i lejongropen, med deras barn och hustrur; och innan
de ännu hade hunnit till bottnen i gropen, föllo lejonen över
dem och krossade alla deras ben. 25 Därefter lät konung
Darejaves skriva till alla folk och stammar och tungomål
som funnos på hela jorden: "Mycken frid vare med eder! 26
Härmed giver jag befallning att man inom mitt rikes hela
område skall bäva och frukta för Daniels Gud. Ty han är den
levande Guden, som förbliver evinnerligen; och hans rike
är sådant att det icke kan förstöras, och hans välde består
intill änden. 27 Han är en räddare och hjälpare, och han gör
tecken och under i himmelen och på jorden, han som har
räddat Daniel ur lejonens våld." 28 Och denne Daniel steg i
ära och makt under Darejaves' och under persern Kores'
regeringar.

7 I den babyloniske konungen Belsassars första regeringsår
hade Daniel en dröm och såg en syn på sitt läger. Sedan
tecknade han upp drömmen och meddelade huvudsumman
av dess innehåll. 2 Detta är Daniels berättelse: Jag hade en
syn om natten, och såg i den huru himmelens fyra vindar
stormade fram mot det stora havet. 3 Och fyra stora djur
stego upp ur havet, det ena icke likt det andra. 4 Det första
liknade ett lejon, men det hade vingar såsom en örn. Medan
jag ännu såg härpå, rycktes vingarna av djuret, och det
restes upp från jorden, så att det blev ställt på två fötter
såsom en människa, och ett mänskligt hjärta blev givet åt
det. 5 Sedan fick jag se ännu ett djur, det andra i ordningen;
det var likt en björn, och det reste upp sin ena sida, och det
hade tre revben i sitt gap, mellan tänderna. Och till det djuret
blev så sagt: "Stå upp och sluka mycket kött." 6 Därefter
fick jag se ett annat djur, som liknade en panter, men på
sina sidor hade det fyra fågelvingar; och djuret hade fyra
huvuden, och välde blev givet åt det. 7 Därefter fick jag i min
syn om natten se ett fjärde djur, övermåttan förskräckligt,
fruktansvärt och starkt; det hade stora tänder av järn, det
uppslukade och krossade, och vad som blev kvar trampade
det under fötterna; det var olikt alla de förra djuren och hade
tio horn. 8 Men under det att jag betraktade hornen, fick
jag se huru mellan dem ett annat horn sköt upp, ett litet,
för vilket tre av de förra hornen blevo bortstötta; och se,
det hornet hade ögon lika människoögon, och en mun som
talade stora ord. 9 Medan jag ännu såg härpå, blevo troner
framsatta, och en som var gammal satte sig ned. Hans
klädnad var snövit, och håret på hans huvud var såsom ren
ull; hans tron var av eldslågor, och hjulen därpå voro av
flammande eld. 10 En flod av eld strömmade ut från honom,
tusen gånger tusen voro hans tjänare, och tio tusen gånger
tio tusen stodo där till hans tjänst. Så satte man sig ned
till doms, och böcker blevo upplåtna. 11 Medan jag nu såg
härpå, skedde det att, för de stora ords skull som hornet
talade -- medan jag ännu såg härpå -- djuret dödades och
dess kropp förstördes och kastades i elden för att brännas
upp. 12 Från de övriga djuren togs ock deras välde, ty deras
livslängd var bestämd till tid och stund. 13 Sedan fick jag, i
min syn om natten, se huru en som liknade en människoson
kom med himmelens skyar; och han nalkades den gamle
och fördes fram inför honom. 14 Åt denne gavs välde och
ära och rike, och alla folk och stammar och tungomål måste
tjäna honom. Hans välde är ett evigt välde, som icke skall
tagas ifrån honom, och hans rike skall icke förstöras. 15 Då
kände jag, Daniel, min ande oroas i sin boning, och den
syn som jag hade haft förskräckte mig. 16 Jag gick fram till
en av dem som stodo där och bad honom om en tillförlitlig
förklaring på allt detta Och han svarade mig och sade mig
uttydningen därpå: 17 "De fyra stora djuren betyda att fyra
konungar skola uppstå på jorden. 18 Men sedan skola den
Högstes heliga undfå riket och taga det i besittning för evig
tid, ja, för evigheters evighet." 19 Därefter ville jag hava
tillförlitlig förklaring angående det fjärde djuret, som var olikt
alla de andra, det som var så övermåttan förskräckligt och

hade tänder av järn och klor av koppar, det som uppslukade
och krossade och sedan trampade under fötterna vad som
blev kvar; 20 så ock angående de tio hornen på dess huvud,
och angående det nya hornet, det som sedan sköt upp,
och för vilket tre andra föllo av, det hornet som hade Ögon,
och en mun som talade stora ord, det som var större att
skåda än de övriga, 21 det hornet som jag ock hade sett;
föra krig mot de heliga och bliva dem övermäktigt, 22 till
dess att den gamle kom och rätt blev skipad åt den Högstes
heliga och tiden var inne, då de heliga fingo taga riket i
besittning. 23 Då svarade han så: "Det fjärde djuret betyder
att ett fjärde rike skall uppstå på jorden, ett som är olikt
alla de andra rikena. Det skall uppsluka hela jorden och
förtrampa och krossa den. 24 Och de tio hornen betyda att
tio konungar skola uppstå i det riket; och efter dem skall
uppstå en annan, som skall vara olik de förra, och som skall
slå ned tre konungar. 25 Och denne skall upphäva sitt tal
mot den Högste och föröda den Högstes heliga; han skall
sätta sig i sinnet att förändra heliga tider och lagar; och de
skola givas i hans hand under en tid, och tider, och en halv
tid. 26 Men dom skall bliva hållen, och hans välde skall tagas
ifrån honom och fördärvas och förgöras i grund. 27 Men rike
och välde och storhet, utöver alla riken under himmelen,
skall givas åt den Högstes heligas folk. Dess rike skall vara
ett evigt rike, och alla välden skola tjäna och lyda det." 28
Här slutar berättelsen. Men jag, Daniel, uppfylldes av många
oroliga tankar, och färgen vek bort ifrån mitt ansikte; men jag
bevarade i mitt hjärta vad som hade hänt.

8 I konung Belsassars tredje regeringsår såg jag, Daniel,
en syn, en som kom efter den jag förut hade sett. 2 Då
jag nu i denna syn såg till, tyckte jag mig vara i Susans borg
i hövdingdömet Elam; och då jag vidare såg till i synen,
fann jag mig vara vid floden Ulai. 3 Och när jag lyfte upp
mina ögon, fick jag se en vädur stå framför floden, och han
hade två horn; och båda hornen voro höga, men det ena
var högre än det andra, och detta som var högre sköt sist
upp. 4 Jag såg väduren stöta med hornen västerut och
norrut och söderut, och intet djur kunde stå honom emot,
och ingen kunde rädda ur hans våld; han for fram såsom
han ville och företog sig stora ting. 5 Och när jag vidare gav
akt, fick jag se en bock komma västerifrån och gå fram över
hela jorden, dock utan att röra vid jorden; och bocken hade
ett ansenligt horn i pannan. 6 Och han nalkades väduren
med de båda hornen, den som jag hade sett stå framför
floden, och sprang emot honom i väldig vrede. 7 Jag såg
honom komma ända inpå väduren och störta över honom i
förbittring, och han stötte till väduren och krossade hans
båda horn, så att väduren icke hade någon kraft att stå emot
honom. Sedan slog han honom till jorden och trampade på
honom; och ingen fanns, som kunde rädda väduren ur hans
våld. 8 Och bocken företog sig mycket stora ting. Men när
han hade blivit som starkast, brast det stora hornet sönder,
och fyra andra ansenliga horn sköto upp i dess ställe, åt
himmelens fyra väderstreck. 9 Och från ett av dem gick ut
ett nytt horn, i begynnelsen litet, och det växte övermåttan
söderut och österut och åt "det härliga landet" till. 10 Och
det växte ända upp till himmelens härskara och kastade
några av denna härskara, av stjärnorna, ned till jorden och
trampade på dem. 11 Ja, till och med mot härskarornas
furste företog han sig stora ting: han tog bort ifrån honom
det dagliga offret, och hans helgedoms boning slogs ned. 12
Jämte det dagliga offret bliver ock en härskara prisgiven, för
överträdelses skull. Och det slår sanningen ned till jorden
och lyckas väl i vad det företager sig. 13 Sedan hörde jag en
av de heliga tala, och en annan helig frågade denne som
talade: "Huru lång tid avser synen om det dagliga offret,
och om överträdelsen som kommer åstad förödelse, och
om förtrampandet av både helgedom och härskara?" 14 Då
svarade han mig: "Två tusen tre hundra aftnar och morgnar;
därefter skall helgedomen komma till sin rätt igen." 15 När nu
jag, Daniel, hade sett denna syn och sökte att förstå den, fick
jag se en som såg ut såsom en man stå framför mig. 16 Och
mitt över Ulai hörde jag rösten av en människa som ropade
och sade: "Gabriel, uttyd synen för denne." 17 Då kom han
intill platsen där jag stod, men jag blev förskräckt, när han
kom, och föll ned på mitt ansikte. Och han sade till mig: "Giv
akt härpå, du människobarn; ty synen syftar på ändens tid."
18 Medan han så talade med mig, låg jag i vanmakt, med
mitt ansikte mot jorden; men han rörde vid mig och reste upp
mig igen. 19 Därefter sade han: "Se, jag vill kungöra för dig
vad som skall ske, när det lider mot slutet med vreden ty på
ändens tid syftar detta. 20 Väduren som du såg, han med de
två hornen, betyder Mediens och Persiens konungar. 21 Men
bocken är Javans konung, och det stora hornet i hans panna
är den förste konungen. 22 Men att det brast sönder, och att
fyra andra uppstodo i dess ställe, det betyder att fyra riken
skola uppstå av hans folk, dock icke jämlika med honom i
kraft. 23 Och vid slutet av deras välde, när överträdarna
hava fyllt sitt mått, skall en fräck och arglistig konung uppstå;
24 han skall bliva stor i kraft, dock icke jämlik med den förre i
kraft och han skall komma åstad så stort fördärv att man
måste förundra sig; och han skall lyckas väl och få fullborda
sitt uppsåt. Ja, han skall fördärva många, och jämväl de
heligas folk. 25 Därigenom att han är så klok, skall han

lyckas så väl med sitt svek, han skall föresätta sig stora ting,
oförtänkt skall han fördärva många. Ja, mot furstarnas furste
skall han sätta sig upp; men utan människohand skall han
då varda krossad. 26 Och synen angående aftnarna och
morgnarna, varom nu är talat, är sanning. Men göm du den
synen, ty den syftar på en avlägsen framtid." 27 Men jag,
Daniel, blev maktlös och låg sjuk en tid. Sedan stod jag upp
och förrättade min tjänst hos konungen; och jag var häpen
över synen, men ingen förstod den.

9 I Darejaves', Ahasveros' sons, första regeringsår -- hans
som var av medisk släkt, men som hade blivit upphöjd till
konung över kaldéernas rike -- 2 i dennes första regeringsår
kom jag, Daniel, att i skrifterna lägga märke till det antal
år, som HERREN hade angivit för profeten Jeremia, när
han sade att han ville låta sjuttio år gå till ända, medan
Jerusalem låg öde. 3 Då vände jag mitt ansikte till Herren
Gud med ivrig bön och åkallan, och fastade därvid i säck
och aska. 4 Jag bad till HERREN, min Gud, och bekände
och sade: "Ack Herre, du store och fruktansvärde Gud, du
som håller förbund och bevarar nåd mot dem som älska dig
och hålla dina bud! 5 Vi hava syndat och gjort illa och varit
ogudaktiga och avfälliga; vi hava vikit av ifrån dina bud och
rätter. 6 Vi hava icke hörsammat dina tjänare profeterna,
som talade i ditt namn till våra konungar, furstar och fader
och till allt folket i landet. 7 Du, Herre, är rättfärdig, men
vi måste blygas, såsom vi ock nu göra, vi Juda man och
Jerusalems invånare, ja, hela Israel, både de som bo nära
och de som bo fjärran i alla andra länder dit du har fördrivit
dem, därför att de voro otrogna mot dig. 8 Ja, Herre, vi med
våra konungar, furstar och fäder måste blygas, därför att
vi hava syndat mot dig. 9 Men hos Herren, vår Gud, är
barmhärtighet och förlåtelse. Ty vi voro avfälliga från 10 och
hörde icke HERRENS, vår Guds, röst, så att vi vandrade
efter hans lagar, dem som han förelade oss genom sina
tjänare profeterna. 11 Nej, hela Israel överträdde din lag
och vek av, utan att höra din röst. Därför utgöt sig ock över
oss den förbannelse som han hade svurit att sända, och
som står skriven i Moses, Guds tjänares, lag; ty vi hade ju
syndat mot honom. 12 Han höll sina ord, vad han hade talat
mot oss, och mot domarna som dömde oss; och han lät
en så stor olycka komma över oss, att ingenstädes under
himmelen något sådant har skett, som det som nu har skett i
Jerusalem. 13 I enlighet med vad som står skrivet i Moses
lag kom all denna olycka över oss, men ändå sökte vi icke att
blidka HERREN, vår Gud, genom att omvända oss från våra
missgärningar och akta på din sanning. 14 Därför vakade
ock HERREN över att olyckan drabbade oss; ty HERREN,
vår Gud, är rättfärdig i alla de gärningar som han gör, men
hörde icke hans röst. 15 Och nu, Herre, vår Gud, du som
förde ditt folk ut ur Egyptens land med stark hand, och så
gjorde dig ett namn, som är detsamma än i dag! Vi hava
syndat, vi hava varit ogudaktiga. 16 Men Herre, låt, för all din
rättfärdighets skull, din vrede och förtörnelse vända sig ifrån
din stad Jerusalem, ditt heliga berg; ty genom våra synder
och genom våra faders missgärningar hava Jerusalem och
ditt folk blivit till smälek för alla som bo omkring oss. 17 Och
hör nu, du vår Gud, din tjänares bön och åkallan, och låt
ditt ansikte lysa över din ödelagda helgedom, för Herrens
skull. 18 Böj, min Gud, ditt öra härtill och hör; öppna dina
ögon och se vilken förödelse som har övergått oss, och
se till staden som är uppkallad efter ditt namn. Ty icke i
förlitande på vad rättfärdigt vi hava gjort bönfalla vi inför
dig, utan i förlitande på din stora barmhärtighet. 19 O Herre,
hör, o Herre, förlåt; o Herre, akta härpå, och utför ditt verk
utan att dröja -- för din egen skull, min Gud, ty din stad
och ditt folk äro uppkallade efter ditt namn." 20 Medan jag
ännu så talade och bad och bekände min egen och mitt
folk Israels synd och inför HERREN, min Gud, frambar min
förbön för min Guds heliga berg -- 21 medan jag alltså ännu
så talade i min bön, kom Gabriel till mig i flygande hast, den
man som jag förut hade sett i min syn; och det var vid tiden
för aftonoffret. 22 Han undervisade mig och talade till mig
och sade: "Daniel, jag har nu begivit mig hit för att lära dig
förstånd. 23 Redan när du begynte din bön, utgick befallning,
och jag har kommit för att giva dig besked, ty du är högt
benådad. Så giv nu akt på ordet, och akta på synen. 24
Sjuttio veckor äro bestämda över ditt folk och över din heliga
stad, innan en gräns sättes för överträdelsen och synderna
få en ände och missgärningen varder försonad och en evig
rättfärdighet framhavd, och innan syn och profetia beseglas
och en höghelig helgedom bliver smord. 25 Så vet nu och
förstå: Från den tid då ordet om att Jerusalem åter skulle
byggas upp utgick, till dess en smord, en furste, kommer,
skola sju veckor förgå; och under sextiotvå veckor skall det
åter byggas upp med sina gator och sina vallgravar, om
ock i tider av trångmål. 26 Men efter de sextiotvå veckorna
skall en som är smord förgöras, utan att någon efterföljer
honom. Och staden och helgedomen skall en anryckande
furstes folk förstöra; men själv skall denne få sin ände i
störtfloden. Och intill änden skall strid vara; förödelse är
oryggligt besluten. 27 Och han skall med många sluta ett
starkt förbund för en vecka, och för en halv vecka skola
genom honom slaktoffer och spisoffer vara avskaffade; och
på styggelsens vinge skall förödaren komma. Detta skall

fortgå, till dess att förstöring och oryggligt besluten straffdom
utgjuter sig över förödaren."

10 I den persiske konungen Kores' tredje regeringsår fick
Daniel, som ock kallades Beltesassar, en uppenbarelse;
den uppenbarelsen är sanning och bådar stor vedermöda.
Och han aktade på uppenbarelsen och lade märke till synen.
2 Jag, Daniel, hade då gått sörjande tre veckors tid. **3** Jag åt
ingen smaklig mat, kött och vin kommo icke i min mun, ej
heller smorde jag min kropp med olja, förrän de tre veckorna
hade gått till ända. **4** På tjugufjärde dagen i första månaden,
när jag var vid stranden av den stora floden, nämligen
Hiddekel, **5** fick jag, då jag lyfte upp mina ögon, se en man
stå där, klädd i linnekläder och omgjordad kring sina länder
med ett bälte av guld från Ufas. **6** Hans kropp var såsom av
krysolit hans ansikte liknade en ljungeld hans ögon voro
såsom eldbloss, han armar och fötter såsom glänsande
koppar; och ljudet av hans tal var såsom ett väldigt dån. **7**
Och jag, Daniel, var den ende som såg synen; de män som
voro med mig sågo den icke, men en stor förskräckelse föll
över dem, så att de flydde bort och gömde sig. **8** Så blev
jag allena kvar, och när jag såg den stora synen, förgick all
min kraft; färgen vek bort ifrån mitt ansikte, så att det blev
dödsblekt, och jag hade ingen kraft mer kvar. **9** Då hörde jag
ljudet av hans tal; och på samma gång jag hörde ljudet av
hans tal, där jag låg i vanmakt på mitt ansikte, med ansiktet
mot jorden, **10** rörde en hand vid mig och hjälpte mig, så att
jag skälvande kunde resa mig på mina knän och händer. **11**
Sedan sade han till mig: "Daniel, du högt benådade man, giv
akt på de ord som jag vill tala till dig, och res dig upp på dina
fötter; ty jag har nu blivit sänd till dig." När han så talade till
mig, reste jag mig bävande upp. **12** Och han sade till mig:
"Frukta icke, Daniel, ty redan ifrån första dagen, då när du
vände ditt hjärta till att söka förstånd och till att ödmjuka
dig inför din Gud, hava dina ord varit hörda; och jag har nu
kommit för dina ords skull. **13** Fursten för Persiens rike stod
mig emot under tjuguen dagar; men då kom Mikael, en av
de förnämsta furstarna, mig till hjälp, under det att jag förut
hade stått där allena mot Persiens konungar. **14** Och nu har
jag kommit för att undervisa dig om vad som skall hända ditt
folk i kommande dagar; ty också detta är en syn som syftar
på framtiden." **15** Under det han så talade till mig, böjde jag
mitt ansikte mot jorden och var stum. **16** Men se, han som
var lik en människa rörde vid mina läppar. Då upplät jag
min mun och talade och sade till honom som stod framför
mig: "Min herre, vid den syn jag såg har jag känt mig gripen
av vånda, och jag har ingen kraft mer kvar. **17** Huru skulle
också min herres tjänare, en sådan som jag, kunna tala med
en sådan som min herre är? Jag har nu ingen kraft mer i
mig och förmår icke mer att andas." **18** Då rörde han som
såg ut såsom en människa åter vid mig och styrkte mig. **19**
Han sade: "Frukta icke, du högt benådade man; frid vare
med dig, var stark, ja, var stark." När han så talade med
mig, kände jag mig styrkt och sade: "Tala, min herre, ty du
har nu styrkt mig." **20** Då sade han: "Kan du nu förstå varför
jag har kommit till dig? Men jag måste strax vända tillbaka
för att strida mot fursten för Persien, och när jag är fri ifrån
honom, kommer fursten för Javan. **21** Dock vill jag förkunna
för dig vad som är upptecknat i sanningens bok. Och ingen
enda står mig bi mot dessa, förutom Mikael, eder furste.

11 Och jag stod vid hans sida såsom hans stöd och värn
i medern Darejaves' första regeringsår. **2** Och nu skall
jag förkunna för dig vad visst är. Se, ännu tre konungar skola
uppstå i Persien, och den fjärde skall förvärva sig större
rikedomar än någon av de andra, och när han har blivit
som starkast genom sina rikedomar, skall han uppbjuda all
sin makt mot Javans rike. **3** Sedan skall en väldig konung
uppstå, och han skall härska med stor makt och göra vad
han vill. **4** Men knappt har han uppstått, så skall hans
rike brista sönder och bliva delat efter himmelens förra
väderstreck; och det skall icke tillfalla hans avkomlingar
eller förbliva lika mäktigt som när han hade makten; ty
hans rike skall omstörtas och tillfalla andra än dem. **5**
Och konungen i Söderlandet skall bliva mäktig, så ock en
av hans furstar; ja, denne skall bliva en ännu mäktigare
härskare än han själv, och hans herradöme skall bliva stort.
6 Och efter några år skola de förbinda sig med varandra,
och Söderlandskonungens dotter skall draga till konungen i
Nordlandet för att komma åstad förlikning. Men hon skall
icke kunna behålla den makt hon vinner, ej heller skall han
och hans makt bliva beståndande; utan hon skall bliva given
till pris, hon jämte dem som läto henne draga dit, både
hennes fader och den man som i sin tid tog henne till sig. **7**
Men av telningarna från hennes rot skall en stiga upp på
hans plats; denne skall draga mot Nordlandskonungens här
och tränga in i hans fäste och göra med folket vad han vill
och behålla övermakten. **8** Deras gudar och beläten och
deras dyrbara håvor, både silver och guld, skall han ock föra
såsom byte till Egypten. Sedan skall han i några år lämna
Nordlandskonungen i ro. **9** Däremot skall denne tränga in i
Söderlandskonungens rike, men han skall få vända tillbaka
till sitt land igen. **10** Och hans söner skola rusta sig till strid
och samla en väldig krigs här; och den skall rycka fram och
svämma över och utbreda sig; och den skall komma igen,
och striden skall föras ända fram till hans fäste. **11** Då skall

konungen i Söderlandet resa sig i förbittring och draga ut
och strida mot konungen i Nordlandet; och denne skall ställa
upp en stor härskara, men den härskaran skall varda given i
den andres hand. 12 När då härskaran är sin kos, växer
hans övermod; men om han än han slagit ned tiotusenden,
får han dock icke makten. 13 Konungen i Nordlandet skall
ställa upp en ny härskara, större än den förra; och efter en
tid av några år skall han komma med en stor krigshär och
stora förråd. 14 Vid samma tid skola många andra resa
sig mot konungen i Söderlandet; våldsmän av ditt eget folk
skola ock upphäva sig, för att synen skall fullbordas; men
dessa skola falla. 15 Och konungen i Nordlandet skall rycka
an och kasta upp vallar och intaga en välbefäst stad; och
Söderlandets makt skall icke kunna hålla stånd, dess utvalda
krigsfolk skall icke hava någon kraft till motstånd. 16 Och
han som rycker emot honom skall göra vad han vill, och
ingen skall kunna stå emot honom; han skall sätta sig fast
i "det härliga landet", och förstöring skall komma genom
hans hand. 17 Han skall rycka an med hela sitt rikes makt;
dock är han hågad för förlikning, och en sådan skall han
komma åstad. En av sina döttrar skall han giva åt honom till
hustru, henne till fördärv. Men detta skall icke hava något
bestånd och icke vara honom till gagn. 18 Därefter skall
han vända sig mot öländerna och intaga många; men en
härförare skall göra slut på hans smädelser, ja, låta hans
smädelser vända tillbaka över honom själv. 19 Då skall han
vända sig till sitt eget lands fästen; men han skall vackla
och falla och sedan icke mer finnas till. 20 Och på hans
plats skall uppstå en annan, en som låter en fogde draga
igenom det land som är hans rikes prydnad; men efter några
dagar skall han störtas, dock icke genom vrede, ej heller i
krig. 21 Och på hans plats skall uppstå en föraktlig man,
åt vilken konungavärdighet icke var ämnad; oförtänkt skall
han komma och bemäktiga sig riket genom ränker. 22 Och
översvämmande härar skola svämmas bort för honom och
krossas, så ock förbundets furste. 23 Från den stund då man
förbinder sig med honom skall han bedriva svek. Han skall
draga åstad och få övermakten, med allenast litet folk. 24
Oförtänkt skall han falla in i landets bördigaste trakter, och
skall göra ting som hans fäder och hans fäders fäder icke
hade gjort; byte och rov och gods skall han strö ut åt sitt
folk; och mot fästena skall han förehava anslag, intill en viss
tid. 25 Och han skall uppbjuda sin kraft; och sitt mod emot
konungen i Söderlandet och komma med en stor här, men
konungen i Söderlandet skall ock rusta sig till strid, med
en mycket stor och talrik här; dock skall han icke kunna
hålla stånd, för de anslags skull som göras mot honom.
26 De som äta hans bröd skola störta honom. Och hans
här skall svämma över, och många skola bliva slagna och
falla. 27 Båda konungarna skola hava ont i sinnet, där de
sitta tillhopa vid samma bord, skola de tala lögn, men det
skall icke hava någon framgång; ty ännu dröjer änden, intill
den bestämda tiden. 28 Han skall vända tillbaka till sitt land
med stora förråd, och han skall lägga planer mot det heliga
förbundet; och när han har fullbordat dem, skall han vända
tillbaka till sitt land. 29 På bestämd tid skall han sedan åter
draga åstad mot Söderlandet, men denna senare gång skall
det ej gå såsom den förra. 30 Ty skepp från Kittim skola
komma emot honom, och han skall förlora modet. Då skall
han vända om och rikta sin vrede mot det heliga förbundet
och giva den fritt lopp. Och när han har kommit hem, skall
han lyssna till dem som hava övergivit det heliga förbundet.
31 Och härar, utsända av honom, skola komma och oskära
helgedomens fäste och avskaffa det dagliga offret och ställa
upp förödelsens styggelse. 32 Och dem som hava kränkt
förbundet skall han med hala ord locka till helt avfall; men
de av folket, som känna sin Gud, skola stå fasta och hålla
ut. 33 Och de förståndiga bland folket skola lära många
insikt; men de skola bliva hemsökta med svärd och eld, med
fångenskap och plundring, till en tid; 34 dock skall under
hemsökelsen en liten seger beskäras dem, och många skola
då av skrymteri sluta sig till dem. 35 Hemsökelsen skall
träffa somliga av de förståndiga, för att en luttring skall ske
bland dem, så att de varda renade och tvagna till ändens
tid; ty ännu dröjer denna, intill den bestämda tiden. 36 Och
konungen skall göra vad han vill och skall förhäva sig och
uppträda stormodigt mot allt vad gud heter; ja, mot gudars
Gud skall han tala sådant att man måste förundra sig. Och
allt skall lyckas honom väl, till dess att vredens tid är ute,
då när det har skett, som är oryggligt beslutet. 37 På sina
fäders gudar skall han icke akta, ej heller skall han akta
på den som är kvinnors lust eller på någon annan Gud,
utan han skall uppträda stormodigt mot dem alla. 38 Men
fästenas gud skall han i stället ära; en gud som hans fäder
icke hava känt skall han ära med guld och silver och ädla
stenar och andra dyrbara ting. 39 Och mot starka fästen
skall han med en främmande guds hjälp göra vad honom
lyster; dem som erkänna denne skall han bevisa stor ära,
han skall sätta dem att råda över många, och han skall
utskifta jord åt dem till belöning. 40 Men på ändens tid skall
konungen i Söderlandet drabba samman med honom; och
konungen i Nordlandet skall storma fram mot denne med
vagnar och ryttare och många skepp, och skall falla in i
främmande länder och svämma över och utbreda sig. 41

Han skall ock falla in i "det härliga landet", och många andra
länder skola bliva hemsökta; men dessa skola komma undan
hans hand: Edom och Moab och huvuddelen av Ammons
barn. 42 Ja, han skall uträcka sin hand mot främmande
länder, och Egyptens land skall icke slippa undan; 43 han
skall bemäktiga sig skatter av guld och silver och allahanda
dyrbara ting i Egypten; och libyer och etiopier skola följa
honom åt. 44 Då skall han från öster och norr få höra rykten
som förskräcka honom; och kan skall draga ut i stor vrede
för att förgöra många och giva dem till spillo. 45 Och sina
palatstält skall han slå upp mellan havet och helgedomens
härliga berg. Men han går till sin undergång, och ingen skall
finnas, som hjälper honom."

12 På den tiden skall Mikael träda upp, den store fursten
som står såsom försvarare för dina landsmän; och då
kommer en tid av nöd, vars like icke har funnits, allt ifrån den
dag då människor blevo till och ända till den tiden. Men på
den tiden skola av ditt folk alla de varda frälsta, som finnas
skrivna i boken. 2 Och många av dem som sova i mullen
skola uppvakna, somliga till evigt liv, och somliga till smälek
och evig blygd. 3 De förståndiga skola då lysa, såsom fästet
lyser, och de som hava fört de många till rättfärdighet såsom
stjärnor, alltid och evinnerligen. 4 Men du, Daniel, må gömma
dessa ord och försegla denna skrift intill ändens tid; många
komma att rannsaka den, och insikten skall så växa till." 5
När nu jag, Daniel, såg till, fick jag se två andra stå där, en
på flodens ena strand, och en på dess andra strand. 6 Och
en av dem sade till mannen som var klädd i linnekläder,
och som stod ovanför flodens vatten: "Huru länge dröjer
det, innan änden kommer med dessa förunderliga ting?" 7
Och jag hörde på mannen som var klädd i linnekläder, och
som stod ovanför flodens vatten, och han lyfte sin högra
hand och sin vänstra hand upp mot himmelen och svor vid
honom som lever evinnerligen att efter en tid, och tider,
och en halv tid, och när det heliga folkets makt hade blivit
krossad i grund, då skulle allt detta varda fullbordat. 8 Och
jag hörde detta, men förstod det icke; och jag frågade: "Min
herre, vad bliver slutet på allt detta?" 9 Då sade han: "Gå,
Daniel, ty dessa ord skola förbliva gömda och förseglade
intill ändens tid. 10 Många skola varda renade och tvagna
och luttrade, men de ogudaktiga skola öva sin ogudaktighet,
och ingen ogudaktig skall förstå detta; men de förståndiga
skola förstå det. 11 Och från den tid då det dagliga offret
bliver avskaffat och förödelsens styggelse uppställd skola
ett tusen två hundra nittio dagar förgå. 12 Säll är den som
förbidar och hinner fram till ett tusen tre hundra trettiofem
dagar. 13 Men gå du åstad mot ändens tid; sedan du har
vilat, skall du uppstå till din del, vid dagarnas ände."

Hosea

1 Detta är HERRENS ord som kom till Hosea, Beeris son,
i Ussias, Jotams, Ahas' och Hiskias, Juda konungars, tid,
och i Jerobeams, Joas' sons, Israels konungs, tid. **2** När
HERREN först begynte tala genom Hosea, sade HERREN
till honom: "Gå åstad och skaffa dig en trolös hustru och barn
-- av en trolös moder; ty i trolös avfällighet löper landet bort
ifrån HERREN. **3** Då gick han åstad och tog Gomer, Diblaims
dotter; och hon blev havande och födde honom en son. **4**
Och HERREN sade till honom: "Giv denne namnet Jisreel;
ty när ännu en liten tid har förgått, skall jag hemsöka Jisreels
blodskulder på Jehus hus och göra slut på konungadömet i
Israels hus. **5** Och det skall ske på den dagen att jag skall
bryta sönder Israels båge i Jisreels dal." **6** Och hon blev åter
havande och födde en dotter. Då sade han till honom: "Giv
denna namnet Lo-Ruhama; ty jag vill icke vidare förbarma
mig över Israels hus, så att jag förlåter dem. **7** Men över
Juda hus vill jag förbarma mig, och jag skall giva dem
frälsning genom HERREN, deras Gud; icke genom båge och
svärd och vad till kriget hör skall jag frälsa dem, icke genom
hästar och ryttare. **8** Och när hon hade avvant Lo-Ruhama,
blev hon åter havande och födde en son. **9** Då sade han:
"Giv denne namnet Lo-Ammi; ty I ären icke mitt folk, ej heller
vill jag höra eder till." **10** Men antalet av Israels barn skall
bliva såsom havets sand, som man icke kan mäta, ej heller
räkna; och det skall ske, att i stället för att det sades till dem:
"I ären icke mitt folk", skola de kallas "den levande Gudens
barn". **11** Och Juda barn och Israels barn skola samla sig
tillhopa, och skola sätta över sig ett gemensamt huvud, och
skola draga upp ur landet; ty stor skall Jisreels dag vara.

2 Kallen då edra bröder Ammi och edra systrar Ruhama. **2**
Gån till rätta med eder moder, gån till rätta; ty hon är icke
min hustru, och jag är icke hennes man. Må hon skaffa bort
det lösaktiga väsendet från sitt ansikte och otuktsväsendet
från sin barm. **3** Varom icke, skall jag kläda av henne, så att
hon ligger naken, jag skall låta henne stå där sådan hon var
den dag då hon föddes. Jag skall göra henne lik en öken
och låta henne bliva såsom ett torrt land och låta henne dö
av törst. **4** Och mot hennes barn skall jag icke visa något
förbarmande, eftersom de äro barn av en trolös moder; **5** ty
deras moder var en trolös kvinna, ja, hon som födde dem
bedrev skamliga ting. Hon sade ju: "Jag vill följa efter mina
älskare, som giva mig min mat och min dryck, min ull och
mitt lin, min olja och mitt vin." **6** Se, därför skall jag nu ock
stänga din väg med törnen. Ja, en mur skall jag resa framför
henne, så att hon ej skall finna någon stig. **7** När hon då
löper efter sina älskare, skall hon icke få dem fatt; när hon
söker dem, skall hon ej finna dem. Då skall hon säga: "Jag
vill gå tillbaka till min förste man ty bättre var mig då än nu."
8 Men hon har icke förstått att det var jag som skänkte åt
henne både säden och vinet och oljan, och att det var jag
som gav henne så mycket silver, så ock guld, varav de
gjorde sin Baalsbild. **9** Därför skall jag taga tillbaka min säd,
när tiden är inne, och mitt vin, när stunden kommer; jag skall
taga bort min ull och mitt lin, det varmed hon skulle skyla sin
blygd. **10** Ja, nu skall jag blotta hennes skam inför hennes
älskares ögon, och ingen skall rädda henne ur min hand.
11 Och jag skall göra slut på all hennes fröjd, på hennes
fester, nymånader och sabbater och på alla hennes högtider.
12 Jag skall föröda hennes vinträd och fikonträd, dem om
vilka hon sade: "De äro en lön som mina älskare hava givit
mig." och jag skall göra därav en vildmark, och markens djur
skola äta därav. **13** Så skall jag hemsöka henne för hennes
Baalsdagar, då hon tände offereld åt Baalerna och prydde
sig med ring och bröstspänne och följde efter sina älskare,
men glömde mig, säger HERREN. **14** Se, fördenskull vill jag
locka henne bort och föra henne ut i öknen och tala ljuvligt
till henne. **15** Därefter skall jag giva henne tillbaka hennes
vingårdar och göra Akors dal till en hoppets port. Då skall
hon sjunga såsom i sin ungdoms dagar, och såsom på den
dag då hon drog upp ur Egyptens land. **16** Och det skall ske
på den dagen, säger HERREN, att du skall ropa: "Min man!",
och icke mer ropa till mig: "Min Baal!" **17** Ja, Baalernas namn
skall jag skaffa bort ur hennes mun, så att de icke mer skola
nämnas vid namn. **18** Och jag skall på den dagen för deras
räkning sluta ett förbund med djuren på marken och med
fåglarna under himmelen och med kräldjuren på jorden. Och
båge och svärd och vad till kriget hör skall jag bryta sönder
och skaffa bort ur landet och låta dem bo där i trygghet. **19**
Och jag skall trolova mig med dig för evig tid; jag skall trolova
mig med dig rättfärdighet och rätt, i nåd och barmhärtighet.
20 Ja, i trofasthet skall jag trolova mig med dig, och du skall
så lära känna HERREN. **21** Och det skall ske på den dagen
att jag skall bönhöra, säger HERREN, jag skall bönhöra
himmelen, och den skall bönhöra jorden, **22** och jorden skall
bönhöra säden, så ock vinet och oljan, och de skola bönhöra
Jisreel. **23** Och jag skall plantera henne åt mig i landet och
förbarma mig över Lo-Ruhama och säga till Lo-Ammi: "Du är
mitt folk." Och det skall svara: "Du är min Gud."

3 Och HERREN sade till mig: "Gå ännu en gång åstad och
giv din kärlek åt en kvinna som har en älskare och är en
äktenskapsbryterska; likasom HERREN älskar Israels barn,

fastän de vända sig till andra gudar och älska druvkakor." 2
Och jag köpte henne åt mig och gav för henne femton siklar
silver och en homer korn, och därutöver en letek korn. 3
Sedan sade jag till henne: "I lång tid skall du bliva sittande
för min räkning, utan att få bedriva någon otukt, och utan
att hava att skaffa med någon man; och jag skall bete mig
sammalunda mot dig. 4 Ja, i lång tid skola Israels barn få
sitta utan konung och furste, utan offer och stoder och utan
efod och husgudar. 5 Sedan skola Israels barn omvända sig
och söka HERREN, sin Gud, och David, sin konung; med
fruktan skola de söka HERREN och hans goda, i kommande
dagar.

4 Hören HERRENS ord, I Israels barn. Ty HERREN har
sak med landets inbyggare, eftersom ingen sanning
och ingen kärlek och ingen Guds kunskap finnes i landet.
2 Man svär och ljuger, man mördar och stjäl och begår
äktenskapsbrott; man far fram på våldsverkares vis, och
blodsdåd följer på blodsdåd. 3 Därför ligger landet sörjande,
och allt som lever där försmäktar både djuren på marken
och fåglarna under himmelen; själva fiskarna i havet förgås.
4 Dock bör man icke så mycket gå till rätta med någon
annan eller förebrå honom, eller förebrå ditt folk, som man
bör gå till rätta med prästen. 5 Ja, du skall komma på
fall om dagen, på fall skall ock profeten komma jämte dig
om natten, jämväl din moder skall jag förgöra. 6 Det är
förbi med mitt folk, därför att det ej får någon kunskap.
Men eftersom du har förkastat kunskap, därför skall ock
jag förkasta dig, så att du upphör att vara min präst. Och
såsom du har förgätit din Guds lag, så skall ock jag förgäta
dina barn. 7 Ju mer de hava fått växa till, dess mer hava de
syndat mot mig; men deras ära skall jag förbyta i skam.
8 Av mitt folks synd föda de sig, och till dess missgärning
står deras begår. 9 Men nu skall det gå prästen och folket
lika: jag skall hemsöka dem för deras vägar, och för deras
gärningar skall jag vedergälla dem. 10 När de äta, skola de
icke bliva mätta, och genom sitt lösaktiga leverne skola de ej
föröka sig; de hava ju upphört att hålla sig till HERREN. 11
Lösaktighet och vin och must taga bort förståndet. 12 Mitt
folk frågar sin stock till råds och vill hämta besked av sin
stav; ty en trolöshetens ande har fört dem vilse, så att de i
trolös avfällighet hava lupit bort ifrån sin Gud. 13 På bergens
toppar frambära de offer, och på höjderna tända de offereld,
under ekar, popplar och terebinter, eftersom skuggan där
är så god. Så bliva edra döttrar skökor, och edra söners
hustrur äktenskapsbryterskor. 14 Dock kan jag icke straffa
edra döttrar för att de äro skökor, eller edra söners hustrur
för att de äro äktenskapsbryterskor, ty männen själva gå ju
avsides med skökor, och offra med tempeltärnor. Så löper
folket, som intet förstår, till sin undergång. 15 Om nu du
Israel vill bedriva din otukt, så må dock Juda icke ådraga
sig skuld. Kommen då icke till Gilgal, dragen ej upp till Bet-
Aven, och svärjen icke: "Så sant HERREN lever." 16 Om
Israel spjärnar emot såsom en obändig ko, månne HERREN
ändå skall föra dem i bet såsom lamm i vida öknen 17 Nej,
Efraim står i förbund med avgudar; må han då fara! 18 Deras
dryckenskap är omåttlig. hejdlöst bedriva de sin otukt; de
som skulle vara landets sköldar älska vad skamligt är. 19
Men en stormvind skall fatta dem med sina vingar, och de
skola komma på skam med sina offer.

5 Hören detta, I präster, akten härpå, I av Israels hus, och
I av konungens hus, lyssnen härtill; ty eder gäller domen.
Ty I haven varit en snara för Mispa och ett nät, utbrett på
Tabor. 2 Mitt under sitt offrande har man sjunkit allt djupare,
men jag skall bliva ett tuktoris för allasammans. 3 Jag känner
Efraim, och Israel är icke fördold för mig. Du Efraim, du har
ju nu blivit en sköka, Israel har orenat sig. 4 De lägga sig
icke vinn om att vända tillbaka till sin Gud, ty en trolöshetens
ande bor i deras bröst, och HERREN känna de icke. 5 Men
Israels stolthet vittnar emot honom, och Israel och Efraim
komma på fall genom sin missgärning; Juda kommer ock
på fall jämte dem. 6 Om de än med får och fäkreatur gå
åstad för att söka HERREN, så finna de honom ändå icke;
han har dragit sig undan från dem. 7 Mot HERREN hava
de handlat trolöst, ja, de hava fött barn som icke äro hans.
Därför skall nu en nymånadsdag förtära dem, jämte det som
de fingo på sin del. 8 Stöten i basun i Gibea, i trumpet i
Rama, blåsen larmsignal i Bet-Aven. Fienden är efter dig,
Benjamin! 9 Efraim skall varda ödelagt på straffets dag; mot
Israels stammar kungör jag vad visst är. 10 Juda furstar
hava blivit råmärkflyttares likar; över dem skall jag utgjuta
min vrede såsom vatten. 11 Efraim lider förtryck, och hans
rätt våldföres, ty han har tagit sig till att vandra efter tomma
stadgar. 12 Därför är jag nu för Efraim såsom mal och för
Juda hus såsom röta i benen. 13 Och Efraim har märkt sin
sjukdom och Juda sitt sår; därför har Efraim gått till Assur
och sänt bud till Jarebs-konungen. Men denne skall icke
kunna hela eder; edert sår skall icke bliva läkt. 14 Ty jag
skall vara såsom ett lejon mot Efraim och såsom ett ungt
lejon mot Juda hus. Själv griper jag mitt rov och går bort
därmed; jag släpar det bort utan räddning. 15 Jag vill gå min
väg, tillbaka till min boning, till dess att de hava fått lida vad
de hava förskyllt och begynna söka mitt ansikte.

6 Ja, i sin nöd skola de söka mig: "Kommen, låtom oss
vända om till HERREN. Ty han har sargat oss, han skall
ock hela oss. Han har slagit oss, han skall ock förbinda oss.
2 Han skall om två dagar åter göra oss helbrägda; ja, på
tredje dagen skall han låta oss stå upp, så att vi få leva inför
honom. **3** Så låtom oss lära känna HERREN, ja, låtom oss
fara efter att lära känna honom. Hans uppgång är så viss
som morgonrodnadens, och han skall komma över oss lik
ett regn, lik ett vårregn, som vattnar jorden." **4** Vad skall jag
taga mig till med dig Efraim? Vad skall jag taga mig till med
dig, Juda? Eder kärlek är ju lik morgonskyn, lik daggen, som
tidigt försvinner. **5** Därför har jag utdelat mina hugg genom
profeterna, därför har jag dräpt dem genom min muns tal; så
skall domen över dig stå fram i ljuset. **6** Ty jag har behag
till kärlek och icke till offer, och till Guds kunskap mer än
till brännoffer. **7** Men dessa hava på människovis överträtt
förbundet; däri hava de handlat trolöst mot mig. **8** Gilead
är en stad av ogärningsmän, den är full med blodiga spår.
9 Och lik en rövarskara, som ligger i försåt för människor,
är prästernas hop. De mörda på vägen till Sikem, ja, vad
skändligt är göra de. **10** I Israels hus har jag sett gruvliga
ting; där bedriver Efraim sin otukt, där orenar sig Israel. **11**
Också för dig, Juda, är en skördetid bestämd, när jag åter
upprättar mitt folk.

7 När jag vill hela Israel, då uppenbarar sig Efraims
missgärning och Samariens ondska. Ty de öva falskhet,
tjuvar göra inbrott, rövarskaror plundra på vägarna. **2** Och
de betänka icke i sina hjärtan att jag lägger all deras ondska
på minnet. De äro nu kringrända av sina egna gärningar, ty
dessa hava kommit inför mitt ansikte. **3** Med sin ondska
bereda de konungen glädje och med sina lögner furstarna. **4**
Allasammans äro de äktenskapsbrytare; de likna en ugn,
upphettad av bagaren, som när han har knådat degen,
underlåter att elda, till dess att degen är syrad. **5** På vår
konungs dag drucko sig furstarna febersjuka av vin; själv
räckte han bespottarna handen. **6** När de med sina anslag
hava eldat upp sitt hjärta likasom en ugn, sover bagaren
hela natten; men om morgonen brinner elden i ljus låga. **7**
Allasammans äro de heta såsom en ugn och förbränna så
sina domare; ja, alla deras konungar falla, ty bland dem
finnes ingen som åkallar mig. **8** Efraim beblandar sig med
andra folk; Efraim har blivit lik en ovänd kaka. **9** Främlingar
hava förtärt hans kraft, men han förstår intet; fastän han har
fått grå hår, förstår han ändå intet. **10** Men Israels stolthet
vittnar emot honom; de vända icke om till HERREN, sin
Gud, och de söka honom ej, allt detta oaktat. **11** Efraim har
blivit lik en duva, enfaldig, utan förstånd. Egypten påkalla de,
till Assur gå de; **12** men bäst de gå där, breder jag ut mitt
nät över dem och drager dem ned, såsom vore de fåglar
under himmelen. Ja, jag skall tukta dem, såsom det redan
har sports i deras församling. **13** Ve över dem, ty de hava
flytt bort ifrån mig! Fördärv över dem, ty de hava avfallit från
mig! Och jag skulle förlossa dem, dem som föra mot mig så
lögnaktigt tal! **14** De ropa icke till mig av hjärtat, allenast
jämra sig på sina läger; de hava ångest för sin säd och sitt
vin, men de äro genträviga mot mig. **15** Det var jag som
undervisade dem och stärkte deras armar, men de hava ont
i sinnet mot mig. **16** De vända om, men icke till den som är
därovan; de äro lika en båge som sviker. Deras furstar skola
falla genom svärd, därför att deras tungor äro så hätska. Då
skall man bespotta dem i Egyptens land.

8 Sätt basunen för din mun! "Såsom en örn kommer fienden
över HERRENS hus, eftersom de hava överträtt mitt
förbund och avfallit från min lag. **2** De ropa till mig: "Min
Gud! Vi känna dig, vi av Israel." **3** Men eftersom Israel har
förkastat vad gott är, skall fienden jaga honom. **4** Själva
valde de sig konungar, som icke kommo från mig; de tillsatte
furstar, utan att jag fick veta något därom av sitt silver och
guld gjorde de sig avgudar, ty det skulle ju förstöras. **5** En
styggelse är din kalv, Samarien! Min vrede är upptänd mot
dessa människor; huru länge skola de kunna undgå straff?
6 Från Israel har ju kalven kommit; en konstarbetare har
gjort honom, och en gud är han icke. Nej, Samariens kalv
skall bliva krossad till smulor. **7** Ty vind så de, och storm
skola de skörda. Säd skola de icke få, deras gröda skall
icke giva någon föda, och giver den någon, skola främlingar
uppsluka den. **8** Uppslukad varder Israel! Redan aktas de
bland hedningarna såsom ett värdelöst ting. **9** Ty väl hava
de dragit åstad upp till Assur, lika vildåsnor som gå sin
egen väg, ja, väl vill Efraim köpslå om älskog; **10** men huru
de än köpslå bland hedningarna, skall jag dock nu tränga
dem tillhopa och låta dem begynna en tid av ringhet, under
överkonungens förtryck. **11** Eftersom Efraim har gjort sig
så många altaren till synd, skola ock hans altaren bliva
honom till synd. **12** Om jag än skriver mina lagar för honom i
tiotusental, så räknas de ju dock för en främlings lagar. **13**
Såsom slaktoffergåvor åt mig offrar man kött som man sedan
äter upp; HERREN har intet behag till sådana. Nu kommer
han ihåg deras missgärning och hemsöker deras synder; till
Egypten skola de få vända tillbaka. **14** Och eftersom Israel
har förgätit sin skapare och byggt sig palatser, och eftersom
Juda har uppfört så många befästa städer, skall jag sända
en eld mot hans städer, och den skall förtära palatsen i dem.

9 Gläd dig icke, Israel, så att du jublar såsom andra folk,
du som i trolös avfällighet har lupit bort ifrån din Gud, du
som har haft ditt behag i skökolön på alla sädeslogar. **2**
Logen och vinpressen skola icke föda dem, och vinet skall
slå fel för dem. **3** De skola icke få bo i HERRENS land;
Efraim måste vända tillbaka till Egypten, och i Assyrien skola
de nödgas äta vad orent är. **4** De skola ej få offra vin till
drickoffer åt HERREN och skola icke vinna hans välbehag.
Deras slaktoffer skola vara för dem såsom sorgebröd; alla
som äta därav skola bliva orena. Ty det bröd de få stillar
allenast deras hunger, det kommer icke in i HERRENS
hus. **5** Vad skolen I då göra, när en högtidsdag kommer, en
HERRENS festdag? **6** Ty se, om de undgå förödelsen, bliver
det Egypten som får församla dem, Mof som får begrava
dem. Deras silver, som är dem så kärt, skola nässlor taga i
besittning; törne skall växa i deras hyddor. **7** De komma,
hemsökelsens dagar! De komma, vedergällningens dagar!
Israel skall förnimma det. Såsom en dåre står då profeten,
såsom en vanvetting andans man, för din stora missgärnings
skull; ty stor har din hätskhet varit. **8** Ja, en lurande fiende
är Efraim mot min Gud; för profeten sättas fällor på alla
hans vägar och utläggas snaror i hans Guds hus. **9** I djupt
fördärv äro de nedsjunkna, nu såsom i Gibeas dagar. Men
han kommer ihåg deras missgärning, han hemsöker deras
synder. **10** Såsom druvor i öknen fann jag Israel; jag såg
edra fäder såsom förstlingsfrukter på ett fikonträd, då det
begynner bära frukt. Men när de kommo till Baal-Peor,
invigde de sig åt skändlighetsguden och blevo en styggelse
lika honom som de älskade. **11** Efraims härlighet skall flyga
sin kos såsom en fågel; ingen skall där föda barn eller gå
havande, ingen bliva fruktsam. **12** Och om de än få uppföda
barn åt sig, skall jag taga dessa ifrån dem, så att ingen
människa bliver kvar. Ja, ve dem själva, när jag viker ifrån
dem! **13** Väl är Efraim nu vad jag har sett Tyrus vara, en
plantering på ängen; men Efraim skall en gång få föra ut
sina söner till bödeln. **14** Giv dem, HERRE, vad du bör giva
dem. Giv dem ofruktsamma moderssköten och försinade
bröst. **15** All deras ondska är samlad i Gilgal; ja, där fick jag
hat till dem För deras onda väsendes skull vill jag driva dem
ut ur mitt hus. Jag skall icke längre bevisa dem kärlek; alla
deras styresmän äro ju upprorsmän. **16** Efraim skall bliva
nedbruten; deras rot skall förtorkas, de skola ej bära någon
frukt. Om de ock föda barn, skall jag döda deras livsfrukt,
huru kär den än är dem. **17** Ja, min Gud skall förkasta dem,
eftersom de icke ville höra honom; de skola bliva flyktingar
bland hedningarna.

10 Israel var ett frodigt vinträd, som satte frukt. Men ju
mer frukt han fick, dess flera altaren gjorde han åt sig;
ju bättre det gick hans land, dess präktigare stoder reste
han. **2** Deras hjärtan voro hala; nu skola de lida vad de hava
förskyllt. Han skall själv bryta ned deras altaren, förstöra
deras stoder. **3** Ja, nu skola de få säga: "Vi hava blivit
utan konung, därför att vi icke fruktade HERREN. Dock,
en konung, vad skulle nu han kunna göra för oss?" **4** De
tala tomma ord, de svärja falska eder, de sluta förbund;
men såsom en bitter planta skjuter domen upp ur markens
fåror. **5** För kalvarna i Bet-Aven skola Samariens inbyggare
få bekymmer; ja, för en sådan skall hans folk hava sorg,
och hans präster skola skria för hans skull, när hans skatter
föras bort från honom. **6** Också han själv skall bliva släpad
till Assyrien såsom en skänk åt Jarebs-konungen. Skam
skall Efraim uppbära, Israel skall komma på skam med
sina rådslag. **7** Det är förbi med Samariens konung; såsom
ett spån på vattnet far han hän. **8** Ödelagda bliva Avens
offerhöjder, som Israel så har försyndat sig med; törne
och tistel skall skjuta upp på deras altaren. Då skall man
säga till bergen: "Skylen oss", och till höjderna: "Fallen över
oss." **9** Israels synd når tillbaka ända till Gibeas dagar; där
hava de förblivit stående. Icke skulle hämndekriget mot de
orättfärdiga kunna nå dem i deras Gibea? **10** Jo, när mig så
lyster, tuktar jag dem; då skola folken församlas mot dem
och oka dem ihop med deras båda missgärningsverk. **11**
Efraim har varit en hemtam kalv, som fann behag i att gå på
trösklogen; och jag har skonat hans frodiga hals. Nu skall
jag spänna Efraim i oket, Juda skall gå för plogen, Jakob
för harven. **12** Sån ut åt eder i rättfärdighet, skörden efter
kärlekens bud, bryten eder ny mark; ty det är tid att söka
HERREN, för att han skall komma och låta rättfärdighet
regna över eder. **13** I haven plöjt ogudaktighet, orättfärdighet
haven I skördat, I haven ätit lögnaktighets frukt, i förlitande
på eder väg, på edra många hjältar. **14** Men ett stridslarm
skall uppstå bland edra stammar, och alla edra fästen skola
ödeläggas, såsom Bet-Arbel ödelades av Salman på stridens
dag, då man krossade både mödrar och barn. **15** Sådant
skall Betel tillskynda eder, för eder stora ondskas skull. När
morgonrodnaden går upp, är det förbi, förbi med Israels
konung!

11 När Israel var ung, fick jag honom kär, och ut ur
Egypten kallade jag min son. **2** Men ju mer de hava
blivit kallade, dess mer hava de dragit sig undan; de frambära
offer åt Baalerna, och åt belätena tända de offereld. **3** Och
likväl var det jag som lärde Efraim att gå, och som tog dem
upp i mina armar. Men de förstodo icke att jag ville hela

dem. 4 Med lena band drog jag dem, med kärlekens tåg; jag
lättade oket över deras halsar, jag sänkte mig ned till dem
och gav dem föda. 5 Borde de då icke få vända tillbaka till
Egyptens land eller få Assur till sin konung, eftersom de icke
vilja omvända sig? 6 Ja, svärdet skall rasa i deras städer
och förstöra deras bommar och frossa omkring sig, för deras
anslags skull. 7 Ty mitt folks håg står till avfall från mig; och
huru mycket man än kallar dem till den som är därovan, så
höjer sig ändå ingen. 8 Men huru skall jag kunna giva dig till
pris, Efraim, och låta dig fara, Israel? Icke kan jag giva dig till
pris såsom Adma och låta det gå dig såsom Seboim? Mitt
hjärta vänder sig i mig, all min barmhärtighet vaknar. 9 Jag
vill icke låta dig känna min vredes glöd, jag skall icke vidare
fördärva Efraim. Ty jag är Gud och icke en människa; helig
är jag bland eder, och med vrede vill jag ej komma. 10 Efter
HERREN skola de så draga åstad, och han skall ryta såsom
ett lejon; ja, han skall upphäva ett rytande, och hans barn
skola då med bävan samlas västerifrån; 11 såsom fåglar
skola de med bävan komma från Egypten och såsom duvor
från Assurs land. Och sedan skall jag låta dem bo kvar i sina
hus, säger HERREN. 12 Efraim har omvärvt mig med lögn
och Israels hus med svek Juda är alltjämt trolös mot Gud,
mot den Helige, den Trofaste.

12 Efraim jagar efter vind och far efter östanväder;
beständigt går han framåt i lögn och våld. Med Assur
sluter man förbund, och olja för man till Egypten. 2 Men
HERREN skall gå till rätta med Juda och hemsöka Jakob,
såsom hans vägar förtjäna; efter hans gärningar skall han
vedergälla honom. 3 I moderlivet grep han sin broder i hälen,
och i sin mandomskraft kämpade han med Gud. 4 Ja, han
kämpade med ängeln och vann seger, han grät och bad
honom om nåd. I Betel mötte han honom, och där talade han
med oss. 5 Och HERREN, härskarornas Gud, "HERREN" är
hans namn. 6 Så vänd nu om till din Gud; håll fast vid kärlek
och rätt, och förbida din Gud beständigt. 7 Kanaans folk går
med falsk våg i sin hand, det älskar orättrådig vinning; 8
så säger ock Efraim: "Jag har ju blivit rik, jag har förvärvat
mig gods; vad jag än gör, skall det ej draga över mig skuld
som kan räknas för synd." 9 Men jag som är HERREN, din
Gud, alltsedan du var i Egyptens land, jag skall återigen
låta dig bo i tält, likasom vid eder högtid. 10 Jag har talat till
profeterna, jag har låtit dem skåda mångahanda syner, och
genom profeterna har jag talat i liknelser. 11 Är nu Gilead ett
ogärningsnäste, där allenast falskhet råder, och offrar man
tjurar i Gilgal, så skola ock deras altaren bliva lika stenrösen
vid markens fåror. 12 Och Jakob flydde till Arams mark
Israel tjänade för en kvinna, för en kvinnas skull vaktade han
hjorden. 13 Men genom en profet förde HERREN Israel upp
ur Egypten, och genom en profet blev folket bevarat. 14
Efraim har uppväckt bitter förtörnelse; hans Herre skall låta
hans blodskulder drabba honom och låta hans smädelser
falla tillbaka på honom själv.

13 Så ofta Efraim tog till orda, uppstod skräck; högt
tronade han i Israel. Men han ådrog sig skuld genom
Baal och måste så dö. 2 Och ännu fortgå de i sin synd;
av sitt silver göra de sig gjutna beläten, avgudar efter sitt
eget förstånd, alltsammans konstarbetares verk. Till sådana
ställa de sina böner; under det att de slakta människor, giva
de sin hyllningskyss åt kalvar. 3 Därför skola de bliva lika
morgonskyn, lika daggen som tidigt försvinner, lika agnar
som blåsa bort ifrån tröskplatsen och lika rök som flyr hän ur
ett rökfång. 4 Men jag är HERREN, din Gud, alltsedan du
var i Egyptens land; utom mig vet du ej av någon Gud, och
ingen annan frälsare finnes än jag. 5 Det var jag som lät mig
vårda om dig i öknen, i den brännande torkans land. 6 Men
ju bättre bete de fingo, dess mättare blevo de, och när de
voro mätta till fyllest, blevo deras hjärtan högmodiga; och så
glömde de mig. 7 Då blev jag mot dem såsom ett lejon;
lik en panter lurar jag nu vid vägen. 8 Jag kommer över
dem såsom en björninna från vilken man har tagit ungarna,
jag river sönder deras hjärtans hölje; jag uppslukar dem
på stället, lik en lejoninna, lik ett vilddjur som söndersliter
dem. 9 Det har blivit ditt fördärv, o Israel, att du satte dig upp
mot mig som var din hjälp. 10 Var är nu din konung, som
skulle bereda dig frälsning i alla dina städer? Och var har du
dina domare, du som sade: "Låt mig få konung och furstar"?
11 Ja, en konung skall jag giva dig i min vrede, och i min
förgrymmelse skall jag åter taga honom bort. 12 Efraims
missgärning är samlad såsom i en pung, och hans synd
är i förvar. 13 En barnaföderskas vånda skall komma över
honom. Han är ett oförnuftigt foster, som icke kommer fram i
födseln. när tiden är inne. 14 Skulle jag förlossa sådana ur
dödsrikets våld, köpa dem fria ifrån döden? -- Var har du
dina hemsökelser, du död? Var har du din pest, du dödsrike?
Ånger må vara fördold för mina ögon. **(Sheol h7585)** 15 Bäst
han står där frodig bland sina bröder skall en östanvind
komma, ett HERRENS väder, som stiger upp från öknen; då
skall hans brunn komma på skam och hans källa sina ut.
Den vinden rycker bort de skatter han har samlat av alla
slags dyrbara håvor. 16 Samarien skall lida vad det har
förskyllt genom sin gensträvighet mot sin Gud. Inbyggarna
skola falla för svärd, deras späda barn skola bliva krossade
och deras havande kvinnor skall man upprista.

14 Vänd om, o Israel, till HERREN, din Gud; ty genom din
missgärning har du kommit på fall. **2** Tagen med eder
böneord, och vänden så åter till HERREN; sägen till honom:
"Skaffa bort all missgärning, och tag fram goda håvor, så
vilja vi hembära dig våra läppars offer, såsom man offrar
tjurar. **3** Hos Assur skola vi ej mer söka vår frälsning, vi skola
icke vidare stiga till häst. våra händers verk skola vi icke
mer kalla för vår Gud. Ty hos dig är det som den faderlöse
undfår barmhärtighet." **4** Ja, deras avfällighet vill jag hela,
jag vill bevisa dem kärlek av hjärtat, ty min vrede har vänt
sig ifrån dem. **5** Jag skall bliva för Israel såsom dagg, han
skall blomstra såsom en lilja, och såsom Libanons skog skall
han skjuta rötter. **6** Telningar skola utgå från honom, han
skall bliva lik ett olivträd i fägring och doft skall han sprida
såsom Libanon. **7** De som bo i hans skugga skola åter
få odla säd och skola grönska såsom vinträd; hans namn
skall vara såsom Libanons vin. **8** Men vad har jag då mer
att skaffa med avgudarna, du Efraim! Jag själv vill ju giva
bönhörelse och se till honom. Ja, lik en grönskande cypress
vill jag bliva; hos mig skall finnas frukt att hämta för dig. **9**
Den som är vis, han akte härpå; den som är förståndig, han
besinne detta. Ty HERRENS vägar äro rätta, och på dem
vandra de rättfärdiga, men överträdarna komma där på fall.

Joel

1 Detta är HERRENS ord som kom till Joel, Petuels son.
2 Hören detta, I gamle, och lyssnen härtill, I landets
alla inbyggare. Har något sådant skett förut i edra dagar
eller i edra fäders dagar? **3** Nej, om detta mån I förtälja
för edra barn, och edra barn må förtälja därom för sina
barn, och deras barn för ett kommande släkte. **4** Vad
som blev kvar efter gräsgnagarna, det åto gräshopporna
upp; och vad som blev kvar efter gräshopporna, det åto
gräsbitarna upp; och vad som blev kvar efter gräsbitarna det
åto gräsfrätarna upp. **5** Vaknen upp, I druckne, och gråten;
ja, jämren eder, alla I som dricken vin, över att druvsaften
är ryckt undan eder mun. **6** Ty ett folk har dragit upp över
mitt land, ett mäktigt, ett som ingen kan räkna; det har
tänder likasom lejon, och dess kindtänder likna lejoninnors.
7 Mina vinträd har det förött, och mina fikonträd har det
brutit ned det har skalat dem nakna och kastat dem undan;
vitnade äro deras rankor. **8** Klaga likasom en jungfru som
bär sorgdräkt efter sin ungdoms brudgum **9** Spisoffer och
drickoffer äro försvunna ifrån HERRENS hus; prästerna
sörja, HERRENS tjänare. **10** Fälten äro förödda, marken
ligger sörjande, ty säden är förödd, vinet borttorkat, oljan
utsinad. **11** Åkermännen stå med skam, vingårdsmännen
jämra sig, över vetet och över kornet; ty skörden på marken
är förstörd. **12** Vinträden äro förtorkade och fikonträden
försmäkta; granatträden och palmerna och äppelträden och
alla andra träd på marken hava torkat bort. Ja, all fröjd har
vissnat och flytt ifrån människors barn. **13** Kläden eder i
sorgdräkt och klagen, I präster; jämren eder, I som tjänen
vid altaret; gån in och sitten i sorgdräkt natten igenom, I
min Guds tjänare, eftersom eder Gud hus måste sakna
spisoffer och drickoffer **14** Pålysen en helig fasta, lysen ut
en högtidsförsamling; församlen de gamla, ja, alla landets
inbyggare, till HERRENS, eder Guds, hus; och ropen så
till HERREN. **15** Ve oss, vilken dag! ty HERRENS dag är
nära, och såsom våld från den Allsvåldige kommer den.
16 Har icke vår bärgning blivit förstörd mitt för våra ögon?
har icke glädje och fröjd försvunnit ifrån var Guds hus?
17 Utsädet ligger förtorkat under mullen, förrådshusen stå
öde, ladorna få förfalla, ty säden är borttorkad. **18** Huru
stönar icke boskapen! Huru ängslas ej fäkreaturens hjordar!
De finna ju intet bete. Ja, också fårhjordarna få lida under
skulden. **19** Till dig, HERRE, ropar jag, nu då en eld har
förtärt betesmarkerna i öknen och en eldslåga har förbränt
alla träd på marken. **20** Ja, också markens djur ropa med
trängtan till dig, eftersom vattenbäckarna äro uttorkade och
betesmarkerna i öknen äro förtärda av eld.

2 Stöten i basun på Sion, och blåsen larmsignal på
mitt heliga berg; må alla landets inbyggare darra! Ty
HERRENS dag kommer, ja, den är nära; **2** en dag av
mörker och tjocka, en dag av moln och töcken, lik en gryning
som breder ut sig över bergen. Ett stort och mäktigt folk
kommer, ett vars like aldrig någonsin har funnits och ej heller
hädanefter skall uppstå, intill senaste släktens år. **3** Framför
dem går en förtärande eld och bakom dem kommer en
förbrännande låga. Likt Edens lustgård var landet framför
dem, men bakom dem är det en öde öken; ja, undan dem
finnes ingen räddning. **4** De te sig likasom hästar, och såsom
stridshästar hasta de åstad. **5** Med ett rassel likasom av
vagnar spränga de fram över bergens toppar, med ett brus
såsom av en eldslåga, när den förtär strå; de äro såsom ett
mäktigt folk, ordnat till strid. **6** Vid deras åsyn gripas folken
av ångest, alla ansikten skifta färg. **7** Såsom hjältar hasta de
åstad, lika stridsmän bestiga de murarna; var och en går sin
väg rakt fram, och ingen tager miste om sin stråt. **8** Den ene
tränger icke den andre, var och en går sin givna bana; mitt
igenom vapnen störta de fram utan hejd. **9** I staden rusa
de in på murarna hasta de åstad, i husen tränga de upp,
genom fönstren bryta de sig väg, såsom tjuvar göra. **10** Vid
deras åsyn darrar jorden, och himmelen bävar; solen och
månen förmörkas, och stjärnorna mista sitt sken. **11** Och
HERREN låter höra sin röst framför sin här ty hans skara är
mycket stor, mäktig är den skara som utför hans befallning.
Ja, HERRENS dag är stor och mycket fruktansvärd vem kan
uthärda den? **12** Dock, nu mån I vända om till mig av allt
edert hjärta, säger HERREN, med fasta och gråt och klagan.
13 Ja, riven sönder edra hjärtan, icke edra kläder, och vänden
om till HERREN, eder Gud; ty nådig och barmhärtig är han,
långmodig och stor i mildhet, och sådan att han ångrar det
onda. **14** Måhända vänder han om och ångrar sig och lämnar
kvar efter sig någon välsignelse, till spisoffer och drickoffer
åt HERREN, eder Gud. **15** Stöten i basun på Sion, pålysen
en helig fasta lysen ut en högtidsförsamling; **16** församlen
folket, pålysen en helig sammankomst, kallen tillhopa de
gamla församlen de små barnen, jämväl dem som ännu
dia vid bröstet brudgummen må komma ur sin kammare
och bruden ur sitt gemak. **17** Mellan förhuset och altaret
må prästerna, HERRENS tjänare, hålla klagogråt och säga:
"HERRE, skona ditt folk, och låt icke din arvedel bliva till
smälek, till ett ordspråk bland hedningarna Varför skulle
man få säga bland folken: 'Var är nu deras Gud?'" **18** Så
upptändes då HERREN till nitälskan för sitt land, och han

ömkade sig över sitt folk; 19 HERREN svarade och sade till
sitt folk: Se, jag vill sända eder säd och vin och olja, så att I
fån mätta eder därav, och jag skall icke mer låta eder bliva
till smälek bland hedningarna. 20 Och nordlandsskaran skall
jag förjaga långt bort ifrån eder, jag skall driva den undan till
ett torrt och öde Land, dess förtrupp till Östra havet och dess
eftertrupp till Västra havet. Och stank skall stiga upp därav,
ja, vämjelig lukt skall stiga upp därav, eftersom den har tagit
sig för så stora ting. 21 Frukta icke, du land, utan fröjda dig
och gläds, ty stora ting har HERREN tagit sig för 22 Frukten
icke, I markens djur, ty betesmarkerna i öknen grönska, och
träden bära sin frukt, fikonträden och vinträden giva sin kraft.
23 Och fröjden eder, I Sions barn, varen glada i HERREN,
eder Gud; ty han giver eder höstregn, i rätt tid, han som
ock förr sände ned över eder regn, både höst och vår. 24
Så skola logarna fyllas mod säd och pressarna flöda över
av vin och olja. 25 Och jag skall giva eder gottgörelse för
de årsgrödor som åtos upp av gräshopporna, gräsbitarna,
gräsätarna och gräsgnagarna, den stora här som jag sände
ut mot eder. 26 Och I skolen få äta till fyllest och bliva
mätta; och då skolen I lova HERRENS, eder Guds, namn,
hans som har handlat så underbart med eder; och mitt folk
skall icke komma på skam evinnerligen. 27 Och I skolen
förnimma att jag bor mitt i Israel, och att jag är HERREN,
eder Gud, och eljest ingen. Ja, mitt folk skall icke komma på
skam evinnerligen. 28 Och det skall ske därefter att jag skall
utgjuta min Ande över allt kött, och edra söner och edra
döttrar skola profetera, edra gamla män skola hava drömmar
edra ynglingar skola se syner; 29 också över dem som äro
tjänare och tjänarinnor skall jag i de dagarna utgjuta min
Ande. 30 Och jag skall låta tecken synas på himmelen och
på jorden: blod och eld och rökstoder. 31 Solen skall vändas
i mörker och månen i blod förrän HERRENS dag kommer,
den stora och fruktansvärda. 32 Men det skall ske att var och
en som åkallar HERRENS namn han skall varda frälst. Ty
på Sions berg och i Jerusalem skall finnas en räddad skara,
såsom HERREN har sagt; och till de undsluppna skola höra
de som HERREN kallar.

3 Ty se, i de dagarna och på den tiden, då jag åter upprättar
Juda och Jerusalem, 2 då skall jag samla tillhopa alla
hednafolk och föra dem ned till Josafats dal, och där skall jag
hålla dom över dem, för mitt folks och min arvedels, Israels,
skull, därför att de hava förskingrat dem bland hedningarna
och utskiftat mitt land. 3 Ja, de hava kastat lott om mitt
folk, gossarna hava de givit såsom betalning åt skökor, och
flickorna hava de sålt för vin, som de hava druckit upp. 4
Och du, Tyrus, och du, Sidon, och I, Filisteens alla kretsar,
vad förehaven också I mot mig? Haven I något att vedergälla
mig för, eller är det I som viljen begynna något mot mig?
Snart och med hast skall jag låta det I haven gjort komma
tillbaka över edra egna huvuden, 5 eftersom I haven tagit
mitt silver och mitt guld och fört mina skönaste klenoder
in i edra palats, 6 och eftersom I haven sålt Judas och
Jerusalems barn åt Javans barn, till att föras långt bort ifrån
sitt land. 7 Se, jag skall kalla dem åter från den ort dit I
haven sålt dem; och det som I haven gjort skall jag låta
komma tillbaka över edra egna huvuden. 8 Jag skall sälja
edra söner och döttrar i Juda barns hand, och de skola sälja
dem till sabéerna, folket i fjärran land. Ty så har HERREN
talat. 9 Ropen ut detta bland hednafolken, båden upp dem
till helig strid. Manen på hjältarna, må alla stridsmännen
komma och draga framåt. 10 Smiden edra plogbillar till svärd
och edra vingårdsknivar till spjut; den svagaste må känna
sig såsom en hjälte. 11 Skynden att komma, alla I folk har
omkring, och samlen eder tillhopa. Sänd, o HERRE, ditned
dina hjältar. 12 Ja, må hednafolken resa sig och draga åstad
till Josafats dal; ty där skall jag sitta till doms över alla folk
häromkring. 13 Låten lien gå, ty skörden är mogen. Kommen
och trampen, ty pressen är full; presskaren flöda över, så
stor är ondskan där. 14 Skaror hopa sig i Domens dal; ty
HERRENS dag är nära i Domens dal. 15 Solen och månen
förmörkas, och stjärnorna mista sitt sken. 16 Och HERREN
upphäver ett rytande från Sion, och från Jerusalem låter han
höra sin röst, så att himmelen och jorden bäva. Men för sitt
folk är HERREN en tillflykt och för Israels barn ett värn. 17
Och I skolen förnimma att jag är HERREN, eder Gud, som
bor på Sion, mitt heliga berg. Och Jerusalem skall vara en
helgad plats och främlingar skola icke mer draga ditin. 18 På
den tiden skall det ske att bergen drypa av druvsaft och
höjderna flöda av mjölk; och alla bäckar i Juda skola flöda
av vatten. Och en källa skall rinna upp i HERRENS hus och
vattna Akaciedalen. 19 Men Egypten skall bliva en ödemark,
och Edom skall varda en öde öken därför att de hava övat
våld mot Juda barn och utgjutit oskyldigt blod i sitt land. 20
Sedan skall Juda trona evinnerligen, och Jerusalem från
släkte till släkte. 21 Och jag skall utplåna deras blodskulder,
dem som jag icke allaredan har utplånat. Och HERREN
skall förbliva boende på Sion.

Amos

1 Detta är vad som talades av Amos, en bland herdarna från
Tekoa, vad han skådade angående Israel i Ussias, Juda
konungs, och Jerobeams, Joas' sons, Israels konungs, tid,
två år före jordbävningen. **2** Han sade: HERREN upphäver
ett rytande från Sion, och från Jerusalem låter han höra
sin röst. Då försänkas herdarnas betesmarker i sorg, och
Karmels topp förtorkas. **3** Så säger HERREN: Eftersom
Damaskus har trefalt förbrutit sig, ja, fyrfalt, skall jag icke
rygga mitt beslut: eftersom de hava tröskat Gilead med sina
tröskvagnar av järn. **4** Därför skall jag sända en eld mot
Hasaels hus, och den skall förtära Ben-Hadads palatser.
5 Jag skall bryta sönder Damaskus' bommar och utrota
invånarna i Bikeat-Aven och spirans bärare i Bet-Eden; och
Arams folk skall bliva bortfört till Kir, säger HERREN. **6** Så
säger HERREN: Eftersom Gasa har trefalt förbrutit sig, ja,
fyrfalt, skall jag icke rygga mitt beslut: eftersom de hava fört
bort allt folket såsom fångar och överlämnat dem åt Edom. **7**
Därför skall jag sända en eld mot Gasas murar, och den
skall förtära dess palatser. **8** Jag skall utrota invånarna i
Asdod och spirans bärare i Askelon; och jag skall vända min
hand mot Ekron, så att filistéernas sista kvarleva förgås,
säger Herren, HERREN. **9** Så säger HERREN: Eftersom
Tyrus har trefalt förbrutit sig, ja, fyrfalt, skall jag icke rygga
mitt beslut: eftersom de hava överlämnat allt folket såsom
fångar åt Edom, utan att tänka på sitt brödraförbund. **10**
Därför skall jag sända en eld mot Tyrus' murar, och den skall
förtära dess palatser. **11** Så säger HERREN: Eftersom Edom
har trefalt förbrutit sig, ja, fyrfalt, skall jag icke rygga mitt
beslut: eftersom han har förföljt sin broder med svärd och
förkvävt all barmhärtighet, och eftersom han oupphörligt har
låtit sin vrede rasa och ständigt behållit sin förgrymmelse.
12 Därför skall jag sända en eld mot Teman, och den skall
förtära Bosras palatser. **13** Så säger HERREN: Eftersom
Ammons barn hava trefalt förbrutit sig, ja, fyrfalt, skall jag
icke rygga mitt beslut: eftersom de hava uppristat havande
kvinnor i Gilead, när de ville utvidga sitt område. **14** Därför
skall jag tända upp en eld mot Rabbas murar, och den skall
förtära dess palatser, under härskri på stridens dag, under
storm på ovädrets dag. **15** Och deras konung skall vandra
bort i fångenskap, han själv och hans hövdingar med honom,
säger HERREN.

2 Så säger HERREN: Eftersom Moab har trefalt förbrutit
sig, ja, fyrfalt, skall jag icke rygga mitt beslut: eftersom
han har förbränt Edoms konungs ben till aska. **2** Därför
skall jag sända en eld mot Moab, och den skall förtära
Keriots palatser; och Moab skall omkomma under stridslarm,
under härskri vid basuners ljud, **3** Och jag skall utrota ur
landet den som är domare där, och alla dess furstar skall jag
dräpa jämte honom säger HERREN. **4** Så säger HERREN:
Eftersom Juda har trefalt förbrutit sig, ja, fyrfalt, skall jag icke
rygga mitt beslut: eftersom de hava förkastat HERRENS
lag och icke hållit hans stadgar, utan låtit förleda sig av
sina lögngudar, dem som ock deras fäder vandrade efter. **5**
Därför skall jag sända en eld mot Juda, och den skall förtära
Jerusalems palatser. **6** Så säger HERREN: Eftersom Israel
har trefalt förbrutit sig, ja, fyrfalt, skall jag icke rygga mitt
beslut: eftersom de sälja den oskyldige för penningar och
den fattige för ett par skor. **7** Ty de längta efter att se stoft
på de armas huvuden, och de vränga de ödmjukas sak.
Son och fader gå tillsammans till tärnan och ohelga så mitt
heliga namn. **8** På pantade kläder sträcker man sig invid
vart altare, och bötfälldas vin dricker man i sin Guds hus **9**
Och dock var det jag som förgjorde för dem amoréerna, ett
folk så högrest som cedrar och så väldigt som ekar; jag
förgjorde deras frukt ovantill och deras rötter nedantill. **10**
Det var jag som förde eder upp ur Egyptens land, och som
ledde eder i öknen i fyrtio år, så att I intogen amoréernas
land. **11** Och jag uppväckte somliga bland edra söner till
profeter och somliga bland edra unga män till nasirer. Är det
icke så, I Israels barn? säger HERREN. **12** Men I gåven
nasirerna vin att dricka, och profeterna bjöden I: "Profeteren
icke." **13** Se, därför skall jag låta ett gnissel uppstå i edert
land, likt gnisslet av en vagn som är fullastad med kärvar. **14**
Då skall ej ens den snabbaste finna någon undflykt, den
starkaste har då intet gagn av sin kraft, och hjälten kan
icke rädda sitt liv. **15** Bågskytten håller då icke stånd, den
snabbfotade kan icke rädda sitt liv, ej heller kan ryttaren
rädda sitt. **16** Ja, den som var modigast bland hjältarna skall
på den dagen fly undan naken, säger HERREN.

3 Hören följande ord, som HERREN har talat mot eder,
I Israels barn, ja, mot hela det släkte som jag har fört
upp ur Egyptens land. Så har han sagt: **2** Eder allena har
jag utvalt bland alla släkter på jorden; därför skall jag ock
hemsöka på eder alla edra missgärningar. **3** Färdas väl två
tillsammans, utan att de hava blivit ense därom? **4** Ryter ett
lejon i skogen, om det ej har funnit något rov? Upphäver ett
ungt lejon sin röst i kulan, utan att det har tagit ett byte?
5 Faller en fågel i snaran på marken, om intet garn har
blivit utlagt för den? Springer snaran upp från marken, utom
när den gör någon fångst? **6** Eller stöter man i basun i en
stad, utan att folket förskräckes? Eller drabbas en stad av

något ont, utan att HERREN har skickat det? 7 Sannerligen,
Herren, HERREN gör alls intet utan att hava uppenbarat
sitt råd för sina tjänare profeterna. 8 När lejonet ryter, vem
skulle då icke frukta? När Herren, HERREN talar, vem skulle
då icke profetera? 9 Ropen ut över Asdods palatser och
över palatsen i Egyptens land; sägen: Församlen eder till
Samarias berg, och sen huru stor förvirring där råder, och
huru man övar förtryck därinne. 10 Man förstår icke där
att göra vad rätt är, säger HERREN; man hopar våld och
fördärv i sina palats. 11 Därför säger Herren, HERREN så:
Trångmål skall komma och omvärva landet, ditt starka fäste
skall du mista, det skall störtas ned; och dina palats skola
varda utplundrade. 12 Så säger HERREN: Likasom när en
herde ur lejonets gap räddar allenast ett par benpipor eller
snibben av ett öra, så skola Israels barn bliva räddade,
desamma som nu i Samaria sitta i sina soffors hörn och
på sina bäddars sidendamast. 13 Hören och betygen inför
Jakobs hus, säger Herren, HERREN, härskarornas Gud:
14 Den dag då jag på Israel hemsöker dess överträdelser,
då skall jag ock hemsöka Betels altaren, så att altarhornen
bliva avhuggna och falla till jorden. 15 Och jag skall slå ned
både vinterhus och sommarhus, och elfenbenshusen skola
bliva förstörda, ja, en myckenhet av hus skall då få en ände,
säger HERREN.

4 Hören detta ord, I Basans-kor på Samarias berg, I som
förtrycken de arma och öven våld mot de fattiga, I som
sägen till edra män: "Skaffen hit, så att vi få dricka." 2 Herren,
HERREN har svurit vid sin helighet: Se, dagar skola komma
över eder, då man skall hämta upp eder med metkrokar
och eder sista kvarleva med fiskkrokar. 3 Då skolen I söka
eder ut, var och en genom närmaste rämna i muren, och
eder Harmonsbild skolen I då kasta bort, säger HERREN.
4 Kommen till Betel och bedriven eder synd till Gilgal och
bedriven än värre synd; frambären där på morgonen edra
slaktoffer, på tredje dagen eder tionde. 5 Förbrännen syrat
bröd till lovoffer, lysen ut och kungören frivilliga offer. Ty
sådant älsken I ju, I Israels barn, säger Herren, HERREN. 6
Jag lät eder gå med tomma munnar i alla edra städer, jag lät
eder sakna bröd på alla edra orter. Och likväl haven I icke
omvänt eder till mig, säger HERREN. 7 Jag förhöll regnet
för eder, när ännu tre månader återstodo till skördetiden;
jag lät det regna över en stad, men icke över en annan;
en åker fick regn, men en annan förtorkades, i det att regn
icke kom därpå. 8 Ja, två, tre städer måste stappla bort
till en och samma stad för att få vatten att dricka, utan att
de ändå kunde släcka sin törst. Och likväl haven I icke
omvänt eder till mig, säger HERREN. 9 Jag slog eder säd
med sot och rost; edra många trädgårdar och vingårdar,
edra fikonträd och olivträd åto gräsgnagarna upp. Och likväl
haven I icke omvänt eder till mig, säger HERREN. 10 Jag
sände ibland eder pest, likasom i Egypten; jag dräpte edra
unga män med svärd och lät edra hästar bliva tagna såsom
byte; och stanken av edra fallna skaror lät jag stiga upp och
komma eder i näsan. Och likväl haven I icke omvänt eder till
mig, säger HERREN. 11 Jag lät omstörtning drabba eder,
likasom när Gud omstörtade Sodom och Gomorra; och I
voren såsom en brand, ryckt ur elden. Och likväl haven I icke
omvänt eder till mig, säger HERREN. 12 Därför skall jag göra
så med dig, Israel; och eftersom jag nu skall göra så med
dig, därför bered dig, Israel, att möta din Gud. 13 Ty se, han
som har danat bergen och skapat vinden, han som kan yppa
för människan hennes hemligaste tankar, han som kan göra
morgonrodnaden till mörker, och som går fram över jordens
höjder -- HERREN, härskarornas Gud, är hans namn.

5 Hören följande ord, som jag vill uppstämma såsom
klagosång över eder, I av Israels hus: 2 "Fallen är hon
och kan icke mer stå upp, jungfrun Israel! Hon ligger slagen
till marken i sitt land; ingen reser henne upp." 3 Ty så säger
Herren, HERREN: Den stad varifrån tusen plägade draga ut
skall få behålla hundra kvar, och den stad varifrån hundra
plägade draga ut skall få behålla tio kvar, i Israels hus. 4
Ty så säger HERREN till Israels hus: Söken mig, så fån I
leva. 5 Men söken icke Betel, kommen icke till Gilgal, och
dragen ej bort till Beer-Seba; ty Gilgal skall bliva bortfört i
fångenskap, och Betel skall hemfalla åt fördärvet. 6 Söken
HERREN så fån I leva; varom icke, så skall han komma över
Josefs hus lik en eld; och elden skall bränna, och ingen skall
släcka den, till att rädda Betel. 7 I som förvandlen rätten
till malört och slån rättfärdigheten ned till jorden, veten: 8
han som har gjort Sjustjärnorna och Orion, han som kan
förvandla svarta mörkret till morgon och göra dagen mörk
såsom natten, han som kallar på havets vatten och gjuter
det ut över jorden -- HERREN är hans namn. 9 Och han
låter fördärv ljunga ned över starka fästen; ja, över fasta
borgar kommer fördärv. 10 Dessa hata i porten den som
försvarar vad rätt är och räkna såsom en styggelse den som
talar sanning. 11 Därför, eftersom I trampen på den arme
och tagen ifrån honom hans säd såsom skatt, därför hören;
om I än byggen hus av huggen sten, skolen I icke få bo i
dem, och om I än planteren sköna vingårdar, skolen I icke få
dricka vin från dem. 12 Ty jag vet att edra överträdelser äro
många och edra synder talrika, I den rättfärdiges förtryckare,
som tagen mutor och vrängen rätten för de fattiga i porten.
13 Därför måste den förståndige tiga stilla i denna tid; ty det

är en ond tid. 14 Söken vad gott är, och icke vad ont är,
på det att I mån leva. Då skall Herren, härskarornas Gud,
vara med eder, såsom I menen honom vara. 15 Haten vad
ont är, och älsken vad gott är, och hållen rätten vid makt i
porten; kanhända skall då Herren, härskarornas Gud, vara
nådig mot Josefs kvarleva. 16 Därför, så säger HERREN,
härskarornas Gud, Herren: På alla torg skall dödsklagan
ljuda, och på alla gator skall man ropa: "Ack ve! Ack ve!"
Åkermännen skall man mana att brista ut i jämmer, och
dödsklagan skall höjas av dem som äro förfarna i sorgesång;
17 ja, i alla vingårdar skall dödsklagan ljuda, ty jag skall
gå fram mitt ibland eder, säger HERREN. 18 Ve eder som
åstunden HERRENS dag! Vad viljen I med HERRENS dag?
Den är mörker och icke ljus. 19 Då går det, såsom när någon
flyr för ett lejon, men därvid mötes av en björn, och när han
då söker tillflykt i sitt hus, bliver han stungen av en orm, vid
det han sätter handen mot väggen. 20 Ja, HERRENS dag är
mörker och icke ljus, den är töcken utan något solsken. 21
Jag hatar edra fester, jag är led vid dem, och jag finner intet
behag i edra högtidsförsamlingar. 22 Ty om I än offren åt mig
brännoffer, jämte edra spisoffer, så har jag dock ingen lust till
dem, ej heller gitter jag se edra tackoffer av gödda kalvar. 23
Hav bort ifrån mig dina sångers buller; jag gitter icke höra ditt
psaltarspel. 24 Men må rätten flöda fram såsom vatten, och
rättfärdigheten lik en bäck som aldrig sinar. 25 Framburen
I väl åt mig slaktoffer och spisoffer under de fyrtio åren i
öknen, I av Israels hus? 26 Så skolen I nu nödgas taga
med eder Sickut, eder konung, och Kiun, eder avgudabild,
stjärnguden, som I haven gjort åt eder; 27 och jag skall
låta eder föras åstad i fångenskap ända bortom Damaskus,
säger han vilkens namn är HERREN, härskarornas Gud.

6 Ve eder, I säkre på Sion, I sorglöse på Samarias berg,
I ädlingar bland förstlingsfolket, I som Israels hus plägar
vända sig till! 2 Gån åstad till Kalne och sen efter, dragen
därifrån till Stora Hamat, och faren så ned till filistéernas Gat:
äro de bättre än rikena här, eller är deras område större än
edert område? 3 Ve eder, I som menen att olycksdagen skall
vara fjärran, men likväl inbjuden våldet att trona hos eder; 4
I som liggen på soffor av elfenben och haven det makligt
på edra bäddar; I som äten lamm, utvalda ur hjorden, och
kalvar, hämtade från gödstallet; 5 I som skrålen visor till
harpans ljud och tänken ut åt eder musikinstrumenter såsom
David; 6 I som dricken vin ur stora bålar och bruken salvor
av yppersta olja, men icke bekymren eder om Josefs skada!
7 Fördenskull skola nu dessa främst föras bort i fångenskap;
de som nu hava det så makligt få då sluta med sitt skrål. 8
Herren, HERREN har svurit vid sig själv, säger HERREN,
härskarornas Gud: Jakobs stolthet är mig en styggelse, och
hans palatser hatar jag; jag skall giva staden till pris med allt
vad däri är. 9 Och det skall ske, att om än tio män finnas kvar
i ett och samma hus, så skola de likväl alla dö. 10 När sedan
en frände till någon av de döda med förbrännarens hjälp vill
skaffa benen ut ur huset, och därvid ropar till en som är i det
inre av huset: "Finnes här någon mer än du?", då måste
denne svara: "Ingen"; och den förre skall då säga: "Rätt så,
stillhet må råda; ty HERRENS namn får icke bliva nämnt."
11 Ty se, på HERRENS bud skola de stora husen bliva
slagna i spillror och de små husen i splittror. 12 Kunna väl
hästar springa uppför en klippbrant, eller plöjer man där med
oxar? -- eftersom I viljen förvandla rätten till en giftplanta och
rättfärdighetens frukt till malört, 13 I som glädjen eder över
det som är intet värt och sägen: "Genom vår egen styrka
hava vi ju berett oss horn." 14 Ty se, jag skall uppväcka ett
folk mot eder, I av Israels hus, säger Herren, härskarornas
Gud; och de skola förtrycka edert land, från det ställe där
vägen går till Hamat ända till Hedmarksbäcken.

7 Följande syn lät Herren, HERREN mig se; Jag såg
gräshoppor skapas, när sommargräset begynte växa
upp; och det var sommargräset efter kungsslåttern. 2 När så
dessa hade ätit upp alla markens örter, sade jag: "Herre,
HERRE, förlåt. Huru skall Jakob kunna bestå, han som är så
ringa?" 3 Då ångrade HERREN detta. "Det skall icke ske",
sade HERREN. 4 Följande syn lät Herren, HERREN mig
se: Jag såg Herren, HERREN nalkas för att utföra sin sak
genom eld; och elden förtärde det stora djupet och höll på att
förtära arvedelslandet. 5 Då sade jag: "Herre, HERRE, håll
upp. Huru skall Jakob kunna bestå, han som är så ringa?" 6
Då ångrade HERREN detta. "Icke heller detta skall ske",
sade Herren, HERREN. 7 Följande syn lät han mig se: Jag
såg Herren stå på en mur, uppförd efter sänklod, och i sin
hand höll han ett sänklod. 8 Och HERREN sade till mig:
"Vad ser du, Amos?" Jag svarade: "Ett sänklod." Då sade
Herren: "Se, jag skall hänga upp ett sänklod mitt ibland
mitt folk Israel; jag kan icke vidare tillgiva dem. 9 Isaks
offerhöjder skola bliva ödelagda och Israels helgedomar
förstörda, och mot Jerobeams hus skall jag uppresa mig
med svärdet." 10 Men Amasja, prästen i Betel, sände till
Jerobeam, Israels konung, och lät säga: "Amos förehar en
sammansvärjning mot dig, mitt i Israels hus. Landet kan icke
härda ut med allt hans ordande. 11 Ty så har Amos sagt:
'Jerobeam skall dö för svärd, och Israel skall föras bort i
fångenskap ur sitt land.'" 12 Och Amasja sade till Amos: "Du
siare, gå din väg och sök din tillflykt i Juda land; där må du
äta ditt bröd, och där må du profetera. 13 Men i Betel får du

icke vidare profetera, ty det är en konungslig helgedom och
ett rikets tempel." 14 Då svarade Amos och sade till Amasja:
"Jag är varken en profet eller en profetlärljunge, jag är en
boskapsherde, som lever av mullbärsfikon. 15 Men HERREN
tog mig från hjorden; HERREN sade till mig: 'Gå åstad och
profetera för mitt folk Israel.' 16 Så hör nu HERRENS ord.
Du säger: 'Profetera icke mot Israel och predika icke mot
Isaks hus.' 17 Därför säger HERREN så: Din hustru skall
bliva en sköka i staden, dina söner och döttrar skola falla för
svärd, ditt land skall bliva utskiftat med mätsnöre, själv skall
du dö i ett orent land, och Israel skall föras bort i fångenskap
ur sitt land."

8 Följande syn lät Herren, HERREN mig se; Jag såg en
korg med mogen frukt. 2 Och han sade: "Vad ser du,
Amos?" Jag svarade: "En korg med mogen frukt." Då sade
HERREN till mig: "Mitt folk Israel är moget till undergång; jag
kan icke vidare tillgiva dem. 3 Och sångerna i palatset skola
på den dagen förbytas i jämmer, säger Herren, HERREN;
man skall få se lik i mängd, överallt skola de ligga kastade;
ja, stillhet må råda!" 4 Hören detta, I som stån den fattige
efter livet och viljen göra slut på de ödmjuka i landet, 5 I som
sägen: "När är då nymånadsdagen förbi, så att vi få sälja
säd, och sabbaten, så att vi få öppna vårt sädesförråd? Då
vilja vi göra efa-måttet mindre och priset högre och förfalska
vågen, så att den visar orätt vikt. 6 Då vilja vi köpa de arma
för penningar och den fattige för ett par skor; och avfall av
säden vilja vi då sälja såsom säd." 7 HERREN har svurit
vid Jakobs stolthet: Aldrig skall jag förgäta detta allt som
de hava gjort. 8 Skulle jorden icke darra, när sådant sker,
och skulle icke alla dess inbyggare sörja? Skulle icke hela
jorden höja sig såsom Nilen och röras upp och åter sjunka
såsom Egyptens flod? 9 Och det skall ske på den dagen,
säger Herren, HERREN, att jag skall låta solen gå ned i dess
middagsglans och låta jorden sjunka i mörker mitt på ljusa
dagen. 10 Jag skall förvandla edra högtider till sorgetider och
alla edra sånger till klagovisor. Jag skall hölja säcktyg kring
allas länder och göra alla huvuden skalliga. Jag skall låta det
bliva, såsom när man sörjer ende sonen, och låta det sluta
med en bedrövelsens dag. 11 Se dagar skola komma, säger
Herren, HERREN, då jag skall sända hunger i landet: icke
en hunger efter bröd, icke en törst efter vatten, utan efter att
höra HERRENS ord. 12 Då skall man driva omkring från hav
till hav, och från norr till öster, och färdas hit och dit för att
söka efter HERRENS ord, men man skall icke finna det.
13 På den dagen skola de försmäkta av törst, edra sköna
jungfrur och edra unga män, 14 desamma som nu svärja vid
Samariens syndaskuld och säga: "Så sant din gud lever,
o Dan", och: "Så sant den lever, som man dyrkar i Beer-
Seba." De skola falla och icke mer stå upp.

9 Jag såg HERREN stå invid altaret, och han sade: Slå till
pelarhuvudena, så att trösklarna bäva, och låt spillrorna
falla över huvudet på alla där. Deras sista kvarleva skall jag
sedan dräpa med svärd. Ingen av dem skall kunna undfly,
ingen av dem kunna rädda sig. 2 Om de än bröte sig in
i dödsriket, så skulle min hand hämta dem fram därifrån;
och fore de än upp till himmelen, så skulle jag störta dem
ned därifrån. (Sheol h7585) 3 Gömde de sig än på toppen av
Karmel, så skulle jag där leta fram dem och hämta dem
ned; och dolde de sig än undan min åsyn på havets botten,
så skulle jag där mana ormen fram att stinga dem. 4 Om
de läte föra sig bort i fångenskap av sina fiender, skulle
jag bjuda svärdet att där komma och dräpa dem. Ja, jag
skall låta mitt öga vila på dem, till deras olycka och icke
till deras lycka. 5 Ty Herren, HERREN Sebaot, han som
rör vid jorden, då försmälter den av ångest och alla dess
inbyggare sörja, ja, hela jorden höjer sig såsom Nilen och
sjunker åter såsom Egyptens flod; 6 han som bygger sin
sal i himmelen och befäster sitt valv över jorden, han som
kallar på havets vatten och gjuter det ut över jorden --
HERREN är hans namn. 7 Ären I icke för mig lika med
etiopiernas barn, I Israels barn? säger HERREN. Förde jag
icke Israel upp ur Egyptens land och filistéerna ifrån Kaftor
och araméerna ifrån Kir? 8 Se, Herrens, HERRENS ögon
äro vända mot detta syndiga rike, och jag skall förgöra det
från jordens yta. Dock vill jag icke alldeles förgöra Jakobs
hus, säger HERREN. 9 Ty se, jag skall låta ett bud utgå, att
Israels hus må bliva siktat bland alla hednafolken, såsom
siktades det i ett såll; icke det minsta korn skall falla på
jorden. 10 Alla syndare i mitt folk skola dö för svärdet,
de som nu säga: "Oss skall olyckan ej nalkas, över oss
skall den icke komma." 11 På den dagen skall jag upprätta
Davids förfallna hydda; jag skall mura igen dess revor och
upprätta dess ruiner och bygga upp den, sådan den var i
forna dagar; 12 så att de få taga i besittning vad som är kvar
av Edom och av alla hedningar som hava uppkallats efter
mitt namn, säger HERREN, han som skall göra detta. 13 Se,
dagar skola komma, säger HERREN, då plöjaren skall följa
skördemannen i spåren, och druvtramparen såningsmannen,
då bergen skola drypa av druvsaft och alla höjder skola
försmälta. 14 Då skall jag åter upprätta mitt folk Israel; när
de bygga upp sina ödelagda städer, skola de ock få bo i
dem; när de plantera vingårdar, skola de ock få dricka vin
från dem; när de anlägga trädgårdar, skola de ock få äta
deras frukt. 15 Jag skall då plantera dem i deras eget land,

och de skola icke mer ryckas upp ur det land som jag har
givit dem, säger HERREN, din Gud.

Obadja

1 Detta är Obadjas syn. Så säger Herren, HERREN om
Edom: Ett budskap hava vi hört från HERREN, och en
budbärare är utsänd bland folken: "Upp, ja, låt oss stå upp
och strida mot det!" **2** Se, jag skall göra dig ringa bland
folken, djupt föraktad skall du bliva. **3** Ditt hjärtas övermod
har bedragit dig, där du sitter ibland bergsklyftorna i den
höga boning och säger i ditt hjärta: "Vem kan störta mig ned
till jorden?" **4** Om du än byggde ditt näste så högt uppe som
örnen, ja, om det än bleve förlagt mitt ibland stjärnorna, så
skulle jag dock störta dig ned därifrån, säger HERREN. **5**
När tjuvar komma över dig, och rövare om natten, ja då är
det förbi med dig. Sannerligen, de skola stjäla så mycket
dem lyster. När vinbärgare komma över dig, sannerligen, en
ringa efterskörd skola de lämna kvar. **6** Huru genomsökt skall
icke Esau bliva, huru skola ej hans dolda skatter letas fram!
7 Ut till gränsen skola de driva dig, alla dina bundsförvanter;
dina vänner skola svika dig och skola taga väldet över dig. I
stället för att giva dig bröd skola de lägga en snara på din
väg, där du icke kan märka den. **8** Sannerligen, på den
dagen, säger HERREN skall jag förgöra de vise i Edom och
allt förstånd på Esaus berg. **9** Dina hjältar, o Teman, skola
då bliva slagna av förfäran; och så skall var man på Esaus
berg bliva utrotad och dräpt. **10** Ja, för det våld du övade mot
din broder Jakob skall du höljas med skam och bliva utrotad
till evig tid. **11** På den dag då du lämnade honom i sticket, på
den dag då främlingar förde bort hans gods och utlänningar
drogo in genom hans port och kastade lott om Jerusalem, då
var ju ock du såsom en av dem. **12** Men se icke så med lust
på din broders dag, på hans motgångs dag; gläd dig icke så
över Juda barn på deras undergångs dag; spärra icke upp
munnen så stort på nödens dag. **13** Drag icke in genom
mitt folks port på deras ofärds dag; se ej så hans olycka
med lust, också du, på hans ofärds dag; och räck icke ut din
hand efter hans gods på hans ofärds dag. **14** Ställ dig icke
vid vägskälet för att nedgöra hans flyktingar, och giv icke
hans undsluppna till pris på nödens dag. **15** Ty HERRENS
dag är nära för alla hednafolk. Såsom du har gjort, så skall
man ock göra mot dig; dina gärningar skola komma tillbaka
över ditt eget huvud. **16** Ja, såsom I haven druckit på mitt
heliga berg, så skola ock alla hednafolk få dricka beständigt,
de skola få dricka kalken i botten och bliva såsom hade de
ej varit till. **17** Men på Sions berg skall finnas en räddad
skara, och det skall vara en helig plats; och Jakobs hus
skall åter få råda över sina besittningar. **18** Då skall Jakobs
hus bliva en eld och Josefs hus en låga, och Esaus hus
skall varda såsom strå, och de skola antända det och förtära
det, och ingen skall slippa undan av Esaus hus; ty så har
HERREN talat. **19** Och Sydlandets folk skall taga Esaus
berg i besittning, och Låglandets folk skall taga filistéernas
land; ja, också Efraims mark skall man taga i besittning, så
ock Samariens mark. Och Benjamin skall taga Gilead. **20**
Och de bortförda av denna Israels barns här, de som bo i
Kanaan allt intill Sarefat, så ock de bortförda från Jerusalem,
de som leva i Sefarad, dessa skola taga Sydlandets städer i
besittning. **21** Och frälsare skola draga upp på Sions berg till
att döma Esaus berg. Och så skall riket vara HERRENS.

Jona

1 Och HERRENS ord kom till Jona, Amittais son; han sade:
2 "Stå upp och begiv dig till Nineve, den stora staden, och
predika för den; ty deras ondska har kommit upp inför mitt
ansikte." **3** Men Jona stod upp och ville fly till Tarsis, undan
HERRENS ansikte. Och han for ned till Jafo och fann där ett
skepp som skulle gå till Tarsis. Och sedan han hade erlagt
betalning för resan, steg han ombord därpå för att fara med
till Tarsis, undan HERRENS ansikte. **4** Men HERREN sände
en stark vind ut över havet, så att en stark storm uppstod
på havet; och skeppet var nära att krossas. **5** Då betogos
sjömännen av fruktan och ropade var och en till sin gud;
och vad löst som fanns i skeppet kastade de i havet för att
bereda sig lättnad. Men Jona hade gått ned i det inre av
fartyget och låg där i djup sömn. **6** Då gick skepparen till
honom och sade till honom: "Huru kan du sova så? Stå upp
och åkalla din Gud. Kanhända skall den Guden tänka på
oss, så att vi icke förgås." **7** Och folket sade till varandra:
"Välan, låt oss kasta lott, så att vi få veta för vems skull
denna olycka har kommit över oss." När de så kastade lott,
föll lotten på Jona. **8** Då sade de till honom: "Säg oss för
vems skull denna olycka har kommit över oss. Vad är ditt
ärende, och varifrån kommer du? Från vilket land och av vad
folk är du?" **9** Han svarade den; "Jag är en hebré, och jag
dyrkar HERREN, himmelens Gud, som har gjort havet och
det torra." **10** Då betogos männen av stor fruktan och sade
till honom: "Vad är det du har gjort!" Ty männen fingo genom
det han berättade dem veta att han flydde undan HERRENS
ansikte. **11** Och de sade till honom: "Vad skola vi göra med
dig, så att havet stillar sig för oss?" Ty havet stormade mer
och mer. **12** Då svarade han dem: "Tagen mig och kasten
mig i havet, så skall havet stillas för eder; ty jag vet att det är
för min skull som denna starka storm har kommit över eder."
13 Och männen strävade med all makt att komma tillbaka
till land, men de kunde icke; ty havet stormade mer och
mer emot dem. **14** Då ropade de till HERREN och sade:
"Ack HERRE, låt oss icke förgås för denne mans själs skull,
och låt icke oskyldigt blod komma över oss. Ty du, HERRE,
har gjort såsom dig täckes." **15** Därefter togo de Jona och
kastade honom i havet. Då lade sig havets raseri. **16** Och
männen betogos av stor fruktan för HERREN, och de offrade
slaktoffer åt HERREN och gjorde löften. **17** Men HERREN
sände en stor fisk, som slukade upp Jona. Och Jona var i
fiskens buk tre dagar och tre nätter.

2 Och Jona bad till HERREN, sin Gud, i fiskens buk. **2**
Han sade: "Jag åkallade HERREN i min nöd, och han
svarade mig; från dödsrikets buk ropade jag, och du hörde
min röst. **(Sheol h7585)** **3** Du kastade mig i djupet, mitt i havet,
och strömmen omslöt mig, alla dina svallande böljor gingo
över mig. **4** Jag tänkte då: 'Jag är bortdriven ifrån dina ögon.'
Men jag skall åter få skåda upp mot ditt heliga tempel. **5**
Vatten omvärvde mig in på livet, djupet omslöt mig; sjögräs
omsnärjde mitt huvud. **6** Till bergens grund sjönk jag ned,
jordens bommar slöto sig bakom mig för evigt. Men du förde
min själ upp ur graven, HERRE, min Gud. **7** När min själ
försmäktade i mig, då tänkte jag på HERREN, och min
bön kom till dig, i ditt heliga tempel. **8** De som hålla sig
till fåfängliga avgudar, de låta sin nåds Gud fara. **9** Men
jag vill offra åt dig, med högljudd tacksägelse; vad jag har
lovat vill jag infria; frälsningen är hos HERREN!" **10** Och på
HERRENS befallning kastade fisken upp Jona på land.

3 Och HERRENS ord kom för andra gången till Jona; han
sade: **2** "Stå upp och begiv dig till Nineve, den stora
staden, och predika för den vad jag skall tala till dig." **3** Då
stod Jona upp och begav sig till Nineve, såsom HERREN
hade befallt. Men Nineve var en stor stad inför Gud, tre
dagsresor lång. **4** Och Jona begav sig på väg in i staden,
en dagsresa, och predikade och sade: "Det dröjer ännu
fyrtio dagar, så skall Nineve bliva omstörtat." **5** Då trodde
folket i Nineve på Gud, och lyste ut en fasta och klädde
sig i sorgdräkt, både stora och små. **6** Och när saken kom
för konungen i Nineve, stod han upp från sin tron och lade
av sin mantel och höljde sig i sorgdräkt och satte sig i
aska. **7** Sedan utropade och förkunnade man i Nineve,
enligt konungens och hans stores påbud, och sade: "Ingen
människa må smaka något, icke heller något djur, vare sig
av fäkreaturen eller småboskapen; de må icke föras i bet, ej
heller vattnas. **8** Och både människor och djur skola hölja
sig i sorgdräkt och ropa till Gud med all makt. Och var och
en må vända om från sin onda väg och från den orätt som
han har haft för händer. **9** Vem vet, kanhända vänder Gud
då om och ångrar sig och vänder sig ifrån sin vredes glöd,
så att vi icke förgås." **10** Då nu Gud såg vad de gjorde, att
de vände om från sin onda väg, ångrade han det onda som
han hade hotat att göra mot dem, och han gjorde icke så.

4 Men detta förtröt Jona högeligen, och hans vrede
upptändes. **2** Och han bad till HERREN och sade: "Ack
Herre, var det icke detta jag tänkte, när jag ännu var i mitt
land! Därför ville jag ock i förväg fly undan till Tarsis. Jag
visste ju att du är en nådig och barmhärtig Gud, långmodig

och stor i mildhet, och sådan att du ångrar det onda. 3 Så
tag nu, Herre, mitt liv ifrån mig; ty jag vill hellre vara död än
leva." 4 Men HERREN sade: "Menar du att du har skäl till att
vredgas?" 5 Och Jona gick ut ur staden och stannade öster
om staden; där gjorde han sig en hydda och satt i skuggan
därunder, för att se huru det skulle gå med staden. 6 Och
HERREN Gud lät en ricinbuske skjuta upp över Jona, för att
den skulle giva skugga åt hans huvud och hjälpa honom
ur hans förtrytelse; och Jona gladde sig högeligen över
ricinbusken. 7 Men dagen därefter, när morgonrodnaden
gick upp, sände Gud maskar som frätte ricinbusken, så att
den vissnade. 8 När sedan solen hade gått upp, sände
Gud en brännande östanvind, och solen stack Jona på
huvudet, så att han försmäktade. Då önskade han sig döden
och sade: "Jag vill hellre vara död än leva." 9 Men Gud
sade till Jona: "Menar du att du har skäl till att vredgas för
ricinbuskens skull?" Han svarade: "Jag må väl hava skäl att
vredgas till döds." 10 Då sade HERREN: "Du ömkar dig över
ricinbusken, som du icke har haft någon möda med och icke
har dragit upp, som kom till på en natt och förgicks efter
en natt. 11 Och jag skulle icke ömka mig över Nineve, den
stora staden, där mer än ett hundra tjugu tusen människor
finnas, som icke förstå att skilja mellan höger och vänster,
och därtill djur i myckenhet!"

Mika

1 Detta är HERRENS ord som kom till morastiten Mika i
Jotams, Ahas' och Hiskias, Juda konungars, tid, vad han
skådade angående Samaria och Jerusalem. **2** Hören, I folk,
allasammans; akta härpå, du jord med allt vad på dig är. Och
vare Herren, HERREN ett vittne mot eder, Herren i sitt heliga
tempel. **3** Ty se, HERREN träder ut ur sin boning, han far
ned och går fram över jordens höjder. **4** Bergen smälta under
hans fötter, och dalar bryta sig fram -- såsom vaxet gör för
elden, såsom vattnet, när det störtar utför branten. **5** Genom
Jakobs överträdelse sker allt detta och genom Israels hus'
synder. Vem är då upphovet till Jakobs överträdelse? Är det
icke Samaria? Och vem till Juda offerhöjder? Är det icke
Jerusalem? **6** Så skall jag då göra Samaria till en stenhop på
marken, till en plats för vingårdsplanteringar; jag skall vräka
hennes stenar ned i dalen, och hennes grundvalar skall
jag blotta. **7** Alla hennes beläten skola bliva krossade, alla
hennes skökoskänker uppbrända i eld, alla hennes avgudar
skall jag förstöra; ty av skökolön har hon hopsamlat dem,
och skökolön skola de åter bliva. **8** Fördenskull måste jag
klaga och jämra mig, jag måste gå barfota och naken; jag
måste upphäva klagoskri såsom en schakal och sorgelåt
såsom en struts. **9** Ty ohelbara äro hennes sår; slaget har
nått ända till Juda, det har drabbat ända till mitt folks port,
ända till Jerusalem. **10** Förkunnen det icke i Gat; gråten icke
så bittert. I Bet-Leafra vältrar jag mig i stoftet. **11** Dragen
åstad, I Safirs invånare, i nakenhet och skam. Saanans
invånare våga sig icke ut. Klagolåten i Bet-Haesel tillstädjer
eder ej att dröja där. **12** Ty Marots invånare våndas efter
tröst; ned ifrån HERREN har ju en olycka kommit, intill
Jerusalems port. **13** Spännen travare för vagnen, I Lakis'
invånare, I som voren upphovet till dottern Sions synd; ty
hos eder var det som Israels överträdelser först funnos. **14**
Därför måste du giva skiljebrev åt Moreset-Gat. Husen i
Aksib hava för Israels konungar blivit såsom en försinande
bäck. **15** Ännu en gång skall jag låta erövraren komma över
eder, I Maresas invånare. Ända till Adullam skall Israels
härlighet komma. **16** Raka dig skallig och skär av ditt hår, i
sorg över barnen, som voro din lust; gör ditt huvud så kalt
som gamens, ty de skola föras bort ifrån dig.

2 Ve dessa som tänka ut vad fördärvligt är och bereda vad
ont är på sina läger, och som sätta det i verket, så snart
morgonen gryr, allenast det står i deras makt; **2** dessa som
hava begärelse till sin nästas åkrar och röva dem, eller till
hans hus och tillägna sig dem; dessa som öva våld mot
både människor och hus, mot både ägare och egendom! **3**
Därför säger HERREN så: Se, jag tänker ut mot detta släkte
vad ont är; och I skolen icke kunna draga eder hals därur,
ej heller skolen I sedan gå så stolta, ty det bliver en ond
tid. **4** På den dagen skall man stämma upp en visa över
eder och sjunga en sorgesång; man skall säga: "Det är ute
med oss, vi äro förstörda i grund! Mitt folks arvslott bliver
nu given åt en annan. Ja i sanning, den ryckes ifrån mig,
och åt avfällingar utskiftas våra åkrar." **5** Så sker det att
hos dig icke mer finnes någon som får spänna mätsnöre
över en lott i HERRENS församling. **6** "Hören då upp att
predika", så är deras predikan; "om sådant får man icke
predika; det är ju ingen ände på smädelser!" **7** Är detta ett
tillbörligt tal, du Jakobs hus? Har då HERREN varit snar till
vrede? Hava hans gärningar visat något sådant? Äro icke
fastmer mina ord milda mot den som vandrar redligt? **8** Men
nu sedan en tid uppreser sig mitt folk såsom en fiende. I
sliten manteln bort ifrån kläderna på människor som trygga
gå sin väg fram och ej vilja veta av strid. **9** Mitt folks kvinnor
driven I ut från de hem där de hade sin lust; deras barn
beröven I för alltid den berömmelse de hade av mig. **10**
Stån upp och gån eder väg! Här skolen I icke hava någon
vilostad, för eder orenhets skull, som drager i fördärv, ja, i
gruvligt fördärv. **11** Om någon som fore med munväder och
falskhet sade i sin lögnaktighet: "Jag vill predika för dig om
vin och starka drycker" -- det vore en predikare för detta
folk! **12** Jag vill församla dig, Jakob, ja, hela ditt folk. Jag vill
hämta tillhopa Israels kvarlevor, jag vill föra dem tillsammans
såsom fåren till fållan, såsom en hjord till dess betesmark,
så att där uppstår ett gny av människor. **13** En vägbrytare
drager ut framför dem; de bryta sig igenom och tåga fram,
genom porten vandra de ut. Deras konung tågar framför
dem, HERREN går i spetsen för dem.

3 Och jag sade: Hören, I Jakobs hövdingar och I furstar av
Israels hus. Tillkommer det ej eder att veta vad rätt är, **2** I
som haten det goda och älsken det onda, I som sliten huden
av kroppen på människorna och köttet från deras ben? **3**
Men eftersom dessa äta mitt folks kött och riva huden av
deras kropp och bryta sönder deras ben, för att stycka dem
likasom det man kastar i grytan, ja, likasom kött som lägges
i kitteln, **4** därför skall HERREN icke svara dem, när de ropa
till honom; han skall dölja sitt ansikte för dem på den tiden,
för deras onda väsendes skull. **5** Så talar HERREN mot de
profeter som föra mitt folk vilse, mot dem som ropa: "Allt står
väl till!", så länge de hava något att tugga med sina tänder,
men båda upp folket till helig strid mot den som ej giver dem
något i gapet. **6** Därför skall natt komma över eder, så att det
bliver slut på edra syner, och mörker, så att det bliver slut på

edra spådomar. Ja, solen skall gå ned över profeterna och
dagen varda mörk över dem. 7 Siarna skola stå där med
skam, och spåmännen skola få blygas; de skola alla nödgas
skyla sitt skägg, då nu intet svar mer kommer från Gud. 8
Men jag, jag är uppfylld med kraft, ja, med HERRENS Ande,
med rättsinne och frimodighet, så att jag kan förkunna för
Jakob hans överträdelse och för Israel hans synd. 9 Hören
då detta, I hövdingar av Jakobs hus och I furstar av Israels
hus, I som hållen för styggelse vad rätt är och gören krokigt
allt vad rakt är, 10 I som byggen upp Sion med blodsdåd och
Jerusalem med orättfärdighet -- 11 den stad vars hövdingar
döma för mutor, vars präster undervisa för betalning, och
vars profeter spå för penningar, allt under det de stödja sig
på HERREN och säga: "Är icke HERREN mitt ibland oss?
Olycka skall ej komma över oss." 12 Därför skall för eder
skull Sion varda upplöjt till en åker och Jerusalem bliva en
stenhop och tempelberget en skogbevuxen höjd.

4 Men det skall ske i kommande dagar att det berg där
HERRENS hus är skall stå där fast grundat, ypperst
ibland bergen, och vara upphöjt över andra höjder; och
folk skall strömma ditupp, 2 ja, många hednafolk skola
gå åstad och skola säga: "Upp, låt oss draga åstad till
HERRENS berg, upp till Jakobs Guds hus, för att han må
undervisa oss om sina vägar, så att vi kunna vandra på
hans stigar." Ty från Sion skall lag utgå, och HERRENS
ord från Jerusalem. 3 Och han skall döma mellan många
folk och skipa rätt åt mäktiga hednafolk, ända bort i fjärran
land. Då skola de smida sina svärd till plogbillar och sina
spjut till vingårdsknivar. Folken skola ej mer lyfta svärd mot
varandra och icke mer lära sig att strida. 4 Och var och en
skall sitta under sitt vinträd och sitt fikonträd, och ingen skall
förskräcka honom; ty så har HERREN Sebaots mun talat.
5 Ja, alla andra folk vandra vart och ett i sin guds namn,
men vi vilja vandra i HERRENS, vår Guds, namn, alltid och
evinnerligen. 6 På den dagen, säger HERREN, skall jag
församla de haltande och hämta tillhopa de fördrivna och
dem som jag har hemsökt med olyckor. 7 Och jag skall låta
de haltande bliva en kvarleva och de långt bort förjagade ett
mäktigt folk; och HERREN skall vara konung över dem på
Sions berg från nu och till evig tid. 8 Och du Herdetorn, du
dotter Sions kulle, till dig skall det komma, ja, till dig skall
det återvända, det forna herradömet, dottern Jerusalems
konungavälde. 9 Men varför skriar du nu så högt? Finnes då
ingen konung i dig, har du icke mer någon rådklok man,
eftersom ångest, lik en barnaföderskas, har gripit dig? 10 Ja,
väl må du vrida dig i födslosmärtor såsom en barnaföderska,
du dotter Sion; ty nu måste du ut ur staden, du måste bo på
öppna fältet; ja, du skall komma ända till Babel -- där skall
du finna räddning, där skall HERREN förlossa dig ur dina
fienders hand. 11 Nu hava många hednafolk församlat sig
mot dig, och de säga: "Må hon varda skändad, så att våra
ögon få skåda med lust på Sion." 12 Men dessa känna icke
HERRENS tankar, de förstå icke hans rådslut, att han har
samlat dem såsom kärvar till tröskplatsen. 13 Upp då och
tröska, du dotter Sion! Ty jag skall giva dig horn av järn och
giva dig klövar av koppar, för att du må sönderkrossa många
folk. Och deras byte skall du giva till spillo åt HERREN och
deras skatter åt hela jordens HERRE.

5 Nu må du samla dina skaror, du skarornas stad. Bålverk
har man rest upp mot oss; Israels domare slår man med
ris på kinden. 2 Men du Bet-Lehem Efrata, som är så ringa
för att vara bland Juda släkter, av dig skall åt mig utgå
en som skall bliva en furste i Israel, en vilkens härkomst
tillhör förgångna åldrar, forntidens dagar. 3 Därför skola de
prisgivas intill den tid då hon som skall föda har fött; då skall
återstoden av hans bröder få vända tillbaka till Israels barn.
4 Och han skall träda fram och vakta sin hjord i HERRENS
kraft, i HERRENS, sin Guds, namns höghet; och den skall
hava ro, ty han skall då vara stor intill jordens ändar. 5 Och
tryggheten skall vara sådan, att om Assur vill falla in i vårt
land och tränga in i våra palats, så kunna vi ställa upp mot
honom sju herdar, ja, åtta furstliga herrar; 6 och dessa skola
avbeta Assurs land med svärd och Nimrods land ända in i
dess portar. Så skall han rädda oss från Assur, om denne vill
falla in i vårt land och tränga fram över våra gränser. 7 Då
skall Jakobs kvarleva vara bland många folk såsom dagg
från HERREN, såsom en regnskur på gräs, vilken icke dröjer
för någon mans skull eller väntar för människobarns skull. 8
Och Jakobs kvarleva skall då vara bland hedningarna, mitt
ibland många folk, såsom ett lejon bland boskap i skogen,
såsom ett ungt lejon bland fårhjordar, vilket förtrampar, var
det går fram, och griper sitt rov utan räddning. 9 Ja, må
din hand vara upplyft över dina ovänner, och må alla dina
fiender bliva utrotade! 10 Och det skall ske på den dagen,
säger HERREN, att jag skall utrota dina hästar ur ditt land
och förstöra dina vagnar; 11 jag skall utrota städerna i ditt
land och riva ned alla dina fästen; 12 jag skall utrota all
trolldom hos dig, och inga teckentydare skola mer träffas
hos dig; 13 jag skall utrota dina beläten och dina stoder ur
ditt land, så att du icke mer skall tillbedja dina händers verk;
14 jag skall omstörta dina Aseror och skaffa dem bort ur ditt
land; och dina städer skall jag ödelägga. 15 Och i vrede och
förtörnelse skall jag utkräva hämnd av hednafolken, dem
som icke hava varit hörsamma.

6 Hören vad HERREN säger: Stå upp och utför din sak
inför bergen, och låt höjderna höra din röst. **2** Ja, hören
HERRENS sak, I berg och I fasta klippor, jordens grundvalar!
Ty HERREN har sak mot sitt folk, och med Israel vill han
gå till rätta. **3** Mitt folk, vad har jag gjort mot dig, och
varmed har jag betungat dig? Svara mig! **4** Jag förde dig
ju upp ur Egyptens land, och ur träldomshuset förlossade
jag dig; och Mose, Aron och Mirjam lät jag gå framför dig.
5 Mitt folk, kom ihåg vad Balak, konungen i Moab, hade i
sinnet, och vad Bileam, Beors son, svarade honom; kom
ihåg huru det var mellan Sittim och Gilgal, och lär dig så
förstå HERRENS rättfärdighets gärningar. **6** Varmed skall
jag träda fram inför HERREN, och varmed böja mig ned
inför Gud i höjden? Skall jag träda fram inför honom med
brännoffer, med årsgamla kalvar? **7** Har HERREN behag
till vädurar i tusental, till oljeströmmar i tiotusental? Skall
jag giva min förstfödde till offer för min överträdelse, min
livsfrukt till syndoffer för min själ? **8** Nej, vad gott är har han
kungjort för dig, o människa. Ty vad annat begär HERREN
av dig, än att du gör vad rätt är och vinnlägger dig om
kärlek och vandrar i ödmjukhet inför din Gud? **9** Hör huru
HERREN ropar till staden! Ja, säll är den som aktar på ditt
namn. Hören om straffet, och vem han är, som har bestämt
det. **10** Kunna ogudaktighetens skatter framgent få stanna
i den ogudaktiges hus? Kan där få finnas ett undermåligt
efa-mått, värt att förbannas? **11** Vore jag rättfärdig, om jag
fördroge orätt våg och falska vikter i pungen, **12** om de rika i
staden finge vara fulla av orättrådighet, om dess invånare
finge tala lögn och hava falsk tunga i sin mun? **13** Nej, och
därför måste jag slå dig med oläkliga sår, hemsöka dig med
förödelse för dina synders skull. **14** När du äter något, skall
du icke bliva mätt, och tomhet skall råda i din buk. Vad du
skaffar undan skall du ändå icke kunna rädda, och vad du
räddar skall jag giva åt svärdet. **15** Du skall så, men icke få
skörda; du skall pressa oliver, men icke få smörja din kropp
med oljan, du skall pressa ut druvmust, men icke få dricka
vinet. **16** Vid Omris stadgar håller man fast, man efterföljer
alla Ahabs hus' gärningar; ty efter dessas rådslag är det I
vandren. Därför skall jag göra dig till ett föremål för häpnad,
och invånarna i staden till ett mål för begabberi; ja, mitt folks
smälek skolen I få bära.

7 Ve mig! Det är mig, såsom när frukten är insamlad
om sommaren, eller såsom när efterskörden efter
vinbärgningen är slut och ingen druvklase mer finnes att
äta, intet förstlingsfikon av dem jag hade haft lust till. **2**
De fromma äro försvunna ur landet, och ingen redlig man
finnes bland människorna. Alla ligga de på lur efter blod;
envar vill fånga den andre i sitt nät. **3** Till att främja det onda
äro deras händer redo: fursten begär gåvor, och domaren
står efter vinning; den mäktige kräver öppet vad honom
lyster; så bedriva de vrånghet. **4** Den bäste ibland dem är
såsom ett törnsnår, den redligaste värre än en taggig häck.
Men när dina siares dag är inne, ja, när hemsökelsen når
dig, då skall bestörtning komma ibland dem. **5** Man får icke
tro på någon vän, icke lita på någon förtrogen; för henne
som vilar i din famn måste du vakta din muns dörrar. **6**
Ty sonen föraktar sin fader, dottern sätter sig upp mot sin
moder, sonhustrun mot sin svärmoder, och envar har sitt
eget husfolk till fiender. **7** Men jag vill skåda efter HERREN,
jag vill hoppas på min frälsnings Gud; min Gud skall höra
mig. **8** Glädjens icke över mig, I mina fiender. Om jag än har
fallit, skall jag dock stå upp igen; om jag än sitter i mörkret,
är dock HERREN mitt ljus. **9** Eftersom jag har syndat mot
HERREN, vill jag bära hans vrede, till dess att han utför min
sak och skaffar mig rätt, till dess att han för mig ut i ljuset, så
att jag med lust får se på hans rättfärdighet. **10** När mina
fiender se det, skola de höljas med skam, desamma som
säga till mig: "Var är nu HERREN, din Gud?" Mina ögon
skola se med lust på dem; ty då skola de bliva nedtrampade
såsom orenlighet på gatan. **11** En dag skall komma, då dina
murar skola byggas upp; på den dagen skola dina gränser
sträcka sig vida. **12** På den dagen skall man komma till dig
både från Assur och från Egyptens städer, ja från Egypten
och ända ifrån floden, och från hav till hav, och från berg till
berg. **13** Men eljest skall jorden bliva en ödemark för sina
inbyggares skull; det skall vara deras gärningars frukt. **14**
Vakta med din stav ditt folk, din arvedels hjord, så att den får
hava sin avskilda boning i skogen på Karmel; låt den gå i
bet i Basan och i Gilead, likasom under forna dagar. **15** Ja,
likasom i de dagar då du drog ut ur Egyptens land skall jag
låta dem se underbara ting. **16** Hedningarna skola se det
och komma på skam med all sin makt. De skola nödgas
lägga handen på munnen, deras öron skola vara bedövade.
17 De skola slicka stoftet såsom ormar; lika maskar som
kräla på jorden skola de med bävan övergiva sina borgar.
Med förskräckelse skola de söka HERREN, vår Gud; Ja, för
dig skola de frukta. **18** Vem är en sådan Gud som du? --
du som förlåter kvarlevan av din arvedel dess missgärning
och tillgiver den dess överträdelse, du som icke behåller
vrede evinnerligen, ty du har lust till nåd, **19** och du skall åter
förbarma dig över oss och trampa våra missgärningar under
fötterna. Ja, du skall kasta alla deras synder i havets djup. **20**
Du skall bevisa trofasthet mot Jakob och nåd mot Abraham,
såsom du med ed har lovat våra fäder i forntidens dagar.

Nahum

1 Detta är en utsaga om Nineve, den bok som innehåller
elkositen Nahums syn. **2** HERREN är en nitälskande Gud
och en hämnare, ja, en hämnare är HERREN, en som kan
vredgas. En hämnare är HERREN mot sina ovänner, vrede
behåller han mot sina fiender. **3** HERREN är långmodig,
men han är stor i kraft, och ingalunda låter han någon bliva
ostraffad. HERREN har sin väg i storm och oväder och
molnen äro dammet efter hans fötter. **4** Han näpser havet
och låter det uttorka och alla strömmar låter han sina bort. Då
försmäkta Basan och Karmel, Libanons grönska försmäktar.
5 Bergen bäva för honom, och höjderna försmälta av ångest.
Jorden röres upp för hans ansikte, jordens krets med alla
som bo därpå. **6** Vem kan bestå för hans ogunst, och vem
kan uthärda hans vrede glöd? Hans förtörnelse utgjuter sig
såsom eld, och klipporna rämna inför honom. **7** HERREN
är god, ett värn i nödens tid, och han låter sig vårda om
dem som förtrösta på honom. **8** Men genom en störtflod gör
han ände på platsen där den staden står, och hans fiender
förföljas av mörker. **9** Ja, på edert anslag mot HERREN gör
han ände, icke två gånger behöver hemsökelsen drabba.
10 Ty om de ock äro hopslingrade såsom törnsnår och så
fulla av livssaft, som deras dryck är av must, skola de likväl
alla förbrännas såsom torrt strå. **11** Ty från dig drog ut
en man som hade onda anslag mot HERREN, en vilkens
rådslag voro fördärv. **12** Så säger HERREN: "Huru starka
och huru många de ock må vara, skola de ändå mejas av
och försvinna; och om jag förr har plågat dig, så skall jag nu
ej göra det mer. **13** Ty nu skall jag bryta sönder de ok han
har lagt på dig, och hans band skall jag slita av." **14** Men
om dig bjuder HERREN så "Ingen avkomma av ditt namn
skall mer få finnas. Ur dina gudars hus skall jag utrota alla
beläten, både skurna och gjutna. En grav bereder jag åt
dig, ty på skam har du kommit." **15** Se, över bergen nalkas
glädjebudbärarens fötter hans som förkunnar frid: "Fira dina
högtider, Juda, infria dina löften. Ty ej mer skall fördärvaren
draga fram mot dig; han varder förgjord i grund."

2 En folkförskingrare drager upp mot dig; bevaka dina
fästen. Speja utåt vägen, omgjorda dina länder bruka
din kraft, så mycket du förmår. **2** Ty HERREN vill återställa
Jakobs höghet såsom Israels höghet, då nu plundrare så
hava ödelagt dem och så fördärvat deras vinträd. **3** Hans
hjältars sköldar äro färgade röda, stridsmännen gå klädda
i scharlakan; vagnarna gnistra av eld, när han gör dem
redo till strid; och man skakar lansar av cypressträ. **4** På
vägarna storma vagnarna fram, de köra om varandra på
fälten; såsom bloss äro de att skåda lika ljungeldar fara de
åstad. **5** Han vet nogsamt vilka väldiga kämpar han äger; de
störta överända, där de rusa framåt. De hasta mot stadens
murar, och stormtaken göras redo. **6** Strömportarna måste
öppna sig, och palatset försmälter av ångest. **7** Ja, domen
står fast: hon bliver blottad, bortsläpad; hennes tärnor måste
sucka likasom duvor och slå sig för sitt bröst. **8** I all sin tid
var Nineve lik en vattenrik damm, men nu flyr vattnet bort.
"Stannen! Stannen!" -- Nej, ingen vänder sig om. **9** Röven
nu silver, röven guld. Här finnas skatter utan ände, överflöd
på alla dyrbara håvor. **10** Ödeläggelse och förödelse och
förstörelse! Förfärade hjärtan och skälvande knän! Darrande
länder allestädes! Allas ansikten hava skiftat färg. **11** Var är
nu lejonens kula, den plats där de unga lejonen förtärde sitt
rov, där lejonet och lejoninnan hade sin gång, där lejonungen
gick omkring, utan att någon skrämde bort den? **12** Var är
lejonet som tog rov, så mycket dess ungar ville hava, och
dödade åt sina lejoninnor, ja, uppfyllde sina hålor med rov
och sina kulor med rövat gods? **13** Se, jag skall vända mig
mot dig, säger HERREN Sebaot; dina vagnar skall jag låta
gå upp i rök, och dina unga lejon skall svärdet förtära. Jag
skall utrota ditt rövade gods från jorden och man skall ej mer
höra dina sändebuds röst

3 Ve dig, du blodstad, alltigenom så full av lögn och våld,
du som aldrig upphör att röva! **2** Hör, piskor smälla!
Hör, vagnshjul dåna! Hästar jaga fram, och vagnar rulla
åstad. **3** Ryttare komma i fyrsprång; svärden ljunga, och
spjuten blixtra. Slagna ser man i mängd och lik i stora
hopar; igen ände är på döda, man stupar över döda. **4** Allt
detta för den myckna otukt hon bedrev, hon, den fagra och
trollkunniga skökan, som prisgav folkslag genom sin otukt
och folkstammar genom sina trolldomskonster. **5** Se, jag
skall vända mig mot dig, säger HERREN Sebaot; jag skall
lyfta upp ditt mantelsläp över ditt ansikte och låta folkslag se
din blygd och konungariken din skam. **6** Och jag skall kasta
på dig vad styggeligt är, jag skall låta dig bliva föraktad,
ja, göra dig till ett skådespel. **7** Var och en som ser dig
skall sky dig och skall säga: "Nineve är ödelagt, men vem
kan ömka det?" Ja, var finner man någon som vill trösta
dig? **8** Är du då bättre än No-Amon, hon som tronade vid
Nilens strömmar, omsluten av vatten -- ett havets fäste,
som hade ett hav till mur? **9** Etiopier i mängd och egyptier
utan ände, putéer och libyer voro dig till hjälp. **10** Också
hon måste ju gå i landsflykt och fångenskap, också hennes
barn blevo krossade i alla gathörn; om hennes ädlingar
kastade man lott, och alla hennes stormän blevo fängslade
med kedjor **11** Så skall ock du bliva drucken och sjunka i

vanmakt; också du skall få leta efter något värn mot fienden.
12 Alla dina fästen likna fikonträd med brådmogen frukt:
vid minsta skakning falla de i munnen på den som vill äta
dem. 13 Se, ditt manskap är hos dig såsom kvinnor; ditt
lands portar stå vidöppna för dina fiender; eld förtär dina
bommar. 14 Hämta dig vatten till förråd under belägringen,
förstärk dina fästen. Stig ned i leran och trampa i murbruket;
grip till tegelformen. 15 Bäst du står där, skall elden förtära
dig och svärdet utrota dig. Ja, såsom av gräsmaskar skall
du bliva uppfrätt, om du ock själv samlar skaror så talrika
som gräsmaskar, skaror så talrika som gräshoppor. 16 Om
du ock har krämare flera än himmelens stjärnor, så vet:
gräsmaskarna fälla sina vingars höljen och flyga bort. 17
Ja, dina furstar äro såsom gräshoppor och dina hövdingar
såsom gräshoppssvärmar: de stanna inom murarna, så
länge det är svalt, men när solen kommer fram, då fly de
bort, och sedan vet ingen var de finnas. 18 Dina herdar hava
slumrat in, du Assurs konung; dina väldige ligga i ro. Ditt folk
är förströtт uppe på bergen, och ingen församlar det. 19 Det
finnes ingen bot för din skada oläkligt är ditt sår. Alla som
höra vad som har hänt dig klappa i händerna över dig. Ty
över vem gick ej din ondska beständigt?

Habackuk

1 Detta är den utsaga som uppenbarades för profeten
Habackuk. **2** Huru länge, HERRE, skall jag ropa, utan att
du hör klaga inför dig över våld, utan att du frälsar? **3** Varför
låter du mig se sådan ondska? Huru kan du själv skåda på
sådan orättrådighet, på det fördärv och det våld jag har inför
mina ögon? Så uppstår ju kiv, och så upphäva sig trätor. **4**
Därigenom bliver lagen vanmäktig, och rätten kommer aldrig
fram. Ty den ogudaktige snärjer den rättfärdige; så framstår
rätten förvrängd. **5** Sen efter bland hedningarna och skåden;
häpnen, ja, stån där med häpnad Ty en gärning utför han i
edra dagar, som I icke skolen tro, när den förtäljes. **6** Ty
se, jag skall uppväcka kaldéerna det bistra och oförvägna
folket, som drager ut så vitt som jorden når och inkräktar
boningar som icke äro deras. **7** Det folket är förskräckligt
och fruktansvärt; rätt och myndighet tager det sig självt. **8**
Dess hästar äro snabbare än pantrar och vildare än vargar
om aftonen; dess ryttare jaga fram i fyrsprång. Ja, fjärran
ifrån komma dess ryttare, de flyga åstad såsom örnen, när
han störtar sig över sitt rov **9** Alla hasta de till våld, av sin
stridslust drivas de framåt; och fångar hopa de såsom sand.
10 Konungar äro dem ett åtlöje, och furstar räkna de för
lekverk; åt alla slags fästen le de, de kasta upp jordvallar
och intaga dem. **11** Så fara de åstad såsom vinden, alltjämt
framåt till att åsamka sig skuld; ty deras egen kraft är deras
gud. **12** Är du då icke till av ålder? Jo, HERRE, min Gud,
min Helige, vi skola ej dö! HERRE, till en dom är det du
har satt dem, och till en tuktan har du berett dem, du vår
klippa. **13** Du vilkens ögon äro för rena för att se på det
onda, du som icke lider att skåda på orättrådighet, huru kan
du ändå skåda på dessa trolösa människor och tiga stilla,
när den ogudaktige fördärvar den som har rätt mot honom?
14 Så vållar du att människorna bliva lika fiskar i havet, lika
kräldjur, som icke hava någon herre. **15** Ja, denne drager
dem allasammans upp med sin krok, han fångar dem i sitt
nät och församlar dem i sitt garn; däröver är han glad och
fröjdar sig. **16** Fördenskull frambär han offer åt sitt nät och
tänder offereld åt sitt garn; genom dem bliver ju hans andel
så fet och hans mat så kräslig. **17** Men skall han därför
framgent få tömma sitt nät och beständigt dräpa folken utan
någon förskoning

2 Jag vill stiga upp på min vaktpost och ställa mig på
muren; jag vill speja för att se vad han skall tala genom
mig, och vilket svar på mitt klagomål jag skall få att frambära.
2 Och HERREN svarade mig och sade: Skriv upp din syn,
och uppteckna den på skrivtavlor, med tydlig skrift, så att
den lätt kan läsas. **3** Ty ännu måste synen vänta på sin men
den längtar efter fullbordan och skall icke slå fel. Om den
dröjer, så förbida den, ty den kommer förvisso, den skall
ej utebliva. **4** Se, uppblåst och orättrådig är dennes själ i
honom; men den rättfärdige skall leva genom sin tro. **5** Ty
såsom vinet icke är att lita på, så skall denne övermodige ej
bestå, om han ock spärrar upp sitt gap såsom dödsriket och
är omättlig såsom döden, om han ock har församlat till sig
alla folk och hämtat tillhopa till sig alla folkslag. **(Sheol h7585)**
6 Sannerligen, de skola allasammans stämma upp en visa
över honom, ja, en smädesång om honom med välbetänkta
ord; man skall säga: Ve dig som hopar vad som icke är ditt
och belastar dig med utpantat gods -- men för huru länge! **7**
Sannerligen, oförtänkt skola borgenärer resa sig mot dig och
anfäktare vakna upp mot dig, och du skall bliva ett byte för
dem. **8** Såsom du själv har plundrat många folk, så skola
ock alla andra folk få plundra dig, för dina blodsdåd mot
människor och ditt våld mot länder, mot städer och alla som
bo i dem. **9** Ve dig som söker orätt vinning åt ditt hus, för
att kunna bygga ditt näste högt uppe och så skydda dig
undan olyckans våld! **10** Med dina rådslag drager du skam
över ditt hus, i det att du gör ände på många folk och så
syndar mot dig själv. **11** Ty stenarna i muren skola ropa,
och bjälkarna i trävirket skola svara dem. **12** Ve dig som
bygger upp städer med blodsdåd och befäster orter med
orättfärdighet! **13** Se, av HERREN Sebaot är det ju sagt:
"Så möda sig folken för det som skall förbrännas av elden-
och folkslagen arbeta sig trötta för det som skall bliva till
intet." **14** Ty jorden skall varda full av HERRENS härlighets
kunskap, likasom havsdjupet är fyllt av vattnet. **15** Ve dig
som iskänker vin åt din nästa och blandar ditt gift däri och
berusar honom, för att få skåda hans blygd! **16** Med skam
skall du få mätta dig i stället för med ära. Ja, du skall också
själv få dricka, till dess du ligger där med blottad förhud.
Kalken skall i sin ordning räckas dig av HERRENS hand,
och smälek skall hölja din ära. **17** Ty över dig skall komma
en hemsökelse, lik Libanons, och en förhärjelse, lik den som
skrämmer bort dess djur, för dina blodsdåd mot människor
och ditt våld mot länder, mot städer och alla som bo i dem.
18 Vad kan ett skuret beläte hjälpa, eftersom en snidare vill
slöjda sådant? Och vad ett gjutet beläte, en falsk vägvisare,
eftersom dess formare så förtröstar därpå, att han gör sig
stumma avgudar? **19** Ve dig som säger till stocken: "Vakna!",
och till döda stenen: "Vakna upp!" Kan en sådan giva någon
vägvisning? Visst är den överdragen med guld och silver,
men alls ingen ande är däri. **20** Men HERREN är i sitt heliga
tempel. Hela jorden vare stilla inför honom.

3 En bön av profeten Habackuk; till Sigjonót. **2** HERRE, jag
har hört om dig och häpnat. HERRE, förnya i dessa år
dina gärningar, låt oss förnimma dem i dessa år. Mitt i din
vrede må du tänka på förbarmande. **3** Gud kommer från
Teman, den helige från berget Paran. (Sela) Hans majestät
övertäcker himmelen, och av hans lov är jorden full. **4** Då
uppstår en glans såsom av solljus, strålar gå ut ifrån honom,
och han höljer i dem sin makt. **5** Framför honom går pest,
och feberglöd följer i hans spår. **6** Han träder fram -- därmed
kommer han jorden att darra; en blick -- och han kommer
folken att bäva. De uråldriga bergen splittras, de eviga
höjderna sjunka ned. Han vandrar de vägar han fordom gick.
7 Jag ser Kusans hyddor hemsökta av fördärv; tälten darra i
Midjans land. **8** Harmas då HERREN på strömmar? Ja, är
din vrede upptänd mot strömmarna eller din förgrymmelse
mot havet, eftersom du så färdas fram med dina hästar,
med dina segerrika vagnar? **9** Framtagen och blottad är din
båge, ditt besvurna ords pilar. (Sela) Till strömfåror klyver
du jorden. **10** Bergen se dig och bäva; såsom en störtskur
far vattnet ned. Djupet låter höra sin röst, mot höjden lyfter
det sina händer. **11** Sol och måne stanna i sin boning för
skenet av dina farande pilar, för glansen av ditt blixtrande
spjut. **12** I förgrymmelse går du fram över jorden, i vrede
tröskar du sönder folken. **13** Du drager ut för att frälsa ditt
folk, för att bereda frälsning åt din smorde. Du krossar taket
på de ogudaktigas hus, du bryter ned huset, från grunden till
tinnarna. (Sela) **14** Du genomborrar deras styresmans huvud
med hans egna pilar, när de storma fram till att förskingra
oss, under fröjd, såsom gällde det att i lönndom äta upp
en betryckt. **15** Du far med dina hästar fram över havet,
över de stora vattnens svall. **16** Jag hör det och darrar i mitt
innersta, vid dånet skälva mina läppar; maktlöshet griper
benen i min kropp, jag darrar på platsen där jag står. Ty jag
måste ju stilla uthärda nödens tid, medan det kommer, som
skall tränga folket. **17** Ja, fikonträdet blomstrar icke mer,
och vinträden giva ingen skörd, olivträdets frukt slår fel och
fälten alstra ingen äring, fåren ryckas bort ur fållorna, och
inga oxar finnas mer i stallen. **18** Likväl vill jag glädja mig i
HERREN och fröjda mig i min frälsnings Gud. **19** HERREN,
Herren är min starkhet; han gör mina fötter såsom hindens
och låter mig gå fram över mina höjder. För sångmästaren,
med mitt strängaspel.

Sefanja

1 Detta är HERRENS ord som kom till Sefanja, son till Kusi,
son till Gedalja, son till Amarja, son till Hiskia, i Josias,
Amons sons, Juda konungs, tid. **2** Jag skall rycka bort och
förgöra allt vad på jorden är, säger HERREN; **3** jag skall
förgöra människor och djur, jag skall förgöra fåglarna under
himmelen och fiskarna i havet, det vacklande riket jämte de
ogudaktiga människorna; ja, människorna skall jag utrota från
jorden, säger HERREN. **4** Jag skall uträcka min hand mot
Juda och mot Jerusalems alla invånare och utrota från denna
plats Baals sista kvarleva, avgudaprofeternas namn jämte
prästerna; **5** dem som på taken tillbedja himmelens härskara,
och dem som tillbedja HERREN och svärja vid honom och
svärja vid Malkam; **6** dem som hava vikit bort ifrån HERREN,
och dem som aldrig hava sökt HERREN eller frågat efter
honom. **7** Varen stilla inför Herren, HERREN! Ty HERRENS
dag är nära; HERREN har tillrett ett slaktoffer, han har invigt
sina gäster. **8** Och det skall ske på HERRENS slaktoffers
dag att jag skall hemsöka furstarna och konungasönerna
och alla som kläda sig i utländska kläder; **9** Jag skall på den
dagen hemsöka alla som hoppa över tröskeln, dem som
fylla sin herres hus med våld och svek. **10** På den dagen,
säger HERREN, skall klagorop höras ifrån Fiskporten och
jämmer från Nya staden och stort brak från höjderna. **11**
Jämren eder, I som bon i Mortelkvarteret, ty det är förbi med
hela krämarskaran; utrotade äro alla de penninglastade.
12 Och det skall ske på den tiden att jag skall genomleta
Jerusalem med lyktor och hemsöka de människor som nu
ligga där i ro på sin drägg, dem som säga i sina hjärtan:
"HERREN gör intet, varken gott eller ont." **13** Deras ägodelar
skola då lämnas till plundring och deras hus till ödeläggelse.
Om de bygga sig hus, skola de ej få bo i dem, och om de
plantera vingårdar, skola de ej få dricka vin från dem. **14**
HERRENS stora dag är nära, ja, den är nära, den kommer
med stor hast. Hör, det är HERRENS dag! I ångest ropa
nu hjältarna. **15** En vredens dag är den dagen, en dag av
ångest och trångmål, en dag av ödeläggelse och förödelse
en dag av mörker och tjocka, en dag av moln och töcken,
16 en dag då basunljud och härskri höjes mot de fastaste
städer och mot de högsta murtorn. **17** Då skall jag bereda
människorna sådan ångest att de gå där såsom blinda,
därför att de hava syndat mot HERREN. Deras blod skall
spridas omkring såsom stoft, och deras kroppar skola kastas
ut såsom orenlighet. **18** Varken deras silver eller deras guld
skall kunna rädda dem på HERRENS vredes dag. Av hans
nitälskans eld skall hela jorden förtäras. Ty en ände, ja,
en ände med förskräckelse skall han göra på alla jordens
inbyggare.

2 Besinna dig och kom till sans, du folk utan blygsel, **2**
innan ännu rådslutet är fullgånget -- den dagen hastar
fram, såsom agnar fara! -- och innan HERRENS vredes
glöd kommer över eder, ja, innan HERRENS vredes dag
kommer över eder. **3** Söken HERREN, alla I ödmjuke i
landet, som hållen hans lag. Söken rättfärdighet, söken
ödmjukhet; kanhända bliven I så beskärmade på HERRENS
vredes dag. **4** Ty Gasa skall bliva övergivet och Askelon
varda en ödemark; mitt på ljusa dagen skall Asdods folk
drivas ut, och Ekron skall ryckas upp med roten. **5** Ve eder
som bebon landsträckan utmed havet, I av keretéernas folk!
Ett HERRENS ord skall nå dig, Kanaan, du filistéernas land;
ja, jag skall fördärva dig, så att ingen mer bor i dig. **6** Och
landsträckan utmed havet skall ligga såsom betesmarker,
där herdarna hava sina brunnar och fåren sina fållor. **7** Och
den skall tillfalla de kvarblivna av Juda hus såsom deras lott;
där skola de föra sin boskap i bet. I Askelons hus skola de
få lägra sig, när aftonen kommer. Ty HERREN, deras Gud,
skall se till dem och skall åter upprätta dem. **8** Jag har hört
Moabs smädelser och Ammons barns hån, huru de hava
smädat mitt folk och förhävt sig mot dess land. **9** Därför,
så sant jag lever, säger HERREN Sebaot, Israels Gud: det
skall gå Moab såsom Sodom, och Ammons barn såsom
Gomorra. Ett tillhåll för nässlor och en saltgrop skola de
bliva, och en ödemark till evig tid. Kvarlevan av mitt folk
skall plundra dem. och återstoden av min menighet skall
få dem till sin arvedel. **10** Så skall det gå dem, till lön för
deras högmod därför att de hava smädat och förhävt sig
mot HERREN Sebaots folk. **11** Fruktansvärd skall HERREN
bevisa sig mot dem; ty han skall göra alla jordens gudar
maktlösa, och alla hedningarnas havsländer skola tillbedja
honom, vart folk på sin ort -- **12** också I etiopier, I som av
mig bliven slagna med svärd. **13** Och han skall uträcka sin
hand mot norr och fördärva Assur, han skall göra Nineve till
en ödemark, förtorkat såsom en öken. **14** Och därinne skola
hjordar lägra sig, allahanda vilda djur i skaror; pelikaner
och rördrommar skola taga natthärbärge på pelarhuvudena
därinne; fåglalåt skall ljuda i fönstren och förödelse bo på
trösklarna, nu då cederpanelningen är bortriven. **15** Så skall
det gå den glada staden, som satt så trygg, och som sade i
sitt hjärta: "Jag och ingen annan!" Huru har den icke blivit en
ödemark, en lägerstad för vilda djur! Alla som gå där fram
skola vissla åt den och slå ihop händerna.

3 Ve henne, den gensträviga och befläckade staden,
förtryckets stad! **2** Hon hör icke på någons röst, hon
tager ej emot tuktan; på HERREN förtröstar hon icke, till sin
Gud vill hon ej komma. **3** Furstarna därinne äro rytande
lejon; hennes domare äro såsom vargar om aftonen, de
spara intet till morgondagen. **4** Hennes profeter äro stortaliga
trolösa män; hennes präster ohelga vad heligt är, de våldföra
lagen. **5** HERREN är rättfärdig därinne, han gör intet orätt.
var morgon låter han sin rätt gå fram i ljuset, den utebliver
aldrig; men de orättfärdiga veta icke av någon skam. **6**
Jag utrotade folkslag, deras murtorn blevo förstörda, deras
gator gjorde jag öde, så att ingen mer gick där fram; deras
städer blevo förhärjade, så att de lågo tomma på människor,
blottade på invånare. **7** Jag tillsade henne att allenast frukta
mig och taga emot tuktan; då skulle hennes boning undgå
förstörelse, med allt vad jag hade givit i hennes vård. Men i
stället ävlades de att göra allt vad fördärvligt var. **8** Därför
man I vänta på mig, säger HERREN, och på den dag jag står
upp för att taga byte. Ty mitt domslut är: jag skall församla
folk och hämta tillhopa konungariken, för att utgjuta över
dem min ogunst, all min vredes glöd; ty av min nitälskans
eld skall hela jorden förtäras. **9** Se, då skall jag giva åt
folken nya, renade läppar, så att de allasammans åkalla
HERRENS namn och endräktigt tjäna honom. **10** Ända ifrån
länderna bortom Etiopiens strömmar skola mina tillbedjare,
mitt förskingrade folk, frambära offer åt mig. **11** På den tiden
skall du slippa att längre blygas för alla de överträdelser som
du har begått mot mig. Ty då skall jag avskilja från dig dem
som nu jubla så segerstolt i dig; och du skall då icke vidare
förhäva dig på mitt heliga berg. **12** Men jag skall lämna kvar
i dig ett folk, betryckt och armt; och de skola förtrösta på
HERRENS namn. **13** Kvarlevan av Israel skall då icke mer
göra något orätt, ej heller tala lögn, och i deras mun skall
icke finnas en falsk tunga. Ja, de skola få beta och ligga i ro,
utan att någon förskräcker dem. **14** Jubla, du dotter Sion, höj
glädjerop, du Israel; var glad och fröjda dig av allt hjärta, du
dotter Jerusalem. **15** HERREN har avvänt straffdomarna
ifrån dig, han har röjt din fiende ur vägen. HERREN, som
bor i dig, är Israels konung; du behöver ej mer frukta något
ont. **16** På den tiden skall det sägas till Jerusalem; "Frukta
icke, Sion låt ej modet falla. **17** HERREN, din Gud, bor i dig
en hjälte som kan frälsa. Han gläder sig över dig med lust,
han tiger stilla i sin kärlek, han fröjdas över dig med jubel."
18 Dem som med bedrövelse måste sakna högtiderna, dem
skall jag då församla, dem som levde skilda från dig, du som
själv bar smälekens börda. **19** Ty se, jag skall på den tiden
utföra mitt verk på alla dina förtryckare. jag skall frälsa de
haltande och hämta tillhopa de fördrivna, jag skall låta dem
bliva ett ämne till lovsång och till berömmelse på hela jorden,
där de voro så smädade. **20** På den tiden skall jag låta eder
komma tillbaka ja, på den tiden skall jag hämta eder tillhopa.
Ty jag vill låta eder bliva ett ämne till berömmelse och till
lovsång bland alla jordens folk, i det att jag åter upprättar
eder, så att I sen det med egna ögon, säger HERREN.

Haggai

1 I konung Darejaves' andra regeringsår, i sjätte månaden,
på första dagen i månaden, kom HERRENS ord genom
profeten Haggai Serubbabel, Sealtiels son, Juda ståthållare,
och till översteprästen Josua, Josadaks son; han sade: **2** Så
säger HERREN Sebaot: Detta folk säger: "Ännu är icke tiden
kommen att gå till verket, tiden att HERRENS hus bygges
upp." **3** Men HERRENS ord kom genom profeten Haggai;
han sade: **4** Är då tiden kommen för eder att själva bo i
panelade hus, medan detta hus ligger öde? **5** Därför säger
nu HERREN Sebaot så: Given akt på huru det går eder. **6** I
sån mycket, men inbärgen litet; I äten, men fån icke nog för
att bliva mätta; I dricken, men fån icke nog för att bliva glada;
I tagen på eder kläder, men haven icke nog för att bliva
varma. Och den som får någon inkomst, han far den allenast
för att lägga den i en söndrig pung. **7** Ja, så säger HERREN
Sebaot: Given akt på huru det går eder. **8** Men dragen nu
upp till bergen, hämten trävirke och byggen upp mitt hus,
så vill jag hava behag därtill och bevisa mig härlig, säger
HERREN. **9** I väntaden på mycket, men se, det blev litet, och
när I förden det hem, då blåste jag på det. Varför gick det
så? säger HERREN Sebaot. Jo, därför att mitt hus får ligga
öde, under det att envar av eder hastar med sitt eget hus. **10**
Fördenskull har himmelen ovan eder förhållit eder sin dagg
och jorden förhållit sin gröda. **11** Och jag har bjudit torka
komma över land och berg, och över säd, vin och olja och
alla andra jordens alster, och över människor och djur, och
över all frukt av edra händers arbete. **12** Och Serubbabel,
Sealtiels son, och översteprästen Josua, Josadaks son med
hela kvarlevan av folket lyssnade till HERRENS, sin Guds,
röst och till profeten Haggais ord, eftersom HERREN, deras
Gud, hade sänt honom; och folket fruktade för HERREN. **13**
Då sade Haggai, HERRENS sändebud, efter HERRENS
uppdrag, till folket så: "Jag är med eder, säger HERREN." **14**
Och HERREN uppväckte Serubbabels, Sealtiels sons, Juda
ståthållares, ande och översteprästen Josuas, Josadaks
sons, ande och allt det kvarblivna folkets ande, så att de
gingo till verket och arbetade på HERREN Sebaots; sin
Guds, hus. **15** Detta skedde på tjugufjärde dagen i sjätte
månaden av konung Darejaves' andra regeringsår.

2 I sjunde månaden, på tjuguförsta dagen i månaden, kom
HERRENS ord genom profeten Haggai han sade: **2**
Säg till Serubbabel, Sealtiels son Juda ståthållare, och till
översteprästen Josua, Josadaks son, och till kvarlevan av
folket: **3** Leva icke ännu bland eder män kvar, som hava sett
detta hus i dess forna härlighet? Och hurudant sen I det
nu vara? Är det icke såsom intet i edra ögon? **4** Men var
likväl nu frimodig, du Serubbabel, säger HERREN; och var
frimodig, du översteprästen Josua, Josadaks son; och varen
frimodiga och arbeten, alla I som hören till folket i landet,
säger HERREN; ty jag är med eder, säger HERREN Sebaot.
5 Det förbund som jag slöt med eder, när I drogen ut ur
Egypten, vill jag låta stå fast, och min Ande skall förbliva
ibland eder; frukten icke. **6** Ty så säger HERREN Sebaot:
Ännu en gång, inom en liten tid, skall jag komma himmelen
och jorden, havet och det torra att bäva; **7** och alla hednafolk
skall jag komma att bäva, och så skola dyrbara håvor från
alla hednafolk föras hit; och jag skall fylla detta hus med
härlighet, säger HERREN Sebaot. **8** Ty mitt är silvret, och
mitt är guldet, säger HERREN Sebaot. **9** Den tillkommande
härligheten hos detta hus skall bliva större än dess forna
var, säger HERREN Sebaot; och på denna plats skall jag
låta friden råda, säger HERREN Sebaot. **10** På tjugufjärde
dagen i nionde månaden av Darejaves' andra regeringsår
kom HERRENS ord till profeten Haggai; han sade: **11** Så
säger HERREN Sebaot: Fråga prästerna om lag och säg:
12 "Om någon bär heligt kött i fliken av sin mantel och så
med fliken kommer vid något bakat eller kokt, eller vid vin
eller olja, eller vid något annat som man förtär, månne detta
därigenom bliver heligt?" Prästerna svarade och sade: "Nej."
13 Åter frågade Haggai: "Om den som har blivit orenad
genom en död kommer vid något av allt detta, månne det då
bliver orenat?" Prästerna svarade och sade: "Ja." **14** Då tog
Haggai till orda och sade: "Så är det med detta folk och så
är det med detta släkte inför mig, säger HERREN, och så är
det med allt deras händers verk: vad de där offra, det är
orent. **15** Och given nu akt på huru det hittills har varit, före
denna dag, och under tiden innan man ännu hade begynt
lägga sten på sten till HERRENS tempel **16** huru härförinnan,
om någon kom till en sädesskyl som skulle giva tjugu mått,
den gav allenast tio, och huru, om någon kom till vinpressen
för att ösa upp femtio kärl, den gav allenast tjugu. **17** Vid allt
edra händers arbete slog jag eder säd med sot och rost och
hagel, och likväl vänden I eder icke till mig, säger HERREN.
18 Given alltså akt på huru det hittills har varit, före denna
dag; ja, given akt på huru det har varit före tjugufjärde dagen
i nionde månaden, denna dag då grunden har blivit lagd till
HERRENS tempel. **19** Finnes någon säd ännu i kornboden?
Nej; och varken vinträdet eller fikonträdet eller granatträdet
eller olivträdet har ännu burit någon frukt. Men från denna
dag skall jag giva välsignelse." **20** Och HERRENS ord kom
för andra gången till Haggai, på tjugufjärde dagen i samma
månad; han sade: **21** Säg till Serubbabel, Juda ståthållare:

Jag skall komma himmelen och jorden att bäva; **22** jag skall
omstörta konungatroner och göra hednarikenas makt till
intet; jag skall omstörta vagnarna med sina kämpar, och
hästarna skola stupa med sina ryttare. Den ene skall falla för
den andres svärd. **23** På den tiden, säger HERREN Sebaot,
skall jag taga dig, min tjänare Serubbabel, Sealtiels son,
säger HERREN, och skall akta dig såsom min signetring; ty
dig har jag utvalt, säger HERREN Sebaot.

Sakaria

1 I åttonde månaden av Darejaves' andra regeringsår kom
HERRENS ord till Sakarja, son till Berekja, son till Iddo,
profeten, han sade: **2** Svårt förtörnad var HERREN på edra
fäder. **3** Säg därför nu till folket så säger HERREN Sebaot:
Vänden om till mig, säger HERREN Sebaot, så vill jag vända
om till eder, säger HERREN Sebaot. **4** Varen icke såsom
edra fäder, för vilka forna tiders profeter predikade och sade:
"Så säger HERREN Sebaot: Vänden om från edra onda
vägar och edra onda gärningar"; men de ville icke höra och
aktade icke på mig säger HERREN. **5** Edra fäder, var äro
de? Och profeterna, leva de kvar evinnerligen? **6** Nej, men
mina ord och mina rådslut, de som jag betrodde åt mina
tjänare profeterna, de träffade ju edra fäder, så att de måste
vända om och säga: "Såsom HERREN Sebaot hade beslutit
att göra med oss, och såsom våra vägar och våra gärningar
förtjänade, så har han ock gjort med oss." **7** På tjugufjärde
dagen i elfte månaden, det är månaden Sebat, i Darejeves'
andra regeringsår, kom HERRENS ord till Sakarja, son till
Berekja, son till Iddo, profeten; han sade: **8** Jag hade en
syn om natten: Jag fick se en man som red på en röd häst;
och han höll stilla bland myrtenträden i dalsänkningen. Och
bakom honom stodo andra hästar, röda, bruna och vita. **9**
Då frågade jag: "Vad betyda dessa, min herre?" Ängeln som
talade med mig svarade mig: "Jag vill låta dig förstå vad
dessa betyda." **10** Och mannen som stod bland myrtenträden
tog till orda och sade: "Det är dessa som HERREN har
sänt ut till att fara omkring på jorden." **11** Och själva togo
de till orda och sade till HERRENS ängel, som stod bland
myrtenträden: "Vi hava farit omkring på jorden och hava
funnit hela jorden lugn och stilla." **12** Då tog HERRENS
ängel åter till orda och sade: "HERRE Sebaot, huru länge
skall det dröja, innan du förbarmar dig över Jerusalem och
Juda städer? Du har ju nu varit vred på dem i sjuttio år." **13**
Och HERREN svarade ängeln som talade med mig goda
och tröstliga ord; **14** och ängeln som talade med mig sade
sedan till mig: "Predika och säg: Så säger HERREN Sebaot:
Jag har stor nitälskan för Jerusalem och Sion; **15** och jag
är storligen förtörnad på hednafolken, som sitta så säkra;
ty när jag var allenast litet förtörnad, hjälpte de ytterligare
till att fördärva. **16** Därför säger HERREN så: Jag vill åter
vända mig till Jerusalem i barmhärtighet; mitt hus skall där
bliva uppbyggt, säger HERREN Sebaot, och mätsnöret skall
spännas över Jerusalem. **17** Ytterligare må du predika och
säga: Så säger HERREN Sebaot: Ännu en gång skola mina
städer få njuta överflöd av goda håvor; ja, HERREN skall
ännu en gång trösta Sion, och ännu en gång skall han utvälja
Jerusalem." **18** Sedan lyfte jag upp mina ögon och fick då se
fyra horn. **19** Då frågade jag ängeln som talade med mig:
"Vad betyda dessa?" Han svarade mig: "Detta är de horn
som hava förströtts Juda, Israel och Jerusalem." **20** Sedan lät
HERREN mig se fyra smeder. **21** Då frågade jag: "I vad
ärende hava dessa kommit?" Han svarade: "De förra voro
de horn som förströdde Juda, så att ingen kunde upplyfta sitt
huvud; men nu hava dessa kommit för att injaga skräck hos
dem, och för att slå av hornen på de hednafolk som hava lyft
sitt horn mot Juda land, till att förströ dess inbyggare."

2 Sedan lyfte jag upp mina ögon och fick då se en man
som hade ett mätsnöre i sin hand. **2** Då frågade jag: "Vart
går du?" Han svarade mig: "Till att mäta Jerusalem, för att
se huru brett och huru långt det skall bliva." **3** Då fick jag
se ängeln som talade ned mig komma fram, och en annan
ängel kom emot honom. **4** Och han sade till denne: "Skynda
åstad och tala till den unge mannen där och säg: 'Jerusalem
skall ligga såsom en obefäst plats; så stor myckenhet av
människor och djur skall finnas därinne. **5** Men jag själv,
säger HERREN, skall vara en eldsmur däromkring, och
jag skall bevisa mig härlig därinne.'" **6** Upp, upp! Flyn bort
ur nordlandet, säger HERREN, I som av mig haven blivit
förströdda åt himmelens fyra väderstreck, säger HERREN. **7**
Upp, Sion! Rädda dig, du som nu bor hos dottern Babel! **8**
Ty så säger HERREN Sebaot, han som har sänt mig åstad
för att förhärliga sig, så säger han om hednafolken, vilka
plundrade eder (ty den som rör vid eder, han rör vid hans
ögonsten): **9** "Se, jag lyfter min hand mot dem, och de skola
bliva ett byte för sina forna trälar; och I skolen så förnimma
att HERREN Sebaot har sänt mig." **10** Jubla och gläd dig, du
dotter Sion; ty se, jag kommer för att aga min boning i dig,
säger HERREN. **11** Och då skola många hednafolk sluta
sig till HERREN och bliva mitt folk. Ja, jag skall taga min
boning i dig; och du skall förnimma att HERREN Sebaot
har sänt mig till dig. **12** Och HERREN skall hava Juda till I
sin arvedel i det heliga landet, och ännu en gång skall han
utvälja Jerusalem. **13** Allt kött vare stilla inför HERREN; ty
han har stått upp och trätt fram ur sin heliga boning.

3 Sedan lät han mig se översteprästen Josua stående inför
HERRENS ängel; och Åklagaren stod vid hans högra sida
för att anklaga honom. **2** Men HERREN sade till Åklagaren:
"HERREN skall näpsa dig, du Åklagare; ja, HERREN skall
näpsa dig, han som har utvalt Jerusalem. Är då icke denne
en brand, ryckt ur elden?" **3** Och Josua var klädd i orena
kläder, där han stod inför ängeln **4** Och denne tog till orda

och sade till dem som stodo där såsom hans tjänare: "Tagen av honom de orena kläderna." Och till honom själv sade han: "Se, jag har tagit bort ifrån dig din missgärning, och man skall nu kläda dig i högtidskläder." 5 Då sade jag: "Må man ock sätta en ren bindel på hans huvud." Och de satte en ren bindel på hans huvud och klädde på honom andra kläder, medan HERRENS ängel stod därbredvid. 6 Och HERRENS ängel betygade för Josua och sade: 7 "Så säger HERREN Sebaot: Om du vandrar på mina vägar och håller vad jag har bjudit dig hålla, så skall du ock få styra mitt hus och vakta mina gårdar; och jag skall låta dig hava din gång bland dessa som här göra tjänst. 8 Hör härpå, Josua, du överstepräst, med dina medbröder, som sitta här inför dig (ty dessa män skola vara ett tecken): Se, jag vill låta min tjänare Telningen komma; 9 ty se, i den sten som jag har lagt inför Josua -- över vilken ena sten sju ögon vaka -- i den skall jag inrista den inskrift som hör därtill, säger HERREN Sebaot; och jag skall utplåna detta lands missgärning på en enda dag. 10 På den tiden, säger HERREN Sebaot, skall var och en av eder kunna inbjuda den andre till gäst under sitt vinträd och fikonträd."

4 Sedan blev jag av ängeln som talade med mig åter uppväckt, likasom när någon väckes ur sömnen. 2 Och han sade till mig: "Vad ser du?" Jag svarade: "Jag ser en ljusstake, alltigenom av guld, med sin oljeskål ovantill och med sina sju lampor; och sju rör gå till de särskilda lamporna därovantill. 3 Och två olivträd sträcka sig över den, ett på högra sidan om skålen och ett på vänstra." 4 Sedan frågade jag och sade till ängeln som talade med mig: "Vad betyda dessa ting, min herre?" 5 Men ängeln som talade med mig svarade och sade till mig: "Förstår du då icke vad de betyda?" Jag svarade: "Nej, min herre." 6 Då talade han och sade till mig: "Detta är HERRENS ord till Serubbabel: Icke genom någon människas styrka eller kraft skall det ske, utan genom min Ande, säger HERREN Sebaot. 7 Vilket du än må vara, du stora berg som reser dig mot Serubbabel, så skall du ändå förvandlas till jämn mark. Ty han skall få föra fram slutstenen under jubelrop: 'Nåd, nåd må vila över den!'" 8 Vidare kom HERRENS ord till mig; han sade: 9 "Serubbabels händer hava lagt grunden till detta hus; hans händer skola ock få fullborda det. Och du skall förnimma att HERREN Sebaot har sänt mig till eder. 10 Ty vem är den som vill förakta: den ringa begynnelsens dag, när dessa sju glädjas över att se murlodet i Serubbabels hand, dessa HERRENS ögon, som överfara hela jorden?" 11 Och jag frågade och sade till honom: "Vad betyda dessa två olivträd, det på högra och det på vänstra sidan om ljusstaken?" 12 Och ytterligare frågade jag och sade till honom: "Vad betyda de två olivkvistar som sträcka sig intill de två gyllene rännor genom vilka den gyllene oljan ledes ditned?" 13 Då sade han till mig: "Förstår du då icke vad de betyda?" Jag svarade: "Nej, min herre." 14 Då sade han: "Dessa äro de två oljesmorda som stå såsom tjänare inför hela jordens Herre."

5 När jag sedan åter lyfte upp mina ögon, fick jag se en bokrulle flyga fram. 2 Och han sade till mig: "Vad ser du?" Jag svarade: "Jag ser en bokrulle flyga fram; den är tjugu alnar lång och tio alnar bred." 3 Då sade han till mig: "Detta är Förbannelsen, som går ut över hela landet; ty i kraft av den skall var och en som stjäl varda bortrensad härifrån, och i kraft av den skall var och en som svär varda bortrensad härifrån. 4 Jag har låtit den gå ut, säger HERREN Sebaot, för att den skall komma in i tjuvens hus och in i dens hus, som svär falskt vid mitt namn; och den skall stanna där i huset och fräta upp det med både trävirke och stenar." 5 Sedan kom ängeln som talade med mig fram och sade till mig: "Lyft upp dina ögon och se vad det är som där kommer fram. 6 Och jag frågade: "Vad är det?" Han svarade: "Det är en sädesskäppa som kommer fram." Ytterligare sade han: "Så är det beställt med dem i hela landet." 7 Jag fick då se huru en rund skiva av bly lyfte sig; och nu syntes där en kvinna som satt i skäppan. 8 Därefter sade han: "Detta är Ogudaktigheten." Och så stötte han henne åter ned i skäppan och slog igen blylocket över dess öppning. 9 När jag sedan lyfte upp mina ögon, fick jag se två kvinnor komma fram; och vinden fyllde deras vingar, ty de hade vingar lika hägerns. Och de lyfte upp skäppan mellan jord och himmel. 10 Då frågade jag ängeln som talade med mig: "Vart föra de skäppan?" 11 Han svarade mig: "De hava i sinnet att bygga ett hus åt henne i Sinears land; och när det är färdigt, skall hon där bliva nedsatt på sin plats."

6 När jag sedan åter lyfte upp mina ögon, fick jag se fyra vagnar komma fram mellan två berg, och bergen voro av koppar. 2 För den första vagnen voro röda hästar, för den andra vagnen svarta hästar, 3 för den tredje vagnen vita hästar, och för den fjärde vagnen fläckiga hästar, starkare än de andra. 4 Då tog jag till orda och frågade ängeln som talade med mig: "Vad betyda dessa, min herre?" 5 Ängeln svarade och sade till mig: "Det är himmelens fyra vindar, vilka nu draga ut, sedan de hava fått träda inför hela jordens Herre. 6 Vagnen med de svarta hästarna drager mot nordlandet, de vita följa efter dem, och de fläckiga draga mot sydlandet." 7 Men när de som voro starkast skulle

draga ut, voro de ivriga att få fara omkring på jorden. Då
sade han: "Ja, I mån fara omkring på jorden." Och de foro
åstad omkring på jorden. 8 Därefter ropade han på mig och
talade till mig och sade: "Se, genom dem som draga ut mot
nordlandet skall jag släcka min vrede på nordlandet." 9 Och
HERRENS ord kom till mig; han sade: 10 Tag emot av Heldai
gåvorna från de landsflyktiga, från Tobia och Jedaja; du själv
må redan samma dag gå åstad bort till Josias, Sefanjas
sons, hus, dit dessa hava kommit från Babel. 11 När du så
har fått silver och guld, skall du därav låta göra kronor; och
du skall sätta en på översteprästen Josuas, Josadaks sons,
huvud. 12 Och du skall säga till honom: "Så säger HERREN
Sebaot: Se, där är en man som skall kallas Telningen. Under
honom skall det gro, och han skall bygga upp HERRENS
tempel. 13 Ja, han skall bygga upp HERRENS tempel och
förvärva majestät och sitta på sin tron och regera; och
en präst skall han vara på sin tron; och fridens rådslag
skola vara mellan båda. 14 Men kronorna skola förvaras i
HERRENS tempel, till en åminnelse av Helem, Tobia och
Jedaja och Hen, Sefanjas son. 15 Och fjärran ifrån skall man
komma och bygga på HERRENS tempel; och I skolen så
förnimma att HERREN Sebaot har sänt mig till eder. Och så
skall ske, om I troget hören HERRENS, eder Guds, röst."

7 Och i konung Darejaves' fjärde regeringsår hände sig att
HERRENS ord kom till Sakarja, på fjärde dagen i nionde
månaden, det är Kisleu. 2 Ty från Betel hade då Sareser och
Regem-Melek med sina män blivit sända för att bönfalla inför
HERREN; 3 de skulle nämligen fråga prästerna i HERREN
Sebaots hus och profeterna sålunda: "Skola vi framgent
hålla gråtodag och späka oss i femte månaden, såsom
vi hava gjort nu i så många år?" 4 Så kom då HERREN
Sebaots ord till mig; han sade: 5 Säg till allt folket i landet
och till prästerna: När I nu under sjuttio år haven hållit faste-
och klagodagar i femte och i sjunde månaden, har det då
varit åt mig som I haven hållit fasta? 6 Och när I äten och
dricken, är det icke då för eder egen räkning som I äten och
dricken? 7 Haven I icke förnummit de ord som HERREN
lät predika genom forna tiders profeter, medan Jerusalem
ännu tronade i god ro med sina städer omkring sig, och
medan Sydlandet och Låglandet ännu voro bebodda? 8
Vidare kom HERRENS ord till Sakarja; han sade: 9 Så
sade ju HERREN Sebaot: "Dömen rätta domar, och bevisen
varandra kärlek och barmhärtighet. 10 Förtrycken icke änkan
och den faderlöse, främlingen och den fattige, och tänken
icke i edra hjärtan ut ont mot varandra." 11 Men de ville icke
akta därpå, utan spjärnade emot i gensträvighet och tillslöto
sina öron för att slippa att höra. 12 ja, de gjorde sina hjärtan
hårda såsom diamant, för att slippa att höra den lag och
de ord som HERREN Sebaot genom sin Ande hade sänt,
förmedelst forna tiders profeter. Därför utgick stor vrede
från HERREN Sebaot. 13 Och det skedde, att likasom de
icke hade velat höra, när han ropade, så sade nu HERREN
Sebaot: "Jag vill icke höra, när de ropa; 14 utan jag skall
förströ dem såsom genom en stormvind bland allahanda
hednafolk som de icke känna." Så har nu landet blivit öde
efter dem, så att ingen färdas där, vare sig fram eller tillbaka;
ty de hava så gjort det ljuvliga landet till en ödemark.

8 Vidare kom HERREN Sebaots ord; han sade: 2 Så säger
HERREN Sebaot: Jag har stor nitälskan för Sion, ja, med
stor vrede nitälskar jag för henne. 3 Så säger HERREN: Jag
vill vända: åter till Sion och taga min boning i Jerusalem; och
Jerusalem skall kallas "den trogna staden", och HERREN
Sebaots berg "det heliga berget". 4 Så säger HERREN
Sebaot: Ännu en gång skola gamla män och gamla kvinnor
vara att finna på gatorna i Jerusalem, var och en med sin
stav i handen, för hög ålders skull. 5 Och stadens gator skola
vara fulla av gossar och flickor, som leka där på gatorna, 6
Så säger HERREN Sebaot. Om än sådant på den tiden kan
komma att synas alltför underbart för kvarlevan av detta
folk, icke måste det väl därför synas alltför underbart också
för mig? säger HERREN Sebaot. 7 Så säger HERREN
Sebaot: Se, jag skall frälsa mitt folk ut ur både österland
och västerland 8 och låta dem komma och bosätta sig i
Jerusalem; och de skola vara mitt folk, och jag skall vara
deras Gud, i sanning och rättfärdighet. 9 Så säger HERREN
Sebaot: Fatten mod, I som i denna tid hören dessa ord av
samma profeters mun, som talade på den tid då grunden
lades till HERREN Sebaots hus, templet som skulle byggas
upp. 10 Ty före den tiden var människornas arbete lönlöst
och djurens arbete fåfängt; ingen hade någon ro för sina
ovänner, vare sig han gick ut eller in, ty jag eggade alla
människor mot varandra. 11 Men nu är jag icke mer så
sinnad mot kvarlevan av detta folk som jag var i forna dagar,
säger HERREN Sebaot. 12 Ty nu skall friden skaffa utsäde,
vinträdet skall giva sin frukt, jorden skall giva sin gröda, och
himmelen skall giva sin dagg; och jag skall låta kvarlevan av
detta folk få allt detta till sin arvedel. 13 Och det skall ske, att
likasom I, både Juda hus och Israels hus, haven varit ett
exempel som man har nämnt, när man förbannade bland
hedningarna, så skolen I nu, då jag har frälsat eder, tvärtom
bliva nämnda, när man välsignar. Frukten icke, utan fatten
mod. 14 Ty så säger HERREN Sebaot: Likasom jag, när
edra fäder förtörnade mig, beslöt att göra eder ont, säger
HERREN Sebaot, och icke sedan ångrade det, 15 så har jag

tvärtom i denna tid beslutit att göra gott mot Jerusalem och
Juda hus; frukten icke. 16 Men detta är vad I skolen göra:
Talen sanning med varandra; domen rätta och fridsamma
domar i edra portar. 17 Tänken icke i edra hjärtan ut ont mot
varandra, och älsken icke falska eder; ty allt sådant hatar
jag, säger HERREN. 18 Och HERREN Sebaots ord kom till
mig; han sade: 19 Så säger HERREN Sebaot: Fastedagarna
i fjärde, femte, sjunde och tionde månaden skola för Juda
hus bliva till fröjd och glädje och till sköna högtider. Men
älsken sanning och frid. 20 Så säger HERREN Sebaot: Ännu
en gång skall det ske att folk skola komma hit och många
städers invånare; 21 och invånarna i den ena staden skola
gå till den andra och säga: "Upp, låtom oss gå åstad och
bönfalla inför HERREN och söka HERREN Sebaot; jag själv
vill ock gå åstad." 22 Ja, många folk och mäktiga hednafolk
skola komma och söka HERREN Sebaot i Jerusalem och
bönfalla inför HERREN, 23 Så säger HERREN Sebaot: På
den tiden skall det ske att tio män av allahanda tungomål
som talas bland hednafolken skola fatta en judisk man i
mantelfliken och säga: "Låt oss gå med eder, ty vi hava hört
att Gud är med eder."

9 Detta är en utsaga som innehåller HERRENS ord över
Hadraks land; också i Damaskus skall den slå ned --
ty HERREN har sitt öga på andra människor såväl som
på Israels alla stammar. 2 Den drabbar ock Hamat, som
gränsar därintill, så ock Tyrus och Sion, där man är så vis. 3
Tyrus byggde sig ett fäste; hon hopade silver såsom stoft
och guld såsom orenlighet på gatan. 4 Men se, Herren skall
åter göra henne fattig, han skall bryta hennes murar ned i
havet, och hon själv skall förtäras av eld. 5 Askelon må se
det med fruktan, och Gasa med stor bävan, så ock Ekron, ty
dess hopp skall komma på skam. Gasa mister sin konung,
Askelon bliver en obebodd plats 6 Asdod skall bebos av en
vanbördig hop; så skall jag utrota filistéernas stolthet. 7 Men
när jag har ryckt blodmaten ur deras mun och styggelserna
undan deras tänder då skall också av dem bliva en kvarleva
åt vår Gud, de skola bliva såsom stamfurstar i Juda, och
Ekrons folk skall bliva såsom jebuséerna. 8 Och jag skall slå
upp mitt läger till ett värn för mitt hus, mot härar som komma
eller gå, och ej mer skall någon plågare komma över dem;
ty jag vaktar nu med öppna ögon. 9 Fröjda dig storligen,
du dotter Sion; höj jubelrop, du dotter Jerusalem. Se, din
konung kommer till dig; rättfärdig och segerrik är han. Han
kommer fattig, ridande på en åsna, på en åsninnas fåle. 10
Så skall jag utrota vagnar Efraim och hästar ur Jerusalem;
ja, stridens bågar skola utrotas, och han skall tala frid till
folken. Och hans herradöme skall nå från hav till hav, och
ifrån floden intill jordens ändar. 11 För ditt förbundsblods
skull vill jag ock släppa dina fångar fria ur gropen där intet
vatten finnes. 12 Så vänden då åter till edert fäste, I fångar
som nu haven ett hopp. Ja, det vare eder förkunnat i dag
att jag vill giva eder dubbelt igen. 13 Ty jag skall spänna
Juda såsom min båge och lägga Efraim såsom pil på den,
och dina söner, du Sion, skall jag svänga såsom spjut mot
dina söner, du Javan, och göra dig lik en hjältes svärd. 14
Ja, HERREN skall uppenbara sig i höjden, och såsom en
ljungeld skall hans pil fara ut; Herren, HERREN skall stöta i
basunen, och med sunnanstormar skall han draga fram.
15 HERREN Sebaot, han skall beskärma dem; de skola
uppsluka sina fiender och trampa deras slungstenar under
fötterna; under stridslarm skola de svälja sina fiender såsom
vin, till dess de själva äro så fulla av blod som offerskålar
och altarhörn. 16 Och HERREN, deras Gud, skall på den
tiden giva dem seger, ty de äro ju det folk som han har till
sin hjord. Ja, ädelstenar äro de i en krona, strålande över
hans land. 17 Huru stor bliver icke deras lycka, huru stor
deras härlighet! Av deras säd skola ynglingar blomstra upp,
och jungfrur av deras vin.

10 HERREN mån I bedja om regn, när vårregnets tid
är inne; HERREN är det som sänder ljungeldarna.
Regn skall han då giva människorna i ymnigt mått, gröda på
marken åt var och en. 2 Men husgudarnas tal är fåfänglighet,
spåmännens syner äro lögn, tomma drömmar är vad de tala,
och den tröst de giva är ett intet. Därför måste folket draga
hädan såsom en fårhjord och fara illa, där det går utan herde.
3 Mot herdarna är min vrede upptänd och bockarna skall jag
hemsöka. Ja, HERREN Sebaot skall vårda sig om sin hjord,
Juda hus, och skall så göra den till en stolt stridshäst åt sig.
4 Från den hjorden skall en hörnsten komma, från den en
stödjepelare, från den en båge till striden, från den allt vad
styresman heter. 5 Och de skola vara lika hjältar, som gå
fram i striden, likasom trampade de i orenlighet på gatan.
Ja, strida skola de, ty HERREN är med dem, och ryttarna
på sina hästar skola då komma på skam. 6 Jag skall giva
styrka åt Juda hus, och åt Josefs hus skall jag giva seger.
Jag skall i min barmhärtighet låta dem komma tillbaka, och
det skall bliva såsom hade jag aldrig förkastat dem. Ty jag
är HERREN, deras Gud, och skall bönhöra dem. 7 Och
Efraims män skola bliva lika hjältar, och deras hjärtan skola
glädja sig såsom av vin. Deras barn skola ock se det och
bliva glada; deras hjärtan skola fröjda sig i HERREN. 8 Jag
skall locka på dem och samla dem tillhopa, ty jag förlossar
dem; och de skola bliva lika talrika som de fordom voro. 9

Och när jag planterar ut dem bland folken, skola de tänka
på mig i fjärran land; och med sina barn skola de få leva
och komma tillbaka. 10 Ja, från Egyptens land skall jag låta
dem komma tillbaka och från Assur skall jag församla dem.
Sedan skall jag föra dem till Gileads land och till Libanon;
och där skall icke finnas rum nog för dem. 11 Han skall
draga fram genom havet på en trång väg, böljorna i havet
skall han slå ned, och alla Nilflodens djup skola torka ut. Så
skall Assurs stolthet bliva nedbruten och spiran tagen ifrån
Egypten. 12 Men dem skall jag göra starka i HERREN, och i
hans namn skola de gå fram, säger HERREN.

11 Öppna dina dörrar, Libanon, ty eld skall nu förtära dina
cedrar. 2 Jämra dig, du cypress, ty cedern måste falla,
de härliga träden skola förödas. Jämren eder, I Basans ekar,
ty skogen, den ogenomträngliga, varder fälld. 3 Hör huru
herdarna jämra sig, när deras härlighet bliver förödd! Hör
huru de unga lejonen ryta, när Jordanbygdens snår varda
förödda! 4 Så sade HERREN, min Gud: "Bliv en herde för
slaktfåren, 5 ty deras köpare slakta dem utan all försyn, och
deras säljare säga: 'Lovad vare HERREN att jag bliver allt
rikare.' Ej heller skonas de av sina egna herdar." 6 "Se, jag
vill nu icke mer skona landets inbyggare", säger HERREN,
"utan låta människorna falla i varandras hand och i sina
konungars hand, och dessa skola fördärva landet, och jag
skall icke rädda någon ur deras hand." 7 Så blev jag en
herde för slaktfåren, de arma fåren. Och jag tog mig två
stavar, den ena kallade jag Ljuvlig ro, den andra kallade
jag Endräkt; och jag vaktade så fåren 8 Men sedan jag
inom en månad hade förgjort de tre herdarna, blev jag led
vid fåren, likasom ock deras sinne var avogt mot mig. 9
Då sade jag: "Jag vill icke mer vara eder herde. Vad som
vill dö, det må dö, och vad som vill förgås, det må förgås;
och de som sedan bliva kvar må äta varandras kött." 10
Så tog jag min stav Ljuvlig ro och bröt sönder den, till att
upplösa det förbund som jag hade slutit med alla folk. 11
Och när detta nu på den dagen blev upplöst, förnummo
de arma fåren, som aktade på mig, att det var HERRENS
ord. 12 Därefter sade jag till dem: "Om I så finnen för gott,
så given mig min lön; varom icke, må det så vara." Och
de vägde upp trettio siklar silver såsom lön åt mig. 13 Då
sade HERREN till mig: "Kasta det åt krukmakaren" -- det
härliga pris vartill jag hade blivit värderad av dem! Och jag
tog de trettio silversiklarna och kastade dem i HERRENS
hus åt krukmakaren. 14 Därefter bröt jag sönder min andra
stav, Endräkt, till att upplösa broderskapet mellan Juda och
Israel. 15 Och HERREN sade till mig: "Tag dig nu redskap
såsom en oförnuftig herde; 16 ty se, jag vill låta en herde
uppstå i landet, som icke vårdar sig om de får som hålla på
att förgås, icke uppsöker det förskingrade, icke helar det
sargade, icke sörjer för det som är helbrägda, utan allenast
äter köttet av de feta och river sönder klövarna på dem." 17
Ve över denne ovärdige herde, som övergiver sin hjord! Må
ett svärd träffa hans arm och hans högra öga! Må hans arm
alldeles förtvina och hans högra öga förmörkas i grund!

12 Detta är en utsaga som innehåller HERRENS ord
över Israel. Så säger HERREN, han som har utspänt
himmelen och grundat jorden och danat människans ande i
henne: 2 Se, jag skall göra Jerusalem till an berusningens
kalk för alla folk runt omkring; jämväl över Juda skall det
komma, när Jerusalem bliver belägrat. 3 Och det skall ske
på den tiden att jag skall göra Jerusalem till en lyftesten
för alla folk; var och en som försöker lyfta den skall illa
sarga sig därpå. Och alla jordens folk skola församla sig
mot det. 4 På den tiden, säger HERREN, skall jag slå alla
hästar med förvirring och deras ryttare med vanvett. Men
över Juda hus skall jag upplåta mina ögon, när jag bland
hednafolken slår alla hästar med blindhet. 5 Då skola Juda
stamfurstar säga i sina hjärtan: "Jerusalems invånare äro
vår styrka, genom HERREN Sebaot, sin Gud." 6 På den
tiden skall jag låta Juda stamfurstar bliva såsom brinnande
fyrfat bland ved, och såsom eldbloss bland halmkärvar, så
att de förbränna alla folk runt omkring, både åt höger och åt
vänster; men Jerusalem skall framgent trona på sin plats,
där Jerusalem nu är. 7 Och först skall HERREN giva seger
åt Juda hyddor, för att icke Davids hus och Jerusalems
invånare skola tillräkna sig större ära än Juda. 8 På den
tiden skall HERREN beskärma Jerusalems invånare; den
skröpligaste bland dem skall på den tiden vara såsom David,
och Davids hus skall vara såsom ett gudaväsen, såsom
HERRENS ängel framför dem. 9 Och jag skall på den tiden
sätta mig i sinnet att förgöra alla folk som komma mot
Jerusalem. 10 Men över Davids hus och över Jerusalems
invånare skall jag utgjuta en nådens och bönens ande, så
att de se upp till mig, och se vem de hava stungit. Och
de skola hålla dödsklagan efter honom, såsom man håller
dödsklagan efter ende sonen, och skola bittert sörja honom,
såsom man sörjer sin förstfödde. 11 Ja, på den tiden skall i
Jerusalem hållas stor dödsklagan, sådan den var, som hölls i
Hadadrimmon på Megiddons slätt. 12 Och släkterna i landet
skola hålla dödsklagan var för sig: Davids hus släkt för sig,
och dess kvinnor för sig, Natans hus' släkt för sig, och dess
kvinnor för sig, 13 Levi hus' släkt för sig, och dess kvinnor för
sig, Simeis släkt för sig, och dess kvinnor för sig; 14 så ock
alla övriga släkter var för sig, och deras kvinnor för sig.

13 På den tiden skola Davids hus och Jerusalems invånare
få en öppen brunn, till att avtvå sin synd och orenhet.
2 Och det skall ske på den tiden, säger HERREN Sebaot,
att jag skall utrota avgudarnas namn ur landet, så att de
icke mer skola nämnas; profeterna och orenhetens ande
skall jag ock skaffa bort ur landet. **3** Och det skall ske, att
om någon därefter uppträder såsom profet, så skola hans
egna föräldrar, hans fader och moder, säga till honom: "Du
kan icke få leva, du som talar lögn i HERRENS namn." Och
hans egna föräldrar, hans fader och moder, skola stinga ihjäl
honom, när han vill profetera. **4** Och det skall ske på den
tiden att alla profeter skola blygas för sina syner, när de vilja
profetera; och för att icke bliva röjda skola de icke mer kläda
sig i mantel av hår. **5** Och var och en av dem skall säga:
"Jag är ingen profet, en åkerman är jag; redan i min ungdom
blev jag köpt till träl." **6** Och om man då frågar honom: "Vad
är det för sår du har på din kropp?" så skall han svara:
"Dem har jag fått därhemma, hos mina närmaste." **7** Svärd,
upp mot min herde, mot den man som fick stå mig nära!
säger HERREN Sebaot. Må herden bliva slagen, så att fåren
förskingras; ty jag vill nu vända min hand mot de svaga.
8 Och det skall ske i hela landet, säger HERREN, att två
tredjedelar där skola utrotas och förgås; allenast en tredjedel
skall där lämnas kvar. **9** Och den tredjedelen skall jag låta
gå genom eld; jag skall luttra dem, såsom man luttrar silver,
och pröva dem, såsom man prövar guld. Så skola de åkalla
mitt namn, och jag skall bönhöra dem. Jag skall säga: "Detta
är mitt folk." Och det skall svara: "HERREN är min Gud."

14 Se, en dag skall komma, en HERRENS dag, då man
i dig skall utskifta byte. **2** Ty jag skall församla alla
folk till strid mot Jerusalem; och staden skall intagas, och
husen skola plundras och kvinnorna skändas. Och hälften av
folket i staden skall föras bort i fångenskap. Men återstoden
därav skall icke bliva utrotad ur staden; **3** ty HERREN skall
draga ut och strida mot de folken, såsom han stridde förr
på drabbningens dag. **4** Och han skall den dagen stå med
sina fötter på Oljeberget, gent emot Jerusalem, österut;
och Oljeberget skall rämna mitt itu, mot öster och väster,
till en mycket stor dal, i det att ena hälften av berget viker
undan mot norr, och andra hälften därav mot söder. **5** Och I
skolen fly ned i dalen mellan mina berg, ty dalen mellan
bergen skall räcka ända till Asel; I skolen fly, såsom I flydden
för jordbävningen i Ussias, Juda konungs, tid. Då skall
HERREN, min Gud, komma, ja, du själv och alla heliga med
dig. **6** Och det skall ske på den dagen att ljuset skall bliva
borta, ty himlaljusen skola förmörkas. **7** Och det bliver en
dag som är ensam i sitt slag, och som är känd av HERREN,
en dag då det varken är dag eller natt, en dag då det bliver
ljust, när aftonen kommer. **8** Och det skall ske på den tiden
att rinnande vatten skola utgå från Jerusalem, ena hälften
mot Östra havet och andra hälften mot Västra havet; både
sommar och vinter skall det vara så. **9** Och HERREN skall då
vara konung över hela jorden; ja, på den tiden skall HERREN
vara en, och hans namn ett. **10** Hela landet från Geba till
Rimmon, söder om Jerusalem, skall då förvandlas till en
slättmark; men själva staden skall trona på sin höjd, och
sträcka sig från Benjaminsporten ända till den plats där den
förra porten stod, till Hörnporten och Hananeltornet och till
de kungliga vinpressarna; **11** och folket skall bo där i ro och
icke mer givas till spillo, ty Jerusalem skall trona i trygghet.
12 Men denna hemsökelse skall HERREN låta drabba alla de
folk som drogo ut för att strida mot Jerusalem: han skall låta
deras kött ruttna, medan de ännu stå på sina fötter; deras
ögon skola ruttna i sina hålor och deras tunga skall ruttna i
deras mun. **13** Och det skall ske på den tiden att HERREN
skall sända en stor förvirring bland dem; de skola bära hand
på varandra, och den enes hand skall lyftas mot den andres.
14 Också Juda skall strida mot Jerusalem. Och skatter skola
samlas tillhopa från alla folk runt omkring: guld, silver och
kläder i stor myckenhet. **15** En likadan hemsökelse skall
ock drabba hästar, mulåsnor, kameler, åsnor och alla andra
djur som finnas där i lägren. **16** Och det skall ske att alla
överblivna ur alla de folk som kommo mot Jerusalem skola
år efter år draga ditupp, för att tillbedja konungen HERREN
Sebaot, och för att fira lövhyddohögtiden. **17** Men om någon
av jordens folkstammar icke drager upp till Jerusalem, för
att tillbedja konungen HERREN Sebaot, då skall över den
icke komma något regn. **18** Om Egyptens folkstam icke
drager åstad och kommer ditupp, så skall ej heller över den
komma regn. Detta bliver den hemsökelse som HERREN
skall låta drabba de folk som icke draga upp för att fira
lövhyddohögtiden. **19** Ja, så skall Egypten drabbas av sin
synd, så skola ock alla andra folk drabbas av sin synd,
om de icke draga upp för att fira lövhyddohögtiden. **20** På
den tiden skall på hästarnas bjällror stå att läsa: "Helgad åt
HERREN", och grytorna i HERRENS hus skola vara såsom
offerskålarna framför altaret. **21** Och var gryta i Jerusalem
och Juda skall vara helgad åt HERREN Sebaot, så att var
och en som vill offra kan komma och taga en sådan och
koka i den. Och ingen kanané skall mer finnas i HERREN
Sebaots hus, på den tiden.

Malaki

1 Detta är en utsaga, som innehåller HERRENS ord till
Israel genom Malaki. **2** Jag har bevisat eder kärlek,
säger HERREN. Nu frågen I: "Varmed har du då bevisat oss
kärlek?" Esau var ju en broder till Jakob, säger HERREN,
och jag älskade Jakob, **3** men Esau hatade jag; därför
gjorde jag hans berg till en ödemark och hans arvedel till ett
hemvist för öknens schakaler. **4** Om nu Edom säger: "Ja, vi
äro förstörda, men vi skola åter bygga upp det ödelagda",
så svarar HERREN Sebaot: Väl må de bygga upp, men
jag skall åter riva det ned, och så skall man få kalla det
'ogudaktighetens land' och 'det folk, på vilket HERREN
evinnerligen vredgas'. **5** I skolen få se det med egna ögon,
och då skolen I säga: 'HERREN är stor utöver Israels
gränser.' **6** En son skall hedra sin fader och en tjänare sin
herre. Om nu jag är fader, var är då den heder, som skulle
visas mig? Och om jag är en herre, var är då den fruktan,
som man skulle hava för mig? -- så säger HERREN Sebaot
till eder, I präster, som förakten mitt namn. Nu frågen I:
"Varmed hava vi då visat förakt för ditt namn?" **7** Jo, därmed
att I bären fram ovärdig spis på mitt altare. Åter frågen I: "På
vad sätt hava vi betett oss ovärdigt mot dig?" Jo, i det att I
tänken: "HERRENS bord behöver man icke mycket akta." **8**
När i fören fram ett offerdjur, som är blint, då räknen I sådant
icke för ont; när I fören fram ett som är lytt eller svagt, då
räknen I ej heller sådant för ont. Kom med något sådant till
din ståthållare, så får du se, om han tager gunstigt emot dig
och bliver dig bevågen, säger HERREN Sebaot. **9** Bönfallen
alltså nu inför Gud, att han må bliva oss nådig. Kan han
väl vara eder bevågen, då I haven begått sådant? säger
HERREN Sebaot. **10** Ack att bland eder funnes någon som
ville stänga tempeldörrarna, så att I icke längre förgäves
upptänden eder eld på mitt altare! Jag har icke behag till
eder, säger HERREN Sebaot, och till offergåvor av eder
hand har jag icke lust. **11** Från solens uppgång ända till dess
nedgång är ju mitt namn stort bland folken, och överallt
frambäras rökoffer och rena offergåvor åt mitt namn; ja, mitt
namn är stort bland folken, säger HERREN Sebaot. **12** Men I
ohelgen det, i det att I sägen: "Herrens bord kan man gärna
försumma, och den spis, som gives därtill, behöver man icke
mycket akta." **13** Ja, I sägen: "Icke är det mödan värt!", och
så handhaven I det vanvördigt, säger HERREN Sebaot.
När I alltså frambären eder offergåva, då fören I fram, vad
som är rövat och vad som är lytt och svagt. Skulle jag hava
behag till sådana gåvor av eder hand? säger HERREN. **14**
Nej, förbannad vare den bedragare, som i sin hjord har ett
djur av hankön, men ändå, när han har gjort ett löfte, offrar
åt Herren ett djur, som icke duger. Ty jag är en stor konung,
säger HERREN Sebaot, och mitt namn är fruktansvärt bland
folken.

2 Därför kommer nu följande bud till eder, I präster. **2** Om
I icke hörsammen det och akten därpå, så att I given
mitt namn ära, säger HERREN Sebaot, så skall jag sända
förbannelse över eder och förbanna edra välsignelser; ja, jag
har redan förbannat dem, eftersom I icke akten därpå. **3** Se,
jag skall låta min näpst drabba eder avkomma, och jag skall
kasta orenlighet i ansiktet på eder, orenligheten efter edra
högtidsoffer; ja, I skolen själva bliva kastade i denna. **4** Då
skolen I förstå, att jag har sänt till eder detta bud, för att
mitt förbund med Levi skall bestå, säger HERREN Sebaot.
5 Jag hade ett förbund med honom, och däri var liv och
frid. Sådant gav jag åt honom, för att han skulle frukta mig;
och han fruktade mig och bävade för mitt namn. **6** Rätt
undervisning var i hans mun, och ingen orätt fanns på hans
läppar; fridsamt och redligt vandrade han i min umgängelse
och omvände många från missgärning. **7** Ty prästens läppar
skola förvara kunskap, och undervisning skall man hämta
ur hans mun; han är ju HERREN Sebaots sändebud. **8**
Men I haven vikit av ifrån vägen; genom eder undervisning
haven I kommit många på fall. I haven fördärvat förbundet
med Levi, säger HERREN Sebaot. **9** Därför har ock jag
gjort eder föraktade och låga i allt folkets ögon, eftersom I
icke hållen mina vägar, utan haven anseende till personen,
när I handhaven undervisningen. **10** Hava vi icke alla en
och samma fader? Har icke en och samma Gud skapat
oss? Varför handla vi då trolöst mot varandra och bryta våra
fäders förbund? **11** Juda har handlat trolöst, och styggelse
är bedriven i Israel och i Jerusalem; ty Juda har oskärat
HERRENS helgedom, den som han älskar, och de hava
tagit till äkta kvinnor, som dyrka främmande gudar. **12** Hos
den man som så gör må HERREN utrota var levande själ
ur Jakobs hyddor, jämväl den som frambär offergåvor till
HERREN Sebaot. **13** Och ännu något annat gören I: I vållen,
att HERRENS altare höljes med tårar, med gråt och klagan,
så att han icke mer vill se till offergåvorna, ej heller med
välbehag kan taga emot något ur eder hand. **14** Nu frågen I:
"Huru så?" Jo, HERREN var ju vittne mellan dig och din
ungdoms hustru, henne som du nu har varit trolös emot,
fastän hon är din maka, din äkta hustru. **15** Hava vi då icke
en och samma skapare, den, i vilkens hand det står, att
vår ande bevaras? Och vad vill nu denne ene? Han vill ju
hava ett gudaktigt släkte. Tagen eder därför väl till vara,
så att ingen bliver trolös mot sin ungdoms hustru. **16** Ty

jag hatar äktenskapsskillnad, säger HERREN, Israels Gud,
och att man höljer sig i våld såsom i en överklädnad, säger
HERREN Sebaot. Tagen eder därför väl till vara, så att I icke
bliven trolösa. 17 I trötten ut HERREN med edert tal. Nu
frågen I: "Varmed trötta vi då ut honom?" Jo, därmed att I
sägen: "Den som gör ont är ändå god i HERRENS ögon,
och till sådana har han behag. Ty varför kommer icke eljest
domens Gud?"

3 Se, jag skall sända ut min ängel, och han skall bereda
väg för mig. Och med hast skall han komma till sitt
tempel, den Herre, som I åstunden, ja, förbundets ängel,
som I begären, se, han kommer, säger HERREN Sebaot. 2
Men vem kan uthärda hans tillkommelses dag, och vem kan
bestå, när han uppenbarar sig? Ty han skall vara såsom en
guldsmeds eld och såsom valkares såpa. 3 Och han skall
sätta sig ned och smälta silvret och rena det; han skall rena
Levi söner och luttra dem såsom guld och silver; och sedan
skola de frambära åt HERREN offergåvor i rättfärdighet.
4 Och Juda offergåvor och Jerusalems skola då behaga
HERREN väl likasom i forna dagar och i förgångna år. 5
Ja, jag skall komma till eder för att hålla dom, och jag skall
vara ett snarfärdigt vittne mot trollkarlar, äktenskapsbrytare
och menedare, så ock mot dem som förhålla dagakarlen
hans lön eller förtrycka änkan och den faderlöse eller vränga
rätten för främlingen, men icke frukta mig, säger HERREN
Sebaot. 6 Ty jag, HERREN, har icke förändrats, och I,
Jakobs barn, haven icke heller hört upp: 7 allt ifrån edra
fäders dagar haven I vikit av ifrån mina stadgar och icke
hållit dem Vänden om till mig, så vill jag vända om till eder,
säger HERREN Sebaot. Nu frågen I: "Varutinnan skola vi
vända om?" 8 Menen I då, att en människa får röva från
Gud? Ty I röven ju från mig. Åter frågen I: "På vad sätt hava
vi rövat från dig?" Jo, i fråga om tionden och offergärden. 9
Förbannelse har drabbat eder, men ändå röven I från mig,
så många I ären. 10 Fören full tionde till förrådshuset, så att
i mitt hus finnes mat, och pröven så, hurudan jag sedan
bliver, säger HERREN Sebaot. Förvisso skall jag då öppna
himmelens fönster över eder och utgjuta över eder riklig
välsignelse. 11 Och jag skall näpsa gräshopporna för eder,
så att de icke mer fördärva eder frukt på marken; ej heller
skola edra vinträd mer slå fel på fältet, säger HERREN
Sebaot. 12 Och alla folk skola prisa eder sälla, ty edert land
skall då vara ljuvligt, säger HERREN Sebaot. 13 I haven
talat hårda ord mot mig, säger HERREN. Nu frågen I: "Vad
hava vi då med varandra talat mot dig?" 14 I haven sagt:
"Det är fåfängt att tjäna Gud. Eller vad vinning hava vi därav
att vi hålla, vad han har bjudit oss hålla, och därav att vi
gå i sorgdräkt inför HERREN Sebaot? 15 Nej, de fräcka
vilja vi nu prisa sälla; ty de som göra, vad ogudaktigt är,
bliva upprättade, de gå fria, huru de än fresta Gud." 16 Men
därunder hava också de som frukta HERREN talat med
varandra; och HERREN har aktat på dem och hört dem,
och en minnesbok har blivit skriven inför hans ansikte till
åminnelse av dessa som frukta HERREN och tänka på hans
namn. 17 Och dessa, säger HERREN Sebaot, skall jag hava
såsom min egendom på den dag, då jag utför mitt verk; och
jag skall skona dem, såsom en fader skonar sin son, som
tjänar honom. 18 Och I skolen då åter få se, vilken skillnad
det är mellan den rättfärdige och den ogudaktige, mellan
den som tjänar Gud och den som icke tjänar honom.

4 Ty se, dagen kommer, och den skall brinna såsom en
ugn. Då skola alla fräcka människor och alla som göra,
vad ogudaktigt är, bliva lika strå, och dagen, den som
kommer, skall förbränna dem, säger HERREN Sebaot, så att
varken rot eller krona lämnas kvar av dem. 2 Men för eder,
I som frukten mitt namn, skall rättfärdighetens sol gå upp
med läkedom under sina vingar. Då skolen I slippa ut och
hoppa såsom kalvar, som hava varit instängda i stallet. 3
Och de ogudaktiga skolen I trampa ned, ty de skola bliva
såsom aska under edra fötter på den dag, då jag utför mitt
verk, säger HERREN Sebaot. 4 Tänken på Moses lag, min
tjänares, åt vilken jag på Horeb gav stadgar och rätter för
hela Israel. 5 Se, jag skall sända till eder profeten Elia, förrän
HERRENS stora och fruktansvärda dag kommer. 6 Och han
skall vända fädernas hjärtan till barnen och barnens hjärtan
till deras fäder, för att jag icke, när jag kommer, skall slå
landet med tillspillogivning.

NYA TESTAMENTET

Men Jesus sade. 'Fader, förlåt dem; ty de veta icke vad de göra.'
Och de delade hans kläder mellan sig och kastade lott om dem.
Lukas 23:34

Matteus

1 Detta är Jesu Kristi, Davids sons, Abrahams sons, **1**
släkttavla. **2** Abraham födde Isak, Isak födde Jakob,
Jakob födde Judas och hans bröder; **3** Judas födde Fares
och Sara med Tamar, Fares födde Esrom, Esrom födde
Aram; **4** Aram födde Aminadab, Aminadab födde Naasson,
Naasson födde Salmon; **5** Salmon födde Boes med Rakab,
Boes födde Jobed med Rut, Jobed födde Jessai; **6** Jessai
födde David, konungen, David födde Salomo med Urias'
hustru; **7** Salomo födde Roboam, Roboam födde Abia. Abia
födde Asaf; **8** Asaf födde Josafat, Josafat födde Joram,
Joram födde Osias; **9** Osias födde Joatam, Joatam födde
Akas, Akas födde Esekias; **10** Esekias födde Manasses,
Manasses födde Amos, Amos födde Josias; **11** Josias födde
Jekonias och hans bröder, vid den tid då folket blev bortfört
i fångenskap till Babylonien. **12** Sedan folket hade blivit
bortfört i fångenskap till Babylonien, födde Jekonias Salatiel,
Salatiel födde Sorobabel; **13** Sorobabel födde Abiud, Abiud
födde Eljakim, Eljakim födde Asor; **14** Asor födde Sadok,
Sadok födde Akim, Akim födde Eliud; **15** Eliud födde Eleasar,
Eleasar födde Mattan, Mattan födde Jakob; **16** Jakob födde
Josef, Marias man, och av henne föddes Jesus, som kallas
Kristus. **17** Så utgöra släktlederna från Abraham intill David
tillsammans fjorton leder, och från David intill dess att folket
blev bortfört i fångenskap till Babylonien fjorton leder, och
från det att folket blev bortfört i fångenskap till Babylonien
intill Kristus fjorton leder. **18** Med Jesu Kristi födelse gick
det så till. Sedan Maria, hans moder, hade blivit trolovad
med Josef, befanns hon, förrän de kommo tillsammans, vara
havande av helig ande. **19** Nu var Josef, hennes man, en
rättsinnig man och ville icke utsätta henne for vanära; därför
beslöt han att hemligen skilja sig från henne. **20** Men när
han hade fått detta i sinnet, se, då visade sig i drömmen
en Herrens ängel för honom och sade: "Josef, Davids son,
frukta icke att taga till dig Maria, din hustru; ty det som är
avlat i henne är av helig ande. **21** Och hon skall föda en son,
och honom skall du giva namnet Jesus, ty han skall frälsa
sitt folk ifrån deras synder." **22** Allt detta har skett, för att det
skulle fullbordas, som var sagt av Herren genom profeten
som sade: **23** "Se, jungfrun skall bliva havande och föda en
son, och man skall giva honom namnet Emmanuel" (det
betyder Gud med oss). **24** När Josef hade vaknat upp ur
sömnen, gjorde han som Herrens ängel hade befallt honom
och tog sin hustru till sig. **25** Och han kände henne icke,
förrän hon hade fött en son; och honom gav han namnet
Jesus.

2 När nu Jesus var född i Betlehem i Judeen, på konung **2**
Herodes' tid, då kommo vise män från österns länder till
Jerusalem **2** och sade: "Var är den nyfödde judakonungen?
Vi hava nämligen sett hans stjärna i östern och hava kommit
för att giva honom vår hyllning." **3** När konung Herodes hörde
detta, blev han förskräckt, och hela Jerusalem med honom.
4 Och han församlade alla överstepräster och skriftlärde
bland folket och frågade dem var Messias skulle födas. **5** De
svarade honom: "I Betlehem i Judeen; ty så är skrivet genom
profeten: **6** 'Och du Betlehem, du judiska bygd, ingalunda är
du minst bland Juda furstar, ty av dig skall utgå en furste
som skall vara en herde för mitt folk Israel.'" **7** Då kallade
Herodes hemligen till sig de vise männen och utfrågade dem
noga om tiden då stjärnan hade visat sig. **8** Sedan lät han
dem fara till Betlehem och sade: "Faren åstad och forsken
noga efter barnet; och när I haven funnit det, så låten mig
veta detta, för att också jag må komma och giva det min
hyllning." **9** När de hade hört konungens ord, foro de åstad;
och se, stjärnan som de hade sett i östern gick framför
dem, till dess att den kom över det ställe där barnet var.
Där stannade den. **10** Och när de sågo stjärnan, uppfylldes
de av mycket stor glädje. **11** Och de gingo in i huset och
fingo se barnet med Maria, dess moder. Då föllo de ned
och gåvo det sin hyllning; och de togo fram sina skatter och
framburo åt det skänker: guld, rökelse och myrra. **12** Sedan
fingo de, genom en uppenbarelse i drömmen, befallning att
icke återvända till Herodes; och de drogo så en annan väg
tillbaka till sitt land. **13** Men när de hade dragit åstad, se, då
visade sig i drömmen en Herrens ängel för Josef och sade:
"Stå upp och tag barnet och dess moder med dig, och fly
till Egypten, och bliv kvar där, till dess jag säger dig till; ty
Herodes tänker söka efter barnet för att förgöra det." **14** Då
stod han upp och tog barnet och dess moder med sig om
natten, och drog bort till Egypten. **15** Där blev han kvar intill
Herodes' död, för att det skulle fullbordas, som var sagt av
Herren genom profeten som sade: "Ut ur Egypten kallade jag
min son." **16** När Herodes nu såg att han hade blivit gäckad
av de vise männen, blev han mycket vred. Och han sände
åstad och lät döda alla de gossebarn i Betlehem och hela
området däromkring, som voro två år gamla och därunder,
detta enligt den uppgift om tiden, som han hade fått genom
att utfråga de vise männen. **17** Då fullbordades det som var
sagt genom profeten Jeremias, när han sade: **18** "Ett rop
hördes i Rama, gråt och mycken jämmer; det var Rakel som
begrät sina barn, och hon ville icke låta trösta sig, eftersom
de icke mer voro till." **19** Men när Herodes var död, se, då
visade sig i drömmen en Herrens ängel for Josef, i Egypten,

20 och sade: "Stå upp och tag barnet och dess moder med
dig, och begiv dig till Israels land; ty de som traktade efter
barnets liv äro nu döda." 21 Då stod han upp och tog barnet
och dess moder med sig, och kom så till Israels land. 22 Men
när han hörde att Arkelaus regerade över Judeen; efter sin
fader Herodes, fruktade han att begiva sig dit; och på grund
av en uppenbarelse i drömmen drog han bort till Galileens
bygder. 23 Och när han hade kommit dit, bosatte han sig i
en stad som hette Nasaret, för att det skulle fullbordas, som
var sagt genom profeterna, att han skulle kallas nasaré.

3 Vid den tiden uppträdde Johannes döparen och predikade
i Judeens öken 2 och sade: "Gören bättring, ty himmelriket
är nära." 3 Det var om denne som profeten Esaias talade,
när han sade: "Hör rösten av en som ropar i öknen: 'Bereden
vägen för Herren, gören stigarna jämna för honom.'" 4 Och
Johannes hade kläder av kamelhår och bar en lädergördel
om sina länder, och hans mat var gräshoppor och vildhonung.
5 Och från Jerusalem och hela Judeen och hela trakten
omkring Jordan gick då folket ut till honom 6 och lät döpa
sig av honom i floden Jordan, och bekände därvid sina
synder. 7 Men när han såg många fariséer och sadducéer
komma för att låta döpa sig, sade han till dem: "I huggormars
avföda, vem har ingivit eder att söka komma undan den
tillstundande vredesdomen? 8 Bären då ock sådan frukt som
tillhör bättringen. 9 Och menen icke att I kunnen säga vid
eder själva: 'Vi hava ju Abraham till fader'; ty jag säger eder
att Gud av dessa stenar kan uppväcka barn åt Abraham. 10
Och redan är yxan satt till roten på träden; så bliver då vart
träd som icke bär god frukt avhugget och kastat i elden. 11
Jag döper eder i vatten till bättring, men den som kommer
efter mig, han är starkare än jag, och jag är icke ens värdig
att bära hans skor; han skall döpa eder i helig ande och eld.
12 Han har sin kastskovel i handen, och han skall noga rensa
sin loge och samla in sitt vete i ladan; men agnarna skall
han bränna upp i en eld som icke utsläckes." 13 Därefter
kom Jesus från Galileen till Johannes, vid Jordan, för att låta
döpa sig av honom; 14 men denne ville hindra honom och
sade: "Jag behövde döpas av dig, och du kommer till mig?"
15 Då svarade Jesus och sade till honom: "Låt det nu så ske;
ty det höves oss att så uppfylla all rättfärdighet. Då tillstadde
han honom det. 16 Och när Jesus var döpt, steg han strax
upp ur vattnet; och se, då öppnades himmelen, och han
såg Guds Ande sänka sig ned såsom en duva och komma
över honom. 17 Och från himmelen kom en röst, som sade:
"Denne är min älskade Son, i vilken jag har funnit behag."

4 Därefter blev Jesus av Anden förd upp i öknen, för att han
skulle frestas av djävulen. 2 Och när han hade fastat i
fyrtio dagar och fyrtio nätter, blev han omsider hungrig. 3 Då
trädde frestaren fram och sade till honom: "Är du Guds Son,
så bjud att dessa stenar bliva bröd." 4 Men han svarade och
sade: "Det är skrivet: 'Människan skall leva icke allenast av
bröd, utan av allt det som utgår av Guds mun.'" 5 Därefter
tog djävulen honom med sig till den heliga staden och ställde
honom uppe på helgedomens mur 6 och sade till honom: "Är
du Guds Son, så kasta dig ned; det är ju skrivet: 'Han skall
giva sina änglar befallning om dig, och de skola bära dig på
händerna, så att du icke stöter din fot mot någon sten.'" 7
Jesus sade till honom: "Det är ock skrivet: 'Du skall icke
fresta Herren, din Gud.'" 8 Åter tog djävulen honom med
sig, upp på ett mycket högt berg, och visade honom alla
riken i världen och deras härlighet 9 och sade till honom:
"Allt detta vill jag giva dig, om du faller ned och tillbeder
mig." 10 Då sade Jesus till honom: "Gå bort, Satan; ty det är
skrivet: 'Herren, din Gud, skall du tillbedja, och honom allena
skall du tjäna.'" 11 Då lämnade djävulen honom; och se,
änglar trädde fram och betjänade honom. 12 Men när han
hörde att Johannes hade blivit satt i fängelse, drog han sig
tillbaka till Galileen. 13 Och han lämnade Nasaret och begav
sig till Kapernaum, som ligger vid sjön, på Sabulons och
Neftalims område, och bosatte sig där, 14 för att det skulle
fullbordas, som var sagt genom profeten Esaias, när han
sade: 15 "Sabulons land och Neftalims land, trakten åt havet
till, landet på andra sidan Jordan, hedningarnas Galileen
-- 16 det folk som där satt i mörker fick se ett stort ljus;
ja, de som sutto i dödens ängd och skugga, för dem gick
upp ett ljus." 17 Från den tiden begynte Jesus predika och
säga: "Gören bättring, ty himmelriket är nära." 18 Då han
nu vandrade utmed Galileiska sjön, fick han se två bröder,
Simon, som kallas Petrus, och Andreas, hans broder, kasta
ut nät i sjön, ty de voro fiskare. 19 Och han sade till dem:
"Följen mig så skall jag göra eder till människofiskare." 20
Strax lämnade de näten och följde honom. 21 När han hade
gått därifrån ett stycke längre fram, fick han se två andra
bröder, Jakob, Sebedeus' son, och Johannes, hans broder,
där de jämte sin fader Sebedeus sutto i båten och ordnade
sina nät; och han kallade dem till sig. 22 Och strax lämnade
de båten och sin fader och följde honom. 23 Och han gick
omkring i hela Galileen och undervisade i deras synagogor
och predikade evangelium om riket och botade alla slags
sjukdomar och allt slags skröplighet bland folket. 24 Och
ryktet om honom gick ut över hela Syrien, och man förde till
honom alla sjuka som voro hemsökta av olika slags lidanden

och plågor, alla som voro besatta eller månadsrasande eller
lama; och han botade dem. 25 Och honom följde mycket folk
ifrån Galileen och Dekapolis och Jerusalem och Judeen och
från landet på andra sidan Jordan.

5 När han nu såg folket, gick han upp på berget; och
sedan han hade satt sig ned, trädde hans lärjungar fram
till honom. 2 Då öppnade han sin mun och undervisade
dem och sade: 3 "Saliga äro de som äro fattiga i anden,
ty dem hör himmelriket till. 4 Saliga äro de som sörja, ty
de skola bliva tröstade. 5 Saliga äro de saktmodiga, ty de
skola besitta jorden. 6 Saliga äro de som hungra och törsta
efter rättfärdighet, ty de skola bliva mättade. 7 Saliga äro
de barmhärtiga, ty dem skall vederfaras barmhärtighet. 8
Saliga äro de renhjärtade, ty de skola se Gud. 9 Saliga äro
de fridsamma, ty de skola kallas Guds barn. 10 Saliga äro
de som lida förföljelse för rättfärdighets skull, ty dem hör
himmelriket till. 11 Ja, saliga ären I, när människorna för
min skull smäda och förfölja eder och sanningslöst säga
allt ont mot eder. 12 Glädjens och fröjden eder, ty eder
lön är stor i himmelen. Så förföljde man ju ock profeterna,
som voro före eder. 13 I ären jordens salt; men om saltet
mister sin sälta, varmed skall man då giva det sälta igen?
Till intet annat duger det än till att kastas ut och trampas ned
av människorna. 14 I ären världens ljus. Icke kan en stad
döljas, som ligger uppe på ett berg? 15 Ej heller tänder man
ett ljus och sätter det under skäppan, utan man sätter det på
ljusstaken, så att det lyser för alla dem som äro i huset. 16
På samma sätt må ock edert ljus lysa inför människorna, så
att de se edra goda gärningar och prisa eder Fader, som är
i himmelen. 17 I skolen icke mena att jag har kommit för
att upphäva lagen eller profeterna. Jag har icke kommit för
att upphäva, utan för att fullborda. 18 Ty sannerligen säger
jag eder: Intill dess himmel och jord förgås, skall icke den
minsta bokstav, icke en enda prick av lagen förgås, förrän
det allt har fullbordats. 19 Därför, den som upphäver ett av
de minsta bland dessa bud och lär människorna så, han
skall räknas för en av de minsta i himmelriket; men den
som håller dem och lär människorna så, han skall räknas
för stor i himmelriket. 20 Ty jag säger eder, att om eder
rättfärdighet icke övergår de skriftlärdes och fariséernas,
så skolen I icke komma in i himmelriket. 21 I haven hört
att det är sagt till de gamle: 'Du skall icke dräpa; och den
som dräper, han är hemfallen åt Domstolens dom.' 22 Men
jag säger eder: Var och en som vredgas på sin broder, han
är hemfallen åt Domstolens dom; men den som säger till
sin broder: 'Du odåga', han är hemfallen åt Stora rådets
dom; och den som säger: 'Du dåre', han är hemfallen åt det
brinnande Gehenna. (Geenna g1067) 23 Därför, om du kommer
med din gåva till altaret, och där drager dig till minnes att
din broder har något emot dig, 24 så lägg ned din gåva
där framför altaret, och gå först bort och förlik dig med din
broder, och kom sedan och bär fram din gåva. 25 Var villig
till snar förlikning med din motpart, medan du ännu är med
honom på vägen, så att din motpart icke drager dig inför
domaren, och domaren överlämnar dig åt rättstjänaren, och
du bliver kastad i fängelse. 26 Sannerligen säger jag dig:
Du skall icke slippa ut därifrån, förrän du har betalt den
yttersta skärven. 27 I haven hört att det är sagt: 'Du skall
icke begå äktenskapsbrott.' 28 Men jag säger eder: Var och
en som med begärelse ser på en annans hustru, han har
redan begått äktenskapsbrott med henne i sitt hjärta. 29
Om nu ditt högra öga är dig till förförelse, så riv ut det och
kasta det ifrån dig; ty det är bättre för dig att en av dina
lemmar fördärvas, än att hela din kropp kastas i Gehenna.
(Geenna g1067) 30 Och om din högra hand är dig till förförelse,
så hugg av den och kasta den ifrån dig; ty det är bättre för
dig att en av dina lemmar fördärvas, än att hela din kropp
kommer till Gehenna. (Geenna g1067) 31 Det är ock sagt:
'Den som vill skilja sig från sin hustru han skall giva henne
skiljebrev.' 32 Men jag säger eder: Var och en som skiljer
sig från sin hustru för någon annan saks skull än för otukt,
han bliver orsak till att äktenskapsbrott begås med henne.
Och den som tager en frånskild kvinna till hustru, han begår
äktenskapsbrott. 33 Ytterligare haven I hört att det är sagt till
de gamle: 'Du skall icke svärja falskt' och 'Du skall hålla
din ed inför Herren.' 34 Men jag säger eder att I alls icke
skolen svärja, varken vid himmelen, ty den är 'Guds tron',
35 ej heller vid jorden, ty den är 'hans fotapall', ej heller vid
Jerusalem, ty det är 'den store Konungens stad'; 36 ej heller
må du svärja vid ditt huvud, ty du kan icke göra ett enda
hår vare sig vitt eller svart; 37 utan sådant skall edert tal
vara, att ja är ja, och nej är nej. Vad därutöver är, det är av
ondo. 38 I haven hört att det är sagt: 'Öga för öga och tand
för tand.' 39 Men jag säger eder att I icke skolen stå emot
en oförrätt; utan om någon slår dig på den högra kinden,
så vänd ock den andra till åt honom; 40 och om någon vill
gå till rätta med dig för att beröva dig din livklädnad, så låt
honom få manteln med; 41 och om någon tvingar dig att
till hans tjänst gå med en mil, så gå två med honom. 42
Giv åt den som beder dig, och vänd dig icke bort ifrån den
som vill låna av dig. 43 I haven hört att det är sagt: 'Du skall
älska din nästa och hata din ovän.' 44 Men jag säger eder:
Älsken edra ovänner, och bedjen för dem som förfölja eder,
45 och varen så eder himmelske Faders barn; han låter ju

sin sol gå upp över både onda och goda och låter det regna
över både rättfärdiga och orättfärdiga. 46 Ty om I älsken
dem som älska eder, vad lön kunnen I få därför? Göra icke
publikanerna detsamma? 47 Och om I visen vänlighet mot
edra bröder allenast, vad synnerligt gören I därmed? Göra
icke hedningarna detsamma? 48 Varen alltså I fullkomliga,
såsom eder himmelske Fader är fullkomlig."

6 "Tagen eder till vara för att öva eder rättfärdighet inför
människorna, för att bliva sedda av dem; annars haven
I ingen lön hos eder Fader, som är i himmelen. 2 Därför,
när du giver en allmosa, så låt icke stöta i basun för dig,
såsom skrymtarna göra i synagogorna och på gatorna, för
att de skola bliva prisade av människorna. Sannerligen säger
jag eder: De hava fått ut sin lön. 3 Nej, när du giver en
allmosa, låt då din vänstra hand icke få veta vad den högra
gör, 4 så att din allmosa gives i det fördolda. Då skall din
Fader, som ser i det fördolda, vedergälla dig. 5 Och när I
bedjen, skolen I icke vara såsom skrymtarna, vilka gärna stå
i synagogorna och i gathörnen och bedja, för att bliva sedda
av människorna. Sannerligen säger jag eder: De hava fått ut
sin lön. 6 Nej, när du vill bedja, gå då in i din kammare, och
stäng igen din dörr, och bed till din Fader i det fördolda.
Då skall din Fader, som ser i det fördolda, vedergälla dig.
7 Men i edra böner skolen I icke hopa tomma ord såsom
hedningarna, vilka mena att de skola bliva bönhörda för sina
många ords skull. 8 Så varen då icke lika dem; eder Fader
vet ju vad I behöven, förrän I bedjen honom. 9 I skolen
alltså bedja sålunda: 'Fader vår, som är i himmelen! Helgat
varde ditt namn; 10 tillkomme ditt rike; ske din vilja, såsom i
himmelen, så ock på jorden; 11 vårt dagliga bröd giv oss i
dag; 12 och förlåt oss våra skulder, såsom ock vi förlåta
dem oss skyldiga äro; 13 och inled oss icke i frestelse, utan
fräls oss ifrån ondo.' 14 Ty om I förlåten människorna deras
försyndelser, så skall ock eder himmelske Fader förlåta eder;
15 men om I icke förlåten människorna, så skall ej heller eder
Fader förlåta edra försyndelser. 16 Och när I fasten, skolen
I icke visa en bedrövad uppsyn såsom skrymtarna, vilka
vanställa sina ansikten för att bliva sedda av människorna
med sin fasta. Sannerligen säger jag eder: De hava fått ut
sin lön. 17 Nej, när du fastar, smörj då ditt huvud och två ditt
ansikte, 18 för att du icke må bliva sedd av människorna med
din fasta, utan allenast av din Fader, som är i det fördolda.
Då skall din Fader, som ser i det fördolda, vedergälla dig.
19 Samlen eder icke skatter på jorden, där mott och mal
förstöra, och där tjuvar bryta sig in och stjäla, 20 utan samlen
eder skatter i himmelen, där mott och mal icke förstöra, och
där inga tjuvar bryta sig in och stjäla. 21 Ty där din skatt är,
där kommer ock ditt hjärta att vara. 22 Ögat är kroppens
lykta. Om nu ditt öga är friskt, så får hela din kropp ljus.
23 Men om ditt öga är fördärvat, då bliver hela din kropp
höljd i mörker. Är det nu så, att ljuset, som du har i dig,
är mörker, huru djupt bliver då icke mörkret! 24 Ingen kan
tjäna två herrar; ty antingen kommer han då att hata den
ene och älska den andre, eller kommer han att hålla sig till
den förre och förakta den senare. I kunnen icke tjäna både
Gud och Mamon. 25 Därför säger jag eder: Gören eder icke
bekymmer för edert liv, vad I skolen äta eller dricka, ej heller
för eder kropp, vad I skolen kläda eder med. Är icke livet
mer än maten, och kroppen mer än kläderna? 26 Sen på
fåglarna under himmelen: de så icke, ej heller skörda de, ej
heller samla de in i lador; och likväl föder eder himmelske
Fader dem. Ären I icke mycket mer än de? 27 Vilken av
eder kan, med allt sitt bekymmer, lägga en enda aln till
sin livslängd? 28 Och varför bekymren I eder för kläder?
Beskåden liljorna på marken, huru de växa: de arbeta icke,
ej heller spinna de; 29 och likväl säger jag eder att icke
ens Salomo i all sin härlighet var så klädd som en av dem.
30 Kläder nu Gud så gräset på marken, vilket i dag står
och i morgon kastas i ugnen, skulle han då icke mycket
mer kläda eder, I klentrogne? 31 Så gören eder nu icke
bekymmer, och sägen icke: 'Vad skola vi äta?' eller: 'Vad
skola vi dricka?' eller: 'Vad skola vi kläda oss med?' 32 Efter
allt detta söka ju hedningarna, och eder himmelske Fader
vet att I behöven allt detta. 33 Nej, söken först efter hans rike
och hans rättfärdighet, så skall också allt detta andra tillfalla
eder. 34 Gören eder alltså icke bekymmer för morgondagen,
ty morgondagen skall själv bära sitt bekymmer. Var dag har
nog av sin egen plåga."

7 "Dömen icke, på det att I icke mån bliva dömda; 2 ty med
den dom varmed I dömen skolen I bliva dömda, och med
det mått som I mäten med skall ock mätas åt eder. 3 Huru
kommer det till, att du ser grandet i din broders öga, men
icke bliver varse bjälken i ditt eget öga? 4 Eller huru kan du
säga till din broder: 'Låt mig taga ut grandet ur ditt öga', du
som har en bjälke i ditt eget öga? 5 Du skrymtare, tag först
ut bjälken ur ditt eget öga; därefter må du se till, att du kan
taga ut grandet ur din broders öga. 6 Given icke åt hundarna
vad heligt är, och kasten icke edra pärlor för svinen, på det
att dessa icke må trampa dem under fötterna och sedan
vända sig om och sarga eder. 7 Bedjen, och eder skall varda
givet; söken, och I skolen finna; klappen, och för eder skall
varda upplåtet. 8 Ty var och en som beder, han får; och den
som söker, han finner; och för den som klappar skall varda
upplåtet. 9 Eller vilken är den man bland eder, som räcker

sin son en sten, när han beder honom om bröd, 10 eller som
räcker honom en orm, när han beder om fisk? 11 Om nu I,
som ären onda, förstån att giva edra barn goda gåvor, huru
mycket mer skall icke då eder Fader, som är i himmelen,
giva vad gott är åt dem som bedja honom! 12 Därför, allt vad
I viljen att människorna skola göra eder, det skolen I ock
göra dem; ty detta är lagen och profeterna. 13 Gån in genom
den trånga porten. Ty vid och bred är den väg som leder
till fördärvet, och många äro de som gå fram på den; 14
och den port är trång och den väg är smal, som leder till
livet, och få äro de som finna den. 15 Tagen eder till vara
för falska profeter, som komma till eder i fåraklader, men
invärtes äro glupande ulvar. 16 Av deras frukt skolen I känna
dem. Icke hämtar man väl vindruvor från törnen, eller fikon
från tistlar? 17 Så bär vart och ett gott träd god frukt, men ett
dåligt träd bär ond frukt. 18 Ett gott träd kan icke bära ond
frukt, ej heller kan ett dåligt träd bära god frukt. 19 Vart träd
som icke bär god frukt bliver avhugget och kastat i elden. 20
Alltså skolen I känna dem av deras frukt. -- 21 Icke kommer
var och en in i himmelriket, som säger till mig: 'Herre, Herre',
utan den som gör min himmelske Faders vilja. 22 Många
skola på 'den dagen' säga till mig: 'Herre, Herre, hava vi icke
profeterat i ditt namn och genom ditt namn drivit ut onda
andar och genom ditt namn gjort många kraftgärningar?' 23
Men då skall jag betyga för dem: 'Jag har aldrig känt eder;
gån bort ifrån mig, I ogärningsmän.' 24 Därför, var och en
som hör dessa mina ord och gör efter dem, han må liknas
vid en förståndig man som byggde sitt hus på hälleberget.
25 Och slagregn föll, och vattenströmmarna kommo, och
vindarna blåste och kastade sig mot det huset; och likväl föll
det icke omkull, eftersom det var grundat på hälleberget. 26
Men var och en som hör dessa mina ord och icke gör efter
dem, han må liknas vid en oförståndig man som byggde sitt
hus på sanden. 27 Och slagregn föll, och vattenströmmarna
kommo, och vindarna blåste och slogo mot det huset; och
det föll omkull, och dess fall var stort." 28 När Jesus hade
slutat detta tal, häpnade folket över hans förkunnelse; 29 ty
han förkunnade sin lära för dem med makt och myndighet,
och icke såsom deras skriftlärde.

8 Sedan han hade kommit ned från berget, följde honom
mycket folk. 2 Då trädde en spetälsk man fram och föll
ned för honom och sade: "Herre, vill du, så kan du göra
mig ren." 3 Då räckte han ut handen och rörde vid honom
och sade: "Jag vill; bliv ren." Och strax blev han ren från
sin spetälska. 4 Och Jesus sade till honom: "Se till, att du
icke säger detta för någon; men gå bort och visa dig för
prästen, och frambär den offergåva som Moses har påbjudit,
till ett vittnesbörd för dem." 5 När han därefter kom in i
Kapernaum, trädde en hövitsman fram till honom och bad
honom 6 och sade: "Herre, min tjänare ligger därhemma
lam och lider svårt." 7 Han sade till honom: "Skall då jag
komma och bota honom?" 8 Hövitsmannen svarade och
sade: "Herre, jag är icke värdig att du går in under mitt tak.
Men säg allenast ett ord, så bliver min tjänare frisk. 9 Jag är
ju själv en man som står under andras befäl: jag har ock
krigsmän under mig, och om jag säger till en av dem: 'Gå',
så går han, eller till en annan: 'Kom', så kommer han; och
om jag säger till min tjänare: 'Gör det', då gör han så." 10
När Jesus hörde detta, förundrade han sig och sade till dem
som följde honom: "Sannerligen säger jag eder: I Israel har
jag icke hos någon funnit så stor tro. 11 Och jag säger eder:
Många skola komma från öster och väster och få vara med
Abraham, Isak och Jakob till bords i himmelriket, 12 men
rikets barn skola bliva utkastade i mörkret därutanför; där
skall vara gråt och tandagnisslan." 13 Och Jesus sade till
hövitsmannen: "Gå; såsom du tror, så må det ske dig." Och i
samma stund blev tjänaren frisk. 14 När Jesus sedan kom
in i Petrus' hus, fick han se hans svärmoder ligga sjuk i
feber. 15 Då rörde han vid hennes hand, och febern lämnade
henne; och hon stod upp och betjänade honom. 16 Men när
det hade blivit afton, förde man till honom många som voro
besatta; och han drev ut andarna med sitt blotta ord, och alla
som voro sjuka botade han, 17 för att det skulle fullbordas,
som var sagt genom profeten Esaias, när han sade: "Han
tog på sig våra krankheter, och våra sjukdomar bar han." 18
Då nu Jesus såg mycket folk omkring sig, bjöd han att man
skulle fara över till andra stranden. 19 Och en skriftlärd kom
fram och sade till honom: "Mästare, jag vill följa dig varthelst
du går." 20 Då svarade Jesus honom: "Rävarna hava kulor,
och himmelens fåglar hava nästen; men Människosonen har
ingen plats där han kan vila sitt huvud." 21 Och en annan av
hans lärjungar sade till honom: "Herre, tillstäd mig att först gå
bort och begrava min fader." 22 Då svarade Jesus honom:
"Följ du mig, och låt de döda begrava sina döda." 23 Och
han steg i båten, och hans lärjungar följde honom. 24 Och
se, då uppstod en häftig storm på sjön, så att vågorna slogo
över båten; men han låg och sov. 25 Då gingo de fram och
väckte honom och sade: "Herre, hjälp oss; vi förgås." 26 Han
sade till dem: "I klentrogne, varför rädens I?" Därefter stod
han upp och näpste vindarna och sjön, och det blev alldeles
lugnt. 27 Och människorna förundrade sig och sade: "Vad är
denne för en, eftersom både vindarna och sjön äro honom
lydiga?" 28 När han så hade kommit över till gadarenernas
land på andra stranden, kommo två besatta emot honom, ut

från gravarna där. Och de voro mycket våldsamma, så att
ingen kunde färdas den vägen fram. 29 Dessa ropade då
och sade: "Vad har du med oss att göra, du Guds Son? Har
du kommit hit för att plåga oss, förrän tid är?" 30 Nu gick
där långt ifrån dem en stor svinhjord i bet. 31 Och de onda
andarna bådo honom och sade: "Om du vill driva ut oss så
låt oss fara in i svinhjorden." 32 Då sade han till dem: "Faren
åstad." Och de gåvo sig åstad och foro in i svinen. Och se,
då störtade sig hela hjorden utför branten ned i sjön och
omkom i vattnet. 33 Men herdarna flydde; och när de hade
kommit in i staden, omtalade de alltsammans, och särskilt
vad som hade skett med de besatta. 34 Då gick hela staden
ut för att möta Jesus; och när de fingo se honom, bådo de
att han skulle begiva sig bort ifrån deras område.

9 Och han steg i en båt och for över och kom till sin egen
stad. 2 Då förde de till honom en lam man, som låg på
en säng. När Jesus såg deras tro sade han till den lame:
"Var vid gott mod, min son; dina synder förlåtas dig." 3 Då
sade några av de skriftlärde vid sig själva: "Denne hädar." 4
Men Jesus förstod deras tankar och sade: "Varför tänken I i
edra hjärtan vad ont är? 5 Vilket är lättare, att säga: 'Dina
synder förlåtas dig' eller att säga: 'Stå upp och gå'? 6 Men
för att I skolen veta att Människosonen har makt här på
jorden att förlåta synder, så stå upp" -- sade han nu till den
lame -- "och tag din säng och gå hem." 7 Då stod han upp
och gick hem. 8 När folket såg detta, blevo de häpna och
prisade Gud, som hade givit sådan makt åt människor. 9 När
Jesus därifrån gick vidare fram, fick han se en man, som
hette Matteus, sitta vid tullhuset. Och han sade till denne:
"Följ mig." Då stod han upp och följde honom. 10 När han
därefter låg till bords i hans hus, kommo många publikaner
och syndare dit och voro bordsgäster där, jämte Jesus och
hans lärjungar. 11 Men då fariséerna sågo detta, sade de till
hans lärjungar: "Huru kan eder mästare äta med publikaner
och syndare?" 12 När han hörde detta, sade han: "Det är
icke de friska som behöva läkare, utan de sjuka. 13 Men gån
I åstad och lären eder vad de orden betyda: 'Jag har behag
till barmhärtighet, och icke till offer.' Ty jag har icke kommit
för att kalla rättfärdiga, utan för att kalla syndare." 14 Därefter
kommo Johannes' lärjungar till honom och sade: "Varför
fasta icke dina lärjungar då vi och fariséerna ofta fasta?"
15 Jesus svarade dem: "Icke kunna väl bröllopsgästerna
sörja, så länge brudgummen är hos dem? Men den tid skall
komma, då brudgummen tages ifrån dem, och då skola
de fasta. -- 16 Ingen sätter en lapp av okrympt tyg på en
gammal mantel, ty det isatta stycket skulle riva bort ännu
mer av manteln, och hålet skulle bliva värre. 17 Ej heller slår
man nytt vin I gamla skinnläglar; om någon så gjorde, skulle
läglarna sprängas sönder och vinet spillas ut, jämte det att
läglarna fördärvades. Nej, man slår nytt vin i nya läglar, så
bliva båda delarna bevarade." 18 Medan han talade detta till
dem, trädde en synagogföreståndare fram och föll ned för
honom och sade: "Min dotter har just nu dött, men kom och
lägg din hand på henne, så bliver hon åter levande." 19 Då
stod Jesus upp och följde honom med sina lärjungar. 20 Men
en kvinna, som i tolv år hade lidit av blodgång, närmade sig
honom bakifrån och rörde vid hörntofsen på hans mantel. 21
Ty hon sade vid sig själv: "Om jag allenast får röra vid hans
mantel, så bliver jag hulpen." 22 Då vände Jesus sig om,
och när han fick se henne, sade han: "Var vid gott mod, min
dotter; din tro har hjälpt dig." Och kvinnan var hulpen från
den stunden. 23 När Jesus sedan kom in i föreståndarens
hus och fick se flöjtblåsarna och folket som höjde klagolåt,
24 sade han: "Gån bort härifrån; ty flickan är icke död, hon
sover." Då hånlogo de åt honom. 25 Men sedan folket hade
blivit utvisat, gick han in och tog flickan vid handen. Då
stod hon upp. 26 Och ryktet härom gick ut över hela det
landet. 27 När Jesus gick därifrån, följde honom två blinda
som ropade och sade: "Davids son, förbarma dig över oss."
28 Och då han kom hem, trädde de blinda fram till honom;
och Jesus frågade dem: "Tron I att jag kan göra detta?"
De svarade honom: "Ja, Herre." 29 Då rörde han vid deras
ögon och sade: "Ske eder efter eder tro." 30 Och deras ögon
öppnades. Och Jesus tillsade dem strängeligen att se till, att
ingen finge veta detta. 31 Men de gingo åstad och utspridde
ryktet om honom över hela det landet. 32 När dessa voro på
väg ut, förde man till honom en dövstum som var besatt. 33
Och när den onde anden hade blivit utdriven, talade den
dövstumme. Och folket förundrade sig och sade: "Sådant
har aldrig förut varit sett i Israel." 34 Men fariséerna sade:
"Det är med de onda andarnas furste som han driver ut de
onda andarna." 35 Och Jesus gick omkring i alla städer
och byar och undervisade i deras synagogor och predikade
evangelium om riket och botade alla slags sjukdomar och
allt slags skröplighet. 36 Och när han såg folkskarorna,
ömkade han sig över dem, eftersom de voro så illa medfarna
och uppgivna, "lika får som icke hava någon herde." 37
Därför sade han till sina lärjungar: "Skörden är mycken, men
arbetarna äro få. 38 Bedjen fördenskull skördens Herre att
han sänder ut arbetare till sin skörd."

10 Och han kallade till sig sina tolv lärjungar och gav dem
makt över orena andar, till att driva ut dem, så ock
makt att bota alla slags sjukdomar och allt slags skröplighet.

2 Och dessa äro de tolv apostlarnas namn: först Simon,
som kallas Petrus, och Andreas, hans broder; vidare Jakob,
Sebedeus' son, och Johannes, hans broder; 3 Filippus och
Bartolomeus; Tomas och Matteus, publikanen; Jakob, Alfeus'
son, och Lebbeus; 4 Simon ivraren och Judas Iskariot,
densamme som förrådde honom. 5 Dessa tolv sände Jesus
ut; och han bjöd dem och sade: "Ställen icke eder färd till
hedningarna, och gån icke in i någon samaritisk stad, 6
utan gån hellre till de förlorade fåren av Israels hus. 7 Och
där I gån fram skolen I predika och säga: 'Himmelriket är
nära.' 8 Boten sjuka, uppväcken döda, gören spetälska rena,
driven ut onda andar. I haven fått för intet; så given ock för
intet. 9 Skaffen eder icke guld eller silver eller koppar i edra
bälten, 10 icke någon ränsel för eder färd, ej heller dubbla
livklädnader, ej heller skor eller stav; ty arbetaren är värd sin
mat. 11 Men när I haven kommit in i någon stad eller by, så
utforsken vilken därinne som är värdig, och stannen hos
honom, till dess I lämnen den orten. 12 Och när I kommen in
i ett hus, så hälsen det. 13 Om då det huset är värdigt, så
må den frid I tillönsken det komma däröver; men om det icke
är värdigt, då må den frid I tillönsken det vända tillbaka till
eder. 14 Och om man på något ställe icke tager emot eder
och icke hör på edra ord, så gån ut ur det huset eller den
staden, och skudden stoftet av edra fötter. 15 Sannerligen
säger jag eder: För Sodoms och Gomorras land skall det
på domens dag bliva drägligare än för den staden. 16 Se,
jag sänder eder åstad såsom får mitt in ibland ulvar. Varen
fördenskull kloka såsom ormar och menlösa såsom duvor.
17 Tagen eder till vara för människorna; ty de skola draga
eder inför domstolar, och i sina synagogor skola de gissla
eder; 18 och I skolen föras fram också inför landshövdingar
och konungar, för min skull, till ett vittnesbörd för dem och för
hedningarna. 19 Men när man drager eder inför rätta, gören
eder då icke bekymmer för huru eller vad I skolen tala; ty
vad I skolen tala skall bliva eder givet i den stunden. 20 Det
är icke I som skolen tala, utan det är eder Faders Ande som
skall tala i eder. 21 Och den ene brodern skall då överlämna
den andre till att dödas, ja ock fadern sitt barn; och barn
skola sätta sig upp mot sina föräldrar och skola döda dem.
22 Och I skolen bliva hatade av alla, för mitt namns skull.
Men den som är ståndaktig intill änden, han skall bliva frälst.
-- 23 När de nu förfölja eder i en stad, så flyn till en annan;
och om de också där förfölja eder, så flyn till ännu en annan.
Ty sannerligen säger jag eder: I skolen icke hava hunnit
igenom alla Israels städer, förrän Människosonen kommer.
24 Lärjungen är icke förmer än sin mästare, ej heller är
tjänaren förmer än sin herre. 25 Det må vara lärjungen
nog, om det går honom såsom hans mästare, och tjänaren,
om det går honom såsom hans herre. Om de hava kallat
husbonden för Beelsebul, huru mycket mer skola de icke så
kalla hans husfolk! 26 Frukten alltså icke för dem; ty intet
är förborgat, som icke skall bliva uppenbarat, och intet är
fördolt, som icke skall bliva känt. 27 Vad jag säger eder i
mörkret, det skolen säga i ljuset, och vad I hören viskas i
edert öra, det skolen I predika på taken. 28 Och frukten icke
för dem som väl kunna dräpa kroppen, men icke hava makt
att dräpa själen, utan frukten fastmer honom som har makt
att förgöra både själ och kropp i Gehenna. -- (Geenna g1067)
29 Säljas icke två sparvar för en skärv? Och icke en av dem
faller till jorden utan eder Faders vilja. 30 Men på eder äro
till och med huvudhåren allasammans räknade. 31 Frukten
alltså icke; I ären mer värda än många sparvar. 32 Därför,
var och en som bekänner mig inför människorna, honom
skall ock jag kännas vid inför min Fader, som är i himmelen.
33 Men den som förnekar mig inför människorna, honom
skall ock jag förneka inför min Fader, som är i himmelen. 34
I skolen icke mena att jag har kommit för att sända frid på
jorden. Jag har icke kommit för att sända frid, utan svärd. 35
Ja, jag har kommit för att uppväcka söndring, så att 'sonen
sätter sig upp mot sin fader och dottern mot sin moder och
sonhustrun mot sin svärmoder, 36 och envar får sitt eget
husfolk till fiender'. 37 Den som älskar fader eller moder mer
än mig, han är mig icke värdig, och den som älskar son eller
dotter mer än mig, han är mig icke värdig; 38 och den som
icke tager sitt kors på sig och efterföljer mig, han är mig icke
värdig. 39 Den som finner sitt liv, han skall mista det, och
den som mister sitt liv, för min skull, han skall finna det. -- 40
Den som tager emot eder, han tager emot mig, och den
som tager emot mig, han tager emot honom som har sänt
mig. 41 Den som tager emot en profet, därför att det är en
profet, han skall få en profets lön; och den som tager emot
en rättfärdig man, därför att det är en rättfärdig man, han
skall få en rättfärdig mans lön. 42 Och den som giver en av
dessa små allenast en bägare friskt vatten att dricka, därför
att det är en lärjunge -- sannerligen säger jag eder: Han
skall ingalunda gå miste om sin lön."

11 När Jesus hade givit sina tolv lärjungar alla dessa bud,
gick han därifrån vidare, för att undervisa och predika i
deras städer. 2 Men när Johannes i sitt fängelse fick höra
om Kristi gärningar, sände han bud med sina lärjungar 3
och lät fråga honom: "Är du den som skulle komma, eller
skola vi förbida någon annan?" 4 Då svarade Jesus och
sade till dem: "Gån tillbaka och omtalen för Johannes vad
I hören och sen: 5 blinda få sin syn, halta gå, spetälska

bliva rena, döva höra, döda uppstå, och 'för fattiga förkunnas
glädjens budskap'. 6 Och salig är den för vilken jag icke
bliver en stötesten." 7 När dessa sedan gingo bort, begynte
Jesus tala till folket om Johannes: "Varför var det I gingen
ut i öknen? Var det för att se ett rör som drives hit och dit
av vinden? 8 Eller varför gingen I ut? Var det för att se en
människa klädd i fina kläder? De som bära fina kläder, dem
finnen I ju i konungapalatsen. 9 Varför gingen I då ut? Var
det för att se en profet? Ja, jag säger eder: Ännu mer än en
profet är han. 10 Han är den om vilken det är skrivet: 'Se, jag
sänder ut min ängel framför dig, och han skall bereda vägen
för dig.' 11 Sannerligen säger jag eder: Bland dem som äro
födda av kvinnor har ingen uppstått, som har varit större än
Johannes döparen; men den som är minst i himmelriket
är likväl större än han. 12 Och från Johannes döparens
dagar intill denna stund tränger himmelriket fram med storm,
och människor storma fram och rycka det till sig. 13 Ty alla
profeterna och lagen hava profeterat intill Johannes; 14 och
om I viljen tro det: han är Elias, den som skulle komma. 15
Den som har öron, han höre. 16 Men vad skall jag likna
detta släkte vid? Det är likt barn som sitta på torgen och
ropa till andra barn 17 och säga: 'Vi hava spelat för eder,
och I haven icke dansat; vi hava sjungit sorgesång, och
I haven icke jämrat eder.' 18 Ty Johannes kom, och han
varken äter eller dricker, och så säger man: 'Han är besatt
av en ond ande.' 19 Människosonen kom, och han både
äter och dricker, och nu säger man: 'Se vilken frossare och
vindrinkare han är, en publikaners och syndares vän!' Men
Visheten har fått rätt av sina barn." 20 Därefter begynte han
tala bestraffande ord till de städer i vilka han hade utfört så
många av sina kraftgärningar, och förehålla dem att de icke
hade gjort bättring: 21 "Ve dig, Korasin! Ve dig, Betsaida!
Ty om de kraftgärningar som äro gjorda i eder hade blivit
gjorda i Tyrus och Sidon, så skulle de för länge sedan hava
gjort bättring i säck och aska. 22 Men jag säger eder: För
Tyrus och Sidon skall det på domens dag bliva drägligare än
för eder. 23 Och du, Kapernaum, skall väl du bliva upphöjt
till himmelen? Nej, ned till dödsriket måste du fara. Ty om
de kraftgärningar som äro gjorda i dig hade blivit gjorda i
Sodom, så skulle det hava stått ännu i dag. (Hadēs g86) 24
Men jag säger eder att det för Sodoms land skall på domens
dag bliva drägligare än för dig." 25 Vid den tiden talade
Jesus och sade: "Jag prisar dig, Fader, du himmelens och
jordens Herre, för att du väl har dolt detta för de visa och
kloka, men uppenbarat det för de enfaldiga. 26 Ja, Fader;
så har ju varit ditt behag. 27 Allt har av min Fader blivit
förtrott åt mig. Och ingen känner Sonen utom Fadern, ej
heller känner någon Fadern utom Sonen och den för vilken
Sonen vill göra honom känd. -- 28 Kommen till mig, I alla
som arbeten och ären betungade, så skall jag giva eder
ro. 29 Tagen på eder mitt ok och lären av mig, ty jag är
saktmodig och ödmjuk i hjärtat; 'så skolen I finna ro för edra
själar'. 30 Ty mitt ok är milt, och min börda är lätt."

12 Vid den tiden tog Jesus på sabbaten vägen genom
ett sädesfält; och hans lärjungar blevo hungriga och
begynte rycka av ax och äta. 2 När fariséerna sågo detta,
sade de till honom: "Se, dina lärjungar göra vad som icke är
lovligt att göra på en sabbat." 3 Han svarade dem: "Haven I
icke läst vad David gjorde, när han och de som följde honom
blevo hungriga: 4 huru han då gick in i Guds hus, och huru
de åto skådebröden, fastän det ju varken för honom eller för
dem som följde honom var lovligt att äta sådant bröd, utan
allenast för prästerna? 5 Eller haven I icke läst i lagen att
prästerna på sabbaten bryta sabbaten i helgedomen, och
likväl äro utan skuld? 6 Men jag säger eder: Här är vad som
är förmer än helgedomen. 7 Och haden I förstått vad det
är: 'Jag har behag till barmhärtighet, och icke till offer', så
skullen I icke hava dömt dem skyldiga, som äro utan skuld. 8
Ty Människosonen är herre över sabbaten." 9 Och han gick
därifrån vidare och kom in i deras synagoga. 10 Och se, där
var en man som hade en förvissnad hand. Då frågade de
honom och sade: "Är det lovligt att bota sjuka på sabbaten?"
De ville nämligen få något att anklaga honom för. 11 Men
han sade till dem: "Om någon bland eder har ett får, och
detta på sabbaten faller i en grop, fattar han icke då i det
och drager upp det? 12 Huru mycket mer värd är nu icke en
människa än ett får! Alltså är det lovligt att på sabbaten göra
vad gott är." 13 Därefter sade han till mannen: "Räck ut din
hand." Och han räckte ut den, och den blev frisk igen och
färdig såsom den andra. -- 14 Då gingo fariséerna bort och
fattade det beslutet om honom, att de skulle förgöra honom.
15 Men när Jesus fick veta detta, gick han bort därifrån; och
många följde honom, och han botade dem alla, 16 men
förbjöd dem strängeligen att utbreda ryktet om honom. 17 Ty
det skulle fullbordas, som var sagt genom profeten Esaias,
när han sade: 18 "Se, över min tjänare, som jag har utvalt,
min älskade, i vilken min själ har funnit behag, över honom
skall jag låta min Ande komma, och han skall förkunna rätten
bland folken. 19 Han skall icke kiva eller skria, och hans
röst skall man icke höra på gatorna, 20 Ett brutet rör skall
han icke sönderkrossa, och en rykande veke skall han icke
utsläcka, intill dess att han har fört rätten fram till seger. 21
Och till hans namn skola folken sätta sitt hopp." 22 Då förde
man till honom en besatt, som var blind och dövstum. Och

han botade honom, så att den dövstumme talade och såg.
23 Och allt folket uppfylldes av häpnad och sade: "Månne
icke denne är Davids son?" 24 Men när fariséerna hörde
detta, sade de: "Det är allenast med Beelsebul, de onda
andarnas furste, som denne driver ut de onda andarna." 25
Men han förstod deras tankar och sade till dem: "Vart rike
som har kommit i strid med sig självt bliver förött, och intet
samhälle eller hus som har kommit i strid med sig självt kan
hava bestånd. 26 Om nu Satan driver ut Satan, så har han
kommit i strid med sig själv. Huru kan då hans rike hava
bestånd? 27 Och om det är med Beelsebul som jag driver ut
de onda andarna, med vem driva då edra egna anhängare
ut dem? De skola alltså vara edra domare. 28 Om det åter
är med Guds Ande som jag driver ut de onda andarna, så
har ju Guds rike kommit till eder. -- 29 Eller huru kan någon
gå in i en stark mans hus och beröva honom hans bohag,
såframt han icke förut har bundit den starke? Först därefter
kan han plundra hans hus. 30 Den som icke är med mig,
han är emot mig, och den som icke församlar med mig, han
förskingrar. 31 Därför säger jag eder: All annan synd och
hädelse skall bliva människorna förlåten, men hädelse mot
Anden skall icke bliva förlåten. 32 Ja, om någon säger något
mot Människosonen, så skall det bliva honom förlåtet; men
om någon säger något mot den helige Ande, så skall det icke
bliva honom förlåtet, varken i denna tidsåldern eller i den
tillkommande. (aiōn g165) 33 I måsten döma så: antingen är
trädet gott, och då måste dess frukt vara god; eller är trädet
dåligt, och då måste dess frukt vara dålig. Ty av frukten
känner man trädet. 34 I huggormars avföda, huru skullen I
kunna tala något gott, då I själva ären onda? Vad hjärtat är
fullt av, det talar ju munnen. 35 En god människa bär ur sitt
goda förråd fram vad gott är, och en ond människa bär ur
sitt onda förråd fram vad ont är. 36 Men jag säger eder, att
för vart fåfängligt ord som människorna tala skola de göra
räkenskap på domens dag. 37 Ty efter dina ord skall du
dömas rättfärdig, och efter dina ord skall du dömas skyldig."
38 Då togo några av de skriftlärde och fariséerna till orda och
sade till honom: "Mästare, vi skulle vilja se något tecken av
dig." 39 Men han svarade och sade till dem: "Ett ont och
trolöst släkte är detta! Det åstundar ett tecken, men intet
annat tecken skall givas det än profeten Jonas' tecken. 40 Ty
likasom Jonas tre dagar och tre nätter var i den stora fiskens
buk, så skall ock Människosonen tre dagar och tre nätter
vara i jordens sköte. 41 Ninevitiska män skola vid domen
träda fram tillsammans med detta släkte och bliva det till
dom. Ty de gjorde bättring vid Jonas' predikan; och se, här
är vad som är mer än Jonas. 42 Drottningen av Söderlandet
skall vid domen träda fram tillsammans med detta släkte och
bliva det till dom. Ty hon kom från jordens ända för att höra
Salomos visdom; och se, här är vad som är mer än Salomo.
43 När en oren ande har farit ut ur en människa, vandrar han
omkring i ökentrakter och söker efter ro, men finner ingen.
44 Då säger han: 'Jag vill vända tillbaka till mitt hus, som
jag gick ut ifrån.' Och när han kommer dit och finner det
stå ledigt och vara fejat och prytt, 45 då går han åstad och
tager med sig sju andra andar, som äro värre än han själv,
och de gå ditin och bo där; och så bliver för den människan
det sista värre än det första. Så skall det ock gå med detta
onda släkte." 46 Medan han ännu talade till folket, kommo
hans moder och hans bröder och stannade därutanför och
ville tala med honom. 47 Då sade någon till honom: "Se, din
moder och dina bröder stå härutanför och vilja tala med dig."
48 Men han svarade och sade till den som omtalade detta för
honom: "Vilken är min moder, och vilka äro mina bröder?"
49 Och han räckte ut handen mot sina lärjungar och sade: "Se
här är min moder, och här äro mina bröder! 50 Ty var och en
som gör min himmelske Faders vilja, den är min broder och
min syster och min moder."

13 Samma dag gick Jesus ut från huset där han bodde
och satte sig vid sjön. 2 Då församlade sig mycket folk
omkring honom. Därför steg han i en båt; och han satt i
den, medan allt folket stod på stranden. 3 Och han talade
till dem mycket i liknelser; han sade: "En såningsman gick
ut för att så. 4 Och när han sådde, föll somt vid vägen,
och fåglarna kommo och åto upp det. 5 Och somt föll på
stengrund, där det icke hade mycket jord, och det kom
strax upp, eftersom det icke hade djup jord; 6 men när
solen hade gått upp, förbrändes det, och eftersom det icke
hade någon rot, torkade det bort. 7 Och somt föll bland
törnen, och törnena sköto upp och förkvävde det. 8 Men
somt föll i god jord, och det gav frukt, dels hundrafalt, dels
sextiofalt, dels trettiofalt. 9 Den som har öron, han höre."
10 Då trädde lärjungarna fram och sade till honom: "Varför talar
du till dem i liknelser?" 11 Han svarade och sade: "Eder
är givet att lära känna himmelrikets hemligheter, men dem
är det icke givet. 12 Ty den som har, åt honom skall varda
givet, så att han får över nog; men den som icke har, från
honom skall tagas också det han har. 13 Därför talar jag till
dem i liknelser, eftersom de med seende ögon intet se, och
med hörande öron intet höra, och intet heller förstå. 14 Så
fullbordas på dem Esaias' profetia, den som säger: 'Med
hörande öron skolen I höra, och dock alls intet förstå, och
med seende ögon skolen I se, och dock alls intet förnimma.

15 Ty detta folks hjärta har blivit förstockat, och med öronen
höra de illa, och sina ögon hava de tillslutit, så att de icke
se med sina ögon, eller höra med sina öron, eller förstå
med sina hjärtan, och omvända sig och bliva helade av mig.
16 Men saliga äro edra ögon, som se, och edra öron, som
höra. 17 Ty sannerligen säger jag eder: Många profeter och
rättfärdiga män åstundade att se det som I sen, men fingo
dock icke se det, och att höra det som I hören, men fingo
dock icke höra det. 18 Hören alltså I vad som menas med
liknelsen om såningsmannen. 19 När någon hör ordet om
riket, men icke förstår det, då kommer den onde och river
bort det som såddes i hans hjärta. Om en sådan människa
kan det sägas att säden såddes vid vägen. 20 Och att den
såddes på stengrunden, det är sagt om den som väl hör
ordet och strax tager emot det med glädje, 21 men som icke
har någon rot i sig, utan bliver beståndande allenast till en
tid, och när bedrövelse eller förföljelse påkommer för ordets
skull, då kommer han strax på fall. 22 Och att den såddes
bland törnena, det är sagt om den som väl hör ordet, men
låter tidens omsorger och rikedomens bedrägliga lockelse
förkväva det, så att han bliver utan frukt. (aiōn g165) 23 Men
att den såddes i den goda jorden, det är sagt om den som
både hör ordet och förstår det, och som jämväl bär frukt
och giver dels hundrafalt, dels sextiofalt, dels trettiofalt."
24 En annan liknelse framställde han för dem; han sade:
"Med himmelriket är det, såsom när en man sådde god
säd i sin åker; 25 men när folket sov, kom hans ovän och
sådde ogräs mitt ibland vetet och gick sedan sin väg. 26
När nu säden sköt upp och satte frukt, så visade sig ock
ogräset. 27 Då trädde husbondens tjänare fram och sade till
honom: 'Herre, du sådde ju god säd i din åker; varifrån har
den då fått ogräs? 28 Han svarade dem: 'En ovän har gjort
detta.' Tjänarna sade till honom: 'Vill du alltså att vi skola gå
åstad och samla det tillhopa?' 29 Men han svarade: 'Nej; ty
då kunden I rycka upp vetet jämte ogräset, när I samlen
detta tillhopa. 30 Låten båda slagen växa tillsammans intill
skördetiden; och när skördetiden är inne, vill jag säga till
skördemännen: 'Samlen först tillhopa ogräset, och binden
det i knippor till att brännas upp, och samlen sedan in vetet i
min lada.'" 31 En annan liknelse framställde han för dem;
han sade: "Himmelriket är likt ett senapskorn som en man
tager och lägger ned i sin åker. 32 Det är minst av alla frön,
men när det har växt upp, är det störst bland kryddväxter;
ja, det bliver ett träd, så att himmelens fåglar komma och
bygga sina nästen på dess grenar." 33 En annan liknelse
framställde han för dem: "Himmelriket är likt en surdeg
som en kvinna tager och blandar in i tre skäppor mjöl, till
dess alltsammans bliver syrat." 34 Allt detta talade Jesus i
liknelser till folket, och utan liknelser talade han intet till dem.
35 Ty det skulle fullbordas, som var sagt genom profeten som
sade: "Jag vill öppna min mun till liknelser, uppenbara vad
förborgat har varit från världens begynnelse." 36 Därefter lät
han folket gå och gick själv hem. Och hans lärjungar trädde
fram till honom och sade: "Uttyd för oss liknelsen om ogräset
i åkern." 37 Han svarade och sade: "Den som sår den goda
säden är Människosonen. 38 Åkern är världen. Den goda
säden, det är rikets barn, men ogräset är ondskans barn. 39
Ovännen, som sådde det, är djävulen. Skördetiden är tidens
ände. Skördemännen är änglar. (aiōn g165) 40 Såsom nu
ogräset samlas tillhopa och brännes upp i eld, så skall det
ock ske vid tidens ände. (aiōn g165) 41 Människosonen skall
då sända ut sina änglar, och de skola samla tillhopa och
föra bort ur hans rike alla dem som äro andra till fall, och
dem som göra vad orätt är, 42 och skola kasta dem i den
brinnande ugnen; där skall vara gråt och tandagnisslan. 43
Då skola de rättfärdiga lysa såsom solen, i sin Faders rike.
Den som har öron, han höre. 44 Himmelriket är likt en skatt
som har blivit gömd i en åker. Och en man finner den, men
håller det hemligt; och i sin glädje går han bort och säljer allt
vad han äger och köper den åkern. 45 Ytterligare är det med
himmelriket, såsom när en köpman söker efter goda pärlor;
46 och då han har funnit en dyrbar pärla, går han bort och
säljer vad han äger och köper den. 47 Ytterligare är det med
himmelriket, såsom när en not kastas i havet och samlar
tillhopa fiskar av alla slag. 48 När den så bliver full, drager
man upp den på stranden och sätter sig ned och samlar de
goda i kärl, men de dåliga kastar man bort. -- 49 Så skall det
ock ske vid tidens ände: änglarna skola gå ut och skilja de
onda från de rättfärdiga (aiōn g165) 50 och kasta dem i den
brinnande ugnen; där skall vara gråt och tandagnisslan. 51
Haven I förstått allt detta?" De svarade honom: "Ja." 52 Då
sade han till dem: "Så är nu var skriftlärd, som har blivit en
lärjunge för himmelriket, lik en husbonde som ur sitt förråd
bär fram nytt och gammalt." 53 När Jesus hade framställt
alla dessa liknelser, drog han bort därifrån. 54 Och han kom
till sin fädernestad, och där undervisade han folket i deras
synagoga, så att de häpnade och sade: "Varifrån har han
fått denna vishet? Och hans kraftgärningar, varifrån komma
de? 55 Är då denne icke timmermannens son? Heter icke
hans moder Maria, och heta icke hans bröder Jakob och
Josef och Simon och Judas? 56 Och hans systrar, bo de
icke alla hos oss? Varifrån har han då fått allt detta?" 57 Så
blev han för dem en stötesten. Men Jesus sade till dem: "En
profet är icke föraktad utom i sin fädernestad och i sitt eget

hus." 58 Och för deras otros skull gjorde han där icke många
kraftgärningar.

14 Vid den tiden fick Herodes, landsfursten, höra ryktet
om Jesus. 2 Då sade han till sina tjänare: "Det är
Johannes döparen. Han har uppstått från de döda, och därför
verka dessa krafter i honom." 3 Herodes hade nämligen
låtit gripa Johannes och binda honom och sätta honom i
fängelse, för Herodias', sin broder Filippus' hustrus, skull. 4
Ty Johannes hade sagt till honom: "Det är icke lovligt för dig
att hava henne." 5 Och han hade velat döda honom, men
han fruktade för folket, eftersom de höllo honom för en profet.
6 Men så kom Herodes' födelsedag. Då dansade Herodias'
dotter inför dem; och hon behagade Herodes så mycket,
7 att han med en ed lovade att giva henne vad helst hon
begärde. 8 Hon sade då, såsom hennes moder ingav henne:
"Giv mig här på ett fat Johannes döparens huvud." 9 Då blev
konungen bekymrad, men för edens och för bordsgästernas
skull bjöd han att man skulle giva henne det, 10 och sände
åstad och lät halshugga Johannes i fängelset. 11 Och hans
huvud blev framburet på ett fat och givet åt flickan; och hon
bar det till sin moder. 12 Men hans lärjungar kommo och
togo hans döda kropp och begrovo honom. Sedan gingo de
och omtalade det för Jesus. 13 Då Jesus hörde detta, for
han i en båt därifrån bort till en öde trakt, där de kunde vara
allena. Men när folket fick höra härom, kommo de landvägen
efter honom från städerna. 14 Och då han steg i land, fick
han se att där var mycket folk; och han ömkade sig över dem
och botade deras sjuka. 15 Men när det led mot aftonen,
trädde hans lärjungar fram till honom och sade: "Trakten är
öde, och tiden är redan framskriden. Låt folket skiljas åt, så
att de kunna gå bort i byarna och köpa sig mat." 16 Men
Jesus sade till dem: "De behöva icke gå bort; given I dem att
äta." 17 De svarade honom: "Vi hava här icke mer än fem
bröd och två fiskar." 18 Då sade han: "Bären dem hit till mig."
19 Därefter tillsade han folket att lägga sig ned i gräset. Och
han tog de fem bröden och de två fiskarna och såg upp till
himmelen och välsignade dem. Och han bröt bröden och
gav dem åt lärjungarna, och lärjungarna gåvo åt folket. 20
Och de åto alla och blevo mätta Sedan samlade man upp de
överblivna styckena, tolv korgar fulla. 21 Men de som hade
ätit voro vid pass fem tusen män, förutom kvinnor och barn.
22 Strax därefter nödgade han sina lärjungar att stiga i båten
och före honom fara över till andra stranden, medan han
tillsåg att folket skildes åt. 23 Och sedan detta hade skett,
gick han upp på berget för att vara allena och bedja. När det
så hade blivit afton, var han där ensam. 24 Båten var då
redan många stadier från land och hårt ansatt av vågorna, ty
vinden låg emot. 25 Men under fjärde nattväkten kom Jesus
till dem, gående fram över sjön. 26 När då lärjungarna fingo
se honom gå på sjön, blevo de förfärade och sade: "Det
är en vålnad", och ropade av förskräckelse. 27 Men Jesus
begynte strax tala till dem och sade: "Varen vid gott mod; det
är jag, varen icke förskräckta." 28 Då svarade Petrus honom
och sade: "Herre, är det du, så bjud mig att komma till dig på
vattnet." 29 Han sade: "Kom." Då steg Petrus ut ur båten
och begynte gå på vattnet och kom till Jesus. 30 Men när
han såg huru stark vinden var, blev han förskräckt; och då
han nu begynte sjunka, ropade han och sade: "Herre, hjälp
mig." 31 Och strax räckte Jesus ut handen och fattade i
honom och sade till honom: "Du klentrogne, varför tvivlade
du?" 32 När de sedan hade kommit upp i båten, lade sig
vinden. 33 Men de som voro i båten föllo ned för honom
och sade: "Förvisso är du Guds Son." 34 När de hade farit
över, kommo de till Gennesarets land. 35 Då nu folket där på
orten kände igen honom, sände de ut bud i hela trakten
däromkring, och man förde till honom alla som voro sjuka.
36 Och de bådo honom att allenast få röra vid hörntofsen på
hans mantel; och alla som rörde vid den blevo hulpna.

15 Härefter kommo fariséer och skriftlärde från Jerusalem
till Jesus och sade: 2 "Varför överträda dina lärjungar
de äldstes stadgar? De två ju icke sina händer, när de
skola äta." 3 Men han svarade och sade till dem: "Varför
överträden I själva Guds bud, för edra stadgars skull? 4
Gud har ju sagt: 'Hedra din fader och din moder' och: 'Den
som smädar sin fader eller sin moder, han skall döden dö.'
5 Men I sägen, att om någon säger till sin fader eller sin
moder: 'Vad du av mig kunde hava fått till hjälp, det giver jag
i stället såsom offergåva', då behöver han alls icke hedra sin
fader eller sin moder. 6 I haven så gjort Guds budord om
intet, för edra stadgars skull. 7 I skrymtare, rätt profeterade
Esaias om eder, när han sade: 8 'Detta folk ärar mig med
sina läppar, men deras hjärtan äro långt ifrån mig; 9 och
fåfängt dyrka de mig, eftersom de läror de förkunna äro
människobud.'" 10 Och han kallade folket till sig och sade till
dem: "Hören och förstån. 11 Icke vad som går in i munnen
orenar människan, men vad som går ut ifrån munnen, det
orenar människan." 12 Då trädde hans lärjungar fram och
sade till honom: "Vet du, att när fariséerna hörde det du nu
sade, var det för dem en stötesten?" 13 Men han svarade
och sade: "Var planta som min himmelske Fader icke har
planterat skall ryckas upp med rötterna. 14 Frågen icke efter
dem. De äro blinda ledare; och om en blind leder en blind,
så falla de båda i gropen." 15 Då tog Petrus till orda och

sade till honom: "Uttyd för oss detta bildliga tal." 16 Han
sade: "Ären då också I ännu utan förstånd? 17 Insen I icke
att allt som går in i munnen, det går ned i buken och har sin
naturliga utgång? 18 Men vad som går ut ifrån munnen, det
kommer från hjärtat, och det är detta som orenar människan.
19 Ty från hjärtat komma onda tankar, mord, äktenskapsbrott,
otukt, tjuveri, falskt vittnesbörd, hädelse. 20 Det är detta
som orenar människan; men att äta med otvagna händer,
det orenar icke människan." 21 Och Jesus begav sig bort
därifrån och drog sig undan till trakten av Tyrus och Sidon.
22 Då kom en kananeisk kvinna från det området och ropade
och sade: "Herre, Davids son, förbarma dig över mig. Min
dotter plågas svårt av en ond ande." 23 Men han svarade
henne icke ett ord. Då trädde hans lärjungar fram och bådo
honom och sade: "Giv henne besked; hon förföljer oss ju
med sitt ropande." 24 Han svarade och sade: "Jag är icke
utsänd till andra än till de förlorade fåren av Israels hus." 25
Men hon kom fram och föll ned för honom och sade: "Herre,
hjälp mig." 26 Då svarade han och sade: "Det är otillbörligt
att taga brödet från barnen och kasta det åt hundarna." 27
Hon sade: "Ja, Herre. Också äta ju hundarna allenast av de
smulor som falla ifrån deras herrars bord." 28 Då svarade
Jesus och sade till henne: "O kvinna, din tro är stor. Ske
dig såsom du vill." Och hennes dotter var frisk ifrån den
stunden. 29 Men Jesus gick därifrån vidare och kom till
Galileiska sjön. Och han gick upp på berget och satte sig
där. 30 Då kom mycket folk till honom, och de hade med sig
halta, blinda, dövstumma, lytta och många andra; dem lade
de ned för hans fötter, och han botade dem, 31 så att folket
förundrade sig, när de funno dövstumma tala, lytta vara
friska och färdiga, halta gå och blinda se. Och man prisade
Israels Gud. 32 Och Jesus kallade sina lärjungar till sig och
sade: "Jag ömkar mig över folket, ty det är redan tre dagar
som de hava dröjt kvar hos mig, och de hava intet att äta;
och jag vill icke låta dem gå ifrån mig fastande, för att de
icke skola uppgivas på vägen." 33 Då sade lärjungarna till
honom: "Varifrån skola vi här, i en öken, få så mycket bröd,
att vi kunna mätta så mycket folk?" 34 Jesus frågade dem:
"Huru många bröd haven I?" De svarade: "Sju, och därtill
några få småfiskar." 35 Då tillsade han folket att lägra sig på
marken. 36 Och han tog de sju bröden, så ock fiskarna, och
tackade Gud och bröt bröden och gav åt lärjungarna, och
lärjungarna gåvo åt folket. 37 Så åto de alla och blevo mätta.
Och de överblivna styckena samlade man sedan upp, sju
korgar fulla. 38 Men de som hade ätit voro fyra tusen män,
förutom kvinnor och barn. 39 Sedan lät han folket skiljas åt
och steg i båten och for till Magadans område.

16 Och fariséerna och sadducéerna kommo dit och ville
sätta honom på prov; de begärde att han skulle låta
dem se något tecken från himmelen. 2 Men han svarade och
sade till dem: "Om aftonen sägen I: 'Det bliver klart väder, ty
himmelen är röd', 3 och om morgonen: 'Det bliver oväder
i dag, ty himmelen är mulen och röd.' Ja, om himmelens
utseende förstån I att döma, men om tidernas tecken kunnen
I icke döma. 4 Ett ont och trolöst släkte är detta! Det åstundar
ett tecken, men intet annat tecken skall givas det än Jonas'
tecken." Och så lämnade han dem och gick sin väg. 5 När
sedan lärjungarna foro åstad, över till andra stranden, hade
de förgätit att taga med sig bröd. 6 Och Jesus sade till
dem: "Sen till, att I tagen eder till vara för fariséernas och
sadducéernas surdeg." 7 Då talade de med varandra och
sade: "Det är därför att vi icke hava tagit med oss bröd." 8
Men när Jesus märkte detta, sade han: "I klentrogne, varför
talen I eder emellan om att I icke haven bröd med eder? 9
Förstån I ännu ingenting? Och kommen I icke ihåg de fem
bröden åt de fem tusen, och huru många korgar I då togen
upp? 10 Ej heller de sju bröden åt de fyra tusen, och huru
många korgar I då togen upp? 11 Huru kommer det då till,
att I icke förstån att det ej var om bröd som jag talade till
eder? Tagen eder till vara för fariséernas och sadducéernas
surdeg." 12 Då förstodo de att det icke var för surdeg i
bröd som han hade bjudit dem att taga sig till vara, utan för
fariséernas och sadducéernas lära. 13 Men när Jesus kom
till trakten av Cesarea Filippi, frågade han sina lärjungar
och sade: "Vem säger folket Människosonen vara?" 14 De
svarade: "Somliga säga Johannes döparen, andra Elias,
andra åter Jeremias eller en annan av profeterna." 15 Då
frågade han dem: "Vem sägen då I mig vara?" 16 Simon
Petrus svarade och sade: "Du är Messias, den levande
Gudens Son." 17 Då svarade Jesus och sade till honom:
"Salig är du, Simon, Jonas' son; ty kött och blod har icke
uppenbarat detta för dig, utan min Fader, som är i himmelen.
18 Så säger ock jag dig att du är Petrus; och på denna
klippa skall jag bygga min församling, och dödsrikets portar
skola icke bliva henne övermäktiga. **(Hadēs g86)** 19 Jag skall
giva dig himmelrikets nycklar: allt vad du binder på jorden,
det skall vara bundet i himmelen; och allt vad du löser på
jorden, det skall vara löst i himmelen." 20 Därefter förbjöd
han lärjungarna att för någon säga att han var Messias. 21
Från den tiden begynte Jesus förklara för sina lärjungar, att
han måste gå till Jerusalem och lida mycket av de äldste
och översteprästerna och de skriftlärde, och att han skulle
bliva dödad, men att han på tredje dagen skulle uppstå igen.
22 Då tog Petrus honom avsides och begynte ivrigt motsäga

honom och sade: "Bevare dig Gud, Herre! Ingalunda får
detta vederfaras dig." 23 Men han vände sig om och sade till
Petrus: "Gå bort, Satan, och stå mig icke i vägen; du är för
mig en stötesten, ty dina tankar äro icke Guds tankar, utan
människotankar." 24 Därefter sade Jesus till sina lärjungar:
"Om någon vill efterfölja mig, så försake han sig själv och
tage sitt kors på sig: så följe han mig. 25 Ty den som vill
bevara sitt liv, han skall mista det; men den som mister sitt
liv, för min skull, han skall finna det. 26 Och vad hjälper det
en människa, om hon vinner hela världen, men förlorar sin
själ? Eller vad kan en människa giva till lösen för sin själ? 27
Människosonen skall komma i sin Faders härlighet med sina
änglar, och då skall han vedergälla var och en efter hans
gärningar. 28 Sannerligen säger jag eder: Bland dem som
här stå finnas några som icke skola smaka döden, förrän de
få se Människosonen komma i sitt rike."

17 Sex dagar därefter tog Jesus med sig Petrus och Jakob
och Johannes, Jakobs broder, och förde dem upp på
ett högt berg, där de voro allena. 2 Och hans utseende
förvandlades inför dem: hans ansikte sken såsom solen,
och hans kläder blevo vita såsom ljuset. 3 Och se, för dem
visade sig Moses och Elias, i samtal med honom. 4 Då tog
Petrus till orda och sade till Jesus: "Herre, här är oss gott att
vara; vill du, så skall jag här göra tre hyddor, åt dig en och
åt Moses en och åt Elias en." 5 Och se, medan han ännu
talade, överskyggade dem en ljus sky, och ur skyn kom en
röst som sade: "Denne är min älskade Son, i vilken jag har
funnit behag; hören honom." 6 När lärjungarna hörde detta,
föllo de ned på sina ansikten i stor förskräckelse. 7 Men
Jesus gick fram och rörde vid dem och sade: "Stån upp, och
varen icke förskräckta." 8 När de då lyfte upp sina ögon,
sågo de ingen utom Jesus allena. 9 Då de sedan gingo
ned från berget, bjöd Jesus dem och sade: "Omtalen icke
för någon denna syn, förrän Människosonen har uppstått
från de döda." 10 Men lärjungarna frågade honom och
sade: "Huru kunna då de skriftlärde säga att Elias först
måste komma?" 11 Han svarade och sade: "Elias måste
visserligen komma och upprätta allt igen; 12 men jag säger
eder att Elias redan har kommit. Men de ville icke veta av
honom, utan förforo mot honom alldeles såsom de ville.
Sammalunda skall ock Människosonen få lida genom dem."
13 Då förstodo lärjungarna att det var om Johannes döparen
som han talade till dem. 14 När de därefter kommo till folket,
trädde en man fram till honom och föll på knä för honom
15 och sade: "Herre, förbarma dig över min son ty han är
månadsrasande och plågas svårt; ofta faller han i elden och
ofta i vattnet. 16 Och jag förde honom till dina lärjungar, men
de kunde icke bota honom." 17 Då svarade Jesus och sade:
"O du otrogna och vrånga släkte, huru länge måste jag vara
bland eder? Huru länge måste jag härda ut med eder? Fören
honom hit till mig." 18 Och Jesus tilltalade honom strängt,
och den onde anden for ut ur honom; och gossen var botad
från den stunden. 19 Sedan, när de voro allena, trädde
lärjungarna fram till Jesus och frågade: "Varför kunde icke vi
driva ut honom?" 20 Han svarade dem: "För eder otros skull.
Ty sannerligen säger jag eder: Om I haven tro, vore den
ock blott såsom ett senapskorn, så skolen I kunna säga till
detta berg: 'Flytta dig härifrån dit bort', och det skall flytta sig;
ja, intet skall då vara omöjligt för eder." 22 Medan de nu
tillsammans vandrade omkring i Galileen, sade Jesus till
dem: "Människosonen skall bliva överlämnad i människors
händer, 23 och man skall döda honom, men på tredje dagen
skall han uppstå igen." Då blevo de mycket bedrövade. 24
Och när de hade kommit till Kapernaum, trädde de som
uppburo tempelskatten fram till Petrus och sade: "Plägar
icke eder mästare betala tempelskatt?" 25 Han svarade:
"Jo." När han sedan hade kommit hem, förekom honom
Jesus med frågan: "Vad synes dig, Simon? Av vilka taga
jordens konungar tull eller skatt, av sina söner eller av andra
människor?" 26 Han svarade: "Av andra människor." Då
sade Jesus till honom: "Alltså äro då sönerna fria. 27 Men för
att vi icke skola bliva dem till en stötesten, så gå ned till sjön
och kasta ut en krok. Tag så den första fisk som du drager
upp, och när du öppnar munnen på den skall du där finna en
silverpenning. Tag den, och giv den åt dem for mig och dig."

18 I samma stund trädde lärjungarna fram till Jesus och
frågade: "Vilken är den störste i himmelriket?" 2 Då
kallade han fram ett barn och ställde det mitt ibland dem 3
och sade: "Sannerligen säger jag eder: Om I icke omvänden
eder och bliven såsom barn, skolen I icke komma in i
himmelriket. 4 Den som nu så ödmjukar sig, att han bliver
såsom detta barn, han är den störste i himmelriket. 5 Och
den som tager emot ett sådant barn I mitt namn, han tager
emot mig. 6 Men den som förför en av dessa små som tro
på mig, för honom vore det bättre att en kvarnsten hängdes
om hans hals och han sänktes ned i havets djup. 7 Ve
världen för förförelsers skull! Förförelser måste ju komma;
men ve den människa genom vilken förförelsen kommer! 8
Om nu din hand eller din fot är dig till förförelse, så hugg
av den och kasta den ifrån dig. Det är bättre för dig att
ingå i livet lytt eller halt, än att hava båda händerna eller
båda fötterna i behåll och kastas i den eviga elden. (aiōnios
g166) 9 Och om ditt öga är dig till förförelse, så riv ut det
och kasta det ifrån dig. Det är bättre för dig att ingå i livet

enögd, än att hava båda ögonen i behåll och kastas i det
brinnande Gehenna. **(Geenna g1067)** **10** Sen till, att I icke
förakten någon av dessa små; ty jag säger eder att deras
änglar i himmelen alltid se min himmelske Faders ansikte.
12 Vad synes eder? Om en man har hundra får, och ett av
dem har kommit vilse, lämnar han icke då de nittionio på
bergen och går åstad och söker efter det som har kommit
vilse? **13** Och händer det då att han finner det -- sannerligen
säger jag eder: då gläder han sig mer över det fåret än
över de nittionio som icke hade kommit vilse. **14** Så är det
ej heller eder himmelske Faders vilja att någon av dessa
små skall gå förlorad. **15** Men om din broder försyndar sig,
så gå åstad och förehåll honom det enskilt. Om han då
lyssnar till dig, så har du vunnit din broder. **16** Men om han
icke lyssnar till dig, så tag med dig ännu en eller två, för
att 'var sak må avgöras efter två eller tre vittnens utsago'.
17 Lyssnar han icke till dem, så säg det till församlingen.
Lyssnar han ej heller till församlingen, så vare han för dig
såsom en hedning och en publikan. **18** Sannerligen säger
jag eder: Allt vad I binden på jorden, det skall vara bundet
i himmelen; och allt vad I lösen på jorden, det skall vara
löst i himmelen. **19** Ytterligare säger jag eder, att om två
av eder här på jorden komma överens att bedja om något,
vad det vara må, så skall det beskäras dem av min Fader,
som är i himmelen. **20** Ty var två eller tre är församlade i
mitt namn, där är jag mitt ibland dem." **21** Då trädde Petrus
fram och sade till honom: "Herre, huru många gånger skall
jag förlåta min broder, om han försyndar sig mot mig? Är
sju gånger nog?" **22** Jesus svarade honom: "Jag säger dig:
Icke sju gånger, utan sjuttio gånger sju gånger. **23** Alltså
är det med himmelriket, såsom när en konung ville hålla
räkenskap med sina tjänare. **24** Och när han begynte hålla
räkenskap, förde man fram till honom en som var skyldig
honom tio tusen pund. **25** Men då denna icke kunde betala,
bjöd hans herre att han skulle säljas, så ock hans hustru
och barn och allt vad han ägde, för att skulden måtte bliva
betald. **26** Då föll tjänaren ned för hans fötter och sade: 'Hav
tålamod med mig, så skall jag betala dig alltsammans.' **27**
Och tjänarens herre ömkade sig över honom och gav honom
fri och efterskänkte honom hans skuld. **28** Men när samme
tjänare kom ut, träffade han på en av sina medtjänare, som
var skyldig honom hundra silverpenningar; och han tog fast
denne och grep honom vid strupen och sade: 'Betala vad du
är skyldig.' **29** Då föll hans medtjänare ned och bad honom
och sade: 'Hav tålamod med mig, så skall jag betala dig.'
30 Men han ville icke, utan gick åstad och lät sätta honom
i fängelse, till dess han hade betalt vad han var skyldig.
31 Då nu hans medtjänare sågo det som skedde, togo de
mycket illa vid sig och gingo och berättade för sin herre allt
som hade skett. **32** Då kallade hans herre honom till sig och
sade till honom: 'Du onde tjänare, allt vad du var skyldig
efterskänkte jag dig, eftersom du bad mig därom. **33** Borde
då icke också du hava förbarmat dig över din medtjänare,
såsom jag förbarmade mig över dig?' **34** Och i sin vrede
överlämnade hans herre honom i fångknektarnas våld, intill
dess han hade betalt allt vad han var skyldig. **35** Så skall ock
min himmelske Fader göra med eder, om I icke av hjärtat
förlåten var och en sin broder."

19 När Jesus hade slutat detta tal, drog han bort ifrån
Galileen och begav sig, genom landet på andra sidan
Jordan, till Judeens område. **2** Och mycket folk följde honom,
och han botade där de sjuka. **3** Då ville några fariséer snärja
honom och trädde fram till honom och sade: "Är det lovligt
att skilja sig från sin hustru av vilken orsak som helst?" **4**
Men han svarade och sade: "Haven I icke läst att Skaparen
redan i begynnelsen 'gjorde dem till man och kvinna' **5** och
sade: 'Fördenskull skall en man övergiva sin fader och sin
moder och hålla sig till sin hustru, och de tu skola varda
ett kött'? **6** Så äro de icke mer två, utan ett kött. Vad nu
Gud har sammanfogat, det må människan icke åtskilja." **7**
Då sade de till honom: "Huru kunde då Moses bjuda att
man skulle giva hustrun skiljebrev och så skilja sig från
henne?" **8** Han svarade dem: "För edra hjärtans hårdhets
skull tillstadde Moses eder att skiljas från edra hustrur, men
från begynnelsen har det icke varit så. **9** Och jag säger eder:
Den som för någon annan orsaks skull än för otukt skiljer sig
från sin hustru och tager sig en annan hustru, han begår
äktenskapsbrott." **10** Då sade lärjungarna till honom: "Är det
så med mannens ställning till hustrun, då är det icke rådligt
att gifta sig." **11** Men han svarade dem: "Icke alla kunna taga
emot det ordet, utan allenast de åt vilka sådant är givet.
12 Ty visserligen finnas somliga som genom födelsen, allt
ifrån moderlivet, äro oskickliga till äktenskap, andra åter som
av människor hava gjorts oskickliga därtill, men somliga
finnas ock, som för himmelrikets skull självmant hava gjort
sig oskickliga därtill. Den som kan taga emot detta, han tage
emot det." **13** Därefter buros barn fram till honom, för att han
skulle lägga händerna på dem och bedja; men lärjungarna
visade bort dem. **14** Då sade Jesus: "Låten barnen vara, och
förmenen dem icke att komma till mig; ty himmelriket hör
sådana till." **15** Och han lade händerna på dem och gick
sedan därifrån. **16** Då trädde en man fram till honom och
sade: "Mästare, vad gott skall jag göra för att få evigt liv?"
(aiōnios g166) **17** Han sade till honom: "Varför frågar du mig

om vad som är gott? En finnes som är god. Men vill du ingå i
livet, så håll buden." 18 Han frågade: "Vilka?" Jesus svarade:
'"Du skall icke dräpa', 'Du skall icke begå äktenskapsbrott',
'Du skall icke stjäla', 'Du skall icke bära falskt vittnesbörd',
19 'Hedra din fader och din moder' och 'Du skall älska din
nästa såsom dig själv.'" 20 Då sade den unge mannen till
honom: "Allt detta har jag hållit. Vad fattas mig ännu?" 21
Jesus svarade honom: "Vill du vara fullkomlig, så gå bort
och sälj vad du äger och giv åt de fattiga; då skall du få
en skatt i himmelen. Och kom sedan och följ mig." 22 Men
när den unge mannen hörde detta, gick han bedrövad bort,
ty han hade många ägodelar. 23 Då sade Jesus till sina
lärjungar: "Sannerligen säger jag eder: För den som är rik
är det svårt att komma in i himmelriket. 24 Ja, jag säger
eder: Det är lättare för en kamel att komma in genom ett
nålsöga, än för den som är rik att komma in i Guds rike." 25
När lärjungarna hörde detta, blevo de mycket häpna och
sade: "Vem kan då bliva frälst?" 26 Men Jesus såg på dem
och sade till dem: "För människor är detta omöjligt, men för
Gud är allting möjligt." 27 Då tog Petrus till orda och sade till
honom: "Se, vi hava övergivit allt och följt dig; vad skola vi få
därför?" 28 Jesus svarade dem: "Sannerligen säger jag eder:
När världen födes på nytt, då när Människosonen sätter sig
på sin härlighets tron, då skolen också I, som haven efterföljt
mig, få sitta på tolv troner såsom domare över Israels tolv
stammar. 29 Och var och en som har övergivit hus, eller
bröder eller systrar, eller fader eller moder, eller barn, eller
jordagods, för mitt namns skull, han skall få mångfaldigt
igen, och skall få evigt liv till arvedel. (aiōnios g166) 30 Men
många som äro de första skola bliva de sista, och många
som äro de sista skola bliva de första."

20 "Ty med himmelriket är det, såsom när en husbonde
bittida om morgonen gick ut för att leja åt sig arbetare
till sin vingård. 2 Och när han hade kommit överens med
arbetarna om en viss dagspenning, sände han dem till sin
vingård. 3 När han sedan gick ut vid tredje timmen, fick han
se några andra stå sysslolösa på torget; 4 och han sade
till dem: 'Gån ock I till min vingård, så skall jag giva eder
vad skäligt är.' 5 Och de gingo. Åter gick han ut vid sjätte
timmen och vid nionde och gjorde sammalunda. 6 Också
vid elfte timmen gick han ut och fann då några andra stå
där; och han sade till dem: 'Varför stån I här hela dagen
sysslolösa?' 7 De svarade honom: 'Därför att ingen har lejt
oss.' Då sade han till dem: 'Gån ock I till min vingård.' 8
När det så hade blivit afton, sade vingårdens herre till sin
förvaltare: 'Kalla fram arbetarna och giv dem deras lön, men
begynn med de sista och gå så tillbaka ända till de första.' 9
Då nu de kommo fram, som voro lejda vid elfte timmen,
fick var och en av dem full dagspenning. 10 När sedan de
första kommo, trodde de att de skulle få mer, men också
var och en av dem fick samma dagspenning. 11 När de så
fingo, knorrade de mot husbonden. 12 och sade: 'Dessa
sista hava arbetat allenast en timme, och du har ändå ställt
dem lika med oss, som hava burit dagens tunga och solens
hetta?' 13 Då svarade han en av dem och sade: 'Min vän,
jag gör dig ingen orätt. Kom du icke överens med mig om
den dagspenningen? 14 Tag vad dig tillkommer och gå. Men
åt denne siste vill jag giva lika mycket som åt dig. 15 Har
jag icke lov att göra såsom jag vill med det som är mitt?
Eller skall du med onda ögon se på att jag är så god?' -
- 16 Så skola de sista bliva de första, och de första bliva
de sista." 17 Då nu Jesus ville gå upp till Jerusalem, tog
han till sig de tolv, så att de voro allena; och under vägen
sade han till dem: 18 "Se, vi gå nu upp till Jerusalem, och
Människosonen skall bliva överlämnad åt översteprästerna
och de skriftlärde, och de skola döma honom till döden 19
och överlämna honom åt hedningarna till att begabbas och
gisslas och korsfästas; men på tredje dagen skall han uppstå
igen." 20 Då trädde Sebedeus' söners moder fram till honom
med sina söner och föll ned för honom och ville begära
något av honom. 21 Han frågade henne: "Vad vill du?" Hon
svarade honom: "Säg att i ditt rike den ene av dessa mina
två söner skall få sitta på din högra sida, och den andre
på din vänstra." 22 Men Jesus svarade och sade: "I veten
icke vad I begären. Kunnen I dricka den kalk som jag skall
dricka?" De svarade honom: "Det kunna vi." 23 Då sade han
till dem: "Ja, väl skolen I få dricka min kalk, men platsen på
min högra sida och platsen på min vänstra tillkommer det
icke mig att bortgiva, utan de skola tillfalla dem för vilka så
är bestämt av min Fader." 24 När de tio andra hörde detta,
blevo de misslynta på de två bröderna. 25 Då kallade Jesus
dem till sig och sade: "I veten att furstarna uppträda mot
sina folk såsom herrar, och att de mäktige låta folken känna
sin myndighet. 26 Så är det icke bland eder; utan den som
vill bliva störst bland eder, han vare de andras tjänare, 27
och den som vill vara främst bland eder, han vare de andras
dräng, 28 likasom Människosonen har kommit, icke för att
låta tjäna sig, utan för att tjäna och giva sitt liv till lösen för
många." 29 När de sedan gingo ut ifrån Jeriko, följde honom
mycket folk. 30 Och se, två blinda sutto där vid vägen. När
dessa hörde att det var Jesus som gick där fram, ropade de
och sade: "Herre, förbarma dig över oss, du Davids son." 31
Och folket tillsade dem strängeligen att de skulle tiga; men
de ropade dess mer och sade: "Herre, förbarma dig över

oss, du Davids son." 32 Då stannade Jesus och kallade dem
till sig och sade: "Vad viljen I att jag skall göra eder?" 33 De
svarade honom: "Herre, låt våra ögon bliva öppnade." 34 Då
förbarmade sig Jesus över dem och rörde vid deras ögon,
och strax fingo de sin syn och följde honom.

21 När de nu nalkades Jerusalem och kommo till Betfage
vid Oljeberget, då sände Jesus åstad två lärjungar
2 och sade till dem: "Gån in i byn som ligger mitt framför
eder, så skolen I strax finna en åsninna stå där bunden
och en fåle bredvid henne; lösen dem och fören dem till
mig. 3 Och om någon säger något till eder, så skolen I
svara: 'Herren behöver dem'; då skall han strax släppa
dem." 4 Detta har skett, för att det skulle fullbordas, som
var sagt genom profeten som sade: 5 "Sägen till dottern
Sion: 'Se, din konung kommer till dig, saktmodig, ridande på
en åsna, på en arbetsåsninnas fåle.'" 6 Och lärjungarna
gingo åstad och gjorde såsom Jesus hade befallt dem 7
och ledde till honom åsninnan och fålen; och de lade sina
mantlar på denne, och han satte sig därovanpå. 8 Och
folkskaran, som var mycket stor, bredde ut sina mantlar på
vägen; men somliga skuro kvistar av träden och strödde på
vägen. 9 Och folket, både de som gingo före honom och
de som följde efter, ropade och sade: "Hosianna Davids
son! Välsignad vare han som kommer, i Herrens namn.
Hosianna i höjden!" 10 När han så drog in i Jerusalem, kom
hela staden i rörelse, och man frågade: "Vem är denne?"
11 Och folket sade: "Det är Jesus, profeten, från Nasaret i
Galileen." 12 Och Jesus gick in i helgedomen. Och han drev
ut alla dem som sålde och köpte i helgedomen, och han
stötte omkull växlarnas bord och duvomånglarnas säten.
13 Och han sade till dem: "Det är skrivet: 'Mitt hus skall
kallas ett bönehus.' Men I gören det till en rövarkula." 14
Och blinda och halta kommo fram till honom i helgedomen,
och han botade dem. 15 Men när översteprästerna och de
skriftlärde sågo de under som han gjorde, och sågo barnen
som ropade i helgedomen och sade: "Hosianna Davids
son!", då förtröt detta dem; 16 och de sade till honom: "Hör
du vad dessa säga?" Då svarade Jesus dem: "Ja; haven I
aldrig läst: 'Av barns och spenabarns mun har du berett dig
lov'?" 17 Därefter lämnade han dem och gick ut ur staden till
Betania och stannade där över natten. 18 När han sedan på
morgonen gick in till staden igen, blev han hungrig. 19 Och
då han fick se ett fikonträd vid vägen, gick han fram till det,
men fann intet därpå, utom allenast löv. Då sade han till
det: "Aldrig någonsin mer skall frukt växa på dig." Och strax
förtorkades fikonträdet. (aiōn g165) 20 När lärjungarna sågo
detta, förundrade de sig och sade: "Huru kunde fikonträdet
så i hast förtorkas?" 21 Då svarade Jesus och sade till dem:
"Sannerligen säger jag eder: Om I haven tro och icke tvivlen,
så skolen I icke allenast kunna göra sådant som skedde med
fikonträdet, utan I skolen till och med kunna säga till detta
berg: 'Häv dig upp och kasta dig i havet', och det skall ske.
22 Och allt vad I med tro bedjen om i eder bön, det skolen
I få." 23 När han därefter hade kommit in i helgedomen,
trädde översteprästerna och folkets äldste fram till honom,
där han undervisade; och de sade: "Med vad myndighet gör
du detta? Och vem har givit dig sådan myndighet?" 24 Jesus
svarade och sade till dem: "Också jag vill ställa en fråga till
eder; om I svaren mig på den, så skall ock jag säga eder
med vad myndighet jag gör detta". 25 Johannes' döpelse,
varifrån var den: från himmelen eller från människor?" Då
överlade de med varandra och sade: "Om vi svara: 'Från
himmelen', så frågar han oss: 'Varför trodden I honom då
icke?' 26 Men om vi svara: 'Från människor', då måste vi
frukta för folket, ty alla hålla de Johannes för en profet." 27
De svarade alltså Jesus och sade: "Vi veta det icke." Då
sade ock han till dem: "Så säger icke heller jag eder med
vad myndighet jag gör detta. 28 Men vad synes eder? En
man hade två söner. Och han kom till den förste och sade:
'Min son, gå i dag och arbeta i vingården.' 29 Han svarade
och sade: 'Jag vill icke'; men efteråt ångrade han sig och
gick. 30 Och han kom till den andre och sade sammalunda.
Då svarade denne och sade: 'Ja, herre'; men han gick icke,
31 Vilken av de två gjorde vad fadern ville?" De svarade:
"Den förste." Jesus sade till dem: "Ja, sannerligen säger jag
eder: Publikaner och skökor skola förr gå in i Guds rike än I.
32 Ty Johannes kom och lärde eder rättfärdighetens väg, och
I trodden honom icke, men publikaner och skökor trodde
honom. Och fastän I sågen detta, ångraden I eder icke
heller efteråt, så att I trodden honom. 33 Hören nu en annan
liknelse: En husbonde planterade en vingård, och han satte
stängsel omkring den och högg ut ett presskar därinne och
byggde ett vakttorn; därefter lejde han ut den åt vingårdsmän
och for utrikes. 34 När sedan frukttiden nalkades, sände han
sina tjänare till vingårdsmännen för att uppbära frukten åt
honom. 35 Men vingårdsmännen togo fatt på hans tjänare,
och en misshandlade de, en annan dräpte de, en tredje
stenade de. 36 Åter sände han åstad andra tjänare, flera än
de förra, men de gjorde med dem sammalunda. 37 Slutligen
sände han till dem sin son, ty han tänkte: 'De skola väl hava
försyn för min son.' 38 Men när vingårdsmännen fingo se
hans son, sade de till varandra: 'Denne är arvingen; kom,
låt oss dräpa honom, så få vi hans arv.' 39 Och de togo
fatt på honom och förde honom ut ur vingården och dräpte

honom. 40 När nu vingårdens herre kommer, vad skall han
då göra med de vingårdsmännen?" 41 De svarade honom:
"Eftersom de hava illa gjort, skall han illa förgöra dem, och
vingården skall han lämna åt andra vingårdsmän, som giva
honom frukten, när tiden därtill är inne." 42 Jesus sade till
dem: "Ja, haven I aldrig läst i skrifterna: 'Den sten som
byggningsmännen förkastade. den har blivit en hörnsten;
av Herren har den blivit detta, och underbar är den i våra
ögon'? 43 Därför säger jag eder att Guds rike skall tagas
ifrån eder, och givas åt ett folk som bär dess frukt." 45 Då
nu översteprästerna och fariséerna hörde hans liknelser,
förstodo de att det var om dem som han talade. 46 Och de
hade gärna velat gripa honom, men de fruktade för folket,
eftersom man höll honom för en profet.

22 Och Jesus begynte åter tala till dem i liknelser och
sade: 2 "Med himmelriket är det, såsom när en konung
gjorde bröllop åt sin son. 3 Han sände ut sina tjänare för att
kalla till bröllopet dem som voro bjudna; men de ville icke
komma. 4 Åter sände han ut andra tjänare och befallde dem
att säga till dem som voro bjudna: 'Jag har nu tillrett min
måltid, mina oxar och min gödboskap äro slaktade, och allt
är redo; kommen till bröllopet.' 5 Men de aktade icke därpå,
utan gingo bort, den ene till sitt jordagods, den andre till
sin köpenskap. 6 Och de övriga grepo hans tjänare och
misshandlade och dräpte dem. 7 Då blev konungen vred och
sände ut sitt krigsfolk och förgjorde dråparna och brände upp
deras stad. 8 Därefter sade han till sina tjänare: 'Bröllopet
är tillrett, men de som voro bjudna voro icke värdiga. 9
Gån därför ut till vägskälen och bjuden till bröllopet alla
som I träffen på.' 10 Och tjänarna gingo ut på vägarna och
samlade tillhopa alla som de träffade på, både onda och
goda, och bröllopssalen blev full av bordsgäster. 11 Men när
konungen nu kom in för att se på gästerna, fick han där se
en man som icke var klädd i bröllopskläder. 12 Då sade han
till honom: 'Min vän, huru har du kommit hitin, då du icke
bär bröllopskläder?' Och han kunde intet svara. 13 Då sade
konungen till tjänarna: 'Gripen honom vid händer och fötter,
och kasten honom ut i mörkret härutanför.' Där skall vara
gråt och tandagnisslan. 14 Ty många äro kallade, men få
utvalda." 15 Därefter gingo fariséerna bort och fattade det
beslutet att de skulle söka snärja honom genom något hans
ord. 16 Och de sände till honom sina lärjungar, tillika med
herodianerna, och läto dem säga: "Mästare, vi veta att du är
sannfärdig och lär om Guds väg vad sant är, utan att fråga
efter någon; ty du ser icke till personen. 17 Så säg oss då:
Vad synes dig? Är det lovligt att giva kejsaren skatt, eller är
det icke lovligt?" 18 Men Jesus märkte deras ondska och
sade: "Varför söken I att snärja mig, I skrymtare? 19 Låten
mig se skattepenningen." Då lämnade de fram till honom
en penning. 20 Därefter frågade han dem: "Vems bild och
överskrift är detta?" 21 De svarade: "Kejsarens." Då sade
han till dem: "Så given då kejsaren vad kejsaren tillhör, och
Gud vad Gud tillhör." 22 När de hörde detta, förundrade de
sig. Och de lämnade honom och gingo sin väg. 23 Samma
dag trädde några sadducéer fram till honom och ville påstå
att det icke gives någon uppståndelse; de frågade honom 24
och sade: "Mästare, Moses har sagt: 'Om någon dör barnlös,
så skall hans broder i hans ställe äkta hans hustru och skaffa
avkomma åt sin broder.' 25 Nu voro hos oss sju bröder. Den
förste tog sig hustru och dog, och eftersom han icke hade
någon avkomma, lämnade han sin hustru efter sig åt sin
broder. 26 Sammalunda ock den andre och den tredje, allt
intill den sjunde. 27 Sist av alla dog hustrun. 28 Vilken av de
sju skall då vid uppståndelsen få henne till hustru? De hade
ju alla äktat henne." 29 Jesus svarade och sade till dem: "I
faren vilse, ty I förstån icke skrifterna, ej heller Guds kraft. 30
Vid uppståndelsen taga män sig icke hustrur, ej heller givas
hustrur åt män, utan de äro då såsom änglarna i himmelen.
31 Men vad nu angår de dödas uppståndelse, haven I icke
läst vad eder är sagt av Gud: 32 'Jag är Abrahams Gud och
Isaks Gud och Jakobs Gud'? Han är en Gud icke för döda,
utan för levande." 33 När folket hörde detta, häpnade de
över hans undervisning. 34 Men när fariséerna fingo höra att
han hade stoppat munnen till på sadducéerna, samlade de
sig tillhopa; 35 och en av dem, som var lagklok, ville snärja
honom och frågade: 36 "Mästare, vilket är det yppersta
budet i lagen?" 37 Då svarade han honom: "'Du skall älska
HERREN, din Gud, av allt ditt hjärta och av all din själ och
av allt ditt förstånd.' 38 Detta är det yppersta och förnämsta
budet. 39 Därnäst kommer ett som är detta likt: 'Du skall
älska din nästa såsom dig själv.' 40 På dessa två bud hänger
hela lagen och profeterna." 41 Men då nu fariséerna voro
församlade, frågade Jesus dem 42 och sade: "Vad synes
eder om Messias, vems son är han?" De svarade honom:
"Davids." 43 Då sade han till dem: "Huru kan då David,
genom andeingivelse, kalla honom 'herre'? Han säger ju:
44 'Herren sade till min herre: Sätt dig på min högra sida,
till dess jag har lagt dina fiender under dina fötter.' 45 Om
nu David kallar honom 'herre', huru kan han då vara hans
son?" 46 Och ingen förmådde svara honom ett ord. Ej heller
dristade sig någon från den dagen att vidare ställa någon
fråga till honom.

23 Därefter talade Jesus till folket och till sina lärjungar
2 och sade: "På Moses' stol hava de skriftlärde och

fariséerna satt sig. 3 Därför, allt vad de säga eder, det skolen
I göra och hålla, men efter deras gärningar skolen I icke
göra; ty de säga, men göra icke. 4 De binda ihop tunga
bördor och lägga dem på människornas skuldror, men själva
vilja de icke röra ett finger för att flytta dem. 5 Och alla
sina gärningar göra de för att bliva sedda av människorna.
De göra sina böneremsor breda och hörntofsarna på sina
mantlar stora. 6 De vilja gärna hava de främsta platserna
vid gästabuden och sitta främst i synagogorna 7 och vilja
gärna bliva hälsade på torgen och av människorna kallas
'rabbi'. 8 Men I skolen icke låta kalla eder 'rabbi', ty en är
eder Mästare, och I ären alla bröder. 9 Ej heller skolen I
kalla någon på jorden eder 'fader', ty en är eder Fader, han
som är i himmelen. 10 Ej heller skolen I låta kalla eder
'läromästare', ty en är eder läromästare, Kristus. 11 Den som
är störst bland eder, han vare de andras tjänare. 12 Men
den som upphöjer sig, han skall bliva förödmjukad, och den
som ödmjukar sig, han skall bliva upphöjd. 13 Ve eder, I
skriftlärde och fariséer, I skrymtare, som tillsluten himmelriket
för människorna! Själva kommen I icke ditin, och dem som
vilja komma dit tillstädjen I icke att komma in. 15 Ve eder,
I skriftlärde och fariséer, I skrymtare, som faren omkring
över vatten och land för att göra en proselyt, och när någon
har blivit det, gören I honom till ett Gehennas barn, dubbelt
värre än I själva ären! (Geenna g1067) 16 Ve eder, I blinde
ledare, som sägen: 'Om någon svär vid templet, så betyder
det intet; men om någon svär vid guldet i templet, då är
han bunden av sin ed'! 17 I dåraktige och blinde, vilket är
då förmer, guldet eller templet, som har helgat guldet? 18
Så ock: 'Om någon svär vid altaret, så betyder det intet;
men om någon svär vid offergåvan som ligger därpå, då
är han bunden av sin ed.' 19 I blinde, vilket är då förmer,
offergåvan eller altaret, som helgar offergåvan? 20 Den som
svär vid altaret, han svär alltså både vid detta och vid allt
som ligger därpå. 21 Och den som svär vid templet, han
svär både vid detta och vid honom som bor däri. 22 Och den
som svär vid himmelen, han svär både vid Guds tron och
vid honom som sitter därpå. 23 Ve eder, I skriftlärde och
fariséer. I skrymtare, som given tionde av mynta och dill
och kummin, men underlåten det som är viktigast i lagen,
nämligen rätten och barmhärtigheten och troheten! Det ena
borden I göra, men icke underlåta det andra. 24 I blinde
ledare, som silen bort myggan och sväljen kamelen! 25
Ve eder, I skriftlärde och fariséer, I skrymtare, som gören
det yttre av bägaren och fatet rent, medan de inuti äro
fulla av vad I haven förvärvat genom rofferi och omättlig
ondska! 26 Du blinde farisé, gör först insidan av bägaren
ren, för att sedan också dess utsida må bliva ren. 27 Ve
eder, I skriftlärde och fariséer, I skrymtare, som ären lika
vitmenade gravar, vilka väl utanpå synas prydliga, men
inuti äro fulla av de dödas ben och allt slags orenlighet! 28
Så synens ock I utvärtes för människorna rättfärdiga, men
invärtes ären I fulla av skrymteri och orättfärdighet. 29 Ve
eder, I skriftlärde och fariséer, I skrymtare, som byggen upp
profeternas gravar och pryden de rättfärdigas grifter 30 och
sägen: 'Om vi hade levat på våra fäders tid, så skulle vi
icke hava varit delaktiga med dem i profeternas blod'! 31
Så vittnen I då om eder själva, att I ären barn av dem som
dräpte profeterna. 32 Nåväl, uppfyllen då I edra fäders mått.
33 I ormar, I huggormars avföda, huru skullen I kunna söka
undgå att dömas till Gehenna? (Geenna g1067) 34 Se, därför
sänder jag till eder profeter och vise och skriftlärde. Somliga
av dem skolen I dräpa och korsfästa, och somliga av dem
skolen I gissla i edra synagogor och förfölja ifrån den ena
staden till den andra. 35 Och så skall över eder komma
allt rättfärdigt blod som är utgjutet på jorden, ända ifrån
den rättfärdige Abels blod intill Sakarias', Barakias' sons
blod, hans som I dräpten mellan templet och altaret. 36
Sannerligen säger jag eder: Allt detta skall komma över detta
släkte. 37 Jerusalem, Jerusalem, du som dräper profeterna
och stenar dem som äro sända till dig! Huru ofta har jag
icke velat församla dina barn, likasom hönan församlar sina
kycklingar under sina vingar! Men I haven icke velat. 38 Se,
edert hus skall komma att stå övergivet och öde. 39 Ty jag
säger eder: Härefter skolen I icke få se mig, intill den tid då I
sägen: 'Välsignad vare han som kommer, i Herrens namn.'"

24 Och Jesus gick därifrån, ut ur helgedomen. Hans
lärjungar trädde då fram och bådo honom giva akt på
helgedomens byggnader. 2 Då svarade han och sade till
dem: "Ja, I sen nu allt detta; men sannerligen säger jag
eder: Här skall icke lämnas sten på sten; allt skall bliva
nedbrutet." 3 När han sedan satt på Oljeberget, trädde hans
lärjungar fram till honom, medan de voro allena, och sade:
"Säg oss när detta skall ske, och vad som bliver tecknet till
din tillkommelse och tidens ände." (aiōn g165) 4 Då svarade
Jesus och sade till dem: "Sen till, att ingen förvillar eder. 5
Ty många skola komma under mitt namn och säga: 'Jag
är Messias' och skola förvilla många. 6 Och I skolen få
höra krigslarm och rykten om krig; sen då till, att I icke
förloren besinningen, ty sådant måste komma, men därmed
är ännu icke änden inne. 7 Ja, folk skall resa sig upp mot
folk och rike mot rike, och det skall bliva hungersnöd och
jordbävningar på den ena orten efter den andra; 8 men allt
detta är allenast begynnelsen till 'födslovåndorna'. 9 Då skall

man prisgiva eder till misshandling, och man skall dräpa
eder, och I skolen bliva hatade av alla folk, för mitt namns
skull. 10 Och då skola många komma på fall, och den ene
skall förråda den andre, och den ene skall hata den andre.
11 Och många falska profeter skola uppstå och skola förvilla
många. 12 Och därigenom att laglösheten förökas, skall
kärleken hos de flesta kallna. 13 Men den som är ståndaktig
intill änden, han skall bliva frälst. 14 Och detta evangelium
om riket skall bliva predikat i hela världen, till ett vittnesbörd
för alla folk. Och sedan skall änden komma. 15 När I nu fån
se 'förödelsens styggelse', om vilken är talat genom profeten
Daniel, stå på helig plats -- den som läser detta, han give akt
därpå -- 16 då må de som äro i Judeen fly bort till bergen, 17
och den som är på taket må icke stiga ned för att hämta vad
som finnes i hans hus, 18 och den som är ute på marken
må icke vända tillbaka för att hämta sin mantel. 19 Och ve
dem som äro havande, eller som giva di på den tiden! 20
Men bedjen att eder flykt icke må ske om vintern eller på
sabbaten. 21 Ty då skall det bliva 'en stor vedermöda, vars
like icke har förekommit allt ifrån världens begynnelse intill
nu', ej heller någonsin skall förekomma. 22 Och om den
tiden icke bleve förkortad, så skulle intet kött bliva frälst;
men för de utvaldas skull skall den tiden bliva förkortad. 23
Om någon då säger till eder: 'Se här är Messias', eller: 'Där
är han', så tron det icke. 24 Ty människor som falskeligen
säga sig vara Messias skola uppstå, så ock falska profeter,
och de skola göra stora tecken och under, för att, om möjligt
förvilla jämväl de utvalda. 25 Jag har nu sagt eder det förut.
26 Därför, om man säger till eder: 'Se, han är i öknen', så gån
icke ditut, eller: 'Se, han är inne i huset', så tron det icke. 27
Ty såsom ljungelden, när den går ut från öster, synes ända
till väster, så skall Människosonens tillkommelse vara. --
28 Där åteln är, dit skola rovfåglarna församla sig. 29 Men
strax efter den tidens vedermöda skall solen förmörkas och
månen upphöra att giva sitt sken, och stjärnorna skola falla
ifrån himmelen, och himmelens makter skola bäva. 30 Och
då skall Människosonens tecken visa sig på himmelen, och
alla släkter på jorden skola då jämra sig. Och man skall få
se 'Människosonen komma på himmelens skyar' med stor
makt och härlighet. 31 Och han skall sända ut sina änglar
med starkt basunljud, och de skola församla hans utvalda
från de fyra väderstrecken, från himmelens ena ända till den
andra. 32 Ifrån fikonträdet mån I här hämta en liknelse. När
dess kvistar begynna att få save och löven spricka ut, då
veten I att sommaren är nära. 33 Likaså, när I sen allt detta,
då kunnen I ock veta att han är nära och står för dörren. 34
Sannerligen säger jag eder: Detta släkte skall icke förgås,
förrän allt detta sker. 35 Himmel och jord skola förgås, men
mina ord skola aldrig förgås. 36 Men om den dagen och
den stunden vet ingen något, icke ens änglarna i himmelen,
ingen utom Fadern allena. 37 Ty såsom det skedde på Noas
tid, så skall det ske vid Människosonens tillkommelse. 38
Såsom människorna levde på den tiden, före floden: de åto
och drucko, män togo sig hustrur, och hustrur gåvos åt män,
ända till den dag då Noa gick in i arken; 39 och de visste av
intet, förrän floden kom och tog dem allasammans bort --
så skall det ske vid Människosonens tillkommelse. 40 Då
skola två män vara tillsammans ute på marken; en skall
bliva upptagen, och en skall lämnas kvar. 41 Två kvinnor
skola mala på samma kvarn; en skall bliva upptagen, och en
skall lämnas kvar. 42 Vaken fördenskull; ty I veten icke vilken
dag vår Herre kommer. 43 Men det förstån I väl, att om
husbonden visste under vilken nattväkt tjuven skulle komma,
så vakade han och tillstadde icke att någon bröt sig in i hans
hus. 44 Varen därför ock I redo; ty i en stund då I icke vänten
det skall Människosonen komma. 45 Finnes nu någon trogen
och förståndig tjänare, som av sin herre har blivit satt över
hans husfolk för att giva dem mat i rätt tid -- 46 salig är då
den tjänaren, om hans herre, när han kommer, finner honom
göra så. 47 Sannerligen säger jag eder: Han skall sätta
honom över allt vad han äger. 48 Men om så är, att tjänaren
är en ond man, som säger i sitt hjärta: 'Min herre kommer
icke så snart', 49 och han begynner slå sina medtjänare och
äter och dricker med dem som äro druckna, 50 då skall den
tjänarens herre komma på en dag då han icke väntar det,
och i en stund då han icke tänker sig det, 51 och han skall
låta hugga honom i stycken och låta honom få sin del med
skrymtare. Där skall vara gråt och tandagnisslan."

25 "Då skall det vara med himmelriket, såsom när tio
jungfrur togo sina lampor och gingo ut för att möta
brudgummen. 2 Men fem av dem voro oförståndiga, och fem
voro förståndiga. 3 De oförståndiga togo väl sina lampor,
men togo ingen olja med sig. 4 De förståndiga åter togo olja i
sina kärl, tillika med lamporna. 5 Då nu brudgummen dröjde,
blevo de alla sömniga och somnade. 6 Men vid midnattstiden
ljöd ett anskri: 'Se brudgummen kommer! Gån ut och möten
honom.' 7 Då stodo alla jungfrurna upp och redde till sina
lampor. 8 Och de oförståndiga sade till de förståndiga:
'Given oss av eder olja, ty våra lampor slockna.' 9 Men de
förståndiga svarade och sade: 'Nej, den skulle ingalunda
räcka till för både oss och eder. Gån hellre bort till dem som
sälja, och köpen åt eder.' 10 Men när de gingo bort för att
köpa, kom brudgummen, och de som voro redo gingo in med
honom till bröllopet, och dörren stängdes igen. 11 Omsider

kommo ock de andra jungfrurna och sade: 'Herre, herre, låt
upp för oss.' 12 Men han svarade och sade: 'Sannerligen
säger jag eder: Jag känner eder icke.' 13 Vaken fördenskull;
ty I veten icke dagen, ej heller stunden. 14 Ty det skall ske,
likasom när en man som ville fara utrikes kallade till sig sina
tjänare och överlämnade åt dem sina ägodelar; 15 åt en gav
han fem pund, åt en annan två och åt en tredje ett pund, åt
var och en efter hans förmåga, och for utrikes. 16 Strax gick
då den som hade fått de fem punden bort och förvaltade
dem så, att han med dem vann andra fem pund. 17 Den
som hade fått de två punden vann på samma sätt andra två.
18 Men den som hade fått ett pund gick bort och grävde en
grop i jorden och gömde där sin herres penningar. 19 En
lång tid därefter kom tjänarnas herre hem och höll räkenskap
med dem. 20 Då trädde den fram, som hade fått de fem
punden, och bar fram andra fem pund och sade: 'Herre, du
överlämnade åt mig fem pund; se, andra fem pund har jag
vunnit.' 21 Hans herre svarade honom: 'Rätt så, du gode och
trogne tjänare! När du var satt över det som ringa är, var du
trogen; jag skall sätta dig över mycket. Gå in i din herres
glädje.' 22 Så trädde ock den fram, som hade fått de två
punden, och sade: 'Herre, du överlämnade åt mig två pund;
se, andra två pund har jag vunnit.' 23 Hans herre svarade
honom: 'Rätt så, du gode och trogne tjänare! När du var satt
över det som ringa är, var du trogen; jag skall sätta dig över
mycket. Gå in i din herres glädje.' 24 Sedan trädde ock den
fram, som hade fått ett pund, och sade: 'Herre, jag hade lärt
känna dig såsom en sträng man, som vill skörda, där du icke
har sått, och inbärga, där du icke har utströtT; 25 och av
fruktan för dig gick jag bort och gömde ditt pund i jorden. Se
här har du vad dig tillhör.' 26 Då svarade hans herre och
sade till honom: 'Du onde och late tjänare, du visste att jag
vill skörda, där jag icke har sått, och inbärga, där jag icke har
utströtT? 27 Då borde du också hava satt in mina penningar i
en bank, så att jag hade fått igen mitt med ränta, när jag kom
hem. 28 Tagen därför ifrån honom hans pund, och given
det åt den som har de tio punden. 29 Ty var och en som
har, åt honom skall varda givet, så att han får över nog;
men den som icke har, från honom skall tagas också det
han har. 30 Och kasten den oduglige tjänaren ut i mörkret
härutanför.' Där skall vara gråt och tandagnisslan. 31 Men
när Människosonen kommer i sin härlighet, och alla änglar
med honom, då skall han sätta sig på sin härlighets tron.
32 Och inför honom skola församlas alla folk och han skall
skilja dem från varandra, såsom en herde skiljer fåren ifrån
getterna. 33 Och fåren skall han ställa på sin högra sida, och
getterna på den vänstra. 34 Därefter skall Konungen säga till
dem som stå på hans högra sida: 'Kommen, I min Faders
välsignade, och tagen i besittning det rike som är tillrett åt
eder från världens begynnelse. 35 Ty jag var hungrig, och I
gåven mig att äta; jag var törstig, och I gåven mig att dricka;
jag var husvill, och I gåven mig härbärge, 36 naken, och
I klädden mig; jag var sjuk, och I besökten mig; jag var i
fängelse, och I kommen till mig.' 37 Då skola de rättfärdiga
svara honom och säga: 'Herre, när sågo vi dig hungrig och
gåvo dig mat, eller törstig och gåvo dig att dricka? 38 Och
när sågo vi dig husvill och gåvo dig härbärge, eller naken
och klädde dig? 39 Och när sågo vi dig sjuk eller i fängelse
och kommo till dig?' 40 Då skall Konungen svara och säga
till dem: 'Sannerligen säger jag eder: Vadhelst I haven gjort
mot en av dessa mina minsta bröder, det haven I gjort mot
mig.' 41 Därefter skall han ock säga till dem som stå på hans
vänstra sida: 'Gån bort ifrån mig, I förbannade, till den eviga
elden, som är tillredd åt djävulen och hans änglar. (aiōnios
g166) 42 Ty jag var hungrig, och I gåven mig icke att äta;
jag var törstig, och I gåven mig icke att dricka; 43 jag var
husvill, och I gåven mig icke härbärge, naken, och I klädden
mig icke, sjuk och i fängelse, och I besökten mig icke.' 44
Då skola också de svara och säga: 'Herre, när sågo vi dig
hungrig eller törstig eller husvill eller naken eller sjuk eller i
fängelse och tjänade dig icke?' 45 Då skall han svara dem
och säga: 'Sannerligen säger jag eder: Vadhelst I icke haven
gjort mot en av dessa minsta, det haven I ej heller gjort mot
mig.' 46 Och dessa skola då då bort till evigt straff, men de
rättfärdiga till evigt liv." (aiōnios g166)

26 När nu Jesus hade talat allt detta till slut, sade han till
sina lärjungar: 2 "I veten att det två dagar härefter är
påsk; då skall Människosonen bliva förrådd och utlämnad till
att korsfästas." 3 Därefter församlade sig översteprästerna
och folkets äldste hos översteprästen, som hette Kaifas, i
hans hus, 4 och rådslogo om att låta gripa Jesus med list
och döda honom. 5 Men de sade: "Icke under högtiden, för
att ej oroligheter skola uppstå bland folket." 6 Men när Jesus
var i Betania, i Simon den spetälskes hus, 7 framträdde
till honom en kvinna som hade med sig en alabasterflaska
med dyrbar smörjelse; denna göt hon ut över hans huvud,
där han låg till bords. 8 Då lärjungarna sågo detta, blevo
de misslynta och sade: "Varför skulle detta förspillas? 9
Man hade ju kunnat sälja det för mycket penningar och giva
dessa åt de fattiga." 10 När Jesus märkte detta, sade han till
dem: "Varför oroen I kvinnan? Det är en god gärning som
hon har gjort mot mig. 11 De fattiga haven I ju alltid ibland
eder, men mig haven I icke alltid. 12 När hon göt ut denna
smörjelse på min kropp, gjorde hon det såsom en tillredelse

till min begravning. 13 Sannerligen säger jag eder: Varhelst i
hela världen detta evangelium bliver predikat, där skall ock
det som hon nu har gjort bliva omtalat, henne till åminnelse."
14 Därefter gick en av de tolv, den som hette Judas Iskariot,
bort till översteprästerna 15 och sade: "Vad viljen I giva mig
för att jag skall överlämna honom åt eder?" Då vägde de upp
åt honom trettio silverpenningar. 16 Och från den stunden
sökte han efter lägligt tillfälle att förråda honom. 17 Men på
första dagen i det osyrade brödets högtid trädde lärjungarna
fram till Jesus och frågade: "Var vill du att vi skola reda till
åt dig att äta påskalammet?" 18 Han svarade: "Gån in i
staden till den och den och sägen till honom: 'Mästaren låter
säga: Min tid är nära; hos dig vill jag hålla påskhögtid med
mina lärjungar.'" 19 Och lärjungarna gjorde såsom Jesus
hade befallt dem och redde till påskalammet. 20 När det nu
hade blivit afton, lade han sig till bords med de tolv. 21 Och
medan de åto, sade han: "Sannerligen säger jag eder: En av
eder skall förråda mig." 22 Då blevo de mycket bedrövade
och begynte fråga honom, var efter annan: "Icke är det
väl jag, Herre?" 23 Då svarade han och sade: "Den som
jämte mig nu doppade handen i fatet, han skall förråda mig.
24 Människosonen skall gå bort, såsom det är skrivet om
honom; men ve den människa genom vilken Människosonen
bliver förrådd! Det hade varit bättre för den människan, om
hon icke hade blivit född." 25 Judas, han som förrådde
honom, tog då till orda och frågade: "Rabbi, icke är det väl
jag?" Han svarade honom: "Du har själv sagt det." 26 Medan
de nu åto, tog Jesus ett bröd och välsignade det och bröt
det och gav åt lärjungarna och sade: "Tagen och äten; detta
är min lekamen." 27 Och han tog en kalk och tackade Gud
och gav åt dem och sade: "Dricken härav alla; 28 ty detta är
mitt blod, förbundsblodet, som varder utgjutet för många till
syndernas förlåtelse. 29 Och jag säger eder: Härefter skall
jag icke mer dricka av det som kommer från vinträd, förrän
på den dag då jag dricker det nytt med eder i min Faders
rike." 30 När de sedan hade sjungit lovsången, gingo de ut till
Oljeberget. 31 Då sade Jesus till dem: "I denna natt skolen I
alla komma på fall för min skull, ty det är skrivet: 'Jag skall
slå herden, och fåren i hjorden skola förskingras.' 32 Men
efter min uppståndelse skall jag före eder gå till Galileen." 33
Då svarade Petrus och sade till honom: "Om än alla andra
komma på fall för din skull, så skall dock jag aldrig komma
på fall." 34 Jesus sade till honom: "Sannerligen säger jag
dig: I denna natt, förrän hanen har galit, skall du tre gånger
förneka mig." 35 Petrus svarade honom: "Om jag än måste
dö med dig, så skall jag dock förvisso icke förneka dig."
Sammalunda sade ock alla de andra lärjungarna. 36 Därefter
kom Jesus med dem till ett ställe som hette Getsemane.
Och han sade till lärjungarna: "Bliven kvar här, medan jag
går dit bort och beder." 37 Och han tog med sig Petrus
och Sebedeus' två söner; och han begynte bedrövas och
ängslas. 38 Då sade han till dem: "Min själ är djupt bedrövad,
ända till döds; stannen kvar här och vaken med mig." 39
Därefter gick han litet längre bort och föll ned på sitt ansikte
och bad och sade: "Min Fader, om det är möjligt, så gånge
denna kalk ifrån mig. Dock icke såsom jag vill, utan såsom
du vill!" 40 Sedan kom han tillbaka till lärjungarna och fann
dem sovande. Då sade han till Petrus: "Så litet förmådden I
då vaka en kort stund med mig! 41 Vaken, och bedjen att
I icke mån komma i frestelse. Anden är villig, men köttet
är svagt." 42 Åter gick han bort, för andra gången, och
bad och sade: "Min Fader, om detta icke kan gå ifrån mig,
utan jag måste dricka denna kalk, så ske din vilja." 43 När
han sedan kom tillbaka, fann han dem åter sovande, ty
deras ögon voro förtyngda. 44 Då lät han dem vara och
gick åter bort och bad, för tredje gången, och sade återigen
samma ord. 45 Därefter kom han tillbaka till lärjungarna och
sade till dem: "Ja, I soven ännu alltjämt och vilen eder! Se,
stunden är nära då Människosonen skall bliva överlämnad i
syndares händer. 46 Stån upp, låt oss gå; se, den är nära,
som förråder mig." 47 Och se, medan han ännu talade, kom
Judas, en av de tolv, och jämte honom en stor folkskara,
med svärd och stavar, utsänd från översteprästerna och
folkets äldste. 48 Men förrädaren hade givit dem ett tecken;
han hade sagt: "Den som jag kysser, den är det; honom
skolen I gripa." 49 Och han trädde nu strax fram till Jesus och
sade: "Hell dig, rabbi!" och kysste honom häftigt. 50 Jesus
sade till honom: "Min vän, gör vad du är här för att göra." Då
stego de fram och grepo Jesus och togo honom fången. 51
Men en av dem som voro med Jesus förde handen till sitt
svärd och drog ut det och högg till översteprästens tjänare
och högg så av honom örat. 52 Då sade Jesus till honom:
"Stick ditt svärd tillbaka i skidan: ty alla som taga till svärd
skola förgöras genom svärd. 53 Eller menar du att jag icke
kunde utbedja mig av min Fader, att han nu sände till min
tjänst mer än tolv legioner änglar? 54 Men huru bleve då
skrifterna fullbordade, som säga att så måste ske?" 55 I
samma stund sade Jesus till folkskaran: "Såsom mot en
rövare haven I gått ut med svärd och stavar för att fasttaga
mig. Var dag har jag suttit i helgedomen och undervisat,
utan att I haven gripit mig. 56 Men allt detta har skett, för
att profeternas skrifter skola fullbordas." Då övergåvo alla
lärjungarna honom och flydde. 57 Men de som hade gripit
Jesus förde honom bort till översteprästen Kaifas, hos vilken

de skriftlärde och de äldste hade församlat sig. 58 Och
Petrus följde honom på avstånd ända till översteprästens
gård; där gick han in och satte sig bland rättstjänarna för
att se vad slutet skulle bliva. 59 Och översteprästerna och
hela Stora rådet sökte efter något falskt vittnesbörd mot
Jesus, för att kunna döda honom; 60 men fastän många
falska vittnen trädde fram, funno de likväl intet. Slutligen
trädde dock två män fram 61 och sade: "Denne har sagt:
'Jag kan bryta ned Guds tempel och på tre dagar bygga
upp det igen.'" 62 Då stod översteprästen upp och sade till
honom: "Svarar du intet? Huru är det med det som dessa
vittna mot dig?" 63 Men Jesus teg. Då sade översteprästen
till honom: "Jag besvär dig vid den levande Guden, att du
säger oss om du är Messias, Guds Son." 64 Jesus svarade
honom: "Du har själv sagt det. Men jag säger eder: Härefter
skolen I få se Människosonen sitta på Maktens högra sida
och komma på himmelens skyar." 65 Då rev översteprästen
sönder sina kläder och sade: "Han har hädat. Vad behöva vi
mer några vittnen? I haven nu hört hädelsen. 66 Vad synes
eder?" De svarade och sade: "Han är skyldig till döden." 67
Därefter spottade man honom i ansiktet och slog honom
på kinderna, den ene med knytnäven, den andre med flata
handen, 68 och sade: "Profetera för oss, Messias: vem var
det som slog dig?" 69 Men Petrus satt utanför på gården. Då
kom en tjänstekvinna fram till honom och sade: "Också du
var med Jesus från Galileen." 70 Men han nekade inför alla
och sade: "Jag förstår icke vad du menar." 71 När han sedan
hade kommit ut i porten, fick en annan kvinna se honom
och sade till dem som voro där: "Denne var med Jesus
från Nasaret." 72 Åter nekade han med en ed och sade:
"Jag känner icke den mannen." 73 Litet därefter kommo de
kringstående fram och sade till Petrus: "Förvisso är också du
en av dem; redan ditt uttal röjer dig ju." 74 Då begynte han
förbanna sig och svärja: "Jag känner icke den mannen." Och
i detsamma gol hanen. 75 Då kom Petrus ihåg Jesu ord,
huru han hade sagt: "Förrän hanen gal, skall du tre gånger
förneka mig." Och han gick ut och grät bitterligen.

27 Men när det hade blivit morgon, fattade alla
översteprästerna och folkets äldste det beslutet
angående Jesus, att de skulle döda honom. 2 Och de läto
binda honom och förde honom bort och överlämnade honom
åt Pilatus, landshövdingen. 3 När då Judas, som hade
förrått honom, såg att han var dömd, ångrade han sig och
bar de trettio silverpenningarna tillbaka till översteprästerna
och de äldste 4 och sade: "Jag har syndat därigenom
att jag har förrått oskyldigt blod." Men de svarade: "Vad
kommer det oss vid? Du får själv svara därför." 5 Då kastade
han silverpenningarna i templet och gick sin väg. Sedan
gick han bort och hängde sig. 6 Men översteprästerna
togo silverpenningarna och sade: "Det är icke lovligt att
lägga dem i offerkistan, eftersom det är blodspenningar."
7 Och sedan de hade fattat sitt beslut, köpte de för dem
Krukmakaråkern till begravningsplats för främlingar. 8 Därför
kallas den åkern ännu i dag Blodsåkern. 9 Så fullbordades
det som var sagt genom profeten Jeremias, när han sade:
"Och jag tog de trettio silverpenningarna -- priset för den
man vilkens värde hade blivit bestämt, den som israelitiska
män hade värderat -- 10 och jag gav dem till betalning
för Krukmakaråkern, i enlighet med Herrens befallning till
mig." 11 Men Jesus ställdes fram inför landshövdingen. Och
landshövdingen frågade honom och sade: "Är du judarnas
konung?" Jesus svarade honom: "Du säger det själv." 12
Men när översteprästerna och de äldste framställde sina
anklagelser mot honom, svarade han intet. 13 Då sade
Pilatus till honom: "Hör du icke huru mycket de hava att
vittna mot dig?" 14 Men han svarade honom icke på en enda
fråga, så att landshövdingen mycket förundrade sig. 15 Nu
var det sed att landshövdingen vid högtiden gav folket en
fånge lös, vilken de ville. 16 Och man hade då en beryktad
fånge, som hette Barabbas. 17 När de nu voro församlade,
frågade Pilatus dem: "Vilken viljen I att jag skall giva eder
lös, Barabbas eller Jesus, som kallas Messias?" 18 Han
visste nämligen att det var av avund som man hade dragit
Jesus inför rätta. 19 Och medan han satt på domarsätet,
hade hans hustru sänt bud till honom och låtit säga: "Befatta
dig icke med denne rättfärdige man; ty jag har i natt lidit
mycket i drömmen för hans skull." 20 Men översteprästerna
och de äldste hade övertalat folket att begära Barabbas
och låta förgöra Jesus. 21 När alltså landshövdingen nu
frågade dem och sade: "Vilken av de två viljen I att jag skall
giva eder lös?", så svarade de: "Barabbas." 22 Då frågade
Pilatus dem: "Vad skall jag då göra med Jesus, som kallas
Messias?" De svarade alla: "Låt korsfästa honom." 23 Men
han frågade: "Vad ont har han då gjort?" Då skriade de ännu
ivrigare: "Låt korsfästa honom." 24 När nu Pilatus såg att
han intet kunde uträtta, utan att larmet blev allt starkare,
lät han hämta vatten och tvådde sina händer i folkets åsyn
och sade: "Jag är oskyldig till denne mans blod. I fån själva
svara därför." 25 Och allt folket svarade och sade: "Hans
blod komme över oss och över våra barn." 26 Då gav han
dem Barabbas lös; men Jesus lät han gissla och utlämnade
honom sedan till att korsfästas. 27 Då togo landshövdingens
krigsmän Jesus med sig in i pretoriet och församlade hela
den romerska vakten omkring honom. 28 Och de togo av

honom hans kläder och satte på honom en röd mantel 29
och vredo samman en krona av törnen och satte den på
hans huvud, och i hans högra hand satte de ett rör. Sedan
böjde de knä inför honom och begabbade honom och sade:
"Hell dig, judarnas konung!" 30 Och de spottade på honom
och togo röret och slogo honom därmed i huvudet. 31 Och
när de så hade begabbat honom, klädde de av honom
manteln och satte på honom hans egna kläder och förde
honom bort till att korsfästas. 32 Då de nu voro på väg
ditut, träffade de på en man från Cyrene, som hette Simon.
Honom tvingade de att gå med och bära hans kors. 33 Och
när de hade kommit till en plats som kallades Golgata (det
betyder huvudskalleplats), 34 räckte de honom vin att dricka,
blandat med galla; men då han hade smakat därpå, ville han
icke dricka det. 35 Och när de hade korsfäst honom, delade
de hans kläder mellan sig genom att kasta lott om dem. 36
Sedan sutto de där och höllo vakt om honom. 37 Och över
hans huvud hade man satt upp en överskrift, som angav vad
han var anklagad för, och den lydde så: "Denne är Jesus,
judarnas konung." 38 Med honom korsfästes då ock två
rövare, den ene på högra sidan och den andre på vänstra. 39
Och de som gingo där förbi bespottade honom och skakade
huvudet 40 och sade: "Du som bryter ned templet och inom
tre dagar bygger upp det igen, hjälp dig nu själv, om du är
Guds Son, och stig ned från korset." 41 Sammalunda talade
ock översteprästerna, jämte de skriftlärde och de äldste,
begabbande ord och sade: 42 "Andra har han hjälpt; sig
själv kan han icke hjälpa. Han är ju Israels konung; han
stige nu ned från korset, så vilja vi tro på honom. 43 Han
har satt sin förtröstan på Gud, må nu han frälsa honom,
om han har behag till honom, han har ju sagt: 'Jag är Guds
Son.'" 44 På samma sätt smädade honom också rövarna
som voro korsfästa med honom. 45 Men vid sjätte timmen
kom över hela landet ett mörker, som varade ända till nionde
timmen. 46 Och vid nionde timmen ropade Jesus med hög
röst och sade: "Eli, Eli, lema sabaktani?"; det betyder: "Min
Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?" 47 Men när
några av dem som stodo där borde detta, sade de: "Han
kallar på Elias." 48 Och strax skyndade en av dem fram och
tog en svamp och fyllde den med ättikvin och satte den på
ett rör och gav honom att dricka. 49 Men de andra sade:
"Låt oss se om Elias kommer och hjälper honom." 50 Åter
ropade Jesus med hög röst och gav upp andan. 51 Och se,
då rämnade förlåten i templet i två stycken, uppifrån och
ända ned, och jorden skalv, och klipporna rämnade, 52 och
gravarna öppnades, och många avsomnade heligas kroppar
stodo upp. 53 De gingo ut ur sina gravar och kommo efter
hans uppståndelse in i den heliga staden och uppenbarade
sig för många. 54 Men när hövitsmannen och de som med
honom höllo vakt om Jesus sågo jordbävningen och det
övriga som skedde, blevo de mycket förskräckta och sade:
"Förvisso var denne Guds Son." 55 Och många kvinnor som
hade följt Jesus från Galileen och tjänat honom, stodo där
på avstånd och sågo vad som skedde. 56 Bland dessa voro
Maria från Magdala och den Maria som var Jakobs och
Joses' moder, så ock Sebedeus' söners moder. 57 Men när
det hade blivit afton, kom en rik man från Arimatea, vid namn
Josef, som ock hade blivit en Jesu lärjunge; 58 denne gick
till Pilatus och utbad sig att få Jesu kropp. Då bjöd Pilatus att
man skulle lämna ut den åt honom. 59 Och Josef tog hans
kropp och svepte den i en ren linneduk 60 och lade den i den
nya grav som han hade låtit hugga ut åt sig i klippan; och
sedan han hade vältrat en stor sten för ingången till graven,
gick han därifrån. 61 Men Maria från Magdala och den andra
Maria voro där, och de sutto gent emot graven. 62 Följande
dag, som var dagen efter tillredelsedagen, församlade sig
översteprästerna och fariséerna och gingo till Pilatus 63
och sade: "Herre, vi hava dragit oss till minnes att den
villoläraren sade, medan han ännu levde: 'Efter tre dagar
skall jag uppstå.' 64 Bjud fördenskull att man skyddar graven
intill tredje dagen, så att hans lärjungar icke komma och
stjäla bort honom, och sedan säga till folket att han har
uppstått från de döda. Då bliver den sista villan värre än
den första." 65 Pilatus svarade dem: "Där haven I vakt; gån
åstad och skydden graven så gott I kunnen." 66 Och de
gingo åstad och skyddade graven, i det att de icke allenast
satte ut vakten, utan ock förseglade stenen.

28 När sabbaten hade gått till ända, i gryningen till första
veckodagen, kommo Maria från Magdala och den andra
Maria för att se graven. 2 Då blev det en stor jordbävning; ty
en Herrens ängel steg ned från himmelen och gick fram
och vältrade bort stenen och satte sig på den. 3 Och han
var att skåda såsom en ljungeld, och hans kläder voro vita
såsom snö. 4 Och väktarna skälvde av förskräckelse för
honom och blevo såsom döda. 5 Men ängeln talade och
sade till kvinnorna: "Varen I icke förskräckta; jag vet att I
söken Jesus, den korsfäste. 6 Han är icke här, ty han är
uppstånden, såsom han hade förutsagt. Kommen hit, och
sen platsen där han har legat. 7 Och gån så åstad med
hast, och sägen till hans lärjungar att han är uppstånden
från de döda. Och han skall före eder gå till Galileen; där
skolen I få se honom. Jag har nu sagt eder det." 8 Och de
gingo med hast bort ifrån graven, under fruktan och med

stor glädje, och skyndade åstad för att omtala det för hans
lärjungar. 9 Men se, då kom Jesus emot dem och sade:
"Hell eder!" Och de gingo fram och fattade om hans fötter
och tillbådo honom. 10 Då sade Jesus till dem: "Frukten
icke; gån åstad och omtalen detta för mina bröder, på det
att de må gå till Galileen; där skola de få se mig." 11 Men
under det att de voro på vägen, kommo några av väktarna
till staden och underrättade översteprästerna om allt det som
hade hänt. 12 Då församlade sig dessa jämte de äldste;
och sedan de hade fattat sitt beslut, gåvo de en ganska
stor summa penningar åt krigsmännen 13 och sade: "Så
skolen I säga: 'Hans lärjungar kommo om natten och stulo
bort honom, medan vi sovo.' 14 Och om saken kommer för
landshövdingens öron, så skola vi ställa honom till freds och
sörja för, att I kunnen vara utan bekymmer." 15 Och de togo
emot penningarna och gjorde såsom man hade lärt dem.
Och det talet utspriddes bland judarna och är gängse bland
dem ännu i denna dag. 16 Men de elva lärjungarna begåvo
sig till det berg i Galileen, dit Jesus hade bjudit dem att gå.
17 Och när de fingo se honom, tillbådo de honom. Dock
funnos några som tvivlade. 18 Då trädde Jesus fram och
talade till dem och sade: "Mig är given all makt i himmelen
och på jorden. 19 Gån fördenskull ut och gören alla folk
till lärjungar, döpande dem i Faderns och Sonens och den
helige Andes namn, 20 lärande dem att hålla allt vad jag har
befallt eder. Och se, jag är med eder alla dagar intill tidens
ände." (aiōn g165)

Markus

1 Detta är begynnelsen av evangelium om Jesus Kristus,
Guds Son. **2** Så är skrivet hos profeten Esaias: "Se, jag
sänder ut min ängel framför dig, och han skall bereda vägen
för dig. **3** Hör rösten av en som ropar i öknen: 'Bereden
vägen för Herren, gören stigarna jämna för honom.'" **4** I
enlighet härmed uppträdde Johannes döparen i öknen och
predikade bättringens döpelse till syndernas förlåtelse. **5**
Och hela judiska landet och alla Jerusalems invånare gingo
ut till honom och läto döpa sig av honom i floden Jordan, och
bekände därvid sina synder. **6** Och Johannes hade kläder av
kamelhår och bar en lädergördel om sina länder och levde
av gräshoppor och vildhonung. **7** Och han predikade och
sade: "Efter mig kommer den som är starkare än jag; jag
är icke ens värdig att böja mig ned för att upplösa hans
skorem. **8** Jag döper eder med vatten, men han skall döpa
eder med helig ande." **9** Och det hände sig vid den tiden
att Jesus kom från Nasaret i Galileen. Och han lät döpa
sig i Jordan av Johannes. **10** Och strax då han steg upp
ur vattnet, såg han himmelen dela sig och Anden såsom
en duva sänka sig ned över honom. **11** Och en röst kom
från himmelen: "Du är min älskade Son; i dig har jag funnit
behag." **12** Strax därefter förde Anden honom ut i öknen. **13**
Och han var i öknen i fyrtio dagar och frestades av Satan
och levde bland vilddjuren; och änglarna betjänade honom.
14 Men sedan Johannes hade blivit satt i fängelse, kom
Jesus till Galileen och predikade Guds evangelium **15** och
sade: "Tiden är fullbordad, och Guds rike är nära; gören
bättring, och tron evangelium." **16** När han nu gick fram
utmed Galileiska sjön, fick han se Simon och Simons broder
Andreas kasta ut nät i sjön, ty de voro fiskare. **17** Och
Jesus sade till dem: "Följen mig, så skall jag göra eder till
människofiskare." **18** Strax lämnade de näten och följde
honom. **19** När han hade gått litet längre fram, fick han se
Jakob, Sebedeus' son, och Johannes, hans broder, där de
sutto i båten, också de, och ordnade sina nät. **20** Och strax
kallade han dem till sig; och de lämnade sin fader Sebedeus
med legodrängarna kvar i båten och följde honom. **21** Sedan
begåvo de sig in i Kapernaum; och strax, på sabbaten, gick
han in i synagogan och undervisade. **22** Och folket häpnade
över hans förkunnelse; ty han förkunnade sin lära för dem
med makt och myndighet, och icke såsom de skriftlärde. **23**
Strax härefter befann sig i deras synagoga en man som var
besatt av en oren ande. Denne ropade **24** och sade: "Vad
har du med oss att göra, Jesus från Nasaret? Har du kommit
för att förgöra oss? Jag vet vem du är, du Guds Helige." **25**
Men Jesus tilltalade honom strängt och sade: "Tig, och far ut
ur honom." **26** Då slet och ryckte den orene anden honom
och ropade med hög röst och for ut ur honom. **27** Och alla
häpnade, så att de begynte fråga varandra och säga: "Vad
är detta? Det är ju en ny lära, med makt och myndighet.
Till och med de orena andarna befaller han, och de lyda
honom." **28** Och ryktet om honom gick strax ut överallt i
hela den kringliggande trakten av Galileen. **29** Och strax
då de hade kommit ut ur synagogan, begåvo de sig med
Jakob och Johannes till Simons och Andreas' hus. **30** Men
Simons svärmoder låg sjuk i feber, och de talade strax med
honom om henne. **31** Då gick han fram och tog henne vid
handen och reste upp henne; och febern lämnade henne,
och hon betjänade dem. **32** Men när solen hade gått ned
och det hade blivit afton, förde man till honom alla som
voro sjuka eller besatta; **33** och hela staden var församlad
utanför dörren. **34** Och han botade många som ledo av
olika slags sjukdomar; och han drev ut många onda andar,
men tillstadde icke de onda andarna att tala, eftersom de
kände honom. **35** Och bittida om morgonen, medan det
ännu var mörkt, stod han upp och gick åstad bort till en öde
trakt, och bad där. **36** Men Simon och de som voro med
honom skyndade efter honom. **37** Och när de funno honom,
sade de till honom: "Alla fråga efter dig." **38** Då sade han
till dem: "Låt oss draga bort åt annat håll, till de närmaste
småstäderna, för att jag också där må predika; ty därför har
jag begivit mig ut." **39** Och han gick åstad och predikade
i hela Galileen, i deras synagogor, och drev ut de onda
andarna. **40** Och en spetälsk man kom fram till honom och
föll på knä och bad honom och sade till honom: "Vill du,
så kan du göra mig ren." **41** Då förbarmade han sig och
räckte ut handen och rörde vid honom och sade till honom:
"Jag vill; bliv ren." **42** Och strax vek spetälskan ifrån honom,
och han blev ren. **43** Sedan vände Jesus strax bort honom
med stränga ord **44** och sade till honom: "Se till, att du icke
säger något härom för någon; men gå bort och visa dig för
prästen, och frambär för din rening det offer som Moses har
påbjudit, till ett vittnesbörd för dem." **45** Men när han kom
ut, begynte han ivrigt förkunna och utsprida vad som hade
skett, så att Jesus icke mer kunde öppet gå in i någon stad,
utan måste hålla sig ute i öde trakter; och dit kom man till
honom från alla håll.

2 Några dagar därefter kom han åter till Kapernaum; och
när det spordes att han var hemma, **2** församlade sig
så mycket folk, att icke ens platsen utanför dörren mer
kunde rymma dem; och han förkunnade ordet för dem. **3** Då
kommo de till honom med en lam man, som bars dit av fyra

män. 4 Och då de för folkets skull icke kunde komma fram
till honom med mannen, togo de bort taket över platsen där
han var; och sedan de så hade gjort en öppning, släppte de
ned sängen, som den lame låg på. 5 När Jesus såg deras
tro, sade han till den lame: "Min son, dina synder förlåtas
dig." 6 Nu sutto där några skriftlärde, och dessa tänkte i
sina hjärtan: 7 "Huru kan denne tala så? Han hädar ju. Vem
kan förlåta synder, utom Gud allena?" 8 Strax förnam då
Jesus i sin ande att de tänkte så vid sig själva; och han
sade till dem: "Huru kunnen I tänka sådant i edra hjärtan? 9
Vilket är lättare, att säga till den lame: 'Dina synder förlåtas
dig' eller att säga: 'Stå upp, tag din säng och gå'? 10 Men
för att I skolen veta att Människosonen har makt här på
jorden att förlåta synder, 11 så säger jag dig" (och härmed
vände han sig till den lame): "Stå upp, tag din säng och
gå hem." 12 Då stod han upp och tog strax sin säng och
gick ut i allas åsyn, så att de alla uppfylldes av häpnad och
prisade Gud och sade: "Sådant hava vi aldrig sett." 13 Åter
begav han sig ut och gick längs med sjön. Och allt folket
kom till honom, och han undervisade dem. 14 När han nu
gick där fram, fick han se Levi, Alfeus' son, sitta vid tullhuset.
Och han sade till denne: "Följ mig." Då steg han upp och
följde honom. 15 När Jesus därefter låg till bords i hans
hus, voro där såsom bordsgäster, jämte Jesus och hans
lärjungar, också många publikaner och syndare; ty många
sådana funnos bland dem som följde honom. 16 Men när de
skriftlärde bland fariséerna sågo att han åt med publikaner
och syndare, sade de till hans lärjungar: "Huru kan han äta
med publikaner och syndare?" 17 När Jesus hörde detta,
sade han till dem: "Det är icke de friska som behöva läkare,
utan de sjuka. Jag har icke kommit för att kalla rättfärdiga,
utan för att kalla syndare." 18 Och Johannes' lärjungar och
fariséerna höllo fasta. Och man kom och sade till honom:
"Varför fasta icke dina lärjungar, då Johannes' lärjungar och
fariséernas lärjungar fasta?" 19 Jesus svarade dem: "Kunna
väl bröllopsgästerna fasta, medan brudgummen ännu är hos
dem? Nej, så länge de hava brudgummen hos sig, kunna de
icke fasta. 20 Men den tid skall komma, då brudgummen
tages ifrån dem, och då, på den tiden, skola de fasta. -- 21
Ingen syr en lapp av okrympt tyg på en gammal mantel; om
någon så gjorde, skulle det isatta nya stycket riva bort ännu
mer av den gamla manteln, och hålet skulle bliva värre. 22
Ej heller slår någon nytt vin i gamla skinnläglar; om någon
så gjorde, skulle vinet spränga sönder läglarna, så att både
vinet och läglarna fördärvades. Nej, nytt vin slår man i nya
läglar." 23 Och det hände sig på sabbaten att han tog vägen
genom ett sädesfält; och hans lärjungar begynte rycka av
axen, medan de gingo. 24 Då sade fariséerna till honom:
"Se! Huru kunna de på sabbaten göra vad som icke är
lovligt?" 25 Han svarade dem: "Haven I aldrig läst vad David
gjorde, när han själv och de som följde honom kommo i
nöd och blevo hungriga: 26 huru han då, på den tid Abjatar
var överstepräst, gick in i Guds hus och åt skådebröden --
fastän det ju icke är lovligt för andra än för prästerna att
äta sådant bröd -- och huru han jämväl gav åt dem som
följde honom?" 27 Därefter sade han till dem: "Sabbaten
blev gjord för människans skull, och icke människan för
sabbatens skull. 28 Så är då Människosonen herre också
över sabbaten."

3 Och han gick åter in i en synagoga. Där var då en man
som hade en förvissnad hand. 2 Och de vaktade på
honom, för att se om han skulle bota denne på sabbaten; de
ville nämligen få något att anklaga honom för. 3 Då sade han
till mannen som hade den förvissnade handen: "Stå upp, och
kom fram." 4 Sedan sade han till dem: "Vilketdera är lovligt
på sabbaten: att göra vad gott är, eller att göra vad ont är,
att rädda någons liv, eller att döda?" Men de tego. 5 Då såg
han sig omkring på dem med vrede, bedrövad över deras
hjärtans förstockelse, och sade till mannen: "Räck ut din
hand." Och han räckte ut den; och hans hand blev frisk igen.
-- 6 Då gingo fariséerna bort och fattade strax, tillsammans
med herodianerna, det beslutet att de skulle förgöra honom.
7 Och Jesus drog sig med sina lärjungar undan till sjön,
och en stor hop folk följde honom från Galileen. 8 Och från
Judeen och Jerusalem och Idumeen och från landet på
andra sidan Jordan och från trakterna omkring Tyrus och
Sidon kom en stor hop folk till honom, när de fingo höra huru
stora ting han gjorde. 9 Och han tillsade sina lärjungar att
en båt skulle hållas tillreds åt honom, för folkets skull, för
att de icke skulle tränga sig inpå honom. 10 Ty han botade
många och blev därför överlupen av alla som hade någon
plåga och fördenskull ville röra vid honom. 11 Och när de
orena andarna sågo honom, föllo de ned för honom och och
ropade och sade: "Du är Guds Son." 12 Men han förbjöd dem
strängeligen, åter och åter, att röja honom. 13 Och han gick
upp på berget och kallade till sig några som han själv utsåg;
och de kommo till honom. 14 Så förordnade han tolv som
skulle följa honom, och som han ville sända ut till att predika,
15 och de skulle hava makt att bota sjuka och driva ut onda
andar. 16 Han förordnade alltså dessa tolv: Simon, åt vilken
han gav tillnamnet Petrus; 17 vidare Jakob, Sebedeus' son,
och Johannes, Jakobs broder, åt vilka han gav tillnamnet
Boanerges (det betyder tordönsmän); 18 vidare Andreas
och Filippus och Bartolomeus och Matteus och Tomas och

Jakob, Alfeus' son, och Taddeus och Simon ivraren 19 och
Judas Iskariot, densamme som förrådde honom. 20 Och när
han kom hem, församlade sig folket åter, så att de icke ens
fingo tillfälle att äta. 21 Då nu hans närmaste fingo höra
härom, gingo de åstad för att taga vara på honom; ty de
menade att han var från sina sinnen. 22 Och de skriftlärde
som hade kommit ned från Jerusalem sade att han var
besatt av Beelsebul, och att det var med de onda andarnas
furste som han drev ut de onda andarna. 23 Då kallade han
dem till sig och sade till dem i liknelser: "Huru skulle Satan
kunna driva ut Satan? 24 Om ett rike har kommit i strid med
sig självt, så kan det riket ju icke hava bestånd; 25 och om
ett hus har kommit i strid med sig självt, så skall icke heller
det huset kunna äga bestånd. 26 Om alltså Satan har satt
sig upp mot sig själv och kommit i strid med sig själv, så kan
han icke äga bestånd, utan det är då ute med honom. -- 27
Nej, ingen kan gå in i en stark mans hus och plundra honom
på hans bohag, såframt han icke förut har bundit den starke.
Först därefter kan han plundra hans hus. 28 Sannerligen
säger jag eder: Alla andra synder skola bliva människors
barn förlåtna, ja ock alla andra hädelser, huru hädiskt de än
må tala; 29 men den som hädar den helige Ande, han får
icke någonsin förlåtelse, utan är skyldig till evig synd." (aiōn
g165, aiōnios g166) 30 De hade ju nämligen sagt att han var
besatt av en oren ande. 31 Så kommo nu hans moder och
hans bröder; och de stannade därutanför och sände bud in
till honom för att kalla honom ut. 32 Och mycket folk satt där
omkring honom; och man sade till honom: "Se, din moder
och dina bröder stå härutanför och fråga efter dig." 33 Då
svarade han dem och sade: Vilken är min moder, och vilka
äro mina bröder?" 34 Och han såg sig omkring på dem som
sutto där runt omkring honom, och han sade: "Se här är min
moder, och här äro mina bröder! 35 Den som gör Guds vilja,
den är min broder och min syster och min moder."

4 Och han begynte åter undervisa vid sjön. Och där
församlade sig en stor hop folk omkring honom. Därför
steg han i en båt; och han satt i den ute på sjön, under det att
allt folket stod på land utmed sjön. 2 Och han undervisade
dem mycket i liknelser och sade till dem i sin undervisning: 3
"Hören! En såningsman gick ut för att så. 4 Då hände sig,
när han sådde, att somt föll vid vägen, och fåglarna kommo
och åto upp det. 5 Och somt föll på stengrund, där det icke
hade mycket jord, och det kom strax upp, eftersom det icke
hade djup jord; 6 men när solen hade gått upp, förbrändes
det, och eftersom det icke hade någon rot, torkade det bort.
7 Och somt föll bland törnen, och törnena sköto upp och
förkvävde det, så att det icke gav någon frukt. 8 Men somt
föll i god jord, och det sköt upp och växte och gav frukt och
bar trettiofalt och sextiofalt och hundrafalt." 9 Och han tillade:
"Den som har öron till att höra, han höre." 10 När han sedan
hade dragit sig undan ifrån folket, frågade honom de tolv,
och med dem de andra som följde honom, om liknelserna.
11 Då sade han till dem: "Åt eder är Guds rikes hemlighet
given, men åt dem som stå utanför meddelas alltsammans i
liknelser, 12 för att de 'med seende ögon skola se, och dock
intet förnimma, och med hörande öron höra, och dock intet
förstå, så att de icke omvända sig och undfå förlåtelse'." 13
Sedan sade han till dem: "Förstån I icke denna liknelse,
huru skolen I då kunna fatta alla de andra liknelserna? -
- 14 Vad såningsmannen sår är ordet. 15 Och att säden
såddes vid vägen, det är sagt om dem i vilka ordet väl bliver
sått, men när de hava hört det, kommer strax Satan ock
tager bort ordet som såddes i dem. 16 Sammalunda förhåller
det sig med det som sås på stengrunden: det är sagt om
dem, som när de få höra ordet, väl strax taga emot det
med glädje, 17 men icke hava någon rot i sig, utan bliva
beståndande allenast till en tid; när sedan bedrövelse eller
förföljelse påkommer för ordets skull, då komma de strax på
fall. 18 Annorlunda förhåller det sig med det som sås bland
törnena: det är sagt om dem som väl höra ordet, 19 men
låta tidens omsorger och rikedomens bedrägliga lockelse,
och begärelser efter andra ting, komma därin och förkväva
ordet, så att det bliver utan frukt. (aiōn g165) 20 Men att det
såddes i den goda jorden, det är sagt om dem som både
höra ordet och taga emot det, och som bära frukt, trettiofalt
och sextiofalt och hundrafalt." 21 Och han sade till dem:
"Icke tager man väl fram ett ljus, för att det skall sättas under
skäppan eller under bänken; man gör det ju, för att det skall
sättas på ljusstaken. 22 Ty intet är fördolt, utom för att det
skall bliva uppenbarat; ej heller har något blivit undangömt,
utom för att det skall komma i dagen. 23 Om någon har
öron till att höra, så höre han." 24 Och han sade till dem:
"Akten på vad I hören. Med det mått som I mäten med skall
ock mätas åt eder, och ännu mer skall bliva eder tilldelat.
25 Ty den som har, åt honom skall varda givet; men den
som icke har, från honom skall tagas också det han har."
26 Och han sade: "Så är det med Guds rike, som när en
man sår säd i jorden; 27 och han sover, och han vaknar,
och nätter och dagar gå, och säden skjuter upp och växer i
höjden, han vet själv icke huru. 28 Av sig själv bär jorden
frukt, först strå och sedan ax, och omsider finnes fullbildat
vete i axet. 29 När så frukten är mogen, låter han strax
lien gå, ty skördetiden är då inne." 30 Och han sade: "Vad

skola vi likna Guds rike vid, eller med vilken liknelse skola vi
framställa det? 31 Det är såsom ett senapskorn, som när
det lägges ned i jorden, är minst av alla frön på jorden; 32
men sedan det är nedlagt, skjuter det upp och bliver störst
bland alla kryddväxter och får så stora grenar, att himmelens
fåglar kunna bygga sina nästen i dess skugga." 33 I många
sådana liknelser förkunnade han ordet för dem, efter deras
förmåga att fatta det; 34 och utan liknelse talade han icke till
dem. Men för sina lärjungar uttydde han allt, när de voro
allena. 35 Samma dag, om aftonen, sade han till dem: "Låt
oss fara över till andra stranden." 36 Så läto de folket gå
och togo honom med i båten, där han redan förut var; och
jämväl andra båtar följde med honom. 37 Då kom en häftig
stormvind, och vågorna slogo in i båten, så att båten redan
begynte fyllas. 38 Men han själv låg i bakstammen och sov,
lutad mot huvudgärden. Då väckte de honom och sade till
honom: "Mästare, frågar du icke efter att vi förgås?" 39 När
han så hade vaknat, näpste han vinden och sade till sjön:
"Tig, var stilla." Och vinden lade sig, och det blev alldeles
lugnt. 40 Därefter sade han till dem: "Varför rädens I? Haven
I ännu ingen tro?" 41 Och de hade blivit mycket häpna och
sade till varandra: "Vem är då denne, eftersom både vinden
och sjön äro honom lydiga?"

5 Så kommo de över till gerasenernas land, på andra sidan
sjön. 2 Och strax då han hade stigit ur båten, kom en
man, som var besatt av en oren ande, emot honom från
gravarna där; 3 han hade nämligen sitt tillhåll bland gravarna.
Och icke ens med kedjor kunde man numera fängsla honom;
4 ty väl hade han många gånger blivit fängslad med fotbojor
och kedjor, men han hade slitit itu kedjorna och brutit sönder
fotbojorna, och ingen kunde få makt med honom. 5 Och han
vistades alltid, dag och natt, bland gravarna och på bergen
och skriade och sargade sig själv med stenar. 6 När denne
nu fick se Jesus på avstånd, skyndade han fram och föll ned
för honom 7 och ropade med hög röst och sade: "Vad har du
med mig att göra, Jesus, du Guds, den Högstes, Son? Jag
besvär dig vid Gud, plåga mig icke." 8 Jesus skulle nämligen
just säga till honom: "Far ut ur mannen, du orena ande." 9
Då frågade han honom: "Vad är ditt namn?" Han svarade
honom: "Legion är mitt namn, ty vi äro många." 10 Och han
bad honom enträget att icke driva dem bort ifrån den trakten.
11 Nu gick där vid berget en stor svinhjord i bet. 12 Och de
bådo honom och sade: "Sänd oss åstad in i svinen; låt oss
få fara in i dem." 13 Och han tillstadde dem det. Då gåvo sig
de orena andarna åstad och foro in i svinen. Och hjorden,
vid pass två tusen svin, störtade sig utför branten ned i sjön
och drunknade i sjön. 14 Men de som vaktade dem flydde
och berättade härom i staden och på landsbygden; och
folket gick åstad för att se vad det var som hade skett. 15
När de då kommo till Jesus, fingo de se den som hade varit
besatt, mannen som hade haft legionen i sig, sitta där klädd
och vid sina sinnen; och de betogos av häpnad. 16 Och
de som hade åsett händelsen förtäljde för dem vad som
hade vederfarits den besatte, och vad som hade skett med
svinen. 17 Då begynte folket bedja honom att han skulle gå
bort ifrån deras område. 18 När han sedan steg i båten, bad
honom mannen som hade varit besatt, att han skulle få följa
honom. 19 Men han tillstadde honom det icke, utan sade till
honom: "Gå hem till de dina, och berätta för dem huru stora
ting Herren har gjort med dig, och huru han har förbarmat
sig över dig." 20 Då gick han åstad och begynte förkunna
i Dekapolis huru stora ting Jesus hade gjort med honom;
och alla förundrade sig. 21 Och när Jesus hade farit över i
båten, tillbaka till andra stranden, församlade sig mycket
folk omkring honom, där han stod vid sjön. 22 Då kom en
synagogföreståndare, vid namn Jairus, dit; och när denne
fick se honom, föll han ned för hans fötter 23 och bad honom
enträget och sade: "Min dotter ligger på sitt yttersta. Kom
och lägg händerna på henne, så att hon bliver hulpen och
får leva." 24 Då gick han med mannen; och honom följde
mycket folk, som trängde sig inpå honom. 25 Nu var där
en kvinna som hade haft blodgång i tolv år, 26 och som
hade lidit mycket hos många läkare och kostat på sig allt
vad hon ägde, utan att det hade varit henne till något gagn;
snarare hade det blivit värre med henne. 27 Hon hade fått
höra om Jesus och kom nu i folkhopen, bakom honom, och
rörde vid hans mantel. 28 Ty hon tänkte: "Om jag åtminstone
får röra vid hans kläder, så bliver jag hulpen." 29 Och strax
uttorkade hennes blods källa, och hon kände i sin kropp att
hon var botad från sin plåga. 30 Men strax då Jesus inom
sig förnam vilken kraft som hade gått ut ifrån honom, vände
han sig om i folkhopen och frågade: "Vem rörde vid mina
kläder?" 31 Hans lärjungar sade till honom: "Du ser huru
folket tränger på, och ändå frågar du: 'Vem rörde vid mig?'"
32 Då såg han sig omkring för att få se den som hade gjort
detta. 33 Men kvinnan fruktade och bävade, ty hon visste
vad som hade skett med henne; och hon kom fram och föll
ned för honom och sade honom hela sanningen. 34 Då
sade han till henne: "Min dotter, din tro har hjälpt dig. Gå
i frid, och var botad från din plåga." 35 Medan han ännu
talade, kommo några från synagogföreståndarens hus och
sade: "Din dotter är död; du må icke vidare göra mästaren
omak." 36 Men när Jesus märkte vad som talades, sade
han till synagogföreståndaren: "Frukta icke, tro allenast."

37 Och han tillstadde ingen att följa med, utom Petrus och
Jakob och Johannes, Jakobs broder. 38 Så kommo de till
synagogföreståndarens hus, och han fick där se en hop
människor som höjde klagolåt och gräto och jämrade sig
högt. 39 Och han gick in och sade till dem: "Varför klagen I
och gråten? Flickan är icke död, hon sover." 40 Då hånlogo
de åt honom. Men han visade ut dem allasammans; och
han tog med sig allenast flickans fader och moder och dem
som hade fått följa med honom, och gick in dit där flickan
låg. 41 Och han tog flickan vid handen och sade till henne:
"Talita, kum" (det betyder: "Flicka, jag säger dig, stå upp").
42 Och strax stod flickan upp och begynte gå omkring (hon
var nämligen tolv år gammal); och de blevo strax uppfyllda
av stor häpnad. 43 Men han förbjöd dem strängeligen att
låta någon få veta vad som hade skett. Därefter tillsade han
att man skulle giva henne något att äta.

6 Och han gick bort därifrån och begav sig till sin
fädernestad; och hans lärjungar följde honom. 2 Och
när det blev sabbat, begynte han undervisa i synagogan.
Och folket häpnade, när de hörde honom; de sade: "Varifrån
har han fått detta? Och vad är det för vishet som har blivit
honom given? Och dessa stora kraftgärningar som göras
genom honom, varifrån komma de? 3 Är då denne icke
timmermannen, han som är Marias son och broder till Jakob
och Joses och Judas och Simon? Och bo icke hans systrar
här hos oss?" Så blev han för dem en stötesten. 4 Då
sade Jesus till dem: "En profet är icke föraktad utom i sin
fädernestad och bland sina fränder och i sitt eget hus." 5
Och han kunde icke där göra någon kraftgärning, utom att
han botade några få sjuka, genom att lägga händerna på
dem. 6 Och han förundrade sig över deras otro. Sedan gick
han omkring i byarna, från den ena byn till den andra, och
undervisade. 7 Och han kallade till sig de tolv och sände
så ut dem, två och två, och gav dem makt över de orena
andarna. 8 Och han bjöd dem att icke taga något med sig
på vägen, utom allenast en stav: icke bröd, icke ränsel, icke
penningar i bältet. 9 Sandaler finge de dock hava på fötterna,
men de skulle icke bära dubbla livklädnader. 10 Och han
sade till dem: "När I haven kommit in i något hus, så stannen
där, till dess I lämnen den orten. 11 Och om man på något
ställe icke tager emot eder och icke hör på eder, så gån bort
därifrån, och skudden av stoftet som är under edra fötter, till
ett vittnesbörd mot dem." 12 Och de gingo ut och predikade
att man skulle göra bättring; 13 och de drevo ut många onda
andar och smorde många sjuka med olja och botade dem.
14 Och konung Herodes fick höra om honom, ty hans namn
hade blivit känt. Man sade: "Det är Johannes döparen, som
har uppstått från de döda, och därför verka dessa krafter
i honom." 15 Men andra sade: "Det är Elias." Andra åter
sade: "Det är en profet, lik de andra profeterna." 16 Men
när Herodes hörde detta, sade han: "Det är Johannes, den
som jag lät halshugga. Han bar uppstått från de döda." 17
Herodes hade nämligen sänt åstad och låtit gripa Johannes
och binda honom och sätta honom i fängelse, för Herodias',
sin broder Filippus' hustrus, skull. Ty henne hade Herodes
tagit till äkta, 18 och Johannes hade då sagt till honom: "Det
är icke lovligt för dig att hava din broders hustru." 19 Därför
hyste nu Herodes agg till honom och ville döda honom,
men han hade icke makt därtill. 20 Ty Herodes förstod att
Johannes var en rättfärdig och helig man, och han fruktade
för honom och gav honom sitt beskydd. Och när han hade
hört honom, blev han betänksam i många stycken; och han
hörde honom gärna. 21 Men så kom en läglig dag, i det
att Herodes på sin födelsedag gjorde ett gästabud för sina
stormän och för krigsöverstarna och de förnämsta männen
i Galileen. 22 Då gick Herodias' dotter ditin och dansade;
och hon behagade Herodes och hans bordsgäster. Och
konungen sade till flickan: "Begär av mig vadhelst du vill,
så skall jag giva dig det." 23 Ja, han lovade henne detta
med ed och sade: "Vadhelst du begär av mig, det skall jag
giva dig, ända till hälften av mitt rike." 24 Då gick hon ut och
frågade sin moder: "Vad skall jag begära?" Hon svarade:
"Johannes döparens huvud." 25 Och strax skyndade hon in
till konungen och framställde sin begäran och sade: "Jag vill
att du nu genast giver mig på ett fat Johannes döparens
huvud." 26 Då blev konungen mycket bekymrad, men för
edens och för bordsgästernas skull ville han icke avvisa
henne. 27 Alltså sände konungen strax en drabant med
befallning att hämta hans huvud. Och denne gick åstad och
halshögg honom i fängelset 28 och bar sedan fram hans
huvud på ett fat och gav det åt flickan, och flickan gav det åt
sin moder. 29 Men när hans lärjungar fingo höra härom,
kommo de och togo hans döda kropp och lade den i en grav.
30 Och apostlarna församlade sig hos Jesus och omtalade
för honom allt vad de hade gjort, och allt vad de hade lärt
folket. 31 Då sade han till dem: "Kommen nu I med mig
bort till en öde trakt, där vi få vara allena, och vilen eder
något litet." Ty de fingo icke ens tid att äta; så många voro
de som kommo och gingo. 32 De foro alltså i båten bort till
en öde trakt, där de kunde vara allena. 33 Men man såg
dem fara sin väg, och många fingo veta det; och från alla
städer strömmade då människor tillsammans dit landvägen
och kommo fram före dem. 34 När han så steg i land, fick
han se att där var mycket folk. Då ömkade han sig över

dem, eftersom de voro "lika får som icke hade någon herde";
och han begynte undervisa dem i mångahanda stycken. 35
Men när det redan var långt lidet på dagen, trädde hans
lärjungar fram till honom och sade: "Trakten är öde, och det
är redan långt lidet på dagen. 36 Låt dem skiljas åt, så att
de kunna gå bort i gårdarna och byarna häromkring och
köpa sig något att äta." 37 Men han svarade och sade till
dem: "Given I dem att äta." De svarade honom: "Skola vi då
gå bort och köpa bröd för två hundra silverpenningar och
giva dem att äta?" 38 Men han sade till dem: "Huru många
bröd haven I? Gån och sen efter." Sedan de hade gjort så,
svarade de: "Fem, och därtill två fiskar." 39 Då befallde han
dem att låta alla i skilda matlag lägga sig ned i gröna gräset.
40 Och de lägrade sig där i skilda hopar, hundra eller femtio i
var. 41 Därefter tog han de fem bröden och de två fiskarna
och såg upp till himmelen och välsignade dem. Och han bröt
bröden och gav dem åt lärjungarna, för att de skulle lägga
fram åt folket; också de två fiskarna delade han mellan dem
alla. 42 Och de åto alla och blevo mätta. 43 Sedan samlade
man upp överblivna brödstycken, tolv korgar fulla, därtill ock
kvarlevor av fiskarna. 44 Och det var fem tusen män som
hade ätit. 45 Strax därefter nödgade han sina lärjungar att
stiga i båten och i förväg fara över till Betsaida på andra
stranden, medan han själv tillsåg att folket skildes åt. 46
Och när han hade tagit avsked av folket, gick han därifrån
upp på berget för att bedja. 47 När det så hade blivit afton,
var båten mitt på sjön, och han var ensam kvar på land. 48
Och han såg dem vara hårt ansatta, där de rodde fram, ty
vinden låg emot dem. Vid fjärde nattväkten kom han då till
dem, gående på sjön, och skulle just gå förbi dem. 49 Men
när de fingo se honom gå på sjön, trodde de att det var en
vålnad och ropade högt; 50 ty de sågo honom alla och blevo
förfärade. Men han begynte strax tala med dem och sade till
dem: "Varen vid gott mod; det är jag, varen icke förskräckta."
51 Därefter steg han upp till dem i båten, och vinden lade sig.
Och de blevo uppfyllda av stor häpnad; 52 ty de hade icke
kommit till förstånd genom det som hade skett med bröden,
utan deras hjärtan voro förstockade. 53 När de hade farit
över till andra stranden, kommo de till Gennesarets land och
lade till där. 54 Och när de stego ur båten, kände man strax
igen honom; 55 och man skyndade omkring med bud i hela
den trakten, och folket begynte då överallt bära de sjuka på
sängar dit där man hörde att han var. 56 Och varhelst han
gick in i någon by eller någon stad eller någon gård, där lade
man de sjuka på de öppna platserna. Och de bådo honom
att åtminstone få röra vid hörntofsen på hans mantel; och
alla som rörde vid den blevo hulpna.

7 Och fariséerna, så ock några skriftlärde som hade kommit
från Jerusalem, församlade sig omkring honom; 2 och
de fingo då se några av hans lärjungar äta med "orena",
det är otvagna, händer. 3 Nu är det så med fariséerna
och alla andra judar, att de icke äta något utan att förut,
till åtlydnad av de äldstes stadgar, noga hava tvagit sina
händer, 4 likasom de icke heller, när de komma från torget,
äta något utan att förut hava tvagit sig; många andra stadgar
finnas ock, som de av ålder pläga hålla, såsom att skölja
bägare och träkannor och kopparskålar. 5 Därför frågade
honom nu fariséerna och de skriftlärde: "Varför vandra icke
dina lärjungar efter de äldstes stadgar, utan äta med orena
händer?" 6 Men han svarade dem: "Rätt profeterade Esaias
om eder, I skrymtare, såsom det är skrivet: 'Detta folk ärar
mig med sina läppar, men deras hjärtan äro långt ifrån mig;
7 och fåfängt dyrka de mig, eftersom de läror de förkunna
äro människobud.' 8 I sätten Guds bud å sido och hållen
människors stadgar." 9 Ytterligare sade han till dem: "Rätt
så; I upphäven Guds bud för att hålla edra egna stadgar!
10 Moses har ju sagt: 'Hedra din fader och din moder' och
'Den som smädar sin fader eller sin moder, han skall döden
dö.' 11 Men I sägen: om en son säger till sin fader eller sin
moder: 'Vad du av mig kunde hava fått till hjälp, det giver jag
i stället såsom korban' (det betyder offergåva), 12 då kunnen
I icke tillstädja honom att vidare göra något för sin fader eller
sin moder. 13 På detta sätt gören I Guds budord om intet
genom edra fäderneärvda stadgar. Och mycket annat sådant
gören I." 14 Därefter kallade han åter folket till sig och sade
till dem: "Hören mig alla och förstån. 15 Intet som utifrån
går in i människan kan orena henne, men vad som går ut
ifrån människan, detta är det som orenar henne." 17 När
han sedan hade lämnat folket och kommit inomhus, frågade
hans lärjungar honom om detta bildliga tal. 18 Han svarade
dem: "Ären då också I så utan förstånd? Insen I icke att intet
som utifrån går in i människan kan orena henne, 19 eftersom
det icke går in i hennes hjärta, utan ned i buken, och har sin
naturliga utgång?" Härmed förklarade han all mat för ren. 20
Och han tillade: "Vad som går ut ifrån människan, detta är
det som orenar människan. 21 Ty inifrån, från människornas
hjärtan, utgå deras onda tankar, otukt, tjuveri, mord, 22
äktenskapsbrott, girighet, ondska, svek, lösaktighet, avund,
hädelse, övermod, oförsynt väsende. 23 Allt detta onda går
inifrån ut, och det orenar människan." 24 Och han stod upp
och begav sig bort därifrån till Tyrus' område. Där gick han
in i ett hus och ville icke att någon skulle få veta det. Dock
kunde han icke förbliva obemärkt, 25 utan en kvinna, vilkens
dotter var besatt av en oren ande, kom, strax då hon hade

fått höra om honom, och föll ned för hans fötter; 26 det var
en grekisk kvinna av syrofenicisk härkomst. Och hon bad
honom att han skulle driva ut den onde anden ur hennes
dotter. 27 Men han sade till henne: "Låt barnen först bliva
mättade; det är ju otillbörligt att taga brödet från barnen och
kasta det åt hundarna." 28 Hon svarade och sade till honom:
"Ja, Herre; också äta hundarna under bordet allenast av
barnens smulor." 29 Då sade han till henne: "För det ordets
skull säger jag dig: Gå; den onde anden har farit ut ur din
dotter." 30 Och när hon kom hem, fann hon flickan ligga
på sängen och såg att den onde anden hade farit ut. 31
Sedan begav han sig åter bort ifrån Tyrus' område och tog
vägen över Sidon och kom, genom Dekapolis' område, till
Galileiska sjön. 32 Och man förde till honom en som var döv
och nästan stum och bad honom att lägga handen på denne.
33 Då tog han honom avsides ifrån folket och satte sina
fingrar i hans öron och spottade och rörde vid hans tunga 34
och såg upp till himmelen, suckade och sade till honom:
"Effata" (det betyder: "Upplåt dig"). 35 Då öppnades hans
öron, och hans tungas band löstes, och han talade redigt och
klart. 36 Och Jesus förbjöd dem att omtala detta för någon;
men ju mer han förbjöd dem, dess mer förkunnade de det.
37 Och folket häpnade övermåttan och sade: "Allt har han
väl beställt: de döva låter han höra och de stumma tala."

8 Då vid samma tid åter mycket folk hade kommit tillstädes,
och de icke hade något att äta, kallade han sina lärjungar
till sig och sade till dem: 2 "Jag ömkar mig över folket, ty det
är redan tre dagar som de hava dröjt kvar hos mig, och de
hava intet att äta. 3 Om jag nu låter dem fastande gå ifrån
mig hem, så uppgivas de på vägen; somliga av dem hava ju
kommit långväga ifrån." 4 Då svarade hans lärjungar honom:
"Varifrån skall man här i en öken kunna få bröd till att mätta
dessa med?" 5 Han frågade dem: "Huru många bröd haven
I?" De svarade: "Sju." 6 Då tillsade han folket att lägra sig
på marken. Ock han tog de sju bröden, tackade Gud och
bröt dem och gav åt sina lärjungar, för att de skulle lägga
fram dem; och de lade fram åt folket. 7 De hade ock några
få småfiskar; och när han hade välsignat dessa, bjöd han
att man likaledes skulle lägga fram dem. 8 Så åto de och
blevo mätta. Och man samlade sedan upp sju korgar med
överblivna stycken. 9 Men antalet av dem som voro tillstädes
var vid pass fyra tusen. Sedan lät han dem skiljas åt. 10 Och
strax därefter steg han i båten med sina lärjungar och for
till trakten av Dalmanuta. 11 Och fariséerna kommo ditut
och begynte disputera med honom; de ville sätta honom på
prov och begärde av honom något tecken från himmelen. 12
Då suckade han ur sin andes djup och sade: "Varför begär
detta släkte ett tecken? Sannerligen säger jag eder: Åt detta
släkte skall intet tecken givas." 13 Så lämnade han dem och
steg åter i båten och for över till andra stranden. 14 Och de
hade förgätit att taga med sig bröd; icke mer än ett enda
bröd hade de med sig i båten. 15 Och han bjöd dem och
sade: "Sen till, att I tagen eder till vara för fariséernas surdeg
och för Herodes' surdeg." 16 Då talade de med varandra om
att de icke hade bröd med sig. 17 Men när han märkte detta,
sade han till dem: "Varför talen I om att I icke haven bröd
med eder? Fatten och förstån I då ännu ingenting? Äro edra
hjärtan så förstockade? 18 I haven ju ögon; sen I då icke? I
haven ju öron; hören I då icke? 19 Och kommen I icke ihåg
huru många korgar fulla av stycken I samladen upp, när jag
bröt de fem bröden åt de fem tusen?" De svarade honom:
"Tolv." 20 "Och när jag bröt de sju bröden åt de fyra tusen,
huru många korgar fulla av stycken samladen I då upp?"
De svarade: "Sju." 21 Då sade han till dem: "Förstån I då
ännu ingenting?" 22 Därefter kommo de till Betsaida. Och
man förde till honom en som var blind och bad honom att
han skulle röra vid denne. 23 Då tog han den blinde vid
handen och ledde honom utanför byn; sedan spottade han
på hans ögon och lade händerna på honom och frågade
honom: "Ser du något?" 24 Han såg då upp och svarade:
"Jag kan urskilja människorna; jag ser dem gå omkring, men
de likna träd." 25 Därefter lade han åter händerna på hans
ögon, och nu såg han tydligt och var botad och kunde jämväl
på långt håll se allting klart. 26 Och Jesus bjöd honom gå
hem och sade: "Gå icke ens in i byn." 27 Och Jesus gick
med sina lärjungar bort till byarna vid Cesarea Filippi. På
vägen dit frågade han sina lärjungar och sade till dem: "Vem
säger folket mig vara?" 28 De svarade och sade: "Johannes
döparen; andra säga dock Elias, andra åter säga: 'Det är en
av profeterna.'" 29 Då frågade han dem: "Vem sägen då
I mig vara?" Petrus svarade och sade till honom: "Du är
Messias." 30 Då förbjöd han dem strängeligen att för någon
säga detta om honom. 31 Sedan begynte han undervisa
dem om att Människosonen måste lida mycket, och att han
skulle bliva förkastad av de äldste och översteprästerna och
de skriftlärde, och att han skulle bliva dödad, men att han
tre dagar därefter skulle uppstå igen. 32 Och han talade
detta i oförtäckta ordalag. Då tog Petrus honom avsides och
begynte ivrigt motsäga honom. 33 Men han vände sig om,
och när han då såg sina lärjungar, talade han strängt till
Petrus och sade: "Gå bort, Satan, och stå mig icke i vägen;
ty dina tankar äro icke Guds tankar, utan människotankar."
34 Och han kallade till sig folket jämte sina lärjungar och
sade till dem: "Om någon vill efterfölja mig, så försake han

sig själv och tage sitt kors på sig; så följe han mig. 35 Ty
den som vill bevara sitt liv, han skall mista det; men den
som mister sitt liv, för min och för evangelii skull, han skall
bevara det. 36 Och vad hjälper det en människa, om hon
vinner hela världen, men förlorar sin själ? 37 Och vad kan
en människa giva till lösen för sin själ? 38 Den som blyges
för mig och för mina ord, i detta trolösa och syndiga släkte,
för honom skall ock Människosonen blygas, när han kommer
i sin Faders härlighet med de heliga änglarna."

9 Ytterligare sade han till dem: "Sannerligen säger jag
eder: Bland dem som här stå finnas några som icke
skola smaka döden, förrän de få se Guds rike vara kommet i
sin kraft." 2 Sex dagar därefter tog Jesus med sig Petrus
och Jakob och Johannes och förde dem ensamma upp
på ett högt berg, där de voro allena. Och hans utseende
förvandlades inför dem; 3 och hans kläder blevo glänsande
och mycket vita, så att ingen valkare på jorden kan göra
kläder så vita. 4 Och för dem visade sig Elias jämte Moses,
och dessa samtalade med Jesus. 5 Då tog Petrus till orda
och sade till Jesus: "Rabbi, här är oss gott att vara; låt oss
göra tre hyddor, åt dig en och åt Moses en och åt Elias en."
6 Han visste nämligen icke vad han skulle säga; så stor var
deras förskräckelse. 7 Då kom en sky som överskyggde
dem, och ur skyn kom en röst: "Denne är min älskade Son;
hören honom." 8 Och plötsligt märkte de, när de sågo sig
omkring, att där icke mer fanns någon hos dem utom Jesus
allena. 9 Då de sedan gingo ned från berget, bjöd han dem
att de icke, förrän Människosonen hade uppstått från de
döda, skulle för någon omtala vad de hade sett. 10 Och de
lade märke till det ordet och begynte tala med varandra om
vad som kunde menas med att han skulle uppstå från de
döda. 11 Och de frågade honom och sade: "De skriftlärde
säga ju att Elias först måste komma?" 12 Han svarade dem:
"Elias måste visserligen först komma och upprätta allt igen.
Men huru kan det då vara skrivet om Människosonen att
han skall lida mycket och bliva föraktad? 13 Dock, jag säger
eder att Elias redan har kommit; och de förforo mot honom
alldeles såsom de ville, och såsom det var skrivet att det
skulle gå honom." 14 När de därefter kommo till lärjungarna,
sågo de att mycket folk var samlat omkring dem, och att
några skriftlärde disputerade med dem. 15 Och strax då allt
folket fick se honom, blevo de mycket häpna och skyndade
fram och hälsade honom. 16 Då frågade han dem: "Varom
disputeren I med dem?" 17 Och en man i folkhopen svarade
honom: "Mästare, jag har fört till dig min son, som är besatt
av en stum ande. 18 Och varhelst denne får fatt i honom
kastar han omkull honom, och fradgan står gossen om
munnen, och han gnisslar med tänderna och bliver såsom
livlös. Nu bad jag dina lärjungar att de skulle driva ut honom,
men de förmådde det icke." 19 Då svarade han dem och
sade: "O du otrogna släkte, huru länge måste jag vara hos
eder? Huru länge måste jag härda ut med eder? Fören
honom till mig." 20 Och de förde honom till Jesus. Och strax
då han fick se Jesus, slet och ryckte anden honom, och han
föll ned på jorden och vältrade sig, under det att fradgan stod
honom om munnen. 21 Jesus frågade då hans fader: "Huru
länge har det varit så med honom?" Han svarade: "Alltsedan
han var ett litet barn; 22 och det har ofta hänt att han har
kastat honom än i elden, än i vattnet, för att förgöra honom.
Men om du förmår något, så förbarma dig över oss och hjälp
oss." 23 Då sade Jesus till honom: "Om jag förmår, säger
du. Allt förmår den som tror." 24 Strax ropade gossens fader
och sade: "Jag tror! Hjälp min otro." 25 Men när Jesus såg
att folk strömmade tillsammans dit, tilltalade han den orene
anden strängt och sade till honom: "Du stumme och döve
ande, jag befaller dig: Far ut ur honom, och kom icke mer in
i honom." 26 Då skriade han och slet och ryckte gossen
svårt och for ut; och gossen blev såsom död, så att folket
menade att han verkligen var död. 27 Men Jesus tog honom
vid handen och reste upp honom; och han stod då upp.
28 När Jesus därefter hade kommit inomhus, frågade hans
lärjungar honom, då de nu voro allena: "Varför kunde icke
vi driva ut honom?" 29 Han svarade dem: "Detta slag kan
icke drivas ut genom något annat än bön och fasta." 30 Och
de gingo därifrån och vandrade genom Galileen; men han
ville icke att någon skulle få veta det. 31 Han undervisade
nämligen sina lärjungar och sade till dem: "Människosonen
skall bliva överlämnad i människors händer, och man skall
döda honom; men tre dagar efter det att han har blivit dödad
skall han uppstå igen." 32 Och de förstodo icke vad han
sade, men de fruktade att fråga honom. 33 Och de kommo
till Kapernaum. Och när han hade kommit dit där han bodde,
frågade han dem: "Vad var det I samtaladen om på vägen?"
34 Men de tego, ty de hade på vägen talat med varandra om
vilken som vore störst. 35 Då satte han sig ned och kallade
till sig de tolv och sade till dem: "Om någon vill vara den
förste, så vare han den siste av alla och allas tjänare." 36
Och han tog ett barn och ställde det mitt ibland dem; sedan
tog han det upp i famnen och sade till dem: 37 "Den som
tager emot ett sådant barn i mitt namn, han tager emot mig,
och den som tager emot mig, han tager icke emot mig, utan
honom som har sänt mig." 38 Johannes sade till honom:
"Mästare, vi sågo huru en man som icke följer oss drev ut
onda andar genom ditt namn; och vi ville hindra honom,

eftersom han icke följde oss." 39 Men Jesus sade: "Hindren
honom icke; ty ingen som genom mitt namn har gjort en
kraftgärning kan strax därefter tala illa om mig. 40 Ty den
som icke är emot oss, han är för oss. 41 Ja, den som giver
eder en bägare vatten att dricka, därför att I hören Kristus till
-- sannerligen säger jag eder: Han skall ingalunda gå miste
om sin lön. 42 Och den som förför en av dessa små som tro,
för honom vore det bättre, om en kvarnsten hängdes om
hans hals och han kastades i havet. 43 Om nu din hand
är dig till förförelse, så hugg av den. Det är bättre för dig
att ingå i livet lytt, än att hava båda händerna i behåll och
komma till Gehenna, till den eld som icke utsläckes. (Geenna
g1067) 45 Och om din fot är dig till förförelse, så hugg av den.
Det är bättre för dig att ingå i livet halt, än att hava båda
fötterna i behåll och kastas i Gehenna. (Geenna g1067) 47 Och
om ditt öga är dig till förförelse, så riv ut det. Det är bättre för
dig att ingå i Guds rike enögd, än att hava båda ögonen i
behåll och kastas i Gehenna, (Geenna g1067) 48 där 'deras
mask icke dör och elden icke utsläckes'. 49 Ty var människa
måste saltas med eld. 50 Saltet är en god sak; men om
saltet mister sin sälta, varmed skolen I då återställa dess
kraft? -- Haven salt i eder och hållen frid inbördes."

10 Och han stod upp och begav sig därifrån, genom
landet på andra sidan Jordan, till Judeens område.
Och mycket folk församlades åter omkring honom, och åter
undervisade han dem, såsom hans sed var. 2 Då ville några
fariséer snärja honom, och de trädde fram och frågade
honom om det vore lovligt för en man att skilja sig från sin
hustru. 3 Men han svarade och sade till dem: "Vad har
Moses bjudit eder?" 4 De sade: "Moses tillstadde att en
man fick skriva skiljebrev åt sin hustru och så skilja sig
från henne." 5 Då sade Jesus till dem: "För edra hjärtans
hårdhets skull skrev han åt eder detta bud. 6 Men redan vid
världens begynnelse 'gjorde Gud dem till man och kvinna'. 7
'Fördenskull skall en man övergiva sin fader och sin moder.
8 Och de tu skola varda ett kött.' Så äro de icke mer två,
utan ett kött. 9 Vad nu Gud har sammanfogat, det må
människan icke åtskilja." 10 När de sedan hade kommit hem,
frågade hans lärjungar honom åter om detsamma. 11 Och
han svarade dem: "Den som skiljer sig från sin hustru och
tager sig en annan hustru, han begår äktenskapsbrott mot
henne. 12 Och om en hustru skiljer sig från sin man och
tager sig en annan man, då begår hon äktenskapsbrott. 13
Och man bar fram barn till honom, för att han skulle röra vid
dem; men lärjungarna visade bort dem. 14 När Jesus såg
detta, blev han misslynt och sade till dem: "Låten barnen
komma till mig, och förmenen dem det icke; ty Guds rike hör
sådana till. 15 Sannerligen säger jag eder: Den som icke
tager emot Guds rike såsom ett barn, han kommer aldrig
ditin." 16 Och han tog dem upp i famnen och lade händerna
på dem och välsignade dem. 17 När han sedan begav sig
åstad för att fortsätta sin väg, skyndade en man fram och föll
på knä för honom och frågade honom: "Gode Mästare, vad
skall jag göra för att få evigt liv till arvedel?" (aiōnios g166) 18
Jesus sade till honom: "Varför kallar du mig god? Ingen är
god utom Gud allena. 19 Buden känner du: 'Du skall icke
dräpa', 'Du skall icke begå äktenskapsbrott', 'Du skall icke
stjäla', 'Du skall icke bära falskt vittnesbörd', 'Du skall icke
undanhålla någon vad honom tillkommer', Hedra din fader
och din moder.'" 20 Då svarade han honom: "Mästare, allt
detta har jag hållit från min ungdom." 21 Då såg Jesus på
honom och fick kärlek till honom och sade till honom: "Ett
fattas dig: gå bort och sälj allt vad du äger och giv åt de
fattiga; då skall du få en skatt i himmelen. Och kom sedan
och följ mig." 22 Men han blev illa till mods vid det talet och
gick bedrövad bort, ty han hade många ägodelar. 23 Då
såg Jesus sig omkring och sade till sina lärjungar: "Huru
svårt är det icke för dem som hava penningar att komma in i
Guds rike!" 24 Men lärjungarna häpnade vid hans ord. Då
tog Jesus åter till orda och sade till dem: "Ja, mina barn,
huru svårt är det icke att komma in i Guds rike! 25 Det är
lättare för en kamel att komma igenom ett nålsöga, än för
den som är rik att komma in i Guds rike." 26 Då blevo de
ännu mer häpna och sade till varandra: "Vem kan då bliva
frälst?" 27 Jesus såg på dem och sade: "För människor är
det omöjligt, men icke för Gud, ty för Gud är allting möjligt."
28 Då tog Petrus till orda och sade till honom: "Se, vi hava
övergivit allt och följt dig." 29 Jesus svarade: "Sannerligen
säger jag eder: Ingen som för min och evangelii skull har
övergivit hus, eller bröder eller systrar, eller moder eller
fader, eller barn, eller jordagods, 30 ingen sådan finnes,
som icke skall få hundrafalt igen: redan här i tiden hus, och
bröder och systrar, och mödrar och barn, och jordagods, mitt
under förföljelser, och i den tillkommande tidsåldern evigt
liv. (aiōn g165, aiōnios g166) 31 Men många som äro de första
skola bliva de sista, medan de sista bliva de första." 32 Och
de voro på vägen upp till Jerusalem. Och Jesus gick före
dem, och de gingo där bävande; och de som följde med
dem voro uppfyllda av fruktan. Då tog han åter till sig de tolv
och begynte tala till dem om vad som skulle övergå honom:
33 "Se, vi gå nu upp till Jerusalem, och Människosonen skall
bliva överlämnad åt översteprästerna och de skriftlärde,
och de skola döma honom till döden och överlämna honom
åt hedningarna, 34 och dessa skola begabba honom och

bespotta honom och gissla honom och döda honom; men tre
dagar därefter skall han uppstå igen." 35 Då trädde Jakob
och Johannes, Sebedeus' söner, fram till honom och sade till
honom: "Mästare, vi skulle vilja att du läte oss få vad vi nu
tänka begära av dig." 36 Han frågade dem: "Vad viljen I då
att jag skall låta eder få?" 37 De svarade honom: "Låt den
ene av oss i din härlighet få sitta på din högra sida, och den
andre på din vänstra." 38 Men Jesus sade till dem: "I veten
icke vad I begären. Kunnen I dricka den kalk som jag dricker,
eller genomgå det dop som jag genomgår?" 39 De svarade
honom: "Det kunna vi." Då sade Jesus till dem: "Ja, den kalk
jag dricker skolen I få dricka, och det dop jag genomgår
skolen I genomgå, 40 men platsen på min högra sida och
platsen på min vänstra tillkommer det icke mig att bortgiva,
utan de skola tillfalla dem för vilka så är bestämt." 41 När
de tio andra hörde detta, blevo de misslynta på Jakob och
Johannes. 42 Då kallade Jesus dem till sig och sade till dem:
"I veten att de som räknas för folkens furstar uppträda mot
dem såsom herrar, och att deras mäktige låta dem känna
sin myndighet. 43 Men så är det icke bland eder; utan den
som vill bliva störst bland eder, han vare de andras tjänare,
44 och den som vill vara främst bland eder, han vare allas
dräng. 45 Också Människosonen har ju kommit, icke för att
låta tjäna sig, utan för att tjäna och giva sitt liv till lösen för
många." 46 Och de kommo till Jeriko. Men när han åter gick
ut ifrån Jeriko, följd av sina lärjungar och en ganska stor hop
folk, satt där vid vägen en blind tiggare, Bartimeus, Timeus'
son. 47 När denne hörde att det var Jesus från Nasaret,
begynte han ropa och säga: "Jesus, Davids son, förbarma
dig över mig." 48 Och många tillsade honom strängeligen att
han skulle tiga; men han ropade ännu mycket mer: "Davids
son, förbarma dig över mig." 49 Då stannade Jesus och
sade: "Kallen honom hit." Och de kallade på den blinde och
sade till honom: "Var vid gott mod, stå upp; han kallar dig till
sig." 50 Då kastade han av sig sin mantel och stod upp med
hast och kom fram till Jesus. 51 Och Jesus talade till honom
och sade: "Vad vill du att jag skall göra dig?" Den blinde
svarade honom: "Rabbuni, låt mig få min syn." 52 Jesus
sade till honom: "Gå; din tro har hjälpt dig." Och strax fick
han sin syn och följde honom på vägen.

11 När de nu nalkades Jerusalem och voro nära Betfage
och Betania vid Oljeberget, sände han åstad två av
sina lärjungar 2 och sade till dem: "Gån in i byn som ligger
mitt framför eder, så skolen I, strax då I kommen ditin, finna
en åsnefåle stå där bunden, som ännu ingen människa har
suttit på; lösen den och fören den hit. 3 Och om någon frågar
eder varför I gören detta, så skolen I svara: 'Herren behöver
den, men han skall strax sända den tillbaka hit." 4 Då gingo
de åstad och funno en åsnefåle stå där bunden utanför en
port vid vägen, och de löste den. 5 Och några som stodo där
bredvid sade till dem: "Vad gören I? Varför lösen I fålen?"
6 Men de svarade dem såsom Jesus hade bjudit. Då lät
man dem vara. 7 Och de förde fålen till Jesus och lade sina
mantlar på den, och han satte sig upp på den. 8 Och många
bredde ut sina mantlar på vägen, andra åter skuro av kvistar
och löv på fälten och strödde på vägen. 9 Och de som gingo
före och de som följde efter ropade: "Hosianna! Välsignad
vare han som kommer, i Herrens namn. 10 Välsignat vare
vår fader Davids rike, som nu kommer. Hosianna i höjden!"
11 Så drog han in i Jerusalem och kom in i helgedomen; och
när han hade sett sig omkring överallt och det redan var
sent på dagen, gick han med de tolv ut till Betania. 12 När
de dagen därefter voro på väg tillbaka från Betania, blev
han hungrig. 13 Och då han på avstånd fick se ett fikonträd
som hade löv, gick han dit för att se om han till äventyrs
skulle finna något därpå; men när han kom fram till det, fann
han intet annat än löv, det var icke då fikonens tid. 14 Då
talade han och sade till trädet: "Aldrig någonsin mer äte
någon frukt av dig." Och hans lärjungar hörde detta. (aiōn
g165) 15 När de sedan kommo fram till Jerusalem, gick han
in i helgedomen och begynte driva ut dem som sålde och
köpte i helgedomen. Och han stötte omkull växlarnas bord
och duvomånglarnas säten; 16 han tillstadde icke heller
att man bar någonting genom helgedomen. 17 Och han
undervisade dem och sade: "Det är ju skrivet: 'Mitt hus skall
kallas ett bönehus för alla folk.' Men I haven gjort det till en
rövarkula." 18 Då översteprästerna och de skriftlärde fingo
höra härom, sökte de efter tillfälle att förgöra honom; ty de
fruktade för honom, eftersom allt folket häpnade över hans
undervisning. 19 När det blev afton, begåvo de sig ut ur
staden. 20 Men då de nu på morgonen åter gingo där fram,
fingo de se fikonträdet vara förtorkat ända från roten. 21 Då
kom Petrus ihåg vad som hade skett och sade till honom:
"Rabbi, se, fikonträdet som du förbannade är förtorkat." 22
Jesus svarade och sade till dem: "Haven tro på Gud. 23
Sannerligen säger jag eder: Om någon säger till detta berg:
'Häv dig upp, och kasta dig i havet' och därvid icke tvivlar i
sitt hjärta, utan tror att det han säger skall ske, då skall det
ske honom så. 24 Därför säger jag eder: Allt vad I bedjen
om och begären, tron att det är eder givet; och det skall ske
eder så. 25 Och när I stån och bedjen, så förlåten, om I
haven något emot någon, för att också eder Fader, som
är i himmelen, må förlåta eder edra försyndelser." 27 Så
kommo de åter till Jerusalem. Och medan han gick omkring i

helgedomen, kommo översteprästerna och de skriftlärde
och de äldste fram till honom; 28 och de sade till honom:
"Med vad myndighet gör du detta? Och vem har givit dig
myndighet att göra detta?" 29 Jesus svarade dem: "Jag vill
ställa en fråga till eder; svaren mig på den, så skall ock jag
säga eder med vad myndighet jag gör detta. 30 Johannes'
döpelse, var den från himmelen eller från människor? Svaren
mig härpå." 31 Då överlade de med varandra och sade: "Om
vi svara: 'Från himmelen', så frågar han: 'Varför trodden I
honom då icke?' 32 Eller skola vi svara: 'Från människor'?" -
- det vågade de icke av fruktan för folket, ty alla höllo före att
Johannes verkligen var en profet. 33 De svarade alltså Jesus
och sade: "Vi veta det icke." Då sade Jesus till dem: "Så
säger icke heller jag eder med vad myndighet jag gör detta."

12 Och han begynte tala till dem i liknelser: "En man
planterade en vingård och satte stängsel däromkring
och högg ut ett presskar och byggde ett vakttorn; därefter
lejde han ut den åt vingårdsmän och for utrikes. 2 När sedan
rätta tiden var inne, sände han en tjänare till vingårdsmännen,
för att denne av vingårdsmännen skulle uppbära någon
del av vingårdens frukt. 3 Men de togo fatt på honom och
misshandlade honom och läto honom gå tomhänt tillbaka. 4
Åter sände han till dem en annan tjänare. Honom slogo de
i huvudet och skymfade. 5 Sedan sände han åstad ännu
en annan, men denne dräpte de. Likaså gjorde de med
många andra: somliga misshandlade de, och andra dräpte
de. 6 Nu hade han ock en enda son, vilken han älskade.
Honom sände han slutligen åstad till dem, ty han tänkte: 'De
skola väl hava försyn för min son.' 7 Men vingårdsmännen
sade till varandra: 'Denne är arvingen; kom, låt oss dräpa
honom, så bliver arvet vårt.' 8 Och de togo fatt på honom
och dräpte honom och kastade honom ut ur vingården.
-- 9 Vad skall nu vingårdens herre göra? Jo, han skall
komma och förgöra vingårdsmännen och lämna vingården åt
andra. 10 Haven I icke läst detta skriftens ord: 'Den sten som
byggningsmännen förkastade, den har blivit en hörnsten; 11
av Herren har den blivit detta, och underbar är den i våra
ögon'?" 12 De hade nu gärna velat gripa honom, men de
fruktade för folket; ty de förstodo att det var om dem som
han hade talat i denna liknelse. Så läto de honom vara och
gingo sin väg. 13 Därefter sände de till honom några fariséer
och herodianer, för att dessa skulle fånga honom genom
något hans ord. 14 Dessa kommo nu och sade till honom:
"Mästare, vi veta att du är sannfärdig och icke frågar efter
någon, ty du ser icke till personen, utan lär om Guds väg
vad sant är. Är det lovligt att giva kejsaren skatt, eller är
det icke lovligt? Skola vi giva skatt, eller icke giva?" 15
Men han förstod deras skrymteri och sade till dem: "Varför
söken I att snärja mig? Tagen hit en penning, så att jag
får se den." 16 Då lämnade de fram en sådan. Därefter
frågade han dem: "Vems bild och överskrift är detta?" De
svarade honom: "Kejsarens." 17 Då sade Jesus till dem: "Så
given kejsaren vad kejsaren tillhör, och Gud vad Gud tillhör."
Och de förundrade sig högeligen över honom. 18 Sedan
kommo till honom några av sadducéerna, vilka mena att
det icke gives någon uppståndelse. Dessa frågade honom
och sade: 19 "Mästare, Moses har givit oss den föreskriften,
att om någon har en broder som dör, och som efterlämnar
hustru, men icke lämnar barn efter sig, så skall han taga sin
broders hustru till äkta och skaffa avkomma åt sin broder. 20
Nu voro här sju bröder. Den förste tog sig en hustru, men
dog utan att lämna någon avkomma efter sig. 21 Då tog
den andre i ordningen henne, men också han dog utan att
lämna någon avkomma efter sig; sammalunda den tredje.
22 Så skedde med alla sju: ingen av dem lämnade någon
avkomma efter sig. Sist av alla dog ock hustrun. 23 Vilken av
dem skall nu vid uppståndelsen, när de uppstå, få henne
till hustru? De hade ju alla sju tagit henne till hustru." 24
Jesus svarade dem: "Visar icke eder fråga att I faren vilse
och varken förstån skrifterna, ej heller Guds kraft? 25 Efter
uppståndelsen från de döda taga män sig icke hustrur, ej
heller givas hustrur åt män, utan de äro då såsom änglarna i
himmelen. 26 Men vad nu det angår, att de döda uppstå,
haven I icke läst i Moses' bok, på det ställe där det talas om
törnbusken, huru Gud sade till honom så: 'Jag är Abrahams
Gud och Isaks Gud och Jakobs Gud'? 27 Han är en Gud
icke för döda, utan för levande. I faren mycket vilse." 28 Då
trädde en av de skriftlärde fram, en som hade hört deras
ordskifte och förstått att han hade svarat dem väl. Denne
frågade honom: "Vilket är det förnämsta av alla buden?" 29
Jesus svarade: "Det förnämsta är detta: 'Hör, Israel! Herren,
vår Gud, Herren är en. 30 Och du skall älska Herren, din
Gud, av allt ditt hjärta och av all din själ och av allt ditt
förstånd och av all din kraft.' 31 Därnäst kommer detta: 'Du
skall älska din nästa såsom dig själv.' Intet annat bud är
större än dessa." 32 Då svarade den skriftlärde honom:
"Mästare, du har i sanning rätt i vad du säger, att han är en,
och att ingen annan är än han. 33 Och att älska honom av
allt sitt hjärta och av allt sitt förstånd och av all sin kraft och
att älska sin nästa såsom sig själv, det är 'förmer än alla
brännoffer och slaktoffer'." 34 Då nu Jesus märkte att han
hade svarat förståndigt, sade han till honom: "Du är icke
långt ifrån Guds rike." Sedan dristade sig ingen att vidare
ställa någon fråga på honom. 35 Medan Jesus undervisade i

helgedomen, framställde han denna fråga: "Huru kunna de
skriftlärde säga att Messias är Davids son? 36 David själv
har ju sagt genom den helige Andes ingivelse: 'Herren sade
till min herre: Sätt dig på min högra sida, till dess jag har
lagt dina fiender dig till en fotapall.' 37 Så kallar nu David
själv honom 'herre'; huru kan han då vara hans son?" Och
folkskarorna hörde honom gärna. 38 Och han undervisade
dem och sade till dem: "Tagen eder till vara för de skriftlärde,
som gärna gå omkring i fotsida kläder och gärna vilja bliva
hälsade på torgen 39 och gärna sitta främst i synagogorna
och på de främsta platserna vid gästabuden -- 40 detta
under det att de utsuga änkors hus, medan de för syns skull
hålla långa böner. De skola få en dess hårdare dom." 41
Och han satte sig mitt emot offerkistorna och såg huru folket
lade ned penningar i offerkistorna. Och många rika lade
dit mycket. 42 Men en fattig änka kom och lade ned två
skärvar, det är ett öre. 43 Då kallade han sina lärjungar till
sig och sade till dem: "Sannerligen säger jag eder: Denna
fattiga änka lade dit mer än alla de andra som lade något i
offerkistorna. 44 Ty dessa lade alla dit av sitt överflöd, men
hon lade dit av sitt armod allt vad hon hade, så mycket som
fanns i hennes ägo."

13 Då han nu gick ut ur helgedomen, sade en av hans
lärjungar till honom: "Mästare, se hurudana stenar och
hurudana byggnader!" 2 Jesus svarade honom: "Ja, du
ser nu dessa stora byggnader; men här skall förvisso icke
lämnas sten på sten; allt skall bliva nedbrutet." 3 När han
sedan satt på Oljeberget, mitt emot helgedomen, frågade
honom Petrus och Jakob och Johannes och Andreas, då de
voro allena: 4 "Säg oss när detta skall ske, och vad som
bliver tecknet till att tiden är inne, då allt detta skall gå i
fullbordan." 5 Då begynte Jesus tala till dem och sade: "Sen
till, att ingen förvillar eder. 6 Många skola komma under mitt
namn och säga: 'Det är jag' och skola förvilla många. 7 Men
när I fån höra krigslarm och rykten om krig, så förloren icke
besinningen; sådant måste komma, men därmed är ännu
icke änden inne. 8 Ja, folk skall resa sig upp mot folk och
rike mot rike, och det skall bliva jordbävningar på den ena
orten efter den andra, och hungersnöd skall uppstå; detta är
begynnelsen till 'födslovåndorna'. 9 Men tagen I eder till vara.
Man skall då draga eder inför domstolar, och I skolen bliva
gisslade i synagogor och ställas fram inför landshövdingar
och konungar, för min skull, till ett vittnesbörd för dem. 10
Men evangelium måste först bliva predikat för alla folk. 11
När man nu för eder åstad och drager eder inför rätta, så
gören eder icke förut bekymmer om vad I skolen tala; utan
vad som bliver eder givet i den stunden, det mån I tala. Ty
det är icke I som skolen tala, utan den helige Ande. 12 Och
den ene brodern skall då överlämna den andre till att dödas,
ja ock fadern sitt barn; och barn skola sätta sig upp mot sina
föräldrar och skola döda dem. 13 Och I skolen bliva hatade
av alla, för mitt namns skull. Men den som är ståndaktig intill
änden, han skall bliva frälst. 14 Men när I fån se 'förödelsens
styggelse' stå där han icke borde stå -- den som läser detta,
han give akt därpå -- då må de som äro i Judeen fly bort till
bergen, 15 och den som är på taket må icke stiga ned och
gå in för att hämta något ur sitt hus, 16 och den som är ute
på marken må icke vända tillbaka för att hämta sin mantel.
17 Och ve de som äro havande, eller som giva di på den
tiden! 18 Men bedjen att det icke må ske om vintern. 19 Ty
den tiden skall bliva 'en tid av vedermöda, så svår att dess
like icke har förekommit allt ifrån världens begynnelse, från
den tid då Gud skapade världen, intill nu', ej heller någonsin
skall förekomma. 20 Och om Herren icke förkortade den
tiden, så skulle intet kött bliva frälst; men för de utvaldas
skull, för de människors skull, som han har utvalt, har han
förkortat den tiden. 21 Och om någon då säger till eder: 'Se
här är Messias', eller: 'Se där är han', så tron det icke. 22
Ty människor som falskeligen säga sig vara Messias skola
uppstå, så ock falska profeter, och de skola göra tecken
och under, för att, om möjligt, förvilla de utvalda. 23 Men
tagen I eder till vara. Jag har nu sagt eder allt förut. 24 Men
på den tiden, efter den vedermödan, skall solen förmörkas
och månen upphöra att giva sitt sken, 25 och stjärnorna
skola falla ifrån himmelen, och makterna i himmelen skola
bäva. 26 Och då skall man få se 'Människosonen komma
i skyarna' med stor makt och härlighet. 27 Och han skall
då sända ut sina änglar och församla sina utvalda från de
fyra väderstrecken, från jordens ända till himmelens ända.
28 Ifrån fikonträdet mån I här hämta en liknelse. När dess
kvistar begynna att få save och löven spricka ut, då veten I
att sommaren är nära. 29 Likaså, när I sen detta ske, då
kunnen I ock veta att han är nära och står för dörren. 30
Sannerligen säger jag eder: Detta släkte skall icke förgås,
förrän allt detta sker. 31 Himmel och jord skola förgås, men
mina ord skola icke förgås. 32 Men om den dagen och den
stunden vet ingen något, icke änglarna i himmelen, icke ens
Sonen -- ingen utom Fadern. 33 Tagen eder till vara, vaken;
ty I veten icke när tiden är inne. 34 Såsom när en man reser
utrikes och lämnar sitt hus och giver sina tjänare makt och
myndighet däröver, åt var och en hans särskilda syssla, och
därvid ock bjuder portvaktaren att vaka. 35 likaså bjuder
jag eder: Vaken; ty I veten icke när husets herre kommer,
om han kommer på aftonen eller vid midnattstiden eller i

hanegället eller på morgonen; 36 vaken, så att han icke
finner eder sovande, när han oförtänkt kommer. 37 Men vad
jag säger till eder, det säger jag till alla: Vaken!"

14 Två dagar därefter var det påsk och det osyrade
brödets högtid. Och översteprästerna och de skriftlärde
sökte efter tillfälle att gripa honom med list och döda
honom. 2 De sade nämligen: "Icke under högtiden, för att
ej oroligheter skola uppstå bland folket." 3 Men när han
var i Betania, i Simon den spetälskes hus, och där låg till
bords, kom en kvinna som hade med sig en alabasterflaska
med smörjelse av dyrbar äkta nardus. Och hon bröt sönder
flaskan och göt ut smörjelsen över hans huvud. 4 Några som
voro där blevo då misslynta och sade till varandra: "Varför
skulle denna smörjelse förspillas? 5 Man hade ju kunnat
sälja den för mer än tre hundra silverpenningar och giva
dessa åt de fattiga." Och de talade hårda ord till henne. 6
Men Jesus sade: "Låten henne vara. Varför oroen I henne?
Det är en god gärning som hon har gjort mot mig. 7 De
fattiga haven I ju alltid ibland eder, och närhelst I viljen
kunnen I göra dem gott, men mig haven I icke alltid. 8 Vad
hon kunde, det gjorde hon. Hon har i förväg smort min kropp
såsom en tillredelse till min begravning. 9 Och sannerligen
säger jag eder: Varhelst i hela världen evangelium bliver
predikat, där skall ock det som hon nu har gjort bliva omtalat,
henne till åminnelse." 10 Och Judas Iskariot, han som var en
av de tolv, gick bort till översteprästerna och ville förråda
honom åt dem. 11 När de hörde detta, blevo de glada och
lovade att giva honom en summa penningar. Sedan sökte
han efter tillfälle att förråda honom, då lägligt var. 12 På
första dagen i det osyrade brödets högtid, när man slaktade
påskalammet, sade hans lärjungar till honom: "Vart vill du att
vi skola gå och reda till, så att du kan äta påskalammet?" 13
Då sände han åstad två av sina lärjungar och sade till dem:
"Gån in i staden; där skolen I möta en man som bär en kruka
vatten. Följen honom. 14 Och sägen till husbonden i det hus
där han går in: 'Mästaren frågar: Var finnes härbärget där jag
skall äta påskalammet med mina lärjungar?' 15 Då skall han
visa eder en stor sal i övre våningen, tillredd och ordnad för
måltid; reden till åt oss där." 16 Och lärjungarna begåvo sig i
väg och kommo in i staden och funno det så som han hade
sagt dem; och de redde till påskalammet. 17 När det sedan
hade blivit afton, kom han dit med de tolv. 18 Och medan
de lågo till bords och åto, sade Jesus: "Sannerligen säger
jag eder: En av eder skall förråda mig, 'den som äter med
mig'." 19 Då begynte de bedrövas och fråga honom, den
ene efter den andre: "Icke är det väl jag?" 20 Och han sade
till dem: "Det är en av de tolv, den som jämte mig doppar
i fatet. 21 Ja, Människosonen skall gå bort, såsom det är
skrivet om honom; men ve den människa genom vilken
Människosonen bliver förrådd! Det hade varit bättre för den
människan, om hon icke hade blivit född." 22 Medan de nu
åto, tog han ett bröd och välsignade det och bröt det och
gav åt dem och sade: "Tagen detta; detta är min lekamen."
23 Och han tog en kalk och tackade Gud ock gav åt dem;
och de drucko alla därav. 24 Och han sade till dem: "Detta är
mitt blod, förbundsblodet, som varder utgjutet för många.
25 Sannerligen säger jag eder: Jag skall icke mer dricka
av det som kommer från vinträd, förrän på den dag då jag
dricker det nytt i Guds rike." 26 När de sedan hade sjungit
lovsången, gingo de ut till Oljeberget. 27 Då sade Jesus
till dem: "I skolen alla komma på fall; ty det är skrivet: 'Jag
skall slå herden, och fåren skola förskingras.' 28 Men efter
min uppståndelse skall jag före eder gå till Galileen." 29
Då svarade Petrus honom: "Om än alla andra komma på
fall, så skall dock jag det icke." 30 Jesus sade till honom:
"Sannerligen säger jag dig: Redan i denna natt, förrän hanen
har galit två gånger, skall du tre gånger förneka mig." 31 Då
försäkrade han ännu ivrigare: "Om jag än måste dö med dig,
så skall jag dock icke förneka dig." Sammalunda sade ock
alla de andra. Och de kommo till ett ställe som kallades
Getsemane. 32 Då sade han till sina lärjungar: "Bliven kvar
här, medan jag beder." 33 Och han tog med sig Petrus och
Jakob och Johannes; och han begynte bäva och ängslas. 34
Och han sade till dem: "Min själ är djupt bedrövad, ända till
döds; stannen kvar här och vaken." 35 Därefter gick han litet
längre bort och föll ned på jorden och bad, att om möjligt
vore, den stunden skulle bliva honom besparad. 36 Och han
sade: "Abba, Fader, allt är möjligt för dig. Tag denna kalk
ifrån mig. Dock icke vad jag vill, utan vad du vill!" 37 Sedan
kom han tillbaka och fann dem sovande. Då sade han till
Petrus: "Simon, sover du? Förmådde du då icke vaka en
kort stund? 38 Vaken, och bedjen att I icke mån komma i
frestelse. Anden är villig, men köttet är svagt." 39 Och han
gick åter bort och bad och sade samma ord. 40 När han
sedan kom tillbaka, fann han dem åter sovande, ty deras
ögon voro förtyngda. Och de visste icke vad de skulle svara
honom. 41 För tredje gången kom han tillbaka och sade då
till dem: "Ja, I soven ännu alltjämt och vilen eder! Det är
nog. Stunden är kommen. Människosonen skall nu bliva
överlämnad i syndarnas händer. 42 Stån upp, låt oss gå;
se, den som förråder mig är nära." 43 Och i detsamma,
medan han ännu talade, kom Judas, en av de tolv, och
jämte honom en folkskara med svärd och stavar, utsänd från
översteprästerna och de skriftlärde och de äldste. 44 Men

förrädaren hade kommit överens med dem om ett tecken
och sagt: "Den som jag kysser, den är det; honom skolen
I gripa och föra bort under säker bevakning." 45 Och när
han nu kom dit, trädde han strax fram till honom och sade:
"Rabbi!" och kysste honom häftigt. 46 Då grepo de Jesus
och togo honom fången. 47 Men en av dem som stodo där
bredvid drog sitt svärd och högg till översteprästens tjänare
och högg så av honom örat. 48 Och Jesus talade till dem
och sade: "Såsom mot en rövare haven I gått ut med svärd
och stavar för att fasttaga mig. 49 Var dag har jag varit ibland
eder i helgedomen och undervisat, utan att I haven gripit
mig. Men skrifterna skulle ju fullbordas." 50 Då övergåvo de
honom alla och flydde. 51 Och bland dem som hade följt med
honom var en ung man, höljd i ett linnekläde, som var kastat
över blotta kroppen; honom grepo de. 52 Men han lämnade
linneklädet kvar och flydde undan naken. 53 Så förde de nu
Jesus bort till översteprästen, och där församlade sig alla
översteprästerna och de äldste och de skriftlärde. 54 Och
Petrus följde honom på avstånd ända in på översteprästens
gård; där satt han sedan tillsammans med tjänarna och
värmde sig vid elden. 55 Och översteprästerna och hela
Stora rådet sökte efter något vittnesbörd mot Jesus, för att
kunna döda honom; men de funno intet. 56 Ty väl vittnade
många falskt mot honom, men vittnesbörden stämde icke
överens. 57 Och några stodo upp och vittnade falskt mot
honom och sade: 58 "Vi hava själva hört honom säga: 'Jag
skall bryta ned detta tempel, som är gjort med händer, och
skall sedan på tre dagar bygga upp ett annat, som icke är
gjort med händer.'" 59 Men icke ens i det stycket stämde
deras vittnesbörd överens. 60 Då stod översteprästen upp
ibland dem och frågade Jesus och sade: "Svarar du intet?
Huru är det med det som dessa vittna mot dig?" 61 Men han
teg och svarade intet. Åter frågade översteprästen honom
och sade till honom: "Är du Messias, den Högtlovades
Son?" 62 Jesus svarade: "Jag är det. Och I skolen få se
Människosonen sitta på Maktens högra sida och komma
med himmelens skyar." 63 Då rev översteprästen sönder
sina kläder och sade: "Vad behöva vi mer några vittnen?
64 I hörden hädelsen. Vad synes eder?" Då dömde de alla
honom skyldig till döden. 65 Och några begynte spotta på
honom; och sedan de hade höljt över hans ansikte, slogo de
honom på kinderna med knytnävarna och sade till honom:
"Profetera." Också rättstjänarna slogo honom på kinderna.
66 Medan nu Petrus befann sig därnere på gården, kom en
av översteprästens tjänstekvinnor dit. 67 Och när hon fick se
Petrus, där han satt och värmde sig, såg hon på honom
och sade: "Också du var med nasaréen, denne Jesus." 68
Men han nekade och sade: "Jag varken vet eller förstår vad
du menar." Sedan gick han ut på den yttre gården. 69 När
tjänstekvinnan då fick se honom där, begynte hon åter säga
till dem som stodo bredvid: "Denne är en av dem." 70 Då
nekade han åter. Litet därefter sade återigen de som stodo
där bredvid till Petrus: "Förvisso är du en av dem; du är
ju också en galilé." 71 Då begynte han förbanna sig och
svärja: "Jag känner icke den man som I talen om." 72 Och i
detsamma gol hanen för andra gången. Då kom Petrus ihåg
Jesu ord, huru han hade sagt till honom: "Förrän hanen har
galit två gånger, skall du tre gånger förneka mig." Och han
brast ut i gråt.

15 Sedan nu översteprästerna, tillsammans med de äldste
och de skriftlärde, hela Stora rådet, på morgonen hade
fattat sitt beslut, läto de strax binda Jesus och förde honom
bort och överlämnade honom åt Pilatus. 2 Då frågade Pilatus
honom: "Är du judarnas konung?" Han svarade honom
och sade: "Du säger det själv." 3 Och översteprästerna
framställde många anklagelser mot honom. 4 Pilatus frågade
honom då åter och sade: "Svarar du intet? Du hör ju huru
mycket det är som de anklaga dig för." 5 Men Jesus svarade
intet mer, så att Pilatus förundrade sig. 6 Nu plägade han vid
högtiden giva dem en fånge lös, den som de begärde. 7 Och
där fanns då en man, han som kallades Barabbas, vilken satt
fängslad jämte de andra som hade gjort upplopp och under
uppploppet begått dråp. 8 Folket kom ditupp och begynte
begära att han skulle göra åt dem såsom han plägade göra.
9 Pilatus svarade dem och sade: "Viljen I att jag skall giva
eder 'judarnas konung' lös?" 10 Han förstod nämligen att
det var av avund som översteprästerna hade dragit Jesus
inför rätta. 11 Men översteprästerna uppeggade folket till
att begära att han hellre skulle giva dem Barabbas lös. 12
När alltså Pilatus åter tog till orda och frågade dem: "Vad
skall jag då göra med den som I kallen 'judarnas konung'?",
13 så skriade de åter: "Korsfäst honom!" 14 Men Pilatus
frågade dem: "Vad ont har han då gjort?" Då skriade de ännu
ivrigare: "Korsfäst honom!" 15 Och eftersom Pilatus ville
göra folket till viljes, gav han dem Barabbas lös; men Jesus
lät han gissla och utlämnade honom sedan till att korsfästas.
16 Och krigsmännen förde honom in i palatset, eller pretoriet,
och kallade tillhopa hela den romerska vakten. 17 Och
de klädde på honom en purpurfärgad mantel och vredo
samman en krona av törnen och satte den på honom. 18
Sedan begynte de hälsa honom: "Hell dig, judarnas konung!"
19 Och de slogo honom i huvudet med ett rör och spottade
på honom; därvid böjde de knä och gåvo honom sin hyllning.
20 Och när de hade begabbat honom, klädde de av honom

den purpurfärgade manteln och satte på honom hans egna
kläder och förde honom ut för att korsfästa honom. 21 Och
en man som kom utifrån marken gick där fram, Simon från
Cyrene, Alexanders och Rufus' fader; honom tvingade de
att gå med och bära hans kors. 22 Och de förde honom till
Golgataplatsen (det betyder huvudskalleplatsen). 23 Och de
räckte honom vin, blandat med myrra, men han tog icke
emot det. 24 Och de korsfäste honom och delade sedan
hans kläder mellan sig, genom att kasta lott om vad var
och en skulle få. 25 Och det var vid tredje timmen som
de korsfäste honom. 26 Och den överskrift som man hade
satt upp över honom, för att angiva vad han var anklagad
för, hade denna lydelse: "Judarnas konung." 27 Och de
korsfäste med honom två rövare, den ene på hans högra
sida och den andre på hans vänstra. 29 Och de som gingo
där förbi bespottade honom och skakade huvudet och sade:
"Tvi dig, du som 'bryter ned templet och bygger upp det
igen inom tre dagar'! 30 Hjälp dig nu själv, och stig ned
från korset." 31 Sammalunda talade ock översteprästerna,
jämte de skriftlärde, begabbande ord med varandra och
sade: "Andra har han hjälpt; sig själv kan han icke hjälpa. 32
Han som är Messias, Israels konung, han stige nu ned från
korset, så att vi få se det och tro." Också de män som voro
korsfästa med honom smädade honom. 33 Men vid sjätte
timmen kom över hela landet ett mörker, som varade ända
till nionde timmen. 34 Och vid nionde timmen ropade Jesus
med hög röst: "Eloi, Eloi, lema sabaktani?"; det betyder:
"Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?" 35 Då
några av dem som stodo där bredvid hörde detta, sade de:
"Hör, han kallar på Elias." 36 Men en av dem skyndade
fram och fyllde en svamp med ättikvin och satte den på ett
rör och gav honom att dricka, i det han sade: "Låt oss se
om Elias kommer och tager honom ned." 37 Men Jesus
ropade med hög röst och gav upp andan. 38 Då rämnade
förlåten i templet i två stycken, uppifrån och ända ned. 39
Men när hövitsmannen, som stod där mitt emot honom, såg
att han på sådant sätt gav upp andan, sade han: "Förvisso
var denne man Guds Son." 40 Också några kvinnor stodo
där på avstånd och sågo vad som skedde. Bland dessa voro
jämväl Maria från Magdala och den Maria som var Jakob
den yngres och Joses' moder, så ock Salome 41 -- vilka
hade följt honom och tjänat honom, medan han var i Galileen
-- därtill många andra kvinnor, de som med honom hade
vandrat upp till Jerusalem. 42 Det var nu tillredelsedag (det
är dagen före sabbaten), och det hade blivit afton. 43 Josef
från Arimatea, en ansedd rådsherre och en av dem som
väntade på Guds rike, tog därför nu mod till sig och gick in till
Pilatus och utbad sig att få Jesu kropp. 44 Då förundrade sig
Pilatus över att Jesus redan skulle vara död, och han kallade
till sig hövitsmannen och frågade honom om det var länge
sedan han hade dött. 45 Och när han av hövitsmannen hade
fått veta huru det var, skänkte han åt Josef hans döda kropp.
46 Denne köpte då en linneduk och tog honom ned och
svepte honom i linneduken och lade honom i en grav som
var uthuggen i en klippa; sedan vältrade han en sten för
ingången till graven. 47 Men Maria från Magdala och den
Maria som var Joses' moder sågo var han lades.

16 Och när sabbaten var förliden, köpte Maria från
Magdala och den Maria som var Jakobs moder och
Salome välluktande kryddor, för att sedan gå åstad och
smörja honom. 2 Och bittida om morgonen på första
veckodagen kommo de till graven, redan vid soluppgången.
3 Och de sade till varandra: "Vem skall åt oss vältra bort
stenen från ingången till graven?" 4 Men när de sågo
upp, fingo de se att stenen redan var bortvältrad. Den var
nämligen mycket stor. 5 Och när de hade kommit in i graven,
fingo de se en ung man sitta där på högra sidan, klädd i en
vit fotsid klädnad; och de blevo förskräckta. 6 Men han sade
till dem: "Varen icke förskräckta. I söken Jesus från Nasaret,
den korsfäste. Han är uppstånden, han är icke här. Se där är
platsen där de lade honom. 7 Men gån bort och sägen till
hans lärjungar, och särskilt till Petrus: 'Han skall före eder
gå till Galileen; där skolen I få se honom, såsom han bar
sagt eder.'" 8 Då gingo de ut och flydde bort ifrån graven, ty
bävan och bestörtning hade kommit över dem. Och i sin
fruktan sade de intet till någon. 9 **(note: The most reliable and earliest manuscripts do not include Mark 16:9-20.)** [Men efter sin
uppståndelse visade han sig på första veckodagens morgon
först för Maria från Magdala, ur vilken han hade drivit ut sju
onda andar. 10 Hon gick då och omtalade det för dem som
hade följt med honom, och som nu sörjde och gräto. 11 Men
när dessa hörde sägas att han levde och hade blivit sedd av
henne, trodde de det icke. 12 Därefter uppenbarade han sig
i en annan skepnad för två av dem, medan de voro stadda
på vandring utåt landsbygden. 13 Också dessa gingo bort
och omtalade det för de andra; men icke heller dem trodde
man. 14 Sedan uppenbarade han sig också för de elva, när
de lågo till bords; och han förebrådde dem då deras otro
och deras hjärtans hårdhet, i det att de icke hade trott dem
som hade sett honom vara uppstånden. 15 Och han sade till
dem: "Gån ut i hela världen och prediken evangelium för allt
skapat. 16 Den som tror och bliver döpt, han skall bliva frälst;
men den som icke tror, han skall bliva fördömd. 17 Och
dessa tecken skola åtfölja dem som tro: genom mitt namn

skola de driva ut onda andar, de skola tala nya tungomål, **18**
ormar skola de taga i händerna, och om de dricka något
dödande gift, så skall det alls icke skada dem; på sjuka skola
de lägga händerna, och de skola då bliva friska." **19** Därefter,
sedan Herren Jesus hade talat med dem, blev han upptagen
i himmelen och satte sig på Guds högra sida. **20** Men de
gingo ut och predikade allestädes. Och Herren verkade med
dem och stadfäste ordet genom de tecken som åtföljde det.]

Lukas

1 Alldenstund många andra hava företagit sig att om de
händelser, som bland oss hava timat, avfatta berättelser,
2 i enlighet med vad som har blivit oss meddelat av dem
som själva voro åsyna vittnen och ordets tjänare, **3** så
har ock jag, sedan jag grundligt har efterforskat allt ända
ifrån begynnelsen, beslutit mig för att i följd och ordning
skriva därom till dig, ädle Teofilus, **4** så att du kan inse huru
tillförlitliga de stycken äro, i vilka du har blivit undervisad. **5**
På den tid då Herodes var konung över Judeen levde en
präst vid namn Sakarias, av Abias' "dagsavdelning". Denne
hade till hustru en av Arons döttrar som hette Elisabet. **6** De
voro båda rättfärdiga inför Gud och vandrade ostraffligt efter
alla Herrens bud och stadgar. **7** Men de hade inga barn, ty
Elisabet var ofruktsam; och båda voro de komna till hög
ålder. **8** Medan han nu en gång, när ordningen kom till hans
avdelning, gjorde prästerlig tjänst inför Gud, **9** hände det
sig, vid den övliga lottningen om de prästerliga sysslorna,
att det tillföll honom att gå in i Herrens tempel och tända
rökelsen. **10** Och hela menigheten stod utanför och bad,
medan rökoffret förrättades. **11** Då visade sig för honom en
Herrens ängel, stående på högra sidan om rökelsealtaret.
12 Och när Sakarias såg honom, blev han förskräckt, och
fruktan föll över honom. **13** Men ängeln sade till honom:
"Frukta icke, Sakarias; ty din bön är hörd, och din hustru
Elisabet skall föda dig en son, och honom skall du giva
namnet Johannes. **14** Och han skall bliva dig till glädje och
fröjd, och många skola glädja sig över hans födelse. **15** Ty
han skall bliva stor inför Herren. Vin och starka drycker skall
han icke dricka, och redan i sin moders liv skall han bliva
uppfylld av helig ande. **16** Och många av Israels barn skall
han omvända till Herren, deras Gud. **17** Han skall gå framför
honom i Elias' ande och kraft, för att 'vända fädernas hjärtan
till barnen' och omvända de ohörsamma till de rättfärdigas
sinnelag, så att han skaffar åt Herren ett välberett folk." **18**
Då sade Sakarias till ängeln: "Varav skall jag veta detta? Jag
är ju själv gammal, och min hustru är kommen till hög ålder."
19 Ängeln svarade och sade till honom: "Jag är Gabriel,
som står inför Gud, och jag är utsänd för att tala till dig och
förkunna dig detta glada budskap. **20** Och se, ända till den
dag då detta sker skall du vara mållös och icke kunna tala,
därför att du icke trodde mina ord, vilka dock i sin tid skola
fullbordas." **21** Och folket stod och väntade på Sakarias
och förundrade sig över att han så länge dröjde i templet;
22 och när han kom ut, kunde han icke tala till dem. Då
förstodo de att han hade sett någon syn i templet. Och han
tecknade åt dem och förblev stum. **23** Och när tiden för hans
tjänstgöring hade gått till ända, begav han sig hem. **24** Men
efter den tiden blev hans hustru Elisabet havande och höll
sig dold i fem månader; **25** och hon sade: "Så har Herren
gjort med mig nu, då han har sett till min smälek bland
människorna, för att borttaga den." **26** I sjätte månaden blev
ängeln Gabriel sänd av Gud till en stad i Galileen som hette
Nasaret, **27** till en jungfru som var trolovad med en man
vid namn Josef, av Davids hus; och jungfruns namn var
Maria. **28** Och ängeln kom in till henne och sade: "Hell dig,
du högtbenådade! Herren är med dig." **29** Men hon blev
mycket förskräckt vid hans ord och tänkte på vad denna
hälsning månde innebära. **30** Då sade ängeln till henne:
"Frukta icke, Maria; ty du har funnit nåd för Gud. **31** Se, du
skall bliva havande och föda en son, och honom skall du
giva namnet Jesus. **32** Han skall bliva stor och kallas den
Högstes Son, och Herren Gud skall giva honom hans fader
Davids tron. **33** Och han skall vara konung över Jakobs hus
till evig tid, och på hans rike skall ingen ände vara." **(aiōn**
g165) **34** Då sade Maria till ängeln: "Huru skall detta ske? Jag
vet ju icke av någon man." **35** Ängeln svarade och sade till
henne: "Helig ande skall komma över dig, och kraft från
den Högste skall överskygga dig; därför skall ock det heliga
som varder fött kallas Guds Son. **36** Och se, jämväl din
fränka Elisabet har blivit havande och skall föda en son, nu
på sin ålderdom; och detta är sjätte månaden för henne,
som säges vara ofruktsam. **37** Ty för Gud kan intet vara
omöjligt." **38** Då sade Maria: "Se, jag är Herrens tjänarinna;
ske mig såsom du har sagt." Och ängeln lämnade henne. **39**
En av de närmaste dagarna stod Maria upp och begav sig
skyndsamt till en stad i Judeen, uppe i bergsbygden. **40** Och
hon trädde in i Sakarias' hus och hälsade Elisabet. **41** När
då Elisabet hörde Marias hälsning, spratt barnet till i hennes
liv; och Elisabet blev fylld av helig ande **42** och brast ut och
ropade högt och sade: "Välsignad vare du bland kvinnor,
och välsignad din livsfrukt! **43** Men varför sker mig detta, att
min Herres moder kommer till mig? **44** Se, när ljudet av din
hälsning nådde mina öron, spratt barnet till av fröjd i mitt
liv. **45** Och salig är du, som trodde att det skulle fullbordas,
som blev dig sagt från Herren." **46** Då sade Maria: "Min
själ prisar storligen Herren, **47** och min ande fröjdar sig i
Gud, min Frälsare. **48** Ty han har sett till sin tjänarinnas
ringhet; och se, härefter skola alla släkten prisa mig salig.
49 Ty den Mäktige har gjort stora ting med mig, och heligt
är hans namn. **50** Hans barmhärtighet varar från släkte
till släkte över dem som frukta honom. **51** Han har utfört
väldiga gärningar med sin arm, han har förskingrat dem som

tänkte övermodiga tankar i sina hjärtan. 52 Härskare har han
störtat från deras troner, och ringa män har han upphöjt; 53
hungriga har han mättat med sitt goda, och rika har han
skickat bort med tomma händer. 54 Han har tagit sig an sin
tjänare Israel och tänkt på att bevisa barmhärtighet 55 mot
Abraham och mot hans säd till evig tid, efter sitt löfte till våra
fäder." (aiōn g165) 56 Och Maria stannade hos henne vid pass
tre månader och vände därefter hem igen. 57 Så var nu för
Elisabet tiden inne, då hon skulle föda; och hon födde en
son. 58 Och när hennes grannar och fränder fingo höra att
Herren hade bevisat henne så stor barmhärtighet, gladde
de sig med henne. 59 Och på åttonde dagen kommo de
för att omskära barnet; och de ville kalla honom Sakarias,
efter hans fader. 60 Men hans moder tog till orda och sade:
"Ingalunda; han skall heta Johannes." 61 Då sade de till
henne: "I din släkt finnes ju ingen som har det namnet." 62
Och de frågade hans fader genom tecken vad han ville att
barnet skulle heta. 63 Då begärde han en tavla och skrev
dessa ord: "Johannes är hans namn." Och alla förundrade
sig. 64 Men i detsamma öppnades hans mun, och hans
tunga löstes, och han talade och lovade Gud. 65 Och deras
grannar betogos alla av häpnad, och ryktet om allt detta gick
ut över Judeens hela bergsbygd. 66 Och alla som hörde
det lade märke därtill och sade: "Vad månde väl varda av
detta barn?" Också var ju Herrens hand med honom. 67
Och hans fader Sakarias blev uppfylld av helig ande och
profeterade och sade: 68 "Lovad vare Herren, Israels Gud,
som har sett till sitt folk och berett det förlossning, 69 och
som har upprättat åt oss ett frälsningens horn i sin tjänare
Davids hus, 70 såsom han hade lovat genom sin forntida
heliga profeters mun. (aiōn g165) 71 Ty han ville frälsa oss
från våra ovänner och ur alla våra motståndares hand, 72
och så göra barmhärtighet med våra fäder och tänka på sitt
heliga förbund, 73 vad han med ed hade lovat för vår fader
Abraham, 74 Han ville beskära oss att få tjäna honom utan
fruktan, frälsta ur våra ovänners hand, 75 ja, att göra tjänst
inför honom i helighet och rättfärdighet i alla våra dagar. 76
Och du, barn, skall bliva kallad den Högstes profet, ty du
skall gå framför Herren och bereda vägar för honom, 77
till att giva hans folk kunskap om frälsning, i det att deras
synder bliva dem förlåtna. 78 Så skall ske för vår Guds
förbarmande kärleks skull, som skall låta ett ljus gå upp och
skåda ned till oss från höjden, 79 för att 'skina över dem som
sitta i mörker och dödsskugga' och så styra våra fötter in på
fridens väg." 80 Och barnet växte upp och blev allt starkare
i anden. Och han vistades i öknen, intill den dag då han
skulle träda fram för Israel.

2 Och det hände sig vid den tiden att från kejsar Augustus
utgick ett påbud att hela världen skulle skattskrivas. 2
Detta var den första skattskrivningen, och den hölls, när
Kvirinius var landshövding över Syrien. 3 Då färdades alla
var och en till sin stad, för att låta skattskriva sig. 4 Så
gjorde ock Josef; och eftersom han var av Davids hus och
släkt, for han från staden Nasaret i Galileen upp till Davids
stad, som heter Betlehem, i Judeen, 5 för att låta skattskriva
sig jämte Maria, sin trolovade, som var havande. 6 Medan
de voro där, hände sig att tiden var inne, då hon skulle
föda. 7 Och hon födde sin förstfödde son och lindade honom
och lade honom i en krubba, ty det fanns icke rum för
dem i härbärget. 8 I samma nejd voro då några herdar ute
på marken och höllo vakt om natten över sin hjord. 9 Då
stod en Herrens ängel framför dem, och Herrens härlighet
kringstrålade dem; och de blevo mycket förskräckta. 10 Men
ängeln sade till dem: "Varen icke förskräckta. Se, jag bådar
eder en stor glädje, som skall vederfaras allt folket. 11 Ty i
dag har en Frälsare blivit född åt eder i Davids stad, och han
är Messias, Herren. 12 Och detta skall för eder vara tecknet:
I skolen finna ett nyfött barn, som ligger lindat i en krubba."
13 I detsamma sågs där jämte ängeln en stor hop av den
himmelska härskaran, och de lovade Gud och sade: 14 "Ära
vare Gud i höjden, och frid på jorden, bland människor till
vilka han har behag!" 15 När så änglarna hade farit ifrån
herdarna upp i himmelen, sade dessa till varandra: "Låt oss
nu gå till Betlehem och se det som där har skett, och som
Herren har kungjort för oss." 16 Och de skyndade åstad dit
och funno Maria och Josef, och barnet som låg i krubban.
17 Och när de hade sett det, omtalade de vad som hade
blivit sagt till dem om detta barn. 18 Och alla som hörde det
förundrade sig över vad herdarna berättade för dem. 19
Men Maria gömde och begrundade allt detta i sitt hjärta. 20
Och herdarna vände tillbaka och prisade och lovade Gud för
allt vad de hade fått höra och se, alldeles såsom det blivit
dem sagt. 21 När sedan åtta dagar hade gått till ända och
han skulle omskäras, gavs honom namnet Jesus, det namn
som hade blivit nämnt av ängeln, förrän han blev avlad i
sin moders liv. 22 Och när deras reningsdagar hade gått till
ända, de som voro föreskrivna i Moses' lag, förde de honom
upp till Jerusalem för att bära honom fram inför Herren, 23
enligt den föreskriften i Herrens lag, att "allt mankön som
öppnar moderlivet skall räknas såsom helgat åt Herren", 24
så ock för att offra "ett par duvor eller två unga turturduvor",
såsom stadgat var i Herrens lag. 25 I Jerusalem levde då en
man, vid namn Simeon, en rättfärdig och from man, som
väntade på Israels tröst; och helig ande var över honom. 26

Och av den helige Ande hade han fått den uppenbarelsen
att han icke skulle se döden, förrän han hade fått se Herrens
Smorde. 27 Han kom nu genom Andens tillskyndelse till
helgedomen. Och när föräldrarna buro in barnet Jesus, för
att så göra med honom som sed var efter lagen, 28 då tog
också han honom i sin famn och lovade Gud och sade: 29
"Herre, nu låter du din tjänare fara hädan i frid, efter ditt ord,
30 ty mina ögon hava sett din frälsning, 31 vilken du har berett
till att skådas av alla folk: 32 ett ljus som skall uppenbaras
för hedningarna, och en härlighet som skall givas åt ditt folk
Israel." 33 Och hans fader och moder förundrade sig över det
som sades om honom. 34 Och Simeon välsignade dem och
sade till Maria, hans moder: "Se, denne är satt till fall eller
upprättelse för många i Israel, och till ett tecken som skall
bliva motsagt. 35 Ja, också genom din själ skall ett svärd gå.
Så skola många hjärtans tankar bliva uppenbara." 36 Där
fanns ock en profetissa, Hanna, Fanuels dotter, av Asers
stam. Hon var kommen till hög ålder; i sju år hade hon levat
med sin man, från den tid då hon var jungfru, 37 och hon
var nu änka, åttiofyra år gammal. Och hon lämnade aldrig
helgedomen, utan tjänade där Gud med fastor och böner,
natt och dag. 38 Hon kom också i samma stund tillstädes
och prisade Gud och talade om honom till alla dem som
väntade på förlossning för Jerusalem. 39 Och när de hade
fullgjort allt som var stadgat i Herrens lag, vände de tillbaka
till sin stad, Nasaret i Galileen. 40 Men barnet växte upp och
blev allt starkare och uppfylldes av vishet; och Guds nåd
var över honom. 41 Nu plägade hans föräldrar årligen vid
påskhögtiden begiva sig till Jerusalem. 42 När han var tolv år
gammal, gingo de också dit upp, såsom sed var vid högtiden.
43 Men när de hade varit med om alla högtidsdagarna och
vände hem igen, stannade gossen Jesus kvar i Jerusalem,
utan att hans föräldrar lade märke därtill. 44 De menade att
han var med i ressällskapet och vandrade så en dagsled
och sökte efter honom bland fränder och vänner. 45 När de
då icke funno honom, vände de tillbaka till Jerusalem och
sökte efter honom. 46 Och efter tre dagar funno de honom i
helgedomen, där han satt mitt ibland lärarna och hörde på
dem och frågade dem; 47 och alla som hörde honom blevo
uppfyllda av häpnad över hans förstånd och hans svar. 48
När de nu fingo se honom där, förundrade de sig högeligen;
och hans moder sade till honom: "Min son, varför gjorde du
oss detta? Se, din fader och jag hava sökt efter dig med stor
oro." 49 Då sade han till dem: "Varför behövden I söka efter
mig? Vissten I då icke att jag bör vara där min Fader bor?"
50 Men de förstodo icke det som han talade till dem. 51 Så
följde han med dem och kom ned till Nasaret; och han var
dem underdånig. Och hans moder gömde allt detta i sitt
hjärta. 52 Och Jesus växte till i ålder och vishet och nåd inför
Gud och människor.

3 I femtonde året av kejsar Tiberius' regering, när Pontius
Pilatus var landshövding i Judeen, och Herodes var
landsfurste i Galileen, och hans broder Filippus landsfurste
i Itureen och Trakonitis-landet, och Lysanias landsfurste i
Abilene, 2 på den tid då Hannas var överstepräst jämte
Kaifas -- då kom Guds befallning till Johannes, Sakarias'
son, i öknen; 3 och han gick åstad och predikade i hela
trakten omkring Jordan bättringens döpelse till syndernas
förlåtelse. 4 Så uppfylldes vad som var skrivet i profeten
Esaias' utsagors bok: "Hör rösten av en som ropar i öknen:
Bereden vägen för Herren, gören stigarna jämna för honom.
5 Alla dalar skola fyllas och alla berg och höjder sänkas;
vad krokigt är skall bliva rak väg, och vad oländigt är skall
bliva släta stigar; 6 och allt kött skall se Guds frälsning.'"
7 Han sade nu till folket som kom ut för att låta döpa sig
av honom: "I huggormars avföda, vem har ingivit eder att
söka komma undan den tillstundande vredesdomen? 8
Bären då ock sådan frukt som tillhör bättringen. Och sägen
icke vid eder själva: 'Vi hava ju Abraham till fader'; Ty jag
säger eder att Gud av dessa stenar kan uppväcka barn åt
Abraham. 9 Redan är också yxan satt till roten på träden;
så bliver då vart träd som icke bär god frukt avhugget och
kastat på elden. 10 Och folket frågade honom och sade:
"Vad skola vi då göra?" 11 Han svarade och sade till dem:
"Den som har två livklädnader, han dele med sig åt den
som icke har någon; och en som har matförråd, han göre
sammalunda." 12 Så kommo ock publikaner för att låta döpa
sig, och de sade till honom: "Mästare, vad skola vi göra?" 13
Han svarade dem: "Kräven icke ut mer än vad som är eder
föreskrivet." 14 Också krigsmän frågade honom och sade:
"Vad skola då vi göra? Han svarade dem: "Tilltvingen eder
icke penningar av någon, genom hot eller på annat otillbörligt
sätt, utan låten eder nöja med eder sold." 15 Och folket gick
där i förbidan, och alla undrade i sina hjärtan om Johannes
icke till äventyrs vore Messias. 16 Men Johannes tog till orda
och sade: till dem alla: "Jag döper eder med vatten, men den
som kommer, som är starkare än jag, den vilkens skorem
jag icke är värdig att upplösa; han skall döpa eder i helig
ande och eld. 17 Han har sin kastskovel i handen, ty han
vill noga rensa sin loge och samla in vetet i sin lada; men
agnarna skall han bränna upp i en eld som icke utsläckes."
18 Så förmanade han folket också i många andra stycken
och förkunnade evangelium för dem. 19 Men när han hade
förehållit Herodes, landsfursten, hans synd i fråga om hans

broders hustru Herodias och förehållit honom allt det onda
som han eljest hade gjort, 20 lade Herodes till allt annat
också det att han inspärrade Johannes i fängelse. 21 När nu
allt folket lät döpa sig och jämväl Jesus blev döpt, så skedde
därvid, medan han bad, att himmelen öppnades, 22 och den
helige Ande sänkte sig ned över honom I lekamlig skepnad
såsom en duva; och från himmelen kom en röst: "Du är min
älskade Son; i dig har jag funnit behag." 23 Och Jesus var
vid pass trettio år gammal, när han begynte sitt verk. Och
man menade att han var son av Josef, som var son av Eli,
24 som var son av Mattat, som var son av Levi, som var son
av Melki, som var son av Jannai, som var son av Josef, 25
som var son av Mattatias, som var son av Amos, som var
son av Naum, som var son av Esli, som var son av Naggai,
26 som var son av Maat, som var son av Mattatias, som
var son av Semein, som var son av Josek, som var son av
Joda, 27 som var son av Joanan, som var son av Resa, som
var son av Sorobabel, som var son av Salatiel, som var son
av Neri, 28 som var son av Melki, som var son av Addi,
som var son av Kosam, som var son av Elmadam, som
var son av Er, 29 som var son av Jesus, som var son av
Elieser, som var son av Jorim, som var son av Mattat, som
var son av Levi, 30 som var son av Simeon, som var son av
Judas, som var son av Josef, som var son av Jonam, som
var son av Eljakim, 31 som var son av Melea, som var son
av Menna, som var son av Mattata, som var son av Natam,
som var son av David, 32 som var son av Jessai, som var
son av Jobed, som var son av Boos, som var son av Sala,
som var son av Naasson, 33 som var son av Aminadab,
som var son av Admin, som var son av Arni, som var son av
Esrom, som var son av Fares, som var son av Judas, 34
som var son av Jakob, som var son av Isak, som var son av
Abraham, som var son av Tara, som var son av Nakor, 35
som var son av Seruk, som var son av Ragau, som var son
av Falek, som var son av Eber, som var son av Sala, 36
som var son av Kainam, som var son av Arfaksad, som var
son av Sem, som var son av Noa, som var son av Lamek,
37 som var son av Matusala, som var son av Enok, som
var son av Jaret som var son av Maleleel, som var son av
Kainan, 38 som var son av Enos, som var son av Set, som
var son av Adam, som var son av Gud.

4 Sedan vände Jesus tillbaka från Jordan, full av helig
ande, och fördes genom Anden omkring i öknen 2 och
frestades av djävulen under fyrtio dagar. Och under de
dagarna åt han intet; men när de hade gått till ända, blev
han hungrig. 3 Då sade djävulen till honom: "Är du Guds
Son, så bjud denna sten att bliva bröd." 4 Jesus svarade
honom: "Det är skrivet: 'Människan skall leva icke allenast
av bröd.'" 5 Och djävulen förde honom upp på en höjd och
visade honom i ett ögonblick alla riken i världen 6 och sade
till honom: "Åt dig vill jag giva makten över allt detta med
dess härlighet; ty åt mig har den blivit överlämnad, och
åt vem jag vill kan jag giva den. 7 Om du alltså tillbeder
inför mig, så skall den hel och hållen höra dig till." 8 Jesus
svarade och sade till honom: "Det är skrivet: 'Herren, din
Gud, skall du tillbedja, och honom allena skall du tjäna.'" 9
Och han förde honom till Jerusalem och ställde honom uppe
på helgedomens mur och sade till honom: "Är du Guds Son,
så kasta dig ned härifrån; 10 det är ju skrivet: 'Han skall giva
sina änglar befallning om dig, att de skola väl bevara dig'; 11
så ock: 'De skola bära dig på händerna, så att du icke stöter
din fot mot någon sten.'" 12 Då svarade Jesus och sade till
honom: "Det är sagt: 'Du skall icke fresta Herren, din Gud.'"
13 När djävulen så hade slutat med alla sina frestelser,
vek han ifrån honom, intill läglig tid. 14 Och Jesus vände i
Andens kraft tillbaka till Galileen; och ryktet om honom gick
ut i hela den kringliggande trakten. 15 Och han undervisade i
deras synagogor och blev prisad av alla. 16 Så kom han till
Nasaret, där han var uppfödd. Och på sabbatsdagen gick
han, såsom hans sed var, in i synagogan: och där stod han
upp till att föreläsa. 17 Då räckte man åt honom profeten
Esaias' bok; och när han öppnade boken, fick han se det
ställe där det stod skrivet: 18 "Herrens Ande är över mig, ty
han har smort mig. Han har satt mig till att förkunna glädjens
budskap för de fattiga, till att predika frihet för de fångna och
syn för de blinda, ja, till att giva de förtryckta frihet 19 och till
att predika ett nådens år från Herren." 20 Sedan lade han
ihop boken och gav den tillbaka åt tjänaren och satte sig
ned. Och alla som voro i synagogan hade sina ögon fästa
på honom. 21 Då begynte han tala och sade till dem: "I dag
är detta skriftens ord fullbordat inför edra öron." 22 Och de
gåvo honom alla sitt vittnesbörd och förundrade sig över
de nådens ord som utgingo från hans mun, och sade: "Är
då denne icke Josefs son?" 23 Då sade han till dem: "Helt
visst skolen I nu vända mot mig det ordet: 'Läkare, bota dig
själv' och säga: 'Sådana stora ting som vi hava hört vara
gjorda i Kapernaum, sådana må du göra också här i din
fädernestad.'" 24 Och han tillade: "Sannerligen säger jag
eder: Ingen profet bliver i sitt fädernesland väl mottagen. 25
Men jag säger eder, såsom sant är: I Israel funnos många
änkor på Elias' tid då himmelen var tillsluten i tre år och
sex månader, och stor hungersnöd kom över hela landet
-- 26 och likväl blev Elias icke sänd till någon av dessa,
utan allenast till en änka i Sarepta i Sidons land. 27 Och

många spetälska funnos i Israel på profeten Elisas tid; och
likväl blev ingen av dessa gjord ren, utan allenast Naiman
från Syrien." 28 När de som voro i synagogan hörde detta,
uppfylldes de alla av vrede 29 och stodo upp och drevo
honom ut ur staden och förde honom ända fram till branten
av det berg som deras stad var byggd på, och ville störta
honom därutför. 30 Men han gick sin väg mitt igenom hopen
och vandrade vidare. 31 Och han kom ned till Kapernaum,
en stad i Galileen, och undervisade folket på sabbaten. 32
Och de häpnade över hans undervisning, ty han talade med
makt och myndighet. 33 Och i synagogan var en man som
var besatt av en oren ond ande. Denne ropade med hög
röst: 34 "Bort härifrån! Vad har du med oss att göra, Jesus
från Nasaret? Har du kommit för att förgöra oss? Jag vet
vem du är, du Guds Helige." 35 Men Jesus tilltalade honom
strängt och sade: "Tig och far ut ur honom." Då kastade den
onde anden omkull mannen mitt ibland dem och for ut ur
honom, utan att hava gjort honom någon skada. 36 Och
häpnad kom över dem alla, och de talade med varandra och
sade: "Vad är det med dennes ord? Med myndighet och
makt befaller han ju de orena andarna, och de fara ut." 37
Och ryktet om honom spriddes åt alla håll i den kringliggande
trakten. 38 Men han stod upp och gick ut ur synagogan och
kom in i Simons hus. Och Simons svärmoder var ansatt av
en svår feber, och de bådo honom för henne. 39 Då trädde
han fram och lutade sig över henne och näpste febern, och
den lämnade henne; och strax stod hon upp och betjänade
dem. 40 Men när solen gick ned, förde alla till honom sina
sjuka, sådana som ledo av olika slags sjukdomar. Och han
lade händerna på var och en av dem och botade dem. 41
Onda andar blevo ock utdrivna ur många, och de ropade
därvid och sade: "Du är Guds Son." Men han tilltalade dem
strängt och tillsade dem att icke säga något, eftersom de
visste att han var Messias. 42 Och när det åter hade blivit
dag, gick han åstad bort till en öde trakt. Men folket sökte
efter honom; och när de kommo fram till honom, ville de
hålla honom kvar och hindra honom att gå sin väg. 43 Men
han sade till dem: "Också för de andra städerna måste jag
förkunna evangelium om Guds rike, ty därtill har jag blivit
utsänd." 44 Och han predikade i synagogorna i Judeen.

5 Då nu en gång folket, för att höra Guds ord, trängde
sig inpå honom där han stod vid Gennesarets sjö, 2
fick han se två båtar ligga vid sjöstranden; men de som
fiskade hade gått i land och höllo på att skölja sina nät.
3 Då steg han i en av båtarna, den som tillhörde Simon,
och bad honom lägga ut något litet från land. Sedan satte
han sig ned och undervisade folket från båten. 4 Och när
han hade slutat att tala, sade han till Simon: "Lägg ut på
djupet; och kasten där ut edra nät till fångst." 5 Då svarade
Simon och sade: "Mästare, vi hava arbetat hela natten och
fått intet; men på ditt ord vill jag kasta ut näten." 6 Och när
de hade gjort så, fingo de en stor hop fiskar i sina nät; och
näten gingo sönder. 7 Då vinkade de åt sina kamrater i den
andra båten, att dessa skulle komma och hjälpa dem. Och
de kommo och fyllde upp båda båtarna, så att de begynte
sjunka. 8 När Simon Petrus såg detta, föll han ned för Jesu
knän och sade: "Gå bort ifrån mig, Herre; jag är en syndig
människa." 9 Ty för detta fiskafänges skull hade han och alla
som voro med honom betagits av häpnad, 10 jämväl Jakob
och Johannes, Sebedeus' söner, som deltogo med Simon i
fisket. Men Jesus sade till Simon: "Frukta icke; härefter skall
du fånga människor." 11 Och de förde båtarna i land och
lämnade alltsammans och följde honom. 12 Och medan
han var i en av städerna, hände sig, att där kom en man
som var full av spetälska. När denne fick se Jesus, föll han
ned på sitt ansikte och bad honom och sade: "Herre, vill du,
så kan du göra mig ren." 13 Då räckte han ut handen och
rörde vid honom och sade: "Jag vill; bliv ren." Och strax
vek spetälskan ifrån honom. 14 Och han förbjöd honom att
omtala detta för någon, men tillade: "Gå åstad och visa dig
för prästen och frambär för din rening ett offer, såsom Moses
har påbjudit, till ett vittnesbörd för dem." 15 Men ryktet om
honom spridde sig dess mer; och mycket folk samlade sig för
att höra honom och för att bliva botade från sina sjukdomar.
16 Men han drog sig undan till öde trakter och bad. 17 Nu
hände sig en dag, då han undervisade folket, att där sutto
några fariséer och laglärare -- sådana hade nämligen kommit
dit från alla byar i Galileen och Judeen och från Jerusalem -
- och Herrens kraft verkade, så att sjuka blevo botade av
honom. 18 Då kommo några män dit med en lam man, som
de buro på en säng; och de försökte komma in med honom
för att lägga honom ned framför Jesus. 19 Men då de för
folkets skull icke kunde finna något annat sätt att komma
in med honom stego de upp på taket och släppte honom
tillika med sängen ned genom tegelbeläggningen, mitt ibland
dem, framför Jesus. 20 När han såg deras tro, sade han:
"Min vän, dina synder äro dig förlåtna." 21 Då begynte de
skriftlärde och fariséerna tänka så: "Vad är denne för en,
som talar så hädiska ord? Vem kan förlåta synder utom Gud
allena?" 22 Men Jesus förnam deras tankar och svarade och
sade till dem: "Vad är det I tänken i edra hjärtan? 23 Vilket
är lättare att säga: 'Dina synder äro dig förlåtna' eller att
säga: 'Stå upp och gå'? 24 Men för att I skolen veta, att
Människosonen har makt här på jorden att förlåta synder, så

säger jag dig" (och härmed vände han sig till den lame):
"Stå upp, tag din säng och gå hem." 25 Då stod han strax
upp i deras åsyn och tog sängen, som han hade legat på,
och gick hem, prisande Gud. 26 Och de grepos alla av
bestörtning och prisade Gud; och de sade, fulla av häpnad:
"Vi hava i dag sett förunderliga ting." 27 Sedan begav han
sig därifrån. Och han fick se en publikan, vid namn Levi,
sitta vid tullhuset. Och han sade till denne: "Följ mig." 28 Då
lämnade han allt och stod upp och följde honom. 29 Och
Levi gjorde i sitt hus ett stort gästabud för honom; och en
stor hop publikaner och andra voro bordsgäster där jämte
dem. 30 Men fariséerna -- särskilt de skriftlärde bland dem --
knorrade mot hans lärjungar och sade: "Huru kunnen I äta
och dricka med publikaner och syndare?" 31 Då svarade
Jesus och sade till dem: "De är icke de friska som behöva
läkare, utan de sjuka. 32 Jag har icke kommit för att kalla
rättfärdiga, utan syndare, till bättring. 33 Och de sade till
honom: "Johannes' lärjungar fasta ofta och hålla böner,
sammalunda ock fariséernas; men dina lärjungar äta och
dricka." 34 Jesus svarade dem: "Icke kunnen I väl ålägga
bröllopsgästerna att fasta, medan brudgummen ännu är
hos dem? 35 Men en annan tid skall komma, och då, när
brudgummen tages ifrån dem, då, på den tiden, skola de
fasta." -- 36 Han framställde ock för dem denna liknelse:
"Ingen river av en lapp från en ny mantel och sätter den på
en gammal mantel; om någon så gjorde, skulle han icke
allenast riva sönder den nya manteln, utan därtill komme, att
lappen från den nya manteln icke skulle passa den gamla.
37 Ej heller slår någon nytt vin i gamla skinnläglar; om någon
så gjorde, skulle det nya vinet spränga sönder läglarna, och
vinet skulle spillas ut, jämte det att läglarna fördärvades. 38
Nej, nytt vin bör man slå i nya läglar. -- 39 Och ingen som
har druckit gammalt vin vill sedan gärna hava nytt; ty han
tycker, att det gamla är bättre."

6 Och det hände sig på en sabbat att han tog vägen genom
ett sädesfält; och hans lärjungar ryckte av axen och
gnuggade sönder dem med händerna och åto. 2 Då sade
några av fariséerna; "Huru kunnen I göra vad som icke är
lovligt att göra på sabbaten? 3 Jesus svarade och sade
till dem: "Haven I icke läst om det som David gjorde, när
han själv och de som följde honom blevo hungriga: 4 huru
han då gick in i Guds hus och tog skådebröden och åt, och
jämväl gav åt dem som följde honom, fastän det ju icke
är lovligt för andra än allenast för prästerna att äta sådant
bröd?" 5 Därefter sade han till dem: "Människosonen är
herre över sabbaten." 6 På en annan sabbat hände sig att
han gick in i synagogan och undervisade. Där var då en
man vilkens högra hand var förvissnad. 7 Och de skriftlärde
och fariséerna vaktade på honom, för att se om han botade
någon på sabbaten; de ville nämligen finna något att anklaga
honom för. 8 Men han förstod deras tankar och sade till
mannen som hade den förvissnade handen: "Stå upp, och
träd fram." Då stod han upp och trädde fram. 9 Sedan sade
Jesus till dem: "Jag vill göra eder en fråga. Vilketdera är
lovligt på sabbaten: att göra vad gott är, eller att göra vad ont
är, att rädda någons liv, eller att förgöra det?" 10 Och han
såg sig omkring på dem alla och sade till mannen: "Räck ut
din hand." Och han gjorde så; och hans hand blev frisk igen.
11 Men de blevo såsom ursinniga och talade med varandra
om vad de skulle kunna företaga sig mot Jesus. 12 Så hände
sig på den tiden att han gick åstad upp på berget för att
bedja; och han blev kvar där över natten i bön till Gud. 13
Men när det blev dag, kallade han till sig sina lärjungar och
utvalde bland dem tolv, som han ock benämnde apostlar: 14
Simon, vilken han ock gav namnet Petrus, och Andreas,
hans broder; vidare Jakob och Johannes och Filippus och
Bartolomeus 15 och Matteus och Tomas och Jakob, Alfeus'
son, och Simon, som kallades ivraren; 16 vidare Judas,
Jakobs son, och Judas Iskariot, den som blev en förrädare.
17 Dessa tog han nu med sig och steg åter ned och stannade
på en jämn plats; och en stor skara av hans lärjungar var
där församlad, så ock en stor hop folk ifrån hela Judeen
och Jerusalem, och från kuststräckan vid Tyrus och Sidon.
18 Dessa hade kommit för att höra honom och för att bliva
botade från sina sjukdomar. Och jämväl de som voro kvalda
av orena andar blevo botade. 19 Och allt folket sökte att få
röra vid honom, ty kraft gick ut ifrån honom och botade alla.
20 Och han lyfte upp sina ögon och säg på sina lärjungar
och sade: "Saliga ären I, som ären fattiga, ty eder hör Guds
rike till. 21 Saliga ären I, som nu hungren, ty I skolen bliva
mättade. Saliga ären I, som nu gråten, ty I skolen le. 22
Saliga ären I, när människorna för Människosonens skull
hata eder och förskjuta och smäda eder och kasta bort
edert namn såsom något ont. 23 Glädjens på den dagen, ja,
springen upp av fröjd, ty se, eder lön är stor i himmelen. På
samma satt gjorde ju deras fäder med profeterna. 24 Men ve
eder, I som ären rika, ty I haven fått ut eder hugnad! 25
Ve eder, som nu ären mätta, ty I skolen hungra! Ve eder,
som nu len, ty I skolen sörja och gråta! 26 Ve eder, när alla
människor tala väl om eder! På samma sätt gjorde ju deras
fader i fråga om de falska profeterna. 27 Men till eder, som
hören mig, säger jag: Älsken edra ovänner, gören gott mot
dem som hata eder, 28 välsignen dem som förbanna eder,

bedjen för dem som förorätta eder. 29 Om någon slår dig på
den ena kinden, så håll ock fram den andra åt honom; och
om någon tager manteln ifrån dig, så förvägra honom icke
heller livklädnaden. 30 Giv åt var och en som beder dig; och
om någon tager ifrån dig vad som är ditt, så kräv det icke
igen. 31 Såsom I viljen att människorna skola göra mot eder,
så skolen I ock göra mot dem. 32 Om I älsken dem som
älska eder, vad tack kunnen I få därför? Också syndare älska
ju dem av vilka de bliva älskade. 33 Och om I gören gott mot
dem som göra eder gott, vad tack kunnen I få därför? Också
syndare göra ju detsamma. 34 Och om I lånen åt dem av
vilka I kunnen hoppas att själva få något, vad tack kunnen I
få därför? Också syndare låna ju åt syndare för att få lika
igen. 35 Nej, älsken edra ovänner, och gören gott och given
lån utan att hoppas på någon gengäld. Då skall eder lön
bliva stor, och då skolen I vara den Högstes barn; ty han är
mild mot de otacksamma och onda. 36 Varen barmhärtiga,
såsom eder Fader är barmhärtig. 37 Dömen icke, så skolen
I icke bliva dömda; fördömen icke, så skolen I icke bliva
fördömda. Förlåten, och eder skall bliva förlåtet. 38 Given,
och eder skall bliva givet. Ett gott mått, väl packat, skakat
och överflödande, skall man giva eder i skötet; ty med det
mått som I mäten med skall ock mätas åt eder igen." 39 Han
framställde ock för dem denna liknelse: "Kan väl en blind
leda en blind? Falla de icke då båda i gropen? 40 Lärjungen
är icke förmer än sin mästare; när någon bliver fullärd, så
bliver han allenast sin mästare lik. 41 Huru kommer det till,
att du ser grandet i din broders öga, men icke bliver varse
bjälken i ditt eget öga? 42 Huru kan du säga till din broder:
'Broder, låt mig taga ut grandet i ditt öga', du som icke ser
bjälken i ditt eget öga? Du skrymtare, tag först ut bjälken ur
ditt eget öga; därefter må du se till, att du kan tala ut grandet
i din broders öga. 43 Ty intet gott träd finnes, som bär dålig
frukt, och lika litet finnes något dåligt träd som bär god frukt;
44 vart och ett träd kännes ju igen på sin frukt. Icke hämtar
man väl fikon ifrån törnen, ej heller skördar man vindruvor
av törnbuskar. 45 En god människa bär ur sitt hjärtas goda
förråd fram vad gott är, och en ond människa bär ur sitt
onda förråd fram vad ont är; ty vad hennes hjärta är fullt
av, det talar hennes mun. -- 46 Men varför ropen I till mig:
'Herre, Herre', och gören dock icke vad jag säger? 47 Var
och en som kommer till mig och hör mina ord och gör efter
dem, vem han är lik, det skall jag visa eder. 48 Han är lik en
man som ville bygga ett hus och som då grävde djupt och
lade dess grund på hälleberget. När sedan översvämning
kom, störtade sig vattenströmmen mot det huset, men den
förmådde dock icke skaka det, eftersom det var så byggt.
49 Men den som hör och icke gör, han är lik en man som
byggde ett hus på blotta jorden, utan att lägga någon grund.
Och vattenströmmen störtade sig emot det, och strax föll det
samman, och det husets fall blev stort."

7 När han nu hade talat allt detta till slut inför folket, gick
han in i Kapernaum. 2 Men där var en hövitsman som
hade en tjänare, vilken låg sjuk och var nära döden; och
denne var högt skattad av honom. 3 Då han nu fick höra
om Jesus, sände han till honom några av judarnas äldste
och bad honom komma och bota hans tjänare. 4 När dessa
kommo till Jesus, bådo de honom enträget och sade: "Han
är värd att du gör honom detta, 5 ty han har vårt folk kärt,
och det är han som har byggt synagogan åt oss." 6 Då
gick Jesus med dem. Men när han icke var långt ifrån
hövitsmannens hus, sände denne några av sina vänner
och lät säga till honom: "Herre, gör dig icke omak; ty jag
är icke värdig att du går in under mitt tak. 7 Därför har jag
ej heller aktat mig själv värdig att komma till dig Men säg
ett ord, så bliver min tjänare frisk. 8 Jag är ju själv en man
som står under andras befäl; jag har ock krigsmän under
mig, och om jag säger till en av dem: 'Gå', så går han, eller
till en annan: 'Kom', så kommer han, och om jag säger till
min tjänare: 'Gör det', då gör han så." 9 När Jesus hörde
detta, förundrade han sig över honom och vände sig om
och sade till folket som följde honom: "Jag säger eder: Icke
ens i Israel har jag funnit så stor tro." 10 Och de som hade
blivit utsända gingo hem igen och funno tjänaren vara frisk.
11 Därefter begav han sig till en stad som hette Nain; och
med honom gingo hans lärjungar och mycket folk. 12 Och
se, då han kom nära stadsporten, bars där ut en död, och
han var sin moders ende son, och hon var änka; och en
ganska stor hop folk ifrån staden gick med henne. 13 När
Herren fick se henne, ömkade han sig över henne och sade
till henne: "Gråt icke." 14 Och han gick fram och rörde vid
båren, och de som buro stannade. Och han sade: "Unge
man, jag säger dig: Stå upp." 15 Då satte sig den döde upp
och begynte tala. Och han gav honom åt hans moder. 16
Och alla betogos av häpnad och prisade Gud och sade: Den
stor profet har uppstått ibland oss" och: "Gud har sett till sitt
folk." 17 Och detta tal om honom gick ut i hela Judeen och
i hela landet däromkring. 18 Och allt detta fick Johannes
höra berättas av sina lärjungar. 19 Då kallade Johannes
till sig två av sina lärjungar och sände dem till Herren med
denna fråga: "Är du den som skulle komma, eller skola vi
förbida någon annan?" 20 När mannen kommo fram till
honom, sade de: "Johannes döparen har sänt oss till dig
och låter fråga: 'Är du den som skulle komma, eller skola vi

förbida någon annan?'" 21 Just då höll Jesus på med att
bota många som ledo av sjukdomar och plågor, eller som
voro besatta av onda andar, och åt många blinda gav han
deras syn. 22 Och han svarade och sade till männen: "Gån
tillbaka och omtalen för Johannes vad I haven sett och hört:
blinda få sin syn, halta gå, spetälska bliva rena, döva höra,
döda uppstå, 'för fattiga förkunnas glädjens budskap'. 23
Och salig är den för vilken jag icke bliver en stötesten." 24
När sedan Johannes' sändebud hade gått sin väg, begynte
han tala till folket om Johannes: "Varför var det I gingen ut i
öknen? Var det för att se ett rör som drives hit och dit av
vinden? 25 Eller varför gingen I ut? Var det för att se en
människa klädd i fina kläder? De som bära präktiga kläder
och leva i kräslighet, dem finnen I ju i konungapalatsen.
26 Varför gingen I då ut? Var det för att se en profet? Ja,
jag säger eder: Ännu mer än en profet är han. 27 Han är
den om vilken det är skrivet: 'Se, jag sänder ut min ängel
framför dig, och han skall bereda vägen för dig.' 28 Jag
säger eder: Bland dem som äro födda av kvinnor har ingen
varit större än Johannes; men den som är minst i Guds rike
är likväl större än han. 29 Så gav ock allt folket som hörde
honom Gud rätt, jämväl publikanerna, och läto döpa sig med
Johannes' dop. 30 Men fariséerna och de lagkloke föraktade
Guds rådslut i fråga om dem själva och läto icke döpa sig av
honom. 31 Vad skall jag då likna detta släktes människor
vid? Ja, vad äro de lika? 32 De äro lika barn som sitta på
torget och ropa till varandra och säga: 'Vi hava spelat för
eder, och I haven icke dansat; vi hava sjungit sorgesång,
och I haven icke gråtit.' 33 Ty Johannes döparen har kommit,
och han äter icke bröd och dricker ej heller vin, och så sägen
I: 'Han är besatt av en ond ande.' 34 Människosonen har
kommit, och han både äter och dricker, och nu sägen I: 'Se,
vilken frossare och vindrinkare han är, en publikaners och
syndares vän!' 35 Men Visheten har fått rätt av alla sina
barn." 36 Och en farisé inbjöd honom till en måltid hos sig;
och han gick in i fariséens hus och lade sig till bords. 37
Nu fanns där i staden en synderska; och när denna fick
veta att han låg till bords i fariséens hus, gick hon dit med
en alabasterflaska med smörjelse 38 och stannade bakom
honom vid hans fötter, gråtande, och begynte väta hans
fötter med sina tårar och torkade dem med sitt huvudhår och
kysste ivrigt hans fötter och smorde dem med smörjelsen.
39 Men när fariséen som hade inbjudit honom såg detta,
sade han vid sig själv: "Vore denne en profet, så skulle han
känna till, vilken och hurudan denna kvinna är, som rör vid
honom; han skulle då veta att hon är en synderska." 40
Då tog Jesus till orda och sade till honom: "Simon, jag har
något att säga dig." Han svarade: "Mästare, säg det. 41 "En
man som lånade ut penningar hade två gäldenärer. Den ene
var skyldig honom fem hundra silverpenningar, den andre
femtio. 42 Men då de icke kunde betala, efterskänkte han
skulden för dem båda. Vilken av dem kommer nu att älska
honom mest?" 43 Simon svarade och sade: "Jag menar den
åt vilken han efterskänkte mest." Då sade han till honom:
"Rätt dömde du" 44 Och så vände han sig åt kvinnan och
sade till Simon: "Ser du denna kvinna? När jag kom in i ditt
hus, gav du mig intet vatten till mina fötter, men hon har vätt
mina fötter med sina tårar och torkat dem med sitt hår. 45
Du gav mig ingen hälsningskyss, men ända ifrån den stund
då jag kom hitin, har hon icke upphört att ivrigt kyssa mina
fötter. 46 Du smorde icke mitt huvud med olja, men hon har
smort mina fötter med smörjelse. 47 Fördenskull säger jag
dig: Hennes många synder äro henne förlåtna; hon har ju
ock visat mycken kärlek. Men den som får litet förlåtet, han
älskar ock litet." 48 Sedan sade han till henne: "Dina synder
äro dig förlåtna." 49 Då begynte de som voro bordsgäster
jämte honom att säga vid sig själva: "Vem är denne, som till
och med förlåter synder?" 50 Men han sade till kvinnan: "Din
tro har frälst dig. Gå i frid."

8 Därefter vandrade han igenom landet, från stad till
stad och från by till by, och predikade och förkunnade
evangelium om Guds rike. Och med honom följde de tolv, 2
så ock några kvinnor som hade blivit befriade från onda
andar och botade från sjukdomar: Maria, som kallades
Magdalena, ur vilken sju onda andar hade blivit utdrivna, 3
och Johanna, hustru till Herodes' fogde Kusas, och Susanna
och många andra som tjänade dem med sina ägodelar. 4
Då nu mycket folk kom tillhopa, i det att inbyggarna i de
särskilda städerna begåvo sig ut till honom, sade han i en
liknelse: 5 "En såningsman gick ut för att så sin säd. Och
när han sådde, föll somt vid vägen och blev nedtrampat, och
himmelens fåglar åto upp det. 6 Och somt föll på stengrund,
och när det hade vuxit upp, torkade det bort, eftersom det
icke där hade någon fuktighet. 7 Och somt föll bland törnen,
och törnena växte upp tillsammans därmed och förkvävde
det. 8 Men somt föll i god jord, och när det hade vuxit upp,
bar det hundrafaldig frukt." Sedan han hade talat detta,
sade han med hög röst: "Den som har öron till att höra,
han höre." 9 Då frågade hans lärjungar honom vad denna
liknelse betydde. 10 Han sade: "Eder är givet att lära känna
Guds rikes hemligheter, men åt de andra meddelas de i
liknelser, för att de med seende ögon intet skola se och
med hörande öron intet förstå'. 11 Så är nu detta liknelsens
mening: Säden är Guds ord. 12 Och att den såddes vid

vägen, det är sagt om dem som hava hört ordet, men sedan
kommer djävulen och tager bort det ur deras hjärtan, för att
de icke skola komma till tro och bliva frälsta. 13 Och att den
såddes på stengrunden det är sagt om dem, som när de få
höra ordet, taga emot det med glädje, men icke hava någon
rot; de tro allenast till en tid, och i frestelsens stund avfalla
de. 14 Och att den föll bland törnena, det är sagt om dem,
som när de hava hört ordet, gå bort och låta sig förkvävas
av rikedomens omsorger och njutandet av livets goda och
så icke föra något fram till mognad. 15 Men att den föll i den
goda jorden, det är sagt om dem, som när de hava hört
ordet, behålla det i rättsinniga och goda hjärtan och bära
frukt i ståndaktighet. 16 Ingen tänder ett ljus och gömmer det
sedan under ett kärl eller sätter det under en bänk, utan man
sätter det på en ljusstake, för att de som komma in skola se
skenet. 17 Ty intet är fördolt, som icke skall bliva uppenbart,
ej heller är något undangömt, som icke skall bliva känt och
komma i dagen. 18 Akten fördenskull på huru I hören. Ty
den som har, åt honom skall varda givet; men den som
icke har, från honom skall tagas också det han menar sig
hava." 19 Och hans moder och hans bröder kommo och
sökte honom, men för folkets skull kunde de icke komma
in till honom. 20 Då sade man till honom: "Din moder och
dina broder stå härutanför och vilja träffa dig." 21 Men han
svarade och sade till dem: "Min moder och mina bröder
äro dessa, som höra Guds ord och göra det." 22 En dag
steg han med sina lärjungar i en båt och sade till dem: "Låt
oss fara över sjön till andra sidan." Och de lade ut. 23 Och
medan de seglade fram, somnade han. Men en stormvind
for ned över sjön, och deras båt begynte fyllas med vatten,
så att de voro i fara. 24 Då gingo de fram och väckte upp
honom och sade: "Mästare, Mästare, vi förgås." När han så
hade vaknat, näpste han vinden och vattnets vågor, och de
stillades, och det blev lugnt. 25 Därefter sade han till dem:
"Var är eder tro?" Men de hade blivit häpna och förundrade
sig och sade till varandra: "Vem är då denne? Han befaller
ju både vindarna och vattnet, och de lyda honom." 26 Så
foro de över till gerasenernas land, som ligger mitt emot
Galileen. 27 Och när han hade stigit i land, kom en man
från staden emot honom, en som var besatt av onda andar,
och som under ganska lång tid icke hade haft kläder på
sig och icke bodde i hus, utan bland gravarna. 28 Då nu
denne fick se Jesus, skriade han och föll ned för honom
och sade med hög röst: "Vad har du med mig att göra,
Jesus, du Guds, den Högstes, son? Jag beder dig, plåga
mig icke." 29 Jesus skulle nämligen just bjuda den orene
anden att fara ut ur mannen. Ty i lång tid hade han farit svårt
fram med mannen; och väl hade denne varit fängslad med
kedjor och fotbojor och hållits i förvar, men han hade slitit
sönder bojorna och hade av den onde anden blivit driven ut
i öknarna. 30 Jesus frågade honom: "Vad är ditt namn?"
Han svarade: "Legion." Ty det var många onda andar som
hade farit in i honom. 31 Och dessa bådo Jesus att han
icke skulle befalla dem att fara ned i avgrunden. **(Abyssos
g12)** 32 Nu gick där en ganska stor svinhjord i bet på berget.
Och de bådo honom att han ville tillstädja dem att fara in
i svinen. Och han tillstadde dem det. 33 Då gåvo sig de
onda andarna åstad ut ur mannen och foro in i svinen. Och
hjorden störtade sig utför branten ned i sjön och drunknade.
34 Men när herdarna sågo vad som hade skett, flydde de och
berättade härom i staden och på landsbygden. 35 Och folket
gick ut för att se vad som hade skett. När de då kommo
till Jesus, funno de mannen, ur vilken de onda andarna
hade blivit utdrivna, sitta invid Jesu fötter, klädd och vid sina
sinnen; och de betogos av häpnad. 36 Och de som hade
sett händelsen omtalade för dem huru den besatte hade
blivit botad. 37 Allt folket ifrån den kringliggande trakten av
gerasenernas land bad då Jesus att han skulle gå bort ifrån
dem, ty de voro gripna av stor förskräckelse. Så steg han då
i en båt för att vända tillbaka. 38 Och mannen, ur vilken de
onda andarna hade blivit utdrivna, bad honom att få följa
honom. Men Jesus tillsade honom att gå, med de orden: 39
"Vänd tillbaka hem, och förtälj huru stora ting Gud har gjort
med dig." Då gick han bort och förkunnade i hela staden
huru stora ting Jesus hade gjort med honom. 40 När Jesus
kom tillbaka, mottogs han av folket; ty alla väntade de på
honom. 41 Då kom där en man, vid namn Jairus, som var
föreståndare för synagogan. Denne föll ned för Jesu fötter
och bad honom att han skulle komma till hans hus; 42 ty han
hade ett enda barn, en dotter, vid pass tolv år gammal, som
låg för döden. Men under det att han var på väg dit, trängde
folket hårt på honom. 43 Nu var där en kvinna som hade haft
blodgång i tolv år och icke hade kunnat botas av någon. 44
Hon närmade sig honom bakifrån och rörde vid hörntofsen
på hans mantel, och strax stannade hennes blodgång 45
Men Jesus frågade: "Vem var det som rörde vid mig?" Då
alla nekade till att hava gjort det, sade Petrus: "Mästare, hela
folkhopen trycker och tränger dig ju." 46 Men Jesus sade:
"Det var någon som rörde vid mig; ty jag kände att kraft gick
ut ifrån mig." 47 Då nu kvinnan såg att hon icke hade blivit
obemärkt, kom hon fram bävande och föll ned för honom
och omtalade inför allt folket varför hon hade rört vid honom,
och huru hon strax hade blivit frisk. 48 Då sade han till
henne: "Min dotter, din tro har hjälpt dig. Gå i frid." 49 Medan

han ännu talade, kom någon från synagogföreståndarens
hus och sade: "Din dotter är död; du må icke vidare göra
mästaren omak." 50 Men när Jesus hörde detta, sade han
till honom: "Frukta icke; tro allenast, så får hon liv igen."
51 Och när han hade kommit fram till hans hus, tillstadde
han ingen att gå med ditin, utom Petrus och Johannes och
Jakob och därtill flickans fader och moder. 52 Och alla gräto
och jämrade sig över henne. Men han sade: "Gråten icke;
hon är icke död, hon sover." 53 Då hånlogo de åt honom,
ty de visste ju att hon var död. 54 Men han tog henne vid
handen och sade med hög röst: "Flicka, stå upp." 55 Då kom
hennes ande igen, och hon stod strax upp. Och han tillsade
att man skulle giva henne något att äta. 56 Och hennes
föräldrar blevo uppfyllda av häpnad; men han förbjöd dem
att för någon omtala vad som hade skett.

9 Och han kallade tillhopa de tolv och gav dem makt och
myndighet över alla onda andar, så ock makt att bota
sjukdomar. 2 Och han sände ut dem till att predika Guds
rike och till att bota sjuka. 3 Och han sade till dem: "Tagen
intet med eder på vägen, varken stav eller ränsel eller bröd
eller penningar, och haven icke heller dubbla livklädnader. 4
Och när I haven kommit in något hus, så stannen där, till
dess I lämnen den orten. 5 Och om man någonstädes icke
tager emot eder, så gån bort ifrån den staden, och skudden
stoftet av edra fötter, till ett vittnesbörd mot dem." 6 Och
de gingo ut och vandrade igenom landet, från by till by,
och förkunnade evangelium och botade sjuka allestädes.
7 Men när Herodes, landsfursten, fick höra om allt detta
som skedde visste han icke vad han skulle tro. Ty somliga
sade: "Det är Johannes, som har uppstått från de döda." 8
Men andra sade: "Det är Elias, som har visat sig." Andra
åter sade: "Det är någon av de gamla profeterna, som har
uppstått." 9 Men Herodes själv sade: "Johannes har jag låtit
halshugga. Vem är då denne, som jag hör sådant om?" Och
han sökte efter tillfälle att få se honom. 10 Och apostlarna
kommo tillbaka och förtäljde för Jesus huru stora ting de
hade gjort. De tog han dem med sig och drog sig undan till
en stad som hette Betsaida, där de kunde vara allena. 11
Men när folket fick veta detta, gingo de efter honom. Och
han lät dem komma till sig och talade till dem om Guds rike;
och dem som behövde botas gjorde han friska. 12 Men
dagen begynte nalkas sitt slut. Då trädde de tolv fram och
sade till honom: "Låt folket skiljas åt, så att de kunna gå bort
i byarna och gårdarna häromkring och skaffa sig härbärge
och få mat; vi äro ju här i en öde trakt." 13 Men han sade till
dem: "Given I dem att äta." De svarade: "Vi hava icke mer
än fem bröd och två fiskar, såframt vi icke skola gå bort
och köpa mat åt allt detta folk." 14 Där voro nämligen vid
pass fem tusen män. Då sade han till sina lärjungar: "Låten
dem lägga sig ned i matlag, femtio eller så omkring i vart."
15 Och de gjorde så och läto dem alla lägga sig ned. 16
Därefter tog han de fem bröden och de två fiskarna och säg
upp till himmelen och välsignade dem. Och han bröt bröden
och gav åt lärjungarna, för att de skulle lägga fram åt folket.
17 Och de åto alla och blevo mätta. sedan samlade man
upp de stycken som hade blivit över efter dem, tolv korgar.
18 När han en gång hade dragit sig undan och var stadd i
byn, voro hans lärjungar hos honom. Och han frågade dem
och sade: "Vem säger folket mig vara?" 19 De svarade och
sade: "Johannes döparen; dock säga andra Elias; andra
åter säga: 'Det är någon av de gamla profeterna, som har
uppstått.'" 20 Då frågade han dem: "Vem sägen då I mig
vara?" Petrus svarade och sade: "Guds Smorde." 21 Då
förbjöd han dem strängeligen att säga detta till någon. 22
Och han sade: "Människosonen måste lida mycket, och han
skall bliva förkastad av de äldste och översteprästerna och
de skriftlärda och skall bliva dödad, men på tredje dagen
skall han uppstå igen." 23 Och han sade till alla: "Om någon
vill efterfölja mig, så försake han sig själv och tage sitt kors
på sig var dag; så följe han mig. 24 Ty den som vill bevara
sitt liv han skall mista det; men den som mister sitt liv, för
min skull, han skall bevara det. 25 Och vad hjälper det en
människa om hon vinner hela världen, men mister sig själv
eller själv går förlorad? 26 Den som blyges för mig och
för mina ord, för honom skall Människosonen blygas, när
han kom mer i sin och min Faders och de heliga änglarnas
härlighet. 27 Men sannerligen säger jag eder: Bland dem
som här stå finnas några som icke skola smaka döden,
förrän de få se Guds rike." 28 Vid pass åtta dagar efter det
att han hade talat detta tog han Petrus och Johannes och
Jakob med sig och gick upp på berget för att bedja. 29 Och
under det att han bad, blev hans ansikte förvandlat, och
hans kläder blevo skinande vita. 30 Och de, två män stodo
där och samtalade med honom, och dessa voro Moses
och Elias. 31 De visade sig i härlighet och talade om hans
bortgång, vilken han skulle fullborda i Jerusalem. 32 Men
Petrus och de som voro med honom voro förtyngda av
sömn; då de sedan vaknade, sågo de hans härlighet och
de båda männen, som stodo hos honom. 33 När så dessa
skulle skiljas ifrån honom, sade Petrus till Jesus: "Mästare,
har är oss gott att vara; låt oss göra tre hyddor, en åt dig
och en åt Moses och en åt Elias." Han visste nämligen icke
vad han sade. 34 Medan han så talade, kom en sky och
överskyggde dem; och de blevo förskräckta, när de trädde in

i skyn. 35 Och ur skyn kom en röst som sade: "Denne är
min Son, den utvalde; hören honom." 36 Och i detsamma
som rösten kom, funno de Jesus vara där allena. -- Och de
förtego detta och omtalade icke för någon på den tiden något
av vad de hade sett. 37 När de dagen därefter gingo ned
från berget, hände sig att mycket folk kom honom till mötes.
38 Då ropade en man ur folkhopen och sade: "Mästare, jag
beder dig, se till min son, ty han är mitt enda barn. 39 Det är
så, att en ande plägar gripa fatt i honom, och strax skriar
han då, och anden sliter och rycker honom, och fradgan står
honom om munnen. Och det är med knapp nöd han släpper
honom, sedan han har sönderbråkat honom. 40 Nu bad jag
dina lärjungar att de skulle driva ut honom, men de kunde
det icke." 41 Då svarade Jesus och sade: "O du otrogna och
vrånga släkte, huru länge måste jag vara hos eder och härda
ut med eder? För hit din son." 42 Men ännu medan denne
var på väg fram, kastade den onde anden omkull honom och
slet och ryckte honom. Då tilltalade Jesus den orene anden
strängt och gjorde gossen frisk och gav honom tillbaka åt
hans fader. 43 Och alla häpnade över Guds stora makt.
Då nu alla förundrade sig över alla de gärningar som han
gjorde, sade han till sina lärjungar: 44 "Tagen emot dessa
ord med öppna öron: Människosonen skall bliva överlämnad
i människors händer. 45 Men de förstodo icke detta som
han sade, och det var förborgat för dem, så att de icke
kunde fatta det; dock fruktade de att fråga honom om det
som han hade sagt. 46 Och bland dem uppstod tanken på
vilken av dem som vore störst. 47 Men Jesus förstod deras
hjärtans tankar och tog ett barn och ställde det bredvid sig
48 och sade till dem: "Den som tager emot detta barn i mitt
namn, han tager emot mig, och den som tager emot mig,
han tager emot honom som har sänt mig. Ty den som är
minst bland eder alla, han är störst. 49 Och Johannes tog till
orda och sade: "Mästare, sågo huru en man drev ut onda
andar genom ditt namn; och du ville hindra honom, eftersom
han icke följde med oss." 50 Men Jesus sade till honom:
"Hindren honom icke; ty den som icke är emot eder, han
är för eder." 51 Då nu tiden var inne att han skulle bliva
upptagen, beslöt han att ställa sin färd till Jerusalem. 52 Och
han sände budbärare framför sig; och de gingo åstad och
kommo in i en samaritisk by för att reda till åt honom. 53
Men folket där tog icke emot honom, eftersom han var stadd
på färd till Jerusalem. 54 När de båda lärjungarna Jakob
i och Johannes förnummo detta, sade de: "Herre, vill du
att vi skola bedja att eld kommer ned från himmelen och
förtär dem?" 55 Då vände han sig om och tillrättavisade
dem. 56 Och de gingo till en annan by. 57 Medan de nu
färdades fram på vägen, sade någon till honom: "Jag vill
följa dig, varthelst du går. 58 Då svarade Jesus honom:
"Rävarna hava kulor, och himmelens fåglar hava nästen;
men Människosonen har ingen plats där han kan vila sitt
huvud." 59 Och till en annan sade han: "Föl; mig." Men
denne svarade: "Tillstäd mig att först gå bort och begrava
min fader." 60 Då sade han till honom: "Låt de döda begrava
sina döda; men gå du åstad och förkunna Guds rike." 61
Åter en annan sade: "Jag vill följa dig, Herre, men tillstäd
mig att först taga avsked av dem som höra till mitt hus." 62
Då svarade Jesus honom: "Ingen som ser sig tillbaka, sedan
han har satt sin hand till plogen, är skickad för Guds rike."

10 Därefter utsåg Herren sjuttiotvå andra och sände ut
dem framför sig, två och två, till var stad och ort dit han
själv tänkte komma 2 "Skörden är mycken, men arbetarna
äro få. Bedjen fördenskull skördens Herre att han sänder ut
arbetare till sin skörd. 3 Gån åstad. Se, jag sänder eder
såsom lamm mitt in ibland ulvar. 4 Bären ingen penningpung,
ingen ränsel, inga skor, och hälsen icke på någon under
vägen. 5 Men när I kommen in i något hus, så sägen först:
'Frid vare över detta hus.' 6 Om då någon finnes därinne,
som är frid värd, så skall den frid I tillönsken vila över honom;
varom icke, så skall den vända tillbaka över eder själva. 7
Och stannen kvar i det huset, och äten och dricken vad de
hava att giva, ty arbetaren är värd sin lön. Gån icke ur hus i
hus. 8 Och när I kommen in i någon stad där man tager
emot eder, så äten vad som sättes fram åt eder, 9 och boten
de sjuka som finnas där, och sägen till dem: 'Guds rike är
eder nära.' 10 Men när I kommen in i någon stad där man
icke tager emot eder, så gån ut på dess gator och sägen: 11
'Till och med det stoft som låder vid våra fötter ifrån eder
stad skaka vi av oss åt eder. Men det mån I veta, att Guds
rike är nära.' 12 Jag säger eder att det för Sodom skall på
'den dagen' bliva drägligare än för den staden. 13 Ve dig,
Korasin! Ve dig, Betsaida! Ty om de kraftgärningar som äro
gjorda i eder hade blivit gjorda i Tyrus och Sidon, så skulle
de för länge sedan hava suttit i säck och aska och gjort
bättring. 14 Men också skall det vid domen bliva drägligare
för Tyrus och Sidon än för eder. 15 Och du. Kapernaum,
skall väl du bliva upphöjt till himmelen? Nej, ned till dödsriket
måste du fara. -- (Hadēs g86) 16 Den som hör eder, han hör
mig, och den som förkastar eder, han förkastar mig; men den
som förkastar mig, han förkastar honom som har sänt mig."
17 Och de sjuttiotvå kommo tillbaka, uppfyllda av glädje, och
sade: "Herre, också de onda andarna äro oss underdåniga
genom ditt namn." 18 Då sade han till dem: "Jag såg Satan
falla ned från himmelen såsom en ljungeld. 19 Se, jag har

givit eder makt att trampa på ormar och skorpioner och att
förtrampa all ovännens härsmakt, och han skall icke kunna
göra eder någon skada. 20 Dock, glädjens icke över att
änglarna äro eder underdåniga, utan glädjens över att edra
namn äro skrivna i himmelen." 21 I samma stund uppfylldes
han av fröjd genom den helige Ande och sade: "Jag prisar
dig, Fader, du himmelens och jordens Herre, för att du väl
har dolt detta för de visa och kloka, men uppenbarat det för
de enfaldiga. Ja, Fader; så har ju varit ditt behag. 22 Allt har
av min Fader blivit för trott åt mig. Och ingen känner vem
Sonen är utom Fadern, ej heller vem Fadern är, utom Sonen
och den för vilken Sonen vill göra honom känd." 23 Sedan
vände han sig till lärjungarna, när han var allena med dem
och sade: "Saliga äro de ögon som se det I sen. 24 Ty jag
säger eder: Många profeter och konungar ville se det som I
sen men fingo dock icke se det, och höra det som I hören,
men fingo dock icke höra det." 25 Men en lagklok stod upp
och ville snärja honom och sade: "Mästare, vad skall jag
göra för att få evigt liv till arvedel?" (aiōnios g166) 26 Då sade
han till honom: "Vad är skrivet i lagen? Huru läser du?" 27
Han svarade och sade: "'Du skall älska Herren, din Gud, av
allt ditt hjärta och av all din själ och av all din kraft och av allt
ditt förstånd och din nästa såsom dig själv.'" 28 Han sade till
honom: "Rätt svarade du. Gör det, så får du leva, 29 Då ville
han rättfärdiga sig och sade till Jesus: "Vilken är då min
nästa?" 30 Jesus svarade och sade: "En man begav sig från
Jerusalem ned till Jeriko, men råkade ut för rövare, som togo
ifrån honom hans kläder och därtill slogo honom; därefter
gingo de sin väg och läto honom ligga där halvdöd. 31 Så
hände sig att en präst färdades samma väg; och när han
fick se honom, gick han förbi. 32 Likaledes ock en levit: när
denne kom till det stället och fick se honom, gick han förbi.
33 Men en samarit, som färdades samma väg, kom också dit
där han låg; och när denne fick se honom, ömkade han sig
över honom 34 och gick fram till honom och göt olja och vin i
hans sår och förband dem. Sedan lyfte han upp honom på
sin åsna och förde honom till ett härbärge och skötte honom.
35 Morgonen därefter tog han fram två silverpenningar och
gav dem åt värden och sade: 'Sköt honom och vad du
mer kostar på honom skall jag betala dig, när jag kommer
tillbaka.' -- 36 Vilken av dessa tre synes dig nu hava visat sig
vara den mannens nästa, som hade fallit i rövarhänder?" 37
Han svarade: "Den som bevisade honom barmhärtighet."
Då sade Jesus till honom: "Gå du och gör sammalunda."
38 När de nu voro på vandring, gick han in i en by, och en
kvinna, vid namn Marta, tog emot honom i sitt hus. 39 Och
hon hade en syster, som hette Maria; denna satte sig ned
vid Herrens fötter och hörde på hans ord. 40 Men Marta
var upptagen av mångahanda bestyr för att tjäna honom.
Och hon gick fram och sade: "Herre, frågar du icke efter att
min syster har lämnat alla bestyr åt mig allena? Säg nu till
henne att hon hjälper mig." 41 Då svarade Herren och sade
till henne: "Marta, Marta, du gör dig bekymmer och oro för
mångahanda, 42 men allenast ett är nödvändigt. Maria har
utvalt den goda delen, och den skall icke tagas ifrån henne."

11 När han en gång uppehöll sig på ett ställe för att bedja
och hade slutat sin bön, sade en av hans lärjungar
till honom: "Herre, lär oss att bedja, såsom ock Johannes
lärde sina lärjungar." 2 Då sade han till dem: "När I bedjen,
skolen I säga så: 'Fader, helgat varde ditt namn; tillkomme
ditt rike; 3 vårt dagliga bröd giv oss var dag; 4 och förlåt oss
våra synder, ty också vi förlåta var och en som är oss något
skyldig; och inled oss icke i frestelse.'" 5 Ytterligare sade
han till dem: "Om någon av eder har en vän och mitt i natten
kommer till denne och säger till honom: 'Käre vän, låna mig
tre bröd; 6 ty en av mina vänner har kommit resande till
mig, och jag har intet att sätta fram åt honom' 7 så svarar
kanske den andre inifrån huset och säger: 'Gör mig icke
omak; dörren är redan stängd, och både jag och mina barn
hava gått till sängs; jag kan icke stå upp och göra dig något.'
8 Men jag säger eder: Om han än icke, av det skälet att han
är hans vän, vill stå upp och giva honom något, så kommer
han likväl, därför att den andre är så påträngande, att stå
upp och giva honom så mycket han behöver. 9 Likaså säger
jag till eder: Bedjen, och eder skall varda givet; söken, och
I skolen finna; klappen, och för eder skall varda upplåtet.
10 Ty var och en som beder, han får; och den som söker,
han finner; och för den som klappar skall varda upplåtet. 11
Finnes bland eder någon fader, som när hans son beder
honom om en fisk, i stallet för en fisk räcker honom en orm,
12 eller som räcker honom en skorpion, när han beder om ett
ägg? 13 Om nu I, som ären onda, förstån att giva edra barn
goda gåvor, huru mycket mer skall icke då den himmelske
Fadern giva helig ande åt dem som bedja honom!" 14 Och
han drev ut en ond ande som var dövstum. Och när den
onde anden hade blivit utdriven, talade den dövstumme; och
folket förundrade sig. 15 Men några av dem sade: "Det är
med Beelsebul, de onda andarnas furste, som han driver ut
de onda andarna." 16 Och några andra ville sätta honom på
prov och begärde av honom ett tecken från himmelen. 17
Men han förstod deras tankar och sade till dem: "Vart rike
som har kommit i strid med sig självt bliver förött, så att hus
faller på hus. 18 Om nu Satan har kommit i strid med sig

själv, huru kan då hans rike hava bestånd? I sägen ju att det
är med Beelsebul som jag driver ut de onda andarna. 19
Men om det är med Beelsebul som jag driver ut de onda
andarna, med vem driva då edra egna anhängare ut dem?
De skola alltså vara edra domare. 20 Om det åter är med
Guds finger som jag driver ut de onda andarna, så har ju
Guds rike kommit till eder. -- 21 När en stark man, fullt
väpnad, bevakar sin gård, då äro hans ägodelar fredade.
22 Men om någon som är starkare än han angriper honom
och övervinner honom, så tager denne ifrån honom alla
vapnen, som han förtröstade på, och skiftar ut bytet efter
honom. 23 Den som icke är med mig, han är emot mig,
och den som icke församlar med mig, han förskingrar. 24
När en oren ande har farit ut ur en människa, vandrar han
omkring i ökentrakter och söker efter ro. Men då han icke
finner någon, säger han: 'Jag vill vända tillbaka till mitt hus,
som jag gick ut ifrån.' 25 Och när han kommer dit och finner
det fejat och prytt, 26 då går han åstad och tager med sig
sju andra andar, som äro värre än han själv, och de gå
ditin och bo där; och så bliver för den människan det sista
värre än det första." 27 När han sade detta, hov en kvinna
in folkhopen upp sin röst och ropade till honom: "Saligt är
det moderssköte som har burit dig, och de bröst som du
har diat." 28 Men han svarade: "Ja, saliga är de som höra
Guds ord och gömma det." 29 Men när folket strömmade till
tog han till orda och sade: "Detta släkte är ett ont släkte
Det begär ett tecken, men intet annat tecken skall givas det
än Jonas' tecken. 30 Ty såsom Jonas blev ett tecken för
nineviterna, så skall ock Människosonen vara ett tecken
för detta släkte. 31 Drottningen av Söderlandet skall vid
domen träda fram tillsammans med detta släktes män och
bliva dem till dom. Ty hon kom från jordens ända för att
höra Salomos visdom; och se, här är vad som är mer än
Salomo. 32 Ninevitiska män skola vid domen träda fram
tillsammans med detta släkte och bliva det till dom. Ty de
gjorde bättring vid Jonas' predikan; och se, här är vad som
är mer än Jonas. 33 Ingen tänder ett ljus och sätter det på
en undangömd plats eller under skäppan, utan man sätter
det på ljusstaken, för att de som komma in skola se skenet.
34 Ditt öga är kroppens lykta. När ditt öga är friskt, då har
ock hela din kropp ljus; men när det är fördärvat, då är ock
din kropp höljd i mörker. 35 Se därför till, att ljuset som du
har i dig icke är mörker. 36 Om så hela din kropp får ljus
och icke har någon del höljd i mörker, då har den ljus i sin
helhet, såsom när en lykta lyser dig med sitt klara sken."
37 Under det att han så talade, inbjöd en farisé honom till
måltid hos sig; och han gick ditin och tog plats vid bordet. 38
Men när fariséen såg att han icke tvådde sig före måltiden,
förundrade han sig. 39 Då sade Herren till honom: "I fariséer,
I gören nu det yttre av bägaren och fatet rent, medan edert
inre är fullt av rofferi och ondska. 40 I dårar, har icke han
som har gjort det yttre också gjort det inre? 41 Given fastmer
såsom allmosa vad inuti kärlet är; först då bliver allt hos eder
rent. 42 Men ve eder, I fariséer, som given tionde av mynta
och ruta och alla slags kryddväxter, men icke akten på rätten
och på kärleken till Gud! Det ena borden I göra, men icke
underlåta det andra. 43 Ve eder, I fariséer, som gärna viljen
sitta främst i synagogorna och gärna viljen bliva hälsade
på torgen! 44 Ve eder, I som ären lika gravar som ingen
kan märka, och över vilka människorna gå fram utan att
veta det!" 45 Då tog en av de lagkloke till orda och sade
till honom: "Mästare, när du så talar, skymfar du också
oss." 46 Han svarade: "Ja, ve ock eder, I lagkloke, som
på människorna läggen bördor, svåra att bära, men själva
icke viljen med ett enda finger röra vid de bördorna! 47 Ve
eder, I som byggen upp profeternas gravar, deras som edra
fäder dräpte! 48 Så bären I då vittnesbörd om edra fäders
gärningar och gillen dem; ty om de dräpte profeterna, så
byggen I upp deras gravar. 49 Därför har ock Guds vishet
sagt: 'Jag skall sända till dem profeter och apostlar, och
somliga av dem skola de dräpa, och andra skola de förfölja.
50 Och så skall av detta släkte utkrävas alla profeters blod,
allt det som är utgjutet från världens begynnelse, 51 ända
ifrån Abels blod intill Sakarias' blod, hans som förgjordes
mellan altaret och templet.' Ja, jag säger eder: Det skall
utkrävas av detta släkte. 52 Ve eder, I lagkloke, som haven
tagit bort nyckeln till kunskapen! Själva haven I icke kommit
ditin och för dem som ville komma dit haven I lagt hinder." 53
När han inför allt folket sade detta till dem, blevo fariséerna
och de lagkloke mycket förbittrade och gåvo sig i strid med
honom om många stycken; 54 de sökte nämligen efter tillfälle
att kunna anklaga honom.

12 Då nu otaligt mycket folk var församlat omkring honom,
så att de trampade på varandra, tog han till orda och
sade, närmast till sina lärjungar: "Tagen eder till vara för
fariséernas surdeg, det är för skrymteri. 2 Intet är förborgat,
som icke skall bliva uppenbarat, och intet är fördolt, som
icke skall bliva känt. 3 Därför skall allt vad I haven sagt i
mörkret bliva hört i ljuset, och vad I haven viskat i någons
öra i kammaren, det skall bliva utropat på taken. 4 Men
jag säger eder, mina vänner: Frukten icke för dem som väl
kunna dräpa kroppen, men sedan icke hava makt att göra
något mer. 5 Jag vill lära eder vem I skolen frukta: frukten
honom som har makt att, sedan han har dräpt, också kasta

i Gehenna. Ja, jag säger eder: Honom skolen I frukta. --
(Geenna g1067) 6 Säljas icke fem sparvar för två skärvar? Och
icke en av dem är förgäten hos Gud. 7 Men på eder äro till
och med huvudhåren allasammans räknade. Frukten icke; I
ären mer värda än många sparvar. 8 Och jag säger eder:
Var och en som bekänner mig inför människorna, honom
skall ock Människosonen kännas vid inför Guds änglar. 9
Men den som förnekar mig inför människorna, han skall
ock bliva förnekad inför Guds änglar. 10 Och om någon
säger något mot Människosonen, så skall det bliva honom
förlåtet; men den som hädar den helige Ande, honom skall
det icke bliva förlåtet. 11 Men när man drager eder fram
inför synagogor och överheter och myndigheter, så gören
eder icke bekymmer för huru eller varmed I skolen försvara
eder, eller vad I skolen säga; 12 ty den helige Ande skall i
samma stund lära eder vad I skolen säga." 13 Och en man i
folkhopen sade till honom: "Mästare, säg till min broder att
han skiftar arvet med mig." 14 Men han svarade honom:
"Min vän, vem har satt mig till domare eller skiftesman över
eder?" 15 Därefter sade han till dem: "Sen till, att I tagen
eder till vara för allt slags girighet; ty en människas liv beror
icke därpå att hon har överflöd på ägodelar." 16 Och han
framställde för dem en liknelse; han sade: "Det var en rik
man vilkens åkrar buro ymniga skördar. 17 Och han tänkte
vid sig själv och sade: 'Vad skall jag göra? Jag har ju icke
rum nog för att inbärga min skörd.' 18 Därefter sade han:
'Så vill jag göra: jag vill riva ned mina lador och bygga upp
större, och i dem skall jag samla in all min gröda och allt mitt
goda. 19 Sedan vill jag säga till min själ: Kära själ, du har
mycket gott för varat för många år; giv dig nu ro, ät, drick
och var glad. 20 Men Gud sade till honom: 'Du dåre, i denna
natt skall din själ utkrävas av dig; vem skall då få vad du har
samlat i förråd?' -- 21 Så går det den som samlar skatter åt
sig själv, men icke är rik inför Gud." 22 Och han sade till sina
lärjungar: "Därför säger jag eder: Gören eder icke bekymmer
för edert liv, vad I skolen äta, ej heller för eder kropp, vad I
skolen kläda eder med. 23 Livet är ju mer än maten, och
kroppen mer än kläderna. 24 Given akt på korparna: de så
icke, ej heller skörda de, och de hava varken visthus eller
lada; och likväl föder Gud dem. Huru mycket mer ären icke I
än fåglarna! 25 Vilken av eder kan med allt sitt bekymmer
lägga en aln till sin livslängd? 26 Förmån I nu icke ens
det som minst är, varför gören I eder då bekymmer för det
övriga? 27 Given akt på liljorna, huru de varken spinna eller
väva; och likväl säger jag eder att icke ens Salomo i all sin
härlighet var så klädd som en av dem. 28 Kläder nu Gud
så gräset på marken, vilket i dag står och i morgon kastas
i ugnen, huru mycket mer skall han då icke kläda eder, I
klentrogne! 29 Söken därför icke heller I efter vad I skolen
äta, eller vad I skolen dricka, och begären icke vad som är
för högt. 30 Efter allt detta söka ju hedningarna i världen,
och eder Fader vet att I behöven detta. 31 Nej, söken efter
hans rike, så skall också detta andra tillfalla eder. 32 Frukta
icke, du lilla hjord; ty det har behagat eder Fader att giva
eder riket. 33 Säljen vad I ägen och given allmosor; skaffen
eder penningpungar som icke nötas ut, en outtömlig skatt i
himmelen, dit ingen tjuv når, och där man icke fördärvar. 34
Ty där eder skatt är, där komma ock edra hjärtan att vara. 35
Haven edra länder omgjordade och edra lampor brinnande.
36 Och varen I lika tjänare som vänta på att deras herre skall
bryta upp från bröllopet, för att strax kunna öppna för honom,
när han kommer och klappar. 37 Saliga äro de tjänare som
deras herre finner vakande, när han kommer. Sannerligen
säger jag eder: Han skall fästa upp sin klädnad och låta dem
taga plats vid bordet och själv gå fram och betjäna dem. 38
Och vare sig han kommer under den andra nattväkten eller
under den tredje och finner dem så göra -- saliga äro de
då. 39 Men det förstån I väl, att om husbonden visste vilken
stund tjuven skulle komma, så tillstadde han icke att någon
bröt sig in i hans hus. 40 Så varen ock I redo ty i en stund då
I icke vänten det skall Människosonen komma." 41 Då sade
Petrus: "Herre, är det om oss som du talar i denna liknelse,
eller är det om alla?" 42 Herren svarade: "Finnes någon
trogen och förståndig förvaltare, som av sin herre kan sättas
över hans husfolk, för att i rätt tid giva dem deras bestämda
kost -- 43 salig är då den tjänaren, om hans herre, när han
kommer, finner honom göra så. 44 Sannerligen säger jag
eder: Han skall sätta honom över allt vad han äger. 45 Men
om så är, att tjänaren säger i sitt hjärta: 'Min herre kommer
icke så snart', och han begynner att slå de andra tjänarna
och tjänarinnorna och att äta och dricka så att han bliver
drucken, 46 då skall den tjänarens herre komma på en dag
då han icke väntar det, och i en stund då han icke tänker
sig det, och han skall låta hugga honom i stycken och låta
honom få sin del med de otrogna. -- 47 Och den tjänare
som hade fått veta sin herres vilja, men icke redde till eller
gjorde efter hans vilja, han skall bliva straffad med många
slag. 48 Men den som, utan att hava fått veta hans vilja,
gjorde vad som val slag värt, han skall bliva straffad med
allenast få slag. Var och en åt vilken mycket är givet, av
honom skall mycket varda utkrävt och den som har blivit
betrodd med mycket, av honom skall man fordra dess mera.
49 Jag har kommit för att tända en eld på jorden; och huru
gärna ville jag icke att den redan brunne! 50 Men jag måste

genomgå ett dop; och huru ängslas jag icke, till dess att det
är fullbordat! 51 Menen I att jag har kommit för att skaffa frid
på jorden? Nej, säger jag eder, fastmer söndring. 52 Ty om
fem finnas i samma hus, skola de härefter vara söndrade
från varandra, så att tre stå mot två Och två mot tre: 53
fadern mot sin son och sonen mot sin fader, modern mot
sin dotter och dottern mot sin moder, svärmodern mot sin
sonhustru och sonhustrun mot sin svärmoder. 54 Han hade
också till folket: "När I sen ett moln stiga upp i väster, sägen
I strax: 'Nu kommer regn'; och det sker så. 55 Och när I sen
sunnanvind blåsa, sägen I: 'Nu kommer stark hetta'; och
detta sker. 56 I skrymtare, jordens och himmelens utseende
förstån I att tyda; huru kommer det då till, att I icke kunnen
tyda denna tiden? 57 Varför låten I icke edert eget inre döma
om vad rätt är? 58 När du går till en överhetsperson med din
motpart, så gör dig under vägen all möda att bliva förlikt med
denne, så att han icke drager dig fram inför domaren; då
händer att domaren överlämnar dig åt rättstjänaren, och
att rättstjänaren kastar dig i fängelse. 59 Jag säger dig: Du
skall icke slippa ut därifrån, förrän du har betalt ända till den
yttersta skärven."

13 Vid samma tid kommo några och berättade för honom
om de galiléer vilkas blod Pilatus hade blandat med
deras offer. 2 Då svarade han och sade till dem: "Menen I
att dessa galiléer voro större syndare än alla andra galiléer,
eftersom de fingo lida sådant? 3 Nej, säger jag eder; men
om I icke gören bättring, skolen I alla sammalunda förgås.
4 Eller de aderton som dödades, när tornet i Siloam föll
på dem, menen I att de voro mer brottsliga än alla andra
människor som bo i Jerusalem? 5 Nej, säger jag eder;
men om I icke gören bättring, skolen I alla sammalunda
förgås." 6 Och han framställde denna liknelse: "En man
hade ett fikonträd planterat i sin vingård; och han kom
och sökte frukt därpå, men fann ingen. 7 Då sade han till
vingårdsmannen: 'Se, nu i tre år har jag kommit och sökt
frukt på detta fikonträd, utan att finna någon. Hugg bort
det. Varför skall det därjämte få utsuga jorden?' 8 Men
vingårdsmannen svarade och sade till honom: 'Herre, låt det
stå kvar också detta år, för att jag under tiden må gräva
omkring det och göda det; 9 kanhända skall det så till nästa
å bära frukt. Varom icke, så må du då hugga bort det.'" 10
När han en gång på sabbaten undervisade i en synagoga,
11 var där en kvinna som i aderton år hade varit besatt av en
sjukdomsande, och hon var så hopkrumpen, att hon alls icke
kunde räta upp sin kropp. 12 Då nu Jesus fick se henne,
kallade han henne till sig och sade till henne "Kvinna, du är
fri ifrån din sjuk dom", 13 och han lade därvid händerna på
henne. Och strax rätade hon upp sig och prisade Gud. 14
Men det förtröt synagogföreståndaren att Jesus på sabbaten
botade sjuka; och han tog till orda och sade till folket: "Sex
dagar finnas, på vilka man bör arbeta. På dem mån I alltså
komma och låta bota eder, men icke på sabbatsdagen. 15
Då svarade Herren honom och sade: "I skrymtare, löser
icke var och en av eder på sabbaten sin oxe eller åsna från
krubban och leder den bort för att vattna den? 16 Och denna
kvinna, en Abrahams dotter, som Satan har hållit bunden nu
i aderton år, skulle då icke hon på sabbatsdagen få lösas
från sin boja?" 17 När han sade detta, blygdes alla hans
motståndare; och allt folket gladde sig över alla de härliga
gärningar som gjordes av honom. 18 Så sade han då: "Vad
är Guds rike likt, ja, vad skall jag likna det vid? 19 Det är
likt ett senapskorn som en man tager och lägger ned i sin
trädgård, och det växer och bliver ett träd, och himmelens
fåglar bygga sina nästen på dess grenar." 20 Ytterligare
sade han: "Vad skall jag likna Guds rike vid? 21 Det är likt en
surdeg som en kvinna tager och blandar in i tre skäppor mjöl,
till dess alltsammans bliver syrat." 22 Och han vandrade
från stad till stad och från by till by och undervisade folket,
under det att han fortsatte sin färd till Jerusalem. 23 Och
någon frågade honom: "Herre, är det allenast få som bliva
frälsta?" Då svarade han dem: 24 "Kämpen för att komma in
genom den trånga dörren; ty många, säger jag eder, skola
försöka att komma in och skola dock icke förmå det. 25 Om
husbonden har stått upp och tillslutit dörren, och I sedan
kommen och ställen eder därutanför och klappen på dörren
och sägen: 'Herre, låt upp för oss', så skall han svara och
säga till eder: 'Jag vet icke varifrån I ären.' 26 Och I skolen
då säga: 'Vi hava ju ätit och druckit med dig, och du har
undervisat på våra gator.' 27 Men han skall svara: 'Jag säger
eder: Jag vet icke varifrån I ären; gån bort ifrån mig, alla I
ogärningsmän.' 28 Där skall då bliva gråt och tandagnisslan,
när I fån se Abraham, Isak och Jakob och alla profeterna
vara i Guds rike, men finnen eder själva utkastade. 29 Ja,
människor skola komma från öster och väster, från norr
och söder och bliva bordsgäster i Guds rike. 30 Och se, då
skola somliga som äro de sista bliva de första, och somliga
som äro de första bliva de sista. 31 I samma stund kommo
några fariséer fram och sade till honom: "Begiv dig åstad
bort härifrån; ty Herodes vill dräpa dig." 32 Då svarade han
dem: "Gån och sägen den räven, att jag i dag och i morgon
driver ut onda andar och botar sjuka, och att jag först på
tredje dagen är färdig. 33 Men jag måste vandra i dag och i
morgon och i övermorgon, ty det är icke i sin ordning att en

profet förgöres annorstädes än i Jerusalem. -- 34 Jerusalem,
Jerusalem, du som dräper profeterna och stenar dem som
äro sända till dig! Huru ofta har jag icke velat församla dina
barn, likasom hönan församlar sina kycklingar under sina
vingar! Men haven icke velat. 35 Se, edert hus skall komma
att stå övergivet. Men jag säger eder: I skolen icke se mig,
förrän den tid kommen, då I sägen: 'Välsignad vare han som
kommer, i Herrens namn.'

14 När han på en sabbat hade kommit in till en av de
förnämligaste fariséerna för att intaga en måltid, hände
sig, medan man där vaktade på honom, 2 att en vattusiktig
man kom dit och stod framför honom. 3 Då tog Jesus till
orda och sade till de lagkloke och fariséerna: "Är det lovligt
att bota sjuka på sabbaten, eller är det icke lovligt?" 4 Men
de tego. Då tog han mannen vid handen och gjorde honom
frisk och lät honom gå. 5 Sedan sade han till dem: "Om
någon av eder har en åsna eller en oxe som faller i en
brunn, går han icke då strax och drager upp den, jämväl på
sabbatsdagen?" 6 Och de förmådde icke svara något härpå.
7 Då han nu märkte huru gästerna utvalde åt sig de främsta
platserna, framställde han för dem en liknelse; han sade
till dem: 8 "När du av någon har blivit bjuden till bröllop,
så tag icke den främsta platsen vid bordet. Ty kanhända
finnes bland gästerna någon som är mer ansedd än du, 9
och då kommer till äventyrs den som har bjudit både dig
och honom och säger till dig: 'Giv plats åt denne'; och så
måste du med skam intaga den nedersta platsen. 10 Nej,
när du har blivit bjuden, så gå och tag den nedersta platsen
vid bordet. Ty det kan då hända att den som har bjudit dig
säger till dig, när han kommer: 'Min vän, stig högre upp.' Då
vederfares dig heder inför alla de andra bordsgästerna. 11
Ty var och en som upphöjer sig, han skall bliva förödmjukad,
och den som ödmjukar sig, han skall bliva upphöjd." 12
Han sade ock till den som hade bjudit honom: "När du gör
ett gästabud, på middagen eller på aftonen, så inbjud icke
dina vänner eller dina bröder eller dina fränder, ej heller
rika grannar, så att de bjuda dig igen och du därigenom får
vedergällning. 13 Nej, när du gör gästabud, så bjud fattiga,
krymplingar, halta, blinda. 14 Salig är du då; ty eftersom de
icke förmå vedergälla dig, skall du få din vedergällning vid
de rättfärdigas uppståndelse." 15 Då nu en av de andra vid
bordet hörde detta, sade denne till honom: "Salig är den som
får bliva bordsgäst i Guds rike!" 16 Då sade han till honom:
"En man tillredde ett stort gästabud och bjöd många. 17 Och
när gästabudet skulle hållas, sände han ut sin tjänare och lät
säga till dem som voro bjudna: 'Kommen, ty nu är allt redo.'
18 Men de begynte alla strax ursäkta sig. Den förste sade till
honom: 'Jag har köpt ett jordagods, och jag måste gå ut och
bese det. Jag beder dig, tag emot min ursäkt.' 19 En annan
sade: 'Jag har köpt fem par oxar, och jag skall nu gå åstad
och försöka dem. Jag beder dig, tag emot min ursäkt.' 20
Åter en annan sade: 'Jag har tagit mig hustru, och därför kan
jag icke komma.' 21 Och tjänaren kom igen och omtalade
detta för sin herre. Då blev husbonden vred och sade till sin
tjänare: 'Gå strax ut på gator och gränder i staden, och för
hitin fattiga och krymplingar och blinda och halta.' 22 Sedan
sade tjänaren: 'Herre, vad du befallde har blivit gjort, men
har är ännu rum.' 23 Då sade herren till tjänaren: 'Gå ut på
vägar och stigar, och nödga människorna att komma hitin,
så att mitt hus bliver fullt. 24 Ty jag säger eder att ingen av
de män som voro bjudna skall smaka sin måltid.'" 25 Och
mycket folk gick med honom; och han vände sig om och
sade till dem: 26 "Om någon kommer till mig, och han därvid
ej hatar sin fader och sin moder, och sin hustru och sina
barn, och sina bröder och systrar, därtill ock sitt eget liv, så
kan han icke vara min lärjunge. 27 Den som icke bär sitt kors
och efterföljer mig, han kan icke vara min lärjunge. 28 Ty om
någon bland eder vill bygga ett torn, sätter han sig icke då
först ned och beräknar kostnaden och mer till, om han äger
vad som behöves för att bygga det färdigt? 29 Eljest, om
han lade grunden, men icke förmådde fullborda verket skulle
ju alla som finge se det begynna att begabba honom 30
och säga: 'Den mannen begynte bygga, men förmådde icke
fullborda sitt verk.' 31 Eller om en konung vill draga ut i krig
för att drabba samman med en annan konung, sätter han sig
icke då först ned och tänker efter, om han förmår att med tio
tusen möta den som kommer emot honom med tjugu tusen?
32 Om så icke är, måste han ju, medan den andre ännu är
långt borta, skicka sändebud och underhandla om fred. 33
Likaså kan ingen av eder vara min lärjunge, om han icke
försakar allt vad han äger. -- 34 Så är väl saltet en god sak,
men om till och med saltet mister sin sälta, varmed skall
man då återställa dess kraft? 35 Varken för jorden eller för
gödselhögen är det tjänligt; man kastar ut det. Den som har
öron till att höra, han höre."

15 Och till honom kom allt vad publikaner och syndare
hette för att höra honom. 2 Men fariséerna och de
skriftlärde knorrade och sade: "Denne tager emot syndare
och äter med dem." 3 Då framställde han för dem denna
liknelse; han sade: 4 "Om ibland eder finnes en man som
har hundra får, och han förlorar ett av dem, lämnar han icke
då de nittionio i öknen och går och söker efter det förlorade,
till dess han finner det? 5 Och när han har funnit det, lägger

han det på sina axlar med glädje. 6 Och när han kommer
hem, kallar han tillhopa sina vänner och grannar och säger
till dem: 'Glädjens med mig, ty jag har funnit mitt får, som
var förlorat.' 7 Jag säger eder att likaså bliver mer glädje i
himmelen över en enda syndare som gör bättring, än över
nittionio rättfärdiga som ingen bättring behöva. 8 Eller om en
kvinna har tio silverpenningar, och hon tappar bort en av
dem, tänder hon icke då upp ljus och sopar huset och söker
noga, till dess hon finner den? 9 Och när hon har funnit den,
kallar hon tillhopa sina väninnor och grannkvinnor och säger:
'Glädjens med mig, ty jag har funnit den penning som jag
hade tappat bort.' 10 Likaså, säger jag eder, bliver glädje
hos Guds änglar över en enda syndare som gör bättring.
11 Ytterligare sade han: "En man hade två söner. 12 Och
den yngre av dem sade till fadern: 'Fader, giv mig den del
av förmögenheten, som faller på min lott.' Då skiftade han
sina ägodelar mellan dem. 13 Och icke lång tid därefter lade
den yngre sonen allt sitt tillhopa och for långt bort till ett
främmande land. Där levde han i utsvävningar och förfor så
sin förmögenhet. 14 Men sedan han hade slösat bort allt,
kom en svär hungersnöd över det landet, och han begynte
lida nöd. 15 Då gick han bort och gav sig under en man
där i landet, och denne sände honom ut på sina marker för
att vakta svin. 16 Och han åstundade att få fylla sin buk
med de fröskidor som svinen åto; men ingen gav honom
något. 17 Då kom han till besinning och sade: 'Huru många
legodrängar hos min fader hava icke bröd i överflöd, medan
jag har förgås av hunger! 18 Jag vill stå upp och gå till
min fader och säga till honom: Fader, jag har syndat mot
himmelen och inför dig; 19 jag är icke mer värd att kallas din
son. Låt mig bliva såsom en av dina legodrängar.' 20 Så
stod han upp och gick till sin fader. Och medan han ännu
var långt borta, fick hans fader se honom och ömkade sig
över honom och skyndade emot honom och föll honom om
halsen och kysste honom innerligt. 21 Men sonen sade till
honom: 'Fader, jag har syndat mot himmelen och inför dig;
jag är icke mer värd att kallas din son.' 22 Då sade fadern
till sina tjänare 'Skynden eder att taga fram den yppersta
klädnaden och kläden honom i den, och sätten en ring på
hans hand och skor på hans fötter. 23 Och hämten den
gödda kalven och slakten den, så vilja vi äta och gör oss
glada. 24 Ty denne min son var död, men har fått liv igen;
han var förlorad men är återfunnen.' Och de begynte göra
sig glada. 25 Men hans äldre son var ute på marken. När
denne nu vände tillbaka och hade kommit nära huset fick
han höra spel och dans. 26 Då kallade han till sig en av
tjänarna och frågade vad detta kunde betyda. 27 Denne
svarade honom: 'Din broder har kommit hem; och då nu din
fader har fått honom välbehållen tillbaka, har han låtit slakta
den gödda kalven.' 28 Då blev han vred och ville icke gå in.
Hans fader gick då ut och talade vanligt med honom. 29 Men
han svarade och sade till sin fader: 'Se, i så många år har
jag nu tjänat dig, och aldrig har jag överträtt något ditt bud;
och lik väl har du åt mig aldrig givit ens en killing, för att jag
skulle kunna göra mig glad med mina vänner. 30 Men när
denne din son, som har förtärt dina ägodelar tillsammans
med skökor, nu har kommit tillbaka, så har du för honom låtit
slakta den gödda kalven.' 31 Då sade han till honom: 'Min
son, du är alltid hos mig, och all mitt är ditt. 32 Men nu måste
vi fröjda oss och vara glada; ty denne din broder var död,
men har fått liv igen, han var förlorad, men är återfunnen.'"

16 Han sade också till sina lärjungar: "En rik man hade en
förvaltare som hos honom blev angiven för förskingring
av hans ägodelar. 2 Då kallade han honom till sig och sade
till honom: 'Vad är det jag hör om dig? Gör räkenskap för
din förvaltning; ty du kan icke längre få vara förvaltare.' 3
Men förvaltaren sade vid sig själv: 'Vad skall jag göra, då
min herre nu tager ifrån mig förvaltningen? Gräva orkar jag
icke; att tigga blyges jag för. 4 Dock, nu vet jag vad jag
skall göra, för att man må upptaga mig i sina hus, när jag
bliver avsatt ifrån förvaltningen.' 5 Och han kallade till sig
sin herres gäldenärer, var och en särskilt. Och han frågade
den förste: 'Huru mycket är du skyldig min herre?' 6 Han
svarade: 'Hundra fat olja.' Då sade han till honom: 'Tag här
ditt skuldebrev, och sätt dig nu strax ned och skriv femtio.' 7
Sedan frågade han en annan: 'och du, huru mycket är du
skyldig?' Denne svarade: 'hundra tunnor vete.' Då sade han
till honom: 'Tag här ditt skuldebrev och skriv åttio.' 8 Och
husbonden prisade den orättrådige förvaltaren för det att
han hade handlat klokt. Ty denna tidsålders barn skicka sig
klokare mot sitt släkte än ljusets barn. (aiōn g165) 9 Och jag
säger eder: Skaffen eder vänner medelst den orättrådige
Mamons goda, för att de, när detta har tagit slut, må taga
emot eder i de eviga hyddorna. (aiōnios g166) 10 Den som
är trogen i det minsta, han är ock trogen i vad mer är, och
den som är orättrådig i det minsta, han är ock orättrådig i
vad mer är. 11 Haven I nu icke varit trogna, när det gällde
den orättrådige Mamons goda, vem vill då betro eder det
sannskyldiga goda? 12 Och haven I icke varit trogna, när
det gällde vad som tillhörde en annan, vem vill då giva
eder det som hör eder till? 13 Ingen som tjänar kan tjäna
två herrar; ty antingen kommer han då att hata den ene
och älska den andre, eller kommer han att hålla sig till den
förre och förakta den senare. I kunnen icke tjäna både Gud

och Mamon." 14 Allt detta hörde nu fariséerna, som voro
penningkära, och de drevo då gäck med honom. 15 Men
han sade till dem: "I hören till dem som göra sig rättfärdiga
inför människorna. Men Gud känner edra hjärtan; ty det
som bland människor är högt är en styggelse inför Gud.
16 Lagen och profeterna hava haft sin tid intill Johannes.
Sedan dess förkunnas evangelium om Guds rike, och var
man vill storma ditin. 17 Men snarare kunna himmel och
jord förgås, än en enda prick av lagen kan falla bort. 18
Var och en som skiljer sig från sin hustru och tager sig en
annan hustru, han begår äktenskapsbrott. Och den som
tager till hustru en kvinna som är skild från sin man, han
begår äktenskapsbrott. 19 Det var en rik man som klädde
sig i purpur och fint linne och levde var dag i glädje och
prakt. 20 Men en fattig man, vid namn Lasarus, låg vid hans
port, full av sår, 21 och åstundade att få stilla sin hunger
med vad som kunde falla ifrån den rike mannens bord. Ja,
det gick så långt att hundarna kommo och slickade hans
sår. 22 Så hände sig att den fattige dog och blev förd av
änglarna till Abrahams sköte. Också den rike dog och blev
begraven. 23 När han nu låg i dödsriket och plågades, lyfte
han upp sina ögon och fick se Abraham långt borta och
Lasarus i hans sköte. (Hadēs g86) 24 Då ropade han och sade:
'Fader Abraham, förbarma dig över mig, och sänd Lasarus
att doppa det yttersta av sitt finger i vatten och svalka min
tunga, ty jag pinas svårt i dessa lågor.' 25 Men Abraham
svarade: 'Min son kom ihåg att du, medan du levde, fick
ut ditt goda och Lasarus däremot vad ont var; nu åter får
han här hugnad, under det att du pinas. 26 Och till allt detta
kommer, att ett stort svalg är satt mellan oss och eder, för
att de som vilja begiva sig över härifrån till eder icke skola
kunna det, och för att ej heller någon därifrån skall kunna
komma över till oss." 27 Då sade han: 'Så beder jag dig då,
fader, att du sänder honom till min faders hus, 28 där jag har
fem bröder, och låter honom varna dem, så att icke också
de komma till detta pinorum.' 29 Men Abraham sade: 'De
hava Moses och profeterna; dem må de lyssna till.' 30 Han
svarade: 'Nej, fader Abraham; men om någon kommer till
dem från de döda, så skola de göra bättring.' 31 Då sade
han till honom: 'Lyssna de icke till Moses och profeterna, så
skola de icke heller låta övertyga sig, om någon uppstår från
de döda.'"

17 Och han sade till sina lärjungar: "Det är icke annat
möjligt än att förförelser måste komma, men ve den
genom vilken de komma! 2 För honom vore det bättre att
en kvarnsten hängdes om hans hals och han kastades i
havet, än att han skulle förföra en av dessa små. 3 Tagen
eder till vara! Om din broder försyndat sig, så tillrättavisa
honom; och om han då ångrar sig, så förlåt honom. 4 Ja,
om han sju gånger om dagen försyndar sig mot dig och
sju gånger kommer tillbaka till dig och säger: 'Jag ångrar
mig' så skall du förlåta honom." 5 Och apostlarna sade till
Herren: "Föröka vår tro." 6 Då sade Herren: "Om I haden
tro, vore den ock blott såsom ett senapskorn, så skullen I
kunna säga till detta mullbärsfikonträd: 'Ryck dig upp med
rötterna, och plantera dig i havet', och det skulle lyda eder.
7 Om någon bland eder har en tjänare som kör plogen eller
vaktar boskap, icke säger han väl till tjänaren, när denne
kommer hem från marken: 'Gå du nu strax till bords'? 8
Säger han icke fastmer till honom: 'Red till min måltid, och
fäst så upp din klädnad och betjäna mig, medan jag äter och
dricker; sedan må du själv äta och dricka'? 9 Icke tackar
han väl tjänaren för att denne gjorde det som blev honom
befallt? 10 Sammalunda, när I haven gjort allt som har blivit
eder befallt, då skolen I säga: 'Vi äro blott ringa tjänare:
vi hava endast gjort vad vi voro pliktiga att göra.'" 11 Då
han nu var stadd på sin färd till Jerusalem, tog han vägen
mellan Samarien och Galileen. 12 Och när han kom in i en
by, möttes han av tio spetälska män. Dessa stannade på
avstånd 13 och ropade och sade: "Jesus, Mästare, förbarma
dig över oss." 14 När han fick se dem, sade han till dem:
"Gån och visen eder för prästerna." Och medan de voro på
väg dit, blevo de rena. 15 Och en av dem vände tillbaka, när
han såg att han hade blivit botad, och prisade Gud med
hög röst 16 och föll ned på mitt ansikte för Jesu fötter och
tackade honom. Och denne var en samarit. 17 Då svarade
Jesus och sade: "Blevo icke alla tio gjorda rena? Var äro
de nio? 18 Fanns då ibland dem ingen som vände tillbaka
för att prisa Gud, utom denne främling?" 19 Och han sade
till honom: "Stå upp och gå dina färde. Din tro har frälst
dig." 20 Och då han blev tillfrågad av fariséerna när Guds
rike skulle komma, svarade han dem och sade: "Guds rike
kommer icke på sådant sätt att det kan förnimmas med
ögonen, 21 ej heller skall man kunna säga: 'Se här är det',
eller: 'Där är det.' Ty se, Guds rike är invärtes i eder." 22
Och han sade till lärjungarna: "Den tid skall komma, då I
gärna skullen vilja se en av Människosonens dagar, men I
skolen icke få det. 23 Väl skall man då säga till eder: 'Se
där är han', eller: 'Se här är han'; men gån icke dit, och
löpen icke därefter. 24 Ty såsom ljungelden, när den ljungar
fram, lyser från himmelens ena ända till den andra, så skall
det vara med Människosonen på hand dag. 25 Men först
måste han lida mycket och bliva förkastad av detta släkte.
26 Och såsom det skedde på Noas tid, så skall det ock ske i

Människosonens dagar: 27 människorna åto och drucko,
män togo sig hustrur, och hustrur gåvos åt män, ända till den
dag då Noa gick in i arken; då kom floden och förgjorde dem
allasammans. 28 Likaledes, såsom det skedde på Lots tid:
människorna åto och drucko, köpte och sålde, planterade
och byggde, 29 men på den dag då Lot gick ut från Sodom
regnade eld och svavel ned från himmelen och förgjorde
dem allasammans, 30 alldeles på samma sätt skall det ske
den dag då Människosonen uppenbaras. 31 Den som den
dagen är på taket och har sitt bohag inne i huset, han må
icke stiga ned för att hämta det; ej heller må den som är ute
på marken vända tillbaka. 32 Kommen ihåg Lots hustru. 33
Den som står efter att vinna sitt liv, han skall mista det; men
den som mister det, han skall rädda det. 34 Jag säger eder:
Den natten skola två ligga i samma säng; den ene skall bliva
upptagen, den andre skall lämnas kvar. 35 Två kvinnor skola
mala tillhopa; den ena skall bliva upptagen, den andra skall
lämnas kvar." 37 Då frågade de honom: "Var då, Herre?"
Han svarade dem: "Där den döda kroppen är, dit skola ock
rovfåglarna församla sig."

18 Och han framställde för dem en liknelse, för att lära
dem att de alltid borde bedja, utan att förtröttas. 2 Han
sade: "I en stad fanns en domare som icke fruktade Gud
och ej heller hade försyn för någon människa. 3 I samma
stad fanns ock en änka som åter och åter kom till honom
och sade: 'Skaffa mig rätt av min motpart.' 4 Till en tid ville
han icke. Men omsider sade han vid sig själv: 'Det må nu
vara, att jag icke fruktar Gud och ej heller har försyn för
någon människa; 5 likväl, eftersom denna änka är mig så
besvärlig, vill jag ändå skaffa henne rätt, för att hon icke med
sina ideliga besök skall alldeles pina ut mig.'" 6 Och Herren
tillade: "Hören vad den orättfärdige domaren här säger. 7
Skulle då Gud icke skaffa rätt åt sina utvalda, som ropa till
honom dag och natt, och skulle han icke hava tålamod med
dem? 8 Jag säger eder: Han skall snart skaffa dem rätt.
Men skall väl Människosonen, när han kommer, finna tro här
på jorden?" 9 Ytterligare framställde han denna liknelse för
somliga som förtröstade på sig själva och menade sig vara
rättfärdiga, under det att de föraktade andra: 10 "Två män
gingo upp i helgedomen för att bedja; den ene var en farisé
och den andre en publikan. 11 Fariséen trädde fram och bad
så för sig själv: 'Jag tackar dig, Gud, för att jag icke är såsom
andra människor, rövare, orättrådiga, äktenskapsbrytare,
ej heller såsom denne publikan. 12 Jag fastar två gånger i
veckan; jag giver tionde av allt vad jag förvärvar.' 13 Men
publikanen stod långt borta och ville icke ens lyfta sina ögon
upp mot himmelen, utan slog sig för sitt bröst och sade:
'Gud, misskunda dig över mig syndare.' -- 14 Jag säger eder:
Denne gick hem igen rättfärdig mer an den andre. Ty var
och en som upphöjer sig, han skall bliva förödmjukad, men
den som ödmjukar sig, han skall bliva upphöjd." 15 Man bar
fram till honom också späda barn, för att han skulle röra vid
dem; men när hans lärjungar sågo detta, visade de bort
dem. 16 Då kallade Jesus barnen till sig, i det han sade:
"Låten barnen komma till mig, och förmenen dem det icke; ty
Guds rike hör sådana till. 17 Sannerligen säger jag eder:
Den som icke tager emot Guds rike såsom ett barn, han
kommer aldrig ditin." 18 Och en överhetsperson frågade
honom och sade: "Gode Mästare, vad skall jag göra för att få
evigt liv till arvedel?" (aiōnios g166) 19 Jesus sade till honom:
"Varför kallar du mig god? Ingen är god utom Gud allena. 20
Buden känner du: 'Du skall icke begå äktenskapsbrott', 'Du
skall icke dräpa', 'Du skall icke stjäla', 'Du skall icke bära
falskt vittnesbörd', 'Hedra din fader och din moder.'" 21 Då
svarade han: "Allt detta har jag hållit från min ungdom." 22
När Jesus hörde detta, sade han till honom: "Ett återstår dig
ännu: sälj allt vad du äger och dela ut åt de fattiga; då skall
du få en skatt i himmelen. Och kom sedan och följ mig."
23 Men när han hörde detta, blev han djupt bedrövad, ty
han var mycket rik. 24 Då nu Jesus såg huru det var med
honom, sade han: "Huru svårt är det icke för dem som hava
penningar att komma in i Guds rike! 25 Ja, det är lättare för
en kamel att komma in genom ett nålsöga, än för den som
är rik att komma in i Guds rike." 26 Då sade de som hörde
detta: "Vem kan då bliva frälst?" 27 Men han svarade: "Vad
som är omöjligt för människor, det är möjligt för Gud." 28
Då sade Petrus: "Se, vi hava övergivit allt som var vårt och
hava följt dig." 29 Han svarade dem: "Sannerligen säger
jag eder: Ingen som för Guds rikes skull har övergivit hus,
eller hustru, eller bröder, eller föräldrar eller barn, 30 ingen
sådan finnes, som icke skall mångfaldigt igen redan här i
tiden, och i den tillkommande tidsåldern evigt liv." (aiōn g165,
aiōnios g166) 31 Och han tog till sig de tolv och sade till dem:
"Se, vi gå nu upp till Jerusalem, och allt skall fullbordas,
som genom profeterna är skrivet om Människosonen. 32
Ty han skall bliva överlämnad åt hedningarna och bliva
begabbad och skymfad och bespottad, 33 och de skola
gissla honom och döda honom; men på tredje dagen skall
han uppstå igen." 34 Och de förstodo intet härav; ja, detta
som han talade var dem så fördolt, att de icke fattade vad
som sades. 35 Då han nu nalkades Jeriko, hände sig att en
blind man satt vid vägen och tiggde. 36 När denne hörde
en hop människor gå där fram, frågade han vad det var.
37 Och man omtalade för honom att det var Jesus från

Nasaret som kom på vägen. 38 Då ropade han och sade:
"Jesus, Davids son, förbarma dig över mig." 39 Och de som
gingo framför tillsade honom strängeligen att han skulle tiga;
men han ropade ännu mycket mer: "Davids son, förbarma
dig över mig." 40 Då stannade Jesus och bjöd att mannen
skulle ledas fram till honom. Och när han hade kommit fram,
frågade han honom: 41 "Vad vill du att jag skall göra dig?"
Han svarade: "Herre, låt mig få min syn." 42 Jesus sade till
honom: "Hav din syn; din tro har hjälpt dig." 43 Och strax fick
han sin syn och följde honom och prisade Gud. Och allt
folket som såg detta lovade Gud.

19 Och han kom in i Jeriko och gick fram genom staden. 2
Där fanns en man, vid namn Sackeus, som var förman
för publikanerna och en rik man. 3 Denne ville gärna veta
vem som var Jesus och ville se honom, men han kunde
det icke för folkets skull, ty han var liten till växten. 4 Då
skyndade han i förväg och steg upp i ett mullbärsfikonträd
för att få se honom, ty han skulle komma den vägen fram.
5 När Jesus nu kom till det stället, såg han upp och sade
till honom: "Sackeus, skynda dig ned, ty i dag måste jag
gästa i ditt hus." 6 Och han skyndade sig ned och tog emot
honom med glädje. 7 Men alla som sågo det knorrade och
sade: "Han har gått in för att gästa hos en syndare." 8 Men
Sackeus trädde fram och sade till Herren: "Herre, hälften av
mina ägodelar giver jag nu åt de fattiga; och om jag har
utkrävt för mycket av någon, så giver jag fyradubbelt igen. 9
Och Jesus sade om honom: "I dag har frälsning vederfarits
detta hus, eftersom också han är en Abrahams son. 10 Ty
Människosonen har kommit för att uppsöka och frälsa det
som var förlorat." 11 Medan de hörde härpå, framställde han
ytterligare en liknelse, eftersom han var nära Jerusalem och
de nu menade att Guds rike strax skulle uppenbaras. 12 Han
sade alltså: "En man av förnämlig släkt tänkte fara bort till ett
avlägset land för att utverka åt sig konungslig värdighet;
sedan skulle han komma tillbaka. 13 Och han kallade till
sig tio sin tjänare och gav dem tio pund och sade till dem:
'Förvalten dessa, till dess jag kommer tillbaka.' 14 Men hans
landsmän hatade honom och sände, efter hans avfärd, åstad
en beskickning och läto säga: 'Vi vilja icke att denne skall
bliva konung över oss." 15 När han sedan kom tillbaka, efter
att hava utverkat åt sig den konungsliga värdigheten, lät han
kalla till sig de tjänare åt vilka han hade givit penningarna, ty
han ville veta vad var och en genom sin förvaltning hade
förvärvat. 16 Då kom den förste fram och sade: 'Herre, ditt
pund har givit i vinst tio pund.' 17 Han svarade honom: 'Rätt
så, du gode tjänare! Eftersom du har varit trogen i en mycket
ringa sak, skall du få makt och myndighet över tio städer.'
18 Därefter kom den andre i ordningen och sade: 'Herre,
ditt pund har avkastat fem pund.' 19 Då sade han jämväl
till denne: 'Så vare ock du satt över fem städer.' 20 Och
den siste kom fram och sade: 'Herre, se här är ditt pund;
jag har haft det förvarat i en duk. 21 Ty jag fruktade för dig,
eftersom du är en sträng man; du vill taga upp vad du icke
har lagt ned, och skörda vad du icke har sått.' 22 Han sade
till honom: 'Efter dina egna ord vill jag döma dig, du onde
tjänare. Du visste alltså att jag är en sträng man, som vill
taga upp vad jag icke har lagt ned, och skörda vad jag icke
har sått? 23 Varför satte du då icke in mina penningar i en
bank? Då hade jag, när jag kom hem, fått uppbära dem med
ränta.' 24 Och han sade till dem som stodo vid hans sida:
'Tagen ifrån honom hans pund, och given det åt den som
har de tio punden.' 25 De sade till honom: 'Herre, han har ju
redan tio pund.' 26 Han svarade: 'Jag säger eder: Var och en
som har, åt honom skall varda givet; men den som icke har,
från honom skall tagas också det han har. 27 Men dessa
mina ovänner, som icke ville hava mig till konung över sig,
fören dem hit huggen ned dem här inför mig." 28 Sedan
Jesus hade sagt detta, gick han framför de andra upp mot
Jerusalem. 29 När han då nalkades Betfage och Betania,
vid det berg som kallas Oljeberget, sände han åstad två av
lärjungarna 30 och sade: "Gån in i byn som ligger här mitt
framför. Och när I kommen ditin, skolen I finna en åsnefåle
stå där bunden, som ingen människa någonsin har suttit
på, lösen den och fören den hit. 31 Och om någon frågar
eder varför I lösen den skolen I svara så: 'Herren behöver
den.'" 32 Och de som hade blivit utsända gingo åstad och
funno det så som han hade sagt dem. 33 Och när de löste
fålen, frågade ägaren dem: "Varför lösen I fålen?" 34 De
svarade: "Herren behöver den." 35 Och de förde fålen till
Jesus och lade sina mantlar på den och läto Jesus sätta sig
därovanpå. 36 Och där han färdades fram bredde de ut sina
mantlar under honom på vägen. 37 Och då han var nära
foten av Oljeberget, begynte hela lärjungaskaran i sin glädje
att med hög röst lova Gud för alla de kraftgärningar som
de hade sett; 38 och de sade: "Välsignad vare han som
kommer, konungen, i Herrens namn. Frid vare i himmelen
och ära i höjden!" 39 Och några fariséer som voro med i
folkhopen sade till honom: "Mästare, förbjud dina lärjungar
att ropa så." 40 Men han svarade och sade: "Jag säger eder:
Om dessa tiga, skola stenarna ropa." 41 Då han nu kom
närmare och fick se staden, begynte han gråta över den 42
och sade: "O att du i dag hade insett, också du, vad din
frid tillhör! Men nu är det fördolt för dina ögon. 43 Ty den
tid skall komma över dig, då dina fiender skola omgiva dig

med belägringsvall och innesluta dig och tränga dig på alla
sidor. 44 Och de skola slå ned dig till jorden, tillika med
dina barn, som äro i dig, och skola icke lämna kvar i dig
sten på sten, därför att du icke aktade på den tid då du var
sökt." 45 Och han gick in i helgedomen och begynte driva ut
dem som sålde därinne; 46 och han sade till dem: "Det är
skrivet: 'Och mitt hus skall vara ett bönehus.' Men I haven
gjort det till en rövarkula." 47 Och han undervisade var dag i
helgedomen. Och översteprästerna och de skriftlärde och
folkets förnämste män sökte efter tillfälle att förgöra honom;
48 men de kunde icke finna någon utväg därtill, ty allt folket
höll sig till honom och hörde honom.

20 Och en dag, då han undervisade folket i helgedomen
och förkunnade evangelium, trädde översteprästerna
och de skriftlärde, tillika med de äldste, fram 2 och talade
till honom och sade: "Säg oss, med vad myndighet gör du
detta? Och vem är det som har rivit dig sådan myndighet?"
3 Han svarade och sade till dem: "Också jag vill ställa en
fråga till eder; svaren mig på den. 4 Johannes' döpelse, var
den från himmelen eller från människor?" 5 Då överlade de
med varandra och sade: "Om vi svara: 'Från himmelen' så
frågar han: 'Varför trodden I honom då icke?' 6 Men om
vi svara: 'Från människor', då kommer allt folket att stena
oss, ty de äro förvissade om att Johannes var en profet."
7 De svarade alltså att de icke visste varifrån den var. 8
Då sade Jesus till dem: "Så säger icke heller jag eder med
vad myndighet jag gör detta." 9 Och han framställde för
folket denna liknelse: "En man planterade en vingård och
lejde ut den åt vingårdsmän och för utrikes för lång tid. 10
När sedan rätta tiden var inne, sände han en tjänare till
vingårdsmännen, för att de åt denne skulle lämna någon del
av vingårdens frukt. Men vingårdsmännen misshandlade
honom och läto honom gå tomhänt bort. 11 Ytterligare sände
han en annan tjänare. Också honom misshandlade och
skymfade de och läto honom gå tomhänt bort. 12 Ytterligare
sände han en tredje. Men också denne slogo de blodig och
drevo bort honom. 13 Då sade vingårdens herre: 'Vad skall
jag göra? Jo, jag vill sända min älskade son; för honom skola
de väl ändå hava försyn.' 14 Men när vingårdsmannen fingo
se honom, överlade de med varandra och sade: 'Denne är
arvingen; låt oss dräpa honom, för att arvet må bliva vårt.' 15
Och de förde honom ut ur vingården och dräpte honom.
"Vad skall nu vingårdens herre göra med dem? 16 Jo, han
skall komma och förgöra de vingårdsmännen och lämna
vingården åt andra." När de hörde detta, sade de: "Bort det!"
17 Då såg han på dem och sade: "Vad betyder då detta
skriftens ord: 'Den sten som byggningsmännen förkastade,
den har blivit en hörnsten'? 18 Var och en som faller på den
stenen, han skall bliva krossad; men den som stenen faller
på, honom skall den söndersmula." 19 Och de skriftlärde
och översteprästerna hade gärna velat i samma stund gripa
honom, men de fruktade för folket. Ty de förstodo att det
var om dem som han hade talat i denna liknelse. 20 Och
de vaktade på honom och sände ut några som försåtligen
skulle låtsa sig vara rättsinniga män, för att dessa skulle
fånga honom genom något hans ord, så att de skulle kunna
överlämna honom åt överheten, i landshövdingens våld. 21
Dessa frågade honom och sade: "Mästare, vi veta att du
talar och undervisar rätt och icke har anseende till personen,
utan lär om Guds väg vad sant är. 22 Är det lovligt för oss
att giva kejsaren skatt, eller är det icke lovligt?" 23 Men
han märkte deras illfundighet och sade till dem: 24 "Låten
mig se en penning. Vems bild och överskrift bär den?" De
svarade: "Kejsarens." 25 Då sade han till dem: "Given alltså
kejsaren vad kejsaren tillhör, och Gud vad Gud tillhör." 26
Och de förmådde icke fånga honom genom något hans
ord inför folket, utan förundrade sig över hans svar och
tego. 27 Därefter trädde några sadducéer fram och ville
påstå att det icke gives någon uppståndelse. Dessa frågade
honom 28 och sade: "Mästare, Moses har givit oss den
föreskriften, att om någon har en broder som är gift, men dör
barnlös, så skall han taga sin broders hustru till akta och
skaffa avkomma åt sin broder. 29 Nu voro här sju bröder.
Den förste tog sig en hustru, men dog barnlös. 30 Då tog
den andre i ordningen henne 31 och därefter den tredje;
sammalunda alla sju. Men de dogo alla, utan att någon av
dem lämnade barn efter sig. 32 Slutligen dog ock hustrun.
33 Vilken av dem skall då vid uppståndelsen få kvinnan till
hustru? De hade ju alla sju tagit henne till hustru." 34 Jesus
svarade dem: "Med den nuvarande tidsålderns barn är det
så, att män taga sig hustrur, och hustrur givas åt män; (aiōn
g165) 35 men de som bliva aktade värdiga att få del i den nya
tidsåldern och i uppståndelsen från de döda, med dem är
det så, att varken män tag sig hustrur, eller hustrur givas
män. (aiōn g165) 36 De kunna ju ej heller mer dö ty de äro
lika änglarna och äro, Guds söner, eftersom de hava blivit
delaktiga av uppståndelsen. 37 Men att de döda uppstå, det
har ock Moses, på det ställe där det talas om törnbusken,
givit till känna, när han kallar Herren 'Abrahams Gud och
Isaks Gud och Jakobs Gud'; 38 Och han är en Gud icke
för döda, utan för levande, ty för honom leva alla." 39 Då
svarade några av de skriftlärde och sade: "Mästare, du har
talat rätt." 40 De dristade sig nämligen icke att vidare ställa
någon fråga på honom. 41 Men han sade till dem: "Huru kan

man säga att Messias är Davids son? 42 David själv säger
ju i Psalmernas bok: Herren sade till min herre: Sätt dig på
min högra sida, 43 till dess jag har lagt dina fiender dig till en
fotapall.' 44 David kallar honom alltså 'herre'; huru kan han
då vara hans son?" 45 Och han sade till sina lärjungar, så att
allt folket hörde det: 46 "Tagen eder till vara för de skriftlärde,
som gärna gå omkring i fotsida kläder och gärna vilja bliva
hälsade på torgen och gärna sitta främst i synagogorna och
på de främsta platserna vid gästabuden -- 47 detta under
det att de utsuga änkors hus, medan de för syns skull hålla
långa baner. Del skola få en dess hårdare dom."

21 Och när han såg upp, fick han se huru de rika lade
ned sina gåvor i offerkistorna. 2 Därvid fick han ock se
huru en fattig änka lade ned två skärvar. 3 Då sade han:
"Sannerligen säger jag eder: Denna fattiga änka lade dit mer
än alla de andra. 4 Ty det var av sitt överflöd som alla dessa
lade ned något bland gåvorna, men hon lade dit av sitt
armod allt vad hon hade i sin ägo." 5 Och då några talade
om helgedomen, huru den var uppförd av härliga stenar och
prydd med helgedomsskänker, sade han: 6 "Dagar skola
komma, då av allt detta som I nu sen icke skall lämnas
sten på sten, utan allt skall bliva nedbrutet." 7 Då frågade
de honom och sade: "Mästare, när skall detta ske? Och
vad bliver tecknet till att tiden är inne, då detta kommer att
ske?" 8 Han svarade: "Sen till, att I icke bliven förvillade. Ty
många skola komma under mitt namn och säga: 'Det är jag'
och: 'Tiden är nära'. Men följen dem icke. 9 Och när I fån
höra krigslarm och upprorslarm, så bliven icke förfärade;
ty sådant måste först komma, men därmed är icke strax
änden inne." 10 Därefter sade han till dem: "Folk skall resa
sig upp mot folk och rike mot rike; 11 och det skall bliva
stora jordbävningar, så ock hungersnöd och farsoter på den
ena orten efter den andra, och skräcksyner skola visa sig
och stora tecken på himmelen. 12 Men före allt detta skall
man gripa eder, man skall förfölja eder och draga eder inför
synagogorna och sätta eder i fängelse och föra eder fram
inför konungar och landshövdingar, för mitt namns skull. 13
Så skolen I få tillfälle att frambära vittnesbörd. 14 Märken
därför noga att I icke förut mån göra eder bekymmer för
huru I skolen försvara eder. 15 Ty jag skall giva eder sådana
ord och sådan vishet, att ingen av edra vedersakare skall
kunna stå emot eller säga något emot. 16 I skolen bliva
förrådda till och med av föräldrar och bröder och fränder
och vänner; och somliga av eder skall man döda. 17 Och I
skolen bliva hatade av alla för mitt namns skull. 18 Men
icke ett hår på edra huvuden skall gå förlorat. 19 Genom
att vara ståndaktiga skolen I vinna edra själar. 20 Men när
I fån se Jerusalem omringas av krigshärar, då skolen I
veta att dess ödeläggelse är nära. 21 Då må de som äro i
Judeen fly bort till bergen, och de som äro inne i staden
må draga ut därifrån och de som äro ute på landsbygden
må icke gå ditin. 22 Ty detta är en hämndens tid, då allt
som är skrivet skall uppfyllas. 23 Ve dem som äro havande,
eller som giva di på den tiden! Ty stor nöd skall då komma
i landet, och en vredesdom över detta folk. 24 Och de
skola falla för svärdsegg och bliva bortförda i fångenskap till
allahanda hednafolk; och Jerusalem skall bliva förtrampat av
hedningarna, till dess att hedningarnas tider äro fullbordade.
25 Och tecken skola ske i solen och månen och i stjärnorna,
och på jorden skall ångest komma över folken, och de skola
stå rådlösa vid havets och vågornas dån, 26 då nu människor
uppgiva andan av förskräckelse och ängslan för det som
skall övergå världen; ty himmelens makter skola bäva. 27
Och då skall man få se 'Människosonen komma i en sky',
med stor makt och härlighet. 28 Men när detta begynner
ske, då mån I resa eder upp och upplyfta edra huvuden, ty
då nalkas eder förlossning." 29 Och han framställde för dem
en liknelse: "Sen på fikonträdet och på alla andra träd. 30
När I fån se att de skjuta knopp, då veten I av eder själva att
sommaren redan är nära. 31 Likaså, när I sen detta ske, då
kunnen I ock veta att Guds rike är nära. 32 Sannerligen
säger jag eder: Detta släkte skall icke förgås, förrän allt detta
sker. 33 Himmel och jord skola förgås, men mina ord skola
aldrig förgås. 34 Men tagen eder till vara för att låta edra
hjärtan förtyngas av omåttlighet och dryckenskap och timliga
omsorger, så att den dagen kommer på eder oförtänkt; 35 ty
såsom en snara skall den komma över hela jordens alla
inbyggare. 36 Men vaken alltjämt, och bedjen att I mån
kunna undfly allt detta som skall komma, och kunna bestå
inför Människosonen." 37 Och han undervisade om dagarna
i helgedomen, men om aftnarna gick han ut till det berg som
kallas Oljeberget och stannade där över natten. 38 Och allt
folket kom bittida om morgonen till honom i helgedomen för
att höra honom.

22 Det osyrade brödets högtid, som ock kallas påsk, var
nu nära. 2 Och översteprästerna och de skriftlärde
sökte efter tillfälle att röja honom ur vägen. De fruktade
nämligen för folket. 3 Men Satan for in i Judas, som kallades
Iskariot, och som var en av de tolv. 4 Denne gick bort
och talade med översteprästerna och befälhavarna för
tempelvakten om huru han skulle överlämna honom åt
dem. 5 Då blevo de glada och förklarade sig villiga att
giva honom en summa penningar. 6 Och han gick in på
deras anbud och sökte sedan efter lägligt tillfälle att förråda

honom åt dem, utan att någon folkskockning uppstod. 7
Så kom nu den dag i det osyrad brödets högtid, då man
skulle slakta påskalammet. 8 Då sände han åstad Petrus
och Johannes och sade: "Gån åstad och reden till åt oss, så
att vi kunna äta påskalammet." 9 De frågade honom: Var
vill du att vi skola reda till det?" 10 Han svarade dem: När
I kommen in i staden, skolen I möta en man som bär en
kruka vatten. Följen honom till det hus där han går in. 11
Och sägen till husbonden i det huset: 'Mästaren frågar dig:
Var finnes härbärget där jag skall äta påskalammet med
mina lärjungar?' 12 Då skall han visa eder en stor sal i övre
våningen, ordnad för måltid; reden till där." 13 Och de gingo
åstad och funno det så som han hade sagt dem; och de
redde till påskalammet. 14 Och när stunden var inne, lade
han sig till bords, och apostlarna med honom. 15 Och han
sade till dem: "Jag har högeligen åstundat att äta detta
påskalamm med eder, förrän mitt lidande begynner; 16 ty jag
säger eder att jag icke mer skall fira denna högtid, förrän den
kommer till fullbordan i Guds rike." 17 Och han lät giva sig en
kalk och tackade Gud och sade: "Tagen detta och delen eder
emellan; 18 ty jag säger eder att jag härefter icke, förrän
Guds rike kommer, skall dricka av det som kommer från
vinträd." 19 Sedan tog han ett bröd och tackade Gud och
bröt det och gav åt dem och sade: "Detta är min lekamen,
som varder utgiven för eder. Gören detta till min åminnelse."
20 Sammalunda tog han ock kalken, efter måltiden, och
sade: "Denna kalk är det nya förbundet, i mitt blod, som
varder utgjutet för eder. 21 Men se, den som förråder mig,
hans hand är med mig på bordet. 22 Ty Människosonen
skall gå bort, såsom förut är bestämt; men ve den människa
genom vilken han bliver förrådd!" 23 Och de begynte tala
med varandra om vilken av dem det väl kunde vara som
skulle göra detta. 24 En tvist uppstod ock mellan dem om
vilken av dem som skulle räknas för den störste. 25 Då sade
han till dem: "Konungarna uppträda mot sina folk såsom
härskare, och de som hava myndighet över folken låta kalla
sig 'nådige herrar'. 26 Men så är det icke med eder; utan
den som är störst bland eder, han vare såsom den yngste,
och den som är den förnämste, han vare såsom en tjänare.
27 Ty vilken är större: den som ligger till bords eller den som
tjänar? Är det icke den som ligger till bords? Och likväl är jag
här ibland eder såsom en tjänare. -- 28 Men I ären de som
hava förblivit hos mig i mina prövningar; 29 och såsom min
Fader har överlåtit konungslig makt åt mig, så överlåter jag
likadan makt åt eder, 30 så att I skolen få äta och dricka
vid mitt bord i mitt rike och sitta på troner såsom domare
över Israels tolv släkter. 31 Simon, Simon! Se, Satan har
begärt att få eder i sitt våld, för att kunna sålla eder såsom
vete; 32 men jag har bett för dig, att din tro icke må bliva
om intet. Och när du en gång har omvänt dig, så styrk dina
bröder." 33 Då sade han till honom: "Herre, jag är redo att
med dig både gå i fängelse och gå i döden." 34 Men han
svarade: "Jag säger dig, Petrus: I dag skall icke hanen gala,
förrän du tre gånger har förnekat mig och sagt att du icke
känner mig." 35 Ytterligare sade han till dem: "När jag sände
eder åstad utan penningpung, utan ränsel, utan skor, icke
fattades eder då något?" De svarade: "Intet." 36 Då sade
han till dem: "Nu åter må den som har en penningpung
taga den med sig, och den som har en ränsel, han göre
sammalunda; och den som icke har något svärd, han sälje
sin mantel och köpe sig ett sådant. 37 Ty jag säger eder att
på mig måste fullbordas detta skriftens ord: 'Han blev räknad
bland ogärningsmän'. Ja, det som är förutsagt om mig, det
går nu i fullbordan" 38 Då sade de: "Herre, se här äro två
svärd." Han svarade dem: "Det är nog." 39 Och han gick ut
och begav sig till Oljeberget, såsom hans sed var; och hans
lärjungar följde honom. 40 Men när han hade kommit till
platsen, sade han till dem: "Bedjen att I icke mån komma i
frestelse." 41 Sedan gick han bort ifrån dem, vid pass ett
stenkast, och föll ned på sina knän och bad 42 och sade:
"Fader, om det är din vilja, så tag denna kalk ifrån mig. Dock,
ske icke min vilja, utan din." 43 Då visade sig för honom
en ängel från himmelen, som styrkte honom. 44 Men han
hade kommit i svår ångest och bad allt ivrigare, och hans
svett blev såsom blodsdroppar, som föllo ned på jorden.
45 När han sedan stod upp från bönen och kom tillbaka till
lärjungarna, fann han dem insomnade av bedrövelse. 46 Då
sade han till dem: "Varför soven I? Stån upp, och bedjen att
I icke mån komma i frestelse." 47 Och se, medan han ännu
talade, kom en folkskara; och en av de tolv, den som hette
Judas, gick framför dem. Och han trädde fram till Jesus för
att kyssa honom. 48 Men Jesus sade till honom: "Judas,
förråder du Människosonen med en kyss?" 49 Då nu de
som voro med Jesus sågo vad som var på färde, frågade
de: "Herre, skola vi hugga till med svärd?" 50 Och en av
dem högg till översteprästens tjänare och högg så av honom
högra örat. 51 Då svarade Jesus och sade: "Låten det gå så
långt." Och han rörde vid hans öra och helade honom. 52
Sedan sade Jesus till dem som hade kommit emot honom,
till översteprästerna och befälhavarna för tempelvakten och
de äldste: "Såsom mot en rövare haven I gått ut med svärd
och stavar. 53 Fastän jag var dag har varit med eder i
helgedomen, haven I icke sträckt ut edra händer emot mig
men detta är eder stund, och nu råder mörkrets makt." 54 Så

grepo de honom och förde honom åstad in i överstepräst ens
hus. Och Petrus följde efter på avstånd. 55 Och de tände
upp en eld mitt på gården och satte sig där tillsammans,
och Petrus satte sig ibland dem. 56 Men en tjänstekvinna,
som fick se honom, där han satt vid elden fäste ögonen på
honom och sade: "Också denne var med honom. 57 Men
han nekade och sade: "Kvinna, jag känner honom icke."
58 Kort därefter fick en annan, en av mannen, se honom
och sade: "Också du är en av dem." Men Petrus svarade:
"Nej, det är jag icke." 59 Vid pass en timme därefter kom en
annan som bedyrade och sade: "Förvisso var också denne
med honom; han är ju ock en galilé." 60 Då svarade Petrus:
"Jag förstår icke vad du menar." Och i detsamma, medan
han ännu talade, gol hanen. 61 Då vände Herren sig om
och såg på Petrus; och Petrus kom då ihåg Herrens ord,
huru han hade sagt till honom: "Förrän hanen i dag har galit,
skall du tre gånger förneka mig." 62 Och han gick ut och
grät bitterligen. 63 Och de män som höllo Jesus fången
begabbade honom och misshandlade honom. 64 De höljde
över honom och frågade honom och sade: "Profetera: vem
var det som slog dig?" 65 Många andra smädliga ord talade
de ock mot honom. 66 Men när det blev dag, församlade sig
folkets äldste, överstepräster och skriftlärde, och läto föra
honom inför sitt Stora råd 67 och sade: "Är du Messias, så
säg oss det." Men han svarade dem: "Om jag säger eder
det, så tron I det icke. 68 Och om jag frågar, så svaren I icke.
69 Men härefter skall Människosonen sitta på den gudomliga
Maktens högra sida." 70 Då sade de alla: "Så är du då Guds
Son?" Han svarade dem: "I sägen det själva, att jag är det."
71 Då sade de: "Vad behöva vi mer något vittnesbörd? Vi
hava ju själva nu hört det av hans egen mun."

23 Och de stodo upp, hela hopen, och förde honom till
Pilatus. 2 Där begynte de anklaga honom och sade:
"Vi hava funnit att denne man förleder vårt folk och vill
förhindra att man giver kejsaren skatt, och att han säger
sig vara Messias, en konung." 3 Då frågade Pilatus honom
och sade: Är du judarnas konung?" Han svarade honom
och sade: "Du säger det själv." 4 Men Pilatus sade till
översteprästerna och till folket: "Jag finner intet brottsligt hos
denne man." 5 Då blevo de ännu ivrigare och sade: "Han
uppviglar med sin lära folket i hela Judeen, allt ifrån Galileen
och ända hit." 6 När Pilatus hörde detta, frågade han om
mannen var från Galileen. 7 Och då han fick veta att han var
från det land som lydde under Herodes' välde, sände han
honom bort till Herodes, som under dessa dalar också var i
Jerusalem. 8 När Herodes fick se Jesus, blev han mycket
glad, ty han hade sedan lång tid velat se honom; han hade
nämligen hört talas om honom, och han hoppades nu att
få se honom göra något tecken. 9 Men fastän han ställde
ganska många frågor på Jesus, svarade denne honom
intet. 10 Och översteprästerna och de skriftlärde stodo där
och anklagade honom häftigt. 11 Men Herodes och hans
krigsfolk bemötte honom med förakt och begabbade honom;
och sedan de hade satt på honom en lysande klädnad,
sände de honom tillbaka till Pilatus. 12 Och Herodes och
Pilatus blevo den dagen vänner med varandra; Förut hade
nämligen dem emellan rått ovänskap. 13 Sedan kallade
Pilatus tillhopa översteprästerna och rådsherrarna och folket
14 och sade till dem: "I haven fört till mig denne man och
sagt att han förleder folket; och jag har nu i eder närvaro
anställt rannsakning med honom, men icke funnit honom
skyldig till något av det som I anklagen honom för. 15 Och ej
heller Herodes har funnit honom skyldig; han har ju sänt
honom tillbaka till oss. I sen alltså att denne icke har gjort
något som förtjänar döden. 16 Därför vill jag giva honom lös,
medan jag har tuktat honom." 18 Då skriade hela hopen
och sade: "Hav bort denne, och giv oss Barabbas lös." 19
(Denne man hade blivit kastad i fängelse på grund av ett
upplopp, som hade ägt rum i staden, och för ett dråps skull.)
20 Åter talade Pilatus till dem, ty han önskade att kunna
giva Jesus lös. 21 Men de ropade emot honom: "Korsfäst,
korsfäst honom!" 22 Då talade han till dem för tredje gången
och frågade: "Vad ont har denne då gjort? Jag har icke
funnit honom skyldig till något som förtjänar döden Därför vill
jag giva honom lös, sedan jag har tuktat honom." 23 Men
de lågo över honom med höga rop och begärde att han
skulle låta korsfästa honom; och deras rop blevo honom
övermäktiga. 24 Då dömde Pilatus att så skulle ske, som
de begärde. 25 Och han lösgav den man de begärde, den
som hade blivit kastad i fängelse för upplopp och dråp; men
Jesus utlämnade han, för att med honom skulle ske efter
deras vilja. 26 När de sedan förde bort honom, fingo de
fatt en man, Simon från Cyrene, som kom utifrån marken;
på honom lade de korset, för att han skulle bära det efter
Jesus. 27 Men en stor hop folk följde med honom, bland
dem också kvinnor som jämrade sig och gräto över honom.
28 Då vände Jesus sig om till dem och sade: "I Jerusalems
döttrar, gråten icke över mig, utan gråten över eder själva
och över edra barn. 29 Ty se, den tid skall komma, då man
skall säga: 'Saliga äro de ofruktsamma, de moderliv som
icke hava fött barn, och de bröst som icke hava givit di.' 30
Då skall man begynna säga till: bergen: 'Fallen över oss',
och till höjderna: 'Skylen oss.' 31 Ty om han gör så med
det friska trädet, vad skall icke då ske med det torra!" 32

Jämväl två andra, två ogärningsmän, fördes ut för att avlivas
tillika med honom. 33 Och när de hade kommit till den plats
som kallades "Huvudskallen" korsfäste de honom där, så
ock ogärningsmännen, den ene på högra sidan och den
andre på vänstra. 34 Men Jesus sade. "Fader, förlåt dem;
ty de veta icke vad de göra. Och de delade hans kläder
mellan sig och kastade lott om dem. -- 35 Men folket stod
och såg därpå. Och jämväl rådsherrarna drevo gäck med
honom och sade: "Andra har han hjälpt; nu må han hjälpa
sig själv, om han är Guds Smorde, den utvalde." 36 Också
krigsmännen gingo fram och begabbade honom och räckte
honom ättikvin 37 och sade: "Är du judarnas konung, så
hjälp dig själv." 38 Men över honom hade man ock satt
upp en överskrift: "Denne är judarnas konung." 39 Och en
av de ogärningsmän som voro där upphängda smädade
honom och sade: "Du är ju Messias; hjälp då dig själv och
oss." 40 Då tillrättavisade honom den andre och svarade
och sade: "Fruktar icke heller du Gud, du som är under
samma dom? 41 Oss vederfares detta med all rätt, ty vi
lida vad våra gärningar äro värda, men denne man har intet
ont gjort." 42 Sedan sade han: "Jesus, tänk på mig, när du
kommer i ditt rike." 43 Han svarade honom: "Sannerligen
säger jag dig: I dag skall du vara med mig i paradiset." 44
Det var nu omkring sjätte timmen; då kom över hela landet
ett mörker, som varade ända till nionde timmen, 45 i det att
solen miste sitt sken. Och förlåten i templet rämnade mitt itu.
46 Och Jesus ropade med hög röst och sade: "Fader, i dina
händer befaller jag min ande." Och när han hade sagt detta,
gav han upp andan. 47 Men när hövitsmannen såg vad
som skedde, prisade han Gud och sade: "Så var då denne
verkligen en rättfärdig man!" 48 Och när allt folket, de som
hade kommit tillsammans för att se härpå, sågo vad som
skedde, slogo de sig för bröstet och vände hem igen. 49 Men
alla hans vänner stodo på avstånd och sågo detta, bland
dem också några kvinnor, de som hade följt med honom
från Galileen. 50 Nu var där en rådsherre, vi namn Josef,
en god och rättfärdig man, 51 som icke hade samtyckt till
deras rådslag och gärning. Han var från Arimatea, en stad i
Judeen; och han väntade på Guds rike. 52 Denne gick till
Pilatus och utbad sig att få Jesu kropp. 53 Och han tog ned
den och svepte den i en linneduk. Sedan lade han den i en
grav som var uthuggen i klippan, och där ännu ingen hade
varit lagd. 54 Det var då tillredelsedag, och sabbatsdagen
begynte ingå. 55 Och de kvinnor, som med honom hade
kommit från Galileen, följde efter och sågo graven och sågo
huru hans kropp lades ned däri. 56 Sedan vände de hem
igen och redde till välluktande kryddor och smörjelse; men
på sabbaten voro de stilla, efter lagens bud.

24 Men på första veckodagen kommo de, tidigt i själva
dagbräckningen, till graven med de välluktande kryddor
som de hade tillrett. 2 Och de funno stenen vara bortvältrad
från graven. 3 Då gingo de ditin, men funno icke Herren Jesu
kropp. 4 När de nu icke visste vad de skulle tänka härom,
se, då stodo två man framför dem i skinande kläder. 5 Och
de blevo förskräckta och böjde sina ansikten ned mot jorden.
Då sade mannen till dem "Varför söken I den levande bland
de döda? 6 Han är icke har, han är uppstånden. Kommen
ihåg vad han talade till eder, medan han ännu var i Galileen,
huru han sade: 7 'Människosonen måste bliva överlämnad i
syndiga människors händer och bliva korsfäst; men på tredje
dagen skall han uppstå igen.'" 8 Då kommo de ihåg hans
ord. 9 Och de vände tillbaka från graven och omtalade allt
detta för de elva och för alla de andra. -- 10 Kvinnorna voro
Maria från Magdala och Johanna och den Maria som var
Jakobs moder. Och jämväl de andra kvinnorna instämde
med dem och sade detsamma till apostlarna. 11 Deras ord
syntes dock för dessa vara löst tal, och de trodde dem icke.
12 Men Petrus stod upp och skyndade till graven; och när
han lutade sig ditin såg han där allenast linnebindlarna.
Sedan gick han hem till sitt, uppfylld av förundran över det
som hade skett. 13 Men två av dem voro samma dag stadda
på vandring till en by som hette Emmaus, och som låg sextio
stadiers väg från Jerusalem. 14 Och de samtalade med
varandra om allt detta som hade skett. 15 Medan de nu
samtalade och överlade med varandra, nalkades Jesus själv
och gick med dem. 16 Men deras ögon voro tillslutna, så
att de icke kände igen honom. 17 Och han sade till dem:
"Vad är det I talen om med varandra, medan I gån här?" Då
stannade de och sågo bedrövade ut. 18 Och den ene, som
hette Kleopas, svarade och sade till honom: "Du är väl en
främling i Jerusalem, den ende som icke har hört vad där
har skett i dessa dagar?" 19 Han frågade dem: "Vad då?" De
svarade honom: "Det som har skett med Jesus från Nasaret,
vilken var en profet, mäktig i gärningar och ord inför Gud
och allt folket: 20 huru nämligen våra överstepräster och
rådsherrar hava utlämnat honom till att dömas till döden och
hava korsfäst honom. 21 Men vi hoppades att han var den
som skulle förlossa Israel. Och likväl, till allt detta kommer
att det redan är tredje dagen sedan detta skedde. 22 Men nu
hava därjämte några av våra kvinnor gjort oss häpna; ty
sedan de bittida på morgonen hade varit vid graven 23 och
icke funnit hans kropp, kommo de igen och sade att de till
och med hade sett en änglasyn, och änglarna hade sagt att

han levde. 24 Och när några av dem som voro. med oss
gingo bort till graven, funno de det vara så som kvinnorna
hade sagt, men honom själv sågo de icke." 25 Då sade han
till dem: "O, huru oförståndiga ären I icke och tröghjärtade
till att tro på allt vad profeterna hava talat! 26 Måste icke
Messias lida detta, för I att så ingå i sin härlighet?" 27 Och
han begynte att genomgå Moses och alla profeterna och
uttydde för dem vad som i alla skrifterna var sagt om honom.
28 När de nu nalkades byn dit de voro på väg, ställde han sig
som om han ville gå vidare. 29 Men de nödgade honom och
sade: "Bliv kvar hos oss, ty det lider mot aftonen, och dagen
nalkas redan sitt slut." Då gick han ditin och stannade kvar
hos dem. 30 Och när han nu låg till bords med dem, tog han
brödet och välsignade och bröt det och räckte åt dem. 31
Därvid öppnades deras ögon, så att de kände igen honom.
Men då försvann han ur deras åsyn. 32 Och de sade till
varandra: "Voro icke våra hjärtan brinnande i oss, när han
talade med oss på vägen och uttydde skrifterna för oss?"
33 Och i samma stund stodo de upp och vände tillbaka till
Jerusalem; och de funno där de elva församlade, så ock
de andra som hade slutit sig till dem. 34 Och dessa sade:
"Herren är verkligen uppstånden, och han har visat sig för
Simon." 35 Då förtäljde de själva vad som hade skett på
vägen, och huru han hade blivit igenkänd av dem, när han
bröt brödet. 36 Medan de nu talade härom, stod han själv
mitt ibland dem och sade till dem: "Frid vare med eder. 37
Då blevo de förfärade och uppfylldes av fruktan och trodde
att det var en ande de sågo. 38 Men han sade till dem:
"Varför ären I så förskräckta, och varför uppstiga tvivel i edra
hjärtan? 39 Sen här mina händer och mina fötter, och sen
att det är jag själv; ja, tagen på mig och sen. En ande har
ju icke kött och ben, såsom I sen mig hava." 40 Och när
han hade sagt detta, visade han dem sina händer och sina
fötter. 41 Men då de ännu icke trodde, för glädjes skull, utan
allenast förundrade sig, sade han till dem: "Haven I här
något att äta?" 42 Då räckte de honom ett stycke stekt fisk
och något av en honungskaka; 43 och han tog det och åt
därav i deras åsyn. 44 Och han sade till dem: "Det är såsom
jag sade till eder, medan jag ännu var bland eder, att allt
måste fullbordas, som är skrivet om mig i Moses' lag och
hos profeterna och i psalmerna." 45 Därefter öppnade han
deras sinnen, så att de förstodo skrifterna. 46 Och han sade
till dem: "Det är så skrivet, att Messias skulle lida och på
tredje dagen uppstå från de döda, 47 och att bättring till
syndernas förlåtelse i hans namn skulle predikas bland alla
folk, och först i Jerusalem. 48 I kunnen vittna härom. 49 Och
se, jag vill sända till eder vad min Fader har utlovat. Men I
skolen stanna kvar här i staden, till dess I från höjden bliven
beklädda med kraft." 50 Sedan förde han dem ut till Betania;
och där lyfte han upp sina händer och välsignade dem. 51
Och medan han välsignade dem, försvann han ifrån dem och
blev upptagen till himmelen. 52 Då tillbådo de honom och
vände sedan tillbaka till Jerusalem, uppfyllda av stor glädje.
53 Och de voro sedan alltid i helgedomen och lovade Gud.

Johannes

1 I begynnelsen var Ordet, och Ordet var hos Gud, och
Ordet var Gud. **2** Detta var i begynnelsen hos Gud. **3**
Genom det har allt blivit till, och utan det har intet blivit till,
som är till. **4** I det var liv, och livet var människornas ljus. **5**
Och ljuset lyser i mörkret, och mörkret har icke fått makt
därmed. **6** En man uppträdde, sänd av Gud; hans namn var
Johannes. **7** Han kom såsom ett vittne, för att vittna om
ljuset, på det att alla skulle komma till tro genom honom. **8**
Icke var han ljuset, men han skulle vittna om ljuset. **9** Det
sanna ljuset, det som lyser över alla människor, skulle nu
komma i världen. **10** I världen var han, och genom honom
hade världen blivit till, men världen ville icke veta av honom.
11 Han kom till sitt eget, och hans egna togo icke emot
honom. **12** Men åt alla dem som togo emot honom gav han
makt att bliva Guds barn, åt dem som tro på hans namn; **13**
och de hava blivit födda, icke av blod, ej heller av köttslig
vilja, ej heller av någon mans vilja, utan av Gud. **14** Och
Ordet vart kött och tog sin boning ibland oss, och vi sågo
hans härlighet, vi sågo likasom en enfödd Sons härlighet
från sin Fader, och han var full av nåd och sanning. **15**
Johannes vittnar om honom, han ropar och säger: "Det var
om denne jag sade: 'Den som kommer efter mig, han är
före mig; ty han var förr än jag.'" **16** Av hans fullhet hava
vi ju alla fått, ja, nåd utöver nåd; **17** ty genom Moses blev
lagen given, men nåden och sanningen hava kommit genom
Jesus Kristus. **18** Ingen har någonsin sett Gud; den enfödde
Sonen, som är i Faderns sköte, han har kungjort vad Gud
är. **19** Och detta är vad Johannes vittnade, när judarna
hade sänt till honom präster och leviter från Jerusalem för
att fråga honom vem han var. **20** Han svarade öppet och
förnekade icke; han sade öppet: "Jag är icke Messias." **21**
Åter frågade de honom: "Vad är du då? Är du Elias?" Han
svarade: "Det är jag icke." -- "Är du Profeten?" Han svarade:
"Nej." **22** Då sade de till honom: "Vem är du då? Säg oss
det, så att vi kunna giva dem svar, som hava sänt oss. Vad
säger du om dig själv?" **23** Han svarade: "Jag är rösten av
en som ropar i öknen: 'Jämnen vägen för Herren', såsom
profeten Esaias sade." **24** Och männen voro utsända ifrån
fariséerna. **25** Och de frågade honom och sade till honom:
"Varför döper du då, om du icke är Messias, ej heller Elias,
ej heller Profeten?" **26** Johannes svarade dem och sade:
"Jag döper i vatten; men mitt ibland eder står en som I icke
kännen: **27** han som kommer efter mig, vilkens skorem jag
icke är värdig att upplösa." **28** Detta skedde i Betania, på
andra sidan Jordan, där Johannes döpte. **29** Dagen därefter
såg han Jesus nalkas; då sade han: "Se, Guds Lamm, som
borttager världens synd! **30** Om denne var det som jag sade:
'Efter mig kommer en man som är före mig; ty han var förr
än jag.' **31** Och jag kände honom icke; men för att han skall
bliva uppenbar för Israel, därför är jag kommen och döper
i vatten." **32** Och Johannes vittnade och sade: "Jag såg
Anden såsom en duva sänka sig ned från himmelen; och
han förblev över honom. **33** Och jag kände honom icke; men
den som sände mig till att döpa i vatten, han sade till mig:
'Den över vilken du får se Anden sänka sig ned och förbliva,
han är den som döper i helig ande.' **34** Och jag har sett
det, och jag har vittnat att denne är Guds Son." **35** Dagen
därefter stod Johannes åter där med två av sina lärjungar.
36 När då Jesus kom gående, såg Johannes på honom och
sade: "Se, Guds Lamm!" **37** Och de två lärjungarna hörde
hans ord och följde Jesus. **38** Då vände sig Jesus om, och
när han såg att de följde honom, frågade han dem: "Vad
viljen I?" De svarade honom: "Rabbi" (det betyder mästare)
"var bor du?" **39** Han sade till dem: "Kommen och sen."
Då gingo de med honom och sågo var han bodde; och de
stannade den dagen hos honom. -- Detta skedde vid den
tionde timmen. **40** En av de två som hade hört var Johannes
sade, och som hade följt Jesus, var Andreas, Simon Petrus'
broder. **41** Denne träffade först sin broder Simon och sade
till honom: "Vi hava funnit Messias" (det betyder detsamma
som Kristus). **42** Och han förde honom till Jesus. Då såg
Jesus på honom och sade: "Du är Simon, Johannes' son; du
skall heta Cefas" (det betyder detsamma som Petrus). **43**
Dagen därefter ville Jesus gå därifrån till Galileen, och han
träffade då Filippus. Och Jesus sade till honom: "Följ mig."
44 Och Filippus var från Betsaida, Andreas' och Petrus' stad.
45 Filippus träffade Natanael och sade till honom: "Den som
Moses har skrivit om i lagen och som profeterna hava skrivit
om, honom hava vi funnit, Jesus, Josefs son, från Nasaret."
46 Natanael sade till honom: "Kan något gott komma från
Nasaret?" Filippus svarade honom: "Kom och se." **47** När
nu Jesus såg Natanael nalkas, sade han om honom: "Se,
denne är en rätt israelit, i vilken icke finnes något svek."
48 Natanael frågade honom: "Huru kunna du känna mig?"
Jesus svarade och sade till honom: "Förrän Filippus kallade
dig, såg jag dig, där du var under fikonträdet." **49** Natanael
svarade honom: "Rabbi, du är Guds Son, du är Israels
konung." **50** Jesus svarade och sade till honom: "Eftersom
jag sade dig att jag såg dig under fikonträdet, tror du? Större
ting än vad detta är skall du få se." **51** Därefter sade han till
honom: "Sannerligen, sannerligen säger jag eder: I skolen få

se himmelen öppen och Guds änglar fara upp och fara ned
över Människosonen."

2 På tredje dagen var ett bröllop i Kana i Galileen, och
Jesu moder var där. **2** Också Jesus och hans lärjungar
blevo bjudna till bröllopet. **3** Och vinet begynte taga slut. Då
sade Jesu moder till honom: "De hava intet vin." **4** Jesus
svarade henne: "Låt mig vara, moder; min stund är ännu
icke kommen." **5** Hans moder sade då till tjänarna: "Vadhelst
han säger till eder, det skolen I göra." **6** Nu stodo där sex
stenkrukor, sådana som judarna hade för sina reningar;
de rymde två eller tre bat-mått var. **7** Jesus sade till dem:
"Fyllen krukorna med vatten." Och de fyllde dem ända till
brädden. **8** Sedan sade han till dem: "Ösen nu upp och bären
till övertjänaren." Och de gjorde så. **9** Och övertjänaren
smakade på vattnet, som nu hade blivit vin; och han visste
icke varifrån det hade kommit, vilket däremot tjänarna visste,
de som hade öst upp vattnet. Då kallade övertjänaren på
brudgummen. **10** och sade till honom: "Man brukar eljest
alltid sätta fram det goda vinet, och sedan, när gästerna
hava fått för mycket, det som är sämre. Du har gömt det
goda vinet ända tills nu." **11** Detta var det första tecknet
som Jesus gjorde. Han gjorde det i Kana i Galileen och
uppenbarade så sin härlighet; och hans lärjungar trodde
på honom. **12** Därefter begav han sig ned till Kapernaum
med sin moder och sina bröder och sina lärjungar; och där
stannade de några få dagar. **13** Judarnas påsk var nu nära,
och Jesus begav sig då upp till Jerusalem. **14** Och när han
fick i helgedomen se huru där sutto män som sålde fäkreatur
och får och duvor, och huru växlare sutto där. **15** Då gjorde
han sig ett gissel av tåg och drev dem alla ut ur helgedomen,
med får och fäkreatur, och slog ut växlarnas penningar och
stötte omkull deras bord. **16** Och till duvomånglarna sade
han: "Tagen bort detta härifrån; gören icke min Faders hus
till ett marknadshus." **17** Hans lärjungar kommo då ihåg att
det var skrivet: "Nitälskan för ditt hus skall förtära mig." **18**
Då togo judarna till orda och sade till honom: "Vad för tecken
låter du oss se, eftersom du gör på detta sätt?" **19** Jesus
svarade och sade till dem: "Bryten ned detta tempel, så skall
jag inom tre dagar låta det uppstå igen." **20** Då sade judarna:
"I fyrtiosex år har man byggt på detta tempel, och du skulle
låta det uppstå igen inom tre dagar?" **21** Men det var om sin
kropps tempel han talade. **22** Sedan, när han hade uppstått
från de döda, kommo hans lärjungar ihåg att han hade sagt
detta; och de trodde då skriften och det ord som Jesus hade
sagt. **23** Medan han nu var i Jerusalem, under påsken, vid
högtiden, kommo många till tro på hans namn, när de sågo
de tecken som han gjorde. **24** Men själv betrodde sig Jesus
icke åt dem, eftersom han kände alla **25** och icke behövde
någon annans vittnesbörd om människorna; ty av sig själv
visste han vad i människan var.

3 Men bland fariséerna var en man som hette Nikodemus,
en av judarnas rådsherrar. **2** Denne kom till Jesus om
natten och sade till honom: "Rabbi, vi veta att det är från
Gud du har kommit såsom lärare; ty ingen kan göra sådana
tecken som du gör, om icke Gud är med honom." **3** Jesus
svarade och sade till honom: "Sannerligen, sannerligen
säger jag dig: Om en människa icke bliver född på nytt,
så kan hon icke få se Guds rike." **4** Nikodemus sade till
honom: "Huru kan en människa födas, när hon är gammal?
Icke kan hon väl åter gå in i sin moders liv och födas?" **5**
Jesus svarade: "Sannerligen, sannerligen säger jag dig: Om
en människa icke bliver född av vatten och ande, så kan
hon icke komma in i Guds rike. **6** Det som är fött av kött,
det är kött; och det som är fött av Anden, det är ande. **7**
Förundra dig icke över att jag sade dig att I måsten födas på
nytt. **8** Vinden blåser vart den vill, och du hör dess sus, men
du vet icke varifrån den kommer, eller vart den far; så är
det med var och en som är född av Anden." **9** Nikodemus
svarade och sade till honom: "Huru kan detta ske?" **10**
Jesus svarade och sade till honom: "Är du Israels lärare
och förstår icke detta? **11** Sannerligen, sannerligen säger
jag dig: Vad vi veta, det tala vi, och vad vi hava sett, det
vittna vi om, men vårt vittnesbörd tagen I icke emot. **12** Tron
i icke, när jag talar till eder om jordiska ting, huru skolen
I då kunna tro, när jag talar till eder om himmelska ting?
13 Och likväl har ingen stigit upp till himmelen, utom den
som steg ned från himmelen, Människosonen, som var i
himmelen. **14** Och såsom Moses upphöjde ormen i öknen,
så måste Människosonen bliva upphöjd, **15** så att var och en
som tror skall i honom hava evigt liv. **(aiōnios g166)** **16** Ty så
älskade Gud världen, att han utgav sin enfödde Son, på det
att var och en som tror på honom skall icke förgås, utan
hava evigt liv. **(aiōnios g166)** **17** Ty icke sände Gud sin Son i
världen för att döma världen, utan för att världen skulle bliva
frälst genom honom. **18** Den som tror på honom, han bliver
icke dömd, men den som icke tror, han är redan dömd,
eftersom han icke tror på Guds enfödde Sons namn. **19**
Och detta är domen, att när ljuset hade kommit i världen,
människorna dock älskade mörkret mer än ljuset, eftersom
deras gärningar voro onda, **20** Ty var och en som gör vad
ont är, han hatar ljuset och kommer icke till ljuset, på det
att hans gärningar icke skola bliva blottade. **21** Men den
som gör sanningen, han kommer till ljuset, för att det skall
bliva uppenbart att hans gärningar äro gjorda i Gud." **22**

Därefter begav sig Jesus med sina lärjungar till den judiska
landsbygden, och där vistades han med dem och döpte.
23 Men också Johannes döpte, i Enon, nära Salim, ty där
fanns mycket vatten; och folket kom dit och lät döpa sig. 24
Johannes hade nämligen ännu icke blivit kastad i fängelse.
25 Då uppstod mellan Johannes' lärjungar och en jude en
tvist om reningen. 26 Och de kommo till Johannes och sade
till honom: "Rabbi, se, den som var hos dig på andra sidan
Jordan, den som du har vittnat om, han döper, och alla
komma till honom." 27 Johannes svarade och sade: "En
människa kan intet taga, om det icke bliver henne givet från
himmelen." 28 I kunnen själva giva mig det vittnesbördet
att jag sade: 'Icke är jag Messias; jag är allenast sänd
framför honom.' 29 Brudgum är den som har bruden; men
brudgummens vän, som står där och hör honom, han gläder
sig storligen åt brudgummens röst. Den glädjen är mig nu
given i fullt mått. 30 Det är såsom sig bör att han växer till,
och att jag förminskas. -- 31 Den som kommer ovanifrån,
han är över alla; den som är från jorden, han är av jorden,
och av jorden talar han. Ja, den som kommer från himmelen,
han är över alla, 32 och vad han har sett och hört, det vittnar
han om; och likväl tager ingen emot hans vittnesbörd. 33
Men om någon tager emot hans vittnesbörd, så bekräftar
han därmed att Gud är sannfärdig. 34 Ty den som Gud har
sänt, han talar Guds ord; Gud giver nämligen icke Anden
efter mått. 35 Fadern älskar Sonen, och allt har han givit i
hans hand. 36 Den som tror på Sonen, han har evigt liv;
men den som icke hörsammar Sonen, han skall icke få se
livet, utan Guds vrede förbliver över honom." **(aiōnios g166)**

4 Men Herren fick nu veta att fariséerna hade hört hurusom
Jesus vann flera lärjungar och döpte flera än Johannes; 2
dock var det icke Jesus själv som döpte, utan hans lärjungar.
3 Då lämnade han Judeen och begav sig åter till Galileen.
4 Därvid måste han taga vägen genom Samarien. 5 Så
kom han till en stad i Samarien som hette Sykar, nära det
jordstycke som Jakob gav åt sin son Josef. 6 Och där var
Jakobs brunn. Eftersom nu Jesus var trött av vandringen,
satte han sig strax ned vid brunnen. Det var vid den sjätte
timmen. 7 Då kom en samaritisk kvinna för att hämta vatten.
Jesus sade till henne: "Giv mig att dricka." 8 Hans lärjungar
hade nämligen gått in i staden för att köpa mat. 9 Då sade
den samaritiska kvinnan till honom: "Huru kan du, som är
jude, bedja mig, som är en samaritisk kvinna, om något att
dricka?" Judarna hava nämligen ingen umgängelse med
samariterna. 10 Jesus svarade och sade till henne: "Förstode
du Guds gåva, och vem den är som säger till dig: 'Giv mig
att dricka', så skulle i stället du hava bett honom, och han
skulle då hava givit dig levande vatten." 11 Kvinnan sade till
honom: "Herre, du har ju intet att hämta upp vatten med,
och brunnen är djup. Varifrån får du då det friska vattnet?"
12 Icke är du väl förmer än vår fader Jakob, som gav oss
brunnen och själv med sina barn och sin boskap drack ur
den?" 13 Jesus svarade och sade till henne: "Var och en
som dricker av detta vatten, han bliver törstig igen; 14 men
den som dricker av det vatten som jag giver honom, han
skall aldrig någonsin törsta, utan det vatten jag giver honom
skall bliva i honom en källa vars vatten springer upp med
evigt liv." **(aiōn g165, aiōnios g166)** 15 Kvinnan sade till honom:
"Herre, giv mig det vattnet, så att jag icke mer behöver
törsta och komma hit för att hämta vatten." 16 Han sade till
henne: "Gå och hämta din man, och kom sedan tillbaka." 17
Kvinnan svarade och sade: "Jag har ingen man." Jesus sade
till henne: "Du har rätt i vad du säger, att du icke har någon
man." 18 Ty fem män har du haft, och den du nu har är icke
din man; däri sade du sant. 19 Då sade kvinnan till honom:
"Herre, jag ser att du är en profet. 20 Våra fäder hava tillbett
på detta berg, men I sägen att i Jerusalem den plats finnes,
där man bör tillbedja." 21 Jesus sade till henne: "Tro mig,
kvinna: den tid kommer, då det varken är på detta berg eller
i Jerusalem som I skolen tillbedja Fadern. 22 I tillbedjen
vad I icke kännen, vi tillbedja vad vi känna -- ty frälsningen
kommer från judarna -- 23 men den tid skall komma, ja, den
är redan inne, då sanna tillbedjare skola tillbedja Fadern i
ande och sanning; ty sådana tillbedjare vill Fadern hava. 24
Gud är ande, och de som tillbedja måste tillbedja i ande och
sanning." 25 Kvinnan sade till honom: "Jag vet att Messias
skall komma, han som ock kallas Kristus; när han kommer,
skall han förkunna oss allt." 26 Jesus svarade henne: "Jag,
som talar med dig, är den du nu nämnde." 27 I detsamma
kommo hans lärjungar; och de förundrade sig över att han
talade med en kvinna. Dock frågade ingen vad han ville
henne, eller varför han talade med henne. 28 Men kvinnan
lät sin kruka stå och gick in i staden och sade till folket: 29
"Kommen och sen en man som har sagt mig allt vad jag
har gjort. Månne icke han är Messias?" 30 Då gingo de
ut ur staden och kommo till honom. 31 Under tiden bådo
lärjungarna honom och sade: "Rabbi, tag och ät." 32 Men
han svarade dem: "Jag har mat att äta som I icke veten
om." 33 Då sade lärjungarna till varandra: "Kan väl någon
hava burit mat till honom?" 34 Jesus sade till dem: "Min mat
är att göra dens vilja, som har sänt mig, och att fullborda
hans verk." 35 I sägen ju att det ännu är fyra månader innan
skördetiden kommer. Men se, jag säger eder: Lyften upp
edra ögon, och sen på fälten, huru de hava vitnat till skörd.

36 Redan nu får den som skördar uppbära sin lön och samla
in frukt till evigt liv; så kunna den som sår och den som
skördar tillsammans glädja sig. (aiōnios g166) 37 Ty här sannas
det ordet, att en är den som sår och en annan den som
skördar. 38 Jag har sänt eder att skörda, där I icke haven
arbetat. Andra hava arbetat, och I haven fått gå in i deras
arbete." 39 Och många samariter från den staden kommo till
tro på honom för kvinnans ords skull, då hon vittnade att
han hade sagt henne allt vad hon hade gjort. 40 När sedan
samariterna kommo till honom, både de honom att stanna
kvar hos dem. Så stannade han där i två dagar. 41 Och långt
flera kommo då till tro för hans egna ords skull. 42 Och de
sade till kvinnan: "Nu är det icke mer för dina ords skull som
vi tro, ty vi hava nu själva hört honom, och vi veta nu att han
i sanning är världens Frälsare." 43 Men efter de två dagarna
gick han därifrån till Galileen. 44 Ty Jesus vittnade själv att
en profet icke är aktad i sitt eget fädernesland. 45 När han
nu kom till Galileen, togo galiléerna vänligt emot honom,
eftersom de hade sett allt vad han hade gjort i Jerusalem vid
högtiden. Också de hade nämligen varit där vid högtiden.
46 Så kom han åter till Kana i Galileen, där han hade gjort
vattnet till vin. I Kapernaum fanns då en man i konungens
tjänst, vilkens son låg sjuk. 47 När han nu hörde att Jesus
hade kommit från Judeen till Galileen, begav han sig åstad
till honom och bad att han skulle komma ned och bota hans
son; ty denne låg för döden. 48 Då sade Jesus till honom:
"Om I icke sen tecken och under, så tron I icke." 49 Mannen
sade till honom: "Herre, kom ned, förrän mitt barn dör." 50
Jesus svarade honom: "Gå, din son får leva." Då trodde
mannen det ord som Jesus sade till honom, och gick. 51
Och medan han ännu var på vägen hem, mötte honom hans
tjänare och sade: "Din son kommer att leva." 52 Då frågade
han dem vid vilken timme det hade blivit bättre med honom.
De svarade honom: "I går vid den sjunde timmen lämnade
febern honom." 53 Då märkte fadern att det hade skett just
den timme då Jesus sade till honom: "Din son får leva." Och
han kom till tro, så ock hela hans hus. 54 Detta var nu åter
ett tecken, det andra i ordningen som Jesus gjorde, sedan
han hade kommit från Judeen till Galileen.

5 Därefter inföll en av judarnas högtider, och Jesus for
upp till Jerusalem. 2 Vid Fårporten i Jerusalem ligger en
damm, på hebreiska kallad Betesda, och invid den finnas
fem pelargångar. 3 I dessa lågo många sjuka, blinda, halta,
förtvinade. 5 Där fanns nu en man som hade varit sjuk i
trettioåtta år. 6 Då Jesus fick se denne, där han låg, och
fick veta att han redan lång tid hade varit sjuk, sade han till
honom: "Vill du bliva frisk?" 7 Den sjuke svarade honom:
"Herre, jag har ingen som hjälper mig ned i dammen, när
vattnet har kommit i rörelse; och så stiger en annan ditned
före mig, medan jag ännu är på väg." 8 Jesus sade till
honom: "Stå upp, tag din säng och gå." 9 Och strax blev
mannen frisk och tog sin säng och gick. Men det var sabbat
den dagen. 10 Därför sade judarna till mannen som hade
blivit botad: "Det är sabbat; det är icke lovligt för dig att
bära sängen." 11 Men han svarade dem: "Den som gjorde
mig frisk, han sade till mig: 'Tag din säng och gå.'" 12 Då
frågade de honom: "Vem var den mannen som sade till dig
att du skulle taga sin säng och gå?" 13 Men mannen som
hade blivit botad visste icke vem det var; ty Jesus hade
dragit sig undan, eftersom mycket folk var där på platsen. -
- 14 Sedan träffade Jesus honom i helgedomen och sade
till honom: "Se, du har blivit frisk; synda icke härefter, på
det att icke något värre må vederfaras dig." 15 Mannen
gick då bort och omtalade för judarna, att det var Jesus
som hade gjort honom frisk. 16 Därför förföljde nu judarna
Jesus, eftersom han gjorde sådant på sabbaten. 17 Men han
svarade dem: "Min Fader verkar ännu alltjämt; så verkar
ock jag." 18 Och därför stodo judarna ännu mer efter att
döda honom, eftersom han icke allenast ville göra sabbaten
om intet, utan ock kallade Gud sin Fader och gjorde sig
själv lik Gud. 19 Då talade Jesus åter och sade till dem:
"Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Sonen kan icke
göra något av sig själv, utan han gör allenast vad han ser
Fadern göra; ty vad han gör, det gör likaledes ock Sonen.
20 Ty Fadern älskar Sonen och låter honom se allt vad
han själv gör; och större gärningar, än dessa äro, skall han
låta honom se, så att I skolen förundra eder. 21 Ty såsom
Fadern uppväcker döda och gör dem levande, så gör ock
Sonen levande vilka han vill. 22 Icke heller dömer Fadern
någon, utan all dom har han överlåtit åt Sonen, 23 för att alla
skola ära Sonen såsom de ära Faderns. Den som icke ärar
Sonen, han ärar icke heller Fadern, som har sänt honom.
24 Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Den som hör
mina ord och tror honom som har sänt mig, han har evigt
liv och kommer icke under någon dom, utan har övergått
från döden till livet. (aiōnios g166) 25 Sannerligen säger jag
eder: Den stund kommer, jag, den är redan inne, så de döda
skola höra Guds Sons röst, och de som höra den skola bliva
levande. 26 Ty såsom Fadern har liv i sig själv, så har han
ock givit åt Sonen att hava liv i sig själv. 27 Och han har givit
honom makt att hålla dom, eftersom han är Människoson. 28
Förundren eder icke över detta. Ty den stund kommer, då
alla som äro i gravarna skola höra hans röst 29 och gå ut ur
dem: de som hava gjort vad gott är skola uppstå till liv, och

de som hava gjort vad ont är skola uppstå till dom. 30 Jag
kan icke göra något av mig själv. Såsom jag hör, så dömer
jag; och min dom är rättvis, ty jag söker icke min vilja, utan
dens vilja, som har sänt mig. 31 Om jag själv vittnar om mig,
så gäller icke mitt vittnesbörd. 32 Men det är en annan som
vittnar om mig, och jag vet att hans vittnesbörd om mig är
sant. 33 I haven sänt bud till Johannes, och han har vittnat
för sanningen, 34 Dock, det är icke av någon människa som
jag tager emot vittnesbörd om mig; men jag säger detta, för
att I skolen bliva frälsta. 35 Han var den brinnande, skinande
lampan, och för en liten stund villen I fröjdas i dess ljus.
36 Men jag har ett vittnesbörd om mig, som är förmer än
Johannes' vittnesbörd: de gärningar som Fadern har givit
mig att fullborda, just de gärningar som jag gör, de vittna om
mig, att Fadern har sänt mig. 37 Ja, Fadern, som har sänt
mig, han har själv vittnat om mig. Hans röst haven I aldrig
någonsin hört, ej heller haven I sett hans gestalt, 38 och
hans ord haven I icke låtit förbliva i eder. Ty den han har
sänt, honom tron I icke. 39 I rannsaken skrifterna, därför att
I menen eder i dem hava evigt liv; och det är dessa som
vittna om mig. (aiōnios g166) 40 Men I viljen icke komma till
mig för att få liv. 41 Jag tager icke emot pris av människor;
42 men jag känner eder och vet att I icke haven Guds kärlek
i eder. 43 Jag har kommit i min Faders namn, och I tagen
icke emot mig; kommer en annan i sitt eget namn, honom
skolen I nog mottaga. 44 Huru skullen I kunna tro, I som
tagen emot pris av varandra och icke söken det pris som
kommer från honom som allena är Gud? 45 Menen icke att
det är jag som skall anklaga eder hos Fadern. Den som
anklagar eder är Moses, han till vilken I sätten edert hopp.
46 Trodden I Moses, så skullen I ju tro mig, ty om mig har
han skrivit. 47 Men tron I icke hans skrifter, huru skolen I då
kunna tro mina ord?"

6 Därefter for Jesus över Galileiska sjön, "Tiberias' sjö". 2
Och mycket folk följde efter honom, därför att de sågo de
tecken som han gjorde med de sjuka. 3 Men Jesus gick
upp på berget och satte sig där med sina lärjungar. 4 Och
påsken, judarnas högtid, var nära. 5 Då nu Jesus lyfte upp
sina ögon och såg att mycket folk kom till honom, sade han
till Filippus: "Varifrån skola vi köpa bröd, så att dessa få äta?"
6 Men detta sade han för att sätta honom på prov, ty själv
visste han vad han skulle göra. 7 Filippus svarade honom:
"Bröd för två hundra silverpenningar vore icke nog för att var
och en skulle få ett litet stycke." 8 Då sade till honom en
annan av hans lärjungar, Andreas, Simon Petrus' broder:
9 "Här är en gosse som har fem kornbröd och två fiskar;
men vad förslår det för så många?" 10 Jesus sade: "Låten
folket lägga sig här." Och på det stället var mycket gräs.
Då lägrade sig männen där, och deras antal var vid pass
fem tusen. 11 Därefter tog Jesus bröden och tackade Gud
och delade ut åt dem som hade lagt sig ned där, likaledes
ock av fiskarna, så mycket de ville hava. 12 Och när de
voro mätta, sade han till sina lärjungar: "Samlen tillhopa de
överblivna styckena, så att intet förfares." 13 Då samlade de
dem tillhopa och fyllde tolv korgar med stycken, som av de
fem kornbröden hade blivit över efter dem som hade ätit. 14
Då nu människorna hade det tecken som han hade gjort,
sade de: "Denne är förvisso Profeten som skulle komma i
världen." 15 När då Jesus märkte att de tänkte komma och
med våld föra honom med sig och göra honom till konung,
drog han sig åter undan till berget, helt allena. 16 Men när
det blev afton, gingo hans lärjungar ned till sjön 17 och stego
i en båt för att fara över sjön till Kapernaum. Det hade då
redan blivit mörkt, och Jesus hade ännu icke kommit till
dem; 18 och sjön gick hög, ty det blåste hårt. 19 När de så
hade rott vid pass tjugufem eller trettio stadier, fingo de se
Jesus komma gående på sjön och nalkas båten. Då blevo
de förskräckta. 20 Men han sade till dem: "Det är jag; varen
icke förskräckta." 21 De ville då taga honom upp i båten;
och strax var båten framme vid landet dit de foro. 22 Dagen
därefter hände sig detta. Folket som stod kvar på andra
sidan sjön hade lagt märke till att där icke fanns mer än en
enda båt, och att Jesus icke hade stigit i den båten med
sina lärjungar, utan att lärjungarna hade farit bort allena. 23
Andra båtar hade likväl kommit från Tiberias och lagt till
nära det ställe där folket bespisades efter det att Herren
hade uttalat tacksägelsen. 24 När alltså folket nu såg att
Jesus icke var där, ej heller hans lärjungar, stego de själva i
båtarna och foro till Kapernaum för att söka efter Jesus. 25
Och då de funno honom där på andra sidan sjön, frågade de
honom: "Rabbi, när kom du hit?" 26 Jesus svarade dem och
sade: "Sannerligen, sannerligen säger jag eder: I söken mig
icke därför att I haven sett tecken, utan därför att I fingen
äta av bröden och bleven mätta. 27 Verken icke för att få
den mat som förgås, utan för att få den mat som förbliver
och har med sig evigt liv, den som Människosonen skall
giva eder; ty honom har Fadern, Gud själv, låtit undfå sitt
insegel." (aiōnios g166) 28 Då sade de till honom: "Vad skola vi
göra för att utföra Guds gärningar?" 29 Jesus svarade och
sade till dem: "Detta är Guds gärning, att I tron på den han
har sänt." 30 De sade till honom: "Vad för tecken gör du
då? Låt oss se något tecken, så att vi kunna tro dig. Vilken
gärning utför du? 31 Våra fäder fingo äta manna i öknen,
såsom det är skrivet: 'Han gav dem bröd från himmelen att

äta.'" 32 Då svarade Jesus dem: "Sannerligen, sannerligen
säger jag eder: Det är icke Moses som har givit eder brödet
från himmelen, men det är min Fader som giver eder det
rätta brödet från himmelen. 33 Ty Guds bröd är det bröd
som kommer ned från himmelen och giver världen liv." 34
Då sade de till honom: "Herre, giv oss alltid det brödet." 35
Jesus svarade: "Jag är livets bröd. Den som kommer till
mig, han skall aldrig hungra, och den som tror på mig, han
skall aldrig törsta. 36 Men det är såsom jag har sagt eder:
fastän I haven sett mig, tron I dock icke. 37 Allt vad min
Fader giver mig, det kommer till mig; och den som kommer
till mig, honom skall jag sannerligen icke kasta ut. 38 Ty
jag har kommit ned från himmelen, icke för att göra min
vilja, utan för att göra dens vilja, som har sänt mig. 39 Och
detta är dens vilja, som har sänt mig, att jag icke skall låta
någon enda gå förlorad av dem som han har givit mig, utan
att jag skall låta dem uppstå på den yttersta dagen. 40 Ja,
detta är min Faders vilja, att var och en som ser Sonen och
tror på honom, han skall hava evigt liv, och att jag skall låta
honom uppstå på den yttersta dagen." (aiōnios g166) 41 Då
knorrade judarna över honom, därför att han hade sagt: "Jag
är det bröd som har kommit ned från himmelen." 42 Och de
sade: "Är denne icke Jesus, Josefs son, vilkens fader och
moder vi känna? Huru kan han då säga: 'Jag har kommit
ned från himmelen'?" 43 Jesus svarade och sade till dem:
"Knorren icke eder emellan. 44 Ingen kan komma till mig, om
icke Fadern, som har sänt mig, drager honom; och jag skall
låta honom uppstå på den yttersta dagen. 45 Det är skrivet
hos profeterna: 'De skola alla hava fått lärdom av Gud.' Var
och en som har lyssnat till Fadern och lärt av honom, han
kommer till mig. 46 Icke som om någon skulle hava sett
Fadern, utom den som är från Gud; han har sett Fadern. 47
Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Den som tror, han
har evigt liv. (aiōnios g166) 48 Jag är livets bröd. 49 Edra fäder
åto manna i öknen, och de dogo. 50 Men med det bröd som
kommer ned från himmelen är det så, att om någon äter
därav, så skall han icke dö. 51 Jag är det levande brödet
som har kommit ned från himmelen. Om någon äter av det
brödet, så skall han leva till evig tid. Och det bröd som jag
skall giva är mitt kött; och jag giver det, för att världen skall
leva." (aiōn g165) 52 Då tvistade judarna med varandra och
sade: "Huru skulle denne kunna giva oss sitt kött att äta?"
53 Jesus sade då till dem: "Sannerligen, sannerligen säger
jag eder: Om I icke äten Människosonens kött och dricken
hans blod, så haven I icke liv i eder. 54 Den som äter mitt
kött och dricker mitt blod, han har evigt liv, och jag skall låta
honom uppstå på den yttersta dagen. (aiōnios g166) 55 Ty
mitt kött är sannskyldig mat, och mitt blod är sannskyldig
dryck. 56 Den som äter mitt kött och dricker mitt blod, han
förbliver i mig, och jag förbliver i honom. 57 Såsom Fadern,
han som är den levande, har sänt mig, och såsom jag lever
genom Fadern, så skall ock den som äter mig leva genom
mig. 58 Så är det med det bröd som har kommit ned från
himmelen. Det är icke såsom det fäderna fingo äta, vilka
sedan dogo; den som äter detta bröd, han skall leva till evig
tid." (aiōn g165) 59 Detta sade han, när han undervisade i
synagogan i Kapernaum. 60 Många av hans lärjungar, som
hörde detta, sade då: "Detta är ett hårt tal; vem står ut med
att höra på honom?" 61 Men Jesus visste inom sig att hans
lärjungar knorrade över detta; och han sade till dem: "Är
detta för eder en stötesten? 62 Vad skolen I då säga, om I
fån se Människosonen uppstiga dit där han förut var? -- 63
Det är anden som gör levande; köttet är till intet gagneligt.
De ord som jag har talat till eder äro ande och äro liv. 64
Men bland eder finnas några som icke tro." Jesus visste
nämligen från begynnelsen vilka de voro som icke trodde, så
ock vilken den var som skulle förråda honom. 65 Och han
tillade: "Fördenskull har jag sagt eder att ingen kan komma
till mig, om det icke bliver honom givet av Fadern." 66 För
detta tals skull drogo sig många av hans lärjungar tillbaka,
så att de icke längre vandrade med honom. 67 Då sade
Jesus till de tolv: "Icke viljen väl också I gå bort?" 68 Simon
Petrus svarade honom: "Herre, till vem skulle vi gå? Du har
det eviga livets ord, (aiōnios g166) 69 och vi tro och förstå att
du är Guds helige." 70 Jesus svarade dem: "Har icke jag
själv utvalt eder, I tolv? Och likväl är en av eder en djävul."
71 Detta sade han om Judas, Simon Iskariots son; ty det var
denne som skulle förråda honom, och han var en av de tolv.

7 Därefter vandrade Jesus omkring i Galileen, ty i Judeen
ville han icke vandra omkring, då nu judarna stodo efter
att döda honom. 2 Men judarnas lövhyddohögtid var nu nära.
3 Då sade hans bröder till honom: "Begiv dig härifrån och gå
till Judeen, så att också dina lärjungar få se de gärningar
som du gör. 4 Ty ingen som vill vara känd bland människor
utför sitt verk i hemlighet. Då du nu gör sådana gärningar,
så träd öppet fram för världen." 5 Det var nämligen så,
att icke ens hans bröder trodde på honom. 6 Då sade
Jesus till dem: "Min tid är ännu icke kommen, men för eder
är tiden alltid läglig. 7 Världen kan icke hata eder, men
mig hatar hon, eftersom jag vittnar om henne, att hennes
gärningar äro onda. 8 Gån I upp till högtiden; jag är icke
stadd på väg upp till denna högtid, ty min tid är ännu icke
fullbordad." 9 Detta sade han till dem och stannade så kvar i
Galileen. 10 Men när hans bröder hade gått upp till högtiden,

då gick också han ditupp, dock icke öppet, utan likasom i
hemlighet. 11 Och judarna sökte efter honom under högtiden
och sade: "Var är han?" 12 Och bland folket talades i tysthet
mycket om honom. Somliga sade: "Han är en rättsinnig
man", men andra sade: "Nej, han förvillar folket." 13 Dock
talade ingen öppet om honom, av fruktan för judarna. 14
Men när redan halva högtiden var förliden, gick Jesus upp i
helgedomen och undervisade. 15 Då förundrade sig judarna
och sade: "Varifrån har denne sin lärdom, han som icke har
fått undervisning?" 16 Jesus svarade dem och sade: "Min
lära är icke min, utan hans som har sänt mig. 17 Om någon
vill göra hans vilja, så skall han förstå om denna lära är från
Gud, eller om jag talar av mig själv. 18 Den som talar av sig
själv, han söker sin egen ära; men den som söker dens ära,
som har sänt honom, han är sannfärdig, och orättfärdighet
finnes icke i honom. -- 19 Har icke Moses givit eder lagen?
Och likväl fullgör ingen av eder lagen. Varför stån I efter att
döda mig?" 20 Folket svarade: "Du är besatt av en ond ande.
Vem står efter att döda dig?" 21 Jesus svarade och sade till
dem: "En gärning allenast gjorde jag, och alla förundren I
eder över den. 22 Moses har givit eder omskärelsen -- icke
som om den vore ifrån Moses, ty den är ifrån fäderna -- och
så omskären I människor också på en sabbat. 23 Om nu en
människa undfår omskärelsen på en sabbat, för att Moses'
lag icke skall göras om intet, huru kunnen I då vredgas på
mig, därför att jag på en sabbat gjorde en människa hel och
frisk? 24 Dömen icke efter skenet, utan dömen en rätt dom."
25 Då sade några av folket i Jerusalem: "Är det icke denne
som de stå efter att döda? 26 Och ändå får han tala fritt,
utan att de säga något till honom. Hava då rådsherrarna
verkligen blivit förvissade om att denne är Messias? 27 Dock,
denne känna vi, och vi veta varifrån han är; men när Messias
kommer, känner ingen varifrån han är." 28 Då sade Jesus
med hög röst, där han undervisade i helgedomen: "Javäl, I
kännen mig, och I veten varifrån jag är. Likväl har jag icke
kommit av mig själv, men han som har sänt mig är en som
verkligen har myndighet att sända, han som I icke kännen.
29 Men jag känner honom, ty från honom är jag kommen,
och han har sänt mig." 30 Då ville de gripa honom; dock kom
ingen med sin hand vid honom, ty hans stund var ännu icke
kommen. 31 Men många av folket trodde på honom, och de
sade: "Icke skall väl Messias, när han kommer, göra flera
tecken än denne har gjort?" 32 Sådant fingo fariséerna höra
folket i tysthet tala om honom. Då sände översteprästerna
och fariséerna ut rättstjänare för att gripa honom. 33 Men
Jesus sade: "Ännu en liten tid är jag hos eder; sedan går
jag bort till honom som har sänt mig. 34 I skolen då söka
efter mig, men I skolen icke finna mig, och där jag är, dit
kunnen I icke komma." 35 Då sade judarna till varandra:
"Vart tänker denne gå, eftersom vi icke skola kunna finna
honom? Månne han tänker gå till dem som bo kringspridda
bland grekerna? Tänker han då undervisa grekerna? 36
Vad betyder det ord som han sade: 'I skolen söka efter mig,
men I skolen icke finna mig, och där jag är, dit kunnen I
icke komma'?" 37 På den sista dagen i högtiden, som ock
var den förnämsta, stod Jesus där och ropade och sade:
"Om någon törstar, så komme han till mig och dricke. 38
Den som tror på mig, av hans innersta skola strömmar av
levande vatten flyta fram, såsom skriften säger." 39 Detta
sade han om Anden, vilken de som trodde på honom skulle
undfå; ty ande var då ännu icke given, eftersom Jesus
ännu icke hade blivit förhärligad. 40 Några av folket, som
hörde dessa ord, sade då: "Denne är förvisso Profeten."
41 Andra sade: "Han är Messias." Andra åter sade: "Icke
kommer väl Messias från Galileen? 42 Säger icke skriften att
Messias skall komma av Davids säd och från den lilla staden
Betlehem, där David bodde? 43 Så uppstodo för hans skull
stridiga meningar bland folket, 44 och somliga av dem ville
gripa honom; dock kom ingen med sin hand vid honom. 45
När sedan rättstjänarna kommo tillbaka till översteprästerna
och fariséerna, frågade dessa dem: "Varför haven I icke
fört honom hit?" 46 Tjänarna svarade: "Aldrig har någon
människa talat, som den mannen talar." 47 Då svarade
fariséerna dem: "Haven nu också I blivit förvillade? 48 Har
då någon av rådsherrarna trott på honom? Eller någon av
fariséerna? 49 Nej; men detta folk, som icke känner lagen,
det är förbannat. 50 Då sade Nikodemus till dem, han som
förut hade besökt honom, och som själv var en av dem:
51 "Icke dömer väl vår lag någon, utan att man först har
förhört honom och utrönt vad han förehar?" 52 De svarade
och sade till honom: "Kanske också du är från Galileen?
Rannsaka, så skall du finna att ingen profet kommer från
Galileen." 53 [Och de gingo hem, var och en till sitt.

8 Och Jesus gick ut till Oljeberget. 2 Men i dagbräckningen
kom han åter till helgedomen. 3 Då förde översteprästerna
och fariséerna dit en kvinna som hade blivit beträdd med
äktenskapsbrott; och när de hade lett henne fram, 4 sade de
till honom: "Mästare, denna kvinna har på bar gärning blivit
beträdd med äktenskapsbrott. 5 Nu bjuder Moses i lagen att
sådana skola stenas. Vad säger då du?" 6 Detta sade de för
att snärja honom, på det att de skulle få något att anklaga
honom för. Då böjde Jesus sig ned och skrev med fingret på
jorden. 7 Men när de stodo fast vid sin fråga, reste han sig
upp och sade till dem: "Den av eder som är utan synd, han

kaste första stenen på henne." 8 Sedan böjde han sig åter
ned och skrev på jorden. 9 När de hörde detta, gingo de ut,
den ene efter den andre, först de äldsta, och Jesus blev
lämnad allena med kvinnan, som stod där kvar. 10 Då såg
Jesus upp och sade till kvinnan: "Var äro de andra? Har
ingen dömt dig?" 11 Hon svarade: "Herre, ingen." Då sade
han till henne: "Icke heller jag dömer dig. Gå, och synda icke
härefter."] 12 Åter talade Jesus till dem och sade: "Jag är
världens ljus; den som följer mig, han skall förvisso icke
vandra i mörkret, utan skall hava livets ljus." 13 Då sade
fariséerna till honom: "Du vittnar om dig själv; ditt vittnesbörd
gäller icke." 14 Jesus svarade och sade till dem: "Om jag än
vittnar om mig själv, så gäller dock mitt vittnesbörd, ty jag
vet varifrån jag har kommit, och vart jag går; men I veten
icke varifrån jag kommer, eller vart jag går. 15 I dömen efter
köttet; jag dömer ingen. 16 Och om jag än dömer, så är
min dom en rätt dom, ty jag är därvid icke ensam, utan
med mig är han som har sänt mig. 17 I eder lag är ju ock
skrivet att vad två människor vittna, det gäller såsom sant.
18 Här är nu jag som vittnar om mig; om mig vittnar också
Fadern, som har sänt mig. 19 Då sade de till honom: "Var är
då din Fader?" Jesus svarade: "I kännen varken mig eller
min Fader. Om I känden mig, så känden I ock min Fader."
20 Det var på det ställe där offerkistorna stodo som han
talade dessa ord, medan han undervisade i helgedomen;
men ingen bar hand på honom, ty hans stund var ännu icke
kommen. 21 Åter sade han till dem: "Jag går bort, och I
skolen då söka efter mig; men I skolen dö i eder synd. Dig
jag går, dit kunnen I icke komma." 22 Då sade judarna: "Icke
vill han väl dräpa sig själv, eftersom han säger: 'Dit jag går,
dit kunnen I icke komma'?" 23 Men han svarade dem: "I
ären härnedifrån, jag är ovanifrån; I ären av denna världen,
jag är icke av denna världen. 24 Därför sade jag till eder
att I skullen dö i edra synder; ty om I icke tron att jag är
den jag är, så skolen I dö i edra synder." 25 Då frågade de
honom: "Vem är du då?" Jesus svarade dem: "Det som jag
redan från begynnelsen har uttalat för eder. 26 Mycket har
jag ännu att tala och att döma i fråga om eder. Men han
som har sänt mig är sannfärdig, och vad jag har hört av
honom, det talar jag ut inför världen." 27 Men de förstodo
icke att det var om Fadern som han talade till dem. 28 Då
sade Jesus: "När I haven upphöjt Människosonen, då skolen
I första att jag är den jag är, och att jag icke gör något av
mig själv, utan talar detta såsom Fadern har lärt mig. 29 Och
han som har sänt mig är med mig; han har icke lämnat mig
allena, eftersom jag alltid gör vad honom behagar." 30 När
han talade detta, kommo många till tro på honom. 31 Då
sade Jesus till de judar som hade satt tro till honom: "Om I
förbliven i mitt ord, så ären I i sanning mina lärjungar; 32
Och I skolen då förstå sanningen, och sanningen skall göra
eder fria." 33 De svarade honom: "Vi äro Abrahams säd och
hava aldrig varit trälar under någon. Huru kan du då säga: 'I
skolen bliva fria'?" 34 Jesus svarade dem: "Sannerligen,
sannerligen säger jag eder: Var och en som gör synd, han är
syndens träl. 35 Men trälen får icke förbliva i huset för alltid;
sonen får förbliva där för alltid. (aiōn g165) 36 Om nu Sonen
gör eder fria, så bliven i verkligen fria. 37 Jag vet att I ären
Abrahams säd; men I stån efter att döda mig, eftersom mitt
ord icke får någon ingång i eder. 38 Jag talar vad jag har
sett hos min Fader; så gören ock I vad I haven hört av eder
fader." 39 De svarade och sade till honom: "Vår fader är ju
Abraham." Jesus svarade till dem: "Ären I Abrahams barn,
så gören ock Abrahams gärningar. 40 Men nu stån I efter att
döda mig, en man som har sagt eder sanningen, såsom jag
har hört den av Gud. Så handlade icke Abraham. 41 Nej, I
gören eder faders gärningar." De sade till honom: "Vi äro
icke födda i äktenskapsbrott. Vi hava Gud till fader och ingen
annan." 42 Jesus svarade dem: "Vore Gud eder fader, så
älskaden I ju mig, ty från Gud har jag utgått, och från honom
är jag kommen. Ja, jag har icke kommit av mig själv, utan
det är han som har sänt mig. 43 Varför fatten I då icke vad
jag talar? Jo, därför att I icke 'stån ut med' att höra på mitt
ord. 44 I haven djävulen till eder fader, och vad eder fader
har begär till, det viljen i göra. Han har varit en mandråpare
från begynnelsen, och i sanningen står han icke, ty sanning
finnes icke i honom. När han talar lögn, då talar han av sitt
eget, ty han är en lögnare, ja, lögnens fader. 45 Men mig
tron I icke, just därför att jag talar sanning. 46 Vilken av eder
kan överbevisa mig om någon synd? Om jag alltså talar
sanning, varför tron I mig då icke? 47 Den som är av Gud,
han lyssnar till Guds ord; och det är därför att I icke ären
av Gud som I icke lyssnen därtill. 48 Judarna svarade och
sade till honom: "Hava vi icke rätt, då vi säga att du är en
samarit och är besatt av en ond ande?" 49 Jesus svarade:
"Jag är icke besatt av någon ond ande; fastmer hedrar jag
min Fader. I åter skymfen mig. 50 Men jag söker icke min
egen ära; en finnes dock som söker den och som dömer. 51
Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Den som håller
mitt ord, han skall aldrig någonsin se döden." (aiōn g165) 52
Judarna sade till honom: "Nu förstå vi att du är besatt av en
ond ande. Abraham har dött, så ock profeterna, och likväl
säger du: 'Den som håller mitt ord, han skall aldrig någonsin
smaka döden.' (aiōn g165) 53 Icke är väl du förmer än vår
Fader Abraham? Och han har ju dött. Profeterna hava också

dött. Till vem gör du då dig själv?" 54 Jesus svarade: "Om
jag själv ville skaffa mig ära, så vore min ära intet; men det
är min Fader som förlänar mig ära, han som I säger vara
eder Gud. 55 Dock, I haven icke lärt känna honom, men jag
känner honom; och om jag sade att jag icke kände honom,
så bleve jag en lögnare likasom I; men jag känner honom
och håller hans ord. 56 Abraham, eder fader, fröjdade sig
över att han skulle få se min dag. Han fick se den och blev
glad." 57 Då sade judarna till honom: "Femtio år gammal är
du icke ännu, och Abraham har du sett!" 58 Jesus sade
till dem: "Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Förrän
Abraham blev till, är jag." 59 Då togo de upp stenar för att
kasta på honom. Men Jesus gömde sig undan och gick
sedan ut ur helgedomen.

9 När han nu gick vägen fram, fick han se en man som
var född blind. 2 Då frågade hans lärjungar honom och
sade: "Rabbi, vilken har syndat, denne eller hans föräldrar,
så att han har blivit född blind?" 3 Jesus svarade: "Det
är varken denne som har syndat eller hans föräldrar, utan
så har skett, för att Guds gärningar skulle uppenbaras på
honom. 4 Medan dagen varar, måste vi göra dens gärningar,
som har sänt mig; natten kommer, då ingen kan verka. 5 Så
länge jag är i världen, är jag världens ljus." 6 När han hade
sagt detta, spottade han på jorden och gjorde en deg av
spotten och lade degen på mannens ögon 7 och sade till
honom: "Gå bort och två dig i dammen Siloam" (det betyder
utsänd). Mannen gick då dit och tvådde sig; och när han
kom igen, kunde han se. 8 Då sade grannarna och andra
som förut hade sett honom såsom tiggare: "Är detta icke den
man som att och tiggde?" 9 Somliga svarade: "Det är han."
Andra sade: "Nej, men han är lik honom." Själv sade han:
"Jag är den mannen." 10 Och de frågade honom: "Huru
blevo då dina ögon öppnade?" 11 Han svarade: "Den man
som heter Jesus gjorde en deg och smorde därmed mina
ögon och sade till mig: 'Gå bort till Siloam och två dig.' Jag
gick då dit och tvådde mig, och så fick jag min syn." 12 De
frågade honom: "Var är den mannen?" Han svarade: "Det
vet jag icke." 13 Då förde de honom, mannen som förut
hade varit blind, bort till fariséerna. 14 Och det var sabbat
den dag då Jesus gjorde degen och öppnade hans ögon.
15 När nu jämväl fariséerna i sin ordning frågade honom
huru han hade fått sin syn, svarade han dem: "Han lade
en deg på mina ögon, och jag fick två mig, och nu kan jag
se." 16 Då sade några av fariséerna: "Den mannen är icke
från Gud, eftersom han icke håller sabbaten." Andra sade:
"Huru skulle någon som är en syndare kunna göra sådana
tecken?" Så funnos bland dem stridiga meningar. 17 Då
frågade de åter den blinde: "Vad säger du själv om honom,
då det ju var dina ögon han öppnade?" Han svarade: "En
profet är han." 18 Men judarna trodde icke att han hade varit
blind och fått sin syn, förrän de hade kallat till sig mannen
föräldrar, hans som hade fått sin syn. 19 Dem frågade de
och sade: "Är detta eder son, den som I sägen vara född
blind? Huru kommer det då till, att han nu kan se?" 20 Då
svarade han föräldrar och sade: "Att denne är vår son, och
att han föddes blind, det veta vi. 21 Men huru han nu kan se,
det veta vi icke, ej heller veta vi vem som har öppnat hans
ögon. Frågen honom själv; han är gammal nog, han må
själv tala för sig." 22 Detta sade hans föräldrar, därför att de
fruktade judarna; ty judarna hade redan kommit överens
om att den som bekände Jesus vara Messias, han skulle
utstötas ur synagogan. 23 Därför var det som hans föräldrar
sade: "Han är gammal nog; frågen honom själv." 24 Då
kallade de för andra gången till sig mannen som hade varit
blind och sade till honom: "Säg nu sanningen, Gud till pris.
Vi veta att denne man är en syndare." 25 Han svarade: "Om
han är en syndare vet jag icke; ett vet jag: att jag, som var
blind, nu kan se." 26 Då frågade de honom: "Vad gjorde han
med dig? På vad sätt öppnade han dina ögon?" 27 Han
svarade dem: "Jag har ju redan sagt eder det, men I hörden
icke på mig. Varför viljen I då åter höra det? Kanske viljen
också I bliva hans lärjungar?" 28 Då bannade de honom och
sade: "Du är själv hans lärjunge; vi äro Moses' lärjungar. 29
Till Moses har Gud talat, det veta vi; men varifrån denne är,
det veta vi icke." 30 Mannen svarade och sade till dem: "Ja,
däri ligger det förunderliga, att I icke veten varifrån han är,
och ändå har han öppnat mina ögon. 31 Vi veta ju att Gud
icke hör syndare, men också att om någon är gudfruktig och
gör hans vilja, då hör han honom. 32 Aldrig förut har man
hört att någon har öppnat ögonen på en som föddes blind.
(aiōn g165) 33 Vore denne icke från Gud, så kunde han intet
göra." 34 De svarade och sade till honom: "Du är hel och
hållen född i synd, och du vill undervisa oss!" Och så drevo
de ut honom. 35 Jesus fick sedan höra att de hade drivit ut
honom, och när han så träffade honom, sade han: "Tror du
på Människosonen?" 36 Han svarade och sade: "Herre, vem
är han då? Säg mig det, så att jag kan tro på honom." 37
Jesus sade till honom: "Du har sett honom; det är han som
talar med dig." 38 Då sade han: "Herre, jag tror." Och han
föll ned för honom. 39 Och Jesus sade: "Till en dom har
jag kommit hit i världen, för att de som icke se skola varda
seende, och för att de som se skola varda blinda." 40 När
några fariséer som voro i hans närhet hörde detta, sade
de till honom: "Äro då kanske också vi blinda?" 41 Jesus

svarade dem: "Voren I blinda, så haden I icke synd. Men nu
sägen I: 'Vi se', därför står eder synd kvar."

10 "Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Den som
icke går in i fårahuset genom dörren, utan stiger in
någon annan väg, han är en tjuv och en rövare. **2** Men den
som går in genom dörren, han är fårens herde. **3** För honom
öppnar dörrvaktaren, och fåren lyssna till hans röst, och
han kallar sina får vid namn och för dem ut. **4** Och när han
har släppt ut alla sina får, går han framför dem, och fåren
följa honom, ty de känna hans röst. **5** Men en främmande
följa de alls icke, utan fly bort ifrån honom, ty de känna icke
de främmandes röst." **6** Så talade Jesus till dem i förtäckta
ord; men de förstodo icke vad det var som han talade till
dem. **7** Åter sade Jesus till dem: "Sannerligen, sannerligen
säger jag eder: Jag är dörren in till fåren. **8** Alla de som hava
kommit före mig äro tjuvar och rövare, men fåren hava icke
lyssnat till dem. **9** Jag är dörren; den som går in genom
mig, han skall bliva frälst, och han skall få gå ut och in och
skall finna bete. **10** Tjuven kommer allenast för att stjäla och
slakta och förgöra. Jag har kommit, för att de skola hava liv
och hava över nog. **11** Jag är den gode herden. En god
herde giver sitt liv för fåren. **12** Men den som är lejd och icke
är herden själv, när han, den som fåren icke tillhöra, ser
ulven komma, då övergiver han fåren och flyr, och ulven
rövar bort dem och förskingrar dem. **13** Han är ju lejd och
frågar icke efter fåren. **14** Jag är den gode herden, och jag
känner mina får, och mina får känna mig, **15** såsom Fadern
känner mig, och såsom jag känner Fadern; och jag giver
mitt liv för fåren. **16** Jag har ock andra får, som icke höra
till detta fårahus; också dem måste jag draga till mig, och
de skola lyssna till min röst. Så skall det bliva en hjord och
en herde. **17** Därför älskar Fadern mig, att jag giver mitt
liv -- för att sedan taga igen det. **18** Ingen tager det ifrån
mig, utan jag giver det av fri vilja. Jag har makt att giva
det, och jag har makt att taga igen det. Det budet har jag
fått av min Fader." **19** För dessa ords skull uppstodo åter
stridiga meningar bland judarna. **20** Många av dem sade:
"Han är besatt av en ond ande och är från sina sinnen.
Varför hören I på honom?" **21** Andra åter sade: "Sådana
ord talar icke den som är besatt. Icke kan väl en ond ande
öppna blindas ögon?" **22** Därefter inföll tempelinvigningens
högtid i Jerusalem. Det var nu vinter, **23** och Jesus gick fram
och åter i Salomos pelargång i helgedomen. **24** Då samlade
sig judarna omkring honom och sade till honom: "Huru länge
vill du hålla oss i ovisshet? Om du är Messias, så säg oss
det öppet." **25** Jesus svarade dem: "Jag har sagt eder det,
men I tron mig icke. De gärningar som jag gör i min Faders
namn, de vittna om mig. **26** Men I tron mig icke, ty I ären
icke av mina får. **27** Mina får lyssna till min röst, och jag
känner dem, och de följa mig. **28** Och jag giver dem evigt liv,
och de skola aldrig någonsin förgås, och ingen skall rycka
dem ur min hand. **(aiōn g165, aiōnios g166)** **29** Min Fader, som
har givit mig dem, är större än alla, och ingen kan rycka dem
ur min Faders hand. **30** Jag och Fadern äro ett." **31** Då togo
judarna åter upp stenar för att stena honom. **32** Men Jesus
sade till dem: "Många goda gärningar, som komma från min
Fader, har jag låtit eder se. För vilken av dessa gärningar är
det som I viljen stena mig?" **33** Judarna svarade honom:
"Det är icke för någon god gärnings skull som vi vilja stena
dig, utan därför att du hädar och gör dig själv till Gud, du
som är en människa." **34** Jesus svarade dem: "Det är ju så
skrivet i eder lag: 'Jag har sagt att I ären gudar'. **35** Om han
nu har kallat för gudar dem som Guds ord kom till -- och
skriften kan ju icke bliva om intet -- **36** huru kunnen då I, på
den grund att jag har sagt mig vara Guds Son, anklaga mig
för hädelse, mig som Fadern har helgat och sänt i världen?
37 Gör jag icke min Faders gärningar, så tron mig icke. **38**
Men gör jag dem, så tron gärningarna, om I än icke tron mig;
då skolen I fatta och förstå att Fadern är i mig, och att jag är
i Fadern." **39** Då ville de åter gripa honom, men han gick
sin väg, undan deras händer. **40** Sedan begav han sig åter
bort till det ställe på andra sidan Jordan, där Johannes först
hade döpt, och stannade kvar där. **41** Och många kommo till
honom. Och de sade: "Väl gjorde Johannes intet tecken,
men allt vad Johannes sade om denne var sant." **42** Och
många kommo där till tro på honom.

11 Och en man vid namn Lasarus låg sjuk; han var från
Betania, den by där Maria och hennes syster Marta
bodde. **2** Det var den Maria som smorde Herren med
smörjelse och torkade hans fötter med sitt hår. Och nu låg
hennes broder Lasarus sjuk. **3** Då sände systrarna bud
till Jesus och läto säga: "Herre, se, han som du har så
kär ligger sjuk." **4** När Jesus hörde detta, sade han: "Den
sjukdomen är icke till döds, utan till Guds förhärligande, så
att Guds Son genom den bliver förhärligad." **5** Och Jesus
hade Marta och hennes syster och Lasarus kära. **6** När han
nu hörde att denne låg sjuk, stannade han först två dagar
där han var; **7** men därefter sade han till lärjungarna: "Låt
oss gå tillbaka till Judeen." **8** Lärjungarna sade till honom:
"Rabbi, nyligen ville judarna stena dig, och åter går du dit?"
9 Jesus svarade: "Dagen har ju tolv timmar; den som vandrar
om dagen, han stöter sig icke, ty han ser då denna världens
ljus. **10** Men den som vandrar om natten, han stöter sig, ty
han har då intet som lyser honom." **11** Sedan han hade talat

detta, sade han ytterligare till dem: "Lasarus, vår vän, har
somnat in; men jag går för att väcka upp honom ur sömnen."
12 Då sade hans lärjungar till honom: "Herre, sover han, så
bliver han frisk igen." 13 Men Jesus hade talat om hans
död; de åter menade att han talade om vanlig sömn. 14 Då
sade Jesus öppet till dem: "Lasarus är död. 15 Och för eder
skull, för att I skolen tro, gläder jag mig över att jag icke
var där. Men låt oss nu gå till honom." 16 Då sade Tomas,
som kallades Didymus, till de andra lärjungarna: "Låt oss gå
med, för att vi må dö med honom." 17 När så Jesus kom dit,
fann han att den döde redan hade legat fyra dagar i graven.
18 Nu låg Betania nära Jerusalem, vid pass femton stadier
därifrån, 19 och många judar hade kommit till Marta och
Maria för att trösta dem i sorgen över deras broder. 20 Då nu
Maria fick höra att Jesus kom, gick hon honom till mötes;
men Maria satt kvar hemma. 21 Och Marta sade till Jesus:
"Herre, hade du varit här, så vore min broder icke död. 22
Men jag vet ändå att allt vad du beder Gud om, det skall
Gud giva dig." 23 Jesus sade till henne: "Din broder skall stå
upp igen." 24 Marta svarade honom: "Jag vet att han skall
stå upp, vid uppståndelsen på den yttersta dagen." 25 Jesus
svarade till henne: "Jag är uppståndelsen och livet. Den
som tror på mig, han skall leva, om han än dör; 26 och var
och en som lever och tror på mig, han skall aldrig någonsin
dö. Tror du detta?" (aiōn g165) 27 Hon svarade honom: "Ja,
Herre, jag tror att du är Messias, Guds Son, han som skulle
komma i världen." 28 När hon hade sagt detta, gick hon
bort och kallade på Maria, sin syster, och sade hemligen till
henne: "Mästaren är här och kallar dig till sig." 29 När hon
hörde detta, stod hon strax upp och gick åstad till honom. 30
Men Jesus hade ännu icke kommit in i byn, utan var kvar på
det ställe där Marta hade mött honom. 31 Då nu de judar,
som voro inne i huset hos Maria för att trösta henne, sågo
att hon så hastigt stod upp och gick ut, följde de henne,
i tanke att hon gick till graven för att gråta där. 32 När så
Maria kom till det ställe där Jesus var och fick se honom, föll
hon ned för hans fötter och sade till honom: "Herre, hade
du varit där, så vore min broder icke död." 33 Då nu Jesus
såg henne gråta och såg jämväl att de judar, som hade
kommit med henne, gräto, upptändes han i sin ande och
blev upprörd 34 och frågade: "Var haven I lagt honom?" De
svarade honom: "Herre, kom och se." Och Jesus grät. 35
Då sade judarna: "Se huru kär han hade honom!" 36 Men
somliga av dem sade: 37 "Kunde icke han, som öppnade
den blindes ögon, ock hava så gjort att denne icke hade
dött?" 38 Då upptändes Jesus åter i sitt innersta och gick
bort till graven. Den var urholkad i berget, och en sten låg
framför ingången. 39 Jesus sade: "Tagen bort stenen." Då
sade den dödes syster Marta till honom: "Herre, han luktar
redan, ty han har varit död i fyra dygn." 40 Jesus svarade
henne: "Sade jag dig icke, att om du trodde, skulle du få se
Guds härlighet?" 41 Då togo de bort stenen. Och Jesus lyfte
upp sina ögon och sade: "Fader, jag tackar dig för att du har
hört mig. 42 Jag visste ju förut att du alltid hör mig; men för
folkets skull, som står här omkring, säger jag detta, för att de
skola tro att det är du som har sänt mig." 43 När han hade
sagt detta, ropade han med hög röst: "Lasarus, kom ut."
44 Och han som hade varit död kom ut, med händer och
fötter inlindade i bindlar och med ansiktet inhöljt i en duk.
Jesus sade till dem: "Lösen honom, och låten honom gå."
45 Många judar, som hade kommit till Maria och hade sett
vad Jesus hade gjort, trodde då på honom. 46 Men några
av dem gingo bort till fariséerna och omtalade för dem vad
Jesus hade gjort. 47 Då sammankallade översteprästerna
och fariséerna en rådsförsamling och sade: "Vad skola vi
taga oss till? Denne man gör ju många tecken. 48 Om vi
skola låta honom så fortfara, skola alla tro på honom, och
romarna komma då att taga ifrån oss både land och folk." 49
Men en av dem, Kaifas, som var överstepräst för det året,
sade till dem: "I förstån intet, 50 och I besinnen icke huru
mycket bättre det är för eder att en man dör för folket, än att
hela folket förgås." 51 Detta sade han icke av sig själv, utan
genom profetisk ingivelse, eftersom han var överstepräst för
det året; ty Jesus skulle dö för folket. 52 Ja, icke allenast "för
folket"; han skulle dö också för att samla och förena Guds
förskingrade barn. 53 Från den dagen var deras beslut fattat
att döda honom. 54 Så vandrade då Jesus icke längre öppet
bland judarna, utan drog sig undan till en stad som hette
Efraim, på landsbygden, i närheten av öknen; där stannade
han kvar med sina lärjungar. 55 Men judarnas påsk var nära,
och många begåvo sig då, före påsken, från landsbygden
upp till Jerusalem för att helga sig. 56 Och de sökte efter
Jesus och sade till varandra, där de stodo i helgedom: "Vad
menen I? Skall han då alls icke komma till högtiden?" 57
Och översteprästerna och fariséerna hade utfärdat påbud
om att den som finge veta var han fanns skulle giva det till
känna, för att de måtte kunna gripa honom.

12 Sex dagar före påsk kom nu Jesus till Betania, där
Lasarus bodde, han som av Jesus hade blivit uppväckt
från de döda. 2 Där gjorde man då för honom ett gästabud,
och Marta betjänade dem, men Lasarus var en av dem som
lågo till bords jämte honom. 3 Då tog Maria ett skålpund
smörjelse av dyrbar äkta nardus och smorde därmed Jesu
fötter; sedan torkade hon hans fötter med sitt hår. Och huset

uppfylldes med vällukt av smörjelsen. 4 Men Judas Iskariot,
en av hans lärjungar, den som skulle förråda honom, sade
då: 5 "Varför sålde man icke hellre denna smörjelse för
tre hundra silverpenningar och gav dessa åt de fattiga?" 6
Detta sade han, icke därför, att han frågade efter de fattiga,
utan därför, att han var en tjuv och plägade taga vad som
lades i penningpungen, vilken han hade om hand. 7 Men
Jesus sade: "Låt henne vara; må hon få fullgöra detta för
min begravningsdag. 8 De fattiga haven I ju alltid ibland
eder, men mig haven I icke alltid." 9 Nu hade det blivit känt
för den stora hopen av judarna att Jesus var där, och de
kommo dit, icke allenast för hans skull, utan ock för att
se Lasarus, som han hade uppväckt från de döda. 10 Då
beslöto översteprästerna att döda också Lasarus. 11 Ty för
hans skull gingo många judar bort och trodde på Jesus. 12
När dagen därefter det myckna folk som hade kommit till
högtiden fick höra att Jesus var på väg till Jerusalem, 13 togo
de palmkvistar och gingo ut för att möta honom och ropade:
"Hosianna! Välsignad vare han som kommer, i Herrens
namn, han som är Israels konung." 14 Och Jesus fick sig en
åsnefåle och satte sig upp på den, såsom det är skrivet: 15
"Frukta icke, du dotter Sion. Se, din konung kommer, sittande
på en åsninnas fåle." 16 Detta förstodo hans lärjungar icke
då strax, men när Jesus hade blivit förhärligad, då kommo
de ihåg att detta var skrivet om honom, och att man hade
gjort detta med honom. 17 Så gav nu folket honom sitt
vittnesbörd, de som hade varit med honom, när han kallade
Lasarus ut ur graven och uppväckte honom från de döda. 18
Därför kom också det övriga folket emot honom, eftersom de
hörde att han hade gjort det tecknet. 19 Då sade fariséerna
till varandra: "I sen att I alls intet kunnen uträtta; hela världen
löper ju efter honom." 20 Nu voro där ock några greker, av
dem som plägade fara upp för att tillbedja under högtiden. 21
Dessa kommo till Filippus, som var från Betsaida i Galileen,
och bådo honom och sade: "Herre, vi skulle vilja se Jesus."
22 Filippus gick och sade detta till Andreas; Andreas och
Filippus gingo och sade det till Jesus. 23 Jesus svarade dem
och sade: "Stunden är kommen att Människosonen skall
förhärligas. 24 Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Om
icke vetekornet faller i jorden och dör, så förbliver det ett
ensamt korn; men om det dör, så bär det mycken frukt. 25
Den som älskar sitt liv, han mister det, men den som hatar
sitt liv i denna världen, han skall behålla det och skall hava
evigt liv. (aiōnios g166) 26 Om någon vill tjäna mig, så följe
han mig; och där jag är, där skall också min tjänare få vara.
Om någon tjänar mig, så skall min Fader ära honom. 27
Nu är min själ i ångest; vad skall jag väl säga? Fader, fräls
mig undan denna stund. Dock, just därför har jag kommit
till denna stund. 28 Fader, förhärliga ditt namn." Då kom
en röst från himmelen: "Jag har redan förhärligat det, och
jag skall ytterligare förhärliga det." 29 Folket, som stod där
och hörde detta, sade då: "Det var ett tordön." Andra sade:
"Det var en ängel som talade med honom." 30 Då svarade
Jesus och sade: "Denna röst kom icke för min skull, utan
för eder skull." 31 Nu går en dom över denna världen, nu
skall denna världens furste utkastas. 32 Och när jag har
blivit upphöjd från jorden, skall jag draga alla till mig." 33
Med dessa ord gav han till känna på vad sätt han skulle
dö. 34 Då svarade folket honom: "Vi hava hört av lagen att
Messias skall stanna kvar för alltid. Huru kan du då säga
att Människosonen måste bliva upphöjd? Vad är väl detta
för en Människoson?" (aiōn g165) 35 Jesus sade till dem:
"Ännu en liten tid är ljuset ibland eder. Vandren medan I
haven ljuset, på det att mörkret icke må få makt med eder;
den som vandrar i mörkret, han vet ju icke var han går. 36
Tron på ljuset, medan I haven ljuset, så att I bliven ljusets
barn." Detta talade Jesus och gick sedan bort och dolde sig
för dem. 37 Men fastän han hade gjort så många tecken
inför dem, trodde de icke på honom. 38 Ty det ordet skulle
fullbordas, som profeten Esaias säger: "Herre, vem trodde,
vad som predikades för oss, och för vem var Herrens arm
uppenbar?" 39 Alltså kunde de icke tro; Esaias säger ju
ytterligare: 40 "Han har förblindat deras ögon och förstockat
deras hjärtan, så att de icke kunna se med sina ögon eller
förstå med sina hjärtan och omvända sig och bliva helade
av mig." 41 Detta kunde Esaias säga, eftersom han hade
sett hans härlighet, när han talade med honom. -- 42 Dock
funnos jämväl bland rådsherrarna många som trodde på
honom; men för fariséernas skulle ville de icke bekänna
det, för att de icke skulle bliva utstötta ur synagogan. 43 Ty
de skattade högre att bliva ärade av människor än att bliva
ärade av Gud. 44 Men Jesus sade med hög röst: "Den som
tror på mig, han tror icke på mig, utan på honom som har
sänt mig. 45 Och den som ser mig, han ser honom som har
sänt mig. 46 Såsom ett ljus har jag kommit i världen, för att
ingen av dem som tro på mig skall förbliva i mörkret. 47 Om
någon hör mina ord, men icke håller dem, så dömer icke jag
honom; ty jag har icke kommit för att döma världen, utan för
att frälsa världen. 48 Den som förkastar mig och icke tager
emot mina ord, han har dock en domare över sig; det ord
som jag har talat, det skall döma honom på den yttersta
dagen. 49 Ty jag har icke talat av mig själv, utan Fadern,
som har sänt mig, han har bjudit mig vad jag skall säga, och
vad jag skall tala. 50 Och jag vet att hans bud är evigt liv;

därför, vad jag talar, det talar jag såsom Fadern har sagt
mig." **(aiōnios g166)**

13 Före påskhögtiden hände sig detta. Jesus visste att
stunden var kommen för honom att gå bort ifrån denna
världen till Fadern; och såsom han allt hittills hade älskat
sina egna här i världen, så gav han dem nu ett yttersta
bevis på sin kärlek. **2** De höllo nu aftonmåltid, och djävulen
hade redan ingivit Judas Iskariot, Simons son, i hjärtat att
förråda Jesus. **3** Och Jesus visste att Fadern hade givit allt i
hans händer, och att han hade gått ut från Gud och skulle
gå till Gud. **4** Men han stod upp från måltiden och lade av
sig överklädnaden och tog en linneduk och band den om
sig. **5** Sedan slog han vatten i ett bäcken och begynte två
lärjungarnas fötter och torkade dem med linneduken som
han hade bundit om sig. **6** Så kom han till Simon Petrus.
Denne sade då till honom: "Herre, skulle du två mina fötter?"
7 Jesus svarade och sade till honom: "Vad jag gör förstår
du icke nu, men framdeles skall du fatta det." **8** Petrus
sade till honom: "Aldrig någonsin skall du två mina fötter!"
Jesus svarade honom: "Om jag icke tvår dig, så har du
ingen del med mig." **(aiōn g165)** **9** Då sade Simon Petrus till
honom: "Herre, icke allenast mina fötter, utan ock händer
och huvud!" **10** Jesus svarade honom: "Den som är helt
tvagen, han behöver allenast två fötterna; han är ju i övrigt
hel och hållen ren. Så ären ock I rena -- dock icke alla." **11**
Han visste nämligen vem det var som skulle förråda honom;
därför sade han att de icke alla voro rena. **12** Sedan han nu
hade tvagit deras fötter och tagit på sig överklädnaden och
åter lagt sig ned vid bordet, sade han till dem: "Förstån I vad
jag har gjort med eder? **13** I kallen mig 'Mästare' och 'Herre',
och I säger rätt, ty jag är så. **14** Har nu jag, eder Herre
och Mästare, tvagit edra fötter, så ären ock I pliktiga att två
varandras fötter. **15** Jag har ju givit eder ett föredöme, för att
I skolen göra såsom jag har gjort mot eder. **16** Sannerligen,
sannerligen säger jag eder: Tjänaren är icke förmer än sin
herre, ej heller sändebudet förmer än den som har sänt
honom. **17** Då I veten detta, saliga ären I, om I ock gören
det. **18** Jag talar icke om eder alla; jag vet vilka jag har utvalt.
Men detta skriftens ord skulle ju fullbordas: 'Den som åt mitt
bröd, han lyfte mot mig sin häl.' **19** Redan nu, förrän det
sker, säger jag eder det, för att I, när det har skett, skolen tro
att jag är den jag är. **20** Sannerligen, sannerligen säger jag
eder: Den som tager emot den jag sänder, han tager emot
mig; och den som tager emot mig, han tager emot honom
som har sänt mig." **21** När Jesus hade sagt detta, blev han
upprörd i sin ande och betygade och sade: "Sannerligen,
sannerligen säger jag eder: En av eder skall förråda mig." **22**
Då sågo lärjungarna på varandra och undrade vilken han
talade om. **23** Nu var där bland lärjungarna en som låg till
bords invid Jesu bröst, den lärjunge som Jesus älskade.
24 Åt denne gav då Simon Petrus ett tecken och sade till
honom: "Säg vilken det är som han talar om." **25** Han lutade
sig då mot Jesu bröst och frågade honom: "Herre, vilken
är det?" **26** Då svarade Jesus: "Det är den åt vilken jag
räcker brödstycket som jag nu doppar." Därvid doppade han
brödstycket och räckte det åt Judas, Simon Iskariots son.
27 Då, när denne hade tagit emot brödstycket, for Satan
in i honom. Och Jesus sade till honom: "Gör snart vad du
gör." **28** Men ingen av dem som lågo där till bords förstod
varför han sade detta till honom. **29** Ty eftersom Judas hade
penningpungen om hand, menade några att Jesus hade
velat säga till honom: "Köp vad vi behöva till högtiden",
eller ock att han hade tillsagt honom att giva något åt de
fattiga. **30** Då han nu hade tagit emot brödstycket, gick han
strax ut; och det var natt. **31** Och när han hade gått ut,
sade Jesus: "Nu är Människosonen förhärligad, och Gud
är förhärligad i honom. **32** Är nu Gud förhärligad i honom,
så skall ock Gud förhärliga honom i sig själv, och han skall
snart förhärliga honom. **33** Kära barn, allenast en liten tid
är jag ännu hos eder; I skolen sedan söka efter mig, men
det som jag sade till judarna: 'Dit jag går, dit kunnen I icke
komma', detsamma säger jag nu ock till eder. **34** Ett nytt bud
giver jag eder, att I skolen älska varandra; ja, såsom jag har
älskat eder, så skolen ock I älska varandra. **35** Om I haven
kärlek inbördes, så skola alla därav förstå att I ären mina
lärjungar." **36** Då frågade Simon Petrus honom: "Herre, vart
går du?" Jesus svarade: "Dit jag går, dit kan du icke nu följa
mig; men framdeles skall du följa mig." **37** Petrus sade till
honom: "Herre, varför kan jag icke följa dig nu? Mitt liv vill
jag giva för dig." **38** Jesus svarade: "Ditt liv vill du giva för
mig? Sannerligen, sannerligen säger jag dig: Hanen skall
icke gala, förrän du tre gånger har förnekat mig."

14 "Edra hjärtan vare icke oroliga. Tron på Gud; tron ock
på mig. **2** I min Faders hus äro många boningar; om
så icke voro, skulle jag nu säga eder att jag går bort för att
bereda eder rum. **3** Och om jag än går bort för att bereda
eder rum, så skall jag dock komma igen och taga eder till
mig; ty jag vill att där jag är, där skolen I ock vara. **4** Och
vägen som leder dit jag går, den veten I." **5** Tomas sade till
honom: "Herre, vi veta icke vart du går; huru kunna vi då
veta vägen?" **6** Jesus svarade honom: "Jag är vägen och
sanningen och livet; ingen kommer till Fadern utom genom
mig. **7** Haden I känt mig, så haden I ock känt min Fader; nu
kännen I honom och haven sett honom." **8** Filippus sade till

honom: "Herre, låt oss se Fadern, så hava vi nog." 9 Jesus
svarade honom: "Så lång tid har jag varit hos eder, och du
har icke lärt känna mig, Filippus? Den som har sett mig, han
har sett Fadern. Huru kan du då säga: 'Låt oss se Fadern'?
10 Tror du icke att jag är i Fadern, och att Fadern är i mig?
De ord jag talar till eder talar jag icke av mig själv. Och
gärningarna, dem gör Fadern, som bor i mig; de äro hans
verk. 11 Tron mig; jag är i Fadern, och Fadern i mig. Varom
icke, så tron för själva gärningarnas skull. 12 Sannerligen,
sannerligen säger jag eder: Den som tror på mig, han skall
ock själv göra de gärningar som jag gör; och ännu större än
dessa skall han göra. Ty jag går till Fadern, 13 och vadhelst I
bedjen om i mitt namn, det skall jag göra, på det att Fadern
må bliva förhärligad i Sonen. 14 Ja, om I bedjen om något i
mitt namn, så skall jag göra det. 15 Älsken I mig, så hållen I
mina bud, 16 och jag skall bedja Fadern, och han skall giva
eder en annan Hjälpare, som för alltid skall vara hos eder:
(aiōn g165) 17 sanningens Ande, som världen icke kan taga
emot, ty hon ser honom icke och känner honom icke. Men I
kännen honom, ty han bor hos eder och skall vara i eder. 18
Jag skall icke lämna eder faderlösa; jag skall komma till
eder. 19 Ännu en liten tid, och världen ser mig icke mer,
men I sen mig. Ty jag lever; I skolen ock leva. 20 På den
dagen skolen I förstå att jag är i min Fader, och att I ären i
mig, och att jag är i eder. 21 Den som har mina bud och
håller dem, han är den som älskar mig; och den som älskar
mig, han skall bliva älskad av min Fader, och jag skall älska
honom och jag skall uppenbara mig för honom." 22 Judas --
icke han som kallades Iskariot -- sade då till honom: "Herre,
varav kommer det att du tänker uppenbara dig för oss, men
icke för världen?" 23 Jesus svarade och sade till honom:
"Om någon älskar mig, så håller han mitt ord; och min Fader
skall älska honom, och vi skola komma till honom och taga
vår boning hos honom. 24 Den som icke älskar mig, han
håller icke mina ord; och likväl är det ord som I hören icke
mitt, utan Faderns, som har sänt mig. 25 Detta har jag talat
till eder, medan jag ännu är kvar hos eder. 26 Men Hjälparen,
den helige Ande, som Fadern skall sända i mitt namn, han
skall lära eder allt och påminna eder om allt vad jag har
sagt eder. 27 Frid lämnar jag efter mig åt eder, min frid giver
jag eder; icke giver jag eder den såsom världen giver. Edra
hjärtan vare icke oroliga eller försagda. 28 I hörden att jag
sade till eder: 'Jag går bort, men jag kommer åter till eder.'
Om I älskaden mig, så skullen I ju glädjas över att jag går
bort till Fadern, ty Fadern är större än jag. 29 Och nu har jag
sagt eder det, förrän det sker, på det att I mån tro, när det
har skett. 30 Härefter talar jag icke mycket med eder, ty
denna världens furste kommer. I mig finnes intet som hör
honom till; 31 men detta sker, för att världen skall förstå att
jag älskar Fadern och gör såsom Fadern har bjudit mig.
Stån upp, låt oss gå härifrån."

15 "Jag är det sanna vinträdet, och min Fader är
vingårdsmannen. 2 Var gren i mig, som icke bär frukt,
den tager han bort; och var och en som bär frukt, den rensar
han, för att den skall bära mer frukt. 3 I ären redan nu rena, i
kraft av det ord som jag har talat till eder. 4 Förbliven i mig,
så förbliver ock jag i eder. Såsom grenen icke kan bära frukt
av sig själv, utan allenast om den förbliver i vinträdet, så
kunnen I det ej heller, om I icke förbliven i mig. 5 Jag är
vinträdet, I ären grenarna. Om någon förbliver i mig, och jag
i honom, så bär han mycken frukt; ty mig förutan kunnen
I intet göra. 6 Om någon icke förbliver i mig, så kastas
han ut såsom en avbruten gren och förtorkas; och man
samlar tillhopa sådana grenar och kastar dem i elden, och
de brännas upp. 7 Om I förbliven i mig, och mina ord förbliva
i eder, så mån I bedja om vadhelst I viljen, och det skall
vederfaras eder. 8 Därigenom bliver min Fader förhärligad,
att i bären mycken frukt och bliven mina lärjungar. 9 Såsom
Fadern har älskat mig, så har ock jag älskat eder; förbliven i
min kärlek. 10 Om I hållen mina bud, så förbliven I i min
kärlek, likasom jag har hållit min Faders bud och förbliver i
hans kärlek. 11 Detta har jag talat till eder, för att min glädje
skall bo i eder, och för att eder glädje skall bliva fullkomlig.
12 Detta är mitt bud, att I skolen älska varandra, såsom
jag har älskat eder. 13 Ingen har större kärlek, än att han
giver sitt liv för sina vänner. 14 I ären mina vänner, om I
gören vad jag bjuder eder. 15 Jag kallar eder nu icke längre
tjänare, ty tjänaren får icke veta vad hans herre gör; vänner
kallar jag eder, ty allt vad jag har hört av min Fader har jag
kungjort för eder. 16 I haven icke utvalt mig, utan jag har
utvalt eder; och jag har bestämt om eder att I skolen gå
åstad och bära frukt, sådan frukt som bliver beståndande,
på det att Fadern må giva eder vadhelst I bedjen honom om
i mitt namn. 17 Ja, det bjuder jag eder, att I skolen älska
varandra. 18 Om världen hatar eder, så betänken att hon har
hatat mig förr än eder. 19 Voren I av världen, så älskade ju
världen vad henne tillhörde; men eftersom I icke ären av
världen, utan av mig haven blivit utvalda och tagna ut ur
världen, därför hatar världen eder. 20 Kommen ihåg det ord
som jag sade till eder: 'Tjänaren är icke förmer än sin herre.'
Hava de förföljt mig, så skola de ock förfölja eder; hava
de hållit mitt ord, så skola de ock hålla edert. 21 Men allt
detta skola de göra mot eder för mitt namns skull, eftersom
de icke känna honom som har sänt mig. 22 Hade jag icke

kommit och talat till dem, så skulle de icke hava haft synd;
men nu hava de ingen ursäkt för sin synd. 23 Den som hatar
mig, han hatar ock min Fader. 24 Hade jag icke bland dem
gjort sådana gärningar, som ingen annan har gjort, så skulle
de icke hava haft synd; men nu hava de sett dem, och hava
likväl hatat både mig och min Fader. 25 Men det ordet skulle
ju fullbordas, som är skrivet i deras lag: 'De hava hatat mig
utan sak.' 26 Dock, när Hjälparen kommer, som jag skall
sända eder ifrån Fadern, sanningens Ande, som utgår ifrån
Fadern, då skall han vittna om mig. 27 Också I kunnen
vittna, eftersom I haven varit med mig från begynnelsen."

16 "Detta har jag talat till eder, för att I icke skolen komma
på fall. 2 Man skall utstöta eder ur synagogorna; ja,
den tid kommer, då vemhelst som dräper eder skall mena
sig därmed förrätta offertjänst åt Gud. 3 Och så skola de
göra, därför att de icke hava lärt känna Fadern, ej heller
mig. 4 Men detta har jag talat till eder, för att I, när den
tiden är inne, skolen komma ihåg att jag har sagt eder det.
Jag sade eder det icke från begynnelsen, ty jag var ju hos
eder. 5 Och nu går jag bort till honom som har sänt mig; och
ingen av eder frågar mig vart jag går. 6 Men edra hjärtan
äro uppfyllda av bedrövelse, därför att jag har sagt eder
detta. 7 Dock säger jag eder sanningen: Det är nyttigt för
eder att jag går bort, ty om jag icke ginge bort, så komme
icke Hjälparen till eder; men då jag nu går bort, skall jag
sända honom till eder. 8 Och när han kommer, skall han låta
världen få veta sanningen i fråga om synd och rättfärdighet
och dom: 9 i fråga om synd, ty de tro icke på mig; 10 i fråga
om rättfärdighet, ty jag går till Fadern, och I sen mig icke
mer; 11 i fråga om dom, ty denna världens furste är nu dömd.
12 Jag hade ännu mycket att säga eder, men I kunnen icke
nu bära det. 13 Men när han kommer, som är sanningens
Ande, då skall han leda eder fram till hela sanningen. Ty han
skall icke tala av sig själv, utan vad han hör, allt det skall han
tala; och han skall förkunna för eder vad komma skall. 14
Han skall förhärliga mig, ty av mitt skall han taga och skall
förkunna det för eder. 15 Allt vad Fadern har, det är mitt;
därför sade jag att han skall taga av mitt och förkunna det för
eder. 16 En liten tid, och I sen mig icke mer; och åter en liten
tid, och I fån se mig." 17 Då sade några av hans lärjungar till
varandra: "Vad är detta som han säger till oss: 'En liten tid,
och I sen mig icke; och åter en liten tid, och I fån se mig',
så ock: 'Jag går till Fadern'?" 18 De sade alltså: "Vad är
detta som han säger: 'En liten tid'? Vi förstå icke vad han
talar." 19 Då märkte Jesus att de ville fråga honom, och han
sade till dem: "I talen med varandra om detta som jag sade:
'En liten tid, och I sen mig icke; och åter en liten tid, och I
fån se mig.' 20 Sannerligen, sannerligen säger jag eder: I
skolen bliva bedrövade, men eder bedrövelse skall vändas i
glädje. 21 När en kvinna föder barn, har hon bedrövelse,
ty hennes stund är kommen; men när hon har fött barnet,
kommer hon icke mer ihåg sin vedermöda, ty hon gläder sig
över att en människa är född till världen. 22 Så haven ock
I nu bedrövelse; men jag skall se eder åter, och då skola
edra hjärtan glädja sig, och ingen skall taga eder glädje
ifrån eder. 23 Och på den dagen skolen I icke fråga mig om
något. Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Vad I bedjen
Fadern om, det skall han giva eder i mitt namn. 24 Hittills
haven I icke bett om något i mitt namn; bedjen, och I skolen
få, för att eder glädje skall bliva fullkomlig. 25 Detta har jag
talat till eder i förtäckta ord; den tid kommer, då jag icke mer
skall tala till eder i förtäckta ord, utan öppet förkunna för eder
om Fadern. 26 På den dagen skolen I bedja i mitt namn.
Och jag säger eder icke att jag skall bedja Fadern för eder,
27 ty Fadern själv älskar eder, eftersom I haven älskat mig
och haven trott att jag är utgången från Gud. 28 Ja, jag har
gått ut ifrån Fadern och har kommit i världen; åter lämnar jag
världen och går till Fadern." 29 Då sade hans lärjungar: "Se,
nu talar du öppet och brukar inga förtäckta ord. 30 Nu veta vi
att du vet allt, och att det icke är behövligt för dig att man
frågar dig; därför tro vi att du är utgången från Gud." 31
Jesus svarade dem: "Nu tron I? 32 Se, den stund kommer,
ja, den är redan kommen, så I skolen förskingras, var och en
åt sitt håll, och lämna mig allena. Dock, jag är icke allena, ty
Fadern är med mig. 33 Detta har jag talat till eder, för att I
skolen hava frid i mig. I världen liden i betryck; men varen
vid gott mod, jag har övervunnit världen."

17 Sedan Jesus hade talat detta, lyfte han upp sina ögon
mot himmelen och sade: "Fader, stunden är kommen;
förhärliga din Son, på det att din Son må förhärliga dig, 2
eftersom du har givit honom makt över allt kött, för att han
skall giva evigt liv åt alla dem som du har givit åt honom.
(aiōnios g166) 3 Och detta är evigt liv, att de känna dig, den
enda sanne Guden, och den du har sänt, Jesus Kristus.
(aiōnios g166) 4 Jag har förhärligat dig på jorden, genom att
fullborda det verk som du har givit mig att utföra. 5 Och nu,
Fader, förhärliga du mig hos dig själv, med den härlighet
som jag hade hos dig, förrän världen var till. 6 Jag har
uppenbarat ditt namn för de människor som du har tagit ut
ur världen och givit åt mig. De voro dina, och du har givit
dem åt mig, och de hava hållit ditt ord. 7 Nu hava de förstått
att allt vad du har givit åt mig, det kommer från dig. 8 Ty
de ord som du har givit åt mig har jag givit åt dem: och de

hava tagit emot dem och hava i sanning förstått att jag är
utgången från dig, och de tro att du har sänt mig. 9 Jag
beder för dem; det är icke för världen jag beder, utan för dem
som du har givit åt mig, ty de äro dina 10 -- såsom allt mitt är
ditt, och ditt är mitt -- och jag är förhärligad i dem. 11 Jag är
nu icke längre kvar i världen, men de äro kvar i världen,
när jag går till dig. Helige Fader, bevara dem i ditt namn -
- det som du har förtrott åt mig -- för att de må vara ett,
likasom vi äro ett. 12 Medan jag var hos dem, bevarade jag
dem i ditt namn, det som du har förtrott åt mig; jag vakade
över dem, och ingen av dem gick i fördärvet, ingen utom
fördärvets man, ty skriften skulle ju fullbordas. 13 Nu går jag
till tid; dock talar jag detta, medan jag ännu är här i världen,
för att de skola hava min glädje fullkomlig i sig. 14 Jag har
givit dem ditt ord; och världen har hatat dem, eftersom de
icke äro av världen, likasom icke heller jag är av världen. 15
Jag beder icke att du skall taga dem bort ur världen, utan
att du skall bevara dem från det onda. 16 De äro icke av
världen, likasom icke heller jag är av världen. 17 Helga dem
i sanningen; ditt ord är sanning. 18 Såsom du har sänt mig i
världen, så har ock jag sänt dem i världen. 19 Och jag helgar
mig till ett offer för dem, på det att ock de må vara i sanning
helgade. 20 Men icke för dessa allenast beder jag, utan ock
för dem som genom deras ord komma till tro på mig; 21 jag
beder att de alla må vara ett, och att, såsom du, Fader, är i
mig, och jag i dig, också de må vara i oss, för att världen
skall tro att du har sänt mig. 22 Och den härlighet som du
har givit mig, den har jag givit åt dem, för att de skola vara
ett, såsom vi äro ett 23 -- jag i dem, och du i mig -- ja, för att
de skola vara fullkomligt förenade till ett, så att världen kan
förstå att du har sänt mig, och att du har älskat dem, såsom
du har älskat mig. 24 Fader, jag vill att där jag är, där skola
ock de som du har givit mig vara med mig, så att de få se
min härlighet, som du har givit mig; ty du har älskat mig före
världens begynnelse. 25 Rättfärdige Fader, världen har icke
lärt känna dig, men jag känner dig, och dessa hava förstått
att du har sänt mig. 26 Och jag har kungjort för dem ditt
namn och skall kungöra det, på det att den kärlek, som du
har älskat mig med, må vara i dem, och jag i dem."

18 När Jesus hade sagt detta, begav han sig med sina
lärjungar därifrån och gick över bäcken Kidron till andra
sidan. Där var en örtagård, och i den gick han in med sina
lärjungar. 2 Men också Judas, han som förrådde honom,
kände till det stället, ty där hade Jesus och hans lärjungar
ofta kommit tillsammans. 3 Och Judas tog nu med sig den
romerska vakten, så ock några av översteprästernas och
fariséernas tjänare, och kom dit med bloss och lyktor och
vapen. 4 Och Jesus, som visste allt vad som skulle övergå
honom, gick fram och sade till dem: "Vem söken I?" 5
De svarade honom: "Jesus från Nasaret." Jesus sade till
dem: "Det är jag." Och Judas, förrädaren, stod också där
ibland dem. 6 När Jesus nu sade till dem: "Det är jag", veko
de tillbaka och föllo till marken. 7 Åter frågade han dem
då: "Vem söken I?" De svarade: "Jesus från Nasaret." 8
Jesus sade: "Jag har sagt eder att det är jag; om det alltså
är mig I söken, så låten dessa gå." 9 Ty det ordet skulle
fullbordas, som han hade sagt: "Av dem som du har givit
mig har jag icke förlorat någon." 10 Och Simon Petrus, som
hade ett svärd, drog ut det och högg till översteprästens
tjänare och högg så av honom högra örat; och tjänarens
namn var Malkus. 11 Då sade Jesus till Petrus: "Stick ditt
svärd i skidan. Skulle jag icke dricka den kalk som min Fader
har givit mig?" 12 Den romerska vakten med sin överste
och de judiska rättstjänarna grepo då Jesus och bundo
honom 13 och förde honom bort, först till Hannas; denne var
nämligen svärfader till Kaifas, som var överstepräst det året.
14 Och det var Kaifas som under rådplägningen hade sagt till
judarna, att det vore bäst om en man finge dö för folket. 15
Och Simon Petrus jämte en annan lärjunge följde efter Jesus.
Den lärjungen var bekant med översteprästen och gick med
Jesus in på översteprästens gård; 16 men Petrus stod utanför
vid porten. Den andre lärjungen, den som var bekant med
översteprästen, gick då ut och talade med portvakterskan
och fick så föra Petrus ditin. 17 Tjänstekvinnan som vaktade
porten sade därvid till Petrus: "Är icke också du en av den
mannens lärjungar?" Han svarade: "Nej, det är jag icke." 18
Men tjänarna och rättsbetjänterna hade gjort upp en koleld,
ty det var kallt, och de stodo där och värmde sig; bland
dem stod också Petrus och värmde sig. 19 Översteprästen
frågade nu Jesus om hans lärjungar och om hans lära. 20
Jesus svarade honom: "Jag har öppet talat för världen, jag
har alltid undervisat i synagogan eller i helgedomen, på
ställen där alla judar komma tillsammans; hemligen har jag
intet talat. 21 Varför frågar du då mig? Dem som hava hört
mig må du fråga om vad jag har talat till dem. De veta ju vad
jag har sagt." 22 När Jesus sade detta, gav honom en av
rättstjänarna, som stod där bredvid, ett slag på kinden och
sade: "Skall du så svara översteprästen?" 23 Jesus svarade
honom: "Har jag talat orätt, så bevisa att det var orätt; men
har jag talat rätt, varför slår du mig då?" 24 Och Hannas
sände honom bunden till översteprästen Kaifas. 25 Men
Simon Petrus stod och värmde sig. Då sade de till honom:
"Är icke också du en av hans lärjungar?" Han nekade och
sade: "Det är jag icke." 26 Då sade en av översteprästens

tjänare, en frände till den som Petrus hade huggit örat av:
"Såg jag icke själv att du var med honom i örtagården?"
27 Då nekade Petrus åter. Och i detsamma gol hanen. 28
Sedan förde de Jesus från Kaifas till pretoriet; och det var nu
morgon. Men själva gingo de icke in i pretoriet, för att de icke
skulle bliva orenade, utan skulle kunna äta påskalammet.
29 Då gick Pilatus ut till dem och sade: "Vad haven I för
anklagelse att frambära mot denne man?" 30 De svarade
och sade till honom: "Vore han icke en illgärningsman, så
hade vi icke överlämnat honom åt dig." 31 Då sade Pilatus
till dem: "Tagen I honom, och dömen honom efter eder lag."
Judarna svarade honom: "För oss är det icke lovligt att
avliva någon." 32 Ty Jesu ord skulle fullbordas, det som han
hade sagt för att giva till känna på vad sätt han skulle dö. 33
Pilatus gick åter in i pretoriet och kallade Jesus till sig och
sade till honom: "Är du judarnas konung?" 34 Jesus svarade:
"Säger du detta av dig själv, eller hava andra sagt dig det om
mig?" 35 Pilatus svarade: "Jag är väl icke en jude! Ditt eget
folk och översteprästerna hava överlämnat dig åt mig. Vad
har du gjort?" 36 Jesus svarade: "Mitt rike är icke av denna
världen. Om mitt rike vore av denna världen, så hade väl
mina tjänare kämpat för att jag icke skulle bliva överlämnad
åt judarna. Men nu är mitt rike icke av denna världen." 37 Så
sade Pilatus till honom: "Så är du dock en konung?" Jesus
svarade: "Du säger det själv, att jag är en konung. Ja, därtill
är jag född, och därtill har jag kommit i världen, att jag skall
vittna för sanningen. Var och en som är av sanningen, han
hör min röst." 38 Pilatus sade till honom: "Vad är sanning?"
När han hade sagt detta, gick han åter ut till judarna och
sade till dem: "Jag finner honom icke skyldig till något brott.
39 Nu är det en sedvänja hos eder, att jag vid påsken skall
giva eder en fånge lös. Viljen I då att jag skall giva eder
'judarnas konung' lös?" 40 Då skriade de åter och sade:
"Icke honom, utan Barabbas." Men Barabbas var en rövare.

19 Så tog då Pilatus Jesus och lät gissla honom. 2
Och krigsmännen vredo samman en krona av törnen
och satte den på hans huvud och klädde på honom en
purpurfärgad mantel. 3 Sedan trädde de fram till honom
och sade: "Hell dig, du judarnas konung!" och slogo honom
på kinden. 4 Åter gick Pilatus ut och sade till folket: "Se,
jag vill föra honom ut till eder, på det att I mån förstå att
jag icke finner honom skyldig till något brott." 5 Och Jesus
kom då ut, klädd i törnekronan och den purpurfärgade
manteln. Och han sade till dem: "Se mannen!" 6 Då nu
översteprästerna och rättstjänarna fingo se honom, skriade
de: "Korsfäst! Korsfäst!" Pilatus sade till dem: "Tagen I
honom, och korsfästen honom; jag finner honom icke skyldig
till något brott." 7 Judarna svarade honom: "Vi hava själva en
lag, och efter den lagen måste han dö, ty han har gjort sig
till Guds Son." 8 När Pilatus hörde dem tala så, blev hans
fruktan ännu större. 9 Och han gick åter in i pretoriet och
frågade Jesus: "Varifrån är du?" Men Jesus gav honom intet
svar. 10 Då sade Pilatus till honom: "Svarar du mig icke?
Vet du då icke att jag har makt att giva dig lös och makt att
korsfästa dig?" 11 Jesus svarade honom: "Du hade alls ingen
makt över mig, om den icke vore dig given ovanifrån. Därför
har den större synd, som har överlämnat mig åt dig." 12 Från
den stunden sökte Pilatus efter någon utväg att giva honom
lös. Men judarna ropade och sade: "Giver du honom lös, så
är du icke kejsarens vän. Vemhelst som gör sig till konung,
han sätter sig upp mot kejsaren." 13 När Pilatus hörde de
orden, lät han föra ut Jesus och satte sig på domarsätet, på
en plats som kallades Litostroton, på hebreiska Gabbata. 14
Och det var tillredelsedagen före påsken, vid sjätte timmen.
Och han sade till judarna: "Se här är eder konung!" 15 Då
skriade de: "Bort med honom! Bort med honom! Korsfäst
honom!" Pilatus sade till dem: "Skall jag korsfästa eder
konung?" Översteprästerna svarade: "Vi hava ingen annan
konung än kejsaren." 16 Då gjorde han dem till viljes och
bjöd att han skulle korsfästas. Och de togo Jesus med sig.
17 Och han bar själv sitt kors och kom så ut till det ställe
som kallades Huvudskalleplatsen, på hebreiska Golgata. 18
Där korsfäste de honom, och med honom två andra, en på
vardera sidan, och Jesus i mitten. 19 Men Pilatus lät ock göra
en överskrift och sätta upp den på korset; och den lydde så:
"Jesus från Nasaret, judarnas konung." 20 Den överskriften
läste många av judarna, ty det ställe där Jesus var korsfäst
låg nära staden: och den var avfattad på hebreiska, på latin
och på grekiska. 21 Då sade judarnas överstepräster till
Pilatus: "Skriv icke: 'Judarnas konung', utan skriv att han har
sagt sig vara judarnas konung." 22 Pilatus svarade: "Vad
jag har skrivit, det har jag skrivit." 23 Då nu krigsmännen
hade korsfäst Jesus, togo de hans kläder och delade dem i
fyra delar, en del åt var krigsman. Också livklädnaden togo
de. Men livklädnaden hade inga sömmar, utan var vävd i
ett stycke, uppifrån och alltigenom. 24 Därför sade de till
varandra: "Låt oss icke skära sönder den, utan kasta lott om
vilken den skall tillhöra." Ty skriftens ord skulle fullbordas:
"De delade mina kläder mellan sig och kastade lott om min
klädnad." Så gjorde nu krigsmännen. 25 Men vid Jesu kors
stodo hans moder och hans moders syster, Maria, Klopas'
hustru, och Maria från Magdala. 26 När Jesus nu fick se sin
moder och bredvid henne den lärjunge som han älskade,

sade han till sin moder: "Moder, se din son." 27 Sedan sade
han till lärjungen: "Se din moder." Och från den stunden tog
lärjungen henne hem till sig. 28 Eftersom nu Jesus visste
att allt annat redan var fullbordat, sade han därefter, då
ju skriften skulle i allt uppfyllas: "Jag törstar." 29 Där stod
då en kärl som var fullt av ättikvin. Med det vinet fyllde de
en svamp, som de satte på en isopsstängel och förde till
hans mun. 30 Och när Jesus hade tagit emot vinet, sade
han: "Det är fullbordat." Sedan böjde han ned huvudet och
gav upp andan. 31 Men eftersom det var tillredelsedag och
judarna icke ville att kropparna skulle bliva kvar på korset
över sabbaten (det var nämligen en stor sabbatsdag), bådo
de Pilatus att han skulle låta sönderslå de korsfästas ben
och taga bort kropparna. 32 Så kommo då krigsmännen
och slogo sönder den förstes ben och sedan den andres
som var korsfäst med honom. 33 När de därefter kommo
till Jesus och sågo honom redan vara död, slogo de icke
sönder hans ben; 34 men en av krigsmännen stack upp han
sida med ett spjut, och strax kom därifrån ut blod och vatten.
35 Och den som har sett detta, han har vittnat därom, för att
ock I skolen tro; och hans vittnesbörd är sant, och han vet
att han talar sanning. 36 Ty detta skedde, för att skriftens ord
skulle fullbordas: "Intet ben skall sönderslås på honom." 37
Och åter ett annat skriftens ord lyder så: "De skola se upp till
honom som de hava stungit." 38 Men Josef från Arimatea,
som var en Jesu lärjunge -- fastän i hemlighet, av fruktan
för judarna -- kom därefter och bad Pilatus att få taga Jesu
kropp; och Pilatus tillstadde honom det. Då gick han åstad
och tog hans kropp. 39 Och jämväl Nikodemus kom dit, han
som första gången hade besökt honom om natten; denne
förde med sig en blandning av myrra och aloe, vid pass
hundra skålpund. 40 Och de togo Jesu kropp och omlindade
den med linnebindlar och lade dit de välluktande kryddorna,
såsom judarna hava för sed vid tillredelse till begravning.
41 Men invid det ställe där han hade blivit korsfäst var en
örtagård, och i örtagården fanns en ny grav, som ännu ingen
hade varit lagd i. 42 Där lade de nu Jesus, eftersom det var
judarnas tillredelsedag och graven låg nära.

20 Men på första veckodagen, medan det ännu var
mörkt, kom Maria från Magdala dit till graven och
fick se stenen vara borttagen från graven. 2 Då skyndade
hon därifrån och kom till Simon Petrus och till den andre
lärjungen, den som Jesus älskade, och sade till dem: "De
hava tagit Herren bort ur graven, och vi veta icke var de
hava lagt honom." 3 Då begåvo sig Petrus och den andre
lärjungen åstad på väg till graven. 4 Och de sprungo båda
på samma gång; men den andre lärjungen sprang fortare än
Petrus och kom först fram till graven. 5 Och när han lutade
sig ditin, så han linnebindlarna ligga där; dock gick han icke
in. 6 Sedan, efter honom, kom ock Simon Petrus dit. Han
gick in i graven och fick så se huru bindlarna lågo där, 7 och
huru duken som hade varit höljd över hans huvud icke låg
tillsammans med bindlarna, utan för sig själv på ett särskilt
ställe, hopvecklad. 8 Då gick ock den andre lärjungen ditin,
han som först hade kommit till graven; och han såg och
trodde. 9 De hade nämligen ännu icke förstått skriftens ord,
att han skulle uppstå från de döda. 10 Och lärjungarna gingo
så hem till sitt igen. 11 Men Maria stod och grät utanför
graven. Och under det hon grät, lutade hon sig in i graven
12 och fick då se två änglar i vita kläder sitta där Jesu
kropp hade legat, den ene vid huvudets plats, den andre vid
fötternas. 13 Och de sade till henne: "Kvinna, varför gråter
du?" Hon svarade dem: "De hava tagit bort min Herre, och
jag vet icke var de hava lagt honom." 14 Vid det hon sade
detta, vände hon sig om och fick se Jesus stå där; men
hon visste icke att det var Jesus. 15 Jesus sade till henne:
"Kvinna, varför gråter du? Vem söker du?" Hon trodde att
det var örtagårdsmästaren och svarade honom: "Herre, om
det är du som har burit bort honom, så säg mig var du har
lagt honom, så att jag kan hämta honom." 16 Jesus sade till
henne: "Maria!" Då vände hon sig om och sade till honom
på hebreiska: "Rabbuni!" (det betyder mästare). 17 Jesus
sade till henne: "Rör icke vid mig; jag har ju ännu icke farit
upp till Fadern. Men gå till mina bröder, och säg till dem att
jag far upp till min Fader och eder Fader, till min Gud och
eder Gud." 18 Maria från Magdala gick då och omtalade
för lärjungarna att hon hade sett Herren, och att han hade
sagt detta till henne. 19 På aftonen samma dag, den första
veckodagen, medan lärjungarna av fruktan för judarna voro
samlade inom stängda dörrar, kom Jesus och stod mitt
ibland dem och sade till dem: "Frid vare med eder!" 20 Och
när han hade sagt detta, visade han dem sina händer och
sin sida. Och lärjungarna blevo glada, när de sågo Herren.
21 Åter sade Jesus till dem: "Frid vare med eder! Såsom
Fadern har sänt mig, så sänder ock jag eder." 22 Och när
han hade sagt detta, andades han på dem och sade till
dem: "Tagen emot helig ande! 23 Om I förlåten någon hans
synder, så äro de honom förlåtna; och om I binden någon i
hans synder, så är han bunden i dem." 24 Men Tomas, en av
de tolv, han som kallades Didymus, var icke med dem, när
Jesus kom. 25 Då nu de andra lärjungarna sade till honom
att de hade sett Herren, svarade han dem: "Om jag icke ser
hålen efter spikarna i hans händer och sticker mitt finger i
hålen efter spikarna och sticker min hand i hans sida, så kan

jag icke tro det." 26 Åtta dagar därefter voro hans lärjungar
åter därinne, och Tomas var med bland dem. Då kom Jesus,
medan dörrarna voro stängda, och stod mitt ibland de, och
sade: "Frid vare med eder!" 27 Sedan sade han till Tomas:
"Räck hit dit finger, se här äro mina händer; och räck hit din
hand, och stick den i min sida. Och tvivla icke, utan tro." 28
Tomas svarade och sade till honom: "Min Herre och min
Gud!" 29 Jesus sade till honom: "Eftersom du har sett mig,
tror du? Saliga äro de som icke se och dock tro." 30 Ännu
många andra tecken, som icke äro uppskrivna i denna bok,
gjorde Jesus i sina lärjungars åsyn. 31 Men dessa hava blivit
uppskrivna, för att I skolen tro att Jesus är Messias, Guds
Son, och för att I genom tron skolen hava liv i hans namn.

21 Därefter uppenbarade sig Jesus åter för lärjungarna,
vid Tiberias' sjö; och vid den uppenbarelsen gick så
till: 2 Simon Petrus och Tomas, som kallades Didymus, och
Natanael, han som var från Kana i Galileen, och Sebedeus'
söner voro tillsammans, och med dem två andra av hans
lärjungar. 3 Simon Petrus sade då till dem: "Jag vill gå åstad
och fiska." De sade till honom: "Vi gå också med dig." Så
begåvo de sig åstad och stego i båten. Men den natten
fingo de intet. 4 När det sedan hade blivit morgon, stod
Jesus där på stranden; dock visste lärjungarna icke att det
var Jesus. 5 Och Jesus sade till dem: "Mina barn, haven I
något att äta?" De svarade honom: "Nej." 6 Han sade till
dem: "Kasten ut nätet på högra sidan om båten, så skolen
I få." Då kastade de ut; och nu fingo de en så stor hop
fiskar, att de icke förmådde draga upp nätet. 7 Den lärjunge
som Jesus älskade sade då till Petrus: "Det är Herren." När
Simon Petrus hörde att det var Herren, tog han på sig sin
överklädnad -- ty han var oklädd -- och gav sig i sjön. 8 Men
de andra lärjungarna kommo med båten och drogo efter
sig nätet med fiskarna; de voro nämligen icke längre från
land än vid pass två hundra alnar. 9 När de sedan hade
stigit i land, sågo de glöd ligga där och fisk, som låg därpå,
och bröd. 10 Jesus sade till dem: "Tagen hit av de fiskar
som I nu fingen." 11 Då steg Simon Petrus i båten och drog
nätet upp på land, och det var fullt av stora fiskar, ett hundra
femtiotre stycken. Och fastän de voro så många, hade nätet
icke gått sönder. 12 Därefter sade Jesus till dem: "Kommen
hit och äten." Och ingen av lärjungarna dristade sig att fråga
honom vem han var, ty de förstodo att det var Herren. 13
Jesus gick då fram och tog brödet och gav dem, likaledes
ock av fiskarna. 14 Detta var nu tredje gången som Jesus
uppenbarade sig för sina lärjungar, sedan han hade uppstått
från de döda. 15 När de hade ätit, sade Jesus till Simon
Petrus: "Simon, Johannes' son, älskar du mig mer än dessa
göra?" Han svarade honom: "Ja, Herre; du vet att jag har
dig kär." Då sade han till honom: "Föd mina lamm." 16 Åter
frågade han honom, för andra gången: "Simon, Johannes'
son, älskar du mig?" Han svarade honom: "Ja, Herre; du vet
att jag har dig kär." Då sade han till honom: "Var en herde för
mina får." 17 För tredje gången frågade han honom: "Simon,
Johannes' son, har du mig kär?" Petrus blev bedrövad över
att han för tredje gången frågade honom: "Har du mig kär?"
Och han svarade honom: "Herre, du vet allting; du vet att jag
har dig kär." Då sade Jesus till honom: "Föd mina får. 18
Sannerligen, sannerligen säger jag dig: När du var yngre,
omgjordade du dig själv och gick vart du ville; men när du
bliver gammal, skall du nödgas sträcka ut dina händer, och
en annan skall omgjorda dig och föra dig dit du icke vill."
19 Detta sade han för att giva till känna med hurudan död
Petrus skulle förhärliga Gud. Och sedan han hade sagt
detta, sade han till honom: "Följ mig." 20 När Petrus vände
sig om, fick han se att den lärjunge som Jesus älskade
följde med, densamme som under aftonmåltiden hade lutat
sig mot hans bröst och frågat honom: "Herre, vilken är det
som skall förråda dig?" 21 Då nu Petrus såg den lärjungen,
frågade han Jesus: "Herre, huru bliver det då med denne?"
22 Jesus svarade honom: "Om jag vill att han skall leva kvar,
till dess jag kommer, vad kommer det dig vid? Följ du mig."
23 Så kom det talet ut ibland bröderna, att den lärjungen icke
skulle dö. Men Jesus hade icke sagt till honom att han icke
skulle dö, utan allenast: "Om jag vill att han skall leva kvar,
till dess jag kommer, vad kommer det dig vid?" 24 Det är den
lärjungen som vittnar om detta, och som har skrivit detta;
och vi veta att hans vittnesbörd är sant. 25 Ännu mycket
annat var det som Jesus gjorde; och om allt detta skulle
uppskrivas, det ena med det andra, så tror jag att icke ens
hela världen skulle kunna rymma de böcker som då bleve
skrivna.

Apostlagärningarna

1 I min förra skrift, gode Teofilus, har jag berättat om allt
vad Jesus gjorde och lärde, **2** ända till den dag då han
blev upptagen, sedan han genom helig ande hade givit sina
befallningar åt apostlarna som han hade utvalt. **3** För dem
hade han ock genom många säkra bevis tett sig såsom
levande, efter utståndet lidande; ty under fyrtio dagar lät han
sig ses av dem och talade med dem om Guds rike. **4** När
han då var tillsammans med dem, bjöd han dem och sade:
"Lämnen icke Jerusalem, utan förbiden där vad Fadern har
utlovat, det varom I haven hört av mig. **5** Ty Johannes döpte
med vatten, men få dagar härefter skolen I bliva döpta i
helig ande." **6** Då de nu hade kommit tillhopa, frågade de
honom och sade: "Herre, skall du nu i denna tid upprätta
igen riket åt Israel?" **7** Han svarade dem: "Det tillkommer
icke eder att få veta tider eller stunder som Fadern i sin
makt har fastställt. **8** Men när den helige Ande kommer
över eder, skolen I undfå kraft och bliva mina vittnen, både
i Jerusalem och i hela Judeen och Samarien, och sedan
intill jordens ända." **9** När han hade sagt detta, lyftes han
inför deras ögon upp i höjden, och en sky tog honom bort
ur deras åsyn. **10** Och medan de skådade mot himmelen,
under det han for upp, se, då stodo hos dem två män i
vita kläder. **11** Och dessa sade: "I galileiske män, varför
stån I och sen mot himmelen? Denne Jesus, som har blivit
upptagen från eder till himmelen, han skall komma igen på
samma sätt som I haven sett honom fara upp till himmelen."
12 Sedan vände de tillbaka till Jerusalem från det berg som
kallas Oljeberget, vilket ligger nära Jerusalem, icke längre
därifrån, än man får färdas på en sabbat. **13** Och när de
hade kommit dit, gingo de upp i den sal i övre våningen,
där de plägade vara tillsammans: Petrus och Johannes
och Jakob och Andreas, Filippus och Tomas, Bartolomeus
och Matteus, Jakob, Alfeus' son, och Simon ivraren och
Judas, Jakobs son. **14** Alla dessa höllo endräktigt ut i bön
tillika med Maria, Jesu moder, och några andra kvinnor
samt Jesu bröder. **15** En av de dagarna stod Petrus upp
och talade bland bröderna, som då voro församlade till ett
antal av omkring etthundratjugu; han sade: **16** "Mina bröder,
det skriftens ord skulle fullbordas, som den helige Ande
genom Davids mun hade profetiskt talat om Judas, vilken
blev vägvisare åt de män som grepo Jesus. **17** Han var
ju räknad bland oss och hade också fått detta ämbete på
sin lott. **18** Och med de penningar han hade fått såsom
lön för sin ogärning förvärvade han sig en åker. Men han
störtade framstupa ned, och hans kropp brast mitt itu, så
att alla hans inälvor gåvo sig ut. **19** Detta blev bekant för
alla Jerusalems invånare, och så blev den åkern på deras
tungomål kallad Akeldamak (det betyder Blodsåkern). **20** Så
är ju skrivet i Psalmernas bok: 'Hans gård blive öde, och
ingen må finnas, som bor däri'; och vidare: 'Hans ämbete
tage en annan.' **21** Därför bör nu någon av de män som
följde oss under hela den tid då Herren Jesus gick ut och in
bland oss, **22** allt ifrån den dag då han döptes av Johannes
ända till den dag då han blev upptagen och skildes ifrån
oss -- någon av dessa män bör insättas till att jämte oss
vittna om hans uppståndelse." **23** Därefter ställde de fram
två: Josef (som kallades Barsabbas och hade tillnamnet
Justus) och Mattias. **24** Och de bådo och sade: "Herre, du
som känner allas hjärtan, visa oss vilken av dessa två du
har utvalt **25** till att få den plats såsom tjänare och apostel,
vilken Judas övergav, för att gå till den plats som var hans."
26 Och de drogo lott om dem, och lotten föll på Mattias. Och
så blev denne, jämte de elva, räknad såsom apostel.

2 När sedan pingstdagen var inne, voro de alla församlade
med varandra. **2** Då kom plötsligt från himmelen ett dån,
såsom om en våldsam storm hade dragit fram; och det
uppfyllde hela huset där de sutto. **3** Och tungor såsom av eld
visade sig för dem och fördelade sig och satte sig på dem, en
på var av dem. **4** Och de blevo alla uppfyllda av helig ande
och begynte tala andra tungomål, efter som Anden ingav
dem att tala. **5** Nu bodde i Jerusalem fromma judiska män
från allahanda folk under himmelen. **6** Och när dånet hördes,
församlade sig hela hopen, och en stor rörelse uppstod, ty
var och en hörde sitt eget tungomål talas av dem. **7** Och de
uppfylldes av häpnad och förundran och sade: "Äro de icke
galiléer, alla dessa som här tala? **8** Huru kommer det då till,
att var och en av oss hör sitt eget modersmål talas? **9** Vi må
vara parter eller meder eller elamiter, vi må hava vårt hem i
Mesopotamien eller Judeen eller Kappadocien, i Pontus eller
provinsen Asien, **10** i Frygien eller Pamfylien, i Egypten eller i
Libyens bygder, åt Cyrene till, eller vara hitflyttade främlingar
från Rom, **11** vi må vara judar eller proselyter, kretenser eller
araber, alla höra vi dem på våra egna tungomål tala om
Guds väldiga gärningar." **12** Så uppfylldes de alla av häpnad
och visste icke vad de skulle tänka. Och de sade, den ene till
den andre: "Vad kan detta betyda?" **13** Men somliga drevo
gäck med dem och sade: "De äro fulla av sött vin." **14** Då
trädde Petrus fram, jämte de elva, och hov upp sin röst
och talade till dem: "I judiske män och I alla Jerusalems
invånare, detta mån I veta, och lyssnen nu till mina ord: **15**
Det är icke så som I menen, att dessa äro druckna; det är
ju blott tredje timmen på dagen. **16** Nej, här uppfylles det

som är sagt genom profeten Joel: 17 'Och det skall ske i
de yttersta dagarna, säger Gud, att jag skall utgjuta av min
Ande över allt kött, och edra söner och edra döttrar skola
profetera, och edra ynglingar skola se syner, och edra gamla
män skola hava drömmar; 18 ja, över mina tjänare och mina
tjänarinnor skall jag i de dagarna utgjuta av min Ande, och
de skola profetera. 19 Och jag skall låta undertecken synas
uppe på himmelen och tecken nere på jorden: blod och eld
och rökmoln. 20 Solen skall vändas i mörker och månen i
blod, förrän Herrens dag kommer, den stora och härliga. 21
Och det skall ske att var och en som åkallar Herrens namn,
han skall varda frälst.' 22 I män av Israel, hören dessa ord:
Jesus från Nasaret, en man som inför eder fick vittnesbörd
av Gud genom kraftgärningar och under och tecken, vilka
Gud genom honom gjorde bland eder, såsom I själva veten,
23 denne som blev given i edert våld, enligt vad Gud i sitt
rådslut och sin försyn hade bestämt, honom haven I genom
män som icke veta av lagen låtit fastnagla vid korset och
döda. 24 Men Gud gjorde en ände på dödens vånda och lät
honom uppstå, eftersom det icke var möjligt att han skulle
kunna behållas av döden. 25 Ty David säger med tanke
på honom: 'Jag har haft Herren för mina ögon alltid, ja,
han är på min högra sida, för att jag icke skall vackla. 26
Fördenskull gläder sig mitt hjärta, och min tunga fröjdar sig,
och jämväl min kropp får vila med en förhoppning: 27 den,
att du icke skall lämna min själ åt dödsriket och icke låta
din Helige se förgängelse. (Hadēs g86) 28 Du har kungjort
mig livets vägar; du skall uppfylla mig med glädje inför ditt
ansikte.' 29 Mina bröder, jag kan väl fritt säga till eder om vår
stamfader David att han är både död och begraven; hans
grav finnes ju ibland oss ännu i dag. 30 Men eftersom han
var en profet och visste att Gud med ed hade lovat honom
att 'av hans livs frukt sätta en konung på hans tron', 31
därför förutsåg han att Messias skulle uppstå, och talade
därom och sade att Messias icke skulle lämnas åt dödsriket,
och att hans kropp icke skulle se förgängelse. (Hadēs g86) 32
Denne -- Jesus -- har nu Gud låtit uppstå; därom kunna vi
alla vittna. 33 Och sedan han genom Guds högra hand har
blivit upphöjd och av Fadern undfått den utlovade helige
Anden, har han utgjutit vad I här sen och hören. 34 Ty icke
har David farit upp till himmelen; fastmer säger han själv:
'Herren sade till min herre: Sätt dig på min högra sida, 35 till
dess jag har lagt dina fiender dig till en fotapall. 36 Så må nu
hela Israels hus veta och vara förvissat om att denne Jesus
som I haven korsfäst, honom har Gud gjort både till Herre
och till Messias." 37 När de hörde detta, kände de ett styng i
hjärtat. Och de sade till Petrus och de andra apostlarna:
"Bröder, vad skola vi göra?" 38 Petrus svarade dem: "Gören
bättring, och låten alla döpa eder i Jesu Kristi namn till edra
synders förlåtelse; då skolen I såsom gåva undfå den helige
Ande. 39 Ty eder gäller löftet och edra barn, jämväl alla dem
som äro i fjärran, så många som Herren, vår Gud, kallar."
40 Också med många andra ord bad och förmanade han
dem, i det han sade: "Låten frälsa eder från detta vrånga
släkte." 41 De som då togo emot hans ort läto döpa sig;
och så ökades församlingen på den dagen med vid pass
tre tusen personer. 42 Och dessa höllo fast vid apostlarnas
undervisning och brödragemenskapen, vid brödsbrytelsen
och bönerna. 43 Och fruktan kom över var och en; och
många under och tecken gjordes genom apostlarna. 44 Men
alla de som trodde höllo sig tillsammans och hade allting
gemensamt; 45 de sålde sina jordagods och vad de eljest
ägde och delade med sig därav åt alla, eftersom var och
en behövde. 46 Och ständigt, var dag, voro de endräktigt
tillsammans i helgedomen; och hemma i husen bröto de
bröd och åto med fröjd och i hjärtats enfald, och lovade Gud.
47 Och allt folket vad dem väl bevåget. Och Herren ökade
församlingen, dag efter dag, med dem som läto sig frälsas.

3 Och Petrus och Johannes gingo upp till helgedomen,
till den bön som hölls vid nionde timmen. 2 Och där bars
fram en man som hade varit ofärdig allt ifrån moderlivet, och
som man var dag plägade sätta vid den port i helgedomen,
som kallades Sköna porten, för att han skulle kunna begära
allmosor av dem som gingo in i helgedomen. 3 När denne
nu fick se Petrus och Johannes, då de skulle gå in i
helgedomen, bad han dem om en allmosa. 4 Då fäste Petrus
och Johannes sina ögon på honom, och Petrus sade: "Se på
oss." 5 När han då gav akt på dem, i förväntan att få något
av dem, 6 sade Petrus: "Silver och guld har jag icke; men
vad jag har, det giver jag dig. I Jesu Kristi, nasaréens namn:
stå upp och gå." 7 Och så fattade han honom vid högra
handen och reste upp honom. Och strax fingo hans fötter
och fotleder styrka, 8 och han sprang upp och stod upprätt
och begynte gå och följde dem in i helgedomen, alltjämt
gående och springande, under det att han lovade Gud. 9
Och allt folket såg honom, där han gick omkring och lovade
Gud. 10 Och när de kände igen honom och sågo att det
var samme man som plägade sitta och begära allmosor vid
Sköna porten i helgedomen, blevo de uppfyllda av häpnad
och bestörtning över det som hade vederfarits honom. 11
Då han nu höll sig till Petrus och Johannes, strömmade allt
folket, utom sig av häpnad, tillsammans till dem på den
plats som kallades Salomos pelargång. 12 När Petrus såg

detta, tog han till orda och talade till folket så: "I män av
Israel, varför undren I över denne man, och varför sen I
så på oss, likasom hade vi genom någon vår kraft eller
fromhet åstadkommit att han kan gå? 13 Nej, Abrahams
och Isaks och Jakobs Gud, våra fäders Gud, har förhärligat
sin tjänare Jesus, honom som I utlämnaden, och som I
förnekaden inför Pilatus, när denne redan hade beslutit att
giva honom lös. 14 Ja, I förnekaden honom, den helige och
rättfärdige, och begärden att en dråpare skulle givas åt eder.
15 Och livets furste dräpten I, men Gud uppväckte honom
från de döda; därom kunna vi själva vittna. 16 Och det är
på grund av tron på hans namn som denne man, vilken I
sen och kännen, har undfått styrka av hans namn; och den
tro som verkas genom Jesus har, i allas eder åsyn, gjort
att han nu kan bruka alla lemmar. 17 Nu vet jag väl, mina
bröder, att I såväl som edra rådsherrar haven gjort detta,
därför att I icke vissten bättre. 18 Men Gud har på detta
sätt låtit det gå i fullbordan, som han förut genom alla sina
profeters mun hade förkunnat, nämligen att hans Smorde
skulle lida. 19 Gören därför bättring och omvänden eder,
så att edra synder bliva utplånade, 20 på det att tider av
vederkvickelse må komma från Herren, i det att han sänder
den Messias som han har utsett åt eder, nämligen Jesus, 21
vilken dock himmelen måste behålla intill de tider nå allt
skall bliva upprättat igen, varom Gud har talat genom sina
forntida heliga profeters mun. (aiōn g165) 22 Moses har ju
sagt: 'En profet skall Herren Gud låta uppstå åt eder, av
edra bröder, en som är mig lik; honom skolen I lyssna till i
allt vad han talar till eder. 23 Och det skall ske att var och en
som icke lyssnar till den profeten, han skall utrotas ur folket.'
24 Och sedan hava alla profeterna, både Samuel och de
som följde efter honom, så många som hava talat, också
bebådat dessa tider. 25 I ären själva barn av profeterna och
delaktiga i det förbund som Gud slöt med edra fäder, när han
sade till Abraham: 'Och i din säd skola alla släkter på jorden
varda välsignade.' 26 För eder först och främst har Gud låtit
sin tjänare uppstå, och han har sänt honom för att välsigna
eder, när I, en och var, omvänden eder från eder ondska."

4 Medan de ännu talade till folket, kommo prästerna och
tempelvaktens befälhavare och sadducéerna över dem.
2 Ty det förtröt dem att du undervisade folket och i Jesus
förkunnade uppståndelsen från de döda. 3 Därför grepo de
dem nu och satte dem i fängsligt förvar till följande dag,
eftersom det redan var afton. 4 Men många av dem som
hade hört vad som hade talats kommo till tro; och antalet av
männen uppgick nu till vid pass fem tusen. 5 Dagen därefter
församlade sig deras rådsherrar och äldste och skriftlärde i
Jerusalem; 6 där voro då ock Hannas, översteprästen, och
Kaifas och Johannes och Alexander och alla som voro av
översteprästerlig släkt. 7 Och de läto föra fram dem inför sig
och frågade dem: "Av vilken makt eller i genom vilket namn
haven I gjort detta?" 8 Då sade Petrus till dem, uppfylld av
helig ande: "I folkets rådsherrar och äldste, 9 eftersom vi i
dag underkastas rannsakning för en god gärning mot en
sjuk man och tillfrågas varigenom denne har blivit botad,
10 så mån I veta, I alla och hela Israels folk, att det är
genom Jesu Kristi, nasaréens, namn, hans som I haven
korsfäst, men som Gud har uppväckt från de döda -- att det
är genom det namnet som denne man står inför eder frisk
och färdig. 11 Han är 'den stenen som av byggningsmännen'
-- av eder själva -- 'aktades för intet, men som har blivit en
hörnsten'. 12 Och i ingen annan finnes frälsning; ej heller
finnes under himmelen något annat namn, bland människor
givet, genom vilket vi kunna bliva frälsta." 13 När de sågo
Petrus och Johannes vara så frimodiga och förnummo att de
voro olärda män ur folket, förundrade de sig. Men så kände
de igen dem och påminde sig att de hade varit med Jesus.
14 Och när de sågo mannen som hade blivit botad stå där
bredvid dem, kunde de icke säga något däremot. 15 De
befallde dem alltså att gå ut från rådsförsamlingen. Sedan
överlade de med varandra 16 och sade: "Vad skola vi göra
med dessa män? Att ett märkligt tecken har blivit gjort av
dem, det är ju uppenbart för alla Jerusalems invånare, och vi
kunna icke förneka det. 17 Men för att detta icke ännu mer
skall komma ut bland folket, må vi strängeligen förbjuda dem
att hädanefter i det namnet tala för någon människa." 18
Därefter kallade de in dem och förbjödo dem helt och hållet
att tala eller undervisa i Jesu namn. 19 Men Petrus och
Johannes svarade och sade till dem: "Om det är rätt inför
Gud att vi hörsamma eder mer är Gud, därom mån I själva
döma; 20 vi för vår del kunna icke underlåta att tala vad vi
hava sett och hört." 21 Då förbjödo de dem detsamma ännu
strängare, men läto dem sedan gå. Ty eftersom alla prisade
Gud för det som hade skett, kunde de, för folkets skull, icke
finna någon utväg genom att straffa dem. 22 Mannen som
genom detta tecken hade blivit botad var nämligen över fyrtio
år gammal. 23 När de alltså hade blivit lösgivna, kommo de
till sina egna och omtalade för dem allt vad översteprästerna
och de äldste hade sagt dem. 24 Då de hörde detta, ropade
de endräktigt till Gud och sade: "Herre, det är du som har
gjort himmelen och jorden och havet och allt vad i dem
är. 25 Och du har genom vår fader Davids, din tjänares,
mun sagt genom helig ande: 'Varför larmade hedningarna
och tänkte folken fåfänglighet? 26 Jordens konungar trädde

fram, och furstarna samlade sig tillhopa mot Herren och
hans Smorde.' 27 Ja, i sanning, de församlade sig i denna
stad mot din helige tjänare Jesus, mot honom som du har
smort: Herodes och Pontius Pilatus med hedningarna och
Israels folkstammar; 28 de församlade sig till att utföra allt
vad din hand och ditt rådslut förut hade bestämt skola ske.
29 Och nu, Herre, se till deras hotelser, och giv dina tjänare
att de med all frimodighet må förkunna ditt ord, 30 i det att
du uträcker din hand till att bota de sjuka, och till att låta
tecken och under ske genom din helige tjänare Jesu namn."
31 När de hade slutat att bedja, skakades platsen där de
voro församlade, och de blevo alla uppfyllda av den helige
Ande, och de förkunnade Guds ord med frimodighet. 32 Och
i hela skaran av dem som trodde var ett hjärta och en själ.
Ingen enda kallade något av det han ägde för sitt, utan du
hade allting gemensamt. 33 Och med stor kraft framburo
apostlarna vittnesbördet om Herren Jesu uppståndelse; och
stor nåd var över dem alla. 34 Bland dem fanns ingen som
led nöd; ty alla som ägde något jordstycke eller något hus
sålde detta och buro fram betalningen för det sålda 35 och
lade den för apostlarnas fötter, och man delade ut därav, så
att var och en fick efter som han behövde. 36 Josef, som av
apostlarna ock kallades Barnabas (det betyder förmanaren),
en levit som var bördig från Cypern, 37 också han sålde en
åker som han ägde och bar fram penningarna och lade dem
för apostlarnas fötter.

5 Men en ung man vid namn Ananias och hans hustru
Safira sålde ett jordagods, 2 och han tog därvid, med sin
hustrus vetskap, undan något av betalningen därför; allenast
en del bar han fram och lade för apostlarnas fötter. 3 Då
sade Petrus: "Ananias, varför har Satan fått uppfylla ditt
hjärta, så att du har velat bedraga den helige Ande och taga
undan något av betalningen för jordstycket? 4 Detta var
ju din egendom, medan du hade det kvar; och när det var
sålt, voro ju penningarna i din makt. Huru kunde du få något
sådant i sinnet? Du har ljugit, icke för människor, utan för
Gud." 5 När Ananias hörde dessa ord, föll han ned och gav
upp andan. Och stor fruktan kom över alla som hörde detta.
6 Och de yngre männen stodo upp och höljde in honom och
buro ut honom och begrovo honom. 7 Vid pass tre timmar
därefter kom hans hustru in, utan att veta om, vad som hade
skett. 8 Petrus sade då till henne: "Säg mig, var det för den
summan I sålden jordstycket?" Hon svarade: "Ja, för den
summan." 9 Då sade Petrus till henne: "Huru kunden I vilja
komma överens om att fresta Herrens Ande? Se, härutanför
dörren höras nu fotstegen av de män som hava begravt
din man; och de skola bära ut också dig." 10 Och strax
föll hon ned vid hans fötter och gav upp andan; och när
de unge männen kommo in, funno de henne död. De buro
då ut henne och begrovo henne bredvid hennes man. 11
Och stor fruktan kom över hela församlingen och över alla
andra som hörde detta. 12 Och genom apostlarna gjordes
många tecken och under bland folket; och de höllo sig alla
endräktigt tillsammans i Salomos pelargång. 13 Av de andra
dristade sig ingen att närma sig dem, men folket höll dem i
ära. 14 Och ännu flera trodde och slöto sig till Herren, hela
skaror av både män och kvinnor. 15 Ja, man bar de sjuka ut
på gatorna och lade dem på bårar och i sängar, för att, när
Petrus kom gående, åtminstone hans skugga måtte falla på
någon av dem. 16 Och jämväl från städerna runt omkring
Jerusalem kom folket i skaror och förde med sig sjuka och
sådana som voro plågade av orena andar; och alla blevo
botade. 17 Då stod översteprästen upp och alla som höllo
med honom -- de som hörde till sadducéernas parti -- och de
uppfylldes av nitälskan 18 och läto gripa apostlarna och sätta
dem i allmänt häkte. 19 Men en Herrens ängel öppnade om
natten fängelsets portar och förde ut dem och sade: 20 "Gån
åstad och träden upp i helgedomen, och talen till folket alla
det sanna livets ord." 21 När de hade hört detta, gingo de
inemot dagbräckningen in i helgedomen och undervisade.
Emellertid kommo översteprästen och de som höllo med
honom och sammankallade Stora rådet, alla Israels barns
äldste. Därefter sände de åstad till fängelset för att hämta
dem. 22 Men när rättstjänarna kommo dit, funno de dem
icke i fängelset. De vände då tillbaka och omtalade detta
23 och sade: "Fängelset funno vi stängt med all omsorg
och väktarna stående utanför portarna, men då vi öppnade,
funno vi ingen därinne." 24 När tempelvaktens befälhavare
och översteprästerna hörde detta, visst de icke vad de skulle
tänka därom, eller vad som skulle bliva av detta. 25 Då
kom någon och berättade för den: "De män som I haven
insatt i fängelset, de stå nu i helgedomen och undervisa
folket." 26 Befälhavaren gick då med rättstjänarna åstad och
hämtade dem; dock brukade de icke våld, ty de fruktade att
bliva stenade av folket. 27 Och sedan de hade hämtat dem,
förde de dem fram inför Stora rådet. Och översteprästen
anställde förhör med dem 28 och sade: "Vi hava ju allvarligen
förbjudit eder att undervisa i det namnet, och likväl haven I
uppfyllt Jerusalem med eder undervisning, och I viljen nu
låta den mannens blod komma över oss." 29 Men Petrus och
de andra apostlarna svarade och sade: "Man måste lyda
Gud mer än människor. 30 Våra fäders Gud har uppväckt
Jesus, som I haden upphängt på trä och dödat. 31 Och
Gud har med sin högra hand upphöjt honom till en hövding

och frälsare, för att åt Israel förläna bättring och syndernas
förlåtelse. 32 Om allt detta kunna vi själva vittna, så ock den
helige Ande, vilken Gud har givit åt dem som äro honom
lydiga." 33 När de hörde detta, blevo de mycket förbittrade
och ville döda dem. 34 Men en farisé, en laglärare vid namn
Gamaliel, som var aktad av allt folket, stod då upp i Rådet
och tillsade att man för en kort stund skulle föra ut männen.
35 Sedan sade han till de andra: "I män av Israel, sen eder
för vad I tänken göra med dessa män. 36 För en tid sedan
uppträdde ju Teudas och gav sig ut för att något vara, och
till honom slöt sig en hop av vid pass fyra hundra män.
Och han blev dödad, och alla som hade trott på honom
förskingrades och blevo till intet. 37 Efter honom uppträdde
Judas från Galileen, vid den tid då skattskrivningen pågick;
denne förledde en hop folk till avfall, så att de följde honom.
Också han förgicks, och alla som hade trott på honom blevo
förskingrade. 38 Och nu säger jag eder: Befatten eder icke
med dessa män, utan låten dem vara; ty skulle detta vara
ett rådslag eller ett verk av människor, så kommer det att
slås ned; 39 men är det av Gud, så kunnen I icke slå ned
dessa män. Sen till, att I icke mån befinnas strida mot Gud
själv." 40 Och de lydde hans råd; de kallade in apostlarna,
och sedan de hade låtit gissla dem, förbjödo de dem att tala
i Jesu namn och läto dem därefter gå. 41 Och de gingo ut
från rådsförsamlingen, glada över att de hade aktats värdiga
att lida smälek för det namnets skull. 42 Och de upphörde
icke att var dag undervisa i helgedomen och hemma i husen
och förkunna evangelium om Kristus Jesus.

6 Vid denna tid, då nu lärjungarnas antal förökades, begynte
de grekiska judarna knorra mot de infödda hebréerna över
att deras änkor blevo förbisedda vid den dagliga utdelningen.
2 Då sammankallade de tolv hela lärjungaskaran och sade:
"Det är icke tillbörligt att vi försumma Guds ord för att göra
tjänst vid borden. 3 Så utsen nu bland eder, I bröder, sju
män som hava gott vittnesbörd om sig och äro fulla av ande
och vishet, män som vi kunna sätta till att sköta denna
syssla. 4 Vi skola då helt få ägna oss åt bönen och åt
ordets tjänst." 5 Det talet behagade hela menigheten. Och
de utvalde Stefanus, en man som var full av tro och helig
ande, vidare Filippus och Prokorus och Nikanor och Timon
och Parmenas, slutligen Nikolaus, en proselyt från Antiokia.
6 Dem läto de träda fram för apostlarna, och dessa bådo och
lade händerna på dem. 7 Och Guds ord hade framgång,
och lärjungarnas antal förökades mycket i Jerusalem; och
en stor hop av prästerna blevo lydiga och trodde. 8 Och
Stefanus var full av nåd och kraft och gjorde stora under
och tecken bland folket. 9 Men av dem som hörde till
den synagoga som kallades "De frigivnes och cyrenéernas
och alexandrinernas synagoga", så ock av dem som voro
från Cilicien och provinsen Asien, stodo några upp för att
disputera med Stefanus. 10 Dock förmådde de icke stå emot
den vishet och den ande som här talade. 11 Då skaffade
de några män som föregåvo att de hade hört honom tala
hädiska ord mot Moses och mot Gud. 12 De uppeggade så
folket och de äldste och de skriftlärde och överföllo honom
och grepo honom och förde honom inför Stora rådet. 13 Där
läto de falska vittnen träda fram, vilka sade: "Denne man
upphör icke att tala mot vår heliga plats och mot lagen. 14
Ty vi hava hört honom säga att Jesus, han från Nasaret,
skall bryta ned denna byggnad och förändra de stadgar som
Moses har givit oss." 15 Då nu alla som sutto i Rådet fäste
sina ögon på honom, syntes dem hans ansikte vara såsom
en ängels ansikte.

7 Och översteprästen frågade: "Förhåller detta sig så?" 2
Då sade han: "Bröder och fäder, hören mig. Härlighetens
Gud uppenbarade sig för vår fader Abraham, medan han
ännu var i Mesopotamien, och förrän han bosatte sig i
Karran, 3 och sade till honom: 'Gå ut ur ditt land och från
din släkt, och drag till det land som jag skall visa dig.' 4
Då gick han åstad ut ur kaldéernas land och bosatte sig i
Karran. Sedan, efter han faders död, bjöd Gud honom att
flytta därifrån till detta land, där I nu bon. 5 Han gav honom
ingen arvedel däri, icke ens så mycket som en fotsbredd,
men lovade att giva det till besittning åt honom och åt hans
säd efter honom; detta var på den tid då han ännu icke hade
någon son. 6 Och vad Gud sade var detta, att hans säd
skulle leva såsom främlingar i ett land som icke tillhörde
dem, och att man skulle göra dem till trälar och förtrycka
dem i fyra hundra år. 7 'Men det folk vars trälar de bliva skall
jag döma', sade Gud; 'sedan skola de draga ut och hålla
gudstjänst åt mig på denna plats.' 8 Och han upprättade ett
omskärelsens förbund med honom. Och så födde han Isak
och omskar honom på åttonde dagen, och Isak födde Jakob,
och Jakob födde våra tolv stamfäder. 9 Och våra stamfäder
avundades Josef och sålde honom till Egypten. Men Gud
var med honom 10 och frälste honom ur allt hans betryck
och lät honom finna nåd och gav honom vishet inför Farao,
konungen i Egypten; och denne satte honom till herre över
Egypten och över hela sitt hus. 11 Och hungersnöd kom
över hela Egypten och Kanaan med stort betryck, och våra
fäder kunde icke få något att äta. 12 Men när Jakob fick höra
att bröd fanns i Egypten, sände han våra fäder åstad dit, en
första gång. 13 Sedan, när de för andra gången kommo dit,
blev Josef igenkänd av sina bröder, och Farao fick kunskap

och Josefs släkt. 14 Därefter sände Josef åstad och kallade
till sig sin fader Jakob och hela sin släkt, sjuttiofem personer.
15 Och Jakob for ned till Egypten; och han dog där, han
såväl som våra fäder. 16 Och man förde dem därifrån till
Sikem och lade dem i den grav som Abraham för en summa
penningar hade köpt av Emmors barn i Sikem. 17 Och
alltefter som tiden nalkades att det löfte skulle uppfyllas, som
Gud hade givit Abraham, växte folket till och förökade sig i
Egypten, 18 till dess en ny konung över Egypten uppstod,
en som icke visste av Josef. 19 Denne konung gick listigt
till väga mot vårt folk och förtryckte våra fäder och drev
dem till att utsätta sina späda barn, för att dessa icke skulle
bliva vid liv. 20 Vid den tiden föddes Moses, och han 'var ett
vackert barn' inför Gud. Under tre månader fostrades han
i sin faders hus; 21 sedan, när han hade blivit utsatt, lät
Faraos dotter hämta honom till sig och uppfostra honom
såsom sin egen son. 22 Och Moses blev undervisad i all
egyptiernas visdom och var mäktig i ord och gärningar. 23
Men när han blev fyrtio år gammal, fick han i sinnet att
besöka sina bröder, Israels barn. 24 När han då såg att en
av dem led orätt, tog han den misshandlade i försvar och
hämnades honom, i det att han slog ihjäl egyptiern. 25 Nu
menade han att hans bröder skulle förstå att Gud genom
honom ville bereda dem frälsning; men de förstodo det icke.
26 Dagen därefter kom han åter fram till dem, där de tvistade,
och ville förlika dem och sade: 'I män, I ären ju bröder; varför
gören I då varandra orätt?' 27 Men den som gjorde orätt
mot sin landsman stötte bort honom och sade: 'Vem har
satt dig till hövding och domare över oss? 28 Kanske du vill
döda mig, såsom du i går dödade egyptiern?' 29 Vid det
talet flydde Moses bort och levde sedan såsom främling i
Madiams land och födde där två söner. 30 Och när fyrtio
är äter voro förlidna, uppenbarade sig för honom, i öknen
vid berget Sinai, en ängel i en brinnande törnbuske. 31 När
Moses såg detta, förundrade han sig över synen; och då
han gick fram för att se vad det var, hördes Herrens röst: 32
'Jag är dina fäders Gud, Abrahams, Isaks och Jakobs Gud.'
Då greps Moses av bävan och dristade sig icke att se dit. 33
Och Herren sade till honom: 'Lös dina skor av dina fötter, ty
platsen där du står är helig mark. 34 Jag har nogsamt sett
mitt folks betryck i Egypten, och deras suckan har jag hört,
och jag har stigit ned för att rädda dem. Därför må du nu gå
åstad; jag vill sända dig till Egypten. 35 Denne Moses, som
de hade förnekat, i det de sade: 'Vem har satt dig till hövding
och domare?', honom sände Gud att vara både en hövding
och en förlossare, genom ängeln som uppenbarade sig för
honom i törnbusken. 36 Det var han som förde ut dem, och
som gjorde under och tecken i Egyptens land och i Röda
havet och i öknen, under fyrtio år. 37 Det var samme Moses
som sade till Israels barn: 'En profet skall Gud låta uppstå åt
eder, av edra bröder, en som är mig lik.' 38 Det var och han,
som under den tid då menigheten levde i öknen, både var
hos ängeln, som talade med honom på berget Sinai, och
tillika hos våra fäder; och han undfick levande ord för att giva
dem åt eder. 39 Men våra fäder ville icke bliva honom lydiga,
utan stötte bort honom och vände sig med sina hjärtan mot
Egypten 40 och sade till Aron: 'Gör oss gudar, som kunna gå
framför oss; ty vi veta icke vad som har vederfarits denne
Moses, som förde oss ut ur Egyptens land.' 41 Och de gjorde
i de dagarna en kalv och buro sedan fram offer åt avguden
och gladde sig över sina händers verk. 42 Då vände Gud
sig bort och prisgav dem till att dyrka himmelens härskara,
såsom det är skrivet i Profeternas bok: 'Framburen I väl åt
mig slaktoffer och spisoffer under de fyrtio åren i öknen, I av
Israels hus? 43 Nej, I buren Moloks tält och guden Romfas
stjärna, de bilder som I hade gjort för att tillbedja. Därför skall
jag låta eder föras åstad ända bortom Babylon.' 44 Våra
fäder hade vittnesbördets tabernakel i öknen, så inrättat,
som han som talade till Moses hade förordnat att denne
skulle göra det, efter den mönsterbild som han hade fått se.
45 Och våra fäder togo det i arv och förde det sedan under
Josua hitin, när de togo landet i besittning, efter de folk som
Gud fördrev för våra fäder. Så var det ända till Davids tid. 46
Denne fann nåd inför Gud och bad att han måtte finna 'ett
rum till boning' åt Jakobs Gud. 47 Men det var Salomo som
fick bygga ett hus åt honom. 48 Dock, den Högste bor icke i
hus som äro gjorda med händer, ty det är såsom profeten
säger: 49 'Himmelen är min tron, och jorden är min fotapall;
vad för ett hus skullen I då kunna bygga åt mig, säger
Herren, och vad för en plats skulle tjäna mig till vilostad?
50 Min hand har ju gjort allt detta.' 51 I hårdnackade, med
oomskurna hjärtan och öron, I stån alltid emot den helige
Ande, I likaväl som edra fäder. 52 Vilken av profeterna
hava icke edra fäder förföljt? De hava ju dräpt dem som
förkunnade att den Rättfärdige skulle komma, han som I
själva nu haven förrått och dräpt, 53 I som fingen lagen eder
given genom änglars försorg, men icke haven hållit den." 54
När de hörde detta, blevo de mycket förbittrade i sina hjärtan
och beto sina tänder samman mot honom. 55 Men han, full
av helig ande, skådade upp mot himmelen och fick se Guds
härlighet och såg Jesus stå på Guds högra sida. 56 Och han
sade: "Jag ser himmelen öppen och Människosonen stå på
Guds högra sida." 57 Då skriade de med hög röst och höllo
för sina öron och stormade alla på en gång emot honom

58 och förde honom ut ur staden och stenade honom. Och
vittnena lade av sina mantlar vid en ung mans fötter, som
hette Saulus. 59 Så stenade de Stefanus, under det att han
åkallade och sade: "Herre Jesus, tag emot min ande." 60
Och han föll ned på sina knän och ropade med hög röst:
"Herre, tillräkna dem icke denna synd." Och när han hade
sagt detta, avsomnade han.

8 Och jämväl Saulus hade gillat att man dödade honom.
2 Några fromma män begrovo dock Stefanus och höllo en
stor dödsklagan efter honom. 3 Saulus åter for våldsamt
fram mot församlingen; han gick omkring i husen och drog
fram män och kvinnor och lät sätta dem i fängelse. 4 Men de
som hade blivit kringspridda gingo omkring och förkunnade
evangelii ord. 5 Och Filippus kom så ned till huvudstaden i
Samarien och predikade Kristus för folket där. 6 Och när de
hörde Filippus och sågo de tecken som han gjorde, aktade
de endräktigt på det som han talade. 7 Ty från många som
voro besatta av orena andar foro andarna ut under höga rop,
och många lama och ofärdiga blevo botade. 8 Och det blev
stor glädje i den staden. 9 Nu var där i staden före honom
en man vid namn Simon, som hade övat trolldom, så att han
hade slagit det samaritiska folket med häpnad, och som
sade sig vara något stort. 10 Till honom höllo sig alla, både
små och stora, och sade: "Denne är vad man kallar 'Guds
stora kraft.'" 11 Och de höllo sig till honom, därför att han
genom sina trollkonster under ganska lång tid hade slagit
dem med häpnad. 12 Men nu, då de satte tro till Filippus,
som förkunnade evangelium om Guds rike och om Jesu
Kristi namn, läto de döpa sig, både män och kvinnor. 13
Ja, Simon själv kom till tro; och sedan han hade blivit döpt,
höll han sig ständigt till Filippus. Och när han såg de stora
tecken och kraftgärningar som denne gjorde, betogs han
av häpnad. 14 Då nu apostlarna i Jerusalem fingo höra att
Samarien hade tagit emot Guds ord, sände de dit Petrus
och Johannes. 15 Och när dessa kommo ditned, bådo de
för dem, att de måtte undfå helig ande; 16 ty helig ande
hade ännu icke fallit på någon av dem, utan de voro allenast
döpta i Herren Jesu namn. 17 De lade då händerna på dem,
och de undfingo helig ande. 18 När då Simon såg att det
var genom apostlarnas handpåläggning som Anden blev
given, bjöd han dem penningar 19 och sade: "Given ock mig
den makten, så att var och en som jag lägger händerna
på undfår helig ande." 20 Då sade Petrus till honom: "Må
dina penningar med dig själv gå i fördärvet, eftersom du
menar att Guds gåva kan köpas för penningar. 21 Du har
ingen del eller lott i det som här är fråga om, ty ditt hjärta är
icke rättsinnigt inför Gud. 22 Gör fördenskull bättring och
upphör med denna din ondska, och bed till Herren att den
tanke som har uppstått i ditt hjärta må, om möjligt är, bliva
dig förlåten. 23 Ty jag ser att du är förgiftad av ondska och
fången i orättfärdighetens bojor." 24 Då svarade Simon och
sade: "Bedjen I till Herren för mig, att intet av det som I
haven sagt må komma över mig." 25 Och sedan de hade
framburit sitt vittnesbörd och talat Herrens ord, begåvo de
sig tillbaka till Jerusalem och förkunnade därvid evangelium i
många samaritiska byar. 26 Men en Herrens ängel talade till
Filippus och sade: "Stå upp och begiv dig vid middagstiden
ut på den väg som leder ned från Jerusalem till Gasa; den är
tom på folk." 27 Då stod han upp och begav sig åstad. Och
se, en etiopisk man for där fram, en hovman som var en
mäktig herre hos Kandace, drottningen i Etiopien, och var
satt över hela hennes skattkammare. Denne hade kommit
till Jerusalem för att där tillbedja, 28 men var nu stadd på
hemvägen och satt i sin vagn och läste profeten Esaias.
29 Då sade Anden till Filippus: "Gå fram och närma dig till
denna vagn." 30 Filippus skyndade fram och hörde att han
läste profeten Esaias. Då frågade han: "Förstår du vad du
läser?" 31 Han svarade: "Huru skulle jag väl kunna förstå
det, om ingen vägleder mig?" Och han bad Filippus stiga
upp och sätta sig bredvid honom. 32 Men det ställe i skriften
som han läste var detta: "Såsom ett får fördes han bort
till att slaktas; och såsom ett lamm som är tyst inför den
som klipper det, så öppnade han icke sin mun. 33 Genom
hans förnedring blev hans dom borttagen. Vem kan räkna
hans släkte? Ty hans liv ryckes undan från jorden." 34
Och hovmannen frågade Filippus och sade: "Jag beder dig,
säg mig om vilken profeten talar detta, om sig själv eller
om någon annan?" 35 Då öppnade Filippus sin mun och
begynte med detta skriftens ord och förkunnade för honom
evangelium om Jesus. 36 Och medan de färdades vägen
fram, kommo de till ett vatten. Då sade hovmannen: "Se, här
finnes vatten. Vad hindrar att jag döpes?" 38 Och han lät
vagnen stanna; och de stego båda ned i vattnet, Filippus
och hovmannen, och han döpte honom. 39 Men när de hade
stigit upp ur vattnet, ryckte Herrens Ande bort Filippus, och
hovmannen såg honom icke mer, då han nu glad fortsatte
sin färd. 40 Men Filippus blev efteråt sedd i Asdod. Därefter
vandrade han omkring och förkunnade evangelium i alla
städer, till dess han kom till Cesarea.

9 Men Saulus, som alltjämt andades hot och mordlust mot
Herrens lärjungar, gick till översteprästen 2 och utbad sig
av honom brev till synagogorna i Damaskus, för att, om han
funne några som voro på "den vägen", vare sig män eller
kvinnor, han skulle kunna föra dem bundna till Jerusalem. 3

Men när han på sin färd nalkades Damaskus, hände sig att
ett sken från himmelen plötsligt kringstrålade honom. 4 Och
han föll ned till jorden och hörde då en röst som sade till
honom: "Saul, Saul, varför förföljer du mig?" 5 Då sade han:
"Vem är du, Herre?" Han svarade: "Jag är Jesus, den som
du förföljer. 6 Men stå nu upp och gå in i staden, så skall där
bliva dig sagt vad du har att göra." 7 Och männen som voro
med honom på färden stodo mållösa av skräck, ty de hörde
väl rösten, men sågo ingen. 8 Och Saulus reste sig upp från
jorden, men när han öppnade sina ögon, kunde han icke
mer se något. De togo honom därför vid handen och ledde
honom in i Damaskus. 9 Och under tre dagar såg han intet;
och han varken åt eller drack. 10 Men i Damaskus fanns en
lärjunge vid namn Ananias. Till honom sade Herren i en
syn: "Ananias!" Han svarade: "Här är jag, Herre." 11 Och
Herren sade till honom: "Stå upp och gå till den gata som
kallas Raka gatan och fråga i Judas' hus efter en man vid
namn Saulus, från Tarsus. Ty se, han beder. 12 Och i en
syn har han sett huru en man vid namn Ananias kom in
och lade händerna på honom, för att han skulle få sin syn
igen." 13 Då svarade Ananias: "Herre, jag har av många
hört huru mycket ont den mannen har gjort dina heliga i
Jerusalem. 14 Och han har nu här med sig fullmakt ifrån
översteprästerna att fängsla alla dem som åkalla ditt namn."
15 Men Herren sade till honom: "Gå åstad; ty denne man
är mig ett utvalt redskap till att bära fram mitt namn inför
hedningar och konungar och inför Israels barn; 16 och jag
skall visa honom huru mycket han måste lida för mitt namns
skull." 17 Då gick Ananias åstad och kom in i huset; och han
lade sina händer på honom och sade: "Saul, min broder,
Herren har sänt mig, Jesus, som visade sig för dig på vägen
där du färdades; han har sänt mig, för att du skall få din
syn igen och bliva uppfylld av helig ande." 18 Då var det
strax såsom om fjäll föllo ifrån hans ögon, och han fick sin
syn igen. Och han stod upp och lät döpa sig. 19 Sedan tog
han sig mat och blev därav stärkt. Därefter var han någon
tid tillsammans med lärjungarna i Damaskus. 20 Och strax
begynte han i synagogorna predika om Jesus, att han var
Guds Son. 21 Och alla som hörde honom blevo uppfyllda
av häpnad och sade: "Var det icke denne som i Jerusalem
förgjorde dem som åkallade det namnet? Och hade han icke
kommit hit, för att han skulle föra sådana människor bundna
till översteprästerna?" 22 Men Saulus uppträdde med allt
större kraft och gjorde de judar som bodde i Damaskus
svarslösa, i det han bevisade att Jesus var Messias. 23
När så en längre tid hade förgått, rådslogo judarna om att
röja honom ur vägen; 24 men deras anslag blev bekant för
Saulus. Och då de nu, för att kunna röja honom ur vägen, till
och med höllo vakt vid stadsportarna både dag och natt, 25
togo hans lärjungar honom en natt och släppte honom ut
genom muren, i det att de sänkte ned honom i en korg. 26
När han sedan kom till Jerusalem, försökte han att närma
sig lärjungarna; men alla fruktade för honom, ty de trodde
icke att han verkligen var en lärjunge. 27 Då tog Barnabas
sig an honom och förde honom till apostlarna och förtäljde
för dem huru han på vägen hade sett Herren, som hade
talat till honom, och huru han i Damaskus hade frimodigt
predikat i Jesu namn. 28 Sedan gick han fritt ut och in
bland dem i Jerusalem och predikade frimodigt i Herrens
namn; 29 och han talade och disputerade med de grekiska
judarna. Men de gjorde försök att röja honom ur vägen.
30 När bröderna förnummo detta, förde de honom ned till
Cesarea och sände honom därifrån vidare till Tarsus. 31 Så
hade nu församlingen frid i hela Judeen och Galileen och
Samarien; och den blev uppbyggd och vandrade i Herrens
fruktan och växte till genom den helige Andes tröst och
förmaning. 32 Medan nu Petrus vandrade omkring bland
dem alla, hände sig att han ock kom ned till de heliga som
bodde i Lydda. 33 Där träffade han på en man vid namn
Eneas, som i åtta år hade legat till sängs; han var nämligen
lam. 34 Och Petrus sade till honom: "Eneas, Jesus Kristus
botar dig. Stå upp och lägg ihop din bädd." Då stod han
strax upp. 35 Och alla som bodde i Lydda och i Saron sågo
honom; och de omvände sig till Herren. 36 I Joppe bodde då
en lärjunginna vid namn Tabita (det betyder detsamma som
Dorkas). Hon överflödade i goda gärningar och gav allmosor
rikligen. 37 Men just i de dagarna hände sig att hon blev
sjuk och dog. Och man tvådde henne och lade henne i en
sal i övre våningen. 38 Då nu Lydda låg nära Joppe och
lärjungarna hade hört att Petrus var där, sände de två män
till honom och bådo honom att utan dröjsmål komma till dem.
39 Petrus stod då upp och följde med dem. Och när han kom
dit, förde de honom upp i salen; och alla änkorna kommo där
omkring honom gråtande och visade honom alla livklädnader
och mantlar som Dorkas hade gjord, medan hon ännu levde
ibland dem. 40 Då tillsade Petrus dem allasammans att gå ut
och föll ned på sina knän och bad; sedan vände han sig
mot den döda och sade: "Tabita, stå upp." Då slog hon upp
ögonen, och när hon fick se Petrus, satte hon sig upp. 41
Och han räckte henne handen och reste upp henne och
kallade sedan in de heliga, jämte änkorna, och ställde henne
levande framför den. 42 Detta blev bekant i hela Joppe, och
många kommo till tro på Herren. 43 Därefter stannade han
en längre tid i Joppe hos en garvare vid namn Simon.

10 I Cesarea bodde en man vid namn Kornelius, en
hövitsman vid den så kallade italiska krigsskaran. **2**
Han var en from man, som "fruktade Gud" tillika med hela
sitt hus; han utdelade rikligen allmosor åt folket och bad alltid
till Gud. **3** En dag omkring nionde timmen såg denne tydligt i
en syn en Guds ängel, som kom in till honom och sade till
honom: "Kornelius!" **4** Han betraktade honom förskräckt och
frågade: "Vad är det, herre?" Då sade ängeln till honom:
"Dina böner och dina allmosor hava uppstigit till Gud och äro
i åminnelse hos honom. **5** Så sänd nu några män till Joppe
och låt hämta en viss Simon, som ock kallas Petrus. **6** Han
gästar hos en garvare vid namn Simon, som har ett hus vid
havet." **7** När ängeln som hade talat med honom var borta,
kallade han till sig två av sina tjänare och en from krigsman,
en av dem som hörde till hans närmaste följe, **8** och förtäljde
alltsammans för dem och sände dem åstad till Joppe. **9** Men
dagen därefter, medan dessa voro på vägen och nalkades
staden, gick Petrus vid sjätte timmen upp på taket för att
bedja. **10** Och han blev hungrig och ville hava något att äta.
Medan man nu tillredde maten, föll han i hänryckning. **11**
Han såg himmelen öppen och någonting komma ned som
liknade en stor linneduk, och som fasthölls vid de fyra hörnen
och sänktes ned till jorden. **12** Och däri funnos alla slags
fyrfota och krälande djur som leva på jorden, och alla slags
himmelens fåglar. **13** Och en röst kom till honom: "Stå upp,
Petrus, slakta och ät." **14** Men Petrus svarade: "Bort det,
Herre! Jag har aldrig ätit något oheligt och orent." **15** Åter, för
andra gången, kom en röst till honom: "Vad Gud har förklarat
för rent, det må du icke hålla för oheligt." **16** Detta skedde tre
gånger efter varandra; sedan blev duken strax åter upptagen
till Himmelen. **17** Medan Petrus i sitt sinne undrade över vad
den syn han hade sett skulle betyda, hade de män som voro
utsända av Kornelius redan frågat sig fram till Simons hus;
och de stannade nu vid porten **18** och ropade på någon för
att få veta om Simon, som ock kallades Petrus, gästade
där. **19** Men under det Petrus alltjämt begrundade synen,
sade Anden till honom: "Här äro ett par män som fråga efter
dig. **20** Stå upp, och gå ditned och följ med dem, utan att
tveka; ty det är jag som har sänt dem." **21** Då steg Petrus
ned till männen och sade: "Se här är jag, den som I frågen
efter. Av vilken orsak haven I kommit hit?" **22** De svarade:
"Hövitsmannen Kornelius, en rättfärdig och gudfruktig man,
som har gott vittnesbörd om sig av hela det judiska folket,
har i en uppenbarelse fått befallning av en helig ängel att
hämta dig till sig och höra vad du har att säga." **23** Då bjöd
han dem komma in och beredde dem härbärge. Dagen
därefter stod han upp och begav sig åstad med dem; och
några av bröderna i Joppe följde med honom. **24** Följande
dag kommo de fram till Cesarea. Och Kornelius väntade
på dem och hade kallat tillhopa sina fränder och närmaste
vänner. **25** Då nu Petrus skulle träda in, gick Kornelius emot
honom och betygade honom sin vördnad, i det att han föll
ned för hans fötter. **26** Men Petrus reste upp honom och
sade: "Stå upp; också jag är en människa." **27** Och under
samtal med honom trädde Petrus in och fann många vara
där församlade. **28** Och han sade till dem: "I veten själva att
det är en judisk man förbjudet att hava något umgänge med
en utlänning eller att besöka en sådan; men mig har Gud
lärt att icke räkna någon människa för ohelig eller oren. **29**
Därför kom jag ock utan invändning hit, när jag blev hämtad.
Och nu frågar jag eder av vilket skäl I haven låtit hämta
mig." **30** Då svarade Kornelius: "Det är nu fjärde dagen
sedan jag, just vid denna timme, förrättade i mitt hus den
bön som man beder vid nionde timmen. Då fick jag se en
man i skinande klädnad stå framför mig, **31** och han sade:
'Kornelius, din bön är hörd, och dina allmosor hava kommit i
åminnelse inför Gud. **32** Så sänd nu bud till Joppe och kalla
till dig Simon, som ock kallas Petrus: han gästar i garvaren
Simons hus vid havet.' **33** Då sände jag strax bud till dig, och
du gjorde väl i att du kom. Och nu äro vi alla här tillstädes
inför Gud för att höra allt som har blivit dig befallt av Herren."
34 Då öppnade Petrus sin mun och sade: "Nu förnimmer
jag i sanning att 'Gud icke har anseende till personen', **35**
utan att den som fruktar honom och övar rättfärdighet, han
tages emot av honom, vilket folk han än må tillhöra. **36** Det
ord som han har sänt till Israels barn för att genom Jesus
Kristus, som är allas Herre, förkunna det glada budskapet
om frid, det ordet kännen I, **37** den förkunnelse som gick ut
över hela Judeen, sedan den hade begynt i Galileen efter
den döpelse Johannes predikade -- **38** förkunnelsen om
Jesus från Nasaret och om huru Gud hade smort honom
med helig ande och kraft, honom som vandrade omkring
och gjorde gott och botade alla som voro under djävulens
våld; ty Gud var med honom. **39** Vi kunna själva vittna om
allt vad han gjorde både på den judiska landsbygden och i
Jerusalem; likväl upphängde man honom på trä och dödade
honom. **40** Men honom har Gud uppväckt på tredje dagen
och låtit honom bliva uppenbar, **41** väl icke för allt folket,
men för oss, som redan förut av Gud hade blivit utvalda till
vittnen, och som åto och drucko med honom, sedan han
hade uppstått från de döda. **42** Och han bjöd oss predika
för folket och betyga att han är den som av Gud har blivit
bestämd till att vara domare över levande och döda. **43** Om
honom bära alla profeterna vittnesbörd och betyga att var

och en som tror på honom skall få syndernas förlåtelse genom hans namn." 44 Medan Petrus ännu så talade, föll den helige Ande på alla dem som hörde hans tal. 45 Och alla de omskurna troende män som hade kommit dit med Petrus blevo uppfyllda av häpnad över att den helige Ande hade blivit utgjuten jämväl över hedningarna, såsom en gåva åt dem. 46 De hörde dem nämligen tala tungomål och storligen prisa Gud. 47 Då tog Petrus till orda och sade: "Icke kan väl någon hindra att dessa döpas med vatten, då de hava undfått den helige Ande, de likaväl som vi?" 48 Och så bjöd han att man skulle döpa dem i Jesu Kristi namn. Därefter bådo de honom att han skulle stanna hos dem några dagar.

11 Men apostlarna och de bröder som voro i Judeen fingo höra att också hedningarna hade tagit emot Guds ord. 2 När så Petrus kom upp till Jerusalem, begynte de som voro omskurna gå till rätta med honom; 3 de sade: "Du har ju besökt oomskurna män och ätit med dem." 4 Då begynte Petrus från början och omtalade för dem allt i följd och ordning; han sade: 5 "Jag var i staden Joppe, stadd i bön; då såg jag under hänryckning i en syn någonting komma ned, som liknade en stor linneduk, vilken fasthölls vid de fyra hörnen och sänktes ned från himmelen; och det kom ända ned till mig. 6 Och jag betraktade det och gav akt därpå; då fick jag däri se fyrfota djur, sådana som leva på jorden, tama och vilda, så ock krälande djur och himmelens fåglar. 7 Jag hörde ock en röst säga till mig: 'Stå upp, Petrus, slakta och ät.' 8 Men jag svarade: 'Bort det, Herre! Aldrig har något oheligt eller orent kommit i min mun.' 9 För andra gången talade en röst från himmelen: 'Vad Gud har förklarat för rent, det må du icke hålla för oheligt.' 10 Detta skedde tre gånger efter varandra; sedan drogs alltsammans åter upp till himmelen. 11 Och i detsamma kommo tre män, som hade blivit sända till mig från Cesarea, och stannade framför huset där vi voro. 12 Och Anden sade till mig att jag skulle följa med dem, utan att göra någon åtskillnad mellan folk och folk. Också de sex bröder som äro här kommo med mig; och vi gingo in i mannens hus. 13 Och han berättade för oss huru han hade sett ängeln träda in i hans hus, och att denne hade sagt: 'Sänd åstad till Joppe och låt hämta Simon, som ock kallas Petrus. 14 Han skall tala till dig ord genom vilka du skall bliva frälst, du själv och hela ditt hus.' 15 Och när jag hade begynt tala, föll den helige Ande på dem, alldeles såsom det under den första tiden skedde med oss. 16 Då kom jag ihåg Herrens ord, huru han hade sagt: 'Johannes döpte med vatten, men I skolen bliva döpta i helig ande.' 17 Då alltså Gud åt dem hade givit samma gåva som åt oss, som hava kommit till tro på Herren Jesus Kristus, huru skulle då jag hava kunnat sätta mig emot Gud?" 18 När de hade hört detta, gåvo de sig till freds och prisade Gud och sade: "Så har då Gud också åt hedningarna förlänat den bättring som för till liv." 19 De som hade blivit kringspridda genom den förföljelse som utbröt för Stefanus' skull drogo emellertid omkring ända till Fenicien och Cypern och Antiokia, men förkunnade icke ordet för andra än för judar. 20 Dock funnos bland dem några män från Cypern och Cyrene, som när de kommo till Antiokia, också talade till grekerna och för dem förkunnade evangelium om Herren Jesus. 21 Och Herrens hand var med dem, och en stor skara kom till tro och omvände sig till Herren. 22 Ryktet härom nådde församlingen i Jerusalem; och de sände då Barnabas till Antiokia. 23 När han kom dit och fick se vad Guds nåd hade verkat, blev han glad och förmanade dem alla att med hjärtats fasta föresats stadigt hålla sig till Herren. 24 Ty han var en god man och full av helig ande och tro. Och ganska mycket folk blev ytterligare fört till Herren. 25 Sedan begav han sig åstad till Tarsus för att uppsöka Saulus. 26 Och när han hade träffat honom, tog han honom med sig till Antiokia. Ett helt år hade de sedan sin umgängelse inom församlingen och undervisade ganska mycket folk. Och det var i Antiokia som lärjungarna först begynte kallas "kristna". 27 Vid den tiden kommo några profeter från Jerusalem ned till Antiokia. 28 Och en av dem, vid namn Agabus, trädde upp och gav genom Andens ingivelse till känna att en stor hungersnöd skulle komma över hela världen; den kom också på Klaudius' tid. 29 Då bestämde lärjungarna att de, var och en efter sin förmåga, skulle sända något till understöd åt de bröder som bodde i Judeen. 30 Detta gjorde de också, och genom Barnabas och Saulus översände de det till de äldste.

12 Vid den tiden lät konung Herodes gripa och misshandla några av dem som hörde till församlingen. 2 Och Jakob, Johannes' broder, lät han avrätta med svärd. 3 När han såg att detta behagade judarna, fortsatte han och lät fasttaga också Petrus. Detta skedde under det osyrade brödets högtid. 4 Och sedan han hade gripit honom, satte han honom i fängelse och uppdrog åt fyra vaktavdelningar krigsmän, vardera på fyra man, att bevaka honom; och hans avsikt var att efter påsken ställa honom fram inför folket. 5 Under tiden förvarades Petrus i fängelset, men församlingen bad enträget till Gud för honom. 6 Natten före den dag då Herodes tänkte draga honom inför rätta låg Petrus och sov mellan två krigsmän, fängslad med två kedjor; och utanför dörren voro väktare utsatta till att bevaka fängelset. 7 Då stod plötsligt en Herrens ängel där, och ett sken lyste i rummet. Och han stötte Petrus i sidan och väckte honom

och sade: "Stå nu strax upp"; och kedjorna föllo ifrån hans
händer. 8 Ängeln sade ytterligare till honom: "Omgjorda dig,
och tag på dig dina sandaler." Och han gjorde så. därefter
sade ängeln till honom: "Tag din mantel på dig och följ mig."
9 Och Petrus gick ut och följde honom; men han förstod icke
att det som skedde genom ängeln var något verkligt, utan
trodde att det var en syn han såg. 10 När de så hade gått
genom första och andra vakten, kommo de till järnporten som
ledde ut till staden. Den öppnade sig för dem av sig själv,
och de trädde ut och gingo en gata fram; och i detsamma
försvann ängeln ifrån honom. 11 När sedan Petrus kom
till sig igen, sade han: "Nu vet jag och är förvissad om att
Herren har utsänt sin ängel och räddat mig ur Herodes'
hand och undan allt det som det judiska folket hade väntat
sig." 12 När han alltså hade förstått huru det var, gick han
till det hus där Maria bodde, hon som var moder till den
Johannes som ock kallades Markus; där voro ganska många
församlade och bådo. 13 Då han nu klappade på portdörren,
kom en tjänsteflicka, vid namn Rode, för att höra vem det
var. 14 Och när hon kände igen Petrus' röst, öppnade hon i
sin glädje icke porten, utan skyndade in och berättade att
Petrus stod utanför porten. 15 Då sade de till henne: "Du är
från dina sinnen." Men hon bedyrade att det var såsom hon
hade sagt. Då sade de: "Det är väl hans ängel." 16 Men
Petrus fortfor att klappa; och när de öppnade, sågo de med
häpnad att det var han. 17 Och han gav tecken åt dem med
handen att de skulle tiga, och förtäljde för dem huru Herren
hade fört honom ut ur fängelset. Och han tillade: "Låten
Jakob och de andra bröderna få veta detta." Sedan gick han
därifrån och begav sig till en annan ort. 18 Men när det hade
blivit dag, uppstod bland krigsmännen en ganska stor oro
och undran över vad som hade blivit av Petrus. 19 När så
Herodes ville hämta honom, men icke fann honom, anställde
han rannsakning med väktarna och bjöd att de skulle föras
bort till bestraffning. Därefter for han ned från Judeen till
Cesarea och vistades sedan där. 20 Men han hade fattat
stor ovilja mot tyrierna och sidonierna. Dessa infunno sig nu
gemensamt hos honom; och sedan de hade fått Blastus,
konungens kammarherre, på sin sida, bådo de om fred, ty
deras land hade sin näring av konungens. 21 På utsatt dag
klädde sig då Herodes i konungslig skrud och satte sig på
tronen och höll ett tal till dem. 22 Då ropade folket: "En guds
röst är detta, och icke en människas." 23 Men i detsamma
slog honom en Herrens ängel, därför att han icke gav Gud
äran. Och han föll i en sjukdom som bestod däri att han
uppfrättes av maskar, och så gav han upp andan. 24 Men
Guds ord hade framgång och utbredde sig. 25 Och sedan
Barnabas och Saulus hade fullgjort sitt uppdrag i Jerusalem
och avlämnat understödet, vände de tillbaka och togo då
med sig Johannes, som ock kallades Markus.

13 I den församling som fanns i Antiokia verkade nu
såsom profeter och lärare Barnabas och Simeon, som
kallades Niger, och Lucius från Cyrene, så ock Manaen,
landsfursten Herodes' fosterbroder, och Saulus. 2 När dessa
förrättade Herrens tjänst och fastade, sade den helige Ande:
"Avskiljen åt mig Barnabas och Saulus för det verk som
jag har kallat dem till." 3 Då fastade de och bådo och lade
händerna på dem och läto dem begiva sig åstad. 4 Dessa,
som så hade blivit utsända av den helige Ande, foro nu ned
till Seleucia och seglade därifrån till Cypern. 5 Och när de
hade kommit till Salamis, förkunnade de Guds ord i judarnas
synagogor. De hade också med sig Johannes såsom tjänare.
6 Och sedan de hade färdats över hela ön ända till Pafos,
träffade de där på en judisk trollkarl och falsk profet, vid
namn Barjesus, 7 som vistades hos landshövdingen Sergius
Paulus. Denne var en förståndig man. Han kallade till sig
Barnabas och Saulus och begärde att få höra Guds ord. 8
Men Elymas (eller trollkarlen, ty namnet har den betydelsen)
stod emot dem och ville hindra landshövdingen från att
komma till tro. 9 Saulus, som ock kallades Paulus, uppfylldes
då av helig ande och fäste ögonen på honom 10 och sade:
"O du djävulens barn, du som är full av allt slags svek och
arglistighet och en fiende till allt vad rätt är, skall du då icke
upphöra att förvrida Herrens raka vägar? 11 Se, nu kommer
Herrens hand över dig, och du skall till en tid bliva blind
och icke kunna se solen." Och strax föll töcken och mörker
över honom; och han gick omkring och sökte efter någon
som kunde leda honom. 12 När då landshövdingen såg
vad som hade skett, häpnade han över Herrens lära och
kom till tro. 13 Paulus och hans följeslagare lade sedan ut
ifrån Pafos och foro till Perge i Pamfylien. Där skilde sig
Johannes ifrån dem och vände tillbaka till Jerusalem. 14 Men
själva foro de vidare från Perge och kommo till Antiokia i
Pisidien. Och på sabbatsdagen gingo de in i synagogan och
satte sig där. 15 Och sedan man hade föreläst ur lagen och
profeterna, sände synagogföreståndarna till dem och läto
säga: "Bröder, haven I något förmaningens ord att säga till
folket, så sägen det." 16 Då stod Paulus upp och gav tecken
med handen och sade: "I män av Israels hus och I som
'frukten Gud', hören mig. 17 Detta folks, Israels, Gud utvalde
våra fäder, och han upphöjde detta folk, medan de ännu
bodde såsom främlingar i Egyptens land, och förde dem
sedan ut därifrån 'med upplyft arm'. 18 Och under en tid av
vid pass fyrtio år hade han fördrag med dem i öknen. 19 Och

sedan han hade utrotat sju folk i Kanaans land, utskiftade
han dessas land till arvedelar åt dem. 20 Därunder förgick
en tid av vid pass fyra hundra femtio år. Sedan gav han dem
domare, ända till profeten Samuels tid. 21 Därefter begärde
de en konung; och Gud gav dem Saul, Kis' son, en man av
Benjamins stam, för en tid av fyrtio år. 22 Men denne avsatte
han och gjorde David till konung över dem. Honom gav han
ock sitt vittnesbörd, i det han sade: 'Jag har funnit David,
Jessais son, en man efter mitt hjärta. Han skall i alla stycken
göra min vilja.' 23 Av dennes säd har Gud efter sitt löfte
låtit Jesus komma, såsom Frälsare åt Israel. 24 Men redan
innan han uppträdde, hade Johannes predikat bättringens
döpelse för hela Israels folk. 25 Och när Johannes höll på att
fullborda sitt lopp, sade han: 'Vad I menen mig vara, det är
jag icke. Men se, efter mig kommer den vilkens skor jag icke
är värdig att lösa av han fötter.' 26 Mina bröder, I som ären
barn av Abrahams släkt, så ock I andra här, I som 'frukten
Gud', till oss har ordet om denna frälsning blivit sänt. 27 Ty
eftersom Jerusalems invånare och deras rådsherrar icke
kände honom, uppfyllde de ock genom sin dom över honom
profeternas utsagor, vilka var sabbat föreläses; 28 och fastän
de icke funno honom skyldig till något som förtjänade döden,
bådo de likväl Pilatus att han skulle låta döda honom. 29 När
de så hade fört till fullbordan allt som var skrivet om honom,
togo de honom ned från korsets trä och lade honom i en
grav. 30 Men Gud uppväckte honom från de döda. 31 Sedan
visade han sig under många dagar för dem som med honom
hade gått upp från Galileen till Jerusalem, och som nu äro
hans vittnen inför folket. 32 Och vi förkunna för eder det
glada budskapet, att det löfte som gavs åt våra fäder, det
har Gud låtit gå i fullbordan för oss, deras barn, därigenom
att han har låtit Jesus uppstå, 33 såsom ock är skrivet i
andra psalmen: 'Du är min Son, jag har i dag fött dig.' 34
Och att han har låtit honom uppstå från de döda, så att han
icke mer skall vända tillbaka till förgängelsen, det har han
sagt med dessa ord: 'Jag skall uppfylla åt eder de heliga
löften som jag i trofasthet har givit åt David.' 35 Därför säger
han ock i en annan psalm: 'Du skall icke låta din Helige se
förgängelsen.' 36 När David i sin tid hade tjänat Guds vilja,
avsomnade han ju och blev samlad till sina fäder och såg
förgängelsen; 37 men den som Gud har uppväckt, han har
icke sett förgängelsen. 38 Så mån I nu veta, mena bröder,
att genom honom syndernas förlåtelse förkunnas för eder,
39 och att i honom var och en som tror bliver rättfärdig och
friad ifrån allt det varifrån I icke under Moses' lag kunden
bliva friade. 40 Sen därför till, att över eder icke må komma
det som är sagt hos profeterna: 41 'Sen här, I föraktare, och
förundren eder, och bliven till intet; ty en gärning utför jag i
edra dagar, en gärning som I alls icke skullen tro, om den
förtäljdes för eder.'" 42 När de sedan gingo därifrån, bad
men dem att de nästa sabbat skulle tala för dem om samma
sak. 43 Och när församlingen åtskildes, följde många judar
och gudfruktiga proselyter med Paulus och Barnabas. Dessa
talade då till dem och förmanade dem att stadigt hålla sig
till Guds nåd. 44 Följande sabbat kom nästan hela staden
tillsammans för att höra Guds ord. 45 Då nu judarna sågo
det myckna folket, uppfylldes de av nitälskan och foro ut i
smädelser och motsade det som Paulus talade. 46 Då togo
Paulus och Barnabas mod till sig och sade: "Guds ord måste
i första rummet förkunnas för eder. Men eftersom I stöten
det bort ifrån eder och icke akten eder själva värdiga det
eviga livet, så vända vi oss nu till hedningarna. (aiōnios g166)
47 Ty så har Herren bjudit oss: 'Jag har satt dig till ett ljus för
hednafolken, för att du skall bliva till frälsning intill jordens
ända.'" 48 När hedningarna hörde detta, blevo de glada och
prisade Herrens ord; och de kommo till tro, så många det
var beskärt att få evigt liv. (aiōnios g166) 49 Och Herrens ord
utbredde sig över hela landet. 50 Men judarna uppeggade de
ansedda kvinnor som "fruktade Gud", så ock de förnämsta
männen i staden, och uppväckte en förföljelse mot Paulus
och Barnabas och drevo dem bort ifrån sin stads område.
51 Dessa skuddade då stoftet av sina fötter mot dem och
begåvo sig till Ikonium. 52 Och lärjungarna uppfylldes alltmer
av glädje och helig ande.

14 På samma sätt tillgick det i Ikonium: de gingo in i
judarnas synagoga och talade så, att en stor hop av
både judar och greker kommo till tro; 2 men de judar som
voro ohörsamma retade upp hedningarna och väckte deras
förbittring mot bröderna. 3 Så vistades de där en längre
tid och predikade frimodigt, i förtröstan på Herren, och han
gav vittnesbörd åt sitt nådesord, i det att han lät tecken och
under ske genom dem. 4 Men folket i staden delade sig, så
att somliga höllo med judarna, andra åter med apostlarna.
5 Och när sedan, både ibland hedningar och ibland judar
med deras föreståndare, en storm hade blivit uppväckt emot
dem, och man ville misshandla och stena dem, 6 flydde
de, så snart de förstodo huru det var, till städerna Lystra
och Derbe i Lykaonien och till trakten omkring dem. 7 Och
där förkunnade de evangelium. 8 I Lystra fanns nu en man
som satt där oförmögen att bruka sina fötter, ty allt ifrån sin
moders liv hade han varit ofärdig och hade aldrig kunnat
gå. 9 Denne hörde på, när Paulus talade. Och då Paulus
fäste sina ögon på honom och såg att han hade tro, så att
han kunde bliva botad, 10 sade han med hög röst: "Res dig

upp och stå på dina fötter." Då sprang mannen upp och
begynte gå. 11 När folket såg vad Paulus hade gjort, hovo de
upp sin röst och ropade på lykaoniskt tungomål: "Gudarna
hava stigit ned till oss i människogestalt." 12 Och de kallade
Barnabas för Jupiter, men Paulus kallade de för Merkurius,
eftersom det var han som förde ordet. 13 Och prästen vid det
Jupiterstempel som låg utanför staden förde fram tjurar och
kransar till portarna och ville jämte folket anställa ett offer. 14
Men när apostlarna, Barnabas och Paulus, fingo höra detta,
revo de sönder sina kläder och sprungo ut bland folket och
ropade 15 och sade: "I män, vad är det I gören? Också vi
äro människor, av samma natur som I, och vi förkunna för
eder evangelium, att I måsten omvända eder från dessa
fåfängliga avgudar till den levande Guden, 'som har gjort
himmelen och jorden och havet och allt vad i dem är'. 16
Han har under framfarna släktens tider tillstatt alla hedningar
att gå sina egna vägar. 17 Dock har han icke låtit sig vara
utan vittnesbörd, ty han har bevisat eder välgärningar, i det
han har givit eder regn och fruktbara tider från himmelen
och så vederkvickt edra hjärtan med mat och glädje." 18
Genom sådana ord stillade de med knapp nöd folket, så att
man icke offrade åt dem. 19 Men några judar kommo dit
från Antiokia och Ikonium. Dessa drogo folket över på sin
sida och stenade Paulus och släpade honom ut ur staden,
i tanke att han var död. 20 Men sedan lärjungarna hade
samlat sig omkring honom, reste han sig upp och gick in i
staden. Dagen därefter begav han sig med Barnabas åstad
därifrån till Derbe. 21 Och de förkunnade evangelium i den
staden och vunno ganska många lärjungar. Sedan vände de
tillbaka till Lystra och Ikonium och Antiokia 22 och styrkte
lärjungarnas själar, i det de förmanade dem att stå fasta i
tron och sade dem, att det är genom mycken bedrövelse
som vi måste ingå i Guds rike. 23 Därefter utvalde de åt dem
"äldste" för var särskild församling och anbefallde dem efter
bön och fastor åt Herren, som de nu trodde på. 24 Sedan
färdades de vidare genom Pisidien och kommo till Pamfylien.
25 Där förkunnade de ordet i Perge och foro sedan ned till
Attalia. 26 Därifrån avseglade de till Antiokia, samma ort
varifrån de hade blivit utsända, sedan man hade anbefallt
dem åt Guds nåd, för det verk som de nu hade fullbordat. 27
Och när de hade kommit dit, kallade de tillhopa församlingen
och omtalade för dem huru stora ting Gud hade gjort med
dem, och huru han för hedningarna hade öppnat en dörr till
tro. 28 Sedan vistades de där hos lärjungarna en ganska
lång tid.

15 Men från Judeen kommo några män ditned och lärde
bröderna så: "Om I icke låten omskära eder, såsom
Moses har stadgat, så kunnen I icke bliva frälsta." 2 Då
uppstod söndring, och Paulus och Barnabas kommo i ett
ganska skarpt ordskifte med dem. Det bestämdes därför,
att Paulus och Barnabas och några andra av dem skulle,
för denna tvistefrågas skull, fara upp till apostlarna och
de äldste i Jerusalem. 3 Och församlingen utrustade dem
för resan, och de foro genom Fenicien och Samarien och
förtäljde utförligt om hedningarnas omvändelse och gjorde
därmed alla bröderna stor glädje. 4 När de sedan kommo
fram till Jerusalem, mottogos de av församlingen och av
apostlarna och de äldste och omtalade huru stora ting Gud
hade gjort med dem. 5 Men några ifrån fariséernas parti,
vilka hade kommit till tro, stodo upp och sade att man borde
omskära dem och bjuda dem att hålla Moses' lag. 6 Då
trädde apostlarna och de äldste tillsammans för att överlägga
om denna sak. 7 Och sedan man länge hade förhandlat
därom, stod Petrus upp och sade till dem: "Mina bröder, I
veten själva att Gud, för lång tid sedan, bland eder utvalde
mig att vara den genom vilkens mun hedningarna skulle
få höra evangelii ord och komma till tro. 8 Och Gud, som
känner allas hjärtan, gav dem sitt vittnesbörd, därigenom
att han lät dem, likaväl som oss, undfå den helige Ande.
9 Och han gjorde ingen åtskillnad mellan oss och dem, i
det att han genom tron renade deras hjärtan. 10 Varför
fresten I då nu Gud, genom att på lärjungarnas hals vilja
lägga ett ok som varken våra fäder eller vi hava förmått
bära? 11 Vi tro ju fastmer att det är genom Herren Jesu
nåd som vi bliva frälsta, vi likaväl som de." 12 Då teg hela
menigheten, och man hörde på Barnabas och Paulus, som
förtäljde om huru stora tecken och under Gud genom dem
hade gjort bland hedningarna. 13 När de hade slutat att
tala, tog Jakob till orda och sade: "Mina bröder, hören mig.
14 Simeon har förtäljt huru Gud först så skickade, att han
bland hedningarna fick ett folk som kunde kallas efter hans
namn. 15 Därmed stämmer ock överens vad profeterna hava
talat; ty så är skrivet: 16 'Därefter skall jag komma tillbaka
och åter bygga upp Davids förfallna hydda; ja, dess ruiner
skall jag bygga upp och så upprätta den igen, 17 för att ock
övriga människor skola söka Herren, alla hedningar som
hava uppkallats efter mitt namn. Så säger Herren, han som
skall göra detta, 18 såsom han ock har vetat det förut av
evighet.' (aiōn g165) 19 Därför är min mening att man icke bör
betunga sådana som hava varit hedningar, men omvänt sig
till Gud, 20 utan allenast skriva till dem att de skola avhålla
sig från avgudastyggelser och från otukt och från köttet av
förkvävda djur och från blod. 21 Ty Moses har av ålder sina
förkunnare i alla städer, då han ju var sabbat föreläses i

synagogorna." 22 Därefter beslöto apostlarna och de äldste,
tillika med hela församlingen, att bland sig utvälja några
män, som jämte Paulus och Barnabas skulle sändas till
Antiokia; och de valde Judas, som kallades Barsabbas, och
Silas, vilka bland bröderna voro ledande män. 23 Och man
översände genom dem följande skrivelse: "Apostlarna och
de äldste, edra bröder, hälsa eder, I bröder av hednisk börd,
som bon i Antiokia, Syrien och Cilicien. 24 Alldenstund vi
hava hört att några som hava kommit från oss hava förvirrat
eder med sitt tal och väckt oro i edra själar, utan att de
hava haft något uppdrag av oss, 25 så hava vi enhälligt
kommit till det beslutet att utvälja några män, som vi skulle
sända till eder jämte Barnabas och Paulus, våra älskade
bröder, 26 vilka hava vågat sina liv för vår Herres, Jesu Kristi,
namns skull. 27 Alltså sända vi nu Judas och Silas, vilka
ock muntligen skola kungöra detsamma för eder. 28 Den
helige Ande och vi hava nämligen beslutit att icke pålägga
eder någon ytterligare börda, utöver följande nödvändiga
föreskrifter: 29 att I skolen avhålla eder från avgudaofferskött
och från blod och från köttet av förkvävda djur och från otukt.
Om I noga tagen eder till vara för detta, så skall det gå eder
väl. Faren väl." 30 De fingo så begiva sig åstad och kommo
ned till Antiokia. Där kallade de tillsammans menigheten
och lämnade fram brevet. 31 Och när menigheten läste
detta, blevo de glada över det hugnesamma budskapet. 32
Judas och Silas, som själva voro profeter, talade därefter
många förmaningens ord till bröderna och styrkte dem. 33
Och sedan de hade uppehållit sig där någon tid, fingo de i
frid fara ifrån bröderna tillbaka till dem som hade sänt dem.
35 Men Paulus och Barnabas vistades fortfarande i Antiokia,
där de undervisade och, jämte många andra förkunnade
evangelii ord från Herren. 36 Efter någon tid sade Paulus till
Barnabas: "Låt oss nu fara tillbaka och besöka våra bröder, i
alla de städer där vi hava förkunnat Herrens ord, och se till,
huru det är med dem." 37 Barnabas ville då att de skulle
taga med sig Johannes, som ock kallades Markus. 38 Men
Paulus fann icke skäligt att taga med sig en man som hade
övergivit dem i Pamfylien och icke följt med dem till deras
arbete. 39 Och så skarp blev deras tvist att de skilde sig ifrån
varandra; och Barnabas tog med sig Markus och avseglade
till Cypern. 40 Men Paulus utvalde åt sig Silas; och sedan
han av bröderna hade blivit anbefalld åt Herrens nåd, begav
han sig åstad 41 och färdades genom Syrien och Cilicien
och styrkte församlingarna.

16 Han kom då också till Derbe och till Lystra. Där fanns
en lärjunge vid namn Timoteus, som var son av en
troende judisk kvinna och en grekisk fader, 2 och som hade
gott vittnesbörd om sig av bröderna i Lystra och Ikonium.
3 Paulus ville nu att denne skulle fara med honom. För
de judars skull som bodde i dessa trakter tog han honom
därför till sig och omskar honom, ty alla visste att hans
fader var grek. 4 Och när de sedan foro genom städerna,
meddelade de församlingarna till efterföljd de stadgar som
voro fastställda av apostlarna och de äldste i Jerusalem. 5
Så styrktes nu församlingarna i tron, och brödernas antal
förökades för var dag. 6 Sedan togo de vägen genom Frygien
och det galatiska landet; de förhindrades nämligen av den
helige Ande att förkunna ordet i provinsen Asien. 7 Och när
de hade kommit fram emot Mysien, försökte de att fara in
i Bitynien, men Jesu Ande tillstadde dem det icke. 8 Då
begåvo de sig över Mysien ned till Troas. 9 Här visade sig för
Paulus i en syn om natten en macedonisk man, som stod där
och bad honom och sade: "Far över till Macedonien och hjälp
oss." 10 När han hade sett denna syn, sökte vi strax någon
lägenhet att fara därifrån till Macedonien, ty vi förstodo nu att
Gud hade kallat oss att förkunna evangelium för dem. 11 Vi
lade alltså ut från Troas och foro raka vägen till Samotrace
och dagen därefter till Neapolis 12 och sedan därifrån till
Filippi. Denna stad, en romersk koloni, är den första i denna
del av Macedonien. I den staden vistades vi någon tid. 13
På sabbatsdagen gingo vi utom stadsporten, längs med en
flod, till en plats som gällde såsom böneställe. Där satte vi
oss ned och talade med de kvinnor som hade samlats dit.
14 Och en kvinna som "fruktade Gud", en purpurkrämerska
från staden Tyatira, vid namn Lydia, lyssnade till samtalet;
och Herren öppnade hennes hjärta, så att hon aktade på det
som Paulus talade. 15 Och sedan hon jämte sitt husfolk
hade låtit döpa sig, bad hon oss och sade: "Eftersom I ansen
mig vara en kvinna som tror på Herren, så kommen in i mitt
hus och stannen där." Och hon nödgade oss därtill. 16 Och
det hände sig en gång, då vi gingo ned till bönestället, att vi
mötte en tjänsteflicka, som hade en spådomsande i sig och
genom sina spådomar skaffade sina herrar mycken inkomst.
17 Denne följde efter Paulus och oss andra och ropade och
sade: "Dessa män äro Guds, den Högstes, tjänare, och de
förkunna för eder frälsningens väg." 18 Så gjorde hon under
många dagar. Men Paulus tog illa vid sig och vände sig om
och sade till anden: "I Jesu Kristi namn bjuder jag dig att
fara ut ur henne." Och anden for ut i samma stund. 19 Men
när hennes herrar sågo att det för dem var slut med allt
hopp om vidare inkomst, grepo de Paulus och Silas och
släpade dem till torget inför överhetspersonerna. 20 Och
sedan de hade fört dem tid fram, till domarna, sade de:
"Dessa män uppväcka stor oro i vår stad; de äro judar 21

och vilja införa stadgar som det för oss, såsom romerska
medborgare, icke är lovligt att antaga eller hålla." 22 Också
folket reste sig upp emot dem, och domarna läto slita av dem
deras kläder och bjödo att man skulle piska dem med spön.
23 Och sedan de hade låtit giva dem många slag, kastade
de dem i fängelse och bjödo fångvaktaren att hålla dem i
säkert förvar. 24 Då denne fick en så sträng befallning, satte
han in dem i det innersta fängelserummet och fastgjorde
deras fötter i stocken. 25 Vid midnattstiden voro Paulus
och Silas stadda i bön och lovade Gud med sång, och
de andra fångarna hörde på dem. 26 Då kom plötsligt en
stark jordstöt, så att fängelsets grundvalar skakades; och i
detsamma öppnades alla dörrar, och allas bojor löstes. 27
Då vaknade fångvaktaren; och när han fick se fängelsets
dörrar öppna, drog han sitt svärd och ville döda sig själv,
i tanke att fångarna hade kommit undan. 28 Men Paulus
ropade med hög röst och sade: "Gör dig intet ont; ty vi
äro alla här." 29 Då lät han hämta ljus och sprang in och
föll ned för Paulus och Silas, bävande. 30 Därefter förde
han ut dem och sade: "I herrar, vad skall jag göra för att
bliva frälst?" 31 De svarade: "Tro på Herren Jesus, så bliver
du med ditt hus frälst." 32 Och de förkunnade Guds ord
för honom och för alla dem som voro i hans hus. 33 Och
redan under samma timme på natten tog han dem till sig
och tvådde deras sår och lät strax döpa sig med allt sitt
husfolk. 34 Och han förde dem upp i sitt hus och dukade ett
bord åt dem och fröjdade sig över att han med allt sitt hus
hade kommit till tro på Gud. 35 Men när det hade blivit dag,
sände domarna åstad rättstjänarna och läto säga: "Släpp ut
männen." 36 Fångvaktaren underrättade då Paulus härom
och sade: "Domarna hava sänt bud att I skolen släppas
ut. Gån därför nu eder väg i frid." 37 Men Paulus sade till
dem: "De hava offentligen låtit gissla oss, utan dom och
rannsakning, oss som äro romerska medborgare, och hava
kastat oss i fängelse; nu vilja de också i tysthet släppa
oss ut! Nej, icke så; de måste själva komma och taga oss
ut." 38 Rättstjänarna inberättade detta för domarna. När
dessa hörde att de voro romerska medborgare, blevo de
förskräckta. 39 Och de gingo dit och talade goda ord till
dem och togo dem ut och bådo dem lämna staden. 40 När
de så hade kommit ut ur fängelset, begåvo de sig hem till
Lydia. Och sedan de där hade träffat bröderna och talat
förmaningens ord till dem, drogo de vidare.

17 Och de foro över Amfipolis och Apollonia och kommo
så till Tessalonika. Där hade judarna en synagoga; 2
i den gick Paulus in, såsom hans sed var. Och under tre
sabbater talade han där med dem, i det han utgick ifrån
skrifterna 3 och utlade dem och bevisade att Messias måste
lida och uppstå från de döda; och han sade: "Denne Jesus
som jag förkunnar för eder är Messias." 4 Och några av
dem läto övertyga sig och slöto sig till Paulus och Silas; så
gjorde ock en stor hop greker som "fruktade Gud", likaså
ganska många av de förnämsta kvinnorna. 5 Då grepos
judarna av nitälskan och togo med sig allahanda dåligt folk
ifrån gatan och ställde till folkskockning och oroligheter i
staden och trängde fram mot Jasons hus och ville draga
dem ut inför folket. 6 Men när de icke funno dem, släpade de
Jason och några av bröderna inför stadens styresmän och
ropade: "Dessa män, som hava uppviglat hela världen, hava
nu också kommit hit; 7 och Jason har tagit emot dem i sitt
hus. De göra alla tvärtemot kejsarens påbud och säga att en
annan, en som heter Jesus, är konung. 8 Så väckte de oro
bland folket och hos stadens styresmän, när de hörde detta.
9 Dessa läto då Jason och de andra ställa borgen för sig och
släppte dem därefter lösa. 10 Men strax om natten blevo
Paulus och Silas av bröderna sända åstad till Berea. Och
när de hade kommit dit, gingo de till judarnas synagoga.
11 Dessa voro ädlare till sinnes än judarna i Tessalonika;
de togo emot ordet med all villighet och rannsakade var
dag skrifterna, för att se om det förhölle sig såsom nu
sades. 12 Många av dem kommo därigenom till tro, likaså
ganska många ansedda grekiska kvinnor och jämväl män.
13 Men när judarna i Tessalonika fingo veta att Guds ord
förkunnades av Paulus också i Berea, kommo de dit och
uppviglade också där folket och väckte oro bland dem. 14
Strax sände då bröderna Paulus åstad ända ned till havet,
men både Silas och Timoteus stannade kvar på platsen. 15
De som ledsagade Paulus förde honom vidare till Aten och
foro så därifrån tillbaka, med bud till Silas och Timoteus att
dessa med det snaraste skulle komma till honom. 16 Men,
Paulus nu väntade på dem i Aten, upprördes han i sin ande,
när han såg huru uppfylld staden var med avgudabilder.
17 Han höll därför i synagogan samtal med judarna och
med dem som "fruktade Gud", så ock på torget, var dag,
med dem som han träffade där 18 Också några filosofer,
dels av epikuréernas skola, dels av stoikernas, gåvo sig
i ordskifte med honom. Och somliga sade: "Vad kan väl
denne pratmakare vilja säga?" Andra åter: "Han tyckes vara
en förkunnare av främmande gudar." De evangelium om
Jesus och om uppståndelsen. 19 Och de grepo honom och
förde honom till Areopagen och sade: "Kunna vi få veta
vad det är för en ny lära som du förkunnar? 20 Ty det är
förunderliga ting som du talar oss i öronen. Vi vilja nu veta

vad detta skall betyda." 21 Det var nämligen så med alla
atenare, likasom ock med de främlingar som hade bosatt sig
bland dem, att de icke hade tid och håg för annat än att
tala om eller höra på något nytt för dagen. 22 Då trädde
Paulus fram mitt på Areopagen och sade: "Atenare, jag ser
av allting att I ären mycket ivriga gudsdyrkare. 23 Ty medan
jag har gått omkring och betraktat edra helgedomar, har
jag ock funnit ett altare med den inskriften: 'Åt en okänd
Gud.' Om just detta väsende, som I sålunda dyrken utan att
känna det, är det jag nu kommer med budskap till eder. 24
Den Gud som har gjort världen och allt vad däri är, han som
är Herre över himmel och jord, han bor icke i tempel som
äro gjorda med händer, 25 ej heller låter han betjäna sig av
människohänder, såsom vore han i behov av något, han som
själv åt alla giver liv, anda och allt. 26 Och han har skapat
människosläktets alla folk, alla från en enda stamfader, till
att bosätta sig utöver hela jorden; och han har fastställt för
dem bestämda tider och utstakat de gränser inom vilka de
skola bo -- 27 detta för att de skola söka Gud, om de till
äventyrs skulle kunna treva sig fram till honom och finna
honom; fastän han ju icke är långt ifrån någon enda av oss.
28 Ty i honom är det som vi leva och röra oss och äro till,
såsom ock några av edra egna skalder hava sagt: 'Vi äro ju
ock av hans släkt.' 29 Äro vi nu av Guds släkt, så böra vi
icke mena att gudomen är lik någonting av guld eller silver
eller sten, något som är danat genom mänsklig konst och
uppfinning. 30 Med sådana okunnighetens tider har Gud
hittills haft fördrag, men nu bjuder han människorna att de
alla allestädes skola göra bättring. 31 Ty han har fastställt en
dag då han skall 'döma världen med rättfärdighet', genom en
man som han har bestämt därtill; och han har åt alla givit
en bekräftelse härpå, i det att han har låtit honom uppstå
från de döda." 32 När de hörde talas om att "uppstå från de
döda", drevo somliga gäck därmed, andra åter sade: "Vi vilja
höra dig tala härom ännu en gång." 33 Med detta besked
gick Paulus bort ifrån dem. 34 Dock slöto sig några män till
honom och kommo till tro. Bland dessa var Dionysius, han
som tillhörde Areopagens domstol, så ock en kvinna vid
namn Damaris och några andra jämte dem.

18 Därefter lämnade Paulus Aten och kom till Korint. 2
Där träffade han en jude vid namn Akvila, bördig från
Pontus, vilken nyligen hade kommit från Italien med sin
hustru Priscilla. (Klaudius hade nämligen påbjudit att alla
judar skulle lämna Rom.) Till dessa båda slöt han sig nu, 3
och eftersom han hade samma hantverk som de, stannade
han kvar hos dem, och de arbetade tillsammans; de voro
nämligen till yrket tältmakare. 4 Och i synagogan höll han var
sabbat samtal och övertygade både judar och greker. 5 När
sedan Silas och Timoteus kommo ditned från Macedonien,
var Paulus helt upptagen av att förkunna ordet, i det att han
betygade för judarna att Jesus var Messias. 6 Men när dessa
stodo emot honom och foro ut i smädelser, skakade han
stoftet av sina kläder och sade till dem: "Edert blod komme
över edra egna huvuden. Jag är utan skuld och går nu till
hedningarna." 7 Och han gick därifrån och tog in hos en man
vid namn Titius Justus, som "fruktade Gud"; denne hade sitt
hus invid synagogan. 8 Men Krispus, synagogföreståndaren,
kom med hela sitt hus till tro på Herren; också många andra
korintier som hörde honom trodde och läto döpa sig. 9 Och i
en syn om natten sade Herren till Paulus: "Frukta icke, utan
tala och tig icke; 10 ty jag är med dig, och ingen skall komma
vid dig och göra dig skada. Jag har ock mycket folk i denna
stad." 11 Så uppehöll han sig där bland dem ett år och sex
månader och undervisade i Guds ord. 12 Men när Gallio var
landshövding i Akaja, reste sig judarna, alla tillhopa, upp
mot Paulus och förde honom inför domstolen 13 och sade:
"Denne man förleder människorna att dyrka Gud på ett sätt
som är emot lagen." 14 När då Paulus ville öppna sin mun
och tala, sade Gallio till judarna: "Vore något brott eller något
ont och arglistigt dåd begånget, då kunde väl vara skäligt att
jag tålmodigt hörde på eder, I judar. 15 Men är det någon
tvistefråga om ord och namn eller om eder egen lag, så mån
I själva avgöra saken; i sådana mål vill jag icke vara domare."
16 Och så visade han bort dem från domstolen. 17 Då grepo
de alla gemensamt Sostenes, synagogföreståndaren, och
slogo honom inför domstolen; och Gallio frågade alls icke
därefter. 18 Men Paulus stannade där ännu ganska länge.
Därpå tog han avsked av bröderna och avseglade till Syrien,
åtföljd av Priscilla och Akvila, sedan han i Kenkrea hade låtit
raka sitt huvud; han hade nämligen bundit sig genom ett
löfte. 19 Så kommo de till Efesus, och där lämnade Paulus
dem. Själv gick han in i synagogan och gav sig i samtal
med judarna. 20 Och de bådo honom att han skulle stanna
där något längre; men han samtyckte icke därtill, 21 utan
tog avsked av dem med de orden: "Om Gud vill, skall jag
vända tillbaka till eder." Och så lämnade han Efesus. 22
Och när han hade kommit till Cesarea, begav han sig upp
och hälsade på hos församlingen och for därefter ned till
Antiokia. 23 Sedan han hade uppehållit sig där någon tid, for
han vidare, och färdades först genom det galatiska landet
och därefter genom Frygien och styrkte alla lärjungarna.
24 Men till Efesus kom en jude vid namn Apollos, bördig
från Alexandria, en lärd man, mycket förfaren i skrifterna. 25
Denne sade blivit undervisad om "Herrens väg" och talade,

brinnande i anden, och undervisade grundligt om Jesus,
fastän han allenast hade kunskap om Johannes' döpelse.
26 Han begynte ock att frimodigt tala i synagogan. När
Priscilla och Akvila hörde honom, togo de honom till sig och
undervisade honom grundligare om "Guds väg". 27 Och då
han sedan ville fara till Akaja, skrevo bröderna till lärjungarna
där och uppmanade dem att taga vänligt emot honom. Och
när han hade kommit fram, blev han dem som trodde till
mycken hjälp, genom den nåd han hade undfått. 28 Ty med
stor kraft vederlade han judarna offentligen och bevisade
genom skrifterna att Jesus var Messias.

19 Medan Apollos var i Korint, kom Paulus, sedan han
hade farit genom de övre delarna av landet, ned till
Efesus. Där träffade han några lärjungar. 2 Och han frågade
dessa: "Undfingen I helig ande, när I kommen till tro?" De
svarade honom: "Nej, vi hava icke ens hört att helig ande är
given." 3 Han frågade: "Vilken döpelse bleven I då döpta
med?" De svarade: "Vi döptes med Johannes' döpelse" 4
Då sade Paulus: "Johannes' döpelse var en döpelse till
bättring; och han sade därvid till folket, att det var på den
som skulle komma efter honom, det är på Jesus, som de
skulle tro." 5 Sedan de hade hört detta, läto de döpa sig i
Herren Jesu namn. 6 Och när Paulus lade händerna på dem,
kom den helige Ande över dem, och de talade tungomål och
profeterade. 7 Och tillsammans voro de vid pass tolv män. 8
Därefter gick han in i synagogan; och under tre månader
samtalade han där, frimodigt och övertygande, med dem
om Guds rike. 9 Men när några av dem förhärdade sig och
voro ohörsamma och inför menigheten talade illa om "den
vägen", vände han sig ifrån dem och avskilde lärjungarna och
samtalade sedan dagligen med dessa i Tyrannus' lärosal. 10
Så fortgick det i två år, och alla provinsen Asiens inbyggare,
både judar och greker, fingo på detta sätt höra Herrens
ord. 11 Och Gud gjorde genom Paulus kraftgärningar av
icke vanligt slag. 12 Man till och med tog handkläden och
förkläden, som hade varit i beröring med hans kropp, och
lade dem på de sjuka; och sjukdomarna veko då ifrån
dem, och de onda andarna foro ut. 13 Men också några
kringvandrande judiska besvärjare företogo sig nu att över
dem som voro besatta av onda andar nämna Herren Jesu
namn; de sade: "Jag besvär eder vid den Jesus som Paulus
predikar. 14 Bland dem som så gjorde voro sju söner av
en viss Skevas, en judisk överstepräst. 15 Men den onde
anden svarade då och sade till dem: "Jesus känner jag,
Paulus är mig ock väl bekant men vilka ären I?" 16 Och
mannen som var besatt av den onde anden störtade sig på
dem och övermannade både den ene och den andre; han
betedde sig så våldsamt mot dem, att de måste fly ut ur
huset, nakna och sargade. 17 Och detta blev bekant för alla
Efesus' invånare, både judar och greker, och fruktan föll över
dem alla, och Herren Jesu namn blev storligen prisat. 18
Och många av dem som hade kommit till tro trädde fram och
bekände sin synd och omtalade vad de hade gjort. 19 Och
ganska många av dem som hade övat vidskepliga konster
samlade ihop sina böcker och brände upp dem i allas åsyn.
Och när man räknade tillsammans vad böckerna voro värda,
fann man att värdet uppgick till femtio tusen silverpenningar.
20 På detta sätt hade Herrens ord mäktig framgång och
visade sin kraft. 21 Efter allt detta bestämde sig Paulus
genom Andens tillskyndelse, att över Macedonien och Akaja
fara till Jerusalem. Och han sade: "Sedan jag har varit
där, måste jag ock se Rom." 22 Han sände då två av sina
medhjälpare, Timoteus och Erastus, åstad till Macedonien,
men själv stannade han ännu någon tid i provinsen Asien.
23 Vid den tiden uppstod ganska mycket oväsen angående
"den vägen". 24 Där fanns nämligen en guldsmed, vid namn
Demetrius, som förfärdigade Dianatempel av silver och
därmed skaffade hantverkarna en ganska stor inkomst. 25
Han kallade tillhopa dessa, jämte andra som hade liknande
arbete, och sade: "I man, I veten att det är detta arbete som
giver oss vår goda bärgning; 26 men nu sen och hören I
att denne Paulus icke allenast i Efesus, utan i nästan hela
provinsen Asien genom sitt tal har förlett ganska mycket folk,
i det han säger att de gudar som göras med människohänder
icke äro gudar. 27 Och det är fara värt, icke allenast att
denna vår hantering kommer i missaktning, utan ock att
den stora gudinnan Dianas helgedom bliver räknad för
intet, och att jämväl denna gudinna, som hela provinsen
Asien, ja, hela världen dyrkar, kommer att lida avbräck i
sitt stora anseende." 28 När de hörde detta, blevo de fulla
av vrede och skriade: "Stor är efesiernas Diana!" 29 Och
hela staden kom i rörelse, och alla stormade på en gång till
skådebanan och släpade med sig Gajus och Aristarkus,
två macedonier som voro Paulus' följeslagare 30 Paulus
ville då gå in bland folket men lärjungarna tillstadde honom
det icke. 31 Också några asiarker, som voro hans vänner,
sände bud till honom och bådo honom att han icke skulle
giva sig in på skådebanan. 32 Och de skriade, den ene
så och den andre så; ty menigheten var upprörd, och de
flesta visste icke varför de hade kommit tillsammans. 33 Då
drog man ur folkhopen fram Alexander, som judarna sköto
framför sig. Och Alexander gav tecken med handen att han
ville hålla ett försvarstal inför folket. 34 Men när de märkte
att han var jude, begynte de ropa, alla med en mun, och

skriade under ett par timmars tid: "Stor är efesiernas Diana!"
35 Men stadens kansler lugnade folket och sade: "Efesier,
finnes då någon människa som icke vet, att efesiernas stad
är vårdare av den stora Dianas tempel och den bild av
henne, som har fallit ned från himmelen? 36 Eftersom ju
ingen kan bestrida detta, bören I hålla eder lugna och icke
företaga eder något förhastat. 37 Emellertid haven I dragit
fram dessa män, som icke äro helgerånare, ej heller smäda
vår gudinna, 38 Om nu Demetrius och de hantverkare som
hålla ihop med honom hava sak mot någon, så finnas ju
domstolssammanträden och landshövdingar. Må de alltså
göra upp saken med varandra inför rätta. 39 Och haven I
något att andraga som går därutöver, så må sådant avgöras
i den lagliga folkförsamlingen. 40 På grund av det som i
dag har skett löpa vi ju till och med fara att bliva anklagade
för upplopp, fastän vi icke hava gjort något ont; och någon
giltig anledning till denna folkskockning kunna vi icke heller
uppgiva." 41 Med dessa ord fick han menigheten att skiljas
åt.

20 Då nu oroligheterna voro stillade, kallade Paulus
lärjungarna till sig och talade till dem förmaningens ord;
och sedan han hade tagit avsked av dem, begav han sig
åstad för att fara till Macedonien. 2 Och när han hade färdats
genom det landet och jämväl där talat många förmaningens
ord, kom han till Grekland. 3 Där uppehöll han sig i tre
månader. När han sedan tänkte avsegla därifrån till Syrien,
beslöt han, eftersom judarna förehade något anslag mot
honom, att göra återfärden genom Macedonien. 4 Och
med honom följde Sopater, Pyrrus' son, från Berea, och av
tessalonikerna Aristarkus och Sekundus, vidare Gajus från
Derbe och Timoteus, slutligen Tykikus och Trofimus från
provinsen Asien. 5 Men dessa foro i förväg och inväntade
oss i Troas. 6 Sedan, efter det osyrade brödets högtid,
avseglade vi andra ifrån Filippi och träffade dem på femte
dagen åter i Troas; och där vistades vi i sju dagar. 7 På
första veckodagen voro vi församlade till brödsbrytelse, och
Paulus, som tänkte fara vidare dagen därefter, samtalade
med bröderna. Och samtalet drog ut ända till midnattstiden;
8 och ganska många lampor voro tända i den sal i övre
våningen, där vi voro församlade. 9 Invid fönstret satt då
en yngling vid namn Eutykus, och när Paulus talade så
länge, föll denne i djup sömn och blev så överväldigad av
sömnen, att han störtade ned från tredje våningen; och när
man tog upp honom, var han död 10 Då gick Paulus ned
och lade sig över honom och fattade om honom och sade:
"Klagen icke så; ty livet är ännu kvar i honom." 11 Sedan
gick han åter upp, och bröt brödet och åt, och samtalade
ytterligare ganska länge med dem, ända till dess att det
dagades; först då begav han sig i väg. 12 Och de förde
ynglingen hem levande och kände sig nu icke litet tröstade.
13 Men vi andra gingo i förväg ombord på skeppet och
avseglade till Assos, där vi tänkte taga Paulus ombord; ty
så hade han förordnat, eftersom han själv tänkte fara land
vägen. 14 Och när han sammanträffade med oss i Assos,
togo vi honom ombord och kommo sedan till Mitylene. 15
Därifrån seglade vi vidare och kommo följande dag mitt för
Kios. Dagen därefter lade vi till vid Samos; och sedan vi
hade legat över i Trogyllium, kommo vi nästföljande dag till
Miletus. 16 Paulus hade nämligen beslutit att segla förbi
Efesus, för att icke fördröja sig i provinsen Asien; ty han
påskyndade sin färd, för att, om det bleve honom möjligt, till
pingstdagen kunna vara i Jerusalem. 17 Men från Miletus
sände han bud till Efesus och kallade till sig församlingens
äldste. 18 Och när de hade kommit till honom, sade han till
dem: "I veten själva på vad sätt jag hela tiden, ifrån första
dagen då jag kom till provinsen Asien, har umgåtts med
eder: 19 huru jag har tjänat Herren i all ödmjukhet, under
tårar och prövningar, som hava vållats mig genom judarnas
anslag. 20 Och I veten att jag icke har dragit mig undan,
när det gällde något som kunde vara eder nyttigt, och att
jag icke har försummat att offentligen och hemma i husen
predika för eder och undervisa eder. 21 Ty jag har allvarligt
uppmanat både judar och greker att göra bättring och vända
sig till Gud och tro på vår Herre Jesus. 22 Och se, bunden i
anden begiver jag mig nu till Jerusalem, utan att veta vad
där skall vederfaras mig; 23 allenast det vet jag, att den
helige Ande i den ene staden efter den andra betygar för
mig och säger att bojor och bedrövelser vänta mig. 24 Dock
anser jag mitt liv icke vara av något värde för mig själv, om
jag blott får väl fullborda mitt lopp och vad som hör till det
ämbete jag har mottagit av Herren Jesus: att vittna om Guds
nåds evangelium. 25 Och se, jag vet nu att I icke mer skolen
få se mitt ansikte, I alla bland vilka jag har gått omkring och
predikat om riket. 26 Därför betygar jag för eder nu i dag
att jag icke bär skuld för någons blod. 27 Ty jag har icke
undandragit mig att förkunna för eder allt Guds rådslut. 28
Så haven nu akt på eder själva och på hela den hjord i
vilken den helige Ande har satt eder till föreståndare, till att
vara herdar för Guds församling, som han har vunnit med
sitt eget blod. 29 Jag vet, att sedan jag har skilts från eder
svåra ulvar skola komma in bland eder, och att de icke skola
skona hjorden. 30 Ja, bland eder själva skola män uppträda,
som tala vad förvänt är, för att locka lärjungarna att följa sig.
31 Vaken därför, och kommen ihåg att jag i tre års tid, natt

och dag, oavlåtligen under tårar har förmanat var och en
särskild av eder. 32 Och nu anbefaller jag eder åt Gud och
hans nådesord, åt honom som förmår uppbygga eder och
giva åt eder eder arvedel bland alla som äro helgade. 33
Silver eller guld eller kläder har jag icke åstundat av någon.
34 I veten själva att dessa mina händer hava gjort tjänst,
för att skaffa nödtorftigt uppehälle åt mig och åt dem som
hava varit med mig. 35 I allt har jag genom mitt föredöme
visat eder att man så, under eget arbete, bör taga sig an
de svaga och komma ihåg Herren Jesu ord, huru han själv
sade: 'Saligare är att giva än att taga.'" 36 När han hade sagt
detta, föll han ned på sina knän och bad med dem alla. 37
Och de begynte alla att gråta bitterligen och föllo Paulus om
halsen och kysste honom innerligt; 38 och mest sörjde de för
det ordets skull som han hade sagt, att de icke mer skulle få
se hans ansikte. Och så ledsagade de honom till skeppet.

21 Sedan vi hade skilts ifrån dem, lade vi ut och foro raka
vägen till Kos och kommo dagen därefter till Rodus
och därifrån till Patara. 2 Där funno vi ett skepp som skulle
fara över till Fenicien; på det gingo vi ombord och lade ut. 3
Och när vi hade fått Cypern i sikte, lämnade vi denna ö på
vänster hand och seglade till Syrien och landade vid Tyrus;
ty där skulle skeppet lossa sin last. 4 Och vi uppsökte där
lärjungarna och stannade hos dem i sju dagar. Dessa sade
nu genom Andens tillskyndelse till Paulus att han icke borde
begiva sig till Jerusalem. 5 Men när vi hade stannat där
de dagarna ut, bröto vi upp därifrån och gåvo oss i väg,
ledsagade av dem alla, med hustrur och barn, ända utom
staden. Och på stranden föllo vi ned på våra knän och bådo
6 och togo sedan avsked av varandra. Därefter stego vi
ombord på skeppet, och de andra vände tillbaka hem igen. 7
Från Tyrus kommo vi till Ptolemais, och därmed avslutade vi
sjöresan. Och vi hälsade på hos bröderna där och stannade
hos dem en dag. 8 Men följande dag begåvo vi oss därifrån
och kommo till Cesarea. Där togo vi in hos evangelisten
Filippus, en av de sju, och stannade kvar hos honom. 9
Denne hade fyra ogifta döttrar, som ägde profetisk gåva.
10 Under den tid av flera dagar, som vi stannade där, kom
en profet, vid namn Agabus, dit ned från Judeen. 11 När
denne hade kommit till oss, tog han Paulus' bälte och band
därmed sina händer och fötter och sade: "Så säger den
helige Ande: 'Den man som detta bälte tillhör, honom skola
judarna så binda i Jerusalem, och sedan skola de överlämna
honom i hedningarnas händer.'" 12 När vi hörde detta, bådo
såväl vi själva som bröderna i staden honom att han icke
skulle begiva sig upp till Jerusalem. 13 Men då svarade
Paulus: "Varför gråten I så och sargen mitt hjärta? Jag är
ju redo icke allenast att låta mig bindas, utan ock att dö i
Jerusalem, för Herren Jesu namns skull." 14 Då han alltså
icke lät övertala sig, gåvo vi oss till freds och sade: "Ske
Herrens vilja." 15 Efter de dagarnas förlopp gjorde vi oss i
ordning och begåvo oss upp till Jerusalem. 16 Från Cesarea
följde också några av lärjungarna med oss, och dessa förde
oss till en viss Mnason från Cypern, en gammal lärjunge,
som vi skulle gästa hos. 17 Och när vi kommo till Jerusalem,
togo bröderna emot oss med glädje. 18 Dagen därefter gick
Paulus med oss andra till Jakob; dit kommo ock alla de
äldste. 19 Och sedan han hade hälsat dem förtäljde han för
dem alltsammans, det ena med det andra, som Gud genom
hans arbete hade gjort bland hedningarna. 20 När de hörde
detta, prisade de Gud. Och de sade till honom: "Du ser, käre
broder, huru många tusen judar det är som hava kommit
till tro, och alla nitälska de för lagen. 21 Nu har det blivit
dem sagt om dig, att du lär alla judar som bo spridda bland
hedningarna att avfalla från Moses, i det du säger att de icke
behöva omskära sina barn, ej heller i övrigt vandra efter vad
stadgat är. 22 Vad är då att göra? Helt visst skall man få
höra att du har kommit hit. 23 Gör därför såsom vi nu vilja
säga dig. Vi hava här fyra män som hava bundit sig genom
ett löfte. 24 Tag med dig dessa, och låt helga dig tillsammans
med dem, och åtag dig omkostnaderna för dem, så att de
kunna låta raka sina huvuden. Då skola alla förstå att intet
av allt det som har blivit dem sagt om dig äger någon grund,
utan att också du vandrar efter lagen och håller den. 25 Vad
åter angår de hedningar som hava kommit till tro, så hava vi
här beslutit och jämväl skrivit till dem, att de böra taga sig till
vara för kött från avgudaoffer och för blod och för köttet av
förkvävda djur och för otukt." 26 Så tog då Paulus männen
med sig och lät följande dag helga sig tillsammans med
dem; sedan gick han in i helgedomen och gav till känna när
den tid skulle gå till ända, för vilken de hade låtit helga sig,
den tid före vars utgång offer skulle frambäras för var och en
särskild av dem. 27 När de sju dagarna nästan voro ute,
fingo judarna från provinsen Asien se honom i helgedomen
och uppviglade då allt folket. Och de grepo honom 28 och
ropade: "I män av Israel, kommen till hjälp! Här är den man
som allestädes lär alla sådant som är emot vårt folk och
emot lagen och emot denna plats. Därtill har han nu ock fört
greker in i helgedomen och oskärat denna heliga plats."
29 De hade nämligen förut sett efesiern Trofimus i staden
tillsammans med honom och menade att Paulus hade fört
denne in i helgedomen. 30 Och hela staden kom i rörelse,
och folket skockade sig tillsammans. Och då de nu hade
gripit Paulus, släpade de honom ut ur helgedomen, varefter

portarna genast stängdes igen. 31 Men just som de stodo
färdiga att dräpa honom, anmäldes det hos översten för den
romerska vakten att hela Jerusalem var i uppror. 32 Denne
tog då strax med sig krigsmän och hövitsmän och skyndade
ned till dem. Och när de fingo se översten och krigsmännen,
upphörde de att slå Paulus 33 Översten gick då fram och tog
honom i förvar och bjöd att man skulle fängsla honom med
två kedjor. Och han frågade vem han var och vad han hade
gjort. 34 Men bland folket ropade den ene så, den andre så.
Då han alltså för larmets skull icke kunde få något säkert
besked, bjöd han att man skulle föra honom till kasernen. 35
Och när han kom fram till trappan, trängde folket så våldsamt
på, att han måste bäras av krigsmännen, 36 ty folkhopen
följde efter och skriade: "Bort med honom!" 37 Då nu Paulus
skulle föras in i kasernen, sade han till översten: "Tillstädjes
det mig att säga något till dig?" Han svarade: "Kan du tala
grekiska? 38 Är du då icke den egyptier som för en tid sedan
ställde till 'dolkmännens' uppror, de fyra tusens, och förde
dem ut i öknen?" 39 Då svarade Paulus: "Nej, jag är en
judisk man från Tarsus, medborgare alltså i en betydande
stad i Cilicien. Men jag beder dig, tillstäd mig att tala till
folket." 40 Och han tillstadde honom det. Då gav Paulus
från trappan, där han stod, med handen ett tecken åt folket.
Och sedan där hade blivit helt tyst, talade han till dem på
hebreiska och sade:

22 "Bröder och fäder, hören vad jag nu inför eder vill
tala till mitt försvar." 2 När de hörde att han talade
till dem på hebreiska, blevo de ännu mer stilla. Och han
fortsatte: 3 "Jag är en judisk man, född i Tarsus i Cilicien,
men uppfostrad här i staden och undervisad vid Gamaliels
fötter, efter fädernas lag i all dess stränghet. Och jag var
en man som nitälskade för Gud, såsom I allasammans i
dag gören. 4 Jag förföljde 'den vägen' ända till döds, och
både män och kvinnor lät jag binda och sätta i fängelse; 5
det vittnesbördet kan översteprästen och de äldstes hela
råd giva mig. Också fick jag av dem brev till bröderna i
Damaskus; och jag begav mig dit, för att fängsla jämväl dem
som voro där och föra dem till Jerusalem, så att de kunde
bliva straffade. 6 Men när jag var på vägen och nalkades
Damaskus, hände sig vid middagstiden att ett starkt sken
från himmelen plötsligt kringstrålade mig. 7 Och jag föll ned
till marken och hörde då en röst som sade till mig: 'Saul,
Saul, varför förföljer du mig?' 8 Då svarade jag: 'Vem är
du, Herre?' Han sade till mig: 'Jag är Jesus från Nasaret,
den som du förföljer.' 9 Och de som voro med mig sågo
väl skenet, men hörde icke rösten av den som talade till
mig. 10 Då frågade jag: 'Vad skall jag göra, Herre?' Och
Herren svarade mig: 'Stå upp och gå in i Damaskus; där
skall allt det bliva dig sagt, som är dig förelagt att göra.' 11
Men eftersom jag, till följd av det starka skenet, icke mer
kunde se togo mina följeslagare mig vid handen och ledde
mig, så att jag kom in i Damaskus. 12 Där fanns en efter
lagen fram man, Ananias, vilken hade gott vittnesbörd om
sig av alla judar som bodde där. 13 Denne kom nu och
trädde fram till mig och sade: 'Saul, min broder, hav din syn
igen.' Och i samma stund fick jag min syn igen och såg upp
på honom. 14 Då sade han: 'Våra fäders Gud har utsett dig
till att känna hans vilja och till att se den Rättfärdige och
höra ord från hans mun. 15 Ty du skall vara hans vittne
inför alla människor och vittna om vad du har sett och hört.
16 Varför dröjer du då nu? Stå upp och låt döpa dig och
avtvå dina synder, och åkalla därvid hans namn.' 17 Men när
jag hade kommit tillbaka till Jerusalem, hände sig, medan
jag bad i helgedomen, att jag föll i hänryckning 18 och såg
honom och hörde honom säga till mig: 'Skynda dig med
hast bort ifrån Jerusalem; ty de skola icke här taga emot
ditt vittnesbörd om mig.' 19 Men jag sade: 'Herre, de veta
själva att det var jag som överallt i synagogorna lät fängsla
och gissla dem som trodde på dig. 20 Och när Stefanus',
ditt vittnes, blod utgöts, var ock jag tillstädes och gillade
vad som skedde och vaktade de mäns kläder, som dödade
honom.' 21 Då sade han till mig: Gå; jag vill sända dig åstad
långt bort till hedningarna.'" 22 Ända till dess att han sade
detta hade de hört på honom. Men nu hovo de upp sin röst
och ropade: "Bort ifrån jorden med den människan! Det är
icke tillbörligt att en sådan får leva." 23 Då de så skriade
och därvid revo av sig sina kläder och kastade stoft upp
i luften, 24 bjöd översten att man skulle föra in honom i
kasernen, och gav befallning om att man skulle förhöra
honom under gisselslag, så att han finge veta varför de så
ropade mot honom. 25 Men när de redan hade sträckt ut
honom till gissling, sade Paulus till den hövitsman som stod
där: "Är det lovligt för eder att gissla en romersk medborgare,
och det utan dom och rannsakning?" 26 När hövitsmannen
hörde detta, gick han till översten och underrättade honom
härom och sade: "Vad är det du tänker göra? Mannen är ju
romersk medborgare." 27 Då gick översten dit och frågade
honom: "Säg mig, är du verkligen romersk medborgare?"
Han svarade: "Ja." 28 Översten sade då: Mig har det kostat
en stor summa penningar att köpa den medborgarrätten."
Men Paulus sade: "Jag däremot har den redan genom
födelsen." 29 Männen som skulle hava förhört honom drogo
sig då strax undan och lämnade honom. Och när översten
nu hade fått veta att han var romersk medborgare, blev

också han förskräckt, vid tanken på att han hade låtit fängsla
honom. 30 Då han emellertid ville få säkert besked om varför
Paulus anklagades av judarna, låt han dagen därefter taga
av honom bojorna och bjöd översteprästerna och hela Stora
rådet att komma tillsammans. Sedan lät han föra Paulus
ditned och ställde honom inför dem.

23 Och Paulus fäste ögonen på Rådet och sade: "Mina
bröder, allt intill denna dag har jag vandrat inför Gud
med ett i allo gott samvete." 2 Då befallde översteprästen
Ananias dem som stodo bredvid honom, att de skulle slå
honom på munnen. 3 Paulus sade då till honom: "Gud
skall slå dig, du vitmenade vägg. Du sitter här för att döma
mig efter lagen, och ändå bjuder du, tvärtemot lagen, att
man skall slå mig!" 4 Då sade de som stodo därbredvid:
"Smädar du Guds överstepräst?" 5 Paulus svarade: "Jag
visste icke, mina bröder, att han var överstepräst. Det är ju
skrivet: 'Mot en hövding i ditt folk skall du icke tala onda
ord.'" 6 Nu hade Paulus märkt att den ena delen av dem
utgjordes av sadducéer och den andra av fariséer. Därför
sade han med ljudelig röst inför Rådet: "Mina bröder, jag
är farisé, en avkomling av fariséer. Det är för vårt hopps
skull, för de dödas uppståndelses skull, som jag står här
inför rätta." 7 Knappt hade han sagt detta, förrän en strid
uppstod mellan fariséerna och sadducéerna, så att hopen
blev delad. 8 Sadducéerna säga nämligen att det icke finnes
någon uppståndelse, ej heller någon ängel eller ande, men
fariséerna bekänna sig tro på både det ena och det andra.
9 Och man begynte ropa och larma; och några skriftlärde
som hörde till fariséernas parti stodo upp och begynte ivrigt
disputera med de andra och sade: "Vi finna intet ont hos
denne man. Kanhända har en ande eller en ängel verkligen
talat med honom." 10 Då nu en så häftig strid hade uppstått,
fruktade översten att de skulle slita Paulus i stycken, och
bjöd manskapet gå ned och rycka honom undan dem och
föra honom till kasernen. 11 Natten därefter kom Herren och
stod framför honom och sade: "Var vid gott mod; ty såsom
du har vittnat om mig i Jerusalem, så måste du ock vittna i
Rom." 12 När det sedan hade blivit dag, sammangaddade
sig judarna och förpliktade sig med dyr ed att varken äta
eller dricka, förrän de hade dräpt Paulus. 13 Och det var mer
än fyrtio män som så hade sammansvurit sig. 14 Dessa
gingo till översteprästerna och de äldste och sade: "Vi hava
med dyr ed förpliktat oss att ingenting smaka, förrän vi hava
dräpt Paulus. 15 Så mån I nu, tillsammans med Rådet,
hemställa hos översten att han låter föra honom ned till eder,
detta under föregivande att I tänken grundligare undersöka
hans sak. Vi skola då vara redo att röja honom ur vägen,
innan han hinner fram." 16 Men Paulus' systerson fick höra
om försåtet. Han kom därför till kasernen och gick ditin och
omtalade för Paulus vad han hade hört. 17 Paulus bad då att
en av hövitsmännen skulle komma till honom, och sade: "För
denne yngling till översten; ty han har en underrättelse att
lämna honom." 18 Denne tog honom då med sig och förde
honom till översten och sade: "Fången Paulus har kallat mig
till sig och bett mig föra denne yngling till dig, ty han har
något att säga dig." 19 Då tog översten honom vid handen
och gick avsides med honom och frågade honom: "Vad
är det för en underrättelse du har att lämna mig?" 20 Han
svarade: "Judarna hava kommit överens om att bedja dig att
du i morgon låter föra Paulus ned till Rådet, detta under
föregivande att det tänker skaffa sig grundligare kunskap om
honom. 21 Gör dem nu icke till viljes häri; ty mer än fyrtio av
dem ligga i försåt för honom och hava med dyr ed förpliktat
sig att varken äta eller dricka, förrän de hava röjt honom ur
vägen. Och nu äro de redo och vänta allenast på att du skall
bevilja deras begäran." 22 Översten bjöd då ynglingen att
icke för någon omtala att han hade yppat detta för honom,
och lät honom sedan gå. 23 Därefter kallade han till sig två av
hövitsmännen och sade till dem: "Låten två hundra krigsmän
göra sig redo att i natt vid tredje timmen avgå till Cesarea,
så ock sjuttio ryttare och två hundra spjutbärare." 24 Och
han tillsade dem att skaffa åsnor, som de skulle låta Paulus
rida på så att han oskadd kunde föras till landshövdingen
Felix. 25 Och han skrev ett brev, så lydande: 26 "Klaudius
Lysias hälsar den ädle landshövdingen Felix. 27 Denne man
blev gripen av judarna, och det var nära att han hade blivit
dödad av dem. Då kom jag tillstädes med mitt manskap och
tog honom ifrån dem, sedan jag hade fått veta att han var
romersk medborgare. 28 Men då jag också ville veta vad de
anklagade honom för, lät jag ställa honom inför deras Stora
råd. 29 Jag fann då att anklagelsen mot honom gällde några
tvistefrågor i deras lag, men att han icke var anklagad för
något som förtjänade död eller fängelse. 30 Sedan har jag
fått kännedom om att något anslag förehaves mot honom,
och därför sänder jag honom nu strax till dig. Jag har jämväl
bjudit hans anklagare att inför dig föra sin talan mot honom."
31 Så togo nu krigsmännen Paulus, såsom det hade blivit
dem befallt, och förde honom om natten till Antipatris. 32
Dagen därefter vände de själva tillbaka till kasernen och läto
ryttarna färdas vidare med honom. 33 När dessa kommo
till Cesarea, lämnade de fram brevet till landshövdingen
och förde jämväl Paulus fram inför honom. 34 Sedan han
hade läst brevet, frågade han från vilket landskap han var;
och när han hade fått veta att han var från Cilicien, sade

han: 35 "Jag skall höra vad du har att säga, när också dina
anklagare hava kommit tillstädes." Och så bjöd han att man
skulle förvara honom i Herodes' borg.

24 Fem dagar därefter for översteprästen Ananias ditned
med några av de äldste och en sakförare, Tertullus;
dessa anmälde inför landshövdingen klagomål mot Paulus.
2 Och sedan denne hade blivit förekallad, begynte Tertullus
sitt anklagelsetal; han sade: 3 "Att vi genom dig åtnjuta
mycken frid och ro, och att genom din försorg, ädle Felix,
goda åtgärder hava blivit vidtagna för detta folk, det erkänna
vi på allt sätt och allestädes, med många tacksägelser. 4
Men för att icke alltför länge besvära dig beder jag att du,
i din mildhet, ville höra allenast några få ord av oss. 5 Vi
hava funnit att denne är en fördärvlig man, som uppväcker
strid bland alla judar i hela världen, och att han är en
huvudman för nasaréernas parti. 6 Han har ock försökt att
oskära helgedomen; därför grepo vi honom, 8 och du kan nu
själv anställa rannsakning med honom och så skaffa dig
kännedom om allt det som vi anklaga honom för." 9 De
andra judarna instämde häri och påstodo att det förhöll sig
så. 10 Då landshövdingen nu gav tecken åt Paulus att han
skulle tala, tog han till orda och sade: "Eftersom jag vet att
du nu i många år har varit domare över detta folk, försvarar
jag min sak med frimodighet. 11 Du kan själv lätt förvissa dig
om att det icke är mer än tolv dagar sedan jag kom upp till
Jerusalem för att tillbedja. 12 Och varken i helgedomen eller
i synagogorna eller ute i staden har man funnit mig tvista
med någon eller ställa till folkskockning. 13 Ej heller kunna
de inför dig bevisa det som de nu anklaga mig för. 14 Men
det bekänner jag för dig att jag, i enlighet med 'den vägen',
vilken de kalla en partimening, så tjänar mina fäders Gud,
att jag tror allt vad som är skrivet i lagen och i profeterna,
15 och att jag har samma hopp till Gud som dessa hysa,
att de döda skola uppstå, både rättfärdiga och orättfärdiga.
16 Därför lägger också jag mig vinn om att alltid hava ett
okränkt samvete inför Gud och människor. 17 Så kom jag
nu, efter flera års förlopp, tillbaka för att överlämna några
allmosor till mitt folk och för att frambära offer. 18 Därunder
påträffades jag i helgedomen, sedan jag hade låtit helga
mig, utan att hava vållat någon folkskockning eller något
larm, 19 av några judar från provinsen Asien, vilka nu borde
vara här tillstädes inför dig och framställa sina klagomål, om
de hava något att anklaga mig för. 20 Eller ock må dessa
som äro här tillstädes säga vad orätt de funno mig skyldig
till, när jag stod inför Stora rådet, 21 om det icke skulle vara i
fråga om detta enda ord, som jag ljudeligen uttalade, där
jag stod ibland dem: 'Det är för de dödas uppståndelses
skull som jag i dag står inför rätta här bland eder.'" 22 Men
Felix, som mycket väl kände till "den vägen", uppsköt målet
och sade: "När översten Lysias kommer hit ned, vill jag
undersöka eder sak." 23 Och han befallde hövitsmannen
att hålla honom i förvar, dock så, att man skulle behandla
honom milt och icke hindra någon av hans närmaste från att
vara honom till tjänst. 24 Någon tid därefter infann sig Felix
tillsammans med sin hustru Drusilla, som var judinna; och
han lät hämta Paulus och hörde honom om tron på Kristus
Jesus. 25 Men när Paulus talade med dem om rättfärdighet
och återhållsamhet och om den tillstundande domen, blev
Felix förskräckt och sade: "Gå din väg för denna gång; när
jag får läglig tid, vill jag kalla dig till mig." 26 Han hoppades
också att han skulle få penningar av Paulus, varför han ock
ganska ofta lät hämta honom och samtalade med honom. 27
När två år voro förlidna, fick Felix till efterträdare Porcius
Festus. Och eftersom Felix ville göra judarna sig bevågna,
lämnade han Paulus kvar i fängelset.

25 Tre dagar efter det att Festus hade tillträtt hövdingdömet
for han från Cesarea upp till Jerusalem. 2
Översteprästerna och de förnämsta bland judarna anmälde
då inför honom klagomål mot Paulus. 3 För att få denne
i sitt våld anhöllo de hos Festus och begärde såsom en
ynnest, att han skulle låta hämta honom till Jerusalem. De
ville nämligen lägga försåt för honom, så att de kunde döda
honom under vägen. 4 Festus svarade då att Paulus hölls i
förvar i Cesarea, och att han själv tänkte inom kort fara dit
tillbaka. 5 Och han tillade: "De bland eder som det vederbör
må alltså fara dit ned med mig och framlägga sin anklagelse
mot mannen, om han är skyldig till något ont." 6 Sedan
han hade vistats hos dem högst åtta eller tio dagar, kom
han åter ned till Cesarea. Dagen därefter satte han sig på
domarsätet och bjöd att Paulus skulle föras fram. 7 När
denne hade infunnit sig, omringades han av de judar som
hade kommit ned från Jerusalem, och dessa framställde nu
många svåra beskyllningar. Men de förmådde icke bevisa
dem, 8 ty Paulus försvarade sig och visade att han icke på
något sätt hade försyndat sig, vare sig mot judarnas lag
eller mot helgedomen eller mot kejsaren. 9 Men Festus ville
göra judarna sig bevågna och frågade Paulus och sade:
"Vill du fara upp till Jerusalem och där stå till rätta inför
mig i denna sak?" 10 Paulus svarade: "Jag står här inför
kejserlig domstol, och av sådan domstol bör jag dömas. Mot
judarna har jag intet orätt gjort, såsom du själv mycket väl
vet. 11 Om jag nu eljest är skyldig till något orätt och har
gjort något som förtjänar döden, så vill jag icke undandraga
mig att dö; men om deras anklagelser mot mig äro utan

grund, så kan ingen giva mig till pris åt dem. Jag vädjar till
kejsaren." -- 12 Sedan Festus därefter hade överlagt med sitt
råd, svarade han: "Till kejsaren har du vädjat, till kejsaren
skall du ock få fara." 13 Efter några dagars förlopp kommo
konung Agrippa och Bernice till Cesarea och hälsade på hos
Festus. 14 Medan de nu i flera dagar vistades där, framlade
Festus Paulus' sak för konungen och sade: "Felix har här
lämnat efter sig en man såsom fånge; 15 och när jag var
i Jerusalem, anmälde judarnas överstepräster och äldste
klagomål mot honom och begärde att han skulle dömas
skyldig. 16 Men jag svarade dem att det icke var romersk
sed att prisgiva någon människa, förrän den anklagade hade
fått stå ansikte mot ansikte med sina anklagare och haft
tillfälle att försvara sig mot anklagelsen. 17 Sedan de hade
kommit med mig hit, satte jag mig alltså utan uppskov, dagen
därefter, på domarsätet och bjöd att mannen skulle föras
fram. 18 Men när hans anklagare uppträdde, anförde de
mot honom ingen beskyllning för sådana förbrytelser som
jag hade tänkt mig; 19 de voro allenast i tvist med honom
om några frågor som rörde deras särskilda gudsdyrkan,
och angående en viss Jesus, som är död, men om vilken
Paulus påstod att han lever. 20 Då jag var villrådig huru
jag skulle göra med undersökningen härom, frågade jag
om han ville fara till Jerusalem och där stå till rätta i denna
sak. 21 När Paulus då sade sig vilja vädja till kejsaren
och begärde att bliva hållen i förvar, för att sedan undergå
rannsakning inför honom, bjöd jag att han skulle hållas i
förvar, till dess jag kunde sända honom till kejsaren." 22
Då sade Agrippa till Festus: "Jag skulle också själv gärna
vilja höra den mannen." Han svarade: "I morgon skall du
få höra honom." 23 Dagen därefter kommo alltså Agrippa
och Bernice, med stor ståt, och gingo in i domsalen, tillika
med överstarna och de förnämsta männen i staden; och på
Festus' befallning blev Paulus införd. 24 Då sade Festus:
"Konung Agrippa, och alla I andra som ären har tillstädes
med oss, I sen här den man för vilkens skull hela hopen av
judar, både i Jerusalem och här, har legat över mig med sina
rop att han icke borde få leva längre. 25 Jag för min del har
kommit till insikt om att han icke har gjort något som förtjänar
döden; 26 men då han nu själv har vädjat till kejsaren, har
jag beslutit att sända honom till denne. Jag har emellertid
icke något säkert besked om honom att giva min höge herre,
när jag skriver. Därför har jag fört honom fram inför eder, och
först och främst inför dig, konung Agrippa, för att jag, efter
det att rannsakning har; blivit hållen, skall få veta vad jag bör
skriva. 27 Ty det synes mig vara orimligt att sända åstad en
fånge, utan att på samma gång giva till känna vad han är
anklagad för."

26 Agrippa sade nu till Paulus: "Det tillstädjes dig att tala
för din sak." Då räckte Paulus ut handen och talade så
till sitt försvar: 2 "Jag skattar mig lycklig att jag, i fråga om
allt det som judarna anklaga mig för, i dag skall försvara mig
inför dig, konung Agrippa, 3 som så väl känner judarnas
alla stadgar och tvistefrågor. Därför beder jag dig höra mig
med tålamod. 4 Hurudant mitt liv allt ifrån ungdomen har
varit, det veta alla judar, ty jag har ju från tidiga år framlevat
det bland mitt folk och i Jerusalem. 5 Och sedan lång tid
tillbaka känna de om mig -- såframt de nu vilja tillstå det --
att jag har tillhört det strängaste partiet i vår gudsdyrkan och
levat såsom farisé. 6 Och nu står jag här till rätta för vårt
hopp om det som Gud har lovat våra fäder, 7 det vartill ock
våra tolv stammar, under det de tjäna Gud med iver både
natt och dag, hoppas att nå fram. För det hoppets skull, o
konung, är jag anklagad av judarna. 8 Varför hålles det då
bland eder för otroligt att Gud uppväcker döda? 9 Jag för
min del menade alltså att jag med all makt borde strida mot
Jesu, nasaréens, namn; 10 så gjorde jag ock i Jerusalem.
Och många av de heliga inspärrade jag i fängelse, sedan
jag av översteprästerna hade fått fullmakt därtill; och när
man ville döda dem, röstade ock jag därför. 11 Och överallt i
synagogorna försökte jag, gång på gång, att genom straff
tvinga dem till hädelse. I mitt raseri mot dem gick jag så
långt, att jag förföljde dem till och med ända in i utländska
städer. 12 När jag nu i detta ärende var på väg till Damaskus,
med fullmakt och uppdrag från översteprästerna, 13 fick
jag under min färd, o konung, mitt på dagen se ett sken
från himmelen, klarare än solens glans, kringstråla mig och
mina följeslagare. 14 Och vi föllo alla ned till jorden, och
jag hörde då en röst säga till mig på hebreiska: 'Saul, Saul,
varför förföljer du mig'? Det är dig svårt att spjärna mot
udden.' 15 Då sade jag: 'Vem är du, Herre?' Herren svarade:
'Jag är Jesus, den som du förföljer. 16 Men res dig upp
och stå på dina fötter; ty därför har jag visat mig för dig,
att jag har velat utse dig till en tjänare och ett vittne, som
skall vittna både om huru du nu har sett mig, och om huru
jag vidare skall uppenbara mig för dig. 17 Och jag skall
rädda dig såväl från ditt eget folk som från hedningarna.
Ty till dem sänder jag dig, 18 för att du skall öppna deras
ögon, så att de omvända sig från mörkret till ljuset, och
från Satans makt till Gud, på det att de må, genom tron på
mig, undfå syndernas förlåtelse och få sin lott bland dem
som äro helgade.' 19 Så blev jag då, konung Agrippa, icke
ohörsam mot den himmelska synen, 20 utan predikade först

för dem som voro i Damaskus och i Jerusalem, och sedan
över hela judiska landet och för hedningarna, att de skulle
göra bättring och omvända sig till Gud och göra sådana
gärningar som tillhöra bättringen. 21 För denna saks skull
var det som judarna grepo mig i helgedomen och försökte
att döda mig. 22 Genom den hjälp som jag har undfått av
Gud står jag alltså ännu i dag såsom ett vittne inför både
små och stora; och jag säger intet annat, än vad profeterna
och Moses hava sagt skola ske, 23 nämligen att Messias
skulle lida och, såsom förstlingen av dem som uppstå från
de döda, bära budskap om ljuset, såväl till vårt eget folk
som till hedningarna." 24 När han på detta satt försvarade
sig, utropade Festus: "Du är från dina sinnen, Paulus; den
myckna lärdomen gör dig förryckt." 25 Men Paulus svarade:
"Jag är icke från mina sinnen, ädle Festus; jag talar sanna
ord med lugn besinning. 26 Konungen känner väl till dessa
ting; därför talar jag också frimodigt inför honom. Ty jag kan
icke tro att något av detta är honom obekant; det har ju icke
tilldragit sig i någon undangömd vrå. 27 Tror du profeterna,
konung Agrippa? Jag vet att du tror dem." 28 Då sade
Agrippa till Paulus: "Föga fattas att du övertalar mig och
gör mig till kristen." 29 Paulus svarade: "Vare sig det fattas
litet eller fattas mycket, skulle jag önska inför Gud att icke
allenast du, utan alla som i dag höra mig, måtte bliva sådana
som jag är, dock med undantag av dessa bojor." 30 Därefter
stod konungen upp, och med honom landshövdingen och
Bernice och de som sutto där tillsammans med dem. 31 Och
när de gingo därifrån, talade de med varandra och sade:
"Den mannen har icke gjort något som förtjänar död eller
fängelse." 32 Och Agrippa sade till Festus: "Denne man hade
väl kunnat frigivas, om han icke hade vädjat till kejsaren."

27 När det nu var beslutet att vi skulle avsegla till Italien,
blev Paulus jämte några andra fångar överlämnad åt
en hövitsman, vid namn Julius, som tillhörde den kejserliga
vakten. 2 Och vi gingo ombord på ett skepp från Adramyttium,
som skulle anlöpa provinsen Asiens kuststäder. Så lade
vi ut, och vi hade med oss Aristarkus, en macedonier från
Tessalonika. 3 Dagen därefter lade vi till vid Sidon. Och
Julius, som bemötte Paulus med välvilja, tillstadde honom att
besöka sina vänner där och åtnjuta deras omvårdnad. 4 När
vi hade lagt ut därifrån, seglade vi under Cypern, eftersom
vinden låg emot. 5 Och sedan vi hade seglat över havet,
utanför Cilicien och Pamfylien, landade vi vid Myrra i Lycien.
6 Där träffade hövitsmannen på ett skepp från Alexandria,
som skulle segla till Italien, och på det förde han oss ombord.
7 Under en längre tid gick nu seglingen långsamt, och vi
kommo med knapp nöd inemot Knidus. Och då vinden icke
var oss gynnsam, seglade vi in under Kreta vid Salmone. 8
Det var med knapp nöd som vi kommo där förbi och hunno
fram till en ort som kallades Goda hamnarna, icke långt
från staden Lasea. 9 Härunder hade ganska lång tid hunnit
förflyta, och sjöfarten begynte redan vara osäker; fastedagen
var nämligen redan förbi. Paulus varnade dem då 10 och
sade: "I mån, jag ser att denna sjöresa kommer att medföra
vedervärdigheter och stor olycka, icke allenast för last och
skepp, utan ock för våra liv." 11 Men hövitsmannen trodde
mer på styrmannen och skepparen än på det som Paulus
sade. 12 Och då hamnen icke låg väl till för övervintring, var
flertalet av den meningen att man borde lägga ut därifrån
och försöka om man kunde komma fram till Fenix, en hamn
på Kreta, som ligger skyddad mot sydväst och nordväst; där
skulle de sedan stanna över vintern. 13 Och då nu en lindrig
sunnanvind blåste upp, menade de sig hava målet vunnet,
och lyfte ankar och foro tätt utmed Kreta. 14 Men icke långt
därefter kom en våldsam stormvind farande ned från ön; det
var den så kallade nordostorkanen. 15 Då skeppet av denna
rycktes med och icke kunde hållas upp mot vinden, gåvo vi
efter och läto det driva. 16 När vi kommo under en liten ö
som hette Kauda, förmådde vi dock, fastän med knapp nöd,
bärga skeppsbåten. 17 Sedan manskapet hade dragit upp
den, tillgrepo de nödhjälpsmedel och slogo tåg om skeppet.
Och då de fruktade att bliva kastade på Syrtenrevlarna,
lade de ut drivankare och läto skeppet så driva. 18 Och
eftersom vi alltjämt hårt ansattes av stormen, vräkte de
dagen därefter en del av lasten över bord. 19 På tredje
dagen kastade de med egna händer ut skeppsredskapen.
20 Och då under flera dagar varken sol eller stjärnor hade
synts, och stormen låg ganska hårt på, hade vi icke mer
något hopp om räddning. 21 Då nu många funnos som
ingenting ville förtära, trädde Paulus upp mitt ibland dem och
sade: "I män, I haden bort lyda mig och icke avsegla från
Kreta; I haden då kunnat spara eder dessa vedervärdigheter
och denna olycka. 22 Men nu uppmanar jag eder att vara
vid gott mod, ty ingen av eder skall förlora sitt liv; allenast
skeppet skall gå förlorat. 23 Ty i natt kom en ängel från den
Gud som jag tillhör, och som jag också tjänar, och stod
bredvid mig och sade: 24 'Frukta icke, Paulus. Du skall
komma att stå inför kejsaren; och se, Gud har skänkt dig alla
dem som segla med dig.' 25 Varen därför vid gott mod, I
män; ty jag har den förtröstan till Gud, att så skall ske som
mig är sagt. 26 Men på en ö måste vi bliva kastade." 27 När
vi nu den fjortonde natten drevo omkring på Adriatiska havet,
tyckte sjömännen sig vid midnattstiden finna att de närmade
sig något land. 28 De lodade då och funno tjugu famnars

djup. När de hade kommit ett litet stycke längre fram lodade
de åter och funno femton famnars djup. 29 Då fruktade de
att vi skulle stöta på något skarpt grund, och kastade därför
ut fyra ankaren från akterskeppet och längtade efter att det
skulle dagas. 30 Sjömännen ville emellertid fly ifrån skeppet
och firade ned skeppsbåten i havet, under föregivande att de
tänkte föra ut ankaren ifrån förskeppet. 31 Då sade Paulus
till hövitsmannen och krigsmännen: "Om icke dessa stanna
kvar på skeppet, så kunnen I icke räddas." 32 Då höggo
krigsmännen av de tåg som höllo skeppsbåten, och läto den
fara. 33 Medan det nu höll på att dagas, uppmanade Paulus
alla att taga sig mat och sade: "Det är i dag fjorton dagar
som I haven väntat och förblivit fastande, utan att förtära
något. 34 Därför uppmanar jag eder att taga eder mat; detta
skall förhjälpa eder till räddning. Ty på ingen av eder skall ett
huvudhår gå förlorat. 35 När han hade sagt detta, tog han ett
bröd och tackade Gud i allas åsyn och bröt det och begynte
äta. 36 Då blevo alla de andra vid gott mod och togo sig mat,
också de. 37 Och vi voro på skeppet tillsammans två hundra
sjuttiosex personer. 38 Sedan de hade ätit sig mätta, lättade
de skeppet genom att kasta vetelasten i havet. 39 När det
blev dag, kände de icke igen landet; men de blevo varse
en vik med låg strand och beslöto då att, om möjligt, låta
skeppet driva upp på denna. 40 De kapade så ankartågen på
båda sidor och lämnade ankarna kvar i havet; tillika lösgjorde
de rodren och hissade förseglet för vinden och styrde mot
stranden. 41 De stötte då på ett rev och läto skeppet gå upp
på det. Där fastnade förskeppet och blev stående orörligt,
men akterskeppet begynte brytas sönder av vågsvallet. 42
Då ville krigsmännen döda fångarna, för att ingen skulle
kunna fly undan simmande. 43 Men hövitsmannen ville
rädda Paulus och hindrade dem därför i deras uppsåt, och
bjöd att de simkunniga först skulle kasta sig i vattnet och
söka komma i land, 44 och att därefter de övriga skulle giva
sig ut, somliga på plankor, andra på spillror av skeppet. Så
lyckades det för alla att komma välbehållna i land.

28 Först sedan vi hade blivit räddade, fingo vi veta att
ön hette Malta. 2 Och infödingarna visade oss en icke
vanlig välvilja; de tände upp en eld och togo oss alla med
sig dit, för det påkommande regnets och för köldens skull. 3
När Paulus då tog upp ett fång torra kvistar som han lade på
elden, kom, i följd av hettan, en huggorm fram därur och
högg sig fast vid hans hand. 4 Då infödingarna fingo se
ormen hänga där vid hans hand, sade de till varandra: "Helt
visst är denne man en dråpare, som rättvisans gudinna icke
tillstädjer att leva, om han nu ock har blivit räddad undan
havet." 5 Men han skakade ormen ifrån sig i elden och led
ingen skada. 6 De väntade att han skulle svälla upp eller
helt plötsligt falla ned död; men när de efter lång väntan
fingo se att intet ont vederfors honom, ändrade de mening
och sade att han var en gud. 7 I närheten av detta ställe
var en lantgård, som tillhörde den förnämste mannen på
ön, en som hette Publius; denne tog välvilligt emot oss och
gav oss härbärge i tre dagar. 8 Nu hände sig att Publius'
fader låg sjuk i en magsjukdom med feberanfall. Paulus gick
då in till honom och bad och lade händerna på honom och
gjorde honom frisk. 9 Men när detta hade skett, kommo
också de av öns övriga inbyggare som hade någon sjukdom
till honom och blevo botade. 10 Och de bevisade oss ära
på mångahanda sätt; och när vi skulle avsegla, försågo de
oss med vad vi behövde. 11 Då tre månader voro förlidna,
avseglade vi på ett skepp som hade legat vid ön över vintern;
det var från Alexandria och bar Tvillinggudarnas bilder. 12
Och vi lade till vid Syrakusa och stannade där i tre dagar. 13
Därifrån foro vi längs kusten och kommo till Regium. Dagen
därefter fingo vi sunnanvind, och vi kommo så redan på
andra dagen till Puteoli. 14 Där träffade vi på bröder, och
hos dem stannade vi, på deras inbjudning, i sju dagar. På
detta sätt kommo vi till Rom. 15 Så snart bröderna där fingo
höra om oss, gingo de oss till mötes ända till Forum Appii
och Tres Taberne. När Paulus fick se dem, tackade han
Gud och fick nytt mod. 16 Och då vi hade kommit in i Rom,
tillstaddes det Paulus att bo för sig själv, med den krigsman
som skulle bevaka honom. 17 Tre dagar därefter kallade han
tillhopa de förnämsta av judarna; och när de hade kommit
tillsammans, sade han till dem: "Mina bröder, fastän jag icke
har gjort något mot vårt folk eller mot fädernas stadgar,
blev jag likväl i Jerusalem överlämnad i romarnas händer
och fördes bort därifrån såsom fånge. 18 Och när de hade
anställt rannsakning med mig, ville de giva mig lös, eftersom
jag icke hade gjort något som förtjänade döden. 19 Men då
judarna satte sig däremot, nödgades jag vädja till kejsaren;
dock, icke som om jag hade någon anklagelse att göra mot
mitt folk. 20 Av denna orsak har jag kallat eder hit till mig,
för att få se eder och tala med eder, ty det är för Israels
hopps skull som jag är bunden med denna kedja." 21 Då
svarade de honom: "Vi hava icke från Judeen mottagit någon
skrivelse om dig, ej heller har någon av våra bröder kommit
och berättat eller sagt något ont om dig. 22 Men vi finna
skäligt att du låter oss höra huru du tänker. Ty om det partiet
är oss bekant att det allestädes mötes med gensägelse. 23
Sedan utsatte de en viss dag för honom, och på den kommo
ännu flera till honom i hans härbärge. Då vittnade han för
dem om Guds rike och utlade vad därtill hör, och försökte att

övertyga dem i fråga om Jesus, med bevis både ur Moses'
lag och ur profeterna; därmed höll han på från morgonen
ända till aftonen. **24** Och somliga läto övertyga sig av det
som han sade, men andra trodde icke. **25** Och då de icke
kunde komma överens med varandra, gingo de sin väg,
och därvid sade Paulus allenast detta ord: "Rätt talade den
helige Ande genom profeten Esaias till edra fäder, **26** när
han sade: 'Gå åstad och säg till detta folk: Med hörande öron
skolen I höra, och dock alls intet förstå, och med seende
ögon skolen I se, och dock alls intet förnimma. **27** Ty detta
folks hjärta har blivit förstockat; och med öronen höra de illa,
och sina ögon hava de tillslutit, så att de icke se med sina
ögon eller höra med sina öron eller förstå med sina hjärtan
och omvända sig och bliva helade av mig' **28** Det mån I
därför veta: till hedningarna bar denna Guds frälsning blivit
sänd; de skola ock akta därpå." **30** I två hela år bodde han
sedan kvar i en bostad som han själv hade hyrt. Och alla
som kommo till honom tog han emot; **31** och han predikade
om Guds rike och undervisade om Herren Jesus Kristus
med all frimodighet, utan att någon hindrade honom däri.

Romarbrevet

1 Paulus, Jesu Kristi tjänare, kallad till apostel, avskild
till att förkunna Guds evangelium, **2** vilket Gud redan
förut genom sina profeter hade i heliga skrifter utlovat, **3**
evangelium om hans Son, vilken såsom människa i köttet är
född av Davids säd **4** och såsom helig andevarelse är med
kraft bevisad vara Guds Son, allt ifrån uppståndelsen från de
döda, ja, evangelium om Jesus Kristus, vår Herre, **5** genom
vilken vi hava fått nåd och apostlaämbete för att, hans namn
till ära, upprätta trons lydnad bland alla hednafolk, **6** bland
vilka jämväl I ären, I som ären kallade och Jesu Kristi egna -
- **7** jag, Paulus, hälsar alla Guds älskade som bo i Rom,
dem som äro kallade och heliga. Nåd vare med eder och
frid ifrån Gud, vår Fader, och Herren Jesus Kristus. **8** Först
och främst tackar jag min Gud genom Jesus Kristus för
eder alla, därför att man i hela världen talar om eder tro.
9 Ty Gud, som jag i min ande tjänar såsom förkunnare
av evangelium om hans Son, han är mitt vittne, han vet
huru oavlåtligt jag tänker på eder **10** och i mina böner alltid
beder att jag dock nu omsider må få ett gynnsamt tillfälle att
komma till eder, om Gud så vill. **11** Ty jag längtar efter att
se eder, för att jag må kunna meddela eder någon andlig
nådegåva till att styrka eder; **12** jag menar: för att jag i eder
krets må tillsammans med eder få hämta hugnad ur vår
gemensamma tro, eder och min. **13** Jag vill säga eder, mina
bröder, att jag ofta har haft i sinnet att komma till eder, för
att också bland eder få skörda någon frukt, såsom bland
övriga hednafolk; dock har jag allt hittills blivit hindrad. **14**
Både mot greker och mot andra folk, både mot visa och mot
ovisa har jag förpliktelser. **15** Därför är jag villig att förkunna
evangelium också för eder som bon i Rom. **16** Ty jag blyges
icke för evangelium; ty det är en Guds kraft till frälsning för
var och en som tror, först och främst för juden, så ock för
greken. **17** Rättfärdighet från Gud uppenbaras nämligen däri,
av tro till tro; så är ock skrivet: "Den rättfärdige skall leva
av tro." **18** Ty Guds vrede uppenbarar sig från himmelen
över all ogudaktighet och orättfärdighet hos människor som
i orättfärdighet undertrycka sanningen. **19** Vad man kan
känna om Gud är nämligen uppenbart bland dem; Gud har
ju uppenbarat det för dem. **20** Ty hans osynliga väsen, hans
eviga makt och gudomshärlighet hava ända ifrån världens
skapelse varit synliga, i det att de kunna förstås genom hans
verk. Så äro de då utan ursäkt. **(aïdios g126)** **21** Ty fastän de
hade lärt känna Gud, prisade och tackade de honom dock
icke såsom Gud, utan föröllo till fåfängliga tankar; och så
blevo deras oförståndiga hjärtan förmörkade. **22** När de
berömde sig av att vara visa, blevo de dårar **23** och bytte
bort den oförgänglige Gudens härlighet mot beläten, som
voro avbilder av förgängliga människor, ja ock av fåglar
och fyrfotadjur och krälande djur. **24** Därför prisgav Gud
dem i deras hjärtans begärelser åt orenhet, så att de med
varandra skändade sina kroppar. **25** De hade ju bytt bort
Guds sanning mot lögn och tagit sig för att dyrka och tjäna
det skapade framför Skaparen, honom som är högtlovad i
evighet, amen. **(aiōn g165)** **26** Fördenskull gav Gud dem till
pris åt skamliga lustar: deras kvinnor utbytte det naturliga
umgänget mot ett onaturligt; **27** sammalunda övergåvo ock
männen det naturliga umgänget med kvinnan och upptändes
i lusta till varandra och bedrevo styggelse, man med man.
Så fingo de på sig själva uppbära sin villas tillbörliga lön. **28**
Och eftersom de icke hade aktat det något värt att taga vara
på sin kunskap om Gud, gav Gud dem till pris åt ett ovärdigt
sinnelag, till att bedriva otillbörliga ting. **29** Så hava de
blivit uppfyllda av allt slags orättfärdighet, ondska, girighet,
elakhet; de äro fulla av avund, mordlust, trätlystnad, svek,
vrångsinthet; **30** de äro örontasslare, förtalare, styggelser för
Gud, våldsverkare, övermodiga, stortaliga, illfundiga, olydiga
mot sina föräldrar, **31** oförståndiga, trolösa, utan kärlek till
sina egna, utan barmhärtighet mot andra. **32** Och fastän de
väl veta vad Gud har stadgat såsom rätt, att nämligen de
som handla så förtjäna döden, är det dem icke nog att själva
så göra, de giva ock sitt bifall åt andra som handla likaså.

2 Därför är du utan ursäkt, du människa, vem du än är, som
dömer. Ty därmed att du dömer en annan fördömer du dig
själv, eftersom du, som dömer den andre, själv handlar på
samma sätt. **2** Och vi veta att Guds dom verkligen kommer
över dem som handla så. **3** Men du menar väl detta, att du
skall kunna undfly Guds dom, du människa, som dömer dem
som handla så, och dock gör detsamma som de? **4** Eller
föraktar du hans godhets, skonsamhets och långmodighets
rikedom, utan att förstå att denna Guds godhet vill föra dig till
bättring? **5** Genom din hårdhet och ditt hjärtas obotfärdighet
samlar du ju över dig vrede, som skall drabba dig på vredens
dag, då när det bliver uppenbart att Gud är en rättvis domare.
6 Ty "han skall vedergälla var och en efter hans gärningar". **7**
Evigt liv skall han giva åt dem som med uthållighet i att göra
det goda söka härlighet och ära och oförgänglighet. **(aiōnios
g166)** **8** Men över dem som äro genstridiga och icke lyda
sanningen, utan lyda orättfärdigheten, över dem kommer
vrede och förtörnelse. **9** Ja, bedrövelse och ångest skall
komma över den människas själ, som gör det onda, först och
främst över judens, så ock över grekens. **10** Men härlighet
och ära och frid skall tillfalla var och en som gör det goda,

först och främst juden, så ock greken. 11 Ty hos Gud finnes
intet anseende till personen; 12 alla de som utan lag hava
syndat skola ock utan lag förgås, och alla de som med lag
hava syndat skola genom lag bliva dömda. 13 Ty icke lagens
hörare äro rättfärdiga inför Gud, men lagens görare skola
förklaras rättfärdiga. 14 Ty då hedningarna, som icke hava
lag, av naturen göra vad lagen innehåller, så äro dessa, utan
att hava lag, sig själv en lag, 15 då de ju sålunda visa att
lagens verk äro skrivna i deras hjärtan. Därom utgöra också
deras egna samveten ett vittnesbörd, så ock, i den inbördes
umgängelsen, deras tankar, när dessa anklaga eller ock
försvara dem. 16 Ja, så skall det befinnas vara på den dag
då Gud, enligt det evangelium jag förkunnar, genom Kristus
Jesus dömer över vad som är fördolt hos människorna. 17
Du kallar dig jude och förlitar dig på lagen och berömmer dig
av Gud. 18 Du känner ock hans vilja, och eftersom du har
fått din undervisning ur lagen, kan du döma om vad rättast
är; 19 och du tilltror dig att vara en ledare för blinda, ett ljus
för människor som vandra i mörker, 20 en uppfostrare för
oförståndiga, en lärare för enfaldiga, eftersom du i lagen har
uttrycket för kunskapen och sanningen. 21 Du som vill lära
andra, du lär icke dig själv! Du som predikar att man icke
skall stjäla, du begår själv stöld! 22 Du som säger att man
icke skall begå äktenskapsbrott, du begår själv sådant brott!
Du som håller avgudarna för styggelser, du gör dig själv
skyldig till tempelrån! 23 Du som berömmer dig av lagen,
du vanärar Gud genom att överträda lagen, 24 ty, såsom
det är skrivet, "för eder skull varder Guds namn smädat
bland hedningarna". 25 Ty väl är omskärelse till gagn, om
du håller lagen; men om du är en lagöverträdare, så är
du med din omskärelse dock oomskuren. 26 Om nu den
oomskurne håller lagens stadgar, skall han då icke, fastän
han är oomskuren, räknas såsom omskuren? 27 Jo, och
han som i följd av sin härkomst är oomskuren, men ändå
fullgör lagen, skall bliva dig till dom, dig som äger lagens
bokstav och omskärelsen, men likväl är en lagöverträdare.
28 Ty den är icke jude, som är det i utvärtes måtto, ej heller
är det omskärelse, som sker utvärtes på köttet. 29 Nej,
den är jude, som är det i invärtes måtto, och omskärelse
är hjärtats omskärelse, en som sker i Anden, och icke i
kraft av bokstaven; och han har sin berömmelse, icke från
människor, utan från Gud.

3 Vilket företräde hava då judarna, eller vad gagn hava
de av omskärelsen? 2 Jo, ett stort företräde, på allt
sätt; först och främst det, att de hava blivit betrodda med
Guds löftesord. 3 Ty vad betyder det, om några av dem
blevo trolösa? Kan då deras trolöshet göra Guds trofasthet
om intet? 4 Bort det! Må Gud stå såsom sannfärdig, om
ock "var människa är en lögnare". Så är ju skrivet: "På det
att du må finnas rättfärdig i dina ord och få rätt, när man
sätter sig till doms över dig." 5 Men är det nu så, att vår
orättfärdighet tjänar till att bevisa Guds rättfärdighet, vad
skola vi då säga? Kan väl Gud, han som låter vredesdomen
drabba, vara orättfärdig? (Jag talar såsom vore det fråga
om en människa.) 6 Bort det! Huru skulle Gud då kunna
döma världen? 7 Och å andra sidan, om Guds sannfärdighet
genom min lögnaktighet ännu mer har trätt i dagen, honom
till ära, varför skall då jag likväl dömas såsom syndare? 8
Och varför skulle vi icke "göra vad ont är, för att gott måtte
komma därav", såsom man, för att smäda oss, påstår att vi
göra, och såsom några föregiva att vi lära? -- Sådana få med
rätta sin dom. 9 Huru är det alltså? Äro vi då något förmer än
de andra? Ingalunda. Redan härförut har jag ju måst anklaga
både judar och greker för att allasammans vara under synd.
10 Så är ock skrivet: "Ingen rättfärdig finnes, icke en enda. 11
Ingen förståndig finnes, ingen finnes som söker Gud. 12 Nej,
alla hava de avvikit, allasammans hava de blivit odugliga,
ingen finnes som gör vad gott är, det finnes ingen enda.
13 En öppen grav är deras strupe, sina tungor bruka de till
svek. Huggormsgift är inom deras läppar. 14 Deras mun är
full av förbannelse och bitterhet. 15 Deras fötter äro snara,
när det gäller att utgjuta blod. 16 Förödelse och elände är på
deras vägar, 17 och fridens väg känna de icke. 18 Guds
fruktan är icke för deras ögon." 19 Nu veta vi att allt vad
lagen säger, det talar den till dem som hava lagen, för att var
mun skall bliva tillstoppad och hela världen stå med skuld
inför Gud; 20 ty av laggärningar bliver intet kött rättfärdigt
inför honom. Vad som kommer genom lagen är kännedom
om synden. 21 Men nu har, utan lag, en rättfärdighet från
Gud blivit uppenbarad, en som lagen och profeterna vittna
om, 22 en rättfärdighet från Gud genom tro på Jesus Kristus,
för alla dem som tro. Ty här är ingen åtskillnad. 23 Alla
hava ju syndat och äro i saknad av härligheten från Gud; 24
och de bliva rättfärdiggjorda utan förskyllan, av hans nåd,
genom förlossningen i Kristus Jesus, 25 honom som Gud
har ställt fram såsom ett försoningsmedel genom tro, i hans
blod. Så ville Gud -- då han i sin skonsamhet hade haft
fördrag med de synder som förut hade blivit begångna --
nu visa att han dock var rättfärdig. 26 Ja, så ville han i
den tid som nu är lämna beviset för att han är rättfärdig.
Härigenom skulle han både själv befinnas vara rättfärdig och
göra den rättfärdig, som låter det bero på tro på Jesus. 27
Huru bliver det då med vår berömmelse? Den är utestängd.
Genom vilken lag? Månne genom en gärningarnas lag? Nej,

genom en trons lag. 28 Vi hålla nämligen före att människan
bliver rättfärdig genom tro, utan laggärningar. 29 Eller är Gud
allenast judarnas Gud? Är han icke ock hedningarnas? Jo,
förvisso också hedningarnas, 30 så visst som Gud är en,
han som skall göra de omskurna rättfärdiga av tro, så ock de
oomskurna genom tron. 31 Göra vi då vad lag är om intet
genom tron? Bort det! Vi göra tvärtom lag gällande.

4 Vad skola vi då säga om Abraham, vår stamfader efter
köttet? 2 Om Abraham blev rättfärdig av gärningar, så har
han ju något att berömma sig av. Dock icke inför Gud. 3 Ty
vad säger skriften? "Abraham trodde Gud, och det räknades
honom till rättfärdighet." 4 Den som håller sig till gärningar,
honom bliver lönen tillräknad icke på grund av nåd, utan på
grund av förtjänst. 5 Men den som icke håller sig till gärningar,
utan tror på honom som gör den ogudaktige rättfärdig,
honom räknas hans tro till rättfärdighet. 6 Så prisar ock
David den människa salig, som Gud tillräknar rättfärdighet,
utan gärningar: 7 "Saliga äro de vilkas överträdelser äro
förlåtna, och vilkas synder äro överskylda. 8 Salig är den
man som Herren icke tillräknar synd." 9 Gäller nu detta ordet
"salig" de omskurna allenast eller ock de oomskurna? Vi
säga ju att "tron räknades Abraham till rättfärdighet". 10 Huru
blev den honom då tillräknad? Skedde det sedan han hade
blivit omskuren, eller medan han ännu var oomskuren? Det
skedde icke sedan han hade blivit omskuren, utan medan
han ännu var oomskuren. 11 Och han undfick omskärelsens
tecken såsom ett insegel på den rättfärdighet genom tron,
som han hade, medan han ännu var oomskuren. Ty så
skulle han bliva en fader för alla oomskurna som tro, och så
skulle rättfärdighet tillräknas dem. 12 Han skulle ock bliva en
fader för omskurna, nämligen för sådana som icke allenast
äro omskurna, utan ock vandra i spåren av den tro som vår
fader Abraham hade, medan han ännu var oomskuren. 13
Det var nämligen icke genom lag som Abraham och hans
säd undfick det löftet att han skulle få världen till arvedel; det
var genom rättfärdighet av tro. 14 Ty om de som låta det
bero på lag skola få arvedelen, så är tron till intet nyttig, och
löftet är gjort om intet. 15 Vad lagen kommer åstad är ju
vredesdom; men där ingen lag finnes, där finnes icke heller
någon överträdelse. 16 Därför måste det bero på tro, för att
det skulle vara av nåd, så att löftet kunde bliva beståndande
för all hans säd, icke blott för dem som hörde till lagens
folk, utan ock för dem som allenast hade Abrahams tro.
Han är ju allas vår fader, 17 enligt detta skriftens ord: "Jag
har bestämt dig till att bliva en fader till många folk"; han
är detta inför den Gud som han trodde, inför honom som
gör de döda levande och kallar på de ting som icke äro till,
likasom voro de till. 18 Och där ingen förhoppning fanns, där
hoppades han ändå och trodde; och han kunde så bliva "en
fader till många folk", efter vad som var förutsagt: "Så skall
din säd bliva." 19 Och han försvagades icke i sin tro, när
han betänkte huru hans egen kropp var såsom död -- han
var ju omkring hundra år gammal -- och huru jämväl Saras
moderliv var såsom dött. 20 Han tvivlade icke på Guds löfte i
otro, utan blev fastmer starkare i sin tro; ty han ärade Gud
21 och var fullt viss om att vad Gud hade lovat, det var
han också mäktig att hålla. 22 Därför räknades det honom
ock till rättfärdighet. 23 Men att det så tillräknades honom,
det är skrivet icke såsom gällde det allenast honom, 24
utan det skulle gälla också oss; ty det skall tillräknas jämväl
oss, oss som tro på honom som från de döda uppväckte
Jesus, vår Herre, 25 vilken utgavs för våra synders skull och
uppväcktes för vår rättfärdiggörelses skull.

5 Då vi nu hava blivit rättfärdiggjorda av tro, hava vi frid
med Gud genom vår Herre Jesus Kristus 2 -- genom
vilken vi ock hava fått tillträde till den nåd vari vi nu stå --
och vi berömma oss i hoppet om Guds härlighet. 3 Och icke
det allenast, vi till och med berömma oss av våra lidanden,
eftersom vi veta att lidandet verkar ståndaktighet, 4 och
ståndaktigheten beprövad fasthet, och fastheten hopp, 5 och
hoppet låter oss icke komma på skam; ty Guds kärlek är
utgjuten i våra hjärtan genom den helige Ande, vilken har
blivit oss given. 6 Ty medan vi ännu voro svaga, led Kristus,
när tiden var inne, döden för oss ogudaktiga. 7 Näppeligen
vill ju eljest någon dö ens för en rättfärdig man -- om nu ock
till äventyrs någon kan hava mod att dö för den som har
gjort honom gott -- 8 men Gud bevisar sin kärlek till oss
däri att Kristus dog för oss, medan vi ännu voro syndare.
9 Så mycket mer skola vi därför, sedan vi nu hava blivit
rättfärdiggjorda i och genom hans blod, också genom honom
bliva frälsta undan vredesdomen. 10 Ty om vi, medan vi voro
Guds ovänner, blevo försonade med honom genom hans
Sons död, så skola vi, sedan vi hava blivit försonade, ännu
mycket mer bliva frälsta i och genom hans liv. 11 Och icke
det allenast; vi berömma oss ock av Gud genom vår Herre
Jesus Kristus, genom vilken vi nu hava undfått försoningen.
12 Därför är det så: Genom en enda människa har synden
kommit in i världen och genom synden döden; och så har
döden kommit över alla människor, eftersom de alla hava
syndat. 13 Ty synd fanns i världen redan innan lagen fanns.
Men synd tillräknas icke där ingen lag finnes; 14 och dock
har under tiden från Adam till Moses döden haft väldet också
över dem som icke hade syndat genom en överträdelse, i
likhet med vad Adam gjorde, han som är en förebild till den

som skulle komma. 15 Likväl är det icke så med nådegåvan,
som det var med syndafallet. Ty om genom en endas fall de
många hava blivit döden underlagda, så har ännu mycket
mer Guds nåd och gåvan i och genom nåd -- vilken, också
den, är kommen genom en enda människa, Jesus Kristus --
blivit på ett överflödande sätt de många beskärd. 16 Och med
gåvan är det icke såsom det var med det som kom genom
denne ene som syndade: domen kom genom en enda, och
ledde till en fördömelsedom, men nådegåvan kom i följd av
mångas fall, och ledde till en rättfärdiggörelsedom. 17 Och
om döden på grund av en endas fall kom till konungavälde
genom denne ene, så skola ännu mycket mer de som
undfå den överflödande nåden och rättfärdighetsgåvan få
konungsligt välde i liv, också det genom en enda, Jesus
Kristus. -- 18 Alltså, likasom det, som kom genom en endas
fall, för alla människor ledde till en fördömelsedom, så leder
det, som kom genom rättfärdiggörelsedomen förmedelst en
enda, för alla människor till en rättfärdiggörelse som medför
liv. 19 Ty såsom genom en enda människas olydnad de
många fingo stå såsom syndare, så skola ock genom en
endas lydnad de många stå såsom rättfärdiga. 20 Men lagen
har därjämte kommit in, för att fallet skulle bliva så mycket
större; dock, där synden blev större, där överflödade nåden
mycket mer. 21 Ty såsom synden hade utövat sitt välde i och
genom döden, så skulle nu ock nåden genom rättfärdighet
utöva sitt välde till evigt liv, och det genom Jesus Kristus, vår
Herre. **(aiōnios g166)**

6 Vad skola vi då säga? Skola vi förbliva i synden, för att
nåden skall bliva så mycket större? 2 Bort det! Vi som
hava dött från synden, huru skulle vi ännu kunna leva i den?
3 Veten I då icke att vi alla som hava blivit döpta till Kristus
Jesus, vi hava blivit döpta till hans död? 4 Och vi hava så,
genom detta dop till döden, blivit begravna med honom, för
att, såsom Kristus uppväcktes från de döda genom Faderns
härlighet, också vi skola vandra i ett nytt väsende, i liv. 5 Ty
om vi hava vuxit samman med honom genom en lika död,
så skola vi ock vara sammanvuxna med honom genom en
lika uppståndelse. 6 Vi veta ju detta, att vår gamla människa
har blivit korsfäst med honom, för att syndakroppen skall
göras om intet, så att vi icke mer tjäna synden. 7 Ty den
som är död, han är friad ifrån synden. 8 Hava vi nu dött
med Kristus, så tro vi att vi ock skola leva med honom, 9
eftersom vi veta att Kristus, sedan han har uppstått från de
döda, icke mer dör; döden råder icke mer över honom. 10 Ty
hans död var en död från synden en gång för alla, men hans
liv är ett liv för Gud. 11 Så mån ock I hålla före att I ären
döda från synden och leven för Gud, i Kristus Jesus. 12
Låten därför icke synden hava väldet i edra dödliga kroppar,
så att I lyden deras begärelser. 13 Och ställen icke edra
lemmar i syndens tjänst, att vara orättfärdighetsvapen, utan
ställen eder själva i Guds tjänst, såsom de där från döden
hava kommit till livet, och edra lemmar i Guds tjänst, att
vara rättfärdighetsvapen. 14 Ty synden skall icke råda över
eder, eftersom I icke stån under lagen, utan under nåden. 15
Huru är det alltså? Skola vi synda, eftersom vi icke stå under
lagen, utan under nåden? Bort det! 16 I veten ju, att när
I ställen eder i någons tjänst för att lyda honom, så ären
I tjänare under denne, som I sålunda lyden, vare sig det
är under synden, vilket leder till död, eller under lydnaden,
vilket leder till rättfärdighet. 17 Men Gud vare tack för att den
tid är förbi, då I voren syndens tjänare, och för att I haven
blivit av hjärtat lydiga, så att I följen den lära som har givits
eder till mönsterbild, 18 och för att I, när I nu haven gjorts
fria ifrån synden, haven blivit tjänare under rättfärdigheten -
- 19 om jag nu får tala på människosätt, för eder köttsliga
svaghets skull. Ja, likasom I förr ställden edra lemmar i
orenhetens och orättfärdighetens tjänst, till orättfärdighet,
så mån I nu ställa edra lemmar i rättfärdighetens tjänst, till
helgelse. 20 Medan I voren syndens tjänare, voren I ju fria
ifrån rättfärdighetens tjänst; 21 men vilken frukt skördaden I
då därav? Jo, det som I nu blygens för; änden på sådant är
ju döden. 22 Men nu, då I haven gjorts fria ifrån synden och
blivit Guds tjänare, nu skörden I frukten av detta: I varden
helgade; och änden bliver att I undfån evigt liv. **(aiōnios g166)**
23 Ty den lön som synden giver är döden, men den gåva
som Gud av nåd giver är evigt liv, i Kristus Jesus, vår Herre.
(aiōnios g166)

7 Eller veten I icke, mina bröder -- jag talar ju till sådana
som känna lagen -- att lagen råder över en människa för
så lång tid som hon lever? 2 Så är ju en gift kvinna genom
lag bunden vid sin man, så länge denne lever; men om
mannen dör, då är hon löst från den lag som band henne vid
mannen. 3 Alltså, om hon giver sig åt en annan man, medan
hennes man lever, så kallas hon äktenskapsbryterska; men
om mannen dör, då är hon fri ifrån lagen, så att hon icke är
äktenskapsbryterska, om hon giver sig åt en annan man.
4 Så haven ock I, mina bröder, genom Kristi kropp blivit
dödade från lagen för att tillhöra en annan, nämligen honom
som har uppstått från de döda, på det att vi må bära frukt åt
Gud. 5 Ty medan vi ännu voro i ett köttsligt väsende, voro de
syndiga lustar, som uppväcktes genom lagen, verksamma i
våra lemmar till att bära frukt åt döden. 6 Men nu äro vi lösta
från lagen, i det att vi hava dött från det varunder vi förr

höllos fångna; och så tjäna vi nu i Andens nya väsende, och
icke i bokstavens gamla väsende. 7 Vad skola vi då säga?
Är lagen synd? Bort det! Men synden skulle jag icke hava
lärt känna, om icke genom lagen; ty jag hade icke vetat av
begärelsen, om icke lagen hade sagt: "Du skall icke hava
begärelse." 8 Men då nu synden fick tillfälle, uppväckte
den genom budordet allt slags begärelse i mig. Ty utan
lag är synden död. 9 Jag levde en gång utan lag; men när
budordet kom, fick synden liv, 10 och jag hemföll åt döden.
Så befanns det att budordet, som var givet till liv, det blev
mig till död; 11 ty då synden fick tillfälle, förledde den mig
genom budordet och dödade mig genom det. 12 Alltså är
visserligen lagen helig, och budordet heligt och rättfärdigt
och gott. 13 Har då verkligen det som är gott blivit mig till
död? Bort det! Men synden har blivit det, för att så skulle
varda uppenbart att den var synd, i det att den genom något
som självt var gott drog över mig död; och så skulle synden
bliva till övermått syndig, genom budordet. 14 Vi veta ju att
lagen är andlig, men jag är av köttslig natur, såld till träl
under synden. 15 Ty jag kan icke fatta att jag handlar såsom
jag gör; jag gör ju icke vad jag vill, men vad jag hatar, det
gör jag. 16 Om jag nu gör det som jag icke vill, så giver jag
mitt bifall åt lagen och vidgår att den är god. 17 Så är det nu
icke mer jag som gör sådant, utan synden, som bor i mig. 18
Ty jag vet att i mig, det är i mitt kött, bor icke något gott;
viljan är väl tillstädes hos mig, men att göra det goda förmår
jag icke. 19 Ja, det goda som jag vill gör jag icke; men det
onda som jag icke vill, det gör jag. 20 Om jag alltså gör vad
jag icke vill, så är det icke mer jag som gör det, utan synden,
som bor i mig. 21 Så finner jag nu hos mig, som har viljan att
göra det goda, den lagen, att det onda fastmer är tillstädes
hos mig. 22 Ty efter min invärtes människa har jag min lust i
Guds lag; 23 men i mina lemmar ser jag en annan lag, en
som ligger i strid med den lag som är i min håg, en som gör
mig till fånge under syndens lag, som är i mina lemmar. 24
Jag arma människa! Vem skall frälsa mig från denna dödens
kropp? -- 25 Gud vare tack, genom Jesus Kristus, vår Herre!
Alltså tjänar jag, sådan jag är i mig själv, visserligen med
min håg Guds lag, men med köttet tjänar jag syndens lag.

8 Så finnes nu ingen fördömelse för dem som äro i Kristus
Jesus. 2 Ty livets Andes lag har i Kristus Jesus gjort mig
fri ifrån syndens och dödens lag. 3 Ty det som lagen icke
kunde åstadkomma, i det den var försvagad genom köttet,
det gjorde Gud, då han, för att borttaga synden, sände sin
Son i syndigt kötts gestalt och fördömde synden i köttet.
4 Så skulle lagens krav uppfyllas i oss, som vandra icke
efter köttet, utan efter Anden. 5 Ty de som äro köttsliga, de
hava sitt sinne vänt till vad köttet tillhör; men de som äro
andliga, de hava sitt sinne vänt till vad Anden tillhör. 6 Och
köttets sinne är död, medan Andens sinne är liv och frid. 7
Köttets sinne är nämligen fiendskap mot Gud, eftersom det
icke är Guds lag underdånigt, ej heller kan vara det. 8 Men
de som äro i ett köttsligt väsende kunna icke behaga Gud.
9 I åter ären icke i ett köttsligt väsende, utan i ett andligt,
om eljest Guds Ande bor i eder; men den som icke har
Kristi Ande, han hör icke honom till. 10 Om nu Kristus är i
eder, så är väl kroppen hemfallen åt döden, för syndens
skull, men Anden är liv, för rättfärdighetens skull. 11 Och om
dens Ande, som uppväckte Jesus från de döda, bor i eder,
så skall han som uppväckte Kristus Jesus från de döda
göra också edra dödliga kroppar levande, genom sin Ande,
som bor i eder. 12 Alltså, mina bröder, hava vi icke någon
förpliktelse mot köttet, så att vi skola leva efter köttet. 13 Ty
om i leven efter köttet, så skolen I dö; men om I genom
ande döden kroppens gärningar, så skolen I leva. 14 Ty alla
de som drivas av Guds Ande, de äro Guds barn. 15 I haven
ju icke fått en träldomens ande, så att I åter skullen känna
fruktan; I haven fått en barnaskapets ande, i vilken vi ropa:
"Abba! Fader!" 16 Anden själv vittnar med vår ande att vi
äro Guds barn. 17 Men äro vi barn, så äro vi ock arvingar,
nämligen Guds arvingar och Kristi medarvingar, om vi eljest
lida med honom, för att också med honom bliva förhärligade.
18 Ty jag håller före att denna tidens lidanden intet betyda, i
jämförelse med den härlighet som kommer att uppenbaras
på oss. 19 Ty skapelsens trängtan sträcker sig efter Guds
barns uppenbarelse. 20 Skapelsen har ju blivit lagd under
förgängligheten, icke av eget val, utan för dens skull, som
lade den därunder; dock så, att en förhoppning skulle finnas,
21 att också skapelsen en gång skall bliva frigjord ifrån sin
träldom under förgängelsen och komma till den frihet som
tillhör Guds barns härlighet. 22 Vi veta ju att ännu i denna
stund hela skapelsen samfällt suckar och våndas. 23 Och
icke den allenast; också vi själva, som hava fått Anden
såsom förstlingsgåva, också vi sucka inom oss och bida
efter barnaskapet, vår kropps förlossning. 24 Ty i hoppet äro
vi frälsta. Men ett hopp som man ser fullbordat är icke mer
ett hopp; huru kan någon hoppas det som han redan ser?
25 Om vi nu hoppas på det som vi icke se, så bida vi därefter
med ståndaktighet. 26 Så kommer ock Anden vår svaghet till
hjälp; ty vad vi rätteligen böra bedja om, det veta vi icke, men
Anden själv manar gott för oss med outsägliga suckar. 27
Och han som rannsakar hjärtan, han vet vad Anden menar,
ty det är efter Guds behag som han manar gott för de heliga.
28 Men vi veta att för dem som älska Gud samverkar allt till

det bästa, för dem som äro kallade efter hans rådslut. 29 Ty
dem som förut hava blivit kända av honom, dem har han ock
förut bestämt till att bliva hans Sons avbilder, honom lika, så
att denne skulle bliva den förstfödde bland många bröder. 30
Och dem som han har förut bestämt, dem kallar han ock,
och dem som han har kallat, dem rättfärdiggör han ock, och
dem som han har rättfärdiggjort, dem förhärligar han ock.
31 Vad skola vi nu säga härom? Är Gud för oss, vem kan
då vara emot oss? 32 Han som icke har skonat sin egen
Son, utan utgivit honom för oss alla, huru skulle han kunna
annat än också skänka oss allt med honom? 33 Vem vill
anklaga Guds utvalda? Gud är den som rättfärdiggör. 34
Vem är den som vill fördöma? Kristus Jesus är den som
har dött, ja, än mer, den som har uppstått; och han sitter
på Guds högra sida, han manar ock gott för oss. 35 Vem
skulle kunna skilja oss från Kristi kärlek? Månne bedrövelse
eller ångest eller förföljelse eller hunger eller nakenhet eller
fara eller svärd? 36 Så är ju skrivet: "För din skull varda vi
dödade hela dagen; vi hava blivit aktade såsom slaktfår." 37
Nej, i allt detta vinna vi en härlig seger genom honom som
har älskat oss. 38 Ty jag är viss om att varken död eller liv,
varken änglar eller andefurstar, varken något som nu är eller
något som skall komma, 39 varken någon makt i höjden eller
någon makt i djupet, ej heller något annat skapat skall kunna
skilja oss från Guds kärlek i Kristus Jesus, vår Herre.

9 Jag talar sanning i Kristus, jag ljuger icke -- därom bär
mitt samvete mig vittnesbörd i den helige Ande -- 2 när
jag säger att jag har stor bedrövelse och oavlåtligt kval i mitt
hjärta. 3 Ja, jag skulle önska att jag själv vore förbannad
och bortkastad från Kristus, om detta kunde gagna mina
bröder, mina fränder efter köttet. 4 De äro ju israeliter, dem
tillhöra barnaskapet och härligheten och förbunden och
lagstiftningen och tempeltjänsten och löftena. 5 Dem tillhöra
ock fäderna, och från dem är Kristus kommen efter köttet,
han som är över allting, Gud, högtlovad i evighet, amen.
(aiōn g165) 6 Detta säger jag icke som om Guds löftesord
skulle hava blivit om intet. Ty "Israel", det är icke detsamma
som alla de som härstamma från Israel. 7 Ej heller äro
de alla "barn", därför att de äro Abrahams säd. Nej, det
heter: "Genom Isak är det som säd skall uppkallas efter
dig." 8 Detta vill säga: Icke de äro Guds barn, som äro barn
efter köttet, men de som äro barn efter löftet, de räknas för
säd. 9 Ty ett löftesord var det ordet: "Vid denna tid skall jag
komma tillbaka, och då skall Sara hava en son." 10 Än mer:
så skedde ock, när Rebecka genom en och samme man,
nämligen vår fader Isak, blev moder till sina barn. 11 Ty
förrän dessa voro födda, och innan de ännu hade gjort vare
sig gott eller ont, blev det ordet henne sagt -- för att Guds
utkorelse-rådslut skulle bliva beståndande, varvid det icke
skulle bero på någons gärningar, utan på honom som kallar
-- 12 det ordet: "Den äldre skall tjäna den yngre." 13 Så
är ock skrivet: "Jakob älskade jag, men Esau hatade jag."
14 Vad skola vi då säga? Kan väl orättfärdighet finnas hos
Gud? Bort det! 15 Han säger ju till Moses: "Jag skall vara
barmhärtig mot den jag vill vara barmhärtig emot, och jag
skall förbarma mig över den jag vill förbarma mig över." 16
Alltså beror det icke på någon människas vilja eller strävan,
utan på Guds barmhärtighet. 17 Ty skriften säger till Farao:
"Just därtill har jag låtit dig uppstå, att jag skall visa min
makt på dig, och att mitt namn skall varda förkunnat på hela
jorden." 18 Alltså är han barmhärtig mot vem han vill, och
vem han vill förhärdar han. 19 Nu torde du säga till mig:
"Vad har han då att förebrå oss? Kan väl någon stå emot
hans vilja?" 20 O människa, vem är då du, som vill träta med
Gud? Icke skall verket säga till sin mästare: "Varför gjorde du
mig så?" 21 Har icke krukmakaren den makten över leret, att
han av samma lerklump kan göra ett kärl till hedersamt bruk,
ett annat till mindre hedersamt? 22 Men om nu Gud, när
han ville visa sin vrede och uppenbara sin makt, likväl i stor
långmodighet hade fördrag med "vredens kärl", som voro
färdiga till fördärv, vad har du då att säga? 23 Och om han
gjorde detta för att tillika få uppenbara sin härlighets rikedom
på "barmhärtighetens kärl", som han förut hade berett till
härlighet? 24 Och till att vara sådana har han ock kallat oss,
icke allenast dem som äro av judisk börd, utan jämväl dem
som äro av hednisk. 25 Så säger han ock hos Oseas: "Det
folk som icke var mitt folk, det skall jag kalla 'mitt folk', och
henne som jag icke älskade skall jag kalla 'min älskade'. 26
Och det skall ske att på den ort där det sades till dem: 'I
ären icke mitt folk', där skola de kallas 'den levande Gudens
barn'." 27 Men Esaias utropar om Israel: "Om än Israels
barn vore till antalet såsom sanden i havet, så skall dock
allenast en kvarleva bliva frälst. 28 Ty dom skall Herren hålla
på jorden, en slutdom, som avgör saken med hast." 29 Och
det är såsom redan Esaias har sagt: "Om Herren Sebaot
icke hade lämnat en avkomma kvar åt oss, då vore vi såsom
Sodom, vi vore Gomorra lika." 30 Vad skola vi då säga? Jo,
att hedningarna, som icke foro efter rättfärdighet, hava vunnit
rättfärdighet, nämligen den rättfärdighet som kommer av tro,
31 under det att Israel, som for efter en rättfärdighetslag, icke
har kommit till någon sådan lag. 32 Varför? Därför att de
icke sökte den på trons väg, utan såsom något som skulle
vinnas på gärningarnas väg. De stötte sig mot stötestenen,
33 såsom det är skrivet: "Se, jag lägger i Sion en stötesten

och en klippa som skall bliva dem till fall; men den som tror
på den skall icke komma på skam."

10 Mina bröder, mitt hjärtas åstundan och min bön till Gud
för dem är att de må bliva frälsta. **2** Ty det vittnesbördet
giver jag dem, att de nitälska för Gud. Dock göra de detta icke
med rätt insikt. **3** De förstå nämligen icke rättfärdigheten från
Gud, utan söka att komma åstad en sin egen rättfärdighet
och hava icke givit sig under rättfärdigheten från Gud. **4**
Ty lagen har fått sin ände i Kristus, till rättfärdighet för var
och en som tror. **5** Moses skriver ju om den rättfärdighet
som kommer av lagen, att den människa som övar sådan
rättfärdighet skall leva genom den. **6** Men den rättfärdighet
som kommer av tro säger så: "Du behöver icke fråga i ditt
hjärta: 'Vem vill fara upp till himmelen (nämligen för att hämta
Kristus ned)?' **7** ej heller: 'Vem vill fara ned till avgrunden
(nämligen för att hämta Kristus upp ifrån de döda?'" **(Abyssos
g12)** **8** Vad säger den då? "Ordet är dig nära, i din mun och i
ditt hjärta (nämligen ordet om tron, det som vi predika)." **9**
Ty om du med din mun bekänner Jesus vara Herre och i
ditt hjärta tror att Gud har uppväckt honom från de döda,
då bliver du frälst. **10** Ty genom hjärtats tro bliver man
rättfärdig, och genom munnens bekännelse bliver man frälst.
11 Skriften säger ju: "Ingen som tror på honom skall komma
på skam." **12** Det är ingen åtskillnad mellan jude och grek;
alla hava ju en och samme Herre, och han har rikedomar att
giva åt alla som åkalla honom. **13** Ty "var och en som åkallar
Herrens namn, han skall varda frälst". **14** Men huru skulle
de kunna åkalla den som de icke hava kommit till tro på?
Och huru skulle de kunna tro den som de icke hava hört?
Och huru skulle de kunna höra, om ingen predikade? **15**
Och huru skulle predikare kunna komma, om de icke bleve
sända? Så är och skrivet: "Huru ljuvliga äro icke fotstegen
av de män som frambära gott budskap!" **16** Dock, icke alla
hava blivit evangelium lydiga. Esaias säger ju: "Herre, vem
trodde vad som predikades för oss?" **17** Alltså kommer tron
av predikan, men predikan i kraft av Kristi ord. **18** Jag frågar
då: Hava de kanhända icke hört predikas? Jo, visserligen;
det heter ju: "Deras tal har gått ut över hela jorden, och
deras ord till världens ändar." **19** Jag frågar då vidare: Har
Israel kanhända icke förstått det? Redan Moses säger: "Jag
skall uppväcka eder avund mot ett folk som icke är ett folk;
mot ett hednafolk utan förstånd skall jag reta eder till vrede."
20 Och Esaias går så långt, att han säger: "Jag har låtit mig
finnas av dem som icke sökte mig, jag har låtit mig bliva
uppenbar för dem som icke frågade efter mig." **21** Men om
Israel säger han: "Hela dagen har jag uträckt mina händer till
ett ohörsamt och gensträvigt folk."

11 Så frågar jag nu: Har då Gud förskjutit sitt folk? Bort
det! Jag är ju själv en israelit, av Abrahams säd och
av Benjamins stam. **2** Gud har icke förskjutit sitt folk, som
redan förut hade blivit känt av honom. Eller veten I icke vad
skriften säger, där den talar om Elias, huru denne inför Gud
träder upp mot Israel med dessa ord: **3** "Herre, de hava
dräpt dina profeter och rivit ned dina altaren; jag allena är
kvar, och de stå efter mitt liv"? **4** Och vad får han då för svar
av Gud? "Jag har låtit bliva kvar åt mig sju tusen män, som
icke hava böjt knä för Baal." **5** Likaså finnes ock, i den tid
som nu är, en kvarleva, i kraft av en utkorelse som har skett
av nåd. **6** Men har den skett av nåd, så har den icke skett
på grund av gärningar; annars vore nåd icke mer nåd. **7**
Huru är det alltså? Vad Israel står efter, det har det icke
fått; allenast de utvalda hava fått det, medan de andra hava
blivit förstockade. **8** Så är ju skrivet: "Gud har givit dem en
sömnaktighetens ande, ögon som de icke kunna se med
och öron som de icke kunna höra med; så är det ännu i
dag." **9** Och David säger: "Må deras bord bliva dem till en
snara, så att de bliva fångade; må det bliva dem till ett giller,
så att de få sin vedergällning. **10** Må deras ögon förmörkas,
så att de icke se; böj deras rygg alltid." **11** Så frågar jag nu:
Var det då för att de skulle komma på fall som de stapplade?
Bort det! Men genom deras fall har frälsningen kommit till
hedningarna, för att de själva skola "uppväckas till avund".
12 Och har nu redan deras fall varit till rikedom för världen,
och har deras fåtalighet varit till rikedom för hedningarna,
huru mycket mer skall icke deras fulltalighet så bliva! **13** Men
till eder, I som ären av hednisk börd, säger jag: Eftersom
jag nu är en hedningarnas apostel, håller jag mitt ämbete
högt -- **14** om jag till äventyrs så skulle kunna "uppväcka
avund" hos dem som äro mitt kött och blod och frälsa några
bland dem. **15** Ty om redan deras förkastelse hade med sig
världens försoning, vad skall då deras upptagande hava
med sig, om icke liv från de döda? **16** Om förstlingsbrödet är
heligt, så är ock hela degen helig; och om roten är helig, så
äro ock grenarna heliga. **17** Men om nu några av grenarna
hava brutits bort, och du, som är av ett vilt olivträd, har blivit
inympad bland grenarna och med dem har fått delaktighet
i det äkta olivträdets saftrika rot, **18** så må du icke därför
förhäva dig över grenarna. Nej, om du skulle vilja förhäva
dig, så besinna att det icke är du som bär roten, utan att
roten bär dig. **19** Nu säger du kanhända: "Det var för att
jag skulle bliva inympad som en del grenar brötos bort."
20 Visserligen. För sin otros skull blevo de bortbrutna, och du
får vara kvar genom din tro. Hav då inga högmodiga tankar,
utan lev i fruktan. **21** Ty har Gud icke skonat de naturliga

grenarna, så skall han icke heller skona dig. 22 Se alltså här
Guds godhet och stränghet: Guds stränghet mot dem som
föllo och hans godhet mot dig, om du nämligen håller dig
fast vid hans godhet; annars bliver också du borthuggen. 23
Men jämväl de andra skola bliva inympade, om de icke hålla
fast vid sin otro; Gud är ju mäktig att åter inympa dem. 24 Ty
om du har blivit borthuggen från ditt av naturen vilda olivträd
och mot naturen inympats i ett ädelt olivträd, huru mycket
snarare skola då icke dessa kunna inympas i sitt eget äkta
olivträd, det som de efter naturen tillhöra! 25 Ty för att I, mina
bröder, icke skolen hålla eder själva för kloka, vill jag yppa
för eder denna hemlighet: Förstockelse har drabbat en del
av Israel och skall fortfara intill dess hedningarna i fulltalig
skara hava kommit in; 26 och så skall hela Israel bliva frälst,
såsom det är skrivet: "Från Sion skall förlossaren komma,
han skall skaffa bort all ogudaktighet från Jakob. 27 Och när
jag borttager deras synder, då skall detta vara det förbund,
som jag gör med dem." 28 Se vi nu på evangelium, så äro de
hans ovänner, för eder skull; men se vi på utkorelsen, så äro
de hans älskade, för fädernas skull. 29 Ty sina nådegåvor
och sin kallelse kan Gud icke ångra. 30 Såsom I förut voren
ohörsamma mot Gud, men nu genom dessas ohörsamhet
haven fått barmhärtighet, 31 så hava nu ock dessa varit
ohörsamma, för att de, genom den barmhärtighet som har
vederfarits eder, också själva skola få barmhärtighet. 32
Ty Gud har givit dem alla till pris åt ohörsamhet, för att
sedan förbarma sig över dem alla. (eleēsē g1653) 33 O, vilket
djup av rikedom och vishet och kunskap hos Gud! Huru
outgrundliga äro icke hans domar, och huru outrannsakliga
hans vägar! 34 Ty "vem har lärt känna Herrens sinne, eller
vem har varit hans rådgivare? 35 Eller vem har först givit
honom något, som han alltså bör betala igen?" 36 Av honom
och genom honom och till honom är ju allting. Honom tillhör
äran i evighet, amen. (aiōn g165)

12 Så förmanar jag nu eder, mina bröder, vid Guds
barmhärtighet, att frambära edra kroppar till ett levande,
heligt och Gud välbehagligt offer -- eder andliga tempeltjänst.
2 Och skicken eder icke efter denna tidsålders väsende,
utan förvandlen eder genom edert sinnes förnyelse, så att I
kunnen pröva vad som är Guds vilja, vad som är gott och
välbehagligt och fullkomligt. (aiōn g165) 3 Ty i kraft av den nåd
som har blivit mig given, tillsäger jag var och en av eder att
icke hava högre tankar om sig än tillbörligt är, utan tänka
blygsamt, i överensstämmelse med det mått av tro som Gud
har tilldelat var och en. 4 Ty såsom vi i en och samma kropp
hava många lemmar, men alla lemmarna icke hava samma
förrättning, 5 så utgöra ock vi, fastän många, en enda kropp
i Kristus, men var för sig äro vi lemmar, varandra till tjänst. 6
Och vi hava olika gåvor, alltefter den nåd som har blivit oss
given. Har någon profetians gåva, så bruke han den efter
måttet av sin tro; 7 har någon fått en tjänst, så akte han på
tjänsten; är någon satt till lärare, så akte han på sitt lärarkall;
8 är någon satt till att förmana, så akte han på sin plikt att
förmana. Den som delar ut gåvor, han göre det med gott
hjärta; den som är satt till föreståndare, han vare det med
nit; den som övar barmhärtighet, han göre det med glädje. 9
Eder kärlek vare utan skrymtan; avskyn det onda, hållen fast
vid det goda. 10 Älsken varandra av hjärtat i broderlig kärlek;
söken överträffa varandra i inbördes hedersbevisning. 11
Varen icke tröga, där det gäller nit; varen brinnande i anden,
tjänen Herren. 12 Varen glada i hoppet, tåliga i bedrövelsen,
uthålliga i bönen. 13 Tagen del i de heligas behov. Varen
angelägna om att bevisa gästvänlighet. 14 Välsignen dem
som förfölja eder; välsignen, och förbannen icke. 15 Glädjens
med dem som äro glada, gråten med dem som gråta. 16
Varen ens till sinnes med varandra. Haven icke edert sinne
vänt till vad högt är, utan hållen eder till det som är ringa.
Hållen icke eder själva för kloka. 17 Vedergällen ingen med
ont för ont. Vinnläggen eder om vad gott är inför var man.
18 Hållen frid med alla människor, om möjligt är, och så
mycket som på eder beror. 19 Hämnens icke eder själva,
mina älskade, utan lämnen rum för vredesdomen; ty det är
skrivet: "Min är hämnden, jag skall vedergälla det, säger
Herren." 20 Fastmer, "om din ovän är hungrig, så giv honom
att äta, om han är törstig, så giv honom att dricka; ty om du
så gör, samlar du glödande kol på hans huvud." 21 Låt dig
icke övervinnas av det onda, utan övervinn det onda med
det goda.

13 Var och en vare underdånig den överhet som han
har över sig. Ty ingen överhet finnes, som icke är av
Gud; all överhet som finnes är förordnad av Gud. 2 Därför,
den som sätter sig upp mot överheten, han står emot vad
Gud har förordnat; men de som stå emot detta, de skola få
sin dom. 3 Ty de som hava väldet äro till skräck, icke för
dem som göra vad gott är, utan för dem som göra vad ont
är. Vill du vara utan fruktan för överheten, så gör vad gott
är; du skall då bliva prisad av den, 4 ty överheten är en
Guds tjänare, dig till fromma. Men gör du vad ont är, då må
du frukta; ty överheten bär icke svärdet förgäves, utan är
en Guds tjänare, en hämnare, till att utföra vredesdomen
över den som gör vad ont är. 5 Därför måste man vara
den underdånig, icke allenast för vredesdomens skull, utan
ock för samvetets skull. 6 Fördenskull betalen I ju ock

skatt; ty överheten förrättar Guds tjänst och är just för detta
ändamål ständigt verksam. 7 Så given åt alla vad I ären dem
skyldiga; skatt åt den som skatt tillkommer, tull åt den som
tull tillkommer, fruktan åt den som fruktan tillkommer, heder
åt den som heder tillkommer. 8 Varen ingen något skyldiga -
- utom när det gäller kärlek till varandra; ty den som älskar
sin nästa, han har uppfyllt lagen. 9 De buden: "Du skall icke
begå äktenskapsbrott", "Du skall icke dräpa", "Du skall icke
stjäla", "Du skall icke hava begärelse" och vilka andra bud
som helst, de sammanfattas ju alla i det ordet: "Du skall
älska din nästa såsom dig själv." 10 Kärleken gör intet ont
mot nästan; alltså är kärleken lagens uppfyllelse. 11 Akten
på allt detta, så mycket mer som I veten vad tiden lider,
att stunden nu är inne för eder att vakna upp ur sömnen.
Ty frälsningen är oss nu närmare, än då vi kommo till tro.
12 Natten är framskriden, och dagen är nära. Låtom oss
därför avlägga mörkrets gärningar och ikläda oss ljusets
vapenrustning. 13 Låtom oss föra en hövisk vandel, såsom
om dagen, icke med vilt leverne och dryckenskap, icke i
otukt och lösaktighet, icke i kiv och avund. 14 Ikläden eder
fastmer Herren Jesus Kristus, och haven icke sådan omsorg
om köttet, att onda begärelser därav uppväckas.

14 Om någon är svag i tron, så upptagen honom dock
vänligt, utan att döma över andras betänkligheter. 2
Den ene har tro till att äta vad som helst, under det att den
som är svag allenast äter vad som växer på jorden. 3 Den
som äter må icke förakta den som icke äter. Ej heller må
den som icke äter döma den som äter; ty Gud har upptagit
honom, 4 och vem är du som dömer en annans tjänare? Om
han står eller faller, det kommer allenast hans egen herre
vid; men han skall väl bliva stående, ty Herren är mäktig att
hålla honom stående. 5 Den ene gör skillnad mellan dag
och dag, den andre håller alla dagar för lika; var och en vare
fullt viss i sitt sinne. 6 Om någon särskilt aktar på någon
dag, så gör han detta för Herren, och om någon äter, så
gör han detta för Herren; han tackar ju Gud. Så ock, om
någon avhåller sig från att äta, gör han detta för Herren, och
han tackar Gud. 7 Ty ingen av oss lever för sig själv, och
ingen dör för sig själv. 8 Leva vi, så leva vi för Herren; dö
vi, så dö vi för Herren. Evad vi leva eller dö, höra vi alltså
Herren till. 9 Ty därför har Kristus dött och åter blivit levande,
att han skall vara herre över både döda och levande. 10
Men du, varför dömer du din broder? Och du åter, varför
föraktar du din broder? Vi skola ju alla en gång stå inför
Guds domstol. 11 Ty det är skrivet: "Så sant jag lever, säger
Herren, för mig skola alla knän böja sig, och alla tungor
skola prisa Gud." 12 Alltså skall var och en av oss inför Gud
göra räkenskap för sig själv. 13 Låtom oss därför icke mer
döma varandra. Dömen hellre så, att ingen må för sin broder
lägga en stötesten eller något som bliver honom till fall. 14
Jag vet väl och är i Herren Jesus viss om att intet i sig självt
är orent; allenast om någon håller något för orent, så är
det för honom orent. 15 Om nu genom din mat bekymmer
vållas din broder, så vandrar du icke mer i kärleken. Bliv icke
genom din mat till fördärv för den som Kristus har lidit döden
för. 16 Låten alltså icke det goda som I haven fått bliva utsatt
för smädelse. 17 Ty Guds rike består icke i mat och dryck,
utan i rättfärdighet och frid och glädje i den helige Ande. 18
Den som häri tjänar Kristus, han är välbehaglig för Gud och
håller provet inför människor. 19 Vi vilja alltså fara efter det
som länder till frid och till inbördes uppbyggelse. 20 Bryt
icke för mats skull ned Guds verk. Väl är allting rent, men
om ätandet för någon är en stötesten, så bliver det för den
människan till ondo; 21 du gör väl i att avhålla dig från att äta
kött och dricka vin och från annat som för din broder bliver
en stötesten. 22 Den tro du har må du hava för dig själv
inför Gud. Salig är den som icke måste döma sig själv, när
det gäller något som han har prövat vara rätt. 23 Men om
någon hyser betänkligheter och likväl äter, då är han dömd,
eftersom det icke sker av tro. Ty allt som icke sker av tro,
det är synd.

15 Vi som äro starka äro pliktiga att bära de svagas
skröpligheter och att icke leva oss själva till behag.
2 Var och en av oss må leva sin nästa till behag, honom
till fromma och honom till uppbyggelse. 3 Kristus levde ju
icke sig själv till behag, utan med honom skedde såsom
det är skrivet: "Dina smädares smädelser hava fallit över
mig." 4 Ty allt vad som fordom har blivit skrivet, det är
skrivet oss till undervisning, för att vi, genom ståndaktighet
och genom den tröst som skrifterna giva, skola bevara vårt
hopp. 5 Och ståndaktighetens och tröstens Gud give eder att
vara ens till sinnes med varandra i Kristi Jesu efterföljelse,
6 så att I endräktigt och med en mun prisen vår Herres,
Jesu Kristi, Gud och Fader. 7 Därför må den ene av eder
vänligt upptaga den andre, såsom Kristus, Gud till ära, har
upptagit eder. 8 Vad jag vill säga är detta: För de omskurna
har Kristus blivit en tjänare, till ett vittnesbörd om Guds
sannfärdighet, för att bekräfta de löften som hade givits åt
fäderna; 9 hedningarna åter hava fått prisa Gud för hans
barmhärtighets skull. Så är ock skrivet: "Fördenskull vill jag
prisa dig bland hedningarna och lovsjunga ditt namn." 10
Och åter heter det: "Jublen, I hedningar, med hans folk"; 11
så ock: "Loven Herren, alla hedningar, ja, honom prise alla
folk." 12 Så säger ock Esaias: "Telningen från Jessais rot

skall komma, ja, han som skall stå upp för att råda över
hedningarna; på honom skola hedningarna hoppas." 13 Men
hoppets Gud uppfylle eder med all glädje och frid i tron,
så att I haven ett överflödande hopp i den helige Andes
kraft. 14 Jag är väl redan nu viss om att I, mina bröder, av
eder själva ären fulla av godhet, uppfyllda med all kunskap,
i stånd jämväl att förmana varandra. 15 Dock har jag, på
ett delvis något dristigt sätt, skrivit till eder med ytterligare
påminnelser, detta i kraft av den nåd som har blivit mig given
av Gud: 16 att jag nämligen skall förrätta Kristi Jesu tjänst
bland hedningarna och vara en prästerlig förvaltare av Guds
evangelium, så att hedningarna bliva ett honom välbehagligt
offer, helgat i den helige Ande. 17 Alltså är det i Kristus Jesus
som jag har något att berömma mig av i fråga om min tjänst
inför Gud. 18 Ty jag skall icke drista mig att orda om något
annat än vad Kristus, för att göra hedningarna lydaktiga, har
verkat genom mig, med ord och med gärning, 19 genom
kraften i tecken och under, genom Andens kraft. Så har jag,
från Jerusalem och runt omkring ända till Illyrien, överallt
förkunnat evangelium om Kristus. 20 Och jag har härvid satt
min ära i att icke förkunna evangelium, där Kristi namn redan
var känt, ty jag ville icke bygga på en annans grundval; 21
utan så har skett, som skrivet är: "De för vilka intet har varit
förkunnat om honom skola få se, och de som intet hava
hört skola förstå." 22 Det är också härigenom som jag så
många gånger har blivit förhindrad att komma till eder. 23
Men då jag nu icke mer har något att uträtta i dessa trakter
och under ganska många år har längtat efter att komma till
eder, 24 vill jag besöka eder, när jag begiver mig till Spanien.
Jag hoppas nämligen att på genomresan få se eder och
att därefter av eder bliva utrustad för färden dit, sedan jag
först i någon mån har fått min längtan efter eder stillad. 25
Men nu far jag till Jerusalem med understöd åt de heliga. 26
Macedonien och Akaja hava nämligen känt sig manade att
göra ett sammanskott åt dem bland de heliga i Jerusalem,
som leva i fattigdom. 27 Ja, därtill hava de känt sig manade;
de stå också i skuld hos dem. Ty om hedningarna hava fått
del i deras andliga goda, så äro de å sin sida skyldiga att
vara dem till tjänst med sitt lekamliga goda. -- 28 När jag så
har fullgjort detta och lämnat i deras händer vad som har
blivit insamlat, ämnar jag därifrån begiva mig till Spanien och
taga vägen genom eder stad. 29 Och jag vet, att när jag
kommer till eder, kommer jag med Kristi välsignelse i fullt
mått. 30 Och nu uppmanar jag eder, mina bröder, vid vår
Herre Jesus Kristus och vid vår kärlek i Anden, att bistå
mig i min kamp, genom att bedja för mig till Gud, 31 att jag
må bliva frälst undan de ohörsamma i Judeen, och att det
understöd som jag för med mig till Jerusalem må bliva väl
mottaget av de heliga. 32 Så skall jag, om Gud vill, med
glädje komma till eder och vederkvicka mig tillsammans med
eder. 33 Fridens Gud vare med eder alla. Amen.

16 Jag anbefaller åt eder vår syster Febe, som är
församlingstjänarinna i Kenkrea. 2 Så mottagen då
henne i Herren, såsom det höves de heliga, och bistån henne
i allt vari hon kan behöva eder; ty hon har själv varit ett stöd
för många och jämväl för mig. 3 Hälsen Priska och Akvila,
mina medarbetare i Kristus Jesus. 4 De hava ju vågat sitt liv
för mig; och icke allenast jag tackar dem därför, utan också
alla hednaförsamlingar. 5 Hälsen ock den församling som
kommer tillhopa i deras hus. Hälsen Epenetus, min älskade
broder, som är förstlingen av dem som i provinsen Asien
hava kommit till Kristus. 6 Hälsen Maria, som har arbetat
så mycket för eder. 7 Hälsen Andronikus och Junias, mina
landsmän och medfångar, som hava ett så gott anseende
bland apostlarna, och som längre än jag hava varit i Kristus.
8 Hälsen Ampliatus, min älskade broder i Herren. 9 Hälsen
Urbanus, vår medarbetare i Kristus, och Stakys, min älskade
broder. 10 Hälsen Apelles, den i Kristus beprövade. Hälsen
dem som höra till Aristobulus' hus. 11 Hälsen Herodion,
min landsman. Hälsen dem av Narcissus' hus, som äro i
Herren. 12 Hälsen Tryfena och Tryfosa, som arbeta i Herren.
Hälsen Persis, den älskade systern, som har så mycket
arbetat i Herren. 13 Hälsen Rufus, den i Herren utvalde,
och hans moder, som också för mig har varit en moder.
14 Hälsen Asynkritus, Flegon, Hermes, Patrobas, Hermas
och de bröder som äro tillsammans med dem. 15 Hälsen
Filologus och Julia, Nereus och hans syster och Olympas
och alla de heliga som äro tillsammans med dem. 16 Hälsen
varandra med en helig kyss. Alla Kristi församlingar hälsa
eder. 17 Men jag förmanar eder, mina bröder, att hava akt på
dem som vålla tvedräkt och kunna bliva eder till fall, i strid
med den lära som I haven inhämtat; dragen eder ifrån dem.
18 Ty sådana tjäna icke vår Herre Kristus, utan sin egen
buk; och genom sina milda ord och sitt fagra tal bedraga de
oskyldiga människors hjärtan. 19 Eder lydnad är ju känd av
alla. Över eder gläder jag mig därför; men jag skulle önska
att I voren visa i fråga om det goda, och menlösa i fråga
om det onda. 20 Och fridens Gud skall snart låta Satan
bliva krossad under edra fötter. Vår Herres, Jesu Kristi,
nåd vare med eder. 21 Timoteus, min medarbetare, hälsar
eder: så göra ock Lucius och Jason och Sosipater, mina
landsmän. 22 Jag, Tertius, som har nedskrivit detta brev,
hälsar eder i Herren. 23 Gajus, min och hela församlingens
värd, hälsar eder. Erastus, stadens kamrerare, och brodern

Kvartus hälsar eder. **25** Men honom som förmår styrka eder,
enligt det evangelium jag förkunnar och min predikan om
Jesus Kristus, ja, enligt den nu avslöjade hemlighet som
förut under evärdliga tider har varit outtalad, **(aiōnios g166)** **26**
men som nu har blivit uppenbarad och, enligt den eviga
Gudens befallning, blivit, med stöd av profetiska skrifter,
kungjord bland alla hedningar, för att bland dem upprätta
trons lydnad -- **(aiōnios g166)** **27** honom, den ende vise Guden,
tillhör äran, genom Jesus Kristus, i evigheternas evigheter.
Amen. **(aiōn g165)**

1 Korinthierbrevet

1 Paulus, genom Guds vilja kallad till Kristi Jesu apostel,
så ock brodern Sostenes, **2** hälsar den Guds församling
som finnes i Korint, de i Kristus Jesus helgade, dem som äro
kallade och heliga, jämte alla andra som åkalla vår Herres,
Jesu Kristi, namn, på alla orter där de eller vi bo. **3** Nåd
vare med eder och frid ifrån Gud, vår Fader, och Herren
Jesus Kristus. **4** Jag tackar Gud alltid för eder skull, för den
Guds nåd som har blivit eder given i Kristus Jesus, **5** att
I haven i honom blivit rikligen begåvade i alla stycken, i
fråga om allt vad tal och kunskap heter. **6** Så har ju ock
vittnesbördet om Kristus blivit befäst hos eder, **7** så att I icke
stån tillbaka i fråga om någon nådegåva, medan I vänten på
vår Herres, Jesu Kristi, uppenbarelse. **8** Han skall ock göra
eder ståndaktiga intill änden, så att I ären ostraffliga på vår
Herres, Jesu Kristi, dag. **9** Gud är trofast, han genom vilken
I haven blivit kallade till gemenskap med hans Son, Jesus
Kristus, vår Herre. **10** Men jag förmanar eder, mina bröder,
vid vår Herres, Jesu Kristi, namn, att alla vara eniga i edert
tal och att icke låta söndringar finnas bland eder, utan hålla
fast tillhopa i samma sinnelag och samma tänkesätt. **11** Det
har nämligen av Kloes husfolk blivit mig berättat om eder,
mina bröder, att tvister hava uppstått bland eder. **12** Härmed
menar jag att bland eder den ene säger: "Jag håller mig till
Paulus", den andre: "Jag håller mig till Apollos", en annan:
"Jag håller mig till Cefas", åter en annan: "Jag håller mig
till Kristus." -- **13** Är då Kristus delad? Icke blev väl Paulus
korsfäst för eder? Och icke bleven I väl döpta i Paulus'
namn? **14** Jag tackar Gud för att jag icke har döpt någon
bland eder utom Krispus och Gajus, **15** så att ingen kan säga
att I haven blivit döpta i mitt namn. **16** Dock, jag har döpt
också Stefanas' husfolk; om jag eljest har döpt någon vet jag
icke. **17** Ty Kristus har icke sänt mig till att döpa, utan till att
förkunna evangelium, och detta icke med en visdom som
består i ord, för att Kristi kors icke skall berövas sin kraft. **18**
Ty talet om korset är visserligen en dårskap för dem som gå
förlorade, men för oss som bliva frälsta är det en Guds kraft.
19 Det är ju skrivet: "Jag skall göra de visas vishet om intet,
och de förståndigas förstånd skall jag slå ned." **20** Ja, var
äro de visa? Var äro de skriftlärda? Var äro denna tidsålders
klyftiga män? Har icke Gud gjort denna världens visdom till
dårskap? **(aiōn g165)** **21** Jo, eftersom världen icke genom sin
visdom lärde känna Gud i hans visdom, behagade det Gud
att genom den dårskap han lät predikas frälsa dem som tro.
22 Ty judarna begära tecken, och grekerna åstunda visdom,
23 vi åter predika en korsfäst Kristus, en som för judarna
är en stötesten och för hedningarna en dårskap, **24** men
som för de kallade, vare sig judar eller greker, är en Kristus
som är Guds kraft och Guds visdom. **25** Ty Guds dårskap
är visare än människor, och Guds svaghet är starkare än
människor. **26** Ty betänken, mina bröder, huru det var vid
eder kallelse: icke många som voro visa efter köttet blevo
kallade, icke många mäktiga, icke många av förnämlig släkt.
27 Men det som för världen var dåraktigt, det utvalde Gud,
för att han skulle låta de visa komma på skam. **28** Och det
som i världen var svagt, det utvalde Gud, för att han skulle
låta det starka komma på skam. Och det som i världen var
ringa och föraktat, det utvalde Gud -- ja, det som ingenting
var -- för att han skulle göra det till intet, som någonting var.
29 Ty han ville icke att något kött skulle kunna berömma sig
inför Gud. **30** Men hans verk är det, att I ären i Kristus Jesus,
som för oss har blivit till visdom från Gud, till rättfärdighet
och helgelse och till förlossning, **31** för att så skall ske, som
det är skrivet: "Den som vill berömma sig, han berömme sig
av Herren."

2 När jag kom till eder, mina bröder, var det också icke
med höga ord eller hög visdom som jag kom och frambar
för eder Guds vittnesbörd. **2** Ty jag hade beslutit mig för, att
medan jag var bland eder icke veta om något annat än Jesus
Kristus, och honom såsom korsfäst. **3** Och jag uppträdde hos
eder i svaghet och med fruktan och mycken bävan. **4** Och
mitt tal och min predikan framställdes icke med övertalande
visdomsord, utan med en bevisning i ande och kraft; **5** ty
eder tro skulle icke vara grundad på människors visdom,
utan på Guds kraft. **6** Visdom tala vi dock bland dem som äro
fullmogna, men en visdom som icke tillhör denna tidsålder
eller denna tidsålders mäktige, vilkas makt bliver till intet.
(aiōn g165) **7** Nej, vi tala Guds hemliga visdom, den fördolda,
om vilken Gud, redan före tidsåldrarnas begynnelse, har
bestämt att den skall bliva oss till härlighet, **(aiōn g165)** **8** och
som ingen av denna tidsålders mäktige har känt; ty om de
hade känt den, så hade de icke korsfäst härlighetens Herre.
(aiōn g165) **9** Vi tala -- såsom det heter i skriften -- "vad intet
öga har sett och intet öra har hört, och vad ingen människas
hjärta har kunnat tänka, vad Gud har berett åt dem som
älska honom". **10** Ty för oss har Gud uppenbarat det genom
sin Ande. Anden utrannsakar ju allt, ja ock Guds djuphet. **11**
Ty vilken människa vet vad som är i en människa, utom den
människans egen ande? Likaså känner ingen vad som är i
Gud, utom Guds Ande. **12** Men vi hava icke fått världens
ande, utan den Ande som är av Gud, för att vi skola veta
vad som har blivit oss skänkt av Gud. **13** Om detta tala vi
ock, icke med sådana ord som mänsklig visdom lär oss,

utan med sådana ord som Anden lär oss; vi hava ju att
tyda andliga ting för andliga människor. 14 Men en "själisk"
människa tager icke emot vad som hör Guds Ande till. Det är
henne en dårskap, och hon kan icke förstå det, ty det måste
utgrundas på ett andligt sätt. 15 Den andliga människan
åter kan utgrunda allt, men själv kan hon icke utgrundas av
någon. 16 Ty "vem har lärt känna Herrens sinne, så att han
skulle kunna undervisa honom?" Men vi hava Kristi sinne.

3 Och jag kunde icke tala till eder, mina bröder, såsom till
andliga människor, utan måste tala såsom till människor
av köttslig natur, såsom till dem som ännu äro barn i Kristus.
2 Mjölk gav jag eder att dricka; fast föda gav jag eder icke,
ty det fördrogen I då ännu icke. Ja, icke ens nu fördragen
I det, 3 eftersom I ännu haven ett köttsligt sinne. Ty om
avund och kiv finnes bland eder, haven I icke då ett köttsligt
sinne, och vandren I icke då på vanligt människosätt? 4 När
den ene säger: "Jag håller mig till Paulus" och den andre:
"Jag håller mig till Apollos", ären I icke då lika hopen av
människor? 5 Vad är då Apollos? Vad är Paulus? Allenast
tjänare, genom vilka I haven kommit till tro; och de äro det i
mån av vad Herren har beskärt åt var och en av dem. 6 Jag
planterade, Apollos vattnade, men Gud gav växten. 7 Alltså
kommer det icke an på den som planterar, ej heller på den
som vattnar, utan på Gud, som giver växten. 8 Den som
planterar och den som vattnar -- den ene är såsom den
andre, dock så, att var och en skall få sin särskilda lön efter
sitt särskilda arbete. 9 Ty vi äro Guds medarbetare; I ären
ett Guds åkerfält, en Guds byggnad. 10 Efter den Guds nåd
som blev mig given lade jag grunden såsom en förfaren
byggmästare, och en annan bygger nu vidare därpå. Men
var och en må se till, huru han bygger därpå. 11 Ty en annan
grund kan ingen lägga, än den som är lagd, nämligen Jesus
Kristus; 12 men om någon bygger på den grunden med guld,
silver och dyrbara stenar eller med trä, hö och strå, 13 så
skall det en gång visa sig huru det är med vars och ens verk.
"Den dagen" skall göra det kunnigt; ty den skall uppenbaras
i eld, och hurudant vars och ens verk är, det skall elden
pröva. 14 Om det byggnadsverk, som någon har uppfört på
den grunden, bliver beståndande, så skall han undfå lön; 15
men om hans verk brännes upp, så skall han gå miste om
lönen. Själv skall han dock bliva frälst, men såsom igenom
eld. 16 Veten I icke att I ären ett Guds tempel och att Guds
Ande bor i eder? 17 Om nu någon fördärvar Guds tempel, så
skall Gud fördärva honom; ty Guds tempel är heligt, och det
templet ären I. 18 Ingen bedrage sig själv. Om någon bland
eder menar sig vara vis genom denna tidsålders visdom,
så blive han en dåre, för att han skall kunna bliva vis. (aiōn
g165) 19 Ty denna världens visdom är dårskap inför Gud.
Det är ju skrivet: "Han fångar de visa i deras klokskap"; 20
så ock: "Herren känner de visas tankar, han vet att de äro
fåfängliga." 21 Så berömme sig då ingen av människor. Allt
hör ju eder till; 22 det må vara Paulus eller Apollos eller
Cefas eller hela världen, det må vara liv eller död, vad som
nu är, eller vad som skall komma, alltsammans hör eder till.
23 Men I hören Kristus till, och Kristus hör Gud till.

4 Såsom Kristi tjänare och såsom förvaltare av Guds
hemligheter, så må man anse oss. 2 Vad man nu
därutöver söker hos förvaltare är att en sådan må befinnas
vara trogen. 3 För mig betyder det likväl föga att I -- eller
överhuvud någon mänsklig domstol -- sätten eder till doms
över mig. Ja, jag vill icke ens sätta mig till doms över mig
själv. 4 Ty väl vet jag intet med mig, men därigenom är jag
icke rättfärdigad; det är Herren som sitter till doms över mig.
5 Dömen därför icke förrän tid är, icke förrän Herren kommer,
han som skall draga fram i ljuset vad som är fördolt i mörker
och uppenbara alla hjärtans rådslag. Och då skall var och
en undfå av Gud den berömmelse som honom tillkommer. 6
Detta, mina bröder, har jag nu för eder skull så framställt,
som gällde det mig och Apollos; ty jag vill att I skolen i fråga
om oss lära eder detta: "Icke utöver vad skrivet är." Jag vill
icke att I skolen stå emot varandra, uppblåsta var och en
över sin lärare. 7 Vem säger då att du har något företräde?
Och vad äger du, som du icke har fått dig givet? Men har du
nu fått dig givet vad du har, huru kan du då berömma dig,
såsom om du icke hade fått det dig givet? 8 I ären kantänka
redan mätta, I haven redan blivit rika; oss förutan haven
I blivit sannskyldiga konungar! Ja, jag skulle önska att I
verkligen haden blivit konungar, så att vi kunde få bliva edra
medkonungar. 9 Mig tyckes nämligen att Gud har ställt oss
apostlar här såsom de ringaste bland alla, såsom livdömda
män; ett skådespel hava vi ju blivit för världen, för både
änglar och människor. 10 Vi äro dårar för Kristi skull, men I
ären kloka i Kristus; vi äro svaga, men I ären starka; I ären
ärade, men vi äro föraktade. 11 Ännu i denna stund lida vi
både hunger och törst, vi måste gå nakna, vi få uppbära
hugg och slag, vi hava intet stadigt hemvist, 12 vi måste
möda oss och arbeta med våra händer. Vi bliva smädade
och välsigna likväl; vi lida förföljelse och härda dock ut; 13
man talar illa om oss, men vi tala goda ord. Vi hava blivit
såsom världens avskum, såsom var mans avskrap, och
vi äro så ännu alltjämt. 14 Detta skriver jag, icke för att
komma eder att blygas, utan såsom en förmaning till mina
älskade barn. 15 Ty om I än haden tio tusen uppfostrare i

Kristus, så haven I dock icke många fäder; det var ju jag
som i Kristus Jesus genom evangelium födde eder till liv. 16
Därför förmanar jag eder: Bliven mina efterföljare. 17 Just
för denna saks skull sänder jag nu till eder Timoteus, min
älskade och trogne son i Herren; han skall påminna eder om
huru jag går till väga i Kristus, i enlighet med den lära jag
förkunnar allestädes, i alla församlingar. 18 Nu är det väl
så, att somliga hava blivit uppblåsta, under förmenande att
jag icke skulle komma till eder. 19 Men om Herren så vill,
skall jag snart komma till eder; och då skall jag lära känna,
icke dessa uppblåsta människors ord, utan deras kraft. 20
Ty Guds rike består icke i ord, utan i kraft. 21 Vilketdera
viljen I nu: skall jag komma till eder med ris eller i kärlek och
saktmods ande?

5 Det förljudes såväl att överhuvud otukt bedrives bland
eder, som ock att sådan otukt förekommer, som man icke
ens finner bland hedningarna, nämligen att en son har sin
faders hustru. 2 Och ändå ären I uppblåsta och haven icke
fastmer blivit uppfyllda av sådan sorg, att I haven drivit ut
ur eder krets den som har gjort detta. 3 Jag, som väl till
kroppen är frånvarande, men till anden närvarande, har för
min del redan, såsom vore jag närvarande, fällt domen över
den som har förövat en sådan ogärning: 4 i Herren Jesu
namn skola vi komma tillsammans, I och min ande, med vår
Herre Jesu kraft, 5 och överlämna den mannen åt Satan till
köttets fördärv, för att anden skall bliva frälst på Herren Jesu
dag. 6 Det är icke väl beställt med eder berömmelse. Veten I
icke att litet surdeg syrar hela degen? 7 Rensen bort den
gamla surdegen, så att I bliven en ny deg. I ären ju osyrade;
ty vi hava ock ett påskalamm, som är slaktat, nämligen
Kristus. 8 Låtom oss därför hålla högtid, icke med gammal
surdeg, icke med elakhetens och ondskans surdeg, utan
med renhetens och sanningens osyrade bröd. 9 Jag skrev
till eder i mitt brev att I icke skullen hava något umgänge
med otuktiga människor -- 10 detta icke sagt i allmänhet, om
alla denna världens otuktiga människor eller om giriga och
roffare eller om avgudadyrkare; annars måsten I ju rymma ur
världen. 11 Nej, då jag skrev så till eder, menade jag, att
om någon som kallades broder vore en otuktig människa
eller en girig eller en avgudadyrkare eller en smädare eller
en drinkare eller en roffare, så skullen I icke hava något
umgänge med en sådan eller äta tillsammans med honom.
12 Ty icke tillkommer det väl mig att döma dem som äro
utanför? Dem som äro innanför haven I ju att döma; 13 dem
som äro utanför skall Gud döma. "I skolen driva ut ifrån eder
den som är ond."

6 Huru kan någon av eder taga sig för, att när han har sak
med en annan, gå till rätta icke inför de heliga, utan inför
de orättfärdiga? 2 Veten I då icke att de heliga skola döma
världen? Men om nu I skolen sitta till doms över världen,
ären I då icke goda nog att döma i helt ringa mål? 3 I veten
ju att vi skola döma änglar; huru mycket mer böra vi icke
då kunna döma i timliga ting? 4 Och likväl, när I nu haven
före något mål som gäller sådana ting, sätten I till domare
just dem som äro ringa aktade i församlingen! 5 Eder till
blygd säger jag detta. Är det då så omöjligt att bland eder
finna någon vis man, som kan bliva skiljedomare mellan
sina bröder? 6 Måste i stället den ene brodern gå till rätta
med den andre, och det inför de otrogna? 7 Överhuvud är
redan det en brist hos eder, att I gån till rätta med varandra.
Varför liden I icke hellre orätt? Varför låten I icke hellre
andra göra eder skada? 8 I stället gören I nu själva orätt
och skada, och detta mot bröder. 9 Veten I då icke att de
orättfärdiga icke skola få Guds rike till arvedel? Faren icke
vilse. Varken otuktiga människor eller avgudadyrkare eller
äktenskapsbrytare, varken de som låta bruka sig till synd mot
naturen eller de som själva öva sådan synd, 10 varken tjuvar
eller giriga eller drinkare eller smädare eller roffare skola få
Guds rike till arvedel. 11 Sådana voro ock somliga bland
eder, men I haven låtit två eder rena, I haven blivit helgade, I
haven blivit rättfärdiggjorda i Herrens, Jesu Kristi, namn och
i vår Guds Ande. 12 "Allt är mig lovligt"; ja, men icke allt är
nyttigt. "Allt är mig lovligt"; ja, men jag bör icke låta något få
makt över mig. 13 Maten är för buken och buken för maten,
men bådadera skall Gud göra till intet. Däremot är kroppen
icke för otukt, utan för Herren, och Herren för kroppen; 14
och Gud, som har uppväckt Herren, skall ock genom sin
kraft uppväcka oss. 15 Veten I icke att edra kroppar äro
Kristi lemmar? Skall jag nu taga Kristi lemmar och göra dem
till en skökas lemmar? Bort det! 16 Veten I då icke att den
som håller sig till en sköka, han bliver en kropp med henne?
Det heter ju: "De tu skola varda ett kött." 17 Men den som
håller sig till Herren, han är en ande med honom. 18 Flyn
otukten. All annan synd som en människa kan begå är utom
kroppen; men den som bedriver otukt, han syndar på sin
egen kropp. 19 Veten I då icke att eder kropp är ett tempel åt
den helige Ande, som bor i eder, och som I haven undfått av
Gud, och att I icke ären edra egna? 20 I ären ju köpta, och
betalning är given. Så förhärligen då Gud i eder kropp.

7 Vad nu angår det I haven skrivit om, så svarar jag detta:
En man gör visserligen väl i att icke komma vid någon
kvinna; 2 men för att undgå otuktssynder må var man hava

sin egen hustru, och var kvinna sin egen man. 3 Mannen
give sin hustru vad han är henne pliktig, sammalunda ock
hustrun sin man. 4 Hustrun råder icke själv över sin kropp,
utan mannen; sammalunda råder ej heller mannen över
sin kropp, utan hustrun. 5 Dragen eder icke undan från
varandra, om icke möjligen, med bådas samtycke, till en
tid, för att I skolen hava ledighet till bönen. Kommen sedan
åter tillsammans, så att Satan icke frestar eder, då I nu icke
kunnen leva återhållsamt. 6 Detta säger jag likväl såsom en
tillstädjelse, icke såsom en befallning. 7 Jag skulle dock vilja
att alla människor vore såsom jag. Men var och en har fått
sin särskilda nådegåva från Gud, den ene så, den andre
så. 8 Till de ogifta åter och till änkorna säger jag att de
göra väl, om de förbliva i samma ställning som jag. 9 Men
kunna de icke leva återhållsamt, så må de gifta sig; ty det är
bättre att gifta sig än att vara upptänd av begär. 10 Men
dem som äro gifta bjuder jag -- dock icke jag, utan Herren;
En hustru må icke skilja sig från sin man 11 (om hon likväl
skulle skilja sig, så förblive hon ogift eller förlike sig åter med
mannen), ej heller må en man förskjuta sin hustru. 12 Till de
andra åter säger jag själv, icke Herren: Om någon som hör
till bröderna har en hustru som icke är troende, och denna
är villig att leva tillsammans med honom, så må han icke
förskjuta henne. 13 Likaså, om en hustru har en man som
icke är troende, och denne är villig att leva tillsammans med
henne, så må hon icke förskjuta mannen. 14 Ty den icke
troende mannen är helgad i och genom sin hustru, och den
icke troende hustrun är helgad i och genom sin man, då han
är en broder; annars vore ju edra barn orena, men nu äro
de heliga. -- 15 Om däremot den icke troende vill skiljas,
så må han få skiljas. En broder eller syster är i sådana fall
intet tvång underkastad, och Gud har kallat oss till att leva i
frid. 16 Ty huru kan du veta, du hustru, om du skall frälsa
din man? Eller du man, huru vet du om du skall frälsa din
hustru? 17 Må allenast var och en vandra den väg fram, som
Herren har bestämt åt honom, var och en i den ställning vari
Gud har kallat honom. Den ordningen stadgar jag för alla
församlingar. 18 Har någon blivit kallad såsom omskuren, så
göre han sig icke åter lik de oomskurna; har någon blivit
kallad såsom oomskuren, så låte han icke omskära sig.
19 Det kommer icke an på om någon är omskuren eller
oomskuren; allt beror på huruvida han håller Guds bud. 20
Var och en förblive i den kallelse vari han var, när han blev
kallad. 21 Har du blivit kallad såsom träl, så låt detta icke gå
dig till sinnes; dock, om du kan bliva fri, så begagna dig
hellre därav. 22 Ty den träl som har blivit kallad till att vara i
Herren, han är en Herrens frigivne; sammalunda är ock den
frie, som har blivit kallad, en Kristi livegne. 23 I ären köpta,
och betalningen är given; bliven icke människors trälar. 24
Ja, mina bröder, var och en förblive inför Gud i den ställning
vari han har blivit kallad. 25 Vad vidare angår dem som äro
jungfrur, så har jag icke att åberopa någon befallning av
Herren, utan giver allenast ett råd, såsom en som genom
Herrens barmhärtighet har blivit förtroende värd. 26 Jag
menar alltså, med tanke på den nöd som står för dörren, att
den människa gör väl, som förbliver såsom hon är. 27 Är
du bunden vid hustru, så sök icke att bliva lös. Är du utan
hustru, så sök icke att få hustru. 28 Om du likväl skulle gifta
dig, så syndar du icke därmed; ej heller syndar en jungfru,
om hon gifter sig. Dock komma de som så göra att draga
över sig lekamliga vedermödor; och jag skulle gärna vilja
skona eder. 29 Men det säger jag, mina bröder: Tiden är
kort; därför må härefter de som hava hustrur vara såsom
hade de inga, 30 och de som gråta såsom gräte de icke, och
de som glädja sig såsom gladde de sig icke, och de som
köpa något såsom finge de icke behålla det, 31 och de som
bruka denna världen såsom gjorde de icke något bruk av
den. Ty den nuvarande världsordningen går mot sitt slut; 32
och jag skulle gärna vilja att I voren fria ifrån omsorger. Den
man som icke är gift ägnar nämligen sin omsorg åt vad som
hör Herren till, huru han skall behaga Herren; 33 men den
gifte mannen ägnar sin omsorg åt vad som hör världen till,
huru han skall behaga sin hustru, 34 och så är hans hjärta
delat. Likaså ägnar den kvinna, som icke längre är gift eller
som är jungfru, sin omsorg åt vad som hör Herren till, att
hon må vara helig till både kropp och ande; men den gifta
kvinnan ägnar sin omsorg åt vad som hör världen till, huru
hon skall behaga sin man. 35 Detta säger jag till eder egen
nytta, och icke för att lägga något band på eder, utan för att I
skolen föra en hövisk vandel och stadigt förbliva vid Herren.
36 Men om någon menar sig handla otillbörligt mot sin ogifta
dotter därmed att hon får bliva överårig, då må han göra
såsom han vill, om det nu måste så vara; han begår därmed
ingen synd. Må hon få gifta sig. 37 Om däremot någon är
fast i sitt sinne och icke bindes av något nödtvång, utan
kan följa sin egen vilja, och så i sitt sinne är besluten att
låta sin ogifta dotter förbliva såsom hon är, då gör denne
väl. 38 Alltså: den som gifter bort sin dotter, han gör väl;
och den som icke gifter bort henne, han gör ännu bättre. 39
En hustru är bunden så länge hennes man lever; men när
hennes man är avsomnad, står det henne fritt att gifta sig
med vem hon vill, blott det sker i Herren. 40 Men lyckligare
är hon, om hon förbliver såsom hon är. Så är min mening,
och jag tror att också jag har Guds Ande.

8 Vad åter angår kött från avgudaoffer, så känna vi nog
det talet: "Alla hava vi 'kunskap'." "Kunskapen" uppblåser,
men kärleken uppbygger. **2** Om någon menar sig hava fått
någon "kunskap", så har han ännu icke fått kunskap på
sådant sätt som han borde hava. **3** Men den som älskar
Gud, han är känd av honom. **4** Vad alltså angår ätandet av
kött från avgudaoffer, så säger jag detta: Vi veta visserligen
att ingen avgud finnes till i världen, och att det icke finnes
mer än en enda Gud. **5** Ty om ock några så kallade gudar
skulle finnas, vare sig i himmelen eller på jorden -- och det
finnes ju många "gudar" och många "herrar" -- **6** så finnes
dock för oss allenast en enda Gud: Fadern, av vilken allt
är, och till vilken vi själva äro, och en enda Herre: Jesus
Kristus, genom vilken allt är, och genom vilken vi själva
äro. **7** Dock, icke alla hava denna kunskap, utan somliga,
som äro vana att ännu alltjämt tänka på avguden, äta köttet
såsom avgudaofferskött. Och eftersom deras samvete är
svagt, bliver det härigenom befläckat. **8** Men maten skall
icke avgöra vår ställning till Gud. Avhålla vi oss från att äta,
så bliva vi icke därigenom sämre; äta vi, så bliva vi icke
därigenom bättre. **9** Sen likväl till, att denna eder frihet icke
till äventyrs bliver en stötesten för de svaga. **10** Ty om någon
får se dig, som har undfått "kunskap", ligga till bords i ett
avgudahus, skall då icke hans samvete, om han är svag,
därav "bliva uppbyggt" på det sätt att han äter köttet från
avgudaoffer? **11** Genom din "kunskap" går ju då den svage
förlorad -- han, din broder, som Kristus har lidit döden för. **12**
Om I på sådant sätt synden mot bröderna och såren deras
svaga samveten, då synden I mot Kristus själv. **13** Därför,
om maten kan bliva min broder till fall, så vill jag sannerligen
hellre för alltid avstå från att äta kött, på det att jag icke må
bliva min broder till fall. **(aiōn g165)**

9 Är jag icke fri? Är jag icke en apostel? Har jag icke sett
Jesus, vår Herre? Ären icke I mitt verk i Herren? **2** Om
jag icke för andra är en apostel, så är jag det åtminstone för
eder, ty I själva ären i Herren inseglet på mitt apostlaämbete.
3 Detta är mitt försvar mot dem som sätta sig till doms över
mig. **4** Skulle vi kanhända icke hava rätt att få mat och
dryck? **5** Skulle vi icke hava rätt att få såsom hustru föra
med oss på våra resor någon som är en syster, vi likaväl
som de andra apostlarna och Herrens bröder och särskilt
Cefas? **6** Eller äro jag och Barnabas de enda som icke
hava rätt att vara fritagna ifrån kroppsarbete? **7** Vem tjänar
någonsin i krig på egen sold? Vem planterar en vingård
och äter icke dess frukt? Eller vem vaktar en hjord och
förtär icke mjölk från hjorden? **8** Icke talar jag väl detta
därför att människor pläga så tala? Säger icke själva lagen
detsamma? **9** I Moses' lag är ju skrivet: "Du skall icke binda
munnen till på oxen som tröskar." Månne det är om oxarna
som Gud har sådan omsorg? **10** Eller säger han det icke i
alla händelser med tanke på oss? Jo, för vår skull blev det
skrivet, att den som plöjer bör plöja med en förhoppning, och
att den som tröskar bör göra det i förhoppning om att få sin
del. **11** Om vi hava sått åt eder ett utsäde av andligt gott,
är det då för mycket, om vi få inbärga från eder en skörd
av lekamligt gott? **12** Om andra hava en viss rättighet över
eder, skulle då icke vi än mer hava det? Och likväl hava vi
icke gjort bruk av den rättigheten, utan vi fördraga allt, för att
icke lägga något hinder i vägen för Kristi evangelium. **13** I
veten ju att de som förrätta tjänsten i helgedomen få sin
föda ifrån helgedomen, och att de som äro anställda vid
altaret få sin del, när altaret får sin. **14** Så har ock Herren
förordnat att de som förkunna evangelium skola hava sitt
uppehälle av evangelium. **15** Men jag för min del har icke
gjort bruk av någon sådan förmån. Detta skriver jag nu icke,
för att jag själv skall få någon sådan; långt hellre ville jag dö.
Nej, ingen skall göra min berömmelse om intet. **16** Ty om
jag förkunnar evangelium, så är detta ingen berömmelse
för mig. Jag måste ju så göra; och ve mig, om jag icke
förkunnade evangelium! **17** Gör jag det av egen drift, så har
jag rätt till lön; men då jag nu icke gör det av egen drift, så
är den syssla som jag är betrodd med allenast en livegen
förvaltares. -- **18** Vilken är alltså min lön? Jo, just den, att när
jag förkunnar evangelium, så gör jag detta utan kostnad för
någon, i det att jag avstår från att göra bruk av den rättighet
jag har såsom förkunnare av evangelium. **19** Ty fastän jag är
fri och oberoende av alla, har jag dock gjort mig till allas
tjänare, för att jag skall vinna dess flera. **20** För judarna har
jag blivit såsom en jude, för att kunna vinna judar; för dom
som stå under lagen har jag, som själv icke står under lagen,
blivit såsom stode jag under lagen, för att kunna vinna dem
som stå under lagen. **21** För dem som äro utan lag har jag,
som icke är utan Guds lag, men är i Kristi lag, blivit såsom
vore jag utan lag, för att jag skall vinna dem som äro utan
lag. **22** För de svaga har jag blivit svag, för att kunna vinna
de svaga; för alla har jag blivit allt, för att jag i alla händelser
skall frälsa några. **23** Men allt gör jag för evangelii skull, för
att också jag skall bliva delaktig av dess goda. **24** I veten
ju, att fastän de som löpa på tävlingsbanan allasammans
löpa, så vinner allenast en segerlönen. Löpen såsom denne,
för att I mån vinna lönen. **25** Men alla som vilja deltaga i
en sådan tävlan pålägga sig återhållsamhet i alla stycken:
dessa för att vinna en förgänglig segerkrans, men vi för att
vinna en oförgänglig. **26** Jag för min del löper alltså icke

såsom gällde det ett ovisst mål; jag kämpar icke likasom en
man som hugger i vädret. 27 Fastmer tuktar jag min kropp
och kuvar den, för att jag icke, när jag predikar för andra,
själv skall komma till korta vid provet.

10 Ty jag vill säga eder detta, mina bröder: Våra fäder
voro alla under molnskyn och gingo alla genom havet;
2 alla blevo de i molnskyn och i havet döpta till Moses; 3 alla
åto de samma andliga mat, 4 och alla drucko de samma
andliga dryck -- de drucko nämligen ur en andlig klippa, som
åtföljde dem, och den klippan var Kristus. 5 Men de flesta av
dem hade Gud icke behag till; de blevo ju nedgjorda i öknen.
6 Detta skedde oss till en varnagel, för att vi icke skulle hava
begärelse till det onda, såsom de hade begärelse därtill. 7 Ej
heller skolen I bliva avgudadyrkare, såsom somliga av dem
blevo; så är ju skrivet: "Folket satte sig ned till att äta och
dricka, och därpå stodo de upp till all leka." 8 Låtom oss
icke heller bedriva otukt, såsom somliga av dem gjorde,
varför ock tjugutre tusen föllo på en enda dag. 9 Låtom oss
icke heller fresta Kristus, såsom somliga av dem gjorde,
varför de ock blevo dödade av ormarna. 10 Knorren icke
heller, såsom somliga av dem gjorde, varför de ock blevo
dödade av "Fördärvaren". 11 Men detta vederfors dem för att
tjäna till en varnagel, och det blev upptecknat till lärdom
för oss, som hava tidernas ände inpå oss. (aiōn g165) 12
Därför, den som menar sig stå, han må se till, att han icke
faller. 13 Inga andra frestelser hava mött eder än sådana
som vanligen möta människor. Och Gud är trofast; han skall
icke tillstädja att I bliven frestade över eder förmåga, utan
när han låter frestelsen komma, skall han ock bereda en
utväg därur, så att I kunnen härda ut i den. 14 Alltså, mina
älskade, undflyn avgudadyrkan. 15 Jag säger detta till eder
såsom till förståndiga människor; själva mån I döma om
det som jag säger. 16 Välsignelsens kalk, över vilken vi
uttala välsignelsen, är icke den en delaktighet av Kristi blod?
Brödet, som vi bryta, är icke det en delaktighet av Kristi
kropp? 17 Eftersom det är ett enda bröd, så äro vi, fastän
många, en enda kropp, ty alla få vi vår del av detta ena
bröd. 18 Sen på det lekamliga Israel: äro icke de som äta av
offren delaktiga i altaret? 19 Vad vill jag då säga härmed?
Månne att avgudaofferskött är någonting, eller att en avgud
är någonting? 20 Nej, det vill jag säga, att vad hedningarna
offra, det offra de åt onda andar och icke åt Gud; och jag
vill icke att I skolen hava någon gemenskap med de onda
andarna. 21 I kunnen icke dricka Herrens kalk och tillika
onda andars kalk; I kunnen icke hava del i Herrens bord och
tillika i onda andars bord. 22 Eller vilja vi reta Herren? Äro då
vi starkare än han? 23 "Allt är lovligt"; ja, men icke allt är
nyttigt. "Allt är lovligt"; ja, men icke allt uppbygger. 24 Ingen
söke sitt eget bästa, utan envar den andres. 25 Allt som
säljes i köttboden mån I äta; I behöven icke för samvetets
skull göra någon undersökning därom. 26 Ty "jorden är
Herrens, och allt vad därpå är". 27 Om någon av dem som
icke äro troende bjuder eder till sig och I viljen gå till honom,
så mån I äta av allt som sättes fram åt eder; I behöven icke
för samvetets skull göra någon undersökning därom. 28 Men
om någon då säger till eder: "Detta är offerkött", så skolen I
avhålla eder från att äta, för den mans skull, som gav saken
till känna, och för samvetets skull -- 29 jag menar icke ditt
eget samvete, utan den andres; ty varför skulle jag låta
min frihet dömas av en annans samvete? 30 Om jag äter
därav med tacksägelse, varför skulle jag då bliva smädad för
det som jag tackar Gud för? 31 Alltså, vare sig I äten eller
dricken, eller vadhelst annat I gören, så gören allt till Guds
ära. 32 Bliven icke för någon till en stötesten, varken för judar
eller för greker eller för Guds församling; 33 varen såsom
jag, som i alla stycken fogar mig efter alla och icke söker min
egen nytta, utan de mångas, för att de skola bliva frälsta.

11 Varen I mina efterföljare, såsom jag är Kristi. 2 Jag
prisar eder för det att I i alla stycken haven mig i minne
och hållen fast vid mina lärdomar, såsom de äro eder givna
av mig. 3 Men jag vill att I skolen inse detta, att Kristus
är envar mans huvud, och att mannen är kvinnans huvud,
och att Gud är Kristi huvud. 4 Var och en man som har sitt
huvud betäckt, när han beder eller profeterar, han vanärar
sitt huvud. 5 Men var kvinna som beder eller profeterar med
ohöljt huvud, hon vanärar sitt huvud, ty det är då alldeles
som om hon hade sitt hår avrakat. 6 Om en kvinna icke
vill hölja sig, så kan hon lika väl låta skära av sitt hår; men
eftersom det är en skam för en kvinna att låta skära av sitt
hår eller att låta raka av det, så må hon hölja sig. 7 En man
är icke pliktig att hölja sitt huvud, eftersom han är Guds
avbild och återspeglar hans härlighet, då kvinnan däremot
återspeglar mannens härlighet. 8 Ty mannen är icke av
kvinnan, utan kvinnan av mannen. 9 Icke heller skapades
mannen för kvinnans skull, utan kvinnan för mannens skull.
10 Därför bör kvinnan på sitt huvud hava en "makt", för
änglarnas skull. 11 Dock är det i Herren så, att varken
kvinnan är till utan mannen, eller mannen utan kvinnan. 12
Ty såsom kvinnan är av mannen, så är ock mannen genom
kvinnan; men alltsammans är av Gud. -- 13 Dömen själva:
höves det en kvinnan att ohöljd bedja till Gud? 14 Lär icke
själva naturen eder att det länder en man till vanheder, om
han har långt hår, 15 men att det länder en kvinna till ära,
om hon har långt hår? Håret är ju henne givet såsom slöja.

16 Om nu likväl någon vill vara genstridig, så mån han veta
att vi för vår del icke hava en sådan sedvänja, ej heller
andra Guds församlingar. 17 Detta bjuder jag eder nu. Men
vad jag icke kan prisa är att I kommen tillsammans, icke till
förbättring, utan till försämring. 18 Ty först och främst hör jag
sägas att vid edra församlingsmöten söndringar yppa sig
bland eder. Och till en del tror jag att så är. 19 Ty partier
måste ju finnas bland eder, för att det skall bliva uppenbart
vilka bland eder som hålla provet. 20 När I alltså kommen
tillsammans med varandra, kan ingen Herrens måltid hållas;
21 ty vid måltiden tager var och en i förväg själv den mat han
har medfört, och så får den ene hungra, medan den andre
får för mycket. 22 Haven I då icke edra hem, där I kunnen
äta ock dricka? Eller är det så, att I förakten Guds församling
och viljen komma dem att blygas, som intet hava? Vad skall
jag då säga till eder? Skall jag prisa eder? Nej, i detta stycke
prisar jag eder icke. 23 Ty jag har från Herren undfått detta,
som jag ock har meddelat eder: I den natt då Herren Jesus
blev förrådd tog han ett bröd 24 och tackade Gud och bröt
det och sade: "Detta är min lekamen, som varder utgiven för
eder. Gören detta till min åminnelse." 25 Sammalunda tog
han ock kalken, efter måltiden, och sade: "Denna kalk är det
nya förbundet, i mitt blod. Så ofta I dricken den, så gören
detta till min åminnelse." 26 Ty så ofta I äten detta bröd och
dricken kalken, förkunnen I Herrens död, till dess att han
kommer. 27 Den som nu på ett ovärdigt sätt äter detta bröd
eller dricker Herrens kalk, han försyndar sig på Herrens
lekamen och blod. 28 Pröve då människan sig själv, och äte
så av brödet och dricke av kalken. 29 Ty den som äter och
dricker, utan att göra åtskillnad mellan Herrens lekamen och
annan spis, han äter och dricker en dom över sig. 30 Därför
finnas ock bland eder många som äro svaga och sjuka, och
ganska många äro avsomnade. 31 Om vi ginge till doms med
oss själva, så bleve vi icke dömda. 32 Men då vi nu bliva
dömda, så är detta en Herrens tuktan, som drabbar oss, för
att vi icke skola bliva fördömda tillika med världen. 33 Alltså,
mina bröder, när I kommen tillsammans för att hålla måltid,
så vänten på varandra. 34 Om någon är hungrig, då må han
äta hemma, så att eder sammankomst icke bliver eder till en
dom. Om det övriga skall jag förordna, när jag kommer.

12 Vad nu angår dem som hava andliga gåvor, så vill
jag säga eder, mina bröder, huru med dem förhåller
sig. 2 I veten att I, medan I voren hedningar, läten eder
blindvis föras bort till de stumma avgudarna. 3 Därför vill
jag nu förklara för eder, att likasom ingen som talar i Guds
Ande säger: "Förbannad vare Jesus", så kan ej heller
någon säga: "Jesus är Herre" annat än i den helige Ande.
4 Nådegåvorna äro mångahanda, men Anden är en och
densamme. 5 Tjänsterna äro mångahanda, men Herren är
en och densamme. 6 Kraftverkningarna äro mångahanda,
men Gud är en och densamme, han som verkar allt i alla.
7 Men de gåvor i vilka Anden uppenbarar sig givas åt var
och en så, att de kunna bliva till nytta. 8 Så gives genom
Anden åt den ene att tala visdomens ord, åt en annan att
efter samme Ande tala kunskapens ord, 9 åt en annan gives
tro i samme Ande, åt en annan givas helbrägdagörelsens
gåvor i samme ene Ande, 10 åt en annan gives gåvan att
utföra kraftgärningar, åt en annan att profetera, åt en annan
att skilja mellan andar, åt en annan att tala tungomål på
olika sätt, åt en annan att uttyda, när någon talar tungomål.
11 Men allt detta verkar densamme ene Anden, i det han,
alltefter sin vilja, tilldelar åt var och en någon särskild gåva.
12 Ty likasom kroppen är en och likväl har många lemmar,
och likasom kroppens alla lemmar, fastän de äro många,
likväl utgöra en enda kropp, likaså är det med Kristus. 13 Ty
i en och samme Ande äro vi alla döpta till att utgöra en och
samma kropp, vare sig vi äro judar eller greker, vare sig vi
äro trälar eller fria; och alla hava vi fått en och samme Ande
utgjuten över oss. 14 Kroppen utgöres ju icke heller av en
enda lem, utan av många. 15 Om foten ville säga: "Jag är
icke hand, därför hör jag icke till kroppen", så skulle den icke
dess mindre höra till kroppen. 16 Och om örat ville säga:
"Jag är icke öga, därför hör jag icke till kroppen", så skulle
det icke dess mindre höra till kroppen. 17 Om hela kroppen
vore öga, var funnes då hörseln? Och om den hel och hållen
vore öra, var funnes då lukten? 18 Men nu har Gud insatt
lemmarna i kroppen, var och en av dem på det sätt som
han har velat. 19 Om åter allasammans utgjorde en enda
lem, var funnes då själva kroppen? 20 Men nu är det så, att
lemmarna äro många, och att kroppen dock är en enda. 21
Ögat kan icke säga till handen: "Jag behöver dig icke", ej
heller huvudet till fötterna: "Jag behöver eder icke." 22 Nej,
just de kroppens lemmar som tyckas vara svagast äro som
mest nödvändiga. 23 Och de delar av kroppen, som tyckas
oss vara mindre hedersamma, dem bekläda vi med så
mycket större heder; och dem som vi blygas för, dem skyla vi
med så mycket större blygsamhet, 24 under det att de andra
icke behöva något sådant. Men när Gud sammanfogade
kroppen av olika delar och därvid lät den ringare delen få en
så mycket större heder, 25 så skedde detta, för att söndring
icke skulle uppstå i kroppen, utan alla lemmar endräktigt
hava omsorg om varandra. 26 Om nu en lem lider, så lida
alla de andra lemmarna med den; om åter en lem äras, så
glädja sig alla de andra lemmarna med den. 27 Men nu

ären I Kristi kropp och hans lemmar, var och en i sin mån.
28 Och Gud har i församlingen satt först och främst några
till apostlar, för det andra några till profeter, för det tredje
några till lärare, vidare några till att utföra kraftgärningar,
ytterligare några till att hava helbrägdagörelsens gåvor, eller
till att taga sig an de hjälplösa, eller till att vara styresmän,
eller till att på olika sätt tala tungomål. 29 Icke äro väl alla
apostlar? Icke äro väl alla profeter? Icke äro väl alla lärare?
Icke utföra väl alla kraftgärningar? 30 Icke hava väl alla
helbrägdagörelsens gåvor? Icke tala väl alla tungomål? Icke
kunna väl alla uttyda? 31 Men varen ivriga att undfå de
nådegåvor som äro de största. Och nu vill jag ytterligare visa
eder en väg, en övermåttan härlig väg.

13 Om jag talade både människors och änglars tungomål,
men icke hade kärlek, så vore jag allenast en ljudande
malm eller en klingande cymbal. 2 Och om jag hade
profetians gåva och visste alla hemligheter och ägde all
kunskap, och om jag hade all tro, så att jag kunde förflytta
berg, men icke hade kärlek, så vore jag intet. 3 Och om
jag gåve bort allt vad jag ägde till bröd åt de fattiga, ja, om
jag offrade min kropp till att brännas upp, men icke hade
kärlek, så vore detta mig till intet gagn. 4 Kärleken är tålig
och mild. Kärleken avundas icke, kärleken förhäver sig icke,
den uppblåses icke. 5 Den skickar sig icke ohöviskt, den
söker icke sitt, den förtörnas icke, den hyser icke agg för en
oförrätts skull. 6 Den gläder sig icke över orättfärdigheten,
men har sin glädje i sanningen. 7 Den fördrager allting,
den tror allting, den hoppas allting, den uthärdar allting.
8 Kärleken förgår aldrig. Men profetians gåva, den skall
försvinna, och tungomålstalandet, det skall taga slut, och
kunskapen, den skall försvinna. 9 Ty vår kunskap är ett
styckverk, och vårt profeterande är ett styckverk; 10 men när
det kommer, som är fullkomligt, då skall det försvinna, som är
ett styckverk. 11 När jag var barn, talade jag såsom ett barn,
mitt sinne var såsom ett barns, jag hade barnsliga tankar;
men sedan jag blev man, har jag lagt bort vad barnsligt
var. 12 Nu se vi ju på ett dunkelt sätt, såsom i en spegel,
men då skola vi se ansikte mot ansikte. Nu är min kunskap
ett styckverk, men då skall jag känna till fullo, såsom jag
själv har blivit till fullo känd. 13 Så bliva de då beståndande,
tron, hoppet, kärleken, dessa tre; men störst bland dem är
kärleken.

14 Faren efter kärleken, men varen ock ivriga att undfå de
andliga gåvorna, framför allt profetians gåva. 2 Ty den
som talar tungomål, han talar icke för människor, utan för
Gud; ingen förstår honom ju, han talar i andehänryckning
hemlighetsfulla ord. 3 Men den som profeterar, han talar för
människor, dem till uppbyggelse och förmaning och tröst. 4
Den som talar tungomål uppbygger allenast sig själv, men
den som profeterar, han uppbygger en hel församling. 5
Jag skulle väl vilja att I alla taladen tungomål, men ännu
hellre ville jag att I profeteraden. Den som profeterar är
förmer än den som talar tungomål, om nämligen den senare
icke därjämte uttyder sitt tal, så att församlingen får någon
uppbyggelse. 6 Ja, mina bröder, om jag komme till eder
och talade tungomål, vad gagn gjorde jag eder därmed,
såframt jag icke därjämte genom mitt tal meddelade eder
antingen någon uppenbarelse eller någon kunskap eller
någon profetia eller någon undervisning? 7 Gäller det icke
jämväl om livlösa ting som giva ljud ifrån sig, det må nu
vara en flöjt eller en harpa, att vad som spelas på dem icke
kan uppfattas, om de icke giva ifrån sig toner som kunna
skiljas från varandra? 8 Likaså, om den signal som basunen
giver är otydlig, vem gör sig då redo till strid? 9 Detsamma
gäller nu för eder; om I icke med edra tungor frambringen
begripliga ord, huru skall man då kunna förstå vad I talen?
Då bliver det ju ett tal i vädret. 10 Det finnes här i världen
olika språk, vem vet huru många, och bland dem finnes intet
vars ljud äro utan mening. 11 Men om jag nu icke förstår
språket, så bliver jag en främling för den som talar, och den
som talar bliver en främling för mig. 12 Detta gäller ock
för eder; när I ären ivriga att undfå andliga gåvor, så må
eder strävan efter att dessa hos eder skola överflöda hava
församlingens uppbyggelse till mål. 13 Därför må den som
talar tungomål bedja om att han ock må kunna uttyda. 14 Ty
om jag talar tungomål, när jag beder, så beder visserligen
min ande, men mitt förstånd kommer ingen frukt åstad. 15
Vad följer då härav? Jo, jag skall väl bedja med anden, men
jag skall ock bedja med förståndet; jag skall väl lovsjunga
med anden, men jag skall ock lovsjunga med förståndet.
16 Eljest, om du lovar Gud med anden, huru skola de som
sitta på de olärdas plats då kunna säga sitt "amen" till din
tacksägelse? De förstå ju icke vad du säger. 17 Om än din
tacksägelse är god, så bliva de andra dock icke uppbyggda
därav. -- 18 Gud vare tack, jag talar tungomål mer än I alla;
19 och dock vill jag hellre i församlingen tala fem ord med mitt
förstånd, till undervisning jämväl för andra, än tio tusen ord i
tungomål. 20 Mina bröder, varen icke barn till förståndet; nej
varen barn i ondskan, men varen fullmogna till förståndet. 21
Det är skrivet i lagen: "Genom människor med främmande
tungomål och genom främlingars läppar skall jag tala till
detta folk, men icke ens så skola de höra på mig, säger
Herren." 22 Alltså äro "tungomålen" ett tecken, ej för dem

som tro, utan för dem som icke tro; profetian däremot är ett
tecken, ej för dem som icke tro, utan för dem som tro. 23
Om nu hela församlingen komme tillhopa till gemensamt
möte, och alla där talade tungomål, och så några som vore
olärda komme ditin, eller några som icke trodde, skulle då
icke dessa säga att I voren ifrån edra sinnen? 24 Om åter
alla profeterade, och så någon som icke trodde, eller som
vore olärd komme ditin, då skulle denne känna sig avslöjad
av alla och av alla utrannsakad. 25 Vad som vore fördolt
i hans hjärta bleve då uppenbart, och så skulle han falla
ned på sitt ansikte och tillbedja Gud och betyga att "Gud
verkligen är i eder". 26 Vad följer då härav, mina bröder? Jo,
när I kommen tillsammans, så har var och en något särskilt
att meddela: den ene har en psalm, den andre något till
undervisning, en annan åter någon uppenbarelse, en talar
tungomål, en annan uttyder; allt detta må nu ske så, att det
länder till uppbyggelse. 27 Vill man tala tungomål, så må för
var gång två eller högst tre få tala, och av dessa en i sänder,
och en må uttyda det. 28 Är ingen uttydare tillstädes, så må
de tiga i församlingen och tala allenast för sig själva och för
Gud. 29 Av dem som vilja profetera må två eller tre få tala,
och de andra må döma om det som talas. 30 Men om någon
annan som sitter där får en uppenbarelse, då må den förste
tiga. 31 Ty I kunnen alla få profetera, den ene efter den
andre, så att alla bliva undervisade och alla förmanade; 32
och profeters andar äro profeterna underdåniga. 33 Gud är
ju icke oordningens Gud, utan fridens. 34 Såsom kvinnorna
tiga i alla andra de heligas församlingar, så må de ock tiga i
edra församlingar. Det är dem icke tillstatt att tala, utan de
böra underordna sig, såsom lagen bjuder. 35 Vilja de hava
upplysning om något, så må de hemma fråga sina män; ty
det är en skam för en kvinna att tala i församlingen. -- 36
Eller är det från eder som Guds ord har utgått? Eller har det
kommit allenast till eder? 37 Om någon menar sig vara en
profet eller en man med andegåva, så må han ock inse att
vad jag skriver till eder är Herrens bud. 38 Men vill någon
icke inse detta, så vare det hans egen sak. 39 Alltså, mina
bröder, varen ivriga att undfå profetians gåva och förmenen
ej heller någon att tala tungomål. 40 Men låten allt tillgå på
höviskt sätt och med ordning.

15 Mina bröder, jag vill påminna eder om det evangelium
som jag förkunnade för eder, som I jämväl togen emot,
och som I ännu stån kvar i, 2 genom vilket I ock bliven
frälsta; jag vill påminna eder om huru jag förkunnade det för
eder, såframt I eljest hållen fast därvid -- om nu icke så är
att I förgäves haven kommit till tro. 3 Jag meddelade eder
ju såsom ett huvudstycke vad jag själv hade undfått: att
Kristus dog för våra synder, enligt skrifterna, 4 och att han
blev begraven, och att han har uppstått på tredje dagen,
enligt skrifterna, 5 och att han visade sig för Cefas och
sedan för de tolv. 6 Därefter visade han sig för mer än
fem hundra bröder på en gång, av vilka de flesta ännu
leva kvar, medan några äro avsomnade. 7 Därefter visade
han sig för Jakob och sedan för alla apostlarna. 8 Allra
sist visade han sig också för mig, som är att likna vid ett
ofullgånget foster. 9 Ty jag är den ringaste bland apostlarna,
ja, icke ens värdig att kallas apostel, jag som har förföljt
Guds församling. 10 Men genom Guds nåd är jag vad jag är,
och hans nåd mot mig har icke varit fåfäng, utan jag har
arbetat mer än de alla -- dock icke jag, utan Guds nåd, som
har varit med mig. 11 Det må nu vara jag eller de andra, så
är det på det sättet vi predika, och på det sättet I haven
kommit till tro. 12 Om det nu predikas om Kristus att han
har uppstått från de döda, huru kunna då somliga bland
eder säga att det icke finnes någon uppståndelse från de
döda? 13 Om det åter icke finnes någon uppståndelse från
de döda, då har icke heller Kristus uppstått. 14 Men om
Kristus icke har uppstått, då är ju vår predikan fåfäng, då
är ock eder tro fåfäng; 15 då befinnas vi ock vara falska
Guds vittnen, eftersom vi hava vittnat mot Gud att han har
uppväckt Kristus, som han icke har uppväckt, om det är sant
att döda icke uppstå. 16 Ja, om döda icke uppstå, så har ej
heller Kristus uppstått. 17 Men om Kristus icke har uppstått,
så är eder tro förgäves; I ären då ännu kvar i edra synder.
18 Då hava ju ock de gått förlorade, som hava avsomnat i
Kristus. 19 Om vi i detta livet hava i Kristus haft vårt hopp,
och därav intet bliver, då äro vi de mest ömkansvärda av alla
människor. 20 Men nu har Kristus uppstått från de döda,
såsom förstlingen av de avsomnade. 21 Ty eftersom döden
kom genom en människa, så kom ock genom en människa
de dödas uppståndelse. 22 Och såsom i Adam alla dö, så
skola ock i Kristus alla göras levande. 23 Men var och en i
sin ordning: Kristus såsom förstlingen, därnäst, vid Kristi
tillkommelse, de som höra honom till. 24 Därefter kommer
änden, då när han överlämnar riket åt Gud och Fadern,
sedan han från andevärldens alla furstar och alla väldigheter
och makter har tagit all deras makt. 25 Ty han måste regera
"till dess han har lagt alla sina fiender under sina fötter".
26 Sist bland hans fiender bliver ock döden berövad all sin
makt; 27 ty "allt har han lagt under hans fötter". Men när det
heter att "allt är honom underlagt", då är uppenbarligen den
undantagen, som har lagt allt under honom. 28 Och sedan
allt har blivit Sonen underlagt, då skall ock Sonen själv giva
sig under den som har lagt allt under honom. Och så skall

Gud bliva allt i alla. 29 Vad kunna annars de som låta döpa
sig för de dödas skull vinna därmed? Om så är att döda alls
icke uppstå, varför låter man då döpa sig för deras skull? 30
Och varför undsätta vi oss själva var stund för faror? 31 Ty --
så sant jag i Kristus Jesus, vår Herre, kan berömma mig
av eder, mina bröder -- jag lider döden dag efter dag. 32
Om jag hade tänkt såsom människor pläga tänka, när jag i
Efesus kämpade mot vilddjuren, vad gagnade mig då det
jag gjorde? Om döda icke uppstå -- "låtom oss då äta och
dricka, ty i morgon måste vi dö". 33 Faren icke vilse: "För
goda seder dåligt sällskap är fördärv." 34 Vaknen upp till rätt
nykterhet, och synden icke. Somliga finnas ju, som leva i
okunnighet om Gud; eder till blygd säger jag detta. 35 Nu
torde någon fråga: "På vad sätt uppstå då de döda, och med
hurudan kropp skola de träda fram?" 36 Du oförståndige!
Det frö du sår, det får ju icke liv, om det icke först har dött.
37 Och när du sår, då är det du sår icke den växt som en
gång skall komma upp, utan ett naket korn, kanhända ett
vetekorn, kanhända något annat. 38 Men Gud giver det en
kropp, en sådan som han vill, och åt vart frö dess särskilda
kropp. 39 Icke allt kött är av samma slag, utan människors
har sin art, boskapsdjurs kött en annan art, fåglars kött åter
en annan, fiskars återigen en annan. 40 Så finnas ock både
himmelska kroppar och jordiska kroppar, men de himmelska
kropparnas härlighet är av ett slag, de jordiska kropparnas av
ett annat slag. 41 En härlighet har solen, en annan härlighet
har månen, åter en annan härlighet hava stjärnorna; ja, den
ena stjärnan är icke lik den andra i härlighet. -- 42 Så är
det ock med de dödas uppståndelse: vad som bliver sått
förgängligt, det uppstår oförgängligt; 43 vad som bliver sått i
ringhet, det uppstår i härlighet; vad som bliver sått i svaghet,
det uppstår i kraft; 44 här sås en "själisk" kropp, där uppstår
en andlig kropp. Så visst som det finnes en "själisk" kropp,
så visst finnes det ock en andlig. 45 Så är ock skrivet: "Den
första människan, Adam, blev en levande varelse med själ."
Den siste Adam åter blev en levandegörande ande. 46 Men
icke det andliga är det första, utan det "själiska"; sedan
kommer det andliga. 47 Den första människan var av jorden
och jordisk, den andra människan är av himmelen. 48 Sådan
som den jordiska var, sådana äro ock de jordiska; och sådan
som den himmelska är, sådana äro ock de himmelska. 49
Och såsom vi hava burit den jordiskas gestalt, så skola vi
ock bära den himmelskas gestalt. 50 Mina bröder, vad jag nu
vill säga är detta, att kött och blod icke kunna få Guds rike
till arvedel; ej heller får förgängligheten oförgängligheten
till arvedel. 51 Se, jag säger eder en hemlighet: Vi skola
icke alla avsomna, men alla skola vi bliva förvandlade, 52
och det i ett nu, i ett ögonblick, vid den sista basunens
ljud. Ty basunen skall ljuda, och de döda skola uppstå till
oförgänglighet, och då skola vi bliva förvandlade. 53 Ty
detta förgängliga måste ikläda sig oförgänglighet, och detta
dödliga ikläda sig odödlighet. 54 Men när detta förgängliga
har iklätt sig oförgänglighet, och detta dödliga har iklätt sig
odödlighet, då skall det ord fullbordas, som står skrivet:
"Döden är uppslukad och seger vunnen." 55 Du död, var är
din seger? Du död, var är din udd? (Hadēs g86) 56 Dödens
udd är synden, och syndens makt kommer av lagen. 57
Men Gud vare tack, som giver oss segern genom vår Herre
Jesus Kristus! 58 Alltså, mina älskade bröder, varen fasta,
orubbliga, alltid överflödande i Herrens verk, eftersom I veten
att edert arbete icke är fåfängt i Herren.

16 Vad nu angår insamlingen till de heliga, så mån I förfara
på samma sätt som jag har förordnat för församlingarna
i Galatien. 2 Var och en av eder må spara ihop vad han får
tillfälle till, och på första dagen i var vecka må han lägga av
detta hemma hos sig, så att insamlingen icke göres först
vid min ankomst. 3 Men när jag kommer, skall jag sända
åstad de män som I själva pröven vara lämpliga, med brev
till Jerusalem, för att där frambära eder kärleksgåva. 4 Och
om saken befinnes vara värd att också jag reser, så skola
de få åtföljа mig. 5 Jag tänker nämligen komma till eder,
sedan jag har farit genom Macedonien. Ty Macedonien vill
jag allenast fara igenom, 6 men hos eder skall jag kanhända
stanna något, möjligen vintern över, för att I därefter mån
hjälpa mig till vägs, dit jag kan vilja begiva mig. 7 Jag vill
icke besöka eder nu strax, på genomresa, ty jag hoppas att
någon tid få stanna hos eder, om Herren så tillstädjer. 8 Men
i Efesus vill jag stanna ända till pingst. 9 Ty en dörr till stor
och fruktbärande verksamhet har öppnats för mig; jag har
ock många motståndare. 10 Men när Timoteus kommer,
så sen till, att han utan fruktan må kunna vistas hos eder.
Han utför ju Herrens verk, han såväl som jag; 11 må därför
ingen förakta honom. Hjälpen honom sedan till vägs i frid,
så att han kommer åter till mig; ty jag väntar honom med
bröderna. 12 Vad angår brodern Apollos, så har jag ivrigt
uppmanat honom att med de andra bröderna begiva sig
till eder. Han var dock alls icke hågad att komma just nu;
men när det bliver honom lägligt, skall han komma. 13
Vaken, stån fasta i tron, skicken eder såsom män, varen
starka. 14 Låten allt hos eder ske i kärlek. 15 Mina bröder,
jag vill giva eder en förmaning: I kännen ju Stefanas' husfolk
och veten att de äro förstlingen i Akaja, och att de hava
ägnat sig åt de heligas tjänst; 16 därför mån I å eder sida
underordna eder under dessa män och under envar som

bistår dem i deras arbete och själv gör sig möda. **17** Jag
gläder mig över att Stefanas och Fortunatus och Akaikus
hava kommit hit, ty dessa hava givit mig ersättning för vad
jag har måst sakna genom att vara skild från eder; **18** de
hava vederkvickt min ande såväl som eder ande. Så lären
eder nu att rätt uppskatta sådana män. **19** Församlingarna i
provinsen Asien hälsar eder. Akvila och Priska, tillika med
den församling som kommer tillhopa i deras hus, hälsa eder
mycket i Herren. **20** Ja, alla bröderna hälsa eder. Hälsen
varandra med en helig kyss. **21** Här skriver jag, Paulus, min
hälsning med egen hand. **22** Om någon icke har Herren kär,
så vare han förbannad. Marana, ta! **23** Herren Jesu nåd vare
med eder. **24** Min kärlek är med eder alla, i Kristus Jesus.

2 Korinthierbrevet

1 Paulus, genom Guds vilja Kristi Jesu apostel, så ock
brodern Timoteus, hälsar den Guds församling som finnes
i Korint, och tillika alla de heliga som finnas i hela Akaja. **2**
Nåd vare med eder och frid ifrån Gud, vår Fader, och Herren
Jesus Kristus. **3** Lovad vare vår Herres, Jesu Kristi, Gud
och Fader, barmhärtighetens Fader och all trösts Gud, **4**
han som tröstar oss i all vår nöd, så att vi genom den tröst
vi själva undfå av Gud kunna trösta dem som äro stadda
i allahanda nöd. **5** Ty såsom Kristuslidanden till överflöd
komma över oss, så kommer ock genom Kristus tröst till oss
i överflödande mått. **6** Men drabbas vi av nöd, så sker detta
till tröst och frälsning för eder. Undfå vi däremot tröst, så sker
ock detta till tröst för eder, en tröst som skall visa sin kraft
däri, att I ståndaktigt uthärden samma lidanden som vi utstå.
Och det hopp vi hysa i fråga om eder är fast, **7** ty vi veta att
såsom I delen våra lidanden, så delen I ock den tröst vi
undfå. **8** Vi vilja nämligen icke lämna eder, käre bröder, i
okunnighet om vilken nöd vi fingo utstå i provinsen Asien,
och huru övermåttan svårt det blev oss, utöver vår förmåga,
så att vi till och med misströstade om livet. **9** Ja, vi hade
redan i vårt inre likasom fått vår dödsdom, för att vi icke
skulle förtrösta på oss själva, utan på Gud, som uppväcker
de döda. **10** Och ur en sådan dödsnöd frälste han oss, och
han skall än vidare frälsa oss; ja, till honom hava vi satt vårt
hopp att han allt framgent skall frälsa oss. **11** Också I stån
oss ju bi med eder förbön. Och så skola många hembära
tacksägelse för oss, för den nåd som genom mångas böner
har kommit oss till del. **12** Ty vad vi kunna berömma oss av,
och vad vårt samvete bär oss vittnesbörd om, det är att vi i
denna världen hava vandrat i Guds helighet och renhet, icke
ledda av köttslig vishet, utan av Guds nåd; så framför allt i
vårt förhållande till eder. **13** Ty i vad vi skriva till eder ligger
icke något annat än just vad I läsen och väl kunnen förstå.
Och jag hoppas att I skolen komma att till fullo förstå **14** vad I
redan nu delvis förstån om oss: att vi äro eder berömmelse,
likasom I ären vår berömmelse, på vår Herre Jesu dag. **15**
Och i denna tillförsikt tänkte jag komma först till eder, för att I
skullen få ännu ett kärleksbevis. **16** Genom eder stad ville
jag alltså taga vägen till Macedonien, och jag skulle sedan
från Macedonien återigen komma till eder, för att då av eder
utrustas för resan till Judeen. **17** Så tänkte jag; och icke
har jag väl därför nu handlat i vankelmod? Eller plägar jag
kanhända fatta mina beslut efter köttet, så att vad jag säger
är på samma gång "ja, ja" och "nej, nej"? **18** Ingalunda;
så sant Gud är trofast, vad vi tala till eder är icke "ja och
nej". **19** Guds Son, Jesus Kristus, han som bland eder har
blivit predikad genom oss -- genom mig och Silvanus och
Timoteus -- han kom ju icke såsom "ja och nej", utan "ja" har
kommit i och genom honom. **20** Ty Guds löften, så många
de äro, hava i honom fått sitt "ja"; därför få de ock genom
honom sitt "amen", på det att Gud må bliva ärad genom oss.
21 Men den som befäster oss såväl som eder i Kristus, och
den som har smort oss, det är Gud, **22** han som har låtit oss
undfå sitt insegel och givit oss Anden till en underpant i våra
hjärtan. **23** Jag kallar Gud till vittne över min själ, att det är
av skonsamhet mot eder som jag ännu icke har kommit till
Korint. **24** (Detta säger jag icke, som om vi vore herrar över
eder tro; fastmer äro vi edra medarbetare till att bereda eder
glädje, ty i tron stån I fasta.)

2 Jag satte mig nämligen i sinnet att jag icke åter skulle
komma till eder med bedrövelse. **2** Ty om jag bedrövade
eder, vem skulle då bereda mig glädje? Månne någon annan
än den som genom mig hade blivit bedrövad? **3** Och vad jag
skrev, det skrev jag, för att jag icke vid min ankomst skulle
få bedrövelse från dem som jag borde få glädje av. Ty jag
har den tillförsikten till eder alla, att min glädje är allas eder
glädje. **4** Och det var i stor nöd och hjärteångest, under
många tårar, som jag skrev till eder, icke för att I skullen
bliva bedrövade, utan för att I skullen förstå den synnerliga
kärlek som jag har till eder. **5** Men om en viss man har vållat
bedrövelse, så är det icke särskilt mig han har bedrövat,
utan eder alla, i någon mån -- för att jag nu icke skall tala
för strängt. **6** Nu är det likväl nog med den näpst som han
har fått mottaga från de flesta bland eder. **7** I mån alltså nu
tvärtom snarare förlåta och trösta honom, så att han icke till
äventyrs går under genom sin alltför stora bedrövelse. **8**
Därför uppmanar jag eder att fatta gemensamt beslut om att
bemöta honom med kärlek. **9** Ty när jag skrev, var det just
för att få veta huru I skullen hålla provet, huruvida I voren
lydiga i allting. **10** Den som I förlåten något, honom förlåter
ock jag, likasom jag också förut, om jag har haft något att
förlåta, har inför Kristi ansikte förlåtit det för eder skull. **11**
Jag vill nämligen icke att vi skola lida förfång av Satan; ty
vad han har i sinnet, därom äro vi icke i okunnighet. **12** Jag
kom till Troas för att förkunna evangelium om Kristus, och en
dörr till verksamhet i Herren öppnades för mig; **13** men jag
fick ingen ro i min ande, ty jag fann icke där min broder Titus.
Jag tog då avsked av dem som voro där och begav mig till
Macedonien. **14** Men Gud vare tack, som i Kristus alltid för
oss fram i segertåg och genom oss allestädes utbreder hans
kunskaps vällukt! **15** Ty vi äro en Kristi välluktande rökelse
inför Gud, både ibland dem som bliva frälsta och ibland dem

som gå förlorade. 16 För dessa senare äro vi en lukt från
död till död; för de förra äro vi en lukt från liv till liv. Vem är nu
skicklig härtill? 17 Jo, vi förfalska ju icke av vinningslystnad
Guds ord, såsom så många andra göra; utan av rent sinne,
drivna av Gud, förkunna vi ordet i Kristus, inför Gud.

3 Begynna vi nu åter att anbefalla oss själva? Eller behöva
vi kanhända, såsom somliga, ett anbefallningsbrev till
eder? Eller kanhända ifrån eder? 2 Nej, I ären själva vårt
brev, ett brev som är inskrivet i våra hjärtan, känt och läst av
alla människor. 3 Ty det är uppenbart att I ären ett Kristus-
brev, avfattat genom oss, skrivet icke med bläck, utan med
den levande Gudens Ande, icke på tavlor av sten, utan på
tavlor av kött, på människohjärtan. 4 En sådan tillförsikt hava
vi genom Kristus till Gud. 5 Icke som om vi av oss själva
vore skickliga att tänka ut något, såsom komme det från
oss själva, utan den skicklighet vi hava kommer från Gud,
6 som också har gjort oss skickliga till att vara tjänare åt
ett nytt förbund, ett som icke är bokstav, utan är ande; ty
bokstaven dödar, men Anden gör levande. 7 Om nu redan
dödens ämbete, som var med bokstäver inristat på stenar,
framträdde i härlighet, så att Israels barn icke kunde se på
Moses' ansikte för hans ansiktes härlighets skull, vilken dock
var försvinnande, 8 huru mycket större härlighet skall då
icke Andens ämbete hava! 9 Ty om redan fördömelsens
ämbete var härligt, så måste rättfärdighetens ämbete ännu
mycket mer överflöda av härlighet. 10 Ja, en så översvinnlig
härlighet har detta ämbete, att vad som förr hade härlighet
här visar sig vara utan all härlighet. 11 Ty om redan det som
var försvinnande framträdde i härlighet, så måste det som
bliver beståndande hava en ännu mycket större härlighet. 12
Då vi nu hava ett sådant hopp, gå vi helt öppet till väga 13
och göra icke såsom Moses, vilken hängde ett täckelse för
sitt ansikte, så att Israels barn icke kunde se huru det som
var försvinnande tog en ände. 14 Men deras sinnen blevo
förstockade. När det gamla förbundets skrifter föreläsas,
hänger ju ännu i denna dag samma täckelse oborttaget kvar;
ty först i Kristus försvinner det. 15 Ja, ännu i dag hänger ett
täckelse över deras hjärtan, då Moses föreläses. 16 Men när
de en gång omvända sig till Herren, tages täckelset bort.
17 Och Herren är Anden, och där Herrens Ande är, där är
frihet. 18 Men vi alla som med avhöljt ansikte återspegla
Herrens härlighet, vi förvandlas till hans avbilder, i det vi
stiga från den ena härligheten till den andra, såsom när den
Herre verkar, som själv är ande.

4 Därför, då vi nu, genom den barmhärtighet som har
vederfarits oss, hava detta ämbete, så fälla vi icke modet.
2 Nej, vi hava frånsagt oss allt skamligt hemlighetsväsen och
gå icke illfundigt till väga, ej heller förfalska vi Guds ord, utan
framlägga öppet sanningen och anbefalla oss så, inför Gud,
hos var människas samvete. 3 Och om vårt evangelium nu
verkligen är bortskymt av ett täckelse, så finnes det täckelset
hos dem som gå förlorade. 4 Ty de otrognas sinnen har
denna tidsålders gud så förblindat, att de icke se det sken
som utgår från evangelium om Kristi, Guds egen avbilds,
härlighet. (aiōn g165) 5 Vi predika ju icke oss själva, utan
Kristus Jesus såsom Herre, och oss såsom tjänare åt eder,
för Jesu skull. 6 Ty den Gud som sade: "Ljus skall lysa
fram ur mörkret", han är den som har låtit ljus gå upp i våra
hjärtan, för att kunskapen om Guds härlighet, som strålar
fram i Kristi ansikte, skall kunna sprida sitt sken. 7 Men
denna skatt hava vi i lerkärl, för att den översvinnliga kraften
skall befinnas vara Guds och icke något som kommer från
oss. 8 Vi äro på allt sätt i trångmål, dock icke utan utväg; vi
äro rådvilla, dock icke rådlösa; 9 vi äro förföljda, dock icke
givna till spillo; vi äro slagna till marken, dock icke förlorade.
10 Alltid bära vi Jesu dödsmärken på vår kropp, för att också
Jesu liv skall bliva uppenbarat i vår kropp. 11 Ja, ännu
medan vi leva, överlämnas vi för Jesu skull beständigt åt
döden, på det att ock Jesu liv må bliva uppenbarat i vårt
dödliga kött. 12 Så utför nu döden sitt verk i oss, men i eder
verkar livet. 13 Men såsom det är skrivet: "Jag tror, därför
talar jag ock", så tro också vi, eftersom vi hava samma
trons Ande; därför tala vi ock, 14 ty vi veta att han som
uppväckte Herren Jesus, han skall ock uppväcka oss med
Jesus och ställa oss inför sig tillsammans med eder. 15 Allt
sker nämligen för eder skull, på det att nåden, genom att
komma allt flera till del, må bliva så mycket större och verka
en allt mer överflödande tacksägelse, Gud till ära. 16 Därför
fälla vi icke modet; om ock vår utvärtes människa förgås, så
förnyas likväl vår invärtes människa dag efter dag. 17 Ty vår
bedrövelse, som varar ett ögonblick och väger föga, bereder
åt oss, i översvinnligen rikt mått, en härlighet som väger
översvinnligen tungt och varar i evighet -- (aiōnios g166) 18 åt
oss som icke hava till ögonmärke de ting som synas, utan
dem som icke synas; ty de ting som synas, de vara allenast
en tid, med de som icke synas, de vara i evighet. (aiōnios
g166)

5 Ty vi veta, att om vår kroppshydda, vår jordiska boning,
nedbrytes, så hava vi en byggnad som kommer från Gud,
en boning som icke är gjord med händer, en evig boning i
himmelen. (aiōnios g166) 2 Därför sucka vi ju ock av längtan
att få överkläda oss med vår himmelska hydda; 3 ty hava vi
en gång iklätt oss denna, skola vi sedan icke komma att

befinnas nakna. 4 Ja, vi som ännu leva här i kroppshyddan,
vi sucka och äro betungade, eftersom vi skulle vilja undgå
att avkläda oss och i stället få överkläda oss, så att det som
är dödligt bleve uppslukat av livet. 5 Och den som har berett
oss till just detta, det är Gud, som till en underpant har givit
oss Anden. 6 Så äro vi då alltid vid gott mod. Vi veta väl att
vi äro borta ifrån Herren, så länge vi äro hemma i kroppen; 7
ty vi vandra här i tro och icke i åskådning. 8 Men vi äro vid
gott mod och skulle helst vilja flytta bort ifrån kroppen och
komma hem till Herren. 9 Därför söka vi ock vår ära i att vara
honom till behag, vare sig vi äro hemma eller borta. 10 Ty vi
måste alla, sådana vi äro, träda fram inför Kristi domstol, för
att var och en skall få igen sitt jordelivs gärningar, alltefter
som han har handlat, vare sig han har gjort gott eller ont. 11
Då vi alltså veta vad det är att frukta Herren, söka vi att
"vinna människor", men för Gud är det uppenbart hurudana
vi äro; och jag hoppas att det också är uppenbart för edra
samveten. 12 Vi vilja nu ingalunda åter anbefalla oss själva
hos eder, men vi vilja giva eder en anledning att berömma
eder i fråga om oss, så att I haven något att svara dem
som berömma sig av utvärtes ting och icke av vad som är i
hjärtat. 13 Ty om vi hava varit "från våra sinnen", så har det
varit i Guds tjänst; om vi åter äro vid lugn besinning, så är
det eder till godo. 14 Ty Kristi kärlek tvingar oss, eftersom vi
tänka så: en har dött för alla, alltså hava de alla dött. 15 Och
han har dött för alla, på det att de som leva icke mer må
leva för sig själva, utan leva för honom som har dött och
uppstått för dem. 16 Allt ifrån denna tid veta vi därför för
vår del icke av någon efter köttet. Och om vi än efter köttet
hade lärt känna Kristus, så känna vi honom nu icke mer på
det sättet. 17 Alltså, om någon är i Kristus, så är han en ny
skapelse. Det gamla är förgånget; se, något nytt har kommit!
18 Men alltsammans kommer från Gud, som har försonat oss
med sig själv genom Kristus och givit åt oss försoningens
ämbete. 19 Ty det var Gud som i Kristus försonade världen
med sig själv; han tillräknar icke människorna deras synder,
och han har betrott oss med försoningens ord. 20 Å Kristi
vägnar äro vi alltså sändebud; det är Gud som förmanar
genom oss. Vi bedja å Kristi vägnar: Låten försona eder
med Gud. 21 Den som icke visste av någon synd, honom
har han för oss gjort till synd, på det att vi i honom må bliva
rättfärdighet från Gud.

6 Men såsom medarbetare förmana vi eder ock att icke
så mottaga Guds nåd, att det bliver utan frukt. 2 Han
säger ju: "Jag bönhör dig i behaglig tid, och jag hjälper dig
på frälsningens dag." Se, nu är den välbehagliga tiden; se,
nu är frälsningens dag. 3 Härvid vilja vi icke i något stycke
vara till någon anstöt, på det att vårt ämbete icke må bliva
smädat. 4 Fastmer vilja vi i allting bevisa oss såsom Guds
tjänare, i mycken ståndaktighet, under bedrövelse och nöd
och ångest, 5 under hugg och slag, under fångenskap och
upprorslarm, under mödor, vakor och svält, 6 i renhet, i
kunskap, i tålamod och godhet, i helig ande, i oskrymtad
kärlek, 7 med sanning i vårt tal, med kraft från Gud, med
rättfärdighetens vapen både i högra handen och i vänstra,
8 under ära och smälek, under ont rykte och gott rykte,
såsom villolärare, då vi dock äro sannfärdiga, 9 såsom
okända, fastän vi äro väl kända, såsom döende, men se,
vi leva, såsom tuktade, men likväl icke till döds, 10 såsom
bedrövade, men dock alltid glada, såsom fattiga, medan vi
dock göra många rika, såsom utblottade på allt, men likväl
ägande allt. 11 Vi hava nu upplåtit vår mun och talat öppet
till eder, I korintier. Vårt hjärta har vidgat sig för eder. 12 Ja,
det rum I haven i vårt inre är icke litet, men i edra hjärtan är
allenast litet rum. 13 Given oss då lika för lika -- om jag nu
får tala såsom till barn -- ja, vidgen också I edra hjärtan.
14 Gån icke i ok tillsammans med dem som icke tro; det
bleve omaka par. Vad har väl rättfärdighet att skaffa med
orättfärdighet, eller vilken gemenskap har ljus med mörker?
15 Huru förlika sig Kristus och Beliar, eller vad delaktighet
har den som tror med den som icke tror? 16 Eller huru låter
ett Guds tempel förena sig med avgudar? Vi äro ju ett den
levande Gudens tempel, ty Gud har sagt: "Jag skall bo i
dem och vandra ibland dem; jag skall vara deras Gud, och
de skola vara mitt folk." 17 Alltså: "Gån ut ifrån dem och
skiljen eder ifrån dem, säger Herren; kommen icke vid det
orent är. Då skall jag taga emot eder 18 och vara en Fader
för eder; och I skolen vara mina söner och döttrar, säger
Herren, den Allsmäktige."

7 Då vi nu hava dessa löften, mina älskade, så låtom oss
rena oss från allt som befläckar vare sig kött eller ande, i
det vi fullborda vår helgelse i Guds fruktan. 2 Bereden oss
ett rum i edra hjärtan; vi hava icke handlat orätt mot någon,
icke varit någon till skada, icke gjort någon något förfång. --
3 Jag säger icke detta för att döma eder; jag har ju redan
sagt att I haven ett rum i vårt hjärta, så att vi skola både dö
och leva med varandra. 4 Stor är den tillit som jag har till
eder, mycket berömmer jag mig av eder; jag har fått hugnad
i fullt mått och glädje i rikt överflöd, mitt i allt vårt betryck. 5
Ty väl fingo vi till köttet ingen ro, icke ens sedan vi hade
kommit till Macedonien, utan vi voro på allt sätt i trångmål,
utifrån genom strider, inom oss genom farhågor; 6 men Gud,
som tröstar dem som äro betryckta, han tröstade oss genom
Titus' ankomst, 7 och icke allenast genom hans ankomst,

utan ock därigenom att han hade fått så mycken hugnad av
eder. Han omtalade nämligen för oss eder längtan, eder
klagan, eder iver i fråga om mig; och så gladde jag mig ännu
mer. 8 Ty om jag ock bedrövade eder genom mitt brev, så
ångrar jag nu icke detta. Nej, om jag förut ångrade det --
eftersom jag ser att det brevet har bedrövat eder, låt vara
allenast för en liten tid -- 9 så gläder jag mig nu i stället, icke
därför att I bleven bedrövade, utan därför att eder bedrövelse
lände eder till bättring. Det var ju efter Guds sinne som I
bleven bedrövade, och I haven alltså icke genom oss lidit
någon skada. 10 Ty den bedrövelse som är efter Guds sinne
kommer åstad en bättring som leder till frälsning, och som
man icke ångrar; men världens bedrövelse kommer åstad
död. 11 Se, just detta, att I bleven bedrövade efter Guds
sinne, huru mycket nit har det icke framkallat hos eder, ja,
huru många ursäkter, huru stor förtrytelse, huru mycken
fruktan, huru mycken längtan, huru mycken iver, huru många
bestraffningar! På allt sätt haven I bevisat att I viljen vara
rena i den sak det här gäller. -- 12 Om jag skrev till eder,
så skedde detta alltså icke för den mans skull, som hade
gjort orätt, ej heller för den mans skull, som hade lidit orätt,
utan på det att edert nit för oss skulle bliva uppenbart bland
eder själva inför Gud. 13 Så hava vi nu fått hugnad. Och
till den hugnad, som vi redan för egen del fingo, kom den
ännu mer överflödande glädje som bereddes oss av den
glädje Titus hade fått. Ty hans ande har fått vederkvickelse
genom eder alla. 14 Och om jag inför honom har berömt
mig något i fråga om eder, så har jag icke kommit på skam
därmed; utan likasom vi eljest i allting hava talat sanning
inför eder, så har också det som vi inför Titus hava sagt till
eder berömmelse visat sig vara sanning. 15 Och hans hjärta
överflödar ännu mer av kärlek till eder, då han nu påminner
sig allas eder lydnad, huru I villigt togen emot honom, med
fruktan och bävan. 16 Jag gläder mig över att jag, i allt vad
eder angår, kan vara vid gott mod.

8 Vi vilja meddela eder, käre bröder, huru Guds nåd har
verkat i Macedoniens församlingar. 2 Fastän de hava
varit prövade av svår nöd, har deras överflödande glädje,
mitt under deras djupa fattigdom, så flödat över, att de av
gott hjärta hava givit rikliga gåvor. 3 Ty de hava givit efter sin
förmåga, ja, över sin förmåga, och det självmant; därom kan
jag vittna. 4 Mycket enträget bådo de oss om den ynnesten
att få vara med om understödet åt de heliga. 5 Och de gåvo
icke allenast vad vi hade hoppats, utan sig själva gåvo de,
först och främst åt Herren, och så åt oss, genom Guds
vilja. 6 Så kunde vi uppmana Titus att han skulle fortsätta
såsom han hade begynt och föra jämväl detta kärleksverk
bland eder till fullbordan. 7 Ja, då I nu utmärken eder i alla
stycken: i tro, i tal, i kunskap, i allsköns nit, i kärlek, den
kärlek som av eder har blivit oss bevisad, så mån I se till, att
I också utmärken eder i detta kärleksverk. 8 Detta säger jag
dock icke såsom en befallning, utan därför att jag, genom att
framhålla andras nit, vill pröva om också eder kärlek är äkta.
9 I kännen ju vår Herres, Jesu Kristi, nåd, huru han, som var
rik, likväl blev fattig för eder skull, på det att I genom hans
fattigdom skullen bliva rika. 10 Det är allenast ett råd som
jag härmed giver. Ty detta kan vara nyttigt för eder. I voren
ju före de andra -- redan under förra året -- icke allenast när
det gällde att sätta saken i verket, utan till och med när det
gällde att besluta sig för den. 11 Fullborden nu ock edert
verk, så att I, som voren så villiga att besluta det, jämväl, i
mån av edra tillgångar, fören det till fullbordan. 12 Ty om den
goda viljan är för handen, så bliver den välbehaglig med
de tillgångar den har och bedömes ej efter vad den icke
har. 13 Ty meningen är icke att andra skola hava lättnad
och I själva lida nöd. Nej, en utjämning skall ske, 14 så att
edert överflöd denna gång kommer deras brist till hjälp, för
att en annan gång deras överflöd skall komma eder brist
till hjälp. Så skall en utjämning ske, 15 efter skriftens ord:
"Den som hade samlat mycket hade intet till överlopps, och
den som hade samlat litet, honom fattades intet." 16 Gud
vare tack, som också i Titus' hjärta ingiver samma nit för
eder. 17 Ty han mottog villigt vår uppmaning; ja, han var så
nitisk, att han nu självmant far åstad till eder. 18 Med honom
sända vi ock här en broder som i alla våra församlingar
prisas för sitt nit om evangelium; 19 dessutom har han ock
av församlingarna blivit utvald att vara vår följeslagare, när
vi skola begiva oss åstad med den kärleksgåva som nu
genom vår försorg kommer till stånd, Herren till ära och
såsom ett vittnesbörd om vår goda vilja. 20 Därmed vilja vi
förebygga att man talar illa om oss, i vad som rör det rikliga
sammanskott som nu genom vår försorg kommer till stånd.
21 Ty vi vinnlägga oss om vad som är gott icke allenast inför
Herren, utan ock inför människor. 22 Jämte dessa sända vi
en annan av våra bröder, vilkens nit vi ofta och i många
stycken hava funnit hålla provet, och som nu på grund av
sin stora tillit till eder är ännu mycket mer nitisk. 23 Om
jag nu har anbefallt Titus, så mån I besinna att han är min
medbroder och min medarbetare till edert bästa; och om
jag har skrivit om andra våra bröder, så mån I besinna att
de äro församlingssändebud och Kristi ära. 24 Given alltså
inför församlingarna bevis på eder kärlek, och därmed också
på sanningen av det som vi inför dem hava sagt till eder
berömmelse.

9 Om understödet till de heliga är det nu visserligen
överflödigt att jag här skriver till eder; **2** jag känner ju
eder goda vilja, och av den plägar jag, i fråga om eder,
berömma mig inför macedonierna, i det jag omtalar att Akaja
ända sedan förra året har varit redo, och att det är just edert
nit som har eggat så många andra. **3** Likväl sänder jag nu
åstad dessa bröder, för att det som jag har sagt till eder
berömmelse icke skall i denna del befinnas hava varit tomt
tal. Ty, såsom jag förut har sagt, jag vill att I skolen vara
redo. **4** Eljest, om några macedonier komma med mig och
finna eder oberedda, kunna vi -- för att icke säga I -- till
äventyrs komma på skam med vår tillförsikt i denna sak.
5 Jag har därför funnit det vara nödvändigt att uppmana
bröderna att i förväg begiva sig till eder och förbereda den
rikliga "välsignelsegåva" som I redan haven utlovat. De skola
laga att denna är tillreds såsom en riklig gåva, och icke
såsom en gåva i njugghet. **6** Besinnen detta: den som sår
sparsamt, han skall ock skörda sparsamt; men den som
sår rikligt, han skall ock skörda riklig välsignelse. **7** Var och
en give efter som han har känt sig manad i sitt hjärta, icke
med olust eller av tvång, ty "Gud älskar en glad givare".
8 Men Gud är mäktig att i överflödande mått låta all nåd
komma eder till del, så att I alltid i allo haven allt till fyllest
och i överflöd kunnen giva till allt gott verk, **9** efter skriftens
ord: "Han utströr, han giver åt de fattiga, hans rättfärdighet
förbliver evinnerligen." **(aiōn g165)** **10** Och han som giver
såningsmannen "säd till att så och bröd till att äta", han skall
ock giva eder utsädet och låta det föröka sig och skall bereda
växt åt eder rättfärdighets frukt. **11** I skolen bliva så rika på
allt, att I av gott hjärta kunnen giva allahanda gåvor, vilka,
när de överlämnas genom oss, skola framkalla tacksägelse
till Gud. **12** Ty det understöd, som kommer till stånd genom
denna eder tjänst, skall icke allenast avhjälpa de heligas
brist, utan verka ännu långt mer genom att framkalla många
tacksägelser till Gud. **13** De skola nämligen, därför att I visen
eder så väl hålla provet i fråga om detta understöd, komma
att prisa Gud för att I med så lydaktigt sinne bekännen eder
till Kristi evangelium och av så gott hjärta visen dem och alla
andra edert deltagande. **14** De skola ock själva bedja för
eder och längta efter eder, för den Guds nåds skull, som i så
översvinnligen rikt mått beskäres eder. **15** Ja, Gud vare tack
för hans outsägligt rika gåva!

10 Jag Paulus själv, som "är så ödmjuk, när jag står
ansikte mot ansikte med eder, men visar mig så modig
mot eder, när jag är långt borta", jag förmanar eder vid Kristi
saktmod och mildhet **2** och beder eder se till, att jag icke,
när jag en gång är hos eder, måste "visa mig modig", i det
jag helt oförskräckt tänker våga mig på somliga som mena
att vi "vandra efter köttet". **3** Ty fastän vi vandra i köttet,
föra vi dock icke en strid efter köttet. **4** Våra stridsvapen
äro nämligen icke av köttslig art; de äro tvärtom så mäktiga
inför Gud, att de kunna bryta ned fästen. **5** Ja, vi bryta ned
tankebyggnader och alla slags höga bålverk, som uppresas
mot kunskapen om Gud, och vi taga alla slags tankefunder
till fånga och lägga dem under Kristi lydnad. **6** Och när
lydnaden fullt har kommit till väldet bland eder, då äro vi
redo att näpsa all olydnad. **7** Sen då vad som ligger öppet
för allas ögon. Om någon i sitt sinne är viss om att han hör
Kristus till, så må han ytterligare besinna inom sig, att lika
visst som han själv hör Kristus till, lika visst göra också vi
det. **8** Och om jag än något härutöver berömmer mig, då nu
fråga är om vår myndighet -- den som Herren har givit oss,
till att uppbygga eder och icke till att nedbryta -- så skall
jag dock icke komma på skam därmed. **9** Jag vill icke att
det skall se ut, som om jag med mina brev allenast tänkte
skrämma eder. **10** Ty man säger ju: "Hans brev äro väl
myndiga och stränga, men när han kommer själv, uppträder
han utan kraft, och på hans ord aktar ingen." **11** Den som
säger sådant, han må emellertid göra sig beredd på att
sådana som vi äro i orden, genom våra brev, när vi äro
frånvarande, sådana skola vi ock visa oss i gärningarna, när
vi äro närvarande. **12** Ty vi äro icke nog dristiga att räkna
oss till eller jämföra oss med somliga som giva sig själva
gott vitsord, men som äro utan förstånd, i det att de mäta sig
allenast efter sig själva och jämföra sig allenast med sig
själva. **13** Vi för vår del vilja icke berömma oss till övermått,
utan allenast efter måttet av det område som Gud tillmätte
åt oss, när han bestämde att vi skulle nå fram jämväl till
eder. **14** Ty vi sträcka oss icke utom vårt område, såsom
nådde vi icke rätteligen fram till eder; vi hava ju redan med
evangelium om Kristus hunnit fram jämväl till eder. **15** När vi
säga detta, berömma vi oss icke till övermått, icke av andras
arbete. Men väl hava vi det hoppet, att i samma mån som
eder tro växer till, vi inom det område som har tillfallit oss
skola bland eder vinna framgång, i så överflödande mått,
16 att vi också få förkunna evangelium i trakter som ligga
bortom eder -- och detta utan att vi, inom ett område som
tillhör andra, berömma oss i fråga om det som redan där är
uträttat. **17** Men "den som vill berömma sig, han berömme
sig av Herren". **18** Ty icke den håller provet, som giver sig
själv gott vitsord, utan den som Herren giver sådant vitsord.

11 Jag skulle önska att I villen hava fördrag med mig,
om jag nu talar något litet efter dårars sätt. Dock, I
haven helt visst fördrag med mig. **2** Ty jag nitälskar för

eder såsom Gud nitälskar, och jag har trolovat eder med
Kristus, och ingen annan, för att kunna ställa fram inför
honom en ren jungfru. 3 Men jag fruktar att såsom ormen i
sin illfundighet bedrog Eva, så skola till äventyrs också edra
sinnen fördärvas och dragas ifrån den uppriktiga troheten
mot Kristus. 4 Om någon kommer och predikar en annan
Jesus, än den vi hava predikat, eller om I undfån ett annat
slags ande, än den I förut haven undfått, eller ett annat slags
evangelium, än det I förut haven mottagit, då fördragen I
ju sådant alltför väl. 5 Jag menar nu att jag icke i något
stycke står tillbaka för dessa så övermåttan höga "apostlar".
6 Om jag än är oförfaren i talkonsten, så är jag det likväl
icke i fråga om kunskap. Tvärtom, vi hava på allt sätt, i alla
stycken, lagt vår kunskap i dagen inför eder. 7 Eller var det
väl en synd jag begick, när jag för intet förkunnade Guds
evangelium för eder och sålunda ödmjukade mig, på det att I
skullen bliva upphöjda? 8 Andra församlingar plundrade jag,
i det jag, för att kunna tjäna eder, tog lön av dem. 9 Och
när jag under min vistelse hos eder led brist, låg jag ändå
ingen till last; ty den brist jag led avhjälptes av bröderna,
när de kommo från Macedonien. Ja, på allt sätt aktade jag
mig för att vara eder till tunga, och allt framgent skall jag
akta mig därför. 10 Så visst som Kristi sannfärdighet är i
mig, den berömmelsen skall icke få tagas ifrån mig i Akajas
bygder. 11 Varför? Månne därför att jag icke älskar eder?
Gud vet att jag så gör. 12 Och vad jag nu gör, det skall jag
ock framgent göra, för att de som trakta efter tillfälle att bliva
likställda med oss i fråga om berömmelse skola genom mig
berövas tillfället därtill. 13 Ty de männen äro falska apostlar,
oredliga arbetare, som förskapa sig till Kristi apostlar. 14 Och
detta är icke att undra på. Satan själv förskapar sig ju till en
ljusets ängel. 15 Det är då icke något märkligt, om jämväl
hans tjänare så förskapa sig, att de likna rättfärdighetens
tjänare. Men deras ände skall svara emot deras gärningar.
16 Åter säger jag: Ingen må mena att jag är en dåre; men om
jag vore det, så mån I ändå hålla till godo med mig -- låt
vara såsom med en dåre -- så att ock jag får berömma mig
något litet. 17 Vad jag talar, då jag nu med sådan tillförsikt
berömmer mig, det talar jag icke efter Herrens sinne, utan
efter dårars sätt. 18 Då så många berömma sig på köttsligt
vis, vill ock jag berömma mig; 19 I haven ju gärna fördrag
med dårar, I som själva ären så kloka. 20 I fördragen ju,
om man trälbinder eder, om man utsuger eder, om man
fångar eder, om man förhäver sig över eder, om man slår
eder i ansiktet. 21 Till vår skam måste jag tillstå att vi för vår
del hava "varit för svaga" till sådant. Men eljest, vadhelst
andra kunna göra sig stora med, det kan också jag göra mig
stor med -- om jag nu får tala efter dårars sätt. 22 Äro de
hebréer, så är jag det ock. Äro de israeliter, så är jag det
ock. Äro de Abrahams säd, så är jag det ock. 23 Äro de
Kristi tjänare, så är jag det ännu mer -- om jag nu får tala
såsom vore jag en dåre. Jag har haft mer arbete, oftare varit
i fängelse, fått hugg och slag till överflöd, varit i dödsnöd
många gånger. 24 Av judarna har jag fem gånger fått fyrtio
slag, på ett när. 25 Tre gånger har jag blivit piskad med
spön, en gång har jag blivit stenad, tre gånger har jag lidit
skeppsbrott, ett helt dygn har jag drivit omkring på djupa
havet. 26 Jag har ofta måst vara ute på resor; jag har utstått
faror på floder, faror bland rövare, faror genom landsmän,
faror genom hedningar, faror i städer, faror i öknar, faror på
havet, faror bland falska bröder -- 27 allt under arbete och
möda, under mångfaldiga vakor, under hunger och törst,
under svält titt och ofta, under köld och nakenhet. 28 Och till
allt annat kommer det, att jag var dag är överlupen, då jag
måste hava omsorg om alla församlingarna. 29 Vem är svag,
utan att också jag bliver svag? Vem kommer på fall, utan
att jag bliver upptänd? -- 30 Om jag nu måste berömma
mig, så vill jag berömma mig av min svaghet. 31 Herren
Jesu Gud och Fader, han som är högtlovad i evighet, vet att
jag icke ljuger. (aiōn g165) 32 I Damaskus lät konung Aretas'
ståthållare sätta ut vakt vid damaskenernas stad för att gripa
mig; 33 och jag måste i en korg släppas ned genom en
öppning på muren och kom så undan hans händer.

12 Jag måste ytterligare berömma mig. Väl är sådant
icke eljest nyttigt, men jag kommer nu till syner och
uppenbarelser, som hava beskärts mig av Herren. 2 Jag vet
om en man som är i Kristus, att han för fjorton år sedan
blev uppryckt ända till tredje himmelen; huruvida det nu var i
kroppslig måtto, eller om han var skild från sin kropp, det vet
jag icke, Gud allena vet det. 3 Ja, jag vet om denne man, att
han -- huruvida det nu var i kroppslig måtto, eller om han var
skild från sin kropp, det vet jag icke, Gud allena vet det --
4 jag vet om honom, att han blev uppryckt till paradiset
och fick höra outsägliga ord, sådana som det icke är lovligt
för en människa att uttala. 5 I fråga om den mannen vill
jag berömma mig, men i fråga om mig själv vill jag icke
berömma mig, om icke av min svaghet. 6 Visserligen skulle
jag icke vara en dåre, om jag ville berömma mig själv, ty det
vore sanning som jag då skulle tala; men likväl avhåller jag
mig därifrån, för att ingen skall hava högre tankar om mig
än skäligt är, efter vad han ser hos mig eller hör av mig.
7 Och för att jag icke skall förhäva mig på grund av mina
övermåttan höga uppenbarelser, har jag fått en törntagg i
mitt kött, en Satans ängel, som skall slå mig i ansiktet, för att

jag icke skall förhäva mig. 8 Att denne måtte vika ifrån mig,
därom har jag tre gånger bett till Herren. 9 Men Herren har
sagt till mig; "Min nåd är dig nog, ty kraften fullkomnas i
svaghet." Därför vill jag hellre med glädje berömma mig av
min svaghet, på det att Kristi kraft må komma och vila över
mig. 10 Ja, därför finner jag behag i svaghet, i misshandling,
i nöd, i förföljelse, i ångest för Kristi skull; ty när jag är svag,
då är jag stark. 11 Så har jag nu gjort mig till en dåre; I haven
själva nödgat mig därtill. Jag hade ju bort få gott vitsord av
eder; ty om jag än är ett intet, så har jag dock icke i något
stycke stått tillbaka för dessa så övermåttan höga "apostlar".
12 De gärningar som äro en apostels kännemärken hava ock
med all uthållighet blivit gjorda bland eder, genom tecken
och under och kraftgärningar. 13 Och haven I väl i något
stycke blivit tillbakasatta för de andra församlingarna? Dock,
kanhända i det stycket, att jag för min del icke har legat
eder till last? Den oförrätten mån I då förlåta mig. 14 Se, det
är nu tredje gången som jag står redo att komma till eder.
Och jag skall icke ligga eder till last, ty icke edert söker jag,
utan eder själva. Och barnen äro ju icke pliktiga att spara åt
föräldrarna, utan föräldrarna åt barnen. 15 Och för min del
vill jag gärna för edra själar både offra vad jag äger och låta
mig själv offras hel och hållen. Om jag nu så högt älskar
eder, skall jag väl därför bliva mindre älskad? 16 Dock, det
kunde ju vara så, att jag visserligen icke själv hade betungat
eder, men att jag på en listig omväg hade fångat eder, jag
som är så illfundig. 17 Har jag då verkligen, genom någon av
dem som jag har sänt till eder, berett mig någon orätt vinning
av eder? 18 Sant är att jag bad Titus fara och sände med
honom den andre brodern. Men icke har väl Titus berett mig
någon orätt vinning av eder? Hava vi icke båda vandrat i en
och samme Ande? Hava vi icke båda gått i samma fotspår?
19 Nu torden I redan länge hava menat att det är inför eder
som vi försvara oss. Nej, det är inför Gud, i Kristus, som vi
tala, men visserligen alltsammans för att uppbygga eder, I
älskade. 20 Ty jag fruktar att jag vid min ankomst till äventyrs
icke skall finna eder sådana som jag skulle önska, och att
jag själv då av eder skall befinnas vara sådan som I icke
skullen önska. Jag fruktar att till äventyrs kiv, avund, vrede,
genstridighet, förtal, skvaller, uppblåsthet och oordning råda
bland eder. 21 Ja, jag fruktar att min Gud skall låta mig vid
min ankomst åter bliva förödmjukad genom eder, och att jag
skall få sörja över många av dem som förut hava syndat,
och som ännu icke hava känt ånger över den orenhet och
otukt och lösaktighet som de hava övat.

13 Det är nu tredje gången som jag skall komma till
eder; "efter två eller tre vittnens utsago skall var sak
avgöras". 2 Till dem som förut hava syndat och till alla de
andra har jag redan i förväg sagt, och jag säger nu åter i
förväg -- nu då jag är borta ifrån eder, likasom förut då jag
för andra gången var hos eder -- att jag icke skall visa någon
skonsamhet, när jag kommer igen. 3 I viljen ju hava ett bevis
för att det är Kristus som talar i mig, han som icke är svag
mot eder, utan är stark bland eder. 4 Ty om han än blev
korsfäst i följd av svaghet, så lever han dock av Guds kraft.
Också vi äro ju svaga i honom, men av Guds kraft skola vi
leva med honom och bevisa det på eder. 5 Rannsaken eder
själva, huruvida I ären i tron, ja, pröven eder själva. Eller
kännen I icke med eder själva att Jesus Kristus är i eder?
Varom icke, så hållen I ej provet. 6 Att vi för vår del icke äro
av dem som ej hålla provet, det hoppas jag att I skolen få
lära känna. 7 Men vi bedja till Gud att I icke mån göra något
ont, detta icke för att vi å vår sida skola synas hålla provet,
utan för att I själva verkligen skolen göra vad gott är. Sedan
må vi å vår sida gärna anses icke hålla provet. 8 Ty icke mot
sanningen, utan allenast för sanningen förmå vi något. 9
Och vi glädja oss, när vi äro svaga, men I ären starka. Just
detta bedja vi också om, att I mån alltmer fullkomnas. 10
Och medan jag ännu är borta ifrån eder, skriver jag detta, för
att jag icke, när jag är hos eder, skall nödgas uppträda med
stränghet, i kraft av den myndighet som Herren har givit mig,
till att uppbygga och icke till att nedbryta. 11 För övrigt, mina
bröder, varen glada, låten fullkomna eder, låten förmana
eder, varen ens till sinnes, hållen frid; då skall kärlekens och
fridens Gud vara med eder. 12 Hälsen varandra med en
helig kyss. 13 Alla de heliga hälsa eder. 14 Herrens, Jesu
Kristi, nåd och Guds kärlek och den helige Andes delaktighet
vare med eder alla.

Galaterbrevet

1 Paulus, apostel, icke från människor, ej heller genom
någon människa, utan genom Jesus Kristus och genom
Gud, Fadern, som har uppväckt honom från de döda --
2 jag, jämte alla de bröder som äro här med mig, hälsar
församlingarna i Galatien. **3** Nåd vare med eder och frid
ifrån Gud, vår Fader, och ifrån Herren Jesus Kristus, **4** som
har utgivit sig själv för våra synder, för att rädda oss från
den nuvarande onda tidsåldern, efter vår Guds och Faders
vilja. **(aiōn g165)** **5** Honom tillhör äran i evigheternas evigheter.
Amen. **(aiōn g165)** **6** Det förundrar mig att I så hastigt avfallen
från honom, som har kallat eder till att vara i Kristi nåd,
och vänden eder till ett nytt evangelium. **7** Likväl är detta
icke något annat "evangelium"; det är allenast så, att några
finnas som vålla förvirring bland eder och vilja förvända
Kristi evangelium. **8** Men om någon, vore det ock vi själva
eller en ängel från himmelen, förkunnar evangelium i strid
mot vad vi hava förkunnat för eder, så vare han förbannad.
9 Ja, såsom vi förut hava sagt, så säger jag nu åter: Om
någon förkunnar evangelium för eder i strid mot vad I haven
undfått, så vare han förbannad. **10** Är det då människor
som jag nu söker vinna för mig, eller är det Gud? Står jag
verkligen efter att "vara människor till behag"? Nej, om jag
ännu ville vara människor till behag, så vore jag icke en
Kristi tjänare. **11** Ty det vill jag säga eder, mina bröder, att
det evangelium som har blivit förkunnat av mig icke är någon
människolära. **12** Det är ju icke heller av någon människa
som jag har undfått det eller blivit undervisad däri, utan
genom en uppenbarelse från Jesus Kristus. **13** I haven ju
hört huru det var med mig, medan jag ännu vandrade i
judiskt väsende: att jag då övermåttan våldsamt förföljde
Guds församling och ville utrota den, **14** ja, att jag gick längre
i judiskt väsende än många av mina samtida landsmän
och ännu ivrigare nitälskade för mina fäders stadgar. **15**
Men när han, som allt ifrån min moders liv har avskilt mig,
och som genom sin nåd har kallat mig, **16** täcktes i mig
uppenbara sin Son, för att jag bland hedningarna skulle
förkunna evangelium om honom, då begav jag mig strax
åstad; jag rådförde mig icke med någon människa, **17** ej
heller for jag upp till Jerusalem, till dem som före mig voro
apostlar. I stället for jag bort till Arabien och vände så åter
tillbaka till Damaskus. **18** Först sedan, tre år därefter, for jag
upp till Jerusalem, för att lära känna Cefas, och jag stannade
hos honom femton dagar. **19** Men av de andra apostlarna
såg jag ingen; allenast Jakob, Herrens broder, såg jag. **20**
Och Gud vet att jag icke ljuger i vad jag här skriver till eder.
21 Därefter for jag till Syriens och Ciliciens bygder. **22** Men
för de kristna församlingarna i Judeen var jag personligen
okänd. **23** De hörde allenast huru man sade: "Han som förut
förföljde oss, han förkunnar nu evangelium om den tro som
han förr ville utrota." **24** Och de prisade Gud för min skull.

2 Efter fjorton års förlopp for jag sedan åter upp till
Jerusalem, åtföljd av Barnabas; jag tog då också Titus
med mig. **2** Men det var på grund av en uppenbarelse som
jag for dit. Och för bröderna där framlade jag det evangelium
som jag predikar bland hedningarna; särskilt framlade jag det
för de män som stodo högst i anseende -- detta av oro för
att mitt strävande nu vore förgäves eller förut hade varit det.
3 Men icke ens Titus, min följeslagare, som var grek, blev
nödgad att låta omskära sig. **4** Det var nämligen så, att några
falska bröder hade kommit att upptagas i församlingen, dit
de hade smugit sig in för att bespeja vår frihet, den som vi
hava i Kristus Jesus, varefter de ville trälbinda oss. **5** Dock
gåvo vi icke ens ett ögonblick vika för dem genom en sådan
underkastelse; ty vi ville att evangelii sanning skulle bliva
bevarad hos eder. **6** Och vad angår dem som ansågos något
vara -- hurudana de nu voro, det kommer icke mig vid; Gud
har icke anseende till personen -- så sökte icke dessa män,
de som stodo högst i anseende, att pålägga mig några nya
förpliktelser. **7** Tvärtom; de sågo att jag hade blivit betrodd
med att förkunna evangelium för de oomskurna, likasom
Petrus hade fått de omskurna på sin del -- **8** ty densamme
som hade stått Petrus bi vid hans apostlaverksamhet bland
de omskurna, han hade ock stått mig bi bland hedningarna -
- **9** och när de nu förnummo vilken nåd som hade blivit mig
given, räckte de mig och Barnabas handen till samarbete,
både Jakob och Cefas och Johannes, de män som räknades
för själva stödjepelarna; vi skulle verka bland hedningarna,
och de bland de omskurna. **10** Allenast skulle vi tänka på de
fattiga; och just detta har jag också vinnlagt mig om att göra.
11 Men när Cefas kom till Antiokia, trädde jag öppet upp mot
honom, ty han hade befunnits skyldig till en försyndelse. **12**
Förut hade han nämligen ätit tillsammans med hedningarna;
men så kommo några män dit från Jakob, och efter deras
ankomst drog han sig tillbaka och höll sig undan, av fruktan
för de omskurna. **13** Till samma skrymteri gjorde sig också
de andra judarna skyldiga, och så blev till och med Barnabas
indragen i deras skrymteri. **14** Men när jag såg att de icke
vandrade med fasta steg, enligt evangelii sanning, sade
jag till Cefas i allas närvaro: "Om du, som är en jude, kan
leva efter hednisk sed i stället för efter judisk, varför vill du
då nödga hedningarna att leva efter judiskt sätt?" **15** Vi för
vår del äro väl på grund av vår härkomst judar och icke

"hedniska syndare"; 16 men då vi nu veta att en människa
icke bliver rättfärdig av laggärningar, utan genom tro på
Kristus Jesus, hava också vi satt vår tro till Jesus Kristus, för
att vi skola bliva rättfärdiga av tro på Kristus, och icke av
laggärningar. Ty av laggärningar bliver intet kött rättfärdigt.
17 Men om nu jämväl vi, i det vi sökte att bliva rättfärdiga i
Kristus, hava befunnits vara syndare, då är ju Kristus en
syndatjänare? Bort det! 18 Om så vore att jag byggde upp
igen detta samma som jag redan har brutit ned, då bevisade
jag därmed, att jag var en överträdare. 19 Ty jag för min del
har genom lagen dött bort ifrån lagen, för att jag skall leva
för Gud. Jag är korsfäst med Kristus, 20 och nu lever icke
mer jag, utan Kristus lever i mig; och det liv som jag nu lever
i köttet, det lever jag i tron på Guds Son, som har älskat mig
och utgivit sig själv för mig. 21 Jag förkastar icke Guds nåd.
Om rättfärdighet kunde vinnas genom lagen, då hade ju
Kristus icke behövt lida döden.

3 I oförståndige galater! Vem har så dårat eder, I som dock
haven fått Jesus Kristus målad för edra ögon såsom
korsfäst? 2 Allenast det vill jag att I skolen svara mig på:
Kom det sig av laggärningar att I undfingen Anden, eller kom
det sig därav att I lyssnaden i tro? 3 Ären I så oförståndiga?
I, som haven begynt i Anden, viljen I nu sluta i köttet?
4 Haven I då upplevat så mycket förgäves -- om det nu
verkligen har varit förgäves? 5 Alltså, att han som förlänade
eder Anden och utförde kraftgärningar bland eder gjorde
detta, kom det sig av laggärningar eller därav att I lyssnaden
i tro, 6 i enlighet med det ordet: "Abraham trodde Gud,
och det räknades honom till rättfärdighet"? 7 Så mån I nu
veta att de som låta det bero på tro, de äro Abrahams
barn. 8 Och eftersom skriften förutsåg att det var av tro som
hedningarna skulle bliva rättfärdiggjorda av Gud, så gav
den i förväg åt Abraham detta glada budskap: "I dig skola
alla folk varda välsignade." 9 Alltså bliva de som låta det
bero på tro välsignade tillika med Abraham, honom som
trodde. 10 Ty alla de som låta det bero på laggärningar, de
äro under förbannelse. Det är nämligen skrivet: "Förbannad
vare var och en som icke förbliver vid allt som är skrivet i
lagens bok, och icke gör därefter." 11 Och att ingen i kraft av
lag bliver rättfärdig inför Gud, det är uppenbart, eftersom
det heter: "Den rättfärdige skall leva av tro." 12 Men i lagen
beror det icke på tro; tvärtom heter det: "Den som gör efter
dessa stadgar skall leva genom dem." 13 Kristus friköpte
oss från lagens förbannelse, när han blev en förbannelse för
vår skull. Det är ju skrivet: "Förbannad är var och en som är
upphängd på trä." 14 Vi friköptes, för att den välsignelse som
hade givits åt Abraham skulle i Jesus Kristus komma också
hedningarna till del, så att vi genom tron skulle undfå den
utlovade Anden. 15 Mina bröder, jag vill taga ett exempel
från vad som gäller bland människor. Icke ens när fråga
är om en människas testamentsförordnande, kan någon
upphäva det eller lägga något därtill, sedan det en gång har
vunnit gällande kraft. 16 Nu gåvos löftena åt Abraham, så
ock åt hans "säd". Det heter icke: "och åt dem som komma
av din säd", såsom när det talas om många; utan det heter,
såsom när det talas om en enda: "och åt din säd", vilken är
Kristus. 17 Vad jag alltså vill säga är detta: Ett förordnande
som Gud redan hade givit gällande kraft kan icke genom en
lag, som utgavs fyra hundra trettio år därefter, hava blivit
ogiltigt, så att löftet därmed har gjorts om intet. 18 Om det
nämligen vore på grund av lag som arvet skulle undfås, så
vore det icke på grund av löfte. Men åt Abraham har Gud
skänkt det genom ett löfte. 19 Vartill tjänade då lagen? Jo,
på det att överträdelserna skulle komma i dagen, blev den
efteråt given, för att gälla till dess att "säden" skulle komma,
han åt vilken löftet hade blivit givet; och den utgavs genom
änglar och överlämnades i en medlares hand. 20 Men den
som är medlare är icke medlare för allenast en enda. Men
Gud är en. 21 Är då lagen emot Guds löften? Bort det! Om
en lag hade blivit given, som kunde göra levande, då skulle
rättfärdigheten verkligen komma av lagen. 22 Men nu har
skriften inneslutit alltsammans under synd, för att det som
var utlovat skulle, av tro på Jesus Kristus, komma dem till
del som tro. 23 Men förrän tron kom, voro vi inneslutna
under lagen och höllos i förvar under den, i förbidan på den
tro som en gång skulle uppenbaras. 24 Så har lagen blivit
vår uppfostrare till Kristus, för att vi skola bliva rättfärdiga av
tro. 25 Men sedan tron har kommit, stå vi icke mer under
uppfostrare. 26 Alla ären I Guds barn genom tron, i Kristus
Jesus; 27 ty I alla, som haven blivit döpta till Kristus, haven
iklätt eder Kristus. 28 Här är icke jude eller grek, här är icke
träl eller fri, här är icke man och kvinna: alla ären I ett i
Kristus Jesus. 29 Hören I nu Kristus till, så ären I därmed
ock Abrahams säd, arvingar enligt löftet.

4 Vad jag vill säga är detta: Så länge arvingen är barn,
finnes ingen skillnad mellan honom och en träl, fastän
han är herre över alla ägodelarna; 2 ty han står under
förmyndare och förvaltare, intill den tid som fadern har
bestämt. 3 Sammalunda höllos ock vi, när vi voro barn,
i träldom under världens "makter". 4 Men när tiden var
fullbordad, sände Gud sin Son, född av kvinna och ställd
under lagen, 5 för att han skulle friköpa dem som stodo
under lagen, så att vi skulle få söners rätt. 6 Och eftersom I
nu ären söner, har han sänt i våra hjärtan sin Sons Ande,

som ropar: "Abba! Fader!" 7 Så är du nu icke mer träl, utan
son; och är du son, så är du ock arvinge, insatt därtill av
Gud. 8 Förut, innan I ännu känden Gud, voren I trälar under
gudar som till sitt väsende icke voro gudar. 9 Men nu, sedan
I haven lärt känna Gud och, vad mer är, haven blivit kända
av Gud, huru kunnen I nu vända tillbaka till de svaga och
arma "makter", under vilka I åter på nytt viljen bliva trälar?
10 I akten ju på dagar och på månader och på särskilda
tider och år. -- 11 Jag är bekymrad för eder och fruktar att
jag till äventyrs har arbetat förgäves för eder. 12 Jag beder
eder, mina bröder: Bliven såsom jag är, eftersom jag har
blivit såsom I voren. I haven icke gjort mig något för när. 13
I veten ju att det var på grund av kroppslig svaghet som
jag första gången kom att förkunna evangelium för eder.
14 Och fastän mitt kroppsliga tillstånd då väl hade kunnat
innebära en frestelse för eder, så sågen I det ändå icke med
ringaktning eller leda, utan togen emot mig såsom en Guds
ängel, ja, såsom Kristus Jesus själv. 15 När hör man eder nu
prisa eder saliga? Det vittnesbördet kan jag nämligen giva
eder, att I då, om så hade varit möjligt, skullen hava rivit
ut edra ögon och givit dem åt mig. 16 Så har jag då blivit
eder ovän därigenom att jag säger eder sanningen! 17 Man
söker med iver att vinna eder för sig, men icke med en god
iver; nej, del vilja avspärra eder från andra, för att I med så
mycket större iver skolen hålla eder till dem. 18 Och det är
nu gott att I bliven omfattade med ivrig omsorg, i en god sak,
alltid, och icke allenast när jag är tillstädes hos eder, 19 I
mina barn, som jag nu åter med vånda måste föda till livet,
intill dess att Kristus har tagit gestalt i eder. 20 Jag skulle
önska att jag just nu vore hos eder och kunde göra min röst
rätt bevekande. Ty jag vet mig knappt någon råd med eder.
21 Sägen mig, I som viljen stå under lagen: haven I icke hört
vad lagen säger? 22 Det är ju skrivet att Abraham fick två
söner, en med sin tjänstekvinna, och en med sin fria hustru.
23 Men tjänstekvinnans son är född efter köttet, då däremot
den fria hustruns son är född i kraft av löftet. 24 Dessa ord
hava en djupare mening; ty de båda kvinnorna beteckna två
förbund. Av dessa kommer det ena från berget Sina och
föder sina barn till träldom, och detta har sin förebild i Agar.
25 Berget Sina kallas nämligen i Arabien för Agar och svarar
emot det nuvarande Jerusalem, ty detta lever med sina barn
i träldom. 26 Men det Jerusalem som är därovan, det är
fritt, och det är vår moder. 27 Så är ju skrivet: "Jubla, du
ofruktsamma, du som icke föder barn; brist ut och ropa, du
som icke bliver moder, Ty den ensamma skall hava många
barn, flera än den som har man." 28 Och I, mina bröder, ären
löftets barn, likasom Isak var. 29 Men likasom förr i tiden den
son som var född efter köttet förföljde den som var född efter
Anden, så är det ock nu. 30 Dock, vad säger skriften? "Driv
ut tjänstekvinnan och hennes son; ty tjänstekvinnans son
skall förvisso icke ärva med den fria hustruns son." 31 Alltså,
mina bröder, vi äro icke barn av en tjänstekvinna, utan av
den fria hustrun.

5 För att vi skola vara fria, har Kristus frigjort oss. Stån
därför fasta, och låten icke något nytt träldomsok läggas
på eder. 2 Se, jag säger eder, jag Paulus, att om I låten
omskära eder, så bliver Kristus eder till intet gagn. 3 Och för
var och en som låter omskära sig betygar jag nu åter att
han är pliktig att fullgöra hela lagen. 4 I haven kommit bort
ifrån Kristus, I som viljen bliva rättfärdiga i kraft av lagen;
I haven fallit ur nåden. 5 Vi vänta nämligen genom ande,
av tro, den rättfärdighet som är vårt hopp. 6 Ty i Kristus
Jesus betyder det intet huruvida någon är omskuren eller
oomskuren; allt beror på huruvida han har en tro som är
verksam genom kärlek. 7 I begynten edert lopp väl. Vem har
nu lagt hinder i eder väg, så att I icke mer lyden sanningen?
8 Till sådant kom ingen maning från honom som har kallat
eder. 9 Litet surdeg syrar hela degen. 10 För min del har jag
i Herren den tillförsikten till eder, att I icke häri skolen tänka
på annat sätt; men den som vållar förvirring bland eder,
han skall bära sin dom, vem han än må vara. 11 Om så
vore, mina bröder, att jag själv ännu predikade omskärelse,
varför skulle jag då ännu alltjämt lida förföljelse? Då vore
ju korsets stötesten röjd ur vägen. -- 12 Jag skulle önska
att de män som uppvigla eder läte omskära sig ända till
avstympning. 13 I ären ju kallade till frihet, mina bröder;
bruken dock icke friheten så, att köttet får något tillfälle.
Fastmer mån I tjäna varandra genom kärleken. 14 Ty hela
lagens uppfyllelse ligger i ett enda budord, nämligen detta:
"Du skall älska din nästa såsom dig själv." 15 Men om I
bitens inbördes och äten på varandra, så mån I se till, att
I icke bliven uppätna av varandra. 16 Vad jag vill säga är
detta: Vandren i ande, så skolen I förvisso icke göra vad
köttet har begärelse till. 17 Ty köttet har begärelse mot
Anden, och Anden mot köttet; de två ligga ju i strid med
varandra, för att hindra eder att göra vad I viljen. 18 Men om
I drivens av ande, så stån I icke under lagen. 19 Men köttets
gärningar äro uppenbara: de äro otukt, orenhet, lösaktighet,
20 avgudadyrkan, trolldom, ovänskap, kiv, avund, vrede,
genstridighet, tvedräkt, partisöndring, 21 missunnsamhet,
mord, dryckenskap, vilt leverne och annat sådant, varom jag
säger eder i förväg, såsom jag redan förut har sagt, att de
som göra sådant, de skola icke få Guds rike till arvedel. 22
Andens frukt åter är kärlek, glädje, frid, tålamod, mildhet,

godhet, trofasthet, 23 saktmod, återhållsamhet. Mot sådant
är icke lagen. 24 Och de som höra Kristus Jesus till hava
korsfäst sitt kött tillika med dess lustar och begärelser. 25
Om vi nu hava liv genom ande, så låtom oss ock vandra
i ande. 26 Låtom oss icke söka fåfänglig ära, i det att vi
utmana varandra och avundas varandra.

6 Mina bröder, om så händer att någon ertappas med
att begå en försyndelse, då mån I, som ären andliga
människor, upprätta honom i saktmods ande. Och du må
hava akt på dig själv, att icke också du bliver frestad. 2
Bären varandras bördor; så uppfyllen I Kristi lag. 3 Ty om
någon tycker sig något vara, fastän han intet är, så bedrager
han sig själv. 4 Må var och en pröva sina egna gärningar;
han skall då tillmäta sig berömmelse allenast efter vad han
själv är, och icke efter vad andra äro. 5 Ty var och en har sin
egen börda att bära. 6 Den som får undervisning i ordet,
han låte den som undervisar honom få del med sig i allt
gott. 7 Faren icke vilse. Gud låter icke gäcka sig. Ty vad
människan sår, det skall hon ock skörda. 8 Den som sår i
sitt kötts åker, han skall av köttet skörda förgängelse, men
den som sår i Andens åker, han skall av Anden skörda evigt
liv. (aiōnios g166) 9 Och låtom oss icke förtröttas att göra vad
gott är; ty om vi icke uppgivas, så skola vi, när tiden är inne,
få inbärga vår skörd. 10 Må vi alltså, medan vi hava tillfälle,
göra vad gott är mot var man, och först och främst mot dem
som äro våra medbröder i tron. 11 Sen här med vilka stora
bokstäver jag egenhändigt skriver till eder! 12 Alla de som
eftersträva ett gott anseende här i köttet, de vilja nödga
eder till omskärelse, detta allenast för att de själva skola
undgå att bliva förföljda för Kristi kors' skull. 13 Ty icke ens
dessa omskurna själva hålla lagen. Nej, det är för att kunna
berömma sig av edert kött som de vilja att I skolen låta
omskära eder. 14 Men vad mig angår, så vare det fjärran
ifrån mig att berömma mig av något annat än av vår Herres,
Jesu Kristi, kors, genom vilket världen för mig är korsfäst,
och jag för världen. 15 Ty det kommer icke an på om någon
är omskuren eller oomskuren; allt beror på huruvida han är
en ny skapelse. 16 Och över alla dem som komma att vandra
efter detta rättesnöre, över dem vare frid och barmhärtighet,
ja, över Guds Israel. 17 Må nu ingen härefter vålla mig oro;
ty jag bär Jesu märken på min kropp. 18 Vår Herres, Jesu
Kristi, nåd vare med eder ande, mina bröder. Amen.

Efesierbrevet

1 Paulus, genom Guds vilja Kristi Jesu apostel, hälsar de
heliga som bo i Efesus, de i Kristus Jesus troende. **2** Nåd
vare med eder och frid ifrån Gud, vår Fader, och Herren
Jesus Kristus. **3** Välsignad vare vår Herres, Jesu Kristi,
Gud och Fader, som i Kristus har välsignat oss med all den
himmelska världens andliga välsignelse, **4** såsom han ju,
förrän världens grund var lagd, har utvalt oss i honom till
att vara heliga och ostraffliga inför sig. **5** Ty i sin kärlek
förutbestämde han oss till barnaskap hos sig, genom Jesus
Kristus, efter sin viljas behag, **6** den nådeshärlighet till pris,
varmed han har benådat oss i den älskade. **7** I honom
hava vi förlossning genom hans blod, förlåtelse för våra
synder, efter hans nåds rikedom. **8** Och denna nåd har han i
överflödande mått låtit komma oss till del, med all vishet
och allt förstånd, **9** i det att han för oss har kungjort sin
viljas hemlighet, enligt det beslut som han efter sitt behag
hade fattat inom sig själv, **10** om en ordning som i tidernas
fullbordan skulle komma till stånd, det beslutet att i Kristus
sammanfatta allt som finnes i himmelen och på jorden. **11** I
honom hava vi ock undfått vår arvslott, vi som förut voro
bestämda därtill genom dens beslut, som verkar allting efter
sin egen viljas råd. **12** Så skulle vi, hans härlighet till pris,
vara de som i Kristus redan i förväg hava ägt ett hopp. **13** I
honom haven jämväl I, sedan I haven fått höra sanningens
ord, eder frälsnings evangelium, ja, i honom haven I, sedan I
nu ock haven kommit till tron, såsom ett insegel undfått den
utlovade helige Ande, **14** vilken är en underpant på vårt arv,
till förvissning om att hans egendomsfolk skall förlossas,
hans härlighet till pris. **15** Sedan jag fick höra om eder tro i
Herren Jesus och om eder kärlek till alla de heliga, **16** har
därför jag å min sida icke upphört att tacka Gud för eder, när
jag tänker på eder i mina böner. **17** Och min bön är att vår
Herres, Jesu Kristi, Gud, härlighetens Fader, må giva eder
en visdomens och uppenbarelsens ande till kunskap om
sig, **18** och att han må upplysa edra hjärtans ögon, så att
I förstån hurudant det hopp är, vartill han har kallat eder,
huru rikt på härlighet hans arv är bland de heliga, **19** och
huru översvinnligt stor hans makt är på oss som tro -- allt
i enlighet med den väldiga styrkas kraft, **20** varmed han
har verkat i Kristus, i det att han uppväckte honom från de
döda och satte honom på sin högra sida i den himmelska
världen, **21** över alla andevärldens furstar och väldigheter
och makter och herrar, ja, över allt som kan nämnas, icke
allenast i denna tidsålder, utan ock i den tillkommande. **(aiōn g165)**
22 "Allt lade han under hans fötter." Och honom gav
han åt församlingen till att vara ett huvud över allting -- **23** åt
församlingen, ty den är hans kropp och är uppfylld av honom
som uppfyller allt i alla.

2 Så har han ock gjort eder levande, eder som voren
döda genom de överträdelser och synder **2** i vilka I förut
vandraden, efter denna världs och tidsålders sätt, i det I
följden fursten över luftens härsmakt, över den andemakt
som nu är verksam i de ohörsamma. **(aiōn g165)** **3** Bland
dessa voro förut också vi allasammans, där vi vandrade i
vårt kötts begärelser och gjorde vad köttet och sinnet ville;
och vi voro genom vår natur hemfallna åt vredesdomen, vi
likasom de andra. **4** Men Gud, som är rik på barmhärtighet,
har, för den stora kärleks skull, varmed han har älskat oss, **5**
gjort oss levande med Kristus, oss som voro döda genom
våra synder. Av nåd ären I frälsta! **6** Ja, han har uppväckt
oss med honom och satt oss med honom i den himmelska
världen, i Kristus Jesus, **7** för att i de kommande tidsåldrarna
bevisa sin nåds översvinnliga rikedom, genom godhet mot
oss i Kristus Jesus. **(aiōn g165)** **8** Ty av nåden ären I frälsta
genom tro -- och det icke av eder själva, Guds gåva är det --
9 icke av gärningar, för att ingen skall berömma sig. **10** Ty
hans verk äro vi, skapade i Kristus Jesus till goda gärningar,
vilka Gud förut har berett, för att vi skola vandra i dem. **11**
Kommen därför ihåg att I förut, I som voren hedningar i
köttet och bleven kallade oomskurna av dem som kallas
omskurna, efter den omskärelse som med händer göres på
köttet -- **12** kommen ihåg att I på den tiden, då när I voren
utan Kristus, voren utestängda från medborgarskap i Israel
och främmande för löftets förbund, utan hopp och utan Gud i
världen. **13** Nu däremot, då I ären i Kristus Jesus, haven I,
som förut voren fjärran, kommit nära, i och genom Kristi
blod. **14** Ty han är vår frid, han som av de båda har gjort ett
och brutit ned den skiljemur som stod emellan oss, nämligen
ovänskapen. **15** Ty i sitt kött gjorde han om intet budens
stadgelag, för att han skulle av de två i sig skapa en enda
ny människa och så bereda frid, **16** och för att han skulle
åt dem båda, förenade i en enda kropp, skaffa försoning
med Gud, sedan han genom korset hade i sin person dödat
ovänskapen. **17** Och han har kommit och har förkunnat
det glada budskapet om frid för eder, I som voren fjärran,
och om frid för dem som voro nära. **18** Ty genom honom
hava vi, de ena såväl som de andra, i en och samme Ande
tillträde till Fadern. **19** Alltså ären I nu icke mer främlingar och
gäster, utan I haven medborgarskap med de heliga och ären
Guds husfolk, **20** uppbyggda på apostlarnas och profeternas
grundval, där hörnstenen är Kristus Jesus själv, **21** i vilken
allt det som uppbygges bliver sammanslutet och så växer

upp till ett heligt tempel i Herren. 22 I honom bliven också I
med de andra uppbyggda till en Guds boning, i Anden.

3 Fördenskull böjer jag mina knän, jag Paulus, som till
gagn för eder, I hedningar, är Kristi Jesu fånge. 2 I haven
väl hört om det nådesuppdrag av Gud, som är mig givet för
eder räkning, 3 huru genom uppenbarelse den hemlighet
blev för mig kungjord, varom jag ovan har i korthet skrivit. 4
Och när I läsen detta, kunnen I därav förstå vilken insikt jag
har i Kristi hemlighet, 5 som under förgångna släktens tider
icke hade blivit kungjord för människors barn, såsom den nu
genom andeingivelse har blivit uppenbarad för hans heliga
apostlar och profeter. 6 Jag menar den hemligheten, att
hedningarna i Kristus Jesus äro våra medarvingar och jämte
oss lemmar i en och samma kropp och jämte oss delaktiga i
löftet -- detta genom evangelium, 7 vars tjänare jag har blivit
i följd av den Guds nåds gåva som blev mig given genom
hans mäktiga kraft. 8 Ja, åt mig, den ringaste bland alla
heliga, blev den nåden given att för hedningarna förkunna
evangelium om Kristi outrannsakliga rikedom, 9 och att lägga
i dagen huru det rådslut har blivit utfört, som tidsåldrarna
igenom hade såsom en hemlighet varit fördolt i Gud, alltings
skapare. (aiōn g165) 10 Ty Gud ville att hans mångfaldiga
visdom nu, i och genom församlingen, skulle bliva kunnig för
furstarna och väldigheterna i den himmelska världen. 11
Sådant hade hans beslut varit från tidsåldrarnas begynnelse,
det som han utförde i Kristus Jesus, vår Herre. (aiōn g165) 12
Och i honom kunna vi med tillförsikt frimodigt träda fram,
genom tron på honom. 13 Därför beder jag eder att icke fälla
modet vid mina lidanden för eder; de lända ju eder till ära.
14 Fördenskull böjer jag mina knän för Fadern -- 15 honom
från vilken allt vad fader heter i himmelen och på jorden har
sitt namn -- 16 och beder att han ville efter sin härlighets
rikedom förläna eder, att I genom hans Ande växen till i kraft
till eder invärtes människa, 17 och att Kristus genom tron må
bo i edra hjärtan, och att I mån vara rotade och grundade i
kärleken, 18 så att I, tillika med alla de heliga, till fullo förmån
fatta vad bredden och längden och höjden och djupet är 19
och så lära känna Kristi kärlek, som övergår all kunskap. Ty
så skolen I bliva helt uppfyllda av all Guds fullhet. 20 Men
honom, som förmår göra mer, ja, långt mer än allt vad vi
bedja eller tänka, efter den kraft som är verksam i oss, 21
honom tillhör äran i församlingen och i Kristus Jesus alla
släkten igenom i evigheternas evighet, amen. (aiōn g165)

4 Så förmanar jag nu eder, jag som är en fånge i Herren, att
föra en vandel som är värdig den kallelse I haven undfått,
2 med all ödmjukhet och allt saktmod, med tålamod, så att
I haven fördrag med varandra i kärlek 3 och vinnläggen
eder om att bevara Andens enhet genom fridens band: 4 en
kropp och en Ande, likasom I ock bleven kallade till att leva i
ett och samma hopp, det som tillhör eder kallelse -- 5 en
Herre, en tro, ett dop, en Gud, som är allas Fader, 6 han
som är över alla, genom alla och i alla. 7 Men åt var och
en särskild av oss blev nåden given, alltefter som Kristus
tillmätte honom sin gåva. 8 Därför heter det: "Han for upp i
höjden, han tog fångar, han gav människorna gåvor." 9 Men
detta ord "han for upp", vad innebär det, om icke att han förut
hade farit hit ned till jordens lägre rymder? 10 Den som for
ned, han är ock den som for upp över alla himlar, för att han
skulle uppfylla allt. 11 Och han gav oss somliga till apostlar,
somliga till profeter, somliga till evangelister, somliga till
herdar och lärare. 12 Ty han ville göra de heliga skickliga
till att utföra sitt tjänarvärv, att uppbygga Kristi kropp, 13
till dess att vi allasammans komma fram till enheten i tron
och i kunskapen om Guds Son, till manlig mognad, och så
bliva fullvuxna, intill Kristi fullhet. 14 Så skulle vi icke mer
vara barn, icke såsom havets vågor drivas omkring av vart
vindkast i läran, vid människornas bedrägliga spel, när de
illfundigt söka främja villfarelsens listiga anslag. 15 Nej, vi
skulle då hålla oss till sanningen, och i alla stycken i kärlek
växa upp till honom som är huvudet, Kristus. 16 Ty från
honom hämtar hela kroppen sin tillväxt, till att bliva uppbyggd
i kärlek, i det att den sammanslutes och får sammanhållning
genom det bistånd var led giver, med en kraft som är avmätt
efter var särskild dels uppgift. 17 Jag tillsäger eder alltså
och uppmanar eder allvarligt i Herren, att icke mer vandra
såsom hedningarna i sitt sinnes fåfänglighet vandra, 18
hedningarna, vilka, i följd av den okunnighet som råder hos
dem genom deras hjärtans förstockelse, äro förmörkade till
förståndet och bortkomna från det liv som är av Gud. 19
Ty i sin försoffning hava de överlämnat sig åt lösaktighet,
så att de i girighet bedriva alla slags orena gärningar. 20
Men I haven icke fått en sådan undervisning om Kristus,
21 om I eljest så haven hört om honom och så blivit lärda
i honom, som sanning är i Jesus: 22 att I -- då detta nu
krävdes på grund av eder förra vandel -- haven avlagt den
gamla människan, som fördärvar sig genom att följa sina
begärelsers bedrägliga lockelser, 23 och nu förnyens genom
Anden som bor i edert sinne, 24 och att I haven iklätt eder
den nya människan, som är skapad till likhet med Gud i
sanningens rättfärdighet och helighet. 25 Läggen därför
bort lögnen, och talen sanning med varandra, eftersom vi
äro varandras lemmar. 26 "Vredgens, men synden icke";
låten icke solen gå ned över eder vrede, 27 och given icke

djävulen något tillfälle. 28 Den som har stulit, han stjäle icke
mer, utan arbete hellre, och uträtte med sina händer vad
gott är, så att han har något varav han kan dela med sig
åt den som lider brist. 29 Låten intet ohöviskt tal utgå ur
eder mun, utan allenast det som är gott, till uppbyggelse,
där sådan behöves, så att det bliver till välsignelse för dem
som höra det. 30 Och bedröven icke Guds helige Ande,
vilken I haven undfått såsom ett insegel, för förlossningens
dag. 31 All bitterhet och häftighet och vrede, allt skriande
och smädande, ja, allt vad ondska heter vare fjärran ifrån
eder. 32 Varen i stället goda och barmhärtiga mot varandra,
och förlåten varandra, såsom Gud i Kristus har förlåtit eder.

5 Bliven alltså Guds efterföljare, såsom hans älskade barn,
2 och vandren i kärlek, såsom Kristus älskade eder och
utgav sig själv för oss till en gåva och ett offer, "Gud till en
välbehaglig lukt". 3 Men otukt och orenhet, av vad slag det
vara må, och girighet skolen I, såsom det anstår heliga, icke
ens låta nämnas bland eder, 4 ej heller ohöviskt väsende
och dåraktigt tal och gyckel; sådant är otillbörligt. Låten
fastmer tacksägelse höras. 5 Ty det bören I veta, och det
insen I också själva, att ingen otuktig eller oren människa
har arvedel i Kristi och Guds rike, ej heller någon girig, ty en
sådan är en avgudadyrkare. 6 Låten ingen bedraga eder
med tomma ord; ty för sådana synder kommer Guds vrede
över de ohörsamma. 7 Haven alltså ingen del i sådant. 8 I
voren ju förut mörker, men nu ären I ljus i Herren; vandren
då såsom ljusets barn. 9 Ty ljusets frukt består i allt vad
godhet och rättfärdighet och sanning är. 10 Ja, vandren så, i
det att I pröven vad som är välbehagligt för Herren. 11 Och
haven ingen delaktighet i mörkrets gärningar, som icke giva
någon frukt, utan avslöjen dem fastmer. 12 Vad av sådana
människor i hemlighet förövas, därom är det skamligt till och
med att tala; 13 men alltsammans bliver uppenbart, när det
avslöjas genom ljuset. Ty varhelst något bliver uppenbart,
där är ljus. 14 Därför heter det: "Vakna upp, du som sover,
och stå upp ifrån de döda, så skall Kristus lysa fram för
dig." 15 Sen därför noga till, huru I vandren: att I vandren
icke såsom ovisa människor, utan såsom visa; 16 och
tagen väl i akt vart lägligt tillfälle. Ty tiden är ond. 17 Varen
alltså icke oförståndiga, utan förstån vad som är Herrens
vilja. 18 Och dricken eder icke druckna av vin; ty därav
kommer ett oskickligt leverne. Låten eder fastmer uppfyllas
av ande, 19 och talen till varandra i psalmer och lovsånger
och andliga visor, och sjungen och spelen till Herrens ära
i edra hjärtan, 20 och tacken alltid Gud och Fadern för
allt, i vår Herres, Jesu Kristi, namn. 21 Underordnen eder
varandra i Kristi fruktan. 22 I hustrur, underordnen eder edra
män, såsom I underordnen eder Herren; 23 ty en man är
sin hustrus huvud, såsom Kristus är församlingens huvud,
han som ock är denna sin kropps Frälsare. 24 Ja, såsom
församlingen underordnar sig Kristus, så skola ock hustrurna
i allt underordna sig sina män. 25 I män, älsken edra hustrur,
såsom Kristus har älskat församlingen och utgivit sig själv
för henne 26 till att helga henne, genom att rena henne
medelst vattnets bad, i kraft av ordet. 27 Ty så ville han själv
ställa fram församlingen inför sig i härlighet, utan fläck och
skrynka och annat sådant; fastmer skulle hon vara helig
och ostrafflig. 28 På samma sätt äro männen pliktiga att
älska sina hustrur, då dessa ju äro deras egna kroppar; den
som älskar sin hustru, han älskar sig själv. 29 Ingen har
någonsin hatat sitt eget kött; i stället när och omhuldar man
det, såsom Kristus gör med församlingen, 30 eftersom vi
äro lemmar av hans kropp. 31 "Fördenskull skall en man
övergiva sin fader och sin moder och hålla sig till sin hustru,
och de tu skola varda ett kött." -- 32 Den hemlighet som
ligger häri är stor; jag säger detta med tanke på Kristus och
församlingen. 33 Dock gäller också om eder att var och en
skall älska sin hustru såsom sig själv; men hustrun å sin
sida skall visa sin man vördnad.

6 I barn, varen edra föräldrar lydiga i Herren, ty detta är
rätt och tillbörligt. 2 "Hedra din fader och din moder."
Det är ju först detta bud som har ett löfte med sig: 3 "för
att det må gå dig väl och du må länge leva på jorden". 4
Och I fäder, reten icke edra barn till vrede, utan fostren
dem i Herrens tukt och förmaning. 5 I tjänare, varen edra
jordiska herrar lydiga, med fruktan och bävan, av uppriktigt
hjärta, såsom gällde det Kristus; 6 icke med ögontjänst,
av begär att behaga människor, utan såsom Kristi tjänare,
som av hjärtat göra Guds vilja; 7 och gören eder tjänst
med villighet, såsom tjänaden I Herren och icke människor.
8 I veten ju att vad gott var och en gör, det skall han få
igen av Herren, vare sig han är träl eller fri. 9 Och I herrar,
handlen på samma sätt mot dem, och upphören att bruka
hårda ord; I veten ju att i himmelen finnes den som är Herre
över både dem och eder, och att hos honom icke finnes
anseende till personen. 10 För övrigt, bliven allt starkare i
Herren och i hans väldiga kraft. 11 Ikläden eder hela Guds
vapenrustning, så att I kunnen hålla stånd emot djävulens
listiga angrepp. 12 Ty den kamp vi hava att utkämpa är en
kamp icke mot kött och blod, utan mot furstar och väldigheter
och världshärskare, som råda här i mörkret, mot ondskans
andemakter i himlarymderna. (aiōn g165) 13 Tagen alltså på
eder hela Guds vapenrustning, så att I kunnen stå emot på
den onda dagen och, sedan I haven fullgjort allt, behålla

fältet. 14 Stån därför omgjordade kring edra länder med
sanningen, och "varen iklädda rättfärdighetens pansar", 15
och haven såsom skor på edra fötter den beredvillighet
som fridens evangelium giver. 16 Och tagen alltid trons
sköld, varmed I skolen kunna utsläcka den ondes alla
brinnande pilar. 17 Och låten giva eder "frälsningens hjälm"
och Andens svärd, som är Guds ord. 18 Gören detta under
ständig åkallan och bön, så att I alltjämt bedjen i Anden och
fördenskull vaken, under ständig uthållighet och ständig bön
för alla de heliga. 19 Bedjen ock för mig, att min mun må
upplåtas, och att det jag skall tala må bliva mig givet, så att
jag frimodigt kungör evangelii hemlighet, 20 för vars skull jag
är ett sändebud i kedjor; ja, bedjen att jag må frimodigt tala
därom med de rätta orden. 21 Men för att ock I skolen få
veta något om mig, huru det går mig, kommer Tykikus, min
älskade broder och trogne tjänare i Herren, att underrätta
eder om allt. 22 Honom sänder jag till eder, just för att I
skolen få veta huru det är med oss, och för att han skall
hugna edra hjärtan. 23 Frid vare med bröderna och kärlek
tillika med tro, från Gud, Fadern, och Herren Jesus Kristus.
24 Nåd vare med alla som älska vår Herre Jesus Kristus --
nåd i oförgängligt liv.

Filipperbrevet

1 Paulus och Timoteus, Kristi Jesu tjänare, hälsa alla
de heliga i Kristus Jesus som bo i Filippi, tillika med
församlingsföreståndare och församlingstjänare. **2** Nåd vare
med eder och frid ifrån Gud, vår Fader, och Herren Jesus
Kristus. **3** Jag tackar min Gud, så ofta jag tänker på eder, **4** i
det jag alltid i alla mina böner med glädje beder för eder
alla. **5** Jag tackar honom för att I, allt ifrån första dagen
intill nu, haven deltagit i arbetet för evangelium. **6** Och jag
har den tillförsikten, att han som i eder har begynt ett gott
verk, han skall ock fullborda det, intill Kristi Jesu dag. **7**
Och det är ju rätt och tillbörligt att jag tänker så om eder
alla, eftersom jag, både när jag ligger i bojor, och när jag
försvarar och befäster evangelium, har eder i mitt hjärta
såsom alla med mig delaktiga i nåden. **8** Ty Gud är mitt
vittne, han vet huru jag längtar efter eder alla med Kristi Jesu
kärlek. **9** Och därom beder jag, att eder kärlek må allt mer
och mer överflöda av kunskap och förstånd i allt, **10** så att I
kunnen döma om vad rättast är, på det att I mån bliva rena
och för ingen till stötesten, i väntan på Kristi dag, **11** och
bliva rika på rättfärdighetens frukt, vilken kommer genom
Jesus Kristus, Gud till ära och pris. **12** Jag vill att I, mina
bröder, skolen veta att det som har vederfarits mig snarare
har länt till evangelii framgång. **13** Det har nämligen så blivit
uppenbart för alla i pretoriet och för alla andra, att det är i
Kristus som jag bär mina bojor; **14** och de flesta av bröderna
hava genom mina bojor blivit så frimodiga i Herren, att de
med allt större dristighet våga oförskräckt förkunna Guds
ord. **15** Somliga finnas väl ock, som av avund och trätlystnad
predika Kristus, men det finnes också andra som göra det
av god vilja. **16** Dessa senare göra det av kärlek, eftersom
de veta att jag är satt till att försvara evangelium. **17** De förra
åter förkunna Kristus av genstridighet, icke med rent sinne,
i tanke att de skola tillskynda mig ytterligare bedrövelse i
mina bojor. **18** Vad mer? Kristus bliver dock på ena eller
andra sättet förkunnad, det må nu ske för syns skull eller i
uppriktighet; och däröver gläder jag mig. Ja, jag skall ock
framgent få glädja mig; **19** ty jag vet att detta skall lända mig
till frälsning, genom eder förbön och därigenom att Jesu
Kristi Ande förlänas mig. **20** Det är nämligen min trängtan
och mitt hopp att jag i intet skall komma på skam, utan att
Kristus, nu såsom alltid, skall av mig med all frimodighet
bliva förhärligad i min kropp, det må ske genom liv eller
genom död. **21** Ty att leva, det är för mig Kristus, och att dö,
det är för mig en vinning. **22** Men om det att leva i köttet för
mig är att utföra ett arbete som bär frukt, vilketdera skall
jag då välja? Det kan jag icke säga. **23** Jag drages åt båda
hållen. Ty väl åstundar jag att bryta upp och vara hos Kristus,
vilket ju vore mycket bättre; **24** men att jag lever kvar i köttet
är för eder skull mer av nöden. **25** Och då jag är förvissad
härom, vet jag att jag skall leva kvar och förbliva hos eder
alla, eder till förkovran och glädje i tron, **26** för att eder
berömmelse skall överflöda i Kristus Jesus, i fråga om mig,
därigenom att jag ännu en gång kommer till eder. **27** Fören
allenast en sådan vandel som är värdig Kristi evangelium,
så att jag -- vare sig jag kommer och besöker eder, eller jag
förbliver frånvarande -- får höra om eder att I stån fasta i en
och samme Ande och endräktigt kämpen tillsammans för
tron på evangelium, **28** utan att i något stycke låta skrämma
eder av motståndarna. Ty att I så skicken eder är för dem
ett vittnesbörd om att de själva gå mot fördärvet, men att
I skolen bliva frälsta, och detta av Gud. **29** Åt eder har ju
förunnats icke allenast att tro på Kristus, utan ock att lida
för hans skull, **30** i det att I haven samma kamp som I förr
sågen mig hava och nu hören att jag har.

2 Om nu förmaning i Kristus, om uppmuntran i kärlek, om
gemenskap i Anden, om hjärtlig godhet och barmhärtighet
betyda något, **2** gören då min glädje fullkomlig, i det att I
ären ens till sinnes, uppfyllda av samma kärlek, endräktiga,
liksinnade, **3** fria ifrån genstridighet och ifrån begär efter
fåfänglig ära. Fasthellre må var och en i ödmjukhet akta den
andre förmer än sig själv. **4** Och sen icke var och en på sitt
eget bästa, utan var och en också på andras. **5** Varen så till
sinnes som Kristus Jesus var, **6** han som var till i Guds-
skepnad, men icke räknade jämlikheten med Gud såsom ett
byte, **7** utan utblottade sig själv, i det han antog tjänare-
skepnad, när han kom i människogestalt. Så befanns han i
utvärtes måtto vara såsom en människa **8** och ödmjukade
sig och blev lydig intill döden, ja, intill döden på korset. **9**
Därför har ock Gud upphöjt honom över allting och givit
honom det namn som är över alla namn **10** för att i Jesu
namn alla knän skola böja sig, deras som äro i himmelen,
och deras som äro på jorden, och deras som äro under
jorden, **11** och för att alla tungor skola bekänna, Gud, Fadern,
till ära, att Jesus Kristus är Herre. **12** Därför, mina älskade,
såsom I alltid förut haven varit lydiga, så mån I också nu
med fruktan och bävan arbeta på eder frälsning, och det icke
allenast såsom I gjorden, då jag var närvarande, utan ännu
mycket mer nu, då jag är frånvarande. **13** Ty Gud är den som
verkar i eder både vilja och gärning, för att hans goda vilja
skall ske. **14** Gören allt utan att knorra och tveka, **15** så att I
bliven otadliga och rena, Guds ostraffliga barn mitt ibland "ett
vrångt och avogt släkte", inom vilket I lysen såsom himlaljus

i världen, 16 i det att I hållen fast vid livets ord. Bliven mig så
till berömmelse på Kristi dag, till ett vittnesbörd om att jag
icke har strävat förgäves och icke förgäves har arbetat. 17
Men om än mitt blod bliver utgjutet såsom ett drickoffer, när
jag förrättar min tempeltjänst och därvid frambär offret av
eder tro, så gläder jag mig dock och deltager i allas eder
glädje. 18 Sammalunda mån ock I glädjas och deltaga i min
glädje. 19 Jag hoppas nu i Herren Jesus att snart kunna
sända Timoteus till eder, så att ock jag får känna hugnad
genom det som jag då hör om eder. 20 Ty jag har ingen av
samma sinne som han, ingen som av så uppriktigt hjärta
kommer att hava omsorg om eder. 21 Allasammans söka de
sitt eget, icke vad som hör Kristus Jesus till. 22 Men hans
beprövade trohet kännen I; I veten huru han med mig har
verkat i evangelii tjänst, såsom en son tjänar sin fader. 23
Honom hoppas jag alltså kunna sända, så snart jag har fått
se huru det går med min sak. 24 Och i Herren är jag viss om
att jag också själv snart skall få komma. 25 Emellertid har
jag funnit det nödvändigt att sända brodern Epafroditus, min
medarbetare och medkämpe, tillbaka till eder, honom som I
haven skickat hit, för att å edra vägnar överlämna åt mig
vad jag kunde behöva. 26 Ty han längtar efter eder alla och
har ingen ro, därför att I haven hört honom vara sjuk. 27
Han har också verkligen varit sjuk, ja, nära döden, men Gud
förbarmade sig över honom; och icke allenast över honom,
utan också över mig, för att jag icke skulle få bedrövelse på
bedrövelse. 28 Därför är jag så mycket mer angelägen att
sända honom, både för att I skolen få glädjen att återse
honom, och för att jag själv därigenom skall få lättnad i min
bedrövelse. 29 Tagen alltså emot honom i Herren, med all
glädje, och hållen sådana män i ära. 30 Ty för Kristi verks
skull var han nära döden, i det han satte sitt liv på spel, för
att giva mig ersättning för den tjänst som jag måste sakna
från eder personligen.

3 För övrigt, mina bröder, glädjen eder i Herren. Att skriva
till eder detsamma som förut, det räknar jag icke för
något besvär, och det är för eder tryggare. 2 Given akt på
de hundarna, given akt på de onda arbetarna, given akt
på "de sönderskurna". 3 Ty vi äro "de omskurna", vi som
genom Guds Ande tjäna Gud och berömma oss av Kristus
Jesus och icke förtrösta på köttet -- 4 fastän jag för min del
väl också kunde hava skäl att förtrösta på köttet. Ja, om
någon menar sig kunna förtrösta på köttet, så kan jag det
ännu mer, 5 jag som blev omskuren, när jag var åtta dagar
gammal, jag som är av Israels folk och av Benjamins stam,
en hebré, född av hebréer, jag som i fråga om lagen har
varit en farisé, 6 i fråga om nitälskan varit en församlingens
förföljare, i fråga om rättfärdighet -- den som vinnes i kraft
av lagen -- varit en ostrafflig man. 7 Men allt det som var
mig en vinning, det har jag för Kristi skull räknat såsom en
förlust. 8 Ja, jag räknar i sanning allt såsom förlust mot det
som är långt mer värt: kunskapen om Kristus Jesus, min
Herre. Ty det är för hans skull som jag har gått förlustig
alltsammans och nu räknar det såsom avskräde, på det
att jag må vinna Kristus 9 och bliva funnen i honom, icke
med min egen rättfärdighet, den som kommer av lag, utan
med den rättfärdighet som kommer genom tro på Kristus,
rättfärdigheten av Gud, på grund av tron. 10 Ty jag vill lära
känna honom och hans uppståndelses kraft och få känna
delaktighet i hans lidanden, i det jag bliver honom lik genom
en död sådan som hans, 11 om jag så skulle kunna nå fram
till uppståndelsen från de döda. 12 Icke som om jag redan
hade vunnit det eller redan hade blivit fullkomlig, men jag
far efter att vinna det, eftersom jag själv har blivit vunnen
av Kristus Jesus. 13 Ja, mina bröder, jag håller icke före
att jag ännu har vunnit det, men ett gör jag: jag förgäter
det som är bakom mig och sträcker mig mot det som är
framför mig 14 och jagar mot målet, för att få den segerlön
som hålles framför oss genom Guds kallelse ovanifrån, i
Kristus Jesus. 15 Må därför vi alla som äro "fullkomliga"
hava ett sådant tänkesätt. Men om så är, att I i något stycke
haven andra tankar, så skall Gud också däröver giva eder
klarhet. 16 Dock, såvitt vi redan hava hunnit något framåt, så
låtom oss vandra vidare på samma väg. 17 Mina bröder,
varen ock I mina efterföljare, och sen på dem som vandra på
samma sätt som jag, eftersom I ju haven oss till föredöme.
18 Ty det är såsom jag ofta har sagt eder och nu åter måste
säga under tårar: många vandra såsom fiender till Kristi
kors, 19 och deras ände är fördärv; de hava buken till sin
Gud och söka sin ära i det som är deras skam, och deras
sinne är vänt till det som hör jorden till. 20 Vi åter hava vårt
medborgarskap i himmelen, och därifrån vänta vi ock Herren
Jesus Kristus såsom Frälsare, 21 vilken skall så förvandla
vår förnedringskropp, att den bliver lik hans härlighetskropp -
- genom den kraft varmed han ock kan underlägga sig allt.

4 Därför, mina älskade och efterlängtade bröder, min glädje
och min krona, stån fasta i Herren med detta sinne, I
mina älskade. 2 Evodia förmanar jag, och Syntyke förmanar
jag att de skola vara ens till sinnes i Herren. 3 Ja, också till
dig, min Synsygus -- du som med rätta bär det namnet -- har
jag en bön: Var dessa kvinnor till hjälp, ty jämte mig hava
de kämpat i evangelii tjänst, de såväl som Klemens och
mina andra medarbetare, vilkas namn äro skrivna i livets

bok. 4 Glädjen eder i Herren alltid. Åter vill jag säga: Glädjen
eder. 5 Låten edert saktmod bliva kunnigt för alla människor.
Herren är nära! 6 Gören eder intet bekymmer, utan låten
i allting edra önskningar bliva kunniga inför Gud, genom
åkallan och bön, med tacksägelse. 7 Så skall Guds frid, som
övergår allt förstånd, bevara edra hjärtan och edra tankar, i
Kristus Jesus. 8 För övrigt, mina bröder, vad sant är, vad
värdigt, vad rätt, vad rent är, vad som är älskligt och värt
att akta, ja, allt vad dygd heter, och allt som förtjänar att
prisas -- tänken på allt sådant. 9 Detta, som I haven lärt
och inhämtat och haven hört av mig och sett hos mig, det
skolen I göra; och så skall fridens Gud vara med eder. 10
Det har varit för mig en stor glädje i Herren att I nu omsider
haven kommit i en så god ställning, att I haven kunnat tänka
på mitt bästa. Dock, I tänkten nog också förut därpå, men
I haden icke tillfälle att göra något. 11 Icke som om jag
härmed ville säga att något har fattats mig; ty jag har lärt mig
att vara nöjd med de omständigheter i vilka jag är. 12 Jag
vet att finna mig i ringhet, jag vet ock att finna mig i överflöd.
Med vilken ställning och vilka förhållanden som helst är jag
förtrogen: jag kan vara mätt, och jag kan vara hungrig; jag
kan hava överflöd, och jag kan lida brist. 13 Allt förmår jag i
honom som giver mig kraft. 14 Dock gjorden I väl däri att
I visaden mig deltagande i mitt betryck. 15 I veten ju ock
själva, I filipper, att under evangelii första tid, då när jag hade
dragit bort ifrån Macedonien, ingen annan församling än
eder trädde i sådan förbindelse med mig, att räkning kunde
föras över "utgivet och mottaget". 16 Ty medan jag ännu var
i Tessalonika, sänden I mig både en och två gånger vad
jag behövde. -- 17 Icke som om jag skulle åstunda själva
gåvan; nej, vad jag åstundar är en sådan frukt därav, som
rikligen kommer eder själva till godo. 18 Jag har nu fått ut
allt, och det i överflödande mått. Jag har fullt upp, sedan jag
av Epafroditus har mottagit eder gåva, "en välbehaglig lukt",
ett offer som täckes Gud och behagar honom väl. 19 Så
skall ock min Gud, efter sin rikedom, i fullt mått och på ett
härligt sätt i Kristus Jesus giva eder allt vad I behöven. 20
Men vår Gud och Fader tillhör äran i evigheternas evigheter.
Amen. (aiōn g165) 21 Hälsen var och en av de heliga i Kristus
Jesus. De bröder som äro här hos mig hälsa eder. 22 Alla de
heliga hälsa eder, först och främst de som höra till kejsarens
hus. 23 Herrens, Jesu Kristi, nåd vare med eder ande.

Kolosserbrevet

1 Paulus, genom Guds vilja Kristi Jesu apostel, så ock
brodern Timoteus, **2** hälsar de heliga som bo i Kolosse,
de troende bröderna i Kristus. Nåd vare med eder och frid
ifrån Gud, vår Fader. **3** Vi tacka Gud, vår Herres, Jesu Kristi,
Fader, alltid för eder i våra böner, **4** ty vi hava hört om eder
tro i Kristus Jesus och om den kärlek som I haven till alla
de heliga; **5** vi tacka honom för det hopps skull, som är
förvarat åt eder i himmelen. Om detta hopp haven I redan
förut fått höra, genom sanningens ord i det evangelium **6**
som har kommit till eder, likasom det ock är att finna överallt
i världen och där bär frukt och växer till, på samma sätt som
det har gjort bland eder, allt ifrån den dag, då I hörden det
och lärden i sanning känna Guds nåd. **7** Det var ju en sådan
undervisning I mottogen av Epafras, vår älskade medtjänare,
som i vårt ställe är eder en trogen Kristi tjänare; **8** det är
också han som för oss har omtalat eder kärlek i Anden. **9**
Allt ifrån den dag då vi fingo höra härom, hava vi därför, å
vår sida, icke upphört att bedja för eder och bönfalla om att I
mån bliva uppfyllda av kunskap om Guds vilja, i allt slags
andlig vishet och andligt förstånd. **10** Så skolen I kunna föra
en vandel som är värdig Herren, honom i allt till behag, och
genom kunskapen om Gud bära frukt och växa till i allt gott
verk. **11** Och genom hans härliga makt skolen I på allt sätt
uppfyllas av kraft till att bevisa ståndaktighet och tålamod i
allt; **12** och I skolen med glädje tacka Fadern, som har gjort
eder skickliga till delaktighet i den arvslott som de heliga
hava i ljuset. **13** Ty han har frälst oss från mörkrets välde
och försatt oss i sin älskade Sons rike. **14** I honom hava vi
förlossningen, förlåtelsen för våra synder, **15** i honom som är
den osynlige Gudens avbild och förstfödd före allt skapat. **16**
Ty i honom skapades allt i himmelen och på jorden, synligt
såväl som osynligt, både tronänglar och herrar och furstar
och väldigheter i andevärlden. Alltsammans har blivit skapat
genom honom och till honom. **17** Ja, han är till före allt
annat, och alltsammans äger bestånd i honom. **18** Och han
är huvudet för kroppen, det är församlingen, han som är
begynnelsen, den förstfödde ifrån de döda. Så skulle han i
allt vara den främste. **19** Ty det behagade Gud att låta all
fullhet taga sin boning i honom **20** och att genom honom
försona allt med sig, sedan han genom blodet på hans kors
hade berett frid. Ja, genom honom skulle så ske med allt
vad på jorden och i himmelen är. **21** Också åt eder, som
förut voren bortkomna från honom och genom edert sinnelag
hans fiender, i det att I gjorden vad ont var, **22** också åt
eder har han nu skaffat försoning i hans jordiska kropp,
genom hans död, för att kunna ställa eder fram inför sig
heliga och obefläckade och ostraffliga -- **23** om I nämligen
förbliven i tron, väl grundade och fasta, utan att låta rubba
eder från det hopp som tillbjudes oss i evangelium, det
evangelium som I haven hört, och som blivit predikat bland
allt skapat under himmelen, det vars tjänare jag, Paulus, har
blivit. **24** Nu gläder jag mig mitt i mina lidanden för eder; och
vad som fattas i det mått av Kristus-bedrövelser som jag i
mitt kött måste utstå, det uppfyller jag nu för hans kropp,
som är församlingen. **25** Ty dennas tjänare har jag blivit, i
enlighet med det uppdrag av Gud, som har blivit mig givet,
att jag nämligen överallt skall för eder förkunna Guds ord,
26 den hemlighet som tidsåldrar och släkten igenom hade
varit fördold, men som nu har blivit uppenbarad för hans
heliga. **(aiōn g165)** **27** Ty för dem ville Gud kungöra huru rik
på härlighet den är bland hedningarna, denna hemlighet,
vilken är "Kristus i eder, vårt härlighetshopp". **28** Och honom
förkunna vi för vår del, i det vi förmana var människa och
undervisa var människa med all vishet, för att kunna ställa
fram var människa såsom fullkomlig i Kristus. **29** Och för det
målet arbetar och kämpar jag, i enlighet med hans kraft,
som mäktigt verkar i mig.

2 Jag vill nämligen, att I skolen veta, vilken kamp jag har
att utstå för eder och för församlingen i Laodicea och för
alla de andra som icke personligen hava sett mitt ansikte. **2**
Ty jag önskar, att deras hjärtan skola få hugnad, därigenom
att de slutas tillsammans i kärlek och komma till en full
förståndsvisshets hela rikedom, till en rätt kunskap om Guds
hemlighet, vilken är Kristus; **3** ty i honom finnas visdomens
och kunskapens alla skatter fördolda. **4** Detta säger jag,
för att ingen skall bedraga eder med skenfagert tal. **5** Ty
om jag ock till kroppen är frånvarande, så är jag dock i
anden hos eder och gläder mig, när jag ser den ordning,
som råder bland eder, och när jag ser fastheten i eder tro på
Kristus. **6** Såsom I nu haven mottagit Kristus Jesus, Herren,
så vandren i honom **7** och varen rotade i honom och låten
eder uppbyggas i honom och befästas i tron, i enlighet med
den undervisning I haven fått, och överflöden i tacksägelse.
8 Sen till, att ingen får bortföra eder såsom ett segerbyte
genom sin tomma och bedrägliga "vishetslära", i det att han
åberopar fäderneärvda människomeningar och håller sig
till världens "makter" och icke till Kristus. **9** Ty i honom bor
gudomens hela fullhet lekamligen, **10** och i honom haven I
blivit delaktiga av den fullheten, i honom som är huvudet
för alla andevärldens furstar och väldigheter. **11** I honom
haven I ock blivit omskurna genom en omskärelse, som
icke skedde med händer, en som bestod däri att I bleven

avklädda eder köttsliga kropp; jag menar omskärelsen i
Kristus. 12 I haven ju med honom blivit begravna i dopet; I
haven ock i dopet blivit uppväckta med honom, genom tron
på Guds kraft, hans som uppväckte honom från de döda. 13
Ja, också eder som voren döda genom edra synder och
genom edert kötts oomskurenhet, också eder har han gjort
levande med honom; ty han har förlåtit oss alla våra synder.
14 Han har nämligen utplånat den handskrift som genom
sina stadgar anklagade oss och låg oss i vägen; den har
han skaffat undan genom att nagla den fast vid korset. 15
Han har avväpnat andevärldens furstar och väldigheter och
låtit dem bliva till skam inför alla, i det att han i honom har
triumferat över dem. 16 Låten därför ingen döma eder i fråga
om mat och dryck eller angående högtid eller nymånad eller
sabbat. 17 Sådant är allenast en skuggbild av vad som skulla
komma, men verkligheten själv finnes hos Kristus. 18 Låten
icke segerlönen tagas ifrån eder av någon som har sin lust i
"ödmjukhet" och ängladyrkan och gör sig stor med sina syner,
någon som utan orsak är uppblåst genom sitt köttsliga sinne
19 och icke håller sig till honom som är huvudet, honom från
vilken hela kroppen vinner sin tillväxt i Gud, i det att den av
sina ledgångar och senor får bistånd och sammanhållning.
20 Om I nu haven dött med Kristus och så blivit frigjorda ifrån
världens "makter", varför låten I då allahanda stadgar läggas
på eder, likasom levden I ännu i världen: 21 "Det skall du icke
taga i", "Det skall du icke smaka", "Det skall du icke komma
vid", 22 och detta när det gäller ting, som alla äro bestämda
till att gå under genom förbrukning -- allt till åtlydnad av
människobud och människoläror? 23 Visserligen har allt
detta fått namn om sig att vara "vishet", eftersom däri ligger
ett självvalt gudstjänstväsende och ett slags "ödmjukhet" och
en kroppens späkning; men ingalunda ligger däri "en viss
heder", det tjänar allenast till att nära det köttsliga sinnet.

3 Om I alltså ären uppståndna med Kristus, så söken det
som är därovan, där varest Kristus är och sitter på Guds
högra sida. 2 Ja, haven edert sinne vänt till det som är
därovan, icke till det som är på jorden. 3 Ty I haven dött, och
edert liv är fördolt med Kristus i Gud. 4 När Kristus, han som
är vårt liv, bliver uppenbarad, då skolen ock I med honom
bliva uppenbarade i härlighet. 5 Så döden nu edra lemmar,
som höra jorden till: otukt, orenhet, lusta, ond begärelse,
så ock girigheten, som ju är avgudadyrkan; 6 ty för sådant
kommer Guds vrede. 7 I de synderna vandraden också I
förut, då I ännu haden edert liv i dem. 8 Men nu skolen
också I lägga bort alltsammans; vrede, häftighet, ondska,
smädelse och skamligt tal ur eder mun; 9 I skolen icke ljuga
på varandra. I haven ju avklätt eder den gamla människan
med hennes gärningar 10 och iklätt eder den nya, den som
förnyas till sann kunskap och så bliver en avbild av honom
som har skapat henne. 11 Och därvid kommer det icke an
på om någon är grek eller jude, omskuren eller oomskuren,
barbar eller skyt, träl eller fri; nej, Kristus är allt och i alla.
12 Så kläden eder nu såsom Guds utvalda, hans heliga
och älskade, i hjärtlig barmhärtighet, godhet, ödmjukhet,
saktmod, tålamod. 13 Och haven fördrag med varandra och
förlåten varandra, om någon har något att förebrå en annan.
Såsom Herren har förlåtit eder, så skolen ock I förlåta. 14
Men över allt detta skolen I ikläda eder kärleken, ty den
är fullkomlighetens sammanhållande band. 15 Och låten
Kristi frid regera i edra hjärtan; ty till att äga den ären I
ock kallade såsom lemmar i en och samma kropp. Och
varen tacksamma. 16 Låten Kristi ord rikligen bo ibland
eder; undervisen och förmanen varandra i all vishet, med
psalmer och lovsånger och andliga visor, och sjungen med
tacksägelse till Guds ära i edra hjärtan. 17 Och allt, vadhelst
I företagen eder i ord eller gärning, gören det allt i Herren
Jesu namn och tacken Gud, Fadern, genom honom. 18 I
hustrur, underordnen eder edra män, såsom tillbörligt är i
Herren. 19 I män, älsken edra hustrur och varen icke bittra
mot dem. 20 I barn, varen edra föräldrar lydiga i allt, ty detta
är välbehagligt i Herren. 21 I fäder, reten icke edra barn, på
det att de icke må bliva klenmodiga. 22 I tjänare, varen i allt
edra jordiska herrar lydiga, icke med ögontjänst, av begär
att behaga människor, utan av uppriktigt hjärta, i Herrens
fruktan. 23 Vadhelst I gören, gören det av hjärtat, såsom
tjänaden I Herren och icke människor. 24 I veten ju, att I till
vedergällning skolen av Herren få eder arvedel; den herre I
tjänen är Kristus. 25 Den som gör orätt, han skall få igen den
orätt han har gjort, utan anseende till personen.

4 I herrar, given edra tjänare, vad rätt och billigt är; I veten
ju, att också I haven en herre i himmelen. 2 Varen
uthålliga i bönen och vaken i den under tacksägelse. 3 Och
bedjen jämväl för oss, att Gud må åt oss öppna en dörr för
ordet, så att vi få förkunna Kristi hemlighet, den hemlighet,
för vars skull jag också är en fånge; 4 ja, bedjen, att jag må
uppenbara den med de rätta orden. 5 Skicken eder visligt
mot dem som stå utanför och tagen väl i akt vart lägligt
tillfälle. 6 Edert tal vare alltid välbehagligt, kryddat med salt;
I bören förstå, huru I skolen svara var och en. 7 Om allt
vad mig angår skall min älskade broder Tykikus, min trogne
tjänare och min medtjänare i Herren, underrätta eder. 8
Honom sänder jag till eder, just för att I skolen få veta, huru
det är med oss, och för att han skall hugna edra hjärtan. 9
Tillika sänder jag Onesimus, min trogne och älskade broder,

eder landsman. De skola underrätta eder om allting här. **10**
Aristarkus, min medfånge, hälsar eder; så gör ock Markus,
Barnabas syskonbarn. Angående honom haven I redan fått
föreskrifter; och om han kommer till eder, så tagen vänligt
emot honom. **11** Också Jesus, som kallas Justus, hälsar
eder. Av de omskurna äro dessa mina enda medarbetare för
Guds rike, och de hava varit mig till hugnad. **12** Epafras, eder
landsman, hälsar eder, en Kristi Jesu tjänare, som i sina
böner alltid kämpar för eder, för att I skolen stå fasta och
vara fullkomliga och fullt vissa i allt som är Guds vilja. **13** Ty
jag giver honom det vittnesbördet, att han har stor möda för
eder likasom ock för dem som bo i Laodicea och i Hierapolis.
14 Lukas, läkaren, den älskade brodern, hälsar eder; så gör
ock Demas. **15** Hälsen bröderna i Laodicea, så ock Nymfas
tillika med den församling som kommer tillhopa i hans hus.
16 Sedan detta brev har blivit uppläst hos eder, så sörjen för
att det ock bliver uppläst i laodicéernas församling och att
jämväl I från läsa det brev, som kommer från Laodicea. **17**
Sägen ock detta till Arkippus: "Hav akt på det ämbete, som
du har undfått i Herren, så att du fullgör, vad därtill hör."
18 Här skriver jag, Paulus, min hälsning med egen hand.
Tänken på mina bojor. Nåd vare med eder.

1 Thessalonikerbrevet

1 Paulus och Silvanus och Timoteus hälsa tessalonikernas
församling i Gud, Fadern, och Herren Jesus Kristus. Nåd
och frid vare med eder. **2** Vi tacka Gud alltid för eder alla, när
vi tänka på eder i våra böner. **3** Ty oavlåtligen ihågkomma
vi inför vår Gud och Fader edra gärningar i tron och edert
arbete i kärleken och eder ståndaktighet i hoppet, i vår Herre
Jesus Kristus. **4** Vi veta ju, käre bröder, i Guds älskade,
huru det var, när I bleven utvalda: **5** vårt evangelium kom
till eder icke med ord allenast, utan i kraft och helig ande
och med full visshet. I veten ock på vad sätt vi uppträdde
bland eder, till edert bästa. **6** Och I å eder sida bleven våra
efterföljare och därmed Herrens, i det att I, mitt under stort
betryck, togen emot ordet med glädje i helig ande. **7** Så
bleven I själva ett föredöme för alla de troende i Macedonien
och Akaja. **8** Ty från eder har genljudet av Herrens ord
gått vidare ut; icke allenast i Macedonien och Akaja, utan
allestädes har eder tro på Gud blivit känd, så att vi för vår
del icke behöva tala något därom. **9** Ty själva förkunna de
om oss, med vilken framgång vi begynte vårt arbete hos
eder, och huru I från avgudarna omvänden eder till Gud, till
att tjäna den levande och sanne Guden, **10** och till att vänta
hans Son från himmelen, honom som han har uppväckt
från de döda, Jesus, som frälsar oss undan den kommande
vredesdomen.

2 I veten ju själva, käre bröder, att det icke var utan kraft
vi begynte vårt arbete hos eder. **2** Nej, fastän vi, såsom i
veten, i Filippi förut hade fått utstå lidande och misshandling,
hade vi dock frimodighet i vår Gud till att förkunna för eder
Guds evangelium, under mycken kamp. **3** Ty vad vi tala till
tröst och förmaning, det har icke sin grund i villfarelse eller
i orent uppsåt, ej heller sker det med svek; **4** utan därför
att vi av Gud hava prövats värdiga att få evangelium oss
betrott, tala vi i enlighet därmed, icke för att vara människor
till behag, utan för att vara Gud till behag, honom som
prövar våra hjärtan. **5** Aldrig någonsin hava vi uppträtt med
smickrets ord, det veten I, ej heller så, att vi skulle få en
förevändning att bereda oss vinning -- Gud är vårt vittne. **6**
Ej heller hava vi sökt pris av människor, vare sig av eder
eller av andra, **7** fastän vi såsom Kristi apostlar väl hade
kunnat uppträda med myndighet. Tvärtom hava vi visat oss
milda bland eder, såsom när en moder omhuldar sina späda
barn. **8** I sådan ömhet om eder ville vi gärna icke allenast
göra också eder delaktiga av Guds evangelium, utan till och
med offra våra liv för eder, ty I haden blivit oss kära. **9** I
kommen ju ihåg, käre bröder, vårt arbete och vår möda, huru
vi, under det att vi predikade för eder Guds evangelium,
strävade natt och dag, för att icke bliva någon av eder till
tunga. **10** I själva ären våra vittnen, och Gud är vårt vittne, I
veten, och han vet huru heligt och rättfärdigt och ostraffligt vi
förhöllo oss mot eder, I som tron. **11** Likaledes veten I huru
vi förmanade och uppmuntrade var och en av eder, såsom
en fader sina barn, **12** och huru vi uppfordrade eder att föra
en vandel som vore värdig Gud, honom som kallar eder till
sitt rike och sin härlighet. **13** Därför tacka vi ock oavlåtligen
Gud för att I, när I undfingen det Guds ord som vi predikade,
icke mottogen det såsom människoord, utan såsom Guds
ord, vilket det förvisso är, ett ord som ock är verksamt i eder
som tron. **14** I, käre bröder, haven ju blivit efterföljare till
de Guds församlingar i Kristus Jesus som äro i Judeen. Ty
I haven av edra egna landsmän fått lida detsamma som
de hava lidit av judarna -- **15** av dem som dödade både
Herren Jesus och profeterna och förjagade oss, och som äro
misshagliga för Gud och fiender till alla människor, **16** i det
att de söka hindra oss att tala till hedningarna, så att dessa
kunna bliva frälsta. Så uppfylla de alltjämt sina synders mått.
Dock, vredesdomen har kommit över dem i all sin stränghet.
17 Men då vi nu hava måst vara skilda från eder, käre bröder
-- visserligen allenast för en kort tid och i utvärtes måtto, icke
till hjärtat -- hava vi blivit så mycket mer angelägna att få se
edra ansikten och känt stor åstundan därefter. **18** Ty vi hava
varit redo att komma till eder -- jag, Paulus, för min del både
en och två gånger -- men Satan har hindrat oss. **19** Ty vem
är vårt hopp och vår glädje och vår berömmelses krona inför
vår Herre Jesus vid hans tillkommelse, vem, om icke just I?
20 Ja, I ären vår ära och vår glädje.

3 Därför, när vi icke mer kunde uthärda, beslöto vi att stanna
ensamma kvar i Aten, **2** och sände åstad Timoteus, vår
broder och Guds tjänare vid förkunnandet av evangelium om
Kristus, för att han skulle styrka och uppmuntra eder i eder
tro, **3** så att ingen bleve vacklande under dessa lidanden. Ty
I veten själva att sådana äro oss förelagda. **4** Redan när vi
voro hos eder, sade vi ju eder förut att vi skulle komma att
utstå lidanden. Så har nu ock skett, det veten I. **5** Det var
också därför som jag sände honom åstad, när jag icke mer
kunde uthärda; ty jag ville veta något om eder tro, eftersom
jag fruktade att frestaren till äventyrs hade så frestat eder,
att vårt arbete skulle bliva utan frukt. **6** Men nu, då Timoteus
har kommit till oss från eder och förkunnat för oss det glada
budskapet om eder tro och kärlek, och sagt oss att I alltjämt
haven oss i god hågkomst, och att I längten efter att se oss,
likasom vi längta efter eder, **7** nu hava vi i fråga om eder,

käre bröder, genom eder tro fått hugnad i all vår nöd och allt
vårt lidande. 8 Ty nu leva vi, eftersom I stån fasta i Herren. 9
Ja, huru skola vi nog kunna tacka Gud för eder, till gengäld
för all den glädje som vi genom eder hava inför vår Gud? 10
Natt och dag är det vår innerligaste bön, att vi må få se edra
ansikten och avhjälpa vad som kan brista i eder tro. 11 Men
vår Gud och Fader själv och vår Herre Jesus må för oss
jämna vägen till eder. 12 Och eder må Herren giva en allt
större och mer överflödande kärlek till varandra, ja, till alla
människor, en sådan kärlek som vi hava till eder, 13 så att
edra hjärtan styrkas till att vara ostraffliga i helighet inför vår
Gud och Fader vid vår Herre Jesu tillkommelse, när han
kommer med alla sina heliga.

4 Ytterligare, käre bröder, bedja vi nu och förmana eder i
Herren Jesus att allt mer förkovra eder i en sådan vandel
som I haven fått lära av oss att I skolen föra, Gud till behag -
- en sådan vandel som I redan fören. 2 I veten ju vilka bud vi
hava givit eder genom Herren Jesus. 3 Ty detta är Guds
vilja, detta som hör till eder helgelse, att I avhållen eder från
otukt, 4 och att var och en av eder vet att hava sin egen
maka i helgelse och ära, 5 icke i begärelses lusta såsom
hedningarna -- vilka icke känna Gud -- 6 och att ingen i sitt
förhållande till sin broder kränker honom eller gör honom
något förfång, ty Herren är en hämnare över allt detta, såsom
vi redan förut hava sagt och betygat för eder. 7 Gud har
ju icke kallat oss till orenhet, utan till att leva i helgelse. 8
Den som icke vill veta av detta, han förkastar alltså icke en
människa, utan Gud, honom som giver sin helige Ande till
att bo i eder. 9 Om broderlig kärlek är det icke behövligt att
skriva till eder, ty I haven själva fått lära av Gud att älska
varandra; 10 så handlen I ju ock mot alla bröderna i hela
Macedonien. Men vi förmana eder, käre bröder, att allt mer
förkovra eder häri 11 och att sätta eder ära i att leva i stillhet
och sköta vad eder åligger och arbeta med edra händer,
enligt vad vi hava bjudit eder, 12 så att I skicken eder höviskt
mot dem som stå utanför och icke behöven anlita någons
hjälp. 13 Vi vilja icke lämna eder, käre bröder, i okunnighet
om huru det förhåller sig med dem som avsomna, för att I
icke skolen sörja såsom de andra, de som icke hava något
hopp. 14 Ty lika visst som Jesus, såsom vi tro, har dött och
har uppstått, lika visst skall ock Gud genom Jesus föra dem
som äro avsomnade fram jämte honom. 15 Såsom ett ord
från Herren säga vi eder nämligen detta, att vi som leva
och lämnas kvar till Herrens tillkommelse ingalunda skola
komma före dem som äro avsomnade. 16 Ty Herren skall
själv stiga ned från himmelen, och ett maktbud skall ljuda,
en överängels röst och en Guds basun. Och först skola de i
Kristus döda uppstå; 17 sedan skola vi som då ännu leva
och hava lämnats kvar bliva jämte dem bortryckta på skyar
upp i luften, Herren till mötes; och så skola vi alltid få vara
hos Herren. 18 Så trösten nu varandra med dessa ord.

5 Vad åter angår tid och stund härför, så är det icke
behövligt att därom skriva till eder, käre bröder. 2 Ty I
veten själva nogsamt att Herrens dag kommer såsom en
tjuv om natten. 3 Bäst de säga: "Allt står väl till, och ingen
fara är på färde", då kommer plötsligt fördärv över dem,
såsom födslovåndan över en havande kvinna, och de skola
förvisso icke kunna fly undan. 4 Men I, käre bröder, I leven
icke mörker, så att den dagen kan komma över eder såsom
en tjuv; 5 I ären ju alla ljusets barn och dagens barn. Ja, vi
höra icke natten eller mörkret till; 6 låtom oss alltså icke
sova såsom de andra, utan låtom oss vaka och vara nyktra.
7 De som sova, de sova om natten, och de som dricka sig
druckna, de äro druckna om natten; 8 men vi som höra
dagen till, vi må vara nyktra, iklädda trons och kärlekens
pansar, med frälsningens hopp såsom hjälm. 9 Ty Gud
har icke bestämt oss till att drabbas av vrede, utan till att
vinna frälsning genom vår Herre, Jesus Kristus, 10 som har
dött för oss, på det att vi må leva tillika med honom, vare
sig vi ännu äro vakna eller vi äro avsomnade. 11 Trösten
därför varandra, och uppbyggen varandra inbördes, såsom
I ock redan gören. 12 Vi bedja eder, käre bröder, att rätt
uppskatta de män som arbeta bland eder, och som äro edra
föreståndare i Herren och förmana eder. 13 Låten dem vara
eder övermåttan kära, för det verks skull som de utföra.
Hållen frid inbördes. 14 Vi bjuda eder, käre bröder: Förmanen
de oordentliga, uppmuntren de klenmodiga, tagen eder an
de svaga, visen tålamod mot var man. 15 Sen till, att ingen
vedergäller någon med ont för ont; faren fastmer alltid efter
att göra vad gott är mot varandra och mot var man. 16 Varen
alltid glada. 17 Bedjen oavlåtligen. 18 Tacken Gud i alla livets
förhållanden. Ty att I så gören är Guds vilja i Kristus Jesus.
19 Utsläcken icke Anden, 20 förakten icke profetisk tal, 21
men pröven allt, behållen vad gott är, 22 avhållen eder från
allt ont, av vad slag det vara må. 23 Men fridens Gud själv
helge eder till hela eder varelse, så att hela eder ande och
eder själ och eder kropp finnas bevarade ostraffliga vid vår
Herres, Jesu Kristi, tillkommelse. 24 Trofast är han som kallar
eder; han skall ock utföra sitt verk. 25 Käre bröder, bedjen
för oss. 26 Hälsen alla bröderna med en helig kyss. 27 Jag
besvär eder vid Herren att låta uppläsa detta brev för alla
bröderna. 28 Vår Herres, Jesu Kristi, nåd vare med eder.

2 Thessalonikerbrevet

1 Paulus och Silvanus och Timoteus hälsa tessalonikernas
församling i Gud, vår Fader, och Herren Jesus Kristus. **2**
Nåd vare med eder och frid ifrån Gud, Fadern, och Herren
Jesus Kristus. **3** Vi äro pliktiga att alltid tacka Gud för eder,
käre bröder, såsom tillbörligt är, därför att eder tro så mäktigt
tillväxer, och den kärlek I haven till varandra mer och mer
förökas hos eder alla och hos envar av eder. **4** Därför
kunna vi själva i Guds församlingar berömma oss av eder, i
fråga om eder ståndaktighet och eder tro under alla edra
förföljelser, och under de lidanden I måsten uthärda. **5**
Sådant är ett vittnesbörd om att Guds dom bliver rättvis.
Så skolen I aktas värdiga Guds rike; för dess skull är det
ock som I liden. **6** Guds rättfärdighet kräver ju att de som
vålla eder lidande få lidande till vedergällning, **7** men att
I som utstån lidanden fån hugnad tillsammans med oss,
när Herren Jesus uppenbarar sig från himmelen med sin
makts änglar, **8** "i lågande eld", och låter straffet drabba
dem som icke känna Gud, och dem som icke äro vår Herre
Jesu evangelium lydiga. **9** Dessa skola då bliva straffade
med evigt fördärv, bort undan Herrens ansikte och hans
överväldigande härlighet, **(aiōnios g166)** **10** när han kommer
för att förhärligas i sina heliga och visa sig underbar i alla
dem som hava kommit till att tro; ty det vittnesbörd vi hava
framburit till eder haven I trott. Så skall ske på den dagen. **11**
Fördenskull bedja vi ock alltid för eder, att vår Gud må akta
eder värdiga sin kallelse, och att han må med kraft fullborda
i eder allt vad en god vilja kan åstunda, och vad tro kan
verka, **12** så att vår Herre Jesu namn bliver förhärligat i eder,
och I i honom, efter vår Guds och Herrens, Jesu Kristi, nåd.

2 I fråga om vår Herres, Jesu Kristi, tillkommelse, och huru
vi skola församlas till honom, bedja vi eder, käre bröder,
2 att I icke -- vare sig genom någon "andeingivelse" eller på
grund av något ord eller något brev, som förmenas komma
från oss -- så hastigt låten eder bringas ur fattningen och
förloren besinningen, som om Herrens dag redan stode för
dörren. **3** Låten ingen bedraga eder om vad sätt det vara
må. Ty först måste avfallet hava skett och "Laglöshetens
människa", fördärvets man, hava trätt fram, **4** vedersakaren,
som upphäver sig över allt vad gud heter, och allt som
kallas heligt, så att han tager sitt säte i Guds tempel och
föregiver sig vara Gud. **5** Kommen I icke ihåg att jag sade
eder detta, medan jag ännu var hos eder? **6** Och I veten vad
det är som nu håller honom tillbaka, så att han först när
hans tid är inne kan träda fram. **7** Redan är ju laglöshetens
hemlighet verksam; allenast måste den som ännu håller
tillbaka först skaffas ur vägen. **8** Sedan skall "den Laglöse"
träda fram, och honom skall då Herren Jesus döda med
sin muns anda och tillintetgöra genom sin tillkommelses
uppenbarelse -- **9** honom som efter Satans tillskyndelse
kommer med lögnens alla kraftgärningar och tecken och
under **10** och med orättfärdighetens alla bedrägliga konster,
för att bedraga dem som gå förlorade, till straff därför att de
icke gåvo kärleken till sanningen rum, så att de kunde bliva
frälsta. **11** Därför sänder ock Gud över dem villfarelsens
makt, så att de sätta tro till lögnen, **12** för att de skola bliva
dömda, alla dessa som icke hava satt tro till sanningen, utan
funnit behag i orättfärdigheten. **13** Men vi för vår del äro
pliktiga att alltid tacka Gud för eder käre bröder, I Herrens
älskade, därför att Gud från begynnelsen har utvalt eder
till frälsning, i helgelse i Anden och i tro på sanningen. **14**
Härtill har han ock genom vårt evangelium kallat eder, för att
I skolen bliva delaktiga av vår Herres, Jesu Kristi, härlighet.
15 Stån alltså fasta, käre bröder, och hållen eder vid de
lärdomar som I haven mottagit av oss, vare sig muntligen
eller genom brev. **16** Och vår Herre Jesus Kristus själv och
Gud, vår Fader, som har älskat oss och i nåd berett oss en
evig hugnad och givit oss ett gott hopp, **(aiōnios g166)** **17** han
hugne edra hjärtan, och styrke eder till allt vad gott är, både i
gärning och i ord.

3 För övrigt, käre bröder, bedjen för oss, att Herrens ord
må hava framgång och komma till ära hos andra likasom
hos eder, **2** så ock att vi må bliva frälsta ifrån vanartiga och
onda människor. Ty tron är icke var mans. **3** Men Herren är
trofast, och han skall styrka eder och bevara eder från det
onda. **4** Och vi hava den tillförsikten till eder i Herren, att I
både nu gören och framgent skolen göra vad vi bjuda eder.
5 Ja, Herren styre edra hjärtan till Guds kärlek och Kristi
ståndaktighet. **6** Men vi bjuda eder, käre bröder, i vår Herres,
Jesu Kristi, namn, att I dragen eder ifrån var broder som
för en oordentlig vandel och icke lever efter de lärdomar
han har mottagit av oss. **7** I veten ju själva huru man bör
efterfölja oss. Ty vi förhöllo oss icke oordentligt bland eder, **8**
ej heller åto vi någons bröd för intet; tvärtom åto vi vårt bröd
under arbete och möda, och vi strävade natt och dag, för att
icke bliva någon av eder till tunga. **9** Icke som om vi ej hade
haft rätt därtill, men vi ville låta eder i oss få ett föredöme, för
att I skullen efterfölja oss. **10** Redan när vi voro hos eder,
gåvo vi ju eder det budet: om någon icke vill arbeta, så
skall han icke heller äta. **11** Vi höra nämligen att somliga
bland eder föra en oordentlig vandel och icke arbeta, utan
allenast syssla med sådant som icke kommer dem vid. **12**

Sådana människor bjuda och förmana vi i Herren Jesus
Kristus, att de arbeta i stillhet, så att de kunna äta sitt eget
bröd. **13** Och I, käre bröder, mån icke förtröttas att göra
vad gott är. **14** Men om någon icke lyder vad vi hava sagt i
detta brev, så märken ut för eder den mannen, och haven
intet umgänge med honom, på det att han må blygas. **15**
Hållen honom dock icke för en ovän, utan förmanen honom
såsom en broder. **16** Men fridens Herre själv give eder sin
frid alltid och på allt sätt. Herren vare med eder alla. **17** Här
skriver jag, Paulus, min hälsning med egen hand. Detta
är ett kännetecken i alla mina brev; så skriver jag. **18** Vår
Herres, Jesu Kristi, nåd vare med eder alla.

1 Timotheosbrevet

1 Paulus, Kristi Jesu apostel, förordnad av Gud, vår
Frälsare, och Kristus Jesus, vårt hopp, **2** hälsar Timoteus,
sin sannskyldige son i tron. Nåd, barmhärtighet och frid ifrån
Gud, Fadern, och Kristus Jesus, vår Herre! **3** Jag bjuder dig,
nu såsom när jag for åstad till Macedonien, att stanna kvar i
Efesus och där förmana somliga att icke förkunna främmande
läror **4** eller akta på fabler och släktledningshistorier utan
ände, som ju snarare vålla ordstrider än främja den Guds
ordning som kommer till fullbordan i tron. **5** Och förmaningens
ändamål är kärlek av ett rent hjärta och av ett gott samvete
och av en oskrymtad tro. **6** Från dessa stycken hava somliga
farit vilse och vänt sin håg till fåfängligt tal -- **7** människor
som vilja vara lärare i lagen, fastän de icke förstå ens vad
de själva tala, eller vad de ting äro, som de med sådan
säkerhet orda om. **8** Men vi veta att lagen är god, om
man nämligen brukar den såsom lagen bör brukas, **9** och
om man förstår detta, att lagen är till icke för rättfärdiga
människor, utan för dem som trotsa lag och myndighet, för
ogudaktiga och syndare, oheliga och oandliga människor,
fadermördare och modermördare, för mandråpare, **10** för
dem som öva otukt och onaturlig vällustsynd, för dem som
äro människosäljare, lögnare, menedare eller något annat
som strider mot den sunda läran -- **11** detta i enlighet med
det evangelium om den salige Gudens härlighet, varmed jag
har blivit betrodd. **12** Vår Herre Kristus Jesus, som har givit
mig kraft, tackar jag för att han har tagit mig i sin tjänst och
funnit mig vara förtroende värd, **13** mig som förut var en
hädare och förföljare och våldsverkare. Men barmhärtighet
vederfors mig, eftersom jag icke bättre visste, när jag i min
otro handlade så. **14** Och vår Herres nåd blev så mycket mer
överflödande, med tron och kärleken i Kristus Jesus. **15** Det
är ett fast ord och i allo värt att mottagas, att Kristus Jesus
har kommit i världen för att frälsa syndare, bland vilka jag är
den främste. **16** Men att barmhärtighet vederfors mig, det
skedde just för att Kristus Jesus skulle främst på mig bevisa
all sin långmodighet, och låta mig bliva en förstlingsbild
av dem som skulle komma att tro på honom och så vinna
evigt liv. **(aiōnios g166)** **17** Men evigheternas konung, den
oförgänglige, osynlige, ende Guden, vare ära och pris i
evigheternas evigheter! Amen. **(aiōn g165)** **18** Att så förmana
dem, det ålägger jag dig, min son Timoteus, i enlighet med
de profetord som en gång uttalades över dig. Må du i kraft
av dem strida den goda striden, **19** rustad med tro och med
ett gott samvete. Detta hava nu visserligen somliga skjutit å
sido, men de hava därigenom lidit skeppsbrott i tron. **20** Till
dem höra Hymeneus och Alexander, vilka jag har överlämnat
åt Satan, för att de skola bliva så tuktade, att de icke vidare
smäda.

2 Så uppmanar jag nu framför allt därtill att man må bedja,
åkalla, anropa och tacka Gud för alla människor, **2** för
konungar och all överhet, så att vi kunna föra ett lugnt och
stilla liv, på ett i allo fromt och värdigt sätt. **3** Sådant är
gott och välbehagligt inför Gud, vår Frälsare, **4** som vill att
alla människor skola bliva frälsta och komma till kunskap
om sanningen. **5** Ty en enda är Gud, och en enda är
medlare emellan Gud och människor: en människa, Kristus
Jesus, **6** han som gav sig själv till lösen för alla, varom
ock vittnesbördet skulle frambäras, när tiden var inne. **7**
Och själv har jag blivit satt till att vara dess förkunnare och
apostel -- det säger jag med sanning, jag ljuger icke -- ja, till
att i tro och sanning vara en lärare för hedningar. **8** Jag vill
alltså att männen allestädes skola förrätta bön, i det att de,
fria ifrån vrede och disputerande, upplyfta heliga händer. **9**
Likaledes vill jag att kvinnorna skola uppträda i hövisk dräkt,
att de blygsamt och tuktigt pryda sig, icke med hårflätningar
och guld eller pärlor eller dyrbara kläder, **10** utan med goda
gärningar, såsom det höves kvinnor som vilja räknas för
gudfruktiga. **11** Kvinnan bör i stillhet låta sig undervisas och
därvid helt underordna sig. **12** Däremot kan jag icke tillstädja
en kvinna att själv uppträda såsom lärare, ej heller att råda
över sin man; fastmer må hon leva i stillhet. **13** Adam blev
ju först skapad och sedan Eva. **14** Och Adam blev icke
bedragen, men kvinnan blev svårt bedragen och förleddes
till överträdelse. **15** Dock skall kvinnan, under det hon föder
sina barn, vinna frälsning, om hon förbliver i tro och kärlek
och helgelse, med ett tuktigt väsende.

3 Det är ett visst ord, att om någons håg står till en
församlingsföreståndares ämbete, så är det en god
verksamhet han åstundar. **2** En församlingsföreståndare
bör därför vara oförvitlig; han bör vara en enda kvinnas
man, nykter och tuktig, hövisk i sitt skick, gästvänlig, väl
skickad att undervisa, **3** icke begiven på vin, icke våldsam,
utan foglig, icke stridslysten, fri ifrån penningbegär. **4** Han
bör väl förestå sitt eget hus och hålla sina barn i lydnad,
med all värdighet; **5** ty huru skulle dem som icke vet att
förestå sitt eget hus kunna sköta Guds församling? **6** Han
bör icke vara nyomvänd, för att han icke skall förblindas
av högmod och så hemfalla under djävulens dom. **7** Han
bör ock hava gott vittnesbörd om sig av dem som stå
utanför, så att han icke utsättes för smälek och faller i
djävulens snara. **8** Församlingstjänarna böra likaledes skicka

sig värdigt, icke vara tvetaliga, icke benägna för mycket
vindrickande, icke snikna efter slem vinning; 9 de böra äga
trons hemlighet i ett rent samvete. 10 Men också dessa skola
först prövas; därefter må de, om de befinnas oförvitliga, få
tjäna församlingen. 11 Är det kvinnor, så böra dessa likaledes
skicka sig värdigt, icke gå omkring med förtal, men vara
nyktra och trogna i allt. 12 En församlingstjänare skall vara
en enda kvinnas man; han skall hålla god ordning på sina
barn och väl förestå sitt hus. 13 Ty de som hava väl skött en
församlingstjänares syssla, de vinna en aktad ställning och
kunna i tron, den tro de hava i Kristus Jesus, uppträda med
mycken frimodighet. 14 Detta skriver jag till dig, fastän jag
hoppas att snart få komma till dig. 15 Jag vill nämligen, om
jag likväl skulle dröja, att du skall veta huru man bör förhålla
sig i Guds hus, som ju är den levande Gudens församling,
sanningens stödjepelare och grundfäste. 16 Och erkänt stor
är gudaktighetens hemlighet: "Han som blev uppenbarad i
köttet, rättfärdigad i anden, sedd av änglar, predikad bland
hedningarna, trodd i världen, upptagen i härligheten."

4 Men Anden säger uttryckligen, att i kommande tider
somliga skola avfalla från tron och hålla sig till villoandar
och till onda andars läror. 2 Så skall ske genom
lögnpredikanters skrymteri, människors som i sina egna
samveten äro brännmärkta såsom brottslingar, 3 och som
förbjuda äktenskap och vilja att man skall avhålla sig från
allahanda mat, som Gud har skapat till att med tacksägelse
mottagas av dem som tro och hava lärt känna sanningen. 4
Ty allt vad Gud har skapat är gott, och intet är förkastligt, när
det mottages med tacksägelse: 5 det bliver nämligen helgat
genom Guds ord och genom bön. 6 Om du framlägger detta
för bröderna, så bevisar du dig såsom en god Kristi Jesu
tjänare, då du ju hämtar din näring av trons och den goda
lärans ord, den läras som du troget har efterföljt. 7 Men de
oandliga käringfablerna må du visa ifrån dig. Öva dig i stället
själv i gudsfruktan. 8 Ty lekamlig övning gagnar till litet, men
gudsfruktan gagnar till allt; den har med sig löfte om liv, både
för denna tiden och för den tillkommande. 9 Detta är ett
fast ord och i allo värt att mottagas. 10 Ja, därför arbeta
och kämpa vi, då vi nu hava satt vårt hopp till den levande
Guden, honom som är alla människors Frälsare, först och
främst deras som tro. 11 Så skall du bjuda och undervisa. 12
Låt ingen förakta dig för din ungdoms skull; fastmer må du
för dem som tro bliva ett föredöme i tal och i vandel, i kärlek,
i tro och i renhet. 13 Var nitisk i att föreläsa skriften och i att
förmana och undervisa, till dess jag kommer. 14 Försumma
icke att vårda den nådegåva som finnes i dig, och som
gavs dig i kraft av profetord, under handpåläggning av de
äldste. 15 Tänk på detta, lev i detta, så att din förkovran
bliver uppenbar för alla. 16 Hav akt på dig själv och på din
undervisning, och håll stadigt ut därmed; ty om du så gör,
frälsar du både dig själv och dem som höra dig.

5 En äldre man må du icke tillrättavisa med hårda ord; du
bör tala till honom såsom till en fader. Till yngre män må
du tala såsom till bröder, 2 till äldre kvinnor såsom till mödrar,
till yngre kvinnor såsom till systrar, i all renhet. 3 Änkor må
du bevisa ära, om de äro rätta, värnlösa änkor. 4 Men om en
änka har barn eller barnbarn, då må i första rummet dessa
lära sig att med tillbörlig vördnad taga sig an sina närmaste
och så återgälda sina föräldrar vad de äro dem skyldiga; ty
sådant är välbehagligt inför Gud. 5 En rätt, värnlös änka,
som sitter ensam, hon har sitt hopp i Gud och håller ut i bön
och åkallan natt och dag. 6 Men en sådan som allenast gör
sig goda dagar, hon är död, fastän hon lever. -- 7 Förehåll
dem också detta, så att man icke får något att förevita dem.
8 Men om någon icke drager försorg om sina egna, först
och främst om sina närmaste, så har denne förnekat sin tro
och är värre än en otrogen. 9 Såsom "församlingsänka"
må ingen annan uppföras än den som är minst sextio år
gammal, och som har varit allenast en mans hustru, 10 en
som har det vittnesbördet om sig, att hon har övat goda
gärningar, uppfostrat barn, givit härbärge åt husvilla, tvagit
heligas fötter, understött nödlidande, korteligen, beflitat sig
om allt gott verk. 11 Unga änkor skall du däremot icke
antaga. Ty när de hava njutit nog av Kristus, vilja de åter
gifta sig; 12 och de äro då hemfallna åt dom, eftersom de
hava brutit sin första tro. 13 Därtill lära de sig ock att vara
lättjefulla, i det att de löpa omkring i husen; ja, icke allenast
att vara lättjefulla, utan ock att vara skvalleraktiga och att
syssla med sådant som icke kommer dem vid, allt medan
de tala vad otillbörligt är. 14 Därför vill jag att unga änkor
gifta sig, föda barn, förestå var och en sitt hus och icke giva
någon motståndare anledning att smäda. 15 Redan hava ju
några vikit av och följt efter Satan. 16 Om någon troende,
vare sig man eller kvinna, har änkor att sörja för, då må
han understödja dem utan att församlingen betungas, för att
denna så må kunna understödja rätta, värnlösa änkor. 17
Sådana äldste som äro goda församlingsföreståndare må
aktas dubbel heder värda, först och främst de som arbeta
med predikande och undervisning. 18 Skriften säger ju: "Du
skall icke binda munnen till på oxen som tröskar", så ock:
"Arbetaren är värd sin lön." -- 19 Upptag intet klagomål
mot någon av de äldste, om det icke styrkes av två eller
tre vittnen. 20 Men begår någon en synd, så skall du inför
alla förehålla honom den, så att också de andra känna

fruktan. 21 Jag uppmanar dig allvarligt inför Gud och Kristus
Jesus och de utvalda änglarna att iakttaga detta, utan någon
förutfattad mening och utan att i något stycke förfara partiskt.
22 Förhasta dig icke med handpåläggning, och gör dig icke
delaktig i en annans synder. Bevara dig själv ren. 23 Drick
nu icke längre allenast vatten, utan bruka något litet vin för
din mages skull, eftersom du så ofta lider av svaghet. 24
Somliga människors synder ligga i öppen dag och komma i
förväg fram till dom; andras åter komma först efteråt fram.
25 Sammalunda pläga ock goda gärningar ligga i öppen dag;
och när så icke är, kunna de ändå icke bliva fördolda.

6 De som äro trälar och tjäna under andra må akta sina
herrar all heder värda, så att Guds namn och läran icke
bliva smädade. 2 Men de som hava troende herrar må icke,
därför att de äro deras bröder, akta dem mindre; fastmer
må de tjäna dem så mycket villigare, just därför att de äro
troende och kära bröder, dessa som vinnlägga sig om att
göra vad gott är. Så skall du undervisa och förmana. 3 Om
någon förkunnar främmande läror och icke håller sig till
sunda ord -- vår Herres, Jesu Kristi, ord -- och till den lära
som hör gudsfruktan till, 4 då är han förblindad av högmod,
och detta fastän han intet förstår, utan är såsom från vettet i
sitt begär efter disputerande och ordstrider, vilka vålla avund,
kiv, smädelser, ondskefulla misstankar 5 och ständiga tvister
mellan människor som äro fördärvade i sitt sinne och hava
tappat bort sanningen, människor som mena att gudsfruktan
är ett medel till vinning. 6 Ja, gudsfruktan i förening med
förnöjsamhet är verkligen en stor vinning. 7 Vi hava ju icke
fört något med oss till världen, just därför att vi icke kunna
föra något med oss ut därifrån. 8 Hava vi föda och kläder, så
må vi låta oss nöja därmed. 9 Men de som vilja bliva rika,
de råka in i frestelser och snaror och hemfalla åt många
dåraktiga och skadliga begärelser, som sänka människorna
ned i fördärv och undergång. 10 Ty penningbegäret är en rot
till allt ont; och somliga hava låtit sig så drivas därav, att
de hava villats bort ifrån tron och därigenom tillskyndat sig
själva många kval. 11 Men fly sådant, du gudsmänniska, och
far efter rättfärdighet, gudsfruktan, tro, kärlek, ståndaktighet,
saktmod. 12 Kämpa trons goda kamp, sök att vinna det
eviga livet, vartill du har blivit kallad, du som ock inför många
vittnen har avlagt den goda bekännelsen. (aiōnios g166) 13
Inför Gud, som giver liv åt allt, och inför Kristus Jesus, som
under Pontius Pilatus vittnade med den goda bekännelsen,
manar jag dig 14 att, själv utan fläck och tadel, hålla vad jag
har bjudit, intill vår Herres, Jesu Kristi, uppenbarelse, 15
vilken den salige, ende härskaren skall låta oss se, när tiden
är inne, han som är konungarnas konung och herrarnas
herre, 16 han som allena har odödlighet och bor i ett ljus dit
ingen kan komma, han som ingen människa har sett eller
kan se. Honom vare ära och evigt välde! Amen. (aiōnios
g166) 17 Bjud dem som äro rika i den tidsålder som nu är
att icke högmodas, och att icke sätta sitt hopp till ovissa
rikedomar, utan till Gud, som rikligen giver oss allt till att
njuta därav; (aiōn g165) 18 bjud dem att göra gott, att vara rika
på goda gärningar, att vara givmilda och gärna dela med
sig. 19 Må de så lägga av åt sig skatter som kunna bliva
en god grundval för det tillkommande, så att de vinna det
verkliga livet. 20 O Timoteus, bevara vad som har blivit dig
betrott; och vänd dig bort ifrån de oandliga, tomma ord och
gensägelser som komma från den falskeligen så kallade
"kunskapen", 21 vilken några föregiva sig äga, varför de ock
hava farit vilse i fråga om tron. Nåd vare med eder.

2 Timotheosbrevet

1 Paulus, genom Guds vilja Kristi Jesu apostel -- sänd
enligt det löfte som gavs oss om liv, livet i Kristus Jesus -
- **2** hälsar Timoteus, sin älskade son. Nåd, barmhärtighet
och frid ifrån Gud, Fadern, och Kristus Jesus, vår Herre! **3**
Jag tackar Gud, som jag i likhet med mina förfäder tjänar,
och det med rent samvete, såsom jag ock oavlåtligen har
dig i åtanke i mina böner, både natt och dag. **4** Och när
jag kommer ihåg dina tårar, längtar jag efter att se dig,
för att så bliva uppfylld av glädje, **5** då jag erinras om din
oskrymtade tro, samma tro som förut bodde i din mormoder
Lois och din moder Eunice, och som nu -- därom är jag
förvissad -- jämväl bor i dig. **6** Fördenskull påminner jag dig
att du må uppliva den nådegåva från Gud, som i följd av
min handpåläggning finnes i dig. **7** Ty Gud har icke givit
oss en försagdbetens ande, utan en kraftens och kärlekens
och tuktighetens ande. **8** Blygs därför icke för vittnesbördet
om vår Herre, ej heller för mig, hans fånge, utan bär också
du ditt lidande för evangelium, genom den kraft som Gud
giver, **9** han som har frälst oss och kallat oss med en helig
kallelse, icke på grund av våra gärningar, utan efter sitt eget
rådslut och sin nåd, den nåd som redan för evärdliga tider
sedan gavs oss i Kristus Jesus, **(aiōnios g166)** **10** men som
nu har blivit uppenbar genom vår Frälsares, Kristi Jesu,
uppenbarelse. Ty han har gjort dödens makt om intet och
fört liv och oförgänglighet fram i ljuset genom evangelium,
11 till vars förkunnare och apostel och lärare jag har blivit
satt. **12** Fördenskull lider jag också detta, men jag blyges
dock icke därför. Ty jag vet på vem jag tror, och jag är viss
om att han är mäktig att för "den dagen" bevara vad som
har blivit mig betrott. **13** Såsom förebild i fråga om sunda
ord må du, i tron och kärleken i Kristus Jesus, hava de ord
som du har hört av mig. **14** Bevara genom den helige Ande,
vilken bor i oss, det goda som har blivit dig betrott. **15** Det
vet du, att alla i provinsen Asien hava vänt sig ifrån mig,
bland dem också Fygelus och Hermogenes. **16** Må Herren
visa barmhärtighet mot Onesiforus' hus, eftersom han ofta
var mig till vederkvickelse och icke blygdes för mina kedjor;
17 fastmer, när han kom till Rom, sökte han efter mig med all
iver, till dess han fann mig. **18** Ja, Herren give att han må
finna barmhärtighet hos Herren på "den dagen". Till huru
stor tjänst han var i Efesus, det vet du själv bäst.

2 Så bliv nu du, min son, allt starkare i den nåd som är
i Kristus Jesus. **2** Och vad du har hört av mig och fått
betygat av många vittnen, det må du betro åt män som äro
förtroende värda, och som kunna bliva skickliga att i sin
ordning undervisa andra. **3** Bär ock du ditt lidande såsom en
god Kristi Jesu stridsman. **4** Ingen som tjänar i krig låter sig
insnärjas i näringsomsorger, ty han vill vara den till behag,
som har tagit honom i sin sold. **5** Likaså, om någon deltager
i en tävlingskamp, så vinner han icke segerkransen, ifall han
icke kämpar efter stadgad ordning. **6** Åkermannen, han som
gör arbetet, bör främst av alla få njuta av frukten. **7** Fatta rätt
vad jag säger; Herren skall giva dig förstånd i allt. **8** Tänk på
Jesus Kristus, som är uppstånden från de döda, av Davids
säd, enligt det evangelium som jag förkunnar, **9** och i vars
tjänst jag jämväl utstår lidande, ja, till och med måste bära
bojor såsom en ogärningsman. Men Guds ord bär icke bojor.
10 Därför uthärdar jag ståndaktigt allting för de utvaldas skull,
på det att också de må vinna frälsningen i Kristus Jesus och
därmed evig härlighet. **(aiōnios g166)** **11** Detta är ett fast ord; ty
hava vi dött med honom, så skola vi ock leva med honom;
12 äro vi ståndaktiga, så skola vi ock få regera med honom
Men förneka vi honom, så skall ock han förneka oss; **13** äro
vi trolösa, så står han troget fast vid sitt ord Ty han kan icke
förneka sig själv. **14** Påminn dem om detta, och uppmana
dem allvarligt inför Gud att icke befatta sig med ordstrider;
ty sådana gagna till intet, utan äro allenast till fördärv för
dem som höra därpå. **15** Sträva med all flit efter att själv
kunna träda fram inför Gud såsom en som håller provet,
en arbetare som icke behöver blygas, utan rätt förvaltar
sanningens ord. **16** Men undfly oandligt och tomt prat. Ty
de som befatta sig med sådant komma att gå allt längre i
ogudaktighet, **17** och deras tal skall fräta omkring sig såsom
ett kräftsår. Av det slaget äro Hymeneus och Filetus; **18** ty
när dessa säga att uppståndelsen redan har skett, hava
de farit vilse från sanningen, och de förvända så tron hos
somliga. **19** Dock, Guds fasta grundval förbliver beståndande
och har ett insegel med dessa ord: "Herren känner de sina",
och: "Var och en som åkallar Herrens namn, han vände sig
bort ifrån orättfärdighet." **20** Men i ett stort hus finnas kärl
icke allenast av guld och silver, utan ock av trä och lera; och
somliga äro till hedersamt bruk, andra till mindre hedersamt.
21 Om nu någon håller sig ren och obesmittad av sådant folk,
då bliver han ett kärl till hedersamt bruk, helgat, gagneligt för
sin herre, tjänligt till allt vad gott är. **22** Fly ungdomens onda
begärelser, och far efter rättfärdighet, tro och kärlek, och frid
med dem som av rent hjärta åkalla Herren. **23** Men undvik
dåraktiga och barnsliga tvistefrågor; du vet ju att de föda av
sig strider. **24** Och en Herrens tjänare bör icke strida, utan
vara mild mot alla, väl skickad att undervisa, tålig när han får
lida. **25** Han bör med saktmod tillrättavisa de motspänstiga, i

hopp att Gud till äventyrs skall förläna dem bättring, så att de
komma till kunskap om sanningen, 26 och i hopp att de så
skola bliva nyktra och därigenom befrias ur djävulens snara;
ty av honom äro de fångade, så att de göra hans vilja

3 Men det må du veta, att i de yttersta dagarna svåra tider
skola komma. 2 Ty människorna skola då vara själviska,
penningkära, stortaliga, övermodiga, smädelystna, olydiga
mot sina föräldrar, otacksamma, gudlösa, 3 kärlekslösa
mot sina närmaste, trolösa, begivna på förtal, omåttliga,
tygellösa, fientliga mot det goda, 4 förrädiska, besinningslösa,
förblindade av högmod; de skola älska vällust mer än Gud,
5 de skola hava ett sken av gudsfruktan, men skola icke
vilja veta av dess kraft. Vänd dig bort ifrån sådana. 6 Ty
till dem höra de män som innästla sig i husen och fånga
svaga kvinnor, som äro tyngda av synder och drivas av
allahanda begärelser, 7 kvinnor som alltjämt hålla på med att
lära, men aldrig kunna komma till kunskap om sanningen. 8
Och såsom Jannes och Jambres stodo emot Moses, så
stå dessa män emot sanningen; de äro människor som
äro fördärvade i sitt sinne och icke hålla provet i fråga om
tron. 9 Men de skola icke tillstädjas att gå längre, ty deras
galenskap skall bliva uppenbar för alla, såsom det skedde
med de männens. 10 Du åter har blivit min efterföljare lära, i
vandel, i strävanden, i tro, tålamod, i kärlek, i ståndaktighet,
11 under förföljelser och lidanden, sådana som drabbade mig
i Antiokia, Ikonium och Lystra. Ja, sådana förföljelser har jag
fått utstå, men ur alla har Herren frälst mig. 12 Så skola
ock alla de, som vilja leva gudfruktigt i Kristus Jesus, få lida
förföljelse. 13 Men onda människor och bedragare skola gå
allt längre i ondska; de skola förvilla andra och själva bliva
förvillade. 14 Men förbliv du vid det som du har lärt, och som
du har fått visshet om. Du vet ju av vilka du har lärt det, 15
och du känner från barndomen de heliga skrifter som kunna
giva dig vishet, så att du bliver frälst genom den tro du har i
Kristus Jesus. 16 All skrift som är ingiven av Gud är ock
nyttig till undervisning, till bestraffning, till upprättelse, till
fostran i rättfärdighet, 17 så att en gudsmänniska kan bliva
fullt färdig, väl skickad till allt gott verk.

4 Jag uppmanar dig allvarligt inför Gud och Kristus Jesus,
inför honom som skall döma levande och döda, jag
uppmanar dig vid hans tillkommelse och hans rike: 2 Predika
ordet, träd upp i tid och otid, bestraffa tillrättavisa, förmana
med allt tålamod och med undervisning i alla stycken. 3 Ty
den tid kommer, då de icke längre skola fördraga den sunda
läran, utan efter sina egna begärelser skola samla åt sig
lärare hoptals, alltefter som det kliar dem i öronen, 4 en tid
då de skola vända sina öron från sanningen, och i stället
vända sig till fabler. 5 Men du, var nykter i allting, bär ditt
lidande, utför en evangelists verk, fullgör i allo vad som tillhör
ditt ämbete. 6 Ty själv är jag nu på väg att offras, och tiden
är inne, då jag skall bryta upp. 7 Jag har kämpat den goda
kampen, jag har fullbordat mitt lopp, jag har bevarat tron. 8
Nu ligger rättfärdighetens segerkrans tillreds åt mig, och
Herren, den rättfärdige domaren, skall giva den åt mig på
"den dagen", och icke åt mig allenast, utan åt alla som hava
älskat hans tillkommelse. 9 Låt dig angeläget vara att snart
komma till mig. 10 Ty av kärlek till denna tidsålders väsende
har Demas övergivit mig och har begivit sig till Tessalonika;
Krescens har begivit sig till Galatien och Titus till Dalmatien.
(aiōn g165) 11 Lukas är den ende som är kvar hos mig. Tag
Markus med dig hit; ty han kan i mycket vara mig till gagn
och tjäna mig. 12 Tykikus har jag sänt till Efesus. 13 När
du kommer, så hav med dig den mantel som jag lämnade
kvar hos Karpus i Troas, så ock böckerna, först och främst
pergamentskrifterna. 14 Alexander, smeden, har gjort mig
mycket ont; Herren kommer att vedergälla honom efter hans
gärningar. 15 Också du må taga dig till vara för honom, ty
han har häftigt trätt upp emot det som vi hava talat. 16 Vid
mitt första försvar inför rätta kom ingen mig till hjälp, utan
alla övergåvo mig; må det icke bliva dem tillräknat. 17 Men
Herren stod mig bi och gav mig kraft, för att genom mig
ordet överallt skulle bliva predikat, så att alla hedningar finge
höra det; och så blev jag räddad ur lejonets gap. 18 Ja,
Herren skall rädda mig från alla ondskans tilltag och frälsa
mig till sitt himmelska rike. Honom tillhör äran i evigheternas
evigheter. Amen. (aiōn g165) 19 Hälsa Priska och Akvila, så
ock Onesiforus' hus. 20 Erastus stannade kvar i Korint,
men Trofimus lämnade jag sjuk efter mig i Miletus. 21 Låt
dig angeläget vara att komma hit före vintern. Eubulus och
Pudens och Linus och Klaudia och alla bröderna hälsa dig.
22 Herren vare med din ande. Nåd vare med eder.

Titusbrevet

1 Paulus, Guds tjänare och Jesu Kristi apostel, sänd att
verka för Guds utvaldas tro och för kunskapen om den
sanning som hör gudsfruktan till, **2** sänd, därför att det
finnes ett hopp om evigt liv -- ty evigt liv har Gud, som
icke kan ljuga, för evärdliga tider sedan utlovat, **(aiōnios**
g166) **3** och när tiden var inne, uppenbarade han sitt ord
i den predikan varmed jag genom Guds, vår Frälsares,
befallning blev betrodd -- **4** jag, Paulus, hälsar Titus, min
sannskyldige son på grund av gemensam tro. Nåd och frid
ifrån Gud, Fadern, och Kristus Jesus, vår Frälsare! **5** När jag
lämnade dig kvar på Kreta, var det för att du skulle ordna
vad som ännu återstod att ordna, och för att du, på det
sätt som jag har ålagt dig, skulle i var särskild stad tillsätta
äldste, **6** varhelst någon oförvitlig man funnes, en enda
kvinnas man, en som hade troende barn, vilka icke vore i
vanrykte för oskickligt leverne eller vore uppstudsiga. **7** Ty
en församlingsföreståndare bör vara oförvitlig, såsom det
höves en Guds förvaltare, icke självgod, icke snar till vrede,
icke begiven på vin, icke våldsam, icke sniken efter slem
vinning. **8** Han bör fastmer vara gästvänlig, nitälska för vad
gott är, leva tuktigt, rättfärdigt, heligt och återhållsamt; **9** han
bör hålla sig stadigt vid det fasta ordet, såsom han har fått
lära det, så att han är mäktig både att förmana medelst den
sunda läran och att vederlägga dem som säga emot. **10**
Ty många finnas som icke vilja veta av någon myndighet,
många som föra fåfängligt tal och bedraga människors
sinnen; så göra i synnerhet de omskurna. **11** På sådana bör
man tysta munnen, ty de förvilla hela hus genom att för slem
vinnings skull förkunna otillbörliga läror. **12** En av dem, en
profet av deras eget folk, har sagt: "Kreterna, lögnare jämt,
äro odjur, glupska och lata." **13** Och det vittnesbördet är
sant. Du skall därför strängt tillrättavisa dem, så att de bliva
sunda i tron **14** och icke akta på judiska fabler och vad som
påbjudes av människor som vända sig från sanningen. **15**
Allt är rent för dem som äro rena; men för de orena och
otrogna är intet rent, utan hos dem äro både förstånd och
samvete orenade. **16** De säga sig känna Gud, men med
sina gärningar förneka de det; ty de äro vederstyggliga och
ohörsamma människor, odugliga till allt gott verk.

2 Du åter må tala vad som är den sunda läran värdigt.
2 Förmana de äldre männen att vara nyktra, att skicka
sig värdigt och tuktigt, att vara sunda i tro, i kärlek, i
ståndaktighet. **3** Förmana likaledes de äldre kvinnorna att
skicka sig såsom det höves heliga kvinnor, att icke gå
omkring med förtal, icke vara trälar under begäret efter vin,
utan lära andra vad gott är, för att fostra dem till tuktighet. **4**
Förmana de yngre kvinnorna att älska sina män och sina
barn, **5** att föra en tuktig och ren vandel, att vara goda
husmödrar och att underordna sig sina män, så att Guds ord
icke bliver smädat. **6** Förmana likaledes de yngre männen
att skicka sig tuktigt. **7** Bliv dem i allo ett föredöme i goda
gärningar, och låt dem i din undervisning finna oförfalskad
renhet och värdighet, **8** med sunt, ostraffligt tal, så att
den som står oss emot måste blygas, då han nu icke har
något ont att säga om oss. **9** Förmana tjänarna att i allt
underordna sig sina herrar, att skicka sig dem till behag och
icke vara gensvariga, **10** att icke begå någon oärlighet, utan
på allt sätt visa dem redbar trohet, så att de i alla stycken
bliva en prydnad för Guds, vår Frälsares, lära. **11** Ty Guds
nåd har uppenbarats till frälsning för alla människor; **12**
den fostrar oss till att avsäga oss all ogudaktighet och alla
världsliga begärelser, och till att leva tuktigt och rättfärdigt
och gudfruktigt i den tidsålder som nu är, **(aiōn g165)** **13**
medan vi vänta på vårt saliga hopps fullbordan och på
den store Gudens och vår Frälsares, Kristi Jesu, härlighets
uppenbarelse -- **14** hans som har utgivit sig själv för oss, till
att förlossa oss från all orättfärdighet, och till att rena åt sig
ett egendomsfolk, som beflitar sig om att göra vad gott är. **15**
Så skall du tala; och du skall förmana och tillrättavisa dem
med all myndighet. Låt ingen förakta dig.

3 Lägg dem på minnet att de böra vara underdåniga
överheten, dem som hava myndighet, att de böra visa
lydnad och vara redo till allt gott verk, **2** att de icke må smäda
någon, icke vara stridslystna, utan vara fogliga, och att de i
allt skola visa sig saktmodiga mot alla människor. **3** Vi voro
ju själva förut oförståndiga, ohörsamma och vilsefarande, vi
voro trälar under allahanda begärelser och lustar, vi levde i
ondska och avund, vi voro värda att avskys, och vi hatade
varandra. **4** Men när Guds, vår Frälsares, godhet och kärlek
till människorna uppenbarades, **5** då frälste han oss, icke på
grund av rättfärdighetsgärningar som vi hade gjort, utan efter
sin barmhärtighet, genom ett bad till ny födelse och förnyelse
i helig ande, **6** som han rikligen utgöt över oss genom Jesus
Kristus, vår Frälsare, **7** för att vi, rättfärdiggjorda genom
hans nåd, skulle, såsom vårt hopp är, få evigt liv till arvedel.
(aiōnios g166) **8** Detta är ett fast ord, och jag vill att du med
kraft vittnar härom, för att de som sätta tro till Gud må beflita
sig om att rätt utöva goda gärningar. Sådant är gott och
gagneligt för människorna. **9** Men dåraktiga tvistefrågor och
släktledningshistorier må du undfly, så ock trätor och strider
om lagen; ty sådant är gagnlöst och fåfängligt. **10** En man
som kommer partisöndring åstad må du visa ifrån dig, sedan

du en eller två gånger har förmanat honom; **11** ty du vet att
en sådan är förvänd och begår synd, ja, han har själv fällt
domen över sig. **12** När jag framdeles sänder Artemas eller
Tykikus till dig, låt dig då angeläget vara att komma till mig i
Nikopolis, ty jag har beslutit att stanna där över vintern. **13**
Senas, den lagkloke, och Apollos må du med all omsorg
utrusta för deras resa, så att intet fattas dem. **14** Och må
jämväl våra bröder, för att icke bliva utan frukt, lära sig att
rätt utöva goda gärningar, där hjälp är av nöden. **15** Alla som
äro här hos mig hälsa dig. Hälsa dem som älska oss i tron.
Nåd vare med eder alla.

Filemonbrevet

1 Paulus, Kristi Jesu fånge, och brodern Timoteus hälsa
Filemon, vår älskade broder och medarbetare, 2 och
Appfia, vår syster, och Arkippus, vår medkämpe, och den
församling som kommer tillhopa i ditt hus. 3 Nåd vare med
eder och frid ifrån Gud, vår Fader, och Herren Jesus Kristus.
4 Jag tackar min Gud alltid, när jag tänker på dig i mina
böner, 5 ty jag har hört om den kärlek och den tro som du
har till Herren Jesus, och som du bevisar mot alla de heliga.
6 Och min bön är att den tro du har gemensam med oss må
visa sig verksam, i det att du fullt inser huru mycket gott vi
hava i Kristus. 7 Ty jag har fått mycken glädje och hugnad
av den kärlek varmed du, min broder, har vederkvickt de
heligas hjärtan. 8 Därför, fastän jag med mycken frimodighet
i Kristus kunde befalla dig att göra vad du nu bör göra, 9
beder jag dig dock hellre därom för kärlekens skull -- jag,
sådan jag nu är, den gamle Paulus, han som därtill nu är en
Kristi Jesu fånge; 10 ja, jag beder dig för min son, den som
jag har fött i min fångenskap, för Onesimus, 11 som förut var
ingalunda var dig till "till gagn", men som nu är både dig
och mig till stort gagn. 12 Denne sänder jag här tillbaka till
dig; och när jag så gör, är det såsom sände jag åstad mitt
eget hjärta. 13 Jag hade väl själv velat behålla honom hos
mig, så att han å dina vägnar kunde hava betjänat mig i
den fångenskap som jag utstår för evangelii skull. 14 Men
utan ditt samtycke ville jag intet göra, ty det goda du gjorde
skulle ju icke ske såsom av tvång, utan göras av fri vilja. 15
När han för en liten tid blev skild från dig, skedde detta till
äventyrs just för att du skulle få honom igen för alltid, (aiōnios
g166) 16 nu icke längre såsom en träl, utan såsom något vida
mer än en träl: såsom en älskad broder. Detta är han redan
för mig i högsta måtto; huru mycket mer då för dig, han,
din broder både efter köttet och i Herren! 17 Om du alltså
håller mig för din medbroder, så tag emot honom såsom
du skulle taga emot mig själv. 18 Har han gjort dig någon
orätt, eller är han dig något skyldig, så för upp det på min
räkning. 19 Jag, Paulus, skriver här med egen hand: "Jag
skall själv betala det." Jag skulle också kunna säga: "För
upp det på din räkning." Ty du har ju en ännu större skuld till
mig, nämligen -- dig själv. 20 Ja, min broder, måtte jag "få
gagn" av dig i Herren! Vederkvick mitt hjärta i Kristus. 21
Det är därför att jag är viss om din lydaktighet som jag har
skrivit detta till dig. Och jag vet att du kommer att göra ännu
mer än jag begär. 22 Och så tillägger jag: bered dig på att
giva mig härbärge. Jag hoppas nämligen att jag genom edra
böner skall bliva skänkt åt eder. 23 Epafras, min medfånge i
Kristus Jesus, hälsar dig; 24 så göra ock Markus, Aristarkus,
Demas och Lukas, mina medarbetare. 25 Herrens, Jesu
Kristi, nåd vare med eder ande.

Hebreerbrevet

1 Sedan Gud fordom många gånger och på många sätt
hade talat till fäderna genom profeterna, **2** har han nu,
på det yttersta av denna tid, talat till oss genom sin Son,
som han har insatt till arvinge av allt, genom vilken han ock
har skapat världen. **(aiōn g165)** **3** Och eftersom denne är
hans härlighets återsken och hans väsens avbild och genom
sin makts ord bär allt, har han -- sedan han hade utfört en
rening från synderna -- satt sig på Majestätets högra sida i
höjden. **4** Och han har blivit så mycket större än änglarna
som det namn han har ärvt är förmer än deras. **5** Ty till
vilken av änglarna har han någonsin sagt: "Du är min Son,
jag har i dag fött dig"? eller: "Jag skall vara hans Fader, och
han skall vara min Son"? **6** Likaså säger han, med tanke på
den tid då han åter skall låta den förstfödde inträda i världen:
"Och alla Guds änglar skola tillbedja honom." **7** Och medan
han om änglarna säger: "Han gör sina änglar till vindar och
sina tjänare till eldslågor", **8** säger han om Sonen: "Gud, din
tron förbliver alltid och evinnerligen, och rättvisans spira är
ditt rikes spira. **(aiōn g165)** **9** Du har älskat rättfärdighet och
hatat orättfärdighet; därför, o Gud, har din Gud smort dig
med glädjens olja mer än dina medbröder"; **10** så ock: "Du,
Herre, lade i begynnelsen jordens grund, och himlarna äro
dina händers verk; **11** de skola förgås, men du förbliver;
de skola alla nötas ut såsom en klädnad, **12** och såsom
en mantel skall du hoprulla dem; såsom en klädnad skola
de ock bytas om. Men du är densamme, och dina år skola
icke hava någon ände." **13** Och till vilken av änglarna har
han någonsin sagt: "Sätt dig på min högra sida, till dess
jag har lagt dina fiender dig till en fotapall"? **14** Äro de icke
allasammans tjänsteandar, som sändas ut till tjänst för deras
skull som skola få frälsning till arvedel?

2 Därför böra vi så mycket mer akta på det som vi hava
hört, så att vi icke gå förlorade. **2** Ty om det ord som
talades genom änglar blev beståndande, och all överträdelse
och olydnad fick sin rättvisa lön, **3** huru skola då vi kunna
undkomma, om vi icke taga vara på en sådan frälsning? --
en frälsning som ju först förkunnades genom Herren och
sedan bekräftades för oss av dem som hade hört honom, **4**
varjämte Gud själv ytterligare gav sitt vittnesbörd genom
tecken och under och allahanda kraftgärningar, och genom
att utdela helig ande, allt efter sin vilja. **5** Ty det var icke
under änglars välde som han lade den tillkommande världen,
den som vi tala om. **6** Däremot har någon någonstädes
betygat och sagt: "Vad är en människa, att du tänker på
henne, eller en människoson, att du låter dig vårda om
honom? **7** En liten tid lät du honom vara ringare än änglarna,
men krönte honom sedan med härlighet och ära och satte
honom till herre över dina händers verk; **8** allt lade du under
hans fötter." När han underlade honom allting, undantog han
nämligen intet från att bliva honom underlagt -- om vi ock
ännu icke se allting vara honom underlagt. **9** Men honom
som en liten tid hade blivit gjord "ringare än änglarna",
honom, Jesus, se vi för sitt dödslidandes skull hava blivit
krönt med härlighet och ära, för att det genom Guds nåd
skulle komma alla till godo att han smakade döden. **10** Ty
den för vilkens skull allting är, och genom vilken allting är,
honom hövdes det, att när han ville föra många sina barn
till härlighet, genom lidanden fullkomna deras frälsnings
hövding. **11** Han som helgar och de som bliva helgade hava
nämligen alla en och samme Fader. Fördenskull blyges han
icke för att kalla dem bröder; **12** han säger ju: "Jag skall
förkunna ditt namn för mina bröder, mitt i församlingen skall
jag prisa dig"; **13** så ock: "Jag vill sätta min förtröstan till
honom"; så ock: "Se här äro jag och barnen som Gud har
givit mig." **14** Då nu barnen hade blivit delaktiga av kött och
blod, blev ock han på ett liknande sätt delaktig därav, för att
han genom sin död skulle göra dens makt om intet, som
hade döden i sitt våld, det är djävulen, **15** och göra alla dem
fria, som av fruktan för döden hela sitt liv igenom hade varit
hemfallna till träldom. **16** Ty det är ju icke änglar som han
tager sig an; det är Abrahams säd som han tager sig an. **17**
Därför måste han i allt bliva lik sina bröder, för att han skulle
bliva barmhärtig och en trogen överstepräst i sin tjänst inför
Gud, till att försona folkets synder. **18** Ty därigenom att han
har lidit, i det han själv blev frestad, kan han hjälpa dem som
frestas.

3 Därför, I helige bröder, I som haven blivit delaktiga av
en himmelsk kallelse, skolen I akta på vår bekännelses
apostel och överstepräst, Jesus, **2** huru han var trogen mot
den som hade insatt honom, likasom Moses var "trogen i
hela hans hus". **3** Ty han har blivit aktad värdig så mycket
större härlighet än Moses, som uppbyggaren av ett hus
åtnjuter större ära än själva huset. **4** Vart och ett hus bygges
ju av någon, men Gud är den som har byggt allt. **5** Och
väl var Moses "trogen i hela hans hus", såsom "tjänare", till
ett vittnesbörd om vad som framdeles skulle förkunnas; **6**
men Kristus var trogen såsom "son", en son satt över hans
hus. Och hans hus äro vi, såframt vi intill änden hålla fast
vår frimodighet och vår berömmelse i hoppet. **7** Så säger
den helige Ande: "I dag, om I fån höra hans röst, **8** mån I
icke förhärda edra hjärtan, såsom när de förbittrade mig på
frestelsens dag i öknen, **9** där edra fäder frestade mig och

prövade mig, fastän de hade sett mina verk i fyrtio år. 10
Därför blev jag förtörnad på det släktet och sade: 'Alltid fara
de vilse med sina hjärtan.' Men de ville icke veta av mina
vägar. 11 Så svor jag då i min vrede: De skola icke komma in
i min vila." 12 Sen därför till, mina bröder, att icke hos någon
bland eder finnes ett ont otroshjärta, så att han avfaller från
den levande Guden, 13 utan förmanen varandra alla dagar,
så länge det heter "i dag", på det att ingen av eder må bliva
förhärdad genom syndens makt att bedraga. 14 Ty vi hava
blivit delaktiga av Kristus, såframt vi eljest intill änden hålla
fast vår första tillförsikt. 15 När det nu säges: "I dag, om I fån
höra hans röst, mån I icke förhärda edra hjärtan, såsom
när de förbittrade mig", 16 vilka voro då de som förbittrade
honom, fastän de hade hört hans ord? Var det icke alla de
som under Moses hade dragit ut ur Egypten? 17 Och vilka
voro de som han var förtörnad på i fyrtio år? Var det icke
de som hade syndat, de "vilkas kroppar föllo i öknen"? 18
Och vilka gällde den ed som han svor, att de "icke skulle
komma in i hans vila", vilka, om icke dem som hade varit
ohörsamma? 19 Så se vi då att det var för otros skull som
de icke kunde komma ditin.

4 Eftersom nu ett löfte att få komma in i hans vila ännu står
kvar, må vi alltså med fruktan se till, att icke någon bland
eder en gång befinnes hava blivit efter på vägen. 2 Ty det
glada budskapet hava vi mottagit såväl som de; men för
dem blev det löftesord de fingo höra till intet gagn, eftersom
det icke genom tron hade blivit upptaget i dem som hörde
det. 3 Vi som hava kommit till tro, vi få ju komma in i vilan.
Det heter också: "Så svor jag då i min vrede: De skola icke
komma in i min vila", och detta fastän hans verk stodo där
färdiga allt ifrån den tid då världen var skapad. 4 Ty om den
sjunde dagen heter det någonstädes så: "Och Gud vilade på
sjunde dagen från alla sina verk"; 5 här åter heter det: "De
skola icke komma in i min vila." 6 Eftersom det alltså står
kvar att några skola få komma in i den, och eftersom de som
först mottogo det glada budskapet för sin ohörsamhets skull
icke kommo ditin, 7 så bestämmer han genom ordet "i dag"
åter en viss dag, nu då han så lång tid därefter säger hos
David, såsom förut är nämnt: "I dag, om I fån höra hans
röst, mån I icke förhärda edra hjärtan." 8 Ty om Josua hade
fört dem in i vilan, så skulle Gud icke hava talat om en
annan, senare dag. 9 Alltså står en sabbatsvila ännu åter för
Guds folk. 10 Ty den som har kommit in i hans vila, han har
funnit vila från sina verk, likasom Gud från sina. 11 Så låtom
oss nu med all flit sträva efter att få komma in i den vilan,
för att ingen må, såsom de, falla och bliva ett varnande
exempel på ohörsamhet. 12 Ty Guds ord är levande och
kraftigt och skarpare än något tveeggat svärd, och tränger
igenom, så att det åtskiljer själ och ande, märg och ben;
och det är en domare över hjärtats uppsåt och tankar. 13
Intet skapat är fördolt för honom, utan allt ligger blottat och
uppenbart för hans ögon; och inför honom skola vi göra
räkenskap. 14 Eftersom vi nu hava en stor överstepräst, som
har farit upp genom himlarna, nämligen Jesus, Guds Son, så
låtom oss hålla fast vid bekännelsen. 15 Ty vi hava icke en
sådan överstepräst som ej kan hava medlidande med våra
svagheter, utan en som har varit frestad i allting, likasom vi,
dock utan synd. 16 Låtom oss därför med frimodighet gå
fram till nådens tron, för att vi må undfå barmhärtighet och
finna nåd, till hjälp i rätt tid.

5 Ty var och en som skall bliva överstepräst uttages bland
människor och tillsättes för att till människors bästa göra
tjänst inför Gud, genom att frambära gåvor och offer för
synder. 2 Och han kan hava undseende med de okunniga
och vilsefarande, just därför att han själv är behäftad med
svaghet 3 och, för denna sin svaghets skull, måste offra
för sina egna synder likaväl som för folkets. 4 Och ingen
tager sig själv denna värdighet, utan han måste, såsom
Aron, kallas därtill av Gud. 5 Så tog sig icke heller Kristus
själv äran att bliva överstepräst, utan den äran tillföll honom
genom den som sade till honom: "Du är min Son, jag har i
dag fött dig", 6 likasom han ock på ett annat ställe säger:
"Du är en präst till evig tid, efter Melkisedeks sätt." (aiōn g165)
7 Och med starkt rop och tårar frambar han, under sitt kötts
dagar, böner och åkallan till den som kunde frälsa honom
från döden; och han blev bönhörd och tagen ur sin ångest.
8 Så lärde han, fastän han var "Son", lydnad genom sitt
lidande; 9 och när han hade blivit fullkomnad, blev han, för
alla dem som äro honom lydiga, upphovet till evig frälsning
(aiōnios g166) 10 och hälsades av Gud såsom överstepräst
"efter Melkisedeks sätt". 11 Härom hava vi mycket att säga,
mycket som är svårt att göra tydligt i ord, eftersom I haven
blivit så tröga till att höra. 12 Ty fastän det kunde vara på
tiden att I själva voren lärare, behöves det snarare att man
nu åter undervisar eder i de allra första grunderna av Guds
ord; det har kommit därhän med eder, att I behöven mjölk i
stället för stadig mat. 13 Men om någon är sådan att han
ännu måste leva av mjölk, då är han oskicklig att förstå en
undervisning om rättfärdighet; han är ju ännu ett barn. 14 Ty
den stadiga maten tillhör de fullmogna, dem som genom
vanan hava sina sinnen övade till att skilja mellan gott och
ont.

6 Låtom oss därför lämna bakom oss de första grunderna
av läran om Kristus och gå framåt mot det som hör
till fullkomningen; låtom oss icke åter lägga grunden med
bättring från döda gärningar och med tro på Gud, **2** med
undervisning om dop och handpåläggning, om de dödas
uppståndelse och en evig dom. **(aiōnios g166)** **3** Ja, detta
vilja vi göra, såframt Gud eljest tillstädjer det. **4** Ty dem
till vilka ljuset en gång har kommit, och som hava smakat
den himmelska gåvan och blivit delaktiga av helig ande,
5 och som hava fått smaka det goda gudsordet och den
tillkommande tidsålderns krafter, **(aiōn g165)** **6** men som ändå
hava avfallit -- dem är det omöjligt att återföra till ny bättring,
eftersom de på nytt korsfästa Guds Son åt sig och utsätta
honom för bespottelse. **7** Det är ju så, att den jord som
indricker regnet, när det titt och ofta strömmar ned däröver,
och som framalstrar växter, dem till gagn för vilkas räkning
den brukas, den jorden får välsignelse från Gud. **8** Den
åter som bär törne och tistel, den är ingenting värd och är
förbannelsen nära, och slutet bliver att den avbrännes med
eld. **9** Men i fråga om eder, I älskade, äro vi vissa om vad
bättre är, och vad som länder till frälsning, om vi ock nu
tala på detta sätt. **10** Ty Gud är icke orättvis, så att han
förgäter vad I haven verkat, och vilken kärlek I bevisaden
mot hans namn, då I tjänaden de heliga, såsom I ännu
gören. **11** Men vår åstundan är att var och en av eder visar
samma nit att intill änden bevara full visshet i sitt hopp, **12** så
att I icke bliven tröga, utan bliven efterföljare åt dem som
genom tro och tålamod få till arvedel vad utlovat är. **13** Ty
när Gud gav löftet åt Abraham, svor han vid sig själv --
eftersom han icke hade någon högre att svärja vid -- **14**
och sade: "Sannerligen, jag skall rikligen välsigna dig och
storligen föröka dig." **15** Och när denne tåligt förbidade, fick
han så vad utlovat var. **16** Människor svärja ju vid den som
är högre än de, och eden tjänar dem till bekräftelse och
gör en ände på all tvist. **17** Därför, när Gud ville för dem
som skulle få till arvedel vad löftet innebar ännu kraftigare
bevisa oryggligheten av sitt rådslut, lade han därtill en ed.
18 Så skulle vi genom två oryggliga utsagor, i vilka Gud
omöjligen kunde ljuga, undfå en kraftig uppmuntran, vi som
hava sökt vår räddning i att hålla fast vid det hopp som
ligger framför oss. **19** I det hoppet hava vi ett säkert och
fast själens ankare, som når innanför förlåten, **20** dit Jesus,
såsom vår förelöpare, har gått in för oss, i det han blev en
överstepräst "efter Melkisedeks sätt, till evig tid". **(aiōn g165)**

7 Denne Melkisedek, som var konung i Salem och präst
åt Gud den Högste -- han som gick Abraham till mötes,
när denne var stadd på återvägen, sedan han hade slagit
konungarna, och som välsignade honom, **2** varvid Abraham
å sin sida gav honom tionde av allt; denne, som när man
uttyder vad han kallas, är först och främst "rättfärdighetens
konung", men därjämte ock "Salems konung", det är "fridens
konung", **3** denne som står där utan fader, utan moder
och utan släktledning, utan begynnelse på sina dagar och
utan ände på sitt liv och likställes med Guds Son -- denne
förbliver en präst för beständigt. **4** Och sen nu huru stor han
är, denne åt vilken vår stamfader Abraham gav tionde av
det förnämsta bytet. **5** Medan de av Levi söner, som undfå
prästämbetet, hava befallning att enligt lagen taga tionde av
folket, det är av sina bröder, fastän dessa hava utgått från
Abrahams länd, **6** tog denne, som icke var av deras släkt,
tionde av Abraham och välsignade honom, densamme som
hade fått löftena. **7** Nu lär ingen kunna neka att det plägar
vara den ringare som mottager välsignelse av den som står
högre. **8** Och medan det här är dödliga människor som
taga tionde, är det där en som får det vittnesbördet att han
förbliver levande. **9** Genom Abraham har på visst sätt också
Levi, som tager tionde, fått giva tionde; **10** ty han var ännu i
sin stamfaders länd, när Melkisedek gick denne till mötes.
11 Vore det nu så, att fullkomning kunde vinnas genom det
levitiska prästadömet -- och på detta var ju folkets lagstiftning
byggd -- varför hade det då behövts att en präst av annat
slag, "efter Melkisedeks sätt", skulle uppstå, en som icke
nämnes "efter Arons sätt"? **12** (Om prästadömet förändras,
måste ju med nödvändighet också lagen förändras.) **13** Den
som detta säges om hörde nämligen till en annan stam, en
stam från vilken ingen har utgått, som har gjort tjänst vid
altaret. **14** Ty det är en känd sak att han som är vår Herre
har trätt fram ur Juda stam; och med avseende på den har
Moses icke talat något om präster. **15** Och ännu mycket
tydligare blir detta, då nu en präst av annat slag uppstår, lik
Melkisedek däri, **16** att han har blivit präst icke på grund
av en lag som stadgar härstamning efter köttet, utan på
grund av en kraft som kommer av oförgängligt liv. **17** Han får
nämligen det vittnesbördet: "Du är en präst till evig tid, efter
Melkisedeks sätt." **(aiōn g165)** **18** Så upphäves nu visserligen
en föregående stadga, därför att den var svag och gagnlös --
19 eftersom lagen icke kunde åstadkomma något fullkomligt --
men ett bättre hopp sättes i stället, ett hopp genom vilket vi
få nalkas Gud. **20** Och i så måtto som detta icke har kommit
till stånd utan edlig bekräftelse -- det är nämligen så, att
medan de andra hava blivit präster utan edlig bekräftelse, **21**
har denne blivit det med sådan bekräftelse, genom den som
sade till honom: "Herren har svurit och skall icke ångra sig:
'Du är en präst till evig tid'" -- **(aiōn g165)** **22** i så måtto är

också det förbund bättre, som har Jesus till löftesman. 23
Och medan de förra prästerna hava måst bliva flera, därför
att de genom döden hindrades från att förbliva i sin tjänst, 24
har däremot denne ett oförgängligt prästadöme, eftersom
han förbliver "till evig tid". (aiōn g165) 25 Därför kan han ock
till fullo frälsa dem som genom honom komma till Gud, ty
han lever alltid för att mana gott för dem. 26 En sådan
överstepräst hövdes oss också att hava, en som vore helig,
oskyldig, obesmittad, skild från syndare och upphöjd över
himmelen, 27 en som icke var dag behövde frambära offer,
såsom de andra översteprästerna, först för sina egna synder
och sedan för folkets; detta gjorde han nämligen en gång
för alla, när han offrade sig själv. 28 Ty lagen insätter till
överstepräster människor som äro behäftade med svaghet,
men det löftesord, som efter lagens utgivande gavs under
edlig bekräftelse, insätter en "Son" som är fullkomnad "till
evig tid". (aiōn g165)

8 Men en huvudpunkt i vad vi vilja säga är detta: Vi hava
en överstepräst som sitter på högra sidan om Majestätets
tron i himmelen, 2 för att göra tjänst i det allraheligaste, i
det sannskyldiga tabernaklet, vilket Herren har upprättat,
och icke någon människa. 3 Ty var och en som bliver
överstepräst tillsättes för att frambära gåvor och offer; därför
måste också denne hava något att frambära. 4 Om han nu
vore på jorden, så vore han icke ens präst, då andra där
finnas, som efter lagens bud hava att frambära gåvorna, 5 i
det att de tjäna i den helgedom som är en avbild och en
skugga av den himmelska. Om en sådan fick ock Moses
befallning genom en uppenbarelse, när han skulle förfärdiga
tabernaklet. "Se till", heter det, "att du gör allt efter den
mönsterbild som har blivit dig visad på berget." 6 Men nu
har denne fått ett så mycket förnämligare ämbete, som han
är medlare för ett bättre förbund, vars ordning vilar på bättre
löften. 7 Ty om det förra förbundet hade varit utan brist,
så skulle väl plats icke hava sökts för ett annat. 8 Men
nu förebrår Gud dem och säger: "Se, dagar skola komma,
säger Herren, då jag skall sluta ett nytt förbund med Israels
hus och med Juda hus; 9 icke ett sådant förbund som det
jag gjorde med deras fäder, på den dag då jag tog dem vid
handen till att föra dem ut ur Egyptens land. Ty de förblevo
icke i mitt förbund, och därför frågade icke heller jag efter
dem, säger Herren. 10 Nej, detta är det förbund som jag
skall sluta med Israels hus i kommande dagar, säger Herren:
Jag skall lägga mina lagar i deras sinnen, och i deras hjärtan
skall jag skriva dem, och jag skall vara deras Gud, och de
skola vara mitt folk. 11 Då skall den ene medborgaren aldrig
behöva undervisa den andre, icke den ene brodern den
andre och säga: 'Lär känna Herren'; ty de skola alla känna
mig, från den minste bland dem till den störste. 12 Ty jag
skall i nåd förlåta deras missgärningar, och deras synder
skall jag aldrig mer komma ihåg." 13 När han säger "ett nytt
förbund", har han därmed givit till känna att det förra är
föråldrat; men det som föråldras och bliver gammalt, det är
nära att försvinna.

9 Nu hade visserligen också det förra förbundet sina
gudstjänststadgar och sin jordiska helgedom. 2 Ty i
tabernaklet inrättades ett främre rum, vari stodo ljusstaken
och bordet med skådebröden; och detta rum kallas "det
heliga". 3 Men bakom den andra förlåten var ett annat rum
i tabernaklet, ett som kallas "det allraheligaste", 4 med
ett gyllene rökelsealtare och förbundets ark, på alla sidor
överdragen med guld. I denna förvarades ett gyllene ämbar
med mannat, så ock Arons stav, som hade grönskat, och
därtill förbundets tavlor. 5 Därovanpå stodo härlighetskeruber,
som överskyggde nådastolen. Men om vart särskilt av dessa
föremål är nu icke tillfälle att tala. 6 Så blev detta inrättat.
Och i det främre tabernakelrummet gå prästerna ständigt
in och förrätta vad som hör till gudstjänsten, 7 men i det
andra går allenast översteprästen in en gång om året, och
då aldrig utan blod; och han frambär blodet för sig själv och
för folkets ouppsåtliga synder. 8 Därmed giver den helige
Ande till känna att vägen till det allraheligaste ännu icke har
blivit uppenbarad, så länge det främre tabernakelrummet
fortfarande äger bestånd. 9 Ty detta är en sinnebild som
avser den nuvarande tiden, och i enlighet härmed frambäras
gåvor och offer, vilka dock icke kunna fullkomna, efter
samvetets krav, den som förrättar sin gudstjänst, 10 utan
allenast äro utvärtes stadgar -- de såväl som föreskrifterna
om mat och dryck och allahanda tvagningar -- stadgar
pålagda intill dess tiden vore inne för en bättre ordning. 11
Men Kristus kom såsom överstepräst för det tillkommande
goda; och genom det större och fullkomligare tabernakel
som icke är gjort med händer, det är, som icke tillhör den
skapelse som nu är, 12 gick han, icke med bockars och
kalvars blod, utan med sitt eget blod, en gång för alla in i det
allraheligaste och vann en evig förlossning. (aiōnios g166) 13
Ty om redan blod av bockar och tjurar och aska av en ko,
stänkt på dem som hava blivit orenade, helgar till utvärtes
renhet, 14 huru mycket mer skall icke Kristi blod -- då han nu
genom evig ande har framburit sig själv såsom ett felfritt
offer åt Gud -- rena våra samveten från döda gärningar till att
tjäna den levande Guden! (aiōnios g166) 15 Så är han medlare
för ett nytt förbund, på det att de som voro kallade skulle få
det utlovade eviga arvet, därigenom att en led döden till

förlossning ifrån överträdelserna under det förra förbundet. (aiōnios g166) 16 Ty där ett testamente finnes, där måste det
styrkas att den som har gjort testamentet är död. 17 Först
genom döden bliver ju ett testamente giltigt, varemot det
icke äger gällande kraft, så länge den som har gjort det
ännu lever. 18 Därför har icke heller det förra förbundet blivit
invigt utan blod. 19 Ty sedan alla buden, såsom de lyda i
lagen, hade blivit av Moses kungjorda för allt folket, tog han
blod av kalvar och bockar, tillika med vatten och röd ull och
isop, och bestänkte såväl själva boken som allt folket 20
och sade: "Detta är förbundets blod, det förbunds som Gud
har stadgat för eder." 21 Likaledes stänkte han ock blod på
tabernaklet och på alla de ting som hörde till gudstjänsten.
22 Så renas enligt lagen nästan allting med blod, och utan
att blod utgjutes gives ingen förlåtelse. 23 Alltså var det
nödvändigt att avbilderna av de himmelska tingen renades
genom sådana medel; men de himmelska tingen själva
måste renas genom bättre offer än dessa. 24 Ty Kristus har
icke gått in i ett allraheligaste som är gjort med händer, och
som allenast är en efterbildning av det sannskyldiga, utan
han har gått in i själva himmelen, för att nu träda fram inför
Guds ansikte, oss till godo. 25 Ej heller har han gått ditin,
för att många gånger offra sig själv, såsom översteprästen
år efter år går in i det allraheligaste, med blod som icke är
hans eget. 26 Han hade annars måst lida många gånger allt
ifrån världens begynnelse. I stället har han uppenbarats en
enda gång, nu vid tidernas ände, för att genom offret av
sig själv utplåna synden. (aiōn g165) 27 Och såsom det är
människorna förelagt att en gång dö och sedan dömas, 28
så skall Kristus, sedan han en gång har blivit offrad för att
bära mångas synder, för andra gången, utan synd, låta sig
ses av dem som bida efter honom, till frälsning.

10 Ty lagen innehåller en skugga av det tillkommande
goda, men framställer icke tingen i deras verkliga
gestalt; därför kan den aldrig genom de offer som ständigt
frambäras, år efter år på samma sätt, fullkomna dem som
framträda med sådana. 2 Annars skulle man väl hava
upphört att offra, då ju de som så förrättade sin gudstjänst
icke mer kunde veta med sig någon synd, sedan de en
gång hade blivit renade. 3 Men just i offren ligger en årlig
påminnelse om synd. 4 Ty omöjligt är att tjurars och bockars
blod skulle kunna borttaga synder. 5 Därför säger han
vid sitt inträde i världen: "Slaktoffer och spisoffer begärde
du icke, men en kropp beredde du åt mig; 6 i brännoffer
och syndoffer fann du icke behag. 7 Då sade jag: 'Se, jag
kommer -- i bokrullen är skrivet om mig -- för att göra din
vilja, o Gud.'" 8 Sedan han först har sagt: "Slaktoffer och
spisoffer, brännoffer och syndoffer begärde du icke, och
i sådana fann du icke behag" -- och dock frambäras de
efter lagen -- 9 säger han vidare: "Se, jag kommer för att
göra din vilja." Så tager han bort det förra, för att sätta det
andra i stället. 10 Och i kraft av denna "vilja" hava vi blivit
helgade, därigenom att Jesu Kristi "kropp" en gång för alla
har blivit offrad. 11 Och alla andra präster stå dag efter dag i
sin tjänst och frambära gång på gång enahanda offer, som
dock aldrig kunna borttaga synder; 12 men sedan denne har
framburit ett enda offer för synderna, sitter han för beständigt
på Guds högra sida 13 och väntar nu allenast på att "hans
fiender skola bliva lagda honom till en fotapall". 14 Ty med
ett enda offer har han för beständigt fullkomnat dem som
bliva helgade. 15 Härom vittnar jämväl den helige Ande för
oss. Ty sedan Herren hade sagt: 16 "Detta är det förbund
som jag skall sluta med dem i kommande dagar", säger
han: "Jag skall lägga mina lagar i deras hjärtan, och i deras
sinnen skall jag skriva dem"; 17 och vidare: "Deras synder
och deras orättfärdiga gärningar skall jag aldrig mer komma
ihåg." 18 Men där förlåtelse för dessa är given, där behöves
icke mer något offer för synd. 19 Eftersom vi nu, mina bröder,
hava en fast tillförsikt att få gå in i det allraheligaste i och
genom Jesu blod, 20 i det att han åt oss har invigt en ny
och levande väg ditin genom förlåten -- det är genom sitt
kött -- 21 och eftersom vi hava en stor överstepräst över
Guds hus, 22 så låtom oss med uppriktiga hjärtan gå fram i
full trosvisshet, bestänkta till våra hjärtan och därigenom
renade från ett ont samvete, och till kroppen tvagna med
rent vatten. 23 Låtom oss oryggligt hålla fast vid hoppets
bekännelse, ty den som har givit oss löftet, han är trofast. 24
Och låtom oss akta på varandra för att uppliva varandra
till kärlek och goda gärningar; 25 låtom oss icke övergiva
vår församlingsgemenskap, såsom somliga hava för sed,
utan må vi förmana varandra -- detta så mycket mer som
I sen huru "dagen" nalkas. 26 Ty om vi med berått mod
synda, sedan vi hava undfått kunskapen om sanningen,
så återstår icke mer något offer för våra synder, 27 utan
allenast en förskräcklig väntan på dom och glöden av en eld
som skall förtära motståndarna. 28 Den som föraktar Moses'
lag, han skall "efter två eller tre vittnens utsago" dödas utan
barmhärtighet; 29 huru mycket svårare straff tron I icke då att
den skall anses värd, som förtrampar Guds Son och aktar
förbundets blod för orent -- det i vilket han har blivit helgad --
och som smädar nådens Ande! 30 Vi veta ju vem han är
som sade: "Min är hämnden; jag skall vedergälla det", och
åter: "Herren skall döma sitt folk." 31 Det är förskräckligt att
falla i den levande Gudens händer. 32 Men kommen ihåg

den förgångna tiden, då I, sedan ljuset hade kommit till eder,
ståndaktigt uthärdaden mången lidandets kamp 33 och dels
själva genom smälek och misshandling bleven gjorda till
ett skådespel för världen, dels leden med andra som fingo
genomgå sådant. 34 Ty I haven delat de fångnas lidanden
och med glädje underkastat eder att bliva berövade edra
ägodelar. I vissten nämligen att I haven en egendom som är
bättre och bliver beståndande. 35 Så kasten nu icke bort
eder frimodighet, som ju har med sig stor lön. 36 I behöven
nämligen ståndaktighet för att kunna göra Guds vilja och
få vad utlovat är. 37 Ty "ännu en helt liten tid, så kommer
den som skall komma, och han skall icke dröja; 38 och min
rättfärdige skall leva av tro. Men om någon drager sig undan,
så finner min själ icke behag i honom". 39 Dock, vi höra icke
till dem som draga sig undan, sig själva till fördärv; vi höra till
dem som tro och så vinna sina själar.

11 Men tron är en fast tillförsikt om det som man hoppas,
en övertygelse om ting som man icke ser. 2 På grund
av den fingo ju de gamle sitt vittnesbörd. 3 Genom tron förstå
vi att världen har blivit fullbordad genom ett ord av Gud, så
att det man ser icke har blivit till av något synligt. **(aiōn g165)** 4
Genom tron frambar Abel åt Gud ett bättre offer än Kain, och
genom den fick han det vittnesbördet att han var rättfärdig,
i det Gud själv gav vittnesbörd om hans offergåvor; och
genom tron talar han ännu, fastän han är död. 5 Genom tron
togs Enok bort, för att han icke skulle se döden; och "man
såg honom icke mer, ty Gud tog honom bort". Förrän han
togs bort, fick han nämligen det vittnesbördet att han hade
täckts Gud; 6 men utan tro är det omöjligt att täckas Gud. Ty
den som vill komma till Gud måste tro att han är till, och att
han lönar dem som söka honom. 7 Genom tron var det som
Noa, sedan han hade fått uppenbarelse om något som man
ännu icke såg, i from förtröstan byggde en ark för att rädda
sitt hus; och genom den blev han världen till dom och fick till
arvedel den rättfärdighet som hör tron till. 8 Genom tron
var Abraham lydig, när han blev kallad, och han drog så
ut till det land som han skulle få till arvedel; han drog ut,
fastän han icke visste vart han skulle komma. 9 Genom
tron bosatte han sig såsom främling i det utlovade landet,
likasom i ett främmande land, och bodde i tält med Isak
och Jakob, som voro hans medarvingar till samma löfte. 10
Ty han väntade på "staden med de fasta grundvalarna",
vars byggmästare och skapare är Gud. 11 Genom tron fick
jämväl Sara, fastän överårig, kraft att bliva stammoder för
en avkomma, i det hon höll den för trovärdig, som hade
givit löftet. 12 Därför föddes ock av en och samme man,
en som var så gott som död, avkomlingar "så talrika som
stjärnorna på himmelen och som sanden på havets strand,
som man icke kan räkna". 13 I tron dogo alla dessa, innan
de ännu hade fått vad utlovat var; de hade allenast sett det i
fjärran och hade hälsat det och bekänt sig vara "gäster och
främlingar" på jorden. 14 De som så tala giva ju därmed till
känna att de söka efter ett fädernesland. 15 Och om de hade
menat det land som de hade gått ut ifrån, så hade de haft
tillfälle att vända tillbaka dit. 16 Men nu stod deras håg till
ett bättre, nämligen det himmelska. Därför blyges icke Gud
för att kallas deras Gud; ty han har berett åt dem en stad.
17 Genom tron var det som Abraham frambar Isak såsom
offer, när han blev satt på prov; ja, sin ende son frambar
han såsom offer, han som hade mottagit löftena, 18 han
till vilken det hade blivit sagt: "Genom Isak är det som säd
skall uppkallas efter dig." 19 Ty han tänkte på att Gud var
mäktig att till och med uppväcka från de döda; från de döda
fick han honom ock tillbaka, liknelsevis talat. 20 Genom
tron gav jämväl Isak sin välsignelse åt Jakob och Esau för
kommande tider. 21 Genom tron välsignade den döende
Jakob Josefs båda söner och tillbad, lutad mot ändan av sin
stav. 22 Genom tron talade Josef, när han låg för döden, om
Israels barns uttåg och gav befallning om vad som skulle
göras med hans ben. 23 Genom tron blev Moses vid sin
födelse dold av sina föräldrar och hölls av dem gömd i tre
månader, eftersom de sågo att "det var ett vackert barn";
och de läto icke förskräcka sig av konungens påbud. 24
Genom tron försmådde Moses, sedan han hade blivit stor,
att kallas Faraos dotterson. 25 Han ville hellre utstå lidande
med Guds folk än för en kort tid leva i syndig njutning; 26
han höll nämligen Kristi smälek för en större rikedom än
Egyptens skatter, ty han hade sin blick riktad på lönen. 27
Genom tron övergav han Egypten, utan att låta förskräcka
sig av konungens vrede; ty därigenom att han likasom såg
den Osynlige kunde han härda ut. 28 Genom tron har han
ock förordnat om påsken och blodbestrykningen, på det
att "Fördärvaren", som förgjorde allt förstfött, icke skulle
komma vid dem. 29 Genom tron drogo de fram genom Röda
havet likasom på torra landet; men när egyptierna försökte
gå samma väg, dränktes de. 30 Genom tron föllo Jerikos
murar, sedan man i sju dagar hade gått runt omkring dem.
31 Genom tron undgick skökan Rahab att förgås tillsammans
med de ohörsamma, eftersom hon hade tagit emot spejarna
såsom vänner. 32 Och vad skall jag nu vidare säga? Tiden
bleve mig ju för kort, ifall jag skulle förtälja om Gideon, Barak,
Simson och Jefta, om David och Samuel och profeterna, 33
om dessa som genom tron besegrade konungariken, övade
rättfärdighet, fingo löften uppfyllda, tillstoppade lejons gap,

34 dämpade eldens kraft, undkommo svärdets egg, blevo
starka från att hava varit svaga, blevo väldiga i krig och
drevo främmande härar på flykten. 35 Kvinnor funnos som
fingo igen sina döda genom deras uppståndelse. Andra läto
sig läggas på sträckbänk och ville icke taga emot någon
befrielse, i hopp om en så mycket bättre uppståndelse. 36
Andra åter underkastade sig begabberi och gisselslag, därtill
ock bojor och fängelse; 37 de blevo stenade, marterade,
söndersågade, dödade med svärd. De gingo omkring höljda
i fårskinn och gethudar, nödställda, misshandlade, plågade,
38 dessa människor som världen icke var värdig att hysa; de
irrade omkring i öknar och bergstrakter och levde i hålor och
jordkulor. 39 Och fastän alla dessa genom tron hava fått sitt
vittnesbörd, undfingo de ändå icke vad utlovat var; 40 ty
Gud hade åt oss utsett något bättre, på det att de icke oss
förutan skulle bliva fullkomnade.

12 Alltså, då vi nu hava omkring oss en så stor hop
av vittnen, må ock vi lägga av allt som är oss till
hinder, och särskilt synden, som så hårt omsnärjer oss, och
med uthållighet löpa framåt i den tävlingskamp som är oss
förelagd. 2 Och må vi därvid se på Jesus, trons hövding
och fullkomnare, på honom, som i stället för att taga den
glädje som låg framför honom, utstod korsets lidande och
aktade smäleken för intet, och som nu sitter på högra sidan
om Guds tron. 3 Ja, på honom, som har utstått så mycken
gensägelse av syndare, på honom mån I tänka, så att I icke
tröttnen och uppgivens i edra själar. 4 Ännu haven I icke stått
emot ända till blods, i eder kamp mot synden. 5 Och I haven
alldeles förgätit den förmaningens röst som talar med eder,
såsom man talar med söner: "Min son, förkasta icke Herrens
aga, och giv dig icke över, när du tuktas av honom. 6 Ty den
Herren älskar, den agar han, och han straffar med riset var
son som han har kär." 7 Det är till eder fostran som I fån
utstå lidande; Gud handlar med eder såsom med söner. Ty
var finnes den son som icke bliver agad av sin fader? 8 Om
I lämnadens utan aga, medan alla andra finge sin del därav,
så voren I oäkta söner och icke äkta. 9 Vidare: vi hava haft
köttsliga fäder, som agade oss, och vi visade försyn för dem;
skola vi då icke mycket mer vara underdåniga andarnas
Fader, så att vi få leva? 10 De förra agade oss ju för en kort
tid, såsom det syntes dem gott, men denne agar oss för vårt
verkliga gagn, för att vi skola få del av hans helighet. 11
Väl synes alla aga för tillfället vara icke till glädje, utan till
sorg; men efteråt bär den, för dem som hava blivit fostrade
därmed, en fridsfrukt som är rättfärdighet. 12 Alltså: "stärken
maktlösa händer och vacklande knän", 13 och "gören räta
stigar för edra fötter", så att den fot som haltar icke vrides ur
led, utan fastmer bliver botad. 14 Faren efter frid med alla
och efter helgelse; ty utan helgelse får ingen se Herren.
15 Och sen till, att ingen går miste om Guds nåd, och att
ingen giftig rot skjuter skott och bliver till fördärv, så att
menigheten därigenom bliver besmittad; 16 sen till, att ingen
är en otuktig människa eller ohelig såsom Esau, han som
för en enda maträtt sålde sin förstfödslorätt. 17 I veten ju
att han ock sedermera blev avvisad, när han på grund av
arvsrätt ville få välsignelsen; han kunde nämligen icke vinna
någon ändring, fastän han med tårar sökte därefter. 18 Ty I
haven icke kommit till ett berg som man kan taga på, ett
som "brann i eld", icke till "töcken och mörker" och storm, 19
icke till "basunljud" och till en "röst" som talade så, att de
som hörde den bådo att intet ytterligare skulle talas till dem.
20 Ty de kunde icke härda ut med det påbud som gavs dem:
"Också om det är ett djur som kommer vid berget, skall det
stenas." 21 Och så förskräcklig var den syn man såg, att
Moses sade: "Jag är förskräckt och bävar." 22 Nej, I haven
kommit till Sions berg och den levande Gudens stad, det
himmelska Jerusalem, och till änglar i mångtusental, 23 till
en högtidsskara och församling av förstfödda söner som äro
uppskrivna i himmelen, och till en domare som är allas Gud,
och till fullkomnade rättfärdigas andar, 24 och till ett nytt
förbunds medlare, Jesus, och till ett stänkelseblod som talar
bättre än Abels blod. 25 Sen till, att I icke visen ifrån eder
honom som talar. Ty om dessa icke kunde undfly, när de
visade ifrån sig honom som här på jorden kungjorde Guds
vilja, huru mycket mindre skola då vi kunna det, om vi vända
oss ifrån honom som kungör sin vilja från himmelen? 26
Hans röst kom då jorden att bäva; men nu har han lovat
och sagt: "Ännu en gång skall jag komma icke allenast
jorden, utan ock himmelen att bäva." 27 Dessa ord "ännu en
gång" giva till känna att de ting, som kunna bäva, skola,
eftersom de äro skapade, bliva förvandlade, för att de ting,
som icke kunna bäva, skola bliva beståndande. 28 Därför,
då vi nu skola undfå ett rike som icke kan bäva, så låtom
oss vara tacksamma. På det sättet tjäna vi Gud, honom till
behag, med helig fruktan och räddhåga. 29 Ty "vår Gud är
en förtärande eld".

13 Förbliven fasta i broderlig kärlek. 2 Förgäten icke att
bevisa gästvänlighet; ty genom gästvänlighet hava
några, utan att veta det, fått änglar till gäster. 3 Tänken på
dem som äro fångna, likasom voren I deras medfångar, och
tänken på dem som utstå misshandling, eftersom också
I själva haven en kropp. 4 Äktenskapet må hållas i ära
bland alla, och äkta säng bevaras obesmittad; ty otuktiga
människor och äktenskapsbrytare skall Gud döma. 5 Varen i

eder handel och vandel fria ifrån penningbegär; låten eder
nöja med vad I haven. Ty han har själv sagt: "Jag skall icke
lämna dig eller övergiva dig." 6 Alltså kunna vi dristigt säga:
"Herren är min hjälpare, jag skall icke frukta; vad kunna
människor göra mig?" 7 Tänken på edra lärare, som hava
talat Guds ord till eder; sen huru de slutade sin levnad, och
efterföljen deras tro. 8 Jesus Kristus är densamme i går och
i dag, så ock i evighet. (aiōn g165) 9 Låten eder icke vilseföras
av allahanda främmande läror. Ty det är gott att bliva styrkt i
sitt hjärta genom nåd och icke genom offermåltider; de som
hava befattat sig med sådant hava icke haft något gagn
därav. 10 Vi hava ett altare, från vilket de som göra tjänst vid
tabernaklet icke hava rätt att få något att äta. 11 Det är ju så,
att kropparna av de djur, vilkas blod översteprästen bär in i
det allraheligaste till försoning för synd, "brännas upp utanför
lägret". 12 Därför var det ock utanför stadsporten som Jesus
utstod sitt lidande, för att han genom sitt eget blod skulle
helga folket. 13 Låtom oss alltså gå ut till honom "utanför
lägret" och bära hans smälek. 14 Ty vi hava här ingen
varaktig stad, utan söka efter den tillkommande staden. 15
Så låtom oss då genom honom alltid till Gud "frambära ett
lovets offer", det är "en frukt ifrån läppar" som prisa hans
namn. 16 Men förgäten icke att göra gott och dela med
eder, ty sådana offer har Gud behag till. 17 Varen edra
lärare hörsamma, och böjen eder för dem; ty de vaka över
edra själar, eftersom de skola avlägga räkenskap. Må de då
kunna göra det med glädje, och icke med suckan, ty detta
vore eder icke nyttigt. 18 Bedjen för oss; ty vi tro oss hava
ett gott samvete, eftersom vi söka att i alla stycken föra en
god vandel. 19 Och jag uppmanar eder att göra detta, så
mycket mer som jag hoppas att därigenom dess snarare
bliva återgiven åt eder. 20 Men fridens Gud, som från de
döda har återfört vår Herre Jesus, vilken genom ett evigt
förbunds blod är den store herden för fåren, (aiōnios g166) 21
han fullkomne eder i allt vad gott är, så att I gören hans vilja;
och han verke i oss vad som är välbehagligt inför honom,
genom Jesus Kristus. Honom tillhör äran i evigheternas
evigheter. Amen. (aiōn g165) 22 Jag beder eder, mina bröder:
tagen icke illa upp dessa förmaningens ord; jag har ju ock
skrivit till eder helt kort. 23 Veten att vår broder Timoteus har
blivit lösgiven. Om han snart kommer hit, vill jag tillsammans
med honom besöka eder. 24 Hälsen alla edra lärare och alla
de heliga. De italiska bröderna hälsa eder. 25 Nåd vare med
eder alla.

Jakobsbrevet

1 Jakob, Guds och Herrens, Jesu Kristi, tjänare, hälsar de
tolv stammar som bo kringspridda bland folken. **2** Mina
bröder, hållen det för idel glädje, när I kommen i allahanda
frestelser, **3** och veten, att om eder tro håller provet, så
verkar detta ståndaktighet. **4** Och låten ståndaktigheten hava
med sig fullkomlighet i gärning, så att I ären fullkomliga,
utan fel och utan brist i något stycke. **5** Men om någon av
eder brister i vishet, så må han utbedja sig sådan från Gud,
som giver åt alla villigt och utan hårda ord, och den skall
bliva honom given. **6** Men han bedje i tro, utan att tvivla;
ty den som tvivlar är lik havets våg, som drives omkring
av vinden och kastas hit och dit. **7** En sådan människa
må icke tänka att hon skall få något från Herren -- **8** en
människa med delad håg, en som går ostadigt fram på alla
sina vägar. **9** Den broder som lever i ringhet berömme sig
av sin höghet. **10** Den åter som är rik berömme sig av sin
ringhet, ty såsom gräsets blomster skall han förgås. **11** Solen
går upp med sin brännande hetta och förtorkar gräset, och
dess blomster faller av, och dess fägring förgår; så skall ock
den rike förvissna mitt i sin ävlan. **12** Salig är den man som
är ståndaktig i frestelsen; ty när han har bestått sitt prov,
skall han få livets krona, vilken Gud har lovat åt dem som
älska honom. **13** Ingen säge, när han bliver frestad, att det
är från Gud som hans frestelse kommer; ty såsom Gud icke
kan frestas av något ont, så frestar han icke heller någon. **14**
Nej, närhelst någon frestas, så är det av sin egen begärelse
som han drages och lockas. **15** Sedan, när begärelsen har
blivit havande, föder hon synd, och när synden har blivit
fullmogen, framföder hon död. **16** Faren icke vilse, mina
älskade bröder. **17** Idel goda gåvor och idel fullkomliga
skänker komma ned ovanifrån, från himlaljusens Fader, hos
vilken ingen förändring äger rum och ingen växling av ljus
och mörker. **18** Efter sitt eget beslut födde han oss till liv
genom sanningens ord, för att vi skulle vara en förstling av
de varelser han har skapat. **19** Det veten I, mina älskade
bröder. Men var människa vare snar till att höra och sen till
att tala och sen till vrede. **20** Ty en mans vrede kommer icke
åstad vad rätt är inför Gud. **21** Skaffen därför bort all orenhet
och all ondska som finnes kvar, och mottagen med saktmod
det ord som är plantat i eder, och som kan frälsa edra själar.
22 Men varen ordets görare, och icke allenast dess hörare,
eljest bedragen I eder själva. **23** Ty om någon är ordets
hörare, men icke dess görare, så är han lik en man som
betraktar sitt ansikte i en spegel: **24** när han har betraktat sig
däri, går han sin väg och förgäter strax hurudan han var. **25**
Men den som skådar in i den fullkomliga lagen, frihetens lag,
och förbliver därvid och icke är en glömsk hörare, utan en
verklig görare, han varder salig i sin gärning. **26** Om någon
menar sig tjäna Gud och icke tyglar sin tunga, utan bedrager
sitt hjärta, så är hans gudstjänst intet värd. **27** En gudstjänst,
som är ren och obesmittad inför Gud och Fadern, är det att
vårda sig om fader- och moderlösa barn och änkor i deras
bedrövelse, och att hålla sig obefläckad av världen.

2 Mina bröder, menen icke att tron på vår Herre Jesus
Kristus, den förhärligade, kan stå tillsammans med att
hava anseende till personen. **2** Om till exempel i eder
församling inträder en man med guldring på fingret och i
präktiga kläder, och jämte honom inträder en fattig man
i smutsiga kläder, **3** och I då vänden edra blickar till den
som bär de präktiga kläderna och sägen till honom: "Sitt
du här på denna goda plats", men däremot sägen till den
fattige: "Stå du där", eller: "Sätt dig därnere vid min fotapall"
-- **4** haven I icke då kommit i strid med eder själva och
blivit domare som döma efter orätta grunder? **5** Hören, mina
älskade bröder: Har icke Gud utvald just dem som i världens
ögon äro fattiga till att bliva rika i tro, och att få till arvedel
det rike han har lovat åt dem som älska honom? **6** I åter
haven visat förakt för den fattige. Är det då icke de rika
som förtrycka eder, och är det icke just de, som draga eder
inför domstolarna? **7** Är det icke de, som smäda det goda
namn som är nämnt över eder? **8** Om I, såsom skriften
bjuder, fullgören den konungsliga lagen: "Du skall älska din
nästa såsom dig själv", då gören I visserligen väl. **9** Men
om I haven anseende till personen, så begån I synd och
bliven av lagen överbevisade om att vara överträdare. **10**
Ty om någon håller hela lagen i övrigt, men felar i ett, så
är han skyldig till allt. **11** Densamme som sade: "Du skall
icke begå äktenskapsbrott", han sade ju ock: "Du skall icke
dräpa." Om du nu visserligen icke begår äktenskapsbrott,
men dräper, så är du dock en lagöverträdare. **12** Talen och
handlen så, som det höves människor vilka skola dömas
genom frihetens lag. **13** Ty domen skall utan barmhärtighet
drabba den som icke har visat barmhärtighet; barmhärtighet
åter kan frimodigt träda fram inför domen. **14** Mina bröder,
vartill gagnar det, om någon säger sig hava tro, men icke har
gärningar? Icke kan väl tron frälsa honom? **15** Om någon,
vare sig en broder eller en syster, saknade kläder och vore
utan mat för dagen **16** och någon av eder då sade till denne:
"Gå i frid, kläd dig varmt, och ät dig mätt" -- vartill gagnade
detta, såframt han icke därjämte gåve honom vad hans
kropp behövde? **17** Så är ock tron i sig själv död, om den

icke har med sig gärningar. 18 Nu torde någon säga: "Du har
ju tro?" -- "Ja, och jag har också gärningar; visa mig du din
tro utan gärningar, så vill jag genom mina gärningar visa dig
min tro." 19 Du tror att Gud är en. Däri gör du rätt; också de
onda andarna tro det och bäva. 20 Men vill du då förstå, du
fåkunniga människa, att tron utan gärningar är till intet gagn!
21 Blev icke Abraham, vår fader, rättfärdig av gärningar, när
han frambar sin son Isak på altaret? 22 Du ser alltså att
tron samverkade med hans gärningar, och av gärningarna
blev tron fullkomnad, 23 och så fullbordades det skriftens
ord som säger: "Abraham trodde Gud, och det räknades
honom till rättfärdighet"; och han blev kallad "Guds vän". 24 I
sen alltså att det är av gärningar som en människa bliver
rättfärdig, och icke av tro allenast. 25 Och var det icke på
samma sätt med skökan Rahab? Blev icke hon rättfärdig av
gärningar, när hon tog emot sändebuden och sedan på en
annan väg släppte ut dem? 26 Ja, såsom kroppen utan ande
är död, så är ock tron utan gärningar död.

3 Mina bröder, icke många av eder må träda upp såsom
lärare; I bören veta att vi skola få en dess strängare dom.
2 I många stycken fela vi ju alla; om någon icke felar i sitt
tal, så är denne en fullkomlig man, som förmår tygla hela
sin kropp. 3 När vi lägga betsel i hästarnas mun, för att
de skola lyda oss, då kunna vi därmed styra också hela
deras övriga kropp. 4 Ja, till och med skeppen, som äro
så stora, och som drivas av starka vindar, styras av ett
helt litet roder åt det håll dit styrmannen vill. 5 Så är ock
tungan en liten lem och kan likväl berömma sig av stora
ting. Betänken huru en liten eld kan antända en stor skog. 6
Också tungan är en eld; såsom en värld av orättfärdighet
framstår den bland våra lemmar, tungan som befläckar hela
kroppen och sätter "tillvarons hjul" i brand, likasom den själv
är antänd av Gehenna. **(Geenna g1067)** 7 Ty väl är det så,
att alla varelsers natur, både fyrfotadjurs och fåglars och
kräldjurs och vattendjurs, låter tämja sig, och verkligen har
blivit tamd, genom människors natur. 8 Men tungan kan
ingen människa tämja; ett oroligt och ont ting är den, och full
av dödande gift. 9 Med den välsigna vi Herren och Fadern,
och med den förbanna vi människorna, som äro skapade
till att vara Gud lika. 10 Ja, från en och samma mun utgå
välsignelse och förbannelse. Så bör det icke vara, mina
bröder. 11 Icke giver väl en källa från en och samma åder
både sött och bittert vatten? 12 Mina bröder, icke kan väl ett
fikonträd bära oliver eller ett vinträd fikon? Lika litet kan en
salt källa giva sött vatten. 13 Finnes bland eder någon vis
och förståndig man, så må han, i visligt saktmod, genom
sin goda vandel låta se de gärningar som hövas en sådan
man. 14 Om I åter i edra hjärtan hysen bitter avund och ären
genstridiga, då mån I icke förhäva eder och ljuga, i strid mot
sanningen. 15 Sådan "vishet" kommer icke ned ovanifrån,
utan är av jorden och tillhör de "själiska" människorna, ja, de
onda andarna. 16 Ty där avund och genstridighet råda, där
råder oordning och allt vad ont är. 17 Men den vishet som
kommer ovanifrån är först och främst ren, vidare fridsam,
foglig och mild, full av barmhärtighet och andra goda frukter,
fri ifrån tvivel, fri ifrån skrymtan. 18 Och rättfärdighetens frukt
kommer av en sådd i frid, dem till del som hålla frid.

4 Varav uppkomma strider, och varav tvister bland eder?
Månne icke av de lustar som föra krig i eder lemmar? 2 I
ären fulla av begärelser, men haven dock intet; I dräpen och
hysen avund, men kunnen dock intet vinna; och så tvisten
och striden I. I haven intet, därför att I icke bedjen. 3 Dock,
I bedjen, men I fån intet, ty I bedjen illa, nämligen för att
kunna i edra lustar förslösa vad I fån. 4 I trolösa avfällingar,
veten I då icke att världens vänskap är Guds ovänskap?
Den som vill vara världens vän, han bliver alltså Guds ovän.
5 Eller menen I att detta är ett tomt ord i skriften: "Med
svartsjuk kärlek trängtar den Ande som han har låtit taga sin
boning i oss"? 6 Men så mycket större är den nåd han giver;
därför heter det: "Gud står emot de högmodiga, men de
ödmjuka giver han nåd." 7 Så varen nu Gud underdåniga,
men stån emot djävulen, så skall han fly bort ifrån eder. 8
Nalkens Gud, så skall han nalkas eder. Renen edra händer,
I syndare, och gören edra hjärtan rena, I människor med
delad håg. 9 Kännen edert elände och sörjen och gråten.
Edert löje vände sig i sorg och eder glädje i bedrövelse. 10
Ödmjuken eder inför Herren, så skall han upphöja eder. 11
Förtalen icke varandra, mina bröder. Den som förtalar en
broder eller dömer sin broder, han förtalar lagen och dömer
lagen. Men dömer du lagen, så är du icke en lagens görare,
utan dess domare. 12 En är lagstiftaren och domaren, han
som kan frälsa och kan förgöra. Vem är då du som dömer
din nästa? 13 Hören nu, I som sägen: "I dag eller i morgon
vilja vi begiva oss till den och den staden, och där vilja vi
uppehålla oss ett år och driva handel och skaffa oss vinning"
-- 14 I veten ju icke vad som kan ske i morgon. Ty vad är
edert liv? En rök ären I, som synes en liten stund, men
sedan försvinner. 15 I borden fastmera säga: "Om Herren
vill, och vi får leva, skola vi göra det, eller det." 16 Men nu
talen I stora ord i eder förmätenhet. All sådan stortalighet är
ond. 17 Alltså, den som förstår att göra vad gott är, men icke
gör det, för honom bliver detta till synd.

5 Hören nu, I rike: Gråten och jämren eder över det elände
som skall komma över eder. **2** Eder rikedom multnar bort,
och edra kläder frätas sönder av mal; **3** edert guld och silver
förrostar, och rosten därpå skall vara eder till ett vittnesbörd
och skall såsom en eld förtära edert kött. I haven samlat
eder skatter i de yttersta dagarna. **4** Se, den lön I haven
förhållit arbetarna som hava avbärgat edra åkrar, den ropar
över eder, och skördemännens rop hava kommit fram till
Herren Sebaots öron. **5** I haven levat i kräslighet på jorden
och gjort eder goda dagar; I haven gött eder av hjärtans lust
"på eder slaktedag". **6** I haven dömt den rättfärdige skyldig
och haven dräpt honom; han står eder icke emot. **7** Så biden
nu tåligt, mina bröder, intill Herrens tillkommelse. I sen huru
åkermannen väntar på jordens dyrbara frukt och tåligt bidar
efter den, till dess att den har fått höstregn och vårregn. **8**
Ja, biden ock I tåligt, och styrken edra hjärtan; ty Herrens
tillkommelse är nära. **9** Sucken icke mot varandra, mina
bröder, på det att I icke mån bliva dömda. Se, domaren står
för dörren. **10** Mina bröder, tagen profeterna, som talade
i Herrens namn, till edert föredöme i att uthärda lidande
och visa tålamod. **11** Vi prisa ju dem saliga, som hava
varit ståndaktiga. Om Jobs ståndaktighet haven I hört, och
I haven sett vilken utgång Herren beredde; ty Herren är
nåderik och barmhärtig. **12** Men framför allt, mina bröder,
svärjen icke, varken vid himmelen eller vid jorden, ej heller
vid något annat, utan låten edert "ja" vara "ja", och edert
"nej" vara "nej", så att I icke hemfallen under dom. **13** Får
någon bland eder utstå lidande, så må han bedja. **14** Är
någon glad, så må han sjunga lovsånger. Är någon bland
eder sjuk, må han då kalla till sig församlingens äldste; och
dessa må bedja över honom och i Herrens namn smörja
honom med olja. **15** Och trons bön skall hjälpa den sjuke,
och Herren skall låta honom stå upp igen; och om han har
begått synder, skall detta bliva honom förlåtet. **16** Bekännen
alltså edra synder för varandra, och bedjen för varandra, på
det att I mån bliva botade. Mycket förmår en rättfärdig mans
bön, när den bedes med kraft. **17** Elias var en människa,
med samma natur som vi. Han bad en bön att det icke skulle
regna, och det regnade icke på jorden under tre år och sex
månader; **18** åter bad han, och då gav himmelen regn, och
jorden bar sin frukt. **19** Mina bröder, om någon bland eder
har farit vilse från sanningen, och någon omvänder honom,
20 så mån I veta att den som omvänder en syndare från hans
villoväg, han frälsar hans själ från döden och överskyler en
myckenhet av synder.

1 Petrusbrevet

1 Petrus, Jesu Kristi apostel, hälsar de utvalda främlingar
som bo kringspridda i Pontus, Galatien, Kappadocien,
provinsen Asien och Bitynien, **2** utvalda enligt Guds, Faderns,
försyn, i helgelse i Anden, till lydnad och till bestänkelse med
Jesu Kristi blod. Nåd och frid föröke sig hos eder. **3** Lovad
vare vår Herres, Jesu Kristi, Gud och Fader, som efter sin
stora barmhärtighet har genom Jesu Kristi uppståndelse
från de döda fött oss på nytt till ett levande hopp, **4** till ett
oförgängligt, obesmittat och ovanskligt arv, som i himmelen
är förvarat åt eder, **5** I som med Guds makt bliven genom tro
bevarade till en frälsning som är beredd för att uppenbaras
i den yttersta tiden. **6** Därför mån I fröjda eder, om I ock
nu en liten tid, där så måste ske, liden bedrövelse under
allahanda prövningar, **7** för att, om eder tro håller provet --
vilket är mycket mer värt än guldet, som förgås, men som
dock genom eld bliver beprövat -- detta må befinnas lända
eder till pris, härlighet och ära vid Jesu Kristi uppenbarelse.
8 Honom älsken I utan att hava sett honom; och fastän I
ännu icke sen honom, tron I dock på honom och fröjden eder
över honom med outsäglig och härlig glädje, **9** då I nu ären
på väg att vinna det som är målet för eder tro, nämligen edra
själars frälsning. **10** Angående denna frälsning hava profeter
ivrigt forskat och rannsakat, de som profeterade om den nåd
som skulle vederfaras eder. **11** De hava rannsakat för att
finna vilken och hurudan tid det var som Kristi Ande i dem
hänvisade till, när han förebådade de lidanden som skulle
vederfaras Kristus, och den härlighet som därefter skulle
följa. **12** Och det blev uppenbarat för dem att det icke var sig
själva, utan eder, som de tjänade härmed. Om samma ting
har nu en förkunnelse kommit till eder genom de män som i
helig ande, nedsänd från himmelen, hava för eder predikat
evangelium; och i de tingen åstunda jämväl änglar att skåda
in. **13** Omgjorden därför edert sinnes länder och varen nyktra;
och sätten med full tillit edert hopp till den nåd som bjudes
eder i och med Jesu Kristi uppenbarelse. **14** Då I nu haven
kommit till lydnad, så följen icke de begärelser som I förut,
under eder okunnighets tid, levden i, **15** utan bliven heliga i
all eder vandel, såsom han som har kallat eder är helig. **16**
Det är ju skrivet: "I skolen vara heliga, ty jag är helig." **17**
Och om I såsom Fader åkallen honom som utan anseende
till personen dömer var och en efter hans gärningar, så
vandren ock i fruktan under denna edert främlingsskaps tid.
18 I veten ju att det icke är med förgängliga ting, med silver
eller guld, som I haven blivit "lösköpta" från den vandel I
förden i fåfänglighet, efter fädernas sätt, **19** utan med Kristi
dyra blod, såsom med blodet av ett felfritt lamm utan fläck.
20 Så var förutsett om honom före världens begynnelse;
men först nu i de yttersta tiderna har han blivit uppenbarad
för eder skull, **21** I som genom honom tron på Gud, vilken
uppväckte honom från de döda och gav honom härlighet, så
att eder tro nu ock kan vara ett hopp till Gud. **22** Renen edra
själar, i lydnad för sanningen, till oskrymtad broderlig kärlek,
och älsken varandra av hjärtat med uthållig kärlek, **23** I som
ären födda på nytt, icke av någon förgänglig säd, utan av en
oförgänglig: genom Guds levande ord, som förbliver. **(aiōn g165)**
24 Ty "allt kött är såsom gräs och all dess härlighet
såsom gräsets blomster; gräset torkar bort, och blomstret
faller av, **25** men Herrens ord förbliver evinnerligen". Och det
är detta ord som har blivit förkunnat för eder såsom ett glatt
budskap. **(aiōn g165)**

2 Så läggen då bort all ondska och allt svek så ock skrymteri
och avund och allt förtal. **2** Och då I nu ären nyfödda
barn, så längten efter att få den andliga oförfalskade mjölken,
på det att I genom den mån växa upp till frälsning, **3** om I
annars haven "smakat att Herren är god". **4** Och kommen
till honom, den levande stenen, som väl av människor är
förkastad, men inför Gud är "utvald och dyrbar"; **5** och
låten eder själva såsom levande stenar uppbyggas till ett
andligt hus, så att I bliven ett "heligt prästerskap", som
skall frambära andliga offer, vilka genom Jesus Kristus äro
välbehagliga för Gud. **6** Det heter nämligen på ett ställe i
skriften: "Se, jag lägger i Sion en utvald, dyrbar hörnsten,
och den som tror på den skall icke komma på skam." **7** För
eder, I som tron, är stenen alltså dyrbar, men för sådana som
icke tro "har den sten som byggningsmännen förkastade
blivit en hörnsten", **8** som är "en stötesten och en klippa till
fall". Eftersom de icke hörsamma ordet, stöta de sig; så var
det ock bestämt om dem. **9** I åter ären "ett utvalt släkte, ett
konungsligt prästerskap, ett heligt folk, ett egendomsfolk",
för att I skolen förkunna hans härliga gärningar, hans som
har kallat eder från mörkret till sitt underbara ljus. **10** I som
förut "icke voren ett folk", men nu ären "ett Guds folk", I
som "icke haden fått någon barmhärtighet", men nu "haven
fått barmhärtighet". **11** Mina älskade, jag förmanar eder
såsom "gäster och främlingar" att taga eder till vara för de
köttsliga begärelserna, vilka föra krig mot själen. **12** Och
fören en god vandel bland hedningarna, på det att dessa,
om de i någon sak förtala eder såsom illgärningsmän, nu i
stället, när de skåda edra goda gärningar, må för dessas
skull prisa Gud på den dag då han söker dem. **13** Varen
underdåniga all mänsklig ordning för Herrens skull, vare sig
det är konungen, såsom den överste härskaren, **14** eller

det är landshövdingarna, som ju äro sända av honom för
att straffa dem som göra vad ont är och för att prisa dem
som göra vad gott är. 15 Ty så är Guds vilja, att I med goda
gärningar skolen stoppa munnen till på oförståndiga och
fåkunniga människor. 16 I ären ju fria, dock icke som om I
haden friheten för att därmed överskyla ondskan, utan såsom
Guds tjänare. 17 Bevisen var man ära, älsken bröderna,
"frukten Gud, ären konungen". 18 I tjänare, underordnen
eder edra herrar med all fruktan, icke allenast de goda och
milda, utan också de obilliga. 19 Ty det är välbehagligt för
Gud, om någon, med honom för ögonen, tåligt uthärdar
sina vedervärdigheter, när han får lida oförskylt. 20 Ty
vad berömligt är däri att I bevisen tålamod, när I för edra
synders skull fån uppbära hugg och slag? Men om I bevisen
tålamod, när I fån lida för goda gärningars skull, då är detta
välbehaglig för Gud. 21 Ty därtill ären I kallade, då ju Kristus
själv led för eder och efterlämnade åt eder en förebild, på
det att I skullen följa honom och vandra i hans fotspår. 22
"Han hade ingen synd gjort, och intet svek fanns i hans
mun. 23 När han blev smädad, smädade han icke igen, och
när han led, hotade han icke, utan överlämnade sin sak åt
honom som dömer rättvist. 24 Och "våra synder bar han" i
sin kropp upp på korsets trä, för att vi skulle dö bort ifrån
synderna och leva för rättfärdigheten; och "genom hans sår
haven I blivit helade". 25 Ty I "gingen vilse såsom får", men
nu haven I vänt om till edra själars herde och vårdare.

3 Sammalunda, i hustrur, underordnen eder edra män, för
att också de män, som till äventyrs icke hörsamma ordet;
må genom sina hustrurs vandel bliva vunna utan ord, 2 när
de skåda den rena vandel som I fören i fruktan. 3 Eder
prydnad vare icke den utvärtes prydnaden, den som består i
hårflätningar och påhängda gyllene smycken eller i eder
klädedräkt. 4 Den vare fastmer hjärtats fördolda människa,
smyckad med den saktmodiga och stilla andens oförgängliga
väsende; ty detta är dyrbart inför Gud. 5 På sådant sätt
prydde sig ju ock fordom de heliga kvinnorna, de som satte
sitt hopp till Gud och underordnade sig sina män. 6 Så var
Sara lydig mot Abraham och kallade honom "herre"; och
hennes barn haven I blivit, om I gören vad gott är, och icke
låten eder förskräckas av något. 7 Sammalunda skolen I
ock, I män, på förståndigt sätt leva tillsammans med edra
hustrur, då ju hustrun är det svagare kärlet; och eftersom de
äro edra medarvingar till livets nåd, skolen I bevisa dem all
ära, på det att edra böner icke må bliva förhindrade. 8 Varen
slutligen alla endräktiga, medlidsamma, kärleksfulla mot
bröderna, barmhärtiga, ödmjuka. 9 Vedergällen icke ont med
ont, icke smädelse med smädelse, utan tvärtom välsignen;
därtill ären I ju ock kallade, att I skolen få välsignelse till
arvedel. 10 Ty "den som vill älska livet och se goda dagar,
han avhålle sin tunga från det som är ont och sina läppar
från att tala svek; 11 han vände sig bort ifrån det som är ont,
och göre vad gott är, han söke friden, och trakte därefter 12
Ty Herrens ögon äro vända till de rättfärdiga, och hans öron
till deras bön. Men Herrens ansikte är emot dem som göra
det onda". 13 Och vem är den som kan göra eder något ont,
om I nitälsken för det som är gott? 14 Skullen I än få lida
för rättfärdighets skull, så ären I dock saliga. "Hysen ingen
fruktan för dem, och låten eder icke förskräckas; 15 nej,
Herren, Kristus, skolen I hålla helig i edra hjärtan." Och I
skolen alltid vara redo att svara var och en som av eder
begär skäl för det hopp som är i eder, dock med saktmod och
i fruktan 16 och med ett gott samvete, så att de som smäda
eder goda vandel i Kristus komma på skam, i fråga om det
som de förtala eder för. 17 Ty det är bättre att lida för goda
gärningar, om så skulle vara Guds vilja, än att lida för onda.
18 Kristus själv led ju en gång döden för synder; rättfärdig
led han för orättfärdiga, på det att han skulle föra oss till
Gud. Ja, han blev dödad till köttet, men till anden blev han
gjord levande. 19 I anden gick han gick han ock åstad och
predikade för de andar som höllos i fängelse, 20 för sådana
som fordom voro ohörsamma, när Guds långmodighet gav
dem anstånd i Noas tid, då när en ark byggdes, i vilken
några få -- allenast åtta personer -- blevo frälsta genom
vatten. 21 Efter denna förebild bliven nu och I frälsta genom
vatten -- nämligen genom ett dop som icke betyder att man
avtvår kroppslig orenhet, utan betyder att man anropar Gud
om ett gott samvete -- i kraft av Jesu Kristi uppståndelse, 22
hans som har farit upp till himmelen, och som nu sitter på
Guds högra sida, sedan änglar och väldige och makter i
andevärlden hava blivit honom underlagda.

4 Då nu Kristus har lidit till köttet, så väpnen ock I eder med
samma sinne; ty den som har lidit till köttet har icke längre
något att skaffa med synd. 2 Och leven sedan, under den tid
som återstår eder här i köttet, icke mer efter människors
onda begärelser, utan efter Guds vilja. 3 Ty det är nog, att I
under den framfarna tiden haven gjort hedningarnas vilja och
levat i lösaktighet och onda begärelser, i fylleri, vilt leverne
och dryckenskap och i allahanda skamlig avgudadyrkan, 4
varför de ock förundra sig och smäda eder, då I nu icke
löpen med till samma liderlighetens pöl. 5 Men de skola
göra räkenskap inför honom som är redo att döma levande
och döda. 6 Ty att evangelium blev förkunnat jämväl för
döda, det skedde, för att dessa, om de än till köttet blevo
dömda, såsom alla människor dömas, likväl till anden skulle

få leva, så som Gud lever 7 Men änden på allting är nu
nära. Varen alltså besinningsfulla och nyktra, så att I kunnen
bedja. 8 Och varen framför allt uthålliga i eder kärlek till
varandra, ty "kärleken överskyler en myckenhet av synder".
9 Varen gästvänliga mot varandra utan knot, 10 och tjänen
varandra, var och en med den nådegåva han har undfått,
såsom goda förvaltare av Guds mångfaldiga nåd. 11 Om
någon talar, så vare hans tal i enlighet med Guds ord, om
någon har en tjänst, så sköte han den efter måttet av den
kraft som Gud förlänar, så att Gud i allt bliver ärad genom
Jesus Kristus. Honom tillhör äran och väldet i evigheternas
evigheter, amen. (aiōn g165) 12 Mina älskade, förundren eder
icke över den luttringseld som är tänd bland eder, och som
I till eder prövning måsten genomgå, och menen icke att
därmed något förunderligt vederfares eder; 13 utan ju mer I
fån dela Kristi lidanden, dess mer mån I glädja eder, för att I
ock mån kunna glädjas och fröjda eder vid hans härlighets
uppenbarelse. 14 Saliga ären I, om I för Kristi namns skull
bliven smädade, ty härlighetens Ande, Guds Ande, vilar då
över eder. 15 Det må nämligen icke ske, att någon av eder
får lida såsom dråpare eller tjuv eller illgärningsman, eller
därför att han blandar sig i vad honom icke vidkommer. 16
Men om någon får lida för att han är en kristen, då må han
icke blygas, utan prisa Gud för detta namns skull. 17 Ty
tiden är inne att domen skall begynna, och det på Guds hus;
men om begynnelsen sker med oss, vad bliver då änden för
dem som icke hörsamma Guds evangelium? 18 Och om den
rättfärdige med knapp nöd bliver frälst, "huru skall det då
gå den ogudaktige och syndaren?" 19 Alltså, de som efter
Guds vilja få lida, de må anbefalla sina själar åt sin trofaste
Skapare, allt under det att de göra vad gott är.

5 Till de äldste bland eder ställer jag nu denna förmaning,
jag som själv är en av de äldste och en som vittnar om
Kristi lidanden, och som jämväl har del i den härlighet som
kommer att uppenbaras: 2 Varen herdar för Guds hjord,
som I haven i eder vård, varen det icke av tvång, utan av fri
vilja, icke för slem vinnings skull, utan med villigt hjärta. 3
Uppträden icke såsom herrar över edra församlingar, utan
bliven föredömen för hjorden. 4 Då skolen I, när Överherden
uppenbaras, undfå härlighetens oförvissneliga segerkrans.
5 Så skolen I ock, I yngre, å eder sida underordna eder
de äldre. Ikläden eder alla, i umgängelsen med varandra,
ödmjukheten såsom en tjänardräkt. Ty "Gud står emot de
högmodiga, men de ödmjuka giver han nåd". 6 Ödmjuken
eder alltså under Guds mäktiga hand, för att han må upphöja
eder i sinom tid. 7 Och "kasten alla edra bekymmer på
honom", ty han har omsorg om eder. 8 Varen nyktra och
vaken. Eder vedersakare, djävulen, går omkring såsom
ett rytande lejon och söker vem han må uppsluka. 9 Stån
honom emot, fasta i tron, och veten att samma lidanden
vederfaras edra bröder här i världen. 10 Men all nåds Gud,
som har kallat eder till sin eviga härlighet i Kristus, sedan I
en liten tid haven lidit, han skall fullkomna, stödja, styrka
och stadfästa eder. (aiōnios g166) 11 Honom tillhör väldet i
evigheternas evigheter. Amen. (aiōn g165) 12 Genom Silvanus,
eder trogne broder -- för en sådan håller jag honom nämligen
-- har jag nu i korthet skrivit detta, för att förmana eder, och
för att betyga att den nåd I stån i är Guds rätta nåd. 13
Församlingen i Babylon, utvald likasom eder församling,
hälsar eder. Så gör ock min son Markus. 14 Hälsen varandra
med en kärlekens kyss. Frid vare med eder alla som ären i
Kristus.

2 Petrusbrevet

1 Simon Petrus, Jesu Kristi tjänare och apostel, hälsar
dem som i och genom vår Guds och Frälsarens, Jesu
Kristi, rättfärdighet hava fått sig beskärd en lika dyrbar tro
som vi. **2** Nåd och frid föröke sig hos eder, i kunskap om
Gud och vår Herre Jesus Kristus. **3** Allt det som leder till
liv och gudsfruktan har hans gudomliga makt skänkt oss,
genom kunskapen om honom som har kallat oss medelst
sin härlighet och underkraft. **4** Genom dem har han ock
skänkt oss sina dyrbara och mycket stora löften, för att I
skolen, i kraft av dem, bliva delaktiga av gudomlig natur
och undkomma den förgängelse som i följd av den onda
begärelsen råder i världen. **5** Vinnläggen eder just därför på
allt sätt om att i eder tro bevisa dygd, i dygden kunskap, **6** i
kunskapen återhållsamhet, i återhållsamheten ståndaktighet,
i ståndaktigheten gudsfruktan, **7** i gudsfruktan broderlig
kärlek, i den broderliga kärleken allmännelig kärlek. **8** Ty om
detta finnes hos eder och mer och mer förökas, så tillstädjer
det eder icke att vara overksamma eller utan frukt i fråga om
kunskapen om vår Herre Jesus Kristus. **9** Den åter som icke
har detta, han är blind och kan icke se; han har förgätit att
han har blivit renad från sina förra synder, **10** Vinnläggen
eder därför, mina bröder, så mycket mer om att göra eder
kallelse och utkorelse fast. Ty om I det gören, skolen I aldrig
någonsin komma på fall. **11** Så skall inträdet i vår Herres och
Frälsares, Jesu Kristi, eviga rike förlänas eder i rikligt mått.
(aiōnios g166) **12** Därför kommer jag alltid att påminna eder
om detta, fastän I visserligen redan kännen det och ären
befästa i den sanning som har kommit till eder. **13** Och jag
håller det för rätt och tillbörligt, att så länge jag ännu är i
denna kroppshydda, genom mina påminnelser väcka eder.
14 Ty jag vet att jag snart skall lämna min kroppshydda;
detta har vår Herre Jesus Kristus givit till känna för mig. **15**
Men jag vill härmed sörja för, att I också efter min bortgång
städse kunnen draga eder detta till minnes. **16** Ty det var
icke några slugt uttänkta fabler vi följde, när vi kungjorde för
eder vår Herres, Jesu Kristi, makt och hans tillkommelse
utan vi hade själva skådat hans härlighet. **17** Ty han fick ifrån
Gud, fadern, ära och pris, när från det högsta Majestätet
en röst kom till honom och sade: "Denne är min älskade
Son, i vilken jag har funnit behag." **18** Den rösten hörde vi
själva komma från himmelen, när vi voro med honom på det
heliga berget. **19** Så mycket fastare står nu också för oss det
profetiska ordet; och I gören väl, om I akten därpå, såsom
på ett ljus som lyser i en dyster vildmark, till dess att dagen
gryr, och morgonstjärnan går upp i edra hjärtan. **20** Men det
mån I framför allt veta, att ingen profetia i något skriftens ord
kan av någon människas egen kraft utläggas. **21** Ty ingen
profetia har någonsin framkommit av en människas vilja,
utan därigenom att människor, drivna av den helige Ande,
talade vad som gavs dem från Gud.

2 Men också falska profeter uppstodo bland folket, likasom
jämväl bland eder falska lärare skola komma att finnas,
vilka på smygvägar skola införa fördärvliga partimeningar
och draga över sig själva plötsligt fördärv, i det att de till
och med förneka den Herre som har köpt dem. **2** De skola
få många efterföljare i sin lösaktighet, och för deras skull
skall sanningens väg bliva smädad. **3** I sin girighet skola
de ock med bedrägliga ord bereda sig vinning av eder.
Men sedan länge är deras dom i annalkande, den dröjer
icke, och deras fördärv sover icke. **4** Ty Gud skonade
ju icke de änglar som syndade, utan störtade dem ned i
avgrunden och överlämnade dem åt mörkrets hålor, för att
där förvaras till domen. **(Tartaroō g5020)** **5** Ej heller skonade
han den forntida världen, om han ock, när han lät floden
komma över de ogudaktigas värld, bevarade Noa såsom
rättfärdighetens förkunnare, jämte sju andra. **6** Och städerna
Sodom och Gomorra lade han i aska och dömde dem till
att omstörtas; han gjorde dem så till ett varnande exempel
för kommande tiders ogudaktiga människor. **7** Men han
frälste den rättfärdige Lot, som svårt pinades av de gudlösa
människornas lösaktiga vandel. **8** Ty genom de ogärningar
som han, den rättfärdige mannen, måste se och höra, där
han bodde ibland dem, plågades han dag efter dag i sin
rättfärdiga själ. **9** Så förstår Herren att frälsa de gudfruktiga ur
prövningen, men ock att under straff förvara de orättfärdiga
till domens dag. **10** Och detta gör han först och främst med
dem som i oren begärelse stå efter köttslig lust och förakta
andevärldens herrar. I sitt trots och sin självgodhet bäva
dessa människor icke för att smäda andevärldens härlige, **11**
under det att änglar som stå ännu högre i starkhet och makt
icke om dem uttala någon smädande dom inför Herren. **12**
Men på samma sätt som oskäliga djur förgås, varelser som
av naturen äro födda till att fångas och förgås, på samma
sätt skola ock dessa förgås, eftersom de smäda vad de icke
känna till; **13** och de skola så bliva bedragna på den lön
som de vilja vinna genom orättfärdighet. De hava sin lust
i kräsligt leverne mitt på ljusa dagen. De äro skamfläckar
och styggelser, där de vid gästabuden, som de få hålla med
eder, frossa i sina njutningar. **14** Deras ögon äro fulla av
otuktigt begär och kunna icke få nog av synd. De locka till sig
obefästa själar. De hava hjärtan övade i girighet. Förbannade
äro de. **15** De hava övergivit den raka vägen och kommit

vilse genom att efterfölja Balaam, Beors son, på hans väg.
Denne åtrådde ju att vinna lön genom orättfärdighet; 16
men han blev tillrättavisad för sin överträdelse: en stum
arbetsåsninna begynte tala med människoröst och hindrade
profeten i hans galenskap. 17 Dessa människor äro källor
utan vatten, skyar som drivas av stormvinden, och det svarta
mörkret är förvarat åt dem. 18 Ty de tala stora ord som
äro idel fåfänglighet; och då de nu själva leva i köttsliga
begärelser, locka de genom sin lösaktighet till sig människor
som med knapp nöd rädda sig undan sådana som vandra
i villfarelse. 19 De lova dem frihet, fastän de själva äro
förgängelsens trälar; ty den som har låtit sig övervinnas
av någon, han har blivit dennes träl. 20 Och då de genom
kunskapen om Herren och Frälsaren, Jesus Kristus, hava
undkommit världens besmittelser, men sedan åter låta sig
insnärjas och övervinnas av dem, så har det sista för dem
blivit värre än det första. 21 Ty det hade varit bättre för dem
att icke hava lärt känna rättfärdighetens väg, än att nu, sedan
de hava lärt känna den, vända tillbaka, bort ifrån det heliga
bud som har blivit dem meddelat. 22 Det har gått med dem
såsom det riktigt heter i ordspråket: "En hund vänder åter till
sina spyor", och: "Ett tvaget svin vältrar sig åter i smutsen."

3 Detta är nu redan det andra brevet som jag skriver till
eder, mina älskade; och i båda har jag genom mina
påminnelser velat uppväcka edert rena sinne, 2 så att I
kommen ihåg vad som har blivit förutsagt av de heliga
profeterna, så ock det bud som av edra apostlar har blivit
eder givet från Herren och Frälsaren. 3 Och det mån I
framför allt veta, att i de yttersta dagarna bespottare skola
komma med bespottande ord, människor som vandra efter
sina egna begärelser. 4 De skola säga: "Huru går det med
löftet om hans tillkommelse? Från den dag då våra fäder
avsomnade har ju allt förblivit sig likt, ända ifrån världens
begynnelse." 5 Ty när de vilja påstå detta, förgäta de att i
kraft av Guds ord himlar funnos till från uråldrig tid, så ock
en jord som hade kommit till av vatten och genom vatten; 6
och genom översvämning av vatten från dem förgicks också
den värld som då fanns. 7 Men de himlar och den jord som
nu finnas, de hava i kraft av samma ord blivit sparade åt
eld, och de förvaras nu till domens dag, då de ogudaktiga
människorna skola förgås. 8 Men ett vare icke fördolt för
eder, mina älskade, detta, att "en dag är för Herren såsom
tusen år, och tusen år såsom en dag". 9 Herren fördröjer
icke uppfyllelsen av sitt löfte, såsom somliga mena att han
fördröjer sig. Men han är långmodig mot eder, eftersom han
icke vill att någon skall förgås, utan att alla skola vända
sig till bättring. 10 Men Herrens dag skall komma såsom
en tjuv, och då skola himlarna med dånande hast förgås,
och himlakropparna upplösas av hetta, och jorden och de
verk som äro därpå brännas upp. 11 Eftersom nu allt detta
sålunda går till sin upplösning, hurudana bören icke I då
vara i helig vandel och gudsfruktan, 12 medan I förbiden
och påskynden Guds dags tillkommelse, varigenom himlar
skola upplösas av eld, och himlakroppar smälta av hetta!
13 Men "nya himlar och en ny jord", där rättfärdighet bor,
förbida vi efter hans löfte. 14 Därför, mina älskade, eftersom
I förbiden detta, skolen I med all flit sörja för, att I mån för
honom befinnas vara obefläckade och ostraffliga, i frid. 15
Och I skolen hålla före, att vår Herres långmodighet länder
till frälsning; såsom ock vår älskade broder Paulus har skrivit
till eder efter den vishet som har blivit honom given. 16 Så
gör han i alla sina brev, när han i dem talar om sådant,
fastän visserligen i dem finnes ett och annat som är svårt att
förstå, och som okunniga och obefästa människor vrångt
uttyda, såsom de ock göra med de övriga skrifterna, sig
själva till fördärv. 17 Då I nu således, mina älskade, haven
fått veta detta i förväg, så tagen eder till vara för att bliva
indragna i de gudlösas villfarelse och därigenom förlora
edert fäste. 18 Växen i stället till i nåd och i kunskap om vår
Herre och Frälsare, Jesus Kristus. Honom tillhör äran, nu
och till evighetens dag. Amen. **(aiōn g165)**

1 Johannesbrevet

1 Det som var från begynnelsen, det vi hava hört, det vi
med egna ögon hava sett, det vi skådade och med egna
händer togo på, det förkunna vi: om livets Ord tala vi. **2** Ty
livet uppenbarades, och vi hava sett det; och vi vittna därom
och förkunna för eder livet, det eviga, som var hos Fadern
och uppenbarades för oss. **(aiōnios g166)** **3** Ja, det vi hava sett
och hört, det förkunna vi ock för eder, på det att också I mån
hava gemenskap med oss; och vi hava vår gemenskap med
Fadern och med hans Son, Jesus Kristus. **4** Och vi skriva nu
detta, för att vår glädje skall bliva fullkomlig. **5** Och detta
är det budskap som vi hava hört från honom, och som vi
förkunna för eder, att Gud är ljus, och att intet mörker finnes
i honom. **6** Om vi säga oss hava gemenskap med honom,
och vi vandra i mörkret, så ljuga vi och göra icke sanningen.
7 Men om vi vandra i ljuset, såsom han är i ljuset, så hava vi
gemenskap med varandra, och Jesu, hans Sons, blod renar
oss från all synd. **8** Om vi säga att vi icke hava någon synd,
så bedraga vi oss själva, och sanningen är icke i oss. **9**
Om vi bekänna våra synder, så är han trofast och rättfärdig,
så att han förlåter oss våra synder och renar oss från all
orättfärdighet. **10** Om vi säga att vi icke hava syndat, så göra
vi honom till en ljugare, och hans ord är icke i oss.

2 Mina kära barn, detta skriver jag till eder, för att I icke
skolen synda. Men om någon syndar, så hava vi en
förespråkare hos Fadern, Jesus Kristus, som är rättfärdig; **2**
och han är försoningen för våra synder, ja, icke allenast för
våra, utan ock för hela världens. **3** Därav veta vi att vi hava
lärt känna honom, därav att vi hålla hans bud. **4** Den som
säger sig hava lärt känna honom och icke håller hans bud,
han är en lögnare och i honom är icke sanningen. **5** Men
den som håller hans ord, i honom är förvisso Guds kärlek
fullkomnad. Därav veta vi att vi äro i honom. **6** Den som
säger sig förbliva i honom, han är ock pliktig att själv så
vandra som Han vandrade. **7** Mina älskade, det är icke ett
nytt bud jag skriver till eder, utan ett gammalt bud, som I
haven haft från begynnelsen. Detta gamla bud är ordet som
I haven fått höra. **8** På samma gång är det dock ett nytt bud
som jag skriver till eder. Och detta är sant både i fråga om
honom och i fråga om eder; ty mörkret förgår, och det sanna
ljuset lyser redan. **9** Den som säger sig vara i ljuset och
hatar sin broder, han är ännu alltjämt i mörkret. **10** Den som
älskar sin broder, han förbliver i ljuset, och i honom är intet
som länder till fall. **11** Men den som hatar sin broder, han
är i mörkret och vandrar i mörkret, och han vet icke vart
han går; ty mörkret har förblindat hans ögon. **12** Jag skriver
till eder, kära barn, ty synderna äro eder förlåtna för hans
namns skull. **13** Jag skriver till eder, I fäder, ty I haven lärt
känna honom som är från begynnelsen. Jag skriver till eder,
I ynglingar, ty I haven övervunnit den onde. **14** Jag har skrivit
till eder, mina barn, ty I haven lärt känna Fadern. Jag har
skrivit till eder, I fäder, ty I haven lärt känna honom som
är från begynnelsen. Jag har skrivit till eder, I ynglingar, ty
I ären starka, och Guds ord förbliver i eder, och I haven
övervunnit den onde. **15** Älsken icke världen, ej heller vad
som är i världen. Om någon älskar världen, så är Faderns
kärlek icke i honom. **16** Ty allt som är i världen, köttets
begärelse och ögonens begärelse och högfärd över detta
livets goda, det är icke av Fadern, utan av världen. **17** Och
världen förgår och dess begärelse, men den som gör Guds
vilja, han förbliver evinnerligen. **(aiōn g165)** **18** Mina barn, nu
är den yttersta tiden. I haven ju hört att en antikrist skall
komma, och redan hava många antikrister uppstått; därav
förstå vi att den yttersta tiden är inne. **19** Från oss hava de
utgått, men de hörde icke till oss, ty hade de hört till oss, så
hade de förblivit hos oss. Men det skulle bliva uppenbart att
icke alla höra till oss. **20** I åter haven mottagit smörjelse från
den Helige, och I haven all kunskap. **21** Jag har skrivit till
eder, icke därför att I icke kännen sanningen, utan därför att I
kännen den och veten att ingen lögn kommer av sanningen.
22 Vilken är "Lögnaren", om icke den som förnekar att Jesus
är Kristus? Denne är Antikrist, denne som förnekar Fadern
och Sonen. **23** Var och en som förnekar Sonen, han har
icke heller Fadern; den som bekänner Sonen, han har ock
Fadern. **24** I åter skolen låta det som I haven hört från
begynnelsen förbliva i eder. Om det som I haven hört från
begynnelsen förbliver i eder så skolen ock I själva förbliva i
Sonen och i Fadern. **25** Och detta är vad han själv har lovat
oss: det eviga livet. **(aiōnios g166)** **26** Detta har jag skrivit till
eder med tanke på dem som söka förvilla eder. **27** Men vad
eder angår, så förbliver i eder den smörjelse I haven undfått
från honom, och det behöves icke att någon undervisar eder;
ty vad hans smörjelse lär eder om allting, det är sant och är
icke lögn. Förbliven alltså i honom, såsom den har lärt eder.
28 Ja, kära barn, förbliven nu i honom, så att vi, när han en
gång uppenbaras, kunna frimodigt träda fram, och icke med
skam nödgas gå bort ifrån honom vid hans tillkommelse. **29**
Om I veten att han är rättfärdig, så kunnen I förstå att också
var och en som gör vad rättfärdigt är, han är född av honom.

3 Se vilken kärlek Fadern har bevisat oss därmed att vi få
kallas Guds barn, vilket vi ock äro. Därför känner världen
oss icke, eftersom den icke har lärt känna honom. **2** Mina

älskade, vi äro nu Guds barn, och vad vi skola bliva, det
är ännu icke uppenbart. Men det veta vi, att när han en
gång uppenbaras, skola vi bliva honom lika; ty då skola vi få
se honom sådan han är. 3 Och var och en som har detta
hopp till honom, han renar sig, likasom Han är ren. 4 Var
och en som gör synd, han överträder ock lagen, ty synd är
överträdelse av lagen. 5 Och i veten att Han uppenbarades,
för att han skulle borttaga synderna; och synd finnes icke i
honom. 6 Var och en som förbliver i honom, han syndar
icke; var och en som syndar, han har icke sett honom och
icke lärt känna honom. 7 Kära barn, låten ingen förvilla
eder. Den som gör vad rättfärdigt är, han är rättfärdig,
likasom Han är rättfärdig. 8 Den som gör synd, han är av
djävulen, ty djävulen har syndat från begynnelsen. Och just
därför uppenbarades Guds Son, att han skulle göra om intet
djävulens gärningar. 9 Var och en som är född av Gud, han
gör icke synd, ty Guds säd förbliver i honom; han kan icke
synda, eftersom han är född av Gud. 10 Därav är uppenbart
vilka som äro Guds barn, och vilka som äro djävulens barn,
därav att var och en som icke gör vad rättfärdigt är, han är
icke av Gud, ej heller den som icke älskar sin broder. 11 Ty
detta är det budskap som I haven hört från begynnelsen,
att vi skola älska varandra 12 och icke likna Kain, som var
av den onde och slog ihjäl sin broder. Och varför slog han
ihjäl honom? Därför att hans egna gärningar voro onda och
hans broders gärningar rättfärdiga. 13 Förundren eder icke,
mina bröder, om världen hatar eder. 14 Vi veta att vi hava
övergått från döden till livet, ty vi älska bröderna. Den som
icke älskar, han förbliver i döden. 15 Var och en som hatar
sin broder, han är en mandråpare; och I veten att ingen
mandråpare har evigt liv förblivande i sig. **(aiōnios g166)** 16
Därav att Han gav sitt liv för oss hava vi lärt känna kärleken;
så äro ock vi pliktiga att giva våra liv för bröderna. 17 Men
om någon har denna världens goda och tillsluter sitt hjärta
för sin broder, när han ser honom lida nöd, huru kan då
Guds kärlek förbliva i honom? 18 Kära barn, låtom oss älska
icke med ord eller med tungan, utan i gärning och i sanning.
19 Därav skola vi veta att vi äro av sanningen; och så kunna
vi inför honom övertyga vårt hjärta därom, 20 att om vårt
hjärta fördömer oss, så är Gud större än vårt hjärta och vet
allt. 21 Mina älskade, om vårt hjärta icke fördömer oss, så
hava vi frimodighet inför Gud, 22 och vadhelst vi bedja om,
det få vi av honom, eftersom vi hålla hans bud och göra
vad som är välbehagligt för honom. 23 Och detta är hans
bud, att vi skola tro på hans Sons, Jesu Kristi, namn och
älska varandra, enligt det bud han har givit oss. 24 Och den
som håller hans bud, han förbliver i Gud, och Gud förbliver i
honom. Och att han förbliver i oss, det veta vi av Anden,
som han har givit oss.

4 Mina älskade, tron icke var och en ande, utan pröven
andarna, huruvida de äro av Gud; ty många falska
profeter hava gått ut i världen. 2 Därpå skolen I känna igen
Guds Ande: var och en ande som bekänner att Jesus är
Kristus, kommen i köttet, han är av Gud; 3 men var och en
ande som icke så bekänner Jesus, han är icke av Gud. Den
anden är Antikrists ande, om vilken I haven hört att den
skulle komma, och som redan nu är i världen. 4 I, kära barn,
I ären av Gud och haven övervunnit dessa; ty han som är i
eder är större än den som är i världen. 5 De äro av världen;
därför tala de vad som är av världen, och världen lyssnar
till dem. 6 Vi åter äro av Gud. Den som känner Gud, han
lyssnar till oss; den som icke är av Gud, han lyssnar icke till
oss. Härpå känna vi igen sanningens Ande och villfarelsens
ande. 7 Mina älskade, låtom oss älska varandra; ty kärleken
är av Gud, och var och en som älskar, han är född av Gud
och känner Gud. 8 Den som icke älskar, han har icke lärt
känna Gud, ty Gud är kärleken. 9 Därigenom har Guds
kärlek blivit uppenbarad bland oss, att Gud har sänt sin
enfödde Son i världen, för att vi skola leva genom honom.
10 Icke däri består kärleken, att vi hava älskat Gud, utan
däri, att han har älskat oss och sänt sin Son till försoning för
våra synder. 11 Mina älskade, om Gud så har älskat oss, då
äro ock vi pliktiga att älska varandra. 12 Ingen har någonsin
sett Gud. Om vi älska varandra, så förbliver Gud i oss, och
hans kärlek är fullkomnad i oss. 13 Därav att han har givit
oss av sin Ande veta vi att vi förbliva i honom, och att han
förbliver i oss. 14 Och vi hava själva sett, och vi vittna om att
Fadern har sänt sin Son till att vara världens Frälsare. 15
Den som bekänner att Jesus är Guds Son, i honom förbliver
Gud, och han själv förbliver i Gud. 16 Och vi hava lärt känna
den kärlek som Gud har i oss, och vi hava kommit till tro på
den. Gud är kärleken, och den som förbliver i kärleken, han
förbliver i Gud, och Gud förbliver i honom. 17 Därigenom är
kärleken fullkomnad hos oss, att vi hava frimodighet i fråga
om domens dag; ty sådan Han är, sådana äro ock vi i denna
världen. 18 Räddhåga finnes icke i kärleken, utan fullkomlig
kärlek driver ut räddhågan, ty i räddhågan ligger tanke på
straff, och den som rädes är icke fullkomnad i kärleken. 19 Vi
älska, därför att han först har älskat oss. 20 Om någon säger
sig älska Gud och hatar sin broder, så är han en lögnare. Ty
den som icke älskar sin broder, som han har sett, han kan
icke älska Gud, som han icke har sett. 21 Och det budet
hava vi från honom, att den som älskar Gud, han skall ock
älska sin broder.

5 Var och en som tror att Jesus är Kristus, han är född
av Gud; och var och en som älskar honom som födde,
han älskar ock den som är född av honom. **2** Därför, när vi
älska Gud och hålla hans bud, då veta vi att vi älska Guds
barn. **3** Ty däri består kärleken till Gud, att vi hålla hans
bud; och hans bud äro icke tunga. **4** Ty allt som är fött av
Gud, det övervinner världen; och detta är den seger som har
övervunnit världen: vår tro. **5** Vilken annan kan övervinna
världen, än den som tror att Jesus är Guds Son? **6** Han
är den som kom genom vatten och blod, Jesus Kristus,
icke med vattnet allenast, utan med vattnet och blodet. Och
Anden är den som vittnar, eftersom Anden är sanningen. **7**
Ty tre äro de som vittna: **8** Anden, vattnet och blodet; och
de tre vittna ett och detsamma. **9** Om vi taga människors
vittnesbörd för gott, så må väl Guds vittnesbörd vara förmer.
Detta är ju Guds vittnesbörd, att han har vittnat om sin Son.
10 Den som tror på Guds Son, han har vittnesbördet inom
sig själv; den som icke tror Gud, han har gjort honom till en
ljugare, eftersom han icke har trott på Guds vittnesbörd om
sin Son. **11** Och detta är vittnesbördet: att Gud har givit oss
evigt liv; och det livet är i hans Son. **(aiōnios g166)** **12** Den som
har Sonen, han har livet; den som icke har Guds Son, han
har icke livet. **13** Detta har jag skrivit till eder, för att I skolen
veta att I haven evigt liv, I som tron på Guds Sons namn.
(aiōnios g166) **14** Och detta är den fasta tillförsikt vi hava till
honom, att om vi bedja om något efter hans vilja, så hör han
oss. **15** Och om vi veta att han hör oss, vadhelst vi bedja
om, så veta vi ock att vi redan hava det som vi hava bett
honom om i vår bön. **16** Om någon ser sin broder begå en
synd som icke är en synd till döds, då må han bedja, och så
skall han giva honom liv, om nämligen synden icke är till
döds. Det finnes synd till döds; för sådan säger jag icke att
man skall bedja. **17** All orättfärdighet är synd; dock finnes
det synd som icke är till döds. **18** Vi veta om var och en som
är född av Gud att han icke syndar, ty den som har blivit
född av Gud, han tager sig till vara, och den onde kommer
icke vid honom. **19** Vi veta att vi äro av Gud, och att hela
världen är i den ondes våld. **20** Och vi veta att Guds Son har
kommit och givit oss förstånd, så att vi kunna känna den
Sanne; och vi äro i den Sanne, i hans Son, Jesus Kristus.
Denne är den sanne Guden och evigt liv. **(aiōnios g166)** **21**
Kära barn, tagen eder till vara för avgudarna.

2 Johannesbrevet

1 Den äldste hälsar den utvalda frun och hennes barn, vilka
jag i sanning älskar, och icke jag allenast, utan ock alla
andra som hava lärt känna sanningen. **2** Vi älska dem för
sanningens skull, som förbliver i oss, och som skall vara
med oss till evig tid. **(aiōn g165)** **3** Nåd, barmhärtighet och frid
ifrån Gud, Fadern, och ifrån Jesus Kristus, Faderns Son,
skall vara med oss i sanning och i kärlek. **4** Det har gjort
mig stor glädje att jag har funnit flera av dina barn vandra i
sanningen, efter det bud som vi hava fått ifrån Fadern. **5**
Och nu har jag en bön till dig, kära fru. Icke som om jag
skreve för att giva dig ett nytt bud; det gäller allenast det
bud som vi hava haft från begynnelsen: att vi skola älska
varandra. **6** Och däri består kärleken, att vi vandra efter de
bud han har givit. Ja, detta är budet, att I skolen vandra i
kärleken, enligt vad I haven hört från begynnelsen. **7** Ty
många villolärare hava gått ut i världen, vilka icke bekänna
att Jesus är Kristus, som skulle komma i köttet; en sådan är
Villoläraren och Antikrist. **8** Tagen eder till vara, så att I icke
förloren det som vi med vårt arbete hava kommit åstad, utan
fån full lön. **9** Var och en som så går framåt, att han icke
förbliver i Kristi lära, han har icke Gud; den som förbliver i
den läran, han har både Fadern och Sonen. **10** Om någon
kommer till eder och icke har den läran med sig, så tagen
icke emot honom i edra hus, och hälsen honom icke. **11** Ty
den som hälsar honom, han gör sig delaktig i hans onda
gärningar. **12** Jag hade väl mycket annat att skriva till eder,
men jag vill icke göra det med papper och bläck. Jag hoppas
att i stället få komma till eder och muntligen tala med eder,
för att vår glädje skall bliva fullkomlig. **13** Din utvalda systers
barn hälsa dig.

3 Johannesbrevet

1 Den äldste hälsar Gajus, den älskade brodern, som jag i
sanning älskar. 2 Min älskade, jag önskar att det i allt må
stå väl till med dig, och att du må vara vid god hälsa, såsom
det ock står väl till med din själ. 3 Ty det gjorde mig stor
glädje, då några av bröderna kommo och vittnade om den
sanning som bor i dig, eftersom du ju vandrar i sanningen.
4 Jag har ingen större glädje än den att få höra att mina
barn vandra i sanningen. 5 Min älskade, du handlar såsom
en trofast man i allt vad du gör mot bröderna, och detta
jämväl när de komma såsom främlingar. 6 Dessa hava nu
inför församlingen vittnat om din kärlek. Och du gör väl, om
du på ett sätt som är värdigt Gud utrustar dem också för
fortsättningen av deras resa. 7 Ty för hans namns skull
hava de dragit åstad, utan att hava tagit emot något av
hedningarna. 8 Därför äro vi å vår sida pliktiga att taga oss
an sådana män, så att vi bliva deras medarbetare till att
främja sanningen. 9 Jag har skrivit till församlingen, men
Diotrefes, som önskar att vara den främste bland dem, vill
icke göra något för oss. 10 Om jag kommer, skall jag därför
påvisa huru illa han gör, då han skvallrar om oss med elaka
ord. Och han nöjer sig icke härmed; utom det att han själv
intet vill göra för bröderna, hindrar han också andra som vore
villiga att göra något, ja, han driver dem ut ur församlingen.
11 Mina älskade, följ icke onda föredömen, utan goda. Den
som gör vad gott är, han är av Gud; den som gör vad ont är,
han har icke sett Gud. 12 Demetrius har fått gott vittnesbörd
om sig av alla, ja, av sanningen själv. Också vi giva honom
vårt vittnesbörd; och du vet att vårt vittnesbörd är sant. 13
Jag hade väl mycket annat att skriva till dig, men jag vill icke
skriva till dig med bläck och penna. 14 Ty jag hoppas att rätt
snart få se dig, och då skola vi muntligen tala med varandra.
Frid vare med dig. Vännerna hälsa dig. Hälsa vännerna, var
och en särskilt.

Judasbrevet

1 Judas, Jesu Kristi tjänare och Jakobs broder, hälsar de
kallade, dem som äro upptagna i Guds, Faderns, kärlek
och bevarade åt Jesus Kristus. **2** Barmhärtighet och frid och
kärlek föröke sig hos eder. **3** Mina älskade, då jag nu med all
iver har tagit mig för att skriva till eder om vår gemensamma
frälsning, finner jag det nödigt att i min skrivelse förmana
eder att kämpa för den tro som en gång för alla har blivit
meddelad åt de heliga. **4** Några människor hava nämligen
innästlat sig hos eder -- några om vilka det för länge sedan
blev skrivet att de skulle hemfalla under den domen --
ogudaktiga människor, som missbruka vår Guds nåd till
lösaktighet och förneka vår ende härskare och herre, Jesus
Kristus. **5** Men fastän I redan en gång haven fått kunskap om
alltsammans, vill jag påminna eder därom, att Herren, sedan
han hade frälst sitt folk ur Egyptens land, efteråt förgjorde
dem som icke trodde, **6** så ock därom, att de änglar som icke
beföllo sin furstehöghet, utan övergåvo sin boning, hava av
honom med eviga bojor blivit förvarade i mörker till den stora
dagens dom. **(aïdios g126)** **7** Likaså hava ock Sodom och
Gomorra med kringliggande städer, vilka på samma sätt som
de förra bedrevo otukt och stodo efter annat umgänge än det
naturliga, blivit satta till ett varnande exempel, i det att de få
lida straff i evig eld. **(aiōnios g166)** **8** Dock göra nu också dessa
människor på samma sätt, förblindade av sina drömmar:
köttet besmitta de, men andevärldens herrar förakta de,
och dess härlige smäda de. **9** Icke så Mikael, överängeln;
när denne tvistade med djävulen angående Moses' kropp,
dristade han sig icke att över honom uttala någon smädande
dom, utan sade allenast: "Herren näpse dig." **10** Dessa
åter smäda vad de icke känna till; och vad de, likasom de
oskäliga djuren, med sina naturliga sinnen kunna fatta, det
bruka de till sitt fördärv. **11** Ve dem! De hava trätt in på Kains
väg, de hava för löns skull störtat sig i Balaams villfarelse
och hava gått förlorade till följd av en genträvighet lik Koras.
12 Det är dessa som få hålla gästabud med eder, där de sitta
såsom skamfläckar vid edra kärleksmåltider och oförsynt
se sig själva till godo. De äro skyar utan vatten, skyar som
drivas bort av vindarna. De äro träd som stå nakna på
senhösten, ofruktbara, i dubbel måtto döda, uppryckta med
rötterna. **13** De äro vilda havsvågor som uppkasta sina egna
skändligheters skum. De äro irrande stjärnor, åt vilka det
svarta mörkret är förvarat till evig tid. **(aiōn g165)** **14** Om dessa
var det ock som Enok, den sjunde från Adam, profeterade
och sade: "Se, Herren kommer med sina mångtusen heliga,
15 för att hålla dom över alla och bestraffa alla de ogudaktiga
för alla de ogudaktiga gärningar som de hava övat, och för
alla de förmätna ord som de i sin syndiga ogudaktighet hava
talat mot honom." **16** De äro människor som alltid knorra och
knota över sin lott, medan de likväl vandra efter sina egna
begärelser. Och deras mun talar stora ord, under det att de
dock av egennytta söka vara människor till behag. **17** Men
kommen ihåg, I mina älskade, vad som har blivit förutsagt av
vår Herres, Jesu Kristi, apostlar, **18** huru de sade till eder:
"I den yttersta tiden skola bespottare uppstå, som vandra
efter sina egna ogudaktiga begärelser." **19** Det är dessa
människor som vålla söndringar, dessa som äro "själiska"
och icke hava ande. **20** Men I, mina älskade, uppbyggen
eder på eder allraheligaste tro, bedjen i den helige Ande, **21**
och bevaren eder så i Guds kärlek, under det att I vänten på
vår Herres, Jesu Kristi, barmhärtighet, till evigt liv. **(aiōnios
g166)** **22** Mot somliga av dem, sådana som äro tvivlande, mån
I vara barmhärtiga **23** och frälsa dem genom att rycka dem
ur elden; mot de andra mån I också vara barmhärtiga, dock
med fruktan, så att I avskyn till och med deras livklädnad,
den av köttet befläckade. **24** Men honom som förmår bevara
eder ifrån fall och ställa eder inför sin härlighet ostraffliga, i
fröjd, **25** honom som allena är Gud, och som är vår Frälsare
genom Jesus Kristus, vår Herre, honom tillhör ära, majestät,
välde och makt, såsom före all tid, så ock nu och i alla
evigheter. Amen. **(aiōn g165)**

Uppenbarelseboken

1 Detta är en uppenbarelse från Jesus Kristus, en som
Gud gav honom för att visa sina tjänare, vad som snart
skall ske. Och medelst ett budskap genom sin ängel gav
han det till känna för sin tjänare Johannes, **2** som här vittnar
och frambär Guds ord och Jesu Kristi vittnesbörd, allt vad
han själv har sett. **3** Salig är den som får uppläsa denna
profetias ord, och saliga äro de som få höra dem och som
taga vara på, vad däri är skrivet; ty tiden är nära. **4** Johannes
hälsar de sju församlingarna i provinsen Asien. Nåd vare
med eder och frid från honom som är, och som var, och
som skall komma, så ock från de sju andar, som stå inför
hans tron, **5** och från Jesus Kristus, det trovärdiga vittnet,
den förstfödde bland de döda, den som är härskaren över
konungarna på jorden. Honom som älskar oss, och som har
löst oss från våra synder med sitt blod **6** och gjort oss till
ett konungadöme, till präster åt sin Gud och Fader, honom
tillhör äran och väldet i evigheternas evigheter, amen. **(aiōn
g165)** **7** Se, han kommer med skyarna, och allas ögon skola
se honom, ja ock deras som hava stungit honom; och alla
släkter på jorden skola jämra sig vid hans åsyn. Ja, amen. **8**
Jag är A och O, säger Herren Gud, han som är, och som var,
och som skall komma, den Allsmäktige. **9** Jag, Johannes,
eder broder, som med eder har del i bedrövelsen och riket
och ståndaktigheten i Jesus, jag befann mig på den ö som
heter Patmos, för Guds ords och Jesu vittnesbörds skull.
10 Jag kom i andehänryckning på Herrens dag och fick då
bakom mig höra en stark röst, lik ljudet av en basun, **11** och
den sade: "Skriv upp i en bok vad du får se, och sänd den till
de sju församlingarna i Efesus och Smyrna och Pergamus
och Tyatira och Sardes och Filadelfia och Laodicea." **12** Och
jag vände mig om för att se vad det var för en röst som
talade till mig; och när jag vände mig om, fick jag se sju
gyllene ljusstakar **13** och mitt i bland ljusstakarna någon
som liknade en människoson, klädd i en fotsid klädnad och
omgjordad kring bröstet med ett gyllene bälte. **14** Hans
huvud och hår var vitt såsom vit ull, såsom snö, och hans
ögon voro såsom eldslågor. **15** Hans fötter liknade glänsande
malm, när den har blivit glödgad i en ugn. Och hans röst var
såsom bruset av stora vatten. **16** I sin högra hand hade han
sju stjärnor, och från hans mun utgick ett skarpt tveeggat
svärd, och hans ansikte var såsom solen, när den skiner i
sin fulla kraft. **17** När jag såg honom, föll jag ned för hans
fötter, såsom hade jag varit död. Men han lade sin högra
hand på mig och sade: "Frukta icke. Jag är den förste och
den siste **18** och den levande; jag var död, men se, jag lever
i evigheternas evigheter och jag har nycklarna till döden och
dödsriket. **(aiōn g165, Hadēs g86)** **19** Så skriv nu upp, vad du
har sett, och skriv upp både vad som nu är, och vad som
härefter skall ske. **20** Vad angår hemligheten med de sju
stjärnorna, som du har sett i min högra hand, och de sju
gyllene ljusstakarna, så må du veta att de sju stjärnorna äro
de sju församlingarnas änglar, och att de sju ljusstakarna
äro de sju församlingarna."

2 Skriv till Efesus' församlings ängel: "Så säger han som
håller de sju stjärnorna i sin högra hand, han som går
omkring bland de sju gyllene ljusstakarna: **2** Jag känner
dina gärningar och ditt arbete och din ståndaktighet, och
jag vet att du icke kan lida onda människor; du har prövat
dem som säga sig vara apostlar, men icke äro det, och har
funnit dem vara lögnare. **3** Och du är ståndaktig och har
burit mycket för mitt namns skull och har icke förtröttats.
4 Men jag har det emot dig, att du har övergivit din första
kärlek. **5** Betänk då varifrån du har fallit, och bättra dig, och
gör åter sådana gärningar som du gjorde under din första
tid. Varom icke, så skall jag komma över dig och skall flytta
din ljusstake från dess plats, såframt du icke gör bättring. **6**
Men den berömmelsen har du, att du hatar nikolaiternas
gärningar, som också jag hatar. -- **7** Den som har öra, han
höre vad Anden säger till församlingarna. Den som vinner
seger, åt honom skall jag giva att äta av livets träd, som står
i Guds paradis." **8** Och skriv till Smyrnas församlings ängel:
"Så säger den förste och den siste, han som var död och
åter har blivit levande: **9** Jag känner din bedrövelse och din
fattigdom -- dock, du är rik! -- och jag vet vilken försmädelse
du utstår av dem som säga sig vara judar, men icke äro
detta, utan äro en Satans synagoga. **10** Frukta icke för det
som du skall få lida. Se, djävulen skall kasta somliga av eder
i fängelse, för att I skolen sättas på prov; och I skolen få
utstå bedrövelse i tio dagar. Var trogen intill döden, så skall
jag giva dig livets krona, **11** Den som har öra, han höre vad
Anden säger till församlingarna. Den som vinner seger, han
skall förvisso icke lida någon skada av den andra döden." **12**
Och skriv till Pergamus' församlings ängel: "Så säger han
som har det skarpa tveeggade svärdet: **13** Jag vet var du
bor: där varest Satan har sin tron. Och dock håller du fast
vid mitt namn; och tron på mig förnekade du icke ens på den
tid då Antipas, mitt vittne, min trogne tjänare, blev dräpt hos
eder -- där varest Satan bor. **14** Men jag har något litet emot
dig: du har hos dig några som hålla fast vid Balaams lära,
hans som lärde Balak huru han skulle lägga en stötesten för
Israels barn, så att de skulle äta kött från avgudaoffer och

bedriva otukt. 15 Så har också du några som på lika sätt
hålla sig till nikolaiternas lära. 16 Gör då bättring; varom
icke, så skall jag snart komma över dig och skall strida mot
dem med min muns svärd. 17 Den som har öra, han höre
vad Anden säger till församlingarna. Den som vinner seger,
åt honom skall jag giva av det fördolda mannat; och jag skall
giva honom en vit sten och ett nytt namn skrivet på den
stenen, ett namn som ingen känner, utom den som får det."
18 Och skriv till Tyatiras församlings ängel: "Så säger Guds
Son, han som har ögon såsom eldslågor, han vilkens fötter
likna glänsande malm: 19 Jag känner dina gärningar och din
kärlek och din tro, och jag vet huru du har tjänat och varit
ståndaktig, och huru dina sista gärningar äro flera än dina
första. 20 Men jag har det emot dig att du är så efterlåten
mot kvinnan Jesabel -- hon som säger sig vara en profetissa
och uppträder såsom lärare och förleder mina tjänare till att
bedriva otukt och till att äta kött från avgudaoffer. 21 Jag har
givit henne tid till bättring, men hon vill icke göra bättring
och upphöra med sin otukt. 22 Se, jag vill lägga henne
ned på sjuksängen; och över dem som med henne begå
äktenskapsbrott vill jag sända stor vedermöda, såframt de
icke bättra sig och upphöra med att göra hennes gärningar.
23 Och hennes barn skall jag dräpa. Och alla församlingarna
skola förnimma, att jag är den som rannsakar njurar och
hjärtan; och jag skall giva var och en av eder efter hans
gärningar. 24 Men till eder, I andra som bon i Tyatira, till eder
alla som icke haven denna lära, då I ju icke "haven lärt känna
djupheterna", såsom de säga -- ja, Satans djupheter! -- till
eder säger jag: Jag lägger icke på eder någon ny börda; 25
hållen allenast fast vid det som I haven, till dess jag kommer.
26 Den som vinner seger och intill änden troget gör mina
gärningar, åt honom skall jag giva makt över hedningarna.
27 och han skall styra dem med järnspira, likasom när man
krossar lerkärl, 28 såsom ock jag har fått den makten av min
Fader; och jag skall giva honom morgonstjärnan. 29 Den
som har öra, han höre vad Anden säger till församlingarna."

3 Och skriv till Sardes' församlings ängel: "Så säger han
som har Guds sju andar och de sju stjärnorna: Jag känner
dina gärningar; du har det namnet om dig, att du lever, men
du är död. 2 Vakna upp och håll dig vaken, och styrk det
som ännu är kvar, det som har varit nära att dö. Ty jag har
icke funnit dina gärningar vara fullkomliga inför min Gud. 3
Tänk nu på huru du undfick ordet och hörde det, och tag
vara på därpå och gör bättring. Om du icke håller dig vaken,
så skall jag komma såsom en tjuv, och du skall förvisso icke
veta vilken stund jag kommer över dig. 4 Dock kunna hos
dig i Sardes nämnas några få som icke hava fläckat sina
kläder; och dessa skola vandra med mig i vita kläder, ty de
äro värdiga därtill. 5 Den som vinner seger, han skall så bliva
klädd i vita kläder, och jag skall aldrig utplåna hans namn
ur livets bok, utan kännas vid hans namn inför min Fader
och inför hans änglar. 6 Den som har öra, han höre vad
Anden säger till församlingarna." 7 Och skriv till Filadelfias
församlings ängel: "Så säger den Helige, den Sannfärdige,
han som har 'Davids nyckel', han som 'upplåter, och ingen
kan tillsluta', han som 'tillsluter, och ingen upplåter': 8 Jag
känner dina gärningar. Se, jag har låtit dig finna en öppen
dörr, som ingen kan tillsluta. Ty väl är din kraft ringa, men du
har tagit vara på mitt ord och icke förnekat mitt namn. 9 Se,
jag vill överlämna åt dig några från Satans synagoga, några
av dem som säga sig vara judar, men icke äro det, utan
ljuga; ja, jag vill göra så, att de komma ock falla ned för dina
fötter, och de skola förstå, att jag har fått dig kär. 10 Eftersom
du har tagit vara på mitt bud om ståndaktighet, skall ock
jag taga vara på dig och frälsa dig ut ur den prövningens
stund som skall komma över hela världen, för att sätta
jordens inbyggare på prov. 11 Jag kommer snart; håll fast
det du har, så att ingen tager din krona. 12 Den som vinner
seger, honom skall jag göra till en pelare i min Guds tempel,
och han skall aldrig mer lämna det; och jag skall skriva på
honom min Guds namn och namnet på min Guds stad, det
nya Jerusalem, som kommer ned från himmelen, från min
Gud, så ock mitt eget nya namn. 13 Den som har öra, han
höre vad Anden säger till församlingarna. 14 Och skriv till
Laodiceas församlings ängel: "Så säger han som är Amen,
den trovärdiga och sannfärdiga vittnet, begynnelsen till Guds
skapelse: 15 Jag känner dina gärningar: du är varken kall
eller varm. Jag skulle önska att du vore antingen kall eller
varm. 16 Men nu, då du är ljum och varken varm eller kall,
skall jag utspy dig ur min mun. 17 Du säger ju: 'Jag är rik, ja,
jag har vunnit rikedomar och behöver intet'; och du vet icke
att du just är eländig och ömkansvärd och fattig och blind
och naken. 18 Så råder jag dig då att du köper av mig guld
som är luttrat i eld, för att du skall bliva rik, och att du köper
vita kläder till att kläda dig i, för att din nakenhets skam
icke skall bliva uppenbar, och att du köper ögonsalva till att
smörja dina ögon med, för att du skall kunna se. 19 'Alla
som jag älskar, dem tuktar och agar jag.' Så gör nu bättring
med all flit. 20 Se, jag står för dörren och klappar; om någon
lyssnar till min röst och upplåter dörren, så skall jag gå in till
honom och hålla måltid med honom och han med mig. 21
Den som vinner seger, honom skall jag låta sitta med mig på
min tron, likasom jag själv har vunnit seger och satt mig med

min Fader på hans tron. 22 Den som har öra, han höre vad
Anden säger till församlingarna.

4 Sedan fick jag se en dörr vara öppnad i himmelen; och
den röst, lik ljudet av en basun, som jag förut hade hört
tala till mig, sade: "Kom hit upp, så skall jag visa dig, vad som
skall ske härefter." 2 I detsamma kom jag i andehänryckning.
Och jag fick se en tron vara framsatt i himmelen, och
någon satt på den tronen; 3 och han som satt därpå var till
utseendet såsom jaspissten och karneol. Och runt omkring
tronen gick en regnbåge, som till utseendet var såsom en
smaragd. 4 Och jag såg tjugufyra andra troner runt omkring
tronen, och på de tronerna sutto tjugufyra äldste, klädda i
vita kläder, med gyllene kransar på sina huvuden. 5 Och från
tronen utgingo ljungeldar och dunder och tordön; och framför
tronen brunno sju eldbloss, det är Guds sju andar. 6 Framför
tronen syntes ock likasom ett glashav, likt kristall; och runt
omkring tronen stodo fyra väsenden, ett mitt för var sida av
tronen och de voro fullsatta med ögon framtill och baktill. 7
Och det första väsendet liknade ett lejon, det andra väsendet
liknade en ung tjur, det tredje väsendet hade ett ansikte
såsom en människa, det fjärde väsendet liknade en flygande
örn. 8 Och vart och ett av de fyra väsendena hade sex
vingar; runt omkring, jämväl under vingarna voro de fullsatta
med ögon. Och dag och natt sade de utan uppehåll: "Helig,
helig, helig är Herren Gud den Allsmäktige, han som var,
och som är, och som skall komma." 9 Och när väsendena
hembära pris och ära och tack åt honom som sitter på tronen
och tillbedja honom som lever i evigheternas evigheter, (aiōn
g165) 10 då falla de tjugufyra äldste ned inför honom som
sitter på tronen, och tillbedja honom som lever i evigheternas
evigheter, och lägga sina kransar ned inför tronen och säga;
(aiōn g165) 11 "Du, vår Herre och Gud, är värdig att mottaga
pris och ära och makt, ty du har skapat allting, och därför att
så var din vilja, kom det till och blev skapat."

5 Och i högra handen på honom som satt på tronen såg jag
en bokrulle, med skrift både på insidan och på utsidan,
och förseglad med sju insegel. 2 Och jag såg en väldig
ängel som utropade med hög röst: "Vem är värdig att öppna
bokrullen och bryta dess insegel?" 3 Men ingen, vare sig i
himmelen eller på jorden eller under jorden, kunde öppna
bokrullen eller se vad som stod däri. 4 Och jag grät bittert
över att ingen befanns vara värdig att öppna bokrullen eller
se, vad som stod däri. 5 Men en av de äldste sade till mig:
"Gråt icke. Se, lejonet av Juda stam, telningen från Davids
rot, har vunnit seger, så att han kan öppna bokrullen och och
bryta dess sju insegel." 6 Då fick jag se att mellan tronen och
de fyra väsendena och de äldste stod ett lamm, som såg ut
såsom hade det varit slaktat. Det hade sju horn och sju ögon,
det är Guds sju andar, vilka äro utsända över hela jorden. 7
Och det trädde fram och tog bokrullen ur högra handen på
honom som satt på tronen. 8 Och när han tog bokrullen, föllo
de fyra väsendena och de tjugufyra äldste ned inför Lammet;
och de hade var och en sin harpa och hade gyllene skålar,
fulla med rökelse, det är de heligas böner. 9 Och de sjöngo
en ny sång som lydde så: "Du är värdig att taga bokrullen
och att bryta dess insegel, ty du har blivit slaktad, och med
ditt blod har du åt Gud köpt människor, av alla stammar och
tungomål och folk och folkslag, 10 och gjort dem åt vår Gud
till ett konungadöme och till präster, och de skola regera på
jorden" 11 Och i min syn fick jag höra röster av många änglar
runt omkring tronen och omkring väsendena och de äldste;
och deras antal var tio tusen gånger tio tusen och tusen
gånger tusen. 12 Och de sade med hög röst: "Lammet som
blev slaktat, är värdigt att mottaga makten, så ock rikedom
och vishet och starkhet och ära, och pris och lov." 13 Och allt
skapat, både i himmelen och på jorden och under jorden och
på havet, och allt vad i dem var, hörde jag säga: "Honom,
som sitter på tronen, och Lammet tillhör lovet och äran och
priset och väldet i evigheternas evigheter." (aiōn g165) 14 Och
de fyra väsendena sade "amen", och de äldste föllo ned och
tillbådo.

6 Och jag såg Lammet bryta det första av de sju inseglen;
och jag hörde ett av de fyra väsendena säga såsom med
tordönsröst: "Kom." 2 Då fick jag se en vit häst; och mannen
som satt på den hade en båge, och en segerkrans blev
honom given, och han drog ut såsom segrare och för att
segra. 3 Och när det bröt det andra inseglet, hörde jag det
andra väsendet säga "Kom." 4 Då kom en annan häst fram,
en som var röd; och åt mannen som satt på den blev givet att
taga friden bort från jorden, så att människorna skulle slakta
varandra. Och ett stort svärd blev honom givet. 5 Och när det
bröt det tredje inseglet, hörde jag det tredje väsendet säga
"Kom." Då fick jag se en svart häst; och mannen som satt på
den hade en vågskål i sin hand. 6 Och jag hörde likasom en
röst mitt ibland de fyra väsendena säga: "Ett mått vete för en
silverpenning och tre mått korn för en silverpenning! Och
oljan och vinet må du icke skada." 7 Och när det bröt det
fjärde inseglet, hörde jag det fjärde väsendets röst säga:
"Kom." 8 Då fick jag se en blekgul häst; och mannen som
satt på den, hans namn var Döden, och Dödsriket följde
med honom. Och åt dem gavs makt över fjärdedelen av
jorden, så att de skulle få dräpa med svärd och genom
hungersnöd och pest och genom vilddjuren på jorden. (Hadēs

g86) 9 Och när det bröt det femte inseglet, såg jag under
altaret de människors själar, som hade blivit slaktade för
Guds ords skull och för det vittnesbörds skull, som de hade.
10 Och de ropade med hög röst och sade: "Huru länge, du
helige och sannfärdige Herre, skall du dröja att hålla dom
och att utkräva vårt blod av jordens inbyggare?" 11 Och åt
var och en av dem gavs en vit, fotsid klädnad, och åt dem
blev tillsagt att de ännu en liten tid skulle giva sig till ro, till
dess jämväl skaran av deras medtjänare och bröder, som
skulle bliva dräpta likasom de själva, hade blivit fulltalig. 12
Och jag såg Lammet bryta det sjätte inseglet. Då blev det en
stor jordbävning, och solen blev svart som en sorgdräkt, och
månen blev hel och hållen såsom blod; 13 och himmelens
stjärnor föllo ned på jorden, såsom när ett fikonträd fäller
sina omogna frukter, då det skakas av en stark vind. 14 Och
himmelen vek undan, såsom när en bokrulle rullas tillhopa;
och alla berg och öar flyttades bort ifrån sin plats. 15 Och
konungarna på jorden och stormännen och krigsöverstarna
och alla de rika och de väldiga, ja, alla, både trälar och fria,
dolde sig i hålor och bland bergsklippor. 16 Och de sade
till bergen och klipporna: "Fallen över oss och döljen oss
för dens ansikte, som sitter på tronen, och för Lammets
vrede. 17 Ty deras vredes stora dag är kommen, och vem
kan bestå?"

7 Sedan såg jag fyra änglar stå vid jordens fyra hörn och
hålla tillbaka jordens fyra vindar, för att ingen vind skulle
blåsa över jorden eller över havet eller mot något träd. 2
Och jag såg en annan ängel träda fram ifrån öster med den
levande Gudens signet. Och han ropade med hög röst till
de fyra änglar som hade fått sig givet att skada jorden och
havet, 3 och sade: "Gören icke jorden eller havet eller träden
någon skada, förrän vi hava tecknat vår Guds tjänare med
insegel på deras pannor." 4 Och jag fick höra antalet av dem
som voro tecknade med insegel, ett hundra fyrtiofyra tusen
tecknade, av alla Israels barns stammar; 5 av Juda stam tolv
tusen tecknade, av Rubens stam tolv tusen, av Gads stam
tolv tusen, 6 av Asers stam tolv tusen, av Neftalims stam
tolv tusen, av Manasses' stam tolv tusen, 7 av Simeons
stam tolv tusen, av Levi stam tolv tusen, av Isaskars stam
tolv tusen, 8 av Sabulons stam tolv tusen, av Josefs stam
tolv tusen, av Benjamins stam tolv tusen tecknade. 9 Sedan
fick jag se en stor skara, som ingen kunde räkna, en skara
ur alla folkslag och stammar och folk och tungomål stå inför
tronen och inför Lammet; och de voro klädda i vita, fotsida
kläder och hade palmer i sina händer. 10 Och de ropade
med hög röst och sade: "Frälsningen tillhör vår Gud, honom
som sitter på tronen, och Lammet." 11 Och alla änglar,
som stodo runt omkring tronen och omkring de äldste och
de fyra väsendena, föllo ned på sina ansikten inför tronen
och tillbådo Gud 12 och sade: "Amen. Lovet och priset
och visheten och tacksägelsen och äran och makten och
starkheten tillhöra vår Gud i evigheternas evigheter. Amen."
(aiōn g165) 13 Och en av de äldste tog till orda och sade
till mig: "Dessa som äro klädda i de vita, fotsida kläderna,
vilka äro de, och varifrån hava de kommit?" 14 Jag svarade
honom: "Min herre, du vet själv det." Då sade han till mig:
"Dessa äro de som komma ur den stora bedrövelsen, och
som hava tvagit sina kläder och gjort dem vita i Lammets
blod. 15 Därför stå de inför Guds tron och tjäna honom, dag
och natt, i hans tempel. Och han som sitter på tronen skall
slå upp sitt tabernakel över dem. 16 'De skola icke mer
hungra och icke mer törsta, och solens hetta skall icke träffa
dem, ej heller eljest någon brännande hetta. 17 Ty Lammet,
som står mitt för tronen, skall vara deras herde och leda
dem till livets vattenkällor, och 'Gud skall avtorka alla tårar
från deras ögon'."

8 Och när Lammet bröt det sjunde inseglet, uppstod i
himmelen en tystnad, som varade vid pass en halv timme.
2 Och jag fick se de sju änglar, som stå inför Gud; åt dem
gåvos sju basuner. 3 Och en annan ängel kom och ställde sig
vid altaret, och han hade ett gyllene rökelsekar; och mycken
rökelse var given åt honom, för att han skulle lägga den till
alla de heligas böner på det gyllene altare som stod framför
tronen. 4 Och ur ängelns hand steg röken av rökelsen
med de heligas böner upp inför Gud. 5 Och ängeln tog
rökelsekaret och fyllde det med eld från altaret och kastade
elden ned på jorden. Då kommo tordön och dunder och
ljungeldar och jordbävning. 6 Och de sju änglarna, som hade
de sju basunerna, gjorde sig redo att stöta i sina basuner. 7
Och den förste stötte i sin basun. Då kom hagel och eld,
blandat med blod, och det kastades ned på jorden; och
tredjedelen av jorden brändes upp, och tredjedelen av träden
brändes upp, och allt grönt gräs brändes upp. 8 Och den
andre ängeln stötte i sin basun. Då var det som om ett stort
brinnande berg hade blivit kastat i havet; och tredjedelen av
havet blev blod. 9 Och tredjedelen av de levande varelser
som funnos i havet omkom; och tredjedelen av skeppen
förgicks. 10 Och den tredje ängeln stötte i sin basun. Då
föll från himmelen en stor stjärna, brinnande såsom ett
bloss; och den föll ned över tredjedelen av strömmarna
och över vattenkällorna. 11 Och stjärnans namn var Malört.
Och tredjedelen av vattnet blev bitter malört; och många
människor omkommo genom vattnet, därför att det hade blivit
så bittert. 12 Och den fjärde ängeln stötte i sin basun. Då

drabbade hemsökelsen tredjedelen av solen och tredjedelen av månen och tredjedelen av stjärnorna, så att tredjedelen av dem förmörkades och dagen miste tredjedelen av sitt ljus, sammalunda ock natten. 13 Sedan fick jag i min syn höra en
örn, som flög fram uppe i himlarymden, ropa med hög röst:
"Ve, ve, ve över jordens inbyggare, när de tre övriga änglar,
som skola stöta i basun, låta sina basuner ljuda!"

9 Och den femte ängeln stötte i sin basun. Då såg jag en stjärna vara fallen ifrån himmelen ned på jorden; och åt henne gavs nyckeln till avgrundens brunn. **(Abyssos g12)** 2 Och hon öppnade avgrundens brunn. Då steg en rök upp ur brunnen, lik röken från en stor ugn, och solen och luften förmörkades av röken från brunnen. **(Abyssos g12)** 3 Och ur röken kommo gräshoppor ut över jorden; och åt dem gavs samma makt som skorpionerna på jorden hava. 4 Och dem blev tillsagt, att de icke skulle skada gräset på jorden eller något annat grönt eller något träd, utan allenast de människor som icke hade Guds insegel på sina pannor. 5 Och åt dem blev givet att, icke att döda dem, men att plåga dem i fem månader; och plågan, som de vållade var såsom den plåga en skorpion åstadkommer, när den stinger en människa. 6 På den tiden skola människorna söka döden, men icke kunna finna den; de skola åstunda att dö, men döden skall fly undan ifrån dem. 7 Och gräshopporna tedde sig såsom hästar, rustade till strid. På sina huvuden hade de likasom kransar, som syntes vara av guld. Deras ansikten voro såsom människors ansikten. 8 De hade hår såsom kvinnors hår, och deras tänder voro såsom lejons. 9 De hade bröst, som liknade järnpansar; och rasslet av deras vingar var såsom vagnsrasslet, när många hästar med sina vagnar störta fram till strid. 10 De hade stjärtar med gaddar, såsom skorpioner hava; och i deras stjärtar låg den makt de hade fått att i fem månader skada människorna. 11 Till konung över sig hade de avgrundens ängel, vilkens namn på hebreiska är Abaddon och som på grekiska har namnet Apollyon. **(Abyssos g12)** 12 Det första ve har gått till ända; se, efter detta komma ännu två andra ve. 13 Och den sjätte ängeln stötte i sin basun. Då hörde jag en röst från de fyra hornen på det gyllene altare, som stod inför Guds ansikte, 14 säga till den sjätte ängeln, den som hade basunen: "Lös de fyra änglar, som hållas bundna invid den stora floden Eufrat." 15 Och de fyra änglarna löstes, de som just för den timmen, på den dagen, i den månaden, under det året hade hållits redo att dräpa tredjedelen av människorna. 16 Och antalet ryttare i de ridande skarorna var två gånger tio tusen gånger tio tusen; jag fick höra att de voro så många. 17 Och hästarna och männen som sutto på dem tedde sig för min syn på detta sätt: männen hade eldröda och mörkblå och svavelgula pansar; och hästarna hade huvuden såsom lejon, och ur deras gap gick ut eld och rök och svavel. 18 Av dessa tre plågor -- av elden och röken och svavlet som gick ut ur deras gap -- dödades tredjedelen av människorna. 19 Ty hästarnas makt låg i deras gap och i deras svansar. Deras svansar liknade nämligen ormar, och hade huvuden, och med dem var det, som de gjorde skada. 20 Men de återstående människorna, de som icke hade blivit dödade genom dessa plågor, gjorde icke bättring; de vände sig icke ifrån belätena, som de hade gjort med egna händer, och upphörde icke att tillbedja onda andar och avgudar av guld och silver och koppar och sten och trä, som varken kunna se eller höra eller gå. 21 De gjorde icke bättring och upphörde icke med sina mordgärningar och trolldomskonster, sin otukt och sitt tjuveri.

10 Och jag såg en annan väldig ängel komma ned från himmelen. Han var klädd i en sky och hade regnbågen over sitt huvud, och hans ansikte var såsom solen, och hans ben voro såsom eldpelare; 2 och i sin hand hade han en öppen liten bokrulle. Och han satte sin högra fot på havet och sin vänstra på jorden. 3 Och han ropade med hög röst, såsom när ett lejon ryter. Och när han hade ropat, läto de sju tordönen höra sina röster. 4 Och sedan de sju tordönen hade talat, tänkte jag skriva, men jag fick då höra en röst från himmelen säga: "Göm såsom under insegel vad de sju tordönen hava talat, och skriv icke upp det." 5 Och ängeln, som jag såg stå på havet och på jorden, lyfte sin högra hand upp mot himmelen 6 och svor vid honom som lever i evigheternas evigheter, vid honom som har skapat himmelen och vad däri är, och jorden och vad därpå är, och havet och vad däri är, och sade: "Ingen tid skall mer givas, **(aiōn g165)** 7 utan i de dagar, då den sjunde ängelns röst höres, när det sker att han stöter i sin basun, då är Guds hemliga rådslut fullbordat, i enlighet med det glada budskap som han har förkunnat för sina tjänare profeterna." 8 Och den röst som jag hade hört från himmelen hörde jag nu åter tala till mig; den sade: "Gå och tag den öppna bokrulle som ängeln har i sin hand, han som står på havet och på jorden." 9 Då gick jag bort till ängeln och bad honom att han skulle giva mig bokrullen. Och han sade till mig: "Tag den och ät upp den; den skall vålla dig bitter plåga i din buk, men i din mun skall den vara söt såsom honung." 10 Då tog jag bokrullen ur ängelns hand och åt upp den; och den var i min mun söt såsom honung, men när jag hade ätit upp den, kände jag bitter plåga i min buk. 11 Och mig blev sagt: "Du

måste än ytterligare profetera om många folk och folkslag
och tungomål och konungar.

11 Och ett rör, likt en mätstång, gavs åt mig, och mig
blev sagt: "Stå upp och mät Guds tempel och altaret
tillika med dem som tillbedja därinne. **2** Men lämna å sido
templets yttre förgård och mät den icke; ty den är prisgiven åt
hedningarna, och de skola under fyrtiotvå månader förtrampa
den heliga staden. **3** Och jag skall låta mina två vittnen
under ett tusen två hundra sextio dagar profetera, höljda
i säcktyg. **4** Dessa vittnen äro de två olivträd och de två
ljusstakar som stå inför jordens Herre. **5** Och om någon vill
göra dem skada, så går eld ut ur deras mun och förtär deras
ovänner; ja, om någon vill göra dem skada, så skall han bliva
dödad på det sättet. **6** De hava makt att tillsluta himmelen,
så att intet regn faller under den tid de profetera; de hava
ock makt över vattnet, att förvandla det till blod, och makt att
slå jorden med alla slags plågor, så ofta de vilja. **7** Och när
de hava till fullo framburit sitt vittnesbörd, skall vilddjuret,
det som skall stiga upp ur avgrunden, giva sig i strid med
dem och skall övervinna dem och döda dem. **(Abyssos g12)**
8 Och deras döda kroppar skola bliva liggande på gatan
i den stora staden som, andligen talat, heter Sodom och
Egypten, den stad där också deras Herre blev korsfäst. **9**
Och människor av allahanda folk och stammar och tungomål
och folkslag skola i tre och en halv dagar se deras döda
kroppar ligga där, och de skola icke tillstädja att kropparna
läggas i någon grav. **10** Och jordens inbyggare skola glädjas
över vad som har vederfarits dem och skola fröjda sig och
sända varandra gåvor; ty dessa två profeter hade varit en
plåga för jordens inbyggare." **11** Men efter tre och en halv
dagar kom livets ande från Gud in i dem, och de reste sig
upp på sina fötter; och en stor fruktan föll över dem som
sågo dem. **12** Och de hörde en stark röst från himmelen, som
sade till dem: "Kommen hit upp." Då stego de i en sky upp till
himmelen, i sina ovänners åsyn. **13** Och i samma stund blev
det en stor jordbävning, och tiondedelen av staden störtade
samman, och genom jordbävningen omkommo sju tusen
människor; och de övriga blevo förskräckta och gåvo ära åt
Gud i himmelen. **14** Det andra ve har gått till ända; se, det
tredje ve kommer snart. **15** Och den sjunde ängeln stötte
i sin basun. Då ljödo i himmelen starka röster som sade:
"Väldet över världen har blivit vår Herres och hans Smordes,
och han skall vara konung i evigheternas evigheter." **(aiōn
g165)** **16** Och de tjugufyra äldste, som sutto på sina troner
inför Gud, föllo ned på sina ansikten och tillbådo Gud **17** och
sade: "Vi tacka dig, Herre Gud, du Allsmäktige, du som är,
och som var, för att du har tagit i besittning din stora makt
och trätt fram såsom konung. **18** Folken vredgades, men din
vredes dag har nu kommit, och den tid då de döda skola få
sin dom, och då du skall löna dina tjänare profeterna och de
heliga och dem som frukta ditt namn, både små och stora,
och då du skall fördärva dem som fördärva jorden." **19** Och
Guds tempel i himmelen öppnades, och hans förbundsark
blev synlig i hans tempel. Då kommo ljungeldar och dunder
och tordön och jordbävning och starkt hagel.

12 Och ett stort tecken visade sig i himmelen: där syntes
en kvinna, som hade solen till sin klädnad och månen
under sina fötter, och en krans av tolv stjärnor på sitt huvud.
2 Hon var havande och ropade i barnsnöd och födslovånda.
3 Ännu ett annat tecken visade sig i himmelen: där syntes en
stor röd drake, som hade sju huvuden och tio horn, och på
sina huvuden sju kronor. **4** Och hans stjärt drog med sig
tredjedelen av himmelens stjärnor och kastade den ned på
jorden. Och draken stod framför kvinnan som skulle föda, ty
han ville uppsluka hennes barn, när hon hade fött det. **5**
Och hon födde ett barn gossebarn, som en gång skall styra
alla folk med järnspira. Men hennes barn blev uppryckt till
Gud och till hans tron; **6** Och kvinnan flydde ut i öknen, där
hon har en plats sig beredd av Gud, och där hon skulle få
sitt uppehälle under ett tusen två hundra sextio dagar. **7**
Och en strid uppstod i himmelen: Mikael och hans änglar
gåvo sig i strid med draken; och draken och hans änglar
stridde mot dem, **8** men de förmådde intet mot dem, och i
himmelen fanns nu icke mer någon plats för dem. **9** Och den
store draken, den gamle ormen, blev nedkastad, han som
kallas Djävul och Satan, och som förvillar hela världen; han
blev nedkastad till jorden, och hans änglar kastades ned
jämte honom. **10** Och jag hörde en stark röst i himmelen
säga: "Nu har frälsningen och makten och riket blivit vår
Guds, och väldet hans Smordes; ty våra bröders åklagare är
nedkastad, han som dag och natt anklagade dem inför vår
Gud. **11** De övervunno honom i kraft av Lammets blod och i
kraft av sitt vittnesbörds ord: de älskade icke så sitt liv, att de
drogo sig undan döden. **12** Glädjens fördenskull, I himlar
och I som bon i dem. Men ve dig, du jord, och dig, du hav!
Ty djävulen har kommit ned till eder i stor vrede, eftersom
han vet att den tid han har kvar är kort." **13** Och när draken
såg att han var nedkastad på jorden, förföljde han kvinnan,
som hade fött gossebarnet. **14** Men åt kvinnan gåvos den
stora örnens två vingar, för att hon skulle flyga ut i öknen
till den plats där hon skulle få sitt uppehälle under en tid
och tider och en halv tid, fjärran ifrån ormens åsyn. **15** Då
sprutade ormen ur sitt gap vatten efter kvinnan såsom en

ström, för att strömmen skulle bortföra henne. 16 Men jorden
kom kvinnan till hjälp; jorden öppnade sin mun och drack
upp strömmen, som draken hade sprutat ut ur sitt gap. 17
Och draken vredgades än mer på kvinnan och gick åstad för
att föra krig mot de övriga av hennes säd, mot dem som
hålla Guds bud och hava Jesu vittnesbörd.

13 Och han ställde sig på sanden invid havet. Då såg jag
ett vilddjur stiga upp ur havet; det hade tio horn och
sju huvuden, och på sina horn hade det tio kronor och på
sina huvuden hädiska namn. 2 Och vilddjuret, som jag såg,
liknade en panter, men det hade fötter såsom en björn och
gap såsom ett lejon. Och draken gav det sin makt och sin
tron och gav det stor myndighet. 3 Och jag såg ett av dess
huvuden vara likasom sårat till döds, men dess dödssår blev
läkt. Och hela jorden såg med förundran efter vilddjuret. 4
Och de tillbådo draken, därför att han hade givit vilddjuret
sådan myndighet; de tillbådo och vilddjuret och sade "Vem
är lik vilddjuret, och vem kan strida mot det?" 5 Och det fick
en mun sig given, som talade stora ord och vad hädiskt var,
och det fick makt att så göra under fyrtiotvå månader. 6
Och den öppnade sin mun till att föra hädiskt tal mot Gud,
till att häda hans namn och hans tabernakel och dem som
bo i himmelen. 7 Och det fick makt att föra krig mot de
heliga och att övervinna dem; och det fick makt över alla
stammar och folk och tungomål och folkslag. 8 Och alla
jordens inbyggare skola tillbedja det, ja, envar som icke har
sitt namn från världens begynnelse skrivet i livets bok, det
slaktade Lammets bok. 9 Den som har öra, han höre. 10
Den som för andra bort i fångenskap, han skall själv bliva
bortförd i fångenskap; den som dräper andra med svärd,
han skall själv bliva dräpt med svärd. Här gäller det för de
heliga att hava ståndaktighet och tro. 11 Och jag såg ett
annat vilddjur stiga upp ur jorden; det hade två horn, lika ett
lamms, och det talade såsom en drake. 12 Och det utövar
det första vilddjurets hela myndighet, i dess åsyn. Och det
kommer jorden och dem som bo därpå att tillbedja det första
vilddjuret, det vars dödssår blev läkt. 13 Och det gör stora
tecken, så att det till och med låter eld i människornas åsyn
falla ned från himmelen på jorden. 14 Och genom de tecken,
som det har fått makt att göra i vilddjurets åsyn, förvillar
det jordens inbyggare; det förmår genom sitt tal jordens
inbyggare att göra en bild åt vilddjuret, det som var sårat
med svärd, men åter kom till liv. 15 Och det fick makt att
giva ande åt vilddjurets bild, så att vilddjurets bild till och
med kunde tala och kunde låta döda alla som icke tillbådo
vilddjurets bild. 16 Och det förmår alla, både små och stora,
både rika och fattiga, både fria och trälar, att låta giva sig ett
märke på högra handen eller på pannan, 17 så att ingen får
vare sig köpa eller sälja något, utom den som är märkt med
vilddjurets namn eller dess namns tal. 18 Här gäller det att
vara vis; den som har förstånd, han räkne ut betydelsen av
vilddjurets tal, ty det är en människas tal. Och dess tal är
sex hundra sextiosex.

14 Och jag fick se Lammet stå på Sions berg jämte det
ett hundra fyrtiofyra tusen som hade dess namn och
dess Faders namn skrivna på sina pannor. 2 Och jag hörde
ett ljud från himmelen, likt bruset av stora vatten och dånet
av ett starkt tordön; och ljudet som jag hörde var såsom
när harpospelare spela på sina harpor. 3 Och de sjöngo
inför tronen och inför de fyra väsendena och de äldste vad
som tycktes vara en ny sång; och ingen kunde lära sig
den sången, utom de ett hundra fyrtiofyra tusen som voro
friköpta ifrån jorden. 4 Dessa äro de som icke hava orenat
sig med kvinnor; ty de äro såsom jungfrur. Dessa äro de
som följa Lammet varthelst det går. De hava blivit friköpta
ifrån människorna till en förstling åt Gud och Lammet. 5 Och
i deras mun har ingen lögn blivit funnen; de äro ostraffliga. 6
Och jag såg en annan ängel flyga fram uppe i himlarymden;
han hade ett evigt evangelium, som han skulle förkunna
för dem som bo på jorden, för alla folkslag och stammar
och tungomål och folk. (aiōnios g166) 7 Och han sade med
hög röst: "Frukten Gud och given honom ära; ty stunden är
kommen, då han skall hålla dom. Ja, tillbedjen honom som
har skapat himmel och jord och hav och vattenkällor. 8 Och
ännu en annan ängel följde honom; denne sade: "Fallet,
fallet är det stora Babylon, som har givit alla folk att dricka av
sin otukts vredesvin." 9 Och ännu en tredje ängel följde dem;
denne sade med hög röst: "Om någon tillbeder vilddjuret
och dess bild och tager dess märke på sin panna eller på
sin hand, 10 så skall ock han få dricka av Guds vredesvin,
det som är iskänkt i hans vredes kalk, obemängt; och han
skall bliva plågad med eld och svavel, i heliga änglars och i
Lammets åsyn. 11 Och när de så plågas, uppstiger röken
därav i evigheters evigheter, och de hava ingen ro, vaken
dag eller natt, de som tillbedja vilddjuret och dess bild, eller
som låta märka sig med dess namn. (aiōn g165) 12 Här gäller
det för de heliga att hava ståndaktighet, för dem som hålla
Guds bud och bevara tron på Jesus." 13 Och jag hörde en
röst från himmelen säga: "Skriv: Saliga äro de döda som dö
i Herren härefter. Ja, säger Anden, de skola få vila sig från
sitt arbete, ty deras gärningar följa dem." 14 Och jag fick se
en vit sky, och på skyn satt en som liknade en människoson;
och han hade på sitt huvud en gyllene krans, och i sin hand
en vass lie. 15 Och en annan ängel kom ut ur templet och

ropade med hög röst till den som satt på skyn: "Låt din lie gå,
och inbärga skörden; ty skördetiden är kommen, och säden
på jorden är fullt mogen till skörd." 16 Den som satt på skyn
högg då till med sin lie på jorden, och jorden blev avbärgad.
17 Och en annan ängel kom ut ur templet i himmelen, och
jämväl han hade en vass lie. 18 Och ännu en ängel kom
fram ifrån altaret, den som hade makt över elden. Denne
ropade med hög röst till den som hade den vassa lien; han
sade "Låt din vassa lie gå, och skär av druvklasarna från
vinträden på jorden, ty deras druvor äro fullmogna." 19 Och
ängeln högg till med sin lie på jorden och skar av frukten
ifrån vinträden på jorden och kastade den i Guds vredes
stora vinpress. 20 Och vinpressen trampade utanför staden,
och blod gick ut från pressen och steg ända upp till betslen
på hästarna, på en sträcka av ett tusen sex hundra stadier.

15 Och jag såg ett annat tecken i himmelen, stort och
underbart; sju änglar med de sju plågor som bliva de
sista, ty med dem är Guds vredesdom fullbordad. 2 Och jag
fick se något som såg ut såsom ett glashav, blandat med eld.
Och jag såg dem som hade vunnit seger över vilddjuret, med
dess bild och dess namns tal, stå vid glashavet, med Guds
harpor i sina händer. 3 Och de sjöngo Moses', Guds tjänares,
sång och Lammets sång: de sjöngo: "Stora och underbara
äro dina verk, Herre Gud, du Allsmäktige; rättfärdiga och
rätta äro dina vägar, du folkens konung. 4 Vem skulle icke
frukta dig, Herre, och prisa ditt namn? Du allena är helig, och
alla folk skola komma och tillbedja inför dig. Ty dina domar
hava blivit uppenbara." 5 Sedan såg jag att vittnesbördets
tabernakels tempel i himmelen öppnades. 6 Och de sju
änglarna med de sju plågorna kommo ut ur templet, klädda
i rent, skinande linne, och omgjordade kring bröstet med
gyllene bälten. 7 Och ett av de fyra väsendena gav de sju
änglarna sju gyllene skålar, fulla av Guds vrede, hans som
lever i evigheternas evigheter. (aiōn g165) 8 Och templet blev
uppfyllt av rök från Guds härlighet och från hans makt, och
ingen kunde gå in i templet, förrän de sju änglarnas sju
plågor hade fått sin fullbordan.

16 Och jag hörde en stark röst från templet säga till
de sju änglarna: "Gån åstad och gjuten ut Guds sju
vredesskålar på jorden." 2 Och den förste gick åstad och göt
ut sin skål på jorden. Då kommo onda och svåra sårnader på
de människor som buro vilddjurets märke och tillbådo dess
bild. 3 Och den andre göt ut sin skål i havet. Då förvandlades
det till blod, likt blodet av en död människa, och alla levande
varelser i havet dogo. 4 Och den tredje göt ut sin skål i
strömmarna och vattenkällorna. Då förvandlades dessa till
blod. 5 Och jag hörde vattnens ängel säga: "Rättfärdig är
du, du som är och som var, du helige, som har dömt så. 6
De hava utgjutit heliga mäns och profeters blod. Därför har
ock du givit dem blod att dricka; de äro det värda." 7 Och jag
hörde altaret säga: "Ja, Herre Gud, du Allsmäktige, rätta
och rättfärdiga äro dina domar." 8 Och den fjärde göt ut sin
skål över solen. Då fick denna makt att bränna människorna
såsom med eld. 9 Och när nu människorna blevo brända av
stark hetta, hädade de Guds namn, hans som hade makten
över dessa plågor; de gjorde icke bättring och gåvo honom
icke ära. 10 Och den femte göt ut sin skål över vilddjurets
tron. Då blev dess rike förmörkat, och människorna beto
sönder sina tungor i sin vånda. 11 Och de hädade himmelens
Gud för sin våndas och sina sårnaders skull; de gjorde icke
bättring och upphörde icke med sina gärningar. 12 Och den
sjätte göt ut sin skål över den stora floden Eufrat. Då torkade
dess vatten ut, för att väg skulle beredas åt konungarna
från östern. 13 Och ur drakens gap och ur vilddjurets gap
och ur den falske profetens mun såg jag tre orena andar
utgå, lika paddor. 14 De äro nämligen onda andar som göra
tecken, och som gå ut till konungarna i hela världen, för
att samla dem till striden på Guds, den Allsmäktiges, stora
dag. 15 ("Se, jag kommer såsom en tjuv; salig är den som
vakar och bevarar sina kläder, så att han icke måste gå
naken, och man får se hans skam.") 16 Och de församlade
dem till den plats som på hebreiska heter Harmagedon. 17
Och den sjunde göt ut sin skål i luften. Då gick en stark röst
ut från tronen i templet och sade "Det är gjort." 18 Och nu
kommo ljungeldar och dunder och tordön, och det blev en
stor jordbävning, en jordbävning så våldsam och så stor, att
dess like icke hade förekommit, alltsedan människor blevo
till på jorden. 19 Och den stora staden rämnade söder i tre
delar, och folkens städer störtade samman; och Gud kom
ihåg det stora Babylon, så att han räckte det kalken med sin
stränga vredes vin. 20 Och alla öar flydde, och inga berg
funnos mer. 21 Och stora hagel, centnertunga, föllo ned från
himmelen på människorna; och människorna hädade Gud
för den plåga som haglen vållade, ty den plågan var mycket
stor.

17 Och en av de sju änglarna med de sju skålarna kom
och talade med mig och sade: "Kom hit, så skall jag
visa dig, huru den stora skökan får sin dom, hon som tronar
vid stora vatten, 2 hon som jordens konungar hava bedrivit
otukt med och av vilkens otukts vin jordens inbyggare
hava druckit sig druckna." 3 Sedan förde han mig i anden
bort till en öken. Där såg jag en kvinna som satt på ett
scharlakansrött vilddjur, fulltecknat med hädiska namn; och

det hade sju huvuden och tio horn. 4 Och kvinnan var klädd
i purpur och scharlakan och glänste av guld och ädla stenar
och pärlor; och i sin hand hade hon en gyllene kalk, full av
styggelser och av hennes otukts orenlighet. 5 Och på hennes
panna var skrivet ett namn med hemlig betydelse: "Det stora
Babylon, hon som är moder till skökorna och till styggelserna
på jorden." 6 Och jag såg kvinnan vara drucken av de
heligas blod och av Jesu vittnens blod. Och jag förundrade
mig storligen, när jag såg henne. 7 Och ängeln sade till mig:
"Varför förundrar du dig? Jag skall säga dig hemligheten om
kvinnan, och om vilddjuret som bär henne, och som har de
sju huvudena och de tio hornen. 8 Vilddjuret som du har
sett, det har varit, och är icke mer; men det skall stiga upp ur
avgrunden, och det går sedan i fördärvet. Och de av jordens
inbyggare, vilkas namn icke från världens begynnelse äro
skrivna i livets bok, skola förundra sig, när de få se vilddjuret
som har varit, och icke mer är, men dock skall komma. --
(Abyssos g12) 9 Här gäller det att äga ett förstånd med vishet.
De sju huvudena äro sju berg, som kvinnan tronar på. De
äro ock sju konungar; 10 fem av dem hava fallit, en är, och
den återstående har ännu icke kommit, och när han kommer,
skall han bliva kvar en liten tid. 11 Och vilddjuret som har
varit, och icke mer är, det är självt den åttonde, och dock
en av de sju, och det går i fördärvet. 12 Och de tio horn
som du har sett, de äro tio konungar, som ännu icke hava
kommit till konungavälde, men som för en kort tid, tillika
med vilddjuret, få makt såsom konungar. 13 Dessa hava ett
och samma sinne, och de giva sin makt och myndighet åt
vilddjuret. 14 De skola giva sig i strid med Lammet; men
Lammet jämte de kallade och utvalda och trogna som följa
det, skall övervinna dem, ty Lammet är herrarnas herre och
konungarnas konung." 15 Och han sade ytterligare till mig:
"Vattnen som du har sett, där varest skökan tronar, äro folk
och människoskaror och folkslag och tungomål. 16 Och
de tio horn, som du har sett, och vilddjuret, de skola hata
skökan och göra henne utblottad och naken, och skola äta
hennes kött och bränna upp henne i eld. 17 Ty Gud har
ingivit dem i hjärtat att de skola utföra vad han har i sinnet,
och att de alla skola handla i ett och samma sinne, och att de
skola giva sitt välde åt vilddjuret, till dess Guds utsagor hava
fullbordats. 18 Och kvinnan som du har sett är den stora
staden, som har konungsligt välde över jordens konungar."

18 Därefter såg jag en annan ängel komma ned från
himmelen; han hade stor makt, och jorden upplystes av
hans härlighet. 2 Och han ropade med stark röst och sade:
"Fallet, fallet är det stora Babylon; det har blivit en boning för
onda andar, ett tillhåll för alla slags orena andar och ett tillhåll
för alla slags orena och vederstyggliga fåglar. 3 Ty av hennes
otukts vredesvin hava alla folk druckit; konungarna på jorden
hava bedrivit otukt med henne, och köpmännen på jorden
hava skaffat sig rikedom genom hennes omåttliga vällust." 4
Och jag hörde en annan röst från himmelen säga: "Dragen
ut ifrån henne, I mitt folk, så att I icke gören eder delaktiga
i hennes synder och fån eder del av hennes plågor. 5 Ty
hennes synder räcka ända upp till himmelen, och Gud har
kommit ihåg hennes orättfärdiga gärningar. 6 Vedergällen
henne vad hon har gjort, ja, given henne dubbelt igen för
hennes gärningar; iskänken dubbelt åt henne i den kalk vari
hon har iskänkt. 7 Så mycken ära och vällust som hon har
berett sig, så mycken pina och sorg mån I bereda henne.
Eftersom hon säger i sitt hjärta: 'Jag tronar såsom drottning
och och sitter icke såsom änka, och aldrig skall jag veta av
någon sorg', 8 därför skola på en och samma dag hennes
plågor komma över henne: död och sorg och hungersnöd;
och hon skall brännas upp i eld. Ty stark är Herren Gud, han
som har dömt henne. 9 Och jordens konungar, som hava
bedrivit otukt och levat i vällust med henne, skola gråta och
jämra sig över henne, när de se röken av hennes brand. 10
De skola stå långt ifrån, av förfäran över hennes pina, och
skola säga: 'Ve, ve dig, Babylon, du stora stad, du starka
stad! Plötsligt har nu din dom kommit.' 11 Och köpmännen
på jorden gråta och sörja över henne, då nu ingen mer
köper de varor som de frakta: 12 guld och silver, ädla stenar
och pärlor, fint linne och purpur, siden och scharlakan, allt
slags välluktande trä, alla slags arbeten av elfenben och
dyrbaraste trä, av koppar och järn och marmor, 13 därtill
kanel och kostbar salva, rökverk, smörjelse och välluktande
harts, vin och olja, fint mjöl och vete, fäkreatur och får, hästar
och vagnar, livegna och trälar. 14 De frukter som din själ
hade begär till hava försvunnit ifrån dig; allt vad krasligt och
präktigt du hade har gått förlorat för dig och skall aldrig
mer bliva funnet. 15 De som handlade med sådant, de som
skaffade sig rikedom genom henne, de skola stå långt ifrån,
av förfäran över hennes pina; de skola gråta och sörja 16
och skola säga: 'Ve, ve dig, du stora stad, du som var klädd
i fint linne och purpur och scharlakan, du som glänste av
guld och ädla stenar och pärlor! 17 I ett ögonblick har nu
denna stora rikedom blivit förödd.' Och alla skeppare och alla
kustfarare och sjömän och alla andra som hava sitt arbete
på havet stå långt ifrån; 18 och när de ser röken av hennes
brand, ropa de och säga: 'Var fanns den stora stadens like?'
19 Och de strö stoft på sina huvuden och ropa under gråt
och sorg och säga: 'Ve, ve dig, du stora stad, genom vars
skatter alla de därinne, som hade skepp på havet, blevo

rika! I ett ögonblick har den nu blivit förödd. 20 Gläd dig
över vad som har vederfarits henne, du himmel och I helige
och I apostlar och profeter, då nu Gud har hållit dom över
henne och utkrävt vedergällning för eder!" 21 Och en väldig
ängel tog upp en sten, lik en stor kvarnsten, och kastade
den i havet och sade: "Så skall Babylon, den stora staden,
med fart störtas ned och aldrig mer bliva funnen. 22 Av
harpospelare och sångare, av flöjtblåsare och basunblåsare
skall aldrig mer något ljud bliva hört i dig; aldrig mer skall
någon konstförfaren man av något slags yrke finnas i dig;
bullret av en kvarn skall aldrig mer höras i dig; 23 en lampas
sken skall aldrig mer lysa i dig; rop för brudgum och brud
skall aldrig mer höras i dig -- du vars köpmän voro stormän
på jorden, du genom vars trolldom alla folk blevo förvillade,
24 och i vilken man såg profeters och heliga mäns blod, ja,
alla de människors blod, som hade blivit slaktade på jorden."

19 Sedan hörde jag likasom starka röster av en stor skara
i himmelen, som sade "Halleluja! Frälsningen och äran
och makten tillhöra vår Gud. 2 Ty rätta och rättfärdiga äro
hans domar; han har dömt den stora skökan, som fördärvade
jorden genom sin otukt, och han har utkrävt sina tjänares
blod av hennes hand." 3 Och åter sade de: "Halleluja!"
Och röken från henne stiger upp i evigheternas evigheter!
(aiōn g165) 4 Och de tjugufyra äldste och de fyra väsendena
föllo ned och tillbådo Gud, som satt på tronen; de sade:
"Amen! Halleluja!" 5 Och från tronen utgick en röst, som
sade: "Loven vår Gud, alla I hans tjänare, I som frukten
honom, både små och stora." 6 Och jag hörde likasom röster
av en stor skara, lika bruset av stora vatten och dånet av
starka tordön; de sade: "Halleluja! Herren, vår Gud, den
Allsmäktige, har nu trätt fram såsom konung. 7 Låtom oss
glädjas och fröjda oss och giva honom äran; ty tiden är inne
för Lammets bröllop, och dess brud har gjort sig redo. 8 Och
åt henne har blivit givet att kläda sig i fint linne, skinande
och rent." Det fina linnet är de heligas rättfärdighet. 9 Och
han sade till mig: "Skriv: Saliga äro de som äro bjudna
till Lammets bröllopsmåltid." Ytterligare sade han till mig:
"Dessa ord äro sanna Guds ord." 10 Och jag föll ned för
hans fötter för att tillbedja honom, men han sade till mig:
"Gör icke så. Jag är din medtjänare och dina bröders, deras
som hava Jesu vittnesbörd. Gud skall du tillbedja. Ty Jesu
vittnesbörd är profetians ande." 11 Och jag såg himmelen
öppen och fick där se en vit häst; och mannen som satt
på den heter "Trofast och sannfärdig", och han dömer och
strider i rättfärdighet. 12 Hans ögon voro såsom eldslågor,
och på sitt huvud bar han många kronor och hade ett namn
där skrivet, som ingen känner utom han själv. 13 Och han
var klädd i en mantel som var doppad i blod; och det namn
han har fått är "Guds Ord". 14 Och honom följde, på vita
hästar, de himmelska härskarorna, klädda i fint linne, vitt och
rent. 15 Och från hans mun utgick ett skarpt svärd, varmed
han skulle slå folken. Och han skall styra dem med järnspira;
och han trampar Guds, den Allsmäktiges, stränga vredes
vinpress. 16 Och på sin mantel, över sin länd, har han detta
namn skrivet: "Konungarnas konung och herrarnas herre."
17 Och jag såg en ängel stå i solen, och denne ropade
med hög röst och sade till alla fåglar som flögo fram uppe i
himlarymden: "Kommen hit, församlen eder till Guds stora
gästabud, 18 för att äta kött av konungar och krigsöverstar
och hjältar, kött av hästar och deras ryttare, ja, kött av alla,
både fria och trälar, både små och stora." 19 Och jag såg
vilddjuret och konungarna på jorden med sina härskaror,
samlade för att utkämpa sin strid mot honom som satt på
hästen och mot hans härskara. 20 Och vilddjuret blev gripet,
därjämte ock den falske profeten, som i dess åsyn hade
gjort de tecken med vilka han hade förvillat dem som hade
tagit vilddjurets märke, och dem som hade tillbett dess bild.
Båda blevo de levande kastade i eldsjön, som brann med
svavel. **(Limnē Pyr g3041 g4442)** 21 Och de andra blevo dräpta
med ryttarens svärd, det som utgick från hans mun; och alla
fåglar blevo mättade av deras kött.

20 Och jag såg en ängel komma ned från himmelen; han
hade nyckeln till avgrunden och hade en stor kedja i
sin hand. **(Abyssos g12)** 2 Och han grep draken, den gamle
ormen, det är djävulen och Satan, och fängslade honom för
tusen år 3 och kastade honom i avgrunden och stängde
igen och satte dit ett insegel över honom på det att han
icke mer skulle förvilla folken, förrän de tusen åren hade
gått till ända. Därefter skall han åter komma lös för en liten
tid. **(Abyssos g12)** 4 Och jag såg troner stå där, och de satte
sig på dem, de åt vilka gavs makt att hålla dom. Och jag
såg de människors själar, som hade blivit halshuggna för
Jesu vittnesbörds och Guds Ords skull, och som icke hade
tillbett vilddjuret eller dess bild, och icke heller tagit dess
märke på sina pannor och sina händer; dessa blevo nu åter
levande och fingo regera med Kristus i tusen år. 5 (De övriga
döda blevo icke levande, förrän de tusen åren hade gått till
ända.) Detta är den första uppståndelsen. 6 Salig och helig
är den som har del i den första uppståndelsen; över dem har
den andra döden ingen makt, utan de skola vara Guds och
Kristi präster och skola få regera med honom de tusen åren.
7 Men när de tusen åren hava gått till ända, skall Satan
komma lös ur sitt fängelse. 8 Han skall då gå ut för att förvilla
de folk som bo vid jordens fyra hörn, Gog och Magog, och

samla dem till den stundande striden; och de äro till antalet såsom sanden i havet. 9 Och de draga fram över jordens
hela vidd och omringa de heligas läger och "den älskade
staden"; men eld faller ned från himmelen och förtär dem. 10
Och djävulen, som förvillade dem, bliver kastad i samma
sjö av eld och svavel, dit vilddjuret och den falske profeten
hade blivit kastade; och de skola där plågas dag och natt i
evigheternas evigheter. (aiōn g165, Limnē Pyr g3041 g4442) 11
Och jag såg en stor vit tron och honom som satt därpå; och
för hans ansikte flydde jord och himmel, och ingen plats
blev funnen för dem. 12 Och jag såg de döda, både stora
och små, stå inför tronen, och böcker blevo upplåtna. Och
jämväl en annan bok blev upplåten; det var livets bok. Och
de döda blevo dömda efter sina gärningar, på grund av det
som var upptecknat i böckerna. 13 Och havet gav igen de
döda som voro däri, och döden och dödsriket gåvo igen de
döda som voro i dem; och dessa blev dömda, var och en
efter sina gärningar. (Hadēs g86) 14 Och döden och dödsriket
blevo kastade i den brinnande sjön; detta, den brinnande
sjön, är den andra döden. (Hadēs g86, Limnē Pyr g3041 g4442) 15
Och om någon icke fanns skriven i livets bok, så blev han
kastad i den brinnande sjön. (Limnē Pyr g3041 g4442)

21 Och jag såg en ny himmel och en ny jord; ty den förra
himmelen och den förra jorden voro förgångna, och
havet fanns icke mer. 2 Och jag såg den heliga staden,
ett nytt Jerusalem, komma ned från himmelen, från Gud,
färdigsmyckad såsom en brud som är prydd för sin brudgum.
3 Och jag hörde en stark röst från tronen säga: "Se, nu
står Guds tabernakel bland människorna, och han skall
bo ibland dem, och de skola vara hans folk; ja, Gud själv
skall vara hos dem 4 och skall avtorka alla tårar från deras
ögon. Och döden skall icke mer vara till, och ingen sorg
eller klagan eller plåga skall vara mer; ty det som förr var är
nu förgånget." 5 Och han som satt på tronen sade: "Se,
jag gör allting nytt." Ytterligare sade han: "Skriv: ty dessa
ord äro visa och sanna." 6 Han sade vidare till mig: "Det
är gjort. Jag är A och O, begynnelsen och änden. Åt den
som törstar skall jag giva att dricka för intet ur källan med
livets vatten. 7 Den som vinner seger, han skall få detta till
arvedel, och jag skall vara hans Gud, och han skall vara
min son. 8 Men de fega och de otrogna, och de som hava
gjort vad styggeligt är, och dråpare och otuktiga människor
och trollkarlar och avgudadyrkare och alla lögnare skola få
sin del i den sjö som brinner med eld och svavel; detta är
den andra döden." (Limnē Pyr g3041 g4442) 9 Och en av de
sju änglarna med de sju skålar, som voro fulla med de sju
sista plågorna, kom och talade till mig och sade: "Kom hit,
så skall jag visa dig bruden, Lammets hustru." 10 Och han
förde mig i anden åstad upp på ett stort och högt berg och
visade mig den heliga staden Jerusalem, som kom ned från
himmelen, från Gud, 11 med Guds härlighet. Den glänste likt
den dyrbaraste ädelsten, den var såsom kristallklar jaspis.
12 Den hade en stor och hög mur med tolv portar, och vid
portarna stodo tolv änglar, och över portarna voro skrivna
namn: namnen på Israels barns tolv stammar. 13 I öster voro
tre portar, i norr tre portar, i söder tre portar och i väster tre
portar. 14 Och stadsmuren hade tolv grundstenar, och på
dem stodo tolv namn: namnen på Lammets tolv apostlar. 15
Och han som talade till mig hade en gyllene mätstång för
att därmed mäta staden och dess portar och dess mur. 16
Och staden utgjorde en fyrkant, och dess längd var lika stor
som dess bredd. Och med stången mätte han staden: dess
mått var tolv tusen stadier, dess längd och bredd och höjd
voro lika. 17 Och han mätte dess mur: den var ett hundra
fyrtiofyra alnar efter människors mått, som ock är änglars.
18 Och stadsmuren var byggd av jaspis, men staden själv
var av rent guld, likt rent glas. 19 Stadsmurens grundstenar
voro skönt lagda och utgjordes av alla slags ädelstenar. Den
första grundstenen var en jaspis, den andra en safir, den
tredje en kalcedon, den fjärde en smaragd, 20 den femte
en sardonyx, den sjätte en karneol, den sjunde en krysolit,
den åttonde den beryll, den nionde en topas, den tionde en
krysopras, den elfte en hyacint, den tolfte en ametist. 21
Och de tolv portarna utgjordes av tolv pärlor; var särskild
port utgjordes av en enda pärla. Och stadens gata var av
rent guld, likt genomskinligt glas. 22 Och jag såg i den intet
tempel, ty Herren Gud, den Allsmäktige, är dess tempel, han
och Lammet. 23 Och staden behöver icke sol eller måne
till att lysa där, ty Guds härlighet upplyser den och dess
ljus är Lammet. 24 Och folken skola vandra i dess ljus, och
jordens konungar föra ditin, vad härligt de hava. 25 Dess
portar skola aldrig stängas om dagen -- natt skall icke finnas
där 26 och vad härligt och dyrbart folken hava skall man föra
ditin. 27 Men intet orent skall någonsin komma ditin, och
ingen som gör vad styggeligt är och lögn, utan allenast de
som äro skrivna i livets bok, Lammets bok.

22 Och han visade mig en ström med vatten, klar som
kristall. Den gick ut från Guds och Lammets tron 2
och flöt fram mitt igenom stadens gata. Och på båda sidor
om strömmen stodo livsträd, som gåvo tolv skördar, ty de
buro frukt var månad; och trädens löv tjänade till läkedom
för folken. 3 Och ingen förbannelse skall vara mer. Och
Guds och Lammets tron skall stå där inne, och hans tjänare
skall tjäna honom 4 och skola se hans ansikte; och hans

namn skall stå tecknat på deras pannor. 5 Och ingen natt
skall vara mer; och de behöva icke någon lampas ljus, ej
heller solens ljus, ty Herren Gud skall lysa över dem, och de
skola regera i evigheternas evigheter. (aiōn g165) 6 Och han
sade till mig: "Dessa ord äro vissa och sanna; och Herren,
profeternas andars Gud, har sänt sin ängel för att visa sina
tjänare, vad som snart skall ske. 7 Och se, jag kommer
snart. Salig är den som tager vara på de profetians ord som
stå i denna bok." 8 Och jag, Johannes, var den som hörde
och såg detta. Och när jag hade hört och sett det, föll jag
ned för att tillbedja inför ängelns fötter, hans som visade
mig detta. 9 Men han sade till mig: "Gör icke så. Jag är din
medtjänare och dina bröders, profeternas, och deras som
taga vara på denna boks ord. Gud skall du tillbedja." 10
Och han sade till mig: "Göm icke under något insegel de
profetians ord som stå i denna bok; ty tiden är nära. 11 Må
den som är orättfärdig fortfara att öva sin orättfärdighet och
den som är oren att orena sig. Så ock den som är rättfärdig,
han fortfare att öva sin rättfärdighet, och den som är helig att
helga sig. 12 Se, jag kommer snart och har med mig min lön,
för att vedergälla var och en efter som hans gärningar äro.
13 Jag är A och O, den förste och den siste, begynnelsen
och änden. 14 Saliga äro de som två sina kläder för att få
rätt att äta av livets träd och att gå in i staden genom dess
portar. 15 Men de som äro hundar och trollkarlar och otuktiga
och dråpare och avgudadyrkare och alla som älska och
göra lögn, de måste alla stanna därutanför." 16 Jag, Jesus,
har sänt min ängel för att i församlingarna vittna om detta
för eder. Jag är telningen från Davids rot och kommen av
hans släkt, jag är den klara morgonstjärnan. 17 Och Anden
och bruden säga: "Kom." Och den som hör det, han säge
"Kom." Och den som törstar, han komme; ja den som vill,
han tage livets vatten för intet. 18 För var och en som hör de
profetians ord, som stå i denna bok betygar jag detta: "Om
någon lägger något till dem, så skall Gud på honom lägga
de plågor om vilka är skrivet i denna bok. 19 Och om någon
tager bort något från de ord som stå i denna profetias bok,
så skall Gud taga ifrån honom hans del i livets träd och i den
heliga staden, om vilka är skrivet i denna bok." 20 Han som
betygar detta säger: "Ja, jag kommer snart." Amen. Kom
Herre Jesus! 21 Herren Jesu nåd vare med alla.

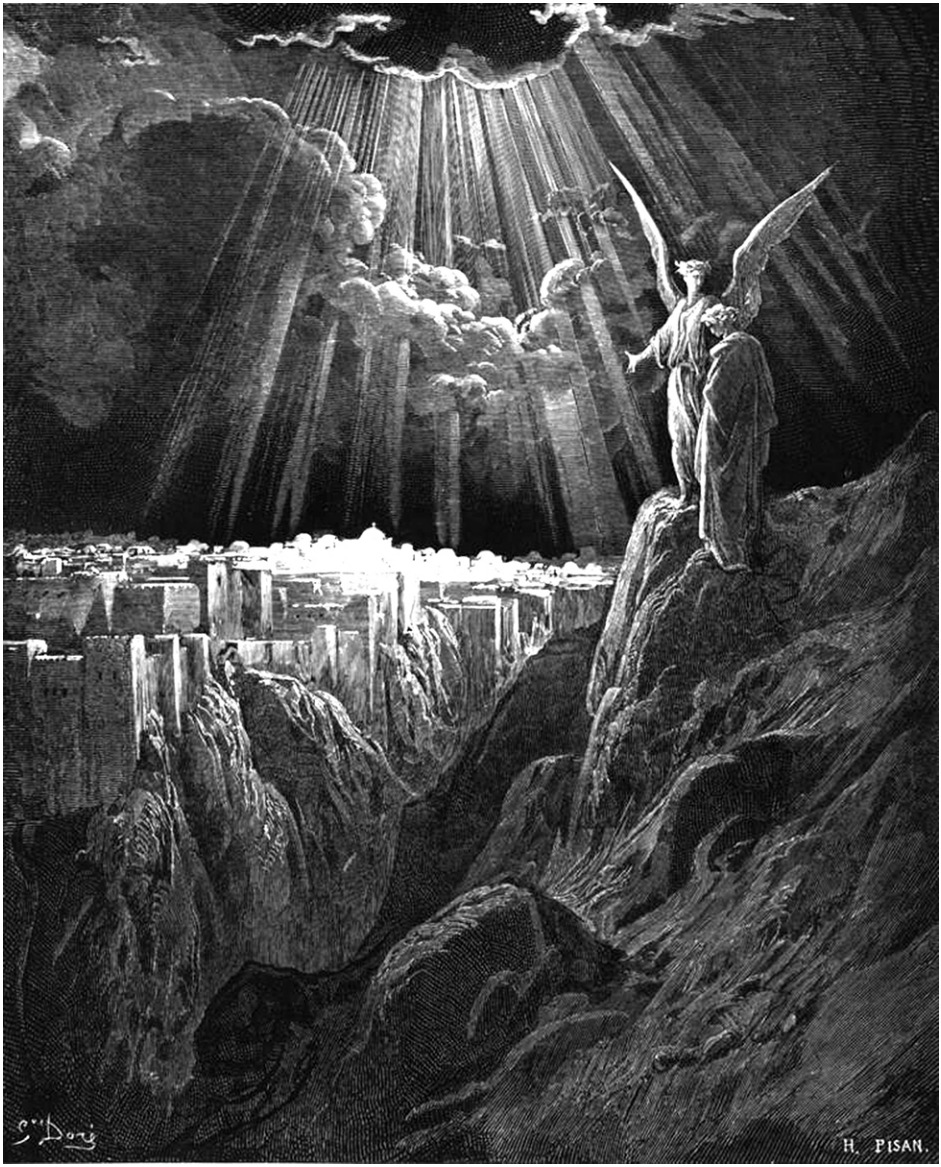

Och jag såg den heliga staden, ett nytt Jerusalem, komma ned från himmelen, från Gud, färdigsmyckad såsom en brud som är prydd för sin brudgum. Och jag hörde en stark röst från tronen säga: 'Se, nu står Guds tabernakel bland människorna, och han skall bo ibland dem, och de skola vara hans folk; ja, Gud själv skall vara hos dem.'

Uppenbarelseboken 21:2-3

En Guide till Läsaren

Svensk at AionianBible.org/Readers-Guide

The Aionian Bible republishes public domain and Creative Common Bible texts that are 100% free to copy and print. The original translation is unaltered and notes are added to help your study. The notes show the location of eleven special Greek and Hebrew Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and for all mankind, and the nature of afterlife destinies.

Who has the authority to interpret the Bible and examine the underlying Hebrew and Greek words? That is a good question! We read in 1 John 2:27, *"As for you, the anointing which you received from him remains in you, and you do not need for anyone to teach you. But as his anointing teaches you concerning all things, and is true, and is no lie, and even as it taught you, you remain in him."* Every Christian is qualified to interpret the Bible! Now that does not mean we will all agree. Each of us is still growing in our understanding of the truth. However, it does mean that there is no infallible human or tradition to answer all our questions. Instead the Holy Spirit helps each of us to know the truth and grow closer to God and each other.

The Bible is a library with 66 books in the Protestant Canon. The best way to learn God's word is to read entire books. Read the book of Genesis. Read the book of John. Read the entire Bible library. Topical studies and cross-referencing can be good. However, the safest way to understand context and meaning is to read whole Bible books. Chapter and verse numbers were added for convenience in the 16th century, but unfortunately they can cause the Bible to seem like an encyclopedia. The Aionian Bible is formatted with simple verse numbering, minimal notes, and no cross-referencing in order to encourage the reading of Bible books.

Bible reading must also begin with prayer. Any Christian is qualified to interpret the Bible with God's help. However, this freedom is also a responsibility because without the Holy Spirit we cannot interpret accurately. We read in 1 Corinthians 2:13-14, *"And we speak of these things, not with words taught by human wisdom, but with those taught by the Spirit, comparing spiritual things with spiritual things. Now the natural person does not receive the things of the Spirit of God, for they are foolishness to him, and he cannot understand them, because they are spiritually discerned."* So we cannot understand in our natural self, but we can with God's help through prayer.

The Holy Spirit is the best writer and he uses literary devices such as introductions, conclusions, paragraphs, and metaphors. He also writes various genres including historical narrative, prose, and poetry. So Bible study must spiritually discern and understand literature. Pray, read, observe, interpret, and apply. Finally, *"Do your best to present yourself approved by God, a worker who does not need to be ashamed, properly handling the word of truth."* 2 Timothy 2:15. *"God has granted to us his precious and exceedingly great promises; that through these you may become partakers of the divine nature, having escaped from the corruption that is in the world by lust. Yes, and for this very cause adding on your part all diligence, in your faith supply moral excellence; and in moral excellence, knowledge; and in knowledge, self-control; and in self-control patience; and in patience godliness; and in godliness brotherly affection; and in brotherly affection, love. For if these things are yours and abound, they make you to be not idle nor unfruitful to the knowledge of our Lord Jesus Christ,"* 2 Peter 1:4-8.

Ordlista

Svensk at AionianBible.org/Glossary

The Aionian Bible un-translates and instead transliterates eleven special words to help us better understand the extent of God's love for individuals and all mankind, and the nature of afterlife destinies. The original translation is unaltered and a note is added to 64 Old Testament and 200 New Testament verses. Compare the meanings below to the Strong's Concordance and Glossary definitions.

Abyssos g12

Greek: proper noun, place
Usage: 9 times in 3 books, 6 chapters, and 9 verses
Meaning:

Temporary prison for special fallen angels such as Apollyon, the Beast, and Satan.

aïdios g126

Greek: adjective
Usage: 2 times in Romans 1:20 and Jude 6
Meaning:

Lasting, enduring forever, eternal.

aiōn g165

Greek: noun
Usage: 127 times in 22 books, 75 chapters, and 102 verses
Meaning:

A lifetime or time period with a beginning and end, an era, an age, the completion of which is beyond human perception, but known only to God the creator of the aiōns, Hebrews 1:2. Never meaning simple endless or infinite chronological time in Greek usage. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs.

aiōnios g166

Greek: adjective
Usage: 71 times in 19 books, 44 chapters, and 69 verses
Meaning:

From start to finish, pertaining to the age, lifetime, entirety, complete, or even consummate. Never meaning simple endless or infinite chronological time in Koine Greek usage. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs.

eleēsē g1653

Greek: verb, aorist tense, active voice, subjunctive mood, 3rd person singular
Usage: 1 time in this conjugation, Romans 11:32
Meaning:

To have pity on, to show mercy. Typically, the subjunctive mood indicates possiblity, not certainty. However, a subjunctive in a purpose clause is a resulting action as certain as the causal action. The subjunctive in a purpose clause functions as an indicative, not an optative. Thus, the grand conclusion of grace theology in Romans 11:32 must be clarified. God's mercy on all is not a possibility, but a certainty. See ntgreek.org.

Geenna g1067
Greek: proper noun, place
Usage: 12 times in 4 books, 7 chapters, and 12 verses
Meaning:
Valley of Hinnom, Jerusalem's trash dump, a place of ruin, destruction, and judgment in this life, or the next, though not eternal to Jesus' audience.

Hadēs g86
Greek: proper noun, place
Usage: 11 times in 5 books, 9 chapters, and 11 verses
Meaning:
Synonomous with Sheol, though in New Testament usage Hades is the temporal place of punishment for deceased unbelieving mankind, distinct from Paradise for deceased believers.

Limnē Pyr g3041 g4442
Greek: proper noun, place
Usage: Phrase 5 times in the New Testament
Meaning:
Lake of Fire, final punishment for those not named in the Book of Life, prepared for the Devil and his angels, Matthew 25:41.

Sheol h7585
Hebrew: proper noun, place
Usage: 66 times in 17 books, 50 chapters, and 64 verses
Meaning:
The grave or temporal afterlife world of both the righteous and unrighteous, believing and unbelieving, until the general resurrection.

Tartaroō g5020
Greek: proper noun, place
Usage: 1 time in 2 Peter 2:4
Meaning:
Temporary prison for particular fallen angels awaiting final judgment.

Ordlista +

AionianBible.org/Bibles/Swedish---Swedish-Bible/Noted

Glossary references are below. Strong's Hebrew and Greek number notes are added to 64 Old Testament and 200 New Testament verses. Questioned verse translations do not contain Aionian Glossary words and may wrongly imply *eternal* or *Hell*. * The note placement is skipped or adjusted for verses with non-standard numbering.

Abyssos

Lukas 8:31
Romarbrevet 10:7
Uppenbarelseboken 9:1
Uppenbarelseboken 9:2
Uppenbarelseboken 9:11
Uppenbarelseboken 11:7
Uppenbarelseboken 17:8
Uppenbarelseboken 20:1
Uppenbarelseboken 20:3

aïdios

Romarbrevet 1:20
Judasbrevet 1:6

aiōn

Matteus 12:32
Matteus 13:22
Matteus 13:39
Matteus 13:40
Matteus 13:49
Matteus 21:19
Matteus 24:3
Matteus 28:20
Markus 3:29
Markus 4:19
Markus 10:30
Markus 11:14
Lukas 1:33
Lukas 1:55
Lukas 1:70
Lukas 16:8
Lukas 18:30
Lukas 20:34
Lukas 20:35
Johannes 4:14
Johannes 6:51
Johannes 6:58
Johannes 8:35
Johannes 8:51
Johannes 8:52
Johannes 9:32
Johannes 10:28
Johannes 11:26
Johannes 12:34
Johannes 13:8
Johannes 14:16
Apostlagärningarna 3:21
Apostlagärningarna 15:18
Romarbrevet 1:25
Romarbrevet 9:5
Romarbrevet 11:36
Romarbrevet 12:2
Romarbrevet 16:27
1 Korinthierbrevet 1:20
1 Korinthierbrevet 2:6
1 Korinthierbrevet 2:7
1 Korinthierbrevet 2:8
1 Korinthierbrevet 3:18
1 Korinthierbrevet 8:13
1 Korinthierbrevet 10:11
2 Korinthierbrevet 4:4
2 Korinthierbrevet 9:9
2 Korinthierbrevet 11:31
Galaterbrevet 1:4
Galaterbrevet 1:5
Efesierbrevet 1:21
Efesierbrevet 2:2
Efesierbrevet 2:7
Efesierbrevet 3:9
Efesierbrevet 3:11
Efesierbrevet 3:21
Efesierbrevet 6:12
Filipperbrevet 4:20
Kolosserbrevet 1:26
1 Timotheosbrevet 1:17
1 Timotheosbrevet 6:17
2 Timotheosbrevet 4:10
2 Timotheosbrevet 4:18
Titusbrevet 2:12
Hebreerbrevet 1:2
Hebreerbrevet 1:8
Hebreerbrevet 5:6
Hebreerbrevet 6:5
Hebreerbrevet 6:20
Hebreerbrevet 7:17
Hebreerbrevet 7:21
Hebreerbrevet 7:24
Hebreerbrevet 7:28
Hebreerbrevet 9:26
Hebreerbrevet 11:3
Hebreerbrevet 13:8
Hebreerbrevet 13:21
1 Petrusbrevet 1:23
1 Petrusbrevet 1:25
1 Petrusbrevet 4:11
1 Petrusbrevet 5:11
2 Petrusbrevet 3:18
1 Johannesbrevet 2:17
2 Johannesbrevet 1:2
Judasbrevet 1:13
Judasbrevet 1:25
Uppenbarelseboken 1:6
Uppenbarelseboken 1:18
Uppenbarelseboken 4:9
Uppenbarelseboken 4:10
Uppenbarelseboken 5:13
Uppenbarelseboken 7:12
Uppenbarelseboken 10:6
Uppenbarelseboken 11:15
Uppenbarelseboken 14:11
Uppenbarelseboken 15:7
Uppenbarelseboken 19:3
Uppenbarelseboken 20:10
Uppenbarelseboken 22:5

aiōnios

Matteus 18:8
Matteus 19:16
Matteus 19:29
Matteus 25:41
Matteus 25:46
Markus 3:29
Markus 10:17
Markus 10:30
Lukas 10:25
Lukas 16:9
Lukas 18:18
Lukas 18:30
Johannes 3:15
Johannes 3:16
Johannes 3:36
Johannes 4:14
Johannes 4:36
Johannes 5:24
Johannes 5:39
Johannes 6:27
Johannes 6:40
Johannes 6:47
Johannes 6:54
Johannes 6:68

Johannes 10:28
Johannes 12:25
Johannes 12:50
Johannes 17:2
Johannes 17:3
Apostlagärningarna 13:46
Apostlagärningarna 13:48
Romarbrevet 2:7
Romarbrevet 5:21
Romarbrevet 6:22
Romarbrevet 6:23
Romarbrevet 16:25
Romarbrevet 16:26
2 Korinthierbrevet 4:17
2 Korinthierbrevet 4:18
2 Korinthierbrevet 5:1
Galaterbrevet 6:8
2 Thessalonikerbrevet 1:9
2 Thessalonikerbrevet 2:16
1 Timotheosbrevet 1:16
1 Timotheosbrevet 6:12
1 Timotheosbrevet 6:16
2 Timotheosbrevet 1:9
2 Timotheosbrevet 2:10
Titusbrevet 1:2
Titusbrevet 3:7
Filemonbrevet 1:15
Hebreerbrevet 5:9
Hebreerbrevet 6:2
Hebreerbrevet 9:12
Hebreerbrevet 9:14
Hebreerbrevet 9:15
Hebreerbrevet 13:20
1 Petrusbrevet 5:10
2 Petrusbrevet 1:11
1 Johannesbrevet 1:2
1 Johannesbrevet 2:25
1 Johannesbrevet 3:15
1 Johannesbrevet 5:11
1 Johannesbrevet 5:13
1 Johannesbrevet 5:20
Judasbrevet 1:7
Judasbrevet 1:21
Uppenbarelseboken 14:6

eleēsē

Romarbrevet 11:32

Geenna

Matteus 5:22
Matteus 5:29
Matteus 5:30
Matteus 10:28
Matteus 18:9
Matteus 23:15
Matteus 23:33
Markus 9:43
Markus 9:45
Markus 9:47
Lukas 12:5
Jakobsbrevet 3:6

Hadēs

Matteus 11:23
Matteus 16:18
Lukas 10:15
Lukas 16:23
Apostlagärningarna 2:27
Apostlagärningarna 2:31
1 Korinthierbrevet 15:55
Uppenbarelseboken 1:18
Uppenbarelseboken 6:8
Uppenbarelseboken 20:13
Uppenbarelseboken 20:14

Limnē Pyr

Uppenbarelseboken 19:20
Uppenbarelseboken 20:10
Uppenbarelseboken 20:14
Uppenbarelseboken 20:15
Uppenbarelseboken 21:8

Sheol

1 Mosebok 37:35
1 Mosebok 42:38
1 Mosebok 44:29
1 Mosebok 44:31
4 Mosebok 16:30
4 Mosebok 16:33
5 Mosebok 32:22
1 Samuelsboken 2:6
2 Samuelsboken 22:6
1 Kungaboken 2:6
1 Kungaboken 2:9
Job 7:9
Job 11:8
Job 14:13
Job 17:13
Job 17:16
Job 21:13
Job 24:19
Job 26:6
Psaltaren 6:5
Psaltaren 9:17
Psaltaren 16:10
Psaltaren 18:5
Psaltaren 30:3
Psaltaren 31:17
Psaltaren 49:14
Psaltaren 49:15
Psaltaren 55:15
Psaltaren 86:13
Psaltaren 88:3
Psaltaren 89:48
Psaltaren 116:3
Psaltaren 139:8
Psaltaren 141:7
Ordspråksboken 1:12
Ordspråksboken 5:5
Ordspråksboken 7:27
Ordspråksboken 9:18
Ordspråksboken 15:11
Ordspråksboken 15:24
Ordspråksboken 23:14
Ordspråksboken 27:20
Ordspråksboken 30:16
Predikaren 9:10
Höga Visan 8:6
Jesaja 5:14
Jesaja 7:11
Jesaja 14:9
Jesaja 14:11
Jesaja 14:15
Jesaja 28:15
Jesaja 28:18
Jesaja 38:10
Jesaja 38:18
Jesaja 57:9
Hesekiel 31:15
Hesekiel 31:16
Hesekiel 31:17
Hesekiel 32:21
Hesekiel 32:27
Hosea 13:14
Amos 9:2
Jona 2:2
Habackuk 2:5

Tartaroō

2 Petrusbrevet 2:4

Questioned

None yet noted

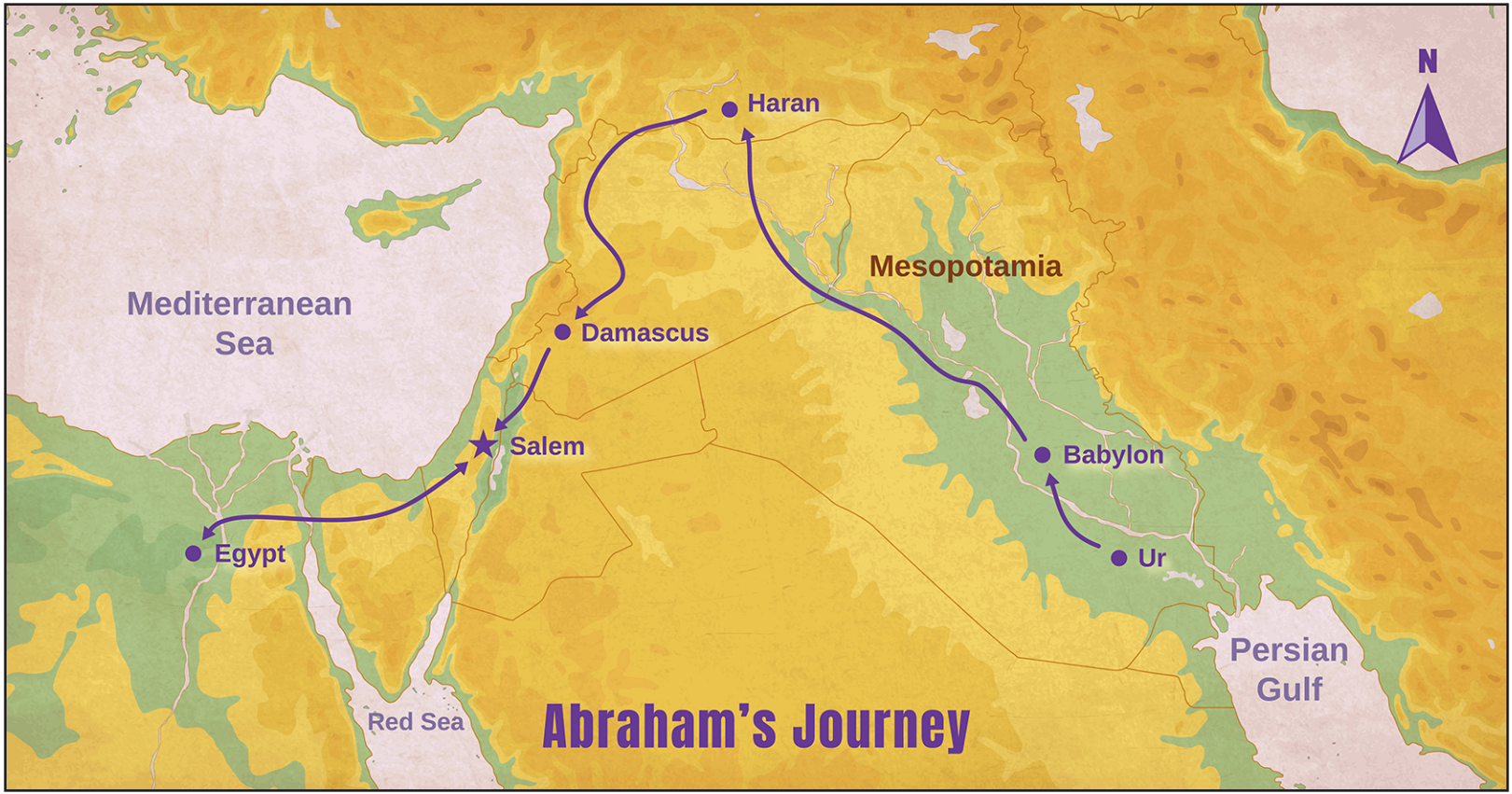

Genom tron var Abraham lydig, när han blev kallad, och han drog så ut till det land som han skulle få till arvedel; han drog ut, fastän han icke visste vart han skulle komma.

- Hebreerbrevet 11:8

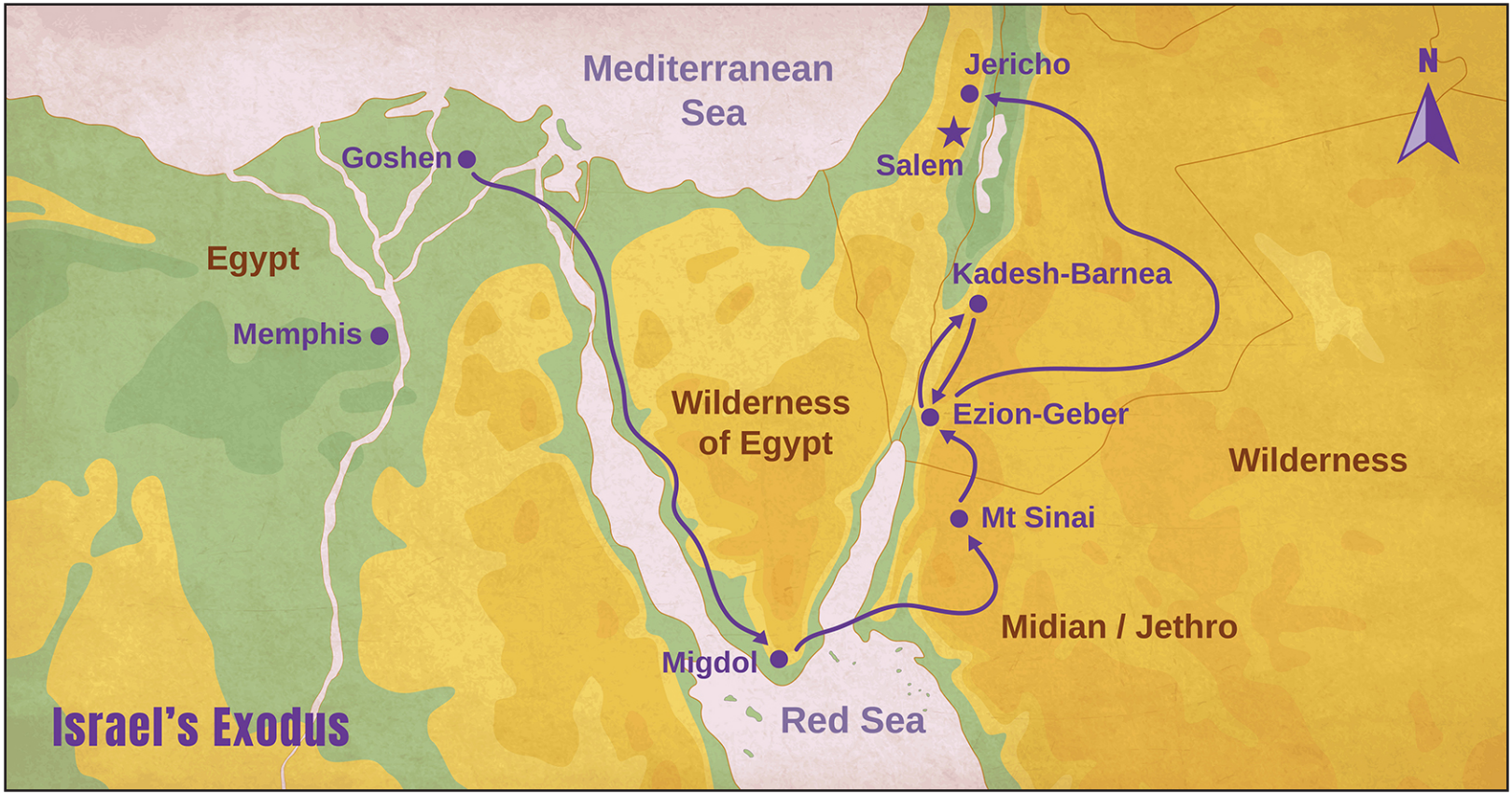

När Farao nu hade släppt folket, förde Gud dem icke på den väg som gick igenom filistéernas land, fastän denna var den genaste; ty Gud tänkte att folket, när det fick se krig hota, kunde ångra sig och vända tillbaka till Egypten; - 2 Mosebok 13:17

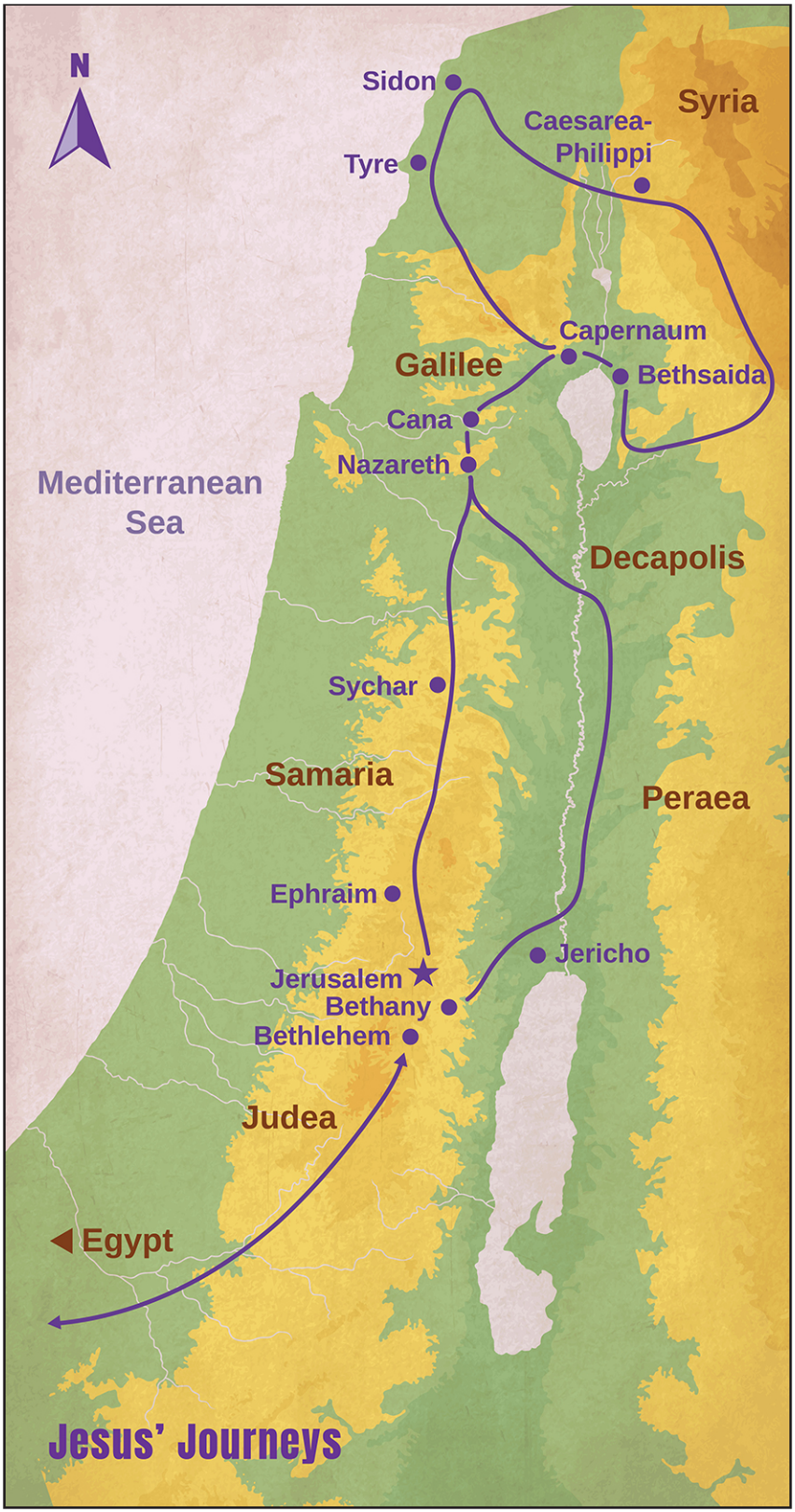

Också Människosonen har ju kommit, icke för att låta tjäna sig, utan för att tjäna och giva sitt liv till lösen för många. - Markus 10:45

Paulus, Jesu Kristi tjänare, kallad till apostel, avskild till att förkunna Guds evangelium, - Romarbrevet 1:1

Creation 4004 B.C.

Adam and Eve created	4004
Tubal-cain forges metal	3300
Enoch walks with God	3017
Methuselah dies at age 969	2349
God floods the Earth	2349
Tower of Babel thwarted	2247
Abraham sojourns to Canaan	1922
Jacob moves to Egypt	1706
Moses leads Exodus from Egypt	1491
Gideon judges Israel	1245
Ruth embraces the God of Israel	1168
David installed as King	1055
King Solomon builds the Temple	1018
Elijah defeats Baal's prophets	896
Jonah preaches to Nineveh	800
Assyrians conquer Israelites	721
King Josiah reforms Judah	630
Babylonians capture Judah	605
Persians conquer Babylonians	539
Cyrus frees Jews, rebuilds Temple	537
Nehemiah rebuilds the wall	454
Malachi prophecies the Messiah	416
Greeks conquer Persians	331
Seleucids conquer Greeks	312
Hebrew Bible translated to Greek	250
Maccabees defeat Seleucids	165
Romans subject Judea	63
Herod the Great rules Judea	37

(The Annals of the World, James Uusher)

Jesus Christ born 4 B.C.

New Heavens and Earth

	Christ returns for his people
1956	Jim Elliot martyrd in Ecuador
1830	John Williams reaches Polynesia
1731	Zinzendorf leads Moravian mission
1614	Japanese kill 40,000 Christians
1572	Jesuits reach Mexico
1517	Martin Luther leads Reformation
1455	Gutenberg prints first Bible
1323	Franciscans reach Sumatra
1276	Ramon Llull trains missionaries
1100	Crusades tarnish the church
1054	The Great Schism
997	Adalbert marytyrd in Prussia
864	Bulgarian Prince Boris converts
716	Boniface reaches Germany
635	Alopen reaches China
569	Longinus reaches Alodia / Sudan
432	Saint Patrick reaches Ireland
397	Carthage ratifies Bible Canon
341	Ulfilas reaches Goth / Romania
325	Niceae proclaims God is Trinity
250	Denis reaches Paris, France
197	Tertullian writes Christian literature
70	Titus destroys the Jewish Temple
61	Paul imprisoned in Rome, Italy
52	Thomas reaches Malabar, India
39	Peter reaches Gentile Cornelius
33	Holy Spirit empowers the Church

(Wikipedia, Timeline of Christian missions)

Resurrected 33 A.D.

Where?			When?							
			Innocence		Fallen				Glory	
			Eternity Past	4000 BC Creation	Fall to Sin No Law	1500 BC Moses' Law	Advent of Christ 0-33 AD	Church Age Kingdom Age	Great White Throne	New Heaven and Earth
Who?	God	Father	God's Perfect Fellowship John 10:30	God's Perfect Fellowship with Adam in the Garden of Eden No Fall No Death Gen 1:31	Living in Unapproachable Light, 1 Timothy 6:16				God's Perfectly Restored Fellowship with All Mankind in the Holy City No Hades No Dead Rev 20:3	All Restored Acts 3:21
		Son			Pre-Incarnate, John 8:58		Incarnate, John 1:14	Paradise, Luke 23:43		
		Holy Spirit			Everywhere, Psalm 139:7		Indwelling Believers, John 14:17			
	Mankind	Living Mankind	No Creation No people Gen 1:1		Serving the Savior or Satan on Earth, Ephesians 2:1-5					
		Deceased Believing Mankind			Blessed in Paradise, Luke 16:22					
		Deceased Unbelieving Mankind			Punished in Hades until the final judgment, Luke 16:23 and Rev 20:13					
	Angels	Holy Angels			Serving Mankind at God's Command, Hebrews 1:14					
		Imprisoned Angels		No Fall No Unholy Angels Gen 1:31	Imprisoned in Tartarus, 2 Peter 2:4 and Jude 6				Lake of Fire Prepared for the Devil and his Angels Mat 25:41 Rev 20:10	Fallen Angels Forgiven? Col 1:20 Yes? Heb 2:16 No?
		Fugitive Angels			Rebelling Against Christ Accusing Mankind 1 Peter 5:8 and Revelation 12:10			Thalaasa, Rev 20:13		
		First Beast Demon						Lake of Fire Revelation 19:20		
		False Prophet Demon								
		Satan						Abyss Revelation 20:2		

Bestämmelse

Svensk at AionianBible.org/Destiny

The Aionian Bible shows the location of eleven special Greek and Hebrew Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and for all mankind, and the nature of after-life destinies. The underlying Hebrew and Greek words typically translated as *Hell* show us that there are not just two after-life destinies, Heaven or Hell. Instead, there are a number of different locations, each with different purposes, different durations, and different inhabitants. Locations include 1) Old Testament *Sheol* and New Testament *Hadēs*, 2) *Geenna*, 3) *Tartaroō*, 4) *Abyssos*, 5) *Limnē Pyr*, 6) *Paradise*, 7) *The New Heaven*, and 8) *The New Earth*. So there is reason to review our conclusions about the destinies of redeemed mankind and fallen angels.

The key observation is that fallen angels will be present at the final judgment, 2 Peter 2:4 and Jude 6. Traditionally, we understand the separation of the Sheep and the Goats at the final judgment to divide believing from unbelieving mankind, Matthew 25:31-46 and Revelation 20:11-15. However, the presence of fallen angels alternatively suggests that Jesus is separating redeemed mankind from the fallen angels. We do know that Jesus is the helper of mankind and not the helper of the Devil, Hebrews 2. We also know that Jesus has atoned for the sins of all mankind, both believer and unbeliever alike, 1 John 2:1-2. Deceased believers are rewarded in Paradise, Luke 23:43, while unbelievers are punished in Hades as the story of Lazarus makes plain, Luke 16:19-31. Yet less commonly known, the punishment of this selfish man and all unbelievers is before the final judgment, is temporal, and is punctuated when Hades is evacuated, Revelation 20:13. So is there hope beyond Hades for unbelieving mankind? Jesus promised, *"the gates of Hades will not prevail,"* Matthew 16:18. Paul asks, *"Hades where is your victory?"* 1 Corinthians 15:55. John wrote, *"Hades gives up,"* Revelation 20:13.

Jesus comforts us saying, *"Do not be afraid,"* because he holds the keys to *unlock* death and Hades, Revelation 1:18. Yet too often our *Good News* sounds like a warning to *"be afraid"* because Jesus holds the keys to *lock* Hades! Wow, we have it backwards! Hades will be evacuated! And to guarrantee hope, once emptied, Hades is thrown into the Lake of Fire, never needed again, Revelation 20:14.

Finally, we read that anyone whose name is not written in the Book of Life is thrown into the Lake of Fire, the second death, with no exit ever mentioned or promised, Revelation 21:1-8. So are those evacuated from Hades then, *"out of the frying pan, into the fire?"* Certainly, the Lake of Fire is the destiny of the Goats. But, do not be afraid. Instead, read the Bible's explicit mention of the purpose of the Lake of Fire and the identity of the Goats, *"Then he will say also to those on the left hand, 'Depart from me, you cursed, into the consummate fire which is prepared for... the devil and his angels,'"* Matthew 25:41. Bad news for the Devil. Good news for all mankind!

Faith is not a pen to write your own name in the Book of Life. Instead, faith is the glasses to see that the love of Christ for all mankind has already written our names in Heaven. *"If the first fruit is holy, so is the lump,"* Romans 11:16. Though unbelievers will suffer regrettable punishment in Hades, redeemed mankind will never enter the Lake of Fire, prepared for the devil and his angels. And as God promised, all mankind will worship Christ together forever, Philippians 2:9-11.

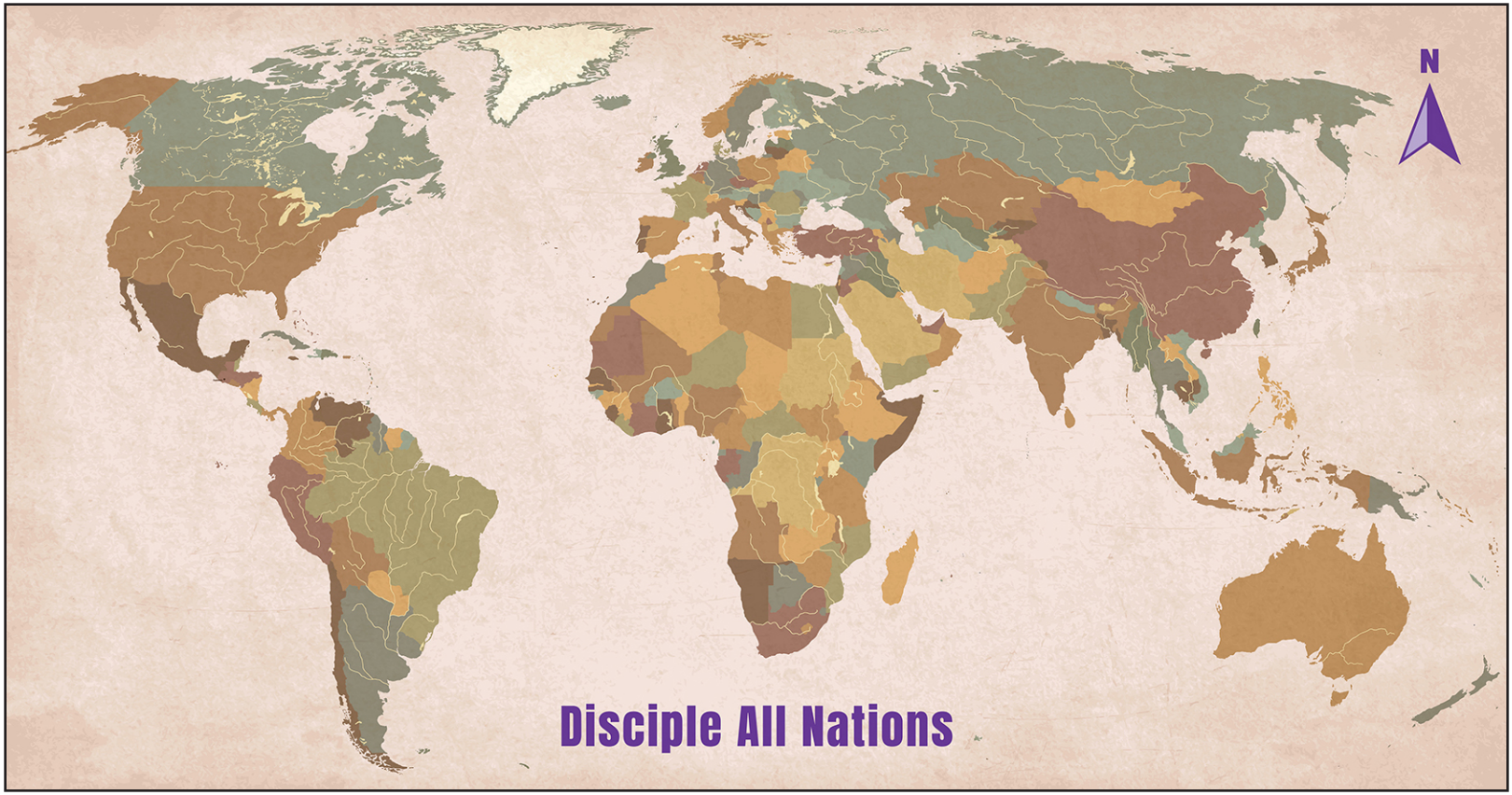

Gån fördenskull ut och gören alla folk till lärjungar, döpande dem i Faderns och Sonens och den helige Andes namn, - Matteus 28:19